Lấy Phải Boss Kiêu Ngạo

Contents

Lấy Phải Boss Kiêu Ngạo **9**
1. Chương 1 . . . 9
2. Chương 2 . . . 14
3. Chương 3 . . . 17
4. Chương 4 . . . 22
5. Chương 5 . . . 26
6. Chương 6 . . . 30
7. Chương 7 . . . 35
8. Chương 8 . . . 39
9. Chương 9 . . . 44
10. Chương 10 . . . 47
11. Chương 11 . . . 49
12. Chương 12 . . . 52
13. Chương 13 . . . 58
14. Chương 14 . . . 64
15. Chương 15 . . . 69
16. Chương 16 . . . 74
17. Chương 17 . . . 76
18. Chương 18 . . . 79
19. Chương 19 . . . 84
20. Chương 20 . . . 89
21. Chương 21 . . . 94
22. Chương 22 . . . 99
23. Chương 23 . . . 103
24. Chương 24 . . . 108
25. Chương 25 . . . 112
26. Chương 26 . . . 117
27. Chương 27 . . . 123
28. Chương 28 . . . 128
29. Chương 29 . . . 133
30. Chương 30 . . . 136
31. Chương 31 . . . 141
32. Chương 32 . . . 146
33. Chương 33 . . . 150
34. Chương 34 . . . 154
35. Chương 35 . . . 160
36. Chương 36 . . . 165
37. Chương 37 . . . 169
38. Chương 38 . . . 174
39. Chương 39 . . . 180
40. Chương 40 . . . 185
41. Chương 41 . . . 189

42. Chương 42 194
43. Chương 43 199
44. Chương 44 204
45. Chương 45 209
46. Chương 46 235
47. Chương 47 241
48. Chương 48 246
49. Chương 49 252
50. Chương 50 257
51. Chương 51 263
52. Chương 52 268
53. Chương 53 273
54. Chương 54 277
55. Chương 55 282
56. Chương 56 287
57. Chương 57 292
58. Chương 58 297
59. Chương 59 301
60. Chương 60 306
61. Chương 61 310
62. Chương 62 315
63. Chương 63 319
64. Chương 64 324
65. Chương 65 329
66. Chương 66 334
67. Chương 67 339
68. Chương 68 344
69. Chương 69 349
70. Chương 70 354
71. Chương 71 359
72. Chương 72 361
73. Chương 73 365
74. Chương 74 370
75. Chương 75 375
76. Chương 76 380
77. Chương 77 385
78. Chương 78 389
79. Chương 79 393
80. Chương 80 398
81. Chương 81 402
82. Chương 82 407
83. Chương 83 412
84. Chương 84 417
85. Chương 85 422
86. Chương 86 427
87. Chương 87 432
88. Chương 88 437
89. Chương 89 442
90. Chương 90 446
91. Chương 91 450
92. Chương 92 455
93. Chương 93 460
94. Chương 94 466
95. Chương 95 471

96. Chương 96 477
97. Chương 97 482
98. Chương 98 486
99. Chương 99 492
100. Chương 100 498
101. Chương 101 503
102. Chương 102 507
103. Chương 103 512
104. Chương 104 517
105. Chương 105 522
106. Chương 106 527
107. Chương 107 533
108. Chương 108 538
109. Chương 109 542
110. Chương 110 547
111. Chương 111 552
112. Chương 112 556
113. Chương 113 560
114. Chương 114 564
115. Chương 115 569
116. Chương 116 574
117. Chương 117 579
118. Chương 118 583
119. Chương 119 588
120. Chương 120 592
121. Chương 121 597
122. Chương 122 602
123. Chương 123 607
124. Chương 124 611
125. Chương 125 616
126. Chương 126 621
127. Chương 127 625
128. Chương 128 630
129. Chương 129 635
130. Chương 130 640
131. Chương 131 645
132. Chương 132 649
133. Chương 133 653
134. Chương 134 658
135. Chương 135 662
136. Chương 136 667
137. Chương 137 671
138. Chương 138 676
139. Chương 139 680
140. Chương 140 684
141. Chương 141 687
142. Chương 142 689
143. Chương 143 692
144. Chương 144 697
145. Chương 145 703
146. Chương 146 707
147. Chương 147 712
148. Chương 148 717
149. Chương 149 721

150. Chương 150 726
151. Chương 151 730
152. Chương 152 734
153. Chương 153 739
154. Chương 154 743
155. Chương 155 748
156. Chương 156 752
157. Chương 157 756
158. Chương 158 761
159. Chương 159 765
160. Chương 160 769
161. Chương 161 774
162. Chương 162 778
163. Chương 163 782
164. Chương 164 786
165. Chương 165 791
166. Chương 166 794
167. Chương 167 798
168. Chương 168 802
169. Chương 169 806
170. Chương 170 810
171. Chương 171 814
172. Chương 172 818
173. Chương 173 822
174. Chương 174 826
175. Chương 175 831
176. Chương 176 835
177. Chương 177 839
178. Chương 178 843
179. Chương 179 847
180. Chương 180 851
181. Chương 181 856
182. Chương 182 860
183. Chương 183 865
184. Chương 184 869
185. Chương 185 874
186. Chương 186 878
187. Chương 187 882
188. Chương 188 887
189. Chương 189 891
190. Chương 190 895
191. Chương 191 899
192. Chương 192 903
193. Chương 193 908
194. Chương 194 912
195. Chương 195 916
196. Chương 196 920
197. Chương 197 924
198. Chương 198 928
199. Chương 199 933
200. Chương 200 938
201. Chương 201 941
202. Chương 202 945
203. Chương 203 950

204. Chương 204 954
205. Chương 205 958
206. Chương 206 962
207. Chương 207 966
208. Chương 208 970
209. Chương 209 974
210. Chương 210 977
211. Chương 211 981
212. Chương 212 985
213. Chương 213 988
214. Chương 214 992
215. Chương 215 995
216. Chương 216 999
217. Chương 217 1003
218. Chương 218 1008
219. Chương 219 1011
220. Chương 220 1016
221. Chương 221 1020
222. Chương 222 1025
223. Chương 223 1027
224. Chương 224 1031
225. Chương 225 1035
226. Chương 226 1039
227. Chương 227 1044
228. Chương 228 1047
229. Chương 229 1051
230. Chương 230 1054
231. Chương 231 1058
232. Chương 232 1062
233. Chương 233 1066
234. Chương 234 1070
235. Chương 235 1074
236. Chương 236 1078
237. Chương 237 1082
238. Chương 238 1086
239. Chương 239 1090
240. Chương 240 1094
241. Chương 241 1099
242. Chương 242 1104
243. Chương 243 1108
244. Chương 244 1113
245. Chương 245 1116
246. Chương 246 1121
247. Chương 247 1125
248. Chương 248 1130
249. Chương 249 1134
250. Chương 250 1138
251. Chương 251 1143
252. Chương 252 1147
253. Chương 253 1151
254. Chương 254 1155
255. Chương 255 1160
256. Chương 256 1165
257. Chương 257 1169

258. Chương 258 1173
259. Chương 259 1177
260. Chương 260 1182
261. Chương 261 1186
262. Chương 262 1190
263. Chương 263 1194
264. Chương 264 1198
265. Chương 265 1202
266. Chương 266 1206
267. Chương 267 1210
268. Chương 268 1214
269. Chương 269 1218
270. Chương 270 1221
271. Chương 271 1225
272. Chương 272 1229
273. Chương 273 1233
274. Chương 274 1237
275. Chương 275 1239
276. Chương 276 1242
277. Chương 277 1246
278. Chương 278 1250
279. Chương 279 1254
280. Chương 280 1257
281. Chương 281 1261
282. Chương 282 1264
283. Chương 283 1267
284. Chương 284 1271
285. Chương 285 1274
286. Chương 286 1278
287. Chương 287 1282
288. Chương 288 1285
289. Chương 289 1289
290. Chương 290 1293
291. Chương 291 1297
292. Chương 292 1300
293. Chương 293 1304
294. Chương 294 1308
295. Chương 295 1312
296. Chương 296 1316
297. Chương 297 1319
298. Chương 298 1323
299. Chương 299 1327
300. Chương 300 1331
301. Chương 301 1335
302. Chương 302 1337
303. Chương 303 1341
304. Chương 304 1345
305. Chương 305 1348
306. Chương 306 1352
307. Chương 307 1355
308. Chương 308 1358
309. Chương 309 1362
310. Chương 310 1365
311. Chương 311 1369

312. Chương 312 1372
313. Chương 313 1375
314. Chương 314 1378
315. Chương 315 1382
316. Chương 316 1385
317. Chương 317 1389
318. Chương 318 1392
319. Chương 319 1396
320. Chương 320 1400
321. Chương 321 1404
322. Chương 322 1408
323. Chương 323 1411
324. Chương 324 1415
325. Chương 325 1418
326. Chương 326 1422
327. Chương 327 1425
328. Chương 328 1428
329. Chương 329 1431
330. Chương 330 1435
331. Chương 331 1438
332. Chương 332 1441
333. Chương 333 1445
334. Chương 334 1448
335. Chương 335 1452
336. Chương 336 1456
337. Chương 337 1459
338. Chương 338 1463
339. Chương 339 1466
340. Chương 340 1470
341. Chương 341 1473
342. Chương 342 1477
343. Chương 343 1481
344. Chương 344 1485
345. Chương 345 1488
346. Chương 346 1492
347. Chương 347 1496
348. Chương 348 1500
349. Chương 349 1504
350. Chương 350 1508
351. Chương 351 1511
352. Chương 352 1515
353. Chương 353 1518
354. Chương 354 1522
355. Chương 355 1526
356. Chương 356 1529
357. Chương 357 1532
358. Chương 358 1536
359. Chương 359 1540
360. Chương 360 1545
361. Chương 361 1548
362. Chương 362 1551
363. Chương 363 1555
364. Chương 364 1559
365. Chương 365 1563

366. Chương 366 1567
367. Chương 367 1571
368. Chương 368 1574
369. Chương 369 1577
370. Chương 370 1580
371. Chương 371 1584
372. Chương 372 1588
373. Chương 373 1592
374. Chương 374 1596
375. Chương 375 1599
376. Chương 376 1603
377. Chương 377 1607
378. Chương 378 1611
379. Chương 379 1614
380. Chương 380 1618
381. Chương 381 1622
382. Chương 382 1625
383. Chương 383 1629
384. Chương 384 1634
385. Chương 385 1637
386. Chương 386 1642
387. Chương 387 1645
388. Chương 388 1650
389. Chương 389 1654
390. Chương 390 1658
391. Chương 391 1662
392. Chương 392 1666
393. Chương 393 1671
394. Chương 394 1674
395. Chương 395 1678
396. Chương 396 1681
397. Chương 397 1685
398. Chương 398 1689
399. Chương 399 1693
400. Chương 400 1697
401. Chương 401 1701
402. Chương 402 1705
403. Chương 403 1709
404. Chương 404 1712
405. Chương 405 1715
406. Chương 406 1719
407. Chương 407 1724
408. Chương 408 1727
409. Chương 409 1732
410. Chương 410 1737
411. Chương 411 1742
412. Chương 412 1746
413. Chương 413 1750
414. Chương 414 1754
415. Chương 415 1758
416. Chương 416 1763
417. Chương 417 1766
418. Chương 418 1771
419. Chương 419 1775

420. Chương 420 1779
421. Chương 421 1784
422. Chương 422 1787
423. Chương 423 1790
424. Chương 424 1794
425. Chương 425 1798
426. Chương 426 1802
427. Chương 427 1807
428. Chương 428 1811
429. Chương 429 1815
430. Chương 430 1819
431. Chương 431 1823

Lấy Phải Boss Kiêu Ngạo

Giới thiệu
Trong những tình tiết của câu chuyện Lấy Phải Boss Kiêu Ngạo đều được tác giả diễn tả những tình

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/lay-phai-boss-kieu-ngao

1. Chương 1

Tô Tố nằm trên bàn phẫu thuật.

Ánh đèn phẫu thuật chói lóa làm cho mắt cô không mở lên được, chỉ mông lung nghe được tiếng máy móc lạnh tanh chạm vào nhau và giọng nói ngưng đọng của bác sĩ

"Dao phẫu thuật"

"Nhíp"

"Lấy đứa con ra"

Cô muốn động, muốn liều mạng chống lại, nhưng cô thất vọng phát hiện cơ thể cô ấy không còn theo sự điều khiển của mình. Cô tuyệt vọng nhìn lên ánh đèn chói mắt, ánh sáng lạnh lùng đó như đang giễu cợt

sự ngu xuẩn của cô.

Cô là một cô nhi, 16 tuổi vào giới diễn viên, sau đó vẫn luôn hoạt động trong giới giải trí, dựa vào thực lực của mình mà trở thành một nữ minh tinh hạng B, 22 tuổi gặp được Mạc Tầm.

Anh ta là một chủ tịch đỉnh đỉnh đại danh của một chuỗi bệnh viện, vừa mới 28 tuổi, ưu nhã dịu dàng. Mạc Tầm lần đầu tiên gặp cô đã điên cuồng theo đuổi cô, mà cô vì chưa từng trải, từ trước tới nay cũng không dám tin tưởng là có người đối tốt với cô, cho nên nhiều lần từ chối.

Mà anh ta như là mặt trời vậy, lợi dụng mọi cơ hội.

Cô từ từ trầm luân, mất đi phòng vệ cuối cùng, bọn họ âm thầm sống chung với nhau, anh ta từ trước tới nay vẫn không bắt cô tránh thai, nói nếu có thai rồi thì sinh ra, sẽ có trách nhiệm với cô và con.

Cô thật sự tin rằng đời này cô gặp được người có thể mang đến cho cô sự ấm cúng

Nhưng mà…

Người cô yêu, cô yêu bằng cả trái tim, ngược lại tổn thương cô một cách nghiêm trọng.

Thì ra anh ta tiếp cận cô, thậm chí sinh con với cô. không phải vì thích cô mà bởi vì cô và người yêu của anh ta là chị em ruột.

Mà người con gái đó bị bệnh máu trắng, nhưng lại không tìm được tủy thích hợp để cấy vào, cho nên khi anh biết được cô ấy có một người em sinh đôi, anh dùng mọi cách để tìm được cô. Nhưng thật đáng tiếc, tủy của cô không phù hợp. cho nên Tầm Mạc nghĩ ra một cách khác, tiếp cận cô, để cô sinh con cho anh, dùng máu dây rốn của con cô để cứu người yêu của anh ta.

Mạc Tầm vô cùng yêu thương cô, cũng chỉ là vì khoảnh khắc này.

“Tô Tố, Bạch Linh là em ruột của cô, cô nên cứu cô ấy”

Nhớ lại khuôn mặt ấm áp giả tạo của Mạc Tầm trước khi vào phòng phẫu thuật, giọng nói lạnh tanh không cho kháng cự, Tô Tố cười bi thương. Em ruột? Cô từ nhỏ bị bỏ ở viện phúc lợi, đâu ra em gái? Cho dù có là em ruột, nhưng các cô chả có tí tình cảm nào với nhau, cô ta có tư cách gì bắt đứa con của cô phải mạo hiểm để cứu mình chứ?

Nhưng Mạc Tầm rất hiểu cô, mà cô thì rất ngu xuẩn! Cô đối với Mạc Tầm không chút phòng bị, anh ta có thể dễ dàng khống chế cô, chích thuốc tê lên người cô, để bác sĩ đẩy cô vào phòng phẫu thuật.

Con của cô chỉ mới 7 tháng, đứa bé còn chưa đầy tháng, vậy mà bây giờ bị lấy sống ra. Chỉ vì bệnh của người phụ nữ kia tái phát, nếu không chữa bệnh ngay sẽ chết.

Cảm giác hận thấu xương tràn lên ngực cô, bọn họ dựa vào đâu! Dựa vào đâu đùa giỡn tình cảm của cô, dựa vào đâu đối xử với con cô như vậy!

Nó cũng là con của anh ta mà!

Mạc Tầm, sao anh nhẫn tâm! Nhẫn tâm như vậy!

Chính vào lúc này, bên tai nghe được tiếng khóc yếu ớt của đứa bé

Con, con của cô!

Diệp Văn Hoa dùng hết sức quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ thấy được hình ảnh mông lung của các bác sĩ, cùng thời gian đó, còn nghe cuộc đối thoại lạnh tanh của bọn họ.

"Mang đứa con ra"

"Nhanh, cắt dây rốn, để lại máu dây rốn."

Qua vài phút, có y tá đáp:"Được rồi, giờ phải làm sao?"

"Nhanh chóng đem máu dây rốn đến cho Bạch tiểu thư dùng"

"Còn ở đây thì sao?"

"Đem đứa con vào phòng giữ ấm, khâu vết thương lại."

Tô Tố tròng mắt đều đỏ, khóc đến khô nước mắt, cô không biết có nên cảm ơn lòng thương hại của bác sĩ hay không, vì đem con của cô đến phòng giữ ấm, con của cô chưa đủ tháng, nếu không mang tới phòng giữ ấm căn bản không sống nổi.

Nhưng vào lúc này, phòng phẫu thuật vang lên một tiếng ầm, Tô Tố nghe giọng nói vừa lo lắng vừa tức giận của người đàn ông kia.

"Các ngươi còn lề mề ở đây làm gì, Linh nhi sắp không được rồi, các ngươi nhanh chóng đến phẫu thuật cho cô ấy ngay!"

“Nhưng ở đây…” Bụng vừa mới mổ vẫn chưa khâu xong.

“Tôi kêu các người đi ngay lập tức!”

Bác sĩ thương hại nhìn Tô Tố, nhưng không dám cãi lại, không có cách nào khác, bệnh viện này là của Mạc Tầm. Tô Tố chỉ cảm thấy trái tim đau đớn, đau đến tê dại. Nước mắt từ hốc mắt chảy xuống tóc mai. Tiếng bước chân ầm ầm, rất nhanh phòng phẫu thuật không còn tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng khóc yếu ớt của đứa bé càng thêm yếu ớt.

Con…

Con của cô…

Vùng bụng phát lạnh, mùi máu nồng đậm bay ra, ga giường trên thân ướt đẫm, đầu của Tô Tố choáng váng, cô cắn chặt môi để giữ mình tỉnh táo, dùng hết sức để đứng dậy

Nhìn thấy rồi.

Cô nhìn thấy con mình rồi.

Con mèo nhỏ nhăn nhúm nhỏ xíu, toàn thân đều đỏ, trên thân vẫn còn vết tích của máu chưa rửa sạch, lúc khóc miệng khẽ mở, rất đáng thương. Nước mắt của Tô Tố phút chốc tràn ra.

Mạc Tầm!

Sao anh có thể tàn nhẫn như vậy, đây là con ruột của anh!

Cô từ từ tuột xuống, vết thương chưa khâu xong ở bụng đau làm cho cô toát mồ hôi lạnh, máu tươi không ngừng chảy ra, Tô Tố đấu tranh nằm bên cạnh con, nhưng hoảng hốt nhận ra hô hấp của đứa bé ngày càng yếu ớt.

“Người đâu… người đâu! Cứu con tôi với… ai đến cứu con tôi với…”

“Mạc Tầm, đây là con của anh, mau đến cứu con!”

Cho đến giọng cũng khàn đi, cũng không một ai tới

Tô Tố lòng lạnh lẽo.

Cô không nhịn được sờ lên khuôn mặt non nớt của con, cô thậm chí còn không biết con mình là trai hay gái, đứa trẻ sơ sinh da còn non nớt như vậy, cô thậm chí còn sợ rằng nếu mình chạm vào sẽ làm đứa trẻ bị thương.

Trong lúc Tô Tố tuyệt vọng la hét, hơi thở của đứa con dần mất đi, hơi thở càng ngày càng yên lặng, cho đến khi thân thể ấm áp trở nên lạnh lẽo.

"Tại sao… tại sao…"

Tô Tố chưa bao giờ tuyệt vọng như bây giờ, và cũng chưa từng hận một người nhiều như vậy! Nếu là vì Bạch Linh cần phẫu thuật gấp, không giúp cô khâu vết thương cũng không sao, cô từ nhỏ không ba mẹ, sớm đã chịu qua ngọt đắng của nhân gian, chết cũng không ai thương. Cô không phải người trong tim của anh ta, không cứu cô có thể tha thứ được.

Nhưng tại sao! Rõ ràng chỉ cần một câu nói của anh, chỉ cần một câu của Mạc Tầm y tá sẽ mang đứa con đến phòng giữ ấm, thì con có thể an toàn vô sự, nhưng tại sao một chút bố thí này anh cũng không cho cô.

Cô hận!

Cô hận!

Dùng hết sức, Tô Tố đem con ôm vào lòng mình, do mất máu quá nhiều nên lúc này toàn thân cô không còn sức, trước mắt là một vùng đen tối, cô biết mình sắp không được rồi.

Lúc này dù là thần tiên cũng không cứu sống được cô.

"Ha ha…"

Tô Tố nhìn ga giường màu trắng dần bị nhuộm đỏ trên thân, đột nhiên cười ra tiếng, đôi mắt cô đỏ như máu, nhưng khuôn mặt lại trắng bệch, giống như là lệ quỷ từ địa ngục bò lên.

Ôm chặt con trong lòng, máu trên vùng bụng chảy không ngừng. Ga giường bị màu máu lan ra, từ từ chảy khắp người ướt đẫm y phục của cô.

Cô đỏ cả mắt thề rằng.

"Mạc Tầm, nếu có kiếp sau, tôi nhất định cho anh thử cảm giác đau khi mất đi thứ mình yêu, cốt nhục phân li."

2. Chương 2

Tô Tố đứng trước gương nhà vệ sinh của quán rượu, thẫn thờ chạm vào gương mặt trong gương.

Gương mặt trong gương thập phần xinh đẹp, khoảng 20 tuổi, nước da rất trắng, thậm chí mang sự trắng bệch như bị bệnh, mặt tiêu chuẩn hình trứng ngỗng, một đôi mắt hạnh nhưng không mang theo chút hăng hái của tuổi trẻ nào, ngược lại có chút trầm ổn, nhưng dù thế nào vẫn là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Lúc này vì uống quá nhiều rượu, khuôn mặt cô đỏ hồng, càng mê hoặc lòng người.

Đã hai ngày rồi, cô vẫn chưa quen với khuôn mặt này.

Tô Tố buông tay ra, dùng hai tay vỗ nước lên mặt, cô không có trang điểm, nên cũng không lo làm hư lớp trang điểm. Nước lạnh vỗ lên mặt, cô tỉnh táo lên một chút.

Ai cũng không ngờ, con người có thể sống lại.

Tô Tố trên bàn phẫu thuật đã chết rồi, nhưng bây giờ cô sống lại trong một cơ thể trẻ hơn. Môi Tô Tố hiện lên một nụ cười châm chọc, không ngờ cô còn có cơ hội sống thêm lần nữa, cô nhất định sẽ trả thù cho bản thân của kiếp trước!

Thân thể này cũng tên Tô Tố, năm nay 21 tuổi, nhưng chuyện cô gái này trải qua cũng không thua bản thân là mấy. Cô gái 21 tuổi, học đại học điện ảnh, nhưng 16 tuổi đã bị cưỡng hiếp, đã có cặp sinh đôi trai gái 4 tuổi.

Bây giờ cô vẫn còn nhớ hai ngày trước lúc từ trong hôn mê tỉnh dậy thấy hai đứa bé đó, Tô Cảnh Thụy nắm chặt tay cô, nhìn thấy cô tỉnh lại, hiển nhiên phở phào nhẹ nhõm, miệng nhỏ liền muốn khóc, nhưng cố gắng nhịn để không khóc, chỉ là hai tròng mắt đều đỏ. Đứa em Tiểu Thất thì trực tiếp khóc lớn oa oa.

Khi cô nhận được hầu hết kí ức của cơ thể này, biết được hai đứa trẻ này là con của cô, cô nghĩ đến đứa con mất trên bàn phẫu thuật của mình, cho nên cô coi như là ông trời thương hại cô, cho cô 2 đứa con.

Ngày sau đó cô có hỏi con trai tại sao lúc đó lại nhịn khóc, tiểu gia hỏa tỏ ra ngầu mà nói: “Con là nam nhân, phải bảo vệ mẹ, làm sao có thể khóc được.”

Nghĩ đến đôi song sinh, đôi mắt âm u của Tô Tố hiện lên chút dịu dàng.

Mới vừa lau khô nước trên mặt, đã nghe thấy bên ngoài có người khó chịu kêu tên cô.

“Tô Tố, rốt cuộc đã xong chưa!”

Tô Tố cười châm chọc, vén mái tóc xoăn mà hôm nay đã dùng rất nhiều tiền để làm, chậm rãi bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Người bên ngoài nhà vệ sinh đã đợi đến khó chịu, nhìn thấy cô bước ra thở phào nhẹ nhõm, lạnh lùng cảnh cáo cô, "Tô Tố, tôi cảnh cáo cô, hôm nay cô dám đột nhiên bỏ trốn, đừng trách tôi không khách khí!"

Tô Tố cười lạnh, "Tô Đại Khuê, ông yên tâm, chuyện hôm nay tôi nhất định hoàn thành tốt."

Người đàn ông trung niên trước mắt là cha của Tô Tố, nhưng cô đối với ông chẳng có cảm giác ruột thịt gì cả, Tô Đại Khuê mở một công ty trang sức nhỏ, đầu năm nay kinh doanh càng ngày càng không tốt, công ty của ông đã mấy tháng không nhận được đơn đặt hàng, trước mắt thấy sắp phải phá sản.

Hôm nay đến tiếp khách là vì có một căn biệt thự cao cấp đang sửa chữa, ông phải nhờ vào rất nhiều quan hệ mới tìm được người quản lý thi công, chỉ cần kí được hợp đồng với công trình này, thì lợi nhuận công ty của ông sẽ tăng cao!

Ông quay đầu nhìn hào quang rực rỡ của con gái, nhớ đến "tình" cảm mà Triệu tổng dành cho cô, có chút buồn phiền, nếu biết nhan sắc của Tô Tố có lợi như vậy, ông đã sớm đem con gái ra dùng.

Vừa nãy bọn họ ở căn phòng được bao của quán rượu bàn luận được kha khá với Triệu tổng rồi, sắp ký được hợp đồng rồi, nhưng Tô Tố lại đi nhà vệ sinh, ông sợ Tô Tố nuốt lời, nhanh chóng đuổi theo.

Tô Tố không phải là người nghe theo sự sắp xếp của người khác, nhưng cô bị Tô Đại Khuê nắm lấy điểm yếu, vì cô không kết hôn mà sinh con, cha của đứa bé cũng không biết là ai, hai đứa bé không có hộ khẩu, nên uy hiếp cô nếu không nghe lời, sẽ đem hai đứa vào viện phúc lợi (trại mồ côi).

"Tô Đại Khuê, đừng quên, sau khi tôi giúp ông ký hợp đồng xong, quyền giám hộ Cảnh Thụy và Tiểu Thất…"

"Con yên tâm, chỉ cần ký được hợp đồng, tôi lập tức tìm người chuyển quyền giám hộ Cảnh Thụy và Tiểu Thất cho con."

Tô Tố mím môi, gật đầu, "Nhớ lời ông nói."

Quay lại phòng bao, Triệu tổng trong phòng nhìn cô, đôi mắt lập tức phát sáng, đối với cô vẫy tay, "Tố Tố, lại đây, mau lại đây, tiếp tục uống."

Tô Tố mặt hiện lên nụ cười, ngân nga cười ngồi bên Triệu tổng, yêu kiều cười nói, "Triệu tổng, tửu lượng thật tốt."

Cô mới ngồi xuống, tay của Triệu tổng từ khăn bàn chuyển xuống đùi của cô, Tô Tố nhìn Triệu tổng khi

cười lộ ra một miệng răng vàng, gớm tới nỗi chút nữa khiến cô phun hết rượu trong miệng ra. Cô cố gắng nhịn xuống, lại đổ thêm một ly rượu Moutai 58 độ đưa cho Triệu tổng, làm như không phát giác được bàn tay vô kỷ luật của Triệu tổng, cười híp mắt nói, "Triệu tổng đúng là hải lượng, Tô Tố thích ngài đầy khí phách như vậy, kính ngài một ly nữa."

"Được được được, uống!"

Triệu tổng rất hưởng thụ ánh mắt sùng bái của Tô Tố, tính khí anh hùng nổi dậy, lại bị Tô Tố chuốc thêm vài ly rượu, rất nhanh bị uống đến say.

Tô Tố cũng say rồi, đầu choáng váng, nhưng cố gắng duy trì tỉnh táo, nhân cơ hội lấy hợp đồng Tô Đại Khuê đưa cô ra, "Triệu tổng, ngài xem hợp đồng này…"

"Kí, nhất định phải ký! Nhưng… ta có điều kiện, tiểu yêu tinh, tối nay…"

Tô Tố ném cho ông một cái nhìn quyến rũ, Triệu tổng lập tức tam hồn mất đi thất phách.

"Triệu tổng, ngài kí rồi chúng ta cái gì cũng dễ nói"

Triệu tổng uống say rồi, nghe Tô Tố nói như vậy, nghĩ cũng không nghĩ kí lên hợp đồng.

Tô Đại Khuê ở kế bên cuối cùng cũng an tâm.

Ký hợp đồng rồi, Tô Đại Khuê tìm lý do đem hợp đồng rời khỏi, trước khi đi ngàn nhắc nhở vạn dặn dò Tô Tố, "hầu hạ Triệu tổng cho tốt, không được đắc tội ông ấy."

"Tô Đại Khuê, ngày mai quyền giám hộ Cảnh Thụy và Tiểu Thất nhất định phải đưa cho tôi!"

"Cái này… bây giờ đã trễ rồi, ngày mai sợ không kịp." Nhan sắc của con gái dùng tốt như vậy, ông không muốn chiêu dùng sắc dụ dỗ chỉ dùng một lần rồi mất tác dụng.

Tô Tố đoán được ông ta sẽ lẩn tránh, miệng cười lạnh, chậm rãi đến gần Tô Đại Khuê, "Ông có tin không, tôi có năng lực có được hợp đồng cũng có năng lực phá hủy nó!"

"Tô Tố, cô dám làm bậy!"

" Vậy phải xem ông dự tính làm như thế nào rồi."

Tô Đại Khuê lần đầu bị Tô Tố uy hiếp như vậy, vừa phiền vừa hận, nhưng hợp đồng vẫn chưa nóng, sợ có

chuyện thay đổi, chỉ có thể cắn răng đồng ý, "được, ngày mai quyền giám hộ của Tô Cảnh Thụy và Tiểu Thất sẽ là của cô!"

Tô Đại Khuê cầm hợp đồng rời đi.

Triệu tổng nửa tỉnh nửa mê ôm Tô Tố mở một phòng trong quán rượu, vào phòng, Tô Tố lấy thuốc ngủ đã chuẩn trước cho vào nước, dụ Triệu tổng uống.

Đợi Triệu tổng ngủ say, Tô Tố thở phào nhẹ nhõm, cả người không thể kìm chế mà ngã xuống.

Kiếp trước cô là nữ minh tinh hạng B cũng thường tiếp rượu, tửu lượng cũng tốt, cho nên cô mới dám cùng Triệu tổng uống rượu, để chuốc say ông ta, nhưng cô quên là, cô trùng sinh rồi, tửu lượng của cơ thể này không tốt, nếu không phải cô cố gắng duy trì tỉnh táo thì sớm đã say mèm.

Trong phòng tràn đầy mùi rượu, Tô Tố không muốn ở chung chỗ với người đàn ông này, cố gắng bò dậy, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra khỏi phòng.

Cô đi thang máy xuống lầu, ruột cuồn cuộn khó chịu, mới vừa ra khỏi thang máy đụng phải một người.

"Xin lỗi"

Tiêu Lăng vừa muốn vào thang máy một bóng dáng màu đỏ xông vào lòng, cô gái trong lòng cúi đầu, lộ ra cổ trắng, anh ta lông mày nhăn lại, đưa tay ấn lầy vai của Tô Tố, khóe miệng hiện lên ý cười mơ hồ.

"Chủ động ôm ấp?"

3. Chương 3

Phụ nữ chủ động ôm ấp Tiêu Lăng gặp nhiều rồi, vì thân phận cao quý, bên anh không thiếu phụ nữ, nhưng… ánh mắt rơi xuống cổ trắng ngần của Tô Tố, mái tóc dài của cô thả xuống, cơ thể không có mùi nước hoa ngạt thở, chỉ có mùi thơm nhẹ của dầu gội đầu trên tóc mai.

Tuy vẫn chưa thấy mặt, anh đối với cô gái này không có sự phản cảm.

"Xin cho qua" Tô Tố bịt miệng xông ra ngoài, nhưng Tiêu Lăng bây giờ đã thấy rõ mặt của cô, nắm lấy cánh tay cô.

Hôm nay Tô Tố có ăn diện trang điểm qua, một thân đầm đỏ ngắn không ống tay, lộ đôi vai gầy và xương

quai xanh tinh tế, màu đỏ không phải ai mặc cũng hợp, chỉ riêng cô với làn da trắng ngần óng ánh, mặc lên rất vừa vặn. Da cô rất mỏng, dường như có thể thấy gân xanh dưới lớp da đó.

Tiêu Lăng là một người nhìn quen mỹ nhân nhưng cũng nhịn không được cả người nóng lên.

Người phụ nữ này, sinh ra là để hại người mà.

Anh nhìn ngũ quan và lông mày của cô, không biết vì sao, cảm thấy có chút quen mắt.

Lông mày anh nhếch lên, trầm giọng hỏi "chúng ta có phải gặp ở đâu…"

"Ọc…"

Tô Tố không nhịn được sự cuộn trào trong ngực, nôn lên bộ đồ tây thủ công Ý đắt tiền của Tiêu Lăng, hoàn toàn ngắt được lời chưa nói hết của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhìn vết dơ trên y phục, lông mày nhíu chặt.

"Tiêu tổng…"

Thư kí xinh đẹp của Tiêu Lăng bị dọa tới trắng mặt, phải biết là, Tiểu tổng là người rất ưa sạch sẽ, không thể nhịn được y phục có chút nếp nhăn gấp, giày không được đánh sáng bóng thì sẽ không ra khỏi cửa. Thư kí Trương nhìn Tô Tố đang không ngừng nôn, trong tim thay cô cảm thấy bi ai mấy giây.

Không khí nhất thời ngưng đọng.

Mặt Tiêu Lăng đen đến dọa nhiều, đẩy Tô Tố ở nơi cánh tay anh ra, không nhịn được nữa cởi bỏ áo khoác đắt giá của mình, thuận tay vứt vào thùng rác.

Không thể nhịn được mùi chua hôi trong không khí, Tiêu Lăng bắt lấy Tô Tố sắp ngã xuống, toàn thân phát ra khí lạnh đến có thể đóng băng người khác.

Thư kí Trương cẩn thận lùi 2 bước, cô theo Tiêu tổng năm sáu năm rồi, lần đầu tiên thấy được cơn giận rõ ràng như vậy.

Thư kí Trương cẩn thận hỏi: "Tiêu tổng, cần… lên lầu trên thay y phục không ạ?"

"Thay"

“Vị tiểu thư này thì sao?”

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn Tô Tố, nhưng lúc này Tô Tố đã say mèm, nếu không phải anh nâng lên, sớm đã bất tỉnh nhân sự nằm ở dưới đất.

Nếu là người khác anh sớm đã bỏ đi, nhưng anh cảm thấy Tô Tố rất quen mắt, anh dám khẳng định, trước đây đã từng gặp cô, ngoài ra còn có nguyên căn nào đó, vì nếu gặp qua, người xinh đẹp như vậy nhất định phải nhớ mới đúng.

Anh nghĩ nghĩ, thuận tay đem Tô Tố ném vào lòng thư kí Trương “đem cả cô ta lên!”

…

Tô Tố mơ một giấc mơ, trong mơ cô vẫn là nữ minh tinh hạng B trong giới giải trí, cô và Mạc Tầm vẫn yêu nhau, cô mơ thấy mình âm thầm hẹn hò với Mạc Tầm, sợ bị phóng viên chụp được đưa lên báo.

Cô mơ thấy căn hộ của Mạc Tầm, cô vì ngủ trễ nên lười không chịu dậy, những lúc này Mạc Tầm sẽ hôn lên trán cô, nhẹ nhàng xuống giường, làm đồ ăn sáng cho cô.

Tất cả đều rất tốt đẹp.

Nhưng giống như những cảnh quay chậm trong điện ảnh, tất cả điều tốt đẹp đột nhiên sụp đổ; cô mơ thấy phòng phẫu thuật tràn đầy máu, mũi chỉ ngửi được mùi tanh của máu.

Loại công kích nghiêm trọng này, làm cô không thở được.

Cô mạnh mẽ mở đôi mắt ra.

Căn phòng toàn màu đen, giơ tay không thấy năm ngón. Dưới thân là cái giường mềm mại, trên thân là hơi thở mạnh mẽ của người đàn ông, điều ép đến cô không thở được không phải là ác mộng mà là người đàn ông thực sự.

Tô Tố sửng sốt

Cô nhớ cô vì muốn kí hợp đồng với Triệu tổng, một mực chuốc say ông ta, bất đắc dĩ, vì chính mình kính rượu nên cũng say theo

Sau đó thì?

Cô nhớ cô đem Triệu tổng vào căn phòng của quán rượu, cho ông ta uống nước có thuốc ngủ.

Sau đó nữa… sau đó nữa cô hoàn toàn không nhớ nổi.

Hơi thở của người đàn ông trên thân ngày càng trầm, đôi tay lớn không ngừng sờ soạng trên da thịt cô.

Sắc lang!

Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Tô Tố.

"Hỗn đản… buông tay!"

"Tiểu yêu tinh, là em dụ dỗ tôi."

Giọng người đàn ông trong tối khàn khàn, vậy mà không khó nghe. nhưng Tô Tố làm sao có tâm trạng quan tâm giọng như thế nào, ngoài Mạc Tầm, cô chưa bao giờ thân cận ai như vậy.

Cô cố gắng phản kháng, "Buông tôi ra!"

Vì sự phản kháng của cô mà Tiêu Lăng thở ra một hơi lạnh. Anh ban đầu không muốn chạm vào Tô Tố, là Tô Tố ngủ không ngoan, đem anh như gấu bông ôm lấy, anh là đàn ông, còn là người đàn ông bình thường không bị bệnh, đương nhiên không nhịn nổi.

Đương nhiên, anh cũng không tính nhịn

Anh đưa tay bắt lấy hai cổ tay của Tô Tố, đưa lên trên đỉnh đầu của cô, làm cô không thể động đậy, lạnh lùng nói: "Cô tiếp cận tôi không phải muốn chủ động ôm ấp? Nếu đã như vậy, thì không cần phải lạt mềm buộc chặt nữa!"

Cái gì thế!

Tô Tố trong lòng nóng nảy cô lúc nào chủ động ôm ấp, lúc nào lạt mềm buộc chặt!"

Nhưng sức của phụ nữ không thể nào bằng đàn ông.

Cô cố gắng phản kháng càng làm người đàn ông phía trên tăng thêm dục hỏa.

"Xì… tiểu yêu tình, đây là em tự tìm."

Đôi môi nóng bỏng của người đàn ông trong bóng tối chuẩn xác tìm được đôi môi của cô, điên cuồng cắn gặm, đồng thời một tay rất nhanh cởi hết đồ trên người cô.

"Xoẹt…"

Tiếng vải rách chói tai làm thân thể của cô cứng nhắc, đồng thời cũng mở to mắt.

"Uhm…" Buông tay!

Bây giờ Tiêu Lăng như cung đã giương tên không thể nào không bắn, không quan tâm phản kháng của Tô Tố mà cùng cô dây dưa.

Cơ thể Tô Tố hiển nhiên rất ít kinh nghiệm, cộng thêm Tiêu Lăng thủ đoạn cao minh, cô vậy mà không khống chế được thấp giọng thở.

Trong căn phòng liền tràn đầy xuân sắc.

…

Tô Tố lần nữa thức dậy trong phòng đã sáng chói, rèm cửa mở ra, ánh nắng ấm áp thuận theo cửa kính chiếu vào, làm tăng sự dịu dàng.

Tô Tố khẽ động thân thể, toàn thân đau như bị bánh xe cán qua, cô bỗng dưng nhớ lại kí ức tối qua, khuôn mặt khẽ trắng bệch.

Cô ôm niềm hy vọng cuối cùng, khẽ lấy chăn dưới thân lên, bên trong chăn cô không một mảnh áo, toàn thân đều là dấu vết đỏ tím, đặc biệt là cổ tay, tối qua cổ tay cô bị người khác trói lại, bây giờ quanh cổ tay là một vòng màu tím là dấu vết của sự ứ đọng máu. Da của cô vốn đã mỏng, lại đặc biệt trắng, cho nên dấu vết trên thân thể cô càng hiện lên một cách rõ ràng.

Thân thể cô bỗng nhiên cứng đơ.

Chính vào lúc này, cô nghe thấy trong phòng có giọng trầm thấp vang lên.

"Tỉnh rồi?"

4. Chương 4

Phải chăng anh muốn trốn tránh trách nhiệm?

Tô Tố vô thức quấn chặt chăn lại, cô nằm co rút trên giường mắt cảnh giác trợn nhìn Tiêu Lăng.

Cô trông có vẻ ngạc nhiên.

Cô nghĩ rằng người đàn ông đứng trước mặt cô như một gã sở khanh vậy. Cô cảm thấy giống hình ảnh của Triệu Tổng, người đàn ông bụng bia đầu hói, nhưng cô không thể ngờ rằng người đàn ông này lại thanh tuấn như vậy.

Vào lúc này, Tiêu Lăng đã tắm xong và chỉ khoác lên chiếc áo choàng tắm màu trắng. Làn da màu nâu, nó như hiện rõ trên nét mặt nghiêng góc cạnh của anh, đặc biệt là đôi mắt lạnh lùng, như muốn đóng băng ai đó mỗi khi nhìn vào.

Đây là một người đàn ông rất mạnh mẽ!

"Anh là ai?"

"Tối qua vừa leo lên giường với tôi, nay lại trở mặt không nhận ra tôi sao?"

Tiêu Lăng khoanh tay trước ngực, hiên ngang đứng nhìn Tô Tố. Ánh sáng ban mai soi vào người cô, như phủ một lớp màu ngọc óng ánh, cô quấn lấy chăn, nhưng vẫn lộ ra bờ vai thanh mảnh. Trên bờ vai ấy hiện rõ dấu hôn, mái tóc quăn rối bời sau một đêm ngủ dậy, cũng bởi vì vừa tỉnh giấc nên đầu óc vẫn còn mơ hồ.

Anh ta phát giác, đứng sựng người nhìn cô, bỗng toàn thân anh ta như nóng rực lên.

Tiêu Lăng nheo mày, nhanh chóng ngồi xuống bộ ghế sofa bên cạnh, che giấu đi vẻ mặt thất vọng của mình.

"Có thật là cô không nhớ ra tôi không?"

Đêm hôm qua, anh vẫn luôn nghĩ tới người phụ nữ quen thuộc này.

Năm năm trước, giống tình huống tương tự ngày hôm qua, và cũng trong khách sạn này. Anh nằm ngủ say giấc trong phòng, giữa đêm hôm bỗng nhiên có một người phụ nữ say xỉn xông thẳng vào phòng, liền leo lên giường anh nằm.

Vào thời điểm đó, tâm trạng của anh đang rất tồi tệ, cộng thêm người phụ nữ đưa tay choàng ôm anh, nên

anh không thể cự tuyệt, liền nhào vào lòng cô.

Đâu biết rằng sau lần gặp mặt đó cô ấy lặng mất tăm, chỉ nhìn thấy vài tờ tiền giấy đỏ đặt trên đầu tủ cạnh giường.

Giờ đây anh vẫn nhớ và hận rằng không biết được lý do tại sao người phụ nữ ấy lại có thể nhìn say về mình.

Anh đường đường là chủ tịch một tập đoàn Hoàn Vũ có danh tiếng, mà giờ bị xem như một trai bao khốn khiếp thật.

Lúc đó, anh thật sự háo hức muốn tìm ra người phụ nữ ấy, nhưng do công việc quá bận rộn nên đành gác lại, sau này dần dần quên bẵng đi.

Hiện tại người phụ nữ này lại một lần nữa xuất hiện trước mặt anh, vả lại hoản toàn không nhớ đến anh.

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng một cách kì lạ.

Cô cố gắng nhớ mình đã từng quen anh ta hay không?

Nhưng trong ký ức của mình người đàn ông này hoàn toàn xa lạ.

Tô Tố ôm cái chăn lại, mắt nhìn khắp phòng, hiển nhiên rằng đây là cái phòng trong khách sạn, chỉ là trong phòng này khác & thật ấm cúng, như rằng đã có người từng ở lâu rồi. Cô nhìn một hồi lâu không thấy áo quần cô đâu.

“Quần áo của tôi đâu”

“Ném đi rồi”

Tô Tố nghiến răng, mắt lườm nhìn anh ta,

“Anh là gì mà ném bỏ quần áo của tôi!?”

Người đàn ông này chắc đầu óc có vấn đề, đã lợi dụng cô xong mà còn ném quần áo của cô nữa nữa!

“Cứ muốn ném thì ném vậy..,”

Tiêu Lăng ngồi trên ghế sofa liền đứng dậy rời khỏi phòng đi ra ngoài phòng khách.

Tô Tố ngồi chờ thấy anh ta không có ý định quay về, bặm môi rời khỏi giường, giờ cô đang trần truồng, phải đi vào phòng tắm tìm một chiếc khăn choàng lấy cơ thể.

Cô chỉ cần cử động nhẹ, thì toàn thân đau ê ẩm, bực bội bèn lôi tổ tông dòng họ mười tám đời của Tiêu Lăng ra mắng xối xả. Kéo cái chăn ra và rời xuống giường, chưa bước vào nhà tắm, thì nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra.

Bốn mắt nhìn nhau.

RẦm!

Cái đầu Tô Tố như muốn nổ tung ra, đầu óc trống rỗng!

"Tên lưu manh thối nát kia, nhìn cái gì"

Tô Tố thề với lòng rằng, kiếp này cộng với kiếp trước của cô, hai kiếp người cô chưa bao giờ trần chuồn đứng trước một người đàn ông và trợn mắt nhìn nhau như vậy.

Trong cơn hoảng loạn, cô dậm mạnh 2 chân xuống đất nhảy vọt lên giường lần nữa, cô lại kéo chăn đắp kín thân mình.

"Đồ biến thái, lưu manh!"

Tiêu Lăng không nghĩ rằng vào trong phòng lại nhìn thấy Tô Tố không một mảnh vải che thân, chợt nghe Tô Tố mắng chửi, anh co mày lại, sẵn tay đưa cho cô cái túi giấy cầm trên tay, lạnh lùng nói, "im đi"

Tô Tố cảm thấy lòng đầy hụt hẫng.

Vừa muốn mở miệng mắng người, thì cô nhìn vào cái túi giấy Tiêu Lăng vừa ném tới xé ra, trong đó lộ ra quần áo mới vẫn chưa xé nhãn mạc. Cô vội im miệng lại.

Hai cánh tay trắng như tuyết từ trong chăn chìa ra, mở cái túi giấy. Chợt thấy trong túi không những có cái váy đỏ mới tinh, mà còn có một bộ nội y mới tinh nữa.

Cô như đã nhận ra, người đàn ông trước mặt có tính khí không được tốt kia, anh ta vì tránh đánh mất thiện cảm của cô nên mới đem quần áo đến cho cô, cô nắm chặt.

"Anh đi ra ngoài, tôi cần thay đồ."

“Cái không muốn nhìn thì cũng đã nhìn rồi, cô còn muốn giấu giếm gì nữa đây.”

Ánh mắt ma mãnh của Tiêu Lăng không ngừng nhìn vào người cô đảo liên tục.

“Chịu mặc không thì tùy!”

Tô Tố tỏ vẻ khó chịu nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng.

Nhưng Tiêu Lăng không có ý định né tránh.

Tô Tố thầm nghiến răng, một là cô mặc đồ trước mặt anh ta, không thì như bây giờ không được mặc gì cả.

Cô ta do dự một hồi, cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp.

Cô ta không thể cứ để trần truồng vậy được, đương nhiên cũng không ngốc đến nổi phải kéo phăng cái chăn ra cho người nhìn thấy. Cô lấy cây kéo để trên tủ đầu giường cắt bỏ nhãn mác trên quần áo, kéo quần áo nhét vào trong chăn, trốn vào đấy và mặc vào.

Lúc này đây, cô khó tránh bị lộ bờ vai và toàn bộ lưng, cô vừa xấu hổ vừa lo lắng, khuôn mặt đỏ bừng lên, thật khó để mặc nội y lên người, vả lại mặc cái váy vào cũng thật bất tiện.

Cái này lại là cái váy ngắn vai xéo ôm người nữa, mặc lên người thật sự rất đẹp, khổ nổi dây kéo sau lưng quá dài, quả thật cô ấy không thể kéo lên được.

Tô Tố cố sức cũng không thể chạm được sợi dây kéo.

Nét mặt đỏ ửng.

“Có muốn được trợ giúp không?”

Tô Tố quay đầu lườm qua Tiêu Lăng đang khoanh tay trước ngực trừng trừng nhìn cô. Cô hờn dỗi trợn mắt nhìn anh ta một cái, “tôi không cần!”

Cô đã khó khăn lắm mới mặc xong bộ quần áo.

Mặc xong đồ, cô lập tức chạy vào nhà vệ sinh tắm gội.

Khi nhìn thấy bóng dáng người xuất hiện trong gương, cô thật sự rất tức giận, liền mắng mỏ.

“Đồ Khốn kiếp!”

Vì đây là cái váy vai xéo ít vải, dấu hôn trên cổ càng hiện rõ ràng hơn, thế thì làm sao mà về nhà được, làm sao nhìn mặt con cái!

Cô liền tắm vội, vừa bước ra liếc nhìn không biết tự lúc nào, Tiêu Lăng đang dựa vào cánh cửa phòng tắm, mặt không chút biểu cảm ngây người nhìn cô.

“Tránh ra!”

“Người phụ nữ kia, tôi khuyên cô, nói chuyện lịch sự tí!” Tiêu Lăng giọng lạnh lùng nói.

Người bên trong nhà tắm bèn cúi đầu xuống.

Tô Tố ngước gương mặt nhỏ nhắn lên cười giả tạo, “Quý ông này, xin tránh qua một bên, bây, giờ, tôi, muốn, về, nhà!”

Tiêu Lăng ung dung chặn cửa lại, “Không được”

Tô Tố phẫn nộ nhìn anh, “Anh lại muốn gì nữa chứ!”

“Câu này đáng lí tôi hỏi cô mới phải, quí cô này, cô đã lợi dụng tôi xong giờ lại muốn bỏ đi xong chuyện à, làm gì có chuyện dễ dàng như thế.”

Tôi như vầy lại đi lợi dụng anh?

Tô Tố tự chỉ vào mặt và hét lớn, người như vậy thật không biết xấu hổ, thực ra trong hai người rốt cuộc ai mới là người chịu thiệt thòi đây!

Nhưng bây giờ cô đang gấp, cô muốn lập tức về nhà thực hiện quyền nuôi con, không còn kiên nhẫn gây gỗ với anh ta nữa, “Rột cuộc bây giờ anh muốn gì nào?”

“Đường đường đã ngủ với tôi, giờ lại muốn trốn tránh trách nhiệm sau?”

5. Chương 5

Nụ hôn trừng phạt

Cô ấy chống lại anh ta?

Cô không kiện anh ta cám dỗ cô, không kiện anh ta lợi dụng lúc người ta nguy khốn đã là từ bi lắm rồi. Đoạn nói

Tô Tố vươn tay ra và đẩy anh ta. Nhịn đến không thể kìm chế liền quát thét "bộ không muốn mất mặt à! Chúng ta rốt cuộc ai mới là người bị hại, tôi nói anh nghe, đừng hòng lợi dụng tôi xong còn muốn giở giọng trách cứ lại tôi, tránh ra mau, tôi cần về nhà."

Tiêu Lăng nắm chặt cánh tay không thành thực của cô, nhún mày một cái, phì cười,

"đêm hôm qua là cô tự nguyện ôm ấp tôi trước mà, lại còn… người bị hại đương nhiên là tôi, loại việc như vậy người mất sức là tôi ấy chứ, vả lại hôm qua chả phải cô đã kêu la sảng khoái lắm sao, bây giờ lại muốn trở mặt không nhìn người à?"

Nét mặt nhỏ nhắn của Tô Tố bỗng chốc lại đỏ bừng.

Tiêu Lăng cảm thấy trong lòng vui hẳng ra.

"Cô tên gì?"

"Đéo liên quan đến anh!"

Tô Tố giận dữ, bây giờ cô như muốn xé nát người đàn ông đang đứng trước mặt mình.

Tiêu Lăng nheo mày lại,

"Đừng nói tục chứ."

Tô Tố nào giờ không phải người phụ nữ hiền lành ngoan ngoãn, nghe Tiêu Lăng nói thế liền tặc lưỡi giở giọng.

"Cái miệng mọc trên người tôi, tôi thích nói gì thì nói, không mất đồng xu nào của anh… ưm…"

Tiêu Lăng không đợi cô nói xong, cuối đầu trao nụ hôn trừng phạt lên môi cô, anh ta liếm mạnh vào bờ môi hồng hào, chầm chậm cắn nghiến, trong lúc cô không thở nổi anh ta bèn cắn thêm cái vào góc miệng.

Tô Tố nếm được vị máu tươi.

Hơi thở của Tiêu Lăng bắt đầu nặng nề, sống đến hai mươi sáu năm, đây là lần đầu tiên khiến anh có nhiều đam mê dục vọng mãnh liệt với một người phụ nữ như thế.

Từng động tác từng ánh mắt của Tô Tố, đơn giản chỉ một nụ hôn thôi cũng khiến anh phải tranh thủ chiếm lấy.

Yêu tinh!

Trong giây phúc không kiềm chế, anh đã đẩy mạnh Tô Tố ra.

Tô Tố thoát ra ngoài lập tức lấy tay chùi mạnh lau sạch bờ môi, xem như bị một thứ đồ dơ bẩn đụng vào vậy.

"Khốn khiếp! Khốn khiếp, khốn khiếp!"

Không biết tại sao, Tiêu Lăng nhìn vào cái kiểu tức giận bại hoại của cô, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy vui hẳng,

"Cô chỉ biết có hai từ này để chửi thôi sao?"

"Bỉ Ổi, vô liêm sỉ, hạ lưu, khốn nạn!"

"Lại muốn tôi trừng phạt cô nữa à?"

Tô Tố bèn im miệng lại, cuối cùng cô mới sâu sắc nhận ra rằng "dám giận mà không dám nói" cái mùi vị nó như thế nào, vì mỗi khi giận trong lòng cô luôn hừng hực trỗi dậy, phẫn nộ nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng.

Cô thề rằng, cả đời cô chưa từng gặp người đàn ông không biết nhục nhã và vô liêm sỉ đến như vậy, nhưng cô nhận ra người đàn ông này cũng không dễ gây sự được, ở một mình trong căn phòng được bố trí giống phòng tổng thống tại khách sạn Tân Hải. Chứng minh rằng với người đàn ông quyền lực này không thể đắc tội được.

"Thực ra anh muốn gì!" cô ấy thỏa hiệp.

"Tên cô"

Tô Tố không cam tâm nói ra tên mình, "Tô Tố"

"Hai chữ nào đây?"

“Tô Thức chữ Tô, Phác Tố chữ Tố!” Tô Tố trừng mắt nhìn anh ta, “bây giờ ngay cả tên tôi cũng nói cho anh nghe rồi, anh tránh ra được rồi chứ!”

Lần này Tô Lăng không phiền cô nữa, rời cửa phòng tắm ra ngoài.

Bước chân mạnh mẽ của Tô Tố từ trong phòng tắm xông ra, cô giữ khoảng cách an toàn với Tô Lăng. Trong phòng có một cái đồng hồ, thời gian đã chỉ đến chín giờ rưỡi sáng.

Tô Tố hốt hoảng, lảng tránh Tô Lăng ra chỗ khác, cô bắt đầu tìm thứ mình cần.

Bây giờ cô cần phải gọi điện thoại cho Tô Đại Khuê, làm rõ chuyện Tô Đại Khuê có bàn giao quyền nuôi con cho cô không.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao đêm hôm qua cô không về nhà.

Tô Đại Khuê muốn cô “phục vụ” Triệu Tổng cho thật tốt, cô ta phải tạo ra cảnh tượng giả, thỏa thuận gửi hình ảnh cho cô, khi cô nhìn thấy sự thỏa thuận trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Lúc Tô Tố và Tô Đại Khuê nói chuyện nghe được tiếng nói của con trai và con gái, đưa điện thoại cho Tô Cảnh Thụy, nhẹ nhàng giải thích cho Tô cảnh Thụy chuyện đêm qua cô không về nhà, thằng nhóc nghe điện thoại liền hỏi cô,“Mẹ ơi, đêm qua mẹ đi đâu thế? Sao giờ vẫn chưa về?”

Như nghe thoáng qua tiếng Tiểu Thất giật lấy điện thoại.

Tô Tố cảm thấy ấm lòng, nói đôi lời đã làm cho tâm trạng của hai đứa nhỏ bình tâm lại.

Cô tắt máy, toàn thân thả lỏng thật nhẹ nhõm.

Từ hôm nay trở đi, cô không còn sợ sự uy hiếp của Tô Đại Khuê nữa, cũng không phải lo lắng vấn đề con sẽ thuộc về ai.

Nếu Triệu Tổng tỉnh dậy gặp Tô Đại Khuê thì sẽ phiền phức?

Không sao, đâu liên quan đến cô!

Tiêu Lăng bất ngờ quay người lại, thấy biểu hiện trên khuôn mặt mềm mại của Tô Tố.

Cho rằng cô lấy điện thoại của anh ta gọi điện thoại cho bạn trai chăng?

Nghĩ rằng Tô Tố có bạn trai, biểu hiện vui vẻ trên gương mặt Tiêu Lăng lập tức trở lạnh.

Ăn nằm với ta lại còn đi hẹn hò với người yêu nữa à?

Đừng có mơ!

6. Chương 6

"Gọi cho ai vậy?"

Liên quan gì đến anh!

Cô xém tí buột miệng nói ra câu đó, nhưng khi thấy ánh mắt nguy hiểm của Tiêu Lăng, cô nhịn xuống, nuốt lại câu nói đó vào bụng., cung cấp

Cô đưa điện thoại cho Tiêu Lăng và nghĩ đại một câu nói dối anh: "Tôi cả đêm không về nhà, người nhà lo lắng. Bây giờ tôi cần phải về nhà."

Lần này Tiêu Lăng không ngăn cản cô, anh nhìn cô, "Tôi đã gọi đồ ăn sáng rồi, ăn xong rồi hẳn về."

Nhờ anh nhắc, Tô Tố mới để ý được bụng cô sớm đã đói đến kêu "ùng ục ùng ục". Bóp tiền trên người cô cũng mất rồi, túi cô cũng không mang theo. Cô lại không muốn gặp mặt tên Triệu tổng kia, nên căn bản cô không muốn quay về lấy. Dù sao thì trong túi cũng chỉ có một hai trăm đồng tiền mặt. Điện thoại thì mua vào 3,4 năm trước rồi, sớm nên đổi rồi.

Nếu như vậy mà đi, đoán chừng chỉ có thể đi từ khách sạn về nhà. Đi xe từ khách sạn Tân Hải đến nơi cô ở cũng phải mất nửa tiếng đồng hồ. Nếu cô tự đi bộ, phải mất hai tiếng cô mới về tới nhà được. Đi bộ 2 tiếng về, sẽ đói chết mất.

Cô suy nghĩ một hồi, đành ngồi xuống ghế sofa đợi đồ ăn sáng.

Một cái ghế sofa, Tiêu Lăng ngồi ở giữa, Tô Tố ngồi ở phía ngoài cùng, cách xa anh ta ra. Đến bây giờ cô vẫn chưa biết anh ta tên gì, Cô cũng không tính hỏi.

Dù sao thì sau hôm nay, họ cũng không còn gặp lại nữa.

Ghế sofa rất mềm, ngồi rất thoải mái.

Tô Tố có chút buồn ngủ.

Nếu không phải do ánh mắt sáng rực của Tiêu Lăng cứ nhìn chằm chằm vào cô, cô có thể sẽ ngủ mất.

Đợi một hồi bữa sáng vẫn chưa tới.

Hai người không ai nói gì, không khí có chút ngượng ngùng.

Tô Tố tìm được cái điều khiển tivi, bấm mở tivi, ồn ào lên, không khí bớt ngượng hơn.

Cô tiện tay chuyển đài, khi thấy tin tức giải trí cô liền ngây người, sắc mặt cô nhợt nhạt.

"Năm... 1 nữ ngôi sao hạng 2 mới 23 tuổi đột ngột chết tại nhà riêng của mình. Sáng nay mới được người quản lí của cô phát hiện ra. Hơn nửa năm nay Tô Tố đã rất ít khi xuất hiện trước công chúng. Có người biết tin tiết lộ rằng, Tô Tố đã đi theo 1 ông chủ lớn, và còn có con với người đó. Lúc Tô Tố bị người quản lí phát hiện ra thì kế bên cô có 1 đứa trẻ sinh non, vì thế mọi người đều bàn tán xôn xao, có lẽ là cô không cẩn thận sinh non ở nhà, trong lúc sinh qua đời. "

Tiếp theo trên màn hình xuất hiện mấy đoạn phim của các bộ phim mà cô từng tham gia.

Tiếp đó, nữ phát thanh viên đưa tin với một giọng nói nhẹ nhàng," năm 16 tuổi Tô Tố vào làng giải trí là 1 cô nhi, đám tang đều do 1 tay người quản lí lo, đám tang làm rất đơn giản, chỉ có vài người bạn thân trong giới giải trí và một số fan hâm mộ đến dự. "

Tô Tố cúi thấp đầu và môi cô nở nụ cười châm biếm.

Cô nên sớm nhận ra.

Mạc Tầm là ai, ông tổng của bệnh viện Phục Hoa, chi nhánh bệnh viện mở khắp cả nước. Với bản lĩnh của ông, sự thật về cái chết của cô chắc chắn đã bị ông giấu đi.

Cô cũng chỉ là 1 ngôi sao hạng 2, làm sao có thể đấu lại Mạc Tầm.

Tô Tố siết chặt tay thành nắm đấm.

Cô bây giờ còn chưa đủ năng lực cùng Mạc Tầm đối đầu, nhưng một ngày nào đó, cô nhất định phải làm cho Mạc Tầm sống không bằng chết!

Tiêu Lăng nhạy bén phát giác được cảm xúc biến đổi của Tô Tố. Nhìn lên tin tức trên tivi rồi nhìn qua Tô

Tố:” Tên của hai người giống nhau. ”

Tô Tố sững sờ: “Anh quen Tô Tố kia? ”

“Không quen!”

Ngôi sao hạng 1 thì quen biết nhiều,nhưng mà trên tivi cũng gặp qua Tô Tố này, anh im lặng một lát, mới nhẹ nhàng nói,” diễn xuất của cô ta cũng không tệ.”

Tô Tố cắn môi, cô rơm rớm nước mắt.

Cái nhận xét này đối với cô mà nói, xem như không tệ.

Sau khi chuyện cô theo Mạc Tầm bị lộ tẩy, chỉ sợ tất cả mọi người đều đã đặt cho cô cái hiệu là “dựa hơi người giàu”, hiếm khi Tiêu Lăng không bôi nhọ gì cô.

Nữ phát thanh viên còn đang nói chuyện thao thao bất tuyệt, Cô nháy mắt mấy cái, nháy đi sự ướt át trong mắt, lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía màn hình.

Trên màn hình là một tang lễ đơn giản, ống kính đảo qua, tình cờ nhìn thấy mấy người quen.

Cô không có người thân, cho nên người cầm di ảnh của cô là người quản lí Trương Việt. Anh ta cúng đầu chào từng người khách,vẻ mặt vô cùng trang trọng.

Hốc mắt Tô Tố hơi đỏ, e là Trương Việt là người duy nhất trên thế giới này thực sự quan tâm đến cô.

Lúc trước anh ta nhìn Mạc Tầm đối xử tốt với cô, còn chúc cho cô tìm được người có thể chăm lo cho cô cả đời.

Buồn cười a.

Cô cùng Trương Việt lại nhìn nhầm, ai có thể nghĩ tới Mạc Tầm gần gũi cô, chỉ là vì máu cuống rốn của con cô!

Trong lúc ngẩn người, điều khiển từ xa trong tay bị lấy đi.

” Anh làm gì?”

Tiêu Lăng nhíu mày nhìn cô một cái, người ta chết có liên quan gì tới cô, cần gì phải đau khổ đến vậy? Anh ta tiện tay đổi đài.

Trong lòng của anh có chút khó chịu, nhìn thấy dáng vẻ rưng rưng nước mắt của Tô Tố, trong lòng lại có chút không vui.

" Anh là ai của tôi, tôi buồn hay không có liên quan gì tới anh."

Ánh mắt Tiêu Lăng lạnh lẽo, không khí đột nhiên trở lạnh.

Hung hăng nắm lấy cổ tay của cô, Tiêu Lăng nghiêng người một cái liền đè cô xuống ghế sofa, lạnh lùng nói, "nữ nhân, cần tôi nhắc cô quan hệ của hai chúng ta không?"

Đồ khốn!

Tô Tố cắn răng, "không cần!"

Tiêu Lăng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt rơi vào cái gáy thon dài trắng nõn của cô, ánh mắt từ từ nóng lên.Trên gáy của cô còn lưu lại dấu hôn rõ rệt, so với làn da trắng nõn của cô, khiến cho người ta xúc động muốn xâm phạm.

Làn da của cô rất mịn, có chút giống tơ lụa, anh phát hiện lòng bàn tay lại có chút không nỡ rời xa cánh tay của cô.

Tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Tiêu Lăng dừng một chút, không hề muốn buông tay.

Tiếng chuông cửa vẫn không ngừng vang lên.

Giữa hai đầu lông mày của Tiêu Lăng hiện lên không kiên nhẫn, cuối cùng anh từ từ buông cô ra, đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, "tính tính của phụ nữ vẫn là dịu dàng một chút tốt hơn, bướng bỉnh giống cô, sau này cô rất thiệt thòi."

May mắn!

Da đầu cô từng đợt run lên, vừa buông lỏng, cả người đều xụi lơ ở trên ghế sofa.

Cô dám khẳng định, vừa rồi nếu không phải tiếng chuông cửa, cô chắc chắn lại bị chiếm tiện nghi. Ánh

mắt của người đàn ông này quá trần trụi.

Bữa sáng đưa tới.

Tô Tố làm bị Tiêu Lăng gọi ra ăn sáng, bữa sáng rất phong phú, kiểu Trung Quốc cùng kiểu Tây đều có, cô thích ăn bữa sáng kiểu Trung Quốc hơn, ăn xong bánh bao gạch cua, lại uống thêm một tô cháo là no rồi.

Cô ăn rất nhanh, muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Trái ngược với cô, người đàn ông đối diện ăn rất nhã nhặn, từng cử chỉ đều thể hiện đặc biệt nhã nhẫn.

Tô Tố gục đầu xuống.

Thật biết đóng kịch!

Cô lấy khăn ăn lau ngón tay, nhìn Tiêu Lăng, “tôi đi đây!”

Tiêu Lăng gật gật đầu, từ trong bóp da rút ra mấy tờ tiền đỏ chót đưa cho Tô Tố.

Mặt Tô Tố biến sắc.

Đây là dùng tiền đuổi cô đi, xem cô như gái sao?

Tiêu Lăng tựa hồ đoán được cô đang suy nghĩ gì, chậm rãi lau miệng, ánh mắt rơi vào dấu hôn trên cổ của Tô Tố, nếu cô muốn để người nhà cô đều biết cô đi tình một đêm, cũng có thể không lấy tiền của tôi.

Tô Tố cắn răng.

Đánh rắn đánh bảy tấc.

Người đàn ông này này thật đúng là biết điểm yếu của cô!

Tô Đại Khuê bọn họ thấy được cũng không quan trọng, nhưng dấu vết trên người cô thật không thể để cho con cô nhìn thấy.

Trên người cô một đồng tiền cũng không có, nếu cứ như vậy trở về, hai đứa con nhất định nhìn thấy.

Cô cắn môi, xấu hổ cầm lấy tiền của anh.

Cô nhất định phải mua cái khăn lụa mới được!

Cô nghiêm túc nhìn Tiêu Lăng, ” tiền tôi sẽ trả lại cho anh!”

“Tạm biệt! ”

Tốt nhất là không gặp nữa, Tô Tố nắm lấy tiền, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi khách sạn.

7. Chương 7

Sau khi Tô Tố làm khỏi khách sạn, trong phòng Tiêu Lăng lại có một người bước vào.

Là thư ký Trương Lỵ của Tiêu Lăng.

Trong tay cô còn cầm một cái túi xách màu đỏ nho nhỏ, nếu như Tô Tố ở đây, nhìn cái liền có thể nhận ra, cái này chính là cái túi xách mà tối qua cô không cẩn thận rơi ở phòng Triệu tổng.

Trương Lỵ đem túi xách đưa cho Tiêu Lăng.

” Tổng giám đốc, đây là túi xách của cô Tô.”

Tiêu Lăng mở túi ra, bên trong chỉ có một cái ví tiền, còn có một cái điện đã sớm lỗi thời. Mở ví tiền ra, trong ví chỉ có một cái thẻ ngân hàng, một cái thẻ căn cước, còn có hơn một trăm đồng tiền mặt.

” Thật đúng là nghèo a.”

Anh rút thẻ căn cước ra, nhìn thấy tấm ảnh non trẻ, lông mày hơi nhíu.

Bé gái trong tấm ảnh khoảng mười sáu mười bảy tuổi, chính là hình dáng năm năm trước trong trí nhớ của anh.

Tên trên giấy căn cước quả nhiên là Tô Tố.

Hắn hơi kinh ngạc

Cô ta quả nhiên không có lừa hắn, đem tên thật nói cho anh biết!

Hắn khép ví tiền lại, uể oải ngồi trên ghế sofa, hỏi Trương Lỵ, “tra kĩ chưa?”

Tra kĩ rồi, hôm qua cô Tô đích thực cùng một người đàn ông mở 1 căn phòng trong khách sạn.

Không khí đột nhiên lạnh lẽo.

Thư ký Trươngdo dự một chút, nhưngbvẫn là cố nói hết lời, ” thâ phận của người đàn ông đó cũng tra kĩ rồi, còn là người rất quen.”

Tiêu Lăng lạnh lùng nói, ” ai?”

Thư ký Trương thay Triệu tổng mặc niệm ba giây, nhanh chóng nói, ”là nhân viên của Hoàn Vũ, phụ trách tu sửa cái căn biệt thựTân Hải. Nhà cô Tô mở công ty sửa nhà, hôm qua hẳn là ba ba của cô Tô Đại Khuê đưa cô Tô đến xã giao với Triệu tổng.

Sắc mặt Tiêu Lăng âm trầm đến nỗi có thể chảy ra nước.

Triệu đại lục anh có biết đến, là nhân viên của tập đoàn Hoàn Vũ, năng lực coi như không tệ, nhưng duy nhất có một điểm, chính là quá háo sắc.

Ba của Tô Tố để cô xã giao với hắn, không cần nghĩ cũng biết là vì cái gì.

Tiêu Lăng hung hăng làm vỡ cái ly.

Mặt đất khách sạn phủ một tấm thảm thật dày, cái ly không bị rơi nát, phát ra một tiếng nặng nề, bây giờ ai cũng có thể cảm nhận được sát khí lạnh lẽo phát ra từ trên người Tiêu Lăng.

Thư ký Trương lập tức im lặng.

Tiêu Lăng vẫn không hết giận!

Đáng chết!

Chỉ cần vừa nghĩ tới hôm qua Tô Tố xém chút bị người đàn ông khác đè ở dưới thân, lửa giận trong lồng ngực anh không cách nào dập tắt được!

Thư ký Trương nhìn vào ví tiền sắp bị bóp đến biến dạng trong tay Tiêu Lăng, nhịn không được nuốt nước miếng. Cô đi theo tổng giám đốc năm sáu năm, còn là lần đầu tiên nhìn thấy anh giận đến như vậy.

Cô nghĩ nghĩ, nhịn không được nói, tổng giám đốc, tôi vừa rồi đi dưới khách sạn tìm thấy Triệu Đại Lục lúc đó hắn còn ngủ, giống như… Là bị cho uống thuốc ngủ, hẳn là cô Tô ra tay.

Lửa giận của Tiêu Lăng lửa giận bớt lại xíu.

Tiểu nha đầu còn biết phòng thân, anh rất hài lòng!

Thư ký Trương bổ sung hết thông tin cơ bản của Tô Tố, "cô Tô năm nay hai mươi mốt tuổi, hiện tại đang học biểu diễn ở học viện điện ảnh. Quan hệ của người trong nhà có chút phức tạp, cô có một anh trai và một chị gái, nhưng đều là cùng cha khác mẹ.

Tiêu Lăng nhíu mày, " cô ấy là con gái của người phụ nữ khác sinh bên ngoài?"

" Không phải. Thư ký Trương giải thích, "Lúc Tô Đại Khuê lớn Khuê và mẹ của cô Tô hẹn hò cũng là lúc thời ông đã sớm cùng với mẹ kế của cô mở tiệc rượu ở nông thôn, nhưng không có lấy giấy chứng nhận kết hôn. Tô Đại Khuê lúc ấy vì muốn có được công ty sửa nhà của mẹ cô Tô, giả bộ chưa kết hôn, về sau mẹ cô Tô qua đời, Tô Đại Khuê liền cùng với mẹ kế cô Tô và con trai và con gái họ tới thành phố a."

Sắc mặt Tiêu Lăng hơi lạnh.

Người trong giới này của anh ta đều thích vui chơi, cũng rất biết chơi, nhưng giống loại cặn bã như Tô Đại Khuê thì thật đúng là hiếm thấy.

Vì muốn trèo lên cao thật đúng là không từ thủ đoạn, chả trách có thể vì một mối làm ăn mà bán đi con gái mình.

Vừa nghĩ như thế, lại có chút oán hận Tô Tố.

Ngớ ngẩn sao!

Bị ba mình lợi dụng như thế cũng không biết phản kháng!

" Tổng giám đốc, đây đều là thông tin cơ bản, có cần điều tra sâu hơn nữa không?"

" Không cần!"

Người con gái này hắn cảm thấy rất hứng thú, cũng đủ sức thu hút người.

Nhưng còn chưa có quan trọng đến mức cần điều tra kĩ quá khứ của cô ta.

Dù sao thì qua phản ứng không linh hoạt của cô hum qua từ hôm qua, năm năm này, hẳn là cô còn giữ mình trong sạch.

" Vậy… cần sắp xếp chô cô Tô gặp anh không ạ?"

" Cũng không cần." Anh ngồi ở trên ghế sofa, nắm lấy tấm hình trong thẻ căn cước của cô, thật lâu mới nhìn vào thư ký Trương, cười, "tôi tự có biện pháp để cô ta tự đến!"

" Tổng giám đốc, bên Triệu tổng…"

" Đuổi việc!"

Dám nhắm vào người phụ nữ của hắn, thì nên trả ra lớn!

…

Trong biệt thự nhà Tô Tố.

Mẹ kế Lý Aí Liên của Tô Tố có chút không cam lòng nhìn Tô Đại Khuê cúp điện thoại, "ông quả thật mang quyền giám hộ hai đứa nhóc kia giao cho Tô Tố sao?" ĐạiKhuê, chúng ta cũng không thể lỗ thế, chúng ta đem Tô Tố nuôi dưỡng lớn thế, còn nuôi lớn luôn hai nghiệt chủng cô ta sinh, nó mới lấy về cho cho chúng ta một vụ làm ăn liền đem thả nó, đây cũng quá lỗ.

Tô Huệ ngồi kế Lý Ái Liên, lười biếng sơn móng tay, nghe được lời của Lý Ái Sen, động tác có chút dừng lại.

Ánh mắt hung dữ hẳn.

Càng hận nhất chính là Tô Tố, từ nhỏ đã đẹp hơn cô, được bạn bè thầy cô thích hơn cô, liền ngay cả người cô thích, cũng thích Tô Tố!

"Ba mẹ nói rất đúng, chúng ta không thể nuôi mấy cái này ăn không ngồi rồi này được. Tô Tố chính là một con yêu tinh! Sau này lúc ba bàn chuyện làm ăn mang theo nó, có nó ở bên ba, không gì là không thành! Tô Huệ hung tợn cắn răng, vừa đố kỵ vừa hận Tô Tố!

“Các ngươi cho là ta không muốn như thế!”

Tô Đại Khuê hung hăng trợn mắt nhìn mẹ con hai người, ”Tô Tố này hai ngày trước từ trên cầu thang ngã xuống cũng không biết chuyện gì xảy ra, trở nên thông minh nhiều, không giống lấy trước như vậy dễ lừa gạt. Vừa rồi mình nói với nó đã giao quyền giám hộ hai đứa kia cho nó, nó còn chưa tin, nhất định muốn mình chụp hình giấy tờ gủi cho nó.

” Vậy quyền giám hộ thật sự giao cho nó?”

“Không cho nó còn có thể làm sao? Nó có thể khiến Triệu tổng ngoan ngoãn nghe lời, ta không cho nó, nó không nói tốt bên tai Triệu tổng, ta còn làm ăn được sao!”

Lý Ái Liên và tô huệ đều trầm mặc lại.

Lý Ái Liên cảm thấy khá là đáng tiếc, Tô Tố để ý nhất chính là hai tiểu súc sinh này, hiện tại quyền giám hộ cho nó, về sau nghĩ muốn uy hiếp khống chế nó nữa, thì không dễ dàng.

Tô huệ thì là có chút đắc ý.

Triệu tổng lão già kia cô gặp qua, ấn tượng sâu nhất chính là hắn một bộ răng vàng khè, lúc nói chuyện trong miệng hôi thối có thể hun chết người.

Nghĩ đến bộ dạng Tô Tố bị lão già kia chà đạp, trong nội tâm cô liền không cầm được cao hứng.

Hôm qua cô thăm dò được Triệu tổng mở gian phòng, mua chuộc được nhân viên trong khách sạn, trong phòng lắp camera, rất nhanh cô liền có thể lấy được camera.

Đến lúc đó trên mạng công bố, cô thừa cơ nói ra Tô Tố chưa kết hôn mà có con hai đứa bé, đến lúc đó cô ngược lại muốn xem xem những con trai trong học viện phim ảnh kia, vẫn sẽ hay không xem Tô Tố như nữ thần!

8. Chương 8

Trong nhà Tô Tố là một căn biệt thự 2 tầng, những người lớn không có phát hiện góc rẽ ngay cầu thang trên lầu, hai đứa bé đã nghe hết đoạn đối thoại của họ.

Trên cầu thang ngồi hai đứa trẻ con, hai người đều mặc một cái áo cao bồi, ngũ quan cực kì giống nhau, nhìn liền biết là một đôi long phượng thai.

Khác biệt chính là,khuôn mặt nhỏ của bé trai lạnh lùng, mà bé gái ngồi ở bên cạnh cậu bé thì có khuôn mặt nhỏ mũm mĩm hồng hồng đỏ như trái táo, chống cằm, con mắt cười lên cong cong giống vầng trăng khuyết vậy.

Hai người mặc dù nghe không hiểu người lớn rốt cuộc đang bàn luận chuyện gì, nhưng nghe cũng biết không phải lời lẽ tốt.

Đôi bé trai bé gái này chính là một đôi long phượng thai của Tô Tố..

“Anh…”

” Xuỵt…”

Tô Cảnh Thụy kéo lấy tay em gái, cùng em gái rón rén bước vào phòng, sau khi đóng cửa phòng lại, khuôn mặt nhỏ của Tô Cảnh Thụy liền lạnh xuống.

” Anh, bọn họ có phải đang tính chuyện xấu với mẹ không?” Tô Tiểu Thất khẩn trương siết chặt váy, con bé tức giận, bọn họ xấu lắm. Anh nghe được bọn họ nói cái gì không?

Đương nhiên nghe được.

Ông bà nội luôn đối xử không tốt với bọn họ, nhất là với mẹ.

Chân mày nhỏ của Tô Cảnh Thụy nhíu rất căng.

Ông nội cho là cậu cùng em gái không hiểu chuyện, cho nên nói chuyện cũng sẽ không kiêng dè bọn họ, ông bà rõ ràng chính là lấy cậu với em gái để uy hiếp mẹ, để mẹ giúp họ làm việc.

Tiểu Thất, em có muốn rời khỏi nơi này không?

“Nghĩ a nghĩ a, anh có phải có cách gì không? Ông nội sẽ đồng ý sao?” Tô Tiểu Thất ôm lấy cánh tay anh trai, con mắt lóe sáng giống trong ánh sáng ngôi sao trong bóng đêm.

” Ông ta có đồng ý hay không có sao đâu, mẹ đồng ý là được rồi.” khuôn mặt nhỏ lạnh lùng của Tô Cảnh Thụy lạnh băng.

” Tốt! Em sớm đã muốn dọn đi rồi, anh, chúng ta tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc, chờmẹ trở về chúng ta lập tức đi ngay.”

“Đừng có gấp, muốn đi đi nữa, cũng phải để lại chút quà cho họ.”

Hai anh em nhìn nhau, cười giống hai con tiểu hồ ly trộm đồ.

…

Tô Tố từ trong khách sạn chạy ra, quay đầu thấy không ai đuổi theo mới yên tâm.

Đứng tại trên đường cái, các loại ánh mắt khác thường nhìn qua.

Tô Tố có chút không được tự nhiên, không có cách nào, nhan sắc và dáng người của cơ thể này đều quá xuất sắc, cô chỉ mặc áo thun quần jean cũng giống như yêu tinh. Nói chi là bây giờ cô ăn mặc hấp dẫn như vậy.

Lúc cô đến khách sạn thấy gần đây có một trung tâm thương mại lớn, vào trong trung tâm thương mại mua cái khăn lụa quấn trên cổ, lúc này mới đón xe về nhà.

Khi về đến nhà đã mười giờ hơn.

Cô mới từ trên xe bước xuống liền nhìn thấy trên cầu thang trước vườn hoa có hai đứa trẻ ngồi ở đó, ánh nắng chói bao phủ lấy hai người, giống hai tiểu thiên sứ trong sáng thuần khiết vậy.

Ánh mắt Tô Tố liền ôn nhu lại.

Ở đó Tô Tiểu Thất nhìn thấy Tô Tố, lập tức chạy ton ton tới bước nhỏ với những bước chân ngắn, “Mẹ!”

Tô Tố cong người, ôm chặt con gái nhỏ vào lòng.

Tô Cảnh Thụy thì đứng cách cô một mét thì ngừng lại.

Cảnh Thụy, đến đây, mẹ ôm một cái.

Con là nam tử hán, muốn bảo vệ mẹ. Tô Cảnh Thụy dừng bước, nhịn xuống cái ý muốn chui vào lòng mẹ, vừa rồi khuôn mặt nhỏ còn khẩn trương lo lắng lập tức liền bình thường lại, trở nên lạnh lùng, nam tử hán là không thể để cho mẹ ôm.

Tô Tố ngồi xổm người xuống, đưa tay dán vào cái mũi của cậu bé, dùng sức ôm cậu bé vào trong lòng.

“Con mới bốn tuổi, nam tử hán sau này hẵn làm, bây giờ việc phải làm là trở thành bé ngoan của mẹ.”

“Thế nhưng mẹ là con gái, sẽ bị người ta ăn hiếp.”

Cậu nhóc muốn đẩy Tô Tố ra, lại có chút không nỡ, khuôn mặt nhỏ phấn nộn tràn đầy xoắn xuýt.

Tô Tố cười ha hả, ai dám ăn hiếp mẹ, mẹ liền đánh hắn tơi bời!

Lời thì nói như vậy, nhưng trong lòng cậu nhóc vô cùng thương tiếc. Tô Tố của trước kia thường xuyên bị nhà khinh bỉ, cho nên cậu nhóc đã thấy nhiều mới muốn mau lớn trở thành nam tử hán bảo vệ mẹ.

Cô lần lượt trên mặt hai nhóc hôn một cái “chẹp chẹp”, nhìn vào mặt nhỏ lạnh lùng của Tô Cảnh Thụy từ từ ửng hồng, nhịn không được cười ra tiếng, sau nay sẽ do cô nàng bảo vệ hai đứa trẻ này!

Bây giờ quyền giám hộ của hai đứa trẻ đang ở chỗ cô, sau này dù có chuyện gì xảy ra cô cũng không cần lo.

Trời tháng bảy, thời tiết rất nóng bức.

Tô Tiểu Thất nằm trong lòng Tô Tố, hiếu kì chỉ về chiếc khăn trên cổ cô.

” Mẹ, trời nóng như vậy, mẹ quấn khăn, không nóng sao?Con cởi ra giúp mẹ cho mát.

Cô bé đưa tay kéo xuống khăn lụa trên cổ cô.

Mỗi tay Tô Tố ôm một đứa bé, căn bản không có cơ hội ngăn cản.

” A – trên cổ mẹ bị côn trùng cắn sao? Dấu thật lớn a.”

khóe miệng Tô Tố giật một cái, đặt hai đứa bé xuống mặt đất, nhanh chóng đem khăn lụa thắt lại lên cổ, trong lòng lần nữa hỏi tổ tông mười tám đời của Tiêu Lăng.

Mắt thấy hai đứa con ánh mắt sáng rực, vẻ mặt ngây thơ nhìn nàng.

Nàng vội ho một tiếng, lúng túng nói, ” đúng vậy, đêm qua bị con muỗi cắn.”

“Mẹ, con muỗi cắn mẹ thật là lợi hại…”

Tô Cảnh Thụy không giống Tô Tiểu Thất dễ gạt như vậy, híp mắt nhìn chằm chằm vết muỗi cắn trên cổ Tô Tố,Tô Tố thực sự có chút xấu hổ, bây giờ thật may mắn khi hai đứa bé này mới bốn tuổi, bằng không cô thật đúng là không biết giải thích thế nào mới tốt. Cô dùng dăm ba câu để qua mặt, dắt theo hai đứa trẻ vào nhà.

"Về rồi sao? Tô Đại Khuê sắc mặt vô cùng quỷ dị."

"Có chuyện gì?"

" Cũng không có việc gì, Tố Tố a, ba biết trước kia lạnh nhạt với con, chỉ là trước kia ba quá bận rộn, cho nên không thể lo cho con. Bây giờ công ty và biệt thự Tân Hải đã ký hợp đồng, sau này vấn đề kinh tế trong nhà cũng sẽ từ từ khá hơn, cho nên a… sau này ba sẽ đền bù cho con.."

Ông ta tìm cái cây rụng tiền này thật không dễ gì, vừa ép vừa dụ cô là vô dụng thôi, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có đi con đường ôn nhu.

Tô Tố có thể không biết ông ta có ý đồ gì?

Hơ…

Bây giờ nịnh cô, về sau dễ tìm cơ hội bán cô lần nữa

Tuy vậy, cô ngược lại thấy có chút kỳ lạ, đã mười giờ hơn, theo lý Triệu tổng hẳn là phát hiện mình bị chơi, tại sao còn không tìm Tô Đại Khuê phiền phức.

Lúc đầu cô về nhà là để chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của Tô Đại Khuê.

"Tố Tố?"

" Được rồi, Tô Đại Khuê, đừng khiến người ta buồn nôn. Ông cho rằng tôi không biết trong lòng ông đang nghĩ gì sao? Sớm dẹp đi tâm tư của ông, ông không có coi tôi là con ông, tôi cũng sẽ không xem ông là ba. Hôm nay tôi sẽ mang theo Cảnh thụy cùng Tiểu Thất rời khỏi nơi này, về sau mẹ con chúng tôi ba người cũng không còn một chút quan hệ gì với ông nữa.!"

Tô Đại Khuê biến sắc, "Tô Tố!"

Mới nói một câu như vậy lập tức không thể diễn tiếp sao?

Tố chất tâm lý thật tệ!

Tô Tố cười lạnh một tiếng, Tô Đại Khuê, tôi không có lấy lại công ty của mẹ, đã xem như không phụ lòng ông rồi!"

Công ty sửa nhà của Tô Đại Khuê có một nửa cổ phần của mẹ cô, nàng không phải là không có ý muốn cướp lại. Nhưng so với cổ phần,cô càng không muốn để hai đứa bé sống ở nơi dơ bẩn này.

"Mẹ, chúng ta phải dọn đi thật sao? " Tay Tô Tiểu Thất nắm thành nắm nhỏ, con mắt lóe sáng.

Một bên mặt của Tô Cảnh Thụy cũng vui mừng.

" Đương nhiên là thật! Tô Tố nỗi bên nắm lấy tay một đứa bé, giọng nói dịu dàng, " Đi đi đi, các bảo bối, chúng ta có thể thu dọn đồ đạc đi."

9. Chương 9

Khoa biểu diễn làm gì có cô gái nào không xinh đẹp. Họ không những xinh đẹp mà còn có đôi chút kiêu ngạo. Tô Tố là hoa khôi của khoa, cũng là hoa khôi của trường bởi dung mạo và thân hình của cô thật sự thuộc diện xuất trúng nên các mối quan hệ của cô thường phân thành hai cực. Hội con trai trong trường rất thích cô nhưng tụi con gái lại đặc biệt, đặc biệt cách ly cô. Vậy nên Tô Tố dù đã lên năm ba nhưng chỉ chơi được với một người–An Tiểu Hy.

An Tiểu hy là một người vô cùng vui vẻ hoạt bát, cô có một đôi mắt biết cười rất dễ mến. Cô là người duy nhất trong trường biết việc Tô Tố đã có hai đứa con. Điều kiện gia đình An Tiểu Hy khá tốt, bố mẹ cô mua cho cô một căn hộ cao cấp lớn tại khu vực đắt giá trong thành phố.

Tìm nhà là một việc khá rắc rối nên Tô Tố đưa hai đứa con đến ở tạm tại căn hộ của An Tiểu Hy.

"Mày cắt đứt quan hệ với bố mày thật, không định về nữa luôn à?"

Tô Tố ít khi được thả lỏng người như khi ở bên Tiểu Hy, cô ngồi trên tấm thảm phòng khách lưng dựa vào sofa miệng ngậm khoai tây chip. Giữa cô và An Tiểu Hy chưa từng có bí mật nào nên cô kể lại toàn bộ câu chuyện hôm qua cho cô bạn nghe và tổng kết bằng một câu:" Không về nữa, Cảnh Thụy và Tiểu Thất vẫn còn nhỏ, tao sợ chúng nó lớn lên trong cái nhà ấy cả thể chất lẫn tinh thần đều sẽ chịu tổn thương." Nghe xong An Tiểu Hy phẫn nộ, sắc mặt biến đổi rồi tự đập mình vào sofa.

"Định mệnh, không phải là người luôn! Bố mày… à không không không, ngữ ấy không đáng làm bố mày, Tô Đại Khuê thật không còn là người nữa, định mệnh, quả thực là súc sinh chứ, lại dám dùng quyền giám hộ cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất để hăm dọa mày. Cầm thú, xấu xa!" Tiểu Hy tay chống nạnh, miệng mắng lớn:"mẹ nó,tao còn tưởng ông ta bình thường chẳng đối xử tốt đẹp gì với mày nhưng dù sao cũng là bố đẻ, sẽ không thể quá đáng đến mức nào, ai ngờ chỉ vì công việc kinh doanh mà bán rẻ mày. Mẹ nó, mày có phải là đứa con gái duy nhất của ông ta đâu, sao không đi mà dâng con bé Tô Huệ, định mệnh, tao định

định định!" Tô Tố dở khóc dở cười, con bé Tiểu Hy này, lại xúc động hơn cô nữa. Tim cô như có một dòng chảy ấm nóng chạy qua, có được một người bạn biết nghĩ cho mình như vậy, còn có hai đứa con bé bỏng dễ thương, cuộc đời này cô còn gì hối tiếc?

An Tiểu Hy sau khi đã xả xong bức xúc liền ngồi lại trên thảm, nắm chặt lấy tay Tô Tố,"Tố Tố à, thật may là mày không bị lão già chết tiệt đó làm gì, nếu như tình một đêm là với một soái ca thì còn chấp nhận được. Bây giờ mày có dự định gì không? Mày vẫn đang đi học mà Cảnh Thụy và Tiểu Thất tháng 9 là vào học rồi, tiền học phí của hai đứa nó là một khoản kha khá đấy, hơn nữa mày lại không có thời gian chăm sóc tụi nhỏ…"

"Tao đều nghĩ hết rồi." Tô Tố thở dài:"Tao bây giờ trong tay còn lại một ít, học phí chắc là cũng còn đủ, nhưng không biết tìm cách nào để kiếm tiền, Tiểu Hy mày để ý giúp tao nhé, xem xem dạo này có đoàn làm phim nào cần diễn viên không hoặc là nhận quảng cáo cũng được, tao muốn thử xem sao."

Khi trước Tô Tố không hề thích diễn, lúc ấy rất nhiều đoàn làm phim đến trường tìm diễn viên đóng phim, định mời Tô Tố nhưng đều bị cô từ chối.

Tô Tố cười nhạt. Lúc trước thì Tô Tố thật sự không thích biểu diễn. Nhưng cô của kiếp trước dù sao cũng đã từng vẫy vùng trong showbiz 7 năm, cũng được tính là ma cũ rồi, không đi diễn thì cô thật sự không biết bản thân còn biết làm gì khác. Hơn nữa đi diễn kiếm tiền cũng nhanh mà bây giờ cô lại đang rất cần tiền.

Lúc trước Tô Đại Khuê cũng chỉ cho cô tiền học phí còn lại tiền sinh hoạt toàn do cô tự kiếm lấy. Bây giờ quan hệ với Tô Đại Khuê thành thế này, ông ta nhất định cũng không trả học phí cho cô nữa. Đương nhiên,cô cũng không hy vọng gì vào lão.

"Tiểu Hy, xem ra lần này phải phiền đến mày rồi."

An Tiểu Hy ngoắc mắt:"Tao với mày là gì, còn khách sáo nữa. mày yên tâm, tao quen nhiều anh chị lắm, toàn người có tiếng nói trong làng giải trí cả. Hôm nay muộn rồi để mai tao thử gọi hỏi xem có vai diễn nào hợp với mày không." Tô Tố nằm xấp lên sofa: "Mai tao cũng đi tìm nhà." Không thể cứ làm phiền Tiểu Hy. An Tiểu Hy nhét đầy một mồm khoai tây chip, nghe thấy Tô Tố nói cô liền cố nuốt xuống. Tô Tố thấy tiểu Hy cố đến mắt trợn ngược vội vàng lấy cho cô cốc nước. An Tiểu Hy ực ực hai hớp uống sạch cốc nước mới nói," Mày tìm nhà làm gì,ở lại đây với tao, nhà tao ba phòng vừa đủ cho hai đứa nhóc một phòng, tao với mày mỗi người một phòng."

"Thôi thôi!"-thế này thật phiền cho Tiểu Hy

"Mày nghe tao nói đã"- An Tiểu Hy kéo tay cô lại, phân tích từng tý cho cô:"giờ mày ở đây, sẽ có lợi lắm đấy. Khi mà mày đi làm thì hai đứa nhỏ phải làm thế nào? Chúng nó mới bốn tuổi, mặc dù là cụ non thật nhưng cũng vẫn là mấy đứa nhóc. Lúc mày không có nhà mày có yên tâm hai đứa nó được không? Ở đây với tao rảnh rỗi tao còn trông cho. Khai giảng rồi ai có thời gian thì đi đưa đón chúng nó. Còn nữa nhé, vì vấn đề an toàn nên phải thuê một căn hộ tốt một chút phải không? Mà mày nghĩ xem mày không phải không biết tiền thuê nhà ở thành phố này không phải đắt bình thường, đến lúc ấy riêng tiền thuê nhà là mày cũng chịu không nổi rồi."

Đôi môi mỏng của Tô Tố bị cắn đến hằn lại vết răng. Có quá nhiều vấn đề phỉa lo nghĩ. Cô muốn đi kiếm tiền thì sợ rằng thật sự không có thì giờ chăm hai đứa con nhỏ… An Tiểu Hy thấy cô cắn chặt môi, mắt ươn ướn đáng thương như vậy lại không kiềm được:

"Ài,cái con này, mày đúng là yêu tinh đấy!"-một đứa con gái như Tiểu Hy nhìn mà còn không cầm được lòng!

An Tiểu Hy ho nhẹ một tiếng:"tao cung chẳng phải cho mày ở không đâu nhé, mày cũng biết đấy,e hèm, bổn cô nương đây lại không biết nấu cơm mà ăn cơm hàng suốt sắp nôn rồi, nếu mày mà ở đây thì chỉ cần ở nhà cơm nấu ba bữa cho tao, vệ sinh quét dọn là coi như phí thuê nhà rồi, thấy sao?

Tô Tố im lặng ôm chặt lấy An Tiểu Hy, đôi mắt uốn lại như trăng khuyết, cô biết, Tiểu Hy vì muốn cô an tâm ở lại nên mới nói như vậy. Cô dựa vào trong bờ vai của tiểu Hy nói khẽ:

"Tiểu Hy à, không có mày làm sao mà tao sống được."

"Nghe sởn gai ốc"-An Tiểu Hy cũng nhếch miệng cười thật tươi.

Ngày hôm sau An Tiểu Hy dậy rất sớm, ăn sáng xong là bắt đầu lùng xục các mối quan hệ của mình. Bỏ công không phụ người có tâm. Tầm trưa, sau khi cúp một cuộc điện thoại An Tiểu Hy bỗng dưng cười lớn. Tô Cảnh Thụy hoàn toàn bình tĩnh, dến lông mày cũng không nhướn một cái, Tô Tiểu Thất bị dọa cho thất kinh, tay vỗ vỗ lấy ngực,khẽ khàng thì thầm với Tô Tố:

"Mà mí, mẹ nuôi bị gì vậy ạ?"

Tô Tố bật cười, lấy tay búng lên trán cô nhóc:"Đừng có nói linh tinh."

An Tiểu Hy bò dậy từ trên thảm, chạy như bay về phía Tô Tố, nắm chặt lấy tay cô mà lắc lấy được.

"Gái, mày may mắn quá đấy. Là công ty Tinh Quang media đưới chướng của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ đấy, hú hú, công ty truyền thông Tinh Quang mà đã đầu tư phim cổ trang có vai nữ phụ không hiểu lý do gì từ chối diễn xuất rồi, đang đúng lúc thiếu một cô đóng nữ phụ quyến rũ lại cuốn hút. Bây giờ họ đang khắp nơi tìm người, bộ phim này nghe nói là chuyển thể từ tiểu thuyết, tao xem qua rồi, này nhé, cực kỳ hợp với hình tượng của mày luôn."

Tô Tố mừng rơn:"Thật sao?"

"Đương nhiên là thật, nghe nói bộ phim này ước tính đầu tư hai tỷ, chủ tịch của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ Tiêu Lăng cùng duyệt vai chính với đạo diễn luôn đấy. Gái ơi, mày trúng lớn rồi đấy!"

10. Chương 10

Tô Tố cũng rất vui, cô còn không thiết ăn gì. Trưa đó Tiểu Hy lái xe đưa Tô Tố và hai đứa nhỏ đến phim trường. An Tiểu Hy đã nói trước với người trong đoàn nhờ họ báo danh hộ, chỉ cần đến nơi lấy số thứ tự là vào quay thử được luôn. Tô Tố ngồi trên ghế phụ, mắt nhìn hai hàng cây chạy dần về phía sau, lòng bàn tay toát mồ hôi, tim đập thình thịch. Cô không nghĩ có thể sớm quay lại công việc cũ thế này. Showbiz là một nơi đầy phức tạp, cô của kiếp trước chính vì không đi theo "luật ẩn" nên mặc dù xinh đẹp nhưng phải mất đến 7 năm cô mới gây dựng được tên tuổi diễn viên hạng B vậy nên bây giờ cô cảm thấy khá thấp thỏm.

Kiếp trước thời kỳ cô đang mang thai, gần như cách ly hoàn toàn với làng giải trí cho nên gần như không biết chuyện đầu tư cho bộ phim. Càng không biết nhà sản xuất và đạo diễn của đoàn làm phim kia có phải dạng mặt người dạ thú hay không, hơn nữa mặc dù nay cô là sinh viên chuyên ngành nhưng một bộ phim được đầu tư lớn như thế này vai nữ phụ chắc cũng không đến lượt một người mới chưa có kinh nghiệm như cô. Giờ nghĩ đến cô mới thấy lo lắng. haizz, có khi đi rồi cũng chẳng có chuyện của cô, mà đi xem xem cũng tốt,vai nữ phụ không đến lượt nhỡ đâu có vai quần chúng nho nhỏ nào đó thì sao.

Tô Tiểu Thất ngồi ghế sau, vui hơn ai hết, nếu như không phải đã cài dây an toàn chỉ sợ cô bé đã nhảy cẫng lên. Tiểu Thất tỳ lên ghế ngồi của Tô Tố,gương mặt đầy hứng khởi đến độ đỏ hồng lên.

"mà mí, mà mí, có phải mẹ sắp làm đại minh tinh không? giống như Balala tiểu tiên nữ, biết dùng phép nữa?"

Đúng lúc vừa gặp đèn đỏ, An Tiểu Hy đạp phanh xe, quay đầu lại cười tít mắt nói thay cho Tô Tố:

"Tiểu Thất, mà mí của cháu sẽ lợi hại hơn Balala tiểu tiên nữ nhiều, biết dùng phép còn biết phi thiên độn thổ kìa."

"woa,mà mí nhất định phải cố lên nhé."

Tố Tố giở khóc giở cười với cô con gái đáng yêu. Ba mươi còn chưa phải là tết kìa, cứ như là cô đã cầm chắc vai này không bằng nữa. Khi đến phim trường, An Tiểu Hy đi đỗ xe rồi gọi điện cho sư huynh ra để anh ta đưa Tô Tố vào lấy số quay thử. An Tiểu Hy không vào mà chỉ vỗ vỗ vai Tô Tố, trầm giọng xuống:"gái của tao, cố lên, tao đem trai nuôi với gái nuôi đi ăn cơm trưa đây, khi nào xong mày bảo sư huynh tao gọi điện cho tao qua đón mày."

An Tiểu Hy biết Tô Tố không muốn cho ai biết sự có mặt của hai đứa con cô bởi sợ người khác sẽ dùng ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn các con của cô. Ngoài ra An Tiểu Hy còn một suy nghĩ nữa, một người sắp bước vào giới giải trí mà lại bị biết chưa kết hôn đã có con nhất định sẽ khó mà tồn tại…

Tô Tố đi theo sư huynh của An Tiểu Hy, vị sư huynh này cũng là người tốt nghiệp từ trường của cô, tên Lục Ngộ, trong giới cũng đã có một chút tên tuổi, trước chỉ vì nể An Tiểu Hy nên mới báo danh cho Tô Tố, khi nhìn thấy Tô Tố mắt anh lập tức sáng lên. Tô Tố vì chuẩn bị cho buổi quay thử nên đã có chuẩn bị từ trên xuống dưới, có trang điểm nhẹ, để phù hợp với hình tượng của vai nữ phụ, cô còn mặc một chiếc đầm đỏ rực dài ngang gối phối hợp với mái tóc xoăn bồng lọn to xõa xuống vai tự nhiên, nhất cử nhất động của

cô đều toát ra hương hướng huyễn hoặc và mê đắm. Lục Ngộ vào giới cũng đã ba năm,gặp không ít mỹ nhân nhưng đến khi gặp Tô Tố anh đột nhiên cảm thấy tim đập mạnh, mặt đỏ bừng.

Thật đúng là!-Anh thầm cố đè nén ngọn lửa như đang bốc cháy trong anh, bắt chuyện với cô:

"Em là Tô Tố nhỉ, anh tên Lục Ngộ, trong giới giải trí cũng có chút ít tên tuổi rồi, anh là bạn của Tiểu Hy, trong đóng một vai phụ, hình tượng của em thật là hợp với hình tượng của vai nữ phụ đấy, đạo diễn Phạm Lãi mà nhìn thấy em chắc chắn sẽ vừa ý."

"Cảm ơn anh." Tô Tố cảm ơn một cách chân thành.

khi nghe đến tên đạo diễn Phạm Lãi cô thở phào nhẹ nhõm, ông nổi tiếng là người cứng rắn sắt đá trong giới đạo diễn, cô đã từng hợp tác với ông một lần, ông là một người vô tình nhưng công tâm, chỉ xem trọng tác phẩm chứ không để tâm đến những chuyện nhăng nhít trong giới.

Cô theo Lục Ngộ vào trong hậu trường, ở đây xếp một hàng dài toàn những cô gái trẻ, khi nghe thấy tiếng mở cửa khá nhiều người đểu nhìn ra. Thấy Tô Tố họ đều lộ rõ vẻ ghen tỵ và ganh ghét. Đặc biệt là khi thấy cô vào cùng với Lục Ngộ, vẻ mặt lại càng thay đổi. Ai mà không biết trong hai năm nay Lục Ngộ là ngôi sao mới nổi, lại tham diễn, Tô Tố được anh dẫn vào, rõ ràng là có quan hệ. Cô gái này không phải là đi cửa sau đấy chứ?

Lục Ngộ nhét vào tay Tô Tố tờ giấy:"Đây là số thứ tự của em, sắp đến lượt em rồi đấy."Anh chỉ vào căn phòng quay thử đang đóng chặt cửa. Anh phải vào xem cùng đạo diễn rồi."Tô Tố cảm kích nắm chặt lấy số thứ tự của mình, trên đó là một con số 3, cô lại tạ ơn một lần nữa:"Cảm ơn anh."

Cô là người đã từng trải trong ngành, cô hiểu độ quan trọng của những con số này, bởi vì khi quay thử các thí sinh đều diễn chung một màn nên rất khó có sự khác biệt. Trong tình hình như vậy, số thứ tự càng đứng trước ưu thế càng lớn, nói gì đi nữa đạo diễn xem nhiều cũng sẽ mệt, khi số thứ tự xếp quá sau thì trừ khi có một màn biểu diễn thật xuất sắc không thì rất khó để đạo diễn có ấn tượng về mình.

Lục Ngộ cười với cô động viên:"Cố lên nhé", rồi bước vào phòng quay thử. Tô Tố nắm lấy tờ kịch bản, cô đang tự dàn dựng trong đầu màn kịch sắp phải diễn. Cảnh quay thử là cảnh vai nữ phụ lần đầu gặp nam chính, hai người tay kiếm lăm lăm, bởi vì phim có tính chất giả tưởng nên nam chính sẽ từ một kẻ vô dụng biến thành thiên tài, khi gặp được vai nữ phụ anh ta vẫn trong giai đoạn trưởng thành, hoàn toàn không phải là đối thủ của cô. Vai nữ phụ Mỹ Đỗ Sa là một người cuồng giết chóc, nam chính vô tình xông vào địa bàn của cô cướp đi bảo bối mà cô đang canh giữ nên bị hạ lệnh duổi giết. Tô Tố chỉ cần thể hiện được sự lạnh băng của Mỹ Đỗ Sa và sát khí của cô với nam chính là được. Cô thở nhẹ một cái, cũng may! kiếp trước cô từng diễn không ít vai phụ ác độc, nên muốn diễn xuất dạng nhân vật này với cô không khó khăn lắm. Đúng lúc đó, cửa phòng mở ra, một người mang bảng nhân viên ra gọi:"Số ba, mời vào!" Tô Tố lập tức theo cô ta vào…

Ngay lúc này, nơi một căn phòng trong phim trường. Tiêu Lăng ngồi trước máy tính, theo dõi phòng quay thử qua máy quay, công ty truyền thông Tinh Quang là một công ty con do anh thành lập, bình thường anh rất ít quản lý công ty, hoàn toàn giao phó cho bộ phận bên dưới quản lý. Nhưng hôm nay lại khác, đã quay thử hai người, anh bắt đầu hết kiên nhẫn, đôi lông mày nhíu lại," Sao vẫn chưa thấy đến, Trương thư

ký, rốt cuộc cô có phát tán tin tức ra ngoài không vậy?" Thư ký Trương từ phía sau bưng lên một tách cà phê đen, liếc nhìn màn hình,:"Chủ tịch yên tâm ạ, thông tin tôi đã gửi đến cô Tô thông qua bạn của cô ấy rồi, cô Tô đã đoạn tuyệt quan hệ với gia đình chắc chắn cô ấy cần công việc để mưu sinh, nhất định sẽ đến thôi ạ."

Trương thư ký vừa dứt lời, Tiêu Lăng đã nhìn thấy trên màn hình xuất hiện bóng dáng của Tô Tố. khuôn mặt âm u của anh lập tức hửng nắng, mắt không buồn nhắm dõi theo dáng người trên màn hình, khóe miệng dâng lên:

"Tiểu yêu tinh, xem lần này cô chạy đi đâu!"

11. Chương 11

Tô Tố vào phòng diễn. Rõ ràng là lần này chọn vai nữ rất công phu. Dụng cụ, thiết bị chăng đầy trong một căn phòng lớn, trên đất chằng chịt dây điện các loại. Tô Tố hít một hơi thật sâu, ngẩng mặt nhìn lên chỗ ngồi phía ánh đèn không xa, đạo diễn Phạm Lãi đang ngồi ngay ngắn trên ghế, trong tay cầm một quyển sổ và bút đang viết thứ gì đó. Ngồi cùng hàng với ông còn hai người đàn ông, một người là Lục Ngộ sư huynh, Lục Ngộ nhìn thấy cô liền gật đầu chào, dùng khẩu hình miệng nói với cô:"cố lên". Người còn lại là vai nam chính trong Trần Kiêu. Trần Kiêu là diễn viên nam được săn đón nhất ba năm gần đây, anh diễn nhiều nhất là phim cổ trang. Trên trang weibo của anh có hơn hai nghìn vạn người theo dõi, được bầu chọn là nam diễn viên chính được yêu thích nhất trong năm nay, cùng lúc đó anh cũng được bình chọn là một trong bốn mỹ nam đẹp nhất trong dòng phim cổ trang, có thể nói bất kỳ phim nào có sự xuất hiện của Trần Kiêu là coi như có thể đảm bảo về số lượng theo dõi phim.

Tô Tố hơi căng thẳng. Cô chưa từng thử qua vai diễn nào có quy mô lớn như vậy. Cô nhân viên dẫn Tô Tố vào phòng thấy cô đứng ngây ra bèn nhắc:"Cô Tô, có thể bắt đầu rồi." Tô Tố choàng tỉnh, thấy mọi người đều đang nhìn mình, cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Hít một hơi sâu, cô tự nhủ:" Tô Tố, mày nhất đính sẽ làm được!"

Sau khi đã lấy lại tinh thần, cô bước lên sân khấu. Là ánh đèn quen thuộc! là máy quay quen thuộc! Cô bình tĩnh trở lại. cô đứng trên sân khấu, cúi đầu chào đạo diễn, Trần Kiêu và Lục Ngộ," Chào mọi người, em là học sinh năm ba khoa biểu diễn viện sân khấu điện ảnh, em tên là Tô Tố."

Phạm Lãi giật mình:

" Tô Tố?"

"Vâng, em là Tô Tố."

Phạm Lãi bỏ bút xuống, ngẩng đầu nhìn thật kỹ Tô Tố. Khi nhìn rõ dung mạo của Tô Tố ông hơi thần người, ngay sau đó trong ánh mắt toát lên sự thấu hiểu. Chẳng trách Tiêu chủ tịch nhất thiết phải giữ lại Tô Tố. Ông không mấy thích thú đến những chuyện của cấp trên, nên khi nhìn Tô Tố ông có đôi chút dè

chừng và phản cảm, thái độ đột nhiên lạnh nhạt đi nhiều.

"Tôi cũng quen một diễn viên tên Tô Tố, diễn xuất của cô ấy tương đối điêu luyện, cô là người cùng tên với cô ấy, hy vọng cô đừng làm tôi quá thất vọng!"

Tô Tố ngẩng đầu lên, cô nhìn ông một cách cảm kích. Không ngờ kiếp trước cô còn để lại được cho Phạm Lãi một ấn tượng tốt như vậy, cũng không thể ngờ tới ông đánh giá về cô cao như vậy. Cô mím chặt môi, đuôi mắt hơi nhòe.

Nam chính dựa vào sofa phía sau một cách lười nhác, nhìn thấy Tô Tố, lông mày anh nhơn nhớn, ngũ quan tuấn kiệt của anh bỗng lộ ra một thần thái thích thú.

"Được rồi,bắt đầu thôi! "-Lời của Phạm Lãi vừa dứt, không gian trong phòng bỗng yên tĩnh đến tiếng một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe rõ. Tô Tố đột nhiên đứng thẳng lưng, hơi xoay mình, đứng đúng vị trí. Phạm Lãi kinh ngạc phát hiện thấy vị trí đứng của Tô Tố mặc dù nhìn qua có vẻ rất tùy hứng nhưng lại bắt rất đúng hướng máy quay, ông lật lại tài liệu, được biết Tô Tố không có bất kỳ kinh nghiệm diễn xuất nào, tại sao lại có phương hướng để bắt góc quay chuẩn như vậy. Thái độ của ông không thể không bắt đầu nghiêm túc. Dưới ống kính, Tô Tố như một con người khác.

…

Cô vừa đưa mày, đôi mắt, bờ môi đượm vẻ phong tình nhưng ánh mắt lại sắc bén lạnh lùng khó tả, cô đứng lặng dưới ống kính… nhưng đúng vào giây phút đó, cả người cô toát lên thần thái mạnh mẽ. Cô của bây giờ chính là xà nữ Mỹ Đỗ Sa. Cô nhẹ nhàng nghiêng đầu, kiêu hãnh không nhường nhìn phía mặt đất, dường như ở đó có một người vậy, cô lạnh lùng nói:"Ngươi nói gì?" đoạn này là thủ hạ của cô bẩm báo bảo bối mà cô canh giữ bấy lâu đã bị đánh cắp.

Cô chờ đợi một lát, sau đó dường như đã nghe xong lời bẩm báo của thủ hạ, ánh mắt biến đổi, như nổi lên hàng trăm cơn giận dữ, mà lại như ngàn năm băng giá, sắc lạnh. Phó đạo diễn thấy vậy mở quạt lớn của phòng, gió thổi bay phất phơ y phục của cô, thổi lên những sợi tóc của cô bay man mác. Cô với gương mặt vô cảm nhìn thẳng vào ống kinh, đột dưng vung tay thật mạnh, lạnh lùng mà quyết đoán:"Sát!"

…

Quay thử kết thúc.

Đoạn quay thử này chỉ có 5 câu thoại, quan trọng nhất là phải thể hiện được sát khí và sự băng giá trong ánh mắt của Mỹ Đỗ Sa, thử nghiệm khá khó cho diễn xuất của diễn viên. Lúc trước còn ngả ngón trên sofa, không biết từ lúc nào Trần Kiêu đã ngồi thẳng lưng, hướng về phía trước.:"Được đấy chứ!" khi nãy anh ta ta gần như nhìn thấy được Mỹ Đỗ Sa trong truyện rồi. Căn phòng vẫn im ắng không âm thanh nào phát ra. Trần Kiêu quay qua hướng Phạm Lãi thấy ông đang cúi xuống ôm mũi không rõ đang suy nghĩ điều gì. Trần Tiêu hợp tác với Phạm Lãi khá nhiều lần rồi, đạo diễn Lãi có một bệnh vặt, chỉ cần bắt gặp diễn viên giỏi là ông lại có những động tác như vậy để giấu đi nỗi vui sướng. Trần Kiêu quay lại nhìn Tô Tố vẫn đứng trên sân khấu, ồ… cô vẫn đứng thẳng người,cúi chào họ một lần nữa, thần thái mạnh mẽ khi

nãy đã biến mất lúc nào, giờ cô lại trở thành một cô gái hiền hòa dễ mến. Trần Kiêu lại gần đạo diễn, nói nhỏ:"Đạo diễn, ông thấy thế nào?"

"Cũng được."

Trần Kiêu liếc ông một cái… Giả vờ!

Rõ ràng trong lòng rất thích, lại cứ cố không thể hiện ra. Phạm Lãi nhanh chóng viết vài chữ gì đó, sau khi cất đi sự phấn khích, ông ngẩng lên nhìn Tô Tố:

"À… cô tên Tô Tố nhỉ?"

Tô Tố ngạc nhiên nhìn ông. Khi nãy không phải đã giới thiệu tên rồi sao? Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu xác nhận,"Vâng, em là Tô Tố."

Phạm Lãi lật tìm tư liệu trên tay, xem một lúc lâu không nhìn thấy phương cách liên lạc,"Em để lại số điện thoại, đợi người của đoàn thông báo nhé."

"Đạo diễn, em… em không có điện thoại."

Tô Tố bặm chặt môi, môi cô bị bặm chặt thành một hàng rõ rệt.

Cô cúi thấp đầu, ngại ngùng túm lấy váy. Điện thoại của cô lúc trước rơi ở chỗ ông chủ Triệu chưa lấy lại, tiền của cô lại đang tích cho tháng chín sắp tới để chuẩn bị cho hai đứa trẻ nộp tiền học, bấy giờ cô làm gì có tiền mua điện thoại.

Phạm Lãi thần ra, giờ là thế kỷ bao nhiêu rồi còn có người không có điện thoại? Hơn nữa Tô Tố không phải là vai nữ phụ đích thân Tiêu tổng chỉ định sao? Đáng nhẽ ra quan hệ với Tiêu tổng không bình thường mới đúng, làm sao có chuyện không có tiền mua điện thoại. Lẽ nào ông hiểu nhầm Tô Tố? Lục Ngộ ngồi kế bên nhanh chóng nói:"Đạo diễn, em là bạn của cô ấy, nếu như cần liên lạc với cô Tô cứ thông qua em ạ, em sẽ thay mặt truyền đạt."

…

Tiêu Lăng ngồi trong văn phòng, tay bưng cà phê mà quên uống. Đợi đến khi lần quay thử của Tô Tố kết thúc mới xực nhớ ra trên tay còn tách cà phê. Anh đặt vô thức cà phê xuống mặt bàn, nhịp thở bất giác nín lại khi nãy nay mới từ từ trôi chảy trở lại. Anh muốn Tô Tố đến quay thử chỉ là việc công ý tư thôi, đầu tư hai tỷ đối với anh cũng chỉ là chuyện nhỏ nhưng anh lại không ngờ đến màn diễn xuất của Tô Tố hoàn toàn vượt quá sự mong đợi của anh.

"Thư ký Trương, cô thấy sao?"

Thư ký Trương mắt dính vào màn hình, khá lâu sau cô mới định thần, nghe thấy câu hỏi của Tiêu Lăng, cô xúc động nói:“Cô Tô… là một diễn viên có tài năng thiên bẩm.”

Tiêu Lăng đang nói chuyện với thư ký Trương thì nghe thấy lời của Lục Ngộ qua loa, mặt anh trầm xuống.

“Tên này với Tô Tố quan hệ thế nào?”

“…”- thư ký Trương cạn lời.

“Tiêu tổng à, rõ ràng là ngài không cho tôi điều tra thông tin của cô Tô, bây giờ lại hỏi tôi, tôi rất khó trả lời.”

Tiêu Lăng cũng thấy rằng mình đã hỏi sai người. Anh nhíu chặt lông mày, dặn dò thư ký Trương:“Chuẩn bị hợp đồng ký ước với Tô Tố đến truyền thông Tinh Quang làm việc, hợp đồng ký mười năm!”

“Vâng!”

”Còn nữa, trong hợp đồng phải nói rõ. Trong thời hạn đó, không được có quan hệ yêu đương! Nếu không là vi phạm hợp đồng, tiền vi phạm ghi một tỷ!

12. Chương 12

Lúc thư kí Trương bước vào thì thấy Tô Tố cuộn người lại, như là con mèo vậy, nhìn rất đáng thương.

“Tô tiểu thư, rất lạnh sao?”

Tô Tố trầm luân trong thế giới của mình, tự nhiên nghe thấy âm thanh, giật mình.

“Thư kí Trương?”

Thư kí Trương mỉm cười đóng cửa phòng khách lại, đưa hợp đồng đến trước mặt Tô Tố, “Tô tiểu thư đối với công ty chúng tôi chắc cũng có hiểu biết nhất định, nếu đã vậy, tôi không giới thiệu nhiều, Tô tiểu thư xem qua hợp đồng, nếu không có vấn đề, mời nhanh chóng kí vào hợp đồng.”

“… được”

Tô Tố cảm thấy có chút không thực, coi hợp đồng một cách cẩn thận, xem xong ngoài cảm thấy kì lạ cũng

chỉ có kì lạ

Vì hợp đồng này đối với cô mà nói, có thể nói là khá hào phóng.

Công ty sẽ tiếp nhận thông tin giúp cô, giúp cô gia tăng độ nổi tiếng. Đóng phim cũng không có hạn chế, ngoài việc một năm phải thay mặt công ty tiếp nhận một bộ phim truyền hình và một bộ phim điện ảnh, ngoài ra đều tùy vào ý muốn của cô.

Những điều kiện quá dễ tính này, dường như không dành cho người mới.

Cô có chút đứng ngồi không yên, nhẹ cắn môi. "Thư kí Trương, cô xác định là không lấy nhầm hợp đồng?"

"Đương nhiên không! Tô tiểu thư có vấn đề gì sao?"

Tô Tố lập tức lắc đầu

Cô chỉ cảm thấy hợp đồng này đối với cô, thật sự quá lạ.

Ít nhiều gì kiếp trước cô cũng từng hoạt động nhiều năm trong giới giải trí, nhưng chưa bao giờ nghe có công ty đưa ra điều kiện tốt với người mới như vậy.

Chỉ có 3 điểm kì lạ.

Thứ nhất, những công ty khác cơ bản chỉ kí hợp đồng 5 năm với nghệ sĩ, nhưng hợp đồng này lại là 10 năm.

Thứ hai, không được hẹn hò. Những công ty bây giờ khác với thập niên 70-80 rồi, trước đây nam nữ minh tinh ở giới giải trí hẹn hò, độ nổi tiếng sẽ bị giảm mạnh. Nhưng bây giờ không giống, nếu hẹn hò sẽ gia tăng độ nổi tiếng và sẽ trở thành chủ đề để bàn luận.

Đối với minh tinh chỉ có lợi không có hại

Nhưng công ty không cho cô hẹn hò

Đúng là công ty kì lạ!

Thứ ba là tiền vi phạm hợp đồng, cao đến đáng sợ, từ lúc bắt đầu kí, nếu cô phạm phải điều kiện của công ty thì phải trả tiền vi phạm hợp đồng.

Một tỷ!

Cô ước tính cả đời cũng sẽ không kiếm được bao nhiêu đó tiền.

Cô cầm viết, bị 1 tỷ làm cho hô hấp không thông.

“Tô tiểu thư có vấn đề gì?” Thư kí Trương thấy cô có vẻ khó khăn

“Tiền vi phạm hợp đồng… quá cao rồi.”

Cao tới khác thường!

Thư kí Trương tất nhiên cũng biết điểm này, cô sớm đã chuẩn bị sẵn lời thoại: ” Hợp đồng vốn không khắc nghiệt, Tô tiểu thư cảm thấy mình sẽ vi phạm sao?”

Không thể

Nếu đã là nhân viên, tiếp nhận phim truyền hình hoặc điện ảnh cho công ty là đương nhiên.

Một phương diện khác đó là hẹn hò.

Kiếp này cô chắc là sẽ khó tin tưởng đàn ông, con cũng có 2 đứa rồi, và cũng không có ý định hẹn hò.

Cô lắc đầu, biểu thị mình sẽ không vi phạm. Cắn bút nghi hoặc nhìn thư kí Trương.” Thư kí Trương, quý công ty đưa ra điều kiện cho người mới đều tốt như vậy sao?”

Tất nhiên không phải!

Thư kí Trương cười chuyên nghiệp: “Tổng tài của chúng tôi hôm qua thấy cô diễn thử, cảm thấy cô rất có tiềm năng, cho nên mới có hợp đồng này”

Thì ra là vậy

Tô Tố không ngừng ngại nữa, trên hợp đồng “xẹt xẹt xẹt” kí tên của mình.

Thư kí Trương thở phào nhẹ nhõm

Cô đồng cảm nhìn Tô Tố, cô nương này nếu biết hợp đồng này không khác giấy bán thân là mấy, chắc sẽ hối hận đến thối ruột.

Cô giữ lại một phần, một phần đưa Tô Tố, sau đó nói "Tô tiểu thư, tổng tài của chúng tôi rất xem trọng cô, cho nên có vài chuyện muốn nói thẳng với cô, bây giờ cô không có chuyện gì quan trọng chứ?"

"Không có không có."

Tô Tố lập tức xua tay

Lãnh đạo muốn gặp, cô dù có bận cũng sẽ nói không, ít nhiều để lại ấn tượng tốt cho ông chủ của mình.

Thư kí Trương gật đầu:"Tổng tài ở tầng 26, tôi còn có chuyện, không thể dẫn cô lên rồi. Tô tiểu thư tự đi thang máy lên nhé"

Cô tự lên?

Có nhầm lẫn không!

Cô lần đầu tiên đến truyền thông Tinh Nguyệt, lần đầu gặp đại boss, vậy mà để cô tự đi, đến người dẫn đường cũng không có?

"Tô tiểu thư có vấn đề gì sao?"

"..."

Cô có thể nói gì?

Tô Tố lắc đầu, "không có"

Thư kí Trương mắt tiễn Tô Tố cả người cứng nhắc đi ra khỏi phòng khách, cúi đầu đem hợp đồng thu lại cẩn thận.

Đây là tổng tài ngàn nhắc nhở vạn dặn dò, kêu cô nhất định phải làm tốt.

Có thể xem là thành công rồi.

Uhm... Tiền thưởng cuối năm có cơ hội gia tăng!

Đối với cuộc gặp gỡ của Tô Tố… cô chỉ có thể cầu phúc cho cô.

…

Cô một mình đứng trước thang máy chờ thang lên.

Cô thở một hơi, hoàn toàn không biết thư kí Trương nghĩ gì.

Thang máy "đinh…" một tiếng mở ra, cô vừa muốn vào, lại thấy vài người trợ lí vây quanh một người phụ nữ đang bước vào.

Cô biết cô ta, minh tinh đang nổi của công ty truyền thông Tinh Quang, mới vừa ra mắt năm nay là một trong bốn tiểu hoa đán, tên là Đường Sảng, năm nay 25 tuổi.

Nữ minh tinh thanh thuần dựa vào một bộ phim thanh xuân vườn trường mà nổi lên nhanh chóng.

Tô Tố lùi lại 1 bước, để Đường Sảng đi trước.

Cô đang vào thang máy, thì bị Đường Sảng giơ tay chặn lại, tháo cặp kính râm to trên mặt xuống, nhíu mày nhìn Tô Tố "Cô là ai?"

"Xin chào, tôi là Tô Tố, người mới vừa kí hợp đồng với công ty."

Tô Tố thái độ rất tốt, cô bây giờ chỉ là một người mới chưa được debut, trong giới giải trí người được debut trước được coi là tiền bối, cần phải kính trọng, nếu không rất dễ bị đưa tin không tôn trọng tiền bối.

Là phụ nữ ai cũng không thích nhìn thấy người đẹp hơn mình, Đường Sảng cũng vậy.

Cô kẽ ngửa cằm lên "Cô muốn đi đâu?"

"Thư kí Trương nói tổng tài có chuyện muốn giao phó, kêu tôi lên gặp tổng tài một chuyến"

Lòng Đường Sảng càng khó chịu

Công ty kí hợp đồng với người mới khi nào cần đến tổng tài phải giao phó?

Cô không chút khách khí từ trên xuống dưới đánh giá Tô Tố một phen, trong lòng ngầm cắn răng.

Yêu tinh!

Đáng chết, tổng tài nhất định bị con yêu tinh này mê hoặc, cô cảnh cáo Tô Tố:" Người mới, mắt lau sạch một chút, người không nên chạm vào, thì tránh ra xa một chút!"

Tô Tố chau mày

Có bệnh sao!

Cô chạm vào ai rồi?

Cô vừa mới muốn mở miệng, thư kí Trương đã đi qua, nhìn 2 người đang đối mặt, thư kí Trương lập tức nhìn về hướng Đường Sảng: "Đường tiểu thư, cô không phải đi đóng quảng cáo sao, đừng tốn thời gian nữa."

Đường Sảng không dám cãi lại thư kí Trương.

Trừng mắt nhìn Tô Tố cảnh cáo rồi đem người đi.

"Kì lạ!"

Tô Tố vào thang máy, ấn lầu 26, vẫn cảm thấy tức giận.

Đường Sảng này tự cho mình rất quan trọng, quá xem thường người khác rồi.

Cô nắm chặt tay thành quyền, nhỏ tiếng nói "Đợi tôi nổi tiếng, coi cô còn dám huênh hoang trước mặt tôi"

Thang máy mở ra, Tô Tố từ thang máy bước ra

Lầu 26 thập phần im lặng, im lặng đến dọa người, bàn làm việc chỉ có vài cái, nhưng không có ai ngồi.

Mẹ ơi

Sao như đóng phim ma vậy

Cô nuốt nước bọt, đi đến cửa phòng tổng tài, nhẹ gõ cửa.

Phòng làm việc hoàn toàn không có tiếng động

Tô Tố nhẫn nhịn lại gõ cửa thêm lần nữa

Vẫn không tiếng động

Không ai sao?

Tô Tố do dự, giơ tay đẩy cửa phòng làm việc ra, phòng rất lớn, cũng rất lạnh, nội thất thuần trắng, mang lại cảm giác thập phần tỉnh táo.

Nhưng phòng làm việc không có ai

Tô Tố kì lạ bước vào, một chân mới vừa bước vào, cánh tay bỗng bị một lực nắm chặt.

Cô bình thường không phải là người nhát gan, cũng bị dọa tới la lên

"A…"

13. Chương 13

"A…"

Tiêu Lăng vốn dĩ muốn dọa Tô Tố, không ngờ cô lại dễ dọa như vậy, nghe cô la đến chói tai, anh khẽ chau mày.

"Im miệng!"

" A A…"

Tiêu Lăng khó chịu, nắm chặt cánh tay cô, mạnh mẽ kéo cô vào lòng, sau đó cúi đầu, hung hăng chặn đôi môi đỏ hồng của cô lại.

"Uhm…" Tiếng la chói tai lập tức biến mất.

Tiêu Lăng vốn dĩ chỉ muốn cô im miệng, nhưng môi của cô vừa mềm vừa ngọt, anh không nhịn được cạy

mở hàm răng của cô. hung hăng cùng lưỡi của cô quấn lấy nhau.

Yêu tinh này!

Mỗi lần anh thấy đều không kìm chế được.

Anh một tay cố định sau gáy cô, một tay thuận theo sống lưng chạm xuống dưới, đặt lên phần mông căng tròn của cô.

"Uhm…"

Tô Tố bất ngờ mở to mắt, gần quá, cô chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đầy dục vọng của người đàn ông, cô liều mạng phản kháng.

Nhưng cô phát hiện một chút tác dụng cũng không có

Tay của người đàn ông cứng như thép, giam chặt cô lại, cô căn bản không chạy thoát.

Thân thể hai người dính chặt lấy nhau.

Tô Tố nhạy cảm nhận thấy có vật đỉnh trên đùi của cô.

Thân thể cô đột nhiên cứng nhắc.

Những người này dựa vào đâu chiếm tiện nghi của cô

Cô tức giận, hung hăng cắn cái lưỡi trong miệng cô.

"Xịt…"

Tiêu Lăng đau đến hít một hơi lạnh, từ miệng của cô rời đi, liếm liếm môi, cảm nhận được vị máu, cũng cảm nhận được vị của son.

Anh thả lỏng kiềm chế đối với Tô Tố, lạnh lùng nhìn cô "Hàm răng cũng thật lợi hại! Em dự định đem lưỡi của tôi cắn đứt?"

Tô Tố dùng sức chà xát miệng, nhìn thấy mặt Tiêu Lăng, nhất thời mở to mắt.

Run rẩy chỉ vào Tiêu Lăng "Tại sao là anh, tại sao anh lại ở đây?"

Đối với cô, người đàn ông trước mắt chỉ là đối tượng để tình một đêm, sau này chắc chắn không gặp mặt, nhưng ai đó có thể nói cô biết, tại sao anh ta lại xuất hiện ở phòng làm việc của ông chủ cô.

Cô nhìn xung quanh, nhưng không thấy trong phòng có người khác.

Đây… rốt cuộc là chuyện gì!

Tiêu Lăng lùi 2 bước, khoanh tay lười biếng nhìn cô, "Trước khoan hỏi tại sao tôi ở đây, ai kêu cô trang điểm vậy, nhanh đi rửa sạch!"

Tô Tố vô thức cãi lại "Tôi trang điểm hay không liên quan gì tới anh!"

"Lại muốn tôi trừng phạt em sao?"

Tô Tố nghĩ tới "trừng phạt" ở quán rượu, không cam tâm trừng anh ta, nhưng không dám cãi lại anh.

Bây giờ cô nam quả nữ ở trong phòng, thật sự làm anh ta tức giận, thiệt thòi chỉ có thể bản thân.

Cô vẫn luôn thức thời.

Kế bên phòng tổng tài có 1 phòng, bình thường khi mệt anh sẽ dùng nó, anh mở cửa phòng nghỉ ngơi, đẩy Tô Tố vào, "Đem những thứ linh tinh trên mặt em rửa sạch rồi hẳn ra đây"

Tô Tố cắn răng

Không đợi cô phản ứng, phòng nghỉ ầm 1 tiếng cửa bị đóng lại.

Tiêu Lăng không có vào theo, cô thở phào.

Phòng nghỉ rất lớn, giường đôi thuần đen, ga giường tơ tằm màu bạc xám, khí chất trong phòng cực kì lạnh, điển hình cho phòng của người đàn ông độc thân.

Tô Tố bừng tỉnh, hung hăng vỗ mặt

Tô Tố à Tô Tố, ngươi bây giờ còn có thời gian thưởng thức những thứ này!

Cô than một hơi, tìm nhà vệ sinh, đi vào lấy sữa rửa mặt trên bồn rửa tay rửa sạch lớp trang điểm trên mặt. Đợi cô ra khỏi phòng nghỉ, Tiêu Lăng đã ngồi trên sofa của phòng làm việc.

Nhìn thấy cô bước ra, trên mặt trắng trẻo sạch sẽ, hài lòng gật đầu: "Vậy mới ngoan"

Hướng cô vẫy vẫy tay "Lại đây, ngồi kế bên tôi"

Cô điên mới đi vào hang cọp

Tô Tố đứng xa anh ra "Anh vẫn chưa trả lời tôi, anh tại sao ở đây?"

"Em cảm thấy tại sao tôi xuất hiện ở đây?"

"Anh… anh tên gì?"

"Bây giờ mới nhớ đến việc hỏi tên tôi, tiểu yêu tinh, em thật chậm chạp" đôi mắt sáng của Tiêu Lăng nhìn chằm chằm vào môi của Tô Tố

Màn hôn vừa nãy, làm cho đôi môi vốn đã đỏ mịn càng thêm đỏ và sưng, vả lại còn có loại mê hoặc tận xương tủy.

Tiêu Lăng phát hiện thân thể lại nóng lên.

Anh trước giờ chưa từng gặp một cô gái, có thể làm anh chỉ nhìn đã dâng lên dục vọng, mà còn đã lên giường rồi vẫn không chán, không những không chán ghét mà còn nhớ đến phát điên.

Cô như là hoa anh túc, làm cho người mới thử một lần đã nghiện

Anh tạm thời vẫn chưa muốn cai

Cho nên anh dùng thủ đoạn không quang minh mấy để mang cô đến bên anh, 2 ngày nay anh sống có chút khó khăn, hợp đồng hôm qua anh đã đưa thư kí Trương in ra rồi.

Nhưng để Tô Tố không nghi ngờ, hôm nay mới đem đến.

Anh đã nhịn rất lâu rồi

Uy hiếp dụ dỗ tất nhiên anh có thể làm được, cũng tin chắc Tô Tố không phải đối thủ của anh, nhưng mà,

như vậy sẽ không vui nữa đúng không.

Anh dựa trên sofa, nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch đến run rẩy với ý nghĩ không tin tưởng được của Tô Tố, anh nhịn không được khẽ cười

"Đoán được tôi là ai chưa?"

"Tiêu… Tiêu Lăng. Anh là Tiêu Lăng?"

Cô không muốn tin, nhưng không thể không tin, nếu anh ta không phải Tiêu Lăng, hợp đồng tại sao lại kì lạ như vậy, nếu anh ta không phải Tiêu Lăng, lầu 26 tại sao chỉ có hai người các cô.

Kiếp trước cô cũng có nghe đến đại danh của Tiêu Lăng, nhưng Tiêu Lăng làm người khá là khiêm tốn, cũng không có truyền thông nào muốn chết mà moi thông tin của anh, cho nên cô chưa từng thấy anh trên báo hoặc internet.

Cho nên… lần đầu cô gặp anh cô đã đem anh đuổi ra ngoài.

Cô lại lùi 2 bước, đứng càng xa anh ra.

"Tiêu Lăng, anh rốt cuộc muốn làm gì?"

"Làm… em!"

Tô Tố vừa giận vừa thẹn, mặt đỏ ửng, "Vô liêm sỉ"

Tiêu Lăng nhìn bộ dạng của cô, tâm tình tốt lên rất nhiều.

Không uổng công anh tốn nhiều tâm tư như vậy để đưa cô về công ty mình.

Anh đứng lên từ sofa, đi đến 2 bước.

"Anh.. Anh đừng qua đây". Tô Tố thuận tay cầm chậu xương rồng trong phòng làm việc, không ngừng lùi xuống, lùi đến sát tường, không còn lối thoát, mới cầm chậu xương rồng đối diện với Tiêu Lăng, không có hơi mà uy hiếp: "Anh, anh mà qua tôi sẽ đâm anh đấy, tôi thật sự sẽ đâm anh…"

Tiêu Lăng quả nhiên dừng bước.

Thân thể anh nghiêng về phía trước, đến gần Tô Tố một chút, hai tay ôm lấy cô: "Tiểu yêu tinh, không phải nói muốn trả tiền cho tôi sao, một chút thành ý cũng không có vậy?"

Tô Tố cắn môi

Trước khi rời quán rượu đúng là cô có nói lời này, nhưng so với trả tiền, cô càng không muốn cùng người đàn ông này có quan hệ nào, cho nên vẫn chưa đi"

"Anh muốn tiền, tôi trả cho anh là được rồi, nhưng mà… tôi muốn hủy hợp đồng với anh"

Cô không muốn làm nghệ sĩ ở công ty của đại sắc lang này.

Trực giác nói cho biết, quá nguy hiểm rồi.

"Hủy hợp đồng?" Tiêu Lăng híp mắt nguy hiểm nhìn

"Đúng, tôi muốn hủy hợp đồng!"

"Tiểu yêu tinh, hợp đồng em coi kĩ chưa?" Tiêu Lăng lấy hợp đồng từ tay cô ra, chỉ vào chỗ vi phạm hợp đồng đưa đến trước mắt cô, "Tiền hủy hợp đồng 1 tỷ, nếu em có thể đưa ra, tôi không nói hai lời, lập tức hủy hợp đồng"

Tô Tố cắn môi trầm mặc

Dù cho bán cô đi, cũng không bán được 1 tỷ

Cô tức giận trừng Tiêu Lăng "Anh cố ý phải không? Đều là anh tính toán trước rồi phải không!"

Cố tình đặt bẫy để cô chui đầu vào rọ

Tiêu Lăng không phủ định, dứt khoát gật đầu "không sai, tôi cố ý đó"

Tô Tố tức đỏ cả mắt, không nhịn nữa, dùng sức đem chậu xương rồng đập tới "Tiêu Lăng anh đi chết đi!"

Tiêu Lăng né một cái, linh hoạt tránh được chậu xương rồng.

Anh bất ngờ lại gần, khuôn mặt trầm mặc, giơ hai tay lên khóa chặt cô ở giữa bức tường và lòng ngực của anh.

Hai người cự li ngắn tiếp xúc, hơi thở đều thở trên mặt đối phương, Tô Tố nhìn khuôn mặt trầm mặc như nước của anh, sợ đến trắng mặt, sợ hãi nhắm chặt mắt.

"Tiểu yêu tinh, em đây là đang dụ dỗ tôi hôn em sao, nếu đã như vậy, tôi không khách khí"

14. Chương 14

Vô lại!

Cô mời gọi lúc nào!

Tô Tố mở mắt nhìn anh cúi người xuống, cô vội vàng bịt miệng lại, hung hăng trừng Tiêu Lăng "Anh rốt cuộc muốn làm gì?"

Cô nắm chặt hợp đồng trong tay

Ban nãy cảm thấy đây là một cơ hội kiếm tiền, nhưng bây giờ cầm như than lửa vậy, khiến cô hận không thể hung hăng đập người đàn ông trước mặt này.

Bỉ ổi vô sỉ hạ lưu hỗn đản!

Trong lòng cô những câu có thể chửi đều chửi một phen, vẫn không bớt hận, hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng thấp giọng cười

Hai tay anh giam Tô Tố vào tường, nhìn cô xù lông, không biết tại sao, cảm thấy rất vui vẻ

Thấy đôi mắt oan ức của Tô Tố phủ một lớp sương, không đùa cô nữa, thả 2 tay ra, không trói buộc cô nữa.

Tô Tố "tằng" một cái nhảy ra xa anh, lần nữa giữ khoảng cách

Tiêu Lăng mặt lại đen lại.

"Anh, anh có chuyện thì nói, đừng qua đây"

Tiêu Lăng lạnh lùng hừ một tiếng.

Anh cuối cùng cũng phát hiện ra, đối với Tô Tố, dùng mềm là không được, cần phải cứng rắn bắt ép, cô mới ngoan ngoãn nghe lời.

Bước từng bước lớn đến gần cô, cưỡng ép nắm lấy cổ tay cô, kéo ra ngoài, lần này Tô Tố ngoan ngoãn đi theo, không phản kháng nữa.

Hai người ra khỏi phòng làm việc, Tô Tố thở phào.

Không quan tâm thế nào, nhưng ở ngoài vẫn an toàn hơn cô nam quả nữ ở chung một phòng.

Tiêu Lăng kéo cổ tay cô bước từng bước lớn.

Tiêu Lăng rất cao, khoảng 1m85, chân của anh rất dài, Tô Tố hoàn toàn không theo kịp tốc độ của anh, bị anh kéo đi xiêu xiêu vẹo vẹo. Cô hôm nay đến kí hợp đồng, đặc biệt mặc đôi giày cao gót trắng cao 7 phân, bình thường cô không quen mang giày cao gót, Tiêu Lăng lại đi quá nhanh.

Chân cô khẽ nghiêng!

"A..."

Tô Tố té xuống đất, lầu 26 đều được lát bằng đá cẩm thạch trắng, cô té một cái, đau đến muốn chảy nước mắt.

Hỗn đản! Đại hỗn đản!

Cô hận đến trong lòng chửi Tiêu Lăng một phen.

Tiêu Lăng thả cổ tay cô ra, quay lại thấy cô đau khổ bò trên mặt đất, giơ tay ấn vào mắt cá chân chân trái của cô.

Mắt cá chân trái của cô đã bị sưng lên

Tiêu Lăng níu chặt mày

"Không biết mang giày cao gót còn mang cao như vậy, té là đáng!"

Tuy nói như vậy, nhưng lại quỳ bên Tô Tố, nhìn đôi mắt ủy uất sắp khóc của cô, lửa giận trong lòng liền tắt, than một hơi,:“Có thể đi không?”

Lòng tốt giả tạo

Tô Tố cắn chặt môi, cố gắng đứng lên, nhưng chân cô thực sự rất đau, vẫn chưa đứng dậy thì lại té xuống.

Khuỷu tay và đầu gối đều đau đớn

Rách da rồi

Tiêu Lăng không biết làm sao, được tay đỡ cô.

Tô Tố đẩy tay anh ra, nhìn anh giận dữ “Không cần anh giả làm người tốt”

Nếu không phải anh kéo cô đi, cô sẽ bị té thành thế này sao?

Tiêu Lăng lạnh mặt

Anh vốn dĩ không phải là người kiên nhẫn, thấy cô không chịu phối hợp, níu chặt mày, anh lười phải nói nhảm, trực tiếp bế ngang cô lên, đưa đến thang máy.

“A… hỗn đản, thả tôi ra!”

“Im miệng!”

Tô Tố chuyển động như con rắn vậy “Anh mau thả tôi ra, tôi tự đi ”

Bọn họ nếu ra thang máy với tư thế này, bị người khác nhìn thấy, mặt của cô sẽ không cần nữa.Nhưng Tiêu Lăng không quan tâm đến cô, trực tiếp ôm cô vào thang máy, nhấn xuống lầu 1.

Từ lầu 26 xuống lầu 1 có một khoảng cách nhất định

Cái thang máy chuyên dụng của tổng tài này, giữa chừng sẽ không ai đi

Nhưng Tô Tố vẫn căng thẳng

Nếu bị người khác nhìn thấy, cô nhảy sông hoàng hà cũng không rửa hết tội.

Cô cuối cùng cũng ngoan xuống.

Khẽ níu ống tay của Tiêu Lăng, đáng thương nhìn anh, âm thanh mang ý khẩn cầu, " Anh để tôi xuống được không? Tôi có thể tự đi"

"Còn cãi không?" Tiêu Lăng hạ thấp đầu, híp mắt nhìn cô

Vô sỉ! Nhân cơ hội uy hiếp cô

Nhưng cô không có cách nào khác, chỉ biết chấp nhận uy hiếp, cúi đầu để anh không thấy ánh mắt tức giận của cô, ủy khuất gật đầu "Không cãi nữa"

"Sau này ngoan ngoãn nghe lời?"

"… Uhm!"

Con mèo xù lông yên lặng xuống, Tiêu Lăng rất hài lòng, cũng không muốn ẵm Tô Tố nữa, hôm nay Tô Tố mặc một cái đầm ngắn màu trắng, đầm quá ngắn, anh ẵm cô như vậy rất dễ bị thấy…

Người phụ nữ của anh, người khác không thể nhìn

Tiêu Lăng thả cô xuống.

Tô Tố mới chạm đất, chân trái truyền đến cảm giác đau đớn, vô thức nhảy ra, cách xa Tiêu Lăng nhưng thấy Tiêu Lăng híp mắt cực kì bất thiện, cô nuốt nước miếng, cứng nhắc nhịn cảm giác muốn cách xa anh, cúi đầu buồn bực đứng kế anh.

Thang máy tầng tầng đi xuống

Không gian trong thang máy cực kì lạ, yên tĩnh đến nỗi một cây kim rớt xuống cũng có thể nghe được.

Tiêu Lăng mắt nhìn xuống đôi chân trần của Tô Tố, nhíu mày

Cơ thể của Tô Tố không chỗ nào không hấp dẫn người khác.

Đôi chân thẳng tắp trắng nõn, nuột nà lại bóng láng, làm cho người ta chỉ cần nhìn đã sôi sục

“sau này không được mặc đầm ngắn!”

Tô Tố tự nhủ phải nhịn. Nhưng cô nhịn rồi nhịn, cũng không nhịn được, tức giận nhìn “Tiêu Lăng, cho dù anh là ông chủ của tôi, nhưng không quản được tôi mặc cái gì” Cô lấy hợp đồng từ túi ra, hung hăng đập lên cánh tay của Tiêu Lăng “Hợp đồng không nói yêu cầu về cách ăn mặc”

Tiểu yêu tinh còn biết dùng hợp đồng nói chuyện với hắn

Có tiến bộ

Anh thuận tay lấy hợp đồng ra, hợp đồng đã bị cô cầm tới nhăn, hợp đồng này là do anh đích thân soạn, không cần xem cũng biết bên trong viết gì. Anh tùy ý đem hợp đồng bỏ lại vào túi của cô.

Nhìn cô khó hiểu mà nhìn anh, anh tự nhiên cười, mắt nhìn vào bộ ngực phập phồng “Tiểu yêu tinh, chúng ta đâu chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới?”

Ánh mắt của anh quả thật quá trần trụi, khiến cho mặt cô đỏ như cà.

Cô ôm lấy ngực, cảnh giác nhìn Tiêu Lăng

Người này… rõ ràng là nhắc đến đêm hôm đó

Cô cắn môi, muốn nói chuyện, thì thang máy đến lầu 1

“Ding…” một tiếng thang máy mở ra, lộ ra dòng người đi đi lại lại bên ngoài

Lời Tô Tố chuẩn bị nói bị nuốt hết vào trong.

Tiêu Lăng bước ra khỏi thang máy

Đứng trước cửa thang đợi một chút, thấy Tô Tố đứng đơ ở đó, nhăn mày “muốn cắm rễ trong thang máy à, ra đây”

“Oh!”

Tô Tố mím môi, đi ra thì đi ra, dữ cái gì mà dữ!

Cô khập khiễng đi ra khỏi thang máy

Giày cao gót chạm đất phát ra tiếng “cọc cọc”, dẫn đến ánh nhìn của mọi người

Khi thấy Tô Tố và tổng tài đi cùng nhau, mà còn đi từ thang chuyên dụng, mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên và kì lạ

Ông trời ơi

Phải biết, thang chuyên dụng của tổng tài chưa từng có ai đi qua, kể cả thư kí Trương cũng chưa từng đi qua.

Người phụ nữ này và tổng tài có quan hệ gì?

Tô Tố cũng phát hiện ánh nhìn dị thường của mọi người, vô thức gia tăng khoảng cách với Tiêu Lăng.Cô không muốn sau này mọi người nói cô dựa vào quy tắc ngầm mà ký hợp đồng với truyền thông Kim Quang.

Muốn cùng anh có quan hệ rõ ràng?

Tiêu Lăng trong lòng lại nổi lửa giận, chỉ có Tiêu Lăng anh sợ cùng phụ nữ khác có quan hệ, lần đầu có người phụ nữ dám chê anh

Anh hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra, tự nhiên ôm eo cô.

15. Chương 15

Động tay động chân

“A, Anh làm gì thế! ”

Tô Tố bị hành động của anh ta dọa mất hồn, đặc biệt là khi thấy ánh mắt dị thường của mọi người càng làm cô nổi da gà. Cô giơ tay đẩy anh ra “Đừng có động tay động chân”.

“Không động tay động chân, vậy muốn chạm vào đâu… nửa thân dưới? ”

Hạ lưu phần tử!

Tô Tố vừa tức vừa ảo não, nhịn đến nỗi đỏ cả mặt.

Tiêu Lăng đối với phản ứng của cô rất hài lòng, cúi đầu thấp giọng uy hiếp bên tai cô:“Cô tốt nhất đừng nên động bậy, nếu không tôi không ngại trước mặt nhiều người như vậy hôn cô! ”

Tô Tố theo phản xạ bịt miệng lại

Thật là sẽ hôn cô trước mặt mọi người, vậy cô sau này không cần da mặt nữa.

Cô khá không hài lòng

Người này rốt cuộc xem cô là người như thế nào

Không đợi cô hiểu được, bàn tay trên eo cô vòng qua, đặt lên thắt lưng cô, bàn tay của anh rất nóng, nóng đến độ cách một tầng quần áo mỏng dường như muốn làm bỏng cô.

Cô không quen tiếp xúc thân mật với một người đàn ông, nên không tự nhiên nhúc nhích cơ thể.

Bàn tay trên eo bỗng dưng ôm chặt

Tiêu Lăng cúi đầu nhăn mày “Đừng động đậy”

Bá đạo!

Dù không hài lòng, nhưng cô cũng bị Tiêu Lăng ôm lấy eo khập khiễng đi ra khỏi đại sảnh. Người trong đại sảnh nhìn có vẻ như ai cũng có việc làm nhưng vẫn lén nhìn về phía hai người họ.

Tô Tố cảm thấy như bị đâm sau lưng vậy.

Cô nhìn quanh một cái, đột ngột ho lớn tiếng.

Người trong đại sảnh lập tức dừng công việc lại, đều nhìn về hướng cô.

Nhiều ánh nhìn như vậy, như mấy trăm bóng đèn vậy.

Tô Tố ngại ngùng dừng chân lại, giải thích với mọi người “Cái kia… mắt cá chân của tôi đau…”

Ý muốn nói, do mắt cá chân đau nên Tiêu Lăng mới đỡ bản thân, bọn họ không có quan hệ gì cả, các người đừng hiểu lầm.

Cách giải thích này được gọi là càng nói càng làm người ta hiểu lầm.

Mọi người nghe xong cũng không cho là đúng, tiếp tục nhìn với ánh mắt kì lạ, phải biết là, tổng tài đại nhân có thể dùng danh từ máu lạnh vô tình để diễn tả. Đổi lại là người khác đừng nói đau mắt cá, kể cả gãy chân, tổng tài đại nhân cũng không chớp mắt đi ngang qua người đó.

Chỉ có người con gái này được tổng tài yêu thương, cô lại hận không thể làm rạch ròi mối quan hệ với tổng tài, các cô gái trẻ tuổi ở đại sảnh đau lòng đến tim như chảy máu không ngừng.

Chỉ có thư ký Trương nhịn cười.

Đây có phải là đang chê tổng tài sao.

Cô nhịn không được nhìn tổng tài một cái.

Vẫn là khuôn mặt lạnh lùng ngày nào, nhưng… bộ dáng dường như lạnh lùng hơn bình thường một chút.

Thư ký Trương đi đến bên Tô Tố, vỗ vai cô:"Tô tiểu thư đau mắt cá đúng không, nhanh chóng để tổng tài dẫn cô đi khám."

"Tôi…"

"Tôi biết tôi biết." Thư ký Trương cười híp mắt ngắt lời cô: "Tổng tài của chúng tôi vẫn luôn yêu thích nhân tài, đối với nhân viên cũng rất quan tâm, cho nên chúng tôi không hiểu lầm đâu"

Đúng không!

Nhưng tại sao Tô Tố cảm thấy, Thư ký Trương cười không bình thường chút nào.

Cô vẫn muốn giải thích thêm, nhưng đã bị Tiêu Lăng nửa ôm nửa kéo ra ngoài đại sảnh. Ra khỏi toà nhà, một hơi nóng phả vào mặt.

Tiêu Lăng ấn vai cô "Tôi đi lấy xe, em ở đây đợi một lát"

"Tôi tự kêu xe là được…" Dưới ánh nhìn sắc bén của Tiêu Lăng, lời nói của cô dần tắt.

…

Tiêu Lăng xuống tầng hầm lấy xe, cô đợi ở trước cửa tòa nhà đợi, một chân bị thương, cô đứng không vững, khó khăn tháo giày cao gót ra, chân vẫn còn đau. Cô cũng không quan tâm hình tượng, khập khiễng đi qua một bên ngồi xổm xuống.

Mặt đất rất nóng, chân trần đặt lên đất khiến cô nóng đến cắn răng, nhưng chỉ cần đợi một chút là có thể thích ứng được. Dựa vào bức tường nóng cháy da, đem đôi giày cao bảy phân hung hăng đập xuống cục đá dưới đất, xem cục đá như là Tiêu Lăng mà đánh.

"Chờ đó, sẽ có ngày tôi để anh xuống mà đạp, coi anh còn ngang ngược nữa không!"

Nhìn mặt trời từ từ đi về hướng nam, cô thở dài.

Tiểu Hy với hai đứa trẻ nhất định vẫn ở nhà đợi cô ăn trưa, cô không biết một lát Tiêu Lăng có thả cô về không.

Càng nghĩ càng phiền não.

Có chống tường đứng dậy, chưa thấy Tiêu Lăng trở lại, vỗ đầu.

Cô ngốc sao!

Tiêu Lăng kêu cô đợi thì cô phải đợi?

Bây giờ không trốn đi thì đợi đến bao giờ

Cô chống tường đứng dậy, giao thông ở thành phố a, đâu đâu cũng có taxi, cô bắt một chiếc là có thể về nhà.

Còn về chuyện huỷ hợp đồng, để lần sau hẳn nói.

Cô khập khiễng đi dọc theo đường đi bộ, từ xa thấy một chiếc taxi chưa có người ngồi, cô nhanh chóng vẫy tay.

"Ai, taxi, dừng một chút"

Taxi từ từ dừng xe bên đường.

Tô tố để chân trái lên, dùng chân phải nhảy về hướng bên đường. Nhưng chưa đợi cô nhảy qua đó, một chiếc xe đua màu đen phóng tới

Tô Tố nhìn xe ngày càng gần cô, dọa đến mặt trắng bệch.

Xe đó… tại sao như muốn đâm vào cô

Không phải muốn đụng chết cô chứ!

Cô muốn trốn, nhưng cơ thể bị dọa đến cứng nhắc, chiếc xe màu đen phóng đến

bên cạnh cô.

"A…"

Cô bị dọa đến nhắm chặt mắt.

Cảm giác đau mà cô nghĩ không xuất hiện, cô nghe "Kít…"của tiếng thắng xe, gió làm tóc cô bay loạn.

Cô từ từ mở mắt, thấy bánh xe dừng ngay kế ngón chân cô.

Tô Tố chảy mồ hôi lạnh

Một chút nữa!

Chỉ một chút nữa!

Không đợi trái tim sợ sệt của cô bình tĩnh lại, cửa xe chỗ lái mở ra, Tiêu Lăng từ xe bước ra, sau đó vòng qua xe, lạnh lùng đi đến bên cô.

Tô Tố nhìn thấy anh, lập tức tức giận, cô dám khẳng định, Tiêu Lăng nhất định là cố ý! Cô trắng bệch giữ lấy ngực mà hét vào Tiêu Lăng "Anh có bệnh sao! Chạy xe như vậy có thể hù chết người đó biết không!"

Tiêu Lăng một tay nắm lấy cổ tay cô, lạnh mặt nói "Cô lúc nãy muốn đi đâu?"

"Tôi… mặc tôi đi đâu" Cô có chút hổ thẹn. Hồi nãy Tiêu Lăng kêu cô đợi, cô chút nữa đã chạy trốn.

Anh không phải vì tức giận chuyện này, muốn dạy dỗ cô, nên mới chạy xe như vậy hù dọa cô!

Biến thái! Biến thái chết tiệt!

Tiêu Lăng lạnh lùng hừ một tiếng, nghĩ đến cô dám không ngoan ngoãn nghe lời, mở cửa xe, không chút dịu dàng quăng cô vào xe, giúp cô đeo dây an toàn, "Ầm" một tiếng cửa đóng lại, anh nhanh chóng vòng qua bên kia, ngồi vào chỗ lái.

Cô vẫn chưa ngồi vững, xe đã "ùn" một cái phóng đi. bởi vì quán tính, làm cô rối loạn, rất không dễ dàng ngồi vững, lại phát hiện xe không chạy về hướng nhà cô.

"Ê, anh muốn chở tôi đi đâu?"

"Câm miệng"

Âm thanh của Tiêu Lăng như cắn răng mà nói ra, lạnh lùng hung dữ

Hoặc là bởi vì nhiệt độ trong xe hơi thấp, cô không chút cốt khí mà lạnh đến run rẩy.

Người nào đó ngồi ở ghế lái mặt lạnh hơn cả băng, giống như chỉ cần cô mở miệng thêm lần nữa, bất cứ giây phút nào cũng có thể dùng ánh mắt lạnh chết cô.

Nói thật, cô rất sợ Tiêu Lăng.

Cô không yên mà dịch chuyển cái mông, giữ khoảng cách an toàn với anh. Nuốt nước miếng, thực sự không có dũng cảm hỏi anh muốn dẫn cô đi đâu.

Dù gì, anh là đại tổng tài, cũng không thể mang cô đi bán.

16. Chương 16

Cởi ra đi.

Tiêu Lăng một mực lạnh lùng chạy xe.

Lúc này Tô Tố không dám tuốt lông ở mông cọp, yên lặng ngoan ngoãn vô cùng.

Giữa chừng anh có dừng xe một lần, xuống xe mua chút đồ, rất nhanh lên lại xe. Sau khi lên xe tuỳ tiện để đồ mới mua ở gần tay. Tô Tố cảm thấy tò mò, vươn cổ lên coi.

Tiêu Lăng thấy vậy lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt không khó coi như lúc nãy.

Xe tiếp tục chạy về phía trước.

Tô Tố gan to hơn chút, vươn tay lấy cái túi nhựa, thấy trong túi là thuốc mỡ trị đau, cô ngây người, khẽ cắn môi, quay lại nhìn anh.

"Anh… đây là thuốc mua cho tôi sao?"

Tiêu Lăng thản nhiên nhìn cô một cái "Cô cảm thấy sao?"

Tô Tố cười khan.

Trong lòng cảm thấy người đàn ông này thay đổi thật nhanh.

Lúc nãy vừa mới muốn dọa chết cô, bây giờ lại mua thuốc cho cô! Người ta nói lòng con gái sâu như kim dưới biển, cô cảm thấy lòng của người đàn ông còn sâu hơn kim dưới biển.

…

Tô Tố làm sao cũng không được, Tiêu Lăng mang cô về nhà anh.

Ở dưới tầng hầm gửi xe, cô như bạch tuộc ôm chặt ghế sau lưng mình, cảnh giác nhìn Tiêu Lắng "Tôi không muốn xuống xe, không muốn đến nhà anh!"

Tiêu Lăng mở cửa ghế phụ, thấy bộ dạng của cô, mắt khẽ sáng. Khoanh tay lười biếng nhìn cô "Khẳng định không xuống?"

"Không xuống"

Nhất định không xuống, cô điên mới cùng anh đơn độc về nhà, hơn nữa người đàn ông này còn rất nguy hiểm, còn có mối quan hệ không rõ ràng với cô.

Như vậy thật quá nguy hiểm.

"Tiêu Lăng, Tiêu đại tổng tài… bạn của tôi vẫn còn ở nhà đợi tôi, anh để tôi về nhà đi được không?"

Tiêu Lăng dứt khoát sắc bén trả lời "Không"

"…" Người này tại sao cứng mềm cũng không được.

Cuối cùng tất nhiên kết quả là cô bị Tiêu Lăng ẵm từ xe ra, sau đó đi vào nhà.

Tô Tố run rẩy phản kháng, mắt nhìn thang máy ngày càng gần, càng làm cô khủng hoảng, giống như thang máy là một con quái thú to lớn, nếu đã vào chỉ có nằm ngang mà ra.

Tô Tố mặt nhỏ trắng bệch, phản kháng càng lợi hại

"Tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà!"

"Động thêm một lần nữa tin tôi ném cô xuống đất!" Tiêu Lăng dừng bước, lạnh lùng nhìn cô.

Tô Tố khóc không ra nước mắt.

Nếu là những người cô gặp qua, đại khái có thể suy nghĩ đây là lời nói thật hay giả, nhưng cô khẳng định, Tiêu Lăng nói lời nào cũng rất có phân lượng. Cổ cô cứng nhắc nhìn đất xi măng, nhớ đến cú té ở phòng làm việc

Vì phòng ngừa ngã thương cái mông, Tô Tố nhẫn nhục chịu thua.

Cô âm thầm an ủi bản thân, dù gì cũng phải thương lượng về hợp đồng, không nên làm anh tức giận, ai bảo cô bây giờ ở thế bị động chứ.

Tô Tố đang phiền muộn, không chú ý đến đôi mắt của Tiêu Lăng sáng lên, hiện lên ý cười.

Anh tiếp tục bước đi.

Đây là lần đầu Tô Tố đến nhà người lạ,

Cô nghĩ Tiêu Lăng đại tổng tài sẽ ở biệt thự, hoặc là tầng cao nhất của một căn hộ cao cấp nhất, bên trong có hồ bơi, vườn hoa vân vân nhiều loại phòng. Nhưng không ngờ, nhà của Tiêu Lăng chỉ là căn phòng ở trung tâm thành phố a có 2 phòng và 1 sảnh.

17. Chương 17

Kéo xuống để xem tiếp nội dung

Khu nhà cao tầng, lầu 26.

Tô Tố bị Tiêu Lăng ẵm từ trong thang máy ra, trong bụng nghĩ, lẽ nào Tiêu Lăng thích số 26 sao? Cho nên phòng làm việc cũng lầu 26, nhà cũng lầu 26?

Tiêu Lăng buông Tô Tố xuống, lấy chìa khoá ra mở cửa, đi vào trước.

Sau khi vào, không nghe tiếng bước chân của người đằng sau, quay lại nhìn Tô Tố đang đứng ngây trước cửa, nhăn mày "Đứng đó làm gì, vào đây"

" Oh!"

Cô cong lưng thay dép ở lối vào, kệ đựng giày lại không có dép cho phụ nữ.

Tô Tố ngây người!

Tiêu Lăng nhìn không giống nam nhân giữ thân như ngọc, căn phòng vậy mà không có dép cho nữ? Điểm này thực sự nằm ngoài suy nghĩ của cô.

Cô tuỳ ý lấy đôi dép nam mang vào, khập khiễng đi vào nhà

Nhà của Tiêu Lăng cũng như phòng làm việc, bất kể là đồ gia dụng hay phong cách trang trí, đều là màu lạnh trắng đen, điển hình loại phòng của người đàn ông độc thân, lạnh lùng đến một chút cảm giác nữ tính cũng không có, căn phòng gọn gàng một hạt bụi cũng không có, nếu muốn chụp hình phòng mẫu thì có thể trực tiếp chụp được.

Tô Tố ngồi trên sofa, sofa rất êm, ngồi vào như không có xương vậy, rất thoải mái.

Nếu không phải sự hiện diện của Tiêu Lăng quá mạnh mẽ, nói không chừng cô sẽ đánh một giấc trên sofa.

"Muốn uống gì? Trà hay cafe?" Tiêu Lăng đứng ở cửa nhà bếp hỏi cô

"Không cần không cần" Tô Tố lập tức xua tay, mắt quét qua cả căn phòng, dường như không hiểu hỏi anh "Cái đó… tổng tài, thu nhập anh rất thấp sao?"

Tiêu Lăng mày nhếch lên, đặt ly nước trắng lên trên bàn trà trước mặt cô, tự nhiên ngồi bên cạnh cô, nâng chân trái bị thương của cô lên, gác ở trên đùi anh, từ tủ lạnh lấy ra túi đá chườm lên mắt cá của cô, nghe được tiếng nói nhỏ của cô, hiếm khi có tâm trạng tốt như vậy "Cũng không phải tất cả tổng tài đều thích ở biệt thự"

Chân Tô Tố bị lạnh, dựa trên sofa cắn môi, mặt đỏ hồng, có chút ngại thu chân lại.

“Tôi có thể tự làm”

Để một đại tổng tài chườm đá giúp cô, cô cảm thấy mình sẽ chết sớm mất.

Chân có thon dài, da còn mềm hơn lụa Satin, chạm vào một chút đã khiến người khác thích đến không muốn rời tay. Tiêu Lăng nắm chặt chân nhỏ của cô, “Đừng động, một chút nữa sẽ không đau”

Tô Tố mặt càng đỏ hơn

Con người cô có lúc chỉ ăn mềm không ăn cứng, Tiêu Lăng đối với cô lạnh lùng chút, cô còn có thể đối đầu với anh, nhưng bây giờ Tiêu Lăng đối với cô tốt như vậy, cô không thể cứng rắn đối với anh được.

Tiêu Lăng giúp cô chườm mắt cá chân, rồi tìm một cái khăn đắp lên khuỷu tay và đầu gối giúp cô rửa sạch vết thương, thoa thuốc mỡ lên.

Da của cô rất trắng, cho nên vết thương đỏ trên đầu gối hiện lên càng hút mắt.

Anh nhìn như thế nào cũng thấy không thoải mái.

Làm xong hết, anh mới dặn dò cô “Được rồi, vết thương đừng để chạm nước, coi chừng bị viêm”

Mới ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt nhỏ của Tô Tố đỏ ửng

Mắt Tiêu Lăng sáng lên, môi hiện lên ý cười mơ hồ “Xấu hổ?”

Tô Tố lập tức lấy tay che mặt, cố gắng tức giận trừng anh “Tôi nóng không được sao!”

Tô Tố có đôi mắt tuyệt đẹp sáng như sao, góc mắt hơi dương lên, bình thường không cười cũng như cười, bây giờ mắt ngang một đường, hoàn toàn không có cảm giác hung dữ, kết hợp với khuôn mặt nhỏ đã ửng hồng, ngược lại làm cho người ta cảm thấy mê hoặc dụ người.

Mắt Tiêu Lăng âm u.

Tô Tố vẫn không nhận ra, ngại ngùng dùng tay làm quạt, ánh mắt nhìn tứ phía không dám nhìn anh “A, nóng quá nóng quá, tổng tài, máy điều hòa nhà anh có phải bị hư không?”

“Thật sự nóng?” Tiêu Lăng đứng kế bên sofa, từ cao nhìn xuống cô

“Đúng vậy đúng vậy, thật rất nóng” vì muốn chứng minh mình nói sự thật, cô liều mạng gật đầu.

Miệng Tiêu Lăng hiện lên một nụ cười thâm sâu, anh cúi người nhìn đôi mắt của Tô Tố. Tô Tố âm thầm kêu không hay, nhưng không kịp trốn, một tay Tiêu Lăng đặt trên dây kéo đằng sau lưng cô.

“Nếu đã nóng như vậy, thì cởi ra đi”

18. Chương 18

Tô Tố lập tức bò từ sofa xuống.

Dưới đất tuy trải tấm thảm dày, nhưng cô bị té vẫn đau đến nghiến răng, cô nửa phút cũng không dám dừng, nhanh chóng tiếp tục bò đi, trốn đi thật xa.

Cô biết, Tiêu Lăng đem cô tới đây vốn không có ý gì tốt đẹp, uổng công nãy cô bị hành động chườm đá thoa thuốc của anh làm cho cảm động

Cô ôm lấy ngực, cảnh giác nhìn Tiêu Lăng, trong lòng hung hăng chửi anh sắc lang!

“Trốn xa như vậy làm gì” Tiêu Lăng mày khẽ nhếch, lười biếng dựa vào sofa, “Qua đây!”

Cô điên rồi mới tự mình lọt lưới.

Cô đứng ở rất xa, nhẹ ho một tiếng “Tổng tài, chúng ta có phải nên bàn chính sự?”

“Em không nóng nữa?”

“Không nóng nữa không nóng nữa” Sợ là cô mà nói nóng, Tiêu Lăng sẽ lột hết đồ cô, Tô Tố nhanh chóng nắm chặt y phục của mình, “Tổng tài, chúng ta nói chính sự đi”

“Em muốn nói gì với tôi?”

Tiêu Lăng tùy tiện cởi áo khoác ngoài của bộ đồ tây ném lên trên sofa, lại tháo một nút áo ra, ống tay áo cũng xăn lên trên cánh tay, lập tức từ một tổng tài nghiêm trang bá đạo thành một người đàn ông ưu nhã tùy tính. Anh lười biếng vỗ lên sofa kế bên mình, lạnh nhạt nhìn Tô Tố “Muốn nói thì ngồi ở đây nói, nếu không tôi không có nhiều thời gian nghe lời nói nhảm của em.”

Tô Tố cắn môi, trong lòng đấu tranh

Qua đó, thì có khả năng bị chiếm tiện nghi.

Nhưng không qua… Tiêu Lăng hình như sẽ không chịu nghe cô nói về hợp đồng.

Cô do dự lúc lâu, cuối cùng cũng chịu thua. Từng từng như ốc sên lết đến gần sofa, kiếm một chỗ cách xa anh nhất ngồi xuống.

"Ngồi qua đây tí!"

"Oh!"

Cô lề mề đến gần anh một chút.

Tiêu Lăng nhíu mày lạnh lùng nhìn cô, dưới ánh mắt bức người của anh, cô cố chịu cuối cùng cũng ngồi kế bên anh.

Tiêu Lăng thu ánh nhìn lại, "Được rồi, nói đi"

"Tổng tài…"

"Đổi cách xưng hô!" Anh ngắt lời cô, cách xưng hô này người khác dùng thì nghe rất tự nhiên, nhưng nghe cô xưng hô như vậy, anh cảm thấy không thoải mái.

Hơi xa cách một tí

Tô Tố đem những lời dơ bẩn muốn nói ra đều nuốt cả vào bụng, không tự nhiên dịch chuyển mông "Vậy tôi gọi anh là gì?"

"Hoặc là Tiêu Lăng, hoặc là…" Anh dừng một chút, ánh mắt ái muội, cúi đầu gần tai cô, thổi khí nóng vào cô "gọi Lăng cũng được!"

Lăng

Tô Tố cảm thấy ớn lạnh

Lăng cái mông!

“Tiêu Lăng, chúng ta nói về hợp đồng đi”

“Tôi nghĩ rằng các điều kiện trong hợp đồng đã đủ tốt rồi, nhưng nếu em có bất kỳ điều kiện nào có thể nói ra. Ai bảo mối quan hệ của chúng ta ~ không bình thường. ”Anh rót một tách cà phê, ưu nhã uống từng miếng một.”

Khi anh ta nói từ “mối quan hệ”, anh ta kéo dài giọng của mình, làm cho cực kì ái muội.

Tô Tố đỏ ửng, từ trong túi lấy hợp đồng ra, hai tay đưa đến trước mặt Tiêu Lăng, cô cúi đầu, giọng điệu rất chân thành, “Là bởi vì điều kiện quá tốt, vì vậy tôi không thể chấp nhận được. Tiêu tổng, anh là chủ tịch lớn, tôi chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi, anh đừng làm khó tôi nữa, xin hãy hủy hợp đồng. ”

Lại là hủy hợp đồng!

Tiêu Lăng mang theo giận dữ, “Bang -” đặt cốc cà phê xuống, tay ấn cằm cô, buộc cô phải ngước lên nhìn anh, anh lạnh lùng hỏi, “Em ngại có quan hệ với tôi?”

Tô Tố cắn môi và mắt nhìn xuống. “Với một hợp đồng tốt như vậy, nhất định có rất nhiều người tranh giành đến sứt đầu mẻ trán hận không thể ký hợp đồng với truyền thông Tinh Quang, anh vẫn nên tìm người khác.”

Cô ấy thích diễn xuất và cần tiền, nhưng cô ấy cũng có quy tắc của riêng mình.

Nếu cô chỉ dựa vào bán mình, kiếp trước cô đã có thể dựa vào những quy tắc bất quy tắc ngầm để thượng vị, nếu kiếp trước cô đã không làm, thì kiếp này càng không làm như vậy.

Tô Tố vẫn cầm hợp đồng, thấy Tiêu Lăng không có ý muốn nhận, đặt hợp đồng lên bàn trà bên cạnh ghế sofa, cô lặng lẽ ôm túi, mông dịch về sau, chuẩn bị sẵn sàng rút lui.

Cô cúi đầu, không nghe thấy bất kì động tĩnh nào từ đối diện.

Cứng nhắc ngẩng đầu, thấy Tiêu Lăng bỏ hai bàn tay vào túi, đôi mắt sâu không thấy đáy, và phát ra hàn khí lạnh lẽo.

Không khí ngưng tụ trong giây lát.

Tô Tố nuốt nước miếng, đổ mồ hôi lạnh.

Cô vừa muốn trốn, thì nghe thấy giọng nói không có cảm xúc vang lên, “muốn hủy hợp đồng?”

Cô điên cuồng gật đầu.

"Rất tốt!"

Sao cô lại cảm thấy không quá tốt! Tô Tố căng thẳng tới nỗi không dám thở,ôm chặt cái túi.

Tiêu Lăng cầm hợp đồng lên, mặt không biểu cảm mang từng điều khoản bên trong xem một lần, cho đến khi xem tới điều tiền vi phạm hợp đồng, miệng cười lạnh.

Tùy tiện ném hợp đồng qua cho Tô Tố, "nếu không muốn làm ở truyền thông Tinh Quang, tôi cũng không ép buộc, muốn hủy hợp đồng, được, nhưng…"

"Nhưng cái gì?" Tô Tố nhanh chóng hỏi

"Hợp đồng từ khi em bắt đầu ký, đã có cơ sở pháp lý, nếu em thực sự muốn hủy, tất nhiên rất đơn giản, trả tiền vi phạm hợp đồng cho công ty là được. Khi nào có một tỷ, hẳn nói về vấn đề này với tôi."

Tô Tố lông mày lộn ngược!

Câu này nói như không nói gì cả.

Nếu cô ấy có thể kiếm được một tỷ, còn đến làm việc ở công ty truyền thông này sao!

Cô tức giận đập bàn đứng dậy, "Tiêu Lăng, anh đừng quá đáng!"

"Tô tiểu thư, trên hợp đồng chữ trắng mực đen rất rõ ràng, cũng không phải là tôi buộc em ký, bây giờ cũng là em muốn hủy hợp đồng, tại sao lại là tôi quá đáng." Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn cô ấy, bình tĩnh nói " Tô tiểu thư, bây giờ em chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đưa ra một tỷ tiền vi phạm hợp đồng, thì tôi tự nhiên sẽ hủy hợp đồng, hoặc là… ngoan ngoãn ở lại truyền thông Tinh Quang, công ty sẽ nâng đỡ em, nữ thứ của phim "Ngạo Vân truyền" sẽ là của em"

"Nếu tôi cái gì cũng không chọn!"

"Thật không may, nếu như vậy, thì chúng ta chỉ có thể gặp nhau ở tòa án." Tiêu Lăng nhún vai một cách bất lực.

Khốn kiếp!

Tô Tố vừa giận vừa khó chịu, nhưng không thể cãi lại.

Ai bảo cô không xem rõ đã ký hợp đồng, ngay cả khi cô ấy ra tòa, cô cũng chỉ có thể chịu thiệt!

Cô hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, hận không thể xông qua cắn chết anh.

"Anh rốt cuộc muốn gì!"

"Ngoan ngoãn ở truyền thông Tinh Quang làm việc." Tiêu Lăng chống tay lên sofa, chậm rãi lại gần cô, nhìn vào đôi mắt như có ngọn lửa đang cháy của cô, anh mỉm cười, đưa tay véo má cô, "ngoan ngoãn nghe lời, nếu không bị thiệt cũng chỉ là em. "

Đang nói, tiếng chuông cửa vang lên, anh vỗ vỗ vai Tô Tố, "Mở cửa đi!"

Tô Tố cắn môi và khập khiễng ra mở cửa.

Người đi vào là thư ký Trương, khi thư ký Trương nhìn thấy Tô Tố mở cửa, ngạc nhiên.

Mặc dù tổng tài rất thích chơi, nhưng anh không bao giờ đưa bất kỳ người phụ nữ nào về nhà mình.

Cô nhìn Tô Tố thật sâu, trên mặt lộ nụ cười thâm sâu.

"Này... thư ký Trương, mời vào." Tô Tố rất xấu hổ, lần này thư ký Trương không hiểu lầm cũng không được.

Thư ký Trương xua tay, "Tôi không vào." Đưa túi giấy cho Tô Tố, "Đây là những thứ mà tổng tài yêu cầu tôi mua, phiền Tô tiểu thư đưa cho tổng tài."

Nói xong không đợi Tô Tố phản ứng mà rời đi.

Cô mơ hồ sờ đầu không biết chuyện gì đang xảy ra, đem đồ vào nhà.

Đưa túi giấy cho Tiêu Lăng "Thư ký Trương kêu tôi đưa anh"

Tiêu Lăng không đưa tay ra nhận, thản nhiên nhìn cô "Tặng cho em"

Tô Tố ngây người, mở túi giấy ra xem, nó là một cái điện thoại di động.

19. Chương 19

Tô Tố hình như là bị bỏng rồi, mau chóng đặt túi giấy lên trên bàn trà, nhìn về ánh mắt lạnh như băng củaTiêu Lăng, cô lắc đầu mạnh.

"Không thể không thể, tôi không thể nhận!"

Nếu thật nhận đồ của anh ta, vậy thì thật khó nói rõ.

Tiêu Lăng nhàn nhạt đứng dậy, từ trên nhìn xuống cô, "cô Tô, xin đừng hiểu lầm, điện thoại di động này không phải tôi tặng cô, là vì công việc! Phía trên có phương thức liên lạc của đạo diễn Phạm Lãi, đạo diễn Phạm Lãi sắp tới sẽ liên lạc với cô."

Đương nhiên, trên điện thoại di động cũng có số của anh ta.

Tô Tố cắn môi, căm hận không thôi.

Tên khốn!

Đây là chắc chắn nàng sẽ không hủy hợp đồng rồi.

Cô rất muốn quăng điện thoại vào mặt Tiêu Lăng, chỉ vào cái mũi của anh ta mắng to lão nương ta không hầu hạ nữa, thế nhưng nghĩ đến phí bồi thường vi phạm hợp đồng là một trăm triệu, tất cả dũng khí của cô như khinh khí cầu bị đâm thủng vậy, trong chốc lát liền thấy uể oải.

Dù cho là đem cô cắt thành từng khối đi cân rồi bán, cũng không đến một trăm triệu a.

Cô kiếp này cộng thêm kiếp sau cũng chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy.

Cho nên cô đành hổ thẹn thỏa hiệp thêm một lần nữa!

...

Trong nhà bếp, Tô Tố oán hận bầm thịt, trực tiếp xem thịt xem như Tiêu Lăng mà bầm.

Cô nhận lấy điện thoại xong liền muốn rời khỏi, nhưng Tiêu Lăng vô sỉ yêu cầu, bắt cô nấu cơm cho anh.

Hèn hạ vô liêm sỉ!

Để người tàn tật như cô nấu cơm cho anh, còn anh thì thoải mái nhàn nhã tựa vào ghế sofa xem tivi!

Đáng ghét!

Thật đáng ghét!

Nhưng trong tủ lạnh của Tiêu Lăng lại chỉ còn một chút thịt ba chỉ và một bó rau cần, thêm nữa chính là một chút bột mì, Tiêu Lăng vô sỉ yêu cầu muốn ăn sủi cảo., cung cấp

Sủi cảo.

Vừa tốn thời gian vừa tốn sức.

Nhưng lại không có cách nào, ai bảo cô ở trong nhà này, vả lại dù gì đã nhận điện thoại di động của anh ta, cô cũng không thua thiệt hắn, cho nên cô cũng chỉ có thể khổ sở bằm nhân thịt sủi cảo trong bếp!

Hai tay Tô Tố nắm lấy chuôi dao, chặt đến tấm gỗ bùm bùm vang lên, nhưng hầu như không chút ảnh hưởng gì với người nào đó đang xem tivi trong phòng khách. Lúc cô lơ đãng nhìn người nào đó đang chống đầu uể oải trên ghế sofa, càng tức đến mặt đỏ.

Cô nhỏ giọng thầm thì để hả giận, "Tên khốn, đừng để tôi tìm thấy cơ hội, nếu không tôi nhất định đem anh chặt thành thịt muối!

...

Trong phòng khách, Tiêu Lăng thật ra cũng không thảnh thơi như vậy.

Ánh nhìn của anh cũng không hướng về TV, mà là thỉnh thoảng nhìn vào cái bóng nhỉ nhắn trong phòng bếp. Phòng bếp của anh trên cơ bản chỉ dùng để trưng, bản thân anh từ trước đến giờ chưa bao giờ nấu cơm, chỉ đôi lúc làm giúp việc nấu cơm cho anh.

Phòng bếp thiết kế theo kiểu mở, anh ngồi trong phòng khách cũng có thể thấy rõ ràng từng cử chỉ của cô.

Nhìn cô mặc tạp dề đứng ở nơi đó, cảm xúc trên mặt rõ ràng, không cần nghĩ cũng biết tiểu yêu tinh này nhất định là trong lòng đang mắng anh.

Tiêu Lăng chống đỡ cái trán, khóe miệng lộ ra một ý cười.

Anh cũng không biết vì cái gì, chính là thích xem dáng vẻ Tô Tố muốn phản kháng lại không dám phản

kháng, khiến trong lòng anh nhột nhột.

Bởi vì phải nấu cơm, tóc cô buộc lại, buộc thành đuôi ngựa. Ánh mặt trời màu vàng kim men theo cửa sổ rọi trên người cô, có thể thấy rõ ràng phần gáy sau trắng nõn của cô. Đuôi ngựa bởi vì động tác bằm thịt của cô mà giật giật, thỉnh thoảng sẽ nhảy vào trong gáy..

Đen đen, trắng trắng!

Thị giác mãnh liệt ngược lại khiến anh híp mắt lại, đột nhiên nhớ lại khoái cảm khó cưỡng lại trong đêm hôm, vừa nghĩ thế, thân thể lập tức nóng lên.

Đáng chết!

Tiêu Lăng khẽ nguyền rủa một tiếng, "soạt" một tiếng từ trên ghế sofa đứng dậy, đi phòng vệ sinh tắm nước lạnh.

…

Tô Tố nấu cơm đã quen,cô rất nhanh là gói xong sủi cảo, đồng thời rất nhanh nấu xong. Vớt sủi cảo ra đặt vào trong mâm, lúc bưng đến phòng khách lại không thấy bóng người.

A, người đâu?

Cô buông mâm xuống, khập khễnh đi đến cửa phòng ngủ, cửa phòng ngủ không có đóng, cô nghe rất rõ tiếng nước truyền ra từ bên trong phòng.

Mắt Tô Tố đảo một vòng, cầm lên túi xách trên ghế sofa, suy nghĩ, lại ấy điện thoại đi.

Nếu đã không thể hủy hợp đồng, cô cũng chỉ có thể cầm điện thoại chờ điện thoại của đạo diễn Phạm Lãi.

Lúc này không trốn chờ đến khi nào!

Hóp lưng lại, rón rén đi đến cửa, đổi dép lê đi, sợ giày cao gót sẽ phát ra âm thanh, lại thêm mắt cá chân còn đau, cô không có mang giày, lặng lẽ xách lấy giày cao gót, mở cửa phòng rồi lặng lẽ trốn.

Cửa phòng "răng rắc"một tiếng đóng lại, sau khi Tô Tố ra khỏi phòng lập tức rút chân chạy nhanh, lúc này cũng không lo nổi chân đau nữa, nhanh chóng chạy vào trong thang máy, ấn lầu một. Đợi cô chạy từ trong thang máy ra, sau khi ngồi lên xe taxi, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngồi trong xe taxi, lau mồ hôi lạnh trên trán, nói địa chỉ nhà cho tài xế biết, chờ sau khi xe chạy, cô mới bĩu môi không thèm, nhìn vào tòa nhà cao hai mươi sáu tầng, Tô Tố oán hận giơ ngón giữa!

…

Cho nên khi Tiêu Lăng tắm rửa xong thay bộ quần áo khác đi ra, trong phòng đã không còn người nào.

Động tác lau khô tóc của anh dừng lại chút, nhìn thấy túi xách trên ghế sofa và chỗ giày cao gót trước cửa đã không thấy, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Tiểu yêu tinh, cô lại dám chạy!

Tiện tay khăn lau đầu ném vào thùng rác, khi thấy trên bàn trà đặt vào một nồi sủi cảo nóng hổi, lửa giận của anh thoáng giảm chút.

Cúi người, cầm đũa kẹp một cục.

Thịt bằm rất nát, trộn cùng rau cần, cắn một miếng mùi vị thơm lan khắp nơi, so với sủi cảo trước kia anh ăn qua không biết ngon gấp bao nhiêu lần, lửa giận của Tiêu Lăng lại giảm thêm một chút.

"… Không nghĩ tới tài nấu ăn của tiểu yêu tinh lại tốt thế."

Anh ngồi ở trên ghế sofa, chờ sau khi một mâm sủi cảo đều ăn hết, lửa giận cũng tản ra bảy tám phần.

Sau khi cơm nước no nê mới lấy điện thoại di động ra, bấm số của Tô Tố.

…

Lúc Tô Tố nghe được chuông điện thoại vang thì cô đang trong xe taxi, nhìn thấy trên màn hình lấp lóe hai chữ "Tiêu Lăng" to đùng, oán hận tắt máy.

Nghĩ nét mặt đen xuống của Tiêu Lăng trong cuộc điện thoại kia, Tô Tố cười đắc ý.

" Anh ăn hiếp tôi, tôi sẽ không bắt máy của anh, hớ hớ!"

Tắt máy của Tiêu Lăng, đột nhiên cảm giác cái tức cả ngày hôm nay đều tan thành mây khói, tâm trạng lập tức tốt lên.

Sắc mặt Tiêu Lăng đầu dây kia quả thật trở nên u ám.

Tiểu yêu tinh lá gan thật lớn, dám cúp điện thoại của anh. Anh mặt lạnh lần nữa bấm gọi.

Tô Tố lần nữa cúp máy.

Hai người như đang so nghị lực vậy, một cái tiếp tục gọi, một cái tiếp tục tắt.

Tô Tố xuống xe taxi, đi về hướng nhà. Điện thoại lần nữa ro lên, cô nhìn cũng không nhìn liền nghe điện thoại, không đợi thanh âm đầu dây bên kia vang lên, cô liền chửi lớn, dù sao không mặt đối mặt với Tiêu Lăng căn bản cô không sợ anh. " Có thôi đi không, đầu óc anh vấn đề sao, tôi đã đến nhà rồi, tôi cảnh cáo anh, không được quấy rối tôi nữa, bằng không tôi sẽ đi tố cáo anh quấy rối tình dục!

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói yếu ớt của đối phương, "cô nói… đầu óc tôi có vấn đề?"

Tô Tố sững sờ.

Không đúng, đây không phải giọng của Tiêu Lăng.

Cô dừng bước, đưa điện thoại tới trước mắt nhìn qua, xem xong hận không thể cho mình mấy cái miệng to mồm mới được.

Bởi vì trên điện thoại hiện thị rõ ràng hai chữ" Phạm Lãi" to đùng.

A a a –

Nội tâm Tô Tố sụp đổ.

Vừa rồi cô lại mắng đạo diễn!

Đỉnh đầu cô bay qua vài chữ.

Tô Tố, mày xong đời rồi!

20. Chương 20

Phạm, đạo diễn Phạm… Thật xin lỗi thật xin lỗi, chuyện đó… Tôi không phải nói ông…

Cứ cho Phạm Lãi không nhìn thấy, Tô Tố vẫn cúi đầu khom lưng nói xin lỗi cả buổi.

Không may a!

Con người lúc không may uống miếng nước cũng tê răng, Tô Tố khóc không ra nước mắt, nếu như bởi vì cô mắng đạo diễn mà mất đi vai diễn, thì cô thật rất muốn biểu diễn làm nát đá trên lồng ngực a.

Đầu dây bên kia Phạm Lãi ngữ khí lạnh lẽo, "được rồi, nghe thư ký Trương nói cô hai ngày này bị thương, trước không cần tới đoàn làm phim, đợi lát nữa tôi sẽ chuyển phát nhanh kịch bản cho cô, trước tiên làm quen một chút kịch bản, vết thương lành rồi thì lập tức đến đoàn làm phim bắt đầu quay phim!

Không đợi cô trả lời, Phạm Lãi liền cúp máy cô.

Tô Tố nhìn chằm chằm điện thoại bị cúp mắt, bực bội bức tóc.

A a a!

Thật muốn điên rồi.

Cô cư nhiên lại mắng đạo diễn một trận, đều do Tiêu Lăng, nếu không phải tên kia, cô làm sao lại phát điên mất hình tượng như thế a.

Tô Tố làm hung tợn kéo số điện thoại vào danh sách đen.

…

Phiền muộn về đến nhà.

Mở cửa phòng thì ngửi thấy một mùi thơm của thức ăn, bụng cô "ục ục" kêu lên, Tô Tố ôm bụng, đột nhiên cảm thấy rất đói.

" Ủa, Tố Tố cậu về rồi à. "An Tiểu Hi gặm đũa, đưa tay chào cô, " ăn cơm chưa?" Nhanh tới đây ăn thêm chút gì đó. Hợp đồng ký xong chưa, lúc nào đi đoàn làm phim quay phim thế?

Tố Tố dở khóc dở cười, nhiều vấn đề như vậy cô nên trả lời cái nào trước?

Cô thay dép lê, khập khễnh bước vào phòng khách ngồi xuống.

"Mami, chân mami thế nào rồi?" Tô Cảnh Thụy là người đầu tiên phát hiện vấn đề của Tô Tố, mặt nhỏ lạnh lùng rất khẩn trương, cậu cũng không ăn cơm nữa, bỏ bát đũa xuống liền chạy đến dìu cô, thấy được trên đầu gối cô có vết rạch, khuôn mặt nhỏ nhăn lại nhăn, "Mami, con dìu mami, mami cẩn thận chút."

Tô Tiểu Thất và An Tiểu Hi cũng bỏ đũa xuống chạy tới.

"Mami…"

"Không sao không sao, maimi không sao." Tô Tố nhìn thấy hai đứa con, trái tim lập tức mềm hẳn, cô cười tủm tỉm sờ đầu hai đứa nhóc, thuận tay vịnh lấy vai của An Tiểu Hi, dưới cái dìu của cô ngồi xuống ghế sofa, vừa đi vừa giải thích với cô, "lúc đi ký hợp đồng kích động lắm, không cẩn thận ngã một phát."

An Tiểu Hi không tức giận mà quăng cho cô ánh mắt khinh bỉ, "giỏi!"

Tô Tố ngượng ngùng cười cười.

Cũng không thể ngay trước con mình nói ra việc bị Tiêu Lăng ăn hiếp chứ, hai đứa này vốn là trưởng thành hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi, để tụi nó biết nhất định sẽ lo lắng.

"maimi, maimi ăn cơm chưa?" Tô Tiểu Thất nghiêng đầu, mắt sáng rực.

Tô Tồ lắc đầu.

Ríu rít.

Mẹ thật đáng thương, vì tìm công việc nuôi cô với anh chẳng những bị té, cả cơm cũng chưa ăn.

Tô Tiểu Thất lập tức chạy vào trong bếp cầm một đôi đũa cùng một cái chén nhỏ, "Mami, mami mau ăn ít đồ đi."

Tô Cảnh Thụy đã yên lặng bới cho cô một bát cơm.

Trong lòng Tô Tố là một sự ấm áp a.

Uất ức lắm kìa.

Có thể có hai đứa con ngoan ngoãn hiểu chuyện thế, cô còn cầu mong gì., cho 1 ít thời gian cũng thông suốt được rất nhiều,chẳng phải kí hợp đồng với truyền thông Tinh Quang sao!

Kí thì kí, vì muốn tạo cho hai đứa này cuộc sống tốt hơn, cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt, tại sao phải từ bỏ.

Hơn nữa, Tiêu Lăng vô sỉ đi nữa, chẳng lẽ cô không đồng ý, anh ta sẽ đến ép sao?

Nghĩ như thế, Tô Tố lập tức vui vẻ hẳn.

" Đến đây đến đây, ăn cơm ăn cơm."

Nhìn thấy một bàn đồ ăn trên bàn, Tô Tố hơi sửng sốt.

Thịt kho tàu cá Biên, cá hương cà tím, sợi khoai tây chua cay, dưa chuột trộn, còn có một canh bí đao sườn. Cô nhớ rõ là Tiểu Hi không biết làm đồ ăn a.

Nàng gắp đại 1 ít cá, xém chút không nuốt luôn cái lưỡi.

Oa!

Ngon quá!

"Tiểu Hi, cậu gọi đồ ăn ở đâu thế, ăn ngon thật." So được với mùi vị ở khách sạn năm sao luôn.

An Tiểu Hi ngượng ngùng cười, "không phải gọi về."

Ách…

"Mami, là anh làm đó".

Tô Tố mắt trợn tròn, "cái gì?"

Sao cô không nhớ rõ Cảnh Thụy biết nấu ăn. Nàng nhìn về phía Cảnh Thụy, Cảnh Thụy ngẩng đầu trong chén nhỏ, chỉ chỉ máy tính được đặt ở một bên, khuôn mặt nhỏ lạnh lùng không có biểu cảm gì, "trên máy vi tính có thực đơn, nhìn một lần là biết, rất đơn giản."

Tôi lẩm bẩm, nhìn một lần liền biết, còn làm ngon như vậy, con trai của tôi là thiên tài a!

Tô Tố nhìn chằm chằm Tô Cảnh Thụy giống đang nhìn động vật quý hiếm.

Tô Cảnh Thụy nhíu mày, “mau ăn, lát sẽ nguội mất.”

Tô Tố cắm đầu ăn cơm, tình giác con trai của cô có tư chất trở thành một đầu bếp giỏi.

Cuối cùng một bàn đồ ăn đều bị ăn sạch sẽ, chờ một bữa cơm ăn xong đã hơn một giờ chiều, hai đứa trẻ có thói quen ngủ trưa, Tô Tố kể chuyện cho hai đứa nghe,chúng nó rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Cô nhẹ nhàng từ phòng ngủ của con mình bước ra, khép cửa phòng.

“Tố Tố…”

“Xuỵt –”

An Tiểu Hi nhìn thoáng qua gian phòng, gật gật đầu. Sau đó mới kéo tay Tô Tố đến phòng khách.

Hai người uốn người trong ghế sofa, An Tiểu Hi chỉ chỉ điện thoại mới trên bàn trà, “hôm nay mới mua?”

Nhìn thấy điện thoại, Tô Tố liền đau đầu.

Nàng nghĩ nghĩ, vẫn là đem chuyện hôm nay đều nói rõ mồn một cho Tiểu Hi nghe, cuối cùng thở dài, “Tiểu Hi a, ngươi nói tớ bây giờ làm sao mới tốt a?”

An Tiểu Hi nghe xong lời Tô Tố nói, khó khăn nuốt nước miếng, thật lâu đều không nói gì.

“Tiểu Hi…”

Oh my god, Tố Tố a, trước hết cậu đừng nói gì với tớ cả, để cho tớ bình tĩnh xíu. Thần kì nha, người đàn ông cùng cậu tình một đêm lại chính là là ông chủ lớn của truyền thông Tinh Quang, hơn nữa còn nghĩ trăm phương ngàn kế khiến cậu vào làm ở công ty truyền thông… Trời ơi, ta vì sao cảm giác như đang nghe truyện truyền kỳ thế. Ta không phải còn chưa tỉnh ngủ, hay đang nằm mơ chứ?

Tô Tố cười, có cần tớ nhéo cậu một cái xem đau không.”

Hừ hừ!

Nha đầu thối, tại sao không biết quan tâm trọng điểm!

Trọng điểm là cô bây giờ bị một người đàn ông xa lạ có mục đích dây dưa mãi.

"Không cần không cần." An Tiểu Hi hưng phấn bắt lấy tay Tô Tố, "Tố Tố a, cậu lo lắng nhiều như vậy làm cái gì, dù sao bây giờ hợp đồng cũng đã kí, mà công ty người ta điều kiện tốt như thế. Làng giải trí này bề ngoài vẻ vang đẹp đẽ, bên trong vừa dơ bẩn vừa ô uế, nếu như cậu dựa vào chính mình, nhan sắc này của cậu không biết được bao nhiêu người nhớ đến, có truyền thông Tinh Quang cây đại thụ này cho cô dựa vào, cũng có thể dọa lùi không ít người."

Tô Tố cúi gầm mặt xuống thở dài, những gì cậu nói tớ đều biết, nhưng cái tên Tiêu Lăng kia…"

"Cậu quản anh ta nhiều như vậy làm gì. An Tiểu Hi cắt lời cô, nhỏ nhẹ an ủi, "dù sao ông chủ lớn như anh ta, cũng không thể suốt ngày không có việc gì làm bám lấy cậu chứ, qua một thời gian anh ta bị từ chối nhiều cũng sẽ biết khó mà lui.

Sẽ vậy sao?

Tô Tố nghĩ đến cặp mắt đen nhán thâm thúy của Tiêu Lăng, có chút không chắc chắn.

"Ai ya, nếu như thực sự không được, cậu trực tiếp nói cho anh ta biết cậu có hai đứa con, như thế anh ta chắc chắn sẽ không bám lấy cậu nữa."

"… Được thôi".

Bây giờ dường như chỉ có thể nghĩ như vậy.

…

Xế chiều hôm đó Tô Tố nhận được chuyển phát nhanh kịch bản của đạo diễn Phạm Lãi.

Ngạo Vân truyền cô xem qua nguyên tác của tiểu thuyết, cảnh trong tiểu thuyết huyền huyễn đều rất lớn, có vài cảnh rất khó hồi phục như ban đầu, cho nên kịch bản có sửa một chút.

Bởi vì cô là nữ phụ quan trọng, cho nên cái cầm được là kịch bản cả bộ.

Lúc Tô Tố cầm được kịch bản cả người vui đến phát run.

Cô nhất định phải cố gắng làm người có sức ảnh hưởng lớn, như vậy, cô mới có cơ hội đối đầu với Mạc Tầm!

Nghĩ tới Mạc Tầm, sự đen tối trong nội tâm cô từ từ nổi dậy.

Tô Tố nhắm mắt lại, cố gắng đè nén cảm xúc tiêu cực xuống.

21. Chương 21

Ở Thiên Viêm vào giữa hè thời tiết nóng lạ thường.

Nhất là thời điểm giữa trưa, ánh nắng cực nóng cơ hồ có thể biến mặt đất thành lò lửa.

Thành phố a nằm ở giữa sườn núi, Tô Tố bận 1 chiếc váy dài đen tuyền, chậm rãi đi lên cầu thang, chân bị trật vẫn chưa khoẻ lại, nhưng bởi vì đi chậm, nên nhìn không ra.

Quần áo màu đen là hút nhiệt nhất, nhưng Tô Tố dường như hoàn toàn không có cảm nhận được sức nóng của ánh nắng, khuôn mặt nhỏ nhắn không hề có một chút biểu cảm nào.

Rất nhanh, cô ấy đã đi đến nơi cần đến.

Đây là nghĩa trang lớn nhất của thành phố a, Tô Tố đứng cạnh 1 bia mộ, nhìn nụ cười long lanh của cô gái trên mộ, ánh mắt trở nên đờ đẫn.

"Tô Tố…"

Cô nhẹ nhàng thì thầm một câu liền đi đến ngồi xuống trước mộ bia.

Mộ bia ở trước mặt, chính là mộ bia kiếp trước của cô ấy, hôm nay là thất đầu, thế nhưng lại không ai bái tế.

Tô Tố tự cười giễu cợt.1

Cô ấy vuốt ve tấm ảnh trên mộ bia đây là một trong những bức ảnh chụp lúc cô ấy còn trẻ, lúc đó vừa mới ra đời, còn lộ ra mười phần ngây ngô, nhưng tấm ảnh chụp rất tốt, thiếu nữ trong ảnh cười tươi như hoa, mười phần tinh khiết.

E rằng trên đời chỉ có cô ấy là từng trải qua chuyện như thế này.

Sống trong 1 cơ thể lạ lẫm, nhìn chính mình trên bia mộ.

Cô ấy nhặt bông hoa cúc ở trước mộ bia, màu trắng của cánh hoa cúc đã mất, bắt đầu khô héo sang màu

vàng.

“Hôm nay tôi đến để từ biệt cô lần cuối.”

Tô Tố tựa lên tấm bia mộ, như bạn bè lâu năm, âm thanh yên ả bình lặng, “Tô Tố, qua hôm nay, trên thế giới sẽ không còn người này, cũng sẽ không còn ai nhớ đến cô, về sau còn sống sẽ là Tô Tố của hiện tại. Nhưng mà cô yên tâm, thù tôi vẫn sẽ báo!”

Không phải báo thù của cô ấy.

Mà là vì đứa con đáng thương của cô ấy.

Mắt của Tô Tố dần dần2đỏ lên, cô ấy thậm chí đến chết cũng không thể biết giới tính của con mình.

“Mẹ sẽ không để con chết oan đâu…”

Mạc Tầm và Bạch Linh, hai kẻ này cô ấy nhất định không buông tha!

Cô ấy vịn vào mộ bia đứng lên, quay người lại, thân thể lại đột nhiên cứng đờ.

Cách nơi cô ấy đứng mười mấy mét, một nam một nữ đều bận áo đen đứng ở đó, mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng hai người kia có hoá thành tro cô ấy cũng nhận ra!

Mạc Tầm!

Bạch linh!

Hai người đều mặc áo đen, một cao một thấp đứng dưới ánh mặt trời, nam thì tuấn tú nữ thì yêu kiều diễm lệ, cực kỳ giống một đôi tiên đồng ngọc nữ!

Thế nhưng hạnh phúc của họ lại dùng 2 mạng người để đổi lấy.

Bọn họ còn có mặt mũi tới đây, là đến cảm ơn mẹ của Tô Tố, cô ấy và con của cô ấy, 2 mạng người đã cứu bạch linh!

Trước mắt là cả bầu trời đầy máu, Tô Tố nắm chặt nắm đấm.

Cô ấy rất muốn xông đến cùng chết0với 2 người họ, thế nhưng cũng may 1 chút lý trí còn sót lại đã kéo cô

ấy trở về.

Cô ấy bây giờ căn bản là đấu không lại Mạc Tầm.

Coi như cô ấy chết thêm lần nữa, Mạc Tầm cũng không có khả năng bị lộ.

Còn có…

Trong đầu cô ấy hiện lên hình dáng của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, cô ấy đã mất đi một đứa con, nên kiếp này tuyệt đối không thể để mất 2 đứa con này

Cô ấy rũ mắt xuống, vừa định rời đi, lại bị Mạc Tầm ngăn lại.

"Tiểu thư, xin hỏi cô cùng Tô Tố có quan hệ gì?"

Tô Tố lạnh lùng ngẩng đầu, "chó ngoan không cản đường, cút!"

Lúc này chân mày Mạc Tầm chau lại rất sâu.

Mạc Tầm năm nay 29 tuổi, tính tình trầm tĩnh, khí chất trầm ổn, nhưng hoàn toàn không giống với chàng trai ôn nhu như trong trí nhớ của cô ấy.

Quả nhiên là giả tạo!

Hắn vì cứu Bạch Linh mà rất liều lĩnh.

Ép buộc bản thân thay đổi để vừa ý cô ấy, còn cùng cô ấy lên giường, làm cô7ấy mang thai.

Vào lúc hắn làm những việc này, trong lòng đang suy nghĩ cái gì? Là phẫn nộ nhiều hơn, hay là buồn nôn nhiều hơn?

Tô Tố nhịn không được cười lạnh lùng một tiếng.

"Vị tiểu thư này, xin nói chuyện lễ phép 1 chút." Mạc Tầm lạnh lùng nhìn cô ấy.

Tô Tố cười mỉa mai.

Đối với người khác cô ấy cần phải lễ phép, nhưng đối với hai con súc sinh này, hoàn toàn không cần thiết!

Cô ấy lách qua Mạc Tầm đang cản đường, mặt lạnh lùng đi về phía trước.

Cổ tay bị giữ chặt.

Tô Tố như phát điên hất tay Mạc Tầm ra, mất khống chế mà hét toáng lên, "đừng đụng vào tôi!"

Hắn đụng vào chỉ làm cô ấy cảm thấy buồn nôn!

Cực kỳ buồn nôn!

Mạc Tầm nhất thời buông tay, chân lảo đảo suýt nữa ngã sấp xuống, Bạch Linh bên cạnh thấy vậy nhanh chóng đỡ lấy hắn. Bạch Linh cùng Tô Tố của kiếp trước là song sinh, tướng mạo có chút tương tự, chỉ là Tô Tố nhìn yếu đuối hơn nhiều.

Bạch Linh nhìn qua Tô Tố gần như5phát điên, rồi nhìn Mạc Tầm lắc lắc đầu

Hạ giọng nói với hắn, "Tầm, anh đừng cản cô ấy, vị tiểu thư này tinh thần… hình như không được bình thường."

Giọng nói tuy nhỏ, Tô Tố vẫn nghe được.

Bước chân Tô Tố bỗng dưng dừng lại.

Quay đầu lạnh lùng tiếp cận Bạch Linh.

Ánh mắt của nàng âm trầm giống như rắn độc trong bóng tối đang trực chờ cắn người, u ám dọa người.

"Không bình thường? Tôi thấy cô mới là không bình thường, mặt trắng như quỷ, không phải có bệnh nan y gì chứ… Ha ha, chắc là vì làm nhiều chuyện xấu quá, gặp báo ứng rồi đây."

Mặc dù Bạch Linh là em gái song sinh kiếp trước của cô ấy, nhưng xin lỗi, cô ấy đối với Bạch Linh một chút cảm tình cũng không có.

Bạch Linh bị nói đến cả mặt trắng bệch, cả người lung lay như sắp ngã.

Mạc Tầm vội vàng đưa tay đỡ lấy cô ấy, giọng nói tràn đầy lo lắng, "không sao chứ?" Nhìn thấy Bạch Linh

yếu ớt lắc đầu, trong lòng anh ấy như bị thắt lại, lại nhìn1Tô Tố bằng ánh mắt đã tràn đầy sự chán ghét, “Cô đi đi.”

Dù còn rất nhiều nghi vấn nhưng anh ấy không còn muốn hỏi nữa.

Tô Tố cười lạnh một tiếng, không còn gì phải chần chờ, nhanh chóng rời đi.

Đôi cẩu nam nữ vô liêm sỉ.

Tô Tố nhìn một chút cũng cảm thấy bẩn!

…

Đến khi về tới nhà, nhìn thấy 2 đứa con nhỏ, tâm tình cô ấy mới bình phục trở lại.

“Mami, mami bị gì vậy?” Tô Cảnh Thuỵ là người đầu tiên nhận ra sự khác thường của Tô Tố

Sắc mặt trắng nhợt của mami trông hơi đáng sợ.

“Không có gì đâu, có thể là do phơi nắng, có chút bị cảm nắng. Tô Tố sờ sờ đầu 2 đứa con, ”mami đi ngủ một hồi sẽ khoẻ lại thôi.”

2 đứa con đưa cô ấy về phòng, điều chỉnh nhiệt độ máy lạnh thấp một chút, đợi cô ngủ thiếp đi 2 đứa trẻ mới lặng lẽ từ trong phòng đi ra ngoài.

“Anh ơi, cảm xác hiện tại của mami không thích hợp a.” Trên khuôn mặt nhỏ của Tô Tiểu Thất hiện đầy vẻ lo lắng, ”có khi nào liên quan đến người nhà Tô gia không a?

“Em không biết!”

Hôm nay sau khi mẹ nuôi ra ngoài, mami cũng nói có chuyện cần ra ngoài, kêu Cảnh Thụy cùng Tiểu Thất cả 2 ngoan ngoãn ở nhà đợi, mami đi hơn nửa ngày thì hồn phi phách lạc trở về.

Khuôn mặt nhỏ của Tô Cảnh Thụy tỏ ra rất nghiêm túc, kéo Tô Tiểu Thất vào trong phòng khách, “đợi chút mami dậy anh sẽ nói chuyện với mami. Bây giờ anh đi nấu cho mami ít canh đậu xanh”

Wow!

Tô Cảnh Thuỵ vừa xuống đến phòng bếp, điện thoại bàn trong phòng khách liền reo lên, Tô Tiểu Thất sợ tiếng chuông điện thoại sẽ làm mami tỉnh giấc, nên bước lớn bước nhỏ chạy đến nghe điện thoại.

Alo,tìm ai vậy ạ?

Tiêu Lăng cúi đầu xác nhận số điện thoại mình đã bấm, đúng là số thư ký Trương đã đưa.

Nhưng sao nghe điện thoại lại là 1 tiểu loli?

22. Chương 22

“Halo, ai thế, sao không nói gì ạ?”

Cô nhóc ở đầu dây bên này xem ra bắt đầu cảm thấy không vui, Tiêu Lăng nghĩ chắc là cháu bên họ hàng của An Tiểu Hy. Tiêu Lăng bình thường rất ghét trẻ con nhưng khi nghe thấy tiếng nói non nớt dễ thương kia anh lại không hề thấy vậy, trong lòng còn thấy khác lạ, rất muốn xem xem đứa trẻ có giọng nói bập bẹ này trông như thế nào… Tiêu Lăng bị chính suy nghĩ của mình làm cho ngạc nhiên, nhíu mày:

“Cho chú tìm Tô Tố, cô ấy có nhà không?”

Tìm mà mí? đôi mắt của Tô Tiểu Thất đảo một vòng, vội vàng lấy tay bịt loa điện thoại gọi vọng vào trong bếp:” Anh ơi, có một chú lạ gọi đến tìm mà mí.”

Đàn ông lạ? Tìm mà mí? Tô Cảnh Thụy lập tức ” bật nút báo động”, không còn bận nghĩ đến chuyện nấu chè đậu xanh nữa, lon ton chạy lại phía em gái dành lấy điện thoại;

“alo, ai vậy ạ?”

Đầu dây bên kia đã thay người! Lần này là tiếng của một cậu nhóc. Tiêu Lăng cau mày, bắt buộc phải hỏi lại lần nữa:

“Tô Tố có nhà không?”

“Chú là ai, tìm Tô Tố có việc gì không?”

Mẹ bây giờ đã có điện thoại rồi, người này nếu muốn tìm mẹ sao không gọi thẳng cho mẹ mà lại gọi vào số máy bàn. Tô Cảnh Thụy rất cảnh giác, nếu như chưa biết thân phận của Tiêu Lăng thì nhất quyết không để lộ thông tin của mẹ, một lúc lâu sau cũng không thấy đầu dây bên kia trả lời, Tô Cảnh Thụy cau mày:

“Nếu không có chuyện gì thì cháu cúp máy đây!”

“Đợi đã!”

Tô Cảnh Thụy cầm lại điện thoại:“còn chuyện gì nữa ạ?”

“Tô Tố có nhà không?”

“Không có!”- Tô Cảnh Thụy kiên nhẫn trả lời, cậu trả lời cái rụp rồi không kịp quan tâm đến phản hồi của đầu dây bên kia,“cạch”… cậu cúp máy rồi dặn dò Tiểu Thất:” Sau này nếu như có ai tìm mẹ mà không khai báo thân phận thì em đừng nói nhiều với họ làm gì, cúp máy luôn nhé.” Thường những người thế này chắc chắn chẳng phải người đàng hoàng, cậu nghĩ. Tô Tiểu Thất mở to đôi mắt long lanh của mình, gật đầu lia lịa như đã hiểu những điều anh nói. “woa, anh thật ngầu quá…”

…

Đế cung!

Đế cung là câu lạc bộ tư nhân lớn nhất thành phố, nổi tiếng là nơi đốt tiền ở đây và cũng là thánh địa của cánh đàn ông. Đế hoàng chỉ chấp nhận chế độ thành viên, riêng phí gia nhập hội viên đã là 20 vạn nhân dân tệ, nếu như không có thẻ hội viên, kể cả bạn có là con của thiên hoàng cũng bị đuổi ra ngoài. Mặc dù tiền phí đắt đỏ cũng không cản được nhiều người bước chân đến đây, vì ở đây có chế độ bảo mật vô cùng an toàn, không cần biết thân phận của bạn là gì, ở đây thông tin của bạn sẽ đều được bảo vệ hoàn toàn.

Khác với tiếng nhạc xập xình huyên náo bên ngoài, ở trong phòng VIP lớn nhất của đế cung lại vô cùng yên tĩnh. Tiêu Lăng buông mình trên chiếc sofa nhập khẩu từ ý, hai chân đi giày da vắt lên bàn trà trước mặt, tư thế rất đỗi thư thả, nhưng… sắc mặt lại vô cùng khó coi. Tiêu Lăng mặt tối sầm nhìn chăm chăm chiếc điện thoại vừa bị cúp máy giữa chừng, gương mặt khó chịu.

Tô Tố!–Gan to quá nhỉ, dám cho số điện thoại của anh vào danh sách đen đã không nói, còn dám cho hai đứa nhóc ra ứng phó qua chuyện sao. Lúc này Tiêu Lăng gần như đã khẳng định chính Tô Tố đã mua chuộc hai đứa nhỏ cho nên chúng mới dám có thái độ vô lễ như vậy.

Trong phòng ngoài Tiêu Lăng ra còn có ba người đàn ông khác.

“Hey, đại ca, mặt anh sao thế, không phải là bị đàn bà đá đấy chứ?”

Tôn Viễn miệng cười khoái trí tay rót vodka cho Tiêu Lăng mà không hề biết đã chạm trúng vết thương của Tiêu Lăng. Bốn người ngồi đây đều là những người trẻ thành đạt nhất của thành phố này, Tôn Viễn nhà mở chuỗi khách sạn cao cấp, căn phòng tổng thống Tiêu Lăng ở cũng là của khách sạn bãi biển nhà Tôn Viễn.

“Tôn Tử mày cút ra chỗ khác!”

Tôn Viễn biệt hiệu Tôn Tử nhưng cũng chỉ có vài người dám gọi anh như vậy, Tiêu Lăng chính là một trong số đó.

“Không phải là bị gái đá thật đấy chứ?”- Tôn Viễn trợn mắt ngạc nhiên. Lãnh Mạc và Mạc Bạch cũng thấy hiếu kỳ, nhìn nhau.

Lãnh Mạc nổi danh là trùm địa ốc, thuộc bên đen. Tên cũng như người, anh ta vô cùng lạnh nhạt trừ phi là với người quen còn lại đều bị anh làm ngơ.

Mạc Bạch cũng giống với tên của anh ta, dáng dấp cao, với làn da trắng trẻo, là mẫu người đàn ông nhẹ nhàng ôn tồn và chu đáo mà bao nhiêu cô gái bây giờ đang theo đuổi. Gia thế mạc Bạch là chính khách, rất khó để tưởng tượng mấy con người này với những thân phận khác nhau như vậy có thể ngồi lại với nhau, còn là anh em tốt của nhau.

Lãnh Mạc và Mạc Bạch nhìn nhau một cái, trên đời này lại còn có người con gái nào dám đá Tiêu Lăng?

“Nhìn cái gì!”-Tiêu lăng phẫn nộ quăng đi chiếc điện thoại.

Tôn Viễn nhận thấy anh thật sự đang bực mình nên cũng im tiếng không dám đùa nữa. Tên này mà điên lên họ hàng cũng chẳng buồn nhận. Tôn Viễn vỗ vai Tiêu Lăng:

“Nào nào nào, uống rượu uống rượu, đàn bà ấy mà, chuyện đơn giản.”

Bốn người cùng cụng cốc, dốc một hơi đến cạn.

Tiêu Lăng càng uống lại nghĩ càng bực, mặt anh sầm lại. Tôn Viễn thấy vậy mau chóng lái sang chuyện khác, anh ta ho nhẹ một cái, chọn một người dễ nói chuyện, quay sang Mạc bạch,“Tiểu Bạch, dạo này thấy tinh thần phấn trấn đấy chứ, có chuyện gì tốt đẹp phải không?”

Mạc Bạch xững lại, sờ lên mặt,“có rõ thế à?”

“Cực kỳ rõ ràng!”- Tôn Viễn gật đầu lấy được. Nói về Mạc Bạch, Tôn Viễn thấy khá đáng tiếc cho anh. Gia đình có điều kiện tốt như vậy, bố và chú luôn mong cho Mạc Bạch theo nghiệp gia đình, trở thành chính khách, ai mà biết anh ta lại như ăn phải bùa mê thuốc lú gì nhất định đến theo học biểu diễn tại viện điện ảnh. Rồi sau đó vào làng giải trí, miệng luôn nói anh làm vậy là vì người anh yêu thích đang ở viện điện ảnh.

Tôn Viễn bĩu môi;“sao rồi, nữ thần của lòng mày đã chịu chấp nhận lời tỏ tình chưa?”

Cho nên mới vui như vậy?

“Chưa!”

“Thế cái vẻ mặt tươi rói này là gì đây?”

Mạc Bạch tựa người về phía sau, cười hiền:

“Rất nhanh thôi tao sẽ tiếp cận được cô ấy.”

“ờ…”- ba người đồng loạt nhìn Mạc Bạch một cách khinh bỉ.

Vào viện điện ảnh đã ba năm rồi, lửa gần rơm lâu ngày cũng phải cháy lâu rồi, Mạc Bạch dùng ba năm mới tiếp cận được người ta… chuyện này làm cho ba cao thủ tình trường ngồi đây đều tỏ ý khinh miệt.

Tôn Viễn mách nước cho Mạc Bạch:” mày cứ dùng tiền đè người, mấy đứa con gái bên viện điện ảnh không phải đều thích mấy thứ hào nhoáng sao. Tao không tin là mày ném tiền ra, cô ta lại không động lòng.”

Mạc Bạch mặt hơi biến sắc, nheo mắt nhìn Tôn Viễn một cách lạnh lùng.

Tôn Viễn miệng cười khoái trá, tay vẫn rót rượu:“haha, tao đùa thôi mà.”

Mạc Bạch nhìn thì nhẹ nhàng, nhưng những người càng như vậy khi tức giận lại càng đáng sợ. Tôn Viễn rụt cổ lại, cũng chẳng dám nói nữa.

“Cô ấy không phải loại người đó, chúng mày sau đừng có nói những điều như vậy.”

“Nghe mày nói thế thì tao lại thấy có đôi chút hiếu kỳ, một đứa con gái như thế nào mới có thể làm mày say đắm bao nhiêu năm như vậy?”- Tôn Viễn chống cằm hiếu kỳ hỏi.

Tiêu Lăng cũng bỏ ly rượu trong tay quay qua nhìn Mạc Bạch.

Mạc Bạch từng tuyên bố rõ ràng cấm tuyệt mấy người họ không được điều tra về người con gái mà anh thích, nên họ thật sự không biết gì về người con gái ấy.

“chúng mày đừng để ý nữa, đợi cô ấy thành người yêu tao rồi, tự khắc tao sẽ dẫn đến giới thiệu.” Nói xong Mạc Bạch không biết nhớ ra chuyện gì, cười một cách thật hiền, làm cho ba người đàn ông còn lại trong phòng phải rùng mình.

Đến nỗi thế không!

Chỉ là một người phụ nữ thôi mà.

“Lão đại, tao có một chuyện muốn nói với mày.” Mạc Bạch nhìn sang phía Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng thẫn thờ lắc ly rượu vang trong tay:“nói đi.”

”Bên đoàn làm phim vẫn cần diễn viên chứ? tao cần một vai trong đó.

23. Chương 23

Tiêu Lăng xững lại vài giây, lại nhớ đến đứa con gái chết tiệt ấy rồi.

“Mày đến đoàn làm phim ấy làm gì?” Tiêu Lăng ngẩng đầu nhìn Mạc Bạch,”bên đó có người phụ nữ mà mày thích?

Mạc Bạch cười tỉm gật đầu.

Tiêu Lăng cũng chẳng suy nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý luôn:“Được rồi, mấy hôm nữa tao qua nói với Phạm Ly một tiếng, bảo ông ấy sắp xếp cho mày một vai.”

Nói xong họ tiếp tục uống rượu, Tôn Viễn thấy sắc mặt Tiêu Lăng không được vui, liền nháy mắt cho Lãnh Mạc và Mạc Bạch, Lãnh Mạc không thoải mái lắm nhưng vẫn đứng dậy ra phỏi phòng.

Khi quay lại, theo sau anh ta là mấy nười phụ nữ trẻ măng, nói là phụ nữ hay không bằng có thể gọi là cô gái. Mấy cô xem ra đều trên hai mươi tuổi, cũng không giống như gái ngành tô son chát phấn, mặt còn để mộc, áo váy cũng kín đáo, đứng bên cạnh họ còn một người có vẻ như “má mì”.

“aha… mấy cô em này nhìn cũng xinh xắn quá.” Tôn Viễn là người đầu tiên bật dậy, đi tới cạnh “má mì”, chọn lấy một cô xinh xắn nhất, chỉ qua Tiêu Lăng:“nào, em đi qua kia phục vụ anh cả cho đàng hoàng vào nhé, hôm nay không ít lộc lá cho em đâu.”

Cô gái trẻ ấy thân hình đầy đặn, nở nang, đúng là một mỹ nhân. Nhìn thấy vẻ ngoài đẹp trai của Tiêu Lăng mặt cô càng đỏ lên như gấc.

Bọn họ là những cô gái được đế hoàng huấn luyện tử tế, đều chưa trải qua chuyện chăn gối, có thể nói được huấn luyện rất tốt, rất hiểu chuyện giường chiếu, bảo đảm có thể phục vụ chu đáo nhất có thể.

“Còn đứng đấy làm gì, mau đi đi.” “má mì” thấy cô gái đứng im tại chỗ bèn đẩy cô một cái.

Cô gái như choàng tỉnh, đỏ ửng cả mặt nửa ngồi nửa quỳ xuống bên chân Tiêu Lăng. Thật ra dáng nhân viên đã được huấn luyện chuyên nghiệp. Tư thế được nắn nót góc độ khá chuẩn xác để Tiêu Lăng chỉ cần cúi đầu là nhìn thấy bộ ngực gần như sắp nhảy ra khỏi cổ áo cùng với làn da trắng nõn nà của cô.

Tiêu Lăng liền nhớ lại cảnh tượng nóng bỏng đêm hôm đó, có chút tức giận trong mắt anh. Lại nhớ thái độ của Tô Tố đối với anh. Anh càng thấy nóng giận, liền kéo cô gái kia vào lòng một cách thô bạo.

Cô gái ngồi trong lòng Tiêu Lăng rót rượu cho anh, “Tiêu tổng… uống rượu đi anh.”

Lãnh Mạc là ông chủ của các cô, nên họ đều biết đến các vị công tử đây.

Tiêu Lăng thấy cô gái trong lòng mặt đỏ tía tai chợt nhớ đến Tô Tố. Người đàn bà đó không phải là không đếm xỉa đến anh sao! Không phải là sợ anh sao! Được thôi! Chẳng lẽ người đàn bà Tiêu Lăng này cần nhất định phải là cô?

Đúng là trò cười!

Anh không đón lấy ly rượu từ tay cô gái, mà lạnh lùng nhìn cô:” Đút cho anh!”

Cô gái chững lại, mặt càng đỏ hơn.

Cô nhấc ly lên mím một chút rượu, đôi môi đỏ mọng của cô chạm lên môi của Tiêu Lăng, cô dùng môi đẩy rượu vào trong miệng của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng dựa vào ghế, để mặc cho lưỡi của cô gái uốn lượn trong miệng anh, cách hôn của cô rất thuần thục và nóng bỏng.

Xem!

Người đàn bà chết tiệt, cô không cần tôi nhưng ngoài kia chả biết có bao nhiêu cô mơ được hầu hạ tôi.

Tiêu Lăng bỗng dưng chuyển sang thế chủ động, cúi đầu dùng lưỡi ngoắc chặt lấy lưỡi cô gái, đó là một nụ hôn thật sâu kiểu Pháp.

Tôn Viễn thấy cảnh tượng nóng bỏng này nhịn không được liền huýt một tiếng sáo rõ kêu. Anh ta và Lãnh Mạc cũng chọn lấy cho mình một cô ôm trong lòng.

“Mạc Bạch, mày cũng lại đây chứ…”

“Không cần!” - Mạc Bạch liếc qua Tôn Viễn một cái, anh nâng ly rượu trong tay uống một hơi,” chúng mày cứ tự nhiên.”

Trong tim anh đã có hình bóng một người, làm sao có thể chơi bời với một cô gái khác.

Mạc Bạch mường tượng trong đầu hình dáng mỏng manh của một cô gái, lần đầu tiên nhìn thấy cô anh đã như bị cuốn lấy. Trong trường đồn thổi các kiểu thị phi về cô, lúc đầu anh cũng nhìn cô với một chút thành kiến, nhưng sau này khi tiếp xúc với cô gần hơn, anh càng phát hiện cô không hề tùy tiện giống như những lời bàn tán kia.

Cô đẹp như một tiểu yêu tinh nhưng không bao giờ cô chịu dùng dung mạo và thân thể của mình để đổi lấy những thứ cô muốn.

Mạc Bạch thậm chí còn nghe được cô đi làm thêm tại quán ăn và quán cà phê gần trường.

Cảm giác quý mến cô không ngừng tăng lên.Nghĩ đến việc sắp được gặp mặt cô, ánh mắt anh dịu dàng như muốn tan chảy.

” Mạc Bạch, mày không phải là muốn giữ gìn chỉ vì một đứa con gái thật chứ?” Tôn Viễn tay ôm một cô ánh mắt hồ nghi nhìn Mạc Bạch.

Mạc Bạch khó chịu lườm Tôn Viễn một cái.

“Đợi đến khi nào mày thật sự biết thích một người, mày sẽ hiểu cảm giác của tao.”

“Phì…” Tôn Viễn cười nhạt,” gì thì gì tao cũng không bao giờ vì một cái cây mà từ bỏ cả cánh rừng đâu.”

Mạc Bạch không phản bác lại, những chuyện thế này phải đích thân trải qua mới hiểu được. Cảm giác thật sự thích một người, trong tâm trí, trong trái tim chỉ có hình bóng của họ, không còn chỗ để cho một người con gái nào khác chen vào. Tuy nhiên anh cũng không phản cảm việc làm của các anh em khác, cảnh tượng này anh đã được làm quen từ nhỏ.

…

Họ chơi đến nửa đêm, trừ Mạc Bạch ra, Lãnh Mạc và Tôn Viễn đều bắt đầu những nụ hôn nồng nhiệt với các cô gái trong vòng tay họ, tay cũng không yên, lần mò luồn trong áo quần các cô.

Mạc Bạch có đôi chút không chịu nổi, anh bỏ ly rượu xuống đứng dậy:” Chúng mày có gì thì cứ vào trong

phòng, tao về trước.”

Đế hoàng có chỗ để chuẩn bị riêng phòng cho khách hàng cũng giống như trong khách sạn, chuyên dành cho việc nghỉ ngơi và vui đùa.

mấy người đàn ông kia lúc này cũng chẳng buồn quan tâm đến Mạc Bạch nữa, mỗi người ôm một cô đi vào phòng riêng.

Tiêu Lăng bế cô gái khi nãy vào phòng.

Cửa phòng vừa đóng, cô gái như con rắn lâu ngày thiếu mồi quấn chặt lấy Tiêu Lăng.

Anh đẩy cô ra,“cô tên là gì?”

Cô gái bị đẩy ra cũng không thấy buồn, ngoan ngoãn trả lời,“em tên Thư Thư.”

Thư Thư?

Tô Tố?

Chết tiệt! (trong tiếng Trung hai tên này phát âm nghe gần như nhau)

Tiêu Lăng cáu kỉnh tháo mạnh chiếc cà vạt trên cổ, lạnh lùng nhìn cô gái,” từ nay cô không được dùng tên này nữa.”

Cứ nghĩ đến việc cô gái này bị đè bên dưới một gã đàn ông nào đó, bị kêu bằng cái tên Thư Thư, anh lại thấy như là một sự sỉ nhục với Tô Tố.

Phát âm giống nhau thôi cũng không được!

Cô gái xững người, nhưng cũng không nói gì, ngoan ngoãn trả lời:“vâng ạ.”

Tiêu Lăng nghe vậy lại càng khó chịu.

Cô gái này ngoan hơn Tô Tố không biết bao nhiêu lần nhưng anh chột dạ phát hiện anh không hề có một chút cảm xúc với cô ta.

“Cô đi đi!”

Cô gái lại chững người, đôi mắt đỏ hoe lên vì tủi thân," Tiêu tổng, là em có chỗ nào hầu hạ không được chu đáo sao ạ?"

Tiêu Lăng hết nhẫn nại:"Cút!"

Tiêu Lăng khi tức giận khá đáng sợ, không gian xung quanh như muốn đóng băng.

Bờ vai cô gái nhỏ run lên, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Tiêu Lăng cởi quần áo, trong đầu vẫn còn men rượu chưa phai, anh cáu kỉnh đặt mình lên chiếc giường lớn trong phòng.

Thật nực cười.

Một công tử làng chơi như Tiêu Lăng lại đi từ chối mỡ bưng đến miệng.

...

Điện thoại bống dưng đổ chuông, Tiêu Lăng chợt mường tượng đến hình bóng của Tô Tố.

Không phải là cô ta tự dưng biết sợ nên mới gọi đến chứ.

Nghĩ đến đây, Tiêu Lăng lập tức nắm lấy điện thoại trong tay, đến nhìn cũng không nhìn một cái, anh bắt máy:

"alô!"

"Tiêu tổng, là em..."

Tiêu Lăng liếc nhìn lại màn hình, trên màn hình hiện lên hai chữ " Đường Sảng", anh cau mày, hỏi,"có chuyện gì không?"

"Tiêu tổng, em... em nhớ anh lắm, anh có thể đến chỗ em bây giờ được không?"

Tiêu Lăng dựa mình vào đầu giường,tâm tính cũng không được bình tĩnh, nóng nảy nói.

"Đường Sảng, quan hệ giữa chúng ta chấm dứt lâu rồi, sau này chỉ còn là chủ và nhân viên thôi, hy vọng cô nhớ rõ điều này! sau nếu như có việc gì liên quan đến công việc, trực tiếp liên hệ với thư ký Trương!"

Nói xong, anh cúp máy không thương tiếc.

trong phòng lại yên ắng trở lại.

Tiêu Lăng giở danh bạ điện thoại, tìm đến số của Tô Tố nhưng lần này anh không bấm gọi, chỉ hướng ánh nhìn bực tức vào đó.

"Tô Tố, hôm nay tôi vì cô mà cự tuyệt hai người phụ nữ, sẽ có ngày tôi bắt cô phải đền lại gấp đôi!"

24. Chương 24

Tô Tố có thói quen học thuộc kịch bản, không chỉ học thuộc lời kịch của bản thân, mà là học thuộc toàn bộ quyển kịch bản.

Hiểu được toàn bộ diễn biến câu chuyện, biết tính cách của mỗi nhân vật thì lúc diễn mới có thể thể lột tả được hết tính chất vai diễn.

Từ lúc đạo diễn Phạm Ly gửi phát nhanh kịch bản đến cho Tô Tố, gần như cả một tuần cô không bước chân ra khỏi nhà, ngày nào cũng quanh quẩn ngoài ăn cơm, đi ngủ, thời gian còn lại cô dành toàn bộ nghiên cứu kịch bản, có những lúc khi ngủ cô cũng nói mớ về lời thoại.

Tô Tiểu Thất khá căng thẳng, kéo lấy tay áo An Tiểu Hy, sắc mặt lo lắng, chọ chẹ hỏi," mẹ nuôi ơi, mà mí không sao chứ ạ?"

"không sao, không sao, mà mí của các con đang tràn trề năng lượng thôi." An Tiểu Hy xoa xoa chiếc đầu bé bỏng của Tiểu Thất an ủi.

Trước đây Tô Tố không hề thích biểu diễn, giờ cô lại nỗ lực đến vậy, An Tiểu Hy nhìn hai đứa trẻ, lòng thầm nghĩ.

Tình mẹ thật bao la!

Là một người mẹ đúng là có vất vả vì các con đến đâu cũng không bao giờ kể khổ.

...

Một tuần sau.

Vết thương trên người Tô Tố nay cũng đã lành, và cô cũng đã nghiên cứu xong kịch bản.

So với bản gốc, kịch bản lần này sửa đổi cũng không nhiều, chủ yếu nói về nam chính Kiều Vân biến thân từ một người vô dụng, năng lực bị đè nén, rồi sau này được sư phụ giúp đỡ và từng bước đột phá. Kiều Vân trên bước đường trưởng thành sẽ gặp biết bao trở ngại, anh bắt buộc phải vượt qua những trở ngại này, hơn nữa trên đường đi gian nan anh còn gặp rất nhiều cao thủ, sau mỗi trận giao đấu như vậy anh lại càng trở nên mạnh mẽ.

Nữ chính Mẫn Nhi là người khi Kiều Vân còn là một kẻ vô dụng, cô đã ở bên cạnh không giuồng bỏ anh, nên giữa hai người có một mối quan hệ rất sâu sắc.

Nhưng Mẫn Nhi lại vì vấn đề của gia đình, không thể ở suốt bên Kiều Vân, cô chỉ cô thể thi thoảng xuất hiện trên quãng đường trưởng thành của Kiều Vân và giúp đỡ anh.

Đây là một bộ phim hoàn toàn nói về nhân vật nam chính.

Trên bước đường trưởng thành của anh, anh gặp rất nhiều phụ nữ, quan trọng nhất là năm người, trong đó có vai diễn xà nữ medusa của cô, ngoài nữ chính thì vai của cô là vai nữ quan trọng nhất trong phim.

Tô Tố khép kịch bản lại, xoa nhẹ huyệt thái dương đã mỏi nhừ của mình.

ài, một câu chuyện mang đậm tính chất của vai nam chính như thế này, vai nữ phụ như cô khó mà lóe sáng được, thật khó khăn biết bao.

Đang nghĩ vậy, Tô Tiểu Thất bê đến một khay hoa quả đặt lên trước mặt cô.

“Mà mí đã bận xong chưa? Ăn một chút hoa quả đi ạ.”

Tô Tố đặt kịch bản xuống, cô ôm lấy con gái, đặt một cái thơm khá kêu lên má nó,“chụt”,“mà mí yêu Tiểu Thất nhắm nhắm.”

“Tiểu Thất cũng yêu mà mí.” Tô Tiểu Thất chu môi, vô cùng đáng yêu.

Cô bé rửa quả xong, tay vẫn còn ướt mem, Tô Tố lấy khăn khô lau sạch lại cho con, trong lòng thấy có lỗi.

Sau này cô có công việc rồi, thời gian ở bên các con cũng ít đi, Tiểu Hy dù sao thi thoảng cũng phải có công việc của mình, đến lúc đó hai đứa nhỏ thật là không có ai chăm sóc nữa rồi.

Cô suy nghĩ một hồi, tối đó cô kéo Tiểu Hy đến phòng mình thương lượng,“tao định đưa hai đứa nhỏ đến lớp học hè, mày thấy sao?”

“Cũng… được” An Tiểu Hy khoanh chân trên giường gặm táo,” hai đứa nó mới có bốn tuổi thôi, suốt ngày bị nhốt ở nhà thế này thì buồn chết, mấy ngày nay mày mải đọc kịch bản chúng nó vừa muốn ra ngoài chơi vừa sợ làm phiền mày, nên cũng chẳng ra ngoài. đưa chúng nó đi đến lớp bổ túc cũng tốt thôi, có thể chơi cùng với các bạn đồng trang lứa.”

Tô Tố vừa thấy vui vừa thấy đau lòng.

Bọn nhỏ còn bé như vậy, đã biết suy nghĩ cho mà mí như vậy. Nhưng cô lại muốn chúng được như những đứa trẻ bình thường khác, vô tâm vô tư tự do tự tại. Hơn nữa cô cũng có chút lo về Cảnh Thụy, tính cách hai anh em chúng nó hơi tương phản, Tiểu Thất tính cách hoạt bát, Cảnh Thụy lại khá yên tĩnh. Cô lo rằng Cảnh Thụy cả ngày ru rú trong nhà sẽ làm cho thằng bé ngày một ít nói.

Hai người quyết định như vậy.

Tối hôm đó đạo diễn Phạm Ly lại gọi đến, kêu cô hôm sau đến phim trường bắt đầu quay, không đợi Tô Tố trả lời, ông cúp máy cái “rụp”.

Tô Tố nhìn vào chiếc điện thoại vừa bị cúp giữa chừng, khóe môi giật giật.

Đạo diễn Phạm Ly à…

Ông thật là thù dai quá đấy.

…

Tô Tố dậy thật sớm, ăn xong bữa sáng cô mới bước ra khỏi nhà bắt taxi.

Tranh thủ thời gian ngồi trên xe, cô tra tìm các lớp học hè đang mở tại thành phố rồi đánh dấu lại vài chỗ trọng điểm.

Khi cô đến phim trường mọi thứ vẫn chưa bắt đầu nhưng máy quay đều đã dựng xong xuôi, đạo diễn Phạm Ly đang đi kiểm tra thiết bị và máy móc.

Tô Tố nhanh chân bước tới chỗ đạo diễn Phạm Ly, cô ngại ngùng chào.“… đạo diễn.”

Phạm Ly nhìn thấy cô, nhớ đến hôm trước bị cô mắng, mặt ông hơi sầm lại. Ông làm đạo diễn đã bao nhiêu năm, chưa từng có ai dám nói chuyện với ông như thế.

Giọng nói không mấy dễ chịu, ông chỉ phòng hóa trang:“được rồi, đừng phí thời gian nữa, nhanh đi trang điểm thay quần áo đi.”

“Được ạ!”

Tô Tố gãi gãi tóc, rồi đi theo nhân viên tới phòng hóa trang.

Cảnh quay hôm nay là cảnh mà cô diễn lúc đầu, có thể coi ở cảnh quay này cô là trọng tâm. Dưới sự giúp đỡ của nhân viên phụ trách, cô mặc lên mình một chiếc sườn xám xẻ tà màu tím, chiếc đầm rất ôm người, hiện rõ lên những đường cong quyến rũ của cô.

Bộ đầm chỉ dài ngang đùi một chút xíu vì vai diễn nữ phụ này của cô là xà nữ, phần chân bên dưới sau khi quay sẽ phải dùng đồ họa chỉnh sửa thành đuôi rắn. Cũng vì thế, cặp chân thẳng đuột trắng bóc của cô bị phô ra lộ liễu.

Không khí như có một giây lắng đọng.

Tô Tố ngẩng mặt lên vừa gặp đúng ánh nhìm đăm đăm của vài nhân viên nam trong phòng hóa trang hướng vào chân cô, còn những người phụ nữ khác dùng ánh mắt vừa ganh ghét vừa khó tả nhìn cô.

Tô Tố chỉ đành nhún vai. Dung mạo và thân hình của cô dù đến đâu cũng sẽ bắt gặp những ánh mắt như thế.

Cô ngồi lên chiếc ghế trước bàn trang điểm, và mỉm cười nói với thợ trang điểm:

“Nhờ chị nhé.”

người trang điểm cho cô là một cô gái, thấy thái độ khiêm nhường của Tô Tố, cô cũng rút lại ánh nhìn lúc trước, bắt tay trang điểm cho Tô Tố,” cô Tô, da cô rất là đẹp đấy, gần như không cần lên phấn nền cũng được.”

Tô Tố cười mỉm,“cảm ơn chị”

Với vai diễn của cô xem ra cũng phải đi theo đoàn làm phim khá lâu, cô muốn quan hệ với mọi người được thoải mái, dễ chịu hơn nên cư sử rất khiêm nhường và lễ độ.

Thợ trang điểm hoàn toàn hài lòng với thái độ của cô, bắt đầu bắt chuyện với cô.

Chẳng bao lâu sau, cửa phòng hóa trang mở ra, đúng lúc Lộ Dự từ ngoài bước vào.

Anh đến để tìm Tô Tố, bước đến trước cô, anh kinh ngạc, gương mặt tuấn tú lại đỏ rực lên.

“Lộ sư huynh?”

Lộ Dự tiến đến gần cô, gật đầu. Anh cúi thấp xuống khẽ khàng dặn dò:” sư muội, sắp mở máy rồi, em cần cẩn thận một chút, hôm nay đạo diễn có vẻ không được vui.”

Tô Tố toát mồ hôi hột. Nếu thế thì cô đúng là nằm giữa họng súng rồi.

Lộ Dự thấy cô nhăn mặt lo lắng, lập tức vỗ vai cô an ủi,” mà em cũng đừng lo lắng quá, chỉ cần diễn như hôm quay thử là được rồi, chỉ cần diễn xuất của em đạt thì đạo diễn cũng không làm khó em đâu.”

“Cảm ơn anh, Lộ sư huynh.”

Tô Tố rất cảm kích, Lộ sư huynh xem ra cố ý vào tận đây để nhắc nhở cô.

Lộ Dự mặt lại đỏ, ngượng ngùng ho nhẹ, ánh mắt có hơi né tránh,“em… nói chung em đừng lo lắng quá, hơn nữa hôm nay Tiêu tổng sẽ đến kiểm tra phim trường, đạo diễn chắc cũng sẽ tiết chế lại.”

Tim Tô Tố rớt cái “cạch”.

Không phải là Tiêu tổng mà cô đang nghĩ chứ.

Cô trông chờ vào tia hy vọng cuối cùng, rụt rè hỏi,“Tiêu tổng là… người nào cơ ạ?”

Lộ Dự nhìn cô một cách kỳ lạ.

“Chính là Tiêu tổng đã ký hợp đồng cho em đến Tinh Quang media làm việc đó… là chủ tịch Tiêu Lăng.”

Tô Tố trong phút chốc khóc không ra nước mắt.

Lần này thì cô hoàn toàn không dám bước ra khỏi phòng hóa trang!

25. Chương 25

Có phải đàn ông không?

Tô Tố cảm thấy hơi buồn.

Lúc trước cô nhân lúc Tiêu Lăng tắm vội chạy về, tên trong điện thoại của anh bị cô đưa vào danh sách đen, tuần này cô cảm thấy thật yên tịnh, tự an ủi bản thân rằng Tiêu Lăng có thể đã hết hứng thú với cô.

Nhưng cô không ngờ Tiêu Lăng đang đợi cô ở nơi đây.

Tô Tố muốn trốn chạy!

Cô sợ ở trong đám đông đó không biết Tiêu Lăng có hành động gì không, cô có nên lờ đi, lờ đi, lờ đi hay không?

Tô Tố cảm thấy bối rối quá.

Đến lượt Lục Ngộ được gọi tên, cô nhanh chóng được hóa trang xong, thợ hóa trang đặt cọ xuống, nhìn Tô Tố vẫn chưa hết mơ màng, cố ý nhắc cô, "cô Tô, xong rồi."

"À..à... cám ơn."

Tô Tố chợt giật mình, cô hoang mang định thần lại mỉm cười với thợ hóa trang.

"Cô Tô nhanh nhanh ra đi, bên ngoài sắp ghi hình rồi, đạo diễn Phạm tính tình khó chịu lắm, thời gian trì trệ quá, sợ rằng sẽ bị ông la1mắng."

Tô Tố nuốt nước bọt.

Trong đây tên tuổi đạo diễn Phạm Lãi rất có tiếng tăm, diễn viên nào hợp tác với ông mà chậm trễ hay diễn xuất có vấn đề đều bị ông ta mắng chửi một cách thậm tệ, mặc kệ người đó là ngôi sao hạng A hay hạng B.

Đành chịu vậy, cô sợ nhìn thấy Tiêu Lăng, bởi vì cô đã ký kết hợp đồng với Công Ty Truyền Thông Tinh Quang, cô chỉ là một con kiến trong lòng bàn tay của Tiêu Lăng, người ta chỉ cần động nhẹ ngón tay cũng có thể ép chết cô.

Trốn tránh hôm nay nhưng không trốn được ngày mai.

Tô Tố thầm lặng cố gắng mạnh dạn bước ra phòng hóa trang.

...

Phòng chụp ảnh.

“Tiêu Tổng, sao anh lại ở đây?” Phạm Lãi như nhìn thấy ma vậy, ông không thể hiểu, trước giờ đầu tư vào bộ phim điện ảnh lớn hơn thế này cũng không thấy vị đại gia này ghé thăm.

Cho dù có ghé thì cũng chỉ bàn luận kịch bản, hay chỉ nói chuyện giao lưu với nhân viên thôi. Nay lại2mặc bộ vest Tây lịch sự, hai tay bỏ vào túi, đứng đó với tư thế thật nghiêm trang. Trên gương mặt không biểu lộ gì, nhưng vẫn giữ nguyên khí chất lạnh lùng phong độ.

Phạm Lãi nhìn xung quanh các nữ diễn viên, bất ngờ, có người nhìn Tiêu Tổng với cặp mắt hận thù, có người cúi đầu ngượng ngùng e thẹn, người xì xầm to nhỏ bàn về lai lịch người đàn ông đang đứng, khí phái hào hao phong nhã.

Tiêu Tổng lượn nhìn xung quanh, đôi mắt đen long lanh ấy không để ý nhìn những người phụ nữ trong phòng.

Phạm Lãi nhức nhối.

Ông nhớ lại lời dặn của Tiêu Tổng tại cái ngày cho thử vai, thở dài. Biết Tô Tố mà đến, thì cái phòng chụp ảnh này sẽ không còn bình yên nữa.

Ông ta hạ giọng đến gần Tiêu Lăng,

“Tiêu Tổng, tôi sắp phải ghi hình rồi đấy…”

Ngụ ý muốn đuổi anh ta đi!

Tiêu Lăng vẫn đứng sừng sững không rời đi, những người trong đây không còn tâm trí làm việc nữa.

Cuộc nói chuyện chưa dứt đã bị gián đoạn0bởi nụ cười lạnh lùng của Tiêu Lăng.

Phạm Lãi vỗ đầu.

Được!

Ta không bận tâm nữa, chẳng ra thể thống gì!

Dù sao Ngao Vân Truyền hậu kỳ được Hollywood thuê máy móc để chế tác, giá tiền trên trời những ba trăm ngàn nhân dân tệ một ngày, Tiêu Tổng không đau xót túi tiền mình, lãng phí thời gian ở đây, thì tiếc rẻ cái quái gì!

…

Cửa phòng hóa trang mở ra, Tiêu Lăng như có linh cảm nhiều ánh mắt sắc bén nhìn vào anh.

Trong giây phút nhìn Tô Tố, đôi mắt Tiêu Lăng sáng rực rỡ.

Tô Tố trang điểm thật đậm để chụp hình cho ăn ảnh, nhất là đôi mắt, bình thường đôi mắt đã rất đẹp và cuốn hút, nay lại được vẽ cong nơi khóe mắt, bờ môi được son màu đỏ thẫm, cộng thêm hơi thở hấp dẫn.

Người phụ nữ nhỏ nhắn chạm mặt với anh ta trong phòng hóa trang, cúi đầu chột dạ, cảm thấy cúi đầu xuống như bị thất thế, cô ngẩng đầu lên lại, hung tợn trừng mắt nhìn anh ta.

Tiêu Lăng lóe lên nụ cười trong mắt.7

Những sự bất an và lo lắng trong tuần này bỗng nhiên tan biến.

Chính là…

Tiêu Lăng nhìn vào cặp đùi trần của cô, sắc mặt liền thay đổi.

Chờ Tô Tố tiến đến gần, anh lạnh lùng nhìn vào cặp đùi trần, anh chất vấn Phạm Lãi, “đây là trang phục chó má gì thế, sao lộ liễu vậy!”

Phạm Lãi lau mồ hôi.

Ông không nghĩ rằng hình tượng của Tô Tố lại giống như nhân vật Mỹ Đỗ Sa trong kịch bản vậy, ông ngắm kỹ lần nữa, nhiều ánh nhìn chăm chú đang hướng vào ông, khiến ông không dám tiếp tục nhìn.

Là một đạo diễn, ông ngắm chỉ để cân chỉnh trang điểm.

Sao lại nhìn ông như thế.

Phạm Lãi giải thích, “Tiêu Tổng à, nhân vật Mỹ Đỗ Sa trong kịch bản nổi tiếng là nhờ vào nét đẹp mỹ miều quyến rũ, trang phục này rất hợp đấy.”

“Không được, nhất định phải đổi!” người phụ nữ của anh không thể xuất hiện trước mặt công chúng như vậy được. Anh quay ra sau nhìn thư ký Trương, “kịch bản đâu, đưa kịch bản cho tôi xem.”5

Anh ta muốn xem xét vai diễn của nhân vật nữ thứ hai trong kịch bản.

Thư ký Trương lẳng lặng đưa kịch bản cho anh xem.

Tiêu Lăng tùy ý mở một trang ra xem, đã thấy được cảnh đầy tình tứ của vai nam chính và nữ diễn viên số 2, anh ta đóng "sầm" kịch bản lại, nét mặt và ánh mắt lạnh lùng xám xịt nhìn trừng Phạm Lãi, "đây là thứ gì lộn xộn vậy, không thấy Tổng Cục Phát Thanh và Đài Truyền Hình đã ra thông báo à, nghiêm cấm chụp hình và đóng phim gợi dục dưới mọi hình thức, đừng bảo rằng ông không biết nhé!"

Phạm Lãi nói không nên lời.

Đây chỉ là một cảnh tình tứ duy nhất trong cảnh này, vả lại đã giảm bớt nhiều đoạn kịch tính hơn rồi!

"Tiêu Tổng… không thể xóa thêm được nữa…"

"Không được, nhất định phải xóa!"

Tô Tố trợn nhìn Tiêu Lăng, đến gần Phạm Lãi, lờ đi Tiêu Lăng, "đạo diễn, chừng nào bấm máy?"

"Không được phép" Tiêu Lăng to giọng nói.

Tô Tố nắm chặt tay, thu hút ánh nhìn của mọi người1xung quanh, cô nhìn Phạm Lãi, ông chợt hiểu, kéo hai người vào phòng hóa trang, và đuổi mọi người trong phòng ra.

Phạm Lãi cũng biết rằng Tiêu Lăng đến đây là vì Tô Tố, ông vỗ vai Tô Tố. "Hai người có chuyện gì thì nói rõ ràng với nhau đi."

Sau đó ông tránh qua phòng thay đồ.

Trong phòng không một bóng người Tô Tố lo lắng, cô ấy nắm chặt tay và rất tức giận "Tiêu Lăng anh có bệnh à, Phạm Lãi là một đạo diễn chuyên nghiệp đấy, người nghiệp dư như anh thì biết gì mà nói. Trước đó sử dụng âm mưu thủ đoạn để tôi đến thử vai. Bây giờ lại không muốn tôi đóng, rốt cuộc anh muốn gì? "

Tô Tố không còn lo sợ nữa, tất cả những cảm xúc đã bị đàn áp trong thời gian qua đã bộc phát ra.

"Tiêu Lăng đồ khốn kiếp, tôi đã gây lỗi gì, anh phải đối phó tôi như thế này… Có phả vì tôi liệt số điện thoại của anh vào danh sách đen không? nếu thế tôi sẽ xin lỗi anh, anh tâm địa hẹp hòi nhỏ mọn, anh có phải đàn ông không! "

Có phải đàn ông không…

Không khí bỗng chốc nguội lạnh

Tô Tố phát hiện mình nói không ngừng, ngượng ngạo ngẩng đầu lên, nhìn nét mặt lạnh lùng của Tiêu Lăng, anh cởi chiếc áo khoác ra, từ từ tiến về phía cô.

"Anh… anh muốn gì, đừng qua đây. Anh đừng làm bậy, bên ngoài rất nhiều người, chỉ cần tôi kêu la lên là mọi người ùa vào."

Tô Tố ra giọng uy hiếp, bước chân lao đảo không ngừng luì bước về phía sau

Cô chóng lùi sát lưng vào tường, kinh sợ nhìn Tiêu Lăng.

"Anh, anh dừng lại!"

"chả phải cô muốn biết tôi có phải đàn ông không sao, tốt lắm, tôi sẽ cho cô biết thế nào là đàn ông!"

Tiêu Lăng quăng mạnh chiếc áo khoát ra, bước từng bước lớn ép Tô Tố đến tận đường cùng.

26. Chương 26

Đây mới là nụ hôn

"Anh, đừng qua đây, tôi sẽ la lên đấy, la lên thật đấy."

"Thế thì la len đi nào, cho mọi người biết hết quan hệ của chúng ta càng tốt."

Tiêu Lăng cười nhạo, ép Tô Tố dựa sát mép tường, anh kéo đầu cô lại cúi đầu trao nụ hôn.

"Đạo diễn, đạo diễn… ừm…"

Phạm Lãi đang trốn trong phòng thây đồ, ông nghe thấy tiếng kêu cứu của Tô Tố, nhưng… tha lỗi cho ông ko dám xuất hiện. Tiêu Tổng mà giận không ai dám làm gì.

Tô Tố, ai khiến cô nghi ngờ bản chất của người đàn ông thế.

Haizz, cô thật hạnh phúc quá rồi.

…

Nụ hôn của anh thật mãnh liệt và cuồng nhiệt, kèm theo sự khát khao dục vọng.

Nước mắt Tô Tố bắt đầu trào ra.

Đôi tay cô bị bắt chéo sau lưng, hai chân bị kẹp chặt, đầu óc mất kiểm soát, cô không thể phản kháng được.1

"Ừm…" buông tôi ra.

Tiêu Lăng sẽ không thả cô ra, anh mở mạnh hàm răng cô ra, bắt đầu đưa chiếc lưỡi cuồng nhiệt vào trong.

Tô Tố bị hôn đến mặt mày chao đảo choáng váng.

Lưỡi cô bị hút gần như tê liệt.

Cô muốn cắn anh, nhưng Tiêu Lăng đã biết trước cô sẽ làm thế, bèn lấy tay dịnh chặt cằm cô, ép cô không được khép miệng lại.

Tư thế càng dễ cho Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng thật lòng muốn cho Tô Tố một bài học.

Người phụ nữ này đã dám đưa anh vào danh sách đen, lại dám cả gan mặc đồ hở han đóng phim gợi tình, còn hoài nghi bản chất đàn ông của anh.

Tốt lắm!

Anh mạnh bạo đưa tay vào bộ đồ diễn trên người cô, nhéo mạnh vào da thịt.

"Không…"

"Anh đừng làm thế!"

Tô Tố đầu óc chao đảo, không cho Tiêu Lăng tiếp tục hôn, cô đã lớn tiếng2nhận lỗi, “tôi, tôi đã sai!”

Tiêu Lăng hành động một lát, bèn dừng lại, lạnh lùng nhìn cô, “sai chỗ nào?”

Tô Tố bất động thở hổn hển, như con cá vừa mắc câu bị kéo lên bờ, thở dốc.

Cô không thể định thần lại, nghe Tiêu Lăng nói thế cô cắn nhẹ lên môi, đôi mắt mụ mị nhắm lại.

Tiêu Lăng vẫn không buôn tha cô, gặng hỏi dữ dằn, “Sai chỗ nào!”

“Không nên kéo tên anh vào danh sách đen…”

“Còn gì nữa?”

“Không nên chửi anh, hôm đó anh lẳng lặng bỏ về không nói anh tiếng nào.”

“ừm!” Tiêu Lăng hả giân bình tâm lại, ôm Tô Tố, mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng, “còn nữa không?”

Tô Tố liếc nhìn anh, chợt thấy anh không còn tức giận nữa, tiếp tục nắm chặt tay, “không, không nên nói anh không phải đàn ông…”

“Nên bây giờ anh định tính sổ sao?”

Tô Tố ngạc nhiên

Tính sao?0

Cô ta đã nhận lỗi rồi, anh còn muốn gì!

Khi cô liếc ánh nhìn sắt đá vào Tiêu Lăng, cô nuốt nước bọt, bỗng chốc nhận lỗi.

Trong tình cảnh yếu thế hơn, cô chỉ biết nhận thua cuộc.

Cô ta nắm lấy áo choàng phủ xuống đầu, giống một người vợ đang bị trút giận, “Đợi tí tôi sẽ đưa tên anh ra khỏi danh sách đen.”

“Sau này thì sao?”

“Sao này tôi cũng sẽ không kéo anh vào danh sách đen!” Tô Tố đảm bảo.

Vậy cũng được!

Tiêu Lăng không nghĩ rằng sẽ dễ dàng buông tha cô, vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng.

Tô Tố thấy anh im lặng, trong lòng sợ hãi.

Đối với cô người đàn ông này như một con ác ma, cô ta chợt nghĩ, thà lúc đầu bị Triệu Tổng cưỡng bức còn hơn bây giờ bị anh ta ép buộc không thể lật lọng.

Trong đầu xuất hiện hình ảnh hàm răng ố7vàng của Triệu Tổng, Tô Tố buồn nôn.

Thôi kệ thôi kệ!

Triệu Tổng khiến cô muốn nôn ói.

Một phút.

Hai phút.

Năm phút đã qua…

Tiêu Lăng vẫn im lặng không nói gì, Tô Tố đang bị anh ta áp bức cực độ, cuối cùng thất bại, cô ta hoàn toàn bị khuất phục.

“Tiêu Lăng, tôi đã sai, tôi đã thật sự biết sai, anh đừng giận nữa được không? Anh nói tôi nghe đi, phải làm gì anh mới chịu tha thứ cho tôi, tôi sẽ chiều anh được không?”

Mắt của Tiêu Lăng sáng rực lên, anh buông tay Tô Tố.

Tô Tố lúc nãy bị anh ta hôn đến hai chân rụng rời, anh ta vừa thả lỏng tay ra, chân cô khụy xuống, suýt trượt từ vách tường xuống, Tiêu Lăng nhanh tay nhấc đỡ cô dậy.

Tô Tố ngượng ngùng mặt đỏ bừng.

Cô đẩy Tiêu Lăng ra, sợ nếu đẩy mạnh anh lại giận, cô nói nhỏ,5“để tôi tự đứng dậy.”

“Cô thử đẩy tôi ra lần nữa xem!”

Tay cô cứng đờ, không dám đẩy anh nữa.

“Hôn tôi đi.”

Cái gì?

Tô Tố ngẩng đầu kinh ngạc thật mạnh, đụng trúng cằm Tiêu Lăng, cô ôm đầu đau đớn “ây ya”, rơm rớm nước mắt ngước mặt nhìn Tiêu Lăng.

Cái cằm của người này được làm bằng đá hay sao ấy, cứng quá!

Tiêu Lăng xoa xoa cái cằm đau đớn, không biết nên khóc hay cười, “Anh hôn tôi có cần kích động vậy không?”

Khốn kiếp!

Tô Tố đáng thương đang thương lượng với anh, “không hôn nữa được không?”

“Không được!” Tiêu Lăng khô khan từ chối, “Lúc nãy chẳng phải cô nói tôi muốn gì cô cũng chiều sao? Cô đang nói chơi à.”

“Không có không có.” Tô Tố hoang mang lắc đầu, chỉ e rằng cô gật đầu chấp nhận thì Tiêu Lăng lại ban “sự trừng phạt” cho cô.

“Vậy bắt đầu1đi nào.”

Tiêu Lăng vô tư dựa người vào tường, mắt hừng hực nhìn cô.

Tô Tố nghiến chặc răng.

Cô nghĩ ngợi, mắt đảo nhanh nhìn một vòng, “Anh chắc chắn sau khi tôi hôn anh, anh sẽ tha thứ cho tôi chứ?”

Tiêu Lăng lạnh nhạt mắt liếc nhìn cô, không nói gì.

“Tiêu Lăng, nếu tôi hôn anh, anh phải rời khỏi phim trường nhé? Anh, anh đừng nhìn tôi thế, lát chúng tôi

còn phải đóng phim nữa, anh ở đây, không tài nào đóng phim được."

Nếu như trao anh một nụ hôn có thể đuổi ôn thần này đi, cô sẽ nguyện hy sinh vậy.

Cô khẳng định, nếu Tiêu Lăng không đồng ý, cô thà chết còn hơn.

"Được!"

Ồ…

Cô không ngừng kinh ngạc.

Đã đồng ý rồi sao? Lại đồng ý một cách nhanh gọn!

Tô Tố nào biết suy nghĩ của Tiêu Lăng.

Dù sao tiểu yêu tinh này đang nằm trong tay khó thoát, vả lại Tô Tố chưa bao giờ chủ động hôn anh. Đồ ngon phải từ từ thưởng thức, tạo áp lực quá, mèo nhỏ này sẽ hoảng sợ tháo chạy.

Đây là một khởi đầu tốt.

Anh nhắm mắt lại, "Được rồi, đừng nói tầm phào nữa, nhanh nào!"

Tô Tố tức giận nắm chặt tay.

Trong lòng lại lôi tổ tông mười tám đời ra hỏi thăm một trận, nhưng mà… muốn cô thiệt thòi, không phải dễ dàng.

Tô Tố miêng nở nụ cười nham nhở.

Cô nhón chân lên, nắm lấy cánh tay anh, vui vẻ hôn lên má anh "um moaa" một cái.

"Xong rồi!"

Dù sao anh ta kêu hôn nhưng không bắt buộc phải hôn chỗ nào.

Tiêu Lăng cảm nhận được nụ hôn mềm mỏng hôn trên má anh, cảm giác hưởng thụ trong phút chốc tan

biên. Anh ta cảm thấy tiếc nuối, nhìn sang Tô Tố thấy cô cười mỉm.

Có phải cô đang giở trò với anh?

Tiêu Lăng vểnh môi cười, ôm chặt cô hôn mãnh liệt.

"Ưm…"

Hai chiếc môi quấn quyện vào nhau, trỗi dậy một bầu không khí mê man ái tình, Tiêu Lăng mở mạnh cửa miệng, đưa lưỡi lướt qua miệng cô, lấy đi tất cả hơi thở của cô.

Kéo dài thật lâu, anh dừng lại với đôi mắt ửng đỏ, nhìn vào ánh mắt mơ hồ của cô, anh vênh môi, thầm nặng nói,"tiểu yêu tinh, đây mới gọi là hôn nhé!"

27. Chương 27

Mời cô ấy ăn

Tô Tố khuôn mặt đỏ bừng.

Biết rằng đạo diễn Phạm Lãi đang trong phòng thay đồ bên cạnh, cô căm hận vì lúc nãy không lẻn vào trong cho rồi.

Thật khó khăn khiến Tiêu Lăng rút lui, cô nhanh chóng với tay ra đẩy anh ra. "Được rồi, anh nên đi đi."

Tô Tố nghẹn ngào.

Thôi xong rồi, đạo diễn sẽ nghĩ rằng cô đang che giấu điều gì đó, nên mới có vai diễn này.

Cuối cùng, Tiêu Lăng cũng bị đuổi cổ đi, và Phạm Lãi bước ra khỏi phòng thay đồ.

Tô Tố cúi đầu và không dám nhìn anh.

Phạm Lãi nhìn chăm chú vào Tô Tố.

Dám kéo số điện thoại của Tiêu Lăng vào danh sách đen, mà còn dám mắng Tiêu Lăng không phải đàn

ông… cho dù ông suy sét thế nào Tố Tố không giống như đang được nâng đỡ.

Anh nhìn vào khuôn mặt vóc dáng đầy đặn của cô, và trong lòng đã hiểu.

Nếu anh ta có thể trẻ lại hai mươi tuổi, thấy một người phụ nữ xinh đẹp như thế cũng1bị cám dỗ.

Thật không dễ dàng gì cho cô, khi vẫn kiên quyết giữ nguyên ý chí trước thế lực mạnh mẽ đàn áp của Tiêu Lăng.

Phạm lãi lượn mắt nhìn Tô Tố đang cắm đầu nhồi nặn áo choàng của mình, và trợn mắt nhìn. "quần áo sắp bị cô nhào nát rồi kìa."

Tô Tố nhanh chóng buông lỏng quần áo của mình và rụt rè nhìn Phạm Lãi.

Đạo diễn… đây chắc chỉ hơi bực bội, tức giận, hay rất tức giận?

"Tôi không phải một con hổ, nhìn xem có thật đáng sợ vậy sao?" Phạm Lãi mặt bình thản vỗ vai cô "Được rồi, mau ra ngoài đóng phim thôi"

Nói xong Phạm Lãi dẫn đầu bước ra khỏi phòng hóa trang trước.

Tô Tố có chút bất ngờ.

Như vậy là xong chuyện rồi sao?

Cô còn nghĩ Phạm lãi sẽ trả thù cá nhân nữa!

Tô Tố vuốt mồ hôi trán trán và thở phào nhẹ nhõm.

Cánh cửa phòng hóa trang lại được mở ra lần nữa, và một cô gái đeo trên người thẻ làm việc hét lên, "Cô Tô,2đạo diễn cho gọi cho cô."

"Tôi đến ngay, tôi đến ngay"

Tô Tố hồ hởi, và nhanh chóng chạy ra khỏi phòng hóa trang.

…

Cảnh đầu tiên mà Tô Tố muốn quay là cảnh trong sa mạc, không có sa mạc ở đây, vì vậy nó được thực hiện trong nhà.

Tầng trong nhà được bao phủ bởi cát, và một tấm màn màu vàng nâu được treo khắp nơi trên cao, sau đó sẽ được xử lý thành một sa mạc.

Cô là người xuất hiện trong cảnh đầu tiên và phim truyền hình Giả Tưởng và phim Tiên Hiệp thử thách của trí tưởng tượng của diễn viên nhiều nhất, một thứ gì đó được trình bày trên truyền hình thật kỳ diệu và pháp thuật tiên thuật rất gây cấn, nhưng thực tế khi quay, những thứ này đều không có.

Toàn bộ đều dựa vào sự phát huy và tưởng tượng những cảnh đó của diễn viên

Ví dụ Tô Tố xuất hiện trong phân cảnh này.

Cảnh này là một đám cháy trong vương quốc sa mạc nơi Mỹ Đỗ Sa đang ở, và các0bậc thầy bên đại lục nhận được tin tức đến để cướp bóc.

Nam chủ nhân và sư phụ của anh đang trốn đằng sau tảng đá và chờ đợi cơ hội.

Mỹ Đỗ Sa trước khi xuất hiện, những người rắn khắp nơi đang chiến đấu kẻ địch, lúc này cô xuất hiện trên không trung, vẻ mặt nhìn lạnh lùng không kém phần quyến rũ.

Phân cảnh này nếu xem trên tivi sẽ đặc biệt lôi cuốn.

Nhưng khi quay lại rất khó khăn tốn công sức.

Bởi vì phải buộc dây cáp treo.

Tô Tố thở dài, các nhân viên đã bắt đầu buộc dây cáp cho cô, và bó chặt. Treo dây là một điều rất khổ sở, bởi vì sau khi treo lên hoàn toàn mất trọng lượng, cần phải dựa vào sức mạnh của eo và bụng để tạo hình, nhẹ lắm cũng chỉ đau hai ngày, còn nghiêm trọng sẽ bị dây cáp cạ vào lưng chảy máu.

Cô cúi đầu xuống và không mong đợi cảnh đầu tiên trở nên khó khăn như vậy.

Bỗng trước mắt sập tối, một người đàn ông mặc7trang phục diễn đến gần cô ấy, người đàn ông dáng vóc quá cao, Tô Tố đành phải ngước cao nhìn anh ta.

“Anh là?”

“Tên tôi là Mộ Bạch, và tôi đóng vai cấp dưới của cô tên Xi Cửu.”

Xi Cửu cũng là người thầm thương trộm nhớ Mỹ Đỗ Sa, và Mộ Bạch bổ sung thêm.

Anh ta đến cùng lúc với Tiêu Lăng, anh ấy lúc đấy ở phòng hóa trang khác, nên không thấy được sự đụng độ của Tiêu Lăng và Tô Tố. Đáng lẽ Tiêu Lăng muốn sắp xếp một vai quan trọng cho anh ta, nhưng sau khi đọc kịch bản, anh lại muốn bỏ luôn vai diễn Xi Cửu của diễn viên nam này.

Anh che giấu tâm trạng phấn kích. Sao khi chào xã giao Tô Tố. Anh ta hơi bồn chồn lo lắng, mặc dù anh đã yêu thầm Tô Tố trong ba năm, nhưng đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô ấy.

Mộ Bạch?

Tô Tố thấy cái tên này hơi quen thuộc, cô có vẻ bối rối nhìn Mộ Bạch, nhưng bây giờ vì Mộ Bạch phải5đóng vai người rắn, do đó trang điểm rất… ẹc, lạnh lùng yêu mị. Vì vậy, cô không thể nhìn rõ nguyên dạng anh, “Tôi… tôi đã ở đâu nghe nói về anh rồi?”

Mộ Bạch sửng sốt, đôi mắt của anh hiện lên sự nhẹ nhàng và hào hứng.

Tô Tố thực sự nghe qua tên của anh.

Anh và Tô Tố đã cùng nhau học chung trong Học viện điện ảnh, nhưng hồi trước Tô Tố không thích ngồi lê đôi mách chuyện bên ngoài, cũng không bao giờ quan tâm đến những gì đã xảy ra ở trường, cô sẽ chỉ có một người bạn là An Tiểu Hy mà thôi.

Thật bất ngờ, cô thực sự nhớ ra anh ta!

Mộ Bạch phấn khởi đến nổi mặt đỏ bừng lên.

Nếu bây giờ chỉ có một mình anh ở đây, anh ta sẽ vui đến nhảy dựng lên.

Anh ta định thần lại vội giải thích: “Tôi cũng chỉ là sinh viên năm ba hệ diễn xuất tại Học Viện Điện Ảnh, chỉ là không học cùng lớp với cô.”

“Ah, thật sao? Khó trách, tôi thấy1tên của anh thật là quen thuộc.”

Tô Tố được gợi nhớ lại ký ức lúc đó, Nên cô đã nhận ra anh. Tô Tố thực sự nhận ra.

Tô Tố rất vui mừng.

Các cô gái trong tổ kịch rất hiềm khích cô, gặp một người bạn cùng trường, cô có cảm giác rất thân thiết, đặc biệt khi mà Mộ Bạch nhìn cô, thần thái trong đôi mắt anh không có sự hèn mọn bỉ ổi như những người đàn ông khác, cô có ấn tượng tốt với anh.

Cô đưa tay ra và mỉm cười với anh. “Xin chào, tôi tên Tô Tố.”

Mộ Bạch nhìn cô mỉm cười lại sửng sốt.

Tô Tố hồi ở trường rất ít cười, thường tỏ vẻ đẹp đẽ băng đá khó gần, và đây là lý do anh không dám tiếp cận Tô Tố.

Anh không ngờ tính cách của cô ấy lại tốt đến vậy.

Mộ Bạch có chút hối tiếc.

Biết vậy anh đã sớm tiếp cận cô.

Anh bắt lấy tay cô, “Tên tôi là Mộ Bạch!”

Ngón tay dài thon thả, bàn tay trắng nõn nà, mịn màng mềm mại như lụa bắt lấy tay anh, Mộ Bạch cảm thấy lân lân, bối rối đến quên buông tay cô.

Tô Tố cảm thấy ngại ngùng.

Cô ấy cảm thấy người đứng trước mặt mình như bị cứng đơ, có vẻ ngốc nghếch?

Tuy nhiên, ấn tượng của cô về Mộ Bạch vẫn không tệ.

Cô bèn rút tay về.

Mộ Bạch chợt bừng tỉnh, xấu hổ, e thẹn buông tay cô, vô tình chạm vào lòng bàn tay cô, lòng bàn tay bị ẩm ướt, Mộ Bạch chỉ nghĩ cô bị căng thẳng, nói nhỏ với cô, “treo dây cáp rất cực, nhưng rất an toàn, các bậc thầy đạo cụ đã kiểm tra hết rồi”

“Tôi hiểu rồi.” Tô Tố mỉm cười với anh.

Để đảm bảo an toàn khi đai cáp treo, thì cáp treo phải được kiểm tra rất nhiều lần.

Lòng bàn tay chảy mồ hôi không phải vì căng thẳng, mà là bị nóng nực.

Trong phòng thu hình không có gắn máy lạnh, đang lại là mùa hè, trên người quần bó chặt, và mặc dù lộ tay lộ chân toàn thân vẫn tuông mồ hôi.

Nhân viên công tác đã lắp dây cáp treo vào người cô, sẽ sớm bắt đầu ghi hình, tất cả nhân viên đã sẵn sàng, Mộ Bạch nhìn Tô Tố tập trung vào chuẩn bị ghi hình, anh tỏ vẻ lo lắng.

sợ rằng sẽ bỏ lỡ cơ hội làm quen với cô ngày hôm nay, Mộ Bạch vươn dài rộng cổ ra và nói với cô câu cuối cùng.

"Tô Tố ơi, sau khi quay xong cảnh hôm nay, tôi có thể mời cô ăn tối được không?"

28. Chương 28

Chọc điên đại BOSS

Mộ Bạch có chút ái ngại, nên giọng nói đặc biệt nhẹ nhàng.

Còn Tô Tố đang nói chuyện công việc với nhân viên, hoàn toàn không nghe những gì anh ta nói.

Mộ Bạch khi đó có chút ghen tuông.

Do có cảnh quay trên không bằng dây, Tô Tố hướng về phía nhân viên làm tư thế bàn tay OK, sau đó hất ngón cái lên.

Phạm Lãi đứng bên cạnh nhìn, ánh mắt cười mỉm.

Đây là ký hiệu trong ngành, OK nghĩa là chuẩn bị tốt, còn giơ ngón cái lên lại mang ý nghĩa chúc may mắn.

Nhưng,... sơ yếu lí lịch của Tô Tố chưa từng tham gia bất ký vai diễn nào, sao lại biết sử dụng những tư thế tay đầy chuyên nghiệp như vậy?

"Các đơn vị chuẩn bị vào vị trí".

Phạm Lãi không nghĩ nhiều nữa, anh gật đầu với các nhân viên, la lên một tiếng "a!" chính thức bắt đầu quay.

Khoảnh khắc diễn trước ống kính của Tô Tố bắt đầu.

...

Cô được kéo lên cao bằng dây bảo hộ, lơ lừng trong không trung, nhìn đám người bên dưới bằng ánh mắt lạnh thấu, khuôn mặt yêu kiều vừa lạnh lùng, vừa mang nét ưu nhã cao quý, làm người diễn cùng cô ấy không thể lướt mắt nhìn vào cơ thể cô.

Trong một khung cảnh mờ ảo, Mỹ Đỗ Sa thoát chốc xuất hiện ở giữa không trung.

Nhân vật Si Cửu của Mộ Bạch và thuộc hạ Sà Nữ khi thấy cô ấy, mặt lập tức vui lên:" nữ vương đại nhân".

Tô Tố liếc nhẹ anh ta một cái, ánh mắt lập tức nhìn qua người một vị cao thủ, chớp ánh mắt yêu kiều của mình, mang theo một khí thế đàn áp người khác," anh, tìm tôi?"

Người đàn ông trung niên với tay nghề lão làng lập tức cảm nhận được không khí áp bức đó, anh ta bị cảm nhiễm bởi tình tiết mà Tô Tố tạo ra, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn Mỹ Đỗ Sa cười đùa: "Đỗ Mỹ Sa đại nhân, tôi là thầy Luyện Đan của Đại Lục Ngô Quốc, Ngô Hỏa!"

Đồng tử màu ánh kim của Mỹ Đô Sa khẽ sáng lên, "Thì ra là anh!"

...

Phạm Lãi kích động nhìn chăm chăm vào máy ghi hình, đặc biệt là khuôn mặt biểu cảm của Tô Tố, anh ta thật sự không ngờ được, một người mới hoàn toàn không có kinh nghiệm diễn xuất, lại có thể diễn tốt đến vậy.

Bất kể từ chi tiết biểu cảm nhỏ nhất cho đến ngữ khí động tác, thật sự là không có sự khác biệt so với hình ảnh Mỹ Đỗ Sa trong tưởng tượng của anh ta.

Thật sự là xuất thần.

Đến cả diễn viên chính Trần Kiêu đang đứng đằng sau Phạm Lãi cũng cám thẩy có chút kinh ngạc.

Ai có thể ngờ được người con gái ngoài đời thực với khuôn mặt hay ngượng ngùng ấy, đứng trước ống kính, lại có khí thế lớn đến vậy.

Do bộ phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết hay là kịch bản truyền hình, đặc biệt là khâu tuyển chọn diễn viên đều khiến họ rất đau đầu, do Nguyên Tác đã có một lượng Fans tương đối lớn, một khi hình tượng không phù hợp, sẽ trực tiếp bị fans phê phán rằng tác phẩm không đáng một xu.

Còn đau đầu hơn khi diễn một vai diễn, để fans hâm mộ nghĩ rằng người diễn và nhân vật trong nguyên tác hoàn toàn giống nhau, lại càng khó khăn.

Bởi vậy, có nhiều tác phẩm tiểu Thuyết sau khi chuyển thể thành phim truyền hình hoặc điện ảnh, khi lên sóng đều bị chửi thành tác phẩm thảm họa.

Trần Kiêu nhìn thấy Tô Tố hoàn toàn nhập vào vai diễn, Ánh mắt khẽ mỉm cười nhẹ, bộ phim nay bất kể sau này phát sóng kết quả như thế nào, ít nhất vai diễn Mỹ Đỗ Sa sẽ không bị ghét bỏ.

Đây không phải là hình ảnh của một người mới vào nghề mà giống như một diễn viên gạo cội diễn xuất nhiều năm trong ngành.

Nhưng như vậy cũng tốt, anh ta không hy vọng người hợp tác của mình chỉ là một bình hoa di động.

Bộ phim nhanh chóng quay xong, quá trình quay không có bất kì vấn đề gì phát sinh, Trần Kiêu nhìn điệu bộ vuốt mũi đầy hưng phấn của Phạm Lãi, nhịn không được đập vai anh ta.

Phạm Lãi bị quấy rầy, phẫn nỗ quay đầu lại nhìn.

Anh ta ghét nhất bị người khác làm phiền trong lúc này.

Trần Kiêu nhúng vai," Đạo diễn, nên kêu Cắt rồi."

Phạm Lãi như tỉnh cơn mộng, kêu một tiếng Cắt, màn kịch hạ màn hoàn hảo.

...

Tô Tố từ từ được thả xuống bởi dây cáp, thân thể này quả thật quá yếu rồi, phần hông eo bị ma sát mạnh, khuôn mặt đầy đau đớn của cô trở nên trắng bệch đi một chút. May mắn là cô đã hóa trang khá kĩ, nếu không sẽ rất khó coi.

Tô Tố nhịn không được đành xoa xoa phần bụng dưới của mình.

Đoán chừng là bị ma sát đến đỏ cả rồi.

Cô vừa được kéo xuống lập tức chạy đến bên Phạm Lãi, coi thử cảnh vừa mới quay xong, do Đỗ Mỹ Sa là nhân vật chủ chốt của cảnh quay, nên đã đặt biệt viết nhiều điều tốt về cô ấy, mỗi ánh mắt và động tác đều diễn vô cùng đạt tiêu chuẩn.

Tô Tố cơ bản khá hài lòng, đành thở một hơi nhẹ.

"Đạo diễn… được chứ hả?". Cô có chút không chắc chắn khi nhìn Phạm Lãi, Phạm Lãi nổi tiếng nghiêm khắc, cô lo sợ Phạm Lãi sẽ bớt móc ra khuyết điểm.

"ừ… cũng khá"

Mặt Phạm Lãi không thể nghiêm túc hơn nữa.

Trần Kiêu đứng bên cạnh nhìn anh ta thêm lần nữa, rõ ràng là rất vừa ý, lại còn làm vậy để dọa người mới sao. Thấy Tô Tố có chút thấp thỏm lo lắng, anh đành vỗ vai cô, " Diễn tốt làm, tiếp tục cố lên."

Có thể diễn xuất tròn vai như thế, chắc là cũng nghiên cứu kịch bản khá kỹ lưỡng.

Những diễn viên nỗ lực cố gắng như vậy không nhiều, nên Trần Kiêu tấm tắc khen ngợi biểu dương không ngớt.

Tô Tố nhận được lời tán thưởng, liền quay lại nở cười thật tươi đáp lại Trần Kiêu.

"Cám ơn anh!"

Cô vừa cười, ánh mắt bờ mi không ngừng ánh một nét đẹp quyến rũ, Trần Kiêu lúc ấy có chút rung động loạn thần.

Đúng thật là… yêu tinh mà!

…

Ngày tiếp theo về bối cảnh chính cũng là dành cho vai diễn Mỹ Đỗ Sa của Tô Tố.

Thật ra kịch bản này đã quay được hơn một nửa rồi.

Chỉ là do diễn viên thứ chính nghỉ diễn, nên hôm nay cô chủ yếu quay lại cảnh cũ mà diễn viên thứ chính đã diễn thêm một lần nữa.

Điều khiến Phạm Lãi có chút bực tức là, trong suốt cả buổi trưa ghi hình, không xảy ra bất kì sai sót gì, làm cho một đạo diễn mang tiếng hà khắc như anh ta cũng không bắt được lỗi nào. Phải biết rằng, đối với một người rảnh rỗi chuyên vạch lá tìm sâu như anh mà nói, tìm không được khuyết điểm, là một chuyện thương tâm đến nhường nào. Tuy nhiên điều này làm anh ta càng xem trọng Tô Tố.

Cô giá này không những không ỷ vào sự cưng chiều của Tiêu Tổng Hoành mà ra vẻ ta đây, có thiên phú đã đành, mà còn nổ lực như vậy, thật là một hạt giống tốt.

Lúc nghỉ trưa, Tô Tố nhanh chóng chạy từ phòng quay ra ngoài.

Nóng quá!

Đang giữa mùa hạ, thời tiết vốn dĩ rất nóng, trong phòng quay lại bức bí không thoáng khí, cô đã dặm lại lớp trang điểm nhiều lần, cả người cũng toát hết mồ hôi, phải nhanh chóng ra hóng gió.

Bên ngoài cũng nóng như bên trong vậy.

Tố Tố ẩn nấp dưới chỗ bóng râm mát mẻ mới thấy dễ chịu hơn.

Cô tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho người nhà, đại khái nói rằng hôm nay sẽ về khá muộn, kêu hai đứa nhỏ không cần đợi cô về ăn cơm.

Vừa cúp điện thoại, liền nhớ ra Tiêu Lăng đang nằm trong Danh Bạ Đen của mình, khuôn mặt trở nên trắng xanh.

Do ghi hình liên tục, cô quên bỏ Tiêu Lăng khỏi danh bạ đen của mình.

Aa.

“Tiêu rồi tiêu rồi!”

Tô Tố tay vung loạn xạ hủy bỏ tên Tiêu Lăng trong danh bạ đen của mình.

Vừa thực hiện xong, điện thoại cô liền reng lên.

Tô Tố nhìn màn hình điện thoại hiển thị hai chữ “Tiêu Lăng”, sống lưng bỗng đổ mồ hôi lạnh.

Má ơi.

Người này lắp máy theo dõi trên người cô ta hay sao, cô ta vừa mới nghỉ ngơi, điện thoại anh ta đã gọi đến. Lần này cô đã rút được kinh nghiệm, nhanh chóng nhận điện thoại của anh ta.

” Tô Tố, cô to gan thật, đến giờ cô mới kéo tôi khỏi danh bạ đen hả!”

Đầu dây bên kia truyền lại một giọng nói gầm gừ đầy phẫn nỗ của Tiêu Lăng.

Tô Tố đành nổi nuốt vội nước bọt, chả lẽ Tiêu Lăng gọi cho cô suốt hay sao?

Cô vội vàng gật đầu tạ lỗi.

“Xin lỗi xin lỗi, khi nãy tôi mãi quay phim, bây giờ mới cầm điện thoại trên tay…”

” Im ngay, tôi không muốn nghe cô giải thích!”

“Tiêu Lăng…”

“Cô hãy đợi đấy!”

Tiêu Lăng buông lời cay độc, trực tiếp cúp máy.

Tiêu rồi tiêu rồi!

Tô Tố cảm thấy mình chết chắc rồi.

Lại làm đại BOSS giận rồi, lần này phải làm thế nào đây?

Đại Boss sẽ không đến tổ quay hình, làm khó cô ta nữa chứ…

29. Chương 29

Tô Tố nghĩ đến khuôn mặt hắc ám lạnh lùng của Tiêu Lăng, là run rẩy cả người., đề nghị

“Sao vậy, sao mặt trắng xanh thế kia, có phải có chỗ nào không khỏe không?”

Giọng nói kế bên truyền đến, Tô Tố ngước đầu nhìn lên thì thấy Mộ Bạch đã đứng bên cạnh mình với khuôn mặt đã tẩy trang.

Phân cảnh của Si Cửu khá ít, đã quay xong hết rồi.

Mộ Bạch thay đồ diễn ra, mặc lên người một cái áo POLO màu trắng cũng cái quàn dài màu gạo, trông vừa sạch sẽ lại vừa thoải mái.

Tô Tố nhất thời không nhận ra anh ta, gãi đầu ngượng ngùng, “Anh là…”

“Mộ Bạch.”

Mộ Bạch vừa giận vừa mắc cười, vừa giới thiệu bản thân xong, cô ta lại quên rồi, thật sự là quá mơ hồ?

“Thì ra là anh à, ừm… anh tẩy trang xong khác nhiều quá, tôi suýt nữa nhận không ra. ”Tô Tố có chút ngại, nhanh chóng chuyển chủ đề khác, ” Anh quay xong rồi, bây giờ phải về nhà hả?”

“Ừm, quay xong rồi, nhưng còn chút chuyện cần làm, bay giờ chưa về được.” Mộ Bạch đưa cô một cây kem, ánh mắt lo lắng, “Sắc mặt cô không tốt lắm, có phải không khỏe không?”

” Có thể do trời nóng quá chăng.” Tô Tố nhìn thấy kem, đôi mắt bỗng sáng lên, “A, anh ở đâu lấy cái này?”

Còn là mùi vị Việt Quất xanh mà cô thích nhất.

“Vừa rồi tẩy trang xong không có gì làm liền ghé tiệm bán hàng rong mua một cây, trời nóng quá, nếu không ăn sẽ tan hết đấy, cô mau ăn đi.”

“Cám ơn anh nhé.”

Tô Tố cảm thấy ngại vô cùng, nhưng không thể cự tuyệt sức mê hoặc như thế này.

Thời tiết nóng như thế, có thể ăn kem trong thời gian nghỉ quay, thật sự là một điều tuyệt vời.

Cô xé bỏ bao kem, dùng muỗng gỗ múc một miếng bỏ vào trong miệng.

Kem trong miệng cứ mát mát lạnh lạnh, phản phất vị thơm của Việt Quất xanh, Tô Tố hạnh phúc đến nhắm đôi mắt lại.

Ngon thật.

Cảm thấy hơi nóng của hè đã bớt đi gần một nửa.

Ánh mắt của Mộ Bạch tràn đầy nụ cười dịu dàng.

Không ngờ lại dễ dàng mãn nguyện như thế.

Một ly kem cũng có thể ăn vui sướng như thế.

Mộ Bạch nhân lúc cô đang vui vẻ, nhân cơ hội lấysố điện thoại của cô," Tô Tố, chúng ta học cùng một trường, giờ lại đóng chung với nhau, cũng khá có duyên, Unn… cô cho tôi số điện thoại nhé, được không? Sau này tiện liên lạc."

Đây là lần đầy Mộ Bạch tán tỉnh một cô gái, một chút kỹ nghệ nói chuyện cũng không có.

Í?

Tô Tố nghi hoặc nhìn Mộ Bạch.

Vai của anh không phải quay xong rồi sao?

Tô Tố cũng không nghĩ nhiều, cũng không dễ gì gặp được người đàn ông không khiến cô có ác cảm, cô rất sảng khoái đưa số điện thoại cho Mộ Bạch, vừa đưa số điện thoại vừa nói," Anh yên tâm đi, nếu sau này tôi gặp vai diễn hợp với anh, nhất định sẽ tiến cử anh trước mặt đạo diễn."

Mộ Bạch dở khóc dở cười.

Tô Tố biến anh ta thành người cậy quan hệ hay sao?

Nhưng anh ta cũng không giải thích, giờ đây cô ta như con cá cứ ôm chặt cây dây điện, kinh ngạc lắc đầy.

Tiêu Lăng nhếch môi.

Làm gì đây? Làm trò cười à!

Kéo cô ta từ cây cột điện xuống, miễn cưỡng lôi vào chiếc ghế ngồi kế bên người lái xe.

"Aaaaaa_"

Tô Tố kêu lên, lôi kéo ánh mắt hiếu kỳ của những người qua đường.

Tiêu Lăng mặt xám xịt làm, trực tiếp lái xe đi.

” A_anh dẫn tôi đi đâu, tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà!”

30. Chương 30

” Câm miệng lại”

Khuôn mặt hắc ám lạnh lùng của Tiêu Lăng nhìn Tô Tố.

Nhiệt độ trong xe thoáng chút đã trở lạnh dưới không độ, dưới con mắt lạnh băng của Tiêu Lăng, làm cho tiếng kêu chưa kịp phát ra của cô bị chặn lại giữ cổ họng rồi bị cô nén xuống.

Cô vừa ra mồ hôi khắp người, điều hòa trong xe lại chỉnh xuống quá thất, cô không có đủ sức chống lại sự run rẩy của mình, sau lưng là lạnh cả xương sống.

Xe càng đi càng vắng, dần dần cách xa thành phố.

Trong đầu Tô Tố toàn là tin tức xã hội. Gì mà cô gái bắt phải taxi lừa đảo bị mất tích mấy ngày, sau đó được tìm thấy thi thể ở chỗ gì đó, gì mà hiếp trước giết sau…

Cô sợ đến phát khóc.

“Tiêu Lăng, anh đưa tôi đi đâu hả?”

Mặt Tiêu Lăng vẫn lạnh lùng, ánh mắt cứ nhìn về phía trước,1hoàn toàn không để ý đến cô ta.

Tô Tố càng sợ hơn nữa, nếu Tiêu Lăng dám làm gì thất lễ với cô, cô sẽ… cô sẽ báo cảnh sát!

Vừa đúng lúc gặp đèn đỏ, xe thắng một tiếng ” Kettttt” rồi ngừng lại.

Tiêu Lăng vươn tay cởi bộ áo khoác Tây Phục của mình.

Tô Tố thấy tình trạng đó, sợ hãi nép vào một góc,” Anh, Anh định làm gì? Tôi nói cho anh biết, Thành phố A này đâu đâu cũng là camera.”

Tiêu Lăng nhìn cô chả tí thiện chí nào, ánh mắt sắc lạnh của anh dường như có thể khiến người ta đông cứng lại.

Anh ta tiện nay đưa áo Vest cho Tô Tố, “Mặc vào!”

Áo khoác che đi túi áo và cả cô ta, Tô Tố kéo áo khoác xuống, còn có thể ngửi thấy mùi thơm nhè nhẹ.

Cô cảm thấy ớn lạnh.

Người đàn ông lại còn thoa nước hoa sao?

Thật biến thái!

Nhưng2cử chỉ của Tiêu Lăng cũng chứng minh là cô đã hiểu lầm anh, Tô Tố có chút ngại ngùng, dưới con mắt giám sát đầy lạnh lùng của Tiêu Lăng, tốt hơn là nên mặt áo khoác của anh ta trên người.

Thoát chút đã ấm lên rất nhiều.

Đèn xanh.

Xe tiếp tục tiến về phía trước.

Tuy là xe đua, nhưng thành phố a là khu tập trung mật độ dân số cao nên cho dù là trời tối người trên đường cũng không ít, xe đua cũng chạy rất chậm.

Tô Tố nghĩ thầm trong bụng, người này chắc chắn đốt rất nhiều tiền đây.

Ở chỗ như vậy mà mua xe đua, không phải lãng phí sao.

“Tiêu Lăng, rốt cuộc anh muốn đi đâu hả. Nhà tôi còn có người đang đợi!” Hai đứa nhỏ rõ ràng rất lo cho cô, cô mà không về, hai đứa chắc sẽ không ngoan ngoãn đi ngủ.

Gương mặt xám xịt của Tiêu Lăng có thể chạy0cả nươc ra.

Anh ta đạp thắng xe, ” Ketttt” một tiếng, chiếc xe dần dần dừng hẳn tại một khu hoang sơ hẻo lánh.

Tô Tố giờ mới phát hiện bốn bề xung quanh đã không nhìn thấy mấy tòa nhà kiến trúc, hai bên đường cỏ dại mọc cao bằng cả một con người.

Bóng đèn Neon cũng đã không còn, bốn bề tối đen đến kinh người.

Mặt cô trắng bệch ra, nhanh chóng cầm lấy điện thaoij, “Tiêu, Tiêu Lăng, giết người là phạm pháp.”

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn cô ấy.

“Vừa nãy gọi điện thoại cho ai?”

” Tôi, Bạn tôi!”

Cô không dám nói là gọi cho hai đứa con cô, thứ nhất cô sợ Tiêu Lăng sẽ gây bất lợi với chúng, thứ hai cô sợ Tiêu Lăng sẽ giống như Tô Đại Khuê, lấy hai đứa nhỏ làm cớ để uy hiếp cô.

Tuy quen biết chưa lâu, nhưng cô biết Tiêu Lăng không phải người dễ dây vào, một khi7làm anh ta nổi điên, anh ta việc gì cũng dám làm.

Sắc mặt Tiêu Lăng càng lạnh hơn nữa.

Bạn?

Nói chuyện với bạn cũng có thể nở nụ cười quyến rũ chết người ấy sao?

Gạt ma à!

Anh ta không thể không cảnh cáo Tô Tố, “Đừng quên trong hợp đồng cô đã ký kết, trong thời hạn hợp đồng không được quen bạn trai.”

Trên hợp đồng ghi chú rõ ràng, trong thời hạn hợp đồng với cong ty, yêu đương cuãng bị tính là hành vi vi phạm!

“Tôi biết rồi, tôi không yêu đương gì hết!”

Tô Tố trở mặt không khách khí.

Trước đây bên cạnh cô còn có người anh trai cùng cha khác mẹ, từ ngày dọn ra khỏi nhà họ Tô, bên cạnh cô ngoài Tô Cảnh Thụy ngay cả một con ruồi đực cũng chả có.

Cô yêu đương với anh chứ.

Tiêu Lăng khẽ nháy mắt nhìn cô, dường như những lời nói biện minh đều là thật.5

” Đây là ánh mắt gì…” giống nhưu bắt gian tại giường vậy.

Tiêu Lăng hừm lên một tiếng, ” Tốt nhất là vậy!”

Tô Tố tức không chịu được.

Con người này chắc chắn mắc chứng hoang tưởng.

Mà nói cũng là, dù cô có quen bạn trai, cũng không có bất kỳ quan hệ gì với anh ta, anh ta đâu phải là gì của cô? Cùng lắm chỉ là sếp cô và là người tình một đêm mà thôi, cái xã hội bây giờ, tình một đêm quá nhiều rồi, anh ta làm như thể chồng cô không bằng.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ trong lòng của Tô Tố, cô không có đủ can đảm để làm căng với Tiêu Lăng.

Đấu không lại người ta!

Xe lại tiếp tục đi thẳng, tốc độ tay lái lần này khá ổn định và chậm rãi, sắc mặt Tiêu Lăng cũng tốt hơn khá nhiều.

” Rốt cuộc chúng ta đi đâu đây?”

” Đến nơi cô sẽ1biết.” Tiêu Lăng nhìn lướt nhẹ qua cô.

“Nhưng bạn tôi đang ở nhà đợi tôi, khi nãy tôi gọi điện thoại cho cô ta, tôi nói là tôi sẽ về nhà ngay.”

“Vậy gọi lại thêm một lần nữa, nói khuya tí mới về.”

Khốn nạn!

Lời này nói với không nói có gì khác biệt.

” Trễ hơn là bao giờ, phải cho tôi một thời gian xác định chứ, nếu không bạn tôi sẽ lo lắng.” Tô Tố đáp trả lời anh ta, cô cũng phải biết Tiêu Lăng đưa cô đi đâu, trong bao lâu, cô mới an tâm được.

Người đàn ông này đã dự đoán được từ trước.

Tiêu Lăng liếc cô một cái, hoàn toàn nhìn thấy tâm tư cô, Tô Tố ngượng ngùng thúc giục, “Anh mau mói đi, rốt cuộc là đi đâu?”

“Đi tham gia một buổi yến tiệc với tôi, đối với cô chỉ có lợi không có hại.”

“Ồ!”

Tô Tố âm thầm thở một hơi nhẹ, nếu là tham gia yến tiệc nhất định có rất nhiều người, nếu có nhiều người cô còn sợ gì nữa. Vừa nãy cô quá hoảng loạn, giờ nghĩ lại, Tiêu Lăng là một ông sếp ngông cuồng, làm sao mà có thể trước hiếp sau giết cô được.

Như vậy là quá rớt giá rồi.

Cô mò điện thoại, không gọi vào số điện thoại bàn ở nhà mà gọi số của An Tiểu Hy. Cô không muốn Tiêu Lăng nghe giọng nói của đứa con cưng của cô. Rất nhanh sau đó bên kia nhận cuộc gọi, Tô Tố không đợi An Tiểu Hy níu, liền nhanh chóng cướp lời nói của cô ta.

“Tiểu Hy, là tôi! Ừm giờ tôi đang ở cùng Tiêu Tổng, chúng tôi sẽ tham gia một buổi yến tiệc, nên sẽ về trễ một chút, cô nghỉ ngơi sớm đi. Bao giờ về hả? Để tôi hỏi.” Tô Tố che đầu điện thoại, ngoái đầu nhìn vẻ mặt đang tập trung lái xe của Tiêu Lăng, cười đầy quyến rũ, “Tiêu Tổng, chúng ta mấy giờ về thế?”

“Yến tiệc bắt đầu lúc 12h, cô nói thử xem?”

Tô Tố đự đoán, nếu 12h bắt đầy, thì cỡ rạng sáng 3h sẽ kết thúc. Cô trả lời An Tiểu Hy, “Chắc là rạng sáng cỡ 3h mới có thể về nhà. Cô yên tâm, Tiêu Tổng là một chính nhân quân tử, làm sao có thể làm gì tôi được, được rồi được rồi, cô nghỉ sớm đi nhé, bye bye.”

Vừa cúp điện thoại, đã dùng ánh mắt cười như không cười nhìn Tiêu Lăng.

”Chính nhân quân tử? Hóa ra trong lòng cô tôi lại cao thượng như vậy, xem ra… cô rất thích cách tôi đối xử với cô, rất tốt! Rất tốt! Tiêu Lăng miệng nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Cả người Tô Tố tê cứng, da đầu tê tái.

Thật sự rất muốn khóc.

Câu nói vừa rồi là cố ý nói cho Tiêu Lăng nghe, cứ nghĩ rằng nâng anh ta lên cao một xíu, anh ta sẽ thấy ngại mà làm cho cô ta chút gì đó.

Giờ xem ra…

Chẳng phải là hoàn toàn bị phản công sao.

31. Chương 31

…

Tiêu Lăng lái xe đi được nửa cái thành phố A, đưa cô đi từ cực nam đến cực bắc, đợi đến lúc không mấy dễ dàng xe dừng lại, Tô Tố đã ngủ thiếp đi.

Chiếc xe dừng bánh, Tiêu Lăng ngoảnh đầu lại nhìn thấy Tô Tố nghiêng đầu trên cửa sổ xe ngủ rất là ngon lành. Nét ngủ của cô không được tốt, đôi mày thon đang cau nhẹ, đôi môi hồng mọng hơi mở, để lộ ra hàm răng trắng tinh, góc miệng… còn có một chút nước bọt lấp lánh.

Cô cuộn người vào áo khoác của anh, dường như có chút lạnh, cô quấn lấy áo khoác của anh rất là chặt, để lộ ra những ngón tay trắng muốt. Quần áo đã che đi thân hình nóng bỏng của cô, nét ngủ say lúc này của cô hồn nhiên như một đứa trẻ.

Tiêu Lăng đứng ngây người.

Gặp ma rồi!

Anh không chút khách sáo vỗ vào mặt của cô,“Dậy đi nào!”

“Uhm… Cảnh Thụy, để mẹ ngủ thêm lát…” Chốc lát, hốc mắt của Tiêu Lăng sâu lắng như vòng xoáy dưới đáy biển.

Cảnh Thụy?

Rất là hiển nhiên đây là tên của một người đàn ông, người phụ nữ chết tiệt này còn dám nói bản thân chưa có bạn trai, vậy người tên Cảnh Thụy này là ai? Có thể khiến cô đang trong cơn mơ vẫn thì thầm gọi tên, chắc hẳn có một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng cô.

Tiêu Lăng cắn chặt răng, trong giây phút này ghen tức đến nỗi muốn nuốt nguyên người Tô Tố vào bụng.

…

Tô Tố đang ngủ bỗng cảm thấy sau lưng có một luồng gió âm thổi đến, lạnh đến nỗi cô phải run cầm cập.

Cô mơ mơ màng màng mở đôi mắt mỏi mệt, thấy trước mặt là một gương mặt tuấn tú, kèm theo là một đôi mắt xanh mơn mớn, đáng sợ như một con sói.

Cô giật bắn người, tỉnh ngủ hoàn toàn.

"Tiêu Lăng? Sao anh nhìn tôi chằm chằm vậy, làm tôi hết cả hồn biết không." Cô ôm chặt lấy áo, bây giờ mới phát hiện chiếc xe đã dừng lại, cô vươn cổ ngó xe đang dừng ở đâu, nhưng nhìn qua nhìn lại vẫn không thấy thân thuộc, cô nghi hoặc nhìn anh, "Chúng ta đã đến rồi sao, ở đây không giống như là khách sạn…"

Thông thường bữa tiệc không phải đều lựa chọn tổ chức ở khách sạn sao.

"Cảnh Thụy là ai?"

"Hả?" Tô Tố vừa tỉnh giấc, đầu óc chưa được tỉnh táo lắm, nhất thời không có phản ứng.

Thoạt nhiên cách phản ứng như thế trong mắt Tiêu Lăng, hoàn toàn là đang giả ngốc!

Nét mặt của anh càng lạnh lùng, cánh tay của anh ghì chặt lấy tay cô bất giác đã dùng sức, "Tôi hỏi cô thêm một lần nữa, Cảnh Thụy là ai?"

"Á, đau…"

"Trả lời tôi, đó có phải người đàn ông bên ngoài của cô không?"

Trời ạ!

Anh tự nhiên dám nói Cảnh Thụy là đàn ông bên ngoài của cô, đó là bảo bối yêu quý,là con trai cưng của cô không được sao. Tô Tố khẳng định lần nữa người này tuyệt đối có bệnh hoang tưởng. Cánh tay cô ngày lúc càng đau, gương mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó, "Anh có thể buông tay tôi ra trước được không."

"Trả lời tôi!" Anh lạnh lùng hỏi lại thêm một lần.

"Là bạn trai cũ của tôi, bạn trai cũ được chưa!" Tô Tố bị ép quá, chỉ có thể đưa ra đáp án này cho anh. Nhưng Tô Tố phát hiện, sau khi cô nói xong, nét mặt của Tiêu Lăng càng đáng sợ hơn.

"Ồ… bạn trai cũ. Rất tốt! Rất tốt!

Chia tay rồi vẫn còn quyến luyến, hô hô, Tô Tố, cô giỏi thật đấy!

Tô Tố căng thẳng đến nỗi không dám nhúc nhích.

Tiêu Lăng của bây giờ rất là đáng sợ, rõ ràng giống như là con quỷ Satan bước ra từ địa ngục…

"Anh…"

"Xuống xe!"

"Oh!"

Tô Tố nhún lấy cổ, hoàn toàn không dám làm trái lời. Mở cửa xe bước xuống, Tiêu Lăng khóa ngay cửa xe, tiện tay vứt luôn chìa khóa xe vào anh bạn nhỏ đang gác cửa.

Tô Tố lúc này mới phát hiện Tiêu Lăng dẫn cô đến trước cổng một căn biệt thực độc lập, trong biệt thự ánh đèn sáng trưng, nhưng nhìn vào lại không giống kiểu dạng biệt thự nhà ở.

Đầu óc của Tô Tố có chút rối mù, chần chừ không dám bước vào.

"Còn ngây người ở đó làm gì, đi!"

"Đó…"

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn quét qua, Tô Tố lúc này không dám hé lời, cúi đầu ủ rũ đi theo Tiêu Lăng vào biệt thự.

Biệt thự này là biệt thự nhỏ hai tầng, hai người vừa bước vào nhà, thì có một người cô gái xinh đẹp tầm 20 tuổi hơn ra đón tiếp, cô ấy mặt trên người bộ áo liền quần trắng đen, phần thân trên là kiểu áo hai dây đơn giản, phần thân dưới là loại quần Harem khổ rộng. Đầu tóc cột hình đuôi ngựa gọn gàng, trông như phong cách của một nữ hoàng thực thụ. Nhìn thấy Tiêu Lăng cô ấy có chút ngạc nhiên, "A, Tiểu Lăng? Sao em lại tới rồi?"

Tiểu Lăng?

Môi của Tô Tố giật một cái.

Ánh mắt nghi hoặc của cô nhìn về toàn thân đang toác ra vẻ lạnh lùng của Tiêu Lăng. Cách xưng hô này so với hình tượng của anh… hoàn toàn không hợp tí nào?

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn vào cô gái ấy, đưa tay đẩy Tô Tố qua đó, "Trong ba tiếng, sửa soạn tốt cho cô ấy."

Cô gái ấy chẳng hề hoảng sợ trước vẻ mặt lạnh lùng của anh, liếc sang anh một cái thì không ngó ngàng tới nữa, cô ta cười tít mắt nắm lấy tay của Tô Tố, kéo cô vào trong nhà, “Tôi tên là Tiêu Khả, là chị họ của Tiểu Lăng, tiểu muội muội, em tên gì thế?”

Thì ra là chị họ của anh, hèn gì.

Nhưng chị họ của Tiêu Lăng nhìn thân thiện hơn nhiều so với anh.

Tô Tố đi theo chị vô phòng, ngại ngùng gãi gãi đầu, “Em tên Tô Tố.”

Đến phòng, nhìn vào đồ đạc phía trong phòng, Tô Tố trố mắt ngạc nhiên, phòng này không phải phòng nghỉ ngơi, trong phòng để đầy những đồ trang điểm ngăn nắp, còn có thanh kẹp và máy nhiệt, hiển nhiên là một căn phòng trang điểm.

Tiêu Khả cười híp mắt kéo Tô Tố ngồi xuống cái ghế da trước gương, cúi đầu cười tít mắt nhìn cô, “Chị gọi em bằng Tố Tố, em không ngại chứ?”

Tô Tố lắc đầu.

“Tô Tố, em năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Ở nhà làm công việc gì thế, hôm nay em muốn được tạo hình như thế nào đây?”

Tô Tố mồ hôi chảy như tắm.

Đây không phải là tra xét hộ khẩu sao.

Nhưng mà ấn tượng cô đối với Tiêu Khả cũng tốt, vẫn cứ trả lời cô ấy, “Năm nay em 21 tuổi. ở nhà… làm trang trí, có thể đợi chút mới tạo hình được không?”

“Ủa, sao vậy?”

“Em muốn đi tắm trước…”.

Hôm nay cô đã đóng phim cả ngày trời, thân thể sớm đã ra mồ hôi ướt đẫm người, lại bị gió lạnh của máy điều hòa thổi khô, thân thể nhớt nhớt vô cùng khó chịu.

Tắm?

Tiêu Khả nhìn vào ánh mắt Tô Tố có chút thay đổi, cô nhìn trên người Tô Tố đang khoác áo khoác, ánh

mắt thoắt ngạc nhiên, “Em và Tiểu Lăng…”

“Không phải như chị nghĩ đâu, hôm nay em làm việc cả ngày, mồ hôi ướt đẫm cả người, vẫn chưa tắm.” Mồ hôi đầy mặt của Tô Tố, vẻ mặt đùa cợt của Tiêu Khả rất là rõ ràng.

“Làm việc, em mới 21 tuổi là đã đi làm rồi à?”

“Uhm, em hiện đang đóng phim ở tổ làm phim.”

Ánh mắt của Tiêu Khả trong tức thì sâu lắng khiến người ta nhìn không thấu, cô cúi đầu nhỏ tiếng thì thầm một câu,“Không ngờ lại là diễn viên…”

Tô Tố cười cười, không nói. Ấn tượng tốt về cô vơi đi không ít.

Cô biết rằng, một số người ở xã hội thượng lưu đều coi thường diễn viên, đều cảm thấy rằng nghề diễn viên như là kẻ diễn kịch, là một ngành nghề không có giá trị lớn.

Nhưng cô không cảm thấy như vậy, diễn viên là một công việc rất có ý nghĩa, có thể diễn được cuộc sống thiên biến vạn hóa, cô rất là yêu thích công việc này.

Không khí bỗng chốc có chút gượng gạo.

Tiêu Khả nhạy bén phát giác được tâm trạng đổi thay của Tô Tố, trong lòng nghĩ đây quả là một cô nàng tinh tế, Tiêu Khả cười cười với cô:” Chị không phải không thích nghề diễn viên, chỉ là có chút kinh ngạc không ngờ rằng em là diễn viên.” Cô vừa nói vừa kéo tay Tô Tố đứng dậy, “Chị dẫn em đi phòng tắm nhé.”

Tô Tố đi vào phòng tắm của biệt thự, xả qua vòi sen, sau khi cởi hết quần áo mới phát hiện, hôm nay sợi dây thép treo trên bụng nhỏ của cô đã ửng đỏ nguyên vùng, thậm chí có đẫm chút máu tươi.

“Hey…”

Nước nóng vừa dội vào, cô càng đau đến nỗi nhức răng tê miệng.

Lúc thoa sữa tắm, cô quả thật không nhịn được nữa rồi, đau đớn la lên một tiếng.

Tiêu Khả đang đợi bên ngoài, nghe thấy tiếng động bên trong, tưởng là Tô Tố gọi cô, đưa tay ra đẩy nhẹ cửa phòng tắm, thấy ngay vết thương trên bụng của cô, la lên một tiếng lớn.

“A…”

Tiếng động này làm kinh động đến Tiêu Lăng đang ngồi ghế sofa ở phòng khách, anh cau mày, bước nhanh đến.

32. Chương 32

Tiêu Khả vừa tính đi vào xem tình hình ra sao, đi còn chưa tới, thì đôi vai đã bị người ta đẩy vào, một bóng người xông vào phòng tắm.

Tô Tố nguyên người toàn bọt xà phòng, cô trông thấy người đàn ông ập vào, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Một giây!

Hai giây!

Ba giây…

"Á á á… Đồ háo sắc, ra mau!"

Xấu xa! Đồ xấu xa!

Không ngờ một lần nữa lại nhìn sạch cả người cô.

Tô Tố mặt đỏ bừng lên, trong lúc rối loạn với lấy một khăn tắm lớn quấn người lại, thu nhỏ người, cố gắng không cho lớp da lộ ra.

Cô tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, nhìn anh ta không những không đi ra ngoài, mà còn bước gần cô thêm, đôi mắt đỏ lờm hơn, cô quấn lấy khăn tắm bước lên phía trước, đẩy anh ta ra ngoài, "Lưu manh! Anh đi ra ngoài ngay, không được vào đây!"

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn cô, "Buông tay!"

Tô Tố bị ánh mắt của anh làm đóng băng cả người, theo phản xạ đã buông tay.

Cô đau khổ cúi đầu, cô tại sao lại quên, người đàn ông này không phải người tốt, cô không ngờ một lần nữa lại mắng anh ta.

Nhưng…

Cô cuộn chặt khăn tắm, tức giận mà nghĩ, ai đã cho phép anh ta nhân lúc cô đang tắm xông vào đây thế.

“Cởi ra!”

Cái gì?

Tô Tố ngạc nhiên ngẩng đầu, theo phản xạ lui về vài bước.

Trên người cô ấy chỉ còn duy nhất cái khăn tắm này, cởi? Cởi gì được nữa?

“Đừng để tôi nói thêm lần thứ ba, cởi hết!”

“Không!”

Tiêu Lăng không tốn lời nữa, trực tiếp nắm lấy cánh tay của cô, vác cả người cô lên vai anh.

“Á…” Tô Tố hét lên, gắng sức đánh vào lưng của Tiêu Lăng, “Anh mau thả tôi xuống, Tiêu Lăng anh là một kẻ cầm thú xấu xa.”

Tiêu Lăng mặt tối sầm lại, một cái tát vút mạnh vào mông của cô.

“Câm miệng!”

Tô Tố che lấy cái mông, một tiếng la thất thanh kẹt ngay giữa họng, mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên.

Không ngờ rằng anh, anh, anh lại dám đánh mông cô!

Biến thái!

Đồ biến thái!

Nét mặt Tiêu Lăng vẫn bình thường, anh khiêng Tô Tố từ trong phòng tắm bước ra, lúc đi ngang qua cửa liếc mắt nhìn Tiêu Khả khi cô vẫn đang theo dõi thước phim hay giữa hai người, không chút khách sáo dặn dò cô, “Đem thuốc ra đây!”

"Được!" Tiêu Khả trả lời anh cũng rất nhanh gọn.

Uhm… Đây cũng năm năm rồi, lần đầu mới thấy người em họ thân yêu của mình lại quan tâm tới người phụ nữ này đến thế. Và cũng là lần đầu tiên trông thấy một người con gái không ngờ lại dám mắng anh ta là cầm thú xấu xa lẫn háo sắc.

Cô bé này không mấy là quan tâm Tiểu Lăng.

Xem ra tình hình thực tế này so với trí tưởng tượng của cô khác xa rất nhiều.

Có ý nghĩa.

Hi hi, sau này sẽ có một thước phim hay đây.

…

Tiêu Lăng thuần nhuyễn vác Tô Tố lên lầu. Biệt thự này tuy không phải là dạng biệt thự kiểu hình cuộc sống, nhưng trên lầu vẫn có mấy phòng ngủ, đá cửa bước vào, mở chiếc đèn thủy tinh, anh lạnh lùng thẳng thừng thả cô xuống chiếc giường lớn trong phòng.

Tô Tố lăn một cái, trốn vào phía góc. Trên người cô hiện giờ vẫn đang nhỏ giọt từng giọt nước, đầu tóc cũng ướt đẫm dính vào mặt, khăn tắm vừa lúc nãy với động tác mạnh bạo lắc lư qua lại khoác trên vai anh, kiểu như bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống.

Giọt nước dọc theo chiếc cằm xinh xắn của cô từ từ trượt xuống ngực cô, dưới ánh đèn của đèn thủy tinh, hiện lên một chuỗi thủy quang năm màu lấp lánh.

Kiểu dạng che như không che, so với cởi sạch hết đứng kế bên anh vẫn còn có mấy phần hấp dẫn.

Tiêu Lăng không định lợi dụng cô, nhưng nhìn đến cảnh này, cũng nhịn không được nuốt nước miếng trong họng mấy hồi.

Yêu tinh!

Tô Tố tức thời xù lông lên, "Anh muốn làm gì? Tiêu Lăng, tôi nói anh nghe, Tiểu Hy biết được tôi đang ở cùng với anh, nếu như tôi xảy ra chuyện, cô ấy nhất định sẽ báo cảnh sát, đến lúc đó anh đừng mong thoát được tội."

"Vậy sao?" Tiêu Lăng không quan tâm nhếch miệng.

Tô Tố nắm chặt cái khăn, nhưng sức lực của cô thì làm sao bằng với Tiêu Lăng được, Tiêu Lăng không chút nương tay kéo khăn tắm xuống, tiện tay vứt ngay xuống tấm thảm phòng ngủ.

"Á á á…"

"Không im miệng nữa đừng trách tôi không khách sáo!"

Thoạt nhiên, nằm ngoài dự đoán của cô, Tiêu Lăng không như con dã thú phát điên lao đến, anh chỉ dùng hai cánh tay dựng vào giường, ngã người qua, đôi mắt không nhìn vào những phần quan trọng của cô, mà là nhìn thẳng vào phần bụng nhỏ của cô.

Vết tích ma sát trên bụng nhỏ của cô có chút sữa tắm, bị kích thích đến vừa đỏ vừa sưng, một mảng lớn đều đỏ hồng đỏ hồng.

Anh chỉ vào vết thương, lạnh lùng nhìn cô, "Cô hãy giải thích cho tối, chuyện này là sao!"

Tô Tố nhân lúc Tiêu Lăng chất vấn, nhanh như cắt chớp lấy tầm mền chui ngay vào trong, mắt nhìn theo Tiêu Lăng vẫn còn mún kéo tấm mền ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xanh lại, khẩn trương lộ ra miếng da ở phần bụng nhỏ trong chăn, như vậy chỉ lộ ra phần da ở bụng.

"Giải thích!"

Giải thích, giải thích cái đầu anh à!

Đây là thân thể của cô, cô bị thương thì chả tí tẹo nào liên quan đến anh.

Tô Tố lắc đầu như cái trống lắc tay vậy, "Không cần không cần, đùi của tôi bản thân tôi biết xử lý."

Đó là phần đùi mà!

Cô chưa phóng khoáng đến mức độ như thế.

Tiêu Lăng giật mạnh tấm mền ra, lạnh lùng nói, "Cô không có quyền lựa chọn!"

33. Chương 33

Dưới tiếng la thất thanh của Tô Tố, Tiêu Lăng mạnh tay kéo mạnh tấm mền cô ra, dưới tư thế từ chối phối hợp của Tô Tố, anh hoàn toàn không thoa thuốc được.

Tiêu Lăng cau mày, lạnh lùng nói, "Im miệng, nếu không tôi sẽ làm không chỉ có thế thôi đâu!"

"Tôi nói rồi, tôi có thể tự làm!"

Tiêu Lăng cũng không nhiều lời, ngồi trực tiếp vào mép giường, để ngang một chân đè xuống phần thân trên của cô, cánh tay khác mạnh tay dang hai chân cô ra.

Phần thân dưới mát rượi, Tô Tố cảm thấy xấu hổ, tại sao sức cánh tay của Tiêu Lăng lại mạnh đến như vậy, cô hoàn toàn là không thể vùng vẫy thoát ra được.

Tô Tố đỏ hoe cả mắt, mắng mỏ, "Đồ khốn nạn! Hạ lưu bỉ ổi, đồ xấu xa, Tiêu Lăng anh thật vô liêm sĩ!"

Tiêu Lăng cười lạnh một tiếng.

Trông ra tiểu yêu tinh của anh vẫn còn chưa biết cái gì gọi là bài học!

Anh rất nhanh lật ngược Tô Tố, ép buộc cô nằm sấp trên giường, sức lực trên cánh tay lại được tăng thêm.

Trên mông cô đau như lửa cháy nóng, thêm nữa lại là sự xấu hổ, "Tiêu Lăng anh đúng là đồ khốn nạn, anh đừng để tôi tìm được cơ hội, nếu không tôi nhất định sẽ đạp chết anh!"

Phần đùi vừa có chút mát, thì thuốc khử trùng đã xịt lên đùi cô, Tiêu Lăng nghe được lời uy hiếp của cô, cười lạnh một tiếng, "Để đến lúc cô có khả năng đạp chết tôi rồi hẳn nói."

Tô Tố xấu hổ đến mặt đỏ bừng lên, trong mắt cô hùng hục hai ngọn lửa hồng đang cháy, cô cắn chặt tấm mền, đem cả phần đầu chui hết vào mền.

...

Cuối cùng không mấy dễ dàng kết thúc quá trình thoa thuốc xấu hổ này.

Tô Tố đã thành công chuyển từ con mèo xù lông sang một con hổ cái, toàn thân cô đang phát ra một khí lạnh cấm người lạ lại gần.

Tiêu Lăng hoàn toàn không mấy quan tâm đến thái độ của cô, anh thu dọn thuốc, buông đi sự kìm kẹp đối với cô, "Hai ngày này không được đụng nước!"

Tô Tố cười lạnh, "Liên quan gì đến anh!"

"Lại muốn bị đánh?"

Tô Tố nhanh tay lẹ mắt quấn chặt bản thân, giận dữ lườm Tiêu Lăng, không thể nhịn được nữa, "Anh ngoài ra biết uy hiếp dụ dỗ thì còn biết gì nữa? Dĩ đức phục nhân, dĩ đức phục nhân anh hiểu không hả!"

Tiêu Lăng chậm rãi đem cái khay đựng thuốc quăng lên tủ đầu giường, đứng dậy với thân hình cao to nhìn xuống cô, dưới ánh mắt hình con dao của Tô Tố giận đến mức muốn giết chết anh, anh trấn tĩnh như thường.

"Có thể dùng uy hiếp dụ dỗ để giải quyết vấn đề, tại sao phải cần dĩ đức phục nhân!"

Tô Tố một miệng máu phun ngay trong lòng.

Vô liêm sĩ.

Không ngờ rằng anh lại có thể nói ra những lời lẽ mất sĩ diện như là lý lẽ đương nhiên.

"Khẩn trương đi trang điểm ngay!"

"Không trang điểm gì hết!"

"…" Ánh mắt của Tiêu Lăng sắc như con dao vậy, phóng một cái lạnh ngắt.

Tô Tố nắm chặt cú đấm kêu gọi bản thân cố gắng, "Nhìn tôi như vậy làm gì, tôi nói anh nghe, tôi không khuất phục trước dâm uy của anh đâu nhá!"

"Rất tốt, có cốt khí!"

Tiêu Lăng tiếp lời hồi nãy, tiếp tục nói, "Nhưng… ý khí của cô không đáng giá một đồng. Bây giờ cô có hai sự lựa chọn. Một là, ngoan ngoãn đi trang điểm, cùng tôi tham gia hội nghị tối nay. Hai là, ngày mai chuẩn bị nhận thư luật sư của công ty truyền thông Tinh Quang!"

Đồ xấu xa!

Tô Tố ví tấm mền như là Tiêu Lăng, nhéo một cái thật mạnh, cô thét lên, “Tôi đâu có vi phạm điều khoản!”

“Tôi nói cô vi phạm là cô vi phạm!”

“Cái này rõ ràng là điều khoản vô lý!”

Tiêu Lăng mỉm cười, anh hai tay ôm ngực, lả người nhìn vào Tô Tố, “Chúc mừng cô, cuối cùng cũng đã nhận thức được điều này.”

Tô Tố lại một miệng máu nén lại trong lồng ngực.

Đi tranh luận với người vô liêm sĩ như Tiêu Lăng bao nhiêu, thì sẽ có bấy nhiều phải đổ mạng.

Nhưng…

Cho dù ra ngoài trang điểm, trước hết cũng phải đem bộ đồ qua trước chứ.

Cô cũng con hên vì khi nãy ở trong phòng tắm, trước tiên là đã gội đầu, sau đó là tắm rửa, trong lúc Tiêu Lăng xông vào phòng tắm, cô đã dùng thời gian còn lại để rửa trôi phần lớn bọt xà phòng trên người, nếu không Tiêu Lăng lại không cho cô đụng nước, toàn thân đầy bọt, nghĩ thôi cũng thấy khó chịu rồi.

Thời khắc quan trọng vẫn là Tiêu Khả đáng gần gũi hơn, Tiêu Khả đem bộ đồ lễ phục cất giữ bấy lâu nay của mình dâng ra đây.

Tiêu Lăng trước khi đưa cái hộp cho Tô Tố, anh đã kiểm tra lễ phục lại một lần nữa.

Bộ lễ phục nhỏ màu đen xéo vai và đầu gối.

Mặt trước rất bình thường, mặt sau lại là kiểu hở lưng.

Tiêu Lăng mặt tối sầm, quăng cái hộp cho Tiêu Khả, “Thay bộ khác.”

“Tiêu Lăng, đây là kho báu của chị đó, ở đâu không đẹp nào?”

“Hở quá.”

Hả?

Hở?

Cô phủi áo ra xem, thì cũng chỉ hở phần lưng thôi, mái tóc buông xuống, che đằng sau lúc ẩn lúc hiện, gợi cảm vô cùng, cái người này đúng là không biết thưởng thức.

"Chỉ bộ này thôi, em lấy thì lấy, không lấy thì vứt!"

"Đổi!" Tiêu Lăng suy nghĩ một hồi, nhìn sang Tiêu Khả, "Bộ mỹ phẩm lần trước chị ưng…"

Tiêu Khả tự nhiên mắt sáng hẳn lên. Đó chính là bộ trang điểm cao cấp đấy, thu nhập của cô cũng khá cao, nhưng vẫn tiếc tiền không nỡ mua, đối với một nhà tạo hình như cô mà nói, đó là lời chào mời khá hấp dẫn.

"Tặng chị?"

"Coi biểu hiện của chị."

Tiêu Khả lập tức đổi thành bộ mặt ranh ma, cười ti tít đem bộ lễ phục xếp vào trong hộp, "Ây ya, đúng là bộ lễ phục này hở hang quá, em đợi tí, kho báu của chị cũng nhiều lắm, lập tức đi đổi bộ khác, lập tức!"

Cô lại lấy ra hai bộ đồ, đều bị Tiêu Lăng bác bỏ hết, cuối cùng cô cắn răng đem bộ đồ dưới đáy rương lên, đau lòng múôn chết.

Đó là bộ đầm trắng đen ôm ngực, tuy là ôm ngực, nhưng cũng không hở hang lắm, phần ôm ngực trên đó thiết kế một con thiên nga nằm ngang vô cùng nhã nhặn, thiết kế rất là tinh tế. Bộ đầm rất dài, dài xuống tới phần chân trần, thân đầm là một lớp dây sa nhẹ kết tua tủa màu đen và thêu thùa làm chính. Thêu lên là một bông hoa lớn che đi phần mông và bàn chân, khoảng giữa trống, đầm xòe ra, một đôi chân dài lúc ẩn lúc hiện, vô cùng tuyệt đẹp.

Bộ đồ có kiểu dáng rất đơn giản, cũng vô cùng sang trọng, trong nhã nhặn lại thẩm thấu một chút chút gợi cảm, như là con mèo lười vậy.

Nhìn thấy Tô Tố diện lên bộ đầm, Tiêu Khả không cầm được mà khen ngợi, "Đẹp thật!"

Tiêu Lăng cau mày.

Đây cũng quá chói mắt rồi.

Tiêu Khả nhìn vô nét mặt của anh là biết người em họ của cô lại chê nữa rồi, mệt mỏi lườm anh một cái, "Tiểu Lăng, chị nói em nghe, đây không phải do bộ đồ của chị có vấn đề, Tô Tố cô ấy thể hình chuẩn, mặc cái gì cũng đẹp. Bộ đồ này đã không mấy hở hang lắm rồi, nếu như em còn không vừa ý, vậy em tự ra

ngoài mua đi nhé."

Đồ đàn ông nhỏ mọn.

Tiêu Lăng nhìn vào đồng hồ, suy nghĩ một hồi đi mua có thể bắt kịp được hội nghị tối nay không. Sau khi nhìn vào thời gian, anh cau mày chịu khuất.

"Vậy quyết định vậy hen."

Tiêu Khả lại đưa thêm cho Tô Tố một đôi giày cao gót màu trắng, sau đó kéo Tô Tố vào phòng trang điểm.

Đại khái sau một tiếng đồng hồ hơn, cửa phòng của phòng trang điểm mở ra.

Theo phản xạ anh bỏ tờ báo xuống, đưa mắt nhìn sang.

Với cách nhìn như thế, cả người anh ngây người trong tức thì.

Cách ăn mặc lộng lẫy của Tô Tố với khuôn mặt được tạo hình trang điểm màu sương khói, góc mắt nhích lên ma mị quyến rũ, có chút lười gợi cảm. Phần môi được tô lên màu son đỏ lợt, mái tóc màu đen được quấn lên như một cơn sóng lớn xoắn ra, cộng thêm trang điểm phần mắt, vô cùng mê hoặc.

Tiêu Lăng nóng rực cả người!

Đây đích thật là một con yêu tinh!

34. Chương 34

Tiêu Lăng đột nhiên không muốn đưa Tô Tố tới bữa tiệc tối nữa.

Trang điểm như thế này,không biết sẽ thu hút bao nhiêu con sói ác.

"Thế nào, vừa ý không"Tiêu Khả thấy Tiêu Lăng nhìn ngẩn người,khì khì cười trêu trọc.

Cô cũng có chút ngạc nhiên,Tô Tố rất đẹp,khi để mộc đã đẹp khó thở rồi, sau khi trang điểm lại càng làm cho người ta thấy nghiện.

Thật cuốn hút làm cho người khác khó cưỡng lại được!

Ngũ quan của cô ấy không thể tìm được một lỗi nào,ngũ quan như thế cho dù có trang điểm như thế nào cũng vẫn rất đẹp.Nhưng phong cách của cô ấy có chút hơi gợi cảm,trang điểm khói là sự lựa chọn tốt nhất,sẽ có thể thành công bộc lộ rõ ưu điểm của cô ấy.

Cô ấy còn trẻ, không cần đeo bất kỳ đồ trang sức nào cũng đã rạng rỡ bắt mắt rồi,nhưng cô vẫn rất rộng lượng phối kèm cho cô ấy một chiết vòng tay kim sa đen.

"Không tồi phải không".Tiêu Khả đắc ý hất hàm, thuận tay ném áo khoác của anh cho Tiểu Lăng"Cậu đừng quên mỹ phẩm cao cấp của tôi đấy"

"Không có"

"Gì?"

"Tôi nói cậu đừng có ảo vọng về mỹ phẩm nữa,tôi không mua cho cậu đâu."Tiêu Lăng mặc áo véc lên, không thèm nhìn Tiêu Khả lấy một cái.

"Cái gì!"Tiêu Khả trong phút chốc phẫn nộ,hai tay chống eo như một bát phụ,chỉ thẳng mũi Tiêu Lăng mà mắng lớn,"Chị này vất vất gần hai tiếng để trang điểm đẹp dễ cho Tố Tố, cậu không mãn ý điểm nào, tôi cho cậu biết,cậu đừng có nghĩ là thoát nợ được,cậu mới đồng ý với tôi xong."

Tiêu Lăng liếc mắt một cái,"Tôi đồng ý với chị bao giờ,khi nào?"

Tiêu Khả đứng hình

Vùa mới…

Hình như…

Tiêu Lăng hình như chỉ nói rằng xem biểu hiện của cô,căn bản không có cam kết là sẽ mua cho cô.

Tiêu Khả nghiến răng,đau khổ trừng mắt nhìn Tiêu Lăng.

Lần này cô vừa bồi thường quần áo lại vừa tốn quân!

"Đồ lưu manh, cậu thật nhẫn tâm!"

...

Tiêu Lăng thật sự không muốn đưa Tô Tố tới bữa tiệc tối nữa.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay.

Cũng đã mười một rưỡi rồi, vẫn còn gần nửa tiếng nữa mới bắt đầu mở tiệc.

Tiêu Lăng cau gần như sắp kẹp chết được ruồi.Anh đã đồng ya hôm nay sẽ tham gia tiệc tối rồi, Bây giờ có thay đổi hình như có chút không kịp.

Anh vừa lái xe vừa cảnh cáo Tô Tố,"Tại bữa tiệc tối khoác chặt cánh tay tôi là được, không được cười với ai cả,không được nói chuyện với nam giới!"

Tô Tố không giữ được bình tĩnh lườm,"Như thế đưa tôi đi để làm gì?"

"Làm bình hoa."

"..."Tô Tố nhẫn nhịn,mới có thể kiềm chế không ném túi xách vào mặt anh ta

...

Rất nhanh đã tới khách sạn tổ chức tiệc tối

Hai người đến nơi cũng đã hơn mười hai giờ rồi, tiệc tối cũng đã bắt đầu.

Tô Tố xuống xe mới phát hiện ra,cái khách sạn này thì ra là khách sạn Tân Hải nơi cô và Tiêu Lăng phát sinh quan hệ, đồng thời cũng là khách sạn nơi cô đã bị Tiêu Đại bán

Hồi ức này không tốt đẹp gì,Tô Tố đứng như trời chồng không nhúc nhích.

Cô hoàn toàn không muốn đi vào đó

Tiêu Lăng đã ném khoá xe cho người đỗ xe của khách sạn,xuống xe đi về phía cô

"Nhỡ kỹ những gì tôi nói, không được cười với bất kỳ người đàn ông nào,không được nói chuyện với bất kỳ người đàn ông nào."

“Tôi… có thể không cần vào đó được không?”

Tiêu Lăng nguýt nhẹ cô một cái,“Coi nói thử xem?”

Quả nhiên là không thể.

Tô Tố khoác tay Tiêu Lăng,ỉu xìu ngao ngán đi cùng anh ấy đi vào trong khách sạn

“Ngẩng đầu ưỡn ngực hóp bụng, đừng có làm tôi mất mặt.”Tiêu Lăng dừng bước, nghiêm túc nhìn cô.

“…”

Cô nếu như có mất mặt thì cũng là mất mặt bản thân cô, liên quan gì đến anh ta.

Tô Tố hừ một tiếng, thẳng lưng không tình nguyện cho lắm.

Trước cửa khách sạn thậm chí còn được phủ thảm đỏ.

cũng không biết ai sắp xếp cái nơi này,quả lấp lánh lợi hại

Vào phía trong khách sạn,ngay lập tức nhấp nháy ánh flash.

Tô Tố nhận thức ngay ngẩng đầu cười.

Đây hoàn toàn là hành động làm theo nhận thức,trước kia cô cũng từng làm trong ngành giải trí bảy năm rồi,nghe thấy tiếng âm thanh chụp ảnh là có thể ngay lập tức thành một phản xạ.

Rất nhanh đã vào phía trong,Tô Tố nhìn hội trương, không kiềm chế nổi nuốt nước bọt.

Toàn bộ tầng một đều đổi thành dạ tiệc rồi.Trước mắt đều toàn là nam nam nữ nữ trên người khoác những bộ quần áo hoa lệ,thậm chí có không ít người rất quen mặt.

Mặc trên người bộ lễ phục màu tím kia không phải là nổi tiếng hơn hai mươi năm trong lĩnh vực điển ảnh sao.Còn cái người mặc bộ lễ phục màu trắng,đó không phải là nam diễn viên chính của bộ phim Chiến Hạm ,cũng là vị hoàng đế lấp lạnh lợi hại hay sao.

Tô Tố kinh ngạc liên tục nuốt nước bọt.

Tất cả những gì trước mắt,là các ngôi sao tỏa sáng.

Thậm chí đại đa số đều làm trong lĩnh vực giải trí.

Trong dòng người cô còn thấy Đường Sảng và Trần Kiêu,còn có đạo diễn Phạm Lãi.

Omg

Đại đa số một nửa lĩnh vực giải trí đều ở đây rồi.

Đèn flash không ngừng nháy,Tô Tố vừa đi vừa mỉm cười vừa phải.

Tiêu Lăng nhìn thấy,gật gật đầu mãn ý.

Tiêu yêu tinh quả nhiên có chút đạo hành,người nhiều như vậy thậm chí không bị luống cuống.

Hai người đi hết thảm đỏ,phóng viên ngay lập tức tiến tới phỏng vấn.

"Tổng Tiêu,thật ngạc nhiên là ngài cũng tham gia.Như chúng tôi được biết,tổng Tiêu ngài trong lĩnh vực này mười phân toàn phần rất là khiêm tốn,có phải anh Long mời ngài đến phải không.Ngày hôm nay anh Long tổ chức tiệc sinh nhật sáu mươi tuổi,ngài là chủ tịch công ty truyền thông Tinh Quang do vậy ngài đến để chúc mừng sinh nhật anh Long phải không?"

Tiêu Lăng ăn trong ngành giải trí này địa vị cao,cánh phóng viên đương nhiên không dám làm khó anh ta,đắt câu hỏi đều phù hợp quy củ.

Tiêu Lăng hai tay đút túi quần,trả lời các câu hỏi một cách ngọn ngành.

Do đó Tô Tố dù mất tinh thần cuối cùng cũng định thần trở lại.

Thì ra là sinh nhật sáu mươi tuổi của anh Long,chẳng trách.

Anh Long tên chính là Chân Hiểu Long,chắc chắn là nhân vật cấp siêu sao quốc tế,anh ta đã kẻ trong ngành giải trí này đấu đá gần bốn mươi năm rồi,đấy là một sự phấn đấu rất lớn,thuận lợi tiến thẳng vào Holywood.Ba năm trước được công ty truyền thông Tinh Quang ký hợp đồng,nhưng bây giờ rất ít khi thấy xuất hiện rồi.Như cô được biết, Châu Hiểu Long vẫn còn có cổ phần ở công ty truyền thoòng Tinh Quang.

Thảo nào ngay cả Tiêu Lăng cũng nể mặt đến tham dự.

“TỔng Tiêu vị tiểu thư bên cạnh này là người yêu mới của tổng Tiêu phải không?”

Nghe phóng viên nhắc đến mình,Tô Tố như một cái bóng bỗng nhiên định thần trở lại.Ở vị trí mà cánh phóng viên không nhìn thấy, cô cấu thật đau vào thịt ở tay anh ấy

Tiêu Lăng cau mày nhìn,ánh mắt ảm đạm dọa người

Tiêu Lăng nuốt nước bọt,cô cũng không còn cách khác,nếu như Tiêu Lăng khẳng định với phóng viên cô là người yêu mới,trong ngành giải trí này cô hoàn toàn không thế bám trụ nữa rồi

Cô cầu khẩn nhìn Tiêu lăng.

Tiểu yêu tinh thì ra cũng yếu đuối.

Tiêu Lăng tâm trạng rất tốt chu miệng lên nhẹ nhàng trả lời phóng viên,“Không phải, đây là người mới công ty chúng tôi vừa ký hợp đồng,mười phần diễn xuất rất tốt,sau buổi thử giọng tại Ngạo Vân Truyền cô ấy sẽ đảm nhận vị trí nhân vật nữ chính hai Mỹ Đỗ Sa.”

Tô Tố cảm thấy dễ thở hơn, có phần cảm kích Tiêu Lăng.

Anh ấy còn đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ“sau buổi thử giọng”,như muốn nói cho phóng viên biết,cô không hề dựa dẫm vào bất kỳ một ai cả.

Vừa mới nhẹ nhõm được chút, cô bỗng cảm thấy sau lưng mình toàn thân có cảm giác toát mồ hôi hột.

Một nam phóng viên tầm hơn ba mươi tuổi, ánh mắt của anh ta chỉ nhìn chằm chằm về phía Tô Tố.Vốn dĩ tưởng sẽ đặt câu hỏi gì đó nhưng sau khi nhìn kỹ vóc dáng của Tô Tố,anh ta ngẩn ra,tay hoàn toàn cứng đơ giơ máy máy ảnh lên.

Vừa nãy chỉ chú ý tổng Tiêu,thêm vào đó cứ nghĩ rằng là người yêu mới của tổng Tiêu nên bọn họ không dám nhìn.Bây giờ sau khi để ý, không thể kiềm chế mà toàn thân như lửa đốt.

Người phụ nữ này,nhất định làm cho người khác chỉ cần nhìn một cái thèm muốn

Tiêu Lăng cau chặt mày,không thoải mái kéo Tô Tố ra sau lưng mình.

Cái ánh mắt của người này quá dâm dục.

...

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn phía thân dưới có chút hơi nhô lên của nam phóng viên,sắc mặt của anh đột nhiên trở nên nghiêm nghị, làm cho người khác cảm thấy như gặp mưa đá.

Nam phóng viên định thần trở lại,cứng đờ lùi sau hai bước, những phóng viên khác ngay lập tức vồ cập tới.

Tiêu Lăng từ chối phỏng vấn, đưa Tô Tố tiến vào giữa trung tâm bữa tiệc.

Trên đường anh gọi cho thư ký Trương.

"Thư ký Trương,chặn tin tức giải trí buổi tối!"

35. Chương 35

Chặn?

Tối Tố nhăn mặt,chỉ là nhìn cô ấy một chút, có nhất định phải làm căng như vậy không,

"Sao,cô vẫn thay cho anh ta cảm thấy oan ức sao?"Tiêu Lăng đột nhiên dừng bước, quay đầu lại lạnh lùng nhìn cô.

"Việc bé xé to"

Tô Tố cười nhạt. Vừa nãy cô trốn sau người Tiêu Lăng, nên cô không thể thấy được dáng bỉ ổi phóng viên đối với cô,cho nên cô cảm thấy Tiêu Lăng thật sự có chút hơi quá đáng.

Trong mắt Tiêu Lăng như nổi lửa tức giận."Đồ không biết tốt xấu!"

Cô nghĩ lĩnh vực giải trí này là lĩnh vực gì.Hôm nay anh là chủ của Tô Tố nếu như không bảo vệ cho cô,không có công ty truyền thông Tinh Quang là chỗ cho cô dựa vào, chỉ dựa vào cái vẻ bề ngoài của cô,bước vào cái lĩnh vực giải trí này có khả năng đã bị những cái con sói kia ăn tươi nuốt sống rồi!

Anh đã giúp cô giải quyết một vấn đề phiền phức lớn như vậy, vậy mà yêu tinh này đã không thấy cảm kích anh mà lại còn nghĩ anh việc bé xé ra to!

Tiêu Lăng tức tối siết chặt cánh tay.

"A..."

Eo bị thắt chặt,Tô Tố đau thở hắt ra,càng tỏ ra tức tối khinh miệt Tiêu Lăng.

Đồ keo kiệt

Có chỉ là nói một câu với anh ấy thôi,có nhất định phải trả thù kiểu này không.

Tên đáng ghét.

…

Sự tồn tại của Tiêu Lăng giống như sự tỏa sáng của hàng trăm ngàn ngọn đèn gộp lại.Anh vừa tới,tất cả mọi người đều nhanh chóng đi đến chúc anh một ly.

Chân Hiểu long là người chủ bữa tiệc sinh nhật hôm nay,ông ấy khoác trên người một bộ đồ lễ phục màu đỏ.Mặc dù đã sáu mười tuổi rồi, nhưng tinh thần vẫn rất hào sảng.Vừa thấy Tiêu Lăng,ông ta khựng lại một chút, bắt tay bắt tay với người chúc mừng ở xung quanh sau đó nhanh chóng cầm ly rượu bước tới cạnh Tiêu Lăng.

“Tổng Tiêu, ngài cũng tới rồi,”

“Khống phải ông gửi thiệp mời cho tôi hay sao?”Tiêu Lăng tâm trạng không tốt lắm, khoing giữ thể diện cho ai cả.

“đúng đúng đúng.”

Thiệp mời do ông ấy gửi,nhưng ông ấy hoàn toàn không nghĩ được anh sẽ tới.Tiêu Lăng từ trước đến nay không bao giờ tham dự các buổi tiệc của giới giải trí.Chân Hiểu Long không đam động tới, cho dù tuổi tác của ông ta có thể làm ông của anh ấy.Tiêu Lăng không chỉ là đầu ngành của lĩnh vực giải trí,công ty quốc tế Hoàn Vũ của anh ấy cũng bắt đầu từ bất động sản.Những năm gần đây công việc kinh doanh của anh ấy đã đến tận các nước trên thế giới.Tài sản cá nhân cũng đã tới mức hàng trăm tỷ, từ lâu đã là thuộc vào hàng người giàu có nhất trong nước rồi.

Một người trẻ tuổi mới có hai mươi sáu, thật làm người khác khiếp nể.

Chân Hiểu Long chúc rượu xong,người đến chúc rượu không ngừng vây lại.

Tiêu Lăng nghiễm nhiên chuyển thành người chủ của bữa tiệc.

Tô Tố ở bên cạnh Tiêu Lăng,mười phần chắc chắn đóng vãi trò như một cái bình hoa,Nhìn anh ấy lạnh lùng sát thương từng người một,không một sự than phiền.

Tức chỉ muốn bóp cổ anh ta

Con người này thật sự bị bệnh rồi.

Cho dù tâm tính có không vui,cũng không cần phải điên như thế,muốn ai cắn ai đây!

Tô Tố không biết rằng, vì cô luôn ở bên cạnh Tiêu Lăng, cô nghiễm nhiên cũng trở thành một nửa nhân vật

Mọi người trước mặt không nói,nhưng trông tâm chắc cũng đang đoán người con gái ở bên cạnh là ai,sao lại có thể đi cùng tổng Tiêu trong buổi tiệc tối này.

Nếu như biết, năm năm nay người con gái này lần đầu xuất hiện bên cạnh tổng Tiêu

Năm năm nay phụ nữ bên cạnh tổng Tiêu rất nhiều, nhưng đem tới những nơi lớn công cộng như này, đây là người đâu tiên.

Tô Tố nổi nóng hẳn lên.

…

Tuy nhiên,Tô Tố mặc dù là người trong cuộc nhưng cô ấy hoàn toàn không nhận thức được điều này.

Bởi vì cô hoàn toàn không có khái niệm về công ty quốc tế Hoàn Vực của anh,nếu cô biết Tô Tố là người quan trọng như thế,ước đoán chắc chắn không đam quá đáng như vậy.

Suy cho cùng người ta chỉ cần chỉ nhẹ ngón tay đã có thể nghiền nát cô thành bụi rồi.

Người tới chúc rượu Tiêu Lăng liên tục không ngừng,Tô Tố nhìn thấy một khoảng trống liền trốn ra phía ngoài.

Trốn vào một góc tối,Tô Tố thở phào nhẹ nhõm.

“Ngạt thở chết tôi rồi.”

Để cô làm bình hoa không đáng sợ, đáng sợ là những cái ánh mắt nghi hoặc không rõ ràng,lại còn cái không khí áo lực kia làm cho cô càng không thoải mái.

Tiệc tối là kiểu buffer.

Tô Tố vẫn còn nhớ kết quả lần trước đấu rượu cùng với Triệu tổng,thế cho nên kể cả một giọt rượu với cũng không dám động vào,nhưng bụng sớm đã đói lắm rồi.

Cô lấy một cái đĩa nhỏ,dưới ánh đèn không rõ ràng cô tìm chỗ để ăn.

Món ngon quá nhiều,Trung Tây Âu đều có,lại còn có cả hải sản.Tô Tố gần như chảy nước miếng, cô thích nhất là ăn hải sản.

Cô chạy chậm đến khu vực hải sản,chọn cái chân của to nhất.Chân của thật sự quá to,còn dài hơn tay cô,màu sắc tươi hồng,chất lượng thịt rất tốt.

Cô thử một miếng,thịt tươi ngon,ngon tới mức không thể không nuốt ngay

Oa!

Ngon quá đi mất

Cô hạnh phúc khép nhắm mắt lại,lại lấy thêm hai chiếc chân của nữa vào đĩa,trốn vào chỗ ghế có ánh sáng tối nhấp thưởng thức món ngon.

Cô vừa không cần để ý hình tượng ăn chân cua vừa nhìn theo khu không còn chỗ thông gió toàn nam nam nữ nữ ở giữa trung tâm bữa tiệc,thật không còn lời nào để nói.

“Bao nhiêu món ngon không ăn,chạy ra kia gần gũi với cái tên biến thái ấy,thật không khôn ngoan.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Ngay bên cạnh truyền tới một âm thanh,làm cho Tô Tố giật mình.

Tô Tố quay đầu lại nhìn kỹ kẻ vị trí còn tốt hơn kẻ kia, Trần Kiêu cũng trốn ở trong đây ăn.

Tô Tố đơ chút.“Sao anh cũng chạy ra đây?”

Trần Kiêu cười bỏ miếng bánh gatô cuối cùng vào miệng,ăn xong vẫn còn từ tốn lau khóe miệng, nhìn cái đang điệu nhạc nhiên của Tô Tố anh ngừng cười,“Cô không phải cũng vào đây sao?”

Hai người cùng nhìn,mỉm cười.

Trần Kiêu đến khu vực đồ uống bê hai cốc nước cam lại,đưa cho Tô Tố một cốc,rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô,“Đã đến chào đạo diễn Phạm Lãi chưa?”

“Ừ,có chào rồi.”

Vừa nãy Phạm Lãi cũng chúc rượu Tiêu Lăng,cô cũng nhân tiện lúc ấy đã nói chuyện cùng đạo diễn rồi.

Trần Kiêu gật gật đầu,thông qua cái ánh sáng mờ ảo đã dần làm quen được với Tô Tố,chân thành khen,“Hôm nay cô thật rất là xinh.”

Mặt Tô Tố hơi ửng đỏ,“Cảm ơn, Anh hôm nay cũng rất đẹp trai”

Trần Kiêu hôm nay mặc một bộ véc xanh lam kiểu dáng rất thoải mái,bên trong mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng,rất thoải mái mà lại khí phách.

Trần Kiêu cười,đăm chiêu nhìn Tô Tố một chút, nói xong liền bê nước cảm rời đi.

Bỏ rơi lại Tô Tố hoàn toàn không hiểu điều gì đang diễn ra.

Bận?

Chẳng lẽ ya muốn nói đến việc quay phim hay sao?

Cô nhún vai tiếp tục cuộc chiến với cua.Tổng cộng ăn hết bà cái chân cua,tiếp thép ăn một chút đô ngọt,sau số ăn thêm chút hoa quả, tính ra cũng nó lắm rồi.

Tô Tố nhắm mắt nắn cái eo nhỏ tròn tròn,thật mãn nguyện quá… Cô ngáp một cái, nếu như lúc này có thể ngủ một giấc thì đúng là một ngày thần tiên.

Nhưng mà…

Tô Tố không được may mắn như thế.

Rất nhanh cô lại tiếp tục phải đón chào cái người mà cô ghét nhất trần đời-Tô Huệ

Đối với cái người chị cùng cha khác mẹ này,coi chỉ có là ghét,hơn nữa là cực kỳ ghét.

Điều này không phải xuất phát từ cảm xúc cá nhân,mà do trước kia chị ta gây ra cho cảm xúc này.

Tô Huệ giống như cô,cũng là học sinh của học viện điện ảnh,không như cô tràm tĩnh.Tô Huệ tham không ít các bộ phim ăn khách,bây giờ trước màn ảnh nhỏ cũng là một gương mặt rất quen thuộc.

Tô Tố từ ngồi ghế đứng phát lên,nhất định không chịu để bản thân thấp hơn Tô Huệ một cái đầu.

"Chị đến đây làm gì!"

"Cô có để đến sao tôi lại không được đến?"Tô Huệ cười nhạt,"Tô Tố,cô thật có tố chất,có thể ở bên cạnh nhân vật lớn như Tiêu tổng... Chẳng qua... Cô nói thử xem nếu như Tiêu tổng biết khi cô mười sáu tuổi đã bị người khác dùng qua,liệu anh ấy có còn để ý đến cô hay không?"

36. Chương 36

Có thể nói cả cuộc đời Tô Huệ hận nhất là ai.

Nhất định là Tô Tố không cần hoài nghi!

Tô Tố đã cướp đi bố của cô ta trước,Ở trường người mà cô ta hâm mộ lại thích thầm cô ấy.Những năm trở lại đây,không cần biết là làm gì,cô ta đều bị Tô Tố cưỡi lên đầu,như vậy cho dù có hận cô ấy thế nào cũng không thể bằng nổi.

Trước kia khi bố bán Tô Tố cho Triệu tổng,cô ta mua chuộc hết hục vụ trong khách sạn,đặt máy quay trong phòng của bọn họ.Sau đó khi đem máy quay về cô ta mới phát hiện,Tô Tố thật ra đâu có bị Triệu tổng cưỡng bức.

Điều này càng làm cô ta thêm căm hận.

Dựa vào điều gì mà ngay cả điều này người con gái đó cũng có thể tránh được!

Hơn nữa bây giờ,cô ta vốn nghĩ Tô Tố đưa hai đứa trẻ rời khỏi nhà họ Tô,ngày tháng nhất định qua rất khó khăn,nhưng bây giờ thì sao.Tô Tố lại dựa được vào Tiêu Lăng,không mất chút sức lực nào cũng có tư cách vào được buổi tiệc tối cao cấp như thế này.Còn cô ta thì sao,phải ngủ với một tên đạo diễn già khú đế nửa tháng mới có được tư cách đó.

Tô Huệ mắt đỏ sòng sọc,chỉ muốn bóp cổ chết Tô Tố.

“Tô Tố, con tiện nhân này,tao nhất định sẽ cho cả thế giới này biết rõ bộ mặt thật của mày,màu đừng có vội đắc ya quá lâu.”

Cô ta căm phần gườm Tô Tố một cái,quay lưng bỏ đi.

Tô Tố nghiêm túc đứng thẳng lên.

Sao mà không đoán được cách nghĩ của Tô Huệ,cô lạnh lùng hét một tiếng,“Đứng lại!”

Tối Huệ đắc ý quay người lại,“Sao vậy, sợ rồi à?haha.Tô Tố,không những thế này, tao nhất định sẽ làm cho cái xấu xa của mày được rõ nhất, cho mày đến tận đáy cũng không thể tồn tại được kẻ trong cái lĩnh vực này.”

Nhưng mà Tô Huệ lại thất vọng phát hiện, trên mặt Tô Tố thể hiện rõ cô không hề sợ hãi.

Tô Tố từ chỗ hơi tối bước ra, từng bước một tiến lại gần Tô Huệ,mặt không chút cảm xúc,trong mắt không có một chút cảm tình nào

Tô Tố như vậy còn làm cho Tô Huệ cảm thấy có chút sợ hãi,tự nhận thức lùi một bước.

Hồi tỉnh, cô ta không những bé tiếng âu não mắng một tiếng,đứng thẳng lưng,trừng mắt nhìn Tô Tố.

Tô Tố cười nhạt.

Không có một chút đạo hành nào

Cô không sợ cô ta công bố chuyện cũ, chỉ là…

“Tô Huệ, cô chắc đã nghĩ kỹ.”Tô Tố bước tới cạnh cô ta,cô cao 166 lại đi thêm một đôi guốc cao 7 phân,chiều cái càng tăng ưu điểm.Đứng cạnh Tô Huệ,cộng thêm đôi mắt sắc lạnh, tính khí toàn phân vẹn mười.

Tô Tố lần này dùng cảm nhận vai diễn của Mỹ Đỗ Sa

“Tôi chẳng sợ chị đem chuyện năm năm trước công bố với tất cắt mọi người, hahhaa… Tô Hục,chị nói xem chuyện tình một đêm của tôi một con tôm bé vô danh hay,hay là tin tức chị đường dường là một nữa mình tinh hạng ba tự mình hại em ruột của mình bị bại lộ nhỉ?”

Tô Huệ ngay tức khắc thay đổi sắc mặt, nhanh lùi hai bước,“mày có ý gì.Tao nghe không hiểu.”

thật không.“Tô Tố chép miệng.”Năm năm trước,rốt cuộc là ai lừa tôi đến khách sạn,ai đã chuốc say tôi,sau đó lại đẩy tôi vào phòng khách sạn,làm tôi và một người đàn ông lạ mặt phát sinh quan hệ.”

Tối Huệ mặt tái nhợt đi.

Tô Tố nhếch môi, vỗ nhẹ vào má của cô ta nói nhỏ,“Tôi cũng đã có Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất, cho nên việc này tôi sẽ không truy cứu chị nữa.nhưng… Tô Huệ, làm ơn đừng coi người khác ngốc nghếch như chị!”

Dưới ánh đền pha lê lấp lánh, Tô Huệ mặt hoàn toàn biến sắc.

Tô Tố cười mãn ý.

Nghĩ là cô ấy ngốc sao?

Kiếp trước có thể Tô Tố là kẻ ngốc.Nhưng sinh nhật lần thứ mười sáu của cô ấy,Tô Huệ đột nhiên cũng với cô“tình cảm chị em đi lên”mời cô đi chơi,nói muốn làm sinh nhật cho cô.Địa vị của cô trong nhà rất khó nói, chỉ vì muốn làm vừa lòng người chị này,nghĩ cũng không nghĩ nhiều liền đi cùng Tô Huệ ra ngoài luôn.

Tối Huệ đưa cô tới khách sạn này,khi đó còn mời rất nhiều bạn học cùng đến, thật sự rất sôi nổi.Tại tầng bà của khách sạn này là một quán bar, vài người cho là sinh nhật cô,ép cô uống không ít rượu.

Đến cuối trong đầu cô hoàn toàn là một đoạn phim ngắt quãng,đến ngày thứ hai cô tỉnh lại phát hiện mình cũng một người đàn ông nằm trên giường.

Trước kia Tô Tố chỉ nghĩ là có thể do trùng hợp, hoặc là do cô có chút hoài nghi.Nhưng sau khi cô hồi sinh,đem sự việc này nghĩ đi nghĩ lại, ngay lập tức có thể khẳng định, từng việc một đều do Tô Huệ tính toán mà ra.

Đem cô là con ngốc thì phải trả giá cho việc đó.

Cô cúi người lấy túi, cô vốn định tìm một nơi đợi bữa tiệc kết thúc.Nhưng nơi này bị Tô Huệ vấy bẩn rồi, cô không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

Khi Chạm nhẹ lướt qua vãi Tô huệ, cô lại nghĩ đến việc gì đó, đột nhiên dừng bước.

“Đúng rồi,tôi nhắc lại cho chị một chuyện.Về mà nói với Tô Đại Khuê,nếu còn dám phiền nhiễu Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất,đừng trách tôi dùng pháp luật cướp lại cổ phần của mẹ tôi đấy!”

Tô Đại Khuê cái tên chết tiệt ấy định dựa vào chỗ của cô để lấy chút mật ngọt,vẫn còn muốn cô vì hắn mà bán mạng ư.

Lão già ấy cũng rất thông mình,biết chỗ của cô khó liên lạc, không hiểu từ đâu lại có số điện thoại nhà của Tiểu Khang.Nghe Tiểu Khang nói mấy ngày gần đây đều tìm thời gian gọi cho hai đứa trẻ.

Cho nên nếu ngày hôm nay có không gặp được Tô Huệ, cô cũng sẽ tìm thời gian đi gặp cặn cáo Tô Đại Khuê.

Hổ không phát tiết,nghĩ cô là con mèo bệnh sao!

Cô không thèm nhìn gương mặt trắng bệnh của Tô Huệ nữa, lạnh lùng hừ một tiếng rồi bỏ đi.

…

Sắc mặt của Tiêu Lăng tối sầm lại rất khó coi.

Khách mời cũng toàn là các bị chức sắc có tiếng,nhìn sắc mặt của anh,cũng không đam nói thêm gì

Tiêu Lăng nhờ đó bước ra ngoài.

Anh nhìn bốn phía,những người phụ nữ tại bữa tiệc ai cũng trang điểm khác biệt như công như bướm

Tuy nhiên không hề nhìn thấy bóng dáng của Tô Tố.

Chỉ mới quay đi một chút mà đã có thể biến mất.

Anh lấy điện thoại, gọi cho Tô Tố.

Điện thoại kêu nửa ngày rồi mà vẫn khoing nghe máy.

sắc mặt Tiêu Lăng càng lạnh lùng hơn.

Tô Tố,đừng để tôi bắt được,nếu không… đừng trách tôi phạt cô như thế nào!

…

Tô Tố trốn trên ghế bị một cái cột che khuất,đột nhiên cảm thấy phía sao lưng từng con gió lạnh cứ thổi tới,cô chịu không nổi rụt cổ lại

Nơi này cô tìm rất lâu mới có thể tìm thấy,là một chỗ rất sát mép.Cho nên ánh điện rất tối,lại thêm vào bị cái cột che khuất, hoàn toàn có thể chắn cho vóc dáng của cô, cả một ghế lớn cũng chỉ có mình với mà thoii.

Bữa tiệc rất ồn ào,cô hoàn toàn không nghe thấy tiếng điện thoại trong túi.

Cô cầm cố nước dưa hấu ngụm này ngụm khác uống, mắt như díp xuống.

buồn ngủ quá.

Đến khi nào mới kết thúc đây.

Tô Tố không kềm chế nổi,ngáp mấy cái liền

Ghế của khách sạn cũng thật mềm mại,thật sự khoing thể chịu nổi,cô dựa vào thành ghế mơ mơ hồ hồ ngủ mất.

Trong cơn mơ mơ hồ hồ, cô cảm nhận có người vuốt nhẹ cằm của cô.

Tô Tố nghĩ là mình ngủ ở nhà Tiểu Khang gọi cô dậy,cô giơ tay đánh,nói nhỏ"biến đi!"

Bàn tay đó dừng lại,nhưng không hề rời đi,Mà lại từ từ rượt từng chút một xuống xương đòn,sau đó thì dừng lại ít trước ngực của cô.

Tô Tố "vuốt"một cái mở mắt, hết sức kinh ngạc.

Lúc này cô mới phát hiên ngồi bên cạnh mình không biết từ lúc nào là một người đàn ông trung tuổi.Người đàn ông này toàn thân mặc một bộ véc da,nhìn cánh quạt quay đều,nhưng cánh tay heo lại đang đặt ở trên bộ ngực trắng nõn của cô.

Tô Tố vừa gấp gáp vừa tức giận."hất"đứng bật dậy,hết lớn mắng

"Đồ chết tiệt, anh làm gì đấy!"

37. Chương 37

Tô Tố không thể ngờ rằng cô ta chỉ nằm trên ghế sofa nhắm mắt một lúc, tại sao mà lại kiếm ra một người dê xồm như vậy.

Cô bảo vệ ngực bằng hai tay, liếc nhìn người đàn ông trước mắt cô rồi hét lên "Cút ra ngoài!"

Tô Tố bây giờ rất hối hận, cô tự tìm đến một nơi tối tăm để trốn.

Giọng nói của cô đều bị âm thanh của bữa tiệc che lấp đi, hoàn toàn không bị vang ra bên ngoài.

"Em gái ơi, đừng kích động như vậy"

Người đàn ông trung niên cũng đứng lên, dưới ánh sáng lời mờ, trong đôi mắt của anh ta không thể che giấy sự ham muốn.

Lúc nãy Tiêu Lăng dẫn theo Tô Tố thì bị bao quanh bởi đám đông nhưng anh ta lại đi vào nhà vệ sinh, cho nên không hề biết rằng Tô Tố đến cùng Tiêu Lăng.

Ông ta là một đạo diễn hơi nổi tiếng trong showbiz, mọi ngôi sao lớn nhỏ anh ta đều quen biết.

Nhưng khuôn mặt của Tô Tố thì chưa bao giờ được nhìn thấy trước đây.

Cũng nói rằng, cô là người mới.

Nếu là một người mới, thì không có gì phải lo lắng cả.

Ông ta đẩy cặp kính trên sóng mũi, mắt ông ta ngắm cơ thể với vóc dáng hoàn hảo của Tô Tố và từ từ tiến gần Tô Tố. "Là người mới trong showbiz phải không, tôi là Lý Vĩ"

Ông ta đi đến bên cạnh Tô Tố, dang tay là chạm vào cánh tay của cô ta.

"Đi ra!"

Tô Tố đẩy ông ta ra và hét lên, "Đồ khốn nạn, không hổ thẹn sao, bị bệnh hoạn phải không? Bệnh hoạn thì đi tìm loại người phụ nữ đó đi, dám xem rẻ tôi thì tôi sẽ chặt ông"

Lý Vĩ thì sao!

Tưởng đạo diễn là vĩ đại sao!

Tô Tố cười lạnh lùng, thuận tay lấy chiếc cốc từ ghế sofa đập vào cột. Chiếc cốc đã vỡ thành từng mãnh. Tô Tố nắm giữ chiếc cốc bị vỡ nhìn vào Lý Vĩ cười nhạo, "Ông thử đến gần tôi thử xem, tôi sẽ chọc mù

mắt ông."

Mẹ nó.

Tiêu Lăng là ông chủ của cô, vì hợp đồng của cô ấy ký, cô ấy không thể bị xúc phạm đến, thằng khốn này thậm chí còn dám đến lợi dụng.

Đạo diễn thì sao, sau này cô ấy không quay phim truyền hình của anh, trong giới showbiz không chỉ có ông ta là đạo diễn.

"Tránh ra!"

Lý Vĩ trong mấy năm liền đã quay hai Chương trình truyền hình với xếp hạng cũng khá tốt, vì vậy anh ấy có chút nổi tiếng, trong hai năm liền những người leo lên giường của anh ấy rất nhiều. Hôm nay khó khăn lắm mới gặp được người ưng ý, thậm chí còn dám đối xử vậy tới ông ta.

Ông ta vừa khó chịu vừa căm thù nhưng không dám tiếp cận Tô Tố nữa, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô ta, "Chỉ là một diễn viên mới thôi mà, còn tự cho rằng mình là quan trọng, tôi cảnh cáo cô, việc hôm nay chưa xong đâu!"

Chưa xong!

Ngay cả khi ông ta nói mặc kệ, thì cô ấy cũng không đồng ý đâu.

Trong thời gian này cô ấy rất đau buồn như muốn chết. Mỗi ngày đều bị Tiêu Lăng áp bức, bây giờ cũng không dễ dàng gửi đến cái túi đấm, còn tiếp là một người đàn ông tồi xem rẻ cô ấy, cô ấy làm thế nào có thể như vậy mà bỏ qua.

Thấy Lý Vĩ quay người đi, Tô Tố cười nhạo một tiếng, "Đi đâu!" Cởi đôi cao gót của mình ra, chạm qua đầu Lý Vĩ với vẻ mặt căm thù.

"Bóp..."

Một tiếng động mạnh, trực tiếp đánh vào gáy sau.

Lý Vĩ quay đầu lại và lườm.

Tô Tố cũng không sợ hãi, trong bữa tiệc hôm nay rất nhiều người, cô ấy không tin rằng người đàn ông khốn nạn này dám làm gì cô ấy.

“Tiểu nhân, dám đụng tôi à.”

“Tôi không những dám đụng mà còn dám đấm ông nữa.”

Tô Tố bước dài chân tiến về phía trước, nhặt đôi giày cao gót trên mặt đất lên, dùng gót giày chỉ vào mặt Lý Vĩ với vẻ mặt căm thù, “Đồ khốn nạn, cho rằng bà mày dễ chọc à, hôm nay bà sẽ cho một bài học, cho ông biết rằng phụ nữa cũng không phải dễ ăn hiếp đâu!”

Lý Vĩ rất giận dữ, cũng không thể quan tâm đến việc sẽ thu hút sự chú ý của mọi người, trực tiếp chiến tranh với Tô Tố.

Tô Tố cũng chỉ là một người phụ nữ, sức lại yếu, rất sớm sẽ bị lừa.

Bị Lý Vĩ đánh vào vai, cô ta đau đến phải hít một hơi thở và nước mắt của cô ta gần như rơi xuống.

Nhưng những chuyển động ở đây đều gây bất ngờ đến người khác.

Ai đó dần dần bước đến.

Lý Vĩ đột nhiên không dám hành động thô lỗ, ông ta liếc nhìn Tô Tố với vẻ mặt căm thù, hét lên mắng: “Nếu cô muốn lén lút thì tìm người khác, tôi có vợ có con có gia đình rồi, các cô gái trẻ bây giờ đều như thế không sợ mất mặt sao!”

Đột nhiên tất cả mọi người đều lúng túng nhìn vào Tô Tố với vẻ mặt khinh thường.

Thì ra là nhờ vào sự lén lút để lên chức.

Tô Tố không ngờ rằng Lý Vĩ thậm chí rất mất mặt.

Mẹ nó, nói cô ta lén lút ư?

Cô ấy cười chế nhạo, nhìn lên nhìn xuống vào ông ấy như thể nhìn chằm chằm vào hàng hoá, ”Lén lút? Hơ hơ, đừng nói tôi nhìn không hợp với nó, nếu là lén lút thì ông nghĩ tôi sẽ tìm ông sao?

Ông già chết tiệt, một chân đã đặt vào quan tài rồi còn dám xem thường bà, bà giết mày ngay lập tức.

Khuôn mặt của Lý Vĩ đỏ lên, đây hoàn toàn là một đòn tấn công. Ông ta chỉ vào mũi của Tô Tố và những ngón tay của ông ta run rẩy, “Tôi muốn cấm cô, tôi chắc chắn sẽ cấm cô diễn!”

"Cấm tôi diễn, thì tôi cũng sẽ xem ông có khả năng đó không, ông nghĩ rằng show giải trí là nhà ông mở sao, ông muốn cấm ai thì cấm!"

Mặc dù Tô Tố có một chút đau ở vai, nhưng mà tích luỹ quá nhiều sự tức giận nên dần tiêu tan cái đau đó.

Quả nhiên, sau khi bọc lộ ra hết cả người đều thoải mái rồi.

Đám đông càng ngày càng tăng và các phóng viên cũng đến được vài người. Nhanh chóng nơi đây trở thành nơi sôi động nhất tại bữa tối hôm nay. Phạm Lãi lúc đầu cũng định đến xem sự náo nhiệt, nhìn thấy Tô Tố và Lý Vĩ anh ta giật mình, Lý Vĩ cũng biết rằng ở trong showbiz phong thuỷ không tốt, anh ta nhìn nhìn một mắt là biết chuyện gì xảy ra rồi.

Ngày lập tức lấy điện thoại ra và gọi cho Tiêu Lăng nói với anh ta một tiếng, mắt nhìn Lý Vĩ tức giận và giận dữ muốn động tay với Tô Tố, anh ta dạc đám đông ra và bước vào.

"Lý Vĩ, ông làm gì thế!"

"Phạm Lãi..." Lý Vĩ hơi xấu hổ, nếu nói ông ta có chút nổi tiếng trong showbiz thì Phạm Lãi chắc chắn là một ngôi sao lấp lánh, "Phạm Lãi, con bé này muốn quyến rũ tôi, quyết rũ không thành rồi tức giận muốn đánh tôi."

Phạm Lãi cười nhạo.

Quyến rũ ông ta?

Cút đi.

Người như Tiêu Tổng vậy, một trái ớt nhỏn như vậy đều dám cho mất mặt, đi quyến rũ ông ta?

Đó là một chuyển không thể xảy ra.

"Lý Vĩ, chuyển như thế nào thì tự trong lòng ông rất rõ nó, tôi cảnh cáo ông, đừng làm những chuyển không ra gì. Cô gái này hiện tại đang ở chỗ đoàn quay phim của tôi, người như thế nào thì tôi hiểu rất rõ, ông không cần phải đổ nước bẩn vào người cô ta."

Anh ta đối với Tô Tố có ấn tượng tốt hơn, người thì đẹp nhưng lại không làm bình hoa, lúc quay phim lại chăm chỉ lại nỗ lực, bộ phim đó quay rất khó khăn khuôn mặt cô ấy đều trắng bệt nhưng không hề nghe cô ấy phàn nàn tiếng nào. Điều quan trọng nhất, Tô Tố là được nhìn bởi Tiêu Tổng, anh ta giúp đỡ là chuyện không hề sai.

“Lý Vĩ bị tất cả mọi đôi mắt nhìn một cách kỳ lạ. Sau một lúc lâu, mặt ông ta đỏ bừng và nhìn chằm chằm vào Phạm Lãi, ”Phạm Lãi, ý anh như thế là sao?”

“Ý tôi như thế nào thì trong lòng anh hiểu rõ nhất.”

Lý Vĩ cười nhạo, ”Phạm Lãi, một người mới đến không quen biết gì với tôi mà có thể ở dưới tay anh quay phim. Theo như tôi biết, trong tay anh có một sản xuất lớn.

Tô Tố đảo mắt.

Điều này nói rằng Phạm Lãi với cô ấy đã ngủ chung.

Phạm Lãi thay đổi sắc mặt, con người này thật sự điều chó chết gì cũng có thể nói ra. Anh ta chỉ muốn giải thích nhưng đám đông đều tản ra.

Một gã mặc bộ vest đen lộ diện, Tiêu Lăng người đầy giận dữ.

Phạm Lãi nhìn Tô Tố một hồi, lặng lẽ lùi lại một bước.

Tiêu Lăng kéo cà vạt trên cổ anh ta và săn tay áo lên một chút, những cử động thanh lịch lại giản dị, mỗi bước đi của anh ta đều rất chậm rãi.

Đám đông không thể đoán được anh ta muốn làm gì và nhìn anh ta một cách tinh quái.

Tiêu Lăng đi đến bên cạnh Lý Vĩ, cười nhạo một cái, đánh mạnh một phát mà không nói bất cứ điều gì.

Trước Sau

38. Chương 38

“A–”

Lý Vĩ hét lên, nhưng Tiêu Lăng không có ý định bỏ qua cho ông ta, túm lấy cổ áo ông và đập thẳng vào mũi ông ta.

“Crach… ”

Một âm thanh sắc nét, mũi của Lý Vĩ đã bị gãy, và hai dòng máu tươi trong lỗ mũi chảy ra.

Tiêu Lăng ném ông vì sự ghê tởm, đạp ông xuống dưới chân của anh ấy.

Đèn flash chiếu sáng xung quanh "Cắc Cắc" vang lên.

"Tiêu…Tiêu Tổng?" Lý Vĩ bị đánh và nhìn Tiêu Lăng với vẻ mặt không ngờ.

Tiêu Lăng cười nhạo, mắt anh ta quay lại nhìn đám đông, dưới chân là một vật nặng, Lý Vĩ đột nhiên phát ra một tiếng thét như giết heo.

Những người xung quanh đều đang run rẩy.

Tiêu Lăng nói rằng, "Hôm nay tôi sẽ cho ông biết những người nào ông được chạm vào, những người nào không! Nghệ nhân trong Star Media ông cũng dám đụng đến họ,1nghĩ rằng ông chủ đã chết rồi sao!"

Lý vĩ lẫn tiếng thét cũng không thể thét ra.

Phạm Lãi thì ông ta còn dám nói vài lời, nhưng nếu đối tượng là Tiêu Lăng thì ông ta hoàn toàn không thể có ý định đối kháng, Tiêu Lăng là ai, một câu nói có thể khiến ông ấy biến mất hoàn toàn.

Lý Vĩ toát mồ hôi hột.

Ông ta không ngờ rằng con bé xinh đẹp đó lại là nghệ nhân trong Chương trình truyền hình Star Media, nếu như biết thì dù có cho ông ấy mượn sự can đảm thì ông ấy cũng không dám nghĩ đến việc đối đầu với Tô Tố.

"Tiêu Tổng, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi…sau này tôi không dám nữa."

"Trễ rồi!"

Anh ta sẽ không bao giờ cho ông cơ hội thứ hai!

Tiêu Lăng cười nhạo, lấy chân ra khỏi ngực ông ta, lập tức lấy một chiếc khăn1tay ra khỏi túi, lau sạch những vết bụi trên giày không cần tồn tại và tiện tay ném chiếc khăn tay đi.

Mặc dù thần thái lạnh lùng, nhưng hành động hoàn toàn bộc lộ rõ ra bên ngoài.

Mọi người đều sợ hãi không dám ra ngoài.

Tiêu Lăng lạnh lùng liếc nhìn các phóng viên đang chụp ảnh, ánh nhìn ấy hoàn toàn dưới âm độ. Những người này cũng không phải là những kẻ ngốc và họ đặt máy ảnh xuống.

"Những chuyện xảy ra trong buổi tiệc đêm nay, tôi không muốn thấy nó ở TV và trên báo"

Các phóng viên đều hơi ngạc nhiên, nhưng không ai dám từ chối.

...

Bên ngoài đám đông, Đường Sảng hận thù xém chút là làm vỡ chiếc cốc trên tay.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tổng đốc vì một cô gái mà phát điên như vậy, anh ta biết...khi Tô Tố đi đến công ty5ký hợp đồng thì cô ta đã biết ở đây chắc chắn có sai sót.

Quả nhiên.

Nhưng cô ta không cam tâm.

Những người phụ nữ xung quanh Tiêu Lăng đều chưa bao giờ đứt, nhưng hoàn toàn không có người phụ nữ nào có thể ở bên cạnh anh ta trên 3 tháng. Nhưng cô ấy...thành công ở lại bên Tiêu Lăng trong nửa năm.

Cô ấy tưởng cô ấy khác biệt.

Khi Tiêu Lăng muốn nuông chiều một cô gái thì sẽ nuông chiều đến lên mây. Anh biết cô ta cần cái gì, hoa tươi, đồ trang sức, cơ hội thành công thì anh ta không ngần ngại cho cô tất cả.

Cô cũng thành công trong nỗ lực riêng của mình, đã thành một trong bốn bông hoa nhỏ ở nội địa.

Nhưng cô ta không hài lòng, cô ta muốn lúc nào cũng ở bên anh ta.

Tiêu Lăng không cho ấy một cơ hội.

Đôi mắt lạnh2lùng của cô xuyên thấu qua đám đông và trút sự hận thù vào người Tô Tố.

Nếu như không phải sự xuất hiện của người phụ nữ này thì Tiêu Tổng làm sao có thể từ bỏ cô ấy!

Cô ấy ngẩng đầu, một hơi uống hết rượu vang đỏ trong cốc.

Tô Tố, tôi sẽ không bao giờ cho cô sống vui vẻ.

Tuyệt đối!

...

Tô Tố hoàn toàn không nghĩ rằng trong hoàn cảnh như vậy, Tiêu Lăng đột nhiên ra mặt giúp cô ấy.

Cô ấy đứng ngay đó, trong lòng cô cảm thấy rất phức tạp.

"Có sao không? Tiêu Lăng đi đến bên cô ấy, hạ thấp giọng của mình hỏi cô ấy"

Tô Tố mất một lúc mới phản ứng lại, gật đầu liên hồi, "không sao không sao."

Chỉ là đau một chút trên vai.

Cô ấy phát hiện rằng từ khi gặp Tiêu Lăng cô ấy rất buồn, những vết sẹo trên cơ thể thực9tế rằng chưa bao giờ ngừng xuất hiện.

Lần đầu tiên anh ta đã gửi cho cô một nụ hôn.

Lần thứ hai cô ấy trực tiếp bị thương ở cánh tay và chân của mình.

Không dễ dàng gì có thể hết, mới quay phim được một ngày sau đó hôm nay lại đi bữa tiệc tối nay và lại bị thương ở vai.

Cô nhìn xuống vai và thở dài.

Một cú đánh ở vai, bây giờ đã ửng đỏ lên và lộ rõ lên.

Hi vọng về nhà không bị Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất phát hiện.

...

Điều xảy ra ở buổi tiệc tối này, Chấn Hiểu Long là chủ nhân của bữa tiệc này đã đứng ra dọn dẹp đống lộn

xộn này.

Anh ta trực tiếp cho nhân viên bảo vệ đưa Lý Vĩ ra khỏi nhà hàng, và đền bù cho Tiêu Lăng.

"Tiêu Tổng, hôm nay thành thật xin lỗi, một bữa tiệc tốt đã bị phá1vỡ bởi con chuột này."

Khuôn mặt lạnh băng của Tiêu Lăng dần biến mất, nhẹ nhàng gật đầu với Chấn Hiểu Long, "Sau này chú ý hơn một chút."

Tô Tố nghe thấy không nói nên lời.

Không nghe thấy anh Long nói chuyện khách sáo sao.

"Vâng, vâng, vâng, sẽ không còn lần sau nữa ạ."

...

Bầu không khí trong nữa buổi còn lại của bữa ăn tối có chút nóng, Tô Tố cứ tưởng rằng Tiêu Lăng đi trước, nhưng không ngờ rằng anh ta đột nhiên giữ thể diện và ở lại đến cuối bữa tiệc.

Không chỉ vậy những vị khách đã gần như rời đi hết, Tiêu Lăng còn chưa có ý định rời đi.

Tô Tố lo lắng.

Đã gần nữa đêm rồi, cô ấy phải về nhà gấp gáp.

Cô ấy không chịu được nữa, chạy đến bên cạnh Tiêu Lăng chuẩn bị muốn nói chuyện với anh ta, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của anh ta làm đóng băng.

"..." Tô Tố.

Cô ấy biết rằng chuyện này không dễ dàng vượt qua.

Khi mọi người đều đi hết, Tiêu Lăng chưa rời khỏi nhà hàng, nhưng lại kéo Tô Tố đến phòng tổng thống ở tầng trên cùng.

Phòng tổng thống ở tầng trên cùng là ngôi nhà mà anh ta thuê dài hạn có thể ở bất kỳ lúc nào.

“Ồ…đừng kéo em, em có thể tự đi”

Khó lắm mới lên tới tầng trên cùng, Tiêu Lăng dùng thẻ phòng mở cửa phòng, nhìn cô ấy ngồi ngay cửa và cau mày, “Vào đi!”

“Ồ!”

Cô thay dép vào nhà.

Ngay khi vừa bước vào, nhìn thấy những món đồ quen thuộc trong căn phòng, cảnh đêm đó vẫn giữ ở trong tâm trí và không ngừng phát lại, Tô Tố căm hận vỗ nhẹ vào mặt cô ấy.

Tô Tố ơi, đầu của cô chứa đựng mớ hỗn độn gì thế.

“Tiêu Tổng…”

“Tôi phải về nhà rồi” vài từ chưa được nói ra, Tiêu Lăng đã tức giận đóng cửa đồng thời làm gián đoạn lời nói của cô, “Ông ta chạm vào đâu của em?”

Ông ta?

Tô Tố ngay lập tức phản ứng lại những gì Tiêu Lăng nói ra từ ông ấy tức ám chỉ Lý Vĩ, cô ngượng nghịu cuối đầu, “… Ngực.”

Vẻ mặt của Tiêu Lăng lập tức đen như đáy nồi.

“Tốt! Rất tốt! Tô Tố cô rất tốt, cô không biết cách nào để trốn hả?”

“Em đang ngủ trên ghế sofa tại thời điểm đó…” Tô Tố vội vàng giải thích.

Anh ta ngắt lời cô một cách tàn nhẫn, hoàn toàn không muốn nghe cô mô ta cảnh tưởng lúc đó.

“Tay trái hay tay phải?”

Cái gì?

Tô Tố nhìn vào anh ta, một số không thể theo kịp điệu bộ của anh ta.

Tiêu Lăng sốt ruột cởi áo khoát của mình ra và lườm cô ấy, "Tôi hỏi ông ta sờ em bằng tay trái hay tay phải!"

Tô Tố bị ánh nhìn của anh ta làm hốt hoảng, lắp bắp và đáp là "phải, tay phải"

Tiêu Lăng nhận được câu trả lời, nhưng tâm trạng không hề cải thiện tốt chút nào.

Khi nghĩ rằng cô ta bị xàm xỡ, anh ấy sẽ kích động muốn giết người!

Anh ta căm hận đẩy cô vào phòng tắm.

"Hãy tự rửa sạch rồi hẳn ra ngoài!"

39. Chương 39

Tô Tố bị ném vào phòng tắm, rất muốn khóc.

Tắm sạch rồi ra ngoài là cái gì?

Cô ấy bẩn thế nào?

Tuy nhiên vẻ mặt của Tiêu Lăng thực sự rất khó coi, cô ấy hoàn toàn không dám cưỡng lại, với vẻ mặt chán nản đóng cửa phòng tắm. Không chỉ thế cô ấy còn… để ngăn chăn Tiêu Lăng lén lút vào đây cô cố tình khoá cửa lại.

Đúng là phòng tắm của phòng tổng thống.

Phòng tắm rất lớn, lớn bằng phòng khách của Tiểu Hy, xung quanh đều được bao phủ bởi đá cẩm thạch trắng nhạt. Đi lên hai bậc thang, có một bồn tắm hình tròn ở giữa đá cẩm thạch, bồn tắm rất lớn, lớn bằng hai bồn tắm thông thường.

Trên đỉnh đầu là một chiếc đèn chùm pha lê tinh tế và phía đối diện bồn tắm còn có một bột Tivi pha lê.

Tô tố bước lên bậc thang một bên bật nước nóng một bên nói nhỏ.

"Thật là ngầu!"

Trong phòng tắm còn chuẩn bị sẵn muối tắm, cô ấy rắc một nắm tay xuống bồn, cởi váy và vào bồn nước, vết bụng dưới lưu lại những dấu vết đỏ lập tức1làm cô đau đến thở dài.

Cửa phòng tắm vang lên tiếng gõ cửa.

Dây thần kinh của Tô Tố lập tức trở nên hồi hộp.

"Cái gì?"

"Đừng chạm vết thương vào nước nóng." Âm thanh lạnh lùng.

"Biết rồi."

Tô Tố bĩu môi, sự muộn màng điển hình, muốn nhắc nhở thì có thể nhắc nhở sớm hơn, cô ấy đã vào trong bồn nước rồi mới nhắc nhở.

Ngâm mình trong nước nóng, nước nóng chảy qua từng cái lỗ chân lông, thoải mái đến thở dài.

Tô Tố hạnh phúc đến nheo mắt lại, đột nhiên cô hơi buồn ngủ.

Cô lập tức vỗ nhẹ vào mặt.

Tại thời điểm này tuyệt đối không thể ngủ, bài học ở bữa tiệc tối lúc nãy còn động lại đây. Cái ông đạo diễn Lý Vĩ chỉ là xàm xỡ cô một chút, nếu như cô ấy ngủ thiếp đi vào lúc này thì ai biết rằng Tiêu Lăng có ăn cô ấy không.

Tiêu Lăng còn nguy hiểm hơn cả Lý Vĩ.

Cô vội vã tắm, gội đầu một cách tuỳ tiện sau đó quần mình vào khăn tắm. Tô Tố cẩn thận kiểm tra một lần nữa, không lo lắng về việc quấn khăn tắm. Sau khi1không phát hiện vấn đề gì mới mở cửa phòng tắm đi đến phòng vệ sinh thể tẩy sạch sẽ đi lớp tang điểm.

Đi ra khỏi phòng tắm, cô ấy đã trở lại với bộ mặt tươi tắn hãnh diện.

Tiêu Lăng ngồi trên sofa tại phòng khách, không thể biết anh ta đang nghĩ gì, Tô Tố nhìn anh như thế này ngay lập tức cảm thấy chút tội lỗi.

"Tiêu Lăng…"

“Tắm xong rồi ư?”

“Ừ.” Tô Tố gãi đầu, có chút hoang mang, “Thời gian không còn sớm nữa…”

“Thời gian không còn sớm nữa, hôm nay em ở đây nghỉ ngơi, ngày mai trực tiếp đến đoàn quay phim để quay!” Chưa nói dứt câu, lại bị gián đoạn bởi khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Lăng.

Tô Tố nghiến răng.

Khốn nạn, biết rằng anh ta chẳng có gì tốt lành.

Cô ấy khẽ ho, “Như vậy không được lắm?”

Theo như cô ấy biết thì phòng này chỉ có một phòng ngủ.

Tiêu Lăng mỉm cười và bật dạy từ ghế sofa, cơ thể to lớn tiến đến gần với một cảm giác áp bức mạnh mẽ, trái tim Tô Tố gần như dâng lên đến cổ họng, Tiêu Lăng lạnh lùng và5nhìn cô ấy từ trên xuống và dang tay về phía cô ấy.

Nani?

Điều này có nghĩa là gì?

“Nhìn đồng hồ!”

Tô Tố nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay anh ta, bây giờ đã là 3 giờ sáng, cô ta đột nhiên choáng váng.

“Thư Ký Trương đã ngủ rồi, tôi đã gửi tin nhắn cho cô ấy để sáng mai cô ấy đem áo đến cho cô. Bây giờ cô muốn đi cũng không phải là không được nhưng mặc như thế, tuỳ cô muốn đi đâu.”

Cô ấy mặc áo tắm thì có thể đi đâu?

Tô Tố nghiến răng.

Trong một cách vô thức cô ta trở vào phòng tắm, cũng may trang phục dạ hội vẫn có thể mặc, Tiêu Lăng không ngăn cản, chỉ là ôm cánh tay và đứng ở đó, Tô Tố sải bước chạy vào trong phòng tắm và nhìn chiếc áo trong phòng tắm muốn bậc khóc.

Hơi nước đã làm ướt quần áo rồi.

Hoàn toàn không thể mặc được nữa.

…

Tô Tố vẫn đang than phiền, Tiêu Lăng không biết rằng khi nào đã vào phòng tắm, anh ta từ từ cởi quần áo, nhìn thấy Tô Tố vẫn đứng đó, miệng nở2nụ cười không rõ.

"Em muốn nhìn trộm tôi tắm à?"

Tô Tô vừa quay người thì thấy anh ta đang trần trường ở phần trên, Tiêu Lăng trông mảnh mai, nhưng mà tuyệt đối không phải mặc đồ nhìn ốm cởi đồ nhìn đầy đặn. Mỗi cơ bắp đều kết cấu tinh tế, màu da đồng, 6 múi cơ bụng, eo và thắt lưng thon gọn đầy nam tính.

Má Tô Tố đỏ bửng, cô ấy không tự tin nhìn anh ta và chạy ra khỏi phòng tắm với đôi mắt nheo lại.

Tiêu Lăng choáng váng, và ngay lập tức nở ra một nụ người yếu đuối.

Anh ta cũng không lo lắng rằng Tô Tố sẽ mặc khắn tắm chạy trốn, nhàn nhã bắt đầu cở quần áo.

…

Ra khỏi phòng tắm Tô Tố có thể giữ được khuôn mặt nóng bừng, trái tim ở ngực đang không ngừng đập bùng bùng bùng. Bàn tay của Tô Tố đặt vào ngực, căm hận đè chặt.

"Trái tim bé nhỏ đập cái gì mà đập, chỉ là khoả nửa thân trên thôi mà? Có gì vui chứ, các quảng cáo đồ lót trên truyền hình những người mẫu nam cũng gần như thế, tại9sao không thấy mày đập."

Ngồi năng nề trên ghế sofa, trái vẫn không ngừng đập, cô lặng lẽ thôi miên chính mình. "Tô Tố à Tô Tố, mày nghĩ về những hành vi xấu của Tiêu Lăng đi, nghĩ rằng anh ta đã nhiều lần bắt nạt mày, anh ta là một ác quỷ."

Cô tự lặng lẽ thôi miên mấy chục lần, trái tim cuối cùng đã hồi phục bình tĩnh, vẻ mặt nóng bừng cũng trở lại nhiệt độ bình thường.

Cô ấy hôm nay chắc chắn không thể về nhà rồi.

Lấy điện thoại ra và nhắn cho Tiểu Hy một tin hôm nay tôi không về, đợi một thời gian nhưng vẫn không

thấy ai trả lời, nghĩ cũng đúng đã 3 giờ sáng rồi thời gian này thì Tiểu Hy đã ngủ rồi, cô ấy cũng không đợi hồi đáp nữa, chạy đến phòng ngủ.

Trong phòng ngủ có một chiếc giường, nhưng có hai cái gối, cô lục lọi tìm kiếm thì lấy từ tủ quần áo ra một cái chăn, cô trực tiếp ôm gối và chăn đi đến phòng khách.

Phòng khách có một cái ghế sofa tuy rằng có nhỏ một chút nhưng nó đủ1mềm, chỉ ngủ vài giờ không thành vấn đề.

Trải xong "Giường" sau đó cô hài lòng vỗ tay.

"Không tệ chứ"

Đằng sau vọng lại tiếng mở cửa phòng, cơ thể Tô Tố cứng đờ và nhìn thấy cơ thể trên của anh ta quấn chiếc khăn bên dưới đi ra. Anh ta mang dép khách sạn chuẩn bị và lau tóc trong khi đi bộ, động tác lười biếng và tuỳ tiện.

Tô Tố vội vã giữ khuôn mặt nhỏ, gò má bắt đầu ửng đỏ lên.

Nhìn thấy chiếc chăn với gối trên sofa, Tiêu Lăng đã đi chuyển đôi mắt và nheo lại nguy hiểm.

"Em đang làm gì vậy!"

"Em? Em trải giường á, hôm nay em ngủ ở đây"

Tiêu Lăng biểu môi, tâm trạng tốt vừa tắm xong thì đã trở nên tối tăm, anh ném chiếc khăn lau tóc của mình một tay ôm cái gối của cô ta một tay ôm chiếc chăn sải bước đi vào phòng ngủ và quăng vào đó.

"Ê, anh làm gì vậy!" Tô Tố giận dữ.

Đây là cái chăn mà cô ấy không dễ tìm thấy, không dễ dàng trải ra một cái "giường"!

"Anh nói gì? Tiêu Lăng quay người nhìn cô với ánh mắt và trực tiếp đưa ra cho cô ta hai sự lựa chọn.

"Hoặc là, mặc chiếc khăn tắm trở về nhà, không thì ngủ cùng chiếc giường với tôi!"

"…có cách thứ ba không?"

Anh liếc nhìn cô, từ chối gọn gàng.

“Không có!”

40. Chương 40

Tô Tố chỉ là phân vân một lúc, nhìn về phía thành phố đã chìm vào trong im lặng, rồi vẫn lại phải thỏa hiệp

Cô an ủi bản thân, không cần biết như thế nào Tiêu Lăng dù sao cũng là người quen, cô xảy ra chuyện rồi anh ta khẳng định chạy không thoát được có liên quan

Nhưng nếu như cô quần áo không chỉnh tề từ khách sạn đi ra, gặp phải người xấu nào đó…thì hậu quả sẽ nghiêm trọng rồi.

Cô đối với tính sát thương của dung mạo bản thân vẫn rất hiểu rõ

Nhưng cuối cùng vẫn không cam chịu.

Đứng nguyên tại chỗ ôm lấy đầu quyết không di chuyển.

Tiêu Lăng hiểu rõ cái tính cách “không chịu khuất phục” của cô, cô tiểu yêu này giỏi nhất trốn tránh bị hại. Anh đưa tay ra đẩy cô sang bên cạnh giường, nhận thấy cơ thể cứng đơ của cô, trong tim không khỏi mềm lòng.

“đâu có phải chưa ngủ qua, căng thẳng cái gì”

Nói1câu này không bằng không nói, sắc mặt của Tô Tố ngay lập tức đỏ ửng lên, trừng mắt với Tiêu Lăng, cuối cũng không tiếp tục ngượng ngùng nữa, đá bỏ dép lên giường.

Giường rất rộng rất dài.

Rộng đến hơn hai mét, cô ấy lên giường rồi thì lui về vị trí góc, nằm xuống quay lưng lại với Tiêu Lăng

Tiêu Lăng tắt đèn lớn của phòng ngủ, chỉ để lại ánh sáng vàng mờ của vài bóng đèn tường.

Ánh sáng màu vàng che phủ thân hình nhỏ bé của cô ấy, bên trên được đánh thêm một lớp ánh sáng mềm mại, vậy mà có cảm giác của sự ấm áp, Tiêu Lăng vừa rồi còn nghĩ cần phải dạy dỗ cô ấy, nhưng khi nhìn

thấy cảnh này, con tim không biết tại sao mà lại mềm lòng.

Anh thở một hơi, rồi nằm xuống bên cạnh cô.

Đệm giường rất mềm mại, anh ấy tuy gầy, nhưng chiều cao thì rõ rang có, thể trọng cũng có,1vậy nên vừa nằm xuống giường liền bị nún xuống. Mà cơ thể của Tô Tố quay lưng lại với anh ấy cũng trượt xuống theo, trượt thẳng vào lòng của anh ấy.

"ê…"

"đây không phải do tôi." Tiêu Lăng xũng không hề ngờ tới như này, nhưng thế này cũng khá ổn, anh cười mỉm, đối mặt với khuôn mặt đỏ ửng của Tô Tố cười, "không tin cô thử tiếp tục lui về góc giường xem"

Tô Tố hoài nghi nhìn anh ta.

Một lần nữa lui về góc giường nằm xuống, không có chút nghi vấn nào, một lần nữa rơi vào lòng của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng lâng này không đợi cô ngồi dậy, đưa tay giữ lấy đôi vai của cô, "đây có được tính là tự ngã vào lòng không?"

Sắc mặt của Tô Tố thay đổi, nhưng không thể thoát khỏi anh ấy.

Tiêu Lăng cũng bận cả một ngày rồi, rất mệt, đưa tay giữ lấy đôi vai của cô. "muốn ngủ thì ngủ hẳn hoi, không5muốn ngủ thì có thẻ làm một vài việc khác, ví dụ…vận động vận động"

Ánh mắt của anh ấy nóng rực, kẻ ngốc cũng biết cái mà anh ấy nói "vận động" là gì, Tô Tố sợ hãi lập tức không dám cử động nữa.

"thế mới ngoan"

Sau khi Tô Tố nhìn Tiêu Lăng thật sự không có một chút hành động nào nữa thì mới thả lỏng cảnh giác xuống, thả lỏng cảnh giác xuống mà, lập tức có cảm giác…nóng!

Tuy rằng trong phòng có mở điều hòa, định nhiệt độ không đổi. Nhưng…chăn rất dày, cô ấy mặc áo choàng tắm, trong áo choàng tắm còn có khăn tắm, rất nhanh thì ra mồ hôi toàn thân.

Cô ấy nhìn thấy Tiêu Lăng đã nhắm mắt, nhẹ nhàng đưa tay vào trong áo choàng tắm cởi bỏ khăn tắm, rất nhanh cô ấy hiểu được thế nào gọi là tự tạo nghiệt ko đáng sống.

Vì muốn phòng tránh Tiêu Lăng quấy rối cô, cô đặc biệt chú ý nút2thắt của khăn tắm, bây giờ muốn cởi bỏ, đúng thật vất vả. Cô không để tâm đến bên cạnh chỉ cúi đầu chiến đầu với chiếc khăn tắm, đến mức không biết Tiêu Lăng mở mắt từ khi nào.

Tiêu Lăng vừa cười vừa nhìn bị kìm nén đỏ ửng khuôn mặt của cô, bất ngờ rất chân thật mở lời: "có cần tôi giúp cô không?"

Tô Tố giật mình, lập tức lắc đầu, "không cần không cần, tôi tự làm được rồi."

Đằng nào cũng quấy rầy Tiêu Lăng rồi, cô cũng không phải nhẹ nhàng cẩn thận sợ gây ra động tĩnh nữa. Thế nhưng đối mặt với ánh mắt hừng hực của anh ấy, cô vẫn có chút ít không tự nhiên, "anh có thể nhắm mắt lại được không?"

"cô nghĩ sao?" Tiêu Lăng hừm nhẹ

Quả nhiên…

Cô biết ngay mà.

Cô chỉ đơn giản nhắm mắt lại bình đã vỡ cho vỡ luôn, gỡ bỏ thẳng khăn tắm xuống, gỡ thì không gấp, nhưng sử dụng quá lực,9bất ngờ lộ ra ngoài nửa ngực, Tiêu Lăng làm sao có thể bỏ qua mỹ cảnh này, nheo mắt lại ngắm nhìn.

Vừa định giơ tay ra lợi dụng chút, đột nhiên nhìn thấy trên ngực cô vết đỏ không hề giảm bớt, đó là vài đường màu đỏ tươi dấu vân tay

Làn da cô ấy rất trắng, một chút màu sắc này càng khiến người nhìn rõ ràng chính xác

Sắc mặt của Tiêu Lăng tức thì lạnh xuống.

Anh ấy đưa tay ra thẳng thừng dùng chăn che ngực của cô lại, sắc mặt càng lạnh lung, "trong tiệc dạ hội vừa rồi chính xác chuyện gì vậy, nói rõ xem nào!"

Nói thì nói, làm gì mà hung dữ vậy.

Tô Tố cắn lấy môi, thành thật kể lại từng chi tiết nhỏ nhất chuyện gì đã xảy ra ở trong dạ hội cho anh ta nghe.

Tô Tố nghĩ rằng anh ta càng nghe sắc mặt sẽ càng khó coi, nhưng nào biết anh ta càng nghe sắc mặt hóa1ra lại tốt hơn.

Nghe xong anh ta gật đầu, "về sau gặp phải loại đàn ông như vậy thì cứ bỏ chạy, nếu như không bỏ chạy được thì đánh lại thật lực, hôm nay sao cô không đổ chai rượu lên người ông ta. Về sau còn gặp lại trong tay có con dao cũng cứ đâm, đâm đến chết."

Tô Tố đổ mồ hôi, đâm chết người thì làm sao?

Dường như nhìn ra được sự băn khoăn của cô ấy, Tiêu Lăng vỗ vỗ đầu của cô, "đâm chết người tôi chịu trách nhiệm!"

Chịu trách nhiệm?

Tim của cô đột nhiêm đập mạnh, con tim một lần nữa không nghe lời đập nhanh hơn.

Tô Tố cau mày khó chịu.

Biểu cảm này của cô trong ánh mắt của Tiêu Lăng thì lại là khôn tin tưởng bản lĩnh của anh ấy, anh ấy ôm cô ấy vào trong lòng, giọng điệu kiêu ngạo, "đừng nói là thành phố A, dù là trong đất nước này, chỉ cần cô phạm tội giết người, tôi đều có bản lĩnh không để cô phải chịu liên quan."

Tô Tố ngạc nhiên, con tim trĩu nặng.

Tiêu Lăng mà lại có bản lĩnh to lớn như vậy sao?

Vậy thì cô ấy muốn bỏ trốn khỏi bàn tay của anh ta, không phải càng không có hy vọng rồi hay sao?

Tô Tố liền rơi vào trong tuyệt vọng, tâm trạng u ám của cô không hề để ý rằng đang bị Tiêu Lăng ôm trong lòng, cô luống cuống ngẩng đầu, đấu tranh một hồi vẫn không nhịn được hỏi anh, "anh không phải là ông chủ của công ty truyền thông sao? Làm thế nào mà có thế lực to lớn như thế này?"

Tiêu Lăng thấy cô không phản kháng, tâm trạng rất tốt vỗ nhẹ lên đầu cô, dở khóc dở cười giải thích cho cô. "ai nói với cô tôi chỉ là ông chủ của công ty truyền thông thôi?"

Người phụ nữ này có thể quan tâm đến anh ta một chút không

"á…không phải sao?"

Tiêu Lăng không nói lên lời, ai trong đất nước này nghe thấy hai chữ Tiêu Lăng, trong đầu phản ứng đầu tiên xuất hiện sẽ là "Hoàn Vũ quốc tế" chứ không phải là truyền thông Tinh Nguyệt.

Cô yêu tinh này chậm chạm đến mức nào không biết

Anh ấy vốn dự định nói cho cô ấy biết, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn bỏ qua, nhìn dáng vẻ mơ mơ hồ hồ của cô ấy cũng rất đáng yêu. Vả lại nếu như Tô Tố biết được thân phận của anh ta, sợ rằng khi đối xử với anh ta sẽ không còn lộ ra sự vừa hận vừa sợ hãi, dáng điệu muốn phản kháng nhưng lại không dám nữa.

Như vậy anh ta mất mát lớn sao.

"cô tự từ từ đoán đi." Anh ta rất muốn biết đến khi nào thì cô ấy mới có thể phát hiện ra.

"hứ…" Tô Tố bĩu môi, "giả thần giả quỷ!"

Tô Tố không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng Tiêu Lăng đang trêu chọc cô.

Đằng nào anh ta cũng không phải lần đầu trêu chọc cô rồi.

Tiêu Lăng cười thầm, giơ tay tắt bỏ đèn tường, đèn bàn ở đầu giường cũng tắt, đắp chăn cho cô, ôm chặt cô trong lòng, "ngủ thôi."

Tô Tố đấu tranh một hồi giữ đẩy bỏ anh ta và không đẩy bỏ anh ta, sau cùng cũng từ bỏ ý tưởng đẩy bỏ anh ta ra.

Bây giờ Tiêu Lăng vẫn coi như thành thực, chẳng may bị cô chọc tức rồi, noi không chắc sẽ làm gì với cô thì sao.

Tô Tố vốn nghĩ rằng nằm trong lòng của Tiêu Lăng thì cô sẽ không ngủ được, nhưng hoàn toàn không nghĩ rằng, nghe thấy nhịp tim đập mạnh mẹ của anh ấy, mí mắt cô nhanh chóng bắt đầu díp lại, không mất bao lâu thì ngủ say.

41. Chương 41

Tô Tố bị tiếng ồn của chuông điện thoại đánh thức.

Khi cô thức tỉnh vẫn có chút mơ màng, cô lật người, mắt vẫn chưa mở ra thì đã ý thức được bắt đầu mò lấy điện thoại trên giường.

Ư…

Điện thoại ở đâu?

Điện thoại không mò thấy, thì lại mò được một tấm thân ấm áp, ư…đầu óc cô vẫn chưa tỉnh táo, xuôi theo ngực bắt đầu mò xuống dưới, cuối cùng động chạm vào một vật thể lạ.

“quyến rũ tôi?” một âm thanh trầm ấm truyền đến.

“aa… ”

Tô Tố dựng lên ngạc nhiên, “xòa” từ trên giường bật dậy, hoàn toàn tỉnh táo rồi.

Cô ấy bật dậy, ngây ngô nhìn Tiêu Lăng đang nằm trên giường, bộ não cuối cùng cũng từ từ bình tĩnh lại, sau đó nhớ lại câu chuyện của buổi tối ngày hôm qua.

Cô ấy hoang mang kiểm tra lại quần áo của bản thân, áo choàng tắm ngoài bị nhăn nhó chút, không có gì khác lạ, như vậy cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“anh,anh…”

“cô câm miệng, ồn chết được.” Tiêu lăng có chút tính khi khi ngủ dậy, sau khi bị làm ồn tỉnh giấc cơ bản là không ngủ được nữa, anh ấy lật bỏ thẳng chăn xuống giường, toàn thân trên dưới chỉ mặc có một chiếc quần lót. Quần lót quá ôm người, khiến cho thân hình nam tính nổi lên một cách không che giấu.

Khuôn mặt Tô Tố bỗng đỏ ửng, hoảng loạn ngoảnh đầu đi, “không biết xấu hổ”

Tiêu Lăng bản thân hoàn toàn không để ý, cúi đầu nhìn một cái phần dưới cơ thể, mười phần bình tĩnh quấn lên áo choàng tắm mở rèm cửa.

Rèm cửa bị mở ra, ánh sáng mặt trời chói lọi lập tức chiếu vào trong phòng.

Tô Tố chịu không được che lại đôi mắt.

Tiếng chuông điện thoại chỉ ngừng một chút, rồi lại tiếp tục lần nữa rung lên.

“điện thoại của ai đang kêu?” Tô Tố nhìn về hướng Tiêu Lăng

Tiêu Lăng bình tĩnh nhìn về tủ đầu giường, điện thoại của anh ấy vẫn đang nằm yên lặng trên đó, ngay sau đó không lưỡng lự chỉ. “của cô!”

“ồ, của tôi…” cô gật đầu, nhưng ngay sau đó phản ứng lại thì gấp gáp bật dậy. “của tôi?”

Cô ấy xuôi theo hướng nhìn của Tiêu Lăng nhìn về phía đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, đồng hồ báo thức bỗng chốc hiện ra 10 giờ sáng, Tô Tố hét lên, đến cả dép cũng không kịp đi, một phát nhảy khỏi giường, như một cơn gió chạy thẳng ra phòng khách ở bên ngoài nghe điện thoại.

Trên điện thoại hiện ra hai chữ “Phạm Lãng” khiến cho cô hận không thể tự chọc mù đôi mắt.

Xong rồi.

Hôm qua đạo diễn Phạm Lãng đặc biệt nói với cô bây giờ là mùa hè, vì vậy hàng ngày buổi sáng 8 giờ bắt đầu làm việc, vậy mà cô đến muộn 2 tiếng.

Tô Tố muốn khóc mà không có nước mắt, cô nuốt nuốt nước bọt, nhẹ nhàng cẩn trọng nhấc máy nghe điện thoại.

“alo…”

Phạm Lãng ở đầu điện thoại bên kia nghe thấy điện thoại đã thông, khuôn mặt tối sầm lại mắng. “Tô Tố, hôm qua tôi nói thế nào với cô, hả? vậy mà dám đến trễ, vậy mà cô dám đến trễ! ngôi sao hạng A trong khi đóng bộ phim của tôi còn không dám đến trễ ”

Tai của Tô Tố xém chút nữa thì điếc, cô nhanh chóng để điện thoại cách xa một chút, cúi đầu gập người muốn giải thích, “đạo diễn Phạm, hôm qua tôi…”

“hôm qua gì mà hôm qua, tôi qua tôi tham gia dạ tiệc rồi, ai mà không tham gia, ai không phải hơn 3 giờ đêm mới ngủ! đừng có phí lời, bây giờ, lập tức, ngay tức khắc xuất hiện trước mặt tôi, nếu không hậu quả tự chịu! ”

Cô vừa muốn nói tiếp, điện thoại bị ai đó giật mất.

Tiêu Lăng tối sầm mặt cầm theo điện thoại đến ban công và nói với Phạm Lãng vài câu, Tô Tố chết lặng cả người, cũng không có nghe được hai người họ nói cái gì. Đợi đến khi Tiêu Lăng quay lại, một lần nữa nhét điện thoại vào tay cô.

“Phạm Lãng muốn nói chuyện với cô.”

“ồ…ồ!” cô hoảng loạn đón lấy điện thoại, lo sợ Phạm Lãng lại mắng cô, khuôn mặt căng thẳng để điện thoại lên tai.

“Phạm, Phạm đạo diễn”

Giọng của Phạm Lãng nhẹ nhàng rất nhiều, “ôi, Tô Tố à, vừa rồi là tôi quá kích động.”

“không có không có.”

“ấy hôm qua cô treo người lên cao cả ngày rồi, là tôi không có xem xét chu đáo, hôm nay cần phải để cô nghỉ ngơi một chút, ấy…cô không cần phải gấp gáp, vừa mới ngủ dậy phải không, thu xếp một chút, ăn sáng rồi đến.”

Tô Tố kinh ngạc không tưởng tượng được nhìn về Tiêu Lăng, mơ mơ hồ hồ gật đầu, bỗng nghĩ ra Phạm Lãng không nhìn thấy được cô gật đầu, nhanh chóng thêm câu, “vâng, đạo diễn tôi sẽ nhanh chóng đến đó.”

“không gấp không gấp, trên đường chú ý an toàn.”

Tô Tố chết lặng ngắm nhìn điện thoại bị dập máy, hoàn toàn nghi ngờ người bên kia đầu điện thoại, cô nuốt nuốt nước bọt, cứng đầu quay lại nhìn Tiêu Lăng, “anh, anh nói cái gì với đạo diễn của chúng tôi vậy?”

“muốn biết?”

Tô Tố ra sức gật đầu.

“vậy thì cô hôn tôi một cái”

Tô Tố trợn mắt lên, từ bỏ ý tưởng tiếp tục hỏi.

Để điện thoại quay trở lại màn hình chính thì mới nhìn thấy trên đó hiện lên 62 cuộc gọi nhỡ, còn có 1 tin nhắn chưa đọc. 59 cuộc gọi nhỡ hoàn toàn của Phạm Lãng gọi đến, Tô Tố toát mồ hôi.

Đạo diễn Phạm Lãng vừa nãy khẳng định muốn ăn sống nuốt tươi cô, gọi bao nhiêu cuộc điện thoại như vậy mà đều không nhắc máy.

Còn lại 3 cuộc là Tiểu Hy gọi đến, chia ra sáng sớm 8 giờ 30 phút, 9 giờ và 9 giờ 30 phút, có Tiêu Lăng ở đây, Tô Tố không tiện trả lời cô ấy. Quay ra xem tin nhắn chưa đọc, tin nhắn cũng là của Tiêu Hy gửi đến, nói với Cảnh Thụy và Tiểu Thất nói rằng cô tối hôm qua quay lại rồi, sáng sớm 8 giờ lại đi quay phim rồi, còn nói hôm nay không có việc gì đưa 2 đứa trẻ con đi công viên chơi, để cô khỏi phải lo lắng.

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh Thụy và Tiểu Thất nếu như biết cô đi đêm không về, không biết lo lắng đến nhường nào.

Hai đứa đó nào có phải là trẻ con, giống như tiểu yêu tinh vậy.

Cô lo lắng bị Tiểu Lăng nhìn thấy tin nhắn, nhanh chóng cất điện thoại vào trong túi xách.

"Tiêu Lăng, quần áo của tôi…"

"đi tắm rửa trước, ngay sau đó sẽ được đưa đến rồi." vừa nói vừa lấy điện thoại gọi cho thư ký Trương.

Tô Tố không dám kéo dài thời gian, nhanh chóng chạy vào phòng tắm tắm rửa, cô chỉ dùng 5 phút để thu xếp xong bản thân, đợi từ phòng tắm đi ra, bất ngờ phát hiện thư lý Trương ở trong phòng rồi.

"kìa…"

Hiệu xuất này, thần thánh rồi!

Thư ký Trương nhìn cô, cười cười, nhìn qua là hiểu ngay.

"thư ký Trương, tôi…"

"tôi biết tôi biết, yên tâm đi, tôi không hề hiểu lầm."

Tô Tố muốn nói bỗng bị chặn lại, hơi thở nghẹn trong ngực, muốn khóc mà không khóc được. Trên trán hiện ra ba đường đen.

Tình trạng này, không hiểu lầm mới lạ…

Cô đang gấp, không quan tâm nhiều nữa, lấy từ trên tay của thư ký Trương quần áo của cô, chạy vào trong phòng ngủ để thay quần áo luôn.

Đợi cô thay quần áo xong, thư ký Trương đã gọi xong bữa sáng, mà Tiêu Lăng cũng đã tắm rửa xong đang ngồi ở phòng khách dùng bữa sáng rồi.

Tô Tố không kịp nữa rồi, chào hỏi hai người xong thì muốn đi, "các anh ăn từ từ, tôi đi trước đây."

"đứng lại!"

Tô Tố dừng bước, “gì nữa, tôi đang gấp đó!”

“ăn sáng trước rồi đi.”

“không kịp rồi…” lời cô đang nói bị ánh mắt nhìn ác liệt của Tiêu Lăng làm sợ hãi, lập tức không dám nói nữa.

“bữa sáng bắt buộc phải ăn, ăn xong tôi đưa cô đi.”

Tô Tố không dám phản kháng, dưới ánh mắt cười tít mắt của thư ký Trương, cố gắng ăn hết hai cái bánh bao uống hết một cốc sữa.

Bữa ăn này của cô giống như nhai sáp nến, hoàn toàn không thưởng thức được hương vị vủa thức ăn.

Tiêu Lăng quả nhiên khi ăn không nói, sau khi ăn xong lái xe đưa Tô Tố đến phim trường. Tô Tố vốn dĩ không muốn làm phiền anh ấy, nhưng trước tiên là không dám phản kháng, hai là khoảng thời gian này không nhất định đón được xe, thật sự lãng phí thời gian rồi, cuối cùng bị mắng vẫn là cô.

Xem xét một hồi, rồi cũng vẫn thành thật ngồi lên xe của anh ấy.

Trên cả đoạn đường Tiêu Lăng không có nói một lời, cô cũng không nói, thật không dễ dàng để đến được phim trường, cô mới thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn xuống xe, thì bị một câu nói của Tiêu Lăng làm cho sợ ba hồn mất bảy viế.

“hôm nay sau khi quay xong phim đến công ty.”

42. Chương 42

Cái gì?

Đến công ty?

Tô Tố nhớ lại lần trước đến công ty ký hợp đồng, nổi hết tóc gáy, động tác tháo bỏ dây an toàn ngừng lại, cô quay đầu lại, nhìn thẳng trừng trừng vào Tiêu Lăng, “có thể không đến không?”

Không đợi Tiêu Lăng trả lời, cô nhanh chóng giải thích, “tối qua cả đêm tôi không về nhà, Tiểu Hy nhất định rất lo lắng, nếu như không có chuyện gì đặ biệt quan trọng, đợi qua 2 ngày đi đến có được không?”

Tâm trạng hôm nay của Tiêu Lăng coi như không tồi, nụ cười trên khóe môi không hề biến mất.

Anh ấy dựa người vào ghế lái, ngắm nhìn trên khuôn mặt cô lập tức vụt qua rất nhiều cảm xúc, cũng không trêu chọc cô nữa, "là công việc!"

Công việc?

Con tim của cô có thể xem như nhẹ nhõm rồi.

Con người của Tiêu Lăng tuy rằng khó ưa một chút, nhưng lời nói cũng đáng tin cậy, nếu như anh ấy nói là công việc, thì khẳng định là công1việc rồi.

Cô gật đầu miễn cưỡng đồng ý. "…được thôi, nhưng tôi không biết hôm nay lúc nào thì quay xong, có thể sẽ rất muộn."

"sẽ không muộn." Tiêu Lăng xuống khỏi xe, vòng qua phía ghế phụ, hiếm khi một lần như quý ông, thay cô mở cửa, "tôi đã chào hỏi qua với Phạm Lãng rồi."

"…ồ!"

Nếu như hai người họ đã sắp xếp xong rồi, thì cô nói thêm cái gì cũng không có tác dụng nữa.

…

Tô Tố xuống xe, một mình đi vào đoàn làm phim.

Đến trước đoàn làm phim, bỗng nhiên nhìn thấy mấy nhà báo giữ lấy máy ảnh đứng ở đó. Tô Tố có chút kỳ quái, vừa muốn đi vào, thì bị mấy nhà báo chặn dừng lại.

"là cô Tô Tố phải không?"

"vâng, là tôi"

Nhà báo lập tức hướng thẳng máy ảnh vào cô, micrô cũng đưa đến trước mặt cô, "xin hỏi cô Tô Tố dựa vào phương pháp gì thu hút được truyền thông Tinh Quang ký hợp đồng với cô, dựa theo chúng tôi được biết, truyền1thông Tinh Quang ký hợp đồng với người mới trước giờ rất khắc nghiệt, tối hôm qua Tiêu tổng dẫn cô tham gia dạ tiệc, xin hỏi cô và Tiêu tổng có quan hệ gì?"

Tô Tố siết chặt nắm đấm.

Trong lời nói của nhà báo này là ý muốn nói cô cám dỗ Tiêu Lăng, sau đó thì đạt được hợp đồng.

Trong lòng Tô Tố phẫn nộ, trên mặt một chút cũng không thể hiện ra.

Cô mỉm cười, cả người hoàn toàn bình tĩnh, ngẩng cao đầu nhẹ nhàng trả lời, "yêu cầu của truyền thông Tinh Quang để ký kết với người mới đúng thật rất khắc nghiệt..." lời nói của cô quay một vòng, "thế nhưng tôi tin rằng người phụ trách của truyền thông Tinh Quang đã ký kết với tôi tất nhiên có lý do của họ, các vị nếu như có hiếu kỳ có thể thắc mắc với người phụ trách của công ty, cá nhân tôi cũng rất muốn biết vấn đề này."

Trong mắt nhà báo nữ thoáng qua cô cùng5cùng ngạc nhiên.

Không thể nghĩ rằng người mới như Tô Tố lại vô cùng khôn khéo, cô thẳng thừng cắt ngang hỏi, "tối hôm qua tòa báo chúng tôi nhận được thông tin, nói rằng quan hệ của cô Tô Tố và Tiêu tổng không hề đơn giản, xin cô Tô Tố giải thích một chút"

Tô Tố kinh ngạc "a?" một tiếng, "quan hệ không hề đơn giản? quý tòa soạn từ đâu nghe được tin đồn không thực này vậy, tôi và Tiêu tổng chỉ đơn thuần là quan hệ ông chủ và nhân viên, chỉ có vậy thôi."

"vậy tối hôm qua cô Tô Tố làm thế nào mà trở thành nữ đồng hành của Tiêu tổng xuất hiện trong dạ tiệc vậy?"

Tô Tố cười nhẹ, chế nhạo nói "ông chủ có lệnh, nhân viên nào dám không nghe hả."

Nhà báo không còn muốn hỏi tiếp, Phạm Lãng trong đoàn làm phim đã nhận được tin tức kịp thời đến, ông là đạo diễn từng trải, đối với những nhà báo nhỏ bé này tất2nhiên không hề để trong mắt, trực tiếp cho người đưa nhà báo cách ly bên ngoài, đưa Tô Tố vào trong phòng chụp hình.

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm, nhanh chân theo bước đạo diễn Phạm.

Cô còn tưởng rằng đạo diễn sẽ mắng cô, nào có biết Phạm Lãng bất ngờ đối với cô rất ôn hòa

Tô Tố lẩm bẩm, cũng không biết hôm nay Tiêu Lăng nói với ông ấy cái gì, bất ngờ khiến đạo diễn thay đổi tính cách.

"ái, đạo diễn, những diễn viên khác đâu ạ?" cô phát hiện phòng chụp hình vô cùng yên tĩnh, căn bản không có diễn viên.

"hôm nay không có diễn viên khác"

“hả…”

Phạm Lãng cười với cô, rất vui vẻ vỗ vai cô, “Tô Tố à, cô sắp nổi tiếng rồi. Khẩn trương đi thay y phục trang điểm. ”

“ồ!”

Tô Tố không hiểu ra sao cả tiến vào phòng trang điểm, bắt đầu trang điểm.

…

Trang điểm xong Tô Tố mới biết công việc của hôm nay là phải làm gì.

Bởi vì Tiêu Lăng lần đầu tiên xem9trọng một người mới như vậy, vì vậy trên báo chí và tin tức giải trí đều xuất hiện tên của cô, khiến cho toàn dân đối với cô càng hiếu kỳ, đặc biệt sau khi biết cô là nữ vương Mỹ Đỗ Sa trong {Ngạo Vân truyền}, càng là lời đồn sôi nổi muốn nhìn thấy ảnh chụp trong phim.

Hôm nay chính là chụp ảnh trong phim của cô và nam diễn viên chính còn có nữ diễn viên chính.

Vào trong phòng chụp hình, Tô Tố nhìn thấy Trần Kiêu đã thay y phục trang điểm xong, tranh thủ thời gian rảnh rỗi trong lúc chụp hình, cô hỏi anh “…hôm qua anh nói với tôi hôm nay rất bận, chỉ là việc này sao?”

Trần Kiêu cười gật đầu. “trong đoàn làm phim hôm nay nhờ ánh sáng của bạn, được nghỉ một ngày. Đợi chút chụp xong rồi, tôi cũng có thể nghỉ nửa ngày. Tiểu nha đầu, sau khi nổi tiếng nhớ mời đó.”

Tô Tố đỏ mặt, “đừng có nói đùa nữa.”

Vai diễn của1cô tuy rằng là nữ diễn viên chính thứ hai, nhưng phần kịch bản không nhiều, cho dù cho quay thành công, cũng không thể nổi tiếng.

Trần Kiêu lắc đầu không nói gì.

Có công ty lớn Tinh Quang đứng sau chống lưng, bộ phim đầu tiên đầu tư lớn vào chính là {Ngạo Vân truyền} con đường ngôi sao về sau chỉ sẽ là một đường thẳng, nổi tiếng cũng chỉ là vấn đề của thời gian mà thôi.

Chụp hình phim chụp hai phông cảnh.

Cảnh đầu tiên là cảnh khi Ngạo Vân và Mỹ Đỗ Sa lần đầu gặp mặt. Nam chính trốn trong góc, Mỹ Đỗ Sa sau đó bị buộc treo lên trên không, ánh mắt lạnh giá nhìn xuống nhóm người phía dưới.

Cảnh thứ hai là Ngạo Vân và Mỹ Đỗ Sa không may bị nhốt trong Viêm Địa Tâm, hai người bị bao quanh bởi tầng lửa lớn khắp trời, y phục trên người nhanh chóng bị cháy tả tơi. Lửa của Viêm Địa Tâm gồm cả lửa ham muốn, cảnh tình cảm mãnh liệt của hai người xảy ra tại đây.

Hai người mặc lại y phục xong trang điểm xong, tạo hình ân ái cố định xong, thì cứ để nhân viên quay phim.

Tuyển chọn xong hai cảnh quay, đằng sau vẫn còn một cài cảnh quay của Mỹ Đỗ Sa cá nhân, trong cảnh quay thể hiện rất rõ tính cách nhân vật trong phim của cô, vậy nên cô chỉ cần phải biểu cảm vẻ đẹp băng giá quyến rũ là được rồi.

Tô Tố vốn nghĩ rằng đã quay xong rồi, nào có biết Phạm Lãng lại muốn cô tiếp tục thay y phục.

“vẫn còn phải quay sao?”

“vẫn còn có ảnh trong phim của cô và nữ chính”

“…”

Được thôi, cô vốn nghĩ đã xong việc rồi.

Trần Kiêu đã tẩy trang xong, chào hỏi qua với cô thì đi cùng trợ lý về nhà rồi.

Hôm qua Tô Tố mới bắt đầu quay phim, vậy nên vẫn chưa gặp được vai nữ chính, nhưng chọn vai của Ngao Vân Truyện cô vẫn có biết, vai nữ chính cô đã gặp qua, đó là người mới của truyền thông Tinh Quang, năm nay mới mắt một trong bốn tiểu hoa… Đường Sảng

Trong kịch bản phim của {Ngạo Vân truyền}, vai nữ chính Dục Nhi và Mỹ Đỗ Sa chỉ có duyên gặp một lần, lúc đó Mỹ Đỗ Sa đã ở bên cạnh Ngạo Vân, Dục Nhi từ trong gia tộc đi ra, nhìn thấy hai người họ đồng hành.

Hai người khi được nhận vào đều biết sự tồn tại của đối phương, khi gặp mặt nhau cũng rất tự nhiên.

Nhưng thời gian quay phim thường xuyên xuất hiện vấn đề.

Ở bên ngoài hiện trường quay Phạm Lãng không ngừng quát mắng.

"Đường Sảng có chuyện gì với cô vậy, cô diễn là vai nữ chính hiền hậu khoan dung rộng lượng, cô nhìn Mỹ Đỗ Sa là ánh mắt gì vậy? ánh mắt dường như muốn nuốt sống người ta vậy, đây là hình tượng của cô trong phim sao!"

Đường Sảng nghiến răng khó chịu, hôm qua cô tận mắt nhìn thấy Tiêu Lăng kéo Tô Tố vào phòng tổng thống trong khách sạn, tất nhiên bây giờ cô hận không thể dùng ánh mắt để giết cô ta!

Sắc mặt của cô ấy cứng đơ, thay đổi sang một biểu cảm khác.

Phạm Lãng tiếp tục phát bực, gào thét lên, "Đường Sảng cô có biết diễn không! Cô diễn là vai người vợ cả khoan dung rộng lượng, không có hãm hại vợ bé, diễn lại!"

Tô Tố cũng rất bất lực, cô cảm thấy Đường Sảng giống như...rất chán ghét cô.

43. Chương 43

Đợi cho đến khi kết thúc buổi quay phim, thì đồng hồ cũng đã chỉ hai giờ chiều.

Tô Tố tẩy đi lớp trang điểm, vừa chuẩn bị ra về thì bị Đường Sảng và mấy người trợ lý của cô ta chặn lại trong phòng hóa trang.

Thợ trang điểm cũng đều đã về hết, giờ chỉ còn lại mấy người họ ở lại trong phòng.

Tô Tố cau mày, tuy nhiên cô không thấy sợ hãi.

Đây là nơi làm việc, đạo diễn Phạm Lãi còn ở ngoài kia, dù thế nào cũng khó có thể xảy ra chuyện gì.

"Cô Đường đây có chuyện gì không?"

Đường Sảng ném túi xách sang một bên, đi về phía Tô Tố, mắt nhìn chằm chằm vào cô, ánh nhìn như muốn bùng lửa.

Từ lần đầu gặp Tô Tố tại công ty, Cô đã cảm thấy Tô Tố sẽ là một mối đe dọa cho bản thân.

Nhưng cô không ngờ, mối đe dọa này kéo đến nhanh như vậy.

Nhớ lại ngày hôm qua, Tiêu Lăng đánh đạo diễn trước mặt mọi người chỉ vì Tô Tố, cô đã hận nỗi muốn ăn

tươi nuốt sống Tô Tố. Tiêu Lăng chưa từng vì một đứa con gái nào mà mất bình tĩnh đến thế.

Chưa từng một lần.

Cho nên cô thấy hoang mang.

"Tô Tố, tôi cảnh cáo cô, tránh xa Tiêu Lăng ra!"

Tô Tố bỗng dưng cảm thấy tim cô thắt chặt lại.

Tiêu Lăng và Đường Sảng rốt cuộc có quan hệ thế nào?

Đường Sảng vừa nói vừa lấn đến, Tô Tố toan vung tay đẩy cô ta ra, vừa đưa tay thì bị mấy nười trợ lý của Đường Sảng vây lấy cô, hai người kẹp chặt lấy khuỷu tay cô.

Tô Tố không cựa quậy được, sắc mặt cô khá khó coi," Đường Sảng, cô định làm gì?"

Đường Sảng thấy Tô Tố đang phải bó tay chịu trói, tâm tính cũng dễ chịu đi ít nhiều, giơ tay nhéo lấy eo Tô Tố.

"Ái… Cô dừng tay lại!" Tô Tố đau đến suýt xoa.

Đường Sảng là người thông minh, có đánh cô ta cũng không chọn chỗ dễ bị nhìn thấy, sợ rằng người khác chỉ nhìn là biết, nên cô ta chỉ đánh những chỗ quần áo Tô Tố che được.

Cô ta bặm môi, cấu, xéo lấy da thịt Tô Tố, gằn giọng cảnh cáo cô, " Tiêu Lăng là của tôi! Đừng hòng dòm ngó anh ấy, Tô Tố, còn để tôi bắt gặp cô quyến rũ anh ấy thì đừng nghĩ tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô!"

Tô Tố cố cắn răng chịu đau, trợn mắt lườm Đường Sảng, "Cô là cái gì của anh ấy, tư cách gì cô cảnh cáo tôi."

Trong cô trào dâng cảm xúc chua chát, không biết vì cái gì, cô không thể giải thích với Đường Sảng quan hệ của cô và Tiêu Lăng.

"Vì tôi đã là người yêu của anh ấy nửa năm nay, không có đứa con gái nào có thể ở bên anh ấy quá ba tháng cả, nhưng tôi theo anh ấy đã được nửa năm rồi. Tôi đặc biệt hơn cô." Đường Sảng túm lấy cổ áo Tô Tố, nghiến răng nhìn cô, "Tô Tố, cô cũng giống như mấy đứa con gái khác thôi, tôi cũng chẳng thèm bận tâm đâu, nhưng tôi nói cho cô biết, cô đừng có nằm mơ được đỉa đeo chân hạc. Cô có biết anh ấy vì muốn lăng xê tôi đã làm gì không? Bộ phim cho thanh thiếu niên nổi tiếng khi trước mà tôi đóng, là do anh ấy yêu cầu công ty truyền thông viết kịch bản và dàn dựng dành riêng cho tôi đấy, anh ấy đả thông mọi quan

hệ cho tôi, để cho tôi giành giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất đại lục đấy, với anh ấy tôi là người đặc biệt, cô hiểu chưa?"

Tim Tô Tố quặn lại. Đau âm ỷ…

Rõ ràng biết được chuyện này đối với cô là một tin tốt, có Đường Sảng rồi thì Tiêu Lăng sẽ không quấy rầy cô nữa, nhưng… nhưng không hiểu sao tim cô lại thấy đau, mũi cô cay nồng?

Cho nên…

Tất cả những gì Tiêu Lăng đang làm với cô, chỉ là đang diễn lại những gì anh đã từng đối xử với Đường Sảng hay sao?

Trong đầu cô rối bời, cô còn không để ý tới Đường Sảng đã bỏ đi cùng với người của cô ta tự lúc nào.

Cô lững thững đi ra từ phim trường, tiến từng bước chậm chạp. Ánh nắng chói chang chiếu lên da cô những tia bỏng rát. Nhưng nay cô chẳng còn cảm thấy gì.

Cô cứ đi như vậy một tiếng liền, điện thoại bỗng dưng réo. Trên màn hình điện thoại là hai chữ "Tiểu Hy", khi này cô mới định thần lại, vội vàng bắt máy.

"Alô, Tiểu Hy?"

"Tô Tố, bao giờ mày về thế? Cảnh Thụy và Tiểu Thất nhớ mày lắm đấy, chúng nó muốn nói chuyện với mày." Phía An Tiểu Hy phát ra một số tạp âm.

Đến khi đầu dây bên kia có có tiếng vọng thì đã là tiếng nói ngọt ngào, non nớt của Tiểu Thất.

"Ma mi đang ở đâu thế? Hôm nay mẹ nuôi dẫn con và anh đi chơi công viên đấy, khi nào thì ma mi về, lần sau chúng ta cùng đi chơi nhé."

Trái tim lạnh băng của Tô Tố như ấm lại.

Khóe môi Tô Tố dâng lên, cô mỉm miệng cười với con gái: "Được chứ, lần sau ma mi sẽ dẫn con và anh đi công viên chơi nhé. Hôm nay ma mi xong việc rồi, lát nữa ma mi phải rẽ qua công ty một lát nhưng sẽ rất nhanh thôi là về với con nhé, hai đứa ở nhà đợi mẹ, phải ngoan nghe chưa nào."

"Vâng ạ, vậy bai bai ma mi."

“bye bye.”

Tô Tố cất điện thoại, tâm trí cô đã bình tĩnh lại.

Cô giơ tay bắt taxi, “ Tới truyền thông Tinh Quang.”

Tiêu Lăng cũng chả có quan hệ gì với cô cả, cô đau đầu vì anh ta làm gì.

Chỉ là một người đàn ông thôi mà.

Hứ!

Cô có một cậu hoàng tử ấm áp và một cô công chúa thông minh, cô còn cần gì một người đàn ông. Hơn nữa lại còn là dạng công tử làng chơi như Tiêu Lăng, Tô Tố nắm chặt lấy túi xách, cười nhạt.

Trêu ghẹo bao nhiêu người phụ nữ khác còn muốn sờ tới cả cô, quả nhiên là bệnh nghề nghiệp của mấy tay chơi.

Loại đàn ông như vậy không phải chỉ biết dựa vào có tý bề ngoài, lại có tý tiền, hay dùng danh vọng lôi kéo, ngoài ra chẳng còn điểm gì nổi bật hay sao?

Tô Tố cứ thầm tự nhủ với bản thân như vậy cho đến khi xe dừng lại trước cửa công ty, để cô thấy như bây giờ trái tim mình đã được trang bị một lớp giáp sắt dày dặn.

Người ra tiếp cô vẫn là thư ký Trương.

“Cô Tô, hôm nay công ty sẽ sắp xếp người quản lý và trợ lý cho cô.”

Tô Tố gật đầu lễ phép, và một chút xa cách, “Cảm ơn chị.”

Thư ký Trương là ai? Là trưởng thư ký bên cạnh Tiêu Lăng.

Dường như phát hiện thấy sự khác biệt của Tô Tố so với cô của buổi sáng, mặc dù không biết do đâu, nhưng Thư ký Trương đoán nghĩ sự tình không tránh khỏi có can dự đến Tiêu tổng.

Thư ký Trương dẫn Tô Tố lên lầu, thấy cô để ý quan sát xung quanh, sau khi xác định là không có ai ở đây, Thư ký Trương mới nghiêng đầu cười với Tô Tố, “ Sáng nay sau khi Tiêu tổng chở cô đến trường quay thì có việc nên đã đi công tác luôn rồi.”

Tô Tố như thở phào, cô không trả lời.

Lúc này cô không hề muốn gặp Tiêu Lăng, đúng lúc anh ta đi công tác càng tốt, vậy sẽ không có ai đùa bỡn cô nữa.

Nhưng không hiểu sao cô cảm thấy một chút thất vọng vụt qua?

Tô Tố ép mình gạt phăng đi những xúc cảm đó.

Thư ký Trương thấy mặt Tô Tố không được vui, bèn nghĩ khi sáng rõ ràng thấy còn bình thường, lúc chủ tịch về cũng vẫn rất vui vẻ, đáng nhẽ không có vấn đề gì mới đúng.

Chẳng có nhẽ lại có chuyện gì?

Nghĩ một hồi, cô quyết định không nói gì, dự tính đến khi sắp xếp xong công việc sẽ gọi điện báo cáo cho Tiêu tổng.

…

Người quản lý mà công ty chuẩn bị sắp xếp cho Tô Tố là một quản lý giỏi mới nổi danh, anh ta là một người có dáng dấp cao gầy, trắng trẻo thư sinh với một chiếc kính đen gọng trên sống mũi và ba lô sau lưng. Chợt nhìn thoáng qua, anh chẳng khác nào sinh viên đại học.

Lồng ngực Tô Tố đập thình thịch.

Không ngờ lại là Trương Việt!

Người quản lý của cô ở kiếp trước, Trương Việt!

Nhưng nói như vậy thì Trương Việt đúng là cây cổ thụ của cô, nếu như không có anh, kiếp trước không biết cô đã bị người ta đùa bỡn, trêu ghẹo bao nhiêu lần. Lần nào cũng là Trương Việt giúp đỡ, bảo vệ cho cô. Mỗi lần xuất hiện sự trên kiện gì, anh đều đi theo cô, chỉ cần thấy có thể có chuyện xảy ra thì anh lập tức đưa cô rời đi.

Nhưng… Trương Việt rõ ràng không ký kết gì với bên truyền thông Tinh Quang, theo như cô biết thì hợp đồng của anh vẫn chưa hết hạn mới đúng.

Thư ký Trương bắt đầu giới thiệu, “Vị này là người quản lý cao cấp mà công ty truyền thông Tinh Quang của chúng tôi mời tới, tên là Trương Việt, sau này anh ấy sẽ là người quản lý riêng của cô.” Thư ký Trương chớp chớp mắt, thấy gương mặt Tô Tố hơi thẫn ra, cô cười, khẽ nói, “Đồng thời, Trương Việt cũng là anh

trai của tôi, cô Tô, nếu như sau này có chuyện gì không tiện tìm tôi, cô có thể nói với anh trai tôi cũng được."

Tô Tố kinh ngạc há hốc mồm.

Trương Việt và Thư ký Trương còn có mối quan hệ như vậy sao?

44. Chương 44

"Ế đây không phải là ma mi sao "

Tiểu Thất cố rướn chiếc cổ bé nhỏ của mình để xem điện thoại của Cảnh Thụy, trên màn hình điện thoại có một tấm ảnh lớn, có ma mi khoác tay một chú lạ hoắc.

Tiểu Thất nhìn cách ăn mặc của mẹ, chống cằm phấn khích, "òa, ma mi đẹp quá."

Tô Cảnh Thụy thấy hơi căng khóe miệng.

Có thể để ý đến trọng tâm hơn không.

Cũng may Tiểu Thất sau khi mơ mộng viển vông xong, lấy tay chỉ vào người đàn ông trên màn hình, "Anh ơi, người đàn ông này là ai thế?"

Tiểu Thất mặt hoài nghi, "hình như có chút… quen quen?"

"Ừ!"

Đúng là nhìn quen quen.

Tô Tiểu Thất chống cằm suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng òa lên, "A, a, em biết rồi."

"Hử?"

"Giống anh." Tiểu Thất chỉ vào gương mặt nhỏ của Cảnh Thụy, "Anh, chú này giống anh lắm này, anh nhìn đi, mũi và mắt của hai người nhìn giống lắm này."

Đặc biệt là gương mặt vô cảm… Tuy nhiên câu này Tiểu Thất không dám nói, sợ rằng nói ra anh trai lại dùng ánh mắt lạnh đến rùng mình nhìn cô bé.

Tô Cảnh Thụy chạy đến trước gương, hết sức nghiêm túc ngắm nghía gương mặt của mình, sau đó lại kiểm tra lại thật kỹ gương mặt kia trên màn hình điện thoại.

Nó xoa xoa cằm, rút ra kết luận.

Hình như có hơi giống…

Tiểu Thất cũng phấn khích, trèo vội xuống giường, khua chân múa tay, đôi mắt như sương mai nhìn Cảnh Thụy, "anh ơi, anh ơi, người này có phải là daddy của chúng mình không vậy?"

Tô Cảnh Thụy phút chốc nhíu lông mày lại thành một chú sâu róm, tay ấn nhanh nút quay lại, bức ảnh trên điện thoại cũng biến mất luôn.

"A a a, em vẫn chưa xem xong mà, anh mau bật lại đi, Tiểu Thất vẫn muốn xem."

Tô Cảnh Thụy hẫng giọng một cái, "Tiểu Thất!"

Âm thanh không lớn nhưng mang một vẻ nghiêm nghị nhất định, Tiểu Thất thấy vậy chu môi, không dám nói gì nữa.

Ưm… Lúc anh giận cũng đáng sợ thật.

Đôi mắt đen láy đảo nhanh một vòng. Hì hì, nó quyết định đợi lúc anh không để ý nó sẽ tự dùng điện thoại của mình tìm trên mạng, đằng nào cả hai anh em đều biết chữ lại cũng biết dùng máy điện thoại.

Tô Cảnh Thụy biết được suy nghĩ của cô em gái, lập tức cau mày, "Không được tìm!"

"Tại sao ạ?"

"Em muốn tìm daddy à?"

Tô Tiểu Thất nghiêng nghiêng mái đầu suy nghĩ. Hồi trước khi đi học, các bạn nhỏ khác đều có daddy đến đón về, hơn nữa daddy của các bạn ấy còn mua đồ chơi và đồ ăn ngon cho các bạn nữa, nó gật gật đầu, " Muốn chứ."

Tô Cảnh Thụy càng nhíu mày chặt hơn.

“Không được!”

“Tại sao?”

“Ông ta là người xấu.”

Tô Cảnh Thụy đính chính, “Tiểu Thất, nếu ông ta là người tốt, ông ta đã đến tìm ma mi của chúng ta lâu rồi, sao có thể để cho ma mi chúng ta phải khổ như vậy.”

Hình như cũng có lý

Tiểu Thất lập tức thấy không vui, miệng ngậm ngón tay, quay ngoắt mặt đi, “Daddy là đồ xấu xa, anh à, Tiểu Thất sẽ dạy cho ông ấy một bài học.”

Tô Cảnh Thụy cau mày suy nghĩ, rồi ngoắc Tiểu Thất lại, “Lại đây, anh em mình cùng nghĩ cách.”

…

Trong phòng khách, An Tiểu Hy cũng đang xem thông tin về Tô Tố.

Trên máy cô cũng hiện rõ tấm ảnh giống như trên điện thoại của Cảnh Thụy khi nãy.

“Ừm… Tố Tố. Mày có thấy Tiêu Lăng mặt rất quen không?”

Tô Tố bỏ tập kịch bản trong tay xuống, liếc nhìn điện thoại, “Không.”

“ Mày không thấy rằng… Anh ta có nét rất giống với Cảnh Thụy nhà mình à?”

An Tiểu Hy bỗng dưng tự mường tượng trong đầu một kịch bản cẩu huyết, lẽ nào gã đàn ông 5 năm trước… lại là Tiêu Lăng?

Cha Mẹ ơi! Nếu thế thì giống trong phim quá.

“ Giống Cảnh Thụy?” Tô Tố lại khép kịch bản, lắc đầu nguầy nguậy, làm mặt ghê tởm, “Mày đừng có đem hắn ra so sánh với Cảnh Thụy nhà mình.”

Làm sao mà so sánh được.

Tiêu Lăng như là một con quỷ vậy, trong khi Cảnh Thụy của chúng ta là một thiên thần. Chẳng có một điểm nào giống ở đây cả.

"Anh ta… không phải là bố của Cảnh Thụy và Tiểu Thất đấy chứ?"

"Không thể nào." Tô Tố rùng mình, khẳng định, "Sao có thể là anh ta được! Năm đó, Tô Huệ vì muốn "nắn" tao nên mới cố tình sắp đặt chuyện như vậy, nó hận tao vô cùng, nghĩ đến chuyện đó, nó nhất định sẽ kiếm mấy thằng cò bơ cò bất chứ, không thì làm sao nó hả giận được."

Con người Tô Huệ chẳng tốt lành gì đâu.

An Tiểu Hy nghe vậy mới biết 5 năm trước là do Tô Huệ cố tình hãm hại Tô Tố, cô tức mình quát lớn, "Bà chị của mày thật vô liêm sỷ, quả không hổ là con gái ruột của Tô Đại Khuê, thật đúng là được cả nhà, chuyện tiểu nhân bỉ ổi gì cũng làm được. Sao lúc ấy mày không báo cảnh sát cho cô ta ngồi cũi đi, hời cho cô ta quá."

Tô Tố chỉ cười không nói gì.

5 năm trước nếu thật sự là cô ta làm, không chừng Tô Tố đã báo cảnh sát thật.Tô Tố của trước đây quá hiền, gặp chuyện gì cô cũng nhẫn nhịn, cô không hề biết rằng có những người mà cô càng nhịn họ càng muốn cưỡi lên đầu cô.

Khi trước trong một đêm tiệc, cô cũng đã dọa Tô Huệ, nếu có bằng chứng trong tay chắc chắn cô cũng không do dự báo cho cảnh sát.

"Ài… " An Tiểu Hy tiếc nuối nhìn điện thoại, thở dài ngao ngán, "Không phải anh ta thật à?"

"Chắc chắn không!"

"Tiếc quá, nếu mà là anh ta tốt biết bao. Nghĩ xem… nếu thế thì chuyện của mày sẽ giống như trong phim vậy, gặp lại sau bao nhiêu năm, sau đó là các tình tiết tình cảm đan xen lẫn lộn… " An Tiểu Hy mặt mơ mộng.

Riêng Tô Tố thấy rùng mình.

Cô bây giờ chắc chắn không muốn dính líu gì đến Tiêu Lăng, đặc biệt là sau khi biết quan hệ của anh và Đường Sảng.

Người đàn ông này như một con ngựa giống vậy.

May sao anh ta đi công tác rồi nếu không cô sợ Tiêu Lăng lại tiếp tục quấy rầy cô.

"Bây giờ cũng một mình tao nuôi hai đứa nó, không phải vẫn tốt đấy thôi. Lúc này ấy, dù là không kiếm được nhiều, nhưng vẫn sống qua ngày được mà. Hai đứa nhỏ vừa thông minh vừa ngoan ngoãn, đó là phúc phận của tao rồi."

Tô Tố nghĩ đến đây, cười tít mắt.

"Mày làm tao cũng muốn đẻ quá… "

Tô Tố cười nhoẻn miệng, không nói gì.

Thời gian này cô đã bù lại toàn bộ cảnh diễn của vai Mỹ Đỗ Sa, cũng không còn bận rộn như lúc trước nữa, cô có thêm thì giờ chơi với con, một cuộc sống như vậy thật hết sức êm đềm.

An Tiểu Hy vỗ vào tay Tô Tố.

"Sao thế?"

"Mày bào Cảnh Thụy và Tiểu Thất thông minh như vậy, gien của bố chúng chắc chắn là không tồi đâu, mày không nghĩ đến chuyện tìm bố cho tụi nhỏ à?"

Tô Tố tặc lưỡi.

Cái gì mà tụi nhỏ thông minh thì nhất định là do bố chứ.

Lẽ nào gien của cô không tốt!

Hứ!

Cô tức mình lườm Tiểu Hy một cái, "Tìm gì mà tìm, tình một đêm thôi mà, tao còn chẳng biết mặt gã đó trông như thế nào, đi đâu tìm bây giờ. Hơn nữa mày thử nói xem, tao không quen biết gã, mà gã còn chuyện đó chuyện đó được, chắc chắn cũng là dạng không ra gì, nếu như thế á, còn chẳng bằng một mình tao nuôi lớn hai đứa nhỏ."

Hình như cũng có lý.

"Hú hú, quyết định vậy đi, quên tên đó đi, ha ha, hai đứa mình sẽ nuôi dạy tụi nhỏ thành người."

Trong một căn phòng làm việc tận nơi nước ngoài, Tiêu Lăng hắt hơi một cái rõ mạnh.

"Tiêu tổng, ngài sao thế ạ?"

45. Chương 45

Sao vậy?

Tiêu Lăng lúc nãy chỉ thấy lông tơ trên lưng dựng ngược, hình như có một linh cảm chẳng lành.

Thư ký Trương bật cười, đùa, "Tiêu tổng, nghe nói hắt hơi là biểu hiện của việc có người nhớ nhung đó, có lẽ nào lại là cô Tô không?"

Tiêu Lăng sầm mặt.

Nhớ anh?

Tiêu Lăng đến chi nhánh công ty tại Anh đã nửa tháng nay, lúc đến hơi vội, thư ký Trương cũng cấp tốc bay sang vào ngày hôm sau. Trong thời gian này, để thử thách Tô Tố, anh cố tình không gọi điện cho cô. Nhưng chết tiệt, tiểu yêu tinh đó như quên mất anh thật, đừng nói đến một cuộc điện thoại mà đến một tin nhắn cũng không có.

Tiểu yêu tinh vô lương tâm này!

Xem, sau khi về nước anh sẽ trừng trị cô thế nào.

Tiêu Lăng thở hắt một tiếng khó chịu, nhìn đống văn kiện đã ký, anh dựa người vào lưng ghế, day day quầng trán, "Tiếp đến có hành trình gì?"

"Tối nay còn một buổi tiệc cần tham gia, sáng mai có một buổi hợp đồng cần ký với ngài James."

"Đặt vé1máy bay ngày mai, mai về nước."

Thư ký Trương khựng lại, như vậy có gấp rút quá không.

Tiêu Lăng không muốn nói nhiều, ra hiệu thư ký không cần nói gì nữa.

Thư ký Trương lắc đầu ngao ngán, vừa định đi ra lại bị gọi giật lại.

“Đợi chút.”

“Tiêu tổng còn gì căn dặn?”

“Cô đi mua giúp tôi một món quà… ”

“Dạ… cho cô Tô phải không ạ.?” Dạo này Tiêu tổng hình như chỉ qua lại với mình cô Tô là người khác giới.

Tiêu Lăng gõ nhẹ lên bàn làm việc, suy nghĩ một hồi, anh vẩy tay, “Thôi, sau bữa tiệc tối nay tôi sẽ tự đi mua.”

Thư ký Trương hơi ngạc nhiên nhưng cô cũng không hỏi nhiều, gật đầu rồi tiến ra khỏi phòng.

…

Trong những ngày không có sự có mặt của Tiêu Lăng, cuộc sống của Tô Tố trôi qua rất êm đềm.

Phân cảnh của cô cũng đã quay gần xong, cô rảnh rỗi hơn, cũng có thời gian đưa hai đứa nhỏ đến trường học.

“Ma mi, tại sao hè rồi mà vẫn phải đi học ạ?”

Tiểu Thất mặt xị xuống, kéo lấy tay Tô Tố, tỏ ra khá không thích đến1trường mẫu giáo. Cô bé ngước mặt lên, gương mặt bí xị, nắm chặt lấy tay Tô Tố mà lắc qua lắc lại, “ma mi, không đi có được không?”

Tô Tố có chút ngao ngán.

Trường mẫu giáo này là một cơ sơ ở gần căn hộ của Tiểu Hy, an ninh rất đảm bào, cũng có nhiều phụ huynh cho con theo học. Cô đã suy nghĩ rất lâu mới chọn được cơ sở này.

Ai mà nghĩ được Tiểu Thất lại không ưa đến vậy.

Tô Tố ngồi xuống ngang với hai đứa trẻ, “Tiểu Thất, sao lại không muốn tới trường vậy?”

Tiểu Thất bĩu môi, “Mấy đứa nhóc ở trường mẫu giáo trẻ con lắm, Tiểu Thất mới không muốn chơi với mấy đứa nhóc kìa.”

Tô Tố khóe miệng giật giật.

Đám nhóc?

Con cũng là một đứa nhóc đấy!

Cô bỏ cuộc với đứa con gái, quay qua nhìn Cảnh Thụy, “Cảnh Thụy, con thì sao?”

Tô Cảnh Thụy như một ông cụ non, suy nghĩ hồi lâu cậu quay lại gật đầu.

“Được!”

Tô Tố hơi có chút kinh ngạc, Cảnh Thụy trước giờ vẫn như một ông cụ non, cô còn nghĩ cậu mới là đứa khó5nhằn kìa.

Tô Cảnh Thụy lúc này đã nắm lấy tay Tiểu Thất, “Có anh ở đây mà.”

Như vậy, Tô Tố thành công trong việc đưa hai đứa đến trường học.

Sau khi hai đứa nhỏ đi học, Tô Tố mới phát hiện Tiểu Hy bắt đầu bận rộn. Cô như bỗng nhiên ngộ ra, có lẽ khi trước vì chăm sóc hai con của cô mà Tiểu Hy không nhận thêm công việc, nghĩ vậy Tô Tố thấy chút có lỗi với Tiểu Hy.

Tiểu Hy học chuyên ngành diễn nhưng cô nói chuyện khá lau loát, thi thoảng trong trường có hoạt động thì đều mời Tiểu Hy lên dẫn Chương trình.

Cũng vì lý do đó Tiểu Hy quen được không ít người, có thêm nhiều hơn mối quan hệ.

Công việc làm thêm của cô cũng là MC dẫn Chương trình.

Hôm nay, một ngày bình thường như mọi ngày, hai đứa nhỏ đi học, hiếm khi Tô Tố và Tiểu Hy có thời gian nằm ở nhà xem ti vi. Hai người cuộn mình trên sofa, dựa đầu vào nhau vừa xem game show truyền hình vừa truyền tay nhau gói khoai tây.

Ti vi vừa2phát đến đoạn tin vắn, về chuyện thị phi một nam minh tinh, Tiểu Hy kích động nhiếc mắng, khua tay múa chân.

“Hứ, chuyện tòm tem ngoài hôn nhân của anh ta cuối cùng cũng bị bại lộ rồi, mẹ nó chứ, tên này sở khanh thật luôn, vừa đi ăn phở bên ngoài vừa đóng vai người chồng tốt, súc sinh!”

Tô Tố đẩy đầu cô một cái, “Mày biết trước rồi à?”

“ Ờ!” Tiểu Hy hếch cằm, tay chống nạnh, tướng: “đương nhiên là tao biết lâu rồi”. “Người trong giới đều biết hết rồi, chỉ là họ không truyền ra ngoài thôi.”

Được thôi, hóa ra chỉ có mình cô là chẳng biết gì.

Bản tin này vừa phát xong lại nối bản tin khác. Tô Tố vừa nhìn thấy người đàn ông xuất hiện trên ti vi, cô thần người ra, mặc cho miếng khoai tây cứ nằm nguyên trên tay.

Đây không phải là… đạo diễn Lý Vĩ mà cô gặp hôm dạ hội sao?

An Tiểu Hy không nhận thấy sự khác thường của Tô Tố, tay cô thọc vào túi khoai tây nhấc ra một miếng ngấu nghiến, nhai ”nhóp nhép”, vừa nhìn9thấy Lý Vĩ, cô lộ rõ vẻ khinh miệt, “Ê, cái tên đốn mạt này sao cũng lên thời sự rồi. Để xem… đạo diễn nổi tiếng Lý Vĩ lợi dụng chức vụ, “làm luật” với nhiều nữ minh tinh, bị trả thù đẫm máu–chặt mất bàn tay phải. Uổi, tin tức này hơi bị nóng hổi đấy.”

Tô Tố nhìn thấy hình ảnh máu me trên màn hình, rùng mình, khoai tây cũng khỏi muốn ăn luôn.

An Tiểu Hy cũng vậy, cô vứt lại miếng khoai tây vừa lấy vào trong bịch, rụt cổ, “Chẳng biết ông ta đắc tội ai đây.”

“Ờ… ”

“Lý Vĩ à, xem ông mới quay được hai bộ phim ăn khách một chút mà đã không còn nhớ mình là ai rồi, trong giới thì ông ngang tàng hống hách, lần này thì xem ra đắc tội ông nào rồi, không thì sao mà phải chịu đau đớn thế này.”

Không… không phải chứ.

Tô Tố giật mình nhớ lại tối hôm đó trong khách sạn, Tiêu Lăng hung hăng hỏi cô, Lý Vĩ dã dùng tay trái hay tay phải chạm vào cô.

Lông tơ cô dựng ngược.

Cô nuốt nước bọt, chắc là… không1phải anh ta làm chuyện này chứ.

“Mày sao thế, sắc mặt khó coi vậy?” An Tiểu Hy nhìn Tô Tố.

Tô Tố nghĩ một hồi, bặm môi đành nói cho Tiểu Hy biết câu chuyện tối hôm dạ tiệc, tiện cô cũng nói luôn chuyện công ty sắp xếp quản lý cho cô, sắc mặt cô trắng bệch nhìn Tiểu Hy, "Tiểu Hy… Mày bảo, có phải do anh ta làm không?"

An Tiểu Hy đơ ra, "Cho nên tối đó mày ở với Tiêu Lăng? Lúc mà kết thúc dạ tiệc?"

Tô Tố đơ cứng, gật đầu.

"Ố ồ, mày đã kịp bắt cặp với anh đẹp trai đó rồi."

Tô Tố cáu.

"Có thể để ý vào vấn đề chính không!"

An Tiểu Hy lăn lộn xong bèn suy nghĩ, nói cho cùng cô cũng vẫn quan tâm đến cô bạn thân này hơn. Cô tắt ti vi, xoay người lại khoanh chân nhìn Tô Tố cười tít mắt, "Tô Tố, nói cho tao biết, mày nghĩ như thế nào?"

"Tao thấy anh ta… rất đáng sợ."

Tiêu Lăng gần như là một tên biến thái vậy, từ ngày đầu cô gặp anh ta đã vậy, anh ta vừa dọa dẫm vừa dỗ ngọt, nếu như chuyện của Lý Vĩ đúng là do anh ta làm thì cô thề sau này sẽ tránh anh ta thật xa.

Cái giá phải trả cho việc làm mách lòng anh ta lớn quá.

Hôm nay anh ta có thể đối xử như vậy với Lý Vĩ, ai mà biết sau này anh ta có làm như vậy với cô không?

"Công nhận là đáng sợ thiệt." An Tiểu Hy nhớ lại hình ảnh máu me khi nãy, cô rùng mình, "Thế mày làm sao bây giờ? Hay là nói thẳng với anh ta mày có con rồi, cho anh ta tự bỏ cuộc?"

"Không được, một tên biến thái như hắn ta mà biết chuyện Tiểu Thất và Cảnh Thụy, chắc chắn sẽ dùng tụi nhỏ để uy hiếp tao."

An Tiểu Hy thở dài, "Vậy phải làm sao? Chẳng nhẽ cứ để như thế này."

Tô Tố lắc lắc đầu.

Nếu cô biết nên làm gì, thì đã không phải u sầu sợ hãi như thế.

Nhưng may sao dạo gần đây không thấy Tiêu Lăng liên lạc với cô, biết đâu anh ta lại đã tìm được con mồi mới và quên cô rồi thì sao?

Nghĩ đến đây, cô thấy trong lòng nhẽ nhõm đi nhiều.

Tô Tố chỉ thở phào được hai ngày, sau đó thì cô có muốn vui vẻ cũng không được nữa. Ngày hôm đó, cảnh quay của cô không nhiều, quay xong cũng mới một giờ chiều, vừa bước ra khỏi phim trường, cô đã thấy chiếc xe hơi quen thuộc của Tiêu Lăng đậu bên lề đường.

Tiêu Lăng đương nhiên cũng đã nhìn thấy cô, anh ra khỏi xe bước thẳng về phía cô.

Chương 46

Phản ứng đầu tiên của Tô Tố là chạy.

Nhưng mỗi lần nghĩ trốn thoát, đôi chân cô như không dịch chuyển được. Đang là mùa hè, rõ ràng mặt trời đang nắng chói chang, nhưng cô cảm thấy mồ hôi lạnh buốt phía sau lưng.

Cô vẫn ngượng ngùng đứng đó, gượng cười với anh, "Tiêu… Tiêu Lăng à, chả phải thư ký Trương đã nói là anh đi công tác rồi sao, sao trở về sớm thế?"

Đôi mắt của Tiêu Lăng lạnh lẽo một lúc, và tiếng bước chân của anh ngày một lớn hơn.

Nhanh?

Anh ta đã đi công tác suốt mười bảy ngày, đếm thời gian mỗi ngày, chỉ cảm thấy rằng mỗi ngày một đau khổ. Anh vừa trở về nước, và thậm chí không về nhà, anh đi thẳng đến thành phố điện ảnh mà không ăn cơm. Để không làm phiền việc quay phim của cô, anh đã chờ hơn một tiếng đồng hồ trong phòng quay phim, chỉ muốn gặp cô sớm thôi.

Nhưng người phụ nữ đáng chết này lại nghĩ rằng anh về vậy là sớm?

Có phải anh ta suốt đời này không làm phiền cô, cô sẽ thấy hạnh phúc.

Càng nghĩ mặt anh càng tối sầm lại.

Anh nắm lấy cổ tay cô và khuôn mặt tối sầm không nói một câu kéo cô về hướng đang đậu xe.

"Ai… anh từ từ, chậm lại."

Tiêu Lăng bước tầng bước lớn, Tô Tố bị lôi kéo xém vấp ngã, cô không dám níu tay anh ra, cô lẩm bẩm, “Tôi có thể tự đi được không cần anh dắt đâu… ”

Đôi mắt sắc bén của Tiêu Lăng lướt nhìn Tô Tố cười thâm hiểm, thấy vậy cô không dám nói gì.

Trong lòng oán thầm.

Người đàn ông này thực sự bị bệnh, không biết ai khiến anh ấy không vui, còn chạy đến chỗ cô để làm mặt không vui.

Có phải không kí được hợp đồng, công ty sẽ bị phá sản?

Nghĩ về điều này, bản ngã xấu của Tô Tố cảm thấy mát dạ.

…

Chiếc xe đã được mở điều hòa, bước vào trong không khí thật mát mẻ.

Xe bắt đầu khởi động

Tiêu Lăng lập tức lái xe và sắc mặt nặng nề không nói gì.

Ban đầu, Tô Tố muốn mặc kệ anh, nhưng khi nhìn chiếc xe chạy trong một thời gian dài, không dừng lại, bất chợt cảm thấy lo lắng.

Cô nắm chặt lấy túi sách, quay đầu lại nhìn anh một cách cẩn thận. “Này… Tiêu Lăng, chúng ta sẽ đi đâu?”

Chúng ta à?

Hai từ này khiến Tiêu Lăng hài lòng, anh liếc nhìn Tô Tố, khuôn mặt anh trông có vẻ dễ chịu hơn một chút, “Đi ăn tối.”

Tôi đã ăn rồi…

Lời nói chưa được nói ra, Tiêu Lăng có vẻ đoán rằng cô sẽ nói điều này, từng ánh nhìn lạnh lẽo sắc bén toát ra từ trong mắt anh

Tô Tố nuốt lại lời nói.

Cô an ủi bản thân, không phải chỉ đi ăn thôi sao? Dù sao, cũng là ban ngày, anh ta không thể làm gì cô được. Nhưng khi cô nghĩ về những lời của Đường Sảng ngày hôm đó, nụ cười trên khuôn mặt của cô lạnh nhạt hơn, và cái mông nhỏ cố ý né sang một bên.

Chuyển động của cô rất cẩn thận, nhưng vẫn bị Tiêu Lăng phát hiện, anh lái chiếc xe và chân mày nhăn nhó.

Tiêu Lăng đưa Tô Tố đến một nhà hàng với một nhà bếp riêng.

Hoàn cảnh rất thanh lịch.

Lần này là thời điểm ăn uống, nhà hàng có rất nhiều người.

Tiêu Lăng muốn có một phòng riêng, hoàn cảnh trong phòng riêng rất tốt, trang trí kiểu thời cổ xưa, cánh cửa đóng lại, và không thể nghe được tiếng ồn ào bên ngoài nữa.

Tô Tố dở thủ đoạn, chờ đợi Tiêu Lăng ngồi xuống, sau khi Tiêu Lăng ngồi xuống, cô lập tức tìm một vị trí ngồi xa Tiêu Lăng

Tiêu Lăng cau mày nhìn cô và vỗ nhẹ vào vị trí ngồi bên cạnh anh, “qua đây ngồi”

“Được rồi… tôi ngồi đây rất tốt.”

“Lại đây!” giọng anh lạnh lại.

“Ờ!”

Tô Tố cắn môi, không cam tâm muốn ngồi cạnh anh, hai người vừa ngồi xuống, người bồi bàn xinh đẹp bèn rót trà.

Tô Tố không biết uống trà, nhưng khi cô nếm thử lại rất ngon.

Tiêu Lang rõ ràng là rất quen thuộc với nơi đây. Ngay cả thực đơn anh cũng không cần nhìn, liền gọi lên vài món ăn.

Tô Tố lật qua thực đơn và thấy giá ở trên thực đơn thì kinh ngạc.

Cái này quá đắt!

Cô thấy Tiêu Lăng không ngừng kêu món ăn, và nhanh chóng giật kéo tay áo anh, Tiêu Lăng quay nhìn, Tô Tô đau đớn tiếc rẻ nói: "chỉ hai chúng ta ăn sao lại gọi nhiều món thế, đủ rồi"

Vì anh ta mà tiếc tiền?

Tâm trạng không vui của Tiêu Lăng đột nhiên tiêu tan, và gật đầu với người phục vụ. "Được rồi, nhiêu đây đủ rồi."

"Được rồi, Tiêu Tổng hãy đợi tí."

Cô phục vụ xinh đẹp mỉm cười và rời khỏi phòng riêng. Khi người phục vụ rời đi, không khí trong phòng lại trở lạnh. Tô Tố có một chút e thẹn, cô buồn bã chán chường giật kéo khăn trải bàn, ho nhẹ một cái, quay sang nhìn Tiêu Lăng, bèn cất tiếng nói, "Này… anh thường xuyên đến đây ăn à?"

"Thỉnh thoảng."

"… " như vậy làm sao cô bắt chuyện tiếp được.

Tô Tố đổ mồ hôi, người này đúng là vị vua lạnh lùng.

Cô tiếp tục tìm chủ đề nói và bí mật hét lên với anh: "anh tâm trạng không tốt ư? Công việc bàn không thành công à?"

"Không tốt, thành công rồi."

Tô Tố phản ứng một lúc chợt hiểu rằng anh đang trả lời hai câu hỏi của cô.

Tâm trạng không tốt vì đã bàn thành công việc kinh doanh.

Cô lặng lẽ lau mồ hôi lạnh từ tay mình và hoàn toàn không nói nên lời.

Thôi kệ, anh ấy lạnh lùng vậy, cô sẽ không cần nóng mặt bắt chuyện nữa, không thèm nói chuyện nữa, cầm ly trà húp từng ngụm nhỏ.

Tiêu Lăng đợi một lúc và vẫn không thấy Tô Tố hỏi anh tại sao lại có tâm trạng xấu, thế là mặt anh tối sầm lại. Anh gần như tức giận muốn nôn ra máu, chịu đựng một hồi thấy người ta không có ý định chú ý đến anh, càng hậm hực, và anh chủ động mở miệng, "dạo này cô bận lắm à?"

Có quá bận đến ngay cả gửi tin nhắn và gọi điện thoại cho anh cũng không có thời gian à?

“Không, gần đây rất thoải mái, những cảnh của tôi đóng cũng gần hết rồi, chỉ còn một vài cảnh ngoài trời chưa quay thôi, đạo diễn cho biết phải đi đến những ngọn núi ngoài trời lấy cảnh, đến lúc đó họ cho tôi đi cùng với họ.”

Sắc mặt của Tiêu Lăng còn tệ hơn nữa.

Người phụ nữ chết tiệt này,thời gian nhàn nhã như thế cũng không liên lạc với anh ta!

Anh không thể nhịn được bèn lạnh mặt và thẳng thắng hỏi, “ không bận sao không liên lạc với tôi?”

Câu hỏi này được hỏi…

Họ không thân thiết đến nỗi phải liên lạc mỗi ngày.

Tuy nhiên, có đánh chết cô cũng không dám nói vậy với Tiêu Lăng.

Tô Tố sửng sốt một chút, và kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng, cảm thấy có lỗi, ngượng ngùng gãi đầu, “Anh không bận à?”

“Tôi có bận rộn đến nổi không trả lời được điện thoại của cô không?” Tiêu Lăng nhìn cô lạnh lùng. “sau này tôi đi công tác, nhớ gọi điện cho tôi.”

Tô Tố hít một hơi thật sâu, vừa muốn nói chuyện, cánh cửa phòng riêng mở ra, và thức ăn được đặt lên bàn.

Sự can đảm mà vừa mới được cô thổi phồng lên giờ như quả bóng bị kim đâm thủng, chốc lát bị xì xẹp.

Chán nản và cúi đầu xuống.

Quên đi, đợi cho đến khi bữa ăn kết thúc rồi nói tiếp

Cô ấy lắc nắm tay và bí mật cổ vũ cho bản thân mình. Hôm nay cô ấy phải nói rõ ràng với Tiêu Lăng.

Tô Tố thực chất không có đói.

Nhưng mà các món ăn trên bàn có đầy đủ hương vị thơm phức, những bữa ăn trưa trong đoàn phim không thể so sánh với những món ăn này.

Đặc biệt là món cua trên bàn, mùi thơm lan tỏa khiến Tô Tố thèm đến chảy dãi, cô nuốt nước bọt, cái bụng đột nhiên kêu "ọt ẹc".

Mặt Tô Tố đỏ bừng, ôm bụng và bí mật liếc nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng dường như nghe thấy tiếng kêu trong bụng cô, đôi mắt anh lóe lên một nụ cười, gắp một con cua lớn bỏ lên cái dĩa trước mặt cô, giả vờ nghiêm túc nhìn cô, "còn ngơ ra làm gì, ăn đi!"

Tô Tố lập tức mở mắt mỉm cười, và cúi đầu xuống ăn ngon lành.

Ngược lại Tiêu Lăng chưa ăn gì từ khi rời khỏi máy bay, mặc dù đói bụng, nhưng không có khẩu vị, vài món cuối cùng được gọi tất cả gần như vào bụng của Tô Tố.

Tô Tố hì hụt ăn.

Khó trách về giá của món ăn quá đắt, nó thực sự rất ngon.

"No chưa?" Tiêu Lăng thay đổi tâm trạng của mình rất nhiều, cười với cô. "nếu chưa no thì gắp thức ăn nữa đi."

"No rồi No rồi."

Tô Tố no say ôm bụng hài lòng.

Cái bụng cô đã bị nhét đầy, nếu ăn nữa sợ vỡ bụng mất.

"Tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Tôi có chuyện muốn nói với cô."

Họ đồng thanh nói, nói xong, cả hai đều ngẩn người ra, Tiêu Lăng rất hài lòng với mối quan hệ của hai người, gật đầu cười với cô ấy "cô nói trước đi."

Chương 47

Tô Tố im lặng một lúc, ngực cô đang đập thình thịch, đôi tay lo lắng đến đổ mồ hôi.

Chết sớm đầu thai sớm.

Cô hít một hơi thật sâu, sắp xếp lại từ ngữ, lặng lẽ khích lệ bản thân, nhưng vẫn không dám nhìn Tiêu Lăng, cúi đầu xuống bắt đầu nói.

"Tiêu Tổng, sau này nếu không phải chính sự, thì anh đừng đến tìm tôi." Cô ấy hoàn toàn không dám nhìn vào khuôn mặt của Tiêu Lăng, vì sợ nhìn rồi sẽ không có can đảm để tiếp tục nói, cô nói không ngừng giống như một chuỗi pháo nổ "chuyện ở khách sạn là ngoài ý muốn, chúng ta đều là người lớn, có thể chịu trách nhiệm cho hành động của mình, không phải chỉ là một đêm thôi sao, cho nên chúng ta hãy quên nó đi. Sau này anh là ông chủ của tôi, tôi chỉ là nhân viên, được không? "

Không khí "loạt loạt loạt" bị đóng băng.

Tiêu Lăng nắm lấy hộp đồ trang sức trong túi, khuôn mặt anh lạnh lùng đến đáng sợ.

Tô Tố rụt cổ lại không dám ngẩng đầu, nhẫn nhịn tiếp tục nói, "anh là đại tổng tài, tôi chỉ là một nhân viên quèn, cái gì cũng không phải, anh thực sự không cần mất nhiều tâm tư trong người tôi như vậy. Tôi là một rất hèn, không có lý tưởng hay tham vọng gì lớn, đủ tiền dùng là được… và thực sự không ngại anh biết sự thật, tôi hồi trước từng bị tình yêu làm tổn thương, bây giờ không có năng lượng yêu thêm lần nữa… "

"Là cái tên Cảnh Thuỵ?" Tiêu Lăng rất tức giận, đứng dậy đá ghế ở bên cạnh, mặt tái mét ngắt lời cô, "Tô Tố, cô có hạ tiện quá không! Người ta đã không cần cô, cô còn yêu người ta? "

Hạ tiện?

Khuôn mặt Tô Tố trắng bệch, cơn giận của anh ta đang dâng cao, túi bị siết chặt, anh đứng dậy một lần nữa.

Đúng!

Cô hạ tiện nên hết lần này đến lần khác nhịn anh.

Nhưng anh thì sao.

Anh có bạn gái còn trêu chọc cô, thậm chí còn không xấu hổ hơn nữa!

Cô trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, nắm lấy cái túi muốn đi.

"Em đứng lại cho tôi!" Tiêu Lăng nắm lấy tay cô, hung hăng kéo cô qua bức tường, thô lỗ áp lên, "Người phụ nữ đáng chết này, em có lương tâm không."

Anh toàn thân căng cứng, mỗi cơ bắp của anh đều hiện lên đầy tức giận.

Tô Tố hơi sợ, đôi mắt của cô hơi đỏ, nhưng kiên cường mím môi không nói chuyện

Anh còn nói lương tâm với mình.

Lúc anh đi trêu chọc nhiều phụ nữ, lương tâm đi đâu?

"Chết tiệt, Tô Tố, tôi sẽ không để cô đi đâu, người phụ nữ tôi xem trọng thì không thể không đạt được!" Tiêu Lăng tức đến đỏ mặt, giơ tay xé quần áo cô ra.

Tuy nhiên những lời này khi Tô Tố nghe thấy, nghe như anh thừa nhận rằng anh chỉ chơi với cô.

Cô dùng lực chống trả, "Tiêu Lăng, đồ khốn kiếp!"

Tiêu Lăng bị tức đến muốn điên

Anh nghĩ rằng anh đã dành rất nhiều sự kiên nhẫn với cô, bởi vì cô mà kết thúc với những người phụ nữ khác, cô vậy mà muốn rạch ròi quan hệ với anh, làm thế nào có chuyện tốt như vậy.

Anh nghiến răng, hung hăng cầm chặt tay cô, cắn lên cổ cô.

"Ah… "

Đau!

Tiêu Lăng không quan tâm, xé toạc quần áo.

Hôm nay Tô Tố mặc một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc váy in hoa màu đen dài đến đầu gối, anh ấy xé chiếc áo sơ mi của cô.

"Ah… anh buông ra!"

"Mơ đi!"

Anh có lẽ đối xử tử tế với cô quá, nên cô mới kiêu ngạo như vậy.

Tiêu Lăng cúi đầu thô lỗ hôn cô, cái miệng nhỏ nhắn của cô ngọt ngào hơn bao giờ hết, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta tức giận.

Anh nâng cô lên, hung hăng đè cô vào tường.

"Uhm… "

Chân cô không đụng đất, cả người bị nhấc lên.

Tiêu Lăng giận điên rồi, vén váy cô lên.

"Uhm… "

Cơ thể cô lạnh, trái tim còn lạnh lẽo hơn. Lắc đầu trong hoảng loạn, nhưng bất kể cô di chuyển hướng nào, môi anh ta cũng dính chặt, không để lại khoảng trống.

Khốn kiếp! Anh đang làm gì

Làm cô!

Ánh mắt của Tiêu Lăng khá rõ ràng.

Kỹ năng hôn của Tiêu Lăng quá cao siêu, Tô Tố làm sao là đối thủ của anh. Bị anh hôn đến trong đầu trống rỗng, toàn bộ cơ thể không còn chút sức lực.

Tố Tố cơ người vô lực dựa vào anh, không khí trong ngực như bị rút ra hết.

Hít thở ngày càng trở nên rối loạn hơn!

"Ừm… " Cô không thể kiềm chế được, đôi tay vô thức quấn quanh cổ anh.

Tiêu Lăng cũng động tình, nhưng vẫn còn một chút lí trí.

Anh sợ làm tổn thương cô, vươn tay siết chặt vài cái.

"Uhm… "

Tô Tố rùng mình, thở hổn hển dữ dội.

Tiêu Lăng thở nặng nề, anh buông môi cô ra, mỉm cười đặt ngón tay lên cô "Tiểu yêu tinh, em thích anh."

Tô Tố mơ hồ mở to mắt, chỉ nhìn thấy chất lỏng trong suốt chảy trên đầu ngón tay của anh, mặt anh hài lòng và xấu xa.

Khuôn mặt nhỏ ửng hồng.

Cô không tự nhiên động đậy cơ thể, thì mới phát hiện tư thế của hai người thật xấu hổ, “Anh để tôi xuống đi… ”

Mới mở miệng cô đã hận không tự cắn đứt lưỡi mình.

Âm thầm mềm mại này, là của cô ấy sao?

Miệng của Tiêu Lăng nở một nụ cười, giọng khàn khàn vang lên trong tai cô. “Là em tự quấn lên.”

Đôi tai nóng ngay lập tức.

Quần áo của Tô Tố đã bị rách từ lâu, cái gì càng lộ không càng lộ đều lộ ra cả, nhưng quần áo của Tiêu Lăng lại rất gọn gàng, áo sơ mi thậm chí không một dấu vết của nếp gấp, tình huống này khiến cô cảm thấy xấu hổ.

“Tiêu Lăng, để tôi xuống đi… ”

“Nằm mơ” Tiêu Lăng thở hổn hển, dục vọng cuồn cuộn.

“Uhm… ”

Tiêu Lăng đang muốn tiếp tục, nhưng cánh cửa phòng riêng tự nhiên bị mở ra.

Cô phục vụ xinh đẹp nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức ngây người mở to mắt.,cô nhanh chóng xin lỗi “Tôi xin lỗi, xin lỗi, hai người tiếp tục.”

Sau đó, âm thanh “ầm” đóng cửa lại.

Tô Tố hoàn toàn tỉnh lại, xấu hổ đến mặt đỏ hồng.

Cô vậy mà… làm chuyện này với Tiêu Lăng ở nơi này.

Trong một khoảnh khắc, không biết sức lực từ đâu, cô ấy đẩy Tiêu Lăng ra.

Cả hai tách ra, cơ thể tất nhiên cũng tách ra.

Tô Tố cứ nghĩ cô sẽ nhẹ nhõm, nhưng đột ngột cơ thể xuất hiện một sự trống trải.

Hai chân cô rơi xuống đất, nhưng mềm như cọng mì.

Tô Tố dựa vào tường, nhẹ nhàng trượt xuống.

Tiêu Lăng nhanh tay lẹ mắt ôm cô vào lòng.

"Anh đi ra!"

Tô Tố xấu hổ không thôi, hôm nay cô rõ ràng đến để nói chuyện rõ ràng với Tiêu Lăng, nhưng làm sao… nó lại phát triển theo cách này.

Cô hận không thể cho mình một cái tát ngay.

"Tiêu Lăng, chúng ta không thể."

Bầu không khí đã biến mất, Tiêu Lăng không áp bức cô nữa, mặc quần dài vào, lại giúp cô mặc quần, cúi đầu hỏi cô: "Tại sao không?"

Họ đều là nam chưa vợ gái chưa chồng, làm thế nào lại không thể đến với nhau?

"Anh… anh rõ ràng có bạn gái." Tô Tố cắn môi.

Bạn gái?

Tiêu Lăng ngây người không hiểu, nhanh chóng cau mày. "Em nghe ai nói, tôi có bạn gái khi nào?"

Chương 48

Ghen?

Anh xác định là từ khi có cảm tình tốt với Tô Tố, anh cắt đứt mọi quan hệ với những người phụ nữ khác, từ khi nào có bạn gái rồi?

Nhưng dù cho 5 năm nay anh có vô số phụ nữ, nhưng cũng chỉ là bạn giường, đến tình nhân cũng không phải, đừng nói đến là bạn gái điều này cách quá xa rồi.

Tô Tố ngây người

Không có bạn gái?

Vậy Đường Sảng là chuyện gì?

Tiêu Lăng híp mắt, giơ tay ấn cằm của cô, buộc cô ngước đầu lên, đem lời vừa nói nói thêm lần nữa "Em nghe ai nói tôi có bạn gái."

"Không, không phải sao?" Tô Tố cảm thấy rối loạn, "Đường Sảng..."

"Cô ấy tìm em."

Tiêu Lăng dùng câu khẳng định chứ không phải nghi vấn, Đường Sảng đúng là người phụ nữ đi theo anh thời gian khá dài, nhưng cũng chỉ vì anh không tìm được người càng làm anh động lòng, mà cô ta cũng khá ngoan ngoãn hiểu chuyện, cho nên thời gian ở bên anh mới dài thêm một chút.

Tiêu Lăng nheo mắt.

Anh còn nghĩ Đường Sảng là người phụ nữ thông minh, nhưng không nghĩ tới lại đi tìm riêng Tô Tố.

Mắt hiện lên tia âm u, nhanh đến nhìn khác nhìn không rõ.

Anh vỗ vỗ đầu của Tô Tố

Tô Tố ngơ ngác ngẩng đầu

"Tôi chỉ nói một lần, nghe cho rõ:

Tô Tố ngơ ngác nhìn lên.

"Tôi với Đường Sảng quả thật có quan hệ qua một khoảng thời gian, nhưng tôi đã chia tay với cô ấy sau khi gặp em. Bây giờ tôi với cô ta một chút quan hệ cũng không có"

Trái tim Tô Tố chua xót đến lợi hại.

Hóa ra là họ đã từng thân mật qua, trái tim cô đột ngột chặn cơn hoảng sợ lại, quay đầu đi không nhìn anh.

Tiêu Lăng mắc cười, một lần nữa kéo đầu cô ấy lại. "Ghen rồi?"

"Không có!"

Nó chẳng liên quan gì đến cô cả, cô ấy có thứ phải ghen chứ!

"Đó đều là chuyện trước đây." Tiêu Lăng nghĩ đến "Cảnh Thụy" trong lòng thập phần có dư vị, anh khịt mũi. "Ai không có quá khứ chứ."

Tô Tố nghĩ về Mạc Tầm.

Được rồi, cô xác thực cũng có quá khứ.

Lúc này trái tim cô nhẹ nhõm, không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Tiêu Lăng thở dài "Tôi đã không có quan hệ gì với cô ta rồi, bây giờ em là người phụ nữ tôi quan tâm, hiểu không?"

Người phụ nữ anh quan tâm?

Tô Tố cúi đầu, Tiêu Lăng cũng biết cô đang rối loạn, cho cô thời gian để suy nghĩ rõ ràng, nhưng đôi bàn tay lại không thể nhàn rỗi, thiêu đốt khắp thân thể cô.

Tô Tố đập lên tay anh, túm chặt quần áo của mình và trừng mắt nhìn anh. "Tôi thấy thứ anh quan tâm không phải tôi, nhưng cơ thể của tôi!"

Tiêu Lăng không cảm thấy bị sao cả.

Quan tâm cơ thể cũng là quan tâm, và cơ thể của một người phụ nữ là tài nguyên của cô không phải sao?

Tuy nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ bé của cô ấy tái xanh, anh miễn cưỡng thu tay lại, cởi áo khoác của mình ra và đắp cho cô, ngăn không cho ai đó vào nhà và nhìn thấy cô như vậy. Một bên giải thích cho cô hiểu, "Người tôi quan tâm là em, nên tôi quan tâm đến cơ thể em."

"Vậy… tôi cũng giống như họ sao?"

Cũng giống như họ cũng chỉ là nhất thời cảm thấy hứng thú, sau đó khi hứng thú không còn nữa, cũng sẽ một chân đá cô đi?

Lời vừa nói ra cô lại hận không cắn đứt lưỡi của mình.

Nghe như vậy… sao lại có vị chua đến vậy.

Tô Tố nhanh chóng quay đầu, giả vờ chưa từng hỏi câu hỏi này.

Nhưng lại không thể bịt tai của Tiêu Lăng a.

Tiêu Lăng buồn cười, đưa tay xoa đầu cô ấy. "Tiểu ngốc nghếch đang nghĩ lung tung cái gì, em với họ đương nhiên không giống nhau, em là người tôi thích."

Những người phụ nữ trước đây anh chưa bao giờ để tâm đến, chỉ để giải quyết nhu cầu sinh lý. Tất cả những món quà đều do thư kí Trương mua. Tô Tố là người phụ nữ đầu tiên trong năm năm làm anh rung động.

Lúc đầu khi biết cô là người phụ nữ "chơi" anh 5 năm trước chỉ muốn trả thù, thuận tiện xem xem lúc nào cô mới nhớ ra anh.

Nhưng từ từ, anh cảm thấy cô ngày càng thú vị, cô khác với những người phụ nữ kia, những người phụ nữ này nhìn thấy anh chỉ muốn cởi quần áo để dụ dỗ anh, nhưng người phụ nữ này phản ứng đầu tiên khi thấy anh là trốn.

Điều này ngược lại làm anh càng hứng thú, từ từ tiếp tục với nhau, cư nhiên cảm thấy khó lòng từ bỏ.

Đặc biệt là trong nửa tháng của chuyến đi công tác, đầu anh trống rỗng, chỉ toàn xuất hiện hình ảnh dám giận không dám nói của cô,mỗi lần nghĩ đến lòng lại cảm giác khó chịu vô cùng.

Tô Tố hơi ngạc nhiên khi nghe những lời của Tiêu Lăng.

"Anh, anh nói thật sao?"

Anh ta có thích cô ấy không?

Trái tim Tô Tố bắt đầu đập bất thường.

"Tất nhiên là thật." Tiêu Lăng đối với câu hỏi của cô rất không hài lòng. "Nếu em không tin, tôi có thể

tuyên bố với giới truyền thông rằng em là bạn gái của tôi."

"Không, không." Tô Tố lo lắng bịt miệng mình, liều mạng lắc đầu. "Tôi trở thành bạn gái của anh khi nào?"

Mặt của Tiêu Lăng lại đen trở lại "Đồng ý cũng phải đồng ý không đồng ý cũng phải đồng ý".

Làm sao có thể bá đạo như vậy!

Tô Tố không biết nên khóc hay cười.

Được rồi, cô thừa nhận.

Cô đối với Tiêu Lăng có một loại thiện cảm không thể giải thích được, cảm thấy rất lạ lùng, cô không biết tại sao. Nếu đúng thì sau khi đã trải qua chuyện với Mạc Tầm, thì sẽ không dễ dàng có một cảm giác tốt cho nam giới, nhưng khi phải đối mặt với Tiêu Lăng… Cô không thể lí giải được, nó quá phức tạp.

Nhưng để hẹn hò, cô vẫn phải cân nhắc kĩ.

Sau khi trải qua chuyện với Mạc Tầm, cô không bao giờ dám yêu một lần nữa. Hơn nữa, cô ấy vẫn có hai đứa con.

Hai đứa trẻ rất quý giá với cô ấy, nhưng cô ấy cũng biết rằng, ngay cả một người đàn ông bình thường cũng khó có thể chấp nhận rằng bạn gái của mình có con, đừng nói đến Tiêu Lăng có điều kiện tốt như vậy.

Cô muốn nói với Tiêu Lăng, nhưng chỉ vừa mới suy nghĩ cô đã tự dẹp bỏ ý nghĩ đó.

Nếu Tiêu Lăng thực sự biết sự tồn tại của hai đứa trẻ, không biết sẽ đối với cô như thế nào. Nhưng cô chắc sẽ đi với anh đến cuối con đường, bây giờ nói còn quá sớm.

"Nói chung là không được." Tô Tố thì thầm, "Mọi người sẽ nghĩ rằng tôi dùng quy tắc ngầm."

Tiêu Lăng cười.

Theo anh rồi thì ai dám nói cô như vậy.

"Nói chung phải được nói lung tung."

“Được, không nói!” Tiêu Lăng quay mắt lại. “Nhưng em nhất thiết phải là bạn gái của tôi.”

Tô Tố lại im lặng.

Tiêu Lăng không kiên nhẫn nhăn mày, anh chân thành như vậy, cô vậy mà còn do dự. “Em không nói chuyện, tôi mặc định là em đồng ý.”

“Ai… ”Tô Tố vội vã đá chân mình. “Anh sao có thể như vậy!”

Hoàn toàn là logic của đạo tặc.

“Tôi phải suy nghĩ đã.”

“Không cần nghĩ, em bắt buộc phải đồng ý.” Anh ấy rất cứng rắn.

“Anh… ”Tô Tố tức đến không nói ra lời, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh.

“Tôi là một người đàn ông ưu tá, em sẽ hối hận suốt đời nếu em bỏ lỡ.”

Tô Tố, “… ”

Cô bất lực liếc nhìn anh, người này có thể tự luyến hơn không.

Tiêu Lăng hừ lạnh, nhưng lời anh nói đều là sự thật.

Muốn thân hình có thân hình, muốn vẻ ngoài có vẻ ngoài, muốn tiền tài có tiền tài, muốn thân phận có thân phận, muốn địa vị có địa vị… Tuyệt đối là người đàn ông kim cương cấp hoàng kim.

Không phải là anh ta phóng đại, miễn là anh ta muốn, người phụ nữ chủ động đến với anh ở thành phố a xếp hàng từ hướng đông đến hướng tây thành phố.

Giọng nói anh mang tính quyết định “Chuyện này cứ vui vẻ quyết định vậy đi, từ hôm nay, em… Tô Tố là bạn gái của Tiêu Lăng tôi!”

“Tôi… ”

“Tôi cho em hai lựa chọn. Hoặc trả lời tôi là “ được “hoặc trả lời” có thể “, được rồi, em chọn một cái ngay bây giờ.”

“… ”

Tô Tố không biết nên khóc hay nên cười, có khác biệt không?

“Trả lời nhanh!”

Chương 49

Khóa chặt trái tim

“Tôi … không biết.”

Cô cúi đầu và siết chặt góc áo, cắn môi không dám nhìn anh.

Cô ấy thực sự không biết, cô ấy không chắc liệu cô có sẵn sàng chào đón một mối quan hệ mới hay không.

Cô nhìn căng thẳng ngước nhìn Tiêu Lăng, thấy khuôn mặt đen lại, cô nhanh chóng nhấn mạnh, “Anh cho tôi một chút thời gian, để tôi nghĩ kĩ, dù sao, tôi cũng ở thành phố a, cũng không thể chạy đi đâu được… ” giọng nói của cô ngày càng nhỏ.

Khuôn mặt của Tiêu Lăng lúc này mới khá lên một chút.

Quên đi.

Anh với cô tính toán cái gì, không trực tiếp từ chối cũng coi như là một biểu hiện tốt.

Tuy nhiên… sự kiên nhẫn của anh ấy luôn không nhiều.

“Tối nay trả lời tôi.”

Tô Tố khóe miệng khẽ giật.

Thời gian gấp như vậy.

Cô cắn môi, vươn tay nắm lấy áo sơ mi của anh, nhìn anh với vẻ đáng thương, “Ba ngày.”

Tiêu Lăng trong lòng liền mềm xuống.

Người phụ nữ cũng có chút dáng vẻ của người phụ nữ rồi đó, biết làm nũng với anh.

Anh im lặng một lúc, mắt anh dán chặt vào mắt cô, cho đến khi nụ cười trên khuôn mặt cô cứng đờ, và đôi mắt cô hơi tránh né, mới khẽ hừ lạnh một tiếng.

"Ba ngày không phải là không thể, nhưng em phải bù đắp tinh thần bị tổn thất của tôi."

Làm thế nào để bù đắp?

Lời còn chưa kịp hỏi, đã cảm thấy đôi mắt trần trụi của anh rơi trên ngực cô.

Háo sắc!

Khuôn mặt Tô Tố đỏ bừng, nhanh chóng lấy chiếc áo khoác của anh để che kín hết phần thân trên của mình, "Không được".

Đôi mắt nguy hiểm của Tiêu Lăng nheo lại, mang đầy áp lực.

"Không được không được, thực sự không được."

Mối quan hệ của họ vẫn chưa xác định, làm sao có thể như vậy được.

Tô Tố trong lòng rối loạn, đến cả tai cũng đỏ ửng, cô nhắm mắt lại không dám nhìn anh, thì thầm nói, "Tôi vẫn chưa đáp ứng trở thành bạn gái của anh mà."

Ngay cả khi là bạn gái, cũng phải có một quá trình dần dần.

Tiêu Lăng nhìn thấy khuôn mặt kiên quyết của cô, đôi mắt hơi sáng lên, miệng nhếch lên và mỉm cười sâu sắc. "Não của em đang nghĩ lung tung cái gi."

"Này… "

"Anh nói bồi thường là cái này." Anh chỉ chỉ môi mình, "Hôn tôi"

"Cái này… " Cô đang nghĩ lý do cự tuyệt.

"Đây là yêu cầu tối thiểu."

Tiêu Lăng nheo mắt, trong lòng quyết tâm. Nếu cô dám tiếp tục từ chối anh, anh sẽ không nói chuyện vớ vẩn với cô nữa, trực tiếp ở đây "muốn" cô.

Thức thời là anh kiệt.

Tô Tố cũng thấy sắc mặt Tiêu Lăng không tốt, cắn môi, giơ tay chạm cổ anh, nhón chân lên hôn anh.

"Hôn như chuồn chuồn lướt nước vậy không được, cần phải là hôn sâu kiểu Pháp"

Được voi đòi tiên.

Tô Tố trừng mắt nhìn anh, môi nhẹ chạm vào môi anh. Đây là lần đầu cô chủ động hôn anh.

Căng thẳng đến tim đập thình thịch.

Khoảnh khắc khi đôi môi chạm vào, dường như có một dòng điện chảy ra, làm cả hai người đều run rẩy.

Nụ hôn sâu kiểu Pháp…

Tô Tố nghĩ về lúc trước khi Tiêu Lăng hôn cô, ngập ngừng muốn đi vào khám phá, Tiêu Lăng sớm đã chờ đợi, hơi há miệng, để cô đi thuận lợi đi vào.

Khi Tô Tố chạm vào lưỡi, dường như cảm thấy sợ hãi, tiềm thức muốn rút lại.

Tiêu Lăng làm sao có thể cho cô cơ hội, một tay giữ đầu cô lại, đổi khách thành chủ, hôn thật sâu.

Quấn quít.

Liếm mút.

Không khí dần dần tăng cao.

Nhiệt độ của hai cơ thể con người cũng đang tăng lên.

Dần dần hơi thở trở nên rối loạn, hai cơ thể ở rất gần sát nhau, khi Tô Tố cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể của mình thì đột nhiên tỉnh lại, sợ sự phóng túng nhất thời, vội vã đẩy anh ra.

“Đủ rồi… đủ rồi.” Hơi thở cô rối loạn, má đỏ bừng.

Tiêu Lăng cũng thở hổn hển, tình trạng không tốt hơn cô là bao.

“Tiểu yêu tinh!”

Anh ta khàn giọng, hung hăng nói.

Người phụ nữ này chắc chắn khắc tinh của anh, muốn anh nhịn tới chết.

Gương mặt Tô Tố như được che phủ bởi những đám mây đỏ, nắm chặt chiếc áo khoác ngoài “Tôi, tôi phải về nhà.”

“Hừ!”

Tiêu Lăng khẽ hừ một tiếng, giữ lấy vai cô, “Đợi đã.”

Tô Tố lập tức cau mày, dựa sát vào tường, cảnh giác nhìn anh

“Tôi không cầm thú như cô nghĩ!”

Cô không hơi đâu liếc mắt nhìn anh.

Lúc nãy ai là người gần như muốn “ăn” cô?

Trước đây đã bao nhiêu lần ép buộc cô, đây còn không đủ cầm thú sao.

Cô ấy khịt mũi: “Còn chuyện gì nữa, anh nhanh lên, tôi còn có chuyện.”

Hôm nay là thứ 7. Cô hứa hôm nay sẽ dẫn Tiểu Thất và Cảnh Thụy đi công viên giải trí, Tô Tố lấy điện thoại di động ra khỏi túi.

Đã gần ba giờ chiều.

Cô lo lắng và phàn nàn: “Anh còn có chuyện gì, nói nhanh lên.”

Tiêu Lăng trầm mặt, từ trong túi quần lấy ra một hộp đồ trang sức màu đỏ đậm sang trọng, đưa cho Tô

Tố.

"Đây là cái gì?" Cô không vươn tay ra nhận, nghi hoặc nhìn anh.

"Quà từ nước ngoài đem về."

Tiêu Lăng mở hộp trang sức, để Tô Tố nhìn rõ.

Hộp đồ trang sức là một vòng đeo chân kim cương, mới nhìn Tô Tố đã thích nó rồi.

Một chuỗi kim cương, mỗi chuỗi tạo bởi mảnh kim cương không màu ghép thành hình trái tim, đuôi và phần giữa khảm mấy viên kim cương hình trái tim màu vàng, mặt trời từ cửa sổ rọi vào, nét cắt gần như hoàn hảo của kim cương phản chiếu ra ánh sáng nhiều màu, sang trọng và rực rỡ.

"Tặng cho tôi sao?" Hơi thở của Tô Tố đọng lại.

"Tất nhiên là tặng cho em."

Tiêu Lăng lấy vòng chân ra, kéo Tô Tố ngồi xuống ghế, ngồi xổm xuống nhấc chân trái của cô lên, đặt lên đùi của mình "Tôi đeo cho em."

Tô Tố vô thức rút chân lại, "Không, nó đắt quá."

Cô ấy là ngu dốt cũng biết rằng kim cương đắt tiền đến cỡ nào, không màu còn thường thấy, đặc biệt là kim cương màu còn hiếm hơn.

Có vô số viên kim cương trên vòng chân này, và có ba viên kim cương màu vàng, mặc dù kim cương không lớn, nhưng chúng đều là kim cương vàng chính hãng.

Tiêu Lăng nắm lấy mắt cá chân của cô, không cho cô ấy né tránh, tùy tiện nói "chẳng qua chỉ là một chuỗi, cho thì em cứ lấy, tôi giúp em đeo lên."

Nói, bất chấp sự phản đối của Tô Tố, đã đeo vòng chân lên mắt cá chân của cô.

Chân cô di chuyển nhẹ, và những viên kim cương phản chiếu những ánh sáng, quả thật rất đẹp.

Tiêu Lăng không nhịn được hôn lên mắt cá chân cô, nhìn lên cười của cô, "Lúc đó lần đầu thấy tôi đã thích nó, cảm thấy rất phù hợp với em, thực sự! Rất đẹp."

Cô thừa nhận rằng rất đẹp và cô ấy cũng thích nó.

Nhưng nếu cô đeo ra ngoài, nhất định đến đi bộ cô cũng không dám.

Tô Tố cong lưng tháo vòng chân ra.

"Không được tháo." Anh nắm lấy tay cô, rất cứng rắn.

"Nếu tôi đánh mất nó thì sao?" Tô Tố bất an nhìn anh, không nhịn được nuốt nước bọt. "Nếu gặp người biết nhìn hàng, muốn cướp tôi phải làm sao?"

"Nếu bị cướp thì cứ cho nó, em tự bảo vệ mình là được."

Đây là món quà đầu tiên anh tặng cho cô, nếu có người không biết điều dám cướp nó, anh chắc chắn sẽ khiến hắn phải trả giá đắt!

Có một chuyện anh không nói cho Tô Tố nghe, tên của vòng chân này được gọi là "Khóa chặt trái tim". Khi anh nghe thấy tên này, anh không ngần ngại mua nó.

Điều anh ta muốn là trái tim của Tô Tố.

Cuộc gặp hôm nay anh rất hài lòng, Tiêu Lăng đứng lên và đưa tay về phía Tô Tố, "Đi, anh sẽ đưa em về nhà."

"Không được!"

Tô Tố nhảy vọt đứng dậy, phản ứng rất mãnh liệt.

Tiêu Lăng nheo mắt lại. "Sao? Không phải nhà em giấu như đàn ông hoang chứ?"

46. Chương 46

Phản ứng đầu tiên của Tô Tố là chạy.

Nhưng mỗi lần nghĩ trốn thoát, đôi chân cô như không dịch chuyển được. Đang là mùa hè, rõ ràng mặt trời đang nắng chói chang, nhưng cô cảm thấy mồ hôi lạnh buốt phía sau lưng.

Cô vẫn ngượng ngùng đứng đó, gượng cười với anh, “Tiêu… Tiêu Lăng à, chả phải thư ký Trương đã nói là anh đi công tác rồi sao, sao trở về sớm thế?”

Đôi mắt của Tiêu Lăng lạnh lẽo một lúc, và tiếng bước chân của anh ngày một lớn hơn.

Nhanh?

Anh ta đã đi công tác suốt mười bảy ngày, đếm thời gian mỗi ngày, chỉ cảm thấy rằng mỗi ngày một đau khổ. Anh vừa trở về nước, và thậm chí không về nhà, anh đi thẳng đến thành phố điện ảnh mà không ăn cơm. Để không làm phiền việc quay phim của cô, anh đã chờ hơn một tiếng đồng hồ trong phòng quay phim, chỉ muốn gặp cô sớm thôi.

Nhưng người phụ nữ đáng chết này lại nghĩ rằng anh về vậy là sớm?

Có phải anh ta suốt đời này không làm phiền cô, cô sẽ thấy hạnh phúc.

Càng nghĩ mặt anh càng tối sầm lại.

Anh nắm lấy cổ tay cô và khuôn mặt tối sầm không nói một câu kéo cô về hướng đang đậu xe.

“Ai… anh từ từ, chậm lại.”

Tiêu Lăng bước tầng bước lớn, Tô Tố bị lôi kéo xém vấp ngã, cô không dám níu tay anh ra, cô lẩm bẩm, “Tôi có thể tự đi được không cần anh dắt đâu… ”

Đôi mắt sắc bén của Tiêu Lăng lướt nhìn Tô Tố cười thâm hiểm, thấy vậy cô không dám nói gì.

Trong lòng oán thầm.

Người đàn ông này thực sự bị bệnh, không biết ai khiến anh ấy không vui, còn chạy đến chỗ cô để làm mặt không vui.

Có phải không kí được hợp đồng, công ty sẽ bị phá sản?

Nghĩ về điều này, bản ngã xấu của Tô Tố cảm thấy mát dạ.

…

Chiếc xe đã được mở điều hòa, bước vào trong không khí thật mát mẻ.

Xe bắt đầu khởi động

Tiêu Lăng lập tức lái xe và sắc mặt nặng nề không nói gì.

Ban đầu, Tô Tố muốn mặc kệ anh, nhưng khi nhìn chiếc xe chạy trong một thời gian dài, không dừng lại, bất chợt cảm thấy lo lắng.

Cô nắm chặt lấy túi sách, quay đầu lại nhìn anh một cách cẩn thận. "Này… Tiêu Lăng, chúng ta sẽ đi đâu?"

Chúng ta à?

Hai từ này khiến Tiêu Lăng hài lòng, anh liếc nhìn Tô Tố, khuôn mặt anh trông có vẻ dễ chịu hơn một chút, "Đi ăn tối."

Tôi đã ăn rồi…

Lời nói chưa được nói ra, Tiêu Lăng có vẻ đoán rằng cô sẽ nói điều này, từng ánh nhìn lạnh lẽo sắc bén toát ra từ trong mắt anh

Tô Tố nuốt lại lời nói.

Cô an ủi bản thân, không phải chỉ đi ăn thôi sao? Dù sao, cũng là ban ngày, anh ta không thể làm gì cô được. Nhưng khi cô nghĩ về những lời của Đường Sảng ngày hôm đó, nụ cười trên khuôn mặt của cô lạnh nhạt hơn, và cái mông nhỏ cố ý né sang một bên.

Chuyển động của cô rất cẩn thận, nhưng vẫn bị Tiêu Lăng phát hiện, anh lái chiếc xe và chân mày nhăn nhó.

Tiêu Lăng đưa Tô Tố đến một nhà hàng với một nhà bếp riêng.

Hoàn cảnh rất thanh lịch.

Lần này là thời điểm ăn uống, nhà hàng có rất nhiều người.

Tiêu Lăng muốn có một phòng riêng, hoàn cảnh trong phòng riêng rất tốt, trang trí kiểu thời cổ xưa, cánh cửa đóng lại, và không thể nghe được tiếng ồn ào bên ngoài nữa.

Tô Tố dở thủ đoạn, chờ đợi Tiêu Lăng ngồi xuống, sau khi Tiêu Lăng ngồi xuống, cô lập tức tìm một vị trí ngồi xa Tiêu Lăng

Tiêu Lăng cau mày nhìn cô và vỗ nhẹ vào vị trí ngồi bên cạnh anh, "qua đây ngồi"

"Được rồi… tôi ngồi đây rất tốt."

"Lại đây!" giọng anh lạnh lại.

"Ờ!"

Tô Tố cắn môi, không cam tâm muốn ngồi cạnh anh, hai người vừa ngồi xuống, người bồi bàn xinh đẹp bèn rót trà.

Tô Tố không biết uống trà, nhưng khi cô nếm thử lại rất ngon.

Tiêu Lang rõ ràng là rất quen thuộc với nơi đây. Ngay cả thực đơn anh cũng không cần nhìn, liền gọi lên vài món ăn.

Tô Tố lật qua thực đơn và thấy giá ở trên thực đơn thì kinh ngạc.

Cái này quá đắt!

Cô thấy Tiêu Lăng không ngừng kêu món ăn, và nhanh chóng giật kéo tay áo anh, Tiêu Lăng quay nhìn, Tô Tô đau đớn tiếc rẻ nói: "chỉ hai chúng ta ăn sao lại gọi nhiều món thế, đủ rồi"

Vì anh ta mà tiếc tiền?

Tâm trạng không vui của Tiêu Lăng đột nhiên tiêu tan, và gật đầu với người phục vụ. "Được rồi, nhiêu đây đủ rồi."

"Được rồi, Tiêu Tổng hãy đợi tí."

Cô phục vụ xinh đẹp mỉm cười và rời khỏi phòng riêng. Khi người phục vụ rời đi, không khí trong phòng lại trở lạnh. Tô Tố có một chút e thẹn, cô buồn bã chán chường giật kéo khăn trải bàn, ho nhẹ một cái, quay sang nhìn Tiêu Lăng, bèn cất tiếng nói, "Này… anh thường xuyên đến đây ăn à?"

"Thỉnh thoảng."

"… " như vậy làm sao cô bắt chuyện tiếp được.

Tô Tố đổ mồ hôi, người này đúng là vị vua lạnh lùng.

Cô tiếp tục tìm chủ đề nói và bí mật hét lên với anh: "anh tâm trạng không tốt ư? Công việc bàn không thành công à?"

"Không tốt, thành công rồi."

Tô Tố phản ứng một lúc chợt hiểu rằng anh đang trả lời hai câu hỏi của cô.

Tâm trạng không tốt vì đã bàn thành công việc kinh doanh.

Cô lặng lẽ lau mồ hôi lạnh từ tay mình và hoàn toàn không nói nên lời.

Thôi kệ, anh ấy lạnh lùng vậy, cô sẽ không cần nóng mặt bắt chuyện nữa, không thèm nói chuyện nữa, cầm ly trà húp từng ngụm nhỏ.

Tiêu Lăng đợi một lúc và vẫn không thấy Tô Tố hỏi anh tại sao lại có tâm trạng xấu, thế là mặt anh tối sầm lại. Anh gần như tức giận muốn nôn ra máu, chịu đựng một hồi thấy người ta không có ý định chú ý đến anh, càng hậm hực, và anh chủ động mở miệng, "dạo này cô bận lắm à?"

Có quá bận đến ngay cả gửi tin nhắn và gọi điện thoại cho anh cũng không có thời gian à?

"Không, gần đây rất thoải mái, những cảnh của tôi đóng cũng gần hết rồi, chỉ còn một vài cảnh ngoài trời chưa quay thôi, đạo diễn cho biết phải đi đến những ngọn núi ngoài trời lấy cảnh, đến lúc đó họ cho tôi đi cùng với họ."

Sắc mặt của Tiêu Lăng còn tệ hơn nữa.

Người phụ nữ chết tiệt này,thời gian nhàn nhã như thế cũng không liên lạc với anh ta!

Anh không thể nhịn được bèn lạnh mặt và thẳng thắng hỏi, " không bận sao không liên lạc với tôi?"

Câu hỏi này được hỏi…

Họ không thân thiết đến nỗi phải liên lạc mỗi ngày.

Tuy nhiên, có đánh chết cô cũng không dám nói vậy với Tiêu Lăng.

Tô Tố sửng sốt một chút, và kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng, cảm thấy có lỗi, ngượng ngùng gãi đầu, “Anh không bận à?”

“Tôi có bận rộn đến nổi không trả lời được điện thoại của cô không?” Tiêu Lăng nhìn cô lạnh lùng. “sau này tôi đi công tác, nhớ gọi điện cho tôi.”

Tô Tố hít một hơi thật sâu, vừa muốn nói chuyện, cánh cửa phòng riêng mở ra, và thức ăn được đặt lên bàn.

Sự can đảm mà vừa mới được cô thổi phồng lên giờ như quả bóng bị kim đâm thủng, chốc lát bị xì xẹp.

Chán nản và cúi đầu xuống.

Quên đi, đợi cho đến khi bữa ăn kết thúc rồi nói tiếp

Cô ấy lắc nắm tay và bí mật cổ vũ cho bản thân mình. Hôm nay cô ấy phải nói rõ ràng với Tiêu Lăng.

Tô Tố thực chất không có đói.

Nhưng mà các món ăn trên bàn có đầy đủ hương vị thơm phức, những bữa ăn trưa trong đoàn phim không thể so sánh với những món ăn này.

Đặc biệt là món cua trên bàn, mùi thơm lan tỏa khiến Tô Tố thèm đến chảy dãi, cô nuốt nước bọt, cái bụng đột nhiên kêu “ọt ẹc“.

Mặt Tô Tố đỏ bừng, ôm bụng và bí mật liếc nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng dường như nghe thấy tiếng kêu trong bụng cô, đôi mắt anh lóe lên một nụ cười, gắp một con cua lớn bỏ lên cái dĩa trước mặt cô, giả vờ nghiêm túc nhìn cô, “còn ngơ ra làm gì, ăn đi!”

Tô Tố lập tức mở mắt mỉm cười, và cúi đầu xuống ăn ngon lành.

Ngược lại Tiêu Lăng chưa ăn gì từ khi rời khỏi máy bay, mặc dù đói bụng, nhưng không có khẩu vị, vài món cuối cùng được gọi tất cả gần như vào bụng của Tô Tố.

Tô Tố hì hụt ăn.

Khó trách về giá của món ăn quá đắt, nó thực sự rất ngon.

"No chưa?" Tiêu Lăng thay đổi tâm trạng của mình rất nhiều, cười với cô. "nếu chưa no thì gắp thức ăn nữa đi."

"No rồi No rồi."

Tô Tố no say ôm bụng hài lòng.

Cái bụng cô đã bị nhét đầy, nếu ăn nữa sợ vỡ bụng mất.

"Tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Tôi có chuyện muốn nói với cô."

Họ đồng thanh nói, nói xong, cả hai đều ngẩn người ra, Tiêu Lăng rất hài lòng với mối quan hệ của hai người, gật đầu cười với cô ấy "cô nói trước đi."

47. Chương 47

Tô Tố im lặng một lúc, ngực cô đang đập thình thịch, đôi tay lo lắng đến đổ mồ hôi.

Chết sớm đầu thai sớm.

Cô hít một hơi thật sâu, sắp xếp lại từ ngữ, lặng lẽ khích lệ bản thân, nhưng vẫn không dám nhìn Tiêu Lăng, cúi đầu xuống bắt đầu nói.

"Tiêu Tổng, sau này nếu không phải chính sự, thì anh đừng đến tìm tôi." Cô ấy hoàn toàn không dám nhìn vào khuôn mặt của Tiêu Lăng, vì sợ nhìn rồi sẽ không có can đảm để tiếp tục nói, cô nói không ngừng giống như một chuỗi pháo nổ "chuyện ở khách sạn là ngoài ý muốn, chúng ta đều là người lớn, có thể chịu trách nhiệm cho hành động của mình, không phải chỉ là một đêm thôi sao, cho nên chúng ta hãy quên nó đi. Sau này anh là ông chủ của tôi, tôi chỉ là nhân viên, được không? "

Không khí "loạt loạt loạt" bị đóng băng.

Tiêu Lăng nắm lấy hộp đồ trang sức trong túi, khuôn mặt anh lạnh lùng đến đáng sợ.

Tô Tố rụt cổ lại không dám ngẩng đầu, nhẫn nhịn tiếp tục nói, “anh là đại tổng tài, tôi chỉ là một nhân viên quèn, cái gì cũng không phải, anh thực sự không cần mất nhiều tâm tư trong người tôi như vậy. Tôi là một rất hèn, không có lý tưởng hay tham vọng gì lớn, đủ tiền dùng là được… và thực sự không ngại anh biết sự thật, tôi hồi trước từng bị tình yêu làm tổn thương, bây giờ không có năng lượng yêu thêm lần nữa… “

“Là cái tên Cảnh Thuỵ?” Tiêu Lăng rất tức giận, đứng dậy đá ghế ở bên cạnh, mặt tái mét ngắt lời cô, “Tô Tố, cô có hạ tiện quá không! Người ta đã không cần cô, cô còn yêu người ta? ”

Hạ tiện?

Khuôn mặt Tô Tố trắng bệch, cơn giận của anh ta đang dâng cao, túi bị siết chặt, anh đứng dậy một lần nữa.

Đúng!

Cô hạ tiện nên hết lần này đến lần khác nhịn anh.

Nhưng anh thì sao.

Anh có bạn gái còn trêu chọc cô, thậm chí còn không xấu hổ hơn nữa!

Cô trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, nắm lấy cái túi muốn đi.

“Em đứng lại cho tôi!” Tiêu Lăng nắm lấy tay cô, hung hăng kéo cô qua bức tường, thô lỗ áp lên, “Người phụ nữ đáng chết này, em có lương tâm không.”

Anh toàn thân căng cứng, mỗi cơ bắp của anh đều hiện lên đầy tức giận.

Tô Tố hơi sợ, đôi mắt của cô hơi đỏ, nhưng kiên cường mím môi không nói chuyện

Anh còn nói lương tâm với mình.

Lúc anh đi trêu chọc nhiều phụ nữ, lương tâm đi đâu?

“Chết tiệt, Tô Tố, tôi sẽ không để cô đi đâu, người phụ nữ tôi xem trọng thì không thể không đạt được!” Tiêu Lăng tức đến đỏ mặt, giơ tay xé quần áo cô ra.

Tuy nhiên những lời này khi Tô Tố nghe thấy, nghe như anh thừa nhận rằng anh chỉ chơi với cô.

Cô dùng lực chống trả, “Tiêu Lăng, đồ khốn kiếp!”

Tiêu Lăng bị tức đến muốn điên

Anh nghĩ rằng anh đã dành rất nhiều sự kiên nhẫn với cô, bởi vì cô mà kết thúc với những người phụ nữ khác, cô vậy mà muốn rạch ròi quan hệ với anh, làm thế nào có chuyện tốt như vậy.

Anh nghiến răng, hung hăng cầm chặt tay cô, cắn lên cổ cô.

“Ah… ”

Đau!

Tiêu Lăng không quan tâm, xé toạc quần áo.

Hôm nay Tô Tố mặc một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc váy in hoa màu đen dài đến đầu gối, anh ấy xé chiếc áo sơ mi của cô.

“Ah… anh buông ra!”

“Mơ đi!”

Anh có lẽ đối xử tử tế với cô quá, nên cô mới kiêu ngạo như vậy.

Tiêu Lăng cúi đầu thô lỗ hôn cô, cái miệng nhỏ nhắn của cô ngọt ngào hơn bao giờ hết, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta tức giận.

Anh nâng cô lên, hung hăng đè cô vào tường.

“Uhm… ”

Chân cô không đụng đất, cả người bị nhấc lên.

Tiêu Lăng giận điên rồi, vén váy cô lên.

“Uhm… ”

Cơ thể cô lạnh, trái tim còn lạnh lẽo hơn. Lắc đầu trong hoảng loạn, nhưng bất kể cô di chuyển hướng nào, môi anh ta cũng dính chặt, không để lại khoảng trống.

Khốn kiếp! Anh đang làm gì

Làm cô!

Ánh mắt của Tiêu Lăng khá rõ ràng.

Kỹ năng hôn của Tiêu Lăng quá cao siêu, Tô Tố làm sao là đối thủ của anh. Bị anh hôn đến trong đầu trống rỗng, toàn bộ cơ thể không còn chút sức lực.

Tố Tố cơ người vô lực dựa vào anh, không khí trong ngực như bị rút ra hết.

Hít thở ngày càng trở nên rối loạn hơn!

"Ừm… " Cô không thể kiềm chế được, đôi tay vô thức quấn quanh cổ anh.

Tiêu Lăng cũng động tình, nhưng vẫn còn một chút lí trí.

Anh sợ làm tổn thương cô, vươn tay siết chặt vài cái.

"Uhm… "

Tô Tố rùng mình, thở hổn hển dữ dội.

Tiêu Lăng thở nặng nề, anh buông môi cô ra, mỉm cười đặt ngón tay lên cô "Tiểu yêu tinh, em thích anh."

Tô Tố mơ hồ mở to mắt, chỉ nhìn thấy chất lỏng trong suốt chảy trên đầu ngón tay của anh, mặt anh hài lòng và xấu xa.

Khuôn mặt nhỏ ửng hồng.

Cô không tự nhiên động đậy cơ thể, thì mới phát hiện tư thế của hai người thật xấu hổ, "Anh để tôi xuống đi… "

Mới mở miệng cô đã hận không tự cắn đứt lưỡi mình.

Âm thầm mềm mại này, là của cô ấy sao?

Miệng của Tiêu Lăng nở một nụ cười, giọng khàn khàn vang lên trong tai cô. “Là em tự quấn lên.”

Đôi tai nóng ngay lập tức.

Quần áo của Tô Tố đã bị rách từ lâu, cái gì càng lộ không càng lộ đều lộ ra cả, nhưng quần áo của Tiêu Lăng lại rất gọn gàng, áo sơ mi thậm chí không một dấu vết của nếp gấp, tình huống này khiến cô cảm thấy xấu hổ.

“Tiêu Lăng, để tôi xuống đi… ”

“Nằm mơ” Tiêu Lăng thở hổn hển, dục vọng cuồn cuộn.

“Uhm… ”

Tiêu Lăng đang muốn tiếp tục, nhưng cánh cửa phòng riêng tự nhiên bị mở ra.

Cô phục vụ xinh đẹp nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức ngây người mở to mắt.,cô nhanh chóng xin lỗi “Tôi xin lỗi, xin lỗi, hai người tiếp tục.”

Sau đó, âm thanh “ầm” đóng cửa lại.

Tô Tố hoàn toàn tỉnh lại, xấu hổ đến mặt đỏ hồng.

Cô vậy mà… làm chuyện này với Tiêu Lăng ở nơi này.

Trong một khoảnh khắc, không biết sức lực từ đâu, cô ấy đẩy Tiêu Lăng ra.

Cả hai tách ra, cơ thể tất nhiên cũng tách ra.

Tô Tố cứ nghĩ cô sẽ nhẹ nhõm, nhưng đột ngột cơ thể xuất hiện một sự trống trải.

Hai chân cô rơi xuống đất, nhưng mềm như cọng mì.

Tô Tố dựa vào tường, nhẹ nhàng trượt xuống.

Tiêu Lăng nhanh tay lẹ mắt ôm cô vào lòng.

"Anh đi ra!"

Tô Tố xấu hổ không thôi, hôm nay cô rõ ràng đến để nói chuyện rõ ràng với Tiêu Lăng, nhưng làm sao… nó lại phát triển theo cách này.

Cô hận không thể cho mình một cái tát ngay.

"Tiêu Lăng, chúng ta không thể."

Bầu không khí đã biến mất, Tiêu Lăng không áp bức cô nữa, mặc quần dài vào, lại giúp cô mặc quần, cúi đầu hỏi cô: "Tại sao không?"

Họ đều là nam chưa vợ gái chưa chồng, làm thế nào lại không thể đến với nhau?

"Anh… anh rõ ràng có bạn gái." Tô Tố cắn môi.

Bạn gái?

Tiêu Lăng ngây người không hiểu, nhanh chóng cau mày. "Em nghe ai nói, tôi có bạn gái khi nào?"

48. Chương 48

Ghen?

Anh xác định là từ khi có cảm tình tốt với Tô Tố, anh cắt đứt mọi quan hệ với những người phụ nữ khác, từ khi nào có bạn gái rồi?

Nhưng dù cho 5 năm nay anh có vô số phụ nữ, nhưng cũng chỉ là bạn giường, đến tình nhân cũng không phải, đừng nói đến là bạn gái điều này cách quá xa rồi.

Tô Tố ngây người

Không có bạn gái?

Vậy Đường Sảng là chuyện gì?

Tiêu Lăng híp mắt, giơ tay ấn cằm của cô, buộc cô ngước đầu lên, đem lời vừa nói nói thêm lần nữa "Em nghe ai nói tôi có bạn gái."

"Không, không phải sao?" Tô Tố cảm thấy rối loạn, "Đường Sảng…"

"Cô ấy tìm em."

Tiêu Lăng dùng câu khẳng định chứ không phải nghi vấn, Đường Sảng đúng là người phụ nữ đi theo anh thời gian khá dài, nhưng cũng chỉ vì anh không tìm được người càng làm anh động lòng, mà cô ta cũng khá ngoan ngoãn hiểu chuyện, cho nên thời gian ở bên anh mới dài thêm một chút.

Tiêu Lăng nheo mắt.

Anh còn nghĩ Đường Sảng là người phụ nữ thông minh, nhưng không nghĩ tới lại đi tìm riêng Tô Tố.

Mắt hiện lên tia âm u, nhanh đến nhìn khác nhìn không rõ.

Anh vỗ vỗ đầu của Tô Tố

Tô Tố ngơ ngác ngẩng đầu

"Tôi chỉ nói một lần, nghe cho rõ:

Tô Tố ngơ ngác nhìn lên.

"Tôi với Đường Sảng quả thật có quan hệ qua một khoảng thời gian, nhưng tôi đã chia tay với cô ấy sau khi gặp em. Bây giờ tôi với cô ta một chút quan hệ cũng không có"

Trái tim Tô Tố chua xót đến lợi hại.

Hóa ra là họ đã từng thân mật qua, trái tim cô đột ngột chặn cơn hoảng sợ lại, quay đầu đi không nhìn anh.

Tiêu Lăng mắc cười, một lần nữa kéo đầu cô ấy lại. "Ghen rồi?"

"Không có!"

Nó chẳng liên quan gì đến cô cả, cô ấy có thứ phải ghen chứ!

"Đó đều là chuyện trước đây." Tiêu Lăng nghĩ đến "Cảnh Thụy" trong lòng thập phần có dư vị, anh khịt mũi. "Ai không có quá khứ chứ."

Tô Tố nghĩ về Mạc Tầm.

Được rồi, cô xác thực cũng có quá khứ.

Lúc này trái tim cô nhẹ nhõm, không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Tiêu Lăng thở dài "Tôi đã không có quan hệ gì với cô ta rồi, bây giờ em là người phụ nữ tôi quan tâm, hiểu không?"

Người phụ nữ anh quan tâm?

Tô Tố cúi đầu, Tiêu Lăng cũng biết cô đang rối loạn, cho cô thời gian để suy nghĩ rõ ràng, nhưng đôi bàn tay lại không thể nhàn rỗi, thiêu đốt khắp thân thể cô.

Tô Tố đập lên tay anh, túm chặt quần áo của mình và trừng mắt nhìn anh. "Tôi thấy thứ anh quan tâm không phải tôi, nhưng cơ thể của tôi!"

Tiêu Lăng không cảm thấy bị sao cả.

Quan tâm cơ thể cũng là quan tâm, và cơ thể của một người phụ nữ là tài nguyên của cô không phải sao?

Tuy nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ bé của cô ấy tái xanh, anh miễn cưỡng thu tay lại, cởi áo khoác của mình ra và đắp cho cô, ngăn không cho ai đó vào nhà và nhìn thấy cô như vậy. Một bên giải thích cho cô hiểu, "Người tôi quan tâm là em, nên tôi quan tâm đến cơ thể em."

"Vậy… tôi cũng giống như họ sao?"

Cũng giống như họ cũng chỉ là nhất thời cảm thấy hứng thú, sau đó khi hứng thú không còn nữa, cũng sẽ một chân đá cô đi?

Lời vừa nói ra cô lại hận không cắn đứt lưỡi của mình.

Nghe như vậy… sao lại có vị chua đến vậy.

Tô Tố nhanh chóng quay đầu, giả vờ chưa từng hỏi câu hỏi này.

Nhưng lại không thể bịt tai của Tiêu Lăng a.

Tiêu Lăng buồn cười, đưa tay xoa đầu cô ấy. "Tiểu ngốc nghếch đang nghĩ lung tung cái gì, em với họ đương nhiên không giống nhau, em là người tôi thích."

Những người phụ nữ trước đây anh chưa bao giờ để tâm đến, chỉ để giải quyết nhu cầu sinh lý. Tất cả những món quà đều do thư kí Trương mua. Tô Tố là người phụ nữ đầu tiên trong năm năm làm anh rung động.

Lúc đầu khi biết cô là người phụ nữ "chơi" anh 5 năm trước chỉ muốn trả thù, thuận tiện xem xem lúc nào cô mới nhớ ra anh.

Nhưng từ từ, anh cảm thấy cô ngày càng thú vị, cô khác với những người phụ nữ kia, những người phụ nữ này nhìn thấy anh chỉ muốn cởi quần áo để dụ dỗ anh, nhưng người phụ nữ này phản ứng đầu tiên khi thấy anh là trốn.

Điều này ngược lại làm anh càng hứng thú, từ từ tiếp tục với nhau, cư nhiên cảm thấy khó lòng từ bỏ.

Đặc biệt là trong nửa tháng của chuyến đi công tác, đầu anh trống rỗng, chỉ toàn xuất hiện hình ảnh dám giận không dám nói của cô,mỗi lần nghĩ đến lòng lại cảm giác khó chịu vô cùng.

Tô Tố hơi ngạc nhiên khi nghe những lời của Tiêu Lăng.

"Anh, anh nói thật sao?"

Anh ta có thích cô ấy không?

Trái tim Tô Tố bắt đầu đập bất thường.

"Tất nhiên là thật." Tiêu Lăng đối với câu hỏi của cô rất không hài lòng. "Nếu em không tin, tôi có thể tuyên bố với giới truyền thông rằng em là bạn gái của tôi."

"Không, không." Tô Tố lo lắng bịt miệng mình, liều mạng lắc đầu. "Tôi trở thành bạn gái của anh khi nào?"

Mặt của Tiêu Lăng lại đen trở lại "Đồng ý cũng phải đồng ý không đồng ý cũng phải đồng ý".

Làm sao có thể bá đạo như vậy!

Tô Tố không biết nên khóc hay cười.

Được rồi, cô thừa nhận.

Cô đối với Tiêu Lăng có một loại thiện cảm không thể giải thích được, cảm thấy rất lạ lùng, cô không biết tại sao. Nếu đúng thì sau khi đã trải qua chuyện với Mạc Tầm, thì sẽ không dễ dàng có một cảm giác tốt cho nam giới, nhưng khi phải đối mặt với Tiêu Lăng… Cô không thể lí giải được, nó quá phức tạp.

Nhưng để hẹn hò, cô vẫn phải cân nhắc kĩ.

Sau khi trải qua chuyện với Mạc Tầm, cô không bao giờ dám yêu một lần nữa. Hơn nữa, cô ấy vẫn có hai đứa con.

Hai đứa trẻ rất quý giá với cô ấy, nhưng cô ấy cũng biết rằng, ngay cả một người đàn ông bình thường cũng khó có thể chấp nhận rằng bạn gái của mình có con, đừng nói đến Tiêu Lăng có điều kiện tốt như vậy.

Cô muốn nói với Tiêu Lăng, nhưng chỉ vừa mới suy nghĩ cô đã tự dẹp bỏ ý nghĩ đó.

Nếu Tiêu Lăng thực sự biết sự tồn tại của hai đứa trẻ, không biết sẽ đối với cô như thế nào. Nhưng cô chắc sẽ đi với anh đến cuối con đường, bây giờ nói còn quá sớm.

"Nói chung là không được." Tô Tố thì thầm, "Mọi người sẽ nghĩ rằng tôi dùng quy tắc ngầm."

Tiêu Lăng cười.

Theo anh rồi thì ai dám nói cô như vậy.

"Nói chung phải được nói lung tung."

"Được, không nói!" Tiêu Lăng quay mắt lại. "Nhưng em nhất thiết phải là bạn gái của tôi."

Tô Tố lại im lặng.

Tiêu Lăng không kiên nhẫn nhăn mày, anh chân thành như vậy, cô vậy mà còn do dự. "Em không nói chuyện, tôi mặc định là em đồng ý."

“Ai… ”Tô Tố vội vã đá chân mình. “Anh sao có thể như vậy!”

Hoàn toàn là logic của đạo tặc.

“Tôi phải suy nghĩ đã.”

“Không cần nghĩ, em bắt buộc phải đồng ý.” Anh ấy rất cứng rắn.

“Anh… ”Tô Tố tức đến không nói ra lời, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh.

“Tôi là một người đàn ông ưu tá, em sẽ hối hận suốt đời nếu em bỏ lỡ.”

Tô Tố, “… ”

Cô bất lực liếc nhìn anh, người này có thể tự luyến hơn không.

Tiêu Lăng hừ lạnh, nhưng lời anh nói đều là sự thật.

Muốn thân hình có thân hình, muốn vẻ ngoài có vẻ ngoài, muốn tiền tài có tiền tài, muốn thân phận có thân phận, muốn địa vị có địa vị… Tuyệt đối là người đàn ông kim cương cấp hoàng kim.

Không phải là anh ta phóng đại, miễn là anh ta muốn, người phụ nữ chủ động đến với anh ở thành phố a xếp hàng từ hướng đông đến hướng tây thành phố.

Giọng nói anh mang tính quyết định “Chuyện này cứ vui vẻ quyết định vậy đi, từ hôm nay, em… Tô Tố là bạn gái của Tiêu Lăng tôi!”

“Tôi… ”

“Tôi cho em hai lựa chọn. Hoặc trả lời tôi là “ được “hoặc trả lời” có thể “, được rồi, em chọn một cái ngay bây giờ.”

“… ”

Tô Tố không biết nên khóc hay nên cười, có khác biệt không?

“Trả lời nhanh!”

49. Chương 49

Khóa chặt trái tim

"Tôi … không biết."

Cô cúi đầu và siết chặt góc áo, cắn môi không dám nhìn anh.

Cô ấy thực sự không biết, cô ấy không chắc liệu cô có sẵn sàng chào đón một mối quan hệ mới hay không.

Cô nhìn căng thẳng ngước nhìn Tiêu Lăng, thấy khuôn mặt đen lại, cô nhanh chóng nhấn mạnh, "Anh cho tôi một chút thời gian, để tôi nghĩ kĩ, dù sao, tôi cũng ở thành phố a, cũng không thể chạy đi đâu được… " giọng nói của cô ngày càng nhỏ.

Khuôn mặt của Tiêu Lăng lúc này mới khá lên một chút.

Quên đi.

Anh với cô tính toán cái gì, không trực tiếp từ chối cũng coi như là một biểu hiện tốt.

Tuy nhiên… sự kiên nhẫn của anh ấy luôn không nhiều.

"Tối nay trả lời tôi."

Tô Tố khóe miệng khẽ giật.

Thời gian gấp như vậy.

Cô cắn môi, vươn tay nắm lấy1áo sơ mi của anh, nhìn anh với vẻ đáng thương, "Ba ngày."

Tiêu Lăng trong lòng liền mềm xuống.

Người phụ nữ cũng có chút dáng vẻ của người phụ nữ rồi đó, biết làm nũng với anh.

Anh im lặng một lúc, mắt anh dán chặt vào mắt cô, cho đến khi nụ cười trên khuôn mặt cô cứng đờ, và đôi mắt cô hơi tránh né, mới khẽ hừ lạnh một tiếng.

“Ba ngày không phải là không thể, nhưng em phải bù đắp tinh thần bị tổn thất của tôi.”

Làm thế nào để bù đắp?

Lời còn chưa kịp hỏi, đã cảm thấy đôi mắt trần trụi của anh rơi trên ngực cô.

Háo sắc!

Khuôn mặt Tô Tố đỏ bừng, nhanh chóng lấy chiếc áo khoác của anh để che kín hết phần thân trên của mình, “Không được”.

Đôi mắt nguy hiểm của Tiêu Lăng nheo lại, mang đầy áp lực.

“Không được không được, thực sự không1được.”

Mối quan hệ của họ vẫn chưa xác định, làm sao có thể như vậy được.

Tô Tố trong lòng rối loạn, đến cả tai cũng đỏ ửng, cô nhắm mắt lại không dám nhìn anh, thì thầm nói, “Tôi vẫn chưa đáp ứng trở thành bạn gái của anh mà.”

Ngay cả khi là bạn gái, cũng phải có một quá trình dần dần.

Tiêu Lăng nhìn thấy khuôn mặt kiên quyết của cô, đôi mắt hơi sáng lên, miệng nhếch lên và mỉm cười sâu sắc. “Não của em đang nghĩ lung tung cái gi.”

“Này… ”

“Anh nói bồi thường là cái này.” Anh chỉ chỉ môi mình, “Hôn tôi”

“Cái này… ” Cô đang nghĩ lý do cự tuyệt.

“Đây là yêu cầu tối thiểu.”

Tiêu Lăng nheo mắt, trong lòng quyết tâm. Nếu cô dám tiếp tục từ chối anh, anh sẽ không nói chuyện vớ vẩn với cô nữa, trực tiếp ở đây “muốn” cô.

Thức thời là5anh kiệt.

Tô Tố cũng thấy sắc mặt Tiêu Lăng không tốt, cắn môi, giơ tay chạm cổ anh, nhón chân lên hôn anh.

"Hôn như chuồn chuồn lướt nước vậy không được, cần phải là hôn sâu kiểu Pháp"

Được voi đòi tiên.

Tô Tố trừng mắt nhìn anh, môi nhẹ chạm vào môi anh. Đây là lần đầu cô chủ động hôn anh.

Căng thẳng đến tim đập thình thịch.

Khoảnh khắc khi đôi môi chạm vào, dường như có một dòng điện chảy ra, làm cả hai người đều run rẩy.

Nụ hôn sâu kiểu Pháp…

Tô Tố nghĩ về lúc trước khi Tiêu Lăng hôn cô, ngập ngừng muốn đi vào khám phá, Tiêu Lăng sớm đã chờ đợi, hơi há miệng, để cô đi thuận lợi đi vào.

Khi Tô Tố chạm vào lưỡi, dường như cảm thấy sợ hãi, tiềm thức muốn rút lại.

Tiêu Lăng làm sao có thể cho cô cơ hội, một tay giữ đầu2cô lại, đổi khách thành chủ, hôn thật sâu.

Quấn quít.

Liếm mút.

Không khí dần dần tăng cao.

Nhiệt độ của hai cơ thể con người cũng đang tăng lên.

Dần dần hơi thở trở nên rối loạn, hai cơ thể ở rất gần sát nhau, khi Tô Tố cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể của mình thì đột nhiên tỉnh lại, sợ sự phóng túng nhất thời, vội vã đẩy anh ra.

"Đủ rồi… đủ rồi." Hơi thở cô rối loạn, má đỏ bừng.

Tiêu Lăng cũng thở hổn hển, tình trạng không tốt hơn cô là bao.

"Tiểu yêu tinh!"

Anh ta khàn giọng, hung hăng nói.

Người phụ nữ này chắc chắn khắc tinh của anh, muốn anh nhịn tới chết.

Gương mặt Tô Tố như được che phủ bởi những đám mây đỏ, nắm chặt chiếc áo khoác ngoài "Tôi, tôi phải về nhà."

"Hừ!"

Tiêu Lăng khẽ hừ một tiếng, giữ lấy vai cô, "Đợi đã."

Tô Tố lập tức9cau mày, dựa sát vào tường, cảnh giác nhìn anh

"Tôi không cầm thú như cô nghĩ!"

Cô không hơi đâu liếc mắt nhìn anh.

Lúc nãy ai là người gần như muốn "ăn" cô?

Trước đây đã bao nhiêu lần ép buộc cô, đây còn không đủ cầm thú sao.

Cô ấy khịt mũi: "Còn chuyện gì nữa, anh nhanh lên, tôi còn có chuyện."

Hôm nay là thứ 7. Cô hứa hôm nay sẽ dẫn Tiểu Thất và Cảnh Thụy đi công viên giải trí, Tô Tố lấy điện thoại di động ra khỏi túi.

Đã gần ba giờ chiều.

Cô lo lắng và phàn nàn: "Anh còn có chuyện gì, nói nhanh lên."

Tiêu Lăng trầm mặt, từ trong túi quần lấy ra một hộp đồ trang sức màu đỏ đậm sang trọng, đưa cho Tô Tố.

"Đây là cái gì?" Cô không vươn tay ra nhận, nghi hoặc nhìn anh.

"Quà từ nước ngoài đem về."

Tiêu Lăng mở hộp trang sức,1để Tô Tố nhìn rõ.

Hộp đồ trang sức là một vòng đeo chân kim cương, mới nhìn Tô Tố đã thích nó rồi.

Một chuỗi kim cương, mỗi chuỗi tạo bởi mảnh kim cương không màu ghép thành hình trái tim, đuôi và phần giữa khảm mấy viên kim cương hình trái tim màu vàng, mặt trời từ cửa sổ rọi vào, nét cắt gần như hoàn hảo của kim cương phản chiếu ra ánh sáng nhiều màu, sang trọng và rực rỡ.

"Tặng cho tôi sao?" Hơi thở của Tô Tố đọng lại.

"Tất nhiên là tặng cho em."

Tiêu Lăng lấy vòng chân ra, kéo Tô Tố ngồi xuống ghế, ngồi xổm xuống nhấc chân trái của cô lên, đặt lên đùi của mình "Tôi đeo cho em."

Tô Tố vô thức rút chân lại, "Không, nó đắt quá."

Cô ấy là ngu dốt cũng biết rằng kim cương đắt tiền đến cỡ nào, không màu còn thường thấy, đặc biệt là kim cương màu còn hiếm hơn.

Có vô số viên kim cương trên vòng chân này, và có ba viên kim cương màu vàng, mặc dù kim cương không lớn, nhưng chúng đều là kim cương vàng chính hãng.

Tiêu Lăng nắm lấy mắt cá chân của cô, không cho cô ấy né tránh, tùy tiện nói "chẳng qua chỉ là một chuỗi, cho thì em cứ lấy, tôi giúp em đeo lên."

Nói, bất chấp sự phản đối của Tô Tố, đã đeo vòng chân lên mắt cá chân của cô.

Chân cô di chuyển nhẹ, và những viên kim cương phản chiếu những ánh sáng, quả thật rất đẹp.

Tiêu Lăng không nhịn được hôn lên mắt cá chân cô, nhìn lên cười của cô, "Lúc đó lần đầu thấy tôi đã thích nó, cảm thấy rất phù hợp với em, thực sự! Rất đẹp."

Cô thừa nhận rằng rất đẹp và cô ấy cũng thích nó.

Nhưng nếu cô đeo ra ngoài, nhất định đến đi bộ cô cũng không dám.

Tô Tố cong lưng tháo vòng chân ra.

“Không được tháo.” Anh nắm lấy tay cô, rất cứng rắn.

“Nếu tôi đánh mất nó thì sao?” Tô Tố bất an nhìn anh, không nhịn được nuốt nước bọt. “Nếu gặp người biết nhìn hàng, muốn cướp tôi phải làm sao?”

“Nếu bị cướp thì cứ cho nó, em tự bảo vệ mình là được.”

Đây là món quà đầu tiên anh tặng cho cô, nếu có người không biết điều dám cướp nó, anh chắc chắn sẽ khiến hắn phải trả giá đắt!

Có một chuyện anh không nói cho Tô Tố nghe, tên của vòng chân này được gọi là “Khóa chặt trái tim“. Khi anh nghe thấy tên này, anh không ngần ngại mua nó.

Điều anh ta muốn là trái tim của Tô Tố.

Cuộc gặp hôm nay anh rất hài lòng, Tiêu Lăng đứng lên và đưa tay về phía Tô Tố, “Đi, anh sẽ đưa em về nhà.”

“Không được!”

Tô Tố nhảy vọt đứng dậy, phản ứng rất mãnh liệt.

Tiêu Lăng nheo mắt lại. “Sao? Không phải nhà em giấu như đàn ông hoang chứ?”

50. Chương 50

Người đàn ông hoang

“Nhà anh mới có đàn ông hoang đấy!” Tô Tố vô thức phản bác.

“Không có người đàn ông hoang thì em sợ cái gì?”

Nhà cô không có đàn ông hoang, nhưng có hai thiên thần nhỏ, Cảnh Thụy và Tiểu Thất đang ở nhà, cô không muốn Tiêu Lăng biết sự tồn tại của hai đứa con.

“Tôi sống với bạn bè của tôi. Anh một người đàn ông đi không tiện.” Tô Tố âm thầm siết chặt nắm đấm, cố gắng bình tĩnh lại.

Tô Tố sống với An Tiểu Hy, điều này Tiêu Lăng biết, lúc này anh cũng không nghĩ nhiều, anh gật đầu: "Được, tôi sẽ đưa em đến trước cửa căn hộ"

Tô Tố âm thầm nhẹ nhõm, trái tim hồi phục nhịp đập của nó.

"Đi nào." Anh lần nữa giơ tay với cô

Tô Tố cúi đầu xuống lờ anh đi.

"Sao rồi?"

Tô Tố nắm chặt áo khoác ngoài, bất lực trừng mắt nhiều anh, chỉ vào chiếc áo bị rách của mình. "Làm sao tôi về nhà với bộ dạng như vậy?"

Cảnh Thụy và Tiểu Thất nhìn thấy chắc chắn sẽ lo lắng.

Đừng nói tụi nó, ngay cả Tiểu Hy thấy nhất định sẽ điên cuồng la hét.

Bộ dáng bây giờ của cô, không cần nhìn cô cũng biết nhếch nhác đến mức nào, cổ bị Tiêu Lăng cắn đến vẫn còn đau, cô đưa tay chạm vào, đau đến cô thở hổn hển.

Đây là dùng bao nhiêu lực, nhất định rách da chảy máu.

"Anh tuổi con chó à, cắn mạnh như vậy." Cô lạnh lùng, rất không vui.

"Tôi tuổi con sói."

"Vâng, sắc lang"

Tiêu Lăng nhìn thấy mặt cô không vui, lại nhìn vào vết cắn trên cổ cô, cuối cùng có một chút ngại, khẽ ho một tiếng lấy điện thoại di động ra, "Kêu thư ký Trương gửi bộ quần áo qua đây."

Thư ký Trương...

Tô Tố thở dài nặng nề, thư kí Trương đã gửi cho cô hai bộ quần áo, cộng với lần này là lần thứ ba, sau này cô làm sao giải thích rõ với thư kí Trương đây.

Thư kí Trương làm việc rất hiệu quả.

Sau ba mươi phút đã mang quần áo đến.

Cô đi vào phòng riêng, mắt nhìn một vòng, sau đó nhìn quần áo của Tô Tố, mặc dù có áo của Tiêu Lăng che lại, nhưng áo rách bên trong thì dù che cũng che không hết, khóe miệng cô khẽ giật.

Tổng tài a, cho dù có gấp, thì tốt xấu cũng phải chọn chỗ chứ.

Thỏ gấp lên thì cũng cắn người mà.

"Tô tiểu thư, quần áo được mua theo kích thước của cô, nhưng thời gian là một chút vội vàng, tôi mới mua nó… " Vì vậy, thương hiệu khá phổ biến.

Tô Tố đỏ mặt hoàn toàn không dám nhìn cặp mắt của người thư ký Trương, nhận lấy túi giấy và cúi đầu lắc đầu. "Không sao đâu, thư kí Trương… làm phiền rồi."

Đối với cô ấy bây giờ, bộ đồ có thể che chắn là đã quá tốt rồi, với lại cô cũng không theo đuổi bất kỳ thương hiệu nổi tiếng nào, quần áo thoải mái là được.

"Không phiền."

Tô Tố muốn khóc mà không ra nước mắt.

Trong lòng thư kí Trương dường như cô không có hình tượng nào cả.

Thư kí Trương rất nhanh rời đi.

Tô Tố thở phào

Cô nhanh chóng mở túi giấy và thay quần áo.

Lần này không có nói chuyện vô ích, không kêu Tiêu Lăng ra khỏi phòng hay là quay lưng lại, dù cô có nói anh cũng không nghe, cô chỉ đơn giản quay lưng với Tiêu Lăng mặc quần áo vào.

…

Tiêu Lăng quả nhiên giữ lời hứa của mình, chở Tô Tố đến cửa căn hộ rồi dừng xe lại.

"Cảm ơn vì đã chở tôi về." Cô lịch sự cảm ơn

“Không cần cảm ơn, chúng ta là ai?”

Tô Tố không quan tâm liếc nhìn anh, người này chưa gì đã lên mặt rồi, cô ấy chỉ hứa suy nghĩ làm bạn gái anh, anh đã tự nhận là bạn trai rồi.

“Tôi sẽ đi.” Cô với tay tháo dây an toàn.

“Đợi đã.”

“Còn chuyện gì nữa?” Tô Tố đột nhiên cực kì cảnh giác, hàng phòng ngự cách xa thêm một chút.

“Cậu đang làm gì vậy?” Sussie đột nhiên nhận được sự cảnh giác 12 điểm, và hàng phòng ngự ở rất xa.

Khuôn mặt của Tiêu Lăng đen lại, không kiên nhẫn xoa thái dương.

“Em cảnh giác với tôi như vậy làm gì?”

“Tất nhiên là để ngăn cản anh làm những điều xấu.”

“Nếu tôi thực sự muốn làm điều xấu, em nghĩ em thoát được không?” Tiêu Lăng khịt mũi và nghiêng người về phía cô để tháo dây an toàn.

Hai người được dính rất gần, mái tóc ngắn và nhọn của anh chọc vào mặt cô, có chút ngứa ngáy, Tô Tố sờ sờ mặt, một chút ngượng ngùng.

Được rồi, lần này là do cô có lòng tiểu nhân.

Nhưng bạn không thể đổ lỗi cho anh ta, người tiền nhiệm của Xiao Ling là quá nhiều.

Anh tháo dây an toàn nhưng không để Tô Tố xuống xe, anh mở cửa và đi đến ghế phụ lịch sử mở cửa giúp cô,“ Được rồi, xuống xe đi”

Tô Tố thụ sủng nhược kinh, đồng thời cảm thấy sợ sệt.

Người đàn ông dịu dàng như mặt trời, quả thật làm cho người ta không thể đấu tranh.

Bây giờ cô đối với anh có thiện cảm.

Nếu cô yêu anh…

Cô thở dài, quên nó đi, bước nào hay bước nấy.

Ngay cả khi cô không đáp ứng là bạn gái của mình, Tiêu Lăng chắc chắn sẽ nghĩ ra những cách khác để buộc cô chịu thua, và tốt hơn là để nó tự nhiên.

Cô ngoan ngoãn xuống xe.

Hai người, người đàn ông đẹp trai và một người phụ nữ xinh đẹp, cộng với một chiếc xe thể thao sang trọng, thu hút sự chú ý của nhiều người.

Tô Tố nhanh chóng nói lời tạm biệt với Tiêu Lăng "Tôi sẽ về nhà trước."

"Đừng quên cho tôi câu trả lời sau ba ngày."

"Biết rồi." Tô Tố không biết nên nói gì, chuyện quan trọng như vậy cô muốn quên cũng không dám, cô chắc chắn, nếu cô quên, Tiêu Lăng nhất định sẽ lột da cô, cô vẫn muốn sống tốt, "Ba ngày này anh không được phép liên lạc với tôi, hãy để tôi suy nghĩ, nghe không? "

Tiêu Lăng nhíu mày, nhìn cô cười như không cười.

Tô Tố ngay lập tức cảm thấy có lỗi, cố nhịn tiếp tục kiên quyết nhìn anh.

"Được!" Anh hứa dứt khoát.

…

Tô Tố luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cô không thể nhớ được.

Khi cô bước vào thang máy, cô chỉ lấy một cái đùi và đột nhiên nhận ra.

Lúc nãy Tiêu Lăng trực tiếp lái xe đến cửa căn hộ nhà cô… Nhưng cô ấy rõ ràng không có chỉ đường. Làm sao anh biết cô và Tiểu Hy sống ở đây? Cô nhớ rằng cô chưa bao giờ nói với mọi người về địa chỉ nơi này.

Không lẽ anh điều tra cô?

Tim Tô Tố run rẩy, vậy anh biết…

Rất nhanh cô lắc đầu, không đúng, nếu anh biết sự tồn tại của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, làm sao dễ chịu với cô như vậy được.

Có phải… anh ta đã âm thầm chú ý đến.

Nghĩ về khả năng này, khuôn mặt nhỏ bé của cô ấy đỏ ửng.

…

Khi cô đến cửa, cô chỉnh lại cổ áo, xác định rằng vết cắn trên cổ cô sẽ không bị lộ ra, sau đó lấy chìa khóa mở cửa.

"Mẹ về rồi… "

Đóng cửa lại, quay lại liền thấy hai đứa đang ngồi trên thảm trong phòng khách, nghe thấy âm thanh ánh mắt đều nhìn thẳng vào cô.

Đôi mắt của Tiểu Thất không cần nói cũng biết bi ai cỡ nào.

"Mami, công viên giải trí… " Tiểu Thất khịt mũi.

Cảnh Thụy vẫn ổn, chỉ nhìn chằm chằm vào cô với đôi mắt âm u.

Tô Tố da đầu hơi tê, Tiểu Thất còn dễ đối phó tí, còn Cảnh Thụy đứa trẻ này… hoàn toàn không giống một đứa trẻ bốn tuổi, chỉ mới bằng tuổi này, ánh mắt đã áp bức mạnh mẽ như vậy. Tô Tố cầu cứu nhìn An Tiểu Hy đang ngồi trên ghế sofa, Tiểu Hy nhún vai liếc nhìn cô. "Ai bảo cậu hứa với tụi nó rồi lại thất hứa lần nữa, bạn nhìn bây giờ mấy giờ rồi."

Tô Tố đặt chiếc túi xuống, đi đến bên hai con, mỗi người hôn một cái "Mẹ xin lỗi, hôm nay mẹ trở về muộn, ngày mai được không, ngày mai cuối tuần, ngày mai mẹ nhất định đưa hai con đến công viên giải trí."

"Mami, mẹ chắc chắn?" Tiểu Thất chu miệng nhỏ.

"Khẳng định và chắc chắn."

Tiểu Thất mắt chuyển động đưa tay nhỏ lên, "móc ngoéo."

Tô Tố mặt đầy những đường màu đen, còn bắt cô móc ngoéo.

Rất nhanh xử lý được Tiểu Thất.

Cảnh Thụy lại không dễ như vậy.

"Cảnh Thụy… "

Tô Cảnh Thụy nheo mắt, khuôn mặt nhỏ bé lạnh lùng rất nghiêm túc, mắt anh rơi từ chiếc váy của cô đến áo sơ mi của cô, rồi từ áo sơ mi chuyển lên mắt cô.

"Mẹ, con nhớ lúc ra cửa không phải chiếc váy này. Mẹ hôm nay đã ở đâu?"

51. Chương 51

Tô Tố trong lòng tức thì "cộp cộp" một hồi.

Cô chỉ nghĩ rằng không muốn mặc quần áo bị rách về, nào đâu biết đứa con trai lại tinh mắt đến vậy.

"Mami, mami mami vừa đi dạo về, he he, đúng rồi, đi dạo mới về, quần áo trước đó do đóng phim làm rách, mẹ liền đi mua bộ khác để mặc."

An Tiểu Hy đang ngồi trên ghế sofa nghe thấy liền ngó đầu sang, "Tố Tố không phải cô đã hứa với tôi cùng nhau đi dạo sao, cô đúng đồ vô lương tâm."

Tô Tố ngượng ngùng bĩu môi, Tiểu Hy nhìn thấy điều không ổn, tức thì lại rút đầu mình lại.

Chuyện thường, bạn bè bao nhiêu năm rồi, cô đương nhiên biết được cô ấy đang nói dối.

Cô đến tạp chí cũng không xem nữa, chây lười dựa vào ghế sofa, chờ đợi thẩm vấn "phạm nhân".

Đứa nhóc tít đôi mắt nhỏ, giọng điệu không biết là tin hay là không tin, "Thật sao?"

Đứa nhóc này ngày càng không dễ lừa gạt được.

Tô Tố vì muốn để lời nói của mình đáng tin cậy hơn, cô kiên định gật đầu, khuôn mặt nghiêm túc, "Đương nhiên là thật rồi, nếu không mami sớm đã về nhà rồi."

Tô Cảnh Thụy ngồi bắt chéo chân lại, đột nhiên không có dự báo sa ngay vào lòng của Tô Tố.

"Ai ya nè, con trai muốn nhõng nhẽo rồi à?"

Tô Cảnh Thụy ôm chầm cổ cô ngửi một hơi thật sâu, sau đó đợi tay của Tô Tố ôm tới thì cậu nhóc đã từ lòng cô lui ra.

Tay của Tô Tố cứng đơ giữa không trung, vô cùng lúng túng.

"Mami, mami có phải vừa nãy lúc đi dạo đói bụng rồi, cho nên tiện thể ăn luôn một bữa tiệc hải sản nhỉ?"

Hải sản?

Tô Tố căng thẳng lo lắng, mũi của đứa nhóc này sao nhạy bén thế.

Cô gật đầu cứng đờ, "Đúng, đúng rồi."

"Oh… " Cậu nhóc hình như là tin rồi, nhã nhặn từ tấm thảm đứng dậy, phủi đi những hạt bụi vốn không tồn tại trên người, cầm trên tay bộ ghép hình của mình rồi liền từ trong phòng khách đi về hướng phòng ngủ, nỗi lo của Tô Tố chưa kịp giải tỏa, cậu nhóc đang cầm tay vịn cửa phòng nhưng dừng ngay trước cửa, sau đó cậu cười tít mắt ngoảnh đầu sang nhìn Tô Tố, "Mami, nãy mami lúc đi dạo lại thuận tiện mua thêm một cái lắc chân kim cương à?"

Vẻ mặt cười của Tô Tố liền cứng đơ.

Cậu nhóc lúc này mới thu lại nụ cười lạnh lùng hứ một tiếng, mở của phòng ra rồi bước vào trong.

Tiếng đóng cửa phòng như là rung trời lở đất vậy.

An Tiểu Hy âm thầm từ bên sofa ngó đầu sang, cô nhìn vào Tô Tố với vẻ mặt vui trên nỗi đau người khác, "Cảnh Thụy hình như giận rồi à."

Ai nói là hình như.

Rõ ràng chính là giận dỗi rồi.

Tô Tố với vẻ mặt tồi tệ từ mặt sàn đứng lên, cúi đầu ủ rũ sa đến sofa, "Hu hu hu, con trai có lúc thông minh quá cũng không phải là điều tốt đâu."

An Tiểu Hy không nhịn được cười "phụt" một tiếng, cô ấy có chút vui gõ nhẹ vào đầu cô, mặc kệ Tô Tố ao ao kêu gọi, cô ấy hứ nhẹ, "Cô được rồi nhe, đừng có thấy có được còn giả vờ chê nhe, cậu con trai thông minh đến như vậy không biết có bao nhiêu người muốn có. Nhưng mà tôi nói nè, cái đứa ngốc như cô, làm sao lại có thể sinh ra được đứa con thông minh đến như vậy… tôi đoán vẫn là do gen di truyền của ba Cảnh Thụy trội hơn."

Giọng nói của Tô Tố buồn bã, "Con trai giận tôi rồi đó… "

"Đáng đời, ai kêu cô gạt nó làm chi."

"Vậy phải làm sao đây?" Đôi mắt của Tô Tố đỏ hoe, cô vừa cắn đầu ngón tay vừa nghiêng đầu cầu cứu, "Tiểu Hy ơi… "

An Tiểu Hy cảnh giác tránh xa xa cô ra, "Cô đừng có nhắm đến tôi, cậu nhóc đó không dễ lừa gạt đâu, tôi nói lời tốt giúp cô không khéo bị cậu nhóc nghĩ tôi với cô là đồng phạm đấy."

Cô ấy không dại gì để cậu nhóc ghét mình đâu.

Nếu không sẽ không ăn được những món ngon do Cảnh Thụy nấu nữa.

An Tiểu Hy không có chí khí nuốt nước bọt.

"Hu hu hu, vậy tôi có nên đi giải thích với nó nghe không."

Cảnh Thụy không phải là Tiểu Thất, Tiểu Thất dễ dỗ ngọt lại là đứa ăn hàng chính hiệu, vài cây kẹo là có thể hối lộ được, nhưng Cảnh Thụy tuyệt đối lại là kiểu thuộc dạng người cố chấp. Ngày thường cậu nhóc thương cô lắm, hoàn toàn không biết giận cô, hôm nay cậu nhóc giận dỗi thật rồi."

Cô nhảy từ sofa xuống, "Không được, tôi phải đi giải thích cho nó nghe."

An Tiểu Hy khẩn trương kéo tay cô lại, "Giải thích, cô suy nghĩ nên nói gì rồi à?"

Tô Tố đau khổ vuốt thẳng mái tóc.

Cô vẫn chưa biết nên giải thích như thế nào với con trai.

An Tiểu Hy liếc một cái, "Cô nói với nó rằng, cô cùng với một người đàn ông mà cậu nhóc không quen biết, sau đó ở cùng nhau là mấy tiếng đồng hồ? Mà còn bị ăn hiếp?"

Tô Tố há hốc mồm nhìn vào An Tiểu Hy, giọng nói trở nên lắp bắp, “Cô, tại sao cô biết được vậy.”

“Uhm hm, cô tưởng tôi ngốc à.” Tiểu Hy cười đắc ý, đôi mắt sáng lên chỉ vào sợi lắc chân kim cương ở mắt cá chân, “Cho dù lúc đầu không nghĩ ra, nhưng nhìn vào chân cũng đoán được ngay. Tố Tố ơi là Tố Tố ơi, cô có biết là cái món này trị giá bao nhiêu tiền không?”

Tô Tố lắc đầu, cô chỉ biết là không hề rẻ tiền, nhưng giá trị thật của nó là bao nhiêu tiền cô không hề biết.

An Tiểu Hy cắn răng, khuôn mặt ngưỡng mộ, “Tôi xem qua trên tạp chí, đây là thiết kế lắc chân của nhà thiết kế trang sức nổi tiếng người Pháp, tên nó là ‘Tù Tâm’, cả thế giới chỉ có duy nhất một sợi, giá trị tối thiểu của nó cũng phải 5 triệu.”

Tô Tố mở to mắt, “Cái gì?”

Mắc vậy.

Tiểu Hy cười lạnh một tiếng, bổ sung đầy đủ câu nói sau đó, “Đô la!”

Tô Tố thấy hoang mang vô cùng, không nói được thêm lời nào khẩn trương tháo sợi lắc chân ra, cẩn thận từng tí một đặt vào hộp đựng trang sức. Cô vừa cầm hộp trang sức, vừa nuốt nước bọt thẳng thừng, “Tôi, tôi có phải nên đi ngân hàng mở một cái thùng bảo hiểm, để món đồ này giữ ở đó nhỉ? Hay là… dứt khoát trả lại cho Tiêu Lăng?”

“”Uhm hm, tôi đoán là Tiêu tổng mua cho cô đấy.” Mắt cô lạ lùng hẳn lên, nén giọng tiến đến gần cô, “Cô còn thay luôn cả bộ đồ, cô có phải đã… làm chuyện đó với Tiêu Tổng rồi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tố đỏ ửng lên, “Cô suy nghĩ gì rồi, không có chuyện đó đâu.”

Cô than một tiếng, đầu đau không ngừng.

Cô nếu như nói như lời Tiểu Hy vừa nói, cậu nhóc chắc sẽ đi tính sổ với Tiêu Lăng ngay.

Tô Tố do dự một hồi, vẫn là đem đầu đuôi câu chuyện xảy ra hôm nay kể hết cho An Tiểu Hy nghe, cô buồn bực vuốt tóc của mình, “Tiểu Hy cô xem thử tôi phải làm sao đây?”

An Tiểu Hy đột nhiên la thất thanh một tiếng, làm Tô Tố hết cả hồn.

Cô vỗ vỗ ngực mình, hồn chưa về kịp, “Tiểu Hy cô có thể đừng có hưng phấn đến như thế được không… “

May mà cô không có bị bệnh tim, nếu không chắc chắn sẽ bị hù đến lên cơn đau tim đây.

"Trời ạ, tôi kích động quá, ai ya, không ngờ rằng Tiêu tổng lại để cô làm bạn gái của anh ta, bạn gái ơi, bạn gái chính hiệu đấy, Tiêu tổng chưa từng công khai người bạn gái bất kì nào đấy. Tố Tố cô đừng ngốc nữa, cô mau chóng đồng ý đi."

"Cô cũng cảm thấy tôi nên đồng ý?"

Tiểu Hy không ngừng gật đầu, "Vậy như cô vừa nói, cho dù cô không đồng ý, Tiêu tổng khẳng định sẽ âm thầm sử dụng chiêu trò, nếu như như thế, chi bằng đồng ý đi. Hi hi, quen biết được một người đàn ông vừa đẹp trai vừa có tiền thì cũng đâu có gì thiệt thòi." Tiểu Hy hai hay ôm lồng ngực, khuôn mặt nghĩ ngợi, "Nói không chừng còn có thể gả vào hào môn đấy."

Tô Tố che mặt lại, một cú đấm đánh qua.

"Khặc khặc, cô đánh tôi làm gì?"

"Để cô tỉnh giấc lại đó."

"Tôi không có nói đùa với cô đâu." Tiểu Hy nghiêm túc hẳn lên, chỉ vào hộp trang sức nói, "Cô có biết ý nghĩa của sợi lắc chân này không?"

Một cái lắc chân thôi mà, còn có ý nghĩa gì?

Tô Tố thành thật lắc đầu.

"Món đồ này gọi là tù tâm, là chuyên thiết kế để dành tặng cho người con gái mà mình yêu thương, ngụ ý rằng người con gái nhận được lắc chân này thì cả đời này chỉ yêu một mình người đó thôi."

Tô Tố đổ cả mồ hôi lạnh, "Có, có thể món đồ này là hàng nhái… "

Bản thân cô không biết nói sao được nữa.

Quả nhiên, An Tiêu Hy có chút vui đưa tay đẩy nhẹ đầu cô, "Cô tưởng Tiêu tổng là ai hả? Người ta là tổng tài lớn! Không những là tổng tài lớn của công ty truyền thông Tinh Quang, anh ta còn là người sáng lập kiêm đại boss của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ đấy, thân phận của người ta là gì? Dám mua một món hàng nhái tặng người khác? Cô không cảm thấy mất mặt dùm anh ta thì tôi cũng cảm thấy mất sĩ diện dùm anh ta rồi.

"Vậy tôi phải làm sao… "

“Còn làm sao gì nữa, nhận lấy đi.” Tiểu Hy quàng vai của Tô Tố, có chút than tiếc, “Tính ra theo tôi suy nghĩ, cô không thể thoát được bàn tay của Tiêu tổng rồi. “

52. Chương 52

Tô Tố và An Tiểu Hy đang chăm chú trò chuyện với nhau.

Hai người họ đều không nhìn thấy, cửa phòng của hai đứa trẻ không biết từ khi nào mở ra một khe hở nho nhỏ.

Tô Cảnh Thụy lạnh mặt dựa trên bức tường kế bên của cánh cửa, thu hết những lời nói của hai người họ vào trong tai.

“Anh hai… “

“Suỵt… “

Tô Cảnh Thụy làm một động tác bớt tiếng, nhẹ nhàng khép cửa lại, cậu ngồi lên cái bàn viết đặt kế bên giường, mở vi tính lên, bắt đầu tìm kiếm thông tin của Tiêu Lăng.

‘’Anh hai làm gì ở đây thế?” Tiểu Thất còn đang ngậm thanh kẹo trong miệng, nói chuyện không được mạch lạc.

‘’Kiếm người.”

Tiểu Thất nhún nhún vài bước rồi chạy tới, khi thấy Tô Cảnh Thụy tra ra thông tin của một người, kinh ngạc mà ‘’á” lên một tiếng, ‘’đây chẳng phải cái người lần trước chụp hình chung với mẹ đây sao?”

Tô Cảnh Thụy lạnh lùng hứ lên một tiếng, một cặp mắt bén lửa rất muốn đốt thành tro tấm hình ấy. Cậu ấy1đọc qua một lần tất tần tật thông tin liên quan tới Tiêu Lăng, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy tối sầm lại, Tiểu Thất vác cái ghế ngồi kế bên anh, không dám nói chuyện.

‘’Anh Hai?”

Tô Cảnh Thụy đóng lại cái vi tính,bắt đầu suy tư, nghe Tiểu Thất gọi cậu, trên khuôn mặt nhỏ xuống sắc bén ấy bắt đầu dịu trở lại, ánh mắt lóe lên một suy nghĩ, ‘’Tiểu Thất, em có muốn gặp ba của chúng ta không?”

Tiểu Thất hốt hoảng đến nỗi xém tí nuốt luôn thanh kẹo xuống bụng.

''Anh hai, anh biết ba của mình ở đâu sao?" Âm thanh của Tiểu Thất bất chợt lên giọng.

Tô Cảnh Thụy nhanh tay bịt lấy miệng của Tiểu Thất, một lúc sau khi không còn nghe thấy tiếng động bên ngoài, lúc này cậu cau mày buông tay, "Nói nhỏ thôi, kẻo mẹ nghe thấy đấy"

Tiểu Thất nuốt nước bọt, đem thanh kẹo từ trong miệng ra, sau đó thấp giọng hỏi anh," Anh hai, có phải anh biết tung tích của ba hay không?

Trước đó Tiểu Thất và Cảnh Thụy cũng từng1bàn tàn về ba, nhưng mỗi lần đều bị Tô Tố trả lời qua loa cho xong chuyện không chịu nói lên sự thật, sau này Cảnh Thụy không cho Tiểu Thất hỏi nữa.

Tiểu Thất nhớ lại lời nói khi nãy của Cảnh Thụy, nghi hoặc nhìn anh hai,"Anh hai, anh không phải nói…có khả năng mẹ không biết ba của mình là ai chăng?"

''Chắc mẹ không biết."

''Ô…"Vậy tại sao anh biết?

Tô Cảnh Thụy như thể đọc được suy nghĩ của Tiểu Thất, lấy tay sờ lên đầu của Tiểu Thất,"Em không cần quan tâm tới chuyện này, em có muốn gặp ba không?"

''Muốn lắm, muốn lắm." Đôi mắt của Tiểu Thất sáng lên.

''Tốt, vậy em ngoan ngoãn nghe lời anh, anh sẽ tìm cách đưa em tới gặp ba." Cảnh Thụy hí mắt lại, trong mắt vụt qua một tia sáng nhỏ.

…

Sau khi Tiêu Lăng đưa Tô Tố về nhà thì lái xe về tập đoàn Quốc Tế Hoàng Vũ.

Anh vừa đi công tác về, một lát còn một cuộc họp.

Kết thúc buổi họp thì trời cũng đã tối, trái tim của Tiêu Lăng lúc này5lại tương tư tới Tô Tố, anh ở trong phòng làm việc, vừa cầm lên điện thoại, suy nghĩ hồi lại buông xuống.

Bỏ đi, bỏ đi, tốt nhất nên cho cô ấy thời gian suy nghĩ kỹ.

Cho ba ngày thời gian suy nghĩ cũng chỉ là một cách nói đối phó.

Cô ấy chấp thuận thì tuyệt vời, nếu ngược lại… Tiêu Lăng lạnh lùng hứ lên một tiếng, anh tự có cách của anh khiến cô ấy chấp thuận."

'Thư kí Trương, cà phê… "

Thư kí Trương giật mình, có chút lo lắng," Tổng Tài, bây giờ anh nên về nhà nghỉ ngơi đi."

Vừa đi công tác nửa tháng hơn, về chưa kịp nghỉ ngơi, như ngựa không ngừng phi quay quanh bên cô Tố, vừa dùng xong bữa cơm thì lại phải quay về công ty.

Cộng thêm trước đó Tổng Tài không quan tâm mấy tới công việc của công ty truyền thông, từ lúc cô Tố và công ty Tinh Quang ký hợp đồng, thì những công việc của bên ấy ít nhiều Tổng Tài cũng có quan tâm.

Công việc dày đặc nhu vậy, sức khỏe2sao chịu nổi.

''Tổng Tài, Ngài nên về nhà ngủ một giấc thì tốt hơn."

''Không cần." Tiêu Lăng cầm tách cà phê uống vài ngụm, vị đậm đà của cà phê đen uống vào rất đắng, nhưng lại tỉnh táo vô cùng, anh chau mày," đem công tác biểu cho tôi xem, ba ngày sau tôi cần tự do."

Chắc là quay quần bên cô Tố.

Thư kí Trương suy nghĩ, nói không chắc lần này Tổng Tài đã gặp phải tiếng sét ái tình đây.

Nhắc tới Tô Tố, đột nhiên lại nhớ về một chuyện, nhìn qua Tiêu Lăng có một số lời muốn nói nhưng lại thôi.

''Tổng Tài… "

''Có việc cứ nói."

Thư kí Trương gật gật đầu," Là liên quan tới phụ thân của cô Tố Tô Đại Khuê… "

Tiêu Lăng gác tay, ngẩng đầu hỏi," Bên đó sao rồi?"

Ấn tượng của Tiêu Lăng không tốt chút nào đối với Tô Đại Khuê, chẳng qua gần đây hơi bận rộn, không

có thời gian để dạy cho một bài học cho loại người cặn bã bán con cầu sang này.

‘’Hôm nay người phụ trách bên khu biệt thự Bến9Hải giám đốc Trương báo về một tin, nói công ty xây dựng của ông Tô trong lúc thi công biệt thự có sử dụng một số vật liệu kém chất lượng, thậm chí có một số còn không đạt tiêu chuẩn.”

Tiêu Lăng lặng người.

Thư kí Trương thở dài, nói tiếp,” Gíam đốc Trương sau khi biết chuyện cưỡng chế yêu cầu ngừng thi công, Tổng Tài, anh xem sự việc này nên xử lý như thế nào?”

Thư kí Trương đã cạn lời đối với Tô Đại Khuê, trên lý thuyết, một công ty xây dựng không kiếm được sinh nhai rất khó khăn mới nhận được hợp đồng từ tập đoàn Quốc Tế Hoàng Vũ, đáng lý lẽ phải gắng hết sức mà làm, nếu được như thế, trước tiên tạo tiếng tốt cho nghề, sau này có chút danh tiếng thì mới mong có địa vị trong ngành xây dựng.

Nhưng hướng nhìn của Tô Đại Khuê thật là nông cạn, chỉ chú trọng vật chất trước mắt, sản phẩm không đạt tiêu chuẩn bị phát hiện lại không buồn sửa sai, chỉ suy nghĩ tới1việc đút lót cho người phụ trách bên khu biệt thự đó.

Sau khi Triệu Tổng bị sa thải, Tổng Tài đích thân đề cử một người thanh niên trẻ tuổi ngồi lên chức đó,đó là giám đốc Trương, tính tình của người này cũng khá là trung trực, sau khi phát giác sự việc này thì báo ngay lên cấp trên.

‘’Tổng Tài, anh xem sự việc này… ”

‘’Nên xử lý như thế nào thì xử lý theo cách đó.” Tiêu Lăng cười một cách lạnh lùng, ”Trực tiếp thực thi theo pháp luật!”

Đúng lúc anh đang rầu chưa tìm được cơ hội xử lý Tô Đại Khuê, ai biết được ông ta liền tự mình mò tới.

Tuy rằng Tô Đại Khuê là loại người cặn bã, nhưng suy cho cũng cũng là ba của cô Tô.

Thư kí Trương do dự một hồi, nhưng vẫn nói tiếp, “Tổng tài, bên cô Tô nếu như biết được… “

“Nếu như cô ấy biết được sẽ vỗ tay kêu hay.” Trong đôi mắt sâu thẳm của Tiêu Lăng thoáng qua một vẻ cười, nhìn sang thư kí Trương, khó khăn lắm mới có một tâm trạng tốt giải thích với cô, “Cô nghĩ rằng tiểu yêu tinh đó là người tốt sao, đó là do cô ấy không có năng lực, nhưng nếu đã có năng lực, nhất định sẽ chính tay xử lý Tô Đại Khuê.”

Tiểu yêu tinh đó nhìn thì thấy vô hại thật.

Trong lòng phản nghịch đấy.

Nếu như không cô làm gì có thể để anh nhiều lần tức đến sắp phun máu.

Tiêu Lăng nghĩ đến Tô Đại khuê là thứ bán con cầu sang, giơ tay ra lệnh, lạnh lùng nói, "Đẩy vào chỗ chết!"

Thư kí Trương gật đầu, biểu thị hiểu được.

Tiêu Lăng thấy cô còn đứng trước bàn làm việc, hình như không có chút muốn rời đi, không cầm được giương mắt nhìn cô, "Còn chuyện khác sao?"

"Tổng tài… " Thư kí Trương nói có chút ngập ngừng, "Bên nhà cũ của Ngài báo tin đến, nói rằng dành thời gian hai ngày này cho Ngài, nhất định phải về một lần… "

Nói xong, thư kí Trương thậm chí không dám ngóc đầu lên nhìn Tiêu Lăng.

Bầu không khí có chút ngập ngừng.

Tiêu Lăng tay cầm ly cà phê, có chút thất thần, không biết nghĩ đến thứ gì, trong tức thì ánh mắt băng lạnh đến kinh người.

"Tổng… Tổng tài?"

"Ông nội có nói chuyện gì không?"

Thư kí Trương nhìn nét mặt anh có chút dịu lại, bất giác nhẹ người hẳn đi, "Lão gia nói sức khỏe không được tốt lắm, ông mời Ngài về thăm ông."

Tiêu Lăng hứ nhẹ một tiếng, "Cái lý do này dùng được năm năm rồi còn không biết đổi sang một cái khác sao."

"Đó…"

"Cô chuyển lời lại cho lão gia, nếu như muốn gặp tôi thì trực tiếp đến tìm tôi, còn căn nhà đó tôi tuyệt đối không về đâu!"

53. Chương 53

Thư kí Trương mép miệng hơi co giật.

Hai ông cháu không thể nói chuyện bình thường với nhau được sao, mỗi lần như thế đều phải nhờ người cấp dưới chuyển lời dùm.

Haiz…

Cô thở dài, gật gật đầu, "Vâng ạ."

Thư kí Trương đã rời khỏi văn phòng làm việc, nhưng Tiêu Lăng lại không còn tâm trí làm việc nữa. Anh đi đến bên cửa sổ, vén tấm rèm cửa sổ ra, nửa nhỏ cảnh vật của thành phố đã được thu gọn dưới con mắt của anh, trông đến đâu cũng là ánh đèn neon lấp lánh, cảm giác vô cùng ấm áp.

Đã năm năm rồi.

Suốt năm năm qua anh chưa về nhà.

Và cả người ấy, cũng đã rời bỏ anh suốt năm năm rồi, năm năm qua, không một ai dám nhắc đến bất kì tin tức về cô ấy trước mặt anh, anh cũng chưa từng có ý định muốn quan tâm.

Và như thế đã qua được năm năm rồi.

Tiêu Lăng đi vào góc khuất hơi u tối, trên mặt anh phủ lên một lớp màu sắc xám lợt, anh trông về nơi xa xa, đôi mày lạnh lùng của anh càng thêm lạnh giá, ẩn chứa trong đó là một nỗi hận khắc sâu trong lòng.

"Nếu như đi rồi, thì vĩnh viễn đừng quay về nữa."

…

Trong căn biệt thự hai tầng mang phong cách Châu Âu ở vùng ngoại ô đèn điện sáng trưng.

Diện tích căn biệt thự khá lớn, gồm một sân vườn lớn rộng năm sáu trăm mét vuông, cách trang trí bên trong biệt thự cũng khá sang trọng, cây đèn chùm trong phòng khách đang tỏa ra ánh sáng màu vàng cam, trông vô cùng ấm áp.

Và lúc này trong phòng khách, một người đàn ông già trông như 80 tuổi đang chống một cây gậy đang nổi trận lôi đình.

Người đàn ông già tuổi tác tuy khá cao, nhưng sống lưng vẫn thẳng đứng, tinh thần minh mẫn, lúc nổi cơn giận tinh thần vẫn còn khỏe khoắn.

"Cái đứa tiểu tử khốn khiếp đó! Sỹ diện của nó cũng lớn đấy, để ta cái thân già này đi thăm nó, đồ con cháu bất hiếu khốn khiếp, xem thử lão già này nhìn thấy nó có cho nó một gậy không! Tức chết cái thân già này rồi."

Người đàn ông già này không phải ai khác, mà chính là ông nội của Tiêu Lăng, và cũng là chủ nhân của căn biệt thự này... Tiêu Phong Nghị.

Người đang đứng cạnh ghế sofa là quản gia của biệt thự, trông tuổi tác của người quản gia với ông cũng không hơn kém bao nhiêu, cả hai đều là tinh thần minh mẫn cả.

Ông nhìn thấy lão gia nổi giận, trên mép miệng mỉm cười, "Mỗi lần đều nói là đánh cậu ấy, có lần nào thấy Ngài đánh cậu thật đâu."

Ông lạnh lùng hứ một tiếng, nhưng không biết nghĩ đến điều gì, cơn giận của ông từ từ thu lại, chỉ là trên miệng vẫn còn tí không can tâm, "Thằng tiểu tử khốn khiếp đó!"

Quản gia lão Trần cười ti tít, "Ngày mai chúng ta hãy đi thăm thiếu gia đi, cũng gần hai tháng rồi chưa gặp qua thiếu gia, đúng thật rất là nhớ cậu. Tôi nhờ thêm Trương tẩu làm chút đồ ăn qua đó, đứa trẻ này miệng kén ăn quá, quãng thời gian này cũng không biết có đói đến ốm không."

"Đói chết nó đi, đáng đời." Lão gia chống gậy gõ xuống.

Lão Trần không nói gì thêm, vẫn là dáng cười ti tít.

Quả nhiên, qua chưa được ba phút, lão gia đã ho nhẹ một tiếng, dặn dò lão Trần, "Ngày mai dặn Trương tẩu làm thêm chút ít sườn heo quay, tên tiểu tử đó thích ăn đấy."

Lão Trần không nhịn được, bung miệng cười. Lão gia ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua, ông mau chóng cười đáp lại, "Yên tâm, tôi đã dặn chị Trương chuẩn bị cả rồi."

Ông biết là tuy rằng lão gia trên miệng mắng thì lợi hại, nhưng trong lòng lại là người thương thiếu gia nhất.

Lão gia nhìn vào căn biệt thự lớn, có chút tâm tư thở dài, "Hồi xưa ở đây rất náo nhiệt, bây giờ thì lạnh tanh trống vắng chỉ còn lại hai ông già này, đồ tiểu tử kia không biết khi nào có thể giải được nút thắt trong lòng, cũng năm năm rồi, cũng không biết lão già này có thể đợi đến ngày được ẵm đứa chắt không."

"Nói không chừng ngày đó không xa đâu. " Lão Trần vừa cười cười nhìn lão gia vừa châm ly sữa bò cho ông.

“Đi, đi, đi, ta không uống cái này, đây là đồ con nít uống, ta muốn uống trà.” Lão gia nói xog mới đưa ra phản ứng, “soạt” nhìn sang quản gia, “Ông có phải biết được tin tức mật gì à?”

Lão trần chỉ vào ly sữa bò trên bàn, “Uống xong sẽ nói Ngài nghe.”

Lão gia tức thì giận đến nỗi thổi bộ râu của mình lườm ông.

Lão Trần coi như không hề thấy.

Hai người cương với nhau được một lát, lão gia giận dỗi lườm một hồi sang lão Trần, một hơi uống hết ly bò sữa vào trong bụng, “Nói mau nói mau.”

“Lần trước không phải đại tiểu thư có về qua sao? Lúc nói chuyện với tôi vô tình nói ra, cô ấy nói hình như thiếu gia đang quen bạn gái.”

Vị đại tiểu thư này chính là Tiêu Khả, chị họ của Tiêu Lăng.

Nếu như Tiêu Lăng ở đây, chắc chắn sẽ mắng một trận Tiêu Khả đây.

Lão gia đôi mắt sáng hẳn lên, “Quen bạn gái rồi! Là chuyện của khi nào thế, tính tình của cô gái ấy tốt không? Năm nay bao nhiêu tuổi? Thằng tiểu tử đó nói ông nghe không nói ta nghe. Tiểu Khả có nói rõ thêm gì không.

Lão Trần mặt tối sầm lại, “Lão gia, nhiều câu hỏi như thế làm sao tôi trả lời.”

“Từng câu từng câu trả lời, phải nhanh đấy.” Lão gia là con người nôn nóng, không nhịn được lấy cây trượng chọc chọc vào người ông, “Nói nhanh nói nhanh.”

“Đại tiểu thư cũng không nói rõ lắm.” Lão Trần nhìn chằm vào vẻ mặt hơi buồn của lão gia, ông cười an ủi ông, “Nhưng nghe theo ý của cô ấy, hình như cô bé đó hoàn toàn không coi thiếu gia ra gì, đại tiểu thư còn đang trông chờ coi truyện cười của thiếu gia đấy.”

Lão gia tức thì có hứng thú hẳn lên, “Tốt tốt tốt! Để cho thằng tiểu tử đó nếm thử cảm giác bị người khác coi không ra gì, tiểu tử này cả đời thuận buồm xuôi gió, không chịu ít khổ cực thì không được.”

Lão Trần cũng cười theo, “Nghe ý của đại tiểu thư, cô gái ấy còn nhỏ lắm, hình như mới hơn hai mươi một chút.”

“Trâu già gặm cỏ non đây.”

Lão Trần mép miệng hơi co giật, lắc đầu khó đỡ, có người nào lại nói con cháu mình như thế?

Lão gia không cầm được niềm vui, “Ha ha, tiểu a đầu này có thể khiến tiểu tử kia chịu ấm ức, chỉ riêng điểm này thôi cũng khiến lão già này thích thú rồi.”

Vui mừng được một lát, ông lại không nhịn được lo lắng, “Tiểu tử này năm năm gần đây gặp không ít sóng gió, bạn gái lại liên tiếp đổi người, lần này có nghiêm túc không?”

“Đoán chắc là có.” Lão Trần cười tít mắt nhìn lão gia, “Ngài có khi nào bắt gặp thiếu gia đưa người con gái đến nhà chưa? Nếu như đã đem đến chỗ đại tiểu thư rồi, đoán chắc là lần này là thật lòng rồi.”

“Tốt tốt tốt.” Lão gia cả khuôn mặt vui tươi hẳn lên, vui mừng đến nỗi cười không khép miệng được, ông từ sofa đứng dậy, “Khẩn trương đi ngủ, ngày mai còn phải đi sớm đi gặp tiểu tử đó.”

Lão Trần có chút kinh ngạc, “Lão gia muốn hỏi chuyện về cô gái ấy sao?”

Lão gia gia có chút vui nhìn sang ông ấy, “Ta có ngốc đến vậy sao, hỏi nó khẳng định sẽ phủ nhận liền, đợi lát hồi ta gọi điện thoại cho Tiểu Khả, hỏi thử tình hình của cô gái đó xem.”

Lão Trần đề xuất ý kiến,”Hay là để tôi tìm người đi điều tra xem.”

“Điều tra cái gì điều tra.” Lão gia tức thì có chút không thích cho lắm, liếc mắt nhìn ông, “Không được điều tra, hai đứa nó vẫn đang quen nhau, chúng ta không thể để người ta nghi ngờ được, để hai đứa từ từ tìm hiểu, sau đó lại từ từ phát triển.”

Lão Trần suy nghĩ hồi cũng đúng, cười khoái chí rồi thì còn nhắc đến nữa.

Nếu thật sự để thiếu gia biết được bọn họ đi điều tra cô gái đó, nói không chừng không vui cho lắm.

Lão gia lâu rồi không được vui như thế.

Lúc lên lầu nghỉ ngơi trên miệng ông vẫn còn đang ngân nga câu hát quân ca.

Lão Trần dìu lão gia lên lầu, không nhịn được cười.

“Lão gia đừng có quên uống thuốc nhé.”

“Yên tâm đi.” Lão gia cười tít cả mắt,”Ta còn phải đợi tiểu tử kia giải tỏa nút thắt trong lòng và có một ngày khẩn trương về nhà, đúng đúng, còn phải đợi cậu ta sinh cho ta một đứa chắt để ẵm, ha ha.”

Ông vừa đi vừa thì thầm, “Không được. Ngày mai ta phải thử do thám thằng tiểu tử kia, con gái người ta theo nó rồi, nếu như cậu ta chỉ vui đùa với người ta thôi, coi thử ta có đánh gãy chân cậu ta không!”

54. Chương 54

Con ơi mẹ sai rồi

Ngày thứ hai là ngày nghỉ

Trong đoàn làm phim không có vai diễn của Tô Tố.Cô đặc biệt dậy sớm,làm xong bữa ăn sáng,gọi hai đứa trẻ dậy.

Giường của hai đứa trẻ là dạng giường tầng,giường thiếu nhi rất dễ thương.Tiểu Thất ngủ không thật,cho nên ngủ ở phía bên dưới.Tiểu Thất mặc bộ quần áo ngủ hoạt hình,dáng ngủ rất say mê.Cong cái mông nhỏ,cả người rạp trên giường,mặt nghiêng một bên,mép miệng còn rơi cả nước miếng.

Tô Tố không nhịn nổi cười,ngồi bên cạnh giường vỗ vào cái mông nhỏ của cô nhóc,”Tiêu Thất,nhanh dậy đánh răng rửa mặt,ăn xong mẹ đưa các con đi khu vui chơi giải trí ”

“a… mẹ ơi,buồn ngủ… ”

“Cơm nấu xong rồi,nhanh dậy nào.”

Tiểu Thất mơ mơ hồ hồ ngồi dậy,mơ mơ hồ hồ bước xuống giường,như một cái bóng tự đi vào nhà vệ sinh

Tô Tố nhìn cái dáng nghiêng nghiêng ngả ngả của cô nhóc,không thể không cười

Cô sắp xếp lại giường,đứng lên nhẹ1nhàng bước lên giường trên,động tác hết sức cẩn thận,lại còn có chút hồi hộp

Lồng ngực đập thình thịch

Hôm qua cô nghĩ gần nửa ngày vẫn chưa biết phải giải thích với con trai như thế nào.Tối qua ăn cơm tối,thằng nhóc không thèm để ý đến cô.

Tô Tố có chút tâm hư,trèo lên trên,trong tâm chuẩn bị sẵn một loạt câu cần phải nói,nhân tiện xin lỗi.

Nhưng chưa đợi cô chuẩn bị kỹ,vừa ngước lên thằng nhóc đã ngồi dậy rồi,đôi mắt rất tỉnh táo và sâu thẳm,nhìn chằm chằm vào cô.

Tô Tố lại thêm một lần tâm hư

Suýt nữa tuột tay rơi xuống dưới.

Cô cười ngượng ngùng,nụ cười còn có chút dò hỏi,"Cảnh Thuỵ... haha,con tỉnh rồi hả?"

"Vâng."thằng nhóc phất tiếng từ âm mũi.

Tô Tố càng bối rối hơn."Nếu con đã tỉnh rồi thì dậy thôi,mẹ đưa con và Tiểu Thất đi khu vui chơi giải trí.Con thích nhất trò tàu hỏa qua núi,hôm nay mẹ sẽ dành cả ngày để chơi với các con."

"Ồ"

Âm1điệu không nóng không lạnh,dù đã đồng ý nhưng thằng nhóc không hề động đậy.

Vẫn đang tức giận mà.

Tên nhóc này tính cách rất khó tính?Không hiểu giống ai.

Tô Tố nằm rạp trên giường,dùng kế lớn.

Giả bộ đáng thương nhìn Tô Cảnh Thuỵ,"Cảnh Thuỵ,Mẹ biết mẹ sai rồi."

Tô Cảnh Thuỵ chậm rãi liếc mắt,lại chậm tãi nhìn cô,khoing nhúc nhích

"Mẹ thật sự biết lỗi rồi,thật đấy."Cô một lòng thành ý,chỉ còn thiếu không thề với trời nữa thôi.

"Thế mẹ biết mẹ sai gì không?"

"Ừ... Mẹ không nên nói dối con... "

Tô Tố thái độ ngoan ngoãn nhận sai.

Tô Cảnh Thuỵ hừ một tiếng, thể hiện vẫn còn đang giận,không quay đầu nhìn cô.

Có lẽ lần này giận rất nhiều.

Trong trí nhớ,lần nào cũng thế chỉ cô đưa bộ mặt đáng thương chút,không cần biết việc lớn bé như thế nào thằng nhóc cũng đều tha thứ cho cô rồi.

Hôm qua cô nghĩ gần nửa ngày,cô cũng nghĩ kỹ rồi.

Hai thằng nhóc từ khi sinh ra đã không có5bố,cái gia đình nhà Tô Đại Khuê lại không có đức tính.Cho nên cô chính là người quan trọng nhất cho sinh mạng của hai đứa nhỏ

Đương nhiên,Trong tâm cô hai đứa nhỏ cũng là người quan trọng nhất.

Nhưng người làm mẹ như cô, tối qua lại nói dối thằng bé,Cảnh Thuỵ rất thông minh,có thể đoán được nó đau lòng thế nào.

Tô Tố cũng không vòng vo nữa,thái độ thẳng thắn,thật lòng nhận sai,"Cảnh Thuỵ,mẹ thật sự sai rồi,mẹ bảo đảm với con,lần sau mẹ sẽ không bao giờ nói dối con nữa,được không con?Tối qua mẹ đúng là không nói thật với con,chỉ là mẹ không biết nói với con thế nào cho nên mẹ chọn cách nói dối… Chắc chắn không bao giờ có lần sao được không con?"

Thằng nhỏ mím chặt môi quay đầu lại.

Tô Tố bay giờ mới phát hiện khoé mắt thằng nhỏ đỏ ửng

Ruột gan cô quặn thắt lại.

Cảnh Thuỵ từ trước tới giờ rất biết điều,trừ lúc2cô hồi sinh hôn mê tỉnh lại,trong ký ức của cô chưa bao giờ nhìn thấy khoé mắt nó đỏ như vậy.

Đứa bé này chắc chắn rất đau lòng.

Tô Tố đưa tay ra ôm nó vào lòng,"mẹ xin lỗi xin lỗi,mẹ thật sự sai rồi."

"Không có lần sau đâu nhé."Thằng nhỏ sụt sụt trong lòng cô nói.

"ừ ừ ừ."Tô Tố gật đầu lia lịa,"Không có đâu,nhất định khoing có lần sau đâu."

Hai mẹ con coi như làm lành.

...

Trong lúc Ăn sáng,Tô Tố cần mẫn gắp trứng cho Tô Cảnh Thuỵ.

"Ăn nhiều một chút "

Tiểu Hy và Tô Tố ngồi cùng nhau,lấy tay chọc chọc vai cô nói khẽ,"làm lành rồi hả?"

Tô Tố cười híp mắt gật đầu.

"Mẹ thiên vị,chỉ gắp cho anh."Tiểu Thất cong môi kháng nghị.

"con cũng có phần."Tô Tố gắp cho Tiểu Thất một miếng trứng rán,"Ăn nhanh nào,chúng ta còn chuẩn bị xuất phát nữa."

Cả gia đình ăn sáng xong,Tô Tố đặc biệt thay đồ cho hai đứa nhỏ,đưa hai đứa nhỏ đi9cong viên giải trí.

Ba mẹ con mặc quần áo mẹ con.

Cùng thống nhất mặc áo phông màu trắng có hình giống nhau,ngoài ra cùng mặc quần yếm bò,và đi giầy trắng.

Cách ăn mặc này,ánh mắt An Tiểu Hy phút chốc sáng bừng lên.

"hì hì hì,Chắc chắn lượt yêu thích rất nhiều."

"xì xì,đương nhiên,hai bảo bối của mình đẹp thế này cơ mà."

Đây là một bộ quần áo gia đình,tổng cộng có bốn bộ,không mua lẻ được. Tô Tố khi đó vừa nhìn thấy đã thích rồi,nhưng cái bộ size to nhất bị giấu kín ở đáy tủ,chưa bao giờ lôi ra.

Tiêu Hy nhận làm việc,không thể đi chơi cùng họ được,để xe lại cho họ.

"Cậu đưa hai đưa trẻ đi xe ngoài không ăn toàn,tốt nhất tự lái xe đi.Tớ làm ở ngay gần đây,đi một tí là tớ."

Tô Tố gật đầu cảm động,"Tiểu Hy cậu thật là tốt,nếu như cậu là đàn ông tớ nhất định sẽ cưới cậu."

“Xuỳ… ”An Tiểu Hy hất cằm,ưỡn ngực,”Chị1đây vẫn còn muốn gả vào gia đình giầu có nhé.”

Tất cả mọi người cười nói vui vẻ rời khỏi nhà

…

Ngày nghỉ người đến khu vui chơi giải trí đông nghịt

Tô Tố chưa đến được khu vui chơi giải trí thì xe chết máy,đoạn đường này cách công viên giải trí có vài phút lái xe.Cô thấy bất lực, chỉ con cách đỗ xe ở gần đó,đưa hai đứa nhỏ đi bộ đến khu vui chơi.

“trong khu vui chơi người rất đông, lát nữa hai con phải đi sát vào mẹ, không được chạy linh tinh.Tiểu Thất nhất là con đó, có nghe rõ không?”

Tiểu Thất mặt ngượng hùng đỏ, nghe Tô Tố nhắc nhở ngoan ngoãn gật đầu,”Con biết rồi.”

Tô Tố đeo balo bò,mỗi tay dắt một đứa.Hôm nay với ăn mặc phong cách rất năng động,nhìn như một học sinh cấp ba.

Gặp đèn đỏ

Ba người đứng kẻ vạch qua đường đợi đèn xanh.

Đường có một khoảng nước bị tắc không thông.

Cùng lúc đó,một chiếc xe kinh doanh màu đen đang đỗ đèn đỏ ơn bên cạnh, Lão ông cầm một hộp cơm trên tay cũng với lão Tran ngồi cùng phía sau đợi đèn xanh

“Hôm nay tắc quá.”

“Ngày cuối tuần mà,ở gần đây có một cái công viên giải trí,chắc chắn là tắc rồi.”Lão Trần nhìn mồ hôi rời trên trán ông lão,đưa tay mở cửa sổ ra,”vừa mới sáng sớm đã nóng thế này rồi,ông thở tí”

Lão ông sức khỏe không tốt,không được ngồi điều hoà,chỉ có thể hạ kính xuống.

Laxo ông lâu mồ hôi,tuỳ ý nhìn ra bên ngoài

Ba người nhà Tô Tố ăn mặc thật sự quá thu hút người khác,ông lãi vừa nhìn đã thấy rồi.

Mới đầu chỉ thấy gia đình này tất cả thật đẹp

Nhưng vừa với đưa mắt nhìn Tô Cảnh Thuỵ, toàn thân cứng đơ.

“Lão ông ông sao thế?”

Lão ông chỉ vào Tô Cảnh Thuỵ,kích động nói không thành lời,”Ông Trần,ông nhanh nhìn kìa,thằng bé kìa có phải nhìn rất giống thằng tiểu tử thối khi nhỏ?”

55. Chương 55

Nòi giống của tiểu tử thối

Lão Trần nhìn về phía xa kia,toàn thân cũng đờ đẫn.

“Ai da… thật sự rất giống.”

Không chỉ vẻ ngoài rất giống,khí phách lạnh lùng,ngay cả gương mặt nụ cười cũng giống.Hầu như các điểm đều giống y hệt lão ông lúc còn nhỏ

Lão Trần và lão ông nhìn cùng một hướng,trong mắt chất chứa đầy sự ngạc nhiên.

Lão ông khoing nỡ rời mắt đi chỗ khác,lần này vội vã nhìn Tô Tiêu Thất.Tiểu Thất mặc dù là một bé gái,mà cái má hồng hồng,cái hình đang tròn tròn,thật dữ thương làm người khác tim như tan chảy rồi.

“Lão Trần, bé gái ấy cũng giống hệt tiểu tử thối… ”

Mặc dù hình đang không giống,nhưng ái ngũ quan đó thì đừng chút từng điểm một rất giống.

Lão ông vừa nhìn đã rất thích hai đứa nhóc.toàn thân ông không ngừng run lên,mở của xe định bước xuống.

“gì thế,Lão ông ông định làm gì vậy,đèn đỏ đó.Lúc này khoing được mở cửa xe đâu,nguy hiểm lắm.”Lão Trần nhanh chóng giữ Lão ông lại.

Lão ông nhích về vị trí cũ,bây giờ mới thấy mình mất hồn rồi.

Đèn xanh bật lên

Ba người trong gia đình dắt tay nhau qua đường.

Khoảng cách rất gần.

Càng gần phát hiện hai đứa trẻ đó càng giống tiểu tử thối hơn.

Lão ông cầm chặt gậy nạng,mắt dán chặt vào ơi kính cửa xe.Gần như có thể thấy được ánh tia sáng tràn ngập trong anh mắt đó.Chàng trai nhỏ quay lại nhìn,hai ánh mắt bắt gặp nhau,cậu bé còn lễ phép nhìn ông gật đầu.

“Ai za… ”Lão ông giữ ngực mình,đưa tay huých lão Trần,”Lão Trần Lão Trần,ông nhìn thấy không,búp bê đó còn nhìn tôi gật đầu kìa.”

“nhìn thấy rồi nhìn thấy rồi.”

Bóng của gia đình bà người đó dần biến mất khỏi tầm nhìn.Lúc này Lão ông mới không rời mắt quay đi.Hai người họ cũng đợi đến đền xanh rồi,xa chầm chậm chuyển động.

Lão ông tự mình lẩm bẩm,”không đúng không đúng,làm gì mà giống lắm… ”

“lão Ông… ”

Lão ông đột nhiên ngẩng lên,ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lão Trần,”Lão Trần,ông nói thử xem,liệu hai búp bê kia có phải giống nòi mà tên tiểu tử thối doa ơn bên ngoài rơi vãi?”

“Không,không thể đâu?”

Hai đứa bé đó nhìn cũng tầm 4,5 tuổi rồi.Nếu như 4,5 tuổi chắc chắn đây là chuyện của 5,6 năm trước.5,6 năm trước thiếu gia đối với người đó một lòng một dạ,không thể nào có người phụ nữ khác ở bên ngoài được?

Lão Trần lắc đầu,nhìn lão Ông vẫn còn đang nhìn về phía của sổ xe,nhịn không được thốt lên”Có khả năng nhìn giống nhau cũng nên… ”

Câu nói này ngay cả bản thân ông cũng không dám khẳng định chắc chắn.Ông theo dõi sự trưởng thành của thiếu gia,hai đứa bé vừa nãy thật sự gần như vẻ bên ngoài rất giống với thiếu gia khi còn nhỏ được tạc lại.

Lão ông tràn nhập sự thất vọng.

Ông nặng nề thở dài,"aizz,tiểu tử thối bất tranh khí,bất tranh khí."

...

"Cảnh Thuỵ,con nhìn xem,thật bắt mắt?"

Sau khi qua đường,vừa vặn nhìn thấy khu vui chơi.Cảnh Thuỵ đột nhiên không bước tiếp nữa,mắt nhìn chằm chằm vào dòng xe xuôi ngược đang đi trên đường,mặt nghiêm nghị.Khoing biết là đã nhìn thấy gì.

Tô Tố gọi một tiếng,Cảnh Thuỵ hoàn toàn không có phản ứng gì.

Ngay cả Tiểu Thấy cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn,liền kéo áo anh trai,"Anh,anh đang nhìn gì thế?"

"À,không có gì."Cảnh Thuỵ mạnh mẽ định thần lại,nhìn hai đôi mắt đang nhìn lạiGuwowng mặt cậu yên định,chỉ ra đường"Vừa nãy con nhìn thấy một chiếc xe rất đẹp,con không kiềm chế nổi nên cứ nhìn theo"

Thật không?

Tô Tố quay đầu nhìn ra đường, không phải chỉ là một chiếc xe bình thường hay sao?

Nhưng mà,từ khi nào mà tên nhóc con này lại bắt đầu nghiên cứu xe hơi rồi nhỉ?

Hoặc cũng có thể,nam giới bẩm sinh đối với cái đồ này đã có chút cảm thích?

Tô Tố cũng không hỏi nhiều, đưa hai đưa bé vào khu vui chới.Ngày cuối tuần khu vui chơi có thể nói người rất đông.May mà họ đến vẫn còn sớm,xếp hàng mua vé,từ chỗ vòng quay ngựa gỗ đến xe pong pong,lại còn vòng quay mặt trời.Tô Tố chọn toàn những trò chơi so ra thì điều là những hạng mục"nhẹ nhàng".

Tô Cảnh Thuỵ lông mày cứ cậu vào, không giãn ra tí nào.

Ngay cả Tiểu Thất mặt cũng buồn bã,cứ nhìn theo phía trò chơi tàu cao tốc.

Tô Tố nuốt nước bọt,chỉ về phía tàu cao tốc,"Các con muốn chới trò kia?"

Hai đứa trẻ liền gật đầu.

Tô Tố nhìn cái đường ray ngoằn ngoằn ngèo ngèo,nghe tiếng hét của cả người lớn lẫn trẻ nhỏ ở trên đó mà mặt với trắng bệch tái nhợt đi.

Có thể nhìn thấy nét mặt chờ đợi của hai đứa bé,cô cắn cắn răng,"Được rồi,đi!"

Hôm nay đã cố ý giành chút thời gian để đưa hai đứa trẻ đi chơi,nếu đã muốn chơi,thì chơi hết mình vậy.

Tàu cao tốc một hàng chỉ được ngồi hai người, cho nên khi chọn vị trí ngồi Tô Tố gặp khó khăn.

Cô ngồi cùng một hàng với con trai,hay ngồi một hàng với con gái đây?

"Con với anh này ngồi hàng trước,mẹ và Tiểu Thất ngồi hàng sau."Tô Cảnh Thuỵ đã ngồi lên hàng phía trước.

Ngồi cùng với cậu bé là một chàng trai tầm mười sáu mười bảy tuổi,Tô Tố gửi gắm cậu bé ấy chăm sóc Cảnh Thuỵ hộ mình một chút.

Chàng trai mặt"Vuốt"ửng hồng chút,trộm nhìn Tô Tố,gật đầu như giã tỏi.

Tô Tố ngồi cùng Tiểu Thất ở hàng sau,đợi cho thiết bị ăn toàn được cố định xong,tàu cao tốc từ từ chuyển động.

Tô Tố ôm chặt Tiểu Thất,"Tiêu Thất,nếu như con sợ con có thể hét lên."

Tiểu Thất hoàn toàn không hề sợ hãi,sung sướng tới mức mặt đỏ lừ gật đầu lia lịa,"Mami,con không sợ."

Tô Tố gần như sắp khóc rồi.

Cô sợ.

Tàu cao tốc tốc độ ngày càng nhanh,Tô Tố sợ chết năm chắc phần tựa lưng của ghế trước,sắc mặt trắng bệch.Khi ít góc 90 độ lao xuống,cảm giác mất trọng lực làm cho cô cuối cùng kìm không được mà hét ầm

"aaa——"

Ngược lại cô thì kêu thảm thiết vì sợ hai đứa nhóc hoàn toàn không hề sợ hãi,hét ầm lên sung sướng

"aaa,vui quá,haha!"

Ngắn người vài phút mà Tô Tố cảm giác như một thế kỷ.

Đợi đến lúc xuống khỏi tàu cao tốc,cả người cô biến sắc,hai chân nhũn như hai sợi mì,vốn dĩ là một nhóm đầu tóc ngay ngắn bây giờ như bị biến hình đầu tóc lộn xộn rối tung.

Dạ dày cô từng cơn quặn lại,nghiêng nghiêng nhất nhất chạy vào khu nghỉ ngơi,cúi người,"ọe ——"

"mami… "

"mami,mẹ không sao chứ?"

Hai đứa nhỏ vốn đang với cùng sung sướng,nhìn thấy Tô Tố như thế này,sợ hãi với cùng,nhanh chóng dìu cô ngồi ra ghế.

"mami,mẹ sao thế?"

"mẹ không… ọe —-"

Cô cứ cảm thấy nôn khan mà không thể nôn được,nước mắt đầy mặt.

"Con đi mua nước"Cảnh Thuỵ từ trong túi lấy ra chút tiền lẻ đứng dậy chạy đi mua.

Tô Tố nhìn phía máy nước tự động cũng ngay trước mặt không xa,cũng không cản,Cô toàn thân nằm bẹp trên ghế,động dậy cũng không còn sức nữa.

Tô Cảnh Thuỵ rất nhanh đã mua nước về,cô uống vài ngụm mới có thể giảm bớt đi cái cảm giác dạ dày đang sôi sục.Ngước mắt lên nhìn thấy hai đứa nhỏ đang lo lắng nhìn cô.

Cô thấy có chút tội lỗi

Vốn đi. đưa hai đứa nhỏ đến để chơi,bây giờ lại không bằng hai đứa nhỏ.

"mami,Mẹ vẫn rất khó chịu phải không?"

"Không khí chịu nữa rồi."Tô Tố lắc lắc đầu,"Các con còn muốn chơi gì nữa,mẹ đưa các con đi."

Tô Cảnh Thuỵ và Tô Tiểu Thất đều là những đứa trẻ hiểu chuyện,nhìn thấy Tô Tố như thế này,làm sao đam chơi các trò chơi kích thích nữa,kéo Tô Tố tới khu vòng quay ngựa gỗ.

Vòng quay ngựa gỗ đều là trẻ nhỏ,Tô Tố ngại không vào để hay đứa trẻ chơi thôi.Cô đứng bên ngoài chụp ảnh chúng.

Tiểu Thất cuối cùng cũng có thời gian riêng với anh trai rồi,đợi ngồi được lên vòng quay ngựa gỗ cô bé kéo ngay tay anh trai mình thì thầm hỏi,"Anh,vừa nãy khi ở ngoài đường sao anh xưa nhìn chằm chằm cái ông lão kia thế?"

Tối Cảnh Thuỵ đứng người,tiểu nha đầu này thì ra cũng nhìn thấy rồi.

Cậu vỗ nhẹ vào đầu Tiêu Thất,không giấu giếm,nói khẽ"Người đó là ông nội chúng ta!"

56. Chương 56

Anh yêu cô ta sao

"Cái gì?"

Tô Tiểu Thất hét ầm lên

Tối Cảnh Thuỵ nhanh chóng nghiêng người bịt miệng cô bé lại,cậu nhóc quay đầu nhìn mẹ một cái,thấy mẹ vẫn đứng ngoài không có phản ứng đặc biệt gì,cậu mới thở phào nhẹ nhõm,cau mày chấn chỉnh Tiểu Thất,"Đừng có gào gào thét thét thế."

Tiểu Thất ôm chặt tay cầm phía trước,nết mặt đáng thương chứ miệng,"chỉ là người ta nhạc nhiên quá thôi mà."

Cũng không thể trách cô bé được.

Cô bé ngay cả cha là ai cũng không biết,đột nhiên xuất hiện ông nội,sao mà lại không nhạc nhiên được.Tiểu Thất mắt tròn vo đảo một vòng

"Em lại dự định ý gì đây?"Lần nào cũng thế chỉ cần Tiểu Thất tỏ vẻ như trộm thế nào,chắc chắn lại có cái dự định gì rồi.

"anh à,anh biết cha là ai đúng không anh nói phải nói nhảy cho Tiểu Thất biết,Tiểu Thất muốn đi tìm bố hỏi tại sao mà lại bỏ rơi chúng ta."Tiểu thất nắm chặt nắm đấm,gừ một tiếng,"Tiểu thất nhất định phải cho cha biết lễ độ"

“Được,đợi anh tìm cơ hội1cho em.nhưng em phải ngoan nghe theo lời của anh.”

“Vâng!”

...

Lão Ông gọi trước cho thư ký Trương,ông biết cái giờ này Tiêu Lăng đang làm kẻ công ty, cho nên để tài xế lái thẳng xe đến thẳm công ty của ah.

Thư ký Trương đã đứng ở cửa đợi sẵn,dẫn Lão ông và Lão Trần vào thằng máy

“Tiểu tử thối đang làm gì?”

Lão ông vươn cổ cũng không nhìn thấy bóng của Tiêu Lăng đâu,mười phần khoing được vui vẻ.Tên tiểu tử này ngày càng trèo cao rồi,ngay cả lão đầu đích thân tới công ty tìm mà anh,vậy mà anh không hề đến nghênh tiếp.

Lão ông đã không vui nay càng không vui hơn.

Ngồi luôn dưới phòng tiếp đón kẻ tần dưới,giao cho thư ký Trương,”Gọi tên tiểu tử thối đó xuống đón tôi,nếu không tôi không lên đó.”

Thứ ký Trương được phen đau đầu rồi.

Lão ông tuổi đã cao rồi,sao mà vẫn giống y một đứa trẻ vậy?

Cô thở dài,”Lão ông,chủ tịch đang cùng với mọi người họp ở trong phòng làm việc.”

“thối tha,bây giờ mới có mấy giờ mà đã họp,gọi1nó xuống đay ngay,không thì dừng trách ông già này đánh gãy chân nó.”

Thư ký Trương méo xệch miệng,nhìn thấy bên vạnh là một nhóm người đang đứng nhìn,gật đâu khổ sở,”để tôi gọi chủ tịch xuống đón ngài lên.”

Lão ông ho hai tiếng,cuối cũng cũng mãn nguyện.

Như thế này còn được.

...

Thư ký Trương khoing hề lừa lạc ông,lúc này thật sự Tiêu Lăng đang họp,chỉ là nhân vật họp không ai xa lạ,chính là Đường Sảng.

Tối qua anh biết Đường Sảng đã đến gặp Tô Tố nên muốn tìm người phụ nữa này nói chuyện ngay,chỉ là ngay sau đó anh bận đến đêm muộn.Nên hôm nay vừa sáng sớm anh đã để thư ký Trương gọi ngay cô ta đến công ty.

Đường Sảng nghe thấy thư ký Trương gọi cô ta đến công ty thì rất nhạc nhiên vui mừng.Hôm nay là một ngày thật đặc biệt, phải trang điểm một chút.Bộ váy dài sexy màu tím,để lộ đôi chân dài miên man,vẻ về ngoài thật cuốn hút.Cô ta trang điểm rất kỹ càng,trong mắt giấu không nổi niềm vui mừng.

Đây là5lần đầu tiên chủ tịch để cho cô đến văn phòng.

có lẽ muốn nói rằng... trong tim của chủ tịch vị trí của cô ta đã được cao thêm một bậc sao?

Tim Đường Sảng đập thình thịch,ánh mắt của cô ta hướng về con người cao sang ơn phía sau cánh cửa văn phòng kia.

“Lăng... ”

Tiêu Lăng ngẩng đầu lên,ánh mắt như một tia sét xoẹt qua,ánh mắt thôi cũng đủ để cho Đường Sảng im miệng.

Đường Sảng tim đập liên hồi,tỏ vẻ rất oan ức cắn môi.

Cô chạm vào điều cấm kỵ của Tiêu Lăng.

Anh ấy từ trước tới giờ không đồng ý cho ai được phép gọi như vậy,chỉ là do cô ấy mơ tưởng quá nhiều lần,thế nên mới không hiểu tình đạt lý gọi như vậy.

“Tiêu tổng... ”cô ta vội đường đương kính kính thasy đổi cách xưng hô.

Sắc mặt của Tiêu Lăng mới chuyển đổi chút.Anh nhắm mắt thương lượng với Đường Sảng.Anh không phải khoing để ya Dường Sảng hôm nay có trang điểm khác mọi ngày,chỉ là... anh hết hứng thú với với ta rồi.

Khắp não bộ của anh chỉ có hình2dáng,giọng nói,nụ cười của Tô Tố

Anh thẳng thắn mở lời,"Cô đi tìm Tô Tố phải không?"

Đường Sảng rùng mình,khoé mắt bỗng dưng dưng nước mắt.

Thì ra vì Tô Tố mới gọi cô tới.

"Đừng có dùng văn diễn của cô với tôi"Tiêu Lăng mặt hơi lạnh lại,"rút ngay nước mắt của cô lại!"

Đường Sảng ngay lập tức kiềm vội nước mắt lại.

"Tiêu tổng.."

"Cô có nhớ những lời lúc ban đầu khi cô mới theo tôi tôi nói với cô hay không?"Tiêu Lăng không chút nể nang cắt lời cô ta.

Cô ta sao lại không nhớ được chứ,anh nói từng câu từng chữ cô đều ghi nhỡ rất rõ ràng.

Đường Sảng mặt trắng bệnh đi.

Cô nhớ rõ lúc đầu khi Tiêu Lăng không có chút tình cảm nào.Anh cho cô ta cơ hội nổi tiếng,cô làm bạn tình trên giường của anh,cho đến khi anh cảm thấy chán.

Đường Sảng nắm chặt vạt váy,lệ nhoè mi,"Tiêu tổng,tôi đã đi theo ngài nửa năm rồi,ngài không có chút cảm tình nào với tôi hay sao?"

Tiêu Lăng cười nhạt,"Đường Sảng,ý nghĩa của bạn tình trên giường là sao có9cần tôi nói với cô không?"

"Nhưng mà tôi yêu ngài"

Đường Sảng mất kiểm soát,chạy đến bên cạnh Tiêu Lăng,từ đằng sau dùng sức ôm chặt eo anh và khóc,"Em thật sự rất yêu anh,từ ngay lần gặp đài tiên em đã yêu anh rồi.Nửa năm nay là quãng thời gian vui nhất của em.mỗi ngày em đều chờ đợi để được gặp anh.Tiêu tổng,em thật sự yêu anh… "

Tiêu Lăng nét mặt không có chút biểu cảm nào.

Anh hất tay,dùng hết sức lực bỏ tay của Đường Sảng,và đẩy cô ta ra.

Nhìn cô ta mặt đẫm lệ,trong tâm anh không có một chút suy nghĩ gì,"Nửa năm nay tôi cũng không để cô

thiệt thòi còn gì.Ngày hôm nay để cô đến là muốn nói cho với biết, tôi là chủ của cô,cô chỉ là nhân viên của tôi,thế thôi.Nhìn trên cái phận cô cùng tôi nửa nay việc cô tìm Tô Tố lần này tôi không tính nữa,nhưng… ”Giọng của anh phút chốc bỗng lạnh hoen cả nước đá,”Không có lần nữa!”

Nói xong,trong đầu hình đang của Tô Tố lại dần xuất hiện trong trí não.

Dự1đoán nếu như đoạn hội thoại này mà là nói với Tô Tố,người phụ nữ này chắc chắn sẽ nhất lên vì vui mất.Cuối cùng cô cũng chỉ là mối quan hệ chủ tớ

Đúng là con đàn bà chết tiệt không có lương tâm.

Đường Sảng điệu đã lùi sau hai bước,”Vì sao?Tôi yêu anh mà… ”

Tiêu Lăng vốn giữ cho cô ta chút thể diện,nhưng xem cô ta kiên cố không thay lời,anh tuyệt tình cắt phăng cái ya nghĩ của cô ta.

Anh từ từ rời khỏi ghế,thân thể cả to vạm vỡ,lạnh lùng nhìn cô ta,nhếch mép cười”Cô nghĩ tôi sẽ cùng một con điếm nói chuyên yêu đương.”

Sắc mặt Đường Sảng phút chốc thảm không còn sức sống,nhìn Tiêu Lăng không dám tin.

Tiêu Lăng cười nhạt.

Đường Sảng lúc đầu vì muốn nổi tiếng tìm đến anh,đúng lúc khi đó anh đang trống rỗng cho nên không cự tuyệt.Nhưng anh đam khẳng định,khi đó nếu như anh cự tuyệt,cô ta chắc chắn cũng sẽ tìm người khác.

Nói trắng ra là loại bán thân

So với đĩ điếm có gì khác đâu?

“Cô có thể đi rồi!”

Nói đã xong,nếu như cô ta thông mình sau này chắc sẽ biết mình phải làm gì.

Đường Sảng dựa vào tường,chỉ cảm giác một luồng khí lạnh từ bàn chân chạy thẳng lên não

Thì ra trong tim anh ấy,Đường Sảng cô chỉ là một người thấp hèn như vậy.

Cô ta cắn chặt răng nắm chặt nắm tay,nỗ lực làm cho bản thân trấn tĩnh trở lại.

Lau nước mắt,cô ta hỏi câu hỏi cuối cùng

"Cũng chỉ vì tôi đi tìm Tô Tố cho nên anh mới cảnh cáo tôi.Nếu như vậy,cơ bản ngay cả tôi là ai anh cũng không nhớ đúng không?".Nhìn thấy Tiêu Lăng quả đoạn gật đầu,tim cô càng lạnh,cô cắn chặt môi,hỏi lần cuối cùng,"Tiêu Lăng… anh yêu cô ta sao?"

57. Chương 57

Yêu?

Tiêu Lăng nhíu mày, anh không khẳng định.

Nhưng anh có thể khẳng định là, anh quan tâm Tô Tố. Chỉ cần nghĩ đến việc Tô Đại Khuê đã từng mang cô đi bán, anh liền không nhịn được muốn chỉnh chết ông ta. Bàn tay háo sắc của Lý Vệ đụng phải cô, anh liền đi tìm Lãnh Mạc, để cậu ấy tìm người chặt đôi tay sờ qua Tô Tố của hắn. Mà người phụ nữ trước mắt này, cô ta đã từng đi cảnh cáo Tô Tố, cho nên anh muốn để cô ta biến mất khỏi cuộc sống của anh ngay.

Anh thích Tô Tố

Điểm này có thể khẳng định.

Nhưng có tới mức yêu chưa, anh không dám nói.

Nhưng mà…

khóe môi anh cong lên, nhàn nhạt nhìn vào Đường Sảng.

"Ta rất khẳng định, ta giờ phút này, chỉ muốn mình cô thôi!"

…

Tiễn Đường Sảng đi, thư ký Trương liền bước vào phòng làm việc.

Lão gia đâu?

Thư ký Trương thẹn thùng, " tổng giám đốc, lão gia ở đại sảnh dưới lầu, nói muốn anh đích thân xuống dưới đón, nếu không… "

"Nếu không đánh gãy chân của tôi đúng không?"

Thư ký Trương gượng cười gật đầu, tổng giám đốc vẫn còn hiểu lão gia mà.

Với ông nội, Tiêu Lăng cũng không biết phải làm sao, " đi, tôi biết rồi." Anh vừa muốn bước ra phòng làm việc, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại quay người lại, dặn dò thư ký Trương, tắt máy lạnh trong phòng làm việc đi, lão gia không thể thổi máy lạnh."

Thư ký Trương liền gật đầu, "Dạ".

Tiêu Lăng ngồi thang máy chuyên dụng xuống lầu, trong sảnh có không ít xem náo nhiệt vẫn chưa đi, ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Lăng quét qua một cái, mọi người liền như đàn chim thú tản ra.

Trò cười, Tổng tài đại nhân rất ghi thù, xem xong trò cười của anh, sau này chết như thế nào cũng không biết.

Tiêu Lăng nhìn thấy lão gia ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh.

Lão gia mặt đen dọa người, có thể nhìn ra tâm trạng rất tệ.

Tiêu Lăng sờ sờ mũi.

Chẳng phải chỉ là không xuống đón thôi sao, cần chi giận như vậy sao. Anh lại nhìn về phía lão Trần, lão Trần nở nụ cười yêu mến với anh.

Tiêu Lăng đành chịu, ông nội này của anh ha, còn không có sự vui tươi như Bác Trần đối với anh.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, vẫn là bước dài tới đó.

" Ông nội… "

" Hừ, trong lòng ngươi còn ông nội như ta à ". Lão gia cầm cây gậy hướng vào trên người Tiêu Lăng chào hỏi, " tên tiểu tử thối này, ngươi thật tức chết ta rồi."

Tiêu Lăng cũng không có tránh, nhận lấy hai cây gậy của lão gia.

Lão gia mặc dù nói năng khá hung dữ, nhưng sức của cây gậy lại không mạnh.

Cuối cùng vẫn rất thương hắn, nhưng mà bình thường lão gia không giận như thế, nên không chỉ đơn giản là việc hắn không có xuống đón.

“ Ông nội ông sao thế?”

Lão gia mặt đen trừng hắn, không chịu nói.

Tiêu Lăng lại nhìn về phía lão Trần, “ Bác Trần… ”

Lão Trần bất đắc dĩ buông tay, cười tủm tỉm, chính là không chịu nói.

Tiêu Lăng không ngừng đau đầu. Hắn cong người, đưa tay đỡ lão gia, hạ giọng nói, “ Ông nội, chúng ta lên lầu nói, bằng không không phải để người ngoại chế nhạo sao.”

Lão gia nhìn nhìn cô gái nhỏ bàn lễ tân, cô gái nhỏ mặc dù bề ngoài đang làm việc, nhưng lỗ tai chỉ còn thiếu chút là chưa có dựng lên.

Nơi này dù sao cũng là công ty, tiểu tử thốii cũng cần có hình tượng.

Bởi vậy ông hừ hừ, cuối cùng cũng phải giả bộ chối từ mà theo Tiêu Lăng đi lên lầu.

Lão Trần đem hộp giữ ấm trên ghế sofa nhấc lên, cũng đi lên lầu.

Vừa vào nhà, Tiêu Lăng liền dặn thư ký Trương, “đi pha ly trà cho lão gia, nhớ kỹ lấy trà Long Tĩnh thượng hạng.”

Lão gia tử nghe xong, sắc mặt tốt hơn xíu, ngồi trên ghế sofa, vẫn không để ý tới hắn.

Tiêu Lăng cười khổ, ngồi xổm trước mặt lão gia, “ ông nội, có phải là cháu làm gì sai khiến ông giận không?

Ở trước mặt người khác anh có thể làm mặt lạnh, ở trước mặt ông nội lại không thể.

Cha mẹ anh ở nước ngoài, trong trí nhớ số lần ông nội xuất hiện còn nhiều hơn ba mẹ, bởi vậy, tình cảm của anh đối với ông nội rất khác.

“ Ông nội, nếu như ông giận thì lấy gậy đánh cháu hai cái, cho hả giận?

“ Hừ!” Lão gia lập tức dựng râu trừng mắt, “ cháu đừng cho là ông không nỡ, tiểu tử thối, gan của cháu bây giờ to rồi, không trở về nhà thì thôi, thậm chí ngay cả ông cũng không gặp, cháu có phải chê ông già như ông sống quá thư thái, muốn kiếm chuyện cho ông không!”

Tiêu Lăng nhìn lão gia giận thật rồi, cũng không giả ngu nữa, nhanh chóng nhận lỗi, ông nội, hôm qua cháu mới đi công tác nước ngoài trở về, tính là đi thăm ông, nhưng hôm qua bận tới hơn nửa đêm… ” Tiêu Lăng vừa nói vừa lén nhìn sắc mặt của ông nội, thấy trong mắt lão gia tràn đầy quan tâm, trong lòng biết là ải này đã qua rồi, hắn ngẩng mặt lên, “ông nội không thấy cháu gầy đi rồi sao?”

“Thật sự đi công tác sao?”

“ Thật, không tin ông hỏi thư ký Trương.”

“ Cô ta là thư ký của cháu, cùng phe với cháu, ông hỏi cũng như không. “ Lão gia hừ nhẹ một tiếng, trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, “ Cô gái vừa rồi vừa là chuyện gì thế?”

“ Ách?”

“ Nữ sao?”

“ Ai?”

Tiểu tử thối, còn muốn gạt ông sao? Vừa rồi trong đại sảnh dưới lầu, nhìn thấy một cô gái từ trong thang máy đi ra, hình như là… Lão gia không nhớ nổi, nhìn về phía lão Trần, “ trên TV gặp qua, tên là gì đó?”

Lão Trần tốt bụng nhắc, “Đường Sảng.”

“ Đúng, chính là Đường Sảng.” Lão gia giận dữ nhìn Tiêu Lăng, tiểu tử thối ngươi còn chưa cắt đứt quan hệ với cô ta sao? Ông nói cho cháu biết, cháu bây giờ có bạn rồi, còn dám có quan hệ bừa bãi nữa, xem ông có đánh gãy chân cháu không.”

Bạn gái? Tiêu Lăng cười như không cười nhìn lão gia, đây là nghe ai nói?

Lão gia nhìn thấu được suy nghĩ của anh, hừ lạnh một tiếng, “ cháu đừng quản ông nghe ai nói, chỉ cần nói có hay không thôi?”

“Còn chưa chắc ạ.” Tiêu Lăng thở dài, hôm qua cháu đi tìm cô ấy rồi, kết quả người ta nói muốn thời gian ba ngày để suy nghĩ.”

Lão gia nhất thời vui vẻ, “ thật sao?”

Tiêu Lăng mặt tối sầm, “ ông nội, cháu của ông sắp bị người ta từ chối rồi mà ông còn vui đến thế?”

Đây là ông nội ruột sao!

“ Ha ha, đương nhiên vui, cô gái nhỏ này có cá tính, ông thích!”

Lúc này đến phiên Tiêu Lăng mặt lạnh.

Lão gia vui, vỗ vai của anh cảnh cáo, “ nếu đã gặp phải người mình thích thì tranh thủ ra tay, những người phụ nữ kia thì mau chóng cắt đứt đi, nghe không?”

Tiêu Lăng ngồi xổm đến chân đau, dứt khoát ngồi kế lão gia, ta cùng “Cháu với Đường Sảng sớm đã cắt đứt rồi.”

Lão gia lông mày dựng ngược, “ còn tính lừa ông à, cắt đứt rồi mà cô ta còn tới tìm cháu làm gì?”

“ Lúc cháu đi công tác cô ta đi tìm Tô Tố, kết quả Tô Tố cho rằng cháu với cô ta có quan hệ, hôm qua lúc cháu đi tìm cô ấy, xém chút bị cô ấy đá rồi. Nên hôm nay nhanh chóng gọi Đường Sảng tới, nói rõ với cô ta sao.”

“ Vậy còn tạm được.” Lão gia cuối cùng đã hài lòng.

Lão Trần sẵn tiện đưa hộp giữ ấm cho lão gia, lão gia tiện tay ném cho Tiêu Lăng, “ nà, sáng sớm hôm nay Trương tẩu không cẩn thận làm nhiều một phần sườn kho, mang cho cháu một phần đó.”

sườn heo kho sáng sớm?

Còn không cẩn thận làm thêm một phần?

Tiêu Lăng vừa cười vừa mở hộp cơm, không có vạch trần lão gia.

Lão gia mỗi lần tới thăm anh đều sẽ mang sườn kho cho anh, cho nên buổi sáng hôm nay anh cố tình không ăn cơm, hộp cơm vừa mở ra, cơm cùng xương sườn còn bốc hơi nóng, khiến anh rất muốn ăn.

Tiêu Lăng cầm đũa, bắt đầu vui vẻ ăn.

“ Ai, cháu chậm một chút, này là bao lâu rồi chưa ăn cơm vậy, đã nói với cháu rồi đừng lo nghĩ đến công việc, mỗi ngày ba bữa cơm phải ăn đúng giờ, nhưng cháu vẫn không nghe lời, sau này già rồi cháu sẽ chịu khổ dài dài.”

Tiêu Lăng cho cơm vào miệng, không nói lời nào.

Lão gia đột nhiên nhớ tới hôm nay trên đường nhìn thấy Tô Cảnh Thụy, sắc mặt nghiêm túc, tiểu tử thối, ngươi thành thật nói cho ta biết, " có ở bên ngoài lưu qua loại?"

58. Chương 58

Cơm trong miệng của Tiêu Lăng xém chút phun ra ngoài.

Anh mau chóng nuốt cơm vào trong bụng, quay đầu nhìn về phía lão gia tử, ông nội, ông không phải lại nghe ai khua môi múa mép bên tai ông không?"

Lão gia tức giận lườm hắn một cái, " Ông đây dễ bị gạt như vậy sao?"

Tiêu Lăng nghĩ nghĩ, sắc mặt cũng nghiêm túc hẳn. Anh để hộp cơm sang một bên, nghiêm túc nhìn vào lão gia, ông nội, trước tiên ông hãy nói rõ cho cháu biết chuyện gì đang xảy ra, bằng không cháu làm sao giải thích với ông đây?"

Chẳng lẽ là có người phụ nữ nào không biết điều xách cái bụng tìm tới cửa?

Những chuyện này các anh em bên cạnh anh gặp phải không ít.

Nghĩ thế, tâm trạng tốt củaTiêu Lăng lập tức tan thành mây khói, "rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!"

Năm năm nay anh quả thật rất phóng đãng, nhưng cũng biết nặng nhẹ.

Chơi thì chơi, mỗi lần xong việc lập tức kêu người chuẩn bị thuốc ngừa thai, những người phụ nữ kia không có khả năng mang thai con của anh.

Không Đúng không đúng.

Cũng không phải không có ngoài ý muốn.

Tô Tố chẳng phải chính là cái ngoài ý muốn sao? Nhưng mà hắn cùng Tô Tố mới lên giường không lâu, cho dù có con cũng còn đang trong bụng cô.

" Ông nội, ông nói rõ một chút."

“ Cháu thật không có đứa con bên ngoài?” Lão gia có chút không cam tâm.

“Không có!”

Lão gia thở dài, mặt đầy tiếc nuối.

Ai, hai đứa trẻ kia chẳng lẽ chỉ là do có dáng dấp giống với tiểu tử thối này khi còn bé? Vừa nghĩ như thế, mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng lão gia vẫn là tránh không được thất vọng.

Nếu như là chắt trai của ông thì tốt biết bao nhiêu a.

“ ông nội!”

“Thiếu gia, chuyện là như vậy… Lão Trần đem chuyện xảy ra ở trên đường hôm nay đầu đuôi gốc ngọn nói rõ với Tiêu Lăng, khúc cuối mới bổ sung, “Đừng nói là lão gia, chính tôi nhìn thấy cũng giật mình, hai đứa trẻ búng ra sữa kia có dáng dấp giống y chang thiếu gia lúc nhỏ, nhất là đứa bé trai kia, chẳng những có dáng dấp giống, lnay cả biểu cảm cũng y chang nhau.”

Tiêu Lăng nhất thời dở khóc dở cười, anh vịnh trán, không biết nói gì, “ Chính là vì đứa trẻ giống cháu lúc nhỏ, cho nên mới cho rằng là con của cháu?, ông… Thật là… Nếu thật là con của cháu, người ta đã sớm tìm tới cửa, còn chờ tới bây giờ sao?

Lão gia nghĩ nghĩ cũng có lý, không khỏi nặng nề thở dài một tiếng, “ Ai, thật đáng tiếc.”

Lúc đó ông cũng nhìn thấy bên cạnh hai đứa trẻ chỉ có mẹ, không nhìn thấy người đàn ông nào, lại thêm hai đứa trẻ kia mặt mũi rất giống với tiểu tử thối này, nên nhất thời nghĩ lệch.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu trong lòng, không khỏi hung hăng trừng Tiêu Lăng một chút, khiển trách nói, “Tên tiểu tử thối này cháu thật khiến ông thất vọng, bằng không chắt trai của ta cũng lớn chừng này rồi, tiểu tử ông cảnh cáo cháu, lần này nếu đã có bạn gái rồi thì cháu phải đối xử tốt với người ta, bằng không lão tử đánh gãy chân của cháu.”

Tiêu Lăng mặt lại là tối sầm.

Chắt trai thì đáng giá, cháu trai thì là hàng bồi thường sao?

Nhưng nhìn lão gia vì anh mà mặt đầy giận, “ anh vẫn nên nghiêm chỉnh gật đầu, “ Cháu đã biết… ”

Lão gia lúc này mới hài lòng.

Tiêu Lăng ôm lấy hộp giữ ấm, tiếp tục ăn bữa sáng.

Lão gia nhìn đến con mắt có chút sáng lên, " chờ cháu và cô gái nhỏ kia xác định quan hệ, đưa con bé về nhà ăn bữa cơm."

Dạ dày Tiêu Lăng co rút lại, dứt khoát không ăn.

Lão gia kích thích anh một hồi, đợi lát sẽ khó tiêu hóa đây. Anh đóng nắp hộp giữ ấm lại, mặt không biểu cảm, "Cháu muốn dẫn cô ấy về cũng phải để cô ấy đồng ý mới được chứ."

" Vậy cháu còn không cố gắng hơn nữa." Lão gia trừng mắt, "gặp được cô gái tốt thì phải ra tay liền, người như ông cũng không phải ngoan cố cổ hủ, gạo nấu thành cơm là được rồi! Thực sự không được thì trước hết lên xe sau đó mua vé sau, nếu không được nữa thì dùng chút thủ đoạn, để người ta mang thai, đến lúc đó đối xử với người ta tốt chút nữa, cô vợ này không phải lúc nào cũng có thể cưới về nhà!"

"… "đỉnh đầu Tiêu Lăng một bầy quạ bay qua.

Có cách dạy cháu mình như thế sao.

Anh lắc đầu, "Không được, chúng ta nên từ từ."

Cũng không thể vừa mới xác định quan hệ liền gặp mặt người lớn chứ, quá nhanh rồi.

Anh đoán là chỉ cần nói với Tô Tố việc này thôi, tiểu yêu tinh này lập tức sẽ từ chối.

Vả lại… Anh không phủ nhận anh có hảo cảm với Tô tố, nhưng mà kết hôn… anh tạm thời không có dự tính này.

Trong đầu anh hiện ra một bóng người nhỏ nhắn, trong lòng bỗng nhiên đau xót, sắc mặt trong nháy mắt nặng nề, mi tâm cũng hung hăng nhíu lại.

Lão gia nhìn mặt anh liền biết snh đang nhớ tới người nào, lúc này cũng chỉ thở dài nặng, không thuyết phục tiếp.

…

Tô Tố sao cũng không nghĩ tới lại đụng phải Mạc Tầm và Bạch Linh ở khu vui chơi.

Chụp xong cho hai đứa con, cô quay người lại liền thấy Mạc Tầm nắm tay Bạch Linh đi xuyên qua dòng

người từ hướng vòng xoay ngựa gỗ tới.

Anhcẩn thận tránh đi dòng người xung quanh, thỉnh thoảng cúi đầu nói với Bạch Linh gì đó, hai đầu lông mày ôn nhu đến nỗi có thể chảy ra nước,còn cái mặt trắng bệch của Bạch Linh cũng biết lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

Khoảng cách gần hơn, cô nghe rõ được cuộc đối thoại của hai người.

"Tầm, cám ơn anh đã cùng em đến khu vui chơi."

" Nha đầu ngốc với anh còn nói cảm ơn gì? Nhưng trước khi đến đây hứa qua vơi anh, chỉ có thể chơi vòng xoay ngựa gỗ, trò khác thì chờ sức khỏe em khỏe lên mới có thể chơi."

"ừm, em biết rồi."

Khóe miệng Tô Tố giật một cái, khóe mắt lông mày đều thể hiện sự châm biếm.

Thì ra sức khỏe của Bạch Linh vẫn chưa khỏi hẳn.

Đây có được xem như báo ứng không?

Hình như phát giác được ánh mắt của cô, hai người đang cuối đầu nói chuyện liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô.

Ánh mắt Tô Tố không né tránh, chán ghét liếc nhìn họ.

"Đúng thật là nhân sinh hà xử bất tương phùng a. Tô Tố dẹp điện thoại, hai tay bỏ vào túi,khóe miệng cong lên nhìn hai người họ, chỉ là nụ cười nhưng lại vô cảm, sắc mặt của cô Bạch nhìn không được tốt lắm, nhà anh Mạc không phải là bệnh viện sao, tại sao không trị cho cô Bạch đi? Hay là nói cô Bạch mắc bệnh nan y, cho nên sắp phải chết rồi?

Đối hai người này trong lòng cô rất hận, vừa nhìn thấy hai người này là các nhân tố ác độc đè nén trong người liền bộc phát ra hết, nhịn không được muốn đâm họ.

Tô Tố nhìn chằm chằm Bạch Linh, nếu như cô không nhìn lầm, trên mặt cô ta kia vừa rồi hình như hiện lên mấy phần thù hận?

" Vị tiểu thư này… tôi quen cô sao? Bạch Linh vẻ mặt yếu ớt.

“Không quen.” Cô quen cô ta là được rồi.

“ Vậy… có phải là tôi đắc tội gì với cô?

“Không có!”

Tội của cô ta đâu phải là “ đắc tội” cụm từ nhẹ nhàng này sao có thể che giấu được.

Bạch linh cắn môi, “ Đã như vậy, vậy sao cô luôn chống đối với tôi?

Tô Tố nhún nhún vai, “Chỉ là nhìn không quen thôi. Ha ha… cô Bạch, thực ra muốn tôi nói, tim của cô cũng thật lớn, lại có thể khoan nhượng cho người đàn ông của cô leo lên giường những người phụ nữ khác, điểm này chỉ sợ trên đời này cũng không có bao nhiêu người phụ nữ có thể làm được, chậc chậc, không tầm thường, thật sự là không tầm thường.”

Sắc mặt Bạch Linh “soạt” một cái trắng bệt, đôi môi đang lải nhải không dám tin nhìn chằm chằm cô.

Trong lòng Tô Tố hung hăng trút giận, cô biết mình không nên nói thẳng như vậy, sẽ khiến bọn họ nghi ngờ, nhưng cô nhịn không được, đối mặt với hai người này, nếu như cô có thể tâm bình khí hòa, vậy cô chắc chắn tu luyện thành tiên rồi.

“ Cô Bạch vẫn nên đốt nhang nhiều một chút ở trong nhà đi, cầu xin ông trời, nói không chừng ông trời sẽ cho cô sống lâu thêm một chút. Tô Tố cười châm chọc, cuối cùng mỉa mai nhìn hai người một chút, xoay người rời đi.

“Đợi chút!”

Mạc Tầm nãy giờ không hề lên tiếng đột nhiên ngăn cô lại, đôi mắt gắt gao nhìn nàng, phảng phất muốn nhìn ra chút gì từ trên người cô, anh mỗi câu mỗi chữ khó khăn hỏi cô, “Cô… cô với Tô Tố rốt cuộc có quan hệ gì?

59. Chương 59

Tô Tố ngoẹo đầu cười tủm tỉm nhìn Mạc Tầm, “Tô Tố là ai? Tôi nên quen sao?”

Trong lòng Mạc Tầm mạnh mẽ lấp kín.

Không biết vì cái gì, trên người cô ta, hắn luôn tìm được một cảm giác quen thuộc, loại cảm giác quen

thuộc đó lại khiến hắn kinh sợ

" Đừng lẳng tránh vấn đề, cô quen Tô Tố!" Ngữ khí của hắn vô cùng khẳng định, Lần trước chúng ta Nhóm đụng mặt nhau ở nghĩa địa công cộng."

Cô hẳn là quen biết Tô Tố, chẳng những quen biết, còn khá quen thuộc.

Bằng không Tại sao phải đến mộ của cô ấy, tại sao biết rõ hắn họ Mạc, biết rõ thân phận của Bạch Linh đến thế! Lúc trước hắn cùng Tô Tố hẹn hò là giấu tất cả mọi người, nếu như không phải người thật sự tin tưởng, Tô Tố vốn không có khả năng nói cho cô biết.

Nhưng nếu như quen… Hắn và Tô Tố quen nhau lâu như vậy, tại sao chưa nghe cô ấy nhắc qua?

lúc nhất thời tâm của Mạc Tầm cực kì loạn, nhếch môi ngăn cô lại, "Hôm nay cô1không nói rõ ràng, đừng hòng đi."

Nếu như hắn không làm rõ, trong lòng sẽ càng loạn.

Tô Tố vừa muốn đâm hắn vài câu, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng của hai đứa con.

" Ngươi chặn mami ta làm gì!" Tô Cảnh Thụy xông đến, đưa tay chắn trước mặt Tô Tố, mặc dù người cậu nhỏ, nhưng khí thế lại không nhỏ, cậu cảnh giác trừng mắt nhìn Mạc Tầm, "Mau tránh ra, bằng không chúng tôi báo cảnh sát!"

Tô Tố lúc này mới phát hiện không biết lúc nào vòng xoay ngựa gỗ ngừng lại, không chỉ là Cảnh Thụy, ngay cả Tiểu Thất cũng chạy tới.

"mami đừng sợ, Tiểu Thất và anh bảo vệ mami. Tiểu Thất an ủi Tô Tố một câu, lập tức hung dữ trừng mắt nhìn Mạc Tầm.

Trong lòng giống như được đổ bình nước nóng vào, trong nháy mắt ấm áp dễ chịu.

Tô Tố ngồi xổm xuống, kéo hai đứa con vào lòng, trên mặt hai đứa hung hăng hôn một cái, nhìn thấy Cảnh Thụy ghét bỏ xoa nước bọt, cô nhịn không được cười ha hả.

"Mami!" Cậu nhóc mặt đen lại.

"Ha ha,1không có việc gì."Cô dùng sức ẩm hai đứa con lên, mặc dù hơi phí sức, nhưng là không nỡ buông tay, cô ôm hai đứa bé đi vào sâu trong khu vui chơi, "Chính là hai người không liên quan, chúng ta không cần để ý tới bọn họ, đi, mami dẫn hai con ngồi đu quay.

Mạc Tầm mặt lạnh lấy đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tô Tố hừ lạnh một tiếng, “ban ngày ban mặt, anh Mạc Tổng cũng không thể bắt cóc ba mẹ con chúng tôi chứ”

Lông mày Mạc Tầm giật giật, nhìn thật sâu Tô Tố, “ Ta chỉ là muốn biết đáp án.”

Tô Tố nhìn một chút sắc mặt tái nhợt lung lay sắp đổ của Bạch Linh, bỗng nhiên quay đầu cười tủm tỉm nhìn Mạc Tầm, anh Mạc chắc không phải đã yêu cô Tô rồi chứ, lại quan tâm cô ấy đến vậy?

Cô vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy sắc mặt Mạc Tầm trong nháy mắt tái đi.

Tô Tố sững sờ, toàn thân nổi da gà, bỗng chốc hết sức buồn nôn.

Hắn tự mình hại chết con của hắn với cô, giờ đây còn5giả bộ cho ai xem chứ!

Tô Tố nhịn nỗi đau hận xuống, mặt lạnh lùng, “ Hay là nói cô Tô cũng biến thành tro cốt, chôn ở băng nghĩa địa công cộng lãnh lẽo anh Mạc còn cảm thấy chưa đủ sao? Nếu đã như vậy, dứt khoát đem nghĩa địa công cộng đào lên hết, dù sao anh có khả năng thông thiên, muốn giết người cũng là chuyện bất cứ lúc nào..”

Nói xong, cô lạnh lùng quét mắt qua hai người, ôm con mình rồi đi mất tiêu.

Đi không đến một phút, hai vai cô liền đau nhức chịu không nổi, liền đặt hai đứa bé xuống, tìm cái ghế dựa đặt mông ngồi xuống nghỉ ngơi.

“ Hai đứa con thật nặng, mami ôm không nổi.” Tô Tố mệt mỏi thở hổn hển.

Hai đứa trẻ nhìn nhau, một người đi về phía sau đấm lưng cho cô, một người kế bên đấm chân cho cô.

Tô Tố mồ hôi đầy người.

Hình ảnh này… Cô một người trưởng thành ngồi tại ghế dài, hai đứa nhóc bốn tuổi nắn vai đấm lưng cho cô.

Cô quay đầu nhìn đám người xung quanh,2quả nhiên thấy ánh mắt quỷ dị của các du khách.

Đây là xem cô đang ngược đãi trẻ em rồi.

Tô Tố mau chóng kéo hai đứa trẻ vào lòng.

“ Mami không mệt… ”

“Mami, vừa rồi hai người kia là ai a?” Tiểu Thất Quay đầu nhìn thoáng qua, hai người kỳ quái kia còn đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích.

“ Người xấu.” Tô Tố không quay đầu lại, nghiêm túc căn dặn hai đứa nó, “Về sau nhìn thấy họ lập tức núp xa ra, nghe không?”

Tô Tố rất ít khi nghiêm túc nói chuyện như vậy với bọn họ, hai đứa trẻ nhăn nhăn lông mày nhỏ, mạnh mẽ gật đầu.

…

“ Tầm, anh sao thế?”

Bạch Linh có chút kinh hoảng níu lấy vạt áo của Mạc Tầm, giống như sợ hắn cũng sẽ biến mất.

Mạc Tầm đột nhiên lấy lại tinh thần, liền quay đầu nhìn Tô Tố, Tô Tố đi không xa, chỉ ở trên ghế dài cách phía trước bọn họ không xa ngồi nghỉ ngơi.

Cô chắc chắn quen Tô Tố.

Nội tâm Bạch Linh càng thêm kinh hoảng, cô bước nhanh đến trước mặt Mạc Tầm, ngăn9lấy ánh mắt của hắn, cắn môi hai mắt đẫm lệ nhìn hắn, “ Tầm, coi như cô ta biết chị của em thì sao chứ, chị em đã chết rồi, điểm này sao cũng không thay đổi được, em biết anh hổ thẹn với chị, đều giống nhau, em cũng có, nếu như không phải chị, em đã sớm mất mạng rồi. Tầm, bây giờ điều duy nhất chúng ta có thể làm, chính là cùng ở bên nhau thật tốt, vậy mới… mới để chị hy sinh oan uổng.”

Nếu như Tô Tố ở đây chắc chắn phun vào Bạch Linh một mặt.

Người phụ nữ này thật không biết xấu hổ, rõ ràng là hai người bọn họ cùng hại chết người, lại nói thành là “Hi sinh”, ha ha, thật châm chọc.

Mạc Tầm sắc mặt hơi đổi, cúi đầu nhìn Bạch Linh với ánh mắt nặng nề.

Nội tâm Bạch Linh giật cái, nước mắt trong chốc lát chảy ra, cô cắn môi mặt đầy bi thương, “chị xảy ra chuyện ngoài ý muốn là việc chúng ta ai cũng không nghĩ tới, trên thế giới này em chỉ có1người thân là anh thôi, nếu như sớm biết thế… em thà rằng người chết chính là em.”

Bạch Linh rất xinh đẹp.

Mặt cô lúc này tái nhợt, nước mắt thấm ướt lông mi, dáng vẻ yếu ớt bất lực khiến cho người ta nhìn một chút liền đau lòng.

Tim Mạc Tầm trong chốc lát mềm nhũn, hắn nắm chặt tay của cô, răn dạy cô, " gì mà chết không chết, nói bậy gì thế."

Trên mặt Bạch linh lộ ra nụ cười tái nhợt, càng dùng sức nắm tay Mạc Tầm, "Là em nói sai sao".

" Em không phải muốn ngồi vòng xoay ngựa gỗ sao, mau đi thôi, anh ở chỗ này đợi em."

"Em đột nhiên có chút không khỏe, không muốn chơi nữa, chúng ta về nhà đi. Bạch Linh tìm đại cái lý do, cô thậm chí bắt đầu hối hận, không nên tới chỗ này.

Nhất là nghe được lời nói của người phụ nữ lúc nãy, lòng cô càng bất an không thôi, cô có dự cảm không tốt, nếu như tiếp tục ở lại nơi này, hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Nghe Bạch Linh nói không khỏe, Mạc Tầm liền khẩn trương, " Chỗ nào không khỏe, anh dẫn em đi bệnh viện!"

" Không cần, hẳn là hôm nay mặt trời quá lớn, có chút khó chịu khi ra nắng."

Bạch linh thất thần cười cười.

Thực ra cô sớm đã mơ hồ nhận ra được.

Sau khi anh quen với Tô Tố xong liền từ từ thay đổi, càng ngày càng nhiều thời gian ở bên Tô Tố, thậm chí lúc đi cùng với cô cũng sẽ thỉnh thoảng thất thần.

Cô lúc trước liền biết sự tình vượt ra khỏi dự tính của bọn họ.

Về sau... May mắn là, tất cả mọi chuyện đều tiến hành theo kế hoạch, mọi thứ lại khôi phục bình thường.

Thế nhưng, có vài thứ thay đổi rồi.

Anh càng ngày càng trầm mặc, tính tình cũng càng ngày càng nóng nảy, cô đã quên khi hắn nhìn thấy dáng vẻ khắp người là máu của Tô Tố trên bàn phẫu thuật, giống như linh hồn đều bị rút đi, lúc ấy một trái tim cô trong nháy mắt lạnh đi một nửa.

May mắn…

May mắn chị ấy chết rồi.

Bạch linh dùng sức nắm chặt tay Mạc Tầm, kiếp này hạnh phúc lớn nhất của cô chính là gặp được anh, ai cũng không thể phá hoại hạnh phúc của cô.

Ai cũng không được!

60. Chương 60

Kẻ tồi tệ nhất trong đám đàn ông cặn bã

Lão gia ở suốt trong công ty của Tiêu Lăng đến buổi chiều.

Thời gian buổi trưa đi ra ngoài cùng Tiêu Lăng ăn cơm, lại nói vài lời, trước khi rời khỏi vẫn không nhẫn nhịn được giáo huấn Tiêu Lăng một lần nữa.

"giá (kiêu ngạo) của thằng tiểu tử thối mày to lắm, lần sau còn đợi ông già này đến thăm mày nữa không?" lão gia trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, cây gậy trọng tay nắm thật chắt.

Tiêu Lăng cười gượng, anh ấy dám nói, nếu như anh ấy nói lần sau vẫn sẽ để Lão gia đến thăm anh, cây gậy của Lão gia tuyệt đối không thương tiếc đánh lên người anh ấy.

Anh ấy nhanh chóng cam đoan, "ông nội, lần sau cháu đến thăm ông."

"thế còn tạm được." cuối cùng Lão gia cũng mãn ý rồi, tay phất một cái, "được rồi, cháu quay về làm việc đi, ông và ông Trần cũng quay về nhà thôi, không cần cháu tiễn nữa."

…

Trên đường quay về vẫn tắc như con kiến chui không lọt.

Vẫn là chiếc đèn giao thông đó.

Lão gia không kìm được lại quay sang cửa sổ nhìn xung quanh.

Lão Trần buồn cười, “hai đứa trẻ nhỏ đó chắc đã sớm về nhà rồi.”

Lão gia thở dài, luyến luyến nuối tiếc thu hồi ánh mắt, trên khuôn mặt tràn đầy đáng tiếc, “tuy rằng không phải chủng của thằng tiểu tử, nhưng tôi nhìn hai đứa trẻ nhỏ đó rất rất thích, bé trai đó còn gật đầu với tôi nữa, lúc đó trái tim tôi muốn tan chảy rồi.”

“đó là vì ngài tưởng nhớ đến thiếu gia lúc còn nhỏ thôi.”

“chứ không phải sao.” Lão gia trở lên tươi vui hẳn, “thằng tiểu tử lúc nhỏ vẫn rất đáng yêu, tuy rằng khuôn mặt có chút cứng nhắc, nhưng vẫn hồng hào khiến người khác hết mực thương yêu. Bây giờ càng lớn càng không đứng đắn, ngày ngày mặt lạnh, giống như điều hòa không khí vậy.”

Lão Trần không nhịn được, “hì hì” cười ra tiếng.

Ông không để tâm di chuyển ánh mắt, bất ngờ sững lại, chỉ ra đứa trẻ nhỏ bên ngoài cửa sổ, “ai da, Lão gia chúng ta với đứa trẻ nhỏ đó thật có duyên, ngài xem tiểu cô nương đó không phải là em bé sáng nay gặp sao, nhưng tại sao chỉ có một mình cô bé? ”

Lão gia nhanh chóng quay đầu lại, nhìn một cái trái tim dường như tan chảy ra.

Trên đường dành cho người đi bộ cô bé mặc cái áo phông màu trắng hoạt hình đó, với chiếc quần jean dây đeo không phải Tô Tiểu Thất nhìn thấy sáng nay sao. Lão gia vươn dài cổ ngắm nhìn, ngắm nhìn một lúc cũng không nhìn thấy người anh trai sinh đôi của cô bé và cả mami cô bé.

Khuôn mặt của ông ấy liền nhấn lại, “đứa trẻ này sao lại chỉ có một mình, cô bé không phải cùng mami đến sao, người lớn này chăm sóc trẻ kiểu gì vậy, để đứa trẻ một mình trên đường đi bộ, chẳng may xảy ra chuyện gì thì làm sao!”

Lão gia đèn đỏ vẫn chưa tắt, mở cửa xe đi xuống.

“á, lão gia…” Lão Trần gấp gáp cũng xuống xe theo sau, dặn dò lái xe, “tìm vị trí dừng xe lại trước đã.”

Ông nhanh chân theo sau Lão gia.

Lão gia đã sải bước chân dài hơn đi đến trước mặt Tô Tiểu Thất, “tiểu cô nương, bố mami của cháu đâu, tại sao lại để cháu đứng ở đây vậy?”

Tiểu Thất đang chán nản.

Vừa rồi cô với anh trai và mami cùng từ công viên giải trí đi ra, vốn dĩ mami nắm tay dắt cô và anh trai,

trong lòng tay cô ra mồ hôi nên không cho mami nắm lấy, cô nhìn thấy bán sáo hồ lô, đi theo sau quầy hàng người bán luôn, khi quay đầu lại thì đã không thấy mami rồi.

Đã thế bình thường cô cùng với anh trai dùng một chiếc điện thoại, điện thoại toàn để ở chỗ anh trai, lúc này cơ bản không thể liên lạc được với mami.

Tiểu Thất nôn nóng đến sắp khóc rồi.

Mami không tìm thấy cô chắc chắn sẽ sốt ruột chết mất thôi.

Thế nhưng cô cũng không ngốc, biết được xe của mami dừng ở đâu, vậy nên chuẩn bị quay đầu lại đường cũ, đi tìm xe của mami đây.

Ai mà biết được tại đây trong khi đợi đèn đỏ giao thông thì gặp được ông cụ gặp sáng nay.

Ồ, không đúng, anh trai nói với cô rồi, đây là ông cố nội.

Tiểu nha đầu đang muốn gọi ông cố nội, bất ngờ nhớ ra lời mà anh trai nhắn nhủ cô, con ngươi lung linh nhìn một vòng, nuốt trọn lời muốn nói lại, cô ngẩng mặt tươi cười, khuôn mặt kinh ngạc vui mừng, “ya, lão gia gia, là ông ạ”

Lão gia sững lại, “tiểu nha đầu biết ông?”

“sáng sớm hôm nay Lão gia gia không phải cũng đi qua đoạn đường này sao, lúc đó cháu và mami còn có anh trai đợi đeng đỏ, nhìn thấy ông ạ.” Tiểu nha đầu khoa tay múa chân vui sướng, “cháu nhìn thấy Lão gia gia và lão gia gia phía sau ngồi trong xe nữa, còn cười với anh trai cháu mà.”

Lão gia bỗng chốc vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đây có được tính là duyên phận không? Ông liền khen ngợi, “trí nhớ của tiểu nha đầu thật tốt. ”

Tiểu Thất cười tít cả mắt nhìn Lão gia, khuôn mặt hồn nhiên dễ thương.

Nếu như Tô Cảnh Thụy và Tô Tố ở đây, nhìn một cái là có thể nhìn ra nụ cười của tiểu nha đầu có ý đồ, nhưng với Lão gia không hiểu rõ cô hoàn toàn nhìn không ra.

Chỉ cảm thấy nhìn tiểu cô nương này nhìn thế nào cũng thấy dễ thương.

Đèn xanh bật lên.

Đám người xung quanh nhanh chóng qua đường.

Hai người chặn đường qua lại, Lão gia nhanh chóng dắt tiểu nha đầu lùi về phía sau, ông ngắm nhìn nét mặt của tiểu nha đầu, càng ngắm càng yêu quý, "tiểu nha đầu cháu tên là gì, còn bố mami cháu, còn cả anh trai nữa?"

Tiểu Thất trong lòng đang xoay chuyển nghĩ ra quỷ kế, lúc này phải nói là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, được hỏi phải trả lời.

Cô bé ngẩng mặt lên, nét mặt lo lắng, "cháu tên Tô Tiểu Thất, cháu sinh ra đã không có bố, mami hôm nay đưa cháu và anh trai đến công viên giải trí, nhưng do Tiểu Thất ham chơi, chạy xa quá, quay đầu lại thì đã không thấy mami rồi. Lão gia gia, ông có điện thoại không ạ, có thể cho cháu gọi một cuộc được không? Mami tìm không thấy cháy nhất định sẽ sốt ruột đến chết mất."

Điều này Tô Tiểu Thất không hề nói đùa, lúc này đây mami khẳng định sốt ruột chết thôi, ông cố nội tuy rất quan trọng, nhưng cũng không quan trọng hơn mami.

Lão gia nghe thấy tiểu cô nương nó rằng không có bố, trong tim có chút cảm động. Ông không còn để tâm đến chuẩn bị kiểm trách người mami bất cẩn của tiểu nha đầu, ngoảnh đầu lại tìm lão Trần, "mau đưa điện thoại đây"

Trên người Lão Trần không có mang theo điện thoại, độ tuổi của họ bây giờ, đâu có dùng được điện thoại thông minh.

Nhanh chóng đi tìm lái xe lấy điện thoại.

Lão gia vừa hạ hỏa, bởi vì một câu của tiểu nha đầu "sinh ra đã không có bố" tro tràn lại nổ lên, ông không dựa theo quy trình hỏi, "Tiểu Thất à, mami cháu một mình nuôi lớn cháu và anh trai sao?"

"vâng ạ, mami thương cháu và anh trai lắm"

"vậy còn bố cháu, cháu chưa gặp qua bố sao?"

Tiểu Thất bĩu môi, ngồi phịch xuống thành bồn hoa, "bố là người xấu, bỏ rơi mami còn cả cháu và anh trai, bố người xấu cháu và anh trai không cần, chúng cháu có mami là được rồi."

Bị bỏ rơi à…

Lão gia không ngừng thấy thất vọng.

Đó nhất định không phải là thằng tiểu tử làm ra được, thằng tiểu tử nếu như biết người phụ nữ bản thân không thích mang thai con của hắn, không nói hai lời tuyệt đối kéo đến bệnh viện để phá bỏ.

Tiểu nha đầu nhìn Lão gia chống cây gậy, còn nghĩ rằng chân của Lão gia không khỏe, đưa tay ra đỡ ông, "lão gia gia ông cũng ngồi một chút, đứng lâu mỏi chân"

Trong tim Lão gia chua xót, tiểu nha đầu này thật quá hiểu chuyện quá thân thiết.

Nhưng tại sao lại không phải là chắt gái của ông chứ.

Lão gia không kìm hận đấm ngực giậm chân.

Tiểu nha đầu ngoan ngoãn hiểu chuyện thế này, phẩm chất người mami chắc chắn cũng rất tốt, Lão gia nhớ lại Tô Tố sáng nay, tuy gấp gáp chỉ nhìn được một chút, nhưng tuyệt đối là gien của mỹ nữ. Thằng đàn ông bỏ rơi 3 mami con họ mù rồi sao?

Lão gia trong tim đã đánh mác thằng đàn ông cặn bã lên bố của Tiểu Thất.

Thằng đàn ông cặn bã tuyệt đối.

Kẻ tồi tệ nhất trong đám đàn ông cặn bã.

61. Chương 61

Thu phục Lão gia

Tiêu Lăng trong văn phòng làm việc ra sức hắt xì hai cái,

"tổng tài" thư ký Trương ôm giấy tờ vào trong văn phòng, "có phải điều hòa nhiệt độ thấp quá không, cần phải tắt không ạ?"

"không cần"

Tiêu Lăng từ nhìn giấy tờ ngẩng đầu lên, xoa xoa mũi, có phải người phụ nữ nào đó đang nhớ đến anh ta?

Anh ấy nhìn thời gian, khoảng cách thời gian 3 ngày hứa hẹn của họ mới qua chưa đến 26 tiếng đồng hồ.

Anh ấy cau mày lại.

Thói quen cầm lên điện thoại, suy nghĩ rồi lại âm thầm hạ xuống

Thôi vậy. 3 ngày thì 3 ngày, anh ấy tiếp tục chờ đợi.

...

Lão gia càng tiếp xúc với Tiểu Thất càng quý mến.

Đứa trẻ này quá đáng yêu, khuôn mặt tròn hồng hào hết sức, cánh tay mũm mĩm, da màu hồng non nớt, để quả đầu dễ thương của học sinh, che dưới phần mái trước đôi mắt to tròn lung linh, nhìn thế nào cũng khiến người khác thương yêu.

Lão gia đi bộ cũng không đi được nữa, không màng đến thân phận ngồi xuống thành bồn hoa nói chuyện với tiều nha đầu

"Lão gia gia, muộn thế này rồi ông không về nhà, người nhà có lo lắng ông không ạ?" tiểu nha đầu nghiêng đầu nhìn Lão gia, dáng điệu hồn nhiên không ác ý, "bình thường chấu ở cùng với anh trai, nếu như cháu và anh trai về nhà muộn, mami sẽ lo lắng chết thôi."

Người nhà?

Lão gia thở dài.

Đời của ông cũng chỉ có 2 người con trai, con trai cả công việc không ở thành phố A, con dâu cả tất nhiên đi cùng rồi. Con trai nhỏ cũng chính là bố mami của Tiêu Lăng hiện tại càng ở xa tại Mỹ. Nói ra thì, bên cạnh ông cũng chỉ có Tiêu Lăng và Tiêu Khả hai đứa trẻ.

Tiêu Lăng từ sau chuyện của 5 năm về trước thì không sẵn lòng quay về nhà lớn nữa, cho dù thỉnh thoảng hai ông cháu gặp mặt cũng đều hẹn ở bên ngoài. Cháu gái Tiêu Khả cũng là đứa không muốn ở nhà, ngày ngày trag điểm giống quỷ vậy, còn nói với ông thời thượng là cái gì.

Ông nhìn thấy lần nào thì mắt đau lần đó

Nghĩ đến vậy, Lão gia lập tức cảm thấy đau lòng. Cả một ngôi nhà lớn, mỗi ngày lạnh lẽo yên tĩnh, nếu không phải có mấy người dưới bầu bạn cùng, ông già này chắc sớm đã chết vì cô đơn rồi.

"Lõa gia gia, ông làm sao vậy?"

Quay đầu nhìn ánh mắt lo lắng của tiểu nha đầu, Lão gia trong lòng tức thì ấm áp, ông xoa đầu tiểu nha đầu, cười toe toét, "không có gì không có gì, thì nhìn cháu đáng yêu, nếu như ông có đứa cháu chắt dễ thương như này thì tốt rồi."

"ái ya!" tiểu nha đầu vui mừng nhảy từ thành bồn hoa xuống, vui mừng nhìn chằm chằm Lão gia, "Lõa gia gia ông nói thật chứ? Ông yêu quý Tiểu Thất không?"

"tất nhiên yêu quý"

Ha ha…cô bé biết ngay bản thân người gặp người yêu hoa gặp hoa nở.

Nhìn xem nhìn xem, vừa mới gặp mặt thì đã thu phục được ông cố nội rồi, đợi anh trai nhìn thấy khẳng định muốn rớt mắt kinh ngạc nhiên.

Ha ha …

Tiểu nha đầu càng nghĩ càng vui mừng, khuôn mặt bị kích động đỏ lên.

Cô bất ngờ nắm lấy tay của Lão gia, căng đôi mắt tròn to lung linh nhìn ông, "lão gia gia, Tiểu Thất cũng rất yêu quý ông, nhưng tiếc trong nhà cháy chỉ có cháu và anh trai cùng mami, ồ, đúng rồi còn có mami nuôi nữa. Tiểu Thất vô cùng yêu quý lão gia gia, lão gia gia về sau Tiểu Thất có thể đến nhà ông chơi không ạ?"

Lão gia đang không biết làm thế nào để lôi kéo tiểu nha đầu đây, nghe thấy cô bé nói như vậy, vui vè cười lớn haha…đưa tay ôm lấy tiểu nah đầu vào lòng, "ha ha, tiểu nha đầu, cháu không sợ ông là người xấu sao?"

Con mắt của tiểu nha đầu xoay tròn lung linh, vui vẻ cười nhìn ông, "vậy lão gia gia có phải người xấu không ạ?"

Lão gia sững người, cười càng vui vẻ hơn

Tiểu nha đầu này…thông minh lanh lợi thật hợp ý ông quá.

"lão gia gia tất nhiên không phải người xấu"

…

Lão Trần nhanh chóng lấy từ chỗ lái xe điện thoại mang đến, từ xa đã nhìn thấy Lão gia vui vẻ cười lớn bỗng sững lại.

Lão gia đã bao lâu rồi mới vui vẻ như vậy rồi? ông quay đầu nhìn qua Tô Tiểu Thất, ngắm nhìn khao chân múa tay đôi mắt long lanh của Tiểu Thất, khóe mép cũng lộ ra nụ cười khoan dung.

Đứa trẻ này với lão gia đúng thật có duyên.

"lão gia, điện thoại" ông bước nhanh đến, đưa điện thoại cho Lão gia.

Lão gia nhận lấy điện thoại, cúi đầu nhìn Tiểu Thất, "Tiểu Thất cháy nhớ số điện thoại của mami không?"

"tất nhiên là nhớ ạ, trí nhớ của Tiểu Thất tốt lắm nhé."

Tiểu Thất đọc ra số điện thoại, Lão gia gọi ngay đi, điện thoại lập tức được nhắc máy, Lão gia nói thẳng giải thích tình hình, để Tô Tố nhanh chóng đến đón cô bé

Tiểu Thất nhìn điện thoại dập máy, lúc này có chút bất an rồi, ngồi trên bồn hoa, mông một lúc dịch sang bên này một lúc dịch sang bên kia.

Lão gia không ngừng buồn cười, "làm sao thế này?"

Vừa mới vẫn bình thường, sao một lúc thì ủ rũ rồi.

Tiểu Thất dướn cổ nhìn tứ phía, đôi mắt to tròn long lanh có chút bất an, cô bé cắn môi, "mami sẽ mắng cháu mất"

Sáng nay khi đến đây mami đã đặc biệt dặn dò qua cô bé và anh trai, nhất định phải đi theo sát mami không được chạy lung tung, thế nhưng cô bé mình thấy thứ mới lạ lập tức bị thu hút đi theo.

Ư ư, mami nhất định tức giận lắm.

Cô bé cắn đầu ngón tay, tội nghiệp đáng thương nhìn Lão gia, "lão gia gia, vừa rồi mami…có lo lắng hay không ạ?"

"tất nhiên lo lắng rồi" ông vốn dĩ còn muốn khiểm trách một chút Tô Tố là trông coi trẻ kiểu gì, nghe thấy giọng nói đầy hối hả thì không thể nói lời trách móc nữa.

"thôi rồi thôi rồi, mami nhất định tức giận lắm"

"mami cháu không có đánh cháu chứ?"

Lão gia có chút không chắc chắn, dù sao nếu như đổi là ông, trẻ con không nghe lời chạy lung tung khắp nơi còn chút nữa thì lạc mất, ông chắc chắc sẽ đánh cho một trận rồi nói chuyện, để cho đứa trẻ ghi nhớ, xem lần sau còn dám chạy lung tung nữa không.

Nhưng khi nghĩ đến tiểu nha đầu bị đánh, sẽ khóc rất đáng thương, tim của ông tức thì có chút khó chịu.

Ông đưa tay lên véo nhẹ mũi của tiểu nha đầu, "hay là…đợi chút mami cháu đến rồi ông nói giúp cháu?"

"mami cháu thương cháu lắm, sẽ không đánh cháu đâu" tiểu nha đầu cau mày, "nhưng mami khẳng định sẽ lo lắng chết thôi, ư ư, lần sau Tiểu Thất cũng sẽ không chạy lung tung nữa."

Thì ra là lo lắng mami sẽ sốt ruột.

Lão gia càng thêm quý mến tiểu nha đầu rồi, từ trong túi áo lấy ra chiếc bút, sau đó từ bồn hoa đứng dậy lục lọi khắp người.

Lão Trần nhếch mép, "lão gia ngài muốn tìm cái gì?"

"có giấy không?"

"…" Bọn họ ai đi ra ngoài trên người còn mang theo giấy nữa. Lão Trần nhìn xung quanh, ở trong bồn hoa nhặt được 1 tờ quảng cáo, "cái này có thể không?"

"có thể có thể" lão gia ném gậy cho Lão Trấn, đặt tờ quảng cáo lên trên thành bồn hoa, ngồi xổm bên cạnh giống như học sinh tiểu học, ở trên đó phấn khích viết.

Tiểu Thất vươn cổ hiểu kỳ nhòm ngó, nhăm mày đọc lên, "ư…ngoại ô biệt thự Hoa Viên khu A số 23? Số điện thoại 186xxxxxxxxx"

Lão gia có chút kinh ngạc, đặt vào tay Tiểu Thất địa chỉ và số điện thoại, "cháu nhận biết được mặt chữ?"

Tiểu nha đầu này mới có mấy tuổi, đến cả "ngoại ô" và "biệt thự" chữ phức tạp như vậy mà cũng nhận ra.

"tất nhiên nhận biết được ạ, chỉ cần chữ không phải là đặc biệt không phổ biến, cháu và anh trai đều biết, mami cháu từng nét chữ từng bước dạy." Tiểu Thất vui vẻ cười nhận qua tờ quảng cáo, xem lại, "lão gia gia đây là cái gì?"

"đây là địa chỉ của lão gia gia, Tiểu Thất cháu và anh trai cháu nếu như nhớ lão gia gia, thì đi đến tìm lão gia gia chơi được không?"

62. Chương 62

Nhận cháu chắt

Lão gia nghĩ rồi nghĩ, rồi lại nhanh chóng lắc đầu, “không được không được, các cháu hai đứa trẻ nhỏ quá nguy hiểm, Tiểu Thất, cháu mà nhớ Lão gia gia thì gọi theo số điện thoại bên trên đây, Lão gia gia sẽ cho người lái xe đến đón được không?”

Đôi mắt Tiểu Thất bừng sáng, nhanh chóng gấp cẩn thận cất tờ quảng cáo lại, nhét vào trong túi quần bò. Cô bé cười vui vẻ gật đầu, “cháu cũng rất yêu mến lão gia gia, thế nhưng chuyện này vẫn phải hỏi mami nữa, mami đồng ý mới được.”

Lão gia không những không tức giận, mà còn càng vui mừng hơn.

Đứa trẻ này thật hiểu chuyện.

Trong trái tim ông đang rỉ máu, tiểu nha đầu dễ thương thế này, tại sao lại không phải là chủng của tiểu tử thối nhà ông!

Tiểu Thất cất xong địa chỉ, đôi mắt ti hí, hoàn toàn vừa lòng vỗ vỗ vào túi.

Đợi chút thấy anh trai, anh trai mà biết được cô bé lấy được địa1chỉ của ông cố nội, nhất định sẽ có ánh mắt nhìn khác về cô bé.

Ha ha ha…

Vừa mới nghĩ như vậy, cô bé đã nhìn thấy không xa đó bóng dáng hai con người trong đám đông.

Tiểu Thất giơ tay lên cỗ lực vẫy gọi, hét lớn, “mami mami, con ở đây”

Không cần cô bé hét lên, Tô Tố đã nhìn thấy cô bé rồi.

Sắc mặt của cô trắng bệch, tay dắt Cảnh Thụy đang run rẩy.

“Tiểu Thất…”

“Mami!”

Tô Tố dắt Cảnh Thụy, chen qua đám đông đến bên Tiểu Thất, ngồi xổm ôm chầm lấy Tiểu Thất vào lòng, cảm nhận được hơi ấm của cơ thể nhỏ bé trong lòng giọt nước mắt cô kìm nén đã lâu "xòa" rơi xuống, "Tiểu Thất, con làm mami sợ chết khiếp lên, con chạy đi đâu rồi, mami còn sợ sẽ không tìm thấy con nữa"

Bây giờ tội phạm nhiều như thế kia, Tiểu Thất lại xinh đẹp dễ thương như thế, cô không dám tưởng tượng, nếu như Tiểu Thất thật sự bị ai đó bắt mất, cô1sẽ phải làm sao.

Bây giờ cô vẫn còn đang sợ hãi, cả cơ thể đều đang run rẩy.

Trong mắt của Cảnh Thụy hoàn toàn có thể phi ra lưỡi đao rồi, cái nhìn lưỡi đao xòa xòa xòa xoẹt lên trên mặt Tiểu Thất.

Tiểu Thất vừa nãy vẫn còn nghĩ làm thế nào để nịnh mami vui lên, lúc này tháo bỏ áy náy, cô bé đưa đôi cánh tay mũm mĩm ra ôm lấy Tô Tố, cô bé "òa" khóc một tiếng, gạt bỏ nước mắt thành thật xin lỗi, "xin lỗi mami, lần sau Tiểu Thất sẽ không chạy lung tung nữa"

Tô Tố nhìn thấy mũi Tiểu Thất vì khóc mà đỏ lên, đâu còn nhẫn nhịn để trách móc cô bé, đưa tay lên lau giúp cô bé nước mắt, "không khóc nữa, là mami không tốt"

Là do cô không trông coi cẩn thận Tiểu Thất.

Hai mẹ con thay nhau lau nước mắt đối phương, cảnh tượng này dường như giống sinh ly tử biệt vậy. Lão gia nhìn thấy mà trong lòng xót xa, Lão5Trần cũng có chút xúc động, chỉ có Cảnh Thụy đứng một bên thẳng thừng trợn mắt nhìn.

Cậu bé biết Tiểu Thất không thể lạc mất được.

Nha đầu này trước mặt mẹ giả vờ như có chuyện vậy, nhưng đằng sau lưng thì tinh ranh lắm. Đừng nói là lạc mất, thực sự bị tội phạm bắt đi rồi, cậu bé dám nói nha đầu này đều có phương pháp trốn thoát ra ngoài.

Cậu bé híp mắt lại mang tính cảnh cáo trừng một cái với Tiểu Thất

Tiểu Thất run rẩy một cái, lập tức không dám tiếp tục giả vờ đáng thương nữa.

Anh trai còn đáng sợ hơn mami nhiều, thật sự khiến anh trai nổi giận lên, cô bé về sau đừng hòng yên ổn qua ngày nữa.

Tiểu Thất vội vàng leo ra khỏi từ trong lòng Tô Tố, "mami mami, là lão gia gia gọi điện thoại cho mami đến tìm con"

Tô Tố lúc này mới nghĩ tới xung quanh vẫn còn có người khác, có chút ngại ngùng đứng dậy lau bỏ nước mắt.

Đôi mắt2của cô ửng đỏ, khuôn mặt chân thành cảm tạ Lão gia, "lão gia gia, cảm ơn các ông đã giúp đỡ"

"không cần cảm ơn"

Lão gia lúc này mới nhìn rõ tướng mạo của Tô Tố, miệng không kim nén nổi nhếch mép.

Tiểu cô nương này mới bao nhiêu, đã được hai mươi tuổi chưa vậy?

Vậy mà là mẹ của hai đứa trẻ?

Lại còn trông rất ít tuổi nữa?

Ông cũng không nghĩ nhiều, con mắt không chịu sự khống chế nhìn hướng về Cảnh Thụy, khoảng cách gần càng nhìn càng thấy giống tiểu tử nhà mình à.

Tô Cảnh Thụy vừa rồi sự chú ý dồn vào Tiểu Thất và mẹ, lúc này mới nhìn về phía lão gia, cậu bé giật mình, nhưng trên mặt vẫn chỉ có biểu cảm bình thản, ngoảnh đầu nhìn về Tiểu Thất, nhìn thấy Tiểu Thất lắc đầu với cậu bé, cậu bé mới thở phào.

"lão gia gia, Tiểu Thất vừa rồi làm phiền ông rồi"

"không phiền không phiền" Lão gia mỉm cười cúi người nhìn Tô Cảnh Thụy, "anh bạn nhỏ,9chắc cậu là anh trai của Tiểu Thất, cậu bé tên là gì vậy à?"

"Tô Cảnh Thụy"

Lão gia hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt nhỏ bé bình thản của thằng bé, tính cách của cậu bé này giống y như tạc dáng điệu Tiêu Lăng hồi nhỏ, nếu như không phải mẹ người ta ở đây, ông thành thật muốn bắt cóc hai đứa trẻ đi à.

"mami mami, lúc nãy lão gia gia nói rất quý mên con nữa, còn nói đợi Tiểu Thất có rảnh rỗi se đón Tiểu Thất đến nhà chơi, Tiểu Thất có thể đồng ý không?"

Tô Tố không nhịn được trừng mắt với cô bé, mới gặp có một lần, đến họ của người ta là gì chưa biết mà đã muốn đến nhà họ chơi, làm gì có chuyện như vậy được.

“mami~~” Tiểu Thất ngẩng khuôn mặt nhỏ bé lên, giật góc áo của mami đung đưa, “con cũng rất quý mến lão gia gia, mami để con và anh trai đi chơi được không ạ?”

“không được, sẽ quấy rầy lão1gia gia đó”

Lão gia hấp tấp lên tiếng phụ họa, “không quấy rầy không quấy rầy”

Ông còn sợ Tô Tố cảm thấy ông có tâm ý không lành, nhanh chóng giải thích “là thế này, cháu trong nhà ông nhỏ nhất cũng 26 tuổi rồi, mà người nhà đều ở bên ngoài làm việc, ông lại nghỉ hưu rồi cả ngày không có việc gì làm, trong nhà chỉ có mình lão già, bình thường đến người nói chuyện cũng không có. Sáng hôm nay tài xế nhà ông lái xe đi qua con đường này nhìn thất Tiểu Thất và Cảnh Thụy rồi, lúc đó đã cảm thấy hai đứa nhỏ sinh ra rất dễ thương, không ngờ rằng khi quay về nhà lại nhìn thấy Tiểu Thất nữa, đây là duyên phận à. Tiểu cô nương nếu như cháu không để ý, ông muốn nhận hai đứa nhỏ làm chắt, cháu xem có được không?”

Tô Tố mắt trợn tròn ngạc nhiên

Cô không nén nổi nuốt nước miếng.

Cô tất nhiên tin tưởng lão gia không phải người xấu, nếu không thì đã không gọi điện thoại cho cô tìm Tiểu Thất rồi.

Nhưng…lão gia mặc tuy nhìn rất đơn giản, nhưng chất liệu của trang phục vô cùng tinh xảo, tuy rằng tuổi đã lớn, nhưng lưng thẳng mắt sáng, trên người có khí chất không thể che giấu được, rất rõ ràng hoàn cảnh gia đình tương đối khá giả.

Nhưng…lần đầu tiên gặp mặt mà đã nhận chắt trai chắt gái, điều này quá…đột ngột rồi.

“cái này…lão tiên sinh, xin hỏi quý danh của ông ạ?”

Lão gia quên mất vỗ đầu, sao lại quên đoạn quan trọng này, ông nhanh chóng tự giới thiệu bản than, “ông họ Tiêu, tên là Tiêu Phong Nghị”

Họ Tiêu?

Cô gần đây quen biết người sao toàn họ Tiêu? Chẳng lẽ thật sự có duyên với họ Tiêu?

Tô Tố phiền nào không ngớt, suy nghĩ phải dùng lý do gì từ chối.

“Tiêu gia gia, cháu…”

“mami mami, mami đồng ý đi được không, con rất quý mến ông cố, công việc của mami bận rộn, vơi lại mẹ nuôi cũng phải bận rộn công việc, đợi khi nào mami và mẹ nuôi đều không có ở nhà, con và anh trai rất nhàn chán, vừa hay có thể ở cùng ông cố, được không ạ?”

Tô Tố đau đầu, đến cả ông cố cũng gọi rồi, Tiểu Thất bình thường rõ ràng không thích chơi đùa với người lớn tuổi.

Vả lại Tiểu Thất nói cũng đúng.

Đạo diễn Phạm nói rồi, qua khoảng thời gian nữa thì phải đi địa phương lấy cảnh quay phim rồi, cô khẳng định sẽ phải đi cùng đoàn, Tiểu Thất và Cảnh Thụy cũng không thể làm phiền Tiêu Hy suốt, bởi vì hai đứa trẻ, Tiểu Hy đã rất lâu không tiếp nhận công việc rồi.

Nhưng…ông lão này dù có thân thiện thì cũng là người lạ à.

Cô vừa ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy Tiêu lão gia và Tiểu Thất, bao gồm Cảnh Thụy đều có nét mặt kỳ vọng nhìn cô

Kìa…

Cảnh tượng này, Tô Tố cảm thấy nếu như cô nói từ “không”, bản thân trở thành tội phạm mất.

Tô Tố gãi đầu, “Cảnh Thụy, con nghĩ sao?”

“mẹ, con cũng quý mến ông cố”

“vậy…được thôi”

63. Chương 63

Tô Tố ngồi trên ghế sô pha, cáu giận trong lòng nhìn hai đứa trẻ.

Sau khi chào từ biệt Tiêu lão gia, vừa mới về tới nhà hai đứa trẻ đã không chờ đợi gọi điện thoại ngay cho lão gia, hiện giờ đã gọi được nửa tiếng rồi, hai đứa vẫn không có ý muốn dập máy.

Tô Tố ngồi trên sa-pha ra sức giựt kéo bỏ sợi tua rua trên sa-pha, chỉ thiếu chút phát điên.

Có phải con giai ruột không, có phải con gái ruột không hả!

Cô người mẹ này cũng không thể bằng lão gia gia vừa mới gặp một lần.

Sao có thể như này được!

Có không!

Tức chết cô mất thôi.

Tô Tố hết sức cắn gối ôm, coi chiếc gối ôm thành hai đứa trẻ hết sức giày vò.

Điện thoại cuối cùng cũng dập máy, hai đứa trẻ lại trốn trong góc phòng khách vui vẻ nói chuyện, hoàn toàn không để ý đến cô người mẹ này.

Tô Tố không thể nhẫn nhịn nữa, giọng hét lên "aa…"

Cô "chặc chặc chặc" nhảy xuống khỏi sa-pha, đi dép lê, khí thế ào ạt xông qua đó, "Tô cảnh Thụy, lập tức đi nấu cơm, mẹ đói rồi! Tô Tiểu Thất, đi rửa hoa quả cho mẹ, mẹ muốn ăn!"

Hai đứa trẻ bị tiếng hét chấn động, nhìn nhau, lập tức di chuyển đến gần bên cô.

"mami cáu giận à?"

"không có!" hứ hứ, cô ấy bây giờ không phải cáu giận, mà là phẫn nộ. Mười phần phẫn nộ!

"mami, chúng con chỉ là nói chuyện với thái gia gia thôi mà, ông một mình ở nhà cũng không có người nói chuyện, thật đáng thương" Tiểu Thất cắn đầu ngón tay, tội nghiệp đáng thương nhìn cô.

Dáng vẻ phẫn nộ của Tô Tố phút chốc giảm một nửa, hứ hứ xì xì không nhìn hai đứa trẻ.

Hai đứa trẻ nhanh chonhs kéo cô đến ngồi trên sa-pha, "mami, Tiểu Thất đi rửa hoa quả cho mami, mami muốn ăn quả gì? Táo hay dâu tây?"

"dâu tây!"

Thế này còn tạm được, Tô Tố nửa người nằm xuống sa-pha, không hề khách sáo chỉ đạo hai đứa trẻ, "mỗi một quả dâu tây đều phải cắm que xiên"

“tuân lệnh!” Tiểu nha đầu đứng thẳng người, dáng điệu giống như chào kiểu lính.

Tô Tố suýt nữa thì cười ngã xuống, trong lòng còn chút không hài lòng cũng biến mất hoàn toàn luôn.

Cảnh Thụy cũng rất ngoan ngoãn đi vào trong bếp nấu cơm rồi.

Từ khi Tô Tố phát hiện đứa trẻ này nấu cơm giống như đầu bếp khách sạn 5 sao, khẩu bị bị cậu bé nuôi dưỡng trở nên kén ăn rồi, không ăn được thức ăn do cậu bé làm cảm thấy không thơm ngon.

Vì vậy chỉ cần cậu nhỏ ở nhà, bữa cơm trong nhà đều do cậu bé đảm trách luôn.

…

Hai đưa trẻ tụ tạp trong bếp hạ thấp âm giọng nói chuyện

“anh trai, mami ghen rồi nè”

“ừ” Cảnh Thụy đứng trên ghế rửa rau, trong mắt lóe qua nụ cười, tiếng nước chảy lấn áp cuộc nói chuyện bí mật của cậu bé và Tiểu Thất, “Tiểu Thất về sau chú ý chút, đừng để bị phát hiện nữa”

“anh trai yên tâm, chắc chắn sẽ không bị bại lộ” Tiểu Thất vỗ ngực bảo đảm, “biểu hiện hôm nay của em tốt không? Haha, thái gia gia cơ bản hoàn toàn không hề đoán ra thân phận của chúng mình, nhưng mà anh trai, chúng mình muốn nhanh chóng đánh vào nội bộ quân địch.”

Sau đó thu phục được thái gia gia rồi, đợi về sau để thái gia gia giáo huấn daddy.

Ừm hứ, ai bảo daddy bỏ rơi ba mẹ con họ.

Để gậy của thái gia gia đánh gãy chân của daddy.

Ánh mắt Cảnh Thụy chợt lóe sáng, nhếch mép trông giống như nụ cười của con hồ ly, “yên tâm đi, rất nhanh thôi sẽ có cơ hội rồi”

…

Khoảng cách lười hẹn 3 ngày chỉ còn lại 1 ngày

Tiêu Lăng bắt đầu sốt ruột lên.

Tô Tố làm bạn gái của anh, anh không thể đến biểu hiện cũng không có chứ?

Nhưng anh nghĩ nát óc rồi cũng không nghĩ ra làm thế nào mới có thể khiến Tô Tố vui vẻ.

Thời gian nghỉ trưa.

Tiêu Lăng nhân cơ hội gọi thư ký Trương vào văn phòng.

Thư ký Trương vào trong văn phòng, yên yên lặng lẽ đứng ở đó.

Tiêu Lăng ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, chỉ vị trí sa-pha đối diện, "bây giờ không phải thời gian làm việc, không cần phải cận trọng như thế"

Thư lý Trương giống như hòa thượng xờ không thấy tóc, nhưng cần thành thành thực thực ngồi xuống, "tổng tài ngài tìm tôi có việc gì không?"

Tuy rằng là thời gian nghỉ trưa, nhưng cô bận rộn cả buổi sáng, đến bây giờ vẫn chưa ăn cơm nữa, thư ký Trương ôm bụng, ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng.

Hôm nay Tiêu tổng rõ ràng rất không bình thường, cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì, sắc mặt cũng có chút kỳ quái, giống như hoàn toàn quên mất con người cô.

Trong văn phòng có chút yên tĩnh khác lạ.

Bụng cu lu cu lu kêu, thư ký Trương thực tế không thể nhịn được nữa, nhẹ nhàng ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở Tổng tài trong văn phòng này vẫn còn tồn tại một người khác nữa.

Tiêu Lăng bừng tỉnh như mơ, tay nắm chặt che lấy bờ môi ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, "cái này…thư ký Trương, con gái các cô đều thích đồ gì?"

Các cô…

Con gái…

Tính săn đón tin đồn trong lòng thư ký Trương vì vậy mà tức tốc hiện lên, Tổng tài đây là muốn ra tay với Tô tiểu thư rồi? hình như ngoài Tô tiểu thư, người phụ nữ kahcs cũng không khiến Tổng tài phí công sức đến vậy. Nghĩ đến tính cách của Tô tiểu thư, thư ký Trương không nhịn được cười.

"thư ký Trương!"

“có! Tổng tài, muốn theo đuổi con gái thực tế rất đơn giản…” cô cẩn thận nhìn Tiêu Lăng một cái, thấy ánh mắt của Tổng tài sáng bừng lên chờ đợi đáp án của cô, bất ngờ cảm giác áp lực như ngọn núi lớn. Cô đưa ra chủ ý thành công thì tốt rồi, nếu như chẳng may không thành, Tổng tài chắc không cáu giận chút lên cô chứ? Nhưng cũng đừng nói không thể, tính khả năng của điều này vẫn rất lớn.

Thư ký Trương nghĩ một lúc, thận trọng một chút rồi mới nói, “cái này…Tổng tài điều kiện của bản thân ngài rất tốt không có gì để nói, nhưng Tô tiểu thư rất rõ ràng thích nhẹ nhàng không thích cứng rắn, ngài nếu như có thể nhẹ nhàng một ít, chắc sẽ không có vấn đề gì”

Tiêu Lăng thiếu kiên nhẫn cau mày, “tôi hỏi cô là con gái phần lớn thích cái gì, ai nói với cô là tôi muốn theo đuổi Tô Tố hả!”

Được thôi!

Thư ký Trương dở khóc dở cười.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cho ý kiến thành khẩn, “con gái trẻ đều thích những đồ như hoa à kim cương à còn cả quần áo nữa, nếu như Tông tài muốn tặng, thì tặng những thứ đó đi.”

Ý kiến này anh ấy không phải không nghĩ qua, nhưng ý tưởng vừa mới hé lộ ra thì lập tức bị anh ấy phủ quyết rồi, lần trước tặng cô ấy một vòng chân kim cương, nhìn cô ấy lúc đó thì biết cô ấy không rõ giá trị của chiếc vòng chân, nếu không thì khẳng định sẽ không nhận lấy.

Quần áo…lần đầu tiên hẹn hò đâu thể tặng người ta quần áo.

Nhưng, tặng hoa?

Tiêu Lăng cau mày, “có quá tầm thường không? ”

“tầm thường thì có chút tâm thường, nhưng không dễ dàng xảy ra sai xót nhất, vả lại bao nhiêu người đàn ông đều lựa chọn tặng hoa, rất rõ ràng nói lên đại bộ phận con gái đều thích kiểu này”

Hình như có chút đạo lý

Tiêu Lăng chìm trong suy nghĩ

Thư ký Trương thử dò hỏi, “Tổng tài, cần tôi thay ngài đặt một bó không?”

“không cần”

Anh ấy còn chưa nghĩ xong, mà dù có phải đặt, thì cũng phải do bản thân anh ấy đặt mới có thành ý. Anh ấy vẫy vẫy tay, "xong rồi, không có việc gì nữa cô ra ngoài được rồi"

Thư ký Trương gật đầu, từ trên sa-pha đứng dậy, đi đến cửa phòng, bỗng nhiên lại nghĩ ra điều gì, ló đầu ra, "Tổng tài, thực tế ngài có thể đi hỏi Tôn thiếu gia, hoặc Lãnh thiếu gia, bạn gái của hai người họ chưa từng bị đứt đoạn, cũng có thể đưa cho ngài ý kiến tốt hơn."

Ánh mắt Tiêu Lăng bỗng sáng lên.

Đúng rồi.

Anh ấy làm sao có thể quên được mấy huynh đệ này được.

Mộ Bạch thằng đó không có kỳ vọng, yêu thầm 3 năm vẫn chưa bày tỏ không đáng anh ấy học hỏi kinh nghiệm, nhưng không phải còn có Tôn Nguyên và Lãnh Mạc sao.

Anh ấy ngày lập tức từ sau bàn làm việc đứng dậy, nói với thư ký Trương, "tôi hôm nay không quay lại làm việc nữa, có việc gì gọi điện thoại cho tôi"

64. Chương 64

Vẫn là cái phòng VIP

Tiêu Lăng hỏi chuyển cho ra lẽ, sau đó bên trong phòng nỗ tung rồi.

Tôn Nguyên không dám tin vào và nhìn vào Tiêu Lăng, "Đại ca, anh nói gì"

Anh ta hoài nghi bản thân nghe sai.

Ái Mã.

Người con gái là đại ca muốn theo đuổi? Đây chắc chắn là tin tức đẳng cấp thế giới!

Không lẽ đại ca đã quên người phụ nữ đó rồi sao?

Tôn Nguyên nuốt nước miếng, không tin được nhưng vẻ mặt lạnh lùng có cả Mộ Bạch đối mắt với nhau, ba cười đều rất vui vẻ.

Quên đi người phụ nữ đó không tốt qua ngày rồi.

Mộ Bạch người đầu tiên giơ tay lên "Tôi chưa theo đuổi cô gái nào, không cho anh ý kiến được."

Tiêu Lăng giận dữ "Cũng không mong anh đưa ra lời khuyên, nhưng anh cũng nên nhanh chóng biến tình yêu đơn phương thành tình yêu thật sự đi, không thì con gái nhà người ta quen bạn trai rồi anh sẽ khóc."

Mộ Bạch nói giọng nhỏ nhẹ, long trọng gật đầu "Ngày mai tôi sẽ đi trò chuyện với cô ấy, đợi khai giảng sẽ tỏ tình với cô ta."

Ba năm tình1yêu đơn phương đích thực phải trở thành tình yêu thật rồi, nụ cười của Tô Tố trong tâm trí nổi dạy, khoé miệng của Mộ Bạch xuất hiện một nụ cười ấm áp.

Tôn Nguyên ngay lập tức nhảy ra ngoài và nảy ra một ý tưởng, "Đại ca, dùng tiền đập, theo kinh nghiệm của tôi thì chỉ cần dùng tiền đập nhiều vào dù cho người phụ nữ có thanh cao thì cũng sẽ gục dưới quần tây của anh thôi…"Anh ta chưa nói xong thì đã bị Tiêu Lăng gián đoạn bởi ánh như bén như dao. Tôn Nguyên đột nhiên nói "Bạn gái của em đều là như vậy cả…"Không có ngoại lệ.

Lạnh lùng cầm ly rượu trên tay cũng nghiêng miếng nhìn Tôn Nguyên, thật sự rất dễ giải quyết, đại ca cần phải phiền não như vậy không! Anh ta nghĩ một hồi và đưa ra một ý kiến phù hợp hơn, "Không thì tạo ra điều bất ngờ, phụ nữa đều là động vật cảm động chỉ cần mình chuẩn bị cẩn thận thì chắc chắn sẽ bị xúc động."

Bất ngờ?

Tiêu Lăng nhau mày nghĩ một lúc và có một chút1suy nghĩ trong tâm trí anh. Anh ngoắc ngón tay thì ba người đàn ông lập tức đến, anh hạ giọng xuống và nói vào tai ba người những suy nghĩ của anh ấy sau đó ngước mắt lên nhìn cả ba, "Các anh cảm thấy thế nào?"

Âm thanh đột nhiên có chút lo lắng.

Tôn Nguyên vỗ đùi, "Haha, đây chắc chắn là được! Đại ca đến lúc đó ăn mặc chỉnh chu một chút rồi dắt cô gái ấy đến chỗ đó, trừ khi cô gái ấy trái tim bằng đá nếu không thì sau khi nhìn thấy chắc chắn cảm động đến nước mắt lấp lánh. Này, sao em không phải là phụ nữ chứ, nếu em là phụ nữa em sẽ theo đuổi đại ca rồi."

Tiêu Lăng nhìn anh ta "Cậu cảm thấy đề xuất này tốt? Lạnh lùng, Mộ Bạch, các cậu nghĩ sao?"

"Cũng tốt đó."

Tiêu Lăng đã quyết định "Quyết định như vậy đi, Tôn Nguyên lúc nảy ý tưởng tôi đã nói cho cậu nghe rồi

đi thực hiện nó đi."

"Hả. Tại sao là em!" Tôn Nguyên hét lên một cách khoa trương. "Đâu phải em theo đuổi bạn gái đâu, tại sao5anh không tự đi?"

Đôi mắt sắc nhọn của Tiêu Lăng khiến Tôn Nguyên tắt giọng.

Một lúc sau, bản thân Tôn Nguyên không thể ngồi yên được và đi đến bên Tiêu Lăng hỏi nhỏ, "Đại ca, lần này anh nghiêm túc sao?"

Tiêu Lăng liếc nhìn anh ta, "Cậu nghĩ sao!"

Tôn Nguyên cười vụng về.

Anh ta nghĩ đại ca rất quyết tâm, có lẽ sớm muộn gì sẽ có thêm một chị dâu rồi.

…

Tô Tố hai ngày qua sống như kiểu đấu trqnh với tâm trạng.

Càng gần đến thời gian của cô ta với Tiêu Lăng, thì cô ta lại càng bối rối.

Kết quả này trực tiếp dẫn đến…

"Cắt! Tô Tố, cô đang làm gì vậy? A? Đây gọi là diễn kịch à, muốn thẫn thờ thì về nhà đi! Cô diễn là một Mỹ Đỗ Sa cao quý và thanh lịch chứ không phải phụ nữ ngu ngốc đần độn!"

Mặt Tô Tố "lúng túng" một hồi lại đỏ ửng lên.

"Xin lỗi đạo diễn, tôi biết lỗi sai rồi."

Không dễ dàng quay xong phim, Tô Tố bị mắng đến không ngẩng nổi đầu.

Cô lấy điện thoại ra và xem đồng hồ, thời gian hẹn của họ chỉ còn ít hơn2hai giờ đồng hồ.

Aaaaa, cô ấy nên làm gì?

“Tô Tố, cô hôm này dường như có chút không ổn định.”

Tô Tố ngẩng đầu lên nhìn thấy Mộ Bạch, hình dáng rối rắm của cô đã bị người khác thấy rồi? Cô ấy có chút ngượng ngùng đứng lên, “Hey, Mộ Bạch là anh à, sao anh đến đây?”

Cô nhớ rằng vai diễn của Mộ Bạch đã quay xong rồi.

Mộ Bạch tìm một vị trí bên cạnh cô và ngồi xuống, đưa cho cô một chai nước suối, khuôn mặt thanh lịch với một nụ cười dịu dàng, “Hôm nay tôi ở nhóm khác đóng vai trò hỗ trợ, quay xong thì đến đây xem tình hình của em.”

“Này, đoàn quay phim đột nhiên cho anh vào?”

Không lẽ là vào lén lút?

Tô Tố nhanh chóng quay sang nhìn vào đoàn quay bận rộn, thấy không ai chú ý đến họ thì nhanh chóng kéo Mộ Bạch đến góc không có người. Mộ Bạch cảm thấy lạ, nhưng cũng trung thực bỏ đi với cô.

Tay cô ta thật tinh tế và mượt mà, cô nắm tay anh ta đến yếu ớt mềm mỏng, gáy sau Mộ Bạch đỏ đỏ và lặng9lẽ nắm tay cô ấy.

Tô Tố đã không phát hiện, đợi đến khi đến một góc không người thì cô đã buông tay.

“Ây da, anh cẩn thận chút nếu để người khác biết anh lén lút vào thì nhất định sẽ đuổi anh ra ngoài, đặc biệt là đạo diễn Phạm ông ta rất nghiêm trọng. Nếu như để ông ta phát hiện thì nhất định sẽ cấm anh diễn, sau này trong showbiz cũng không dễ dàng nữa.”

Mộ Bạch đột nhiên đi mất, siết chặc ngón tay như thể muốn giữ lại hợi ấm của cô ấy ở lòng bàn tay. Khi nghe Tô Tố nói, anh cười một cách bất lực, ai nói anh ta lén lút vào đây?”

Anh ta nhìn khuôn mặt lo lắng của Tô Tố, vì lo lắng việc bị người khác phát hiện, giọng nói của cô ấy rất thấp cơ thể cũng rất gần nhau gần đến anh có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng của cô ta.

Ngực của Mộ Bạch đập bạch bạch.

Đây là lần đầu tiên khoảng cách giữa hai người rất gần.

Anh ta giơ tay nên rất muốn ôm cô ấy, nhưng anh nghĩ đến hậu quả...nếu như1ôm Tô Tố một lần thì sau này Tô Tố bị đưa vào danh sách đen, như vậy sẽ không được đâu.

Anh ta chịu đựng và chịu đựng mới nhịn được sự kích động, từ từ đặt tay xuống.

"Yên tâm đi, không có ai phát hiện đâu."

"Không được xem nhẹ chuyện này, ông Phạm đối với Ngạo Vân Truyền rất coi trọng nếu để ông ấy phát hiện anh lén vào đây thì nhất định đuổi anh ra ngoài, anh cẩn thận tuyệt đối đừng để ông ấy nhìn thấy."

Phim truyền hình vẫn đang quay, nếu trong quá trình quay lộ ra ảnh tĩnh hoặc những hành động xấu như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt vì thế khi trong quá trình quay phim thì điện thoại của tất cả mọi nhân viên đều phải khoá máy và giao nộp, đợi đến khi hết một ngày làm việc thì mới trả về.

"Em đã quay xong chưa?" Mộ Bạch chuyển đổi chủ đề.

"Ừm." Nhắc đến điều này cô vô cùng xấu hổ, "Tâm trạng hôm nay của tôi không được tốt…đúng lúc vai diễn cũng quay gần xong rồi, đạo diễn cho tôi về nhà nghỉ ngơi."

Nói về điều này, đạo diễn Phạm Lãi cũng khá tốt, trong lúc làm việc thì mắng sắp chết, nhưng khi quay xong thì vẫn quan tâm đến cô ấy.

"Cô…hôm nay như thế nào"

"Phiền."

Tô tố ngồi bệch xuống bậc thềm, vội vã gỡ tóc ra, "Này…"

"Gặp chuyện phiền hà gì rồi à, có muốn nói chuyện với tôi không có lẽ tôi có thể đưa ra một vài lời khuyên." Mộ Bạch ngồi cạnh cô.

Lời khuyên?

Tô Tố mắt sáng bừng

Cô vỗ đùi, đúng rồi, cô ấy nên hỏi có lẽ suy nghĩ của đàn ông với đàn ông có thể gần gũi hơn thì sao?

"Mộ Bạch, nếu như…tôi nói nếu như nha, một người đàn ông hoàn hảo giỏi về mọi khía cạnh tỏ tình với một cô gái bình thường thì anh nói hình tượng của người đàn ông này là gì?"

65. Chương 65

Tỏ Tình?

Khoé miệng Mộ Bạch với nụ cười cứng đơ, ai đã tỏ tình với cô ấy?

"Là em…"

"Không phải em không phải em." Tô Tố tay chân lúng túng "Là một người bạn thân của em, um…nói chung là cô ấy đang rất khó chịu và hỏi tôi phải làm thế nào. Mộ Bạch, anh cảm thấy người đàng ông đó có thật lòng không?"

Mộ Bạch nhìn cô chằm chằm như thể đang điều tra lời nói cô ta có tính chân thật không. Anh nhìn khuôn mặt cô ta không thay đổi, cuối cùng cũng tin rằng không phải cô ta đi bị tỏ tình, anh thở phào nhẹ nhỏm.

Vừa thở một nhẹ nhỏm thì phát hiện rằng tấm lưng đã toát ra một lớp mồ hôi lạnh và ngay cả trán và lòng bàn tay đều toát mồ hôi.

Giật cả mình.

Anh ta còn tưởng rằng…

Xem ra anh ấy phải tăng tốc rồi, hai ngày nay những người xung quanh đều đang tỏ tình, dùng những lời nói của Tiêu Lăng, nếu tiếp tục đợi thì người con gái thương yêu sẽ thành bạn gái của người1khác, khóc đến cạn nước mắt.

"Hey, Mộ Bạch, anh đang nghĩ gì vậy?"

"Không có gì…"

Mộ Bạch hoàn hồn lại, che giấy đi tiếng Haizz và nhẹ nhàng mở miệng "Điều này không dễ nói, nếu như bạn của em đối với người đàn ông đó có tình cảm thì có thể thử. Không thử thì làm sao biết hợp hay không hợp? Nếu như thật sự từ chối, bỏ lỡ thì có thể sẽ bỏ lỡ nó suốt đời."

Khuôn mặt của Tô Tố bối rối "Anh nghĩ rằng có thể thử thử?"

"Đúng vậy, nếu như một người đàn ông tỏ tình với một người phụ nữa thì cũng đòi hỏi phải có lòng dũng cảm. Vả lại em nói người đàn ông này rất tuyệt vời, đã như vậy rồi không thử xem thì sau này bỏ lỡ không chắn sẽ hối tiếc."

Mộ Bạch nhìn nhẹ nhàng vào Tô Tố. Cũng như anh ta, mỗi lần muốn tỏ tình đều bị bản thân nhấn chìm xuống vì sợ rằng cô ta từ chối đến bạn bè cũng không thành được.

Tô Tố lặng lẽ tự hỏi mình, nếu như1bỏ lỡ Tiêu Lăng thì có hối tiếc không?

Câu trả lời bản thân cô ấy cũng không rõ.

Lặng lẽ thở dài, thôi kệ cô ta ở đây nghĩ nhiều thế nào thì cũng không có tác dụng, người đàn ông mạnh mẽ như Tiêu Lăng dù cho cô có từ chối thì cũng vô dụng. Ba ngày nay nói dễ nghe hơn là để cô ta suy nghĩ rõ ràng thì ý kiến của cô ta không thể là "không"

Ohhh…

Cô ấy lại lấy điện thoại ra xem thời gian, thời gian hẹn của họ chỉ còn lại một giờ đồng hồ.

"Em phải đi rồi à, không thì tôi có thể đưa em về?"

"Bây giờ em chưa muốn về nhà…anh có việc thì về trước đi."

"Ah, anh cũng không vội, ngồi đây với em.

"Được thôi."

Cô nhét điện thoại vào túi xách, thời điểm này không chừng Tiêu Lăng đang ở ngoài toà quay phim đợi cô nhưng cô ấy không biết phải đối mặt như thế nào với anh.

Hai người trò chuyện về những thứ xảy ra ở trường.

"Còn một tháng nữa là khai giảng rồi, đến lúc đó5trong trường có lễ hội khai giảng." Mộ Bạch nhìn Tô Tố với vẻ mặt không thoải mái, "đến lúc đó tôi có thể làm bạn nhảy của em không?

Anh nhìn vào khuôn mặt do dự của Tô Tố, lập tức biện ra một lý "Là như vậy nè, một bạn nữa cùng lớp tôi theo đuổi tôi nhưng tôi không thích cô ấy liền nói với cô ấy rằng tôi có bạn gái rồi. Nhưng cô ấy một mực không tin nên tôi muốn em giúp đỡ. Đêm hôm đó em có thể làm bạn nhảy của tôi được không, giả bộ làm bạn gái của tôi để cho cô ấy từ bỏ…"

Giả vờ làm bạn gái?

Tô Tố ngoáy ngón tay, nhưng không dám từ chối trực tiếp.

“Chuyện đó…tôi có thể không có thời gian.”

Bây giờ cô ấy phải quay phim, vả lại nghe ông Phạm nói rằng mấy ngày nay phải quay phim ở một nơi bối cảnh khác rồi, nếu như thời gian quay phim kéo dài thì có thể không về được.

Bây giờ cô ấy cũng đã ký hợp đồng với công ty và2cũng có quản lý riêng rồi, không chắc khi nào là được sắp xếp công việc rồi.

“Vậy à…” Mộ Bạch không thể che giấu sự thật vọng của mình.

“Không thì như vậy, nếu như lúc đó tôi có thời gian thì tôi sẽ đi với anh?”

Mộ Bạch mắt sáng lên và nụ cười thêm phần dịu dàng, “Được, quyết định vậy nha, vậy tới lúc đó tôi đi rước em.”

“…”Cô ấy chỉ nói khi nào có thời gian đi, chưa đồng ý mà.

Tô Tố lo bỏ đi.

…

Tiễn Mộ Bạch đi, Tô Tố một mình nhàm chán ở toà điện ảnh.

Lén lún chạy đến cửa chính, trốn ở sau cột và nhìn phía bên ngoài. Nhìn qua nhìn lại cũng chưa phát hiện chiếc xe thể theo của Tiêu Lăng.

Chẳng lẽ chưa đến hoặc là quên rồi?

Nghĩ rằng Tiêu Lăng có thể đã quên thời gian hẹn của họ, trong lòng Tô Tố cảm thấy rất buồn.

Trong ba ngày nay mỗi khoảnh khắc cô ấy đều không thoải mái, có lẽ người ta không thể trong lòng.

“Khốn nạn!”

Một chân cô đá sỏi đá dưới chân tưởng rằng là Tiêu9Lăng đá bay đi.

Cô ấy biết rằng lời nói của tên khốn Tiêu Lăng làm sao có thể tin!

Này, bà đâu phải là không tìm thấy bạn trai thì bà cũng không thèm.

Tô Tố sải dài bước chân đi ra khỏi cửa chính toà điện ảnh, trong lòng mắng hết 18 thế hệ của Tiêu Lăng một trận.

Điện thoại trong túi rung hai lần.

Tô Tố mở túi ra và thấy hai chữ "Tiêu Lăng" nhấp nháy trên màn hình điện thoại di động, nét mặt giận dữ một cách vô lý.

Tức giận liền nhấc máy điện thoại, sử dụng giọng nói hung hăng và khoa trương, "Này, Tiêu Tổng sao anh còn có thể gọi cho tôi chứ.

Khi câu này nói ra, cô tức đến tự cắn vào lưỡi mình.

Chết tiệt.

Đừng nói là người ta nghe thấy nó, kể cả bản thân cô còn cảm thấy chua xót khi nghe điều này giống như cô đang chờ đợi cuộc gọi này từ một thời gian dài.

Cô nhanh chóng sửa đổi và ho nhẹ, chỉnh chu lại giọng nói "Tiêu Tổng, anh kiếm tôi có chuyện gì không? Nếu1không có gì thì tôi cúp máy trước, tôi còn đang bận này."

"Ồ, cô đang bận cái gì vậy?" giọng nói của Tiêu Lăng có chút cười thầm.

"Ồ…đang đi đạo, he he đột nhiên cảm thấy không đủ quần áo mặc nên đi dạo trung tâm mua sắm dự định mua vài bộ."

Cô thuận miệng nói dối, trong lòng cảm thấy càng khó chịu.

Nghe giọng nói của Tiêu Lăng tâm trạng cũng tốt mà, khốn khiếp, anh ta còn có thể cười vui như vậy.

Cô vừa trả lời điện thoại vừa đi về phía trước, nghe trong điện thoại không còn âm thanh và nhìn vào màn hình một cách kỳ lạ.

Lạ thật.

Chưa cúp máy mà.

Người này trêu chọc cô ấy!

"Anh bệnh hoạn sao, không có chuyện gì tôi cúp nhé."

"Em thử dám cúp xem!"

Hành động cúp máy của cô ta cứng đơ, không dán nhấn vào nó.

Khốn nạn! Ngoài việc ép buộc, anh ta còn biết những gì.

Cô ta ầm lên đối vào điện thoại "Rốt cuộc anh muốn gì!"

"Em quên hôm nay là ngày gì à?"

"He he, xin lỗi Tiêu Tổng, tôi đây trí nhớ không tốt."

"Phải không." Giọng nói Tiêu Tổng trở nên lạnh lùng "Nhìn đồng hồ"

Nhìn đồng hồ gì cơ?

Tô Tố nhìn vào điện thoại một cách kỳ lạ.

3 giờ 29 phút chiều.

"Tô Tố, khoảng thời gian chúng ta hẹn nhau chỉ còn 1 phút, em đã suy nghĩ làm sao để trả lời tôi rồi chứ?"

Tên này còn nhớ thời gian đã hẹn của chúng ta?

Nhưng mà...một cuộc điện thoại thì không thể lừa cô ta.

"Tiêu Lăng, không lẽ anh muốn tôi trả lời anh qua điện thoại sao, oh mơ đi. Tôi nói cho anh biết anh thích đến hay không đến đều được. Tôi nói cho anh biết tôi, không, muốn, làm, bạn, gái, của, anh, anh muốn làm gì làm gì."

Tô Tố cúp máy vẫn chưa nguôi giận, cuối cầu nhìn vào nhật ký điện thoại hung hăng chửi, "Đồ khốn nạn, trước mặt thì giả vờ quan tâm nhưng thật ra không để trong lòng, não tôi có vấn đề mới đồng ý suy nghĩ 3 ngày. Còn nói thích tôi? Mắc địch! Bà không thèm!"

Chửi rồi chửi, điện thoại lại rung lên lần nữa.

Tô Tố nhấc máy, “Lại chuyện gì nữa!”

“Tính khí thật hung hăng.” Tiêu Lăng cười và nói “Ngước đầu lên.”

66. Chương 66

Tô Tố ngước mặt lên, nhìn thấy Tiêu Lăng ở con đường bên cạnh ngay trước mặt, ngay lập tức toàn thân đứng hình.

Hôm nay anh ấy tay đổi phong cách của mình, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, phong cách đơn giản nhất mà không có bất kỳ kiểu dáng nào, ở dưới mặc một chiếc quần be giản dị, áo sơ mi nhét vào trong quần để lộ ra đôi chân dài. Ăn mặc đơn giản và giản dị nhìn trẻ hơn so với bình thường khi khoác lên người toàn thân màu đen.

Anh ta dựa vào một chiếc xe màu đen bóng lưỡng, rất dễ chịu.

Nhịp tim của Tô Tố chậm một nửa.

Từ xưa đến nay xe đẹp thì hợp với mỹ nữ nhưng thời điểm này cô ta cảm thấy rằng xe đẹp cũng rất hợp với mỹ nam.

Xung quanh không ít phụ nữ dính mắt vào người Tiêu Lăng không rời.

Nhìn thấy cô ta nhìn qua, Tiêu Lăng cúp máy điện thoại và vẫy tay gọi cô ấy “Mau qua đây.”

Tô Tố toàn thân ngơ ngác đi qua bên anh ta, đến trước mặt anh ta thì cô mới từ từ tỉnh dậy.

Nghĩ đến sự điện rồ vừa nảy của cô bị anh ta thấy trong mắt, khuôn mặt cô đang bùng cháy như lửa, cay như lửa.

“Anh, sao anh đổi xe rồi…”

Cô ta nghĩ rằng Tiêu Lăng lái chiếc xe thể thao, chiếc xe đó quá bắt mắt, cô không nhìn thấy nên tưởng Tiêu Lăng không đến không ngờ rằng tạo ra một trò cười lớn.

Lén lút ngước đầu lên nhìn Tiêu Lăng một hồi, đôi mắt của anh ta sâu thẳm với khoé miệng muốn cười nhưng không muốn cười.

Tô Tố lập tức từ ngượng ngùng chuyển thành giận dữ, dang tay ra và đẩy anh tay "Cười cái gì cười, có gì vui không!"

Tiêu Lăng cười nhiều hơn là nói rồi.

Nếu như không đổi xe thì làm sao anh ta có thể thấy được vẻ mặt biểu cảm phong phú trên khuôn mặt.

Đưa tay ra và giữ lấy đôi bàn tay nhỏ bé của cô, đi đến phía sau hộp xe và mở ra và ôm một bó hoa hồng đỏ lớn.

Tô Tố nhìn vào bó hoa đó cảm giác bị sốc và choáng váng.

Bó hoa rất lớn, Tiêu Lăng ôm bó hoa là không nhìn thấy người anh ta luôn. Đã đầu giờ chiều rồi nhưng những cánh hoa đó vẫn còn bao phủ bởi giọt bước rất tươi, hương thơm lan toả, cô ấy hầu như say rồi.

Miễn là con gái thì e rằng không ai không thích hoa, đôi má của cô ấy đỏ bừng và rung động nhìn Tiêu Lăng "Tặng, tặng tôi ư?"

"Chứ sao nữa?" Tiêu Lặng đặt bó hoa vào vòng tay của cô, "Cho em này."

"Ayda, nặng quá."

Tô Tố đưa ra ôm lấy, không nghĩ rằng bó hoa rất nặng gần như làm cô ngã xuống.

Tiêu Lăng thấy cô thích, thở phào cảm thấy nhẹ nhõm.

Trước đó không phải không hẹn hò với cô gái nào, nhưng mà đều là thư ký Trương sắp xếp bao gồm cả hoa đều là thư ký Trương đặt mua. Trong 3 ngày qua, anh ấy luôn nghĩ làm cách nào để cho Tô Tố chuẩn bị sự ngạc nhiên nhưng đến cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại cũng nghĩ không ra.

Cuối cùng cũng nhờ đến lời khuyên của thư ký Trương, tự đến cửa hàng hoa mua hoa, thô thì có chút thôi nhưng thư ký Trương nói rằng vì hầu hết đàn ông đều làm điều này điều đó có nghĩa là hầu hết phụ nữa đều thích nó.

Anh ta nghĩ, cũng không có ý tưởng nào tốt hơn, chỉ đơn giản là mua hoa.

“Thích không?”

“Thích!”

Nụ cười của Tiêu Lăng cười sâu hơn và gõ gõ cửa xe.

Tài xế trên xe lập tức bước ra khỏi xe, trân trọng mở cửa cho hai người lên xe và tạo ra một tư thế vui lòng, mời hai người lên xe.

Tô Tố có chút không thoải mái, sau khi lên xe hạ giọng và nói chuyện với Tiêu Lăng, “Anh, không phải trước đây anh đều tự lái xe mà?”

“Hôm nay khác.”

Tiêu Lăng cũng ngồi ở ghết sau, chiếc xe từ từ di chuyển. Anh ta với tay ra ấn cái nút thì ngay lập tức ghế trước và ghế sau nâng lên một miếng chặn cho không gian chia ra thành hai. Nhìn thấy Tô Tố với ánh mắt bối rối, anh ta mỉm cười và giải thích. “Ngăn lại thì tài xe không thể nghe cuộc nói chuyện của chúng ta rồi.” Anh im lặng, đôi mắt bốc lửa quấn quanh cơ thể anh ta, nói thêm một câu “cũng không thể thấy chúng ta làm mọi thứ.”

Khuôn mặt Tô Tố đỏ bừng, cô hung hăng liếc nhìn anh ta “Anh im miệng đi”

Thật đáng tiếc, khuôn mặt đỏ bừng của cô liếc nhìn người khác cũng không hùng hồn, đôi mắt đầy xấu hổ nhìn vào cơ thể Tiêu Lăng là lập lập nóng người.

Anh dang tay đưa Tô Tố vào vòng tay, dùng lực nâng mông của cô ta lên để cô ta ngồi vào đùi anh.

Tô Tố giật cả mình, nhìn trước mặt một cách vô thức nhìn thấy trước mặt có vách ngăn thỉ cô cảm thấy nhẹ nhõm. Dùng sức đối đáng “Anh làm gì vậy, đừng động tay động chân, hãy thả tôi ra.”

Tiêu Lăng thở một hơi lạnh.

Hai tay dùng sức ấn mạnh vào vai vô, cảnh báo cô bằng một cái nhìn “đừng cử động, cử nữa thì tôi không thể đảm bảo chuyển gì xảy ra đâu!”

Không cần cảnh báo thì cơ thể Tô Tố đã cứng đờ.

Cô không dám cử động, toàn thân cứng đờ như một bức tường trong vòng tay anh.

“Anh không xấu hổ…”

“Tôi là một người đàn ông bình thường!”

“Biến thái.”

Tiêu Lăng một tay đặt trên đầu gối cô và từ từ di chuyển xuống, khuôn mặt lạnh lẽo dịu đi rất nhiều “Người phụ nữ mình thích ngồi trong lòng mình, nếu như không có phản ứng thì không phải là biến thái.”

Cô ta đỏ mặt nhìn anh ấy “nguỵ biện”

Bàn tay của Tiêu Lăng đã từ từ di chuyển đến bắp chân của cô ta và lòng bàn tay nhẹ nhàng nhấn chân cô ấy.

Làn da của cô ấy rất mượt khiến mọi người không nghỉ tay.

Tô Tố đưa tay đánh anh “Buông tay, tôi còn chưa đồng ý làm người yêu anh”

Người đàn ông này chỉ đơn giản là một kẻ dê xồm, mỗi lần gặp đều xem rẻ cô ta.

Tuy nhiên lời cảnh báo đó không có tác dụng với Tiêu Lăng.

Chiếc cằm dưới của Tiêu Lăng đặt trên vai cô, hít thở và tạo hơi nóng lên gáy sau của cô, cơ thể cô nhạy cảm đến run rẩy.

Tiêu Lăng rất hài lòng, bàn tay càng thêm sức nhấn vào bắp chân cô ta và lạnh lùng nói “Nếu như em đồng ý làm bạn gái của tôi thì em nghĩ rằng bây giờ tôi nhấn là bắp đùi của em?”

Anh ta đã đủ hạn chế rồi.

Nếu không…

Quần áo của cô ta đã bị phân thành mảnh rồi.

Hơi ấm trên xe càng ngày càng tăng, Tô Tố không biết rằng là nóng hay là ngại, đôi gò má đỏ ửng, trên trán cũng toát ra mồ hôi.

Tuy nhiên cô ta không dám chuyển động vì sợ rằng Tiêu Lăng sẽ biến thú tính và khiến cô bị sờ trong xe.

Cô ấy phải dịu dàng để cho Tiêu Lăng có thể buông tay cô ấy ra.

Đột nhiên sau gáy tai một hơi thở ấm nóng.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng liếm vành tai cô, cánh tay dùng sức ôm eo cô.

"Đồ khốn nạn, đừng hòng tiến thêm một bước"

Tô Tố rất tức và choáng váng, một bạt tay đánh mặt Tiêu Lăng và dùng lực đẩy mạnh mặt của anh ấy. Nắm lấy cơ hội nhảy ra khỏi lòng ngực và ngồi chặt vào góc. Đưa tay với lấy bó hoa trong xe và để ở giữa hai người.

Cô ta cảnh cáo Tiêu Lăng "Đây là biên, không được phép qua biên"

"Cher… " Tiêu Lăng cười Cher, "Còn chia biên…em nghĩ em là học sinh tiểu học sao"

Anh ta hất tay, 999 đoá hoa hồng đỏ liền bị kéo sang một bên và đưa tay ra kéo Tô Tố lại.

Đã 3 ngày.

Trong 3 ngày qua anh ta đã kiềm chế bản thân không liên lạc với cô ta, mỗi đêm đều kích động dùng điện thoại giải quyết mọi vấn đề. Bây giờ cô ấy còn không bù đắp cho anh, như vậy nói được sao.

"Qua đây!"

"Không!"

Tiêu Lăng nhíu mày, dựa vào cô ấy "Vậy tôi dùng mạnh hơn."

"Này, đừng đừng đừng, Tiêu Lăng anh không muốn nghe đáp án của tôi sao?"

Hành động của Tiêu Lăng một chút kinh ngạc.

Mặc dù anh ấy không chắc rằng cô ta có đồng ý hay không nhưng anh vẫn kéo cô ta về phía bên cạnh, nhưng vẫn muốn nghe đáp án.

Anh dừng tay lại, đôi tay siết chặt ngực, nheo mắt lại, ánh mắt khá nguy hiểm "Em nghĩ xong chưa?"

“Nghĩ xong rồi!”

“Nói mau, rốt cuộc muốn làm bạn gái tôi không?”

67. Chương 67

Tô Tố tức đến xém chút quăng túi xách vào đầu Tiêu Lăng.

Đây là giọng điệu gì?

Đây là thái độ cần có để cầu xin người ta làm bạn gái cho anh ta sao?

Cô hừ nhẹ một tiếng, nép bên cửa sổ xe, “ với thái độ này của anh mà còn muốn có bạn gái à, hừ hừ.”

Tiêu Lăng nhướng mày, càng ép càng gần, “nói mau!”

Đồ khốn đồ khốn đồ khốn!

Tô Tố thầm mắng nhiều lần trong lòng mới hả giận, nhìn gương mặt đen xì của Tiêu Lăng, cô hừ lạnh một tiếng, cố tình làm bộ làm tịch, “muốn tôi làm bạn gái anh cũng không phải không được, nhưng mà… ”

“ Nhưng mà cái gì?”

“ Phải hẹn ước ba điều!”

“… ” Anh lại muốn nghe thử xem tiểu yêu tinh này muốn giở trò quỷ gì, dù gì cô cũng thoát không khỏi, Tiêu Lăng cũng không gấp gáp, khoanh tay lại tùy ý dựa vào ghế xe da thật, “ nói nghe xem.”

Tô Tố bắt đầu đưa ngón tay ra đếm.

“ Thứ nhất, ở nơi công cộng không thể để người khác biết được tôi là bạn gái của anh, nói chung ở nơi công cộng tôi và anh là quan hệ ông chủ và nhân viên. Thứ hai, không được can thiệp quyền tự do cá nhân của tôi, cũng không được can thiệp quyền tự do kết giao bạn bè của tôi. Thứ ba, không được nhúng tay vào công việc của tôi. Thứ tư, trong trường hợp tôi chưa ngật đầu đồng ý không được xảy ra quan hệ. Thứ năm… ”

Cô cúi đầu bla bla đếm ngón tay, hoàn toàn không chú ý đến Tiêu Lăng vốn dĩ sắc mặt không tệ càng nghe

sắc mặt càng đen, đến cuối cùng dường như có thể nhỏ ra nước.

Trong xe cũng càng ngày càng yên tĩnh, yên tĩnh đến có chút khủng bố, Tô Tố từ từ mới phản ứng lại, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy vẻ mặt u ám của Tiêu Lăng.

Cô giật mình, cuối cùng mới ý thức được cho dù đã trở thành bạn trai bạn gái, Tiêu Lăng vẫn bá đạo như trước.

Cô nuốt nuốt nước miếng, giơ tay tỏ ý có điều muốn nói.

“ Nói!”

“ Cái kia… có điều nào không vừa ý, có thể nói ra, có thể thương lượng, haha, có thể thương lượng.”

“ Điều nào cũng không vừa ý!”

Tô Tố cuống lên, “ Không được, sao có thể như vậy, những điều khác không nói, điều thứ tư anh nhất định phải đồng ý với tôi, nếu không… nếu không… ”

“ Nếu không em như thế nào?” Tiêu Lăng ôm ngực, nhìn cô một cách lạnh lùng.

“ Nếu không thì tôi không làm bạn gái anh!” cô hét to lên.

Mặt Tiêu Lăng như phủ một lớp băng vậy, lạnh đến dọa người, anh từ từ đưa tay ra, chạm vào môi cô, ma sát nhè nhẹ. Dáng vẻ đó dịu dàng như sự âu yếm của người yêu, nhưng ánh mắt của anh ta lạnh đến không có một tia ấm áp.

Tô Tố bất giác rùng mình, “ anh, anh đừng làm bậy.”

“ Tiểu yêu tinh, em không phải ngây thơ đến nỗi cho rằng không làm bạn gái anh thì có thể thoát được anh à?”

“… ” cô đương nhiên không nghĩ như vậy, nếu không cô có thể cẩn thận lại cẩn thận mà suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn đồng ý làm bạn gái anh ta.

Dùng cứng không được, thì cô sẽ dùng mềm.

Cô nhắm mặt xui lòng, nhẹ nhàng nắm tay anh, cái mông nhích từng chút từng chút, thuận tiện nhích vào trong lòng anh.

Tiêu Lăng mắt lóe lên tia sáng, lạnh nhạt nhìn cô, xem cô còn có thể giở trò mèo gì.

" Tiêu Lăng… " Tô Tố học theo bộ dáng thường ngày Tiểu Thất làm nũng với cô, nắm tay anh ấy nhẹ nhàng đu đưa, giọng nói thấp xuống 8 độ, dịu dàng đến có thể vắt ra nước, " Tiêu Lăng, anh đồng ý người ta đi mà ~ đi mà đi mà ~"

Tiêu Lăng giật giật khóe miệng, đưa tay đánh mạnh vào đầu cô, " bình thường chút!"

Được thôi.

Bản thân cô cũng bị cô làm cho buồn nôn, da gà cũng nổi lên hết rồi.

Cô đưa tay vuốt bằng lại da gà nổi trên cánh tay, giọng nói bình thường lại một chút, chỉ dùng ánh mắt tội nghiệp đáng thương nhìn anh, " Tiêu Lăng… chúng ta không công khai có được hay không, nếu thật sự công khai rồi, em chắc chắn sẽ bị đám phóng viên bám theo, đến lúc đó chúng ta ngay cả một chút riêng tư cũng không có luôn, hẹn hò cũng phải lo trước lo sau, anh muốn như vậy sao?"

Tiêu Lăng như cười mà không phải cười nhìn vào cô, " cho nên em không phải là cảm thấy anh mất mặt?"

" Đương nhiên không phải!" Tô Tố kinh ngạc vô cùng, lựa lời mà nói, " sao anh có thể nghĩ như vậy được, anh khôi ngô tuấn tú phong lưu phóng khoáng như vậy, muốn dáng đẹpcó dáng đẹp mốn mặt đẹp có mặt đẹp muốn tiền có tiền, sao em có thể cảm thấy anh mất mặt được. Không phải anh nói thích em sao, anh cũng không muốn nhìn thấy em ở trên báo bị phóng viên viết như thế nào tham mưu hư vinh, như thế nào muốn gả vào hào môn, như thế nào nhờ quy tắc ngầm mà lên chức chứ?"

Tiêu Lăng nhíu mày, " bọn họ không dám viết."

Sao nói mãi vẫn không thông suốt vậy.

Tô Tố dứt khoát nhắm mắt lại, " nói chung chính là không được!"

Một mình cô cũng thôi đi, nhưng nếu bị đám phóng viên nhắm vào, 2 đứa con của cô chẳng phải bị bại lộ hay sao, cô thật sự không muốn hai tiểu thiên sứ của cô ngày nào cũng bị đám phóng viên nhắm vào.

" Điều này anh có thể miễn cưỡng đồng ý với em. Nhưng mà… "

" Nhưng mà cái gì?" Tô Tố lập tức nhìn chằm chằm anh.

Tiêu Lăng giơ cánh tay ra, " mỏi tay."

Tô Tố lập tức lấy lòng nửa quỳ bên cạnh anh, đưa tay bắt đầu xoa bóp cánh tay anh, nịnh bợ đến người ta khống muốn nhìn nữa.

Tiêu Lăng lại rất vui, sắc mặt cũng hòa hoãn lại, " chỉ cần có 1 điều, những điều khác có thể bỏ."

Muốn anh có bạn gái rồi vẫn sống cuộc sống hòa thượng à? Anh lườm cô một cái, tiểu yêu tinh này nghĩ sao vậy, sao anh có thể đồng ý được.

Tô Tố chợt đơ người ra.

Tức là anh ấy muốn nhúng tay vào công việc của cô, muốn nhúng tay vào việc kết giao bạn bè của cô, còn muốn... xảy ra quan hệ với cô?

Mặt cô đỏ chót.

Sắc lang.

Một ngày không động tình sẽ chết hay sao?

Có thể sao có thể sao!

Tiêu Lăng mặt không biến sắc, lạnh nhạt nhìn ngũ quan của cô từ từ biến dạng, vẻ mặt thong thả, " em có thể suy nghĩ từ từ."

Suy nghĩ cái rắm.

" Không được, tuyệt đối không được."

" Điều nào không được?"

Tô Tố cả mặt đỏ lòe, xoay mắt đi không nhìn anh, " điều nào cũng không được."

Tiêu Lăng xòe tay ra, " vậy không cần thiết tiếp tục nói nữa."

" Tiêu Lăng đồ khốn này, anh chỉ biết uy hiếp tôi."

Tiêu Lăng cười híp mắt nhìn cô, " Lần trước không phải anh đã nói với em rồi hay sao? Nếu đã dùng cách đe dọa dụ dỗ, tại sao còn phải dùng biện pháp khác nữa."

“ Anh giỏi! Coi như anh giỏi!”

“ Cho nên em đồng ý rồi?”

Tô Tố cắn răng, dùng sức nắm chặt tay, bày ra dáng vẻ khiêu khích, “ trừ phi anh khiến tôi cam tâm tình nguyện, không phải ngay cả bản lĩnh này anh cũng không có sao?”

Tiêu Lăng biết rõ không thể ép quá mức, lập tức ngật đầu đồng ý, “ được!”

Không phải chỉ là khiến cô cam tâm tình nguyện hay sao?

Qúa dễ dàng rồi.

Một cao thủ cua gái như anh nếu cả một nhóc con chưa vắt sạch ũi cũng lo không xong, mấy năm nay chẳng phải uổng công sống trên đời này sao.

Ý kiến hai người cuối cùng cũng nhất trí.

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm.

Ai da da.

Cùng Tiêu Lăng đàm phán quả thật như đang bị chiên trên chảo nóng, thật là một sự giày vò.

Người này không hỗ là người làm ăn.

Gian thương!

Tuyệt đối là gian thương!

Tiêu Lăng đưa tay ôm cô vào lòng, cúi đầu nhìn cô, “ cho nên, hiện giờ chúng ta chính thức là quan hệ bạn trai bạn gái rồi?”

Tô Tố buồn rầu mà ngật đầu.

Tiêu Lăng mắt lóe lên tia sáng, một tay đã ôm lấy eo cô, anh cười híp mắt nói, “ cho nên, hiện giờ anh có thể thực hiện quyền lợi của bạn trai rồi!”

Vừa dứt lời, anh không chút do dự cúi đầu hôn cô thật sâu.

68. Chương 68

“ Ưm… ”

Tô Tố không chút phòng bị, bị Tiêu Lăng hôn trúng, anh điên cuồng quét vào, quấn lấy lưỡi cô, dùng sức quấn chặt mút vào.

Chặc chặc chặc.

Nhiệt độ trong xe bỗng chốc tăng lên.

Hai người đều toát mồ hôi, hô hấp cũng càng ngày càng rối loạn.

Tay anh cũng bắt đầu không đứng đắn, chạm vào phía trước của cô, sàm sỡ hết mức.

Dáng người Tô Tố rất tốt, cái tốt này không phải chỉ thân hình nóng bỏng cỡ nào, mà là mỗi nơi đều no đủ, vòng ngực cô cũng không lớn lắm, vừa đủ trọn bàn tay anh.

Đang lúc mặn nồng thắm thiết.

Lực tay của Tiêu Lăng bỗng mất khống chế, bóp đến Tô Tố hoàn hồn lại, lập tức đẩy Tiêu Lăng ra, bụm lại ngực hô lên.

“ Đồ khốn khiếp… ”

Cô đau đến trên trán toát mồ hôi lạnh, kéo cổ áo ra xem, trên ngực hiện rõ những vết dấu tay đỏ1thắm.

“ Đồ khốn đồ khốn, ai cho anh dùng sức như vậy.”

Hiện giờ là mùa hè, lúc khom người xuống lộ ra ngoài bị người khác thấy được bảo cô làm sao nhìn mặt ai nữa.

Tiêu Lăng ôm chặt cô thở gấp, một lúc lâu mới ổn định lại hô hấp.

Nghe thấy lời oán trách của cô, anh ổn định lại hô hấp, “ lần sau anh nhẹ một chút.”

Lần sau…

Nhẹ một chút…

Gò má Tô Tố đỏ chót, nhặt bó hoa ở trong góc lên, lần nữa xen cách giữa hai người, “ không được làm bậy nữa.”

Tiêu Lăng lần này thật sự không manh động nữa.

Dù sao cũng đang ở trên xe, nếu cuối cùng thật sự lau súng cướp cò, người khó chịu vẫn là anh.

Trên bó hóa có mấy cánh hoa rơi xuống, Tô Tố cẩn thận nhặt từng cánh lên.

“ Nhặt để làm gì, không lấy nữa.”

“ Không được.” Tô Tố1cần thận nhặt mấy cánh hoa đó lên, lấy cuốn sổ ghi chép từ trong túi xách ra, sổ này là sổ cô thường dùng để ghi chép. Mở cuốn sổ ra, kẹp cánh hoa vào trong đó, cô đầu cũng không ngẩng mà nói rằng, “ em lớn như vậy lần đầu tiên nhận được hoa, em phải thu gom họ lại, đợi về nhà làm thành tiêu bản.”

Trái tim Tiêu Lăng hơi hơi rung động.

Ánh nắng chiếu từ ngoài cửa sổ vào, chiếu vào người cô, trên người cô bị bao trùm bởi một tia sáng mờ mờ, anh nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô, trái tim anh dường như cũng bị hòa vào ánh nắng mặt trời, bỗng chốc trở nên ấm áp vô cùng.

Xem ra đề nghị của thư kí Trương quả nhiên không tồi, hoa này không tặng nhầm.

Xe vẫn tiến về phía trước.

Tô Tố lấy điện thoại từ trong túi xách ra xem thời gian,5đã chạy nửa tiếng đồng hồ rồi, sao còn chưa tới?

“ Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, cô giật cả mình, xe thế mà chạy vào đường cao tốc rồi. Cô bỗng chốc trở nên căng thẳng, “ Đi đâu thế, sao lại lên cao tốc?”

Cô còn phải về nhà đó.

“ Rất nhanh sẽ tới, yên tâm đi, nơi đó em nhất định sẽ hài lòng.”

“ Hôm nay em còn phải về đây… ”

Anh nhìn cô một cách lạnh nhạt, hừ lạnh, “ còn nói anh là bạn trai của em, em đối với bạn trai mình sao lại phòng bị như vậy? Tô Tố, em bỏ trái tim vào trong bụng, anh dù cầm thú đến mấy cũng không đến nỗi vừa mới xác định quan hệ với em một ngày liền có ý xấu với em.”

Tố Tố nhìn anh một cách khinh bỉ.

Điều đó không nói chắc được, ở trên xe2cũng có thể động tình, ở nơi khác, không khí tốt hơn, hoàn cảnh mờ ám hơn, nói không chừng vừa rồi cô đã bị anh gì gì đó rồi.

Trong tiểu thuyết ngôn tình nói gì nhỉ?

Có hai câu nói của đàn ông được cho là lời nói dối lớn nhất của phái nam.

Một câu là anh yêu em.

Một câu là anh không vào.

Haha… cho nên, anh ấy nói những lời này cô cũng chỉ nghe thoáng qua mà thôi.

…

Lại trôi qua một tiếng nữa rồi.

Cuối cùng xe đã dừng lại.

Tô Tố mơ mơ màng màng xém ngủ mất, cám thấy thân xe ổn định lại, cô mới dụi dụi mắt, mơ mơ hồ hồ hỏi Tiêu Lăng, “ tới chưa?”

“ Ừm, tới rồi.” Tiêu Lăng mở tấm ngăn của hàng trước với hàng sau ra.

Tài xế đã xuống xe, chạy đến phía sau cung kính mở cửa xe ra, “ tổng tài, Tô tiểu thư, có9thể xuống xe rồi.”

Lúc Tô Tố xuống xe vẫn không quên ôm theo bó hoa hồng cực to kia xuống theo.

Tiêu Lăng thấy vậy, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Vừa xuống xe Tô Tố đã bị chấn động bởi cảnh trước mắt.

Đã sắp đến 5 giờ chiều, ánh nắng của mùa hè đã không còn độ nóng mãnh liệt nữa, cô vừa mới xuống từ xe máy lạnh, trái lại cảm thấy ấm áp vô cùng.

Dưới chân là những hạt cát mềm mịn.

Cô nhìn xung quanh, bầu trời anh biếc từng đóa mây trắng, dưới bầu trời trong xanh đó là một vùng biển xanh thẳm, ánh hào quang màu đỏ bao trùm cả vùng biển, trên bãi cát cũng tràn đầy sự dịu dàng ôn nhu.

Bởi vì phơi nắng cả ngày, bãi cát dưới chân cũng ấm ấm, khít vào lòng bàn chân, vừa ướt vừa ấm, vô cùng thoải mái, ngay cả cánh mũi cũng ngửi được1mùi mặn nồng của gió biển.

Khiến cô chấn động không phải là điều này.

Trên bãi cát cách đó không xa dùng hàng ngàn hàng vạn đóa hoa hồng quay quanh một trái tim cực to, ở xung quanh trái tim, để đầy những tấm ảnh được phóng to của cô. Trong hình cô mặc một bộ lễ phục đen trắng xen lẫn, tóc xoăn gợn sóng được xả xuống, tùy ý mà quyến rũ. Và bên trong trái tim là tấm hình được phóng to của Tiêu Lăng.

Anh hơi khom người, đưa một tay ra, phong độ lịch lãm, dường như đang mời cô khiêu vũ, lại dường như đang mời cô tiến vào trong trái tim màu đỏ.

Tô Tố bụm chặt môi lại, chấn động đến không nói nên lời.

“ Có thích không?”

Cô ngật đầu thật mạnh, trong mắt ngấn nước, “ thích!”

Cô vẫn đứng yên ở đó, chân không nỡ di chuyển, quay đầu mặt đầy nước nước mắt nhìn Tiêu Lăng, “ Tiêu Lăng, những thứ này đều là anh chuẩn bị hay sao?”

“ Đương nhiên.” là ý của anh, nhưng là Tôn Nguyên thực hiện, anh cười híp mắt giơ cánh tay ra, ôm hết toàn bộ công lao cho bản thân, “ Bất ngờ như vậy, có phải nên ôm anh một cái hay không?”

Tô Tố không chút do dự mà nhào vào lòng Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng có chút kinh ngạc.

Anh vốn dĩ chỉ nói thoáng qua thôi, Tô Tố là người vô cùng bảo thủ, muốn cô ôm một người đàn ông là chuyện vô cùng khó khăn, cho đến bây giờ, cô cũng chỉ chủ động hơn qua anh một lần mà thôi.

Không ngờ bất ngờ này lại khiến anh cũng có được niềm vui ngoài ý muốn.

Anh ôm chặt tiểu yêu tinh trong ngực, híp mắt lại nghĩ rằng, xem ra sau này phải chuẩn bị thêm vài lần.

“ Tiêu tổng, Tô tiểu thư, phòng của hai vị đã chuẩn bị xong rồi, hiện giờ cần đi xem thử không?”

Tô Tố lập tức hoàn hồn lại.

Vừa quay đầu thì thấy phía sau không biết từ lúc nào xuất hiện một nhân viên mặc áo vest.

Cô đỏ cả mặt, trốn sau lưng Tiêu Lăng ngại ngùng không ra gặp người.

Tiêu Lăng cười lên.

Kéo Tô Tố từ sau lưng ra, cong cánh tay lại.

Tô Tố cúi đầu ngại ngùng khoác vào tay anh.

“ Đi thôi, đi xem thử phòng nào.”

“ Phòng?”

Cô đột nhiên hoàn hồn lại, cô hả miệng lườm Tiêu Lăng, nhỏ giọng đi thẳng theo nhân viên, “ anh, anh anh không phải hứa với em hôm nay… ”

“ Hôm nay như thế nào?”

“ Vô sỉ!”

Tiêu Lăng gõ vào đầu cô một cái, Tô Tố đau đến nhe răn trợn mắt.

“ Anh làm gì vậy?” Tô Tố trợn trừng mắt nhìn.

Tiêu Lăng như cười mà không cười nhìn cô, nhỏ giọng tiếp tục đi thẳng về phía trước, “ phòng là anh đặt, không đặt phòng làm sao thay áo bơi đi bơi đây.”

Ơ…

Cô hiểu lầm anh rồi…

Tô Tố ngượng ngùng mà cười, thẹn thùng cúi đầu xuống.

Lúc cô cúi đầu xuống không nhìn thấy trong mắt Tiêu Lăng lóe lên tia xảo quyệt.

Áo bơi gì đó, là do chính tay anh chuẩn bị đó.

Kiểu dáng đó…

Anh híp mắt lại, cúi đầu nhìn vào dáng dấp đường nào ra đường nấy của cô.

Ưm… anh rất trông chờ vào điều đó.

69. Chương 69

Bước vào căn phòng đã chuẩn bị sẵn của khách sạn, Tô Tố vừa nhìn đã thích.

“ a a, đẹp quá!”

Phòng này là phòng hướng ra biển, dưới đất là sàn nhà bằng gỗ, cách trang trí của cả căn phòng đều dùng màu sắc của gỗ để trang trí, tuy màu sắc hơi tối, nhưng lại không cảm thấy u ám chút nào, trái lại có cảm giác khiêm tốn mà xa hoa.

Còn có cảm giác hòa nhập vào thiên nhiên.

Tô Tố vô cùng hưng phấn chạy vào phòng, đi vào trong cô lại càng thích hơn, phòng ngủ theo kiểu mở rộng, một chiếc giường lớn trắng tinh, trêm giường phủ một lớp màn màu trắng, cửa sổ phòng mở ra, gió biển thổi vào, tấm màn tung bay phấp phới, đẹp đến rung động lòng người.

Tạch tạch tạch.

Cô chạy ra ngoài ban công, ban công và phòng ngủ liền nhau, cũng theo kiểu mở rộng. Không có sự ngăn chặn của lan can, không gian rất rộng, trên đó đặt hai chiếc ghế nằm màu trắng, khi cúi đầu liền nhìn thấy biển cả xanh thẳm, cô nằm bò trên một cây cột gỗ, chân cũng không di chuyển được nữa.

" A, Tiêu Lăng, ở ban công có thể trực tiếp nhìn thấy biển đó, đẹp quá à."

" Tiêu Lăng Tiêu Lăng, cảnh sắc ở đây đẹp quá, anh nhìn xem, còn có thể nhìn thấy các hòn đá trên bờ biển."

" Tiêu Lăng, em thích nơi này quá."

Trong mắt Tiêu Lăng tràn đầy ý cười.

Anh đột nhiên phát hiện, điều bất ngờ mà bản thân tự tay chuẩn bị được yêu thích, cảm giác mãn nguyện và hạnh phúc lại mãnh liệt như vậy.

Thì ra khi cưng chiều một người, nhìn thấy cô ấy cười đến nhảy nhót lung tung, anh cũng có được niềm hạnh phúc như vậy.

Tiêu Lăng quơ quơ tay, để các nhân viên của khách sạn rời khỏi phòng, anh từ phòng ngủ bước ra ban công, từ sau lưng ôm eo cô, ôm chặt cô vào trong lòng.

" Nếu thích thì chơi thêm hai ngày." Anh vì hôm nay, cố tình sắp xếp xong xuôi công việc, những ngày còn lại đều rất rãnh rỗi.

Tô Tố đối với hành động thân mật của Tiêu Lăng vẫn có chút không được tự nhiên, ban đầu cơ thể hơi cứng đờ, nhưng nghĩ đến anh hiện giờ là bạn trai của cô, cũng từ từ thả lỏng ra, cả người dựa vào lòng anh.

Nghe được lời đề nghị của anh, cô có chút tiếc nuối.

" Không được, em còn phải đi làm nữa."

Tiêu Lăng nhíu mày, " để anh gọi điện cho Phạm Lãi."

" Không được không được." Tô Tố liền quay người lại, trải qua sự bất ngờ to lớn của hôm nay, lời lẽ quá lạnh nhạt cô nhất định không nói ra được. Cô nắm chặt tay anh giải thích rằng, " em còn hai cảnh quay ở phim trường thì kết thúc rồi, sau đó qua mấy ngày sau đợi phần diễn của mọi người đều xong thì phải đi quay ngoại cảnh, đến lúc đó em sẽ ở bên cạnh anh có được hay không?"

Trong lòng Tiêu Lăng vô cùng bất mãn.

Diễn viên nho nhỏ như cô sao còn bận rộn hơn cả tổng tài như anh.

Anh muốn lúc anh muốn gặp cô thì cô phải xuất hiện ngay trước mắt anh, cũng hi vọng cô có thể để tâm anh nhiều hơn.

" Hay là… em đừng làm nữa, anh nuôi em."

Tô Tố mặt liền biến sắc, trong đầu liền xuất hiện từ " bao dưỡng", cô lập tức từ chối, " không được!"

Vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy vẻ mặt không vui của Tiêu Lăng.

Ý thức được mình từ chối quá trực tiếp, cô liền sửa lại, nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên định, " cái này nhất định không được, em còn trẻ, đang trong thời kỳ dốc sức làm việc, lúc này bảo anh nuôi em sau này sẽ không còn năng lực làm việc nữa. Vả lại hiện giờ em có việc làm cũng có sự giải trí, nếu như không có việc làm ngày ngày ở bên cạnh anh, nói không chừng anh sẽ cảm thấy phiền nữa cơ."

" Có anh ở đây, sao có thể để em chịu đói?" cho nên không có năng lực làm việc thì sao.

" Nói chung là không được, em thích làm diễn viên, cũng thích đóng phim, anh không được can thiệp vào công việc của em."

Cô không phải là nữ cường nhân gì, cũng không có dã tâm muốn làm nữ cương nhân.

Nhưng cô cũng có giới hạn của mình.

Cô còn phải báo thù cho bản thân của kiếp trước, làm thế nào cũng không thể mãi ở bên cạnh Tiêu Lăng làm người phụ nữ sau lưng anh ấy. Vả lại hiện giờ họ chỉ mới hẹn hò, Tiêu Lăng đối với cô đương nhiên quan tâm hơn, nhưng mà sau này thì sao? Suốt ngày xoay quanh bên cạnh một người đàn ông, chỉ khiến chúng ta dần đần đánh mất bản thân.

Hiện giờ cô có thể nổi giận với Tiêu Lăng bất cứ điều gì, nhưng nếu mỗi ngày xòe tay ra lấy tiền của anh, thời gian lâu dần, quan hệ của họ sẽ không bình đẳng nữa, lúc đó khi nổi giận, người ta một câu " cô ăn của tôi uống của tôi mặc của tôi dùng của tôi, có tư cách gì nổi nóng với tôi?" một câu nói liền có thể khiến cô không thể phản bác.

Tiêu Lăng đại khái có thể đoán được trong lòng Tô Tố đang nghĩ gì, nghĩ một hồi đành từ bỏ.

Hai người thật sự suốt ngày ở bên nhau, cũng không chắc có thể thúc đẩy tình cảm.

Anh than một tiếng, nhéo nhéo mũi Tô Tố, đôi mắt sâu xa của anh tràn đầy sự bất lực, " biết bao nhiêu phụ nữ muốn anh nuôi anh cũng không chịu, mà em lại khác người như vậy."

Tô Tố thấy anh không có giận, cũng thở phào nhẹ nhõm, ngửa cằm lên hả hê nhìn anh, " chính vì em không giống ai cả, cho nên anh mới thích em."

" Xì, cho em một chút ngon ngọt em lại lên mặt rồi."

" Ừ hừ!"

Hai người đều thông minh không truy cứu trên vấn đề này nữa, cùng ôm nhau vừa hóng gió vừa trò chuyện, cũng là một sự hưởng thụ.

Tô Tố ngồi xếp bằng trên sàn nhà, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, " anh cũng ngồi đi."

Tiêu Lăng nhíu mày nhìn xuống sàn nhà, đưa tay lau một hồi, nhìn thấy trên tay không có chút bụi bẩm nào mới miễn cưỡng ngồi xuống.

" Anh còn có bệnh ưa sạch sẽ à?"

Tiêu Lăng lạnh nhạt lườm cô, không đếm xỉa cô.

Tô Tố cười hì hì, sau khi xác định quan hệ cô không phòng bị Tiêu Lăng như trước nữa, cô dựa vào bờ vai của anh, nhìn ra ngoài biển cả xanh thẳm kia, nghe tiếng nước biển đánh vào bờ biển, khuôn mặt tưởng tượng về nơi xa xôi.

" Hồi trước mỗi lần em không vui đều thích ra biển, một mình đứng trên bãi cát ngắm nhìn biển cả vô bờ bến, đột nhiên cảm thấy bản thân thật nhỏ nhoi, cho dù không vui bao nhiêu cũng tan biến đi. Đợi đến khi nào già rồi không đi được nữa, phải kiếm một nơi gần biển sống ở đó."

Tiêu Lăng tưởng tưởng đến tình cảnh đó.

Đôi vợ chồng đầu tóc bạc phơ sống trong một căn nhà gỗ nhỏ, lúc không có việc làm thì lấy chiếc ghế nhỏ ra ngồi ngắm mặt trời lặn.

Dường như...

Cũng không tệ lắm.

Khóe miệng anh cong lên nụ cười nhàn nhạt, trên miệng lại không chút nể tình mà đả kích cô, " em chỉ là lâu lâu mới ra biển một lần, nếu thật sự sống lại ở đây, cảnh đẹp biết mấy cũng không còn là cảnh nữa."

"… " Tô Tố.

Không vui mà lườm anh một cái, người này quả nhiên là kẻ nói chuyện lạnh nhạt.

…

Nhân lúc trời chưa tối, Tiêu Lăng đề nghị xuống nước chơi một lát.

Tô Tố nghĩ cũng không nghĩ liền ngật đầu đồng ý.

Hiếm khi mới đến đây một lần, không vui vẻ chơi một trận thì đáng tiếc quá.

Tiêu Lăng dẫn Tô Tố vào phòng ngủ, mở tủ ra.

Tô Tố nhìn quần áo trong tủ, bỗng chốc kinh ngạc đến trố mắt đứng nhìn.

" Anh, anh anh đi chơi đem nhiều quần áo quá làm gì?"

Một dãy quần áo trong tủ, bỗng nhiên thấy có áo hằng ngày anh mặc, còn có vài cái đầm, Tô Tố liền phòng bị, " chúng ta đã thỏa thuận rồi, phải về đó, ngày mai em còn phải quay phim."

Tiêu Lăng hừ nhẹ một tiếng, chuẩn bị nhiều quần áo như vậy, vốn dĩ định ở lại chơi mấy ngày, nhưng tiểu yêu tinh này làm mất hứng quá.

" Yên tâm đi, sẽ không làm chậm trễ công việc ngày mai của em đâu!"

Anh chọn chọn lựa lựa, cuối cùng ở trong góc tủ phát hiện ra một túi giấy, mở ra xem, mắt lóe sáng lên, nụ cười trên khóe miệng cũng cong lên.

Đem túi giấy đưa cho Tô Tố, " Áo bơi mà thư kí Trương chuẩn bị, đi thay nhanh đi."

70. Chương 70

Tô Tố vươn dài cổ vừa nhìn cái, thấy Tiêu Lăng đã đóng cái túi giấy lại rồi.

Cô đẩy cái lưng của mình và vào trong phòng tắm," Vẫn nên tắm trước đã, tắm xong thoa chút chống nắng rồi hẵng đi chơi, làn da đẹp thế này, làm hư nó thì thật chả tốt."

Ừm…

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng đầy cảnh giác.

Sao nay lại chu đáo vậy?

Không phải lại có âm mưu gì chứ.

"Anh nhìn tôi như vậy làm gì?"

"Anh đang có chủ ý quái quỷ gì, thành thật khai báo." Tô Tố nheo đôi mắt lại.

Tiêu Lăng mặt không biến sắc, dang tay bất lực,"Tôi khi nãy vừa thừa nhận thân phận với cô rồi, Tôi khó khăn lắm mới có thể dịu dàng chu đáo như thế, cô ngược lại còn cảm thấy tôi có chủ ý quái quỷ sai. Haizz… "

"Thật là không có chủ ý quái quỷ."

Tiêu Lăng kiên định lắc đầu, "Đương nhiên không có!"

Cô chả thấy có gì bất thường, tạm thời tin tưởng, thuận tay bỏ túi giấy vào nhà tắm, "Còn đưa đồ gì đây, đợi chút tắm xong mặc áo tắm luôn, đừng có làm lỡ thời1gian. Đời xíu sau khi trời tối nước sẽ lạnh, dù là mùa hè, nhưng bị cảm cũng không tốt."

Tô Tố mơ màng bị đẩy vào phòng tắm.

Tiêu Lăng bỏ túi giấy ngoài cửa, tiện tay đóng tấm cửa kính mờ lại.

Căn Phòng này là anh ta đặt riêng, cửa mờ trong phòng tắm có tuyệt nhất, có thể coi nhất cửa nhất động của người trong kia, tuy chỉ thấy cái bóng, nhưng còn đỡ hơn cái gì cũng không thấy.

Nghĩ tới đó anh ta đắc ý lựa đồ bơi, toàn thân Tiêu Lăng nóng lên, cơ thể cũng đã hưng phấn lên.

Anh cúi đầy nhìn cái quần của mình, vươn tay vỗ vỗ, nói một câu đầy nghiêm túc," Đừng lo lắng, đồ tốt phải ăn từ từ mới nếm ra được hương vị của nó, biết không?"

...

Tô Tố cũng không nghĩ nhiều, để phòng những hành động nhỏ quái quỷ của Tiêu Lăng, cô chốt chặt cửa phòng lại. Thời gian vội vã, tắm bồn chắc là không kịp, cô mở vòi nước và bắt đầu tắm.

"Thoải mái thật."

Nước nóng dội xuống cả người, sự mệt mỏi của cả ngày vơi đi1một nửa, phòng tắm có cửa sổ hướng biển, đối mặt với biển lớn, cô vừa tắm vừa ngắm cảnh, thật sự là bài ca quá hòa hợp.

Nước chảy rất mạnh, đồ cô vừa cởi ra lập tức bị ướt cả.

Cô cũng không để ý.

Khi vừa tắm xong, lúc lau khô người thay đồ bơi, cô vừa tức vừa xấu hổ.

Cô dùng hai ngón tay gỡ áo bơi ra, cô tức đến nổi cả gân xanh trên trán.

Ai có thể nói cho cô biết, Những sợ dây màu đen và hai mảnh vải hoàn toàn vô dụng kết hợp lại là thứ gì đây!

Đây thực sự là bộ đồ bơi cứt chó mà!

Nội y cũng không hở hang như vậy.

Khốn nạn, chả trách biểu hiện khi nãy của Tiêu Lăng lại khẩn trương như vậy, thì ra là bày ra cái chủ ý này.

Đồ háo sắc chết tiệt.

Lần trước khi cô đến Truyền Thông Tinh Quang kí kết hợp đồng còn tối cái mặt lại không cho phép cô mặc quần ngắn, giờ thì lại đưa cái bộ đồ bơi hết sức hở hang cho cô mặc.

Rõ ràng là làm bộ làm tịt.

“Tiêu Lăng5cái tên háo sắc!”

Cô ta hằn giọng chửi, đưa tay mở cánh cửa phòng tắm, cô thà không đi chơi cũng không mặc bồ đồ tắm hở hang như vậy ra ngoài.

Quàng Quàng Quàng.

Cô đẩy nhiều lần, cửa phòng tắm một chút cũng chả động đậy. Cô tức đến nhảy cả chân lên, cô mới nhớ ra chính mình đã đóng chốt cửa.

Mở khóa chốt.

Cô cẩn thận mở một khe nhỏ ở cửa.

“Tiêu Lăng! Tiêu Lăng anh đang ở đâu?”

“Cô thay đồ xong rồi!”

Tiêu Lăng lập tức xuất hiện ở trước cửa, mắt hau háu nhìn vào người của cô ta. Tô Tố tức đến nổi cắn chặt răng, nhanh chóng khép khe của lại, tránh lộ hàng ra ngoài, “tôi không mặc bộ đồ tắm này, anh mau đổi bồ khác cho tôi!”

Anh ta biết chắc con tiểu yêu tinh này không chịu mặt.

“Đồ Bơi à? Trong tủ còn một bộ, hay cô tự ra mà lấy?”

Tô Tố tức đến đỏ bừng cả mặt.

Cô cũng muốn đi ra, nhưng làm sao ra đây?

Đồ của cô đã ướt thấu rồi, trên tay chỉ còn bộ đồ bơi gợi tình này.

Quần áo mùa hè vốn dĩ2đã khá mỏng, bộ đồ ướt của cô lại là màu trắng, mặc lên vốn dĩ chả che đẩy được gì, nhưng bộ đồ bơi chết tiệt gợi tình này có chết cô cũng không mặt ra ngoài.

Đồ Khốn Nạn.

Sớm đã bày trò với cô.

Hèn cho trong phòng tắm cô phát hiện không có khăn tắm, chắc chắn Tiêu Lăng đã sắp xếp sẵn từ trước.

Cô chỉ còn cách tạm thời mềm mỏng dịu dàng lại.

"Tiêu Lăng… anh đổi cho tôi bộ khác được không, tôi cái này… tôi không thể mặc ra ngoài được."

Cô nhịn rồi lại nhịn, cắn sắp nát cái răng, đồ háo sắc, cô thề, đợi cô từ phòng tắm đi ra, việc đầu tiên là vứt bộ đồ bơi này lên đầu anh ta.

Sao anh ta không mặc mấy miếng vải rác này đi tắm đi!

"Tiêu Lăng, anh lấy cho tôi bộ đồ được không?"

"Không được!" Tiêu Lăng cự tuyệt dứt khoát, âm thanh nhẹ nhàng bay vào phòng tắm, "Ù… giờ cô có ba sự lựa chọn. Một là không mặc đồ đi ra, cái này tôi cũng tương đối tán thành… "

Tán thành con khỉ!

" Hai là mặc bộ đồ ướt9đi ra, lộ rõ nhục thể, cô cũng biết, đôi khi mặc đồ ướt xuyên thấu, còn hấp dẫn mê hoặc hơn không mặc, cô mặc đồ đó đi ra, tôi không đảm bảo sẽ không nảy sinh thú tính."

Tô Tố cắn răng, thì ra anh ta cũng biết mình là cầm thú.

"Thứ ba… " Giọng anh ta ngắt quãng, "Bên trong chả phải còn bộ đồ bơi sao, dù hơi gợi cảm một chút, nhưng cái không nên lộ thì không lộ tí nào."

Khốn nạn! Khốn nạn!

Trong lòng cô đang chửi tổ tông 18 đời của Tiêu Lăng.

Cánh cửa mở ta thêm xíu, chỉ lộ ra cái đầu cô, Tô Tố nhìn Tiêu Lăng với ánh mắt căm hờn," Anh có phải đã âm mưu từ trước!"

Tiêu Lăng cười híp mắt, nói dối không chớp mắt," Sao như thế được. Cái đồ bơi này là do Thư Ký Trương chuẩn bị, tôi nào biết anh ta lại chuẩn bị đồ bơi kiểu này."

Tô Tố mặt đầy nghi ngờ, "Anh chắc chứ?"

“Đương nhiên rồi, sao tôi có thể làm việc mất giá như thế”

“,”

Cái việc vô liêm sỉ vậy chắc chắn là do anh1ta làm.

“Cô thật sự muốn đổi bộ đồ bơi khác sao?”

Chẳng lẽ lương tâm cắn rứt? Tô Tố vội vàng gật đầu, “Muốn đổi muốn đổi”

“Nói mấy câu dễ nghe trước, nói không chừng tôi sẽ đi lấy cho cô.”

Cô lại nghiến răng, giơ cái nắm đấm lên, cô đã biết anh ta chả có ý tốt vậy, để không phải mặc bộ đồ hở hàng như vây, cô nghiến răng, mặt lộ ra một nụ cười giả tạo.

“Lăng… anh lấy cho em được không?”

“Lăng?” Tiêu Lăng lắc đầu, “Cách xưng hô này chưa đủ thân mật.”

Còn muốn thân mật sao đây!

Ánh mắt Tô Tố nảy lửa, “Anh rốt cuộc muốn thế nào.”

“Tính khí thật không tốt, hở xíu là phát hỏa, như vậy sẽ già nhanh lắm.” Tiêu Lăng khó có cơ hội được trêu trọc cô ta, cuối eo xuống nhanh tầm với tầm nhìn của cô, “Kêu một tiếng Chồng tôi sẽ đi lấy cho.”

Bùm!

Không chỉ khuôn mặt Tô Tố, toàn thân cũng đều điên máu lên, làn da trắng của cô chuyển sang đỏ như tôm khô bị nấu chin.

“Anh, anh anh…”Cô run run tay chỉ vào Tiêu Lăng, lặng một lúc mới bức ra một câu,”Vô liêm sỉ.”

Tiêu Lăng cũng không tức giận, vẫn cười rất tươi, “Cô nghĩ xem, rốt cuộc là muốn thua võ mồm, hay là không mặc đồ mà ra đây? Đương nhiên rồi, thuận theo ý nguyện của cá nhân hay là mong đợi vào việc cô lõa thể bước ra.”

71. Chương 71

Ầm!

Tô Tố đóng cửa thật mạnh.

Vô sỉ!

Khốn khiếp!

Đồ khốn khiếp!

Cô lấy hết những từ để chửi người ra mắng liên tục mấy lần vẫn không hả giận, thân thể trần trụi đi đi lại lại trong phòng tắm.

" Đồ háo sắc chết tiệt, sớm biết vậy thì mình không nên tới… "

Nhưng lúc này hối hận cũng vô dụng, gió biển thổi vào, cô có chút lạnh, liền chạy chậm ra đóng cửa sổ lại. Vừa nãy còn cảm thấy phong cảnh bên ngoài cửa sổ rất đẹp, nhưng lúc này cô nhìn thấy gì cũng cảm thấy chướng mắt.

Một chân giẫm xuống sàn nhà.

Sàn nhà thì không bị gì, nhưng chân cô lại đau cực kì, Tô Tố ôm chân kêu gào lên, " a a a… Tiêu Lăng đồ khốn khiếp nhà anh!"

Cô trút giận hết mười mấy phút, ngoài cửa không một chút động tĩnh, tâm tư Tô Tố lại trổi dậy.

Có khi nào Tiêu Lăng đợi đến mất kiên nhẫn, sau đó tự mình đi trước rồi không?

Cô rón ra rón rén bước tới cửa, khom lưng, từ từ mở một khe hở nho nhỏ cửa đá của phòng tắm ra, khi nhìn thấy "thần cửa" mặc bộ đồ thể thao tựa bên cạnh khuôn mặt cô liền đen sì.

Sao hôm nay tính kiên nhẫn của người này lại tốt như vậy!

Qủa thật khiến người ta phẫn nộ!

Tiêu Lăng thấy cô mở cửa, cười mỉm chi nhìn cô, " suy nghĩ xong rồi à?"

Trong lòng Tô Tố mặc niệm, “ nhịn! nhịn! nhịn! trên chữ nhẫn là một cây đao! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn.” Thôi miên hết mười mấy lần, cuối cùng cô đã trở lại dáng vẻ bình thường, ít ra ngoài mặt là vậy.

Cô nịnh bợ cười với Tiêu Lăng, “ thật sự phải gọi sao?”

Tiêu Lăng ngật đầu khẳng định.

Được thôi!

Kêu thì kêu.

Coi như mình đang đóng phim!

Cô nhắm mắt xui lòng, vẻ mặt đắn đo, nhưng đợi đến lúc cô mở miệng, giọng nói lại bán đứng biểu cảm của cô, “ ông, ông xã… ”

Giọng nhỏ đến cả cô cũng không nghe được.

Tiêu Lăng cúi đầu ghé sát vào môi cô, dùng tay ngoáy ngoáy lỗ tai, “ hoàn toàn không nghe được, lớn tiếng chút.”

Khốn khiếp, được lợi mà còn khoe mã.

Cô liếc Tiêu Lăng một cái, nhưng người này như hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt sắc bén của cô vậy, đôi mắt sâu thẳm ngập tràn ý cười.

Lúc trước sao cô lại đơn thuần cảm thấy người này lạnh lùng lại khó tiếp xúc, còn khờ khạo cho rằng người này là một mỹ nam lạnh lùng.

“ Rốt cuộc em có gọi hay không, nếu không gọi thì anh đi đây?” Tiêu Lăng giả vờ bước đi.

“ Anh chờ chút!” Tô Tố cắn răng, dứt khoát đi dụ dỗ anh?

72. Chương 72

Trong giây lát cô thật sự muốn dứt khoát đi ra cho rồi, dù sao nếu khêu gợi lên dục vọng của người nào đó thì cũng không phải lỗi của cô.

Nhưng cô suy đi nghĩ lại đành từ bỏ.

Cầm thú đó chuyện gì cũng làm ra được, nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.

Cô cắn ngón tay nhìn xung quanh phòng tắm, híp mắt nhìn chằm chằm vào một góc nào đó.

…

Tiêu Lăng tùy ý chống đầu dựa vào ghế sofa, vì muốn được lập tức nhìn thấy đóa hoa mới nở từ trong phòng tắm đi ra, anh cố tình điều chỉnh vị trí của ghế sofa, ngay đối diện cửa phòng tắm.

Hai bộ đồ bơi.

Anh không cần suy nghĩ cũng biết Tô Tố sẽ chọn bộ thứ nhất, tuy có chút tiếc nuối, nhưng hiệu quả cũng không tệ.

Anh tưởng tượng cảnh tượng đó, trên làn da trắng tuyết, những mảnh vải màu đen chỉ che được ba chỗ quan trọng nhất, sự kết hợp của đen trắng xen lẫn nhau, cộng thêm dáng dấp đường nào ra đường nấy1của cô… chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy huyết mạch sôi trào.

Tiêu Lăng toàn thân nóng như lửa đốt, ánh mắt cũng ngày càng nóng bỏng.

Cửa phòng tắm hơi mở ra, anh " soạt" một tiếng ngửa cằm lên, ánh mắt sắc bén dán chặt vào cửa phòng tắm.

Nhưng mà, khi nhìn thấy người từ trong phòng tắm đi ra, anh giật giật khóe miệng, trên mặt tràn đầy sự ngạc nhiên và thất vọng.

Tố Tố quả thật đã mặc một bộ áo bơi, nhưng mà… áo sơ mi cô mặc trước khi đi tắm được cô dùng để phủ lên trước ngực, áo sơ mi dạng dài, vừa đúng che từ xương quai xanh đến đùi, mọi cảnh xuân đều được che lại trong đó.

Áo đều ướt cả rồi, Tô Tố thông minh không có mặc lên người, như vậy thì nguyên mặt sau lưng đều lộ ra ngoài, nhưng mà, cô là nhìn thẳng Tiêu Lăng, cho nên sau lưng trần trụi cũng không sao.

Nhìn thấy sự thất vọng của Tiêu Lăng, cô cười hả hê, từ cửa phòng tắm nhích1từ từ vào trong phòng, hừ nhẹ một tiếng, " tưởng em không có quần áo thì chỉ có thể mặc áo bơi hay sao? Hừ hừ, Tiêu Lăng đồ lòng dạ đen tối nhà anh, em sẽ không để cho anh được toại nguyện đâu."

Cô vừa nói, đôi mắt nhanh chóng dò xét khắp căn phòng, sau đó lách mình đi vào phòng khách. Phòng khách cũng là dùng gỗ để trang trí, tất cả vật dụng đều dùng màu sắc của gỗ, nhìn vào có chút âm u, cho nên hai cái khăn tắm kia càng chói mắt hơn.

Cô nhanh chóng chạy vào phòng khách, lấy một cái khăn tắm quấn thật chặt lên người.

Đợi đến khi quấn chặt khăn tắm lên người cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong nháy mắt lại đắc ý, ngửa cằm lên nhìn Tiêu Lăng một cách đầy khiêu khích.

Kế hoạch của Tiêu Lăng tan vỡ trong lòng có chút thất vọng, nhưng nhìn thấy cô gái nhỏ Tô Tố vẻ mặt hả hê lại nhịn không được cười.

Anh ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích,5thay đổi tư thế, tùy ý dựa lên đó, cười mỉm chi nhìn Tô Tố, " không cho anh toại nguyện? Vừa nãy ai gọi anh là ông xã?"

Mặt Tô Tố liền đỏ lên, cứng miệng nói, " rõ ràng em gọi ông lão… "

Nếu như thường ngày nói Tiêu Lăng như vậy, anh nhất định sẽ bất mãn, thế mà lại nói anh là ông lão! Nhưng hôm nay tâm trạng anh tốt, chống người từ ghế sofa đứng dậy, trên mặt vẫn giữ nụ cười, " anh là ông xã hay ông lão, em không phải hiểu rõ hơn ai à?"

Tố Tố vẫn đơ người ra, Tiêu Lăng đã lấy quần bơi bước vào phòng tắm.

Ông xã?

Ông lão?

Bỗng nhiên cô hiểu ra rồi, trên mặt liền đỏ lên, đồ háo sắc này vốn dĩ là đang ám chỉ cho tình một đêm trước kia của hai người.

" Hừ hừ hừ, đồ háo sắc!"

Cô xấu hổ che mặt lại, không đợi Tiêu Lăng từ phòng tắm ra, một mình bọc lại khăn tắm chạy ra phòng.

…

Tô Tố một mình đi đến2bãi cát.

Những tấm hình trên bãi cát vẫn chưa cất vào, cô nửa quỳ trên tấm hình của Tiêu Lăng, xung quanh đều là những đóa hoa hồng, cô cầm một bó lên ngửi.

Một hương thơm nhàn nhạt tỏa ra, rất thoải mái nhẹ nhàng.

Cô ngắm nhìn hàng ngàn hàng vạn đóa hoa này, ôm mặt nở nụ cười.

Cô là người phàm tục, đương nhiên không thể thoát tục.

Kiếp trước Mạc Tầm cũng chưa từng theo đuổi cô như vậy, cô và Mạc Tầm ở bên nhau luôn có cảm giác gặt hái được thành quả, vả lại bởi vì cô là ngôi sao điện ảnh, cho nên hai người đều rất khiêm tốn, đương nhiên không có những điều bất ngờ này.

Mặt trời lặn dần, ánh nắng mờ nhạt bao trùm lên những đóa hóa, thế mà lại có cảm giác thiêng liêng.

Cô cười ngây ngô, lại lần nữa đem bó hoa đó cắm lại vào vị trí ban đầu, không nỡ rời mắt, sau đó chạy chậm ra biển.

Nước biển bị phơi nắng cả ngày, quả thật không lạnh lắm, cô9đi chân trần trên bãi cát, những cơn sóng đánh vào cẳng chân bóng loáng, dịu dàng như cá đang hôn chân của cô.

“ Thật tốt… ”

Cô kiếm một hòn đá ngồi lên đó, hòn đá cũng rất ấm áp, cô bọc khăn tắm, ngửa cằm lên nhìn xung quanh đột nhiên lại cảm thấy có chút kì lạ.

“ Ơ… ”

“ Sao vậy?”

Tô Tố vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Tiêu Lăng cũng bọc khăn tắm xuất hiện trước mặt cô, sau khi anh đến bên cạnh cô liền tiện tay rút khăn tắm ra, toàn thân cao thấp chỉ mặc một cái quần bơi bó sát.

Làn da màu đồng cổ.

Cơ bụng 6 múi múi nào ra múi nấy.

Thậm chí nửa thân dưới còn có cơ bụng chữ V.

Quần bơi đó thật sự rất bó…

Cô "soạt"một cái quay đầu đi, mặt cô bỗng chốc đỏ chót.

Tiêu Lăng đối với phản ứng của cô rất hài lòng, híp mắt lại cười vô cùng hài lòng. Tiện tay quăng khăn tắm qua một bên, ở bên cạnh cô kiếm một chỗ ngồi xuống.

"1Anh, sao anh lại ăn mặc như vậy… " Tô Tố vốn dĩ không dám nhìn anh.

Tiêu Lăng coi đó là chuyện đương nhiên, " em có thấy ai đi bơi mà ăn mặc chỉnh tề không, không mặc quần bơi vậy thì mặc gì?"

Nói một hồi, ánh mắt anh rơi xuống chiếc khăn tắm trên người cô.

Tô Tố nhìn anh đầy cảnh giác, vô cùng có ý thứ an toàn quấn chặt khăn tắm. Cô nhìn ánh mắt của Tiêu Lăng càng ngày càng trần trụi, liền hỏi nghi vấn ban nãy của cô, chuyển đổi đề tài, " cái kia… nơi này đẹp như vậy, sao lại không có người?"

Theo lí mà nói, nơi này cách trung tâm thành phố A không xa lắm, phong cảnh lại đẹp như vậy, đáng lẽ phải có nhiều du khách đến mới đúng.

" Đương nhiên không có ai khác."

Anh đã báo trước cho Tôn Nguyên biết, cái thằng kia sao lại dám cho ai vô được. Nếu như có người khác… anh cũng không thể nào chuẩn bị áo bơi quyến rũ như vậy cho cô, đương nhiên, bản thân anh cũng sẽ không ăn mặc như vậy.

Tô Tố đơ ra, quay đầu lại kinh ngạc nhìn anh, " anh, anh bao trọn nơi này à?"

Tiêu Lăng nhíu mày, rõ ràng là một chuyện giàu tình cảm như vậy, sao từ miệng cô nói ra lại giống như một thổ hào vậy.

" Anh thật sự bao trọn nơi này à?"

Tiêu Lăng bất lực ngật đầu, " ừm."

Tô Tố nhìn khách sặn cực lớn, lại nhìn biển cả vô bờ bến, gian nan nuốt nuốt nước bọt, " phải tốn biết bao nhiêu tiền đây… "

Tô Tố mặt đen sì, quay đầu lườm cô, " vào lúc này có thể không đề cập đến tiền không?"

" Nhưng, nhưng mà… "

" Không được nhưng mà."

" Được rồi!" người ta tiền nhiều, đốt thì khó chịu, vậy cô cũng không có cách nào khác.

Hai người ngồi trên bãi cát một hồi, mặt trời đã thành màu giống lòng đỏ trứng gà, dường như sắp lặn rồi.

Ánh mắt Tiêu Lăng lấp lánh, một tay không chút dấu vết chạm vào khăn tắm trên người cô, " chúng ta xuống nước đi."

73. Chương 73

Tô Tố thận trọng lùi lại một vài bước, ngồi xuống bãi biển.

"Ah!"

Mặc dù cát mềm, té không bị đau, nhưng cô bị dọa, thấp giọng kêu lên. Tư thế cô ngã nhìn không đẹp chút nào, chân đều giơ lên, bên trong khăn mơ hồ có thể nhìn thấy đồ bơi màu đen.

Tiêu Lăng mắt sáng lên, mỉm cười đứng dậy từ chỏm đá, sau đó đi đến bên cạnh cô cúi xuống đưa tay ra.

Tô Tố đỏ mặt, xấu hổ đặt bàn tay lên tay anh.

Tiêu Lăng thấp giọng cười, hơi dùng lực một tí là có thể kéo cô từ cát lên, "Em kích động như vậy làm gì?"

"Ai bảo anh đột nhiên động tay động chân." Tô Tố bất lực thì thầm.

Anh không phải Liễu Hạ Huệ, người phụ nữ mình thích ngồi bên cạnh, sau khăn tắm trắng là cảnh quan rất đẹp, anh không động tay động chân mới là lạ.

Nhưng chỉ vì như vậy, anh sẽ không hành động lỗ mãng, cúi đầu nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của cô đang ửng đỏ, "Còn không xuống nước trời sẽ tối mất."

Tô Tố nhìn lên trời.

Lúc này trên bầu trời là màu cam, mặt trời đã lặn xuống một nửa, trời quả thật sớm sẽ tối. Không khí ẩm ướt và nóng, thực sự không thoải mái.

Cô có chút động lòng.

Đến bãi biển không xuống nước, không phải là đến vô ích sao?

Nhưng… nếu xuống nước thì phải tháo khăn tắm ra.

Trong trái tim có một âm thanh đang cảnh báo cô. Tô Tố, nếu làm vậy bạn sẽ bị thiệt thòi mất! Bạn quên mất Tiêu Lăng cầm thú cỡ nào rồi sao.

Tô Tố có nghĩ qua Tiêu Lăng sẽ chiếm tiện nghi của mình, tuyệt đối không nhàn rỗi, gãi đầu, cực kì rối não.

Hey, rốt cuộc có xuống nước hay không.

Tiêu Lăng nhìn là có thể đoán được những gì cô nghĩ, so với Tiêu Lăng thì Tô Tố kém xa, tất cả các cảm xúc đều hiện trên mặt, người ta nhìn cái là biết ngay.

Anh không hối thúc cô, nhẹ nhàng nhìn cô, sau đó lười biếng bước ra khỏi bãi biển đi xuống nước.

"Gee, nước biển thực ấm, thực sự thoải mái."

"Yo Oh, còn có một con cua nhỏ trên bãi biển."

"Ah, tốt tốt, kỳ nghỉ sau có cơ hội có thể đến đây."

…

Tô Tố trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, người xấu này vốn dĩ là đang cám dỗ cô. Mà cô… đáng xấu hổ mà chấp nhận sự cám dỗ đó. Kế bãi biển có kê một cây cầu gỗ, dài khoảng hai mươi mét, một đường thông ra biển.

Cô chân trần bước trên cây cầu gỗ, cát dưới lòng bàn chân chà xát với lòng bàn chân, mỗi bước đi như bị

ai đó cù lét. Một đường đi hết cây cầu, ngồi xuống, hai chân nhẹ nhàng chơi nước.

"Đẹp quá… "

Xung quanh cây cầu gỗ nhìn cả ba mặt đều là nước, khắp nơi đều thấy khung cảnh đẹp.

Thảm thực vật xanh ở xa hiện lên rất dịu dàng, từ góc độ này nhìn về phía khách sạn nơi họ sống, dưới khung cảnh cây xanh, giống như một biệt thự theo phong cách châu Âu.

Nhưng…

Trái tim Tô Tố chợt khẩn trương, Tiêu Lăng!

Cô hoảng loạn đứng lên trên cây cầu gỗ, nhìn quanh nhưng không thấy bóng của Tiêu Lăng.

Anh ấy rõ ràng mới xuống nước.

Xuống nước?

Mặt Tô Tố nhợt nhạt, không lẽ… đôi mắt hoảng hốt của cô ấy nhìn xuống biển, nhưng biển hoàn toàn yên tĩnh, không thấy ai đang vật lộn.

"Tiêu Lăng! Tiêu Lăng, anh đang ở đâu!"

"Tiêu Lăng, đừng làm em sợ."

Cô muốn nhảy xuống cứu người, nhưng cô không biết bơi, nước mắt Tô Tố đều chảy ra. Nếu Tiêu Lăng vì mối quan hệ với cô mà xảy ra chuyện gì, cô sẽ cắn rứt suốt đời.

Phải làm gì đây?

Tô Tố khẩn trương nhìn quanh.

Chỉ muốn đi vào khách sạn để gọi mọi người, mắt cá chân đột nhiên bị nắm.

"Ah, ah… ma… "

Lực trên mắt cá chân rất mạnh, “thình thịch” một tiếng, cô bị kéo mạnh xuống nước.

“Uhm… ”

Cô không biết bơi, miệng uống hai ngụm nước, tai và mũi đều bị nước vào, một cơn đau dữ dội truyền đến từ lồng ngực cô, cô vô thức vật lộn trong nước.

Có phải cô sắp chết không?

Tô Tố nhắm chặt mắt lại, cố gắng vật lộn.

Tiêu Lăng không biết Tô Tố không biết bơi, lúc nãy anh âm thầm lặn dưới nước đi qua bên đây, thực tế anh trốn dưới cây cầu, chỉ vì góc độ nên Tô Tố không nhìn thấy anh.

Thấy Tô Tố lo lắng cho anh, trái tim anh rất hạnh phúc.

Dưới nước anh mở mắt ra, đưa tay tháo chiếc khăn trên người cô, sau đó đưa Tô Tố ra khỏi biển khi thấy cô sắp ngạt thở.

“Khục khục… ”

Tô Tố mới vừa tiếp xúc với không khí đã liều mạng vừa ho vừa hít thở, đầu ong ong kêu, hoàn toàn không phát hiện anh đã tháo chiếc khăn tắm xuống.

Lúc này, cô đang mặc một bộ đồ bơi ba mảnh, tóc cô ướt đẫm, dính vào mặt cô, lúc hít thở, phập phồng không ngừng.

Tiêu Lăng nhìn đến toàn thân nóng bỏng, tất cả tế bào của cơ thể đều đang hét lên.

Sau khi hơi thở của cô từ từ được bình ổn lại, không cho cô có cơ hội để lo lắng, cúi xuống hung hăng hôn cô.

“Uhm… ”

Anh ấn cô lên cây cầu gỗ, hôn cô bằng đôi môi nóng bỏng và mạnh mẽ, liếm môi cô, lưỡi vừa đưa ra, là có thể thuận lợi thâm nhập vào miệng cô.

Cơ thể Tô Tố ngày càng nóng, nhưng cô vẫn còn lý trí

Đây là bãi biển!

Mặc dù trời trời sắp tối rồi, nhưng thực sự vẫn chưa tối!

Mặc dù Tiêu Lăng bao cả bãi biển, nhưng nhân viên bất cứ lúc nào cũng sẽ đi qua. Bọn họ ở trên cây cầu gỗ, nơi mà miễn là có ai đó đi qua, sẽ nhìn thấy ngay lập tức.

Tô Tố nhấc chân lên hướng bụng của anh đạp một cái

"Tên hỗn đản, anh tránh ra!"

"Xuỵt… " chân của cô đạp lên bụng anh, mặc dù ở dưới nước được nước đệm nên không quá đau, nhưng gót chân của cô cách phần dưới của cơ thể anh một đoạn ngắn chỉ vài cm. Tiêu Lăng hít một hơi lạnh không ép cô nữa. "Tiểu yêu tinh nhà em, em muốn phế anh sao? Phế anh rồi sau này ai làm em "hạnh phúc" trong tình dục đây"

"Tiêu Lăng, khốn kiếp, anh gạt tôi!"

"Anh gạt em khi nào." Tiêu Lăng trôi nổi trên mặt nước, màu da đồng hiện lên đặc biệt hấp dẫn khi ở dưới nước, anh thấp giọng mỉm cười, dùng chân giữ đôi chân không an phận của cô lại. "Anh cũng đâu nói anh bị chìm, cũng đâu kêu em cứu anh"

"Hỗn đản hỗn đản!"

Cô mờ mịt không nói nên lời, chỉ biết chửi. Thân trên của cô bị đặt trên cây cầu gỗ, phần dưới vẫn nằm trong nước, tư thế này khiến cô rất khó chịu, cô vất vả phản kháng, đỏ mắt lườm anh hét "Anh buông tôi ra"

"Không buông!"

Cơ hội tốt như vậy, anh mà buông tay ra thì quả là thằng khùng.

Tô Tố lúc này mới phát hiện ra khăn tắm trên người cô không biết khi nào đã bị cởi ra, mà móng vuốt sói của người nào đó đang lên xuống trên người cô.

Cô tức đến nỗi mắt cũng đỏ lên, vươn tay muốn đánh móng vuốt sói của anh, hét lên một cách dữ dội. "Anh nhanh buông tay, tôi đau lưng!"

"Đau lưng? Anh xoa giúp em xoa"

Bất chấp sự kháng cự của cô, đưa tay lên lưng trắng nõn của cô vừa xoa vừa ấn.

"Anh… "

"Ngoan, đừng nói, sẽ không có ai đến đâu."

Tiêu Lăng như đang đốt cháy khắp cơ thể cô. Tô Tố làm sao là đối thủ của anh, không lâu sau bị tuyệt chiêu cao tay của anh làm cho hai mắt mơ màng, bầu không khí ái muội.

Tiêu Lăng thấy thời gian đã chín muồi, ở dưới biển vươn tay cởi bỏ quần bơi của cô.

74. Chương 74

"Không… không được."

Cô ấy không cởi mở đến nỗi làm chuyện ấy ở nơi này, nhưng… cô cắn môi, làm gì có ai ngày đầu tiên xác định mối quan hệ đã lập tức làm chuyện ấy.

Không được không được.

Cô đưa tay đẩy Tiêu Lăng "Anh mau thả tôi ra, nếu không chúng ta kết thúc".

Tiêu Lăng nắm lấy tay cô ấy "Tô Tố, em nhẫn tâm nhìn Anh không thoải mái sao?"

Mặt nhỏ của Tô Tố đỏ đến nỗi có thể nhỏ ra máu. "Anh, anh không biết xấu hổ… "

Không biết xấu hổ cũng được, có sao đâu?

Tay của Tiêu Lăng tiếp tục di chuyển, áo tắm anh mua anh biết rất rõ, quần bơi của Tô Tố không chỉ ít vải đến đáng thương, mà còn dùng dây để buộc lại, anh tháo hai cái nơ buộc ở hai bên quần ra. Quần bơi của Tô Tố trực tiếp biến thành hai mảnh vải, nhẹ nhàng trôi xuống biển.

"Ah, không được không được, sẽ có người đến mất… "

Nghe thấy cô đã dịu giọng, Tiêu Lăng hôn lên môi cô, vươn tay kéo cô vào lòng, hai người cùng nhau xuống biển, Tô Tố không biết bơi, rơi xuống biển chỉ có thể ôm chặt anh để không bị chìm. Đây chính xác là điều Tiêu Lăng mong muốn, anh vuốt ve lưng trắng nõn của cô "Đừng lo, lúc đi ra anh đã nói với họ, sẽ không

có ai đến đâu."

"Anh, anh đã có kế hoạch trước?"

Tiêu Lăng mỉm cười ôm cô, không phủ nhận điều đó.

Tất nhiên anh cố ý.

Thật không dễ dàng mới trở thành bạn trai thực sự của cô, anh không vì mình giành lấy chút quyền lợi thì thực sự quá có lỗi với bản thân.

Một tay rơi trên lưng trắng nõn của cô, ngón tay kéo một cái, hai mảnh ở phần thân trên cũng bị rơi ra.

"Ah-"

Tô Tố hét lên.

Tiêu Lăng ôm lấy tiểu yêu tinh trần truồng, tay anh rơi trên vòng eo thon thả của cô,cười thỏa mãn. "Em cứ việc la lên, tuy rằng Anh có dặn người ta không được qua đây m, nhưng nếu người khác nghe thấy tiếng la hét của em mà đi qua đây, vậy thì không liên quan đến anh nhé"

Tiếng la đột nhiên dừng lại.

Tô Tố muốn khóc.

Bộ dạng này của cô nếu bị nhìn thấy, cô cũng không muốn sống nữa.

Trời dần tối, nhiệt độ nước biển cũng ngày càng thấp đi.

Nước biển rất lạnh, không khí lại rất nóng.

Cảm giác vừa nóng vừa lạnh khiến Tô Tố rất khó chịu.

Cô trần truồng, lại không muốn anh nhìn thấy, nên chỉ có thể ôm chặt anh một cách bất lực. Cô nắm lấy tay anh, cắn môi cầu xin: "Tiêu Lăng, chúng ta có thể quay về khách sạn được không?"

"... không được!"

Thân thể thơm tho mềm mại ở trong lòng, kêu anh buông tay này, khục khục, không thể nào

"Vậy rốt cuộc anh muốn như thế nào?"

Tiêu Lăng cười híp mắt ôm cô, cảm nhận được sự cứng đờ của cơ thể cô, anh hỏi ngược lại, "Em nói xem?"

"Không được, anh hứa với em sẽ không chạm vào em nếu em không chịu mà… "

"Tô Tố, đây là nghĩa vụ của bạn gái."

Nghĩa vụ cái mẹ kiếp.

Cô chỉ nghe qua nghĩa vụ vợ chồng, khi nào bạn trai bạn gái cũng có nghĩa vụ này!

"Anh đây là lý luận mẹ kiếp gì vậy."

"Không được chửi thề." Mặc dù Tiêu Lăng nhịn đến rất không thoải mái, nhưng lúc này anh không vội, cau mày nhìn Tô Tố. "Nếu nói nữa anh sẽ trừng phạt em!"

Tô Tố lập tức im lặng.

Tình hình ép người, cô ấy bây giờ đấu với anh chắc chắn sẽ không có kết thúc tốt đẹp.

Sớm biết… Sớm biết cô sẽ không đồng ý làm bạn gái của tên cầm thú này, bây giờ hối hận cũng không kịp.

"Tiêu Lăng, nước ở đây rất lạnh, chúng ta quay về trước có được không?" Cô lắc tay anh, giả bộ yếu đuối đáng thương.

Tiêu Lăng không bị lừa, vươn tay ra và chạm vào tay cô.

Lòng bàn tay của cô ấm áp mềm mại, căn bản không hề lạnh.

"Miễn bàn!"

Khuôn mặt của Tô Tố đột nhiên nhăn thành một đống, đáng thương đổi lí do "Tiêu Lăng, ở đây rất đáng sợ, tôi sợ."

Cô ấy thực sự là một chút sợ hãi.

Biển đêm không đẹp như ban ngày, một màu đen kịt, trông giống như một con quái vật khổng lồ, chỉ cần mở miệng là có thể nuốt bọn

họ.

“Thật sự sợ?”

Tô Tố nghe thấy lời này, nhanh chóng gật đầu.

“Vậy… ”

Tô Tố nhìn anh với ánh mắt, chỉ chờ anh nói “được” thôi.

Nhưng mắt Tiêu Lăng nhìn một vòng nói, “Vậy khi chúng ta làm xong lập tức quay về!”

Cô gần như nôn ra máu.

Tiêu Lăng khẽ cười: “Quên hết tất cả những ý tưởng trong đầu của em đi, hôm nay em chạy không thoát.”

Tô Tố toàn thân căng thẳng

“Anh, anh… anh đã hứa với em là ngày mai cho em đi đóng phim.”

“Đó là chuyện của ngày mai.”

Tiêu Lăng không nhịn nữa, một tay cởi bỏ quần bơi của mình.

Ah!

Cô còn đang muốn tìm thêm một vài lý do để thoát khỏi cảnh này, nhưng đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không thể nghĩ ra một lý do chính đáng nào.

Tiêu Lăng đã phải chịu đựng cả buổi chiều rồi, bây giờ anh mà còn nhịn nữa thì sẽ biến thành Ninja thần rùa mất.

Anh nhanh chóng cởi bỏ quần bơi, hai người trần truồng dính lấy nhau.

Mặc dù một nửa cơ thể được ngâm dưới biển, không nhìn thấy nhau, nhưng sự tiếp xúc của cơ thể càng thêm nhạy cảm. Tô Tố thậm chí có thể cảm nhận được cơ bắp đầy mạnh mẽ của anh.

Cô khóc không ra nước mắt.

Thật hối hận vì lúc nãy bàn chân không đạp vào điểm trọng yếu kia.

Phế anh cũng tốt, để người này không cần ở đâu cũng hứng lên.

Không lẽ… Không lẽ hôm nay cô phải làm ở đây sao? Trái tim Tô Tố không thể chấp nhận được, nhưng quyền chủ động không nằm trên tay cô.

Trăng đen gió mát.

Khách sạn cách đây rất xa

Tình hình hiện tại của cô hoàn toàn có thể nói là gọi trời trời không đáp gọi đất đất không linh.

"Ah ah… "

Tiêu Lăng mỉm cười hôn cô, dùng nụ hôn trong các bộ phim cổ điển để hôn cô "Em la đi, kêu khàn cổ họng cũng không có ai đến cứu."

Tô Tố trừng mắt nhìn anh.

Phụ nữ thì Tiêu Lăng không có 10 thì cũng có 8 người, kinh nghiệm được gọi là phong phú. Dưới sự trêu chọc cao tay của anh, Tô Tố rất nhanh bị đánh bại, yêu kiều thở ra.

Không khí ngày càng nóng hơn, nóng đến không bình thường.

Tuy nhiên, tại thời điểm này hai người họ không quan tâm vấn đề này.

Tiêu Lăng đặt Tô Tố mềm như nước lên trên cây cầu gỗ, toàn thân dường như đã sẵn sàng chờ anh.

Tô Tố thở hổn hển buông bỏ hết mọi giới hạn

Kệ đi kệ đi, cô an ủi bản thân, cũng không phải chưa xảy ra qua, thêm một lần ít một lần cũng không có sự khác biệt

Tiêu Lăng vừa muốn…

Ầm-

Một tiếng sấm sét vang lên, tia chớp ngay lập tức xé ngang bầu trời đêm. Chuyển động của hai người cứng đờ, mở to mắt nhìn nhau, nhất thời quên đi tình cảnh xấu hổ hiện tại.

Ào ào ào——

Trời nói mưa là mưa, như một xô nước lạnh đổ xuống, tất cả hứng thú đều bị dập tắt, đến một chút ấm áp cũng không còn.

Tô Tố đã ướt đẫm như chuột lột, mơ màng nghĩ, hèn gì thời tiết hôm nay nóng như vậy, hóa ra là muốn mưa.

Cô quay lại nhìn Tiêu Lăng, thấy rõ ai đó đang khó chịu,nhìn khuôn mặt đen tối của Tiêu Lăng, thực sự không nhịn được, nằm trên cây cầu gỗ ôm bụng cười.

"Haha! Hahaha… "

75. Chương 75

"Haha, hahaha!"

Khi cô trở về phòng, Tô Tố vẫn nằm trên ghế sofa cười không ngừng.

Hai người từ bên ngoài trở lại, cả người ướt đẫm, nhìn rất nhếch nhác, Tô Tố được bọc trong khăn mà Tiêu Lăng ném trên bãi biển, trong khi bản thân anh mặc một chiếc quần bơi, cô không nhịn được hả hê khi thấy người gặp nạn, lúc đó nếu Tiêu Lăng ném cái quần bơi đi, thì anh chỉ có thể trần truồng trở về.

Cô nghĩ đến tình cảnh đó, cười đến chảy nước mắt.

Đây được gọi là người tính không bằng trời tính.

Trời cũng không chấp nhận hành vi của anh, vì vậy đến dạy dỗ anh.

“Haha… Ai ya, không được không được, cười đến em đau cả bụng.”

“Rất buồn cười sao?”

Tiêu Lăng tựa mặt vào cánh cửa, mặt hầm hầm.

Anh rất không dễ dàng chuẩn bị cẩn thận buổi tối lãng mạn, vốn muốn làm một bữa tối ngoài ra dưới ánh nến lãng mạn, rồi kêu người đốt lửa trại, thậm chí tìm người để chơi violin, hai người vừa ăn cơm vừa thưởng thức cảnh đêm và nghe nhạc, bây giờ bị thay đổi thành ở trong nhà.

Đặc biệt là cái áo tắm tình thú mà anh đặc biệt chuẩn bị, còn có dáng vẻ cực kỳ quyến rũ của Tô Tố, còn nghĩ có thể phát sinh quan hệ thực tế một tí… bây giờ bị gội gáo nước lạnh, hoàn toàn không còn gì.

Anh sắp chán nản chết, trong khi tiểu yêu tinh này còn cười, anh thấy thoải mái mới là lạ.

Đột nhiên, anh nghĩ đến một cái gì đó, đôi mắt hơi nheo lại, thản nhiên nói một câu, “ mưa lớn như vậy, hôm nay sẽ không thể quay trở lại trung tâm thành phố, em nhanh chóng đi tắm, sau đó xuống ăn tối.”

Tiếng cười của Tô Tố dừng lại.

Bị dọa một phen, đột nhiên cô lăn khỏi ghế sofa.

“Dong… ”

Đầu gối đập xuống sàn nhà uỵch một tiếng, Tô Tố đau đến “aiya” một tiếng, nhưng cô không chú ý tới sự đau đớn, ôm chặt đầu gối đứng dậy khỏi mặt đất, bộ dáng như bị hù dọa.

“Anh, anh nói cái gì vậy? Không quay về à?”

“Ừ.” Tiêu Lăng thấy cô như vậy, đột nhiên tâm trạng trở nên tốt hơn. Anh chậm rãi tìm kiếm một chiếc khăn lau khô cơ thể, chỉ về phía mưa lớn bên ngoài cửa sổ, “Mưa lớn như vậy làm sao quay về? Hôm nay em đừng nghĩ nữa, sáng mai hãy nói.”

“Không được không được, em phải quay về. Em còn phải quay phim vào ngày mai.”

“Vậy ngày mai dậy sớm.”

“Không… ”

“Chỉ có thể như thế.” Tiêu Lăng tùy tiện vứt khăn “ mưa lớn đi đường rất dễ xảy ra tai nạn, chắc chắn không thể về rồi.”

Tô Tố khóc không ra nước mắt.

Cô nhìn ra cửa sổ, trên thực tế không cần nhìn, chỉ cần nghe tiếng mưa rơi trên ban công cũng biết mưa lớn cỡ nào, hồi nãy lúc bọn họ vội vã trở lại từ bên ngoài, mưa rơi xuống cơ thể cũng cảm thấy đau, thời điểm này mưa còn nặng hạt hơn.

Thời điểm nào, lái xe một tiếng rưỡi để trở về, quả thật không an toàn.

Nhưng… nhưng…

Qua đêm không về, cô giải thích làm sai với hai đứa trẻ đây?

“Có lẽ đợi tí nữa mưa sẽ ngừng.”

Cô ôm hy vọng cuối cùng nhìn Tiêu Lăng: “Nếu một tí nữa mưa ngừng, chúng ta quay về được không?”

Mưa mùa hè không phải đều như vậy sao, đến cũng nhanh đi cũng nhanh, nói không chừng năm ba phút sau sẽ ngừng.

Tiêu Lăng nhìn mưa nặng hạt, hào phóng gật đầu, “Được, trước 10h nếu mưa ngừng, chúng ta sẽ quay về. Nhưng bây giờ, đi tắm.”

Tô Tố gật đầu, mặc dù đó là mùa hè, nhưng do bị ướt mưa nên cảm thấy rất lạnh.

Cô ấy vừa mới vào tủ để lấy quần áo, đã thấy Tiêu Lăng đi vào phòng tắm. Cô đột nhiên ngạc nhiên, lại nhìn da thịt trần trụi hiện lên ánh sáng lạnh, lặng lẽ lấy quần áo ra khỏi kệ, rất hào phóng xua tay, “Anh đi tắm trước đi, em gọi điện về nhà.”

Tiêu Lăng bước đến chỗ cô, nắm lấy cổ tay cô “Tôi làm sao có thể cho em tắm một mình, để em cảm thấy lạnh, loại chuyện không có phẩm vị này sao tôi có thể làm được?

“Ý anh là… ”

“Cùng tắm.”

“Không không không!”

Tô Tố lắc đầu liên tục, cực kì kháng cự. Tắm uyên ương, trong điều kiện tỉnh táo này, cô làm sao làm được.

Mắt cô nhìn quanh, đột nhiên vén mái tóc dài của mình mỉm cười với anh.

Tiêu Lăng ngây người.

Tô Tố nhân cơ hội này, nhanh chóng đẩy tay anh ra, nắm lấy quần áo bước bước lớn vào phòng tắm, thuận tay khóa chặt cửa.

Phù!

An toàn rồi.

Tô Tố áp tai vào cánh cửa nghe, không nghe thấy gì mới nhẹ nhõm. Họ đặt phòng này chỉ có một phòng tắm, nghĩ đến chuyện Tiêu Lăng người vẫn còn ướt, Tô Tố nhanh chóng tắm xong và bước ra, trên đầu bọc một chiếc khăn, người mặc quần áo Tiêu Lăng chuẩn bị cho cô.

Cô phát hiện ra rằng, chắc chắn Tiêu Lăng là một người nhàm chán.

Trước mặt mọi người là khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, sau lưng thì là người bỉ ổi vô sỉ.

Anh đưa cho cô một chiếc váy corset màu đỏ, vải ít đến đáng thương, phía trên buộc lưng, váy xòe, váy rất ngắn, hoàn toàn không dám cúi xuống, cúi xuống chắc chắn sẽ bị thấy hết.

Cô kéo chiếc váy ngắn không thoải mái bước ra khỏi phòng tắm

“Tiêu Lăng, sau này không được phép chuẩn bị cho tôi những chiếc váy ngắn như vậy, không để ý một cái là có thể bị thấy hết.” Cô không để ý mà ngẩng đầu, ngây người.

Tiêu Lăng nheo mắt nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm, miệng nở một nụ cười dễ chịu, không biết đang nghĩ gì.

Cô mơ hồ không biết chuyện gì xảy ra, vẫy tay trước mặt anh ta. “Anh sao vậy, nghĩ gì mà nhập tâm thế.”

“Bộ đồ này của em, có giống bộ em mặc ở khách sạn Marina không?”

Tô Tố ngây người, chợt nhớ lần đầu tiên cô gặp Tiêu Lăng, khi đó hai người chỉ là tình một đêm, không

phải cô cũng mặc một chiếc váy màu đỏ sao, cô nhìn xuống váy mình đang mặc, khá giống bộ trước đây mặc, tuy nhiên vải được nâng cấp lên n lần.

Một dòng điện ấm áp chạy qua tim cô.

Tiêu Lăng cũng không phải chỉ biết nghĩ đến việc chiếm tiện nghi của cô.

Coi như anh có tâm!

Nghĩ như vậy, khuôn mặt của cô dịu dàng hơn,giọng nói của cô ấm áp hơn mấy phần. "Anh đi tắm nước nóng đi, đừng để bị cảm lạnh."

"Em đừng chạy lung tung, trong phòng chờ anh ra, anh đã đặt một bữa ăn, đợi tí cùng xuống ăn tối."

"Biết rồi biết rồi!"

Tiêu Lăng khẽ nhếch mày, mang quần áo vào phòng tắm.

Tô Tố âm thầm nhìn mưa vẫn rơi, đi đến đóng hết cửa sổ lại, tiếng mưa lộp bộp đập lên kính, thỉnh thoảng kèm theo âm thanh của sấm sét vang lên và tia chớp xẹt ngang trời, rất đáng sợ.

Cô ngồi xuống giường, cắn ngón tay của mình trông rất đau khổ.

Theo tình hình hiện tại, mưa sẽ không dừng lại.

Đôi mắt cô rơi trên chiếc túi trên giường, nghĩ đến sự chuẩn bị cẩn thận của Tiêu Lăng ngày hôm nay, cuối cùng lòng mềm xuống, lấy điện thoại ra khỏi túi.

Sáng nay khi cô ra khỏi nhà,đặc biệt nói với Tiểu Hy tối nay sẽ về trễ, cho nên điện thoại không có cuộc gọi nhỡ cũng như tin nhắn nào.

Cô do dự một lúc, gọi số điện thoại bàn.

Nhìn cửa phòng tắm khép kín, cô lén chạy đến phòng khách để gọi điện. Điện thoại được kết nối nhanh chóng, là giọng nói của Tiểu Thất.

Cô còn chưa kịp nói, bên kia Tiểu Thất đã bala nói, "Mami mami, phải mẹ không, mẹ ơi bên ngoài mưa lớn quá, hôm nay mẹ đi ra ngoài không có mang ô? Mẹ làm việc xong chưa, có cần con và anh đi đón không? "

Tô Tố nhanh chóng từ chối. “Đừng, hôm nay mẹ không bị ướt mưa, hôm nay mẹ… à, có lẽ sẽ không về.”

Điện thoại vừa tắt, Tiểu Thất và Cảnh Thụy nhìn nhau, Tiểu Thất bịt phần loa điện thoại lại, cười trộm, “Anh trai, mẹ nói ngày hôm nay không về, có phải là ở với Daddy không?”

Tô Cảnh Thụy gật đầu khẳng định, “Chắc vậy.“.

76. Chương 76

A! Đúng là đang ở cùng với ba a. Tiểu Thất đang âm thầm tán dương sự thông minh của mình, sau đó che ống nghe nhìn sang Tô Tiểu Thất,” Anh, giờ phải làm sao đây. Phải gọi mami về hay sao?”

“Mưa lớn như vậy sao mami về được.”

Cảnh Thụy đảo đảo cặp mắt lạnh lùng của mình, giành lấy điện thoại từ tay Tiểu Thất,” mami ơi, vừa nãy con và Tiểu Thất nghe tin tức, ngoài đường hôm nay xảy ra rất nhiều tai nạn, mMI hôm nay đừng nên về nhà, tìm khách sạn nghỉ ngơi cho tốt nha.”

Tô Tố cầm điện thoại cứ thế ngẩn người ra.

Thật ra đã nghĩ rất nhiều lý do, vậy mà bây giờ đều không dùng tới, trong lòng có chút khó chịu, như vậy có tính là cô ấy đang nói dối hai đứa con của mình không? Bọn trẻ hiểu chuyện như vậy, vậy mà cô ấy lại lừa gạt chúng…

Trong lòng Tô Tố đang dâng đầy cảm giác tội lỗi.

“Mami ơi, mami còn đó không?”

“Mami đây mami đây.”Tô Tố lấy lại bình tĩnh, vội vàng nói, “Vậy các con phải nghe lời mẹ nuôi, tối phải đi ngủ trước 10 giờ, ngày mai còn phải đi học, biết chưa?”

“Con biết rồi, vậy bái bai mami nha”

“Bái bai”

Tô Tố ngồi xuống chiếc ghế mây của khách sạn, thở một hơi thật dài.

Bây giờ Tiêu Lăng đã là bạn trai chính thức của cô, cô ấy đang lo, sau này nếu Tiêu Lăng gặp hai đứa con của cô, cô phải giải thích như thế nào a.

Hay là bây giờ thẳng thắn nói với anh ấy?

Suy nghĩ này vừa lóe lên, đã bị cô dập tắt ngay. Tiêu Lăng nếu như biết cô có 2 đứa con, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, cho rằng cô lừa gạt tình cảm của anh ấy.

Cô căn bản không thể chịu nổi khi Tiêu Lăng nổi giận.

Bực dọc gãi gãi đầu, lại đụng phải chiếc khăn đang quấn trên đầu, Tô Tố lại thả lỏng hai tay, vẻ mặt phiền muộn. Bây giờ phải làm sao đây, thật là tiến thoái lưỡng nan.

...

Tiêu Lăng vừa bước ra từ phòng tắm, đảo mắt một vòng quanh căn phòng thì thấy Tô Tố, đang định đi qua đó thì điện thoại lại vang lên.

Anh ấy cau mày, nhìn Tô Tố đang ngồi cuộn tròn trên chiếc ghế mây, đi về phía ban công nghe điện thoại

"Có chuyện gì?"

"Haha, lão đại, thành công chưa thành công chưa? Chị dâu có cảm động đến nỗi lấy thân báo đáp không. Lão đại, ngay cả lấy lòng bạn gái em cũng chưa từng tận tâm đến vậy, anh nhất định phải nhớ đến công lao của em a."

Tiêu Lăng sắc mặt đen sầm, hạ giọng lạnh lùng nói, "câm miệng!"

Tôn Nguyên ở đầu dây bên kia ngẩn người, "lão đại, anh lúc này chẳng phải nên đắc ý vui mừng hay sao, sao lại nói chuyện khó chịu như vậy?"

Tiêu Lăng hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào.

"Ách... Cái này, em đột nhiên nhớ ra còn chuyện chưa làm, lão đại, anh nhớ hôm nào dẫn chị dâu về gặp anh em a, em cúp máy trước đây."

...

Ném điện thoại sang một bên, Tiêu Lăng đi về phía phòng khách, đứng phía sau Tô Tố, hai tay cầm lấy

chiếc khăn trên đầu cô giúp cô lau tóc.

"Đang nghĩ gì mà nhập tâm vậy?"

"A! Không có gì." Tô Tố lắc đầu, nhanh chóng lấy lại tinh thần, lấy lại chiếc khăn trong tay Tiêu Lăng,"để em tự lau"

Tiêu Lăng nhíu mày, nhìn cô một cái, "ngồi đàng hoàng."

Ngồi thì ngồi, có người phục vụ ngại gì không hưởng thụ. Tô Tố thả lỏng người, nhẹ nhàng ngồi cuộn tròn trên ghế mây.

Tiêu Lăng dùng khăn lau khô tóc cho cô xong, lại từ trong tủ lấy máy sấy giúp cô sấy tóc.

Máy sấy phát ra tiếng kêu "ong ong", gió thổi ấm ấm vào đầu, ngón tay anh luồng vào tóc cô, rất ôn nhu, rất thoải mái, Tô Tố híp mắt lại như con mèo lười.

"Thoải mái không?"

"Ưm, Tiêu Lăng, có phải anh học qua sấy tóc không, sấy dễ chịu như vậy."

Tiêu Lăng nhếch miệng cười, tay thì không ngừng, chuyên đơn giản như vậy còn cần học sao, liếc mắt nhìn là biết ngay.

Hừm!

Đồ khoác lác!

Đoán không chừng là trước kia hay dùng cách này để lấy lòng những cô gái khác, nên bây giờ mới chuyên nghiệp như vậy, trong lòng có chút buồn. Vừa nghĩ đã buộc miệng hỏi ngay,"Không phải là trước đây anh hay sấy tóc cho phụ nữ đó chứ? Ai da —— Anh làm gì vậy?"

Cô còn chưa nói hết câu, đã bị cóc cho một cái, đau đến chảy nước mắt, che đầu quay lại nhìn anh," Đau lắm đó!"

Đau là được, để em nhớ cho kỹ." Tiêu Lăng hừ lạnh một tiếng, tiếp tục sấy tóc cho cô, "Em nghĩ anh là nhân viêc trong tiệm làm tóc hay sao, mà ngày nào cũng rãnh rỗi sấy tóc cho người khác. Đây là lần đầu anh sấy tóc cho người khác"

Khuất mắc liền được giải đáp, trong lòng cảm thấy thoải mái.

"Thật không?"Cô vui vẻ quay lại hỏi anh.

"Đương nhiên là thật rồi."

Anh quay đầu của cô lại, những cô gái trước đây, cho dù có cho, cũng không dám kêu anh sấy tóc cho.

Không biết anh đã vì Tô Tố mà phá bỏ bao nhiêu luật lệ, cô gái này thật sự một chút giác ngộ cũng không có.

Tóc của cô không nhiều, sấy mười mấy phút đã xong, Tiêu Lăng đặt máy sấy xuống, từ trong tủ lấy ra một đôi giày cao gót màu đỏ, đặt trước chiếc ghế mây,"Mang vào nhanh, có thể ra ngoài ăn cơm."

"Cần phải mang giày cao gót a?"

Tô Tố có chút không vừa ý, bình thường miễn mang được sẽ miễn, dù giày cao gót mang vào rất đẹp, nhưng lại rất vất vả a, nhất là với người không biết mang giày cao gót như cô, mang giày cao gót như chịu cực hình, được một giờ là chân không còn tí cảm giác nào.

Cô cắn môi nhìn anh,"Có thể không mang được không?"

"Em nói xem",Tiêu Lăng hừ một tiếng.

…

Cô còn có thể nói được gì?

Lúc này Tô Tố mới nhận ra Tiêu Lăng đang bận một bộ tây phục màu đen, chiếc áo sơ mi trắng bên trong bộ tây phục một nếp nhăn cũng không có, các cúc áo đều đã được cài lại. Lúc anh ấy cởi trần thì cơ thịt rõ ràng, khi mặc tây phục lại là một hình ảnh khác, cảm thấy có chút mê người. Bên trong quần tây là đôi chân dài rắn chắc, khiến người khác hận không thể chạm vào.

"Ách… " Như vậy thật quá chính thức rồi.

Tiêu Lăng nhìn cô đang ngẩn người nhìn anh đến không chớp mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong lòng có chút vui vẻ. Tâm tình tốt lại khiến anh phá lệ thêm lần nữa.

Anh đi đến ngồi xổm bên cạnh chiếc ghế mây, một tay cầm giày, một tay nắm lấy chân cô, nhẹ nhàng giúp

cô mang giày.

Tô Tố mặt đỏ bừng lên, vô thức rút chân lại.

"Để em tự mang."

"Đừng nhúc nhích."

Tiêu Lăng giúp cô mang giày, số đo của cô anh đều biết rõ, mua đương nhiên là rất thích hợp, mang vào vừa như in.

Đôi giày màu đỏ tươi, nước da thì trắng hồng, đã vô tình đánh thức sự mãnh liệt trong anh, vừa nắm chân cô mà anh vừa thở mạnh.

Tô Tố hoàn toàn không nhận ra, chỉ cảm thấy ấm áp trong lòng.

Đây chính là sự khác biệt trong tình cảm của nam và nữ, đàn ông khi yêu, sẽ không thể tách rời khỏi tình dục. Mà phụ nữ thì chú trọng tình cảm và sự hưởng thụ hơn, cho nên Tiêu Lăng giúp cô mang giày cũng được, sấy tóc giúp cô cũng được, đều làm cô cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Trong lòng phụ nữ, đây mới là phương thức biểu đạt mà một con người nên có.

Sau khi Tiêu Lăng giúp nàng mang giày xong, mới đột nhiên nhớ ra một vấn đề, mặt lạnh lùng hỏi Tô Tố, "Lắc chân đâu?"

"Ách, em cất đi rồi."

"Không phải cho em đeo hay sao?"

Nhắc đến chuyện này làm Tô Tố cảm thấy bực bội, đá anh một phát, "Tiểu Hi nói lắc chân đó hơn trăm vạn, anh mua cho em đồ quý giá như vậy làm gì! Em cũng không dám đeo, lỡ bị người khác cướp mất thì biết làm sao. Tiêu Lăng, em không hi vọng mối quan hệ của chúng ta xuất hiện quá nhiều tiền… Cho nên, về sau anh đừng mua những vật quý giá như vậy nữa!

Chân mày Tiêu Lăng dần dần nhíu lại, trong lòng có chút lạnh lẽo. Tô Tố biết đây là dấu hiệu anh ấy sắp nổi giận, không khỏi sợ hãi rụt cổ lại.

77. Chương 77

Vẻ mặt lạnh lùng của Tiêu Lăng thật dọa người.

Anh chậm rãi đứng dậy từ ghế mây, sắc mặt càng ngày càng lạnh, thân hình cao lớn mang theo cảm giác áp bách mãnh liệt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Tố.

Anh không hề nghĩ tới, anh tự thấy mình đối xử với Tô Tố đủ tốt, thật không ngờ đến nàng cô lại không cảm kích.

Cô nói với anh nhiều nhất chính là "Không!"

Không được!

Không muốn!

Không thể!

Không cho phép!

Chưa bao giờ ngoan ngoãn qua, mỗi lần anh đối mặt với cô đều có cảm giác rất bất lực.

" Tô Tố, anh mua cho đồ cho em là bởi vì anh thích em, muốn tặng quà cho em vui, lúc trước thì thôi vậy, bây giờ anh là bạn trai danh chính ngôn thuận của em, tặng quà cho em cũng là chuyện đương nhiên, vì sao em lại không thể nhận, còn nói là… " Anh dừng một chút, ánh mắt thâm thúy như là kết thành một lớp băng, "Hay là nói, em căn bản không tính tiếp tục với anh, giờ là do anh ép em quá nên em không thể không đồng ý đến với anh, em là đang chuẩn bị rút lui bất cứ lúc nào, em cảm thấy có công bằng với anh không?"

Tô Tố sửng sốt.

Đây là lần đầu Tiêu Lăng nói nhiều với cô thế, cô bị lời của anh làm chấn động, không biết phản bác làm sao.

Cô nín thở, cười khổ không thôi.

Cô thừa nhận, anh ta phân tích đúng.

Cô chưa từng nghĩ qua có thể cùng Tiêu Lăng kéo dài lâu, cho nên theo bản năng không đồng nhận quà của anh.

Cô cúi đầu xuống, mái tóc dài rủ xuống, “Thật xin lỗi.”

Không khí chốc lát đóng băng lại.

Tô Tố hoàn toàn không dám ngẩng đầu, sợ nhìn thấy dáng vẻ nổi giận của Tiêu Lăng.

Bên tai chỉ nghe được tiếng “lộp bộp” của những hạt mưa ngoài cửa sổ, Tô Tố nắm chặt lấy váy, căng thẳng đến có thể nghe được tiếng tim mình đập.

Một phút.

Hai phút.

Năm phút trôi qua, vẫn không có ai nói chuyện.

Tô Tố nuốt nước miếng, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng một chút.

Đập vào mắt, vẻ mặt không biểu cảm của Tiêu Lăng, ngũ quan lạnh lùng cứng nhắc.

Tô Tố cắn chặt môi.

Thời gian cô quen biết Tiêu Lăng không lâu lắm, thế nhưng cô vẫn hiểu anh được vài phần, trên mặt anh lúc giận không nhất định là đang tức giận, Nhưng lúc mặt không hề có biểu cảm gì, thì chắc chắn là đang giận rồi. Cô nhẹ nhàng kéo tay anh, cúi đầu nhận lỗi, “ Em sai rồi em sai rồi, em không nên nói những lời này.”

Tiêu Lăng ép mình tỉnh táo lại.

Anh rất giận, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của cô như vậy liền không thể không mềm lòng.

Hắn cười khổ không thôi, anh chẳng phải vì cô khác với những phụ nữ khác, cho nên mới sẽ bị cô thu hút sao? Anh hít thật sâu, đưa tay đè lên vai của cô, nâng cằm cô lên và nhìn vào mắt cô, “Tô Tố, anh đối với em rất nghiêm túc, điểm này không thể nghi ngờ.Em không cần lo lắng nhiều như vậy, yên tâm ở bên cạnh anh, hưởng thụ mọi thứ anh cho em.”

Hô hấp Tô Tố ngưng lại.

“ Tô Tố, anh nói cho em nghe lần cuối cùng, tình cảm anh đối với rất nghiêm túc!

“Em, em biết.”

Tâm trạng Tô Tố rất lộn xộn.

Tiếng gõ cửa vang lên, làm dịu bầu không khí lạnh lẻo cứng nhắc bên trong phòng. Tiêu Lăng nhìn cô thật sâu, bước ra khỏi phòng khách, Tô Tố cũng đi theo.

ở trước cửa phòng là người quản lí phòng khách mà sáng nay gặp phải.

“ Tiêu thiếu, bữa tối đã sắp xếp xong xuôi, bây giờ ngài có tiện xuống lầu không?”

“ Được, tôi biết rồi.”

Cửa phòng đóng lại, Tô Tố áy náy gục đầu xuống, ban ngày mọi chuyện còn tốt đẹp, nhưng bây giờ bởi vì cô, bầu không khí đều hết rồi.

“Thật xin lỗi… ”

Tiêu Lăng rốt cục thở dài, đưa tay nắm lấy tay của cô, “ Đi thôi, xuống lầu ăn cơm.”

…

Không giống với bầu không khí trong khách sạn.

Trong biệt thự của Tô gia ai cũng đều nôn nóng.

Tô Đại Khuê trong bữa tối trực tiếp lật bàn ăn.

Tô Huệ cùng Tô Kiến hết hồn, Kiến bị nước canh bắn đầy người, “soạt” một cái từ trên ghế nhảy dựng lên, “Ba, đang ăn cơm mà ba đây là làm gì thế, con mấy ngày nay đâu có gây họa đâu, trong công ty cũng lấy được quyền sửa chữa của biệt thự Tân Hải, ba không phải nên vui sao, nổi nóng gì với tụi con!”

Tô Đại Khuê bị đâm trúng vết thương, mặt đều đỏ lên, chỉ vào Tô Kiến chửi lớn, “Ngươi câm miệng cho ta.”

“Câm miệng chi, con lại không nói sai.”

Lý Ái Liên liền kéo lấy tay áo của Tô Kiến, nháy mắt với hắn, “Đừng nói nữa, không thấy được ba con

đang giận đó sao."

Tô Kiến cũng không ngốc, lúc này cũng nhìn ra vấn đề, ngậm miệng lại.

Nếu nói đứa con trong nhà được yêu thích nhất, chắc chắn không phải Tô Kiến, mà là Tô Huệ miệng lưỡi ngon ngọt. Tô Kiến nháy mắt liếc với Tô Huệ, Tô Huệ bất đắc dĩ từ trên ghế đứng lên, đi đến bên người Tô Đại Khuê, đưa tay giúp ông hả giận.

" Ba, hai ngày trước không phải ba còn rất vui sao? Hôm nay sao thế ạ, công việc không thuận lợi sao?"

Sự tức giận của Tô Đại Khuê hoàn toàn bị áp chế xuống, giận dữ nhìn ba người, mắng to, "mấy người các người đều chỉ biết ăn, lần này công ty xong đời rồi, sau này chúng ta đều mất hết!"

Mẹ con ba người nhất thời giật mình.

vinh hoa phú quý mà Lý Ái Liên hưởng thụ trong những năm nay, giờ đây để bà sống lại cuộc sống trước kia chắc chắn là bà sống không nổi, nghe vậy liền giật mình, vội vàng hỏi, "Lão gia, chuyện gì xảy ra, trong công ty không phải lấy được dự án rồi sao, còn là đơn hàng lớn, làm sao lại phải xong đời."

Tô Kiến cắn răng mắng to, "Không phải là vật liệu xây dựng không đúng quy định đó sao, tên quản lý không biết điều kia, con đưa hắn hồng bao hắn cũng không chịu nhận, gây đến tầng trên của Hoàn Vũ! Bây giờ Hoàn Vũ chẳng những muốn hủy hợp đồng với chúng ta, còn muốn tố cáo chúng ta, chờ nhận được giấy gọi của tòa, vậy chúng ta sẽ xong đời!"

Hắn vì chuyện này không biết chạy hết bao nhiêu quan hệ, nhưng kết quả cuối cùng đều là bất lực.

công ty Hoàn Vũ muốn chỉnh một công ty xây dựng nho nhỏ như hắn, căn bản chính là chuyện bất cứ lúc nào.

Thời gian hai ngày ngắn ngủi, tóc hắn đều bạc hết.

Mặc dù như thế, vẫn không tìm thấy cách giải quyết!

" Ba ba! Sao ba có thể sử dụng vật liệu xây dựng không hợp qui cách!"

Tô Kiến nhịn không được phàn nàn, đừng nói là người khác, ngay cả người không hiểu chuyện làm ăn như hắn cũng biết, có thể lấy được dự án biệt thự của tập đoàn Hoàn Vũ, là chuyện khó khăn cỡ nào! Dưới tình huống bình thường, những chuyện thế này đều phải đấu thầu, bọn họ có được cơ hội này, có thể nói phần lớn là do cơ duyên trùng hợp.

Tình huống như vậy, dù là công ty xây dựng nào nhận được đơn hàng này đều sẽ làm rất tốt, coi như không kiếm tiền cũng phải làm thật tốt.

tập Đoàn Hoàn vũ là xuất thân từ bất động sản, nếu như có thể tạo mối quan hệ tốt đẹp với họ, sau này việc kinh doanh của công ty căn bản không cần phiền. Coi như không thể hợp tác lâu dài với Hoàn Vũ, biệt thự sửa xong rồi, làm rạng danh tiếng của công ty, sau này còn phiền vụ không có mối làm ăn sao!

Tô Kiến giận dữ không thôi.

Kiến thức cũng thật hạn hẹp, chắc chắn là chỉ nghĩ tới móc tiền rồi.

" Ngươi còn nói ta, ta không móc tiền ra, số nợ cờ bạc mà hai ngày trước ngươi nợ, ai trả cho ngươi! Tô Đại Khuê chỉ vào mũi Tô Kiến mắng to, đứa con bất hiếu này, nếu như không phải các ngươi bại gia, ta có thể làm như vậy sao!"

Tô Kiến cười lạnh, "rốt cuộc là vì ai, trong lòng ngươi rõ nhất."

"Ngươi… "

" Đủ rồi! Tô Huệ dậm chân, hét lớn một tiếng, " Lúc này là lúc cãi nhau sao, giải quyết vấn đề mới là quan trọng nhất!"

" Việc đã như thế này, còn giải quyết thế nào?" Tô Đại Khuê chán nản ngồi phịch xuống ghế.

" Ai nói không thể giải quyết." Tô Huệ cười lạnh một tiếng, "Không phải Còn có Tô Tố sao!"

78. Chương 78

" Tô Tố? "

Không chỉ là Tô Đại Khuê, Lý Ái Liên và Tô Kiến cùng nhìn qua đây. Lý Ái Liên rất căm hận Tô Tố, nhìn thấy cô một lần, chính là đang nhắc nhở việc Tô Đại Khuê phản bội bà.

Nghe Tô Huệ nhắc đến Tô Tố, cô hung hăng trừng Tô Đại Khuê, "có liên quan đến con tiện nhân Tô Tố kia? Ta đã nói ả tiểu tiện nhân kia không phải dạng vừa mà, năm đó đáng ra nên sớm đuổi ra ngoài ném cho viện mồ côi, nếu không phải ông không chịu, nhỏ đó có thể được như hôm nay sao. Tô Đại Khuê tôi nói ông biết, nếu như chuyện của công ty thật sự có liên quan đến Tô Tố, ông cũng đừng trách tôi không khách sáo với nó!"

Sắc mặt Tô Đại Khuê cũng trở nên tương đối khó nhìn, nếu như chuyện của công ty có liên quan đến Tô Tố, đừng nói là Lý Ái Liên, ông sẽ là người đầu tiên không tha cho nó. Nhưng rốt cuộc có bị làm cho choáng váng đầu óc không, ‘ Chuyện này có liên quan gì đến Tô Tố, Huệ Huệ con nói rõ ràng nào.”

Tô Huệ nhớ tới lời cảnh cáo của Tô Tố trong tiệc tối hôm đó, sắc mặt nhăn nhó, “Chuyện này có liên quan gì đến Tô Tố con không biết, nhưng nó nhất định có thể giải quyết.”

“Nói trọng điểm!”

“ Lần trước con đi tham gia đại thọ 60 của Long đại ca, trong tiệc tối gặp phải Tô Tố.”

“ Nó? Về tin tức của Tô Tố Tô Đại Khuê chỉ biết một chút, nghe xong những lời này liền nhíu chặt lông mày, “Nó không phải vừa mới vào nghề sao? Bộ phim đầu tiên còn đang quay nữa, cũng còn chưa gặp khán gỉa, làm sao lại có tư cách tham gia đại thọ của Chân Hiểu Long chứ?

Bởi vì Tô Huệ cũng làm trong ngành giải trí, đối với ngành giải trí Tô Đại Khuê cũng có chút hiểu biết.

Chân Hiểu Long là lão đại của ngành giải trí, trên quốc tế có địa vị nổi tiếng. Mặc dù đã ẩn lui, nhưng bình thường chỉ cần có chút tin tức liền có thể cho lên trang bìa, còn nắm giữ 50 phần trăm cổ phần của truyền thông tinh quang. Đại thọ của loại người này, không có thiệp mời căn bản là vào không được, Tô Tố mới vào nghề, làm sao có thể có tư cách này?

Lý Ái Liên lúc này khịt mũi khó chịu, “còn phải hỏi sao, chắc chắn là nịnh được nhân vật lớn nào đó, bằng không chính là leo lên giường của ai rồi. Ha ha, nó thật giỏi giả bộ, ở nhà thì một mặt băng thanh ngọc khiết, ở bên ngoài còn không phải là sống bừa sao. Để nó ngủ một đêm với Triệu tổng liền muốn cắt đứt quan hệ với nhà này, bây giờ còn không phải đang ngủ với đàn ông sao!

Tô Đại Khuê tức đến 1 chân đạp vào ghế.

“Đồ vô liêm sỉ!”

“ Để hắn còn cảm thấy để cho nó lên giường Triệu tổng, trong lòng có chút áy náy, con tiểu tiện nhân này có thể vì tiền đồ của mình ngủ với người ta, tại sao lại không kiếm thêm cho hắn mấy vụ làm ăn về!

Đã đều là ngủ, ngủ với ai cũng vậy!

Lúc trước hắn không nên giao quyền giám hộ hai tiểu súc sinh này ra!

Mẹ con ba người liếc nhau, đều không nói chuyện.

Bầu không khí trong biệt thự liền đóng băng lại.

Tô Đại Khuê thở hổn hển lấy lại tinh thần, hung dữ nhìn Tô Huệ, “nói tiếp!”

Tô Huệ gật gật đầu, nói tiếp, Lúc ở tiệc tối con nhìn thấy nó đi cùng Tiêu thiếu.”

“ Tiêu thiếu? Tiêu thiếu nào?”

Tô Huệ ghen ghét phát điên, cười lạnh nắm chặt nắm đấm, “ Tiêu thiếu của thành phố a có thể có mấy người? tổng giám đốc Tiêu Lăng của quốc tế Hoàn Vũ!”

Sắc mặt Lý Ái Liên cũng bắt đầu biến dạng, “ ý con nói con tiểu tiện nhân kia dụ dỗ Tiêu thiếu?”

Bằng không mẹ cho rằng nó một chút kinh nghiệm diễn xuất cũng không có, dựa vào cái gì có thể ký hợp đồng với truyền thông Tinh Quang, dựa vào cái gì có thể diễn bộ Ngạo Vân truyền lớn như vậy!”

Trong thành phố a người biết truyền thông Tinh Quang Truyền thông không nhiều, nhưng bọn họ lại là 1 trong số những người biết tin.

Nhân vật như Tiêu thiếu, người muốn nịnh bợ hắn rất nhiều, nhưng có thể thành công căn bản không có.

Ai không biết Tiêu thiếu mặt lạnh tâm càng lạnh, nhưng lcho tới nay chưa người nào dám đắc tội hắn, hắn khởi nghiệp từ bất động sản, gia sản hơn trăm tỷ, không chỉ như thế, trong nhà có ông nội còn là nhân vật nổi tiếng trong quân giới, mặc dù ông ta về hưu rồi, nhưng Bác cả và hai người anh họ của hắn cũng còn trong quân giới cùng giới chính trị.

Ai dám đắc tội bọn họ, đơn thuần chính là muốn chết.

Nhưng chính nhân vật như vậy, tiểu tiện nhân Tô Tố kia vậy mà lại dụ dỗ được!

Điều này làm sao không khiến cho người ta giận dữ!

Lý Ái Liên đột nhiên nói, “ cái này chắc không phải là một cái bẫy chứ? Chúng ta vừa mới ký hợp đồng với Hoàn Vũ, Tô tố từ trong nhà dọn ra ngoài, sao lại đúng lúc người khác không đi dụ dỗ, lại đi dụ dỗ Tiêu thiếu chứ?”

Chắc không phải là con tiểu tiện nhân kia cố ý trả thù bọn họ chứ.

“ Bàng ——“

Trên trán Tô Đại Khuê gân xanh hằn lên, đập bàn một cái, lực rất lớn, đĩa trên bàn cũng rung lên.

"Ba, con thấy chuyện này không chừng có liên quan với Tô Tố thật." Tô Kiến cười lạnh, " nó chưa hề cho nhà chúng ta sắc mặt tốt, suốt ngày cứ như chúng ta nợ nó mấy trăm ngàn vậy. Lần này mang nó tặng cho Triệu tổng, trong lòng nó chắc chắn hận chết chúng ta, dứt khoát muốn hủy công ty! Bằng không chuyện này bí mật bồi thường thì thôi, làm sao lại gây ra chuyện lớn đến thế."

Mấy người hai ba câu liền gắn tội cho Tô Tố.

Tô Đại Khuê mặt lạnh lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, "Lão Lý? Là tôi là tôi, tôi muốn hỏi ông một chuyện… "

Tô Đại Khuê nghe âm thanh bên đầu dây kia, sắc mặt càng ngày càng tối lại.

Lúc hắn cúp điện thoại hắn nhịn không được, "Bạt ——" Một tiếng đập nát điện thoại.

Lý Ái Liên hết hồn, "Rốt cuộc nói sao?"

Tô Đại Khuê giận đến da mặt phát run, "Sói mắt trắng! Ta lại đi nuôi 1 con sói mắt trắng!"

lão Lý trong điện thoại vừa rồi là một người phụ trách của Hoàn Vũ, hắn tốn bao nhiêu sức mới kết giao được, sự việc hợp đồng kia, người đầu tiên hắn tìm chính là Lão Lý, kết quả cuối cùng Lão Lý đưa cũng là không còn cách nào.

"… Đây đều là ý của cấp trên, Đại Khuê a, ông có phải đắc tội người nào không, chuyện này tôi thật sự không có cách."

Đây chính là lời mà lão Lý nói với hắn lúc nãy!

Công trình tu sửa biệt thự Tân Hải với hắn mà nói là 1 công trình lớn, nhưng ở tập đoàn Hoàn Vũ thì không là gì, "chuyện nhỏ" này mà có thể kinh động đến cấp trên, không phải Tô Tố làm thì là cái gì!

"Tô Tố a Tô Tố, mày lại dám!"

Thật sự nó làm? Lý Ái Liên nghiến răng nghiến lợi, chửi ầm lên, "con tiểu tiện nhân này rốt cuộc muốn làm gì, chúng ta nuôi nó nhiều năm như vậy, nó báo đáp chúng ta như thế sao? Không được, chuyện này tuyệt đối không thể cứ như vậy cho xong."

" Mẹ nói đúng, Tô Tố nó quá mất dạy."

Tròng mắt ghen ghét của Tô Huệ đều đỏ, tiểu tiện nhân Tô Tố kia sao có thể sống tốt hơn cô, điểm này cô không cách nào chịu được.

Lúc trước trong trường học dụ dỗ Mộ Bạch, bây giờ lại còn có bản lĩnh cdụ dỗ Tiêu Lăng.

"Tiêu thiếu chắc chắn không biết nó là đôi giày nát! Nó lại dám đối phó với chúng ta, con sẽ đem chuyện nó từng mang thai sinh con nói cho Tiêu thiếu biết hết, đến lúc đó con xem nó còn đắc ý thế nào!"

Cả nhà đều đang nói xấu quở trách Tô Tố, nhưng không có người nào đi nghĩ, nếu như không phải mẹ của Tô Tố, những năm này xài tiền như nước của bọn họ từ đâu mà tới.

Xương ngón tay của Tô Kiến bóp vang lên kèn kẹt, hắn nhanh chân xông ra phòng ăn, thẳng đến điện thoại bàn trong phòng khách

Hắn bây giờ liền gọi điện thoại cho Tô Tố, nếu như cô ta dám để cho tòa phát giấy gọi cho họ, hắn liền chơi chết cô!

79. Chương 79

Tô Kiến là con trai độc trong gia đình, nên được nuông chiều từ nhỏ. Hắn ta chẳng học cái gì tốt đẹp, cả ngày lông bông, sướng như một tổ tông trẻ.

Cờ bạc, rượu chè, gái gú không gì hắn ta không rành, việc tốt không làm chỉ chọn cái xấu mới làm. Nên khi cả nhà nhìn thấy hắn ta bước vào phòng khách, không ai cản lại. Có hắn dọa nạt Tô Tố, để cho cô sợ cũng tốt, tốt nhất là giải quyết cho xong vấn đề.

Cả nhà đều hùa theo.

Tô Kiến ngả lên sofa, nhưng đến khi nhấc điện thoại lên hắn ta bỗng khựng lại. Hắn nhớ ra không hề có số của Tô Tố.

"Bố, số của Tô Tố là gì, mau đưa đây."

Tô Đại Khuê giật mình nhớ ra, sắc mặt có nét biến đổi, vì chính ông ta cũng không có số của Tô Tố, lúc trước Tô Tố có điện thoại, khi đi học cô hay gọi về nhà, nhưng cũng toàn gọi bằng số máy bàn, hơn nữa toàn là Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất nghe máy.

Trong điện thoại của ông ta làm gì có số của cô.

Ông ta quay lại nhìn Lý Ái Liên và Tô Huệ, "Mọi người có số của Tô Tố không?"

Lý Ái Liên chống nạnh, thở hắt, bà ta càng không có số của Tô Tố. Lúc trước, khi Tô Tố chuyển đi, bà ta còn mong cho cả đời này không phải gặp lại cô, làm sao có chuyện chạy đến xin số liên lạc của cô.

"Tôi với nó chẳng có gì để mà nói đâu, tôi không có số, Huệ Huệ, con có không?"

"Con cũng không có!"

Tô Huệ nhún vai, cô ta đương nhiên mong cho Tô Tố đừng có xuất hiện trong cuộc đời cô ta nữa, không có lý gì lại đi lưu số của Tô Tố.

Mấy người họ nhìn nhau, Tô Kiến tắt máy một cái "bụp". "Vậy bây giờ làm sao liên lạc với nó?"

Cả ba người đều ngậm miệng làm thinh.

Bạn của Tô Tố họ cũng chẳng quen một ai, đừng nói là liên hệ nữa.

"Ai biết nó ở đâu không?"

"... "

Tô Kiến cáu, "Mấy người đến cách liên lạc với nó còn không có, còn muốn tôi đi cảnh cáo nó!"

Số điện thoại không có, ở đâu cũng không biết, cái thành phố này rộng lớn như vậy, biết đâu mà đi tìm Tô Tố!

Tô Huệ nhăn mày ngồi lên ghế, vắt óc nghĩ một hồi, như nghĩ ra điều gì, "Con biết rồi, con biết Tô Tố ở đâu rồi."

"Ở đâu?"

"Con biết Tô Tố có một người bạn rất thân trong trường, tên là An Tiểu Hy, hai đứa nó khắng khít như chị em ruột vậy, cô ta chắc chắn biết Tô Tố đang ở đâu."

"Có số của An Tiểu Hy không?" Tô Đại Khuê nóng vội hỏi.

Nếu không tìm thấy Tô Tố thì tìm được An Tiểu Hy cũng tốt, công ty của ông ta không thể cứ tiếp tục lụi

đi như vậy, phải mau chóng tìm được Tô Tố, giải quyết vấn đề nan giải này.

"Con không có số của cô ta."

Tô Huệ thấy sắc mặt bố cô như muốn phát điên, cũng không dám nói vòng vo, mà đi thẳng vào vấn đề, "Dù không có số của cô ta nhưng con biết nhà cô ta ở đâu, lúc trước Tô Tố chuyển ra khỏi nhà, trên người ngoài mấy bộ quần áo không có nhiều hành lý, tiền sinh hoạt của nó cũng không phải do đi làm mà có nên chắc chắn không có mấy tiền tích cóp, con nghĩ có khi Tô Tố đến ở nhờ nhà của An Tiểu Hy."

"Nếu như nó không ở đó… "

"Không có cũng không lo." Tô Huệ cười lạnh, "Chạy đi đâu được, Tô Tố không phải là đã ký hợp đồng với công ty truyền thông Tinh Quang rồi sao, bây giờ ngày nào cũng phải đến phim trường đóng phim, nếu nó không ở chỗ của An Tiểu Hy thì chúng ta đến tận đoàn làm phim tìm."

Biết được tung tích của Tô Tố, cả nhà họ như được thở phào nhẹ nhõm.

Tô Đại Khuê dặn dò Tô Huệ, "Trừ trường hợp xấu nhất thì cũng tránh đến đoàn làm phim tìm nó, nhà mình không muốn mất thể diện đâu con."

Lúc nào rồi còn nghĩ đến giữ thể diện?

Ông ta vẫn nghĩ rằng nhà họ Tô là gia tộc trâm anh thế việt, nên cả ngày cứ nghĩ việc giữ thể diện.

Thật nực cười.

Tuy nhiên bây giờ cũng không phải lúc cãi nhau, Tô Huệ gật đầu nhận lời, ra vẻ một đứa con gái ngoan hiền, "Bố yên tâm đi ạ, chắc chắn sẽ tìm được nó ở nhà An Tiểu Hy thôi, mình qua đó bây giờ hay… "

"Đi ngay bây giờ!"

Chuyện công ty ngày nào còn chưa giải quyết, thì ngày đó cả nhà họ còn ăn không ngon ngủ không yên. Cả nhà bốn người không quản ngại bên ngoài trời đang mưa to ráo riết, mỗi người tay một chiếc dù ngồi lên xe, nói với tài xế hướng thẳng đến chỗ ở của An Tiểu Hy.

…

"Cảnh Thụy, Tiểu Thất, mẹ các con chắc chắn là không về nữa chứ?"

An Tiểu Hy vừa tắm gội xong, dựa vào cửa phòng của hai đứa nhỏ, vừa lau tóc vừa nhìn chúng nó, "Chưa làm xong bài tập à?"

Hai đứa nhỏ phủ phục trên bàn học, đang làm bài tập, chiếc đèn học bày ngay ngắn đúng chính giữa, hai mái đầu nhỏ chúm lại với nhau, nhìn là thấy ấm lòng.

"Con viết xong rồi." Tô Cảnh Thụy giơ tay, "Mẹ nuôi, ma mi nói là hôm nay sẽ không về."

"Hả… "

Chỉ vậy thôi sao?

Tiểu Hy nhìn Cảnh Thụy một cách kỳ quặc. Hai đứa nhóc này không phải là rất quan tâm đến mẹ chúng hay sao? Nếu là lúc trước thì chỉ cần chúng biết tin Tô Tố cả đêm không về chắc chắn sẽ đứng ngồi không yên, hôm nay thì lại bị gì vậy?

"Cảnh Thụy, con không lo cho ma mi sao?"

"Không lo." Cảnh Thụy tay chống cằm, tay chỉ ra ngoài trời, "Hôm nay trời mưa to lắm, trên đường về sẽ không an toàn."

"Đúng rồi, đúng rồi." Tiểu Thất cũng vừa làm xong bài tập, đặt bút xuống bàn, nhanh nhảu nói, "Mẹ nuôi ơi không phải lo đâu, ma mi nói là hôm nay đi nghỉ tạm ở khách sạn, sáng mai tiện đi làm luôn, đợi đến mai Tiểu Thất và anh đi học về là có thể nhìn thấy ma mi rồi."

Tiểu Hy cười ngại, không nói gì.

Cô tin rằng Tô Tố đi khách sạn nghỉ thật, nhưng… chắc chắn không phải nghỉ một mình.

Tô Tố coi hai đứa nhỏ như tâm can bảo bối vậy, nếu không phải có chuyện hệ trọng thì đừng nói bão tố, cho dù có là mưa đá, cũng không ngăn được cô về với lũ nhỏ.

Tô Tố không phải đã nói rồi sao, hôm nay là ngày Tiêu tổng hồi đáp.

Ừm…

Cô xoa cằm, cười gian trá.

Như vậy là, xong xuôi rồi sao?

Không tồi, không tồi, cũng 21 tuổi rồi, cũng yêu đương được rồi. Trước đây vì hai đứa trẻ mà Tô Tố cự tuyệt biết bao nhiêu anh, bây giờ gặp đúng cường hào như Tiêu tổng, không thì với tính cách của Tô Tố, chắc chắn lại muốn trốn nhẹm đi ngay.

Hì hì…

"Mẹ nuôi, mẹ nuôi, có điện thoại kìa."

Tiểu Hy giật mình thoát khỏi mớ suy nghĩ giang giở, mới phát hiện cô nhập tâm quá, hai đứa nhỏ đi ra phòng khách tự lúc nào cô cũng không biết.

Cô nhanh chóng theo ra phòng khách.

"Mẹ nuôi ơi, là chú bảo vệ gác cửa, chú ấy bảo có người cần tìm mẹ."

"Tìm mẹ á?" Tiểu Hy chỉ chỉ vào mặt mình, "Có nói là ai không?"

"Không thấy nói."

Tiểu Hy tiến lại gần sofa, nhấc điện thoại lên. Kỳ lạ! Nếu là bạn cô đến tìm, đáng nhẽ sẽ gọi điện hỏi trước xem cô có nhà hay không. Tối muộn rồi, trời thì đang giông tố, ai lại đến vào giờ này nhỉ.

"Alô, vâng đúng rồi, là tôi."

Tiểu Hy nghe giọng nói trong điện thoại, cơ thể cô dần đơ ra, miệng cũng trùng xuống."

Hai đứa nhỏ nhận thấy có điều khác lạ, bèn nhẹ nhàng đến bên.

Đến gần sát bên Tiểu Hy, hai đứa dường như nhận ra một giọng nói quen thuộc.

"Tôi biết chắc chắn Tô Tố ở chỗ cô, Cô An, tôi buộc phải cảnh cáo cô mau đưa Tô Tố ra gặp chúng tôi, nếu không, có chuyện không hay gì xảy ra thì cô đừng trách tôi!"

Tiểu Hy gần như muốn bóp nát tay nắm điện thoại.

Tên khốn! Tô Đại Khuê! Ông ta còn dám vác mặt đến tận đây, lão già vô liêm sỉ!

Vừa định há mồm chửi, điện thoại lại bị Cảnh Thụy giật lấy, Tiểu Hy cau có, "Cảnh Thụy, để mẹ dạy cho

lão già chết tiệt này một bài học."

"Mẹ đừng chửi ông ta làm gì, phí lời."

Tô Cảnh Thụy mặt lạnh như băng, rõ ràng đã nghe thấy những lời hăm dọa của Tô Đại Khuê khi nãy.

Cậu dập điện thoại không do dự, nhìn ra ngoài cửa sổ bây giờ trời vẫn còn mưa lớn, nhếch đuôi miệng, "Không phải là ông ta có chuyện muốn tìm ma mi sao? Thế thì cứ để cho ông ta đợi!"

80. Chương 80

"Ha ha ha, đúng đúng! Cứ để ông ta đợi, tốt nhất ông ta cứ đứng đó mà dầm mưa!"

An Tiểu Hy hai tay chống hông cười khoái trí, "Lão già vô liêm sỷ Tô Đại Khuê này, tốt nhất là đừng để lão nương đây bắt gặp, không thì lão nương đây nhất định sẽ tặng cho ông một cước trời giáng,.. lão tưởng lão là ai kia chứ, còn định uy hiếp tôi, tưởng đây là Tấm à!"

Tô Cảnh Thụy ngán ngẩm.

"Tiểu tử thối, cái biểu cảm gì thế." Tiểu Hy véo lấy cặp má hồng hào mịn màng của Cảnh Thụy, cười đắc trí, "Con cũng nhiều ý hay đấy chứ nhỉ, khì khì, không biết lão già Tô Đại Khuê sẽ tức đến thế nào."

"Tức chết ông ta, ai bảo ông ta hay bắt nạt ma mi." Tiểu Thất chu môi.

"Đúng đúng, cho ông ta tức chết!"

Cùng lúc này, điện thoại lại réo lên, Tiểu Thất đưa tay1định rút dây mạng, Tiểu Hy vội vàng cản lại, "Hẵng khoan!"

"Mẹ nuôi, mẹ muốn nói chuyện với người xấu đó sao?"

"Không phải! Con cứ đợi đã." Tiểu Hy cười một cách gian trá, đưa tay nhấc lấy điện thoại, đầu dây bên kia không ngoài dự đoán, là tiếng của bác bảo vệ tòa nhà, cô nói luôn, "Chú bảo vệ ơi, cái người ngoài cửa cháu không quen đâu ạ, chú bảo họ đừng gọi điện cho cháu nữa, chú nói với họ nếu như họ còn gọi đến cháu sẽ báo cảnh sát. Còn nếu họ không dời đi? Vậy cứ để cho họ đợi thôi, chú đừng tiếp lời họ nhé!"

Tiểu Hy dập điện thoại "cạch", tiện tay, cô rút luôn dây mạng, quay lại vẻ mặt đắc ý nhìn hai đứa trẻ, "Thấy sao?"

“Mẹ nuôi thật tuyệt vời, tốt nhất là để cho chú cảnh sát bắt họ đi luôn.”

...

Bác bảo vệ vừa đặt điện thoại xuống, mặt1lạnh quay qua.

“Mấy người rốt cục là ai? Chủ hộ nói không hề quen biết mấy người, mấy người đi cho nhanh đi!” bác bảo vệ bắt đầu đuổi người.

“Mẹ nó, ông nói chuyện tôn trọng một tý, cẩn thận tôi tẩn ông đấy.” Tô Kiến giơ nắm đấm uy hiếp.

Bác bảo vệ cười nhạt, nắm lấy gậy, “Ăn mặc cũng ra ông này bà kia đấy, cũng ngồi bốn bánh đấy mà lại hóa ra dạng du thủ du thực! Cút mau!”

“Ông muốn đánh nhau à?”

“Tưởng tao sợ à, năm xưa tao còn trong bộ đội, cái ngữ mày còn chưa đẻ kìa!” bác bảo vệ bắt đầu xắn tay áo.

Tô Kiến cũng chỉ nhờn mặt bắt nạt được kẻ yếu nhưng cũng không dám đụng đến kẻ mạnh, vừa nghe bảo vệ từng đi bộ đội về, vội rụt lại, lại nhìn cây gậy phòng vệ trên tay bác, liền vắt ra không được một lời.

Bác bảo vệ cười khểnh, đẩy5tuốt cả bốn ra khỏi phòng bảo vệ, “Cút nhanh!”

Ngoài kia, mưa rào như trút nước, tức thì tưới ướt đẫm đoàn bốn người.

“A, lên xe nhanh!”

Bốn người cùng xông lên xe, chỉ một chặng đường ngắn chừng mười mấy bước chân, bốn người đều đã ướt đến tận trong.

Tô Đại Khuê tức nổ phổi.

Lý Ái Liên vắt đi nước mưa trên áo quần, tiếc xình xịch. Bộ này là đồ hiệu đắt tiền mới mua hôm nọ! Bà ta nghiến răng đổ dầu vào lửa, “Con ranh Tô Tố lại dám không nghe máy, còn đẩy An Tiểu Hy ra lấp liếm cho qua, lão gia à, chắc chắn nó đang trốn ở trong đó.”

“Im mồm!”

“Lão gia, Tô Tố mới là đứa không nể mặt ông, tôi có tội tình gì, sao ông lại đổ sang tôi.”

Tô Đại Khuê vuốt đi nước trên mặt, trợn mắt, “Bà còn nói!”

Lý Ái Liên hậm hực một tiếng, nhưng cũng không dám nói gì nữa.

Ông2là một người đàn ông vô dụng, đem bực tức bên ngoài về để xả lên đầu vợ con.

Tô Huệ ướt như chuột lột, lạnh run cầm cập, vội vàng quờ tay bật máy sưởi, khi khí nóng hắt lên người cô ta, thì sắc mặt trắng bệch mới có chút hồi lại, cô ta vừa xoa tay vừa quay sang nhìn những người còn lại trong xe, “Tô Tố không dám gặp chúng ta, chắc chắn là do sợ hãi, bây giờ nó trốn chúng ta bằng được thì phải làm sao đây?”

“Ta không tin nó không bao giờ ra khỏi nhà nữa,.” Tô Đại Khuê vẻ mặt gian xảo dặn dò Tô Kiến, “Đợi lát nữa tao với mẹ mày và Huệ Huệ về nhà trước, mày ở đây đợi nó, nếu thấy nó ra ngoài là phải gọi điện cho tao ngay, hiểu chưa?”

“Ơ hay, tại sao bắt tôi ở đây đợi, người tôi ướt hết,cũng đang đợi để về9thay quần áo đây!”

Tô Đại Khuê nhìm chằm chằm Tô Kiến, “Không mày thì ai? Nhà có mày với mẹ mày ngồi không, chẳng nhẽ để mẹ mày lại ở đây canh?”

Lý Ái Liên thất kinh, “Tôi không làm đâu! Tôi lớn tuổi rồi không làm được mấy chuyện này, hơn nữa có nhìn thấy nó tôi cũng không giữ lại được, nhỡ đâu động chạm qua lại, làm sao mà tôi đánh lại được nó. Tiểu Kiến, con nghe lời bố con, ở lại canh đi, đợi đến khi chuyện của công ty bố con xong xuôi rồi, sẽ không để con thua thiệt đâu.”

Chuyện tốt chẳng thấy ai gọi đến, cứ nhằm mấy việc khổ sai vất vả thế này thì mới nhớ đến Tô Kiến này!

Tô Kiến “Hừ” một tiếng, đồng ý một cách khó chịu.

…

Tô Kiến lúc này vẫn không biết rằng mình đã vào tầm ngắm.

Lúc này, Tô Tố vừa cùng Tiêu Lăng dùng xong bữa tối, quang1cảnh ở đây không tồi, nhưng vì Tiêu Lăng đang tức giận nên cô vừa ăn vừa run.

Về đến phòng, Tiêu Lăng chẳng buồn nhìn cô, ngồi thụp trên sofa mở ti vi. Ti vi đang phát Chương trình quảng cáo bán điện thoại, nhưng anh lại không chuyển kênh, Tô Tố quay qua nhìn ti vi, lại nhìn gương mặt

khó chịu của Tiêu Lăng, toát mồ hôi hột.

Trong phòng bay bổng một không khí khó thở, Tô Tố sắp không chịu được cảm giác lồng ngực bị đèn ép đến vậy, thà anh đánh cô cho xong. Cô nhắm mắt lại, xích lại bên Tiêu Lăng, lấy tay giật nhẹ tay áo sơ mi không có một nếp nhăn của Tiêu Lăng, "Vẫn còn giận à? Em biết sai rồi mà."

Tiêu Lăng không nhìn cô, mắt vẫn đăm đăm vào màn hình ti vi, nhưng ánh nhìn của anh lại đang lơ lửng không trung.

Thôi được rồi, chết thì chết vậy, ai bảo cô mắc sai lầm cơ chứ.

Tô Tố đứng dậy, chắn lấy tivi để Tiêu Lăng bắt buộc phải nhìn cô.

Cô đứng thẳng, tay giơ lên, mặt thành khẩn nói, "Em đảm bảo, rằng ngày mai sau khi quay xong em sẽ về nhà và tự xích chân mình lại, được chứ? Còn nữa, sau này anh muốn mua gì cũng được, anh tặng gì em cũng sẽ nhận, dù sao cũng không phải tiền của em. Em cũng không ngốc, em nhận hết rồi sau này nếu có hết tiền còn đem ra bán chứ."

"Em dám!"

Phù...

Cuối cùng anh cũng phản ứng lại, cô thở phào, miệng cười tươi nắm lấy tay anh, "Hì hì, anh không cho em bán, em sao dám bán."

"Hết tiền thì nói anh, những thứ anh tặng không được đem bán."

Tô Tố gật đầu lia lịa.

"Anh yên tâm, em chỉ đùa thôi mà."

Tiêu Lăng cuối cùng cũng nhìn cô, anh liếc cô một cái, trong ánh nhìn ấy, băng như đã tan dần.

"Biết sai rồi?"

"Khắc sâu trong lòng rồi!"

"Thật không?"

“Thật thật mà!”

Thái độ Tiêu Lăng cuối cùng cũng trở lại bình thường, khẽ gật đầu, “Biết sai là được rồi, lần sau trước khi nói, nhớ suy nghĩ một tý.”

Tô Tố muốn phì cười, nói như thể cô bị thiểu năng vậy.

Còn nữa…

Cô làm gì mà nói không có suy nghĩ chứ? Những lời ấy còn là cô đã vắt óc bảy lần mới nói ra được kìa, con người này thật kỳ lạ, tiết kiệm tiền cho anh ta mà còn bị giận!

Nhưng, ai bảo anh ta là đại gia kia chứ.

Cô nhịn!

Cô gật đầu cái một, “Lần sau em tuyệt đối sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Tiêu Lăng buông một ánh nhìn lên cô chăm chăm, rất lâu sau mới rời đi, “Nhớ rồi là được.”

Tô Tố thở phào.

Sau này nhất định không được làm mất lòng người đàn ông này, quá khó dỗ!

Tiêu Lăng kéo lấy tay cô, lôi cô vào lòng, một tay tắt ti vi.

“Hả… làm gì thế?”

“Đi ngủ!”

81. Chương 81

“Đi… đi ngủ?”

“Mưa lớn thế này, cũng chẳng có trò gì giải trí, không đi ngủ thì em định làm gì?” Tiêu Lăng cúi đầu nhìn cô.

Tô Tố đơ cứng người trong lòng anh, nửa muốn chạy đi lại sợ cơn giận trong anh vừa xuôi sẽ lại bùng cháy. Cô quay cái cổ cứng ngắc qua phía đầu giường, đồng hồ mới chỉ 8 giờ rưỡi tối…

Từ lúc lên đại hoc, đi làm thêm đến giờ, cô chưa từng ngủ sớm như vậy.

Hơn nữa…

Ở đây chỉ có một chiếc giường, cô chẳng hy vọng được Tiêu Lăng sẽ đặt một phòng nữa, nhưng đêm còn dài lắm, lúc này mà hai người đã leo lên giường ngủ, có khi lại xảy ra chuyện.

Cô ngẩng đầu, cười trừ, "Bây giờ vẫn còn sớm, hay là một lát nữa mình hẵng đi ngủ nhé."

"Còn sớm mới tốt, vừa hay có thời gian làm một số chuyện khác." tay anh nhẹ nhàng tuột xuống phía eo cô, hàm ý.

Tô Tố đông cứng người như một bức tượng, cảm thấy tê tái da đầu, cô lại cười trừ, "Hay là thôi đi, mình xem ti vi đi, lâu lắm rồi em không xem ti vi."

Cô nhanh chóng rời khỏi vòng tay của Tiêu Lăng, với vội lấy điều khiển, mở lại ti vi.

Tiêu Lăng thấy cô sợ sệt như một chú thỏ con nhút nhát, hứng trí cười.

Em nghĩ em chạy được sao!

Tiêu Lăng vắt chân lên bàn, thong thả nhìn cô, cứ để cho cô ấy thoải mái một chút vậy, thời gian vẫn còn sớm.

Ti vi bật lên, những tiếng ồn pha trộn phút chốc lấp đầy khoảng không yên tĩnh,.

Tô Tố liếc nhìn Tiêu Lăng, thấy thái độ của anh bình thường, cô mới nhẹ cả người.

Cô thấy như ở với Tiêu Lăng lâu dần, chắc chắn cô đoản mệnh mất, suy nghĩ của anh khó đoán biết quá.

Cô nghĩ thầm, không biết hoàn cảnh anh ta lớn lên phức tạp đến đâu mới có thể khiến anh trở thành một con người tự cao tự đại, thích áp đặt người khác đến vậy.

"Anh muốn xem gì?"

“Gì cũng được.”

“Ồ!” Cô cười thầm.

Gì cũng được thì hay quá, nếu xem gì cũng được thì cô sẽ xem những kênh mà mình thích.

Cô tìm đến kênh thông tin showbiz.

Là một người trong làng giải trí, cô sao có thể không quan tâm những động thái mới nhất cơ chứ.

Không ngờ đúng lúc này, ti vi đang chiếu đến thông tin về chuyện tình cảm của Trần Kiêu.

Tô Tố chú tâm xem, cô cùng Trần Kiêu ở trong một đoàn làm phịm, nên cũng hiểu anh ít nhiều, mặc dù là một nghệ sỹ lớn nhưng trong đoàn, anh không bao giờ vênh váo, kể cả là với đạo diễn hay các nhân viên khác, thậm trí là với chân chạy vặt, quét dọn anh cũng hòa hợp được.

Năm nay anh mới có 26, 27 tuổi. Diễn viên nam và diễn viên nữ không giống nhau. Quãng thời gian hoàng kim của diễn viên nam rơi vào khoảng 30 đến 40 tuổi, thậm chí 50 tuổi cũng vẫn đắt sô. Trong khi đó, nữ diễn viên trước 30 tuổi mà vẫn chưa nổi, thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp diễn xuất.

Thị trường bây giờ là thế đấy, bất kể là dòng phim hiện đại hay cổ trang, nữ chính 90% đều ngoài hai mươi tuổi. Nếu như quá 30 tuổi, mới quay lại diễn thiếu nữ thì sẽ khá là kỳ lạ.

Công ty sẽ đổ vốn liếng để lăng xê minh tinh mới, nếu thử lần một lần hai mà minh tinh đó còn không nổi, họ sẽ không đầu tư kinh phí nữa.

Nói gì đi nữa thì những diễn viên trẻ quá nhiều, quá đủ để lọc đi những diễn viên không thể tiến xa.

Tô Tố nhìn Trần Kiêu trên màn hình, có chút cảm thán, anh ta còn trẻ, còn cả một bầu trời phía trước, vừa giỏi diễn lại giỏi làm người, sau này tương lai sẽ rất sáng sủa.

Cảnh quay trên ti vi lộ rõ là cảnh quay trộm. Trần Kiêu mặc một bộ thường phục, đầu đội mũ lưỡi chai, trên mặt anh còn bịt một chiếc khẩu trang lớn. Góc quay từ phía xéo cạnh, có thể thấy anh đang nói chuyện với một cô gái trẻ, cô gái ấy khoác tay anh ta khá thân thiết, hai người cười nói rất thân mật.

Cô gái ấy nhìn khá lạ, chắc chắn không phải người trong giới.

Tô Tố có chút bồi hồi, “Hóa ra Trần Kiêu có bạn gái rồi à.”

"Hắn ta có hay không có bạn gái liên can gì đến em." Tiêu Lăng liếc qua màn hình ti vi sau đó lập tức nhìn sang chỗ khác, tay với lấy điều khiển định chuyển kênh, "Thông tin showbiz thì có gì mà xem, đều là những chuyện vớ vẩn, nịnh người xem."

"Á, đừng chuyển kênh, em còn đang xem." Tô Tố lao tới ôm lấy cánh tay Tiêu Lăng, định bụng cướp lại điều khiển từ tay anh. "Đợi em xem xong tin này đã."

Tiêu Lăng không phòng bị nên bị Tô Tố chớp được điều khiển, anh thấy Tô Tố nhìn Trần Kiêu trong ti vi chăm chăm không buồn chớp mắt, cau chặt mày.

Trần Kiêu thì có gì tốt chứ, cũng chạc tuổi anh, nhưng anh thì đã là chủ tịch của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ rồi, còn Trần Kiêu thì chỉ là một diễn viên mới nổi.

So vẻ ngoài, anh thắng chắc.

So thân hình, anh thắng chắc.

So tiền bạc, anh vẫn thắng.

So trải đời, anh không biết thắng Trần Kiêu bao nhiêu lần.

Một người đàn ông tốt hơn Trần Kiêu mọi mặt như anh đang ở ngay cạnh cô, nhưng cô tiểu yêu tinh này lại không thèm đoái hoài, mà đi dõi theo một Trần Kiêu trên màn hình ti vi!

Nghĩ đến đây, Tiêu Lăng tối sầm mặt mũi.

"Đưa điều khiển cho anh."

"Không!" Tô Tố ôm chặt điều khiển.

"... "

Tiêu Lăng mấm môi, sắc mặt càng sắc lạnh.

Không phải là người phụ nữ này ở trong đoàn làm việc lâu với Trần Kiêu nên bén tình rồi đấy chứ? Anh đột nhiên thấy đôi chút hối hận, ban đầu đáng nhẽ không nên để cô ký kết hợp đồng bước chân vào showbiz, trong giới này có quá nhiều sự quyến rũ, mời gọi, đương nhiên bây giờ anh xuất sắc hơn những người đàn ông khác.

Nhưng sau này thì sao?

Thêm năm, mười năm nữa, đến lúc đó Tô Tố có lẽ đã chán nhìn cái mặt anh rồi, nhưng trong showbiz thì đủ các loại đàn ông, trẻ có già có, đẹp có xấu có. Nhiều lúc quay một bộ phim mất đến cả năm, hoặc hơn, công việc của anh lại bận rộn không thể ngày nào cũng đi phim trường khảo sát được. Đến lúc đó nhỡ đâu cô lại thay đổi…

Tiêu Lăng mặt lại càng sạm đi.

"Ê, anh không phải là nhỏ nhen đến thế chứ? Lúc nãy mới nói tùy em muốn xem gì thì xem mà, em bây giờ nói gì đi nữa cũng là một người trong giới, em phải theo dõi xem có tin tức gì mới không chứ."

"Xem gì khác cũng được, nhưng cái này thì không được!"

"…"

Tô Tố cẩn trọng để ý Tiêu Lăng, lẩm bẩm.

Người này vừa rồi còn bình thường vậy, cớ gì tự dưng lại thay đổi thái độ rồi.

Thật khó phục vụ.

Cô giữ khư khư điều khiển, "Em sẽ không chuyển kênh đâu."

"Em!" Tiêu Lăng cáu, "Có phải em thích cái tên Trần Kiêu tiểu bạch liễn này phải không, hắn tốt chỗ nào? Chỉ là da trắng một tý thôi mà, mấy ngữ như vậy chỉ dụ được mấy cô gái nhẹ dạ cả tin như em thôi. Em không thấy gì à, Trên đó vừa nói hắn có bạn gái rồi, em còn định xem cái gì!"

"… "

Tô Tố giận đến không nói thành lời, da người ta có trắng một tý sao đến mồm anh ta đã thành thằng đàn bà (tiểu bạch liễn được hiểu là người đàn ông dựa dẫm kinh tế vào phụ nữ hoặc có gương mặt nữ tính) rồi!

Trần Kiêu khi ở trường quay thường hay chăm sóc và chiếu cố cho Tô Tố, nên cô chắc chắn không để cho Tiêu Lăng nói anh như vậy, cô nhảy dựng lên, "Tiêu Lăng, khi nãy có phải anh ngâm nước mưa, nước vào cả đầu anh nữa hay sao vậy! Người ta chỉ đóng phim, làm việc của mình thôi, có tổn thất của anh đồng nào không, cho dù anh có không thích anh ấy cũng không nên nói khó nghe như vậy chứ. Nói như anh, da trắng một tý là tên đàn bà, thì anh chắc chắn là "tiểu mặt vàng" rồi."

Ai bắt da của anh ta màu đồng kia chứ.

Tiêu Lăng "soạt" một tiếng, đứng bật dậy từ trên ghế, trán nổi gân xanh, một tay bắt lấy Tô Tố, ánh mắt hung hăng nhìn cô.

"Chỉ vì một thằng đàn ông không liên can mà em nói với anh như vậy!"

82. Chương 82

"Ah! Đau quá!"

Cánh tay cô bị Tiêu Lăng đè bẹp, và khuôn mặt Tô Tố như bị bóp méo, cô vỗ nhẹ vào cánh tay anh "Tiêu Lăng anh nổi cơn điên gì vậy, thả tôi ra aa"

"Bị đau ráng chịu!"

Tiêu Lăng hung hăng nói, sức mạnh của bàn tay bỗng thả nhẹ ra, nhưng vẫn không buông bỏ sự kiềm chế của mình, "Tô Tố cô nói rõ cho tôi nghe xem, cô với Trần Kiêu có mối quan hệ gì?"

Tô Tố sửng sốt.

Cô và Trần Kiêu?

Cô chỉ vào mũi và nhìn chằm chằm vào Tiêu Lăng một cách không ngờ. "Anh nghĩ rằng em thích Trần Kiêu à?"

"không thích thì em thay anh ta nói chuyện làm gì!"

Đôi mắt Tiêu Lăng đâm chiêu, buồn rầu đến mức anh có thể nuốt chửng mọi người vào đó.

"... "

Tô Tố không nói nên lời.

Cô gạt bỏ cánh tay Tiêu Lăng ra, "Ai quy định yêu một người nào là chỉ nói chuyện với người đó thôi? Tiêu Lăng tâm trí của anh thực sự ích kỷ, em với1Trần Kiêu chỉ là mối quan hệ đồng nghiệp với nhau, em bước vào đoàn làm phim, anh ta đã từng chăm sóc cho em. "

Cô nghĩ rằng sau khi giải thích choTiêu Lăng nghe anh sẽ hiểu, nào ngờ sắc mặt anh thậm chí còn xấu hơn

nữa.

“Em nói anh ấy vẫn chăm sóc em à?”

Theo quan điểm của Tiêu Lăng, một người đàn ông đối xử tốt với một người phụ nữ, và anh ta chắc chắn có ý đồ. Trừ khi có một mối quan hệ ruột thịt, nếu không anh ta sẽ không tin điều chó má này!

“Em là người phụ nữ của tôi, và em sau này hãy tránh xa anh ta ra!”

“… ”

Tô Tố ngạc nhiên một chút, tức giận, cô quyết liệt nắm lấy cánh tay của anh “anh nghĩ sao vậy, người ta chỉ đơn giản là xem em như tiền bối chỉ dẫn hậu bối thôi, anh đừng nghĩ ai cũng giống như anh không biết xấu hổ thế! ”

“Em nói anh không biết xấu hổ?”

“Anh mà biết xấu hổ1thì mỗi lần gặp nhau đã không cần lợi dụng em rồi, thì đâu cần lần đầu tiên nhìn em đã đẩy em lên giường làm gì? Đừng đổ lỗi tại em uống say, lúc em say thì anh cũng đang say thôi! Em chỉ là một người phụ nữ yếu đuối không có sức mạnh. Nếu không phải vì anh thừa cơ hội, thì làm sao em bị cưỡng bức! ”

“… ” Tiêu Lăng.

“Không còn gì để nói rồi sao, em biết anh lúc ấy cố ý làm thế.”

Sau khi họ phát sinh quan hệ trong khách sạn lúc đó cô vẫn chưa nghĩ thấu, và nghĩ rằng cô say rượu đã làm gì..làm gì anh ấy.

Nhưng sau một thời gian dài, cô đã thấu hiểu.

Tiêu Lăng thật sự là cố ý, một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, mà không lợi dụng thì thật là ngốc, đúng là ý nghĩ của một kẻ khốn nạn!

Tô Tố cảm thấy rất chua xót.

Vào thời điểm đó, nếu là một người phụ nữ khác, anh ta cũng sẽ làm5tương tự vậy. Một khi suy nghĩ như vậy, cô ta cảm thấy quay cuồn chóng mặt, Tiêu Lăng hạ mông ngồi xuống ghế sofa bực dộc hờn dỗi.

Mưa vẫn như trút nước, người dẫn Chương trình trên TV đang nói chuyện uyên thuyên, nhưng cả hai không có tâm trạng để lắng nghe.

"Anh mới là người tức giận này, em phản ứng như vậy làm gì." Tiêu Lăng đá vào chân cô, "Nói đi!"

Tô Tố hai tay ôm chéo vai lại, và căm ghét nhìn anh đầy hận thù, quay đầu lại không nhìn anh.

"Người phụ nữ như em kỳ quái quá, rõ ràng là lỗi của em, anh vẫn chưa tức giận, mà em đã làm ầm lên rồi!"

"Anh tranh ra, đừng phiền em." Tô Tố vội vã đuổi anh như đuổi một con ruồi.

Tiêu Lăng khịt mũi, không chỉ không đi, mà ngồi xuống bên cạnh cô, anh liếc nhìn cô, thấy cô không nói gì, bèn giả ho nặng nề.

Tô Tố trợn nhìn anh ta.

"Người phụ nữ… này"

"Đừng người phụ nữ này, người phụ2nữ nọ nữa, em có tên, hãy gọi em là Tô Tố hoặc Cô Tô, cảm ơn anh!" khuôn mặt Tô Tố không ngừng khẩn cầu.

"Em… được, Tô Tố thì Tô Tố. Anh nói thì em lại giận nữa, em với người đàn ông nào đó nói chuyện tình tứ, anh còn chưa nói hết, mà em vẫn có lý do!"

Tô Tố nhảy dựng lên, "Ê, anh xem lại lời nói của mình, ai đang tình tứ với người đàn ông khác chứ! em lặp lại một lần nữa, em với Trần Kiêu chỉ có mối quan hệ trong công việc mà thôi! Mối quan hệ làm việc, hiểu không?"

Tô Tố tức muốn hộc máu.

Người đàn ông này có một loạt tội lỗi, và bây giờ dám nghi ngờ cô ấy!

Đúng là không thể nhịn nổi.

"Tiêu Lăng, em nhận được nhiều tin tức của anh từ người khác, anh đang được đưa trên mạng.Nếu anh thích so đo, thì giờ phải tính toán xem có bao nhiêu người phụ nữ xung quanh anh kìa, đây nói9, thư ký Trương đã theo anh làm việc được bao nhiêu năm? Còn Đường Sảng nữa, và còn… "

"Được được được, em coi như nãy anh không nói gì… "

Tiêu Lăng nhanh chóng dừng nói về chủ đề này, nếu anh cứ tiếp tục tính sổ cô, thì sổ nợ của anh nhiều không xuể.

Tô Tố liếc nhìn anh với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, ngạo nghễ nâng cằm lên, tỏ vẻ kiêu hãnh.

Cô ấy khó có cơ hội để đàn áp anh ta, tất nhiên, tất nhiên phải trả đũa cho thật hả dạ.

"Sau này anh hãy nắm được bằng chứng hẳn hoi, nếu mà vu oan cho em thì em không khách khí đâu."

Mặt của Tiêu Lăng tối sầm.

Nếu anh ta mà có bằng chứng, thì đâu có gì để tính sổ, anh sẽ thẳng tay…

Anh bỗng sửng sốt, thẳng tay thì được gì chứ?

Đánh cô ấy?

Anh không nỡ!

Chửi cô ấy?

Cô sẽ nghe như tai này lọt tai kia.

Tiêu Lăng cắn răng, lườm mắt nhìn Tô Tố, "Em dám phản bội anh, anh sẽ1tìm một biệt thự, với dùng xích sắt nhốt em trong phòng, suốt đời không cho phép em ra!"

Tô Tố chảy mồ hôi sợ hãi.

Bởi vì cô ấy biết rằng Tiêu Lăng không nói đùa. Nếu cô ấy thực sự dám phản bội anh ta, thì chắc anh sẽ dám giam giữ cô thật.

Người bỗng hoảng sợ, không khí hiện trường như bị suy yếu.

Tô Tố cắn môi và nhìn anh. "Còn anh thì sao?"

"Anh?"

“Nếu anh phản bội em?”

“Anh sẽ không!” Tiêu Lăng chắn chắn như đinh đóng cột.

“… ”

Thực sự so sánh, xác suất Tiêu Lăng sẽ phản bội cô ấy là tương đối cao.

Tô Tố lười quan tâm đến anh và quay sang xem TV.

Tiêu Lăng vẫn không buông tha cô nói, “Tô Tố, em phải nhớ rõ nhé, em giờ đã có bạn trai, phải giữ khoảng cách với người khác giới, nghe không!”

“Ờ!”

Tiêu Lăng tức giận, “Em làm lơ anh à?”

Tô Tố thở dài, xòe tay bất lực, “Tiêu Lăng, nói đi anh lại muốn gì?”

Cô đã trả lời, anh cứ cho là cô lơ là đi, thì biết làm sao?

Tiêu Lăng suy nghĩ một lúc và cuối cùng đưa ra một tiêu chuẩn. “Trong đoàn phim, trừ khi em đang đọc thoại hay đóng phim thì thôi, nếu không thì không được nói chuyện với người khác giới.”

“… ”

Nếu Đạo diễn nói chuyện với cô, làm sao cô dám không quan tâm! Tô Tố nói không nên lời.

“Còn nữa! Nếu người đàn ông nào quấy rối em, em cứ báo cáo cho Trương Việt, anh ta là người từng trải nổi bậc trong khu này, anh ta sẽ bảo vệ em.” Suy nghĩ một hồi, anh nói thêm, “đối với phụ nữ cũng vậy, Và… và nói chuyện với Trương Việt đừng nên thân mật quá”

Thế Giới Giải Trí là nơi rất hỗn loạn, nơi cho ra lò nhiều diễn viên, một người phụ nữ quyến rũ gợi cảm và không có gốc gác như Tố Tố cho dù người đàn ông bình thường hay người đồng giới nữ cũng sẽ không bỏ qua.

Tiêu Lăng nghĩ rằng anh ta phải chống chọi đàn ông, mà còn ngăn chặn phụ nữ, đột nhiên anh lo lắng, muốn ngăn cản cô vào Thế Giới Giải Trí

Trong lòng nghĩ về điều đó, anh đã gặng hỏi.

83. Chương 83

"... "

Tô Tố phớt lờ nhìn Tiêu Lăng, và bay trực tiếp lên giường, nhặt cái chăn phủ lên đầu như giả chết.

"Anh nói chuyện đàng hoàng với em nhé" Tiêu Lăng ngồi cạnh mép giường, lật cái chăn ra, đưa tay kéo cô ra, "anh nói nghiêm túc nhé, em rút lui khỏi Làng Giải Trí có thể vào công ty anh làm việc, em muốn vào bộ phận nào làm anh cho em vào bộ phận nấy làm."

Tố Tố trốn vùi trong chăn, giọng nói nghẹn ngào, nhưng giọng rất quyết tâm. "Không đi!"

Mặc dù mối quan hệ của cô ấy và Tiêu Lăng vẫn chưa bình đẳng, nếu cô ấy thực sự vào công ty của anh làm thì sẽ trở thành cấp dưới của anh, hoặc có lẽ là cấp dưới của cấp dưới của anh...

Cô ấy sẽ không làm điều đó.

Hơn nữa, cô ấy không thích làm việc từ 9 sáng đến 5 chiều, và mỗi ngày cô ấy đều làm có một việc lặp đi lặp lại, như vậy không có ý nghĩa gì!

Cô vẫn thích diễn xuất.

"Gầy dựng sự nghiệp ở đâu cũng gầy lên được, sao nhất định phải chọn ở Làng Giải Trí chứ, vả lại ở công ty anh làm không ai dám ăn hiếp em." Tiêu Lăng tiếp tục dạo nói.

Anh luôn cảm thấy đây là một hảo ý, tất nhiên, công ty mà anh nhắc chắc chắn không phải là công ty Truyền Thông Tinh Quang cũng không phải Tập Đoàn Quốc Tế Hoàn Vũ, tiểu yêu tinh vẫn không hay biết anh là Tổng Tài của Tập Đoàn Quốc Tế Hoàn Vũ.

Anh ta không định nói, anh ta muốn thấy tiểu yêu tinh này hồ đồ đến khi nào.

Nếu Tô Tố thực sự đến công ty anh, anh có thể gặp cô thường xuyên, cũng có thể cùng nhau tan ca, thời gian bên nhau sẽ nhiều hơn.

"Đã nói không đi là không đi mà."

Sắc mặt Tiêu Lăng không được vui

Anh ấy là một người công tư phân minh. Lần này, thật khó để anh phá lệ cho cô ấy vào công ty. Cô ấy vẫn nể tình.

“Em nhất định muốn ở lại Làng Giải Trí, nơi đó rất phức tạp.”

“Em biết.”

Tô Tố thở dài, hôm nay cô không nói rõ sẽ không còn cơ hội giải thích, với lấy cái điều khiển từ xa và tắt TV, căn phòng đột nhiên tĩnh lặng lại.

chỉ nghe thấy tiếng mưa lớn bên ngoài cửa sổ gõ vào kính và tiếng ván gỗ ben ban công lộ thiên.

Cô nhấc mông ngồi dậy và nhìn thẳng vào Tiêu Lăng “ Làng Giải Trí phức tạp nhưng chả lẽ nơi làm việc trong văn phòng không phức tạp sao? Có những quy tắc ẩn trong ngành giải trí. Nơi làm việc thì không có người quấy rối tình dục à! Em đã trưởng thành rồi. cái sự việc đáng lo như thế đi đến đâu cũng sẽ gặp thôi. “

Không phải cô ấy tự cao, với một dung mạo vào vóc dáng như cô, thì đi đến góc xó nào cũng không thể tránh được.

Tiêu Lăng phải thừa nhận rằng Tô Tố đã nói đúng.

Anh vẫn không từ bỏ và tiếp tục thuyết phục, “Trong công ty anh, bất cứ ai dám quấy rối em sẽ bị anh đuổi việc.”

“Lúc nãy anh cũng có nói. Ai trong làng Giải Trí mà có ý đồ gì với em. Anh cũng sẽ truy sát mà.” Tô Tố nắm lấy tay anh và mỉm cười với anh. “Đây là những gì anh nói, anh không thể đổ thừa rồi.” ”

“… ”

Tiêu Lăng hiểu sâu sắc câu nâng một tảng đá lên và bị nện vào chân rồi.

“Em không thích làng giải trí, nhưng em thích diễn xuất, đây là một sở thích, anh cũng muốn em từ bỏ à?”

Tô Tố tội nghiệp nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng, “… ”

Cô ấy thực sự là một diễn viên trời sinh, lúc nãy vẫn vui vẻ hạnh phúc, và chớp mắt cái trở nên đáng thương, cô không giống như đang diễn vậy.

Anh nặng nề vuốt tóc cô.

"Này… " Tô Tố ôm giữ mái tóc phản kháng.

Anh vuốt làm tóc cô rối như cái ổ gà rồi.

Tiêu Lăng thở dài.

Cô ấy nói rằng đây là sở thích duy nhất. Làm sao anh ấy có thể giết bỏ? Tô Tố không đấu tranh với anh mới lạ, mặc kệ vậy, anh chịu hao tâm tí.

"Hay, công khai… "

"không được, không được!" Tô Tố chéo tay từ chối. "Đừng công khai, em muốn dựa vào thực lực của bản thân trong làng giải trí để làm nên kiệt xuất"

Mặt Tiêu Lăng như tối sầm lại, và anh nắm tay cô. Hung hăng gặng hỏi, "Em muốn tạo dựng kiệt xuất cho bản thân hay muốn chống lại tôi?"

Tô Tố không nói nên lời.

"Nếu em chống lại anh, thì làm bạn gái anh cái đết gì nữa."

"Không được chửi thề!"

"Cứ nói thì sao,ừm… " Chim! Đồ chó má!

cô ấy chưa nói xong, liền bị Tiêu Lăng cưỡng hôn.

Những hơi thở chốc lát đã bị chặn hết.

Cảm giác nghẹt thở đến.

Tô Tố trợn mắt nhìn và đánh Tiêu Lăng tới tấp. "Ưm… "

Muốn ngộp chết đi.

“đồ ngốc, đã lâu như vậy còn chưa biết hít thở, hít rồi, thở ra, vậy mới đúng,.” Tiêu Lăng hôn môi cô lần nữa.

Anh ta không nói với Tô Tố.

Lúc trước Anh thường làm tình với phụ nữ, nhưng không bao giờ hôn lên môi những cô kia, anh cảm thấy dơ.

Nhưng đôi môi của Tô Tố vừa mềm mại và ngọt ngào, mỗi khi chạm môi cô ấy, anh đều không muốn bỏ ra.

“Ưmm… ”

Tô Tố vừa được thở ổn định chưa bao lâu, lại bị anh cướp đi.

Cô ấy muốn chửi Mẹ.

Ông dê xồm này, không khi nào ngừng kích thích được!

Tô Tố không được phép do dự nữa, và não cô trống rỗng. Dưới kỹ năng hôn tuyệt vời của Tiêu Lăng, toàn thân cô trở nên mềm mại như vũng bùn, không còn sức mềm mại ngã xuống giường.

Cô mơ hồ suy nghĩ, cái phòng Tiêu Lăng đặt chất lượng quá tốt, cái giường lớn nằm thật êm ái…

“Ưm… ”

Cô giật bắn mình, Tô Tố lập tức tỉnh dậy.

Cô dùng sức đẩy mạnh Tiêu Lăng sang một bên

Tiêu Lăng đang có hứng gợi tình, hoàn toàn không phòng bị, đột nhiên bị đẩy vào bàn cạnh giường ngủ, và phát ra một tiếng “ầm“.

“xuýttt… ” Tiêu Lăng xuýt một tiếng.

Tô Tố hoảng sợ và nhanh chóng qua xem anh ta. “Anh, anh bị đụng vào đâu?”

“Vào eo!”

“Có sao không.”

“Em nói đi?” Giọng nghiến răng đau đớn của Tiêu Lăng, anh ôm chặt thắt lưng và khuôn mặt đau đớn đến méo mó”Nếu em hại tôi không cử động được, thì e sẽ bị ở góa đó.”

Tô Tố lưỡn lự, không dám đối đáp anh ta.

Cô cúi đầu và giúp anh ta đứng lên, cô nuốt nước bọt: “có cần em xoa bóp cho anh?”

“cần!”

Anh cởi chiếc áo vét của mình ra và ném nó xuống sàn, nằm trên giường chờ Tô Tố phục vụ.

Tô Tố bặm môi, tháo thắt lưng anh ra, kéo chiếc áo sơ mi trắng ra khỏi quần tây, và vươn tay kéo áo sơ mi lên, để lộ cái eo săn chắc của anh.

Chiếc eo màu da đồng giờ biến thành màu đỏ đậm, và dần dần chuyển hướng sang màu tím thẫm.

Tô Tố nhìn anh nhói lòng.

Mẹ ơi, nó đau đến mức nào.

Cô đột nhiên áy náy.

Cô ấy chỉ nghĩ rằng Tiêu Lăng lúc nãy sử dụng khổ nhục kế. Hóa ra oan cho anh ấy quá

Cô có vẻ không dám xuống tay xoa cho anh. “Hay là… em xuống hỏi người trong khách sạn mượn rượu thuốc cho anh? Nhờ họ tìm chuyên gia xoa bóp cho anh được không?”

Cô sợ rằng cô không chuyên nghiệp, càng xoa bóp sẽ làm thương tích càng nghiêm trọng.

“Không được, em chê anh chưa đủ mất mặt à. Muốn mọi người biết rằng anh bị em bạo hành à? Anh không chịu nổi sự xấu hổ như thế.”

“… ”

Tô Tố mồ hôi nhễ nhãi, bạo hành? Có nói khoa trương quá không?

Nhưng ai khiến cô ấy mắc lỗi?

Bàn tay cô từ từ đụng vào eo anh. "vậy để em xoa cho anh nhé?"

"Nhanh nào!"

"Sẽ có một chút đau đớn, anh cố chịu nhé."

"Đừng buôn chuyện tầm phào nữa!"

Cơn tức giận thịnh nộ, Tô Tố lăn mắt nhìn và đột nhiên bật cười. Bàn tay nhỏ nhắn của cô bắt đầu xoa mạnh vào eo, và xoa một cách mạnh mẽ.

"ối–" Tiêu Lăng đau đớn kêu thất thanh, và quay đầu giận dữ nhìn Tô Tố. "Em muốn ngộ sát tình phu à!"

84. Chương 84

Tô Tố giơ nắm đắm lên với vẻ mặt đe doạ "Còn nói năng bậy bạ tôi sẽ làm tổn thương thêm lên vết thương.

Còn giết chồng…

Hôm nay họ mới quyết định mối quan hệ giữa người yêu với nhau, khoảng cách phu thê hay không còn cách cả triệu dặm.

"Chuyện sớm muộn thôi."

Tô Tố thở dài một hơi, Tiêu Lăng đang cam kết với cô trong tương lai ư? Cô nhìn sâu vào mắt anh ta, Tiêu Lăng vẫn đang duy trì tư thế vừa nãy, quỳ ở đầu giường quần tay mặc gọn gàng nhưng chiếc áo sơ mi lại bị kéo xuống bụng dưới. Quần áo rất lộn xộn nhưng vẫn không thể che giấu đi khí chất quý phái của anh ta.

Anh ta vẫn không ngẩng cao đầu, những lời nói lúc nãy chỉ tiện miệng nói.

Tô Tố tự cười bản thân

Người ta tuỳ tiện nói thì cô cũng tuỳ tiện nghe là được rồi, tại sao lại tưởng thật.

Tiêu Lăng không cảm thấy ấy náy khi vừa nói câu đó ra, bản thân anh ta cũng rất ngạc nhiên. Trong cuộc đời anh1ta ngoại trừ người phụ nữ đó thì anh chưa bao giờ quan tâm đến bất kỳ khác giới nào hết mình như vậy. Nhưng anh ta phát hiện rằng anh ta thậm chí không từ chối cảm giác này.

Chỉ cần nghĩ đến việc trong tương lai có cô ta bên cạnh, trong lòng anh ấy thậm chí có một cảm giác sung mãn.

Tiêu Lăng nằm nằm sấp trên gối, miệng anh khẽ nhếch lên.

…

Trời bên ngoài đang mưa, căn phòng cũng có chút lạnh,Tô Tố nâng nhiệt độ trong phòng lên hai độ và ngồi xuống giường xoa bóp eo cho anh ta, “Tôi bắt đầu rồi nha.”

“Ừ.”

Tô Tố chà chà tay, chà đến khi bàn tay rồi đặt nhẹ nhàng xuống bên hông eo xoa bóp “Khi đau thì phải nói một tiếng, tôi nhẹ hơn một chút.”

“Với lực như thế này vừa phải, um…”

Đôi bàn tay nhỏ mềm mại nóng nóng đặt trên eo anh ấy dùng sức rất mạnh, chẳng mấy chốc thì vị trí thắt lưng nóng lên, rất đau cũng rất hưởng thụ.

Đây là lần đầu tiên Tô Tố như thế phục1vụ cho anh ta.

Anh ta có thể trải nghiệm ý nghĩa của sự đau đớn và hạnh phúc rồi.

“Đúng đúng đúng, di chuyển vị trí lên, di chuyển vị trí lên một chút nữa, đúng rồi đúng rồi, chính là chỗ đó, dùng lực một chút.”

Tô Tố hung hăng liếc nhìn Tiêu Lăng, đáng tiếc Tiêu Lăng nằm sấp ở đó hoàn toàn không thể nhìn thấy ánh mắt giết người của cô ấy.

Bàn tay của cô ta được chỉ dẫn bởi ai đó, đã di chuyển đến vai rồi.

Khoé miệng nhếch lên.

Đây là vết bầm tím sao, tên khốn này chỉ đơn giản là muốn cô ấy xoa bóp.

"Nhấn đi."

Cô ta hung hăng nhấn thắt lưng bị thương của Tiêu Lăng.

"Sựt… người phụ nữa này đang làm gì vậy?"

"Cô lại làm gì nữa?" Tô Tố hoạt động với cánh tay đau nhức, ánh mắt hầu như có thể phóng ra dao, "Không phải anh muốn tôi nhấn cho anh, sức như vậy đủ chưa, cần nhấn mạnh thêm không!"

"Tôi muốn cô nhấn vai tôi!"

"Nhìn thắt lưng anh hoàn toàn không hề đau, nếu như vậy thì tôi không5nhấn cho anh nữa." Tô Tố giận dữ trèo lên đầu giường, tựa vào cái chăn trên đầu giường và tăng âm thanh Tivi. Căn phòng liền trở nên ồn ào.

Cô xem là kênh giải trí và phát tin tức giải trí cả ngày, Cho nên lần này từ tin đồn của Trần Kiêu thì chuyển sang tin đồn của nghệ sĩ khác.

Tô Tố véo cánh tay đau nhức của mình, nhìn có vẻ thủ vị.

"Tôi nói người phụ nữ như cô có chút đồng cảm không. Cô hại tôi như thế mà còn không thể nhấn vai cho tôi?" Tiêu Lăng từ giường bật nhảy lên, từ trên cao liếc xuống cô ta.

Người phụ nữ này rốt cuộc bị cái quái gì vậy!

Cô ta làm ra nông nổi này mà còn có tâm trạng để xem Tivi.

"Tắt Tivi đi!" Anh đá chân cô ta qua chăn.

"Mặc kệ! Tôi muốn xem Tivi. Tay tôi mỏi, không muốn xoá bóp cho anh nữa. Anh muốn xoa bóp thì đi tìm những người chuyên nghiệp đi."

"…" Tiêu Lăng nhìn cô với vẻ nghi ngờ, "Mỏi tay thật sao?"

"Không thì em2lấy đá chườm thử trong vòng mười mấy phút xem sao!"

Cơ bắp trên thể anh dường như giống tảng đá, cứng muốn chết. Cô ấy vừa nhấn vừa xoa mà Tiêu Lăng

không cảm nhân được, cô tay mệt đến không được nữa.

Nằng nặc còn chê cô ta sức yếu, khó có thể phục vụ vậy thì cô ta không phục vụ nữa!

"Em nên tập thể dục rồi, chỉ mới nhấn đây mà tay đã mỏi rồi. Lần trước ở khách sạn cũng vậy, tôi mới làm hai lần mà em đã ngất xỉu rồi!"

Tô Tố "xoa xoa xoa" khuôn mặt ửng đỏ, không nhìn qua anh ta "Anh chặn Tivi tôi đang xem rồi, mau tránh ra."

"Em còn xem nữa thì tôi sẽ đập nát Tivi"

Tô Tố nhếch miệng, bất lực quay sang nhìn anh ta "Hôm nay anh có phải…chịu sự kích động rồi không?"

Cô ấy cảm thấy rằng Tiêu Lăng hôm nay hôm rất trẻ con.

Ánh mắt nhìn người đàn ông nào đó với khuôn mặt sắp nổi giận, cô nhanh chóng kéo cánh tay của anh và kéo anh ta vào chăn của mình,9dịu nhẹ giọng xuống "Ở ngoài lạnh, nhanh chóng vào trong chăn, đừng để cảm lạnh."

Yếu đuối thực sự có hiệu quả, người đàn ông khịt mũi, cởi quần và áo sơ mi và chui vào trong chăn. Vừa chui vào trong chăn thì anh ta không ngần ngại giữ eo Tô Tố dường như ép buộc và kéo cô ta vào lòng mình. Nghĩ đến việc vừa nãy cô nói lạnh, anh ta quấn lên mình cô chiếc chăn chỉ để lộ ra cái đầu.

"Này…"

Tô Tố đảo mắt.

Phía trước là chăn phía sau là một cơ thể nóng. Vừa nãy cô vẫn cảm thấy lạnh nhưng khi vật này dính vào cô ta thì đột nhiên cảm thấy có chút lạnh. Nhưng mà cô tay không dám nói với Tiêu Lăng, người đàn ông này khác với não bộ của người bình thường.

Nếu như là một người bình thường thì khi cô ta nói nóng, điều đầu tiên chắc chắn là mở chăn ra.

Nhưng đổi thành Tiêu Lăng, hơ hơ hơ…cô ta dám nói nóng, Tiêu Lăng hẳn đã trực tiếp lột sạch quần áo cô.

Tư thế1ngồi của cô ta có hơi khó chịu.

Đôi chân Tiêu Lăng mở ra, cô ta hiện tại đang ngồi vào giữa hai đùi của anh. Sau lưng là bộ ngực cứng

cáp. Cô di chuyển không thoải mái một cái.

"Thật hầm, Tiêu Lăng anh nới chăn ra một chút."

Cô ta không dám nói nóng nhưng Tô Tố thấy rằng cô vẫn đánh giá thấp thâm tâm của gã dê xồm nào đó.

Tiêu Lăng trực tiếp mở chăn ra, giữ vai của cô ấy và kéo dây kéo váy của cô và hành động cực nhanh bắt đầu cởi váy cô ta.

"A, anh làm gì thế?"

"Không phải em hầm sao, quần áo mặc nhiều quá, cởi ra bớt sẽ không hầm nữa."

Tô Tố nhếch miệng, đôi tay che ngực "Anh mau dừng tay, tôi không hầm nữa."

"Không hầm cũng phải cởi!"

"..."

Dưới tiếng hét của Tô Tố, Tiêu Lăng cuối cùng cũng cởi váy trên người cô ta ra và tiện tay ném chiếc váy xuống thảm. Anh ta nhếch môi cười sau đó tiếp tục cởi áo cô ta ra.

"Aaaaa...Anh dừng tay, đừng cởi nữa!" Tố Tố nằm chặt trên giường và giữ chặt chiếc cúc đằng sau. Bây giờ trên người cô ấy chỉ còn lại một bộ đồ lót thôi.

"Mau cởi ra!"

"Không!"

"Cởi ra đi, em mặc áo ngực dựa vào tôi ngực tôi cảm giác không thoải mái." Tiêu Lăng nói một cách áp đặt.

"..."

Cô ta mặc áo ngực liền, áo ngực liền tốt không! Chất liệu vải rất mềm mịn. Làm thế nào không bị mê hoặc!

Tất cả đều là lý do.

Khuôn mặt Tô Tố kiên quyết, nhích ra ngoài tránh xa anh ta ra. “Tôi có thể không dựa vào ngực anh.”

Khuôn mặt Tiêu Lăng bí xị “Không dựa vào người tôi thì em muốn dựa vào người ai!”

“…”

Vấn đề là cô ấy không muốn cởi quần áo, không phải muốn dựa vào ai! Được chứ!

Tô Tố sắp phát điên!

“Mau cởi ra!”

“Nói không là không.”

“Em quyết định không cởi?” Tiêu Lăng nheo mắt nhìn cô, Tô Tố mặc trên mình bộ đồ lót liền mạch màu đen nằm trên chiếc giường lớn màu tráng. Những lọn tóc dài đến thắt lưng nằm rải rác trên giường lớn giống như những dây leo đen rất mê hoặc.

“Không cởi!”

Tiêu Lăng đột nhiên mỉm cười, anh ta quay cười và đè lên người Tô Tố và đưa ra cặp móng vuốt.

“Em không cởi thì anh cởi giúp em!”

85. Chương 85

Chiếc giường lớn gập ghềnh một hồi và tiếng hét của Tô Tố gần như có thể xuyên qua mái nhà, nhưng mà…cuối cùng của cuối cùng thì cô cũng bị cởi ra hết.

“Tiêu Lăng, đồ dê xồm. Ây da… ”

Cô ấy chưa nói xong thì đầu cô ấy nổi lên một cục, cô đau đớn lấy một tay che đầu và một tay che ngực. Tay của cô ấy không đủ che, hận đến nổi muốn mọc thêm 8 cánh tay.

Tiêu Lăng đè lên người cô ấy, cởi sạch hết đồ mới hài lòng gật đầu. Điều khiến Tô Tố ngạc nhiên là người này sau khi cởi hết đồ cô ta ra nhưng lại không làm gì cả. Anh tiện thể cởi luôn quần áo của mình, lại chui vào chăn và kéo Tô Tố toàn thân trần truồng vào lòng anh.

Vẫn là tư thế lúc nãy.

Sự khác biệt là trên cơ thể hai người không có bất kỳ miếng vải che nào, Tô Tố muốn khóc nhưng không có nước mắt. Cô ngồi trong lòng Tiêu Lăng, hoàn toàn không dám di chuyển vì sợ rằng nếu không cẩn thận thì Tiêu Lăng sẽ1biến thành con thú hoang dã.

Tiêu Lăng dùng cái chăn để che hai người lại, tiện tay để chiếc điều khiển Ti vi để trong tay cô ấy "Được rồi, em xem Tivi đi."

Tô Tố ngơ ngác

Chỉ…chỉ như thế này?

Cô không dám nhìn vào Tiêu Lăng, cô khẳng định rồi, chắc chắn người này hôm nay không bình thường. Đã lột sạch đồ đồ ấy không xem rẻ cô ấy thì chỉ có ma, hôm nay bị gì vậy?

Mắt cô hướng nhìn vào eo anh.

Chẳng lẽ là vì lúc nảy đụng quá nghiêm trọng nên bây giờ bất lực rồi?

Dù sao, đây là một điều tốt cho cô ấy. Tô Tố sợ rằng Tiêu Lăng hối hận, lập tức lấy chiếc điều khiển vặn lớn ấm thanh hết mức tối đa.

Tiêu lăng ôm một làn da mỏng manh tinh tế, dễ chịu và hạnh phúc.

Tô Tố lúc đầu còn bảo vệ chống đối, cơ thể cứng đờ. Sau đó cảm thấy Tiêu Lăng không có bất kỳ cử động nào thì từ từ thư giản, nhẹ nhàng dựa vào lòng Tiêu Lăng và trực tiếp coi anh như cái gối nằm.

Tiêu Lăng cười toe toét.

Chính là1đợi lúc cô ấy thả lỏng thư giản.

Anh nhìn Tô Tố xem Ti vi rất chăm chú, một tay từ từ để xuống bên hông cô.

Tô Tố không hề để ý đến.

Tiêu Lăng mất một lúc, khi bắt đầu vào chủ đề chính thì nhìn thấy người phụ nữa đầu nghiêng xuống, ngủ thiếp rồi!

Ti vi ồn như vậy, vẫn có thể ngủ thiếp đi!

Anh nhìn cô qua ánh sáng căn phòng, nhìn thấy một lớp bóng dưới mí mắt cô cô ấy. Tiêu Lăng kéo tay về với một khuôn mặt chán nản.

Chết tiệt thật!

Tên khốn Phạm Lãi vì quay phim mà dám làm người phụ nữa của anh ta thành ra thế này!

Xem anh ta làm sao trừng trị.

...

Tiêu Lăng tắt Tivi một cách bất lực, tiện tay ném chiếc điều khiển lên bàn cạnh giường ngủ. Các cửa sổ trong phòng tắm không được đóng lại, gió cuốn vào trong và thổi đến cánh cửa phòng tắm bị kêu.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng bước xuống giường đi vào phòng cửa sổ phòng tắm.

Đằng sau anh, Tô Tố nín thở với một khuôn mặt kinh hãi và lặng lẽ mở một mắt. Nhìn thấy trong5phòng không có ai mới thở một hơi nhẹ.

Cô ấy nắm lấy ngực, những nhịp đập lo lắng.

Aaaaa.

Làm sao đây?

Hôm nay coi như cởi đồ thành công, nhưng sau đó sẽ như thế nào?

Tô Tố nghĩ rằng sau này sẽ có cảm giác đen tối không nhìn thấy ánh sáng.

Tiếng bước chân vang đến, cô hoảng sợ đến trái tim nhảy đến cuốn họng và nhanh chóng điều chỉnh hơi thở. Nhắm mắt lại, im lặng nằm ở đó.

Khi mắt không thể nhìn thấy thì âm thanh và xúc giác trở nên nhạy cảm. Cô nghe thấy tiếng Tiêu Lăng cố tình hạ nhẹ bước chân, nghe thấy tiếng anh ta đến gần chiếc giường lớn, thậm chí cảm nhận được anh ta lên giường, vị trí của giường đột nhiên bị dìm xuống.

Tô Tố cố gắng thư giản, dùng mạng sống để diễn.

Mẹ ơi!

Đây là cô dùng diễn xuất tốt nhất cô dành cho Tiêu Lăng rồi!

Trong lòng cô vẫn đang kêu ca, cô cảm nhận được Tiêu Lăng nhẹ nhàng chỉnh rồi chỉnh chân chăn.

Động tác dịu dàng giống như đối đãi với kho báu yêu quý.

Tô Tố trong lòng điên rồ.

Đừng đối xử2tốt với cô ấy được không?

Cô ấy sẽ bị nghiện!

Tiêu Lăng lên giường, cánh tay dài của anh ta dang ra và ôm lấy Tô Tố trong lòng.

Hey, hey.

Mặc dù không ăn được, nhưng cũng phải xem thường

Tô Tố bây giờ vẫn đang tỉnh táo, từ từ lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của Tiêu Lăng, thực sự thư giản cơ thể của mình, ngủ thiếp đi.

Tiêu Lăng hôm nay được coi là chán nản.

Một màn lãng mạn bất ngờ được thiết kế nhưng quá thất bại.

Ban đầu theo suy nghĩ của anh ta, anh ta chuẩn bị cho Tô Tố một đồ bơi gợi cảm. Đợi cô từ phòng tắm đi ra thì anh đi lên trao cho cô ta một nụ hôn thật sâu và sau đó hai người sẽ tự nhiên được ở cùng nhau.

Đâu ngờ rằng hôm nay kết thúc trong thất bại.

Ở trên cây cầu gỗ anh cũng gần như thành công, nhưng ông trời không làm điều tốt, thậm chí lúc đó còn để mưa to!

Sau đó trở về nhà ăn bữa tối lãng mạn, lúc này người phụ nữ này sẽ không từ chối sự gần gũi chứ?

Ai biết9rằng kế hoạch không theo kịp với sự thay đổi, người phụ nữ này chỉ đơn giản là không làm theo kịch bản mà anh ta đã hình dung.

Cô ta thậm chí dám ngủ thiếp!

Tiêu Lăng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ngủ của Tô Tố, mắt cháy bỏng căm hận đến nỗi muốn khoét một cái lỗ trên mặt cô ta. Nhưng người phụ nữa này ngủ như con lợn chết, không thể nhận được ánh mắt cháy lửa ấy.

Này!

Tiêu Lăng thở dài nặng nề.

Quên đi quên đi, hôm nay anh ấy quá từ bi và bỏ qua cho cô ta!

Nhưng lần sau…

Hehehe!

Anh quyết tâm, lần dù cho người phụ nữ này có ngất đi thì anh cũng không bỏ qua cho cô ta!

Tiêu Lăng nằm trên giường, nửa người gập lại dang tay tắt đèn bàn thì liền nghe thấy tiếng “Bang”.

Anh ta quay mắt nhìn qua, là chiếc điện thoại trên bàn cạnh giường của Tô Tố nhận được một tin nhắn.

Tim anh ta di chuyển một chút, quay sang nhìn Tô Tố đang ngủ và khoé miệng gợi lên một điều cười không mấy tốt lành.

Không phải trong tim người phụ1nữ này đang chứa đựng một người đàn ông tên “Cảnh Thuỵ” sao? Anh muốn xem rằng họ còn liên lạc gì không!

Người phụ nữ này dám liên lạc người đàn ông khác sau lưng anh ta thì xem anh ta làm thế nào “dạy” cho một bài học!

Tiêu Lăng hoàn toàn có thể xem sự riêng tư của Tô Tố, không do dự liền cầm điện thoại cô ta trong tay.

Anh cầm lấy và liếc nhìn nó, khuôn mặt anh dịu xuống.

Người gửi hiển thị là Tiểu Hy.

Tiêu Lăng biết cô ta, Tô Tố là bạn thân nhất của Tiểu Hy.

Anh ta lạnh lùng không trả lời tin nhắn trực tiếp xoá nó đi! Việc này thực sự không cần đến Tô Tố quan tâm đến. Nghĩ cũng không nghĩ cũng biết rằng Tô Đại Khuê tìm Tô Tố không có chuyện gì tốt.

Tìm rắc rối với người phụ nữ của anh ấy? Cũng không tự đo lường sức nặng của mình. Họ nghĩ rằng Tô Tố là một người phụ nữ yếu đuối như lúc trước, gia đình họ muốn bắt nạt là bắt nạt người phụ nữ yếu đuối này à!

Tiêu Lăng không còn tâm trạng để xem điện thoại của Tô Tố, "bang' một phát ném điện thoại trên tủ đầu giường. Anh cười chế nhạo, anh ta còn chưa tìm đến cửa mà Tô Cảnh Thuỵ đã tìm đến cửa rồi à.

Họ tìm đến cái chết, thì tôi cũng không ngại gì cả!

86. Chương 86

Mưa lớn đến lúc nửa đêm mới dừng lại.

Ngày thứ hai hoá ra lại là một ngày nắng lớn. Vào lúc 8 giờ sáng mặt trời đã mọc rất cao, lan toả ra nhiệt độ nóng. Rèm cửa của khách sạn không thông gió ra được, che hoàn toàn tất cả ánh sáng cho người khác không phân biệt được thời gian.

Tô Tố tỉnh dậy toàn thân nhức mỏi, cô ấy dụi mắt nhắm mở ngồi bật dậy, có chút bối rối không biết mình đang ở đâu.

Toàn thân toát mồ hôi, áo trên người đều ướt cả rồi.

Đồ ngủ?

Tô Tố đột nhiên tỉnh dậy.

Cô ấy nhớ rằng tối hôm qua ngủ rõ ràng quần áo trên người bị ai đó lột sạch rồi. Mắt cô ta thích nghi với bóng tối, nhanh chóng lật quần ra nhìn, quần lót cũng được mặc rồi.

Miệng Tô Tố co giật và lau đi mồ hôi.

Tiêu Lăng dám mặc đồ cho cô ấy?

Điều này quá gây sốc!

Còn nữa… cô ấy bị lật như vậy thì tại sao lại không tỉnh dạy, ngủ như chết vậy.

“Xoạc!”

Rèm cửa bị kéo ra, ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào, Tô Tố bị chói mắt có chút đau, ngay lập tức dang tay che mặt trời.

“Oh…” chói mắt quá.

“Dạy rồi thì đi tắm đi, chút nữa tôi đưa em tới toà điện ảnh.”

“A! Tô Tố mới nhớ rằng hôm nay phải quay phim, cô ấy đột nhiên nhảy ra khỏi giường, toàn thân càng đau nhức và hai chân đều mềm nhũng. Suýt chút ngã như ăn cức chó.

“Chậm chút, thời gian vẫn còn sớm, vội vã làm gì.” Tiêu Lăng nhanh chóng đỡ cô ấy.

Toàn thân Tô Tố đều bất lực, mượn cánh tay của Tiêu Lăng để đở cơ thể dậy.

Không ổn?

Tại sao người anh ta lại mềm như vậy?

Chẳng lẽ…

Cô ấy nhanh chóng nắm lấy cổ áo ngủ của mình, đưa đầu nhìn vào bên trong thì không thấy vết hun hay sẹo nào.

Không lẽ không qua Tiêu Lăng không dở trò thú tính, vậy thì tại sao chân của anh ta lại mềm yếu như vậy?

Tô Tô nhìn Tiêu Lăng bằng sự nghi ngờ.

Tiêu Lăng tức giận " Cắc cắc cắc" tiến về phía trước.

Người phụ nữ này chỉ đơn giản là muốn bị đập. Lại kéo cổ áo, lại hoài nghi nhìn anh ta, ở trong lòng cô ấy thì anh ta là gã thú tính à!

"Tô Tố, người phụ nữ không lương tâm như cô, cái nhìn này là thế nào!"

"Hehe… " Tô Tố cười.

Trong lòng cũng biết rằng đã hiểu lầm Tiêu Lăng, nếu như anh ta thật sự làm gì cô ấy rồi thì trên người nhất định có dấu vết để lại. Với lại cô ấy cũng phải ngủ để chết đến nổi để người khác làm gì mà không tỉnh.

Tô Tô nhìn anh ta có chút xấu hổ, chỉ muốn giải thích nhưng lại rất ngạc nhiên "Ây?" một tiếng.

Hôm nay Tiêu Lăng vẫn mặc một bộ màu đen, một chút vết nhăn trên áo cũng không có. Nhưng mà tinh thần có chút bất ổn, đôi mắt lộ ra chút màu đỏ, dưới mí mắt cũng xuất hiện quầng thâm.

Tô Tố chỉ vào mắt anh ta, ngạc nhiên nhìn anh "Tối hôm qua không phải ngủ sớm lắm sao, tại sao anh tại ra nông nổi này?"

Người này giống như cả đêm không ngủ vậy.

Khuôn mặt của Tiêu Lăng tối sụp lại, "cô còn khách sáo hỏi, tố chất của cô cũng kém quá, dầm có tí mưa đã sốt rồi, ngủ như chết vậy. Không phải vì chăm sóc cô thì tôi có thành ra như thế không, sau này nhất định phải tăng cường thể lực!"

Anh không muốn cô trở thành mỹ nhân bị bệnh, người phụ nữ này hung hăng sẽ đẹp hơn.

Tiêu Lăng xoa xoa thái dương.

Hôm qua anh rất muốn ngủ nhưng nửa đêm có một phụ nữ nào đó không ngừng gặp những cơn ác mộng, không ngừng nói những lời trong mơ còn không ngừng run rẩy. Đến nửa đêm còn bị sốt nhẹ, anh ta vì phải chăm sóc cho cô ta nên cả đêm chưa được chợp mắt. Sắp đến sáng thì cơn sốt càng ngày càng mạnh hơn, anh ta vội vàng nhờ người trong khách sạn liên lạc với bác sĩ, vào phòng cho cô ấy chích một mũi kim hạ sốt, như vậy cho đến sáng.

Anh ấy lúc trước thường làm việc cả đêm nhưng không bao giờ mệt đến thế.

"Ô…Tôi bị sốt ư, cám ơn anh nha."

Tô Tố cười, ai ngờ trên người toàn thân nhức mỏi, cô vừa ngước đầu dậy thì thấy Tiêu Lăng nhìn cô ấy với đôi mắt sáng lạng. Với vẻ mặt "Em mau cám ơn tôi". Tô Tố nhếch khoé miệng và lúng túng gãi đầu. Cơn sốt ngày cho thấy rằng tóc đều ướt đẫm mồ hôi, cô ngửi đồ ngủ của mình và không thể chịu được.

Mùi mô hôi toàn thân.

"A, hôi chết đi được, tôi đi tắm đây." Cô ấy vội vã trốn vào phòng tắm.

Tô Tố tim đập có chút vội vã, nghĩ đến việc lúc nảy Tiêu Lăng một mực cầu xin thì dựa vào tường cười như điên.

Trẻ con!

Cô khịt mũi, mở vòi sen.

Nước nóng chảy ra, rửa sạch mồ hôi trên cơ thể. Trong phòng tắm nhanh chóng bao phủ bởi lớp sương màu tráng, Tô Tố bị vòi nước nóng làm ướt làm xua tan mệt mõi.

Đôi mắt bỗng tối sụp, cô liền tắt nước nóng và tựa vào bức tường một lúc mới hồi phục lại.

"Hắc xì… "

Tô Tố xoa chiếc mũi bị viêm, thở một hơi dài. "Xem ra thực sự phải tập thể dục rồi"

Tố chất cơ thể của cô quá kém.

May mắn thay hôm qua tôi không về nhà, nếu không thì tôi có thể lây sang cho hai đứa nhỏ. Sau khi cô tỉnh táo thì mở lại vòi sen, dòng nước chảy rất nhỏ và từ từ rửa nó bằng cánh tay nhức mỏi của mình.

Cơ thể mệt đến không thể tin, nếu như là ngày thường là cô sẽ xin nghỉ làm, nhưng hôm nay không được. Hôm này là vai diễn cuối cùng của cô tại toà điện ảnh, quay xong thì phải đi quay phim ngoài trời. Không thể chỉ vì cô ấy mà cả một đoàn phim bị chậm tiến độ.

"Tô Tố, cô xong chưa, không lẽ ngất xỉu ở trong đó rồi?" Tiêu Lăng ở ngoài gõ cửa, "mau nói, trả lời tôi một tiếng, cô không nói thì tôi xong cửa vào nhé!"

"Hey, đừng đừng đừng. Tôi vẫn ổn, trên người hôi quá nên phải tắm sạch. Sắp xong rồi sắp xong rồi, đợi một chút."

Tô Tố sợ rằng anh ta thực sự lao vào nên nhanh chóng hét ra bên ngoài.

Bên ngoài yên lặng một hồi, cô ấy nghe tiếng chân nhè nhẹ bước càng xa. Tăng tốc tắm gần xong thì quấn khăn tắm bước ra ngoài.

Ra khỏi phòng tắm, căn phòng trống trơn.

Hả, người đâu?

Tô Tố kêu lên, “Tiêu Lăng?”

Không ai hỏi!

Đi ra ngoài rồi?

“Hắc xì… ”

Cô ấy bịch mũi, không muốn nghĩ nhiều, sấy khô tóc trước sau đó thay đồ.Quần áo cũng là Tiêu Lăng chuẩn bị cho cô rồi, cô cảm thấy trong người có chút lạnh cho nên đã chọn một chiếc váy hoa dài ôm eo, phong cách Bohemian dài đến mắt cá chân. Phối với đôi dép màu hồng đính kim cương, trên đầu đội chiếc mũ lớn.

Cô ấy soi soi gương và rất hài lòng với hình dạng này.

Khi vừa thay xong quần áo thì cửa phòng bị mở ra rồi, Tiêu Lăng với một bồi bản đẩy thức ăn cùng vào trong nhà, nhìn thấy cô ấy mặc đồ quá lộng lẫy thì nam bồi bàn kia cũng hoa cả mắt.

Tiêu Lăng không nói lời nào, liếc nhìn bồi bàn với khuôn mặt lạnh lùng.

Nhân viên phục vụ vội vã cúi đầu, đẩy chiếc xe thức ăn đến phòng ăn nhỏ và lấy thức ăn trên xe đẩy từng món từng món trình bày ra. Sau đó liền rời đi.

Tại bàn bữa ăn sáng hương thơm ngào ngạt, vẫn theo phong cách phương tây kiểu Trung đều có. Tô Tố không thèm ăn, ngồi ở trước bàn ăn, hoàn toàn không muốn ăn.

“Tôi không đói…”

“Không đói cũng phải ăn.” Tiêu Lăng đưa cho cô một bát cháo trứng để trước mặt cô ta, “Em mới bệnh xong, không được ăn đồ dầu mỡ, cháo này là tôi cố tình kêu phòng bếp nấu, một chút dầu mỡ cũng không

có. Nấu hơn một giờ rồi, ăn một ít đi."

Được...

Cô ấy lấy bát, cầm một chiếc muỗng và húp từng ngụm nhỏ.

Cháo rất thơm và nhuyễn, thịt cũng thế. Cho vào miệng là tan chảy, Tô Tố vô tình đã húp hết một bát.

"Ngon không?"

"Ngon."

"Vậy thì ăn nhiều vào." Tiêu Lăng nhìn cô ta ăn ngon miệng thì trong lòng nhẹ nhõm thở phào, "Lúc nãy tôi vừa ra ngoài mua ít thuốc cho em, ăn xong nhớ uống thuốc."

Hoá ra lúc nảy mua thuốc cho cô ta.

Tô Tố cắn môi nhìn vào Tiêu Lăng, giống như một mùa đông trào đến trong phòng và một trái tim đột nhiên ấm áp tan chảy.

87. Chương 87

Lúc ăn sáng xong, Tô Tố dưới sự giám sát của Tiêu Lăng đã uống thuốc hạ sốt rồi, thu dọn đơn giản chút đồ đạc thì bắt đầu ra về.

Giám đốc khách sạn cầm cây dù tiễn hai người đến bãi giữ xe.

Ngồi trong xe, tài xế đợi đã đợi lâu lắm rồi, "Tiêu thiếu gia, bây giờ có thể đi được chưa?"

"Đi thôi, đi thẳng đến phim trường."

"Vâng ạ."

Tô Tố ngoảnh đầu nhìn bãi cát màu vàng dưới ánh nắng mặt trời, trên bãi cát với những hình ảnh thuộc về cô với Tiêu Lăng đã không còn thấy nữa, và trong kí ức của cô với những bông hoa hồng đỏ cũng đã tan biến, cô liếm môi, có chút không nỡ.

Hôm qua Tiêu Lăng tặng cho cô bó hoa hồng nhưng bị cô để lại ở khách sạn không lấy về, cô đi đóng phim mà còn cầm bó hoa hồng thì kì muốn chết.

Tiêu Lăng nắm lấy vai cô, "Lần sau có cơ hội lại đến chơi nhé."

"Uhm."

Tô Tố buồn bã sà vào lòng Tiêu Lăng, Tiêu Lăng đưa tay mở màn ngăn cách của xe, không gian trong xe lại lần nữa cách thành hai phần.

Tô Tố nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của Tiêu Lăng, vỗ vỗ vào chân mình, "Xe vẫn còn một tiếng hơn mới tới, anh ở hàng ghế sau nằm nghỉ một lát, không đủ tinh thần thì lát hồi sao đi làm."

Tiêu Lăng cười nhẹ, "Bây giờ biết thương anh rồi à?"

Tô Tố đỏ mặt, xấu hổ đến giận, "Anh có muốn nằm nghỉ hay không, nếu không thì… "

Lời nói của cô chưa dứt, Tiêu Lăng đã cởi áo khoác ngoài nằm lên hàng ghế sau, cái gối của anh trên cái đùi của cô, anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Tô Tố cố gắng ngồi sát ra cửa xe, để dành không gian nhiều hơn cho anh. Tiêu Lăng rất cao, chân cũng rất dài, tuy rằng không gian của xe cũng khá lớn, nhưng đối với anh nó còn nhỏ lắm, chân của anh hoàn toàn không thể duỗi thẳng được, trông là không mấy dễ chịu.

Trong xe đang mở máy lạnh, Tô Tố lấy cái áo khoác Tiêu Lăng vừa cởi đắp lên người anh, dựa lên thành ghế bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thuốc hạ sốt cô vừa uống có thành phần an thần, mí mắt nặng trĩu, lúc đến phim trường rồi thì cả hai đều đã ngủ thiếp đi.

Tô Tố rốt cuộc cũng chưa ngủ sâu giấc, lúc xe đạp thắng dừng lại từ từ cô đã tỉnh giấc, thông qua cửa kính xe, phim trường đã cận kề ngay trước mắt.

Phim trường của thành phố A là một địa điểm du lịch, ở thời điểm này đã có rất nhiều người qua lại, ngẫu nhiên có thể bắt gặp hướng dẫn viên du lịch tay cầm cây cờ đưa qua đưa lại chỉ dẫn những du khách đến tham quan.

Tô Tố thu lại tầm nhìn, đùi cô có chút tê cứng, nhưng cô lại không dám nhúc nhích.

Cô cúi đầu nhìn vẻ mặt ngủ say của Tiêu Lăng, cô có chút khó xử.

Haiz… Có nên đánh thức anh dậy không?

Đánh thức đi, người ta một đêm không ngủ chăm sóc cô, hình như có chút vô ơn cho lắm.

Nhưng nếu như không kêu, cô nhìn lên thời gian trên điện thoại, thời gian hẹn với đạo diễn sắp sửa đã đến. Tài xế dừng xe nhìn động tĩnh phía sau, cũng không dám đánh thức anh.

May mà cô vẫn đang do dự, thì Tiêu Lăng đã tỉnh giấc.

"Đến rồi à?" Giọng của anh có chút trầm và khan tiếng, gợi cảm đến mức không tả được.

Tô Tố vô thức đỏ cả mặt, gật gật đầu, "Đến rồi."

"Tại sao không gọi anh dậy."

"Thì do nhìn anh ngủ say quá."

"Thương anh à?"

Tô Tố mặt đỏ bừng, hứ nhẹ một tiếng, không nói năng.

Đùi cô bị đè đến nỗi không còn tri giác, cô khẩn trương vận động một hồi, hai cái đùi tức thì tê đến không nhúc được, y như là vô số con trùng nhỏ đang dọc theo chân mà bò.

Vừa tê vừa ngứa.

"Ai yo…" Cô muốn khóc lại muốn cười.

"Chân bị tê rồi à?"

Tiêu Lăng ngủ được một tiếng hơn, tinh thần cũng khỏe rồi. Anh ngồi dậy, sửa lại những vết hơi nhăn trên áo sơmi một hồi, sau đó mặc lại áo khoác, lại trở lại thành một đại tổng tài cao quý. Anh đưa tay xoa đùi cô, giúp cô lưu thông mạch máu, "Có thấy đỡ chút không?"

"Đỡ hơn hồi nãy tí rồi."

Tiêu Lăng bê hai chân của cô gác lên chân mình, một tay xoa chân cho cô, một tay mở cái màn ngăn của xe.

“Tiêu thiếu gia!”

Tiêu Lăng gật đầu lạnh nhạt, đưa tay hướng về tài xế, tài xế lập tức đưa một bọc nilong đưa cho Tiêu Lăng.

“Cái gì thế?”

“Thuốc cảm của em, bác sỹ dặn một ngày ba lần, mỗi lần ăn cơm xong đều phải uống, mỗi loại thuốc uống bao nhiêu viên anh cũng đã ghi rõ trên hộp cho em, lúc trưa nghỉ ngơi em nhớ uống thuốc đó.”

Tiêu Lăng đưa bọc nilong cho Tô Tố, cúi đầu tiếp tục xoa chân cho cô, Tô Tố có chút ngây người, cắn môi nhìn chằm chằm vào anh, cô cầm qua bọc nilong rồi nhét vào trong túi xách của mình.

“Duỗi thẳng chân thử xem còn tê không.”

Tô Tố thử vận động đôi chân của mình, cảm giác dễ chịu hơn nhiều, cô thu lại đôi chân, “Tốt rồi, vậy… Em đi trước nhé?”

“Đợi chút.” Tiêu Lăng kéo lại cánh tay của cô.

“Còn chuyện gì à?”

Tiêu Lăng không đáp, lạnh nhạt nhìn sang người tài xế phía trước, cảm giác vô cùng uy hiếp. Tài xế tóc dựng cả lên, tinh mắt vô cùng liền bước xuống xe, và đóng luôn cửa xe.

Tô Tố đại khái cũng đoán được anh muốn làm gì, tức thì khóc cười không xong, “Em vẫn còn đi làm đấy.”

Tiêu Lăng chỉ vào môi mình, “Thì coi như là công lao tối hôm qua anh chăm sóc em một đêm, hôn một cái cũng không quá đáng nhỉ?”

Tô Tố lại một lần đỏ mặt, lắc lắc đầu nhìn sang phía ngoài xe những người đang qua lại, ngập ngừng nói, “Có, có thể người trông thấy đấy.”

“Không sao, cửa kính này chỉ có người bên trong nhìn ra được bên ngoài, chứ người bên ngoài không thể nhìn vào bên trong.”

Khuôn mặt của Tô Tố đều là hoài nghi.

Tiêu Lăng giận dỗi, dùng chân đá lên hàng ghế trước, vẻ mặt uy hiếp, “Bây giờ rốt cuộc em có hôn không!”

Cái tình thế ấy có ý nghĩa rằng nếu Tô Tố không hôn thì anh sẽ không cho cô xuống xe, Tô Tố cạn lời, áp môi vào hôn lên, nhưng lại không hôn vào môi anh, mà là nhẹ nhàng hôn lên má anh.

"Này cũng gọi là hôn?"

"Em bị cảm mà, sẽ lây cho anh đấy."

Tiêu Lăng ngây người, tức thì cười ra, vẻ mặt anh có chút vui, "Tô Tố, anh biết là em thích anh mà!"

Rõ ràng là rất quan tâm anh, còn sợ là lây nhiễm bệnh cảm cho anh nữa!

Anh nói mà, Tiêu Lăng anh đây điều kiện tốt thế, muốn có tiền là có tiền có dung mạo là có dung mạo, anh đối xử tốt với cô thế, người phụ nữ này cho dù làm bằng đá, cũng phải khiến lòng cô ấm lên.

"…"

Tô Tố lấm tấm mồ hôi.

Thật rằng muốn để những người nói Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn xem bộ dạng của anh lúc bấy giờ, vừa tự cao vừa nhàm chán, vừa háo sắc vừa vô liêm sỹ, có điểm nào là thấy giống như lần đầu gặp gỡ với vẻ mặt cao thâm khó đoán?

Sự im lặng của Tô Tố theo cảm nhận của Tiêu Lăng là đồng ý ngầm, anh hài lòng gật gật đầu, không làm cô khó xử nữa, cảm giác vô cùng khoái chí vẫy tay với cô, "Được rồi, mau đi làm đi, lúc tan làm thì gọi cho anh nhé, anh đến đón em."

"Hả?" Tô Tố hết cả hồn, cánh tay vừa đóng cánh cửa tức thì cứng đờ lại, vẻ mặt phòng bị của cô nhìn vào Tiêu Lăng, "Bữa tối anh đến đón em làm gì?"

"Đưa em đi gặp bạn anh."

"Nhưng…" Cô vẫn còn công việc phải làm.

"Không được nhưng nhị!" Tiêu Lăng nắm chặt cánh tay cô, vẻ mặt nghiêm túc, "Anh lần đầu tiên dẫn bạn gái đi ra mắt bạn bè, Tô Tố, nếu như em dám cho anh leo cây là em chết chắc."

"Em cả đêm không về nhà rồi, Tiểu Hy nhất định sẽ lo lắng đấy… "

"Gọi điện thoại cho cô ấy không phải được rồi sao!"

Tô Tố tiếp tục viện cớ, “Không được, em với Tiểu Hy tình cảm rất tốt, cả đêm không về còn có thể giải thích cho cô ấy nghe được, nhưng hai ngày không về rồi, cô ấy nói không chừng tưởng em bị bắt cóc, nói không chừng còn có thể báo cảnh sát đấy.”

Tiêu Lăng cau mày không nói năng.

Vẻ mặt Tô Tố căng thẳng nhìn vào Tiêu Lăng, hi vọng rằng anh sẽ mau chóng từ bỏ ý nghĩ trong đầu, hôm qua lúc cô gọi cho hai đứa trẻ đã nói rồi, hôm nay đóng phim xong sẽ về nhà ngay.”

“Nếu như đã như thế… “

Vẻ mặt Tô Tố mong chờ nhìn anh.

Trên mặt Tiêu Lăng hiện lên niềm không thích không hề che giấu, “Nếu như đã như thế… Vậy để An Tiểu Hy cũng nhau đi vậy!”

88. Chương 88

“…”

Đây không phải điều quan trọng, quan trọng là cô không muốn đi!”

Haiz? Hình như có chút gì đó không ổn!

Đầu cô bỗng lóe lên một tia sáng, cô ngóc đầu lên nhìn sang Tiêu Lăng, vẻ mặt hoài nghi, “Anh làm sao biết bạn em tên An Tiểu Hy?”

Cô hình như là chưa từng nhắc qua Tiểu Hy lần nào trước mặt anh, cho dù có nhắc đến, mỗi lần đều là gọi Tiểu Hy Tiểu Hy, Tiêu Lăng làm sao biết được Tiểu Hy họ An!

“Anh điều tra em à?”

Vẻ mặt cô phút chốc thay đổi, giận dữ nhìn anh.

“…”

“Anh có phải đã tìm người điều tra em không!”

“Không có!” Tiêu Lăng phản bác theo phản xạ.

Vẻ mặt của Tô Tố không tin lắm, “Vậy làm sao anh biết được Tiểu Hy?”

Đầu óc của Tiêu Lăng xoay rất nhanh, “ Phạm Lãi nói đấy, trước đó lúc em đi casting không phải đã để lại số điện thoại của cái người tên Lục Ngộ hay sao, sau đó Phạm Lãi hỏi anh ta làm sao liên lạc em, anh ta đã đưa tình hình của em nói hết cho Phạm Lãi nghe hết rồi, Phạm Lãi cũng đã1kể anh nghe hết.”

Có thật như thế không.

Tô Tố chưa khỏi hoài nghi nhìn chằm vào Tiêu Lăng rất lâu, nhìn vào nét mặt của anh nhu thường mới tin cách giải thích của anh.

Trong lòng cô hơi bất ngờ!

Cô làm sao biết được đạo diễn Phạm lại tám chuyện đến thế!

…

Trong phim trường, Phạm Lãi đang kiểm tra đạo cụ đột nhiên hắt hơi một tiếng.

“Đạo diễn Phạm bị cảm rồi à?” Đường Sảng quan tâm hỏi một câu.

“Không có, chỉ là mũi có chút ngứa.”

Phạm Lãi trông mắt thấy nhân viên đã chuẩn bị gần xong, ngoảnh đầu lại nhìn, cau mày hỏi phó đạo diễn kế bên, “Tô Tố vẫn chưa đến à?”

“Vẫn chưa đến ạ.”

“Khẩn trương gọi điện thoại hối thúc đi, để cô ấy tranh thủ, sắp sửa phải mở máy rồi. “

“Vâng ạ. Tôi sẽ cho người liên hệ cô ấy ngay.”

Phó đạo diễn gấp rút đi gọi.

Đường Sảng đã trang điểm xong, thay lên mình bộ đầm dài cổ trang màu xanh lợt, kế bên còn có cô bé trợ lý của cô. Trợ lý là một cô bé mới tầm hơn hai mươi chút, Đường Sảng nháy mắt với cô, cô trợ1lý liền tới

thì thầm nói nhỏ.

"Cái giá của cô Tô to thật, nam nữ vai chính đều đến đầy đủ rồi, nhân viên công tác cũng chuẩn bị gần xong xuôi, nữ phụ quan trọng như cô ta còn chưa đến, không biết cứ tưởng là diễn viên quốc tế đấy."

Âm thanh này nói rất vừa vặn, vừa đủ để Đường Sảng với Phạm Lãi nghe rõ.

Phạm Lãi nhìn sang cô trợ lý, sắc mặt không được tốt lắm.

Đường Sảng thấy vậy liền giả vờ giận dữ, đưa mắt giận dữ nhìn sang trợ lý, "Nói ngông gì thế! Cô Tô bấy lâu nay luôn là người tôn trọng nghề nghiệp, sẽ không đến trễ đâu, đây có thể chưa chuẩn bị xong thôi mà, phân cảnh của cô ấy ở phần sau chị, đợi thêm lát cũng còn kịp. Đạo diễn Phạm, anh đừng nghe cô ta nói bừa, cô Tô nhất định là đang trên đường đến đây, sẽ không trễ đâu."

Cái động tác nhỏ như vậy của Đường Sảng đối với Phạm Lãi vô cùng phản cảm.

Đường Sảng được ai đề bạt, trong nghề ai cũng biết rõ hết, và bây giờ ai đề bạt5Tô Tố lên thì người khác có thể không biết, nhưng anh lại nắm rất rõ. Nói thật ra, so với vẻ bề ngoài thanh tú của Đường Sảng, cá nhân anh rất hâm mộ với Tô Tố. Lấy việc mà cô dám đối đầu với Tiêu thiếu gia thôi thì cũng biết không phải người phụ nữ bình thường dám làm.

Bị Tiêu thiếu gia nhắm được, làm sao mà thoát khỏi được.

Anh đồng cảm với Tô Tố đồng thời cũng rất hâm mộ với tinh thần bất khuất ấy.

Đường Sảng và Tô Tố không hợp là điều đương nhiên.

Anh nghe được vài tin đồn, Tiêu thiếu gia và Tô Tố sau khi quen nhau rồi, những phụ nữ xung quanh anh cũng dần mờ nhạt.

Đường Sảng đương nhiên là có địch ý với Tô Tố rồi.

Và còn nữa là việc Tô Tố với Tinh Quang kí hợp đồng, những phúc lợi mà công ty dành cho người mới cũng có giới hạn, trước đó Đường Sảng được coi là người mới kí hợp đồng với Tinh Quang, với Tiêu thiếu gia lại có chút quan hệ gì đó, phúc lợi đương nhiên không ít. Nhưng bây giờ Tô2Tố đến rồi, Tô Tố không những trẻ hơn Đường Sảng, ngoại hình ưa nhìn hơn Đường Sảng, diễn xuất cũng tốt hơn Đường Sảng, đồng thời, còn nhận được sự coi trọng của Tiêu thiếu gia nhiều hơn.

Và như thế, Đường Sảng lại càng không ưa Tô Tố.

Phạm Lãi dù sao thì cũng sống được ba bốn mươi năm, nếu như ngay cả điểm này còn nhìn không ra thì thật là sống uổng, không có sự dạy dỗ của Đường Sảng, cô bé trợ lý này thì làm sao có thể dám vu khống diễn viên khác?

Phạm Lãi nhìn chằm chằm vào Đường Sảng, vỗ nhẹ vào vai cô thật lòng khuyên bảo, "Đường Sảng à, cô còn trẻ tuổi, sau này còn có rất nhiều cơ hội phát triển, đừng dại gì hủy đi tương lai của mình."

Đường Sảng từng yêu Tiêu Lăng, việc này thì người trong nghề ai cũng biết, cho dù Tiêu Lăng chia tay với cô ấy rồi đi nữa, nhưng dựa vào mối quan hệ như thế, người trong ngành không ai dám đắc tội với cô ta. Chỉ cần cô ta biết điều chút, ngoan ngoãn chút, sau này cho9dù gặp phải sự cố gì, đi năn nỉ Tiêu thiếu gia, nói không chừng Tiêu thiếu gia cũng sẽ niệm tình cũ giúp đỡ cô ta.

Nhưng nếu như cô ấy dám đâm chọt sau lưng, đó chẳng lý trí chút nào.

Anh vẫn còn hiểu lắm về tính tình của Tiêu thiếu gia.

Tiêu Lăng luôn muốn che đỡ người anh yêu nhất, nếu để Tiêu thiếu gia biết được Đường Sảng đối phó với Tô Tố, theo như mối quan hệ khăng khít bây giờ giữa anh với Tô Tố, chỉ cần chọc giận anh thôi, một câu nói thôi là có thể khiến Đường Sảng không thể phát triển tiếp trong nghề nữa.

"Đường Sảng, cô là người thông minh, đừng nên làm chuyện dại dột."

Phạm Lãi nhìn vào vẻ mặt cứng đơ của Đường Sảng, lắc đầu bỏ đi.

Đường Sảng cương trực đứng đấy, nụ cười trên mặt cũng theo đó mà đơ theo, sắc mặt trắng bệch, như là một pho tượng điêu khắc.

Cô bé trợ lý sợ sệt nhìn cô, "Cô Đường, có người đang nhìn… "

Đường Sảng ngây người, khuôn mặt theo phản xạ tiết ra một chút nụ cười, chỉ là trên mặt vẫn chưa1dịu hẳn ra, cho nên nụ cười hiện lên vô cùng lạ lùng kinh dị.

Cô bé trợ lý giật run người.

…

Ở trước cổng vào phim trường.

"Em xin lỗi… "

Tô Tố nói lời xin lỗi vì đã đổ oan cho Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng hứ nhẹ một tiếng, "Anh đại nhân đại lượng không tính toán với em, nhưng thời gian của tối hôm nay em nhất định phải dành ra."

"… Được rồi." Ai bảo cô làm sai trước, cô nghĩ ngợi một hồi, "Anh vẫn không cần phải đến rước em đâu, anh nói em nghe địa chỉ và thời gian, em làm việc xong về nhà thay đồ, trực tiếp cùng Tiểu Hy qua đó."

Cô lúc đầu dự định hôm nay tan ca sớm đi gặp Trương Hân, trông ra chỉ có thể dời đến ngày mai rồi.

Có Tiêu Lăng cho người đến bảo vệ cô, cô cũng có thể tạm thời yên tâm rồi.

"Không được, đến lúc đó anh sẽ đến khu nơi ở rước hai người đi." Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn cô một hồi, "Anh không tin em được."

"… "

Đâu phải là đi gặp phụ huynh, cô có cái gì đâu mà phải nửa đường chạy trốn? Tô Tố im lặng.

Nhưng nếu như Tiểu Hy biết được tin tức này khẳng định sẽ vui lắm đây, Tiêu Lăng dẫn họ đi chơi, nhất định là sẽ đi nơi sang trọng cao cấp, Tiểu Hy là đứa ăn hàng chính hiệu, cho cô ấy một bàn toàn món ngon, cô ấy có thể bò lên bàn chảy nước miếng cho xem.

Tô Tố cởi dây thắt an toàn ra, "Em sắp không kịp rồi, em đi trước đây, nếu không đợi lát đạo diễn Phạm mắng người cho xem."

"Ông ta còn dám mắng em!" Tiêu Lăng không vui nói.

Tô Tố giận dỗi đến trào ngược mắt, "Đạo diễn Phạm ghét nhất là những diễn viên đến trễ, em đi trước đây!"

"Nhớ uống thuốc đó."

Tô Tố bước xuống xe, nhiệt độ bên ngoài xe rất cao, cô khẩn trương tháo nón ra che đi ánh nắng mặt trời, vẫy tay chào Tiêu Lăng, "Em đi đây, có gì lát nói sau."

Vừa nói xong, không quan tâm là Tiêu Lăng có trả lời không, như làn khói chạy đến đằng xa rồi.

Tiêu Lăng với động tác vỗ tay cứng đờ giữa không trung, lạnh lùng hứ một tiếng, anh lại thả cánh tay

xuống lại một cách vô cùng tự nhiên.

Tài xế đang đứng kế bên không mở mắt, giờ vờ như là không thấy động tác này.

Đợi đến Tô Tố đi khuất rồi tài xế mới mở cánh cửa xe ngồi lên ghế lái, ngoảnh đầu kính trọng nhìn Tiêu Lăng, "Tiêu thiếu gia, bây giờ có sang công ty không?"

Tiêu Lăng sửa lại cà vạt, vẻ mặt chắc chắn đến không có biểu cảm, nghĩ đến chuyện xem được tin nhắn tối hôm qua, ánh mắt anh lóe lên một tia sáng lạnh băng.

"Không sang công ty, chở tôi đi hoa viên Xuân Giang!"

89. Chương 89

Hoa viên Xuân Giang Chính là khu nhà ở của Tô Tố và An Tiểu Hy.

Tiểu Hy lần này chúc mừng Tố Tố tìm được trường học ở ngay trong khu nhà ở.Buổi sáng sau khi ăn sáng xong cô sẽ đưa hai đưa nhỏ đến trường

Trước cổng trường,cô ngồi xuống,mỗi tay dắt một đứa,cẩn thận dặn đo cả hai,"Cảnh Thuỵ,hôm nay nếu như hai con tan học rồi mà mẹ nuôi vẫn chưa về nhà,các con tự về nhà trước nhé biết chưa?Nhất định khoing được rời khỏi khu nhà.Còn nữa, Hôm nay mẹ về sẽ mua thức ăn,hai con không được ra khỏi nhà,phải thật sự ở trong nhà,biết chưa?"

Cảnh Thuỵ hôm nay mặc một bộ đồ da đen nhìn rất ngầu mặt không cảm xúc lại càng tăng thêm vẻ lạnh lùng.Cậu nghe lời gật gật đầu,đôi lông này nhỏ cậu lại,"Con biết rồi.Mẹ nuôi,họ vẫn chưa đi sao?"

"Chắc là chưa"

Tiểu Hy có chút không chắc chắn.Sáng hôm qua cô gọi điện thoại cho phòng bảo vệ,Chú bảo vệ hôm qua có phát sinh cãi nhau với gia đình Tô Đại Khuê nên đặc biệt lưu ý chút.Chú nói với cô,tối qua gia đình họ đã lên xe về rồi,nhưng có một người thanh niên trẻ tuổi xuống xe,thuê khách sạn kẻ bên cạnh khu nhà ở lại.

Hừ!

Cái người đó khẳng định là Tô Kiến không phải hoài nghi.

Tiểu Hy hận không thể đấm chết cả cái gia đình chết tiệt ấy,không có sĩ diện?Dùng hai đứa bé để uy hiến

Tố Tố làm kinh doanh cho họ,không dễ gì Tố Tố mới thoát khỏi mối quan hệ với họ,bây giờ lại không cần thể diện tìm đến tận đây.

Tiện nhân đúng là tiện nhân.

Quả nhiên không phải thường lý có thể suy luận được.

"Mẹ nuôi,bọn họ tìm mami rốt cục vì chuyện gì ạ?"Tiêu Thất xoắn váy,gương mặt rất lo lắng.

"Ai mà biết được,nhưng bọn họ tính khí kích động như vậy chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì."Hai đứa nhỏ mặt ngay lập tức thay đổi,Tiêu Hy mặt màu tố sầm nói nhầm lời rồi,ngay lập tức vớt vát,"Hai con yên tâm,mami của các con chắc chắn không có vấn đề gì.Tối hôm qua mẹ có gửi tin nhắn cho mẹ con rồi,để mẹ con hôm nay đi quay phim luôn.Đợi chút chúng ta ra ngoài xem bọn họ có còn đó không,nếu như cả nhà họ vẫn cố tình ở đó,mẹ sẽ trực tiếp báo cảnh sát,đố hộ cũng không dám như vậy!"

"vâng vâng,mẹ nuôi cũng phải cẩn thận nhé,bọn họ rất hư."

Tiểu Thất nắm chặt tay Tiểu Hy,khuôn mặt lo lắng.

Trước kia khi cô bé và anh trai vẫn còn ở trong gia đình đó,người nhà họ Tô cãi nhau thường không cho bọn chúng cơm ăn,có khi còn căm phẫn lườm cô bé và anh trai cô.

"Mẹ nuôi, mẹ nhất định phải chú ý ăn toàn."

Tiêu Hy trong tâm thấy thật ấm áp,cô cười gượng xoa đầu Tiểu Thất,vỗ ngực mình đảm bảo,"Mẹ nuôi là ai nào,bọn họ dám làm gì mẹ, mẹ sẽ đá bay bọn họ.Hai con không phải li lắng,lo lắng quá sẽ biến thành ông già bà già đó."

Tiểu Hy đưa hai đứa trẻ đến trường xong, quay về nhà lái con bọ cánh cứng của cô rời đi.

Ở cổng khu nhà ở quả nhiên nhìn thấy cả gia đình Tô Đại Khuê.

Cả gia đình nhà đó đang đỗ xe độ ngay trước cổng,bốn người nhà họ đều có mặt,bốn đôi mắt không chớp kia đang nhìn vào dòng người ra ra vào vào ở cổng khu nhà.

Mẹ kiếp!

Chú bảo vệ không phải nói người đã đi hết rồi sao!

Thế mà lại quay lại!

Nhưng con người này đúng là không cần thể diện mà

Trước kia Tố Tố một mình đưa hai đứa nhỏ rời khỏi nhà đó cùng không thấy bọn họ giúp đỡ,bây giơ lại muốn tìm cố ấy!Không phải là vẫn muốn tìm Tố Tố mong có ấy đi hiến thân chứ?

Tiểu Hy bị cái suy nghĩ này làm cho buồn nôn không chịu được,trực tiếp đem xe đỗ ra chỗ đỗ xe ơn cổng khu nhà ở,nắn nắn cái ví của cô ấy

Chép chép,đủ cứng!

Cô nắm chặt ví xuống xe,tiếng cửa xe đóng lại Rầm—- ,đăng đăng sát khí lao thẳng ra trước mặt gia đình nhà đó,chống eo mắng lớn.

Mẹ nó,Các người đúng là cái loại với lại không cần danh dự,vẫn còn các mặt đến đây.đồ khốn các người rốt cục đang nghĩ cái gì,vẫn còn muốn hại ai!

An Tiểu Hy! Tô Huệ nghiến răng.

Đúng,chính là tôi Cả gia đình đó biết Tiểu Hy rõ nhất chính là Tô Huệ,cái loại phụ nữa không cần thể diện này lúc còn ơn trường học luôn cản trở Tô Tố.Cô chỉ thẳng mũi Tô Huệ mà quát, Tô Huệ cô đúng là cái loại vô liêm sỉ,ở trường thì ngày nào cũng tuyên truyền bịa đặt làm hủy hoại thanh danh của Tố Tố,bản thân mình thì thối um lại con hãm hại em gái mình.Tố Tố tốt tính gặp với còn bình thường,mẹ nó,tôi nhịn không nổi rồi đó.Cô còn đam làm những cái chuyện đê hèn này,đừng có trách bà đây đem chuyện của cô nói ra ngoài!

Sắc mặt Tô Huệ từng đợt từng đợt trắng bệch,nhìn rất khó coi.

Lúc này đúng vào buổi sáng giờ mọi người đi làm,từng động tĩnh ít đây cũng có thể làm kinh động rất nhiều người,đám người rất nhanh tụ tập lại,bắt đầu chỉ trỏ nhưng người này.

Tô Huệ lại còn là diễn viên hạng ba, trên tivi từng xuất hiện qua,rất nhanh bị người ta nhận ra.

Aiz… Đây không phải là Tô Huệ sao,cô ấy sao ở kẻ đây.

Woa… người nổi tiếng ra đây cãi nhau này,mau quay lại.

Đám người nhanh chóng lấy điện thoại,chụp lia lịa,quay liên tục.

Tô Huệ sắc mặt trắng bệch,màu chóng trốn sau lưng Tô Kiến.

Danh tiếng của với ta đã đủ tai tiếng rồi,nếu như vẫn còn gặp chuyện này,lúc đó khẳng định công ty sẽ bỏ rơi cô ta luôn mất.

Anh,mau làm cho cô ta câm miệng lại

Cần phải câm miệng lại là các người An Tiêu Hy không sợ,đây nơi công cộng,gia đình nhà họ Tô đam làm gì cô?Mắt cô quay một vòng,lớn tiếng quát Ngày hôm nay tôi mới được biết thế nào là mức cao nhất của khoing cần thể diện,gia đình các người đúng là cao cấp của cao cấp!Mọi người thử bình bình luận xem,cái ông già này... coi chỉ vào Tô Đại Khuê Cái ông già này không biết xấu hổ như thế nào mọi người biết không?Hơn hai mươi năm trước,ông ấy từ nông thôn chạy lên thành phố,bơi vì mẹ của bạn tốt tôi điều kiện tốt,ông ta lừa đảo tình cảm người ta.Hai người cưới nhận đăng ký kết hôn rồi nhưng ai mà biết được sau đó lại phát hiện ra,ông ta ở nông thôn sớm đã có vợ rồi,lại còn có hai đứa con.Mẹ của bạn rồi ngay sau đó tức quá mà sinh bệnh.Cái con người này ơi sỉ tới mức nhân lúc bà ấy bệnh nặng,cướp luôn cái công ty mà người ta khổ cực tạo dựng lên.

Đám đông bắt đầu ồn ào,chỉ trỏ gia đình Tô Đại Khuê mà nghị luận.

Tô Đại Khuê sắc mặt sợ hai,Lý Ái Liên muốn chen ngang mắng lại,nhưng Tiểu Hy cơ bản không cho bà ta cơ hội.

à tiểu Hy tiếp tục vạch tội,

Người dì mệnh khổi của tôi cứ như thế tức mà chết.Sau khi dì ấy qua đời,Cái con người vô sỉ này cướp luôn công ty của dì ấy,lại còn đón người vợ chưa đăng ký kết hôn cùng con về nhà bạn tôi ở.Ở tại căn biệt thự của cô ấy,dùng tiền của cô ấy.Khi đó bạn thân tôi tuổi còn nhỏ,bị bọn họ bắt nạt chỉ có thể nói là thảm.Khi đi học,tất cả các khoản chị phí sinh hoạt đều tự kiếm.Hơn một tháng trước bạn tôi thật sự không thể chịu nổi,đem theo vài bộ quần áo bỏ đi.Trong tay cô ấy một đồng cũng không có,chỉ có thể ở nhờ chỗ tôi.Khi ấy gia đình họ ngay cả mặt cũng không lộ diện!Bây giờ tốt hơn,bạn của tôi không dễ dàng gì mới có thể ổn định được cuộc sống,bọn họ lại tìm tới làm phiền.Danh dự của họ bị chó gặm rồi sao!

Đám người bao quanh chỉ trỏ,Tô Đại Khuê mặt đỏ bừng,ông ta căn răng nhìn An Tiêu Hy căm phẫn, Cô nói năng linh tình gì đấy!

Tôi nói linh tinh hay không trông thâm tâm ông biết rõ nhất..haha,Còn có việc còn bẩn thỉu hơn tôi không muốn nói.Tô Đại Khuê,ông có còn lương tâm không!Nếu như vẫn còn chút đầu óc,làm ơn của ra xa chút,từ nay về sau đừng có mà làm phiền cuộc sống của Tố Tố!

90. Chương 90

Khoing ngờ rằng tình hình gia đình của Tô Huệ là như thế này.

Không thể biết được,bề ngoài tươi sáng mỹ lệ,bên trong thì thối nát với liên sỉ.

Dám người ái cũng khinh bỉ,lớn tiếng bình luận.

Tô Kiến điên lên,mặt mũi tối sầm bước nhanh đến trước mặt An Tiểu Hy,nắm chặt nắm đấm, Cô im mồm ngay

Tiểu Hy sợ gì anh ta.

Gân cổ đằng đằng sát khi không hề run sợ trước Tô Kiến, Tôi mà sợ cái lúc các người sao?Tô Kiến,anh thứ đam động tay xem,tôi tìm luật sư kiện cho anh không còn quần để mặc ấy chứ!

Gia đình An Tiểu Hy cô trong xã hội không phải giới thượng gia, nhưng điều kiện gia đình cũng không tồi!Cô khoing phải người thành phố,nhưng cha của cô ở quê có mỏ than.Mấy năm trước kiếm không ít tiền,cô là bao bối duy nhất trong nhà,từ nhỏ việc cô không bao giờ sợ chính là làm loạn.

Có bố mẹ chống lưng cô nào sợ ai!

Càng nói đến mấy năm nay cô kẻ thành phố a này đâu có ở không.Mặc dù cô khoing có tiếng tăm gì,nhưng mối quan hệ của cô rất nhiều,Tô Kiến chỉ cần động vào cô,cô có thể tìm luật sư kiện anh ta tội cố ya gây thương tích,cho anh ta ngồi tù mọt giống luôn!

Cô!

Tô Kiến giơ nắm đấm vừa định xông lên.

Tô Huệ nhìn thấy tình cảnh không hay cho lắm,nhanh chóng chạy tới ôm chặt cánh tay anh ta,nhẹ nhàng khuyên anh ta Anh,bình tĩnh chút,chúng ta không được động tay!

Bao nhiêu người,nếu như bọn họ dám động thì dù có thế nào cũng không rửa sạch được.

Cô ta ở bên cạnh Tô Kiến dùng âm lượng chỉ đủ để hai người nghe thấy, Anh,nhịn một chút,đợi đến khi không có người hãng ra tay...

Tô Kiến cắn chặt răng kiềm chế lại,chỉ lườm Tiểu Hy không một chút thiện cảm nào.

Tiểu Hy hai tay ôm trước ngực cười nhạt, Hai người các ngươi lại định âm mưu gì à?đừng nghĩ là tôi không biết,đang tính toán thương lượng làm như thế nào để đối phó với tôi chứ gì,An Tiêu Hy này không dễ bị dọa đâu.Các người nhanh mà vút khỏi đây đi,đừng có thể không khí ở đây bị ô nhiễm!

Tô Đại Khuê mặc dù mười phần phẫn nộ,mà tính nhẫn nại lại tốt hơn chút.Sắc mặt ông ta ủ rũ trợn mắt nhìn An Tiểu Hy,lạnh lùng nói, Là An tiểu thư phải không,việc trong gia đình chúng tôi cô hình như cố chút hiểu nhầm rồi thì phải.Chúng tôi hôm nay tới tìm Tô Tố là có chuyện quan trọng,Tô Tố cô ấy sao không tự mình ra đây mà lại để người bạn tốt như cô tới đỡ dao thế này vậy?

Đây là cách muốn dội nước bẩn lên người Tô Tố đây mà!

Tiểu Hy cười nhạt, Ông nghĩ Tố Tố cố ya muốn trốn ông không dám ra khỏi nhà sao?Tô Đại Khuê,mặt ơi g chưa đủ lớn như vậy đâu.Tối qua khi ông tới tôi đã nói với ông rồi,tối qua trời mưa to như vậy,cô ấy đi làm ở nơi xa,do đó tối qua ngủ bên ngoài không về nhà,hôm nay cô ấy sẽ đi làm luôn.Ha ha,ông còn khoing tin còn để Tối Kiến trực ở đây nguyên đêm,thế đã đành.Hôm nay vừa mới sáng sớm ông lại đến đây!Thật ra tôi cũng rất tò mò muốn biết ông tìm Tố Tố để làm gì cơ,hay là công ty lại sắp đóng cửa rồi.Thấy Tố Tố quá xinh đẹp nên muốn cô ấy bán thân hả?

Cô thấy sắc mặt của Tối Đại Khuê càng lúc càng khó coi,cười càng lúc càng đắc ya hơn Nói cho cùng gia đình các người vô liêm sỉ như này,việc nào làm người ta cảm thấy buồn nôn các người cũng có thể làm được.Nhưng theo tôi nghĩ ông đừng có trông mong vào Tô Tố quá.Ông đâu có phải chỉ có một đứa có thể bán thân,bán Tối Huệ đi.Nói cho cùng cô ta cũng đã trèo lên giường bao nhiêu đàn ông,thêm một người nữa cũng có sao đâu.

An tiểu thư tôi khuyên cô đừng có quản chuyện người khác quá,đây là việc gia đình chúng tôi Tô Đại Khue sắc mặt dữ tợn dần lên.

Ông nghĩ tôi muốn quan tâm cái chuyện rẻ rách của gia đình các người à,Tô Đại Khuê,chỉ cần ông không đến tìm Tố Tố,ông muốn làm gì thì làm.Tôi thà liếm giầy cửa mình cũng không thèm nhìn ông một cái đâu.Nhanh xuất đi đồ khốn nạn,đừng có làm bẩn cái khu này.

Lý Ái Liên nhìn thâu đám người càng ngày càng đông,trong tâm căm hận An Tiểu Hy quản việc thừa quá,nhưng bà ta không thể đem tiền đồ của con gái mình ra cá cược,mở cửa xe bên cạnh,đẩy vội Tối Huệ vào xe.

Tô Huệ tức ôm chặt túi ấm ức ném lên ghế trước

Vừa rồi xém chút nữa cô ta đem chuyện Tô Tố sinh con để lộ ra.Có chuyện sinh con ngoài dã thú,chắc không ai tiếp tục hoài nghi cái thân phận"đáng thương"của cô ấy nữa rồi.Nhưng cô ta nghĩ tới hôm Tôbua tiệc Tố Tố cảnh cáo cô ta,nên ngập ngừng.

Nếu như cảnh sát mà điều tra,ddiefu tra ra cô ta thì cô ta chết chắc rồi.

Tô Tố,tôi với cô chưa xong đâu!

Lý Aí Liên ở bên ngoài xe đưa tay kéo Tô Đại Jhuê,nói nhỏ."Ông à,chúng ta nên đi thôi,Tô Tố hình như thật sự không có ở nhà."

Bộn họ vốn dĩ đến chặn người,nhưng không nghĩ rằng lại biến thành mất mặt như thế này.

Lý Aí Liên nham hiểm nhìn An Tiểu Hy một cái.

Bây giờ người đang đông không thể làm gì cô ấy,nhưng chắc chắn sẽ có lúc sơ hở,

"Ông à chúng ta đến phim trường tìm Tô Tố,cô ta chắc chắn không thể không đi đóng phim cũng không thể không về nhà!"

"Đi!"

Tô Đại Khuê nén nguyên cục tức trước ngực,bị một con tiểu nha đầu chặn họng không nói được bất kỳ một câu gì

Ông ta đem cai mối thù này tính hết lên người Tô Tố.

Trước kia ông ta vẫn còn quan niệm giữ chút tình cha con,nhưng nay hoàn toàn hết rồi,

Cả gia đình bốn người lên xe,u ám rời đi.

...

Xe cuốn bụi rời đi,An Tiểu Hy liên nhìn theo xe giơ ngón tay giữa.

Thật là cái loại không cần danh dự,để cho bọn chúng u ám như thế mà biến vậy.

Vừa quay người đối mặt với mọi người,cô lại hồi phục hình tượng nhẹ nhàng,cười hiso mắt vui vẻ,"Hôm nay cảm ơn tất cả mọi người đã ở đây làm chứng,nếu không không khẳng định cái gia đình đó đã đánh tôi rồi.Tô Huệ cai minh tinh hạng ba ấy,video trong tay mọi người có thể đem bán cho tin tức giải tri,có khi có thể kiếm được chút tiền đó."

"Nên làm nên làm mà,cái loại đó thiếu người dạy dỗ."

Tiểu Hy cười híp mắt,hoàn toàn không thể nhìn ra miệng lưỡi vừa mới ác thế nào.

Nhóm người nhìn thấy không còn chuyện gì để xem nữa,rất nhanh đã giải tán.Tiểu Hy nhìn thời gian trên đồng hồ,hét lớn một tiếng,chạy ngay về phía xe

Aaaaa,chết chắc rồi!

Mắng người đã quá,hiển nhiên quên cả thời gian,cô bị muộn làm mất rồi!

…

Tiêu thiếu gia,chúng ta đi đâu bây giờ?

Phía bên kia đường đối diện trước cửa hoa viên Xuân Giang,Tiêu Lăng và lái xe đã chứng kiến toàn bộ sự việc xảy ra ở trước cửa ra vào.

Tiêu lăng quay đi chỗ khác,nghĩ về việc vừa nãy An Tiểu Hy bảo vệ Tô Tố,những hiềm nghi về cô giảm đi không ít.Anh ra lệnh cho tài xế, Đợi chút nữa hãy nói một tiếng với thư ký Trương,để cô ấy chào hỏi các biên tập của các tin tức giải trí lớn,đem quốc vương của Tô Huệ đào lên.

Tài xế kinh ngạc nhìn Tiêu Lăng một cái,nhìn thấy anh có không hề cười,nhanh chóng gật đầu Vâng

Tài xế kinh ngạc không tả,anh ta là tài xế ở chỗ Lão Trạch,lão gia vì muốn để anh ta tìm hiểu xem bạn gái của thiếu gia là nên cố ý điều anh ta đến làm cho thiếu gia.

Tiêu thiếu gia mặc dù có trong tay một nửa đế chế giải trí,nhưng từ trước đến giờ không bao giờ động tay vào việc của làng giải trí.Cho dù trước kia có cặp cùng Đường Sảng,quá trình để đưa Đường Sảng trở nên nổi tiếng cũng chỉ giống như đưa những người mới khác.Đường Sảng được thành công như bây giờ cũng là do tự thân cô ta đấu tranh có được.

Đây là lần đầu tiên Tiêu thiếu lợi dụng mối quan hệ của mình để tạo nên tin tức giải trí.

Nhưng mà… Đây không phải là ngụy trang để cho Tô Huệ nổi tiếng sao?

Hay còn——phong sát cô ta

Đúng Tài xế thởi dài,anh nói rồi mà,Tiêu thiếu gia làm sao lại có thể nhân từ như vậy được Tha quay đầu hỏi Tiêu thiếu gia Tiêu thiếu gia,bây giờ chúng ta về công ty phải không?

Không đi Tiêu Lăng cau mày Đi theo xe nhà họ Tô

91. Chương 91

Tiêu Lăng gặp không ít loại người không cần danh dự.

Đặc điểm lớn nhất của những người này đó là không từ bỏ

Cho nên đi theo xe của gia đình Tô Đại Khuê đến phim trường,anh hoàn toàn không ngạc nhiên.

Xe dừng lại trước của lớn của phim trường.

Tiêu Lăng lại một lần nữa gọi một cuộc điện thoại cho Lãnh Mạc.

Điện thoại rất nhanh được bắt máy,âm thanh Lãnh Mạc kèm theo chút khàn khàn,giống như vừa ngủ dậy Đại ca,chuyện gì vậy

Lãnh Mạc đó là người kinh doanh hộp đêm,cơ bản đều là ngày đêm đảo ngược.Lúc này đang ngủ thì cũng là đúng thôi.

Tiêu Lăng nói thẳng vào vấn đề Đưa vài người đến đây dậy dỗ cho tôi vài người

Dậy dỗ người Lãnh Mạc bất ngờ

Đại ca đã nhiều năm rồi không động tay đánh người rồi!

Vài người không được vừa mắt cho lắm,việc này để cậu đứng ra vẫn tốt hơn.

Được thôi,bây giờ đại ca đang ở đâu

Trước cửa phim trường.

ok,em đưa người qua ngay lập tức.

...

Chưa đến nửa tiếng sau Lãnh Mạc đưa ba xe nhân lực đến phim trường.Tài xế đứng bên ngoài xe,nhìn thấy Lãnh Mạc bước xuống xe tiến tới,kính cản mở của cho anh ta Chào Lãnh thiếu gia,thiếu gia của chúng tôi mời ngài lên xe.

Lãnh Mạc mặc áo sơ mi đen,quần dài đen,anh ta rất cao,ánh mắt có chút lạnh,cái khí thế của anh ấy làm cho người khác có chút cảm giác khó thở.

Gập người lên trên xe.cái khí thế của anh ấy tạm thu lại

Tiêu Lăng ngồi ở ghế sao, sắc mặt có chút mệt mỏi,nhìn thấy Lãnh Mạc có chút khó nói Cậu cho tôi mượn vài người là được rồi,sao lại phải đích thân tới làm gì.

Đâu phải đến họp náo nhiệt đâu,may mà Tôn Tử không ở đây,không nhất định đòi đến rồi.Tối hôm qua anh không phải đi biển cùng với bạn gái hay sao,sao lại nhanh quay về vậy,lại còn có chuyện này xảy ra nữa.

Tiêu Lăng ngày hôm nay khác trước kia rất nhiều.Anh ấy là một người yêu cầu rất cao,thị hiếu cũng cao.Áo sơ mi phải là làm sao cho không còn một chút nếp nhăn mới chịu mặc,áo véc cũng vậy,giầy da chỉ cần có một chút bụi thôi anh ấy cũng nhất định phải lau cho sạch sẽ.

Nhưng ngày hôm nay nhìn có chút không được đúng lắm,quần áo nhìn cũng được gọi là thích đáng,nhưng áo sơ mi bên trong áo véc thì lại có chút nhầu nhĩ,sắc mặt lại còn mệt mỏi.

Tối qua bị người ta hút cạn hay sao anh ta nói đùa

Tiêu Lăng quay từ từ lại nhìn anh ta Cậu từ khi nào cũng biến thành giống Tôn Tử hay tám chuyện vậy

Lãnh Mạc vẫn cười Cuộc sống của người khác em đương nhiên là không tám rồi

Anh ta chỉ tám chuyện của người đại ca đã năm năm rồi không có rung động này thôi Bị hút cạn thật rồi sao?

Đừng nhắc nữa,tối hôm qua cô ấy dính nước mưa,sốt nguyên cả đêm,tôi cả đêm không ngủ được Tiêu Lăng day day tâm mày.

Anh chăm sóc

Không thì sao

Tiêu Lăng hừ một tiếng,người con gái của anh anh không muốn người khác động vào

Lãng Mạc không còn cười nữa,nghiêm túc nhìn anh anh quyết định chính thức yêu đương rồi à,Nếu như là nghiêm túc,anh nên xóa sạch nhưng người phụ nữ linh tinh bên ngoài,đừng để đến lúc lại có chuyện xảy ra.

Bên cạnh anh làm gì còn người phụ nữ nào.

Tiêu Lăng hoàn toàn không quan tâm,nhìn anh ta Xem ra cậu cũng có kinh nghiệm nhiều đó

Lãnh Mạc ngồi ở ghế sao thở dài nặng nề Đừng nhắc nữa,phiền chết đi được,người phụ nữ đó làm gì cũng không có đạo lý nào nói được,Cũng chỉ vì ần trước em lên giường với một em trẻ ở Đế Cung đó,ai bảo cô ấy khi đó ra nước ngoài quay phim,em lại còn phải thay cô ấy giữ thân như ngọc hay sao! Anh ta nhìn Tiêu Lăng đang xem náo nhiệt,thấy rât tức giận Anh đừng có không thèm để tâm đến điều này,không thì lần sau là lại đến lượt anh phiền đó

Lãnh Mạc nghĩ ngợi,anh em mấy người bọn họ thật sự rất thảm.

Trừ Tôn Tử.

Mộ Bạch trồng si một người phụ nữ trong làng giải trí,người phụ nữa của anh cũng là người trong nghề.Bây giờ Tiêu Lăng để ý cũng là người trong nghề.

Tiêu Lăng nghe thấy lời Lãnh Mạc nói liền cau mày Đừng có xếp tôi và Tôn Tử giống nhau

Anh làm gì có nhiều bạn tình như vậy

Không phải là còn có vị đại tiểu thư nhà họ Mạc đó hay sao,người phụ nữ ấy không phải là cái gì Thiện Vụ đó.Cô ấy cũng vừa vặn bây giờ đi ra nước ngoài du lịch,về đến nơi mà biết anh có người yêu kiểu gì cũng làm ầm lên đòi chết,tốt nhất anh nên giải quyết sớm đi

Đầu của Tiêu Lăng càng đau hơn đừng nhắc cô ta nữa

Lãnh Mạc nhún nhún vai,không nhắc thì thôi,cũng không phải việc làm cho anh ta phải đau đầu.Anh ta nhìn về phía đối diện bên đường là một chiếc mec,hất hàm là bọn ho?

Tiêu Lăng sắc mặt trầm xuống Dạy dỗ cho bọn họ một trận,cho bọn họ biết người nào có thể động vào người nào ngay cả nghĩ cũng không được phép

Có liên quan đến vị đó phải không

Tiêu Lăng cười lạnh, 1 là bố đẻ,1 là mẹ kế,1 đôi anh chị cùng cha khác mẹ

Vị kia của anh là con ngoài giá thú sao?

Giống y như cách anh nghe thấy thư ký Trương nói,Tiêu Lăng tâm lý mười phần khôn thoải mái.Anh có thể đoán như thế,nhưng người khác không được.Anh cậu mày nhìn Lãng Mạc Đừng nói linh tinh,Tô Đại Khuê vì tiền bỏ rơi vợ con,che giấu lý lịch hôn nhân…

Lãnh Mạc hiểu gật gật đầu thì ra là cái loại cặn bã,được,việc này để em.Tuyệt đối không thể để cho gia đình nhà đó làm phiền chị dâu được

Anh ta rút điện thoại ra nói vài câu,rất nhanh cúp máy.Nằm rạp trước cửa sổ xe Đợi xem kịch hay thôi

Tiêu Lăng không thèm xem

Cái loại hoàn toàn không có huyền niệm có gì đáng để xem.

Điện thoại của Lãnh Mạc gọi chưa đến một phút,mười mấy người mà anh ta đưa đến đều xuống xe.Mỗi người trên tay đều cầm đồ,người cầm gậy gậy sắt.

Tiêu Lăng nhìn một cái liền quay đi chỗ khác,nằm dựa lên ghế chợp mắt nghỉ ngơi Đừng để xảy ra án mạng

Họ rất biết điều

Kể cả có xảy ra án mạng cũng không có gì đáng lo.

Lãnh Mạc chơi điện thoại,nhìn đám người đó đang đập xe,từ từ thu hồi dần tầm mắt,thỉnh thoảng từ từ hỏi anh Đại cả,anh nói xem làm như thế nào để dỗ cho phụ nữ hết giận?

Tiêu Lăng mở to mắt nhìn anh ta cười không cười nổi

Lãnh Mạc vẫn giữ nguyên bộ mặt đó,hoàn toàn không biểu hiện cảm xúc gì,Nhưng Tiêu Lăng hoàn toàn hiểu anh ta,người mà anh ta không để ý,anh ta không bao giờ để ý sống chết,càng không thể quan tâm một người phụ nữ giận dỗi làm sao

Việc này cậu nên đi hỏi Tôn Tử. Tên tiểu tử ấy phụ nữ một đống,nhưng cậu ta lại biết cách dỗ ngọt từng người

Hỏi hắn kiểu gì cũng bị hắn cười chết anh ta đâu có ngốc anh ta quay đầu nhìn Tiêu Lăng Đại cả,cho em một lời khuyên.

Nếu là trước kia,Tiêu Lăng nhất định đưa tiền cho anh ta đi ném,phụ nữ ai mà chẳng yêu tiền.Tất cả tức giận đều chỉ bắt nguồn từ việc muốn có tiền,chỉ cần đưa tiền cho cô ta mua một bộ trang sức,bảo đảm cô ta sẽ cười vui mày vui mắt cười ngay.

Nhưng sau khi gặp Tô Tố,anh có chút không giám quyết định nữa.Tô Tố người con gái đó anh dám dùng tiền ném cô ấy,cô ấy chắc chắn đam ném lại.

Tối Lăng trầm tư một lúc,cho anh ta một ý kiến rất hay Nếu như đau khổ vì cậu,thì cậu dùng trái tum mình dỗ.Thuận theo tâm nguyện của cô ấy,như thế thì điều gì cũng thuận rồi.

Lãnh Mạc mím môi trầm tư,gõ nhẹ vào cửa xe,kiểu dáng như có rất nhiều việc cần phải nghĩ.

Hai người khoing nói gì cả,Tiêu Lăng hướng ánh nhìn về phía bên kia đường.Mười mấy người

Mười mấy người đã đạp chiếc xe ấy nát bét rồi,xong quanh người qua lại sợ hãi kêu gào trốn chạy,cửa kính xe bị đập vỡ.Mười mấy người kéo bốn người trong xe ngay cả lái xe cũng bị đánh luôn một trận.

Tô Đại Khuê kéo Lý Ái Liên đỡ lưng cho ông ta,Lý Ái Liên bị đánh hai cái vừa sợ vừa đau,nước mắt nước mũi đầm đìa.Đứng ơn bên kia đường mà cũng có thể nghe thấy tiếng gào thét như lợn bị giết của bà ta.

Cái tên Tô Đại Khuê này đúng không phải là người,có thể kéo vợ ra để đỡ gậy hộ Lãng Mạc quay ra nhìn một cái,ngay lập tức xem thường thốt lên Cạn bác quá mức

Tiêu Lăng cười lạnh một tiếng không nói gì.

Như thế này đã là gì, ngay cả con đẻ của mình còn có thể đem bán,loại người này đạo đức đã chết từ lâu rồi,khoing có điểm dừng.

Mọt lúc rất nhanh bốn người nhà Tô Đại Khuê đã thấy máu rồi.Tô Đại Khuê bị thương nặng nhất,đầu đầy máu,năm trên mặt đất không biết sống chết thế nào.

Mười mất người đáng xong ngay lập tức giải tán,chỉ còn lại bốn người nhà họ Tô đang thương tích đầy mình.

Tiêu Lăng thu tầm nhìn lại, nhìn Lãnh Mạc Hôm nay nhớ giữ phòng vip của Đế Cung,gọi Mộ Bạch và Tôn Tử qua đó,Tôi muộn chút đưa Tô Tố qua đó.

92. Chương 92

Chuyện của gia đình 4 người Tô Đại Khuê, dưới tình trạng Tô Tố hoang toàn không biết được xử lý xong rồi.

Thế nhưng cô bây giờ phát hiện càng đau đầu hơn không phải chuyện này, mà là tình trạng của đoàn làm phim.

Cũng không biết có phải cảm giác cảu cô bị sai, sau khi tiến vào đoàn làm phim, cô liền cảm thấy mọi người nhìn cô có chút kỳ quái.

Cô đã nhiều lần phát hiện có người nhìn trộm cô, nhưng khi cô quay đầu lại thì những người đó lại ngoảnh mặt đi, giả vờ tay đang bận việc

Vốn dĩ Tô Tố đã đau đầu, bây giờ càng đau hơn.

Cô tóm lấy tóc, việc gì họ nhìn cô như thế?

Nổi da gà sau lưng quá.

"ái...Tô Tố cuối cùng cô đến rồi, nhanh chóng đi thay y phục hóa trang, đợi chút nữa thì đến đoạn của cô rồi"

Phó đạo diễn gấp gáp chạy lại, nhìn thấy Tô Tố nhanh chóng vẫy tay gọi cô, "nhanh lên nhanh lên, cô còn không đến thì đạo diễn sẽ bắt tôi gọi điện thoại cho cô rồi"

Tô Tố cũng chẳng thèm để ý thêm sự kỳ quái đó nữa, nhanh chóng chạy qua, "vâng vâng, tôi giờ đi hóa trang ngay"

Thay xong y phục, Tô Tố đến phòng hóa trang để trang điểm

Cô là người mới, chỉ có thể cùng diễn viên quần chúng dùng chung một phòng hóa trang, vì vậy phòng hóa trang vô cùng lộn xộn, nhưng đoạn phim hôm nay đều là diễn viên chính, mấy đoạn của diễn viên chính đều diễn phía trước cô, đã chuẩn bị thì đi rồi, vậy nên lúc này trong phòng hóa trang chỉ có một mình cô thôi.

Thời gian này ở trong đoàn làm phim cô và thầy hóa trang đã trở nên thân thiết, vậy nên khi sắc mặt của thầy hóa trang cũng thay đổi lạ lung, Tô Tố cuối cùng cũng không nhin được nữa.

"chị Lý, sao chị lại nhìn em như vậy?"

Chị Lý thả tóc của Tô Tố xuống, khuôn mặt có lời muốn nói nhưng nói không được.

Trong lòng của Tô Tố khó chịu như bị mèo cào

"chị Lý, có phải trong đoàn làm phim xảy ra chuyện gì phải không, hôm nay mọi người lạ thường thế nào ấy?"

Thầy hóa trang là phụ nữ trung niên gần 40 tuổi, tính cách khá ôn hòa thân thiện, nghe thấy Tô Tố hỏi như vậy, trên mặt cô nhăn nhó lại.

"em...thật sự không biết?"

"có liên quan đến e sao?"

Thầy hóa trang lưỡng lự một chút, chỉ về phía tủ treo y phục của Tô Tố, "Tô Tố, bộ quần áo đó của em là em tự mua hả?"

Quần áo?

Cô hôm nay mặc bộ đồ là do Tiêu Lăng chuẩn bị giúp cô à.

Tô Tố gãi tóc, "một người bạn của em tặng ạ, sao thế ạ?"

Chẳng lẽ là vấn đề của trang phục.

"chị Lý, chị đừng chơi đoán câu đó với em nữa, nói nhanh lên đi mà, bộ đồ của em làm sao?"

Chị Lý ngắm nhìn tỉ mỉ cô ấy một hồi, nhìn thấy mặt cô thành thật, thì mới thở dài, "em có biết bộ đồ đó của em bao nhiêu tiền không? Con số này nè" chị Lý giơ tay lên biểu đạt con số, nhìn thấy vậy Tô Tố trừng lớn con mắt, cô lắc lắc đầu, "mắt người trong đoàn làm phim người này tinh nhanh hơn người kia, chắc đã nhìn ra rồi"

Trong tim chắc còn không biết nghĩ như thế nào nữa.

Bởi vì cái ngày khi Tô Tố đến thử ống kính máy quay mọi người đều nhìn thấy trong mắt, lúc đó Tô Tố đến cái điện thoại cũng không có, bây giờ lại có thể bộ đồ đắt tiền như này, trong cái nhìn của người khác, khẳng định có suy nghĩ gì đó đối với Tô Tố.

Thế nhưng chị Lý với Tô Tố cũng được xem như thân thiết, đối với tính cách của Tô Tố cũng có thể khẳng

định, cô tuy là người mới, nhưng làm việc mười phần dày dặn kinh nghiệm, đối với bất kỳ ai trong đoàn làm phim cô đều khiêm nhường lễ phép. Bởi vì là nữ diễn viên chính thứ hai, cô cũng thường xuyên bỏ tiền túi mời nhân viên trong đoàn uống nước

Chị Lý vẫn rất tin con người của cô, vậy nên hoàn toàn không hề nghĩ theo chiều hướng xấu, chỉ là cảm thấy cô xinh đẹp như vậy, tính cách lại tốt, có người theo đuổi cũng là chuyện bình thường.

Cô cui đầu xuống tiếp tục giúp Tô Tố tạo hình, nhìn mặt cô phiền muộn, nhịn không nổi cười an ủi, "em cũng không phải phiền não như vậy, trong giới giải trí vốn dĩ là mảnh đất rắc rối, em có làm tốt hơn nữa thì cũng có người nói em không tốt"

Tô Tố muốn khóc mà không có nước mắt.

Cô là đang xót ruột à!

Một bộ trang phục mà cần đến 6 con số!

Cô nhịn cả một cục máu trong ngực!

Đủ để cô và hai đứa bảo bối ăn ngon 2,3 năm rồi!

Khiếp trước cô là nữ minh tinh hạng 2, thu nhập cũng xem như không tồi, nhưng bởi vì từ nhỏ đã chịu khổ qua, những thứ xa xỉ cô rất ít khi mua. Người khác có tiền thì đều làm ăn đầu tư, chỉ có cô ngốc nghếch tiềm kiếm được ở trong tay mình thì mới an toàn, tất cả số tiền cô kiếm được đều bị cô gửi trong ngân hàng.

Một bộ đồ mặc sinh hoạt hàng ngày mà cần đến 6 con số, điều này đối với cô hoàn toàn là con số trên trời à!

Trước mắt Tô Tố tối sầm lại, xuýt chút nữa thì ngất rồi.

...

Không dễ dàng gì để hóa trang xong tạo hình, bên ngoài phó đạo diễn bắt đầu giục rồi.

"Tô Tố, nhanh lên lập tức đến cô rồi"

"đến đây đến đây"

Tô Tố gấp gáp, bật đứng dậy

Trước mắt tối đen lại, cảm giác chóng mặt ập đến.

“ái, không sao chứ?” chị Lý vội vàng đưa tay ra đỡ lấy cô, đỡ xong thì cảm nhận ngay không ổn, “Tô Tố, em có phải đang phát sốt không, nhiệt độ cơ thể rất nóng. Không sao chứ, nếu không thì để chị nói một tiếng với đạo diễn, xem có thể quay tiếp được không”

“không sao ạ”

Sắc mặt Tô Tố có chút trắng bệch, cô nỗ lực bám lấy bàn hóa trang đứng dậy, “không cần không cần ạ, hôm nay phim trường cảnh cuối cùng rồi, không được kéo dài nữa.” nhìn thấy nét mặt lo lắng của chị Lý, trong lòng Tô Tố ấm áp, “thật sự không có gì, trên người em có mang theo thuốc, đợi chút quay xong uống vài viên là được ạ”

“thanh niên trẻ các em à, quá phấn đấu rồi, sức khỏe kém đi, về sau lớn tuổi thêm chút nữa thì sẽ biết khó chịu thôi.”

…

Mỗi lần quay đoạn của Tô Tố đều một lần là qua, đây cũng là một trong những nguyên nhân Phạm Lãi rất quý mến cô, Tô Tố giúp ông tiết kiệm quá nhiều thước phim rồi.

Một khi quay là 3,4 tiếng, đợi sau khi đạo diễn quát “cắt”, đoạn phim của cả sáng nay của cô kết thúc rồi, chân Tô Tố đứng không vững, nặng nề lắc một chút, Trần Kiêu diễn cùng cô nhanh mắt nhanh tay đỡ lấy cô.

“không sao chứ?”

“không sao”

Cô vừa rồi tinh thần căng thẳng quá lâu, một khi thả lỏng xuống thì cảm thất toàn thân ớn lạnh, đôi chân cũng vô cùng mỏi nhừ.

Phạm Lãi thấy vậy cũng xen vào.

“không sao…”

“cô ấy đang phát sốt” Trân Kiêu cắt ngang lời nói của Tô Tố.

Phạm Lãi trong tim lo lắng, cùng với Trần Kiêu mỗi người một bên vai đỡ cô, "ở đây không thông thoáng, trước tiên ra bên ngoài ngồi một chút"

Toàn thân Tô Tố không còn chút sức lực.

Trong phòng quay phim vô cùng khó chịu, cô có chút không thể hít thở.

Phạm Lãi và Trần Kiêu đưa cô đến ngồi lên ghế bên ngoài, bên trên ghế có chiếc ô che nắng rất lớn, vừa đủ để che ánh nắng ở bên ngoài, ghế này chuyên dùng cho ngôi sao lớn khi đóng phim nghỉ ngơi dùng.

Lúc này Đường Sảng đang ở dưới chiếc ô khác nghỉ ngơi, trợ lý ở bên cạnh cô bận rộn vô cùng.

"còn ổn không, nếu không ổn thì đi bệnh viện" Phạm Lãi lo lắng nhìn Tô Tố.

Ông vừa mới đỡ Tô Tố thì cảm thấy nhiệt độ cơ thể cô rất cao, lúc này nhìn thấy rõ ràng mặt cô hai má đỏ ửng, càng thêm lo lắng

Ông không dám xem nhẹ, sức khỏe Tô Tố xảy ra vấn đề gì, đến lúc Tiêu Lăng biết được sẽ cạo da của ông mất!

"không cần phải đi bệnh viên đâu"

Cô nằm lên trên ghế thì cảm thấy ngực đã thoải mái hơn nhiều, "chiều hôm nay còn một cảnh quay nữa, quay xong thì có thể thu công rồi."

"nhưng sức khỏe của cô…"

"thật sự không có gì, tôi có mang theo thuốc rồi, đợi chút ăn xong uống thuốc là được rồi" cô nhìn thấy Phạm Lãi cau mày, mặt không đồng tình, liền nói, "chiều hôm nay còn cảnh quay cuối cùng, quay xong rồi vẫn không ổn tôi lập tức đi bệnh viện"

"…được thôi"

Công việc của Phạm Lãi cũng nhiều, chăm sóc không được Tô Tố, rất nhanh kéo theo Trần Kiêu quay lại xem cảnh vừa mới quay xong.

Đợi người đều đã đi hết, Tô Tố mới thở ra một hơi nặng nề, đổ xuống ghế.

Cô rất muốn nghỉ ngơi, nhưng có người không chịu à.

Đường Sảng ở bên cạnh giọng nói khẽ truyền đến, “giả tạo!”

93. Chương 93

Đường Sảnh thật sư không thích Tô Tố, từ lần đầu tiền nhìn thấy cô tại Tinh Quang, cô đã có mạnh mẽ cảm giác sự khủng hoảng.

Cảm giác của cô quả nhiên không sai, sau khi Tô Tố đến, tât cả những gì cô vốn có đều bị cô ấy cướp mất.

Tài nguyên cô có thể lần nữa cướp lấy.

Nhưng còn Tiêu Lăng!

Cô yêu anh à!

Chỉ bởi vì Tô Tố xuất hiện, thế nên anh đối với cô không chút quan tâm nữa.

Cô biết dựa vào tình cảnh trước mắt của cô tốt nhất không nên gây sự với Tô Tố, nhưng cô không nhẫn nhịn được, cô làm sao có thể nhẫn nhịn bị cô ấy trèo lên đầu!

Đường Sảng từ ghế năm ngồi dậy, cắn răng hận thù nhìn Tô Tố, ánh mắt hận thù như muốn nuốt Tô Tố, “Tô Tố, cô đúng thật có bản lĩnh, giả vờ giống thật thật, không thể không nói, phương pháp cô chiếm lấy sự thông cảm rất hữu ích. Xem ra lời cảnh cáo lần trước một từ cô cũng không nghe vào tai à, nếu đã như vậy, thì về sau đừng có trách tôi không khách nào nữa!”

Tô Tố chẳng thèm để ý cô ta, quay lưng lại với Đường Sảng, tiếp đó nhắm mắt.

Thật nhàm chán!

Lần trước cô thật sự nghĩ rằng Đường Sảng là bạn gái của Tiêu Lăng, nếu không thì tâm trí cũng không đến mức không chống lại, nếu như cô biết Tiêu Lăng đã sớm cắt đứt với Đường Sảng, cô sẽ không ngu ngốc để cô ta đánh.

Hiện tại cô là bạn gái thật của Tiêu Lăng, cô có lý chẳng sợ, cô sợ ai!

Hứ!

“chết tiệt…”Đường Sảnh tức điên lên

Người phụ nữ này dám bỏ qua cô!

Cô ta dám bỏ qua cô!

“Tô Tố, cô…”

“cô đủ rồi đó!” Tô Tố “xòa” ánh mắt, lạnh lung nhìn Đường Sảng, “cô có cái gì không vui thì gặp Tiêu Lăng mà làm, ở chỗ tôi ra oai thì coi là cái gì. Có bản lĩnh thì giữ chặt lấy trái tim của Tiêu Lăng, để anh ta không còn tâm trí tìm người phụ nữ khác, dù hôm nay đã không phải là tôi, thì cũng sẽ là người phụ nữ khác, nếu không thì chịu thiệt vẫn chỉ bản thân cô!”

“cô!cô cô”

Đường Sảng tức giận đổ cả con mắt, đàu ngón tay run run chỉ Tô Tố

Người phụ nữ này dám uy hiếp cô!

“đừng có cô cô cô, tôn trọng một chút” Tô Tố gạt bỏ ngón tay của cô ta, mặt không còn kiên nhẫn nữa, “cô ồn ào đủ chưa, ồn ào đủ rồi thì im lặng!”

Đường Sảng tức giận đến mức đau ngực, cô ôm lấy ngực tức giận bật cười, đôi mắt đỏ tức giận trừng lên nhìn Tô Tố, “Tô Tố, cô nghĩ rằng cô có thể giam giữ trái tim của anh ấy sao, tôi nói cho cô biết, cô nằm mơ đi!tôi của ngày hôm nay sẽ là cô của về sau, cô không thể đắc ý quá lâu!”

Thế thì có liên quan gì đến cô?

Tô Tô Tố nhìn theo bóng hình bỏ đi của Đường Sảng, ở trong tim thầm mắng Tiêu Lăng tới tấp.

Tố cười khỉnh, “đây là chuyện của bản thân tôi, không cần cô quan tâm!”

Đường Sảng nhịn cả miếng tức ở trong lòng, thù hằn nhìn Tô Tố, sau bỏ đi.

Tiêu Lăng chết tiệt!

Người đàn ông khốn nạn này chỉ biết dẫn ong bướm gây rắc rối cho cô!

...

Cơm trưa là đoàn phim thống nhất đặt cơm hộp, là Trần Kiêu bảo trợ lý bên cạnh giúp Tô Tố đi lấy.

Tô Tố mở nắp hộp cơm, hoàn toàn không có hứng thú.

“không ăn nổi sao?”

“không có khẩu vị”

Một chút thèm ăn đều không có, Tô Tố đậy nắp hộp cơm lại

Trần Kiêu kê một chiếc ghê lại ngồi cạnh cô, che ô chống nắng, nhìn thấy cô vậy không ngừng lắc đầu, “không ăn cơm thì lấy đâu sức lực, nhiều nhiều ít ít cũng phải ăn chút, buổi chiều chỉ còn một cảnh quay thôi, quay xong thì đi bệnh viện tiếp nước đi.”

“ừ”

Tô Tố thởi dài, một lần nữa mở nắp hộp cơm

Trần Kiêu vô cùng chu đáo giúp cô cọ sát đôi đũa dùng 1 lần, những sợi xước trên bề mặt rơi xuống xong mới đưa cho cô.

Tô Tố rất cảm động.

Người đàn ông ấm áp à!

“bạn gái anh thật hạnh phúc” Tô Tố than thở

“bạn gái?” Trần Kiêu sững lại một chút.

“hơ hơ” Tô Tố nỗ lực lấy tinh thần nở nụ cười gian sảo trên mặt, “bây giờ che giấu tình yêu rất ít rồi, nhưng bị chụp phải cũng không có vấn đề gì à, về sau ra khỏi cửa chú ý chút là được rồi.”

Trần Kiêu đặt đôi đũa xuống dở khóc dở cười, “đó không phải là bạn gái anh, đó là em họ anh”

“á?”

Tô Tố sững lại

Ôi giời!

Em họ!không phải chứ!

Truyền thông cũng thái quá rồi, không có tìm hiểu rõ Trần Kiêu, thế mà đã biến em họ người ta thành bạn gái!

"bác anh họ sinh sống ở quê nhà, em họ với bác trai bác gái cãi cọ chạy từ quê đến tìm anh, anh với cô ấy cùng đi ăn cơm, thuận đường đi tìm nhà cho cô ấy" Trần Kiêu bất lực giải thích.

"…" Tô Tố đổ mồ hôi.

Thì ra là vậy à!

Cô lúc đó nhìn trong ti vi thấy nét mặt của Trần Kiêu phải nói là ấm áp, tự nhận thức đoán là bạn gái anh ta, thì ra chỉ là nhầm lẫn

"vì thế…anh không có bạn gái!" Trần Kiêu nheo mắt nhìn về Tô Tố

"…"

Tô Tố cười khan.

Không có thì không có thôi, giải thích với cô làm gì nhỉ, cô không tự nhiên di chuyển vị trí ngồi.

Không khí ngượng ngại giữa hai người, Tô Tố nhanh chóng cúi thấp đầu, trốn tránh ánh mắt say đắm của Trần Kiêu, vừa định xúc cơm ăn thì Phạm Lãi xông đến tay xách hộp đựng cơm.

"Tô Tố? Tô Tố!"

"tôi ở đây…"

Nét mặt ghen tị của Phạm Lãi đưa hộp cơm nhét vào trong lòng Tô Tố, "cơm trưa của cô"

"của tôi?" Tô Tố chỉ lên mũi của bản thân

Nhìn thấy Phạm Lãi gật đầu, Tô Tố ngạc nhiên rồi, ai mà có lòng tốt gửi cho cô cơm vậy?

Chẳng lẽ là Cảnh Thụy?

Không đúng à, hôm nay đâu phải hai ngày nghỉ cuối tuần, hai đứa trẻ cần phải đi học à.

Chẳng lẽ là Tiểu Hy?

Xì xì, không thể nào!

Tô Tố nhanh chóng phủ định dự đoán này của bản thân, Tiểu Hy nấu cơm không đót cháy bếp là may lắm rồi.

“ai mang đến à?”

“cô nói xem?” ánh mắt Phạm Lãi không chớp nhìn hộp cơm, ngưỡng mộ không được.

Mùa đông còn đỡ chút, mọi người có thể tự mang theo cơm hộp cho vào lò vi sóng quay nóng lên là xong, nhưng mùa hè thì không thể, thời tiết mùa hè quá nóng, thức ăn để cả buổi sáng không thể ăn được, vậy nên đoàn làm phim chỉ có thể đặt bữa ăn ở nhà hàng gần đó. Nồi cơm lớn à, khẳng định không hy vọng khẩu vị ngon được.

Ông ăn cơm hộp ăn muốn nôn ra rồi.

Lúc này nhìn thấy hộp cơm trong tay Tô Tố, nước miếng cứ thế tuôn ra.

Tô Tố đổ mồ hôi à.

Chẳng lẽ là Tiêu Lăng?

Anh ấy cẩn thận thế sao?

Cô cúi đầu nhìn hộp cơm, hộp làm từ gỗ, rất nặng.

Mở nắp gỗ, một hương thơm bỗng bay lên, hộp cơm có 3 tầng, trên cùng để một bát cháo thịt trứng, bên dưới 2 tầng để bốn món, có món cua cô yêu thích nhất, còn có một bát nhỏ canh gà, ngay cả điểm tâm sau cơm cũng có.

Mỗi món ăn đều vẫn còn bốc hơi nóng hổi.

Trong tin Tô Tố cảm thấy ấm áp, tâm trạng vừa nãy do bị Đường Sảng gây sự lập tức bị san bằng.

Tô Tố nhìn thấy bát cháo đó thì có thể chắc chắn không sai lầm là Tiêu Lăng chuẩn bị rồi.

Hứ hứ!

Xem như anh ấy có mắt nhìn.

Ngẩng đầu lên thì thấy dáng điệu ghen tị và hận của Phạm Lãi

"..."

Tô Tố đổ mồ hôi.

Cô chỉ bưng lấy bát cháo ra, thức ăn còn lại đẩy cho Phạm Lãi, "đạo diễn các ông chia nhau ăn đi"

"không cần không cần"

Phạm Lãi nhanh chóng khất từ.

Chuyện cười, để Tiêu thiếu gia biết ông ăn cơm trưa của Tô Tố rồi, về sau còn không trả thù ông chắc!

Ông đâu có ngốc.

Nhưng...nhưng chân không di chuyển đi à, nhìn thức ăn trong hộp cơm người ta, nhìn lại cơm hộp, Phạm Lãi suýt chút nữa đổ lệ.

"tôi thật sự không ăn nổi, đạo diễn mang cho các ông ăn đi, nếu không thì cũng lãng phí."

Phạm Lãi có chút do dự, "thật không Tô Tố à, đây là thức ăn ở Tổ Hiền Cứ"

Chỉ một hộp cơm này thôi, ít nhất cũng phải 4 con số.

Tim của Phạm Lãi đều đang rỉ máu.

Tô Tố kiên quyết đẩy hộp cơm cho Phạm Lãi.

Lúc này thì có đưa quả bàn đào cho cô, cô cũng hoàn toàn ăn không nổi.

94. Chương 94

Tô Tố nhịn cười.

Trước đây làm sao không phát hiện Phạm đạo diễn dễ thương thế này nhỉ.

"Là bạn trai gửi đến phải không?"

Cái gì?

Tô Tố kinh ngạc quay đầu lại, thì nhìn thấy Trần Kiêu không biết từ lúc nào đặt đôi đũa xuống, mặt nhìn thẳng cô.

Cô chỉ sững lại một chút lập tức thì phản ứng lại Trần Kiêu đang nói đến là cơm trưa, ngay tức thì trong tim cô lóe qua rất nhiều ý kiến, nhưng cuối cùng thì cười và gật đầu, "đúng vậy, anh ấy biết sức khỏe của tôi không tốt đặc biệt cho người mang đến."

Trần Kiêu duy trì phong độ ôn hòa, "bạn trai của em cũng rất chu đáo."

Tô Tố chỉ mỉm cười không nói.

Trong lòng thì từ từ thở phào nhẹ nhõm

Cô không nghĩ rằng Trần Kiêu có tình ý với cô, câu nói "anh không có bạn gái" vừa rồi quá rõ rồi, cô không muốn gánh chịu bất cứ món nợ tình cảm nào. Lúc này đây co thực sự có chút may mắn khi Tiêu Lăng mang cơm đến, ít ra cũng khiến Trần Kiêu biết cô có bạn trai rồi.

Trần Kiêu là người thông minh, chắc sẽ nhanh chóng có thể từ bỏ thôi.

...

Tô Tố bữa trưa chỉ ăn chưa được nửa bát cháo thì không thể ăn tiếp nưa, sau bữa trưa vẫn còn nữa tiếng thời gian nghỉ ngơi, nhớ ra sáng sớm Tiêu Lăng hàng vạn hàng ngàn lần nhắc cô nhất định phải uống thuốc,

Tô Tố cố gắng đứng dậy, đi đến cạnh tủ thay trang phục của cô uống thuốc.

Phòng hóa trang nhiều năm không thấy ánh sáng, lạnh buốt lạnh buốt, Tô Tố hắc hơi.

Sinh bệnh thật khó chịu!

Muốn khóc quá, chẳng trách người ta nói thời gian sinh bệnh là yếu đuối nhất.

Cô lấy thuốc từ trong túi ra, trên mặt túi thuốc nét bút rồng bay phượng múa ghi rõ 1 ngày 3 làn, mỗi lần 2 viên, không biết có phải sợ cô không nhìn thấy, chữ viết rất to.

"đâu có phải không không nhìn thấy!"

Tô Tố nhăn nhó mặt, nhưng mép thì từ từ cười lên.

Uống xong thuốc, ma sai quỷ khiến cô cầm điện thoại lên. Cô khi ở trong đoàn làm phim điện thoại đều trong trạng thái tắt nguồn, cô mở máy, quả nhiên nhìn thấy cuộc gọi nhỡ của người nào đó.

Tổng cộng 3 cuộc gọi nhỡ, còn có vài tin nhắn.

Hai chân của Tô Tố mềm nhũn, dựa vào tủ mở xem tin nhắn.

Tô Tố bĩu môi, bấ đạo!

Cô đâu có phải là đại Tổng tài, còn ỏa dống công việc phải làm, đâu có nhiều thời gian buôn chuyện với anh ta.

Cô hứ hứ một tiếng, tiếp tục lật tin nhắn xem

"..." Tô Tố không có lời nào nữa.

Thời gian khoảng cách giữa các tin nhắn chỉ có vài phút, đúng thật là không có tính nhẫn nại.

Tin nhắn cuối cùng cách đây 3 phút, cô nhanh chóng nhắn tin trả lời, nhằm tránh người nào đó thật sự chạy đến phim trường.

Tô Tố ấn phím gửi đi, sau đó yên lặng chờ đợi Tiêu Lăng phản hồi, nhưng gần như ngay lập tức, điện thoại của cô rung lên.

Tô Tố bất lực nhắc máy.

Người này đúng thật là không có chút lãng mạn, chỉ biết gọi điện thoại.

“a lô”

“em không biết cầm điện thoại theo trên người sao! Không nhìn thất anh gọi cho em mấy cuộc điện thoại sao! Gửi bao nhiêu tin nhắn không! Em người phụ nữ vô tình vô ý, có biết rằng anh rất lo lắng không! ”

Tô Tố chưa kịp nói thì bị Tiêu Lăng nói một trận.

Giọng của anh ấy rất lớn, khiến cho tai của cô rung lên có chút khó chịu

Cô nhanh chóng đưa điện thoại ra xa chút

“em người phụ nữ…em có nghe không đó? Trả lời đi!”

“…”

Có thể bá đạo hơn chút không!

Tô Tố ôm trán, “lời nói đều bị anh nói hết rồi còn để em nói cái gì”

Tiêu Lăng sau khi trút giận xong âm giọng trở lại bình thường, “uống thuốc chưa?”

“…”

Con người này mắc bệnh đãng trí rồi sao?

Cô vừa mới trong tin nhắn trả lời uống thuốc rồi

Bất lực, cô lần nữa trả lời, “đã uống rồi”

“Cơ thể có đỡ hơn không?”

“tốt hơn nhiều rồi”

Cô không dám nói với Tiêu Lăng bây giờ khó chịu, nếu không thì theo tính khí của anh ấy, khẳng định lập tức đưa cô đến bệnh viện. Chỉ còn một cảnh quay nữa thôi, cô không thể để nửa chừng bỏ dở.

Cô nhanh chóng chuyển chủ đề, "còn anh, anh đang làm việc hay là đang nghỉ ngơi, nếu như có thời gian, thì ngủ một giấc"

"anh hôm nay không đi làm"

Tô Tố rất muốn chửi bậy.

Làm ông chủ thật sướng, vui vẻ đi làm thì đi làm, không vui vẻ thì không đi. Nào có giống cô, cơ thể khó chịu cũng phải cố đóng phim.

Thật không công bằng

"sao lại không nói gì nữa?"

Cô có thể nói không muốn để ý anh ta không, người đàn ông này vốn dĩ đến để gây sự mà

Tô Tố hứ nhẹ một tiếng, "không có việc gì thì em dập máy đây"

"không được dập máy" Tiêu Lăng tức lên, "em người phụ nữ này không có chút tự thức khi làm bạn gái người ta sao, không gọi cho anh thì thôi, anh gọi cho em em lại muốn dập máy! Em có phải là phụ nữ không vậy, cũng không biết đến rình kiểm tra sao!"

"nếu như bản thân anh tự nhận thức thì không cần em rình kiểm tra anh vẫn thành thực, nếu như anh không tự nhận thức, thì cho dù em một ngày kiểm tra 100 lần cũng không có chút tác dụng" Tô Tố trợn mắt lên, "chút nữa em còn có 1 cảnh cần phải quay nữa, còn có chuyện gì nữa không, không có chuyện gì em dập máy đây"

"không được dập, em không phải bây giờ là thời gian nghỉ trưa sao?"

"…"

Đạo diễn Phạm Lãi đúng thật là người lắm chuyện, kể cả việc cô nghỉ trưa cũng báo cáo Tiêu Lăng!

"Tô Tố…"

"Làm sao!" Tô Tố giọng điệu không thân thiện trả lời

“Em có nhớ tôi không?”

“…”

Cô oán thầm trong lòng, đây mới chia xa vài tiếng, cô bận đến mức chân không chạm đất, nào có thời gian nhớ anh ấy à! Nhưng cô tính nếu cô nói thật lời này, Tiêu Lăng có thể bóp chết cô.

“Nói nhanh à, nhớ anh không?”

“nhớ chứ nhớ chứ” Tô tố nghe ra Tiêu Lăng có chút dấu hiệu tức giận, nhanh chóng trả lời

Vừa rồi lúc tranh cãi với Đường Sảng không phải còn nghĩ Tiêu Lăng là kẻ khốn nạn sao?

Tuy nhiên nội dung của nhớ với yêu cầu của người nào đó không giống nhau lắm.

Khờ khờ (tiếng ho)…

Tiêu Lăng thế này mới vừa lòng hứ hứ hai tiếng, “thế mới đúng chứ”

Lời anh ta vừa nói xong, hai người đều giữ im lặng không nói thêm lời nào nữa.

Tô Tố nghe điện thoại tiếng hít thở ở đầu dây bên kia, đột nhiên có cảm giác an tâm. Không biết có phải do tâm lý không, cô cảm thấy cơ thể cũng không còn khó chịu như lúc nãy nữa rồi.

Hai người đều không nói gì, nhưng cũng không dập máy. Thế mà hai người đều không cảm thấy ngượng ngùng, mà ngược lại trong không khí còn phảng phất sự ấm áp dịu nhẹ.

Cứ như thế yên lặng được 2 phút.

“Tô Tố…”

“ừm?”

“Anh cũng nhớ em rồi”

Trong ngực Tô Tố đập lên “thình thịch”

Cô ôm lấy ngực, khóe môi bản thân không kiểm soát nhẹ nhàng hướng lên. Cô dựa vào tủ, lộ ra nụ cười ngột ngào đến bản thân cô cũng không nhận ra.

Anh cũng nhớ em rồi…

Âm giọng của anh ấy trầm khàn, đem theo một sự quyến rũ lười biếng.

Tô Tố tay cầm điện thoại nắm chặt, không ngừng đỏ mặt.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Lăng nói lời yêu thương với cô.

Cô cứ nghĩ cô sẽ chối bỏ, nhưng cô phát hiện hoàn toàn không có, không những không chối bỏ, lại còn tim đập thêm nhanh, gò má ửng đỏ.

Aaaaa!

Cô xong rồi!

Đây chỉ mới là mới chính thức đi lại ngày thứ hai, làm thế nào lại trở thành thế này rồi!

Tô Tố âm thầm cảnh cáo bản thân, nghìn vạn lần không được lún sau à!

Nhưng Tiêu Lăng của đầu kia điện thoại càng trở lên nồng nàn, “đừng quên cuộc hẹn của chúng ta hôm nay, Tô Tố, {tam kiến} chúng ta lần này là lần thứ hai gặp mặt rồi”

“á?”

Nghĩa là gì?

“lần đầu, gặp bạn bè. Lần hai, gặp đồng nghiệp, lần ba, gặp bố mẹ! đồng nghiệp của anh em đều đã nhìn thấy rồi, buổi tối hôm nay gặp bạn bè, về sau gặp người nhà. Tô Tố, em khi nào đưa anh đi gặp bạn bè và đồng nghiệp của em?”

95. Chương 95

Tiêu Lăng không vui rồi!

Mười phần không vui!

Anh ấy đã chờ đợi ở cổng tiểu khu của Tô Tố hai tiếng rồi, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Tô Tố

Điện thoại không biết gọi bao nhiêu cuộc, cơ bản không người nhắc máy.

Tiêu Lăng tối xầm mặt, vụt taychir muốn ném bỏ điện thoại thôi, nhưng nghĩ lại, vẫn nhịn xuống.

"chết tiệt!"

Trời đã dần tối rồi.

Anh từ 4 giờ chiều cứ đợi đến hơn 6 giờ, tiếp tục đợi trời sẽ tối hẳn luôn.

Người phụ nữ chết tiệt này không phải thực sự lâm trận bỏ chạy chứ.

"đại ca, chị dâu có đến không ạ?"

Tôn Nguyên ngồi trên ghế tay lái, chờ đợi cả người đều ủ rũ rồi.

Anh thực sự hiếu kỳ người như thế nào có thể thu phục được đại ca thế, vì vậy không sợ đại ca trợn mắt, cứ muốn cùng anh ấy đi đón người, thì muốn nhìn xem chị dâu nào đó thực ra là thần thánh phương nào.

Nhưng chờ đợi lâu như này, đừng nói người của chị dâu, đến bóng hình cũng không có nhìn thấy.

Tôn Nguyên quay đầu nhìn khuôn mặt tối sầm của Tiêu Lăng, trêu đùa hỏi anh ấy, "đại ca, chị dâu không phải quên mất thời gian hẹn với anh chứ…"

Câu chưa nói hết, ánh mắt lợi hại như dao của Tiêu Lăng đã bay qua, Tôn Nguyên da đầu tê liệt, gấp gáp vẫy tay, cười khan, "ha ha, xem như em chưa nói gì xem em chưa nói gì"

Trong lòng càng hiếu kỳ về chị dâu rồi.

Dám không nghe máy của đại ca, hi hi, chị dâu xứng đáng là chị dâu, gan thật lớn.

Tiêu Lăng tức giận một chân đạp vào cửa xe

Tôn Nguyên ôm lấy chân Tiêu Lăng oa oa gào lên, “đại ca, chân anh có lòng thương à, đây là chiếc xe em yêu nhất đó”

Tiêu Lăng mặt lạnh nhìn qua, Tôn Nguyên mặt đau khổ thả anh ấy ra, “đại ca, không thì anh xuống xe đi đá gốc cây đi?”

Đây là chiếc Lamborghini anh vừa mới mua, vừa mới về tới tay còn chưa đến 1 tháng à

“ping ping” hai chân đạp lên cửa xe, tim của Tôn Nguyên đang rỉ máu, anh không dám kháng nghị, mặt đau khổ nhìn Tiêu Lăng tức giận, “đại ca, không thì anh gọi đến đòan phim hỏi xem, có phải là Phạm Lãi không thả người à”

“Lão dám!”

Tiêu Lăng hứ một tiếng, nhấn gọi điện thoại của Phạm Lãi.

“Cuối cùng các ông đã xong việc chưa vậy, không phải nó là hôm nay phần phim ngày cuối cùng sao! Tô Tố làm sao vẫn chưa quay về!”

“Tô Tố?” Phạm Lãi đầu này điện thoại sững lại, “cô ấy 3 giờ đã tan làm rồi à?”

Cơ thể Tiêu Lăng bỗng cứng đơ.

3 giờ!

Bây giờ đã hơn 6 giờ rồi, phim trường cách tiểu khu của cô 1 tiếng đi xe, làm sao vẫn chưa quay về!

“không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ hả…”

“im miệng!”

Tôn Nguyên rụt cổ lại, anh đâu có phải trù ẻo chị dâu xảy ra chuyện, chỉ là bàn luận sự việc thôi mà, nếu không thì hơn 3 tiếng đồng hồ, từ phim trường dù có bò thì cũng bò về tới nơi rồi phải không.

Xảy ra chuyện…

Nghĩ tới khả năng này, tim của Tiêu Lăng bỗng giựt ngừng nhịp!

Không thể được!

Tuyệt đối không thể!

Người phụ nữ nhe răng múa vuốt đó làm sao có thể xảy ra chuyện!

Con mắt anh bỗng đỏ lên, không để ý đến đầu kia Phạm Lãi nói không ngừng nghỉ, nhanh như chớp dập máy.

…

Phạm Lãi nhìn điện thoại bị dập, bĩu môi.

Lời ông nói chưa hết à.

…

"đại ca…" Tôn Nguyên có chút lo lắng nhìn anh ấy, 5 năm nay anh chưa từng nhìn thấy đại ca mất kiềm chế

"Tra!"

"ồ…"

"dùng quan hệ của mày tra! Tra chiều ngày hôm nay sau 3 giờ sự cố giao thông tại thành phố A và ghi chép cấp cứu của tất cả các bệnh viện, bắt buộc tìm ra Tô Tố…Không! tốt nhất đừng tìm ra!"

"Đại ca, cũng có thể sự việc không có tồi tệ như thế, nói không chừng chị dâu có chuyện gì đó, vậy nên bị trì hoãn lại…"

Câu này đến bản thân anh cũng nói không tin nữa.

Tôn Nguyên cũng không nói nữa, gật đầu với Tiêu Lăng rồi xuống xe, "đại ca anh đợi ở đây, em ở bên đó có tin tức lập tức thông báo cho anh"

…

Hai tiếng trước, bệnh viện Phục Hoa

Mạc Tầm hiếm có đến quan tra bệnh viện, anh mặc bộ vest màu đen, tại bệnh viện cùng mấy bác sỹ áo choàng trắng vây quanh đi kiểm tra, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn tài liệu trên tay.

"Mạc thiếu gia, tình hình hiện tại là như thế, bệnh viện chúng ta…Mạc thiếu gia, Mạc thiếu gia?"

Viện trưởng đang nói thì nhìn thấy Mạc Tầm bỗng dừng bước, ánh mắt nhìn về phía cửa lớn của bệnh viện, anh ta sững lại, phản xạ quay đầu lại nhìn qua đó, thì nhìn thấy hai cô gái trẻ xuất hiện ở cửa lớn, hai người nhìn đều chỉ tầm đầu 20 tuổi, một người tóc ngắn nhỏ bé, người còn lại tóc xoăn, nóng bỏng quyến rũ. Chỉ là cô gái tóc xoăn dáng điệu chắc là mắc bệnh rồi, khuôn mặt ửng đỏ, được cô gái trẻ tóc ngắn vừa bế vừa ôm, nhìn có rất yếu đuối.

Đây là…để ý người ta rồi?

Viện trưởng vừa định nhắc nhở hai câu, thì thấy Mạc Tầm bỗng khuôn mặt bình tĩnh bước rộng qua đó.

Viện trưởng và các bác sỹ khác nhìn nhau.

…

An Tiểu Hy sắp khóc rồi, cô đi làm về thì nhận được điện thoại của Tô Tố, kêu cô đến phim trường gặp mặt, nói là tối này cần phải ra ngoài ăn cơm, nhưng ai biết rằng cô vừa đến cổng chính phim trường thì nhìn thấy Tô Tố nghiên nghiêng ngả ngả đi ra.

Trong tình huống như thế này còn tụ họp cái gì, cô nhanh chóng đưa cô ấy đến bệnh viện

Chạm vào phần da lộ ra bên ngoài của cô ấy, Tiểu Hy suýt không chú ý!

Chết tiệt!

Không nhìn thấy Tố Tố đã sốt gần 400C sao, còn muốn cô ấy quay về kịp tiến độ quay phim.

Đạo diễn và các diễn viên đều mù hết à!

Cho dù có phải kịp tiến độ cũng khổn thể coi người diễn viên chứ.

Cô đỡ Tô Tố vấp vấp ngã ngã xông vào bệnh viện, lúc này Tô Tố toàn thân nóng ran, sốt hoàn toàn không có ý thức, thể trọng toàn thân đều dựa vào trên người một mình An Tiêu Hy, miệng vô thức nói thì thầm.

"huh u…Tố Tố, Tố Tố mày đừng dọa tao…mày làm sao rồi? bác sỹ! bác sỹ! ở đay có người bệnh, nhanh đến

khám cho ngưởi bệnh à!”

An Tiểu Hy toàn thân là mồ hôi, xông vào cửa lớn bệnh viện liền gào lớn tiếng lên

Cho dù không phải là cuối tuần, nhưng trong bệnh viện vẫn có người ra người vào,cả đại sảnh tầng 1 đăng ký xếp hàng ồn ào, tiếng của An Tiêu Hy rất nhanh bị biến mất trong đám người.

“chết tiệt!”

An Tiểu Hy hạ thấp giọng chửi thề, cúi đầu nhìn sắc mặt ngày càng đỏ của Tô Tố, cơ thể bỗng mất cân bằng, cánh tay ôm Tô Tố cũng không tự chủ thả ra, cô muốn đưa tay ra tóm, nhưng đã không kịp rồi.

“á…Tố Tố!”

Tiểu Hy đầu đầy mồ hôi, con tim nhảy đến cổ họng rồi.

Tố Tố đã bệnh nặng như vậy rồi, neeusnhuw lại bị ngã nữa…Tiêu Hy gấp gáp suýt nữa đổ người xuống làm đệm thịt cho Tô Tố.

Mắt nhìn thấy Tô Tố ngã xuống trên sàn đá cẩm thạch ở đại sảnh bệnh viện, bỗng có một cánh tay mạnh mẽ đưa qua, cẩn thận ôm chặt lấy yếu đuối như Tô Tố vào lòng.

“huhu, dọa chết tôi mất thôi”

Mặt Tiêu Hy trắng bệch, nhanh chóng chạy đến lên tục cảm ơn, “cảm ơn, cảm ơn anh”

Mạc Tầm không nói từ nào, môi gần như mím thành một đường thẳng, anh ôm Tô Tố trong lòng thật chặt, ánh mắt sắc bén nhìn về An Tiểu Hy, một chữ một câu hỏi cô, “cô…vừa mới gọi cô ấy là gì!”

“Tố…Tố Tố à”

Tố Tố?

Hay là…Tô Tố?

96. Chương 96

Mạc Tầm ôm chặt cánh tay Tô Tố rồi đột nhiên thắt chặt lại.

Toàn thân anh ta dường như tê cứng thành đá vậy, anh ta cuí đầu, đôi mắt trơ trơ đầy khó hiểu của anh ta cứ nhìn chằm chằm Tô Tố, như thể nhìn xuyên qua khuôn mặt cô chạm đến linh hồn cô.

Tố Tố…

Tô Tố?

Sao có thể!

Cô gái này và Tố Tố xinh đẹp mỹ lệ của anh ta hoàn toàn không có bất ký nét nào giống nhau.

Mạc Tầm cười đau khổ.

Anh ta rõ ràng thấy Tô Tố chết trên bàn phẫu thuật, với cái chết thảm thiết như thế.

Nhưng…

Nhưng tại sao, mỗi lần nhìn thấy cô, đều có một cảm giác thân thuộc đến khó hiểu, rõ ràng cô ta đối với anh đầy ý đối địch, vả lại chưa từng cho anh mặt mũi nào, nhưng anh phát hiện, anh căn bản không thể ghét nổi cô.

Trong đại sảnh toàn là tiếng đăng kí lấy số thứ tự khá ồn ào, Mạc Tầm mím chặt môi thành một đường thẳng, không khí chung quanh như thể bị đóng băng trong vài phút.

Bất kể là Tố Tố hay là Tô Tố, anh ta dám khẳng định, anh và cô chắc chắn có một mối quan hệ nào đó!

…

"Quay, tôi nói anh, có thể thả tay được rồi chứ!"

An Tiểu Hy dùng lực kéo chặt cánh tay Tô Tố, kéo cô ta về phía mình, mặt khác nhìn Mạc Tầm đầy phòng bị, "Tôi còn tưởng anh là người tốt đến giúp đỡ, hóa ra là thấy Tô Tố nhà tôi xinh đẹp tính lợi dụng nhỉ, thật là mặt người dạ chó. Anh, Anh nhìn tôi như vậy… tôi, tôi cảnh cáo anh nha, đây là bệnh viện, người đông, anh muốn làm gì, ta hét lên một tiếng lập tức sẽ có người báo cảnh sát."

“Câm miệng!”

“À há?”

Tiểu Hy ngây người ra, không dám tin mà chỉ vào mũi mình,”Anh bảo tôi câm miệng?”

Người này có bệnh hay sao, cô ta mới là bạn tốt của Tô Tố mà!

“Cô rất phiền!”

Cô ta phiền?

Tiểu Hy tức đến đỏ bừng cả mặt, đang định lý luận với Mạc Tầm, đã thấy ánh mắt lạnh băng của Mạc Tầm, cứ thế bế Tô Tố, đi thẳng phía trước.

Tiểu Hy kinh ngạc, nhanh chóng bước nhanh đuổi theo, “Anh mau thả Tô Tố ra, anh rốt cuộc tính làm gì. Mau dừng lại, tiếp tục không dừng lại tôi sẽ báo cảnh sát thật, tôi báo thật đó!”

Tiểu Hy vừa chạy vừa bắt đầu móc điện thoại ra.

Cô ta vội đến nỗi cả đầu ướt đẫm mồ hôi, trong lòng tim nhảy thình thịch.

Con người giờ đây thật là vô pháp vô thiên, giữa con mắt bàng dân thiên hả mà cũng dám cướp người!

“Tôi nói anh… ”

Tiểu Hy vừa ấn số 11, số 0 còn chưa kịp ấn, đột nhiên thấy người đàn ông trước mặt dừng lại, Tiểu Hy nhất thời không đề phòng, xém xíu nữa đã đụng phải người trước mặt, cô nhanh chóng thu bước chân lại. Đang tính mở miệng chửi lớn, thì thấy Mạc Tậm chạy đến trước mặt bác sĩ mặc áo Blouse Trăng rồi dừng lại.

Tiểu Hy nhất thời kinh ngạc.

Trong đám người mặc áo Blouse trắng ấy có một vị mà cô ta quen biết, viện trưởng của bệnh viện Phục Hoa, cô ta nhanh chóng nắm lấy cánh tay của viện trưởng cầu cứu, “Viện trưởng, viện trưởng, tôi không quen biết người này, bạn tôi đang trong tay anh ta, anh ta nhất định muốn làm điều bất lợi với bạn tôi, đây là bệnh viện, mọi người mau chóng tìm người đến bắt anh ta đưa đến đồn công an đi.”

Viện trưởng cười.

“Trong đây có phải có hiểu lầm gì chăng… ”

“Hiểu lầm gì! Tôi và bạn tôi vốn không quen biết anh ta, nhưng anh ta thất bạn tôi xinh đẹp nên nảy sinh ra tâm tư gì đó!”

Việc như thế này không phải lần đầu tiên xảy ra, Tiểu Hy lúc ở trường không biết có bao nhiêu chàng trai muốn bắt quan hệ với cô chứ.

Đây chả phải là ham mê nữ sắc sao.

Tiểu Hy khinh bị nhìn Mạc Tầm.

Mạc Tầm đến nhìn cũng không nhìn An Tiểu Hy một cái, mặt lạnh lùng căn dặn viện trưởng, “ Lập tức kêu người thu xếp một phòng bệnh ở tầng trên cùng của tòa lầu, tìm bác sĩ đến.”

Tiểu Hy nhất thời ngây ra, khuôn miệng đang há to của cô cô còn quên khép lại, mắt cứ nhìn qua nhìn lại trên người Mạc Tầm và viện trưởng mấy lần.

Ế… hình như, hình như cô đã hiểu lầm gì đó chăng.

Viện trưởng cũng kinh ngạc, ông ta cúi đầu nhìn Tô Tố một cái, có chút đâu đầu, “Mạc thiếu gia, vị tiểu thư này hình như chỉ bị sốt, không cần nhập viện đâu… ”

Với lại phòng trên đỉnh lầu đều dành cho những người có thân phận tôn quý, cô nương này đẹp thì có đẹp, Mạc thiếu gia cho dù thích cô ta cũng không cần làm vậy.

“Mạc thiếu gia… ”

“Lập tức kêu người dọn dẹp đi!”

Mạc Tầm khuôn mặt không kiên nhẫn nổi nữa, không nhìn thấy Tô Tố sốt đến nổi mơ hồ không còn ý thức sao!

Viện trưởng chưa nói hết câu, đã bị Mạc Tầm cắt ngang, câu nói chưa kịp nói của ông bị chặn trong cổ họng.

Được!

Cả bệnh viện này đều là của Mạc thiếu gia, người ta kêu sắp xếp thì ông cũng phải sắp xếp.

…

Quan hệ của Tôn Nguyên ở thành phố A rất nhiều, rất nhanh đã tìm thấy hành tung của Tô Tố. Anh ta trèo lên xe, khi tra ra tin tức, trong lòng thấp thỏng không yên, dường như không dám nhìn Tiêu Lăng.

"Đại, Đại ca, tra ra rồi… "

Mặt Tiêu Lăng tê cứng, vốn dĩ ngũ quan anh đã rất lạnh lùng giờ còn băng lạnh hơn, "Nói!'

Trong âm thanh ấy có một sự run rẩy nhẹ rất khó phát giác được.

Tôn Nguyên ngồi ở chỗ phó lái xe, nhìn khuôn mặt lạnh băng của Tiêu Lăng, âm thầm nuốt nước bọt, nhẹ nhàng kéo nhẹ cửa sổ ra. Ngập ngừng nói, "Đã tra thấy chị dâu một tiếng trước lấy số khám tại Bệnh Viện Phục Hoa, khoa cấp cứu. Đại ca, anh đừng lo, có lẽ là bị cảm thông thường… "

Ngay cả Tôn Nguyên cũng không thuyết phục nổi mình, anh ta câm miệng lại, lo lắng nhìn Tiêu Lăng.

Bệnh viện!

Khoa cấp cứu!

Tay của Tiêu Lăng không khống chế nối run lên, tim bỗng ngừng đập, tâm loạn xạ đến đáng sợ.

Không lẽ…

Không!

Không thể!

Tô Tố tuyệt đối không xảy ra chuyện, cho dù cô ta xảy ra chuyện thật, cho dù còn một hơi thở cuối cùng, anh đều phải cứu sống cô!

Môi Tiêu Lăng mím chặt lại, một chân đạp ga, xe Lamborghini phóng trên đường với tốc độ tên lửa, phóng thẳng đến bệnh viện Phục Hoa.

"A, đại ca, đây là khu thành phố_"

…

Hành trình nửa tiếng đi xe, Tiêu Lăng đã rút ngắn lại chỉ còn mười phút.

Trời đã tối hoàn toàn, nhưng bệnh viện lại sáng trưng, nhưng ngọn đèn sáng đó lại không thắp sáng được góc tối trong long anh.

Tôn Nguyên nhìn Tiêu Lăng ngừng lại, vội vàng đuổi lên rào thét," Đại ca, chị dâu nhất định không có chuyện gì đâu, chúng ta vào trong xem thử.

Đại ca thật tội nghiệp.

Không dễ gì quên được người phụ nữ đó, bắt đầu cuộc sống mới lại tìm được người mình thích, lúc này nếu chị dâu có chuyện gì xảy ra, không biết trái tim long của đại ca lại đóng lại bao lâu nữa.

"Đại ca…"

Tôn Nguyên còn muốn khuyên anh ta vài câu thì thấy mặt Tiêu Lăng mặt trơ cả ra bước từng bước lớn tiến vào bệnh viện, anh ta cũng vội bước nhanh và dài để đuổi kịp.

Hai người hỏi nhân viên trực ban tại quầy lễ tân.

"Hôm nay có một người tên Tô Tố đến phòng cấp cứu không, cô ta hiện giờ đang ở phòng bệnh nào, tình trạng ra sao rồi?"

"Xin đợi một lát, tôi kiểm tra giúp hai người."

Tiêu Lăng nắm chặt nắm tay đến nổi ca gân xanh, lo sợ nghe thấy bất kỳ tin tức xấu nào, anh ta chưa khẩn trương được bao lâu.

"Hôm nay có một vị tên Tô Tố đến phòng cấp cứu, sốt cao hôn mê, bây giờ đang ở căn phòng trên cùng của tòa lầu truyền dịch."

Tôn Nguyên thở một hơi nhẹ nhõm, nhẹ nhõm hết cả người, "Haha, tôi đã nói mà, chị dâu cát nhân tự có thiên tướng, sao có thể có chuyện được."

Sốt cao cho dù có nghiêm trọng hơn chỉ cần hạ sốt sẽ không có vấn đề gì, so với những vụ tai nạn thảm khốc mà anh ta tưởng tượng ra là quá tốt rồi.

Khuôn mặt nhăn nhó của Tiêu Lăng cũng từ từ chuyển biến tốt, anh ta cũng không tiện ở lại đây lâu, bước từng bước lớn lên trên phòng,

"Aiiii, Đại ca, đợi tôi."

Lầu trên cùng của Bệnh viện Phục Hoa cả Tiêu Lăng và Tôn Nguyên đều ở qua, đường đi cũng rất quen thuộc, hai người hỏi phòng bệnh của Tô Tố xong liền nhanh chóng đi lên, rất nhanh đã tới cửa phòng bệnh.

Tiêu Lăng đẩy cửa tiến vào, cửa phòng đột nhiên lại được đẩy ra từ bên trong.

Tiêu Lăng nhìn thấy người trong phòng bước ra là Mạc Tầm, vừa bước chân vào, mặt bỗng tối sầm lại.

97. Chương 97

Mạc Tầm!

Anh và Mạc Tầm là bạn cũ, hai nhà vốn dĩ có giao tình, ông nội Mạc Tầm và ông nội anh càng là chiến hữu, cùng nhau vào sinh ra tử. Anh và Mạc Tầm đều cùng nhau lớn lên ở một Đại Viện lớn, nhưng từ nhỏ anh đã không thích hắn, quan hệ hai người cũng không tốt lắm.

Bệnh viện Phục Hoa là của nhà Mạc Tầm, anh ta xuất hiện ở bệnh viện thì không có gì lạ, nhưng giờ anh xuất hiện tại phòng bệnh của Tô Tố thì thất là quá lạ!

Nhưng giờ anh không có tâm trạng quan tâm đến chuyện này.

Tiêu Lăng thông qua cánh cửa đã được mở, nhìn vào trong phòng bênh, mang theo một ánh mắt dò thám, trong long đã có câu trả lời cho câu hỏi của mình, "Sốt cao dẫn đến hôn mê, đã truyền một chai nước1thuốc, nhiệt độ cũng đã hạ đôi chút."

Bàn tay đang nhét trong túi đồ vest của Tiêu Lăng nhẹ nhàng buông lỏng, anh ta không vội vào trong, đôi tay nhét trong túi áo, mắt lạnh lùng nhìn Mạc Tầm.

Mạc Tầm thấy vậy, sắc mặt cũng nguội đi,

Hai người đàn ông ưu tú như nhau, khuôn mặt anh tuấn như nhau, chỉ có điều ngũ quan của Tiêu Lăng khá lạnh lùng, thân hình cao dài, nên nếu mặc đồ thì trông ốm cởi đồ ra lại có đủ cơ bắp hoàn mỹ. Còn Mạc Tầm thì dáng người hơi ốm, lúc cười hiện lên sự ôn hòa, lúc không cười cho người ta cảm giác âm lạnh.

Lúc này Mạc Tầm cười một cách không cảm xúc.

Tôn Nguyên đứng đằng sau Tiêu Lăng nhịn không được, lúc này nhìn hai người đấu mắt với nhau, liền

nhảy ra, “Mạc Tầm, sao anh lại1quen biết chị dâu tôi?”

Không phải thấy chị dâu tôi xin đẹp, nên muốn vơ vét lợi dụng chứ.

Không phải nói Mạc Tầm yêu Bạch Linh sâu đậm như đại dương sao!

“Chị dâu?”

Mạc Tầm trau mày,

Cách xưng hô này có phần chướng tai.

Ánh mắt của anh nhìn cào Tiêu Lăng, “Anh và Tô Tố có quan hệ gì?”

Tố Tố?

Anh ta làm bạn trai của Tô Tố cũng chưa gọi cô thân mật như vậy, Mạc Tầm lại gọi cô ta như vậy.

Mạc Tầm nhếch môi cái, cười.

Trong ánh mắt đầy băng lạnh.

Tôn Nguyên đứng sau nhảy ra, kinh sợ nhìn Tiêu Lăng.

Ai thân thuộc với Tiêu Lăng đều biết, lúc anh ta phát điện không phải là tức giận thật, nhưng nếu khuôn mặt anh ta không biểu cảm mà đầy lạnh lùng, thì đang phát điên cực độ.

Mà những người chọc điên đại ca thường chả có kết cục tốt…

Tiêu Lăng nào5đâu biết, Tố Tố trong lời nói của Mạc Tầm chỉ là được nghe từ cách xưng hô của An Tiểu Hy, anh ta đến giờ vẫn chưa biết tên đầy đủ của Tô Tố.

“Mạc Tầm, cách xa người phụ nữ của tôi chút!”

“Người phụ nữ của tôi?” Đầu óc Mạc Tầm đột nhiên bị đả kích, anh ta luôn biết Tiêu Lăng không thích anh ta, cũng như vậy, anh cũng không mong gặp Tiêu Lăng. Nghe lời nói của anh, Mạc Tầm cười lạnh lên tiếng,”Tiêu Lăng, có phải nhà họ Mạc chúng tôi đối với anh quá khoan dung, khiến anh khinh miệt con gái Mạc gia chúng tôi! Đừng quên anh và Oanh Oanh đã có hôn ước!”

Tiêu Lăng dựa vào bức tường trắng, hai tay ôm ngực, đáp trả y như vậy bằng một nụ cười lạnh.

“ Con gái nhà họ Mạc cái ngươi không gả đi được2sao, sao cứ dính như sam vào thân thể người đàn ông vậy! Đám hôn sự này từ đầu đến cuối tôi không thừa nhận qua, nếu cô ta thiếu đàn ông tôi không ngại giới thiệu cho tám đến mười người! Còn nữa, tôi cảnh cáo anh Mạc Oanh Oanh bảo tránh xa tôi một chút, nếu không hậu quả tự gánh!”

…Tiêu Lăng và Tôn Nguyên cùng nhau vào phòng bệnh.

Phòng bệnh hoàn toàn không giống căn phòng bệnh, là là một gian nhỏ với hai phòng một sảnh, trong phòng bố trí rất ấm cúng, đồ bên trong cũng vô cùng đầy đủ.

Tôn Nguyên lén lén liếc nhìn Tiêu Lăng, cười đáp, “Mạc Tầm đối với chị dâu tốt thật, còn chuẩn bị luôn phòng lớn khép kín cho chi dâu ở…”

Anh ta chưa nói xong, dã bị ánh mắt Tiêu Lăng quét qua.

Tôn Nguyên tê cứng đầu óc, nhanh chóng9giơ tay đầu hang, “Được, được, được, coi như tôi chưa nói gì, coi như tôi chưa nói gì được không.”

Tiêu Lăng mím chặt môi, bước lớn vào phòng.

Trong phòng bệnh, An Tiểu Hy đang ngồi trên sofa cạnh giường trông Tô Tố truyền dịch, nghe động tĩnh lập tức ra coi, thấy Tiêu Lăng, cô choáng váng mở to mắt, tay run run chỉ vào Tiêu Lăng.

“Anh, anh anh là Tiêu Lăng!”

“Là tôi.” Tiêu Lăng thấy An Tiểu Hy ra mặt nói cho Tô Tố, đối với cô ta cũng có phần nể mặt, anh đi đến giường bệnh, nhìn thấy Tô Tố vẫn vậy chưa tỉnh lại, lông mày nhíu lại gần nhau, ‘’ cô ấy đã ngủ bao lâu rồi? ‘’

‘’Ba, hơn ba tiếng rồi.”

Tạ ơn!

Tiểu Hy mắt hau háu nhìn Tiêu Lăng.

Má ơi, người này còn đẹp trai hơn trên ti vi, ngũ quan sắc lạnh1ấy, thân hình cao lớn ấy, dưới áo sơ mi là một cơ bắp cuồn cuộn và cả người mang một vẻ lạnh lùng.

Tim Tiểu Hy cứ đập”Bùm Bụp ‘’.

Aaaaaa, điên mất thôi.

Sao lại có người đầy nam tính như vây!

Tiểu Hy cắn bờ môi nhìn Tô Tố vẫn đang hôn mê chưa tỉnh, ánh mắt bỗng ảm đạm xuống.

‘’Quay, mắt nhìn đâu thế không biết?”

Tôn Nguyên bất mãn, anh ta thừa nhận đại ca đẹp trai hơn anh ta, nhưng anh ta cũng đâu thua kém gì, người đàn bà này lại coi anh ta như thể hoàn toàn vô hình thế này.

‘’Liên quan gì đến anh!” Tiểu Hy trợn mắt không thiện ý tí nào, vốn dĩ tính thú nhận với trai đẹp đã không thành, người đàn ông này còn nhắm vào vết thương lòng, cô ta không nể chút mặt mũi tốt nào nữa, hai đứng đứng chống hông, khàn giọng nói nhỏ, ‘’Anh là ai! không thấy trong phòng có bệnh nhân sao, ồn ào cái gì, mau lăn ra ngoài đi đồ khốn.”

Khốn nạn?

Bảo anh ta khốn nạn?

Người đàn bà này dám bảo anh ta khốn nạn! Tôn Nguyên méo cả mặt xong vào nói lí, nhưng bị ánh mắt băng lạnh của Tiêu Lăng đóng băng.

Anh nhìn An Tiểu Hy với ánh mắt căm hờn.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cô hãy đợi đấy.

An Tiểu Hy còn lâu mới sợ hắn, môi đưa ra thách thức. Nhìn thấy Tôn Nguyên cứ nhìn chằm chằm Tô Tố, cô cũng biết thời, giả ho một tiếng rồi nắm lấy cái túi xách trên sofa, ‘’ Tiêu thiếu gia, nhà tôi còn có việc, Tố Tó giao lại cho anh rồi.”

Cảnh Thụy và Tiểu Thất còn ở nhà cơ.

Mặt Tiêu Lăng dịu lại, gật đầu đáp lại An Tiểu Hy, sau đó dùng ánh mắt hình mũi tên nhìn Tôn Nguyên.

Tôn Nguyên toàn thân run rẩy, nhanh chóng đưa tay, ‘’ Tôi lập tức đi ngay, lập tức đi ngay!”

…

Tô Tố nằm một giấc mơ.

Cô lần nữa mơ thấy Mạc Tầm.

Trong mơ Mạc Tầm vẫn cứ hình dáng đó ân cần dịu dàng như thế, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, đồ vest màu xám ôm chặt cô dưới ánh sáng mặt trời trước cửa.

Cô sợ cái bụng mình, ngước mắt lên nhìn chiếc cằm như ngọc của anh dưới ánh nắng.

''A Tầm, anh nói xem con của mình sẽ là con trai hay con gái? Sau này đẻ ra sẽ giống anh hay là giống em?"

''Anh hy vọng sẽ là con gái, giống em. ''

''Tại sao?"

Mạc Tầm cười dịu dàng, đưa tay lên vuốt mũi cô, ''Em hung dữ như vậy chắc chắn không cho anh có tình nhân bên ngoài, vậy thì đẻ ra cô tình nhân nhỏ vậy."

Cảnh vật chuyển đổi.

Màu trắng cảu phòng phẫu thuật, ánh đèn phẫu thuật chói mắt, máu tươi màu đỏ nóng.

… Vai tay đột nhiên có cảm giác đau đớn hiện lên, Tô Tố kêu lên một tiếng, ''Shoa" liền rút cánh tay về, từ trên giường vừa ngồi dậy, toàn thân đổ mồ hôi lanh, ánh mắt sợ hãi.

98. Chương 98

Tô Tố vẫn chưa định thần lại sau cơn ác mộng, đột nhiên nhìn thấy bóng hình cao lớn trước cửa sổ, do phản xạ cô cứ tưởng đó là Mạc Tầm, lo sợ cuộn tròn người lại.

''Cẩn thận xíu, đừng làm đau cô ta!"

Tiêu Lăng còn tưởng rằng y tá rút kim ra làm đau cô, trau mày lạnh lùng lại nhìn y tá.

Nữ y tá run tay một cái, cánh tay Tô Tố liền ra máu.

''Cô có biết rút kim không!" Tiêu Lăng lập tức lạnh mặt đứng lên,

''Xin lỗi xin lỗi"

Nữ y tá ấm ức bĩu môi.

Chút ái mộ và tán thưởng đối với chàng Mỹ nam ấy cô vừa thấy ấy hoàn toàn biến mất.

Loại đàn ông này chỉ có thể đứng từ xa nhìn không thể tiến tới.

Cô ta nhanh chóng rút kim, lấy bông gòn chặn đầu kim lại, ''được rồi, ấn giữ hai ba phút, đừng giữ chặt thế kia, nếu không cánh tay sẽ bị bầm tím."

Tiêu Lăng mặt vẫn lạnh lùng ngồi ở đầu giường, đưa tay đón lấy tay Tô Tố, vụng về ấn giữ miếng bông gòn.

Y tá dùng ánh mắt rất có lực rồi rời khỏi phòng bệnh

Trong phòng bệnh của còn Tô Tố và Tiêu Lăng hai người, người Tô Tố đổ đầy mồ hôi lạnh, cái đau ở cánh tay khiến cô tỉnh khỏi cơn ác mộng, nhận ra người đàn ông trước mắt.

''Tiêu…Lăng…"

''Ừm!"

Tô Tố Tô Tố định gượng dậy khỏi giường, Tiêu Lăng dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua, giữ chặt chiếc khăn, mở lời giáo huấn, ''Đừng động đẩy! Ngoan ngoãn nằm xuống."

Cánh tay Tô Tố không vươn ra được, bĩu môi, ''Khó chịu…"

''Khó chịu chỗ nào?"

Tô Tố mở miệng chỉ cảm thấy trong họng đau rát, âm thanh bị tắt nghẹn. Không chỉ có vậy, toàn thân cô mềm nhũn, Chiếc váy cô mặc cũng bị thấm ướt cả mồ hôi, dính sát vào người, khưn thì quấn sát cào người mình, trong chăn nhiệt độ rất cao, nức bí đến nổi ngực cô khó thở, vô cùng khó chịu.

‘’Toàn thân đều là mồ hôi.”

‘’Nhịn đi!”

Khốn nạn, việc này cũng nhịn được sao!

‘’Tôi nằm khó chịu lắm.” Tô Tố đổi cách nói khác, khuôn mặt đầy ấm ức.

Tiêu Lăng lạnh lùng liếc cô ta, tuy ánh mắt rất lạnh, nhưng động tác lại vô cùng mềm mỏng đỡ cô dạy, lấy gối đệm sau lưng, để cô dựa thoải mái một chút.

Khuôn mặt uất ức của Tô Tố nhanh chóng chuyển sắc.

Tiêu Lăng tính toán thười gian, vứt bông gạc đi, lại đứng dậy rót cho Tô Tố một ly nước ấm để đàu giường.

‘’Cổ họng bị tắt tiếng như tấm đồng nát vậy uống nước!”

‘’Cám ơn nhé.” Tô Tố hoàn toàn không để ý đến ngữ khí đầy tính ra lệnh của anh, đón lấy ly uống hai ngụm, cổ họng khô rát giờ đây cảm thấy đỡ đi rất nhiều, cô ta đưa ly thủy tinh cho Tiêu Lăng, nghi hoặc nhìn quanh phòng một lượt, ‘’đây là đâu?”

Cô rõ ràng đã hẹn với Tiểu Hy, tối nay tụ tập. Sau đó thì sao?

Sau đó…

Cô nhớ cô chóng mặt, sau khi thấy Tiểu Hy thì ngất đi…

Tô Tố nhìn qua cả bên trong lẫn bên ngoài căn phòng một lần nữa, không thấy bóng dáng của An Tiểu Hy.

‘’Tiểu Hy đâu?”

Mặt của Tiêu Lăng càng khó coi hơn.

Cái con đàn bà này lại không có tí lương tâm nào, người ở đây cực khổ chăm sóc cô ta chính là anh, cô ta không nhớ anh cũng không sao, lại mở miệng hỏi một người chả liên quan.

‘’Tiểu Hy cô ta…”

‘’Đi rồi!”

‘’Ồ!”

Tô Tố cuối cùng cũng bất tri bất giác nhạn ra phản ứng tức giận của Tiêu Lăng, cô cắn chặt tay bất an nhìn khuôn mặt lạnh như tiền cảu anh.

Tiêu Lăng không nói nửa lời, chỉ dùng một đôi mắt lạnh lùng chết người nhìn cô.

Không khí bắt đầu tê lạnh lại.

Tô Tố sau khi truyền dịch xong đã khỏe hơn rất nhiều, đầu óc cũng minh mẫn hơn.

Cô ta nuốt nước bọt, cắn môi nhìn Tiêu Lăng. Người này sao mà thần sắc bất định vậy, may mà bọn họ mới xác định quan hệ chưa tới hai ngày sao lại bắt đầu trơ cái mặt đó nhìn cô chứ.

Cô lấy một ngón tay chọt chọt eo của Tiêu Lăng, ‘’Quay…anh sao vây?”

‘’…”

Tiêu Lăng không nói chuyện, ánh mắt vẫn lạnh lùng.

Tô Tố cười đáp lễ.

Sao dùng cái ánh mắt đó nhìn cô, làm như cô đã làm việc gì đó đại nghịch bất đạo không bằng.

‘’Này…Tiêu Lăng, tôi nóng.”

‘’Cô giờ không thể thổi máy lạnh!”

Cô ta đương nhiên biết, chỉ là kiếm cỡ đổi không khí thôi.

Tô Tố chỉ tay vào cưả sổ cười đáp, ‘’Giúp tôi mở cửa sổ ra, được không?”

Tiêu Lăng lạnh lùng hừm một tiếng, đi đến bên cửa sổ mở một khe hở bằng gang tay. Giờ này trời đã tối đen như mực, có một chút gió mát thổi vào từ cửa sổ, làm cho căn phòng khô nóng trở nên dễ chịu mát mẻ đi nhiều.

Giường của Tô Tố cách cửa sổ không xa, cô nhìn cảnh vật xa lạ ngoài cửa sổ kia, lại hỏi lại câu hỏi cũ một lần nữa.

''Đây là đâu?"

Căn phognf khép kín nhỏ có dán tường màu quýt vàng, vật dụng nên có đều có, nhưng cách bố trí tuy khá hài hòa, nhưng lộ rõ ra đây không phải phong cách của Tiêu Lăng, cô ta đi qua chỗ ở của anh, trang trí vừa khiêm tốn lại sa hoa, đây rõ ràng không phải địa bàn của anh ta.

''Bệnh viện!" Tiêu Lăng lại ngồi cạnh giường.

Bệnh viện?

Tô Tố mở to mắt.

Bệnh viện sao không có mùi thuốc khử trùng, không có giường bệnh khác nào, sao không có áo bệnh nhân?

Như thể đoán được sự nghi hoặc của cô, Tiêu Lăng điềm tĩnh giải thích, ''Đây là phòng bệnh khép kín của bệnh viện, có thể vào đây không phải là người giàu thì cũng là người cao quý."

Khó chắc!

Tô Tố bĩu bĩu môi, người cảu giới thượng lưu thật biết hưởng thụ, đén cả khi bệnh cũng biến phòng bệnh thành như thế này.

Trong khi nói chuyện, Tiêu Lăng đã ấn chuông ở đầu giường, trong phòng bệnh nhanh chóng có một đám người chen trút, trong đó đứng hang đầu là bác sĩ điều trị chính của Tô Tố, sau lưng là một đám ý tá mặc áo hồng, mấy người này bước vào, căn phòng cũng được xem là to này bỗng chốc trở nên chật chội,

''Tiêu thiếu gia cần giúp gì không?"

Tiêu Lăng nhăn mặt nhìn đám quần chúng kia, ''Đến nhiều người vậy làm gi, không biết như vậy sẽ mang theo vi khuẩn vào luôn sao!"

''Xin lỗi Tiêu thiếu gia, tôi kêu họ ra ngoài ngay."

Mấy tiểu y tá, người này nhìn người kia, người kia nhìn người nọ, lập tức ra ngoài.

Tiêu Lăng để hai tay nhét vào túi quần tây phục, khuôn mặt sắc lạnh đủ làm người ta khiếp sợ, anh ta đưa

ánh mắt thăm dò bác sĩ, ‘’Giờ chúng tôi đi được chưa?”

“E rằng vẫn chưa được.

Một ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Lăng quét qua.

Bác sĩ điều trị chính cuối đầu xuống, đầu tê cứng lại đáp, ‘’Cô Tô phát sốt lần này đặc biệt nghiêm trọng, mấy ngày nay thời tiết không ổn định, vi rút gây bênh cảm rất nhiều, vả lại cô Tô đây xém chút sốt đến viêm phổi, tình trạng này rất dễ tái phát, nên tốt nhất là nằm viện quan sát hai ngày, truyền dịch liên tục mấy lần, đợi sức khỏe hoàn toàn khỏe mạnh mới xuất viện,”

Tiêu Lăng nghĩ tới Mạc Tầm, lông mày nhăn lại căm giận.

Anh ta là thằng đàn ông, không thể nhìn lầm cái ánh mắt đó!

Mạc Tầm có cảm tình với Tô Tố!

Tuy với dung nhan của cô việc này rất bình thường, nhưng trong lòng anh không thoải mái, càng không muốn Tô Tố nằm bệnh viện của gia đình Mạc Tầm.

‘’Cái đó …”Tô Tố nhìn thấy hai người chỉ lo nói chuyện với nhau, chả có để ý đến cô, liền giơ tay đáp lại, hai người đồng thời quay qua nhìn, Tô Tố ngượng ngùng ho lên một tiếng đáp, ‘’Tôi thấy hình như tôi khỏe rồi, không cần phải ở viện quan sát.”

‘’Không được!”

Tiêu Lăng vốn dĩ còn đang do dự, nhưng nghe lời nói của Tô Tố xong liền quyết định, ‘’Bắt buộc phải nằm viện điều trị, khỏe rồi mới được xuất viện.”

“Nhưng mà…”

“Không nhưng mà gì hết!’

Tối qua mới sốt cả buổi tối, cho dù khó chịu hơn, giao thông thuận tiện hơn đi nữa, cũng không nhanh bằng ở trong bệnh viện.

Bác sĩ trẻ gật gật đầu, “Vậy được, đợi xíu nữa Tiêu thiếu gai kêu người làm thủ rục nhập viện nhé.”

Tiêu Lăng gật gật đầu, “đêm toàn bộ ga giường, chăn mền toàn bộ thay bộ mới hết.”

“Được, tôi lập tức kêu người đến thay”

Bác sĩ nhanh chóng rời khỏi căn phòng, không tới hai phút sau đã có y tá đem chăn và ga giường sạch đến.

“Cô Tô, cô có thể dậy một chút được không.”

“Được”

Tô Tố toàn thân mềm nhũng, liếc Tiêu Lăng một cái, thấy anh ta đang đứng cuối giường làm ra bộ dạng bất cần chả nhúc nhích gì hết, cắn cắn rang, cầm lấy cạnh giường, giữ lấy sức để ngồi dậy.

“Đáng chết, mở miệng kêu tôi giúp khó khan đến vậy sao!”

99. Chương 99

Tiêu Lăng tức giận thấp giọng mắng Tô Tố

Cô vẫn chưa phản ứng lại,thì cảm thấy trước mắt như có một cơn gió thổi qua mặt, người nhẹ bẫng, cả người đã bị ôm lên.

“A!”

Người này…

Tô Tố nhanh chóng nắm lấy áo trên ngực của Tiêu Lăng, ngước lên đã nhìn thấy khuôn mặt tức giận của Tiêu Lăng.

“Anh… ”

“Im miệng!” Cô mà mở miệng lần nữa, anh sợ sẽ đánh cô

“… ”

Tô Tố bất lực cười khổ, hai tay ôm lấy cổ của Tiêu Lăng. Đây là cái gì đây? Rõ ràng là anh tỏ ra lạnh lùng như kiểu xa lạ, tại sao lại đổ lỗi cho cô rồi.

Cô y tá ôm tấm ga giường ngây ngốc nhìn hai người họ.

"Còn không thay đi!"

"Oh oh oh, lập tức thay đây."

Hai nữ y tá tỉnh táo lại, cảm thấy bầu không khí căng thẳng trong phòng, không dám ngây ngốc nữa, nhanh chóng thay tấm khăn trải giường, nhanh chóng rời khỏi phòng, rất chu đáo khép cửa lại.

Không khí đột nhiên ngưng tụ.

Tô Tố nằm trong lòng Tiêu Lăng, dưới lực đàn áp mạnh mẽ không dám ngước nhìn lên mặt Tiêu Lăng, càng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô nắm chặt cánh tay anh, sợ Tiêu Lăng tức giận trực tiếp ném cô xuống đất.

Nhưng...

Ai nói với cô biết tại sao người đàn ông này lại tức giận!

Tô Tố muốn điên lên rồi.

Cô vô thức cắn ngón tay của mình.

Không được cắn móng tay! Tay chưa rửa, không biết có bao nhiêu vi khuẩn, đặt chúng vào trong miệng như vậy, lại muốn bị bệnh, đúng không!"

"Oh!"

Tô Tố sững sờ, cô bĩu môi, ngoan ngoãn đặt tay xuống.

Tiêu Lăng thấy cô nghe lời, sự tức giận giảm đi một chút, bất chấp đôi mắt phản đối của Tô Tố, mạnh mẽ đem cô để vào trong chăn.

Ga giường màu trắng làm nền cho khuôn mặt nhỏ không chút sắc máu của Tô Tố, tóc lượn sóng đen dài thả trên vai, nghiêng đầu trên gối, mắt nửa khép càng làm tăng nét đẹp yếu đuối suy nhược của cô.

Nhìn đến Tiêu Lăng vừa thương vừa giận.

Người phụ nữ này không biết cách tự chăm sóc bản thân sao? Anh không tin sau khi quay phim cô mới cảm thấy không thoải mái,cơ thể không thoải mái thì phải nói sớm, phải ngất đi vào bệnh viện mới vui sao.

Nghĩ như vậy, sự tức giận vừa giảm đi đã xuất hiện trở lại, đôi mắt anh ngày càng trở nên sắc bén hơn.

Tô Tố lạnh sống lưng.

Cô thề, hôm nay mà Tiêu Lăng có tâm tình bất định nhất kể từ khi cô gặp anh.

"Tiêu Lăng, hôm nay rốt cuộc bị sao vậy?"

Cô ấy chỉ biết phụ nữ đến tháng thì sẽ có vài ngày không bình thường,chưa bao giờ nghe nói đàn ông đến tháng.

Vậy hôm nay Tiêu Lăng là bị gì vậy.

Sáng nay lúc tách ra rõ ràng vẫn bình thường.

Có ai đắc tội anh ta sao?

Nhưng… người khác đắc tội anh, anh tức giận với người bệnh như cô làm gì!

Tô Tố nghĩ như thế này, vừa uỷ khuất vừa lạnh lẽo.

"Công việc của anh không tốt sao? Ai đắc tội anh à?"

"Có người đắc tội tôi!"

"… " Quả nhiên. "Ai đắc tội anh đây."

Người này thực sự rất gan dạ, ngay cả Tiêu Lăng cũng dám đắc tội, không sợ anh trả thù sao?

"Anh!"

"Ah ô?"

Tô Tố mở to mắt, chỉ vào mũi của mình, miệng có thể nhồi một quả trứng, cô vừa muốn hỏi đắc tội anh

khi nào, đã thấy Tiêu Lăng bước bước lớn đi qua với cô, tức giận cực kì

Tô Tố lo lắng nắm chặt cái chăn.

Anh sẽ không phải muốn đánh cô chứ.

…

Tiêu Lăng cúi xuống đối diện với Tô Tố, lời nói dường như nghiến răng nói ra. “Hỏi xong chưa?”

“Ah?” Tô Tố ngây người một lúc, nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Tiêu Lăng. Cô nhanh chóng gật đầu “Hỏi xong rồi hỏi xong rồi.”

“Được, vậy đến tôi hỏi.”

Tiêu Lăng nheo mắt, ngũ quan lạnh lẽo, hàm dưới được kéo dài thành một vòng cung sắc bén.

“Chính mình bị sốt mà không biết?”

Tô Tố ái ngại cười, không dám trả lời.

Khuôn mặt của Tiêu Lăng càng lạnh hơn,cắn răng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tô Tố “Tô Tố, đôi khi tôi hận không thể bóp chết em!”

Bóp chết cho xong, để coi khỏi lúc nào cũng không an phận khiến anh lo lắng.

Tô Tố uỷ khuất bĩu môi.

Cô bị bệnh là ai hại chứ, còn không phải là di chứng của việc bị ướt mưa hôm qua sao. Tuy nhiên, cô nhìn thấy mặt Tiêu Lăng âm u, bất cứ nào cũng có thể bùng phát,cũng không dám nói lí với anh.

Cúi đầu ngoan ngoãn nhận sự dạy dỗ của Tiêu Lăng.

“Sau này nếu còn có trường hợp này, không cần biết thế nào, ngay lập tức đi đến bệnh viện! Em não không vậy hả, rốt cuộc một bộ phim quan trọng hay là sức khỏe của mình quan trọng! Em người phụ nữ này có thể đừng khiến người khác lo lắng không!”

Tiêu Lăng la đến dường như mái nhà sắp sập xuống.

May mắn thay hiệu ứng cách âm của cửa và cửa sổ rất tốt, nếu không tôi sợ rằng ai đó đã bước vào xem tình huống.

Tô Tố lại một lần nữa biết được khuôn mặt ẩn khác của Tiêu Lăng.

Cô nghiêng đầu nhìn chằm chằm Tiêu Lăng

Người này có thể dạy dỗ cô trong nửa tiếng mà không gián đoạn, không khát sao.

Cô thực sự nhịn không nổi, đưa tay ra ngáp một cái.

"Tô Tố! Em có đang nghe không?"

"Có… " Tô Tố buồn ngủ mà mở mắt, đáng thương nói "Nhưng em buồn ngủ quá."

Tiêu Lăng phát tiết một hơi, cơn giận đã biến mất hơn nửa, sau đó nhìn thấy bộ dạng khốn khổ của Tô Tố, trái tim tôi đột nhiên dịu lại.

Quên đi.

Lần này tha cho cô.

Tiêu Lăng thở dài, giúp cô đắp chăn lại, "Ngủ đi"

…

Trang viên Mạc thị.

Trang viên Mạc thị là biệt thự sang trọng của Mạc gia nằm ở trung tâm thành phố a, Mạc gia đã chính thức được Mạc Tầm tiếp quản, người già trong nhà đã được chuyển ra khỏi biệt thự, bây giờ chủ sở hữu của biệt thự chỉ có Mạc Tầm và Bạch Linh.

Sau bữa tối, Mạc Tầm khác thường không nói chuyện với Bạch Linh, mà cầm điện thoại chuẩn bị rời đi.

"Tầm, anh muốn đi đâu?"

"Anh có việc phải xử lý, em ăn thêm gì đó đi."

Mạc Tầm xoa đầu Bạch Linh, dặn dò quản gia. “Sau bữa tối, nấu cho Linh tiểu thư một bát tổ yến.”

“Vâng, thiếu gia.”

Mạc Tầm mỉm cười nhìn Bạch Linh, quay người đi lên lầu.

Quay lưng lên, nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt anh dần tan biến

Trở lại trong phòng, anh ta ngay lập tức gọi một số.

“Alo, là tôi, sự việc làm thế nào rồi?”

“Mạc thiếu, tôi đã thuyết phục được Tô tiểu thư nhập viện, những ngày gần đây Tô tiểu thư vẫn sẽ ở lại bệnh viện.”

Mạc Tầm đứng trước cửa sổ sát đất, nheo mắt nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ, âm thanh trầm xuống dần, “làm tốt lắm, luôn lúc nào cũng phải giám sát phòng bệnh, khi phòng bệnh không có ai ngay lập tức thông báo cho tôi.”

Tắt điện thoại, anh xoa thái dương đang đau của mình

Tô Tố!

Người phụ nữ của Tiêu Lăng?

A -

Sự nhượng bộ ngày hôm nay không phải là anh sợ Tiêu Lăng, chỉ là anh biết, ngay cả khi Tô Tố tỉnh dậy, cô cũng không đối cho anh có sắc mặt tốt mà nhìn.

Mạc Tầm nhẹ nhàng ma sát màn hình điện thoại, đôi lông mày dịu dàng dần dần trở nên lạnh lẽo.

Anh nhất định! Nhất định phải làm cho rõ, Tô Tố này với Tô Tố của anh có quan hệ gì

…

Bên ngoài cửa.

Bạch Linh như bị sét đánh, ôm ngực mặt nhợt nhạt dựa vào tường.

Tô Tố?

Không phải cô ta đã chết rồi sao?

Cô chính mắt nhìn thấy!

100. Chương 100

“Ha ha ha, ha ha ha ha, tôi đúng là hạnh phúc. Ký hợp đồng rồi, ký rồi! Người dẫn Chương trình chính của đài Mango, ha ha ha, giấc mơ trở thành sự thật, Tô Tố, cậu nhanh đánh đánh tôi, xem tôi có phải đang mở không. “

Đài Mango đó!

Kênh được xếp hạng có số lượt xem hàng đầu của đất nước!

Cô ấy không chút nổi tiếng, cũng không chuyên nghiệp, vậy mà có thể trực tiếp ký hợp đồng làm người dẫn Chương trình chính! Chỉ cần cô cố gắng chút, một tương lai tốt đẹp đang chờ cô.

Tô Tố ngồi chéo chân trên giường, vô ngôn nhìn An Tiểu Hy đang mơ mộng

Đây là ngày thứ ba nằm viện.

Sáng nay Tiêu Lăng bất ngờ nhận được điện thoại từ công ty, có một tài liệu rất quan trọng mà anh phải xem xét, anh phải rời đi, vậy là anh không khách khí, gọi trực tiếp gọi điện cho An Tiểu Hy đến bệnh viện chăm cô.

Có quỷ mới biết tại sao anh biết số điện thoại của Tiểu Hy.

“Tô Tố!1Tô Tố, cậu nghĩ gì thế?”

An Tiểu Hy xua xua tay. “Nghĩ gì mà nhập tâm vậy?”

“Uh… không phải mơ đâu, cậu không phải đã ký hợp đồng rồi sao. Tiểu Hy à, tôi năm ngày không gặp Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất rồi…” Tô Tố cắn chăn, một mặt phẫn nộ: “Hai đứa không có lương tâm này,

thậm chí một cuộc cũng không gọi cho tôi! “

Đáng ghét, đáng ghét!

Khi cô đang ngủ vào ban đêm nhớ đến hai đứa nhỏ,vậy mà hai đứa nó rất thảnh nhiên, đến hỏi cũng không hỏi một tiếng.

Tiểu Hy không hơi đâu mà liếc mắt, cô lấy táo từ trên kệ ngồi trên giường gọt, “Chị ah, tốt xấu gì cậu cũng hơn hai mươi tuổi, còn không xấu hổ mà tính toán với hai đứa nhỏ. Tụi nó không gọi cho cậu, cậu không biết gọi cho tụi nó. “

Lần đầu tiên, tôi thấy làm mẹ mà tính toán với con cái như vậy.

Tiểu Hy đưa miếng táo đã cắt cho Tô Tố, chìm trong suy nghĩ “Nhưng hai đứa trẻ này dạo gần1đây có chút bất thường.”

Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất nhớ mẹ tới đâu không ai biết rõ hơn cô, nhưng mấy ngày nay Tô Tố không về nhà, hai đứa cũng biết Tô Tố trong bệnh viện, vậy mà cũng không lo lắng.

Ồ, thật kỳ lạ.

…

Tại thời điểm này, trong căn hộ của An Tiểu Hy.

Tiểu Thất buồn bã nằm bò trên bàn học, thậm chí môn ăn yêu thích của mình là kem bị chảy khắp tay cũng không phát hiện.

Một bên khác, Tô Cảnh Thuỵ đang nhàn nhã đọc một cuốn sách.

Tất nhiên, cậu không phải đang đọc một câu chuyện cổ tích, mà là đề Olympic của trung học cơ sở. Anh vô tình từ sách nhìn lên thấy cây kem chảy đầy tay Tiểu Thất.

Anh nhíu mày, đặt quyển sách xuống,lấy một chiếc khăn ướt đắp lên trên tay em.

“Lau đi.”

“Oh!” Tiểu Thất vừa tỉnh táo lại, bất lực nhìn Tô Cảnh Thuỵ, “Ca ca, em nhớ mẹ, mẹ vẫn còn trong bệnh viện, không biết bệnh tình thế nào, em muốn thăm mẹ. ”

Cô vẫn là lần đầu tiên xa mẹ5lâu như vậy.

Nhưng ca ca một mực không để cô đi.

Tiểu Thất uỷ khuất bĩu môi, “Ca ca, tại sao không thể đi thăm mẹ?”

“Tiểu Thất, em có muốn daddy không?”

Tiểu Thất mắt sáng lên, nhấc hai chân nhỏ mập mạp chạy đến bên Tô Cảnh Thuỵ, ôm lấy cánh tay của anh, “Ca ca ca ca, chúng ta có thể gặp Daddy rồi sao?”

“Chưa được.”

Tiểu Thất lập tức mất hết tinh thần, bĩu môi liếc nhìn anh, lần nữa nằm bò lại trên bàn.

Tô Cảnh Thuỵ thấy vậy buồn cười.

Đưa tay kéo Tiểu Thất “ Chỉ cần em ngoan ngoãn, chúng ta rất nhanh có thể gặp được ba.”

“Em nhớ mẹ…”

“Tiểu Thất ngoan, em nhịn một chút, mẹ nuôi không phải nói rồi sao, mẹ khoẻ hơn nhiều rồi, hai ngày nữa sẽ có thể rời khỏi bệnh viện. Những ngày này mẹ đều ở chung với ba, miễn là chúng ta ngoan ngoãn, tình cảm họ tốt rồi, sau này chúng ta sẽ thường xuyên được gặp ba “

“Thật sao?”

“Tất nhiên, anh có bao giờ lừa em chưa?”

“Nhưng… nhưng em vẫn nhớ2mẹ.” Tiểu Thất đưa ngón tay ra tình, “Em đã 1 2 3 4 5, 5 ngày không gặp Mami rồi, em nhớ mẹ ah, huhu, anh không nhớ mẹ sao. “

Nhớ, tất nhiên nhớ!

Cậu cũng là lần đầu tiên xa mẹ lâu như vậy.

“Ca ca, em muốn gặp mẹ.”

Tô Cảnh Thuỵ do dự, “ Thực sự muốn đi?”

Tiểu Thất nghe là biết có hi vọng, lắc lắc cánh tay của anh, “Ca ca chúng ta lén đến bệnh viện được không, chỉ nhìn một chút! Dù sao mẹ nuôi gần đây về nhà muộn, chúng ta về sớm chút chắc chắn sẽ không bị phát hiện. Tiểu Thất vẫn chưa gặp Daddy phiên bản thực, ca ca không muốn gặp daddy sao?”

Anh tất nhiên là muốn.

Thấy trên báo và trên TV với thấy người thật cách biệt rất lớn.

Tô Cảnh Thuỵ chỉ do dự một chút rồi gật đầu: “Muốn đi cũng được, em phải ngoan ngoãn vâng lời.”

“Tiểu Thất nhất định sẽ ngoan ngoãn!”

…

Tô Tố và An Tiểu Hy không biết kế hoạch của hai đứa nhỏ, hai người mở TV trong phòng bệnh trò9chuyện.

“Căn phòng này thực sự sang trọng. Mọi thứ đều có sẵn. Không biết còn tưởng là căn hộ ấm áp nào đó, người giàu đúng là mục nát mà!”

Tô Tố cắn quả táo và gật đầu.

Không phải sao, phòng bệnh cần phải trang bị thành vậy không, hại cô khi tỉnh dậy không biết mình đang ở đâu.

“Nhưng mà Tố Tố, cô với ông chủ của bệnh viện của họ có phải quen biết hay không, nếu không sao người ta trực tiếp sắp xếp phòng khám này cho bạn.”

Tô Tố ngây người, “Không phải Tiêu Lăng sắp xếp sao?”

Tiểu Hy cũng ngây người, “Tiêu Lăng không nói với cậu sao?”

“Nói gì vậy?”

Tiểu Hy nhất thời hưng phấn lên, khuôn mặt tám chuyện nghĩ lại tình cảnh ngày nhập viện hôm ấy một lần. “Cậu thực sự không biết? Anh ta không chỉ đẹp trai, chủ tịch bệnh viện còn rất tôn kính anh ta, trông chắc chưa đầy ba mươi tuổi, thư thư sinh sinh. ”

Tô Tố nắm lấy chăn.

Cô đã đoán ai rồi!

“Tô Tố, cậu thực sự không biết…”

“Tôi không biết!” Tô Tố1ngắt lời cô.

Tiểu Hy bối rối nhìn Tô Tố, khuôn mặt đầy hận thù của Tố Tố, có vẻ không giống cô không biết.

Tô Tố nhận ra mình thất thố, cứng đờ mím môi, khẽ mềm giọng nói.

“Chúng tôi đã quen biết nhau lâu như vậy. Tôi biết ai cậu không biết sao, tôi không biết anh ta, anh ấy vẫn ôm tôi giúp tôi làm thủ tục nhập viện, nhất định không có lòng tốt gì!”

Oh…

Có lí!

Tiểu Hy lại lo lắng “Nhưng đây là bệnh viện. Đây là lãnh thổ của người đàn ông đó. Tôi nghĩ anh rất có quyền lực, nếu thích cậu ra bắt buộc cậu phải làm sao?”

“Yên tâm, Tiêu Lăng cũng ở đây sống vài ngày rồi, hắn ta chắc cũng biết tôi có bạn trai, với lại 2 ngày nay không có động tĩnh gì, chắc sẽ không làm khó dễ đâu.”

“Vậy thì tốt.”

Tiểu Hy vỗ nhẹ vào ngực mình khuôn mặt sợ hãi. Xã hội này trở nên biến thái quá, nhìn ăn mặc đàng hoàng, ai mà biết được lại là cầm thú!

“Ầm ầm ầm -”

“Tôi đi mở cửa!”

Tiểu Hy nhảy từ mép giường và chạy đến mở cửa.

Ai vậy?

Đạo diễn Phạm Lãi và mấy người trong đoàn phim đã đến thăm cô rồi, Tiêu Lăng thì không bao giờ gõ cửa, lúc này ai có thể đến thăm cô?

Tô Tố vươn cổ nhìn ra ngoài. Khi cô nhìn thấy Mạc Tầm bên ngoài cửa, khuôn mặt cô "loát" một cái lạnh lẽo xuống.

101. Chương 101

"Anh đến làm gì, đi ra ngoài!"

"Thấy có vẻ rất ghét tôi." Mạc Tầm cười mỉa mai, đẩy mạnh cửa vào phòng. "Chúng ta nói chuyện."

"Chúng ta?" Tô Tố cảm thấy kinh tởm đến muốn nôn. "Khi nào mà tôi với anh thân đến nỗi dùng xưng hô này?" Tôi vốn không biết anh, không có gì để nói, mời anh ngay bây giờ, ngay lập tức, rời đi đây! "

Đã từng yêu anh ta bao nhiêu, bây giờ Tô Tố ghét bấy nhiêu.

Cô không chịu được khi phải ở trong cùng một không gian với Mạc Tầm. Đây là lần gặp thứ ba của họ sau khi cô tái sinh, mỗi lần cô đều hận không thể lột da anh, rút gân anh, nhai xương ăn tim anh.

"Tô Tố!"

"Đừng gọi tên này, anh không xứng!"

Tô Tố điên cuồng nhảy ra khỏi giường, nắm lấy cánh tay của Mạc Tầm đẩy anh ta ra. "Ra ngoài, đừng để tôi nhìn thấy anh."

Mạc Tầm như một tác phẩm điêu khắc bằng đá, bất kể Tô Tố đẩy nó ra sao, cũng không di chuyển.

An Tiểu Hy nhìn Tô Tố đôi mắt như điên rồ lên, bị sốc. Cô vội vàng đi lên, dùng lực ôm Tô Tố, "Tô Tố, có chuyện gì vậy! Đừng kích động! Mạc tiên sinh, anh có thể ra ngoài trước được không, bạn tôi không muốn gặp anh."

"Tôi sợ tôi không thể. Vị tiểu thư này, có thể ra ngoài trước được không, tôi có điều muốn nói với Tô Tố."

"Không được!"

An Tiểu Hy đưa tay chắn trước Tô Tố, thận trọng nhìn Mạc Tầm, trái tim đã xem anh như tên biến thái.

Cô phải ở lại bảo vệ Tô Tố, nếu cô rời đi, Tô Tố bị người này… Pi pi pi, nói chung trong mọi trường hợp, người này nhìn có vẻ không xấu, nhưng chắc chắn là thú đội lốt người.

"Mạc tiên sinh, anh đi nhanh đi được không."

Mạc Tầm từ lâu đã dự đoán được cảnh tượng này, anh bình tĩnh lấy chiếc điện thoại di động ra khỏi túi quần của mình và gọi một số, chưa đầy một phút, trong phòng nhỏ xuất hiện một vài người đàn ông cường tráng.

Năm người đàn ông đều là bộ đồ màu đen với cặp kính râm lớn trên mặt của họ, đứng bất động làm cho người ta cảm giác ngột ngạt áp bức.

Mặt Tô Tố biến sắc, "Mạc Tầm, anh muốn làm gì!"

Mạc Tầm giơ tay nắm ngược bàn tay đang đẩy anh của Tô Tố, nhìn An Tiểu Hy, quay sang dặn dò với mấy người kia. "Đem vị tiểu thư này đi ra ngoài, để cô ta yên lặng."

"Vâng! Thiếu gia!"

Mấy người đàn ông đều là người có võ, đối phó với An Tiểu Hy trói gà không chặt quả là quá đơn giản, giơ tay là có thể khống chế cô.

"Ah! Thả tôi ra"

Tiểu Hy liều mạng vùng vẫy tay chân, nhưng sức mạnh của cô không phải là đối thủ của những người đàn ông cường tráng kia, cô bị mạnh mẽ kéo ra ngoài, cô lo lắng hét lên với Mạc Tầm. "Các người như vậy là phạm pháp, phạm pháp đó biết không."

Mạc Tầm dường như không nghe thấy tiếng hét của An Tiểu Hy, vẫn đứng tại chỗ.

"Tất cả các người dừng tay, không được động vào Tiểu Hy!" Tô Tố bị Mạc Tầm khống chế cũng không động được. Cô ấy nhìn Tiểu Hy bị kéo ra khỏi cửa. Cô ấy đỏ mắt hét lên " Mạc Tầm, anh dám làm hại Tiểu Hy, tôi sẽ không tha cho anh. "

Mạc Tầm cuối cùng cũng phản ứng: "Tôi sẽ không làm hại bạn bè của em, chỉ muốn nói chuyện với em."

"Tôi nói rồi, không có gì để nói."

Mạc Tầm mỉm cười, nhưng trong mắt không có ý cười, sau khi trong phòng chỉ còn anh với Tô Tố, anh lùi lại hai bước, đóng chặt cửa phòng và buông Tô Tố ra..

Tô Tố ghê tởm lùi vài bước, kéo dài khoảng cách với Mạc Tầm. Sự chán ghét rõ ràng này lọt vào mắt Mạc Tầm, đôi mắt anh cô đặc.

Tô Tố đập mạnh lòng bàn tay, buộc mình bình tĩnh lại.

"Anh muốn gì?"

Mạc Tầm nhìn Tô Tố thật sâu, không biết tại sao, giọng nói có chút khàn khàn. "Cô với Tô Tố có quan hệ gì?"

"Mạc tiên sinh não của anh bị úng nước à, tôi là Tô Tố."

"Không phải cô, cô với nữ minh tinh Tô Tố vừa mất cách đây hơn một tháng có mối quan hệ gì?"

"Tôi không quen!" Tô Tố phủ quyết dứt khoát.

"Không thể!"

Không quen tại sao cô lại đến thăm mộ Tô Tố, nếu không quen làm sao biết mối quan hệ tam giác giữa anh, Bạch Linh và Tô Tố.

Ngay cả quản lí của Tô Tố Trương Việt và bạn thân của Tô Tố Trương Hân cũng không biết sự tồn tại của Bạch Linh.

"Anh tin hay không tuỳ anh, không tin có thể điều tra. Nhưng Mạc tiên sinh thật kỳ lạ, người cũng đã chết anh còn muốn làm gì? Không phải muốn đào mộ Tô tiểu thư chứ". Khi cô khuôn mặt nhợt nhạt của Mạc Tầm, Tô Tố cười trêu chọc.

Rõ ràng là anh đã giết cô ta, bây giờ còn giả bộ cho ai xem?

Mắt cô nhìn quanh, nhẹ giọng nói. "Nói thì nói đây không phải cách làm của Mạc tiên sinh. Anh không phải điều tra kĩ càng rồi mới tiếp cận người ta sao. Sao vậy? Lần này không điều tra kĩ tôi sao?"

Mạc Tầm tim thắt chặt.

Cách nói này… Rõ ràng là chế giễu anh khi đó tiếp cận Tô Tố với mục đích không đơn thuần.

Nếu cô ấy không biết Tô Tố, làm sao cô biết được điều này?

"Cô… rốt cuộc là ai?"

"Tôi ai cũng không phải, là chính tôi."

Tô Tố cũng không sợ anh điều tra, cuộc sống kiếp này của cô và kiếp trước hoàn toàn không liên quan đến nhau, anh đi điều tra càng tốt, như vậy sẽ càng hỗn loạn không phải sao.

"Mạc tiên sinh muốn hỏi đều hỏi hết rồi phải không, nếu hỏi rõ ràng mời rời khỏi đây. tuy răng bệnh viện Phục Hoa là địa bàn của anh, nhưng bây giờ tôi là một bệnh nhân của phòng này, có quyền đuổi anh đi! Còn nữa, anh tốt nhất đừng làm tổn thương bạn tôi, nếu Tiểu Hy có mệnh hệ gì, tôi sẽ khiếu nại anh.

"Tôi sẽ không đi trừ khi cô cho tôi đáp án."

Tô Tố cười lạnh.

Cho anh một câu trả lời, để anh ấy giết cô ấy lần nữa sao.

Mạc Tầm chậm rãi tiến gần Tô Tố, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh giường bệnh, giống như nếu Tô Tố không đưa ra lời giải thích hợp lí sẽ không gấp rời đi.

Tô Tố nổi da gà, không phải sợ, mà là vì sự tiếp cận của Mạc Tầm làm cô cảm thấy hoàn toàn kinh tởm

Cô lùi lại vài bước, kéo xa khoảng cách với anh lần nữa.

"Mạc tiên sinh không tính rời đi sao, vậy thì không tốt lắm, lát nữa bạn trai của tôi sẽ đến, nếu như có bất kỳ sự hiểu lầm nào, tôi e rằng không thích hợp cho lắm."

Bạn trai?

Mạc Tầm níu chặt mày, khuôn mặt dịu dàng ngay lập tức âm u.

Không biết tại sao, anh ta rất khó chịu khi nghe câu này, nó giống như… rõ ràng một thứ gì đó thuộc về anh bị cướp đi vậy.

"Tiêu Lăng không hợp với cô."

“Đây là việc của tôi, không cần anh quan tâm!”

...

Lúc này bên ngoài phòng bệnh, Bạch Linh xuyên qua kính, nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra trong phòng.

Cô nắm chặt áo trước ngực, mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Tô Tố, khuôn mặt cô nhợt nhạt đến đáng sợ.

Mặc dù chỉ nhìn một cái, cũng đủ để cô nhận ra Tô Tố.

Cô sớm nên phát giác!

Tầm của cô từ khi thấy người phụ nữ đó ở khu vui chơi đã hồn để trên mây, là vì cô ta xinh đẹp sao!

Bạch Linh giơ tay vuốt ve má mình, mắt cháy lên một ngọn lửa kỳ lạ.

Tầm của cô, hạnh phúc của cô, không ai có thể lấy đi!

Ai cũng đừng hòng!

102. Chương 102

Tại cổng chính của bệnh viện.

Hai con búp bê mặc trên người bộ áo thun trắng, áo liền quần jean, đội chiếc mũ lưỡi trai, lén lút trốn trong bụi hoa.

Hai búp bê ấy là Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất.

Thời tiết quá nóng, hai gương mặt nhỏ nhắn bị nắng phơi đến đỏ bừng, càng làm cho cặp má non nớt hồng hào, trông đáng yêu hơn.

Tiểu Thất lau mồ hôi đang rơi nhẽ nhãi và nhìn vào cửa ra vào với đôi chân đấn đo. “Anh trai ơi, sao daddy vẫn chưa tới vậy?”

“Đừng có nôn, hãy đợi tí đã.”

“Nhưng Tiểu Thất muốn đi gặp má mi trước.” Tiểu Thất mếu máo, thời tiết nóng nực, em phải lấy tay quạt lất phất lấy gió “Anh hai ơi, chúng mình hãy đi gặp má mi trước?”

Cảnh Thụy do dự, giờ này đang là buổi trưa, thời gian nóng nhất trong ngày, đám đông thường ngày tới lui trong bệnh viện dần dần thưa thớt. Cảnh Thụy suy tính khả năng Tiêu Lăng sẽ xuất hiện, sau đó quay lại nhìn cô bé Tiểu Thất đang nhễ nhãi mồ hôi, và cuối cùng gật đầu, “Được rồi, nhưng em phải nhớ…”

“Phải ngoan đúng không, Tiểu Thất biết rồi, Tiểu Thất sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh trai mà.” Tiểu Thất đưa tay lên thề thốt.

Tô Cảnh Thụy bất lực nắm lấy bàn tay nhỏ bé của em gái tiến vào cánh cổng bệnh viện.

Hai con búp bê dễ thương ấy tuy cố tình đội cái mũ lưỡi trai lên đầu, nhưng vẫn thu hút ánh mắt chú ý của mọi người, nhất là khi hai em không đi kèm với người lớn, có một cô y tá chứa chan tình nhân ái đến chất vấn hai em.

“Các em nhỏ, sao lại xuất hiện trong bệnh viện thế, cha mẹ các em đâu?”

“ Cha mẹ tụi cháu ở trong bệnh viện ạ” khuôn mặt nhỏ bé ngây thơ của Tô Cảnh Thụy ngước nhìn nói.

Nữ y tá chăm chú vào dáng vóc hai đứa nhỏ, như muốn bị mủi lòng, bèn trách móc cha mẹ của hai đứa trẻ, cha mẹ gì mà không có trách nhiệm với con, dám để hai bé tự động ra đường như thế, nhỡ bị bắt cóc thì sao? Nữ y tá đột nhiên trở nên tràn trề yêu đương và ngồi xổm xuống đất nhìn hai đứa trẻ.

“Cha mẹ tụi em đâu? Để chị dẫn tụi em đi tìm cha mẹ nhé?”

Tiểu Thất tỏ ra căng thẳng nhìn Tô Cảnh Thụy.

Hai em lén mẹ lẻn ra ngoài. Nếu cô y tá mà dẫn đến phòng của mẹ, e rằng mẹ sẽ hất sức giận dỗi.

Má mi là người không rành đường, nên thường lo lắng hai anh em ra ngoài sẽ bị lạc, đi chỗ quen thuộc thì không sao, nếu không mẹ không cho hai anh em đi đâu hết.

Tô Cảnh Thụy biết chắc như vậy, mắt đảo nhìn xung quanh rồi khựng lại bật cười.

Em chỉ tay vào y tá trưởng phía sau lưng cô y tá, mỉm cười với cô, “ Chị y tá ơi, em e rằng chị không thể dẫn tụi e đi tìm rồi, chị hãy chỉ cho em phòng bệnh đặc biệt ở đâu đi, em và em gái tìm không ra sẽ nhờ chị giúp đỡ được không?”

Cô y tá nhìn thấy y tá trưởng lập tức tái đi, và sợ bị phát hiện cô lơ là nhiệm vụ. Đây không phải là một điều tốt.

Nhanh chóng chỉ đường cho hai đứa trẻ và lặng mất tăm.

Đã nhận được địa chỉ thành công, Cảnh Thụy nhanh chóng kéo Tiểu Thất ra khỏi phòng đăng ký.

"Haha, anh trai ơi, anh thật là lợi hại, làm sao anh biết rằng dì bên kia là một y tá trưởng?"

Cảnh Thụy cởi mũ ra đánh nhẹ vào đầu của em gái. "Đơn giản thôi? Y tá trưởng vừa mới đến là tất cả những cô y tá khác đều tỏ ra căng thẳng ưỡn ngực thu bụng lại, chắc chắn bị chửi mắng nhiều rồi."

Tiểu Thất gật đầu ái mộ, nét mặt tinh tú thầm ngưỡng mộ anh trai nhà mình.

Anh trai thực sự quá thông minh điều gì cũng biết.

Cảnh Thụy vẫn giữ vẻ mặt khô khốc, lần nữa gõ nhẹ vào đầu Tiểu Thất, "Đi nhanh lên nào."

"Đi, đi tìm má mi thôi."

Hai đứa nắm tay rời khỏi phòng đăng ký. Họ đi theo con đường mà cô y tá chỉ lúc nãy, khởi đầu còn có một số bệnh nhân và y tá đi vòng quanh. Khi họ đến tầng cuối cùng, xung quanh không còn một bóng người.

"Anh trai, anh có chắc là ở đây không?"

Tiểu Thất như không có sự chắc chắn nào khi đứng ở tầng 7, khó trách em nghi ngờ, tòa nhà này không giống như là khu nội trú của bệnh viện, nơi họ đứng rõ ràng là một vườn hoa lớn, ập vào mắt là một bãi cỏ xanh mơn mởn và những bông hoa rực rỡ sắc màu, thậm chí ở xa bên kia vẫn có thể nghe thấy tiếng đài phun nước du dương chảy róc rách. Hương thơm của các loài hoa lan tỏa khắp nơi.

Hoàn cảnh nơi đây quá tốt.

"Là đây rồi." Cảnh Thụy chỉ vào chữ lớn trên tòa nhà. "Bên trên ghi bộ phận nội trú kìa."

"Á, á đúng rồi á."

Tiểu Thất nghĩ đến việc nhìn thấy mẹ, khuôn mặt phấn khởi đến đỏ ửng, và bèn kéo tay Tô Cảnh Thụy như muốn lao vào bên trong. "Anh trai ơi, chúng ta hãy đi tìm má mi nào."

“Chờ đã.” Cảnh Thụy túm lấy Tiểu Thất.

“Ối… anh trai có chuyện gì vậy?”

Cảnh Thụy lặng lẽ nhìn Tiểu Thất và chỉ vào người bảo vệ đang đứng ở lối vào của tòa nhà. “không thấy bảo vệ đứng đó à, chúng ta chắc chắn không thể vào được.”

Tiểu Thất cụp đầu xuống và đặt mông ngồi lên bồn hoa, nét mặt buồn bã nói. “Vậy là không được gặp mẹ sao?”

Cảnh Thụy không ngờ mẹ mình lại ở bệnh viện quá cao cấp, và em có chút bất mãn.

Muốn đi vào bên trong chỉ cần báo tên của mẹ thôi.

Tuy nhiên, cách này má mi sẽ biết rằng hai em đã lén ra ngoài.

Nhưng nếu không vào, thì em và Tiểu Thất chả phải phí công sao?

Hai đứa trẻ tìm một nơi râm mát ngồi xuống và ngẫm nghĩ tình huống khó xử này.

“Hay là ta vào đại đi, bất quá để má mi chửi một trận thôi.” Tiểu Thất đề xuất.

“Không được.” Cảnh Thụy lắc đầu dứt khoát. “Lỡ như daddy đến thấy chúng ta thì sao?”

“…”

Tiểu Thất cúi đầu chán nản.

Em quên bẵng, anh trai đã nói trước với em gái rằng cha không biết hai em lẻn ra ngoài.

Hu hu, đúng là người đàn ông thối vô trách nhiệm.

Sau này gặp daddy, em sẽ quấy một trận lôi đình với daddy, huhu.

“Giờ chúng ta nên làm gì đây?”

“Đợi đã.”

"… dạ."

Không thể phí công đến đây được, em vẫn chưa biết mặt daddy mà

Sau nửa giờ.

Tô Cảnh Thụy tuy ngoan, em không có tính phá phách hiếu động, một mình ngồi yên tĩnh chờ đợi hàng giờ. Nhưng Tô Tiểu Thất thì khác, em đứng ngồi không yên, miệng lúc nào cũng ríu ra ríu rít, khiến Cảnh Thụy luôn bực dọc và hậm hực, nhúc nhích hoài không yên.

Cảnh Thụy thở dài, lôi Tiểu Thất đứng dậy, "Đi thôi, anh trai dắt em đi dạo vậy."

"Còn daddy…"

"Daddy chắc không đến sớm như vậy."

"Dạ được, anh trai ơi, em muốn đến xem đài phun nước phía trước."Tiểu Thất hào hứng chỉ vào vườn hoa nhỏ phía trước.

Hai đứa trẻ đi dạo quanh vườn hoa nhỏ và phút chốc dạo hơn một giờ đồng hồ. Nhìn thấy mặt trời chuyển từ phía nam sang phía tây nam, Tiểu Thất mừng khôn xiết.

Em ấy nắm lấy tay anh trai mình. "Anh trai ơi, chúng ta có thể đến tìm mẹ rồi chứ?"

"Đi thôi."

Tiểu Thất mừng rỡ cong chân chạy.

"Từ từ thôi!"

Cảnh Thụy vừa dứt lời, bên kia Tiểu Thất bị phen hoàn hồn.

"Binh!"

"Ấy da!"

Tiểu Thất đâm sầm vào một bức tường, cái mũi nhỏ của cô ta vừa tiếp xúc như hôn vào bức tường, bức tường cứng rắn làm mũi cô đau đến tê buốt. Nước mắt như muốn tuôn trào ra.

Tiểu Thất ngồi bẵng xuống nền đất, mắt rưng rưng ngẩng đầu lên nhìn, mở to đôi mắt.

103. Chương 103

Tiêu Lăng đã sử dụng thời gian nhanh nhất để xử lý các vấn đề trong công ty, và sau đó cho tài xế Tiểu Trần đưa anh ta đến bệnh viện.

Anh vừa đi vừa cầm tập tài liệu cuối cùng xem và vốn dĩ không để ý đến sự tồn tại của Tô Tiểu Thất.

Cho đến khi có người đụng vào chân, thì anh mới định thần lại, dẹp tài liệu sang bên, anh nhìn xuống nền đất, có một bé gái đáng yêu đang nắm chặt cái mũi nhỏ, đôi mắt long lanh đen lay láy đang rơm rớm nước mắt nhìn anh.

Không biết tại sao, khi nhìn thấy cô bé sướt mướt, trái tim lạnh lẽo và cứng rắn của anh đau nhói. Anh cúi người định kéo bé gái đứng dậy, thì đứa trẻ này bỗng chốc nhìn anh vui mừng khôn xiết, lao vào anh reo lên.

"A, Daddy đây rồi!"

Dad… dy?

Tiêu Lăng sốt sắng ngạc nhiên, tỏ ý quay lại nhìn phía sau,tuy nhiên phía sau chỉ có mỗi mình Tôn Nguyênđang há miệng kinh ngạc, vốn dĩ không có người thứ 3 ở đây.

Đây có phải là… gọi anh ta?

"Lão, lão đại ơi…"

Tôn Nguyênbụm miệng lại, kinh ngạc chỉ vào Tiểu Thất "Cô bé này…"

Mèn ơi, cô bé này nhìn mặt rất giống với lão đại đấy, đặc biệt là cái mũi và miệng, quả thật như khuôn đúc ra.

Ánh mắt hoài nghi của Tôn Nguyênnhìn chằm chằm vào Tiêu Lăng, há miệng ngáo ngác có thể đặt trọn quả trứng gà vào trong.

Mẹ ơi.

Cô bé gọi lão đại là daddy, không lẽ… có con rơi bên ngoài?

Nhưng…

Nhưng cô bé này trông như chỉ bốn hoặc năm tuổi, tuy rằng những năm gần đây lão đại có ăn chơi hơi xa hoa, nhưng chưa nghe anh đề cập đến có đứa con gái rơi.

Hay là tại lão đại không muốn công nhận đứa bé này?

Trong đầu Tôn Nguyênbỗng chốc xuất hiện nhiêu hoài nghi dơ bẩn về chuyện tình của lão đại.

…

Thực ra Tiêu Lăng bản chất không tốt lành gì.

Cô bé này thực sự rất giống anh ấy.

Anh ta chắc chắn nếu Tiêu Lăng bồng cô bé trên tay, thì 10 người hết 9 người đều nghĩ là cha con, còn 1 người còn lại coi như bị mù vậy!

Anh ấy luôn không thích trẻ em và cảm thấy rằng trẻ em rất ồn ào, khó chịu.

Nhưng kỳ lạ, anh phát hiện bản thân không hề khó chịu với cô bé trước mặt, thậm chí lúc cô bé hét lên "daddy" cũng đủ làm anh rung động.

"Cháu… gọi chú à?"

Một vị tổng tài tài năng lần đầu tiên nói lắp vậy

Đôi mắt Tiểu Thất lăn lông lốc nhìn một vòng, và xoa mông nước mắt ngấn lệ nhìn Tiêu Lăng.

"Tiểu Thất đau đau mông quá."

"Hãy đứng dậy." Tiêu Lăng bối rối, vội vã bế Tiểu Thất lên, cơ thể búp bê nhỏ tỏa mùi thơm sữa, với đôi má ửng hồng, ngày càng đáng yêu hơn. "Tôn tử, đưa khăn ướt đây."

"Ờ! Ờ!"

Tôn Nguyênđịnh thần lại, nhanh chóng lấy một khăn giấy ướt từ túi đưa cho anh.

Tiêu Lăng ngồi khụy xuống trước mặt Tiểu Thất, hai người nhìn nhau một hồi, lôi ra chiếc khăn giấy ướt lau bàn tay bị dấy bẩn cho cô bé, thao thác thật nhẹ nhàng. Như sợ cô bé bị hù dọa, ngay cả nói chuyện anh cũng nói thật nhẹ nhàng. "Cháu tên Tiểu Thất à?"

"Vâng ạ, cháu tên Tô Tiểu Thất ạ."

"Lúc nãy cháu vừa gọi ta sao?"

Tiểu Thất cười híp mắt hưởng thụ sự phục vụ cùa daddy, reo mừng như chú mèo con trộm được miếng mồi tanh vậy. Cô bé phát hiện ra rằng daddy không đáng ghét như cô nghĩ.

Cô muốn trả lời Tiêu Lăng, bỗng nhiên sau gáy chảy mồ hôi hột.

Cô quay lưng liếc nhìn thấy anh trai trợn mắt nhìn cảnh cáo.

Tiểu Thất sợ hãi vỗ ngực

Ố ya, thiếu chút nữa cô bị sập bẫy bởi sự điềm đạm tử tế của daddy mà nói sự thật rồi.

Haizz, cô bé như không cưỡng nổi sự điển trai của vị soái ca rồi.

May quá, may quá.

"Cô bé không có gọi chú đâu." Tô Cảnh Thụy từ phía sau Tiểu Thất đi ra, nét mặt khô khốc và nghiêm túc, "Bị té đau lắm không?"

"Đau…"

"Đáng đời, đi đường không cẩn thận, té bao nhiêu lần vẫn chưa chừa." Cảnh Thụy nắm lấy tay cô bé, nhìn vào bàn tay vẫn còn hằn dấu bụi bẩn chợt thở phào, "không sao chứ?"

Tiểu Thất mếu máo, bởi cô ấy nôn nóng muốn gặp daddy mà.

Buồn bã rút lại bàn tay nhỏ nhắn, "Không sao."

…

Tiêu Lăng và Tôn Nguyênbây giờ mới gặp Tô Cảnh Thụy.

“Ôi Mẹ ơi!” Tôn Nguyêntrợn mắt một cái, kinh ngạc không nói nên lời.

Anh ta và Tiêu Lăng cùng nhau lớn lên, đây là lần đầu tiên anh thấy có một bé trai giống anh hồi nhỏ như đúc.

Khuôn mặt nhỏ không biểu cảm kia.

Cặp lông mày rậm rạp kia.

Giống đến nỗi không tìm được điểm nào khác biệt…

Chúa ơi.

Ai nói lão đại và hai đứa trẻ này không có quan hệ gì, anh là người đầu tiên không tin.

…

Boom!

Nhìn thấy Tô Cảnh Thụy, người tinh anh như tổng tài Tiêu còn phải điên đảo lên.

Đầu óc ngừng hoạt động.

Anh nhìnvào hai con búp bê và nói lúng túng, “cháu, cháu lúc nãy gọi ta là gì?”

So với sự rung động của Tiêu Lăng, Tô Cảnh Thụy bình tĩnh hơn nhiều.

Cậu nhăn nhó, đưa tay kéo Tiểu Thất ra sau.

“Cháu nói Tiểu Thất không phải gọi chú đâu.” Tô Cảnh Thụy không ngừng giải thích, “em cháu nhìn nhầm người.”

Nhận nhầm người à?

Tiêu Lăng nhíu mày và trông nghi ngờ.

Trí nhớ anh nào giờ rất tốt, anh ấy chắc chắn trước giờ chưa gặp qua hai đứa trẻ này, nhưng đối với anh hai đứa trẻ này lại cho anh cảm giác rất thân thuộc, không chỉ quen thuộc với ngoại hình, mà đến tiếng nói cũng quen thuộc.

Hình như anh đã từng nghe hai giọng nói này ở đâu rồi.

"Em gái con thực sự nhận nhầm người." Tô Cảnh Thụy nheo mày nhìn Tiêu lăng như giấu giếm điều gì, vẫy tay một cách nhanh chóng gián đoạn suy nghĩ của Tiêu Lăng, "Nhà con có người đang nằm trong bệnh viện, má mi con đang ở trên lầu thăm bệnh, tụi con cảm thấy buồn nên xuống đây dạo chơi, chú đây rất giống daddy con, nên Tiểu Thất lúc nãy nhận nhầm người thôi. "

Hóa ra là như vậy!

Tiêu Lăng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên anh khẳng định chắc rằng không có con riêng bên ngoài, nhưng khi nghe cậu bé nói vậy, anh hụt hẫn.

Nhớ ra rồi, anh nhớ ra hai đứa bé này!

"Các con có phải Tô Tiểu Thất và Tô Cảnh Thụy không?"

Cảnh Thụy và Tiểu Thất nhìn nhau và lo lắng.

Thì ra daddy đã biết đến sự tồn tại của hai người rồi à? Nếu như vậy, thì càng không nên tha thứ!

Cảnh Thụy căng khuôn mặt nhỏ nhắn, kéo tay Tiểu Thất ra đằng sau, đề phòng nhìn trừng Tiêu Lăng, "chú làm sao biết tên của con và Tiểu Thất thế?"

"Hóa ra là tụi con thật à." Tiêu Lăng không biết nên thất vọng hay là nên thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười xoa đầu hai đứa trẻ, "yên tâm đi, chú không phải người xấu, các con còn nhớ trước kia có quen một thái gia gia không, đó là ông nọi của chú đấy. "

Trong thời gian này, thái gia không ngừng gọi điện cho Tiêu Lăng, mỗi lần gọi đều kể về cuộc nói chuyện của ông với hai đứa nhỏ."

Kể về cặp sinh đôi ấy thông minh ra sao, dễ thương ra sao, khuôn mặt giống Tiêu Lăng ra sao.

Vào cuối mỗi cuộc gọi, ông già phải nói, "Vì vậy, con rồng thông minh và dễ thương, tại sao không phải là loại của bạn?"

Giọng điệu muốn ưu oán bao nhiêu thì lại ưu oán bấy nhiêu.

Tên của hai đứa bé được anh ta biết từ lão ông đó.

Nhưng lão ông đó nói rằng hai đứa trẻ này bị bỏ rơi từ khi mới lọt lòng sao?không nhẽ mẹ hai đứa đã lưu lại bức ảnh cha của hai người chăng?

Vậy người đàn ông đó sao lại giống anh ta thế?

Suy tính một hồi cũng chỉ có khả năng này thôi

Bây giờ gặp rồi anh mới biết vì sao lão ông lại thích hai đứa bé này đến vậy, và thậm chí đến cả người lạnh lùng như anh ngắm nhìn hai đứa trẻ còn phải yêu mến nữa, nói chi đến lão ông kia cũng đã bị kiểm soát luôn.

Tiêu Lăng không ngừng lắng nghe lão ông oán trách về việc cha của hai đứa là cặn bã.

Và giờ đây anh ta đã hiểu.

Đến đứa trẻ dễ thương như vậy mà bị bỏ rơi,thì bây giờ đã rõ đầu đuôi người cặn bã đó rồi!

"Ồ, thì ra chú là cháu của thái gia gia à." Giọng nói hai đứa bé nhẹ bẫng ra.

"Đúng, chính là chú."

Tiểu Thất rối bời, bộ mặt ngạc nhiên, "Chú là cháu của thái gia gia, vậy con có thể gọi chú là daddy không?"

104. Chương 104

Con với anh trai có thể gọi chú là ba không?

Tiêu Lăng căn bản là không thích con nít, nhất là con nít hay la hay khóc, theo như anh nghĩ, nếu sau này anh có con, cũng là vì duy trì mạng sống của anh, cũng như một cách đối phó với người lớn trong nhà.

Anh ấy thật sự không thích những gì như là "con nít".

Thế nhưng khi nghe những lời nói ngây thơ vô tội của Tiểu Thất, anh nhận ra mình không thể chống lại.

Anh đưa tay định vuốt ve mặt của Tiểu Thất nhưng lại sợ dọa phải nó, nhanh chóng rút tay lại, quay đầu đi, nhìn thấy đứa trẻ đang lạnh lùng nhìn anh chằm chằm, chờ đợi câu trả lời của anh.

Trong lòng Tiêu Lăng đang rất phân vân.

Anh buột miệng trả lời, "Đương nhiên có thể".

Vừa buột miệng nói ra, anh cũng ngẩn người.

Nhưng Tiểu Thất đã vui đến mức múa tay múa chân,"a a a, thật là có thể ạ? Vậy con và anh trai từ1nay sẽ gọi chú là ba nha? Haha, Tiểu thất với anh trai có ba rồi." Tiểu Thất quay người lại, bổ nhào tới ôm chặt lấy Cảnh Thụy, đôi mắt sáng long lanh như ngôi sao trên trời, lay lay tay của Cảnh Thụy, "Anh anh anh anh nghe thấy chưa, chúng ta có ba rồi."

"Nghe được rồi!"

"Haha, Tiểu Thất vui quá a."

Tiêu Lăng ngồi cạnh hai đứa nhóc Tiểu Thất và Cảnh Thụy, nhìn chúng đang nhảy nhót vui vẻ, trong lòng lại cảm thấy mông lung.

Hai đứa nhóc nhảy nhót vui vẻ bao nhiêu, thì lại cảm thấy chán ghét ba ruột của chúng bấy nhiêu.

Quả thật không phải đàn ông, hai tiểu thiên sứ đáng yêu như vậy cũng có thể bỏ rơi.

Ghê tởm hơn chính là, gã đàn ông phụ tình kia lại trông khá giống anh!

Quả thực không thể nhịn được!

Anh ném văn kiện cho Tôn Viễn, Tôn Viễn tay chân luống cuống nhanh chóng đỡ lấy.

"Lão đại…"

Tiêu Lăng nào có để ý đến hắn, đưa tay bế Tiểu Thất1lên. Tiểu Thất đúng là một bé gái bụ bẫm, thịt chắc nịch ẳm rất sướng tay, làn da mịn màng, Tiêu Lăng không dám dùng sức, sợ sẽ làm đau Tiểu Thất.

"Mami các con đâu, sao lại để hai con chạy ra đây."

“Mami đang khám cho bệnh nhân, hai tụi con lén lén chạy ra ngoài.” Tiểu Thất đưa cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy cổ Tiêu Lăng, đôi mắt hạnh phúc đã nheo lại, nghiêng đầu nhìn Tiêu Lăng cười, “Ba ơi, 2 ngày nghỉ con với anh trai sẽ đến thăm ông nội, lúc đó ba chơi với Tiểu Thất được không?”

“Bình thường ba không ở nhà.”

“Vậy a…”

Tiểu Thất lập tức gục đầu xuống, làm ra bộ dạng không được vui. Tiêu Lăng chút nữa đã thốt ra định về nhà, nhưng nhớ lại những hồi ức ở căn nhà đó, lại cau mày, không nói ra. Đưa tay xoa xoa khuôn mặt của tiểu nha đầu, ánh mắt ôn nhu. Vừa quay sang nhìn Tôn Viễn khuôn mặt đã lạnh lùng trở5lại.

“Đưa đây.”

“Hả?”Tôn Viễn vẫn đang bất ngờ với sự ôn nhu của Tiêu Lăng, nhất thời chưa kịp phản ứng.

“Giấy bút.”

Trời!

Hắn đâu phải người hầu của anh!

Tôn Viễn lườm anh một cái, tức giận lấy văn kiện, trừng mắt đưa giấy bút cho Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhìn Tiểu Thất, lại nhìn sang Tô Cảnh Thụy, cảm thấy vẫn là con nít đáng tin hơn, ôm lấy Tiểu Thấy đáng yêu ở trước mặt, viết toàn bộ số điện thoại, địa chỉ cũng như địa chỉ công ty đều viết ra giấy.

“Lão đại…” Tôn Viễn nuốt nước bọt, vậy là làm thật a.

Phải biết rằng, với thân phận tổng giám đốc công ty quốc tế, còn có thân phận đáng giá hơn trăm triệu của anh, địa chỉ và số điện thoại của anh là thứ mà rất nhiều người muốn có. Nhưng đạt đến địa vị này của anh, cũng rất hiếm khi anh đưa danh thiếp cho người khác, thêm vào đó anh là người có giọng nói khá trầm, người có số điện thoại2riêng của anh ít lại càng ít.

Vậy mà bây giờ, lão đại lại đem toàn bộ thông tin cá nhân đưa cho hai đứa nhóc này, còn là hai đứa nhóc vừa mới quen biết vài phút trước.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ bây giờ, nếu hai tiểu tử này cần, đến cả chứng minh nhân dân cũng đưa cho chúng.

Mặc dù hai tiểu tử này nhìn có phần giống anh, nhưng cũng không phải là con của anh.

Không cần phải vậy chứ?

“Lão đại…”

Tiêu Viễn đang định ngăn cản, thì bị Tiêu Lăng lườm cho một cái hồn phách tiêu tan.

Tôn Viễn thở dài nhìn trời.

Được!

Hắn không làm tiểu nhân nữa, phải gào thét trong âm thầm.

Tiêu Lăng viết xong địa chỉ giao cho Cảnh Thụy, “đây là phương thức liên lạc với ba, trên đó có địa chỉ công ty, còn có số điện thoại của ba, nếu con với Tiểu Thất được nghỉ học thì đến tìm ba chơi.” Anh suy nghĩ một lúc, lại nói,”các con ở đâu, khi rảnh ba cũng có9thể đến thăm các con.”

“Không cần đâu!”

“Hả?”

Cảnh Thụy nhận tờ giấy, cẩn thận cất vào trong túi„ khuôn mặt nhỏ vẫn lạnh lùng, “Ngoại hình của ba giống với ba ruột của con quá, sợ mẹ nhìn thấy sẽ đau lòng, vẫn nên để con với Tiểu Thất đến tìm ba.”

“Cũng tốt.”

Cảnh thụy nháy mắy với Tiểu Thất, Tiểu Thất dù không tình nguyên, cũng chẹp miệng rời khỏi vòng tay của Tôn Viễn. Cúi đầu buồn bã,” ba, con với anh trai phải đi rồi, nếu lát mẹ tìm không thấy sẽ rất lo lắng.”

Vòng tay trống trải, liền có cảm giác mất mát.

Đúng rồi.

Nhận con trai và con gái, dù sao cũng phải có quà gặp mặt, Tiêu Lăng sờ sờ túi, trong túi cái gì cũng không có, trên người chỉ có duy nhất chiếc đồng hồ đeo tay, không phải anh tiếc chiếc đồng hồ, mà hai đứa nhóc làm sao đeo vừa a, anh quay đầu nhìn sang Tôn Viễn

Tôn Viễn thích chưng diện, trên người có không ít đồ1tốt, nhìn thấy ánh mắt của Tôn Viễn, anh lập tức cảnh giác lui ra phía sau mấy bước, một tay che mặt dây chuyền ngọc lục bảo đeo trên cổ, tay khác đang đeo vòng tay gỗ trầm hương thì giấu sau lưng.

"lão đại, đừng có nhìn em như vậy, hai món này em phải tốn rất nhiều tiền mới có được, ngọc lục bảo thương đẳng với gỗ trầm hương cao cấp, có tiền cũng mua không được, cũng là thứ mà em thích nhất…"

"Đưa đây."

Tôn Viễn một mực che lại, đầu lắc lia lịa.

Tiêu Lăng không có chút thương cảm, đi về phía Tôn Viễn, hắn chỉ biết gào thét trong vô vọng, cưỡng ép cướp đi mặt dây chuyền và vòng tay.

"Ấy ấy ấy, cẩn thận cẩn thận một chút…"Tim Tôn Viễn như tan nát.

"Đừng giả bộ, chiếc xe thể thao Bugatti Veyron số lượng giới hạn của ta mà ngươi thích thuộc về ngươi."

Tôn Viễn không giả khóc nữa, ánh mắt lóe sáng, "Thật không?"

Ngọc lục bảo và vòng tay gỗ trầm hương kia đúng là có tiền cũng không mua được, nhưng chiếc xe thể thao kia cũng là số lượng giới hạn a, lúc trước anh tìm mọi cách cũng không đặt được, đã vậy giá tiền còn lên tới tám con số.

Anh nhìn chằm chằm Tiêu Lăng đợi câu trả lời.

Tiêu Lăng tức giận gật đầu.

Đầu năm anh mê xe đua nên mới mua một chiếc, sớm đã không còn hứng thú nữa.

Tiêu Lăng cầm mặt dây chuyền và vòng tay đưa cho Tiểu Thất với Cảnh Thụy, "hôm nay ba không đem đồ gì tốt, đây xem như là quà gặp mặt."

Tiểu Thất cùng Cảnh Thụy vui vẻ nhìn nhau nhận lấy.

Nhìn dáng vẻ đau lòng của ông chú kia, những món này nhất định là không rẻ, ý, có thể bán đi để phụ cấp gia dụng, hehe.

Tiểu Thất nhận được đồ tốt liền nịnh nọt, "Cám ơn ba, ba là tốt nhất trên đời."

“Hay là ba đưa hai con về?” Tiêu Lăng không yên tâm hai đứa nhỏ

“Không cần đâu, ami nhìn thấy ba sẽ nghĩ đến ba ruột.” Tiểu Thất chỉ vào khu nội trú, “mami con ở trong đó, con với anh trai biết đường mà, ba cứ chờ con với anh trai đến tìm ba chơi a.”

“Được… chú, à không, ba sẽ đợi các con”.

…

Đưa mắt nhìn hai đứa nhỏ rời đi, nhìn hai đứa nhỏ biến mất trong tầm mắt, Tiêu Lăng vẫn luyến tiếc không nỡ rất lâu.

“Nè nè nè, hoàn hồn lại đi.” Tôn Nguyên vẫy vẫy tay, “lão đại, anh thật lòng hay sao?”

Tiêu Lăng liếc anh một cái, ánh mắt lại chuyển qua nhìn nơi hai đứa trẻ biến mất, lẩm bẩm nói, “Viễn, không biết sao, khi nhìn thấy hai đứa nhóc đó ta có cảm giác rất thân thiết.”

Tôn Viễn lại nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Chuyện này, lão đại, em nói anh đừng giận a, anh khẳng định chúng không phải con ruột của anh?”

105. Chương 105

“ Nói bậy gì đấy!”

“ Em không có nói bậy, hai đứa trẻ kia đích thực giống y chang anh đó. Tôn Viễn tờ văn kiện, lén lút lại gần Tiêu Lăng, “ thật sự không phải anh có con bên ngoài?” Anh suy nghĩ kỹ một chút.

Tiêu Lăng trầm tư một lát, vẫn lắc đầu.

Hai đứa trẻ được dạy rất tốt, nhìn vào thấy có bốn năm tuổi rồi, khi đó anh phong lưu một thời, nhưng anh là người biết chừng mực, những phụ nữ tìm về đều có thể sử dụng tiền đuổi đi, cho nên cho tới bây giờ cũng chưa gây ra chuyện khó giải quyết nào.

Nếu quả như ở bên ngoài có đứa con, sao cũng không có thể chờ tới bây giờ mới có động tĩnh.

Tiêu Lăng lắc đầu, “không thể nào, những người phụ nữ bên cạnh anh trong mấy năm nay cũng không phải

không biết, thật sự có con còn có thể chờ tới bây giờ không đến tìm anh.

Tôn Viễn nhún nhún vai.

Hình như cũng có lý.

Anh nhìn về hướng hai đứa trẻ biến mất, thầm1than một tiếng, thật giống như lão đại khi còn bé a.

…

Hai người điều chỉnh tâm tình, mới bước đến cửa phòng bệnh của Tô Tố liền nghe được bên trong truyền đến tiếng cãi vã kịch liệt.

“ Dựa vào cái gì không cho phép tôi xuất viện! Tôi nói cho các người biết, các người đây là giam cầm trái phép, tôi có thể kiện các người! Tôi muốn xuất viện, hiện tại tôi muốn xuất viện liền.

Thật xin lỗi cô Tô, Mạc thiếu của chúng tôi căn dặn…

“ Ngậm miệng! Hắn cho là hắn là ai, dựa vào cái gì hạn chế sự tự do của tôi, ngươi chuyển lời đến Mạc Tầm, nợ hôm nay kêu hắn nhớ kỹ, một ngày nào đó ta sẽ đòi lại!

…

Mạc Tầm?

Hắn lại tới nữa à!

sắc mặt Tiêu Lăng trầm xuống, đẩy cửa vào.

Tiếng ồn ào trong phòng bệnh lập tức dừng lại, tất cả mọi người nhìn qua đây.

Tiêu Lăng quét một lần tất cả những người trong phòng, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Sự lộn xộn trước giường bệnh, Tô Tố mặt đầy phẫn nộ1đứng ở nơi đó, cô một tay vác lấy bao, một tay vịn lấy An Tiểu Hi sắc mặt tái nhợt muốn đi vọt tới trước, nhưng mấy người mặc áo khoác trắng bác sĩ cùng các y tá hình thành một bức tường người ở trong phòng, vững vàng cản lại lối đi của cô.

Tiêu Lăng giật cà vạt ra, động tác ưu nhã chậm rãi cởi áo khoác vet ra, tiện tay ném cho Tôn Viễn, đưa

tay chậm rãi kéo tay áo của áo sơmi lên.

Tôn Viễn

“Tiêu… Tiêu thiếu, hiểu lầm, đều là hiểu lầm.”

“Hiểu lầm gì mà hiểu lầm!”

Tiêu Lăng một chân đạp tới, thẳng tắp đạp về hướng ngực của bác sĩ nam.

“ A ——“

Nhóm nữ y tá hét rầm lên.

“Tránh ra!”

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn Tiêu Lăng, sợ hắn chân tiếp theo của anh sẽ rơi trên người mình, nghe được lời của hắn, người theo phản xạ tránh ra, lộ ra Tô Tố và An Tiểu Hi bị che mất.

“Tiêu Lăng…”

“Có sao không?”

Mũi Tô Tố chua chua, rưng rưng nước mắt và lắc đầu, “ em không sao,5là Tiểu Hi…”

Ánh mắt của Tiêu Lăng nhìn vài vòng trên người cô, nhìn nàng quả nhiên không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm rồi nhìn về phía An Tiểu Hi, sắc mặt của cô có chút tái nhợt, trên cổ tay trần trụi có một vết bầm rất rõ ràng.

“Tôn tử, tới đỡ người!”

“Ừm”

lần đầu gặp nhau của Tôn Viễn cùng An Tiểu Hi cũng không vui vẻ mấy, hắn vịn An Tiểu Hi, cảm giác thân thể cô đều đang khẽ run rẩy, nhịn không được trợn mắt, “ Nhìn cô xem, lần trước nhìn thấy tôi không phải như con cọp cái sao, hôm nay sao ỉu xìu vậy.”

An Tiểu Hi hung hăng trừng hắn một cái, đưa tay đập cánh tay hắn, “không cần ngươi đỡ.”

“Vậy thì không được, đây là nhiệm vụ của Lão đại giao cho tôi.”

Tôn Viễn không hề khách khí ôm lấy eo Tiểu Hi, hôm nay An Tiểu Hi mặc áo ngắn hở vai, dưới thân là một chiếc quần rộng chân màu xám, áo rất ngắn, lộ ra một đoạn da thịt trắng nõn. Tôn Viễn2vốn có tâm lý không chiếm tiện nghi chính tên khốn, chiếm đủ tiện nghi.

“ a…”

Làn da vừa trắng vừa mịn”

Tôn Viễn nhẹ nhàng bóp một cái, xúc cảm không tệ.

Mặt An Tiểu Hi “soạt” một cái đỏ bừng, nhéo cánh tay Tôn Viễn và mắng to. Tôn Viễn cười tủm tỉm xích lại gần lỗ tai của cô, hạ giọng, cô có chắc ở nổi giận ngay chỗ này? Có tin tôi để cho lão đại bỏ cô ở lại đây không!”

Sắc mặt An Tiểu Hi trắng bệch, nắm chắc cánh tay Tôn Viễn, sợ hắn vứt cô xuống.

Cô mới không muốn ở lại nơi này, Mạc Tầm chính là cái đồ biến thái, lại đem cô nhốt vào nhà xác, nhà xác vừa đen vừa lạnh, khắp nơi đều là thi thể… Tiểu Hi toàn thân đều run lên.

Chuyện gì làm cho quả ớt nhỏ sợ đến như vậy?

Tôn Viễn thu lại ý đùa, vỗ nhè nhẹ vào vai của cô, “ yên tâm đi, sẽ không để cô ở lại nơi này đâu.”

…

Một bên khác, Tiêu Lăng ôm ngang Tô Tố lên, nhìn cũng9không nhìn người trong phòng liền đi.

Tiêu thiếu, cô Tô bây giờ còn chưa thể xuất viện.

Tiêu Lăng cười lạnh, thân thể không tốt có thể nghỉ dưỡng trong nhà, tại sao phải ở lại nơi quỷ quái này. Anh đã biết tên khốn Mạc Tầm kia không có ý tốt, lại không nghĩ rằng hắn bỉ ổi như thế, vậy mà thừa dịp hắn không ở đây đến tìm Tô Tố.

Lạnh lùng liếc bác sĩ chặn anh lại, “ Tôi kêu ông cút ra!”

“ Mạc thiếu chúng tôi… “ Bác sĩ lời còn chưa nói hết liền bị ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Lăng dọa lùi lại.

“ Nói cho Mạc Tầm nghe, kêu hắn bảo vệ tốt người phụ nữ của mình! tránh xa người phụ nữ của tôi ra, nếu không đừng trách tôi không nể tình tình cảm hai nhà!”

Nói xong, Tiêu Lăng liền ôm Tô Tố nhanh chân rời đi.

Tôn Viễn ôm An Tiểu Hi bước nhanh đuổi theo, ra khỏi bệnh viện Tiểu Hi liền tê liệt, hai chân mềm như sợi mì, cũng không biết là do bị1dọa hay là do lạnh, toàn thân run rẩy.

làn da trần trụi của cô lạnh ghê gớm, Tôn Viễn nhíu mày, sao lại lạnh thành ra bộ dạng này? Anh lấy áo khoác trên tay choàng ở trên người cô, đưa tay ôm ngang cô.

“Anh làm cái gì…” Tiểu Hi cảnh giác nhìn hắn.

Tôn Viễn bất đắc dĩ trợn mắt trừng một cái, “ ngươi yên tâm đi, bổn thiếu gia muốn tiền có tiền muốn thân hình có thân hình muốn mặt có mặt,không đói khát đến ra tay với bệnh nhân! Đi thôi, đưa cô về nhà.

…

Tôn Viễn lái xe tới, hắn ngồi chỗ tay lái, dĩ nhiên cho An Tiểu Hi ngồi vào chỗ tay lái phụ, Tiêu Lăng và Tô Tố ngồi ở phía sau xe.

Phát động động cơ, Tôn Viễn quay đầu nhìn Tiêu Lăng, lão đại, đi đâu?

Tiêu Lăng trầm mặc một lát, cúi đầu nhìn Tô Tố một chút mới trả lời, “đi Cẩm Viên!”

Cẩm Viên?

Tôn Viễn cả kinh sợ đến cằm cũng xém rơi mất.

Cẩm Viên là địa bàn riêng tư của lão đại, ngoại trừ người kia còn có vài người anh em bọn họ, cho tới bây giờ chưa cho người nào bước vào nửa bước.

Hắn lặng lẽ nhìn Tô Tố một chút.

Chậc chậc.

Xem ra lần này lão đại rung động thật rồi.

Hắn không nói hai lời, lái xe!

Tô làm cũng đã phản ứng lại, kéo tay áo Tiêu Lăng, " em muốn về nhà.

" Thân thể em vẫn chưa khỏi."

"Em đã khỏe rồi."

Cô đã sớm cảm nhận được sức khỏe không có gì đáng ngại, rất nghi ngờ bác sĩ không cho cô xuất viện đều do Mạc Tầm giở trò quỷ.

" Không được, nhất định phải ở lại Cẩm Viên nghĩ dưỡng mấy ngày, để Trương tẩu hầm mấy ngày canh cho em uống, bồi bổ sức khỏe, tố chất thân thể em quá kém."

" Không được, Tiểu Hi hôm nay bị dọa hoảng sợ…"

Nhắc lên việc này Tô Tố hận không thể cắn chết Mạc Tầm.

Tên khốn kia lại đem nhốt Tiểu Hi vào nhà xác! Không bằng cầm thú vật, súc sinh! Tiểu Hi lúc này nhất định sợ muốn chết, cô muốn trở về với cậu ấy. Vả lại mấy ngày rồi cô không gặp Tiểu Thất và Cảnh Thụy, cô muốn về nhà!

Mắt thấy xe chạy theo hướng hướng ngược lại, Tô Tố sốt ruột, " em muốn về nhà, Tiểu Hi cậu ấy…"

Chị dâu yên tâm đi, em nhất định mang quả ớt nhỏ hoàn hảo không bị gì đưa về nhà.

106. Chương 106

" Không phải…"

Tô Tố muốn nói, lại sợ gợi lại hồi ức không vui của Tiểu Hi, kéo lấy tay áo của Tiêu Lăng, tiến đến bên tai anh thấp giọng, " Tiểu Hi mới vừa rồi bị nhốt vào nhà xác, Tiêu Lăng, em hôm nay không trở về nhà cùng cậu ấy, ban đêm cậu ấy nhất định sẽ sợ hãi."

Sắc mặt Tiêu Lăng nhất thời lạnh xuống.

Đưa người đối phó hai cô gái nhỏ?

Mạc Tầm, ngươi thật là càng ngày càng giỏi!

Anh nắm lấy tay Tô Tố, cúi đầu hỏi cô, hắn có làm gì em không?

“Cái gì?”

Tô Tố cũng không biết Tiêu Lăng quen Mạc Tầm, hôm nàng nằm viện Mạc Tầm chạm mặt với Tiêu Lăng đều là trong lúc cô hôn mê, cho nên nghe được Tiêu Lăng trong miệng nhắc “hắn” cô ngẩn người.

Mạc Tầm

Tim Tô Tố nhảy một cái, nhích ra xa Tiêu Lăng, “anh quen biết Mạc Tầm?

Tiêu Lăng cẩn thận quan sát đến sắc mặt của Tô Tố, nhìn cô một bộ mặt căm hận cùng chán ghét, có chút thở phào, giải thích nói, “từ nhỏ anh cùng hắn lớn lên trong đại viện, ông nội anh với ông nội hắn là chiến hữu.”

Tô Tố sửng sốt.

A ——

Thế giới thật đúng là nhỏ!

Khóe môi Tô Tố giương lên 1 cách mỉa mai.

Nghĩ lại cũng đúng, Thành phố a nói nhỏ không nhỏ nói lớn cũng không lớn, bọn hắn một người là tổng giám đốc công ty truyền thông lớn nhất cả nước, còn một người là người tiếp bệnh viện mở có nhiều chi nhánh trên toàn quốc, đều là người của xã hội thượng lưu, sao có thể không quen biết.

Tô Tố theo bản năng đẩy Tiêu Lăng ra.

Người cùng lớn lên với Mạc Tầm, cô hoàn toàn không muốn làm quen!

Tiêu Lăng phát giác được sự thay đổi trong cảm xúc của Tô Tố, cau mày đặt tay lên vai cô, “mặc dù anh lớn lên chung với hắn, nhưng không tính là quen thân.”

Tô Tố nhìn anh thật sâu, dường như đang xác định sự thật giả trong lời nói của anh.

Tiêu Lăng mặc cô nhìn.

Anh và Mạc Tầm không hợp nhau cũng không phải chuyện một ngày hai ngày.

Những đứa trẻ của đại viện như bọn hắn cũng là phân chia bang phái, nhóm của họ thì hắn chính là thủ lĩnh, bọn họ tất cả đều là những đứa trẻ vấn đề luôn khiến các trưởng bối đau đầu. Đừng nhìn Mộ Bạch hiện tại khá ôn hòa, khi còn bé cũng là đứa nghịch ngợm gây sự. Còn một nhóm khác thì Mạc Tầm dẫn đầu, tất cả đều là những đứa trẻ được các trưởng bối trong đại viện khen ngợi.

Mỗi lần anh về đến nhà, suốt ngày nghe ba mẹ nhắc đến Mạc Tầm của đại viện thế này thế nọ, đừng nhắc phản cảm biết bao.

Hắn không ưa Mạc Tầm, cảm thấy hắn dối trá.

Rõ ràng trong thâm tâm xấu đến chảy mủ, ở trước mặt các trưởng bối lại giả vờ thành bé ngoan, loại phản cảm này từ nhỏ đến nay vẫn còn, nể mặt trưởng bối hai nhà dù gặp hắn cũng sẽ chào hỏi lẫn nhau.

Nhưng cũng chỉ lần này thôi.

Tiêu Lăng kéo Tô Tố vào lòng, nghiêm túc căn dặn cô, Mạc Tầm đó không phải người tốt, về sau nhìn thấy hắn cách xa hắn ra một chút, thực sự tránh không được thì gọi điện thoại cho anh, biết chưa?

“ Em biết rồi.”

Cho dù Tiêu Lăng không nhắc nhở, cô cũng sẽ không tới gần tên rác rưởi kia!

…

Xe lái rất nhanh, vững vững vàng vàng suốt chặng đường và dừng tại cổng lớn của biệt thự Cẩm Viên.

Tô làm kháng cự không xuống xe, “không được, em muốn về nhà với Tiểu Hi.”

“Anh cho Tôn tử đưa về.”

“Buổi tối cậu ấy sẽ sợ. “Tô Tố ôm lấy cánh tay An Tiểu Hi cánh tay, nói gì cũng không chịu xuống xe.

Tiểu Hi đã bình tĩnh lại rất nhiều, nhìn từng dãy phòng của biệt thự xa hoa trước mắt, yên lặng nuốt nước miếng, “ Tố Tố, mình không sao mà…”

Một con rùa vàng thế này, Tố Tố nếu như đắc tội vì cô, không đáng.

“ Không được, mình không yên tâm.”

Tiêu Lăng cương quyết kéo Tô Tố xuống xe, trong tiếng thét chói tai mặt không đổi sắc cô dặn Tôn Viễn, từ giờ trở đi, 1 ngày 24 tiếng bảo vệ tốt An Tiểu Hi.

“ Cái gì?” Tôn Viễn mắt trợn tròn.

Dựa vào cái gì a!

Hắn đã hẹn với bạn gái mới của anh, hôm nay sẽ tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường chờ hắn.

Lão đại, anh không thể làm như thế này a.

Chiếc Bugatti Veyron của cậu vẫn chưa có lái về nhà.”

“…”

Uy hiếp à!

Uy hiếp trắng trợn!

Một bên là chiếc xe thể thao yêu dấu của hắn, một bên là tự do, hắn xấu hổ khuất phục.

“Bao lâu!”

Tôn Viễn cắn răng, đi theo cũng cần hạn chế thời gian chứ.

“Bốn mươi tám tiếng.” Hai ngày hẳn là đủ để xóa bỏ nỗi sợ.

“… Tốt thôi.”

Tôn Viễn miễn cưỡng đồng ý, nhưng tuy hắn đồng ý, nhưng An Tiểu Hi phản đối a.

“ Tôi không muốn đi với hắn.” mặt cô tràn đầy sự kháng cự nhìn Tôn Viễn, vẻ mặt ghét bỏ, “ anh biến thái sao, bốn mươi tám tiếng một tấc cũng không rời, cẩn thận tôi kiện anh quấy rối.”

“Được, cô không thích tôi còn không thích kìa.”

“ Ha ha —— thú vị, anh không vui đúng không? Vậy bổn tiểu vẫn cứ đáp ứng đó, tôi xem anh có thể làm nào!

“ Cô…”

“ Hừ! Tiểu Hi hừ lạnh, đưa tay đóng cửa xe lại, quay cửa kính xe xuống quơ tay với Tô Tố, Tố Tố, sức khỏe cậu còn chưa khỏi, ở đây nghỉ dưỡng mấy ngày đi, mình phòng sợ thì sẽ qua ở khách sạn, trong nhà cũng không cần lo lắng, chăm sóc tốt sức khỏe mới về. Vậy đi nha, chúng tôi đi trước đây.

“…” Tô Tố.

Cô biết Tiểu Hi cố ý không về nhà là lo lắng Tôn Viễn nhìn thấy hai đứa bé, hai đứa trẻ ở nhà cô cũng không lo lắng nhiều, an ninh ở tiểu khu vẫn đảm bảo.

Chỉ là…

Cô liếc Tiêu Lăng một cái, nhìn nhìn phía sau biệt thự, yên lặng nuốt nước miếng.

Nếu như bệnh viện là hang sói, địa bàn của Tiêu Lăng chính là hang hổ.

Trơ mắt nhìn Tôn Viễn lái xe chở Tiểu Hi rời đi, da đầu Tô Tố càng tê. Nàng yên lặng xoay người nhìn biệt thự trước mắt.

Nắng chiều vẫn nóng như cũ, cả tòa biệt thự dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời càng thêm nguy nga lộng lẫy. Chiếm diện tích rất lớn, nói là biệt thự, thật ra giống trang viên hơn. Cả tòa biệt thự đều là màu trắng, kiến trúc kiểu Châu Âu. Chung quanh được bao phủ bởi thảm cỏ xanh, thậm chí còn có thể nhìn thấy hồ bơi ngoài trời.

Cửa chính là hai đứa trẻ trông cửa mặc đồng phục, nhìn thấy Tiêu Lăng cung kính xoay người hành lễ, “Tiêu thiếu!”

“Ừm!”

Tiêu Lăng kéo Tô Tố đi đến cửa chính, cửa lớn là kỹ thuật tiên tiến nhất thế giới, có khả năng nhận biết người,Tiêu Lăng vừa đứng ở cổng, tia hồng ngoại liền quét tới, màn hình trên cửa lớn xuất hiện một dãy số khó hiểu, hai giây sau “răng rắc” một tiếng mở ra, cửa máy phát ra âm thanh.

“ Cung nghênh chủ nhân về nhà.”

Trời đất!

Tô Tố mắt trợn tròn, đây mới là áchc sống của người giàu sao?

nhà biệt thự củaTô Đại Khuê so với nơi này, quả thực quá thấp kém!

“ Còn đứng ngây đó làm gì, vào đi!”

“ ừm!”

Bước vào cửa lớn, Tô Tố càng thêm hoa mắt.

Bên tay phải cách đó không xa trồng từng mảng lớn hoa bách hợp, tạo thành một biển hoa trắng tinh.

Tô Tố kinh ngạc.

Trời ơi, thật đẹp…

Tiêu Lăng nhìn biển hoa, con ngươi thâm thúy có chút lấp lánh, đưa tay dắt lấy tay Tô Tố, “lên lầu xem trước, xem thử có cần gì không, anh cho người chuẩn bị cho em.

“ ừm, được!”

Biệt thự rất lớn, người hầu không tính là nhiều, tính lại hết cũng có năm sáu người, thấy Tiêu Lăng dẫn theo phụ nữ về, trong mắt ai cũng kinh ngạc.

Tô Tố nhìn vào không nói gì thêm.

Tiêu Lăng dặn dò tài xế tiểu Trần, “gọi điện thoại về nhà cũ gọiTrương tẩu qua đây mấy ngày.”

“ Dạ, thiếu gia.”

Trương tẩu nấu ăn rất giỏi, nấu nướng chiên nấu canh cái gì tất cả cũng không làm khó được tẩu ấy, ngày thường đều ở nhà cũ chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của lão gia, nhưng bây giờ tình huống đặc biệt, lão gia nếu như biết thiếu gia dắt theo phụ nữ về, nhất định rất vui và cho Trương tẩu thu xếp hành lý chạy tới.

Tiêu Lăng kéo Tô Tố còn đang kinh ngạc trực tiếp đi chuẩn bị phòng cho cô.

Không còn ai mặt Tiêu Lăng mới nghiêm túc lại, giữ chặt cổ tay Tô Tố, nhìn chằm chằm cô.

“ Anh quen biết Mạc Tầm?”

107. Chương 107

Tô Tố buột ra mà không qua suy nghĩ, không phải cô cố ý nói dối, cả kiếp trước và kiếp này cộng lại, cô căm hận nhất là người đàn ông này.

Nếu có thể, cô thật sự ước chưa từng quen biết hắn ta.

Không quen?

Tiêu Lăng hơi nhún mày, cảm thấy có chút khó hiểu.

Thái độ của Mạc Tầm với Tô Tố rất kỳ lạ, mặc dù từ nhỏ anh đã không hợp với Mạc Tầm nhưng dù gì họ cũng lớn lên cùng nhau, ít nhiều cũng có chút hiểu Mạc Tầm.

Nếu nói dung mạo của Tô Tố thu hút Mạc Tầm, thì anh không hề tin.

Thứ mà đàn ông trong giới này thấy nhiều nhất là gì?

Phụ nữ!

Dù cho có không tự nguyện nhưng anh vẫn phải thừa nhận, gương mặt của Mạc Tầm rất có sức hút với phụ nữ, hơn nữa anh ta cần địa vị có địa vị, cần tiền có tiền, lại trẻ trung, thiếu gì phụ nữ? Mạc Tầm cũng đã 29 tuổi rồi, không phải đứa nhóc mới chớm 20, Tiêu Lăng mới không tin rằng Mạc Tầm lại tầm thường đến mức chỉ vì vẻ bề ngoài mà để mắt đến Tô Tố.

Hơn nữa, Người trong giới không ai không biết trong tâm khảm anh đã có một người phụ nữ ngự trị rồi. Anh vì muốn chữa bệnh cho Bạch Linh, mời hết các bác sĩ giỏi trong ngoài nước về bệnh viện khám chữa. Nghe nói còn vì cô ấy mà mang được từ đâu đến máu nhau thai, tình cảm sâu đậm như vậy, làm sao có thể vì vẻ đẹp của Tô Tố mà không nghĩ đến cảm xúc của Bạch Linh được!

Tiêu Lăng trìm trong dòng suy nghĩ, lẽ nào trên người Tô Tố có điểm gì thu hút Mạc Tầm sao, đến nỗi Mạc Tầm bỏ mặc Bạch Linh, cũng không thèm bận tâm đến anh để tiếp cận được Tô Tố.

“Anh sao thế?”

“Không sao, không quen thì tốt.” Tiêu Lăng lắc lắc đầu, thoát khỏi dòng suy nghĩ ban nãy, anh kéo tay cô đứng trước cửa phòng, “Đây là căn phòng mà anh đã cho người chuẩn bị cho em, em xem có thích không, có thiếu cái gì thì nói, để anh cho người chuẩn bị.”

“…”

Có phải anh đã sớm có ý đồ gì không vậy, đến phòng cũng sắp xếp xong rồi, Tô Tố có cảm giác như mình đã rơi vào miệng cọp mà không hay.

Tiêu Lăng nhìn ánh mắt cô như đoán biết được cô nghĩ gì.

Bằng một cách chẳng dễ chịu gì, anh gõ gõ lên đầu cô, “Đừng có nghĩ linh tinh! Anh thấy em gần bình phục rồi, nên cũng định làm giấy xuất viện cho em đến đây nghỉ ngơi.”

Xì!

Còn lâu cô mới tin!

Giờ Tô Tố mới có thời gian ngắm nghía căn phòng, có thể thấy, căn phòng này đúng là cũng vừa mới được dọn dẹp để kịp có người ở. Đồ đạc trong phòng cũng đầy đủ, chỉ thiếu vắng hơi người.

Trong phòng được trang hoàng toàn bộ bằng phong cách châu âu.

Màu sắc trong nhà cũng giống như phía ngoài của biệt thự, lấy gam màu trắng làm chủ đạo phối với chút màu vàng nhạt. Trong phòng, thứ làm người ta để mắt nhất là chiếc giường lớn kiểu âu.

Tô Tố cũng không muốn chú ý đến nó.

Nhưng nó thật sự to quá khổ, muốn không chú ý đến cũng khó. Ít nhất phải rộng đến 3 mét, chiều dài cũng phải khoảng 2,3 mét, nằm xếp một hàng 6 người cũng còn thừa chỗ.

Tô Tố giật nơi khóe miệng, tay run run chỉ chiếc giường, “Đây là cái gì?”

“Giường!”

“Em nhìn cũng biết là giường, anh chuẩn bị một chiếc giường lớn thế này làm gì?”

“Đương nhiên là để…” Tiêu Lăng cố ý kéo dài tiếng nói, thấy người Tô Tố căng lên, anh mới cười, ánh mắt không che giấu, nhìn khắp mọi nơi trên người cô, nói, “Ngủ!”

Tô Tố mặt phút chốc đỏ bừng.

Người này!

Có thể lưu manh với cô bất cứ lúc nào!

Cô chỉ sợ Tiêu Lăng thú tính nổi lên, đưa tay đẩy anh, "Anh đi ra mau đi, em mệt rồi muốn đi tắm."

Tiêu Lăng gật đầu hào sảng, "Được, quần áo trong tủ, anh cũng đi tắm một cái."

Anh cũng chẳng việc gì phải vội vàng, cô bây giờ đã ở trong nhà anh rồi, anh còn sợ mỡ đến mồm còn rơi?

Tiêu Lăng tỏ ra khá ga lăng, tiện tay đóng cửa cho cô sau khi ra khỏi phòng.

Thình thình!

Tô Tố ôm vội lấy lồng ngực đang xốn sang của mình, miệng lắp bắp, "Đừng đập nữa, chết tiệt, có gì mà phải đập mạnh vậy."

Cô hít một hơi thật mạnh, cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở, độ nóng trên mặt cũng dần tỏa đi.

Hù!

Khẽ nhòm qua khe của hé mở, trên hành lang không có ai cả.

Hả?

Đi thật rồi à!

Tiêu Lăng từ khi nào biết cư xử có phong độ vậy? Tô Tố chịp miệng, đóng cửa lại, cô suy nghĩ một hồi, quyết định vẫn phải khóa cửa lại mới an tâm, làm xong mọi thứ cô mới vừa ý, phủi phủi tay.

"Hừ, phòng lửa, phòng giặc, phòng Tiêu Lăng!"

Tô Tố tiếp tục dạo quanh thăm thú căn phòng của mình, căn phòng Tiêu Lăng chuẩn bị cho cô có vệ sinh riêng biệt, trong phòng cái gì cũng có, trên mặt bàn, có cắm sẵn vài bông hoa ly, hương thơm ngào ngạt.

Tủ quần áo cũng đầy ắp, không chỉ quần áo, còn có giầy dép, túi tắm, mũ và một số đồ trang sức khác.

Tô Tố tặc lưỡi.

"Đây nào có phải tủ quần áo, đây là phòng thay đồ mới đúng."

Cô lục đám quần áo, toàn đồ mới, đã được cắt mác cẩn thận, Tô Tố nhìn thấy logo trên đó mà nuốt nước bọt.

Cô vẫn nhận biết được đây là logo của hãng tự đặt may cao cấp!

Cô lập tức đóng cửa tủ lại, kiên quyết không thỏa hiệp với cám dỗ!

Khổ trước sướng sau dễ, sướng xong lại khổ mới khó, cô không hề muốn quen với những thứ sa xỉ như vậy, dựa vào người khác không bằng dựa vào bản thân, một người đàn ông có thể đưa cô lên cao thì cũng có thể ném cô xuống đất.

Trong phòng, thứ cô thích nhất là cửa sổ lớn chạm sàn.

Cô ở tầng hai, nhìn từ phòng của cô, vườn hoa bên dưới như được thu vào tầm mắt, đẹp khó tả. Duy có cái toàn bộ hoa đều là màu trắng, cô có chút không thích hoa ly cho lắm, thấy rằng màu trắng hơi nhạt nhẽo, so với hoa ly cô thích hoa hồng hơn nhiều, một màu đỏ rực yêu thích.

Thử tưởng tượng, một vườn hoa hồng đỏ rực ngút ngàn, một ngọn gió thổi qua, rạo rực một sắc đỏ tươi mới!

Đẹp biết bao!

Xem xong một vòng căn phòng, Tô Tố mới nghỉ chân, lôi quần áo đi tắm rồi nằm bẹp lên giường nấu cháo điện thoại.

Hừm.

Dù hai đứa nhỏ có vô lương tâm thật, nhưng dưới hoàn cảnh này,cô không thể nào rời đi, không qua 48 tiếng Tiểu Hy cũng không về nhà, hai đứa nó ở nhà một mình nói gì thì nói cô cũng không thể yên tâm được.

Tút tút tút…

Tô Tố ngạc nhiên, không ai nhấc máy!

Hai đứa nó đi đâu rồi?

Cô thử gọi cho Cảnh Thụy, đầu bên kia bắt máy ngay, không đợi cô nói gì, phía bên kia, Cảnh Thụy đã trễm giọng, "Yo, còn biết gọi về à."

Tô Tố lập tức thấy như quả bóng trong cô nổ tung.

Cô đang chiến tranh với con trai, cậu nhóc cũng không vừa. Tô Tố bắt đầu tự thấy lỗi của mình, là một người mẹ đáng nhẽ cô không nên biến mất như vậy, không nên không liên lạc với hai đứa nó.

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy có lỗi.

Nằm sấp trên giường cô nói, "Cảnh Thụy à, cho mẹ xin lỗi nhé, mấy ngày nay mẹ không gọi cho con và Tiểu Thất."

"Hứ!"

Tô Tố thấy vậy, cẩn thận chuyển sang chủ đề khác, "này… Cảnh Thụy, hôm nay có khi mẹ…"

"Không về được chứ gì."

Tô Tố cười trừ, nếu như cô trốn về nhà, cô dám đảm bảo Tiêu Lăng sẽ duổi theo cô đến cùng trời cuối đất.

"Còn nữa, mẹ nuôi con hôm nay cũng không về nhà được, con với Tiểu Thất…" Tô Tố càng nói càng run.

"Con biết rồi, tiền mẹ để lại vẫn còn nhiều, con và em sẽ tự chăm sóc cho bản thân được, mẹ không cần lo lắng cho tụi con đâu, con và em định mai đi thăm ông cố cho ông vui.

"Ừ!"

"Con đang ăn ngoài hàng với Tiểu Thất., không có chuyện gì khác thì con cúp máy nhé."

Vô lương tâm, thằng bé còn chẳng buồn hỏi sao cô không về nhà.

Tô Tố khóc thầm!

Tắt máy, cô nhìn bâng quơ.

108. Chương 108

Nghĩ đến phản ứng của Tiêu Lăng, Tô Tố rùng mình.

Trước không nói cho anh biết về sự tồn tại của hai đứa nhỏ là sợ anh lấy hai đứa nó để uy hiếp cô, nhưng ai ngờ chính cô lại làm cho bản thân mình tiến thoái lưỡng nan.

Nói ra.

Tiêu Lăng tuyệt đối sẽ nổi giận lôi đình, không chừng lại nghĩ cô ác ý lừa anh.

Nhưng nếu không nói…

Giấy không gói được lửa, nhỡ ngày nào Tiêu Lăng nghe được chuyện này từ một người khác chắc chắn sẽ càng tức giận.

Tô Tố vùi đầu vào gối.

A a a!

Ai nói cho cô biết phải làm sao với?

Cô vô thức giở danh bạ ra tìm người thương lượng.

Tiểu Hy?

Không được, không được, Tiểu Hy bây giờ đang ở với Tôn nguyên, giờ mà gọi điện không an toàn chút nào. Cô chợt nhớ đến một người, Tô Tố bấm nhanh số1vào điện thoại nhưng đến giữa chùng cô lại bỏ xuống.

Trương Hân…

Kiếp trước cùng lớn lên tại cô nhi viện, cùng vào showbiz với cô, Trương Hân chỉ hơn cô nửa tuổi mà luôn coi cô như em gái. Trương Hân đã từng đỡ bao nhiêu sóng gió và luật ngầm cho cô, đứng ra che chắn giữa cô với màn đêm nhem nhuốc trong showbiz…, có lẽ đã nghĩ rằng Tô Tố chết rồi.

Tô Tố đưa tay che lấy lên mặt, điện thoại tuột xuống giường.

Cứ để họ nghĩ rằng cô đã chết, chuyện của cô càng nhiều người biết càng nguy hiểm cho họ.

Mạc Tầm có thể giết cô diệt khẩu, thì chắc chắn cũng không bỏ qua cho ai biết chuyện.

Trương Hân càng không biết gì thì càng tốt cho cô ấy.

...

Tô Tố chỉnh lại tâm trạng, ở trong phòng cũng chán, cô đi ra ngoài.

Trong biệt thự có1rất nhiều phòng, cô cũng không biết đâu là phòng của Tiêu Lăng, Tô Tố nhẹ nhàng xuống lầu.

Tiểu Trần đang đứng bên ghế bành dưới lầu, vừa nhìn thấy Tô Tố, anh vội chào, "Cô Tô muốn dùng gì không?"

"Anh đừng khách sáo như vậy, gọi tôi Tô Tố được rồi, anh Trần, Tiêu Lăng đâu rồi?"

Tiểu Trần cười.

Anh không dám gọi thẳng tên của Tô Tố, nhìn lại đồng hồ, trả lời, "Cậu chủ giờ này chắc vẫn đang tắm, cô Tô, cô có cần tôi dẫn đi loanh quanh không?"

"Không cần đâu, tôi tự đi được rồi."

"Thưa, vậy cô cứ tự nhiên."

Tô Tố cũng không suy nghĩ chuyện xưng hô nữa, dù sao cô cũng chẳng ở đây lâu.

Biệt thự rất lớn, chắn chắn là có hơn nghìn mét vuông.

Tô Tố suy nghĩ, với giá địa ốc của thành phố này, lại xem vị trí khu đất, cô lau5vội mồ hôi.

Ra khỏi biệt thự, hầu gái nhìn thấy cô đều cung kính cúi đầu, làm cô cảm thấy không tự tại chút nào, đến bên vườn hoa, thấy không có người cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Làm sao cô biết Tiêu Lăng trước giờ chưa từng dẫn cô gái nào về nhà, nên bọn họ không dám vô lễ, rất sợ làm phật lòng Tô Tố.

...

Cạnh vườn hoa rộng lớn có một bộ bàn ghế ngoài trời bằng đá mable trắng, cạnh chỗ ngồi đó còn có treo lên một chiếc ghế đu màu trắng, cô ngồi lên ghế ngắm nghía toàn cảnh biệt thự và khu vườn.

"Tiêu Lăng cũng biết hưởng thụ quá chứ."

Tô Tố cởi giầy, thu mình vào ghế, đong đưa, ghế đu rên lên những tiếng "cách cách", giống như đã từ rất lâu rồi không ai ngồi vào.

Tô Tố nhún vai chẳng để ý,2cô vẫn nghĩ những thứ như vậy là sở thích của con gái, không ngờ Tiêu Lăng lại có sở thích yểu điệu như vậy.

Lúc này ngoài trời, nắng vẫn khá chói chang, Tô Tố ngồi một lúc đã thấy nóng, liền trèo xuống ghế trở về phòng, tiện tay cô cũng hái vài bông hoa ly.

Khi trở lại, Tiêu Lăng vẫn chưa ra khỏi phòng của mình.

Tô Tố nhìn mặt trời, hỏi Tiểu Trần, "Tiểu Lăng vãn chưa trở ra sao?

"Thưa chưa."

Tiểu Trần hơi ngượng ngùng đề nghị, "Cô có cần tôi đưa đi gọi cậu ấy một tiếng không.?"

"Anh cho tôi biết số phòng của anh ấy, tôi sẽ đi xem xem."

"Được, phòng của cậu chủ là căn đầu tiên bên tay trái ở tầng hai."

Tô Tố cảm ơn rồi bước lên lầu.

Cửa phòng Tiêu Lăng không khóa, Tô Tố vặn nắm tay, mở được cửa. Cô khẽ thò đầu9vào, nhưng không nhìn thấy Tiêu Lăng.

"Tiêu Lăng?"

Hả?

Tiểu Trần đã nói là phòng này mà?

Tô Tố hồ nghi bước vào, trong phòng điều hòa mở khá thấp, vừa vào phòng cô đã hắt hơi. Phòng của Tiêu Lăng cũng giống như phòng nghỉ của anh ở nơi làm việc, căn phòng chỉ được trang trí bằng hai màu đen trắng, đến rèm cửa cũng là màu đen mịt, lúc này rèm đang đóng, có một cảm giác đêm đen kéo đến vậy.

"Ban ngày mà kéo rèm lại làm gì."

Tô Tố tiến đến định bụng kéo rèm cửa ra, ánh sáng ngay lập tức tưới những tia nắng vào phòng, tô sắc lên căn phòng có chút ảm đạm.

Trong phòng không có người, chỉ nghe thấy tiếng nước vọng ra từ buồng tắm. Cô lắc lắc đầu, ngồi lên ghế, ánh mắt cô chợt phát hiện một tấm ảnh để trên bàn.

"Ý."

Đó1là một tấm ảnh chụp chung, với khung cảnh là một bãi cỏ ánh mượt, một thiếu niên và một thiếu nữ lưng kề lưng, nhắm mắt cảm nhận ánh nắng trên bãi cỏ. Ánh nắng rất dịu dàng, trải nhẹ trên gương mặt cô gái.

Trên đầu họ là bầu trời trong xanh biêng biếc, và những đám mây trắng thật lớn, bức ảnh làm cho người xem thấy dễ chịu.

Tô Tố đưa tay với lấy.

Người thiếu niên trên ảnh chính là Tiêu Lăng, khi này nhìn anh mới chỉ 16,17 tuổi, anh lúc ấy vui vẻ hoạt bát hơn bây giờ nhiều, thần thái toát lên là một người trẻ rất tự tin.

Tô Tố vô thức lấy tay rờ lên khóe miệng tươi cười của Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng biến thái này mà cũng có lúc trẻ con, hồn nhiên như vậy."

Chẹp chẹp.

Anh của khi ấy nhìn dễ mến hơn bây giờ nhiều.

Không biết mấy năm nay anh đã trải qua những gì mà có thể từ một sunny boy biến thành một người đàn ông mưa nắng bất chợt như giờ.

Tô Tố mỉm môi, chuyển sang nhìn thiếu nữ trong ảnh.

Cô gái nhỏ nom khoảng 14,15 tuổi, dù chỉ nhìn thấy cạnh mặt nhưng cũng có thể thấy là một cô gái rất đẹp. Làn da trắng ngần, lấp lánh dưới ánh nắng. Cô mặc một bộ váy trắng muốt, tóc đen dài không nhuộm uốn, bóng mượt rủ xuống trên vai, thuần khiết như một đóa hoa ly.

"Ý… sao thấy hơi quen quen."

Tô Tố nghiêng nghiêng đầu nhìn cô gái, cảm thấy cô ấy mặt rất quen như đã gặp, nhưng cô nghĩ nát óc cũng không thể nhớ ra đã gặp ở đâu.

Tô Tố thi thoảng hơi đơ đơ, nếu suy nghĩ về vấn đề nào đó thì phải nghĩ cho ra bằng được, cô nằm lên sofa ngắm nhìn cô gái, nghiêm túc nhớ lại.

Tại sao chỉ có nửa mặt kia chứ, nếu mà nhìn chính diện thì tốt biết bao.

Mà

Nhìn chính diện cô cũng chưa chắc đã nhận được ra? Người con gái mà Tiêu Lăng quen thì không giàu có cũng phải đài các, thân phận như cô kiếp trước cộng kiếp này cũng không thể có cơ hội quen biết.

Nghĩ vậy, cô bật cười, bỏ cuộc.

Nhưng…

Cô gái này thân mạt với Tiêu Lăng như vậy, sao trước giờ không thấy anh nhắc đến.

Quan hệ của họ là gì?

Trong đầu Tô Tố mọc ra một dấu hỏi lớn.

109. Chương 109

Tô Tố vò mặt bứt tai suy nghĩ về quan hệ giữa họ, không để ý đến cửa buồng tắm vừa mở ra.

Tiêu Lăng khoác trên mình áo tắm màu đen, chiếc áo khoác tạm trên người làm lộ ra lồng ngực vạm vỡ của anh, tay kia anh cầm một chiếc khăn tắm, lau lau tóc. Nhìn thấy Tô Tố anh cũng chẳng lấy làm lạ, vừa

định mở miệng hỏi cô thì thấy cô đang ôm bức ảnh trên bàn, đăm chiêu.

Anh đứng khựng lại, mím môi.

Tô Tố vẫn đang nghiên cứu quan hệ của hai người.

Vừa nghĩ đến có thể đây là thanh mai trúc mã của Tiêu Lăng, cô thấy nhức nhối trong lòng.

"Làm gì đấy!"

"A…"

Cô giật mình vì tiếng nói của Tiêu Lăng, kêu lên một tiếng, đánh rơi cả khung ảnh xuống đất, vỡ vụn.

"A, anh đi sao không phát ra tiếng, làm em sợ chết khiếp."

Cô nhìn những mảnh vụn trên đất, nuối tiếc. Khó lắm mới thấy được Tiêu Lăng lúc bé, lại vỡ mất.

Cô cúi người nhặt bức ảnh, "Tiếc quá, ảnh vỡ mất rồi, không biết có sửa được không."

"Dừng lại!"

Tiêu Lăng gằn giọng, bước nhanh đến nắm lấy tay cô.

"A, đau!"

Tiêu Lăng nhìn bức ảnh đã vỡ, góc nhỏ nào đó trong tim anh dường như cũng vỡ vụn, anh đưa tay kéo cô về phía sau, quát nhẹ, "Vỡ nát hết rồi, em còn đụng tay vào làm gì."

"Anh tức giận như vậy làm gì, chẳng qua chỉ làm vỡ một bức ảnh của anh, có đến nỗi phải như thế không? Hay là cô gái trên hình là thanh mai trúc mã yêu thương của anh, em đến động vào cũng không được phép."

Tiêu Lăng hít sâu, cố trấn tĩnh, hạ giọng, "Nói gì thế! Là anh lo em đứt tay thôi."

Tô Tố nhìn anh nghi ngờ.

Anh ta tốt thế sao?

Nghĩ một lúc, cô nhún vai, “Em có ngốc đến vậy đâu.”

Tiêu Lăng nhếch mắt nhìn cô, dù không nói gì nhưng trên mặt anh lộ rõ vẻ khinh khi.

“…” Tô Tố

Lúc ăn bữa tối, Tô Tố suýt chút là nuốt cả lưỡi của mình.

Ưm…

Ngon quá.

Rõ ràng chỉ là những món ăn thường ngày, sao lại có thể ngon vậy.

“Em ăn chậm thôi, không ai giành của em đâu.”

Tiêu Lăng ngán ngẩm lắc đầu, múc bát canh gà hầm đặt trước mặt cô, “Em đừng ăn cơm vội, húp bát canh đã.”

Tô Tố húp một thìa, mắt sáng bừng lên.

Canh gà hầm vừa tới, mùi thơm nưng nức, lớp mỡ gà cũng được hớt sạch, làm cho món canh không dễ bị ngán.

Dì Trương đứng phía sau thấy cô ăn tấm tắc khen ngon, liền nở một nụ cười hiền hậu.

Ăn bữa cơm thì phải ăn thế này mới ngon, mấy đứa con gái bây giờ vì giữ dáng, cô nào cô đó ăn như mèo vậy. Tô Tố lại không tin ăn mấy hột cơm như thế mà no được.

“ Dì Trương nấu khéo quá.”

“Cô Tô thấy hợp khẩu vị thì tốt quá.” Dì Trường cười tít mắt nhìn cô, càng nhìn bà càng thích, người vừa đẹp, lại có lễ độ, quan trọng nhất là biết cãi nhau với cậu chủ, ai da, lão gia mà biết được sẽ vui lắm đây.”

Dì Trương đã nghĩ xong phải về báo cáo cô cháu dâu tương lai với lão gia rồi.

…

Ăn xong cơm, Tô Tố hết dỗ đến dụ hỏi cho bằng được Tiêu Lăng quan hệ của anh với cô gái trong ảnh.

"Em gái? Anh còn có em gái,sao chưa nghe anh nhắc đến bao giờ?"

"Ừ." Hiển nhiên Tiêu Lăng không muốn nói đến vấn đè này, anh ngồi trên ghế,tay xoa xoa mái tóc xoăn nhẹ của Tô Tố. Anh thở nhẹ, có thể em đã từng nghe qua rồi, nó tên Tiêu Diệp Lạc."

"A ha?"

Tô Tố kêu lên một tiếng như muốn lật nóc nhà, mọi người hướng ánh mắt nhìn cô, Tô Tố ngắn cổ, ngượng ngùng quơ quơ tay hiện thị không sao, sau đó nói nhỏ với Tiêu Lăng, "Anh nói em gái anh là Tiêu Diệp Lạc?"

"Ừ!"

"Mẹ ơi, Tiêu Diệp Lạc, cô là nữ minh tinh vừa đoạt giải Oscar nữ chính xuất sắc nhất! Là minh tinh quốc tế Tiêu Diệp Lạc."

Chẳng trách Tô Tố thấy quen, hóa ra là Tiêu Diệp Lạc!

Trong nước có ai lại không biết đến cái tên ấy, đặc biệt là năm nay Tiêu Diệp Lạc được đề cử giải oscar, thời gian ấy tin tức về cô ngập tràn mặt báo, màn hình. Tiêu Diệp Lạc cũng không phụ sự hy vọng của mọi người, giành được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Cô cũng chính là nữ diễn viên duy nhất trong nước đạt được giải thưởng cao quý ấy.

Năm nay cô mới 25 tuổi, vừa bước vào ngành giải trí mới có 6 năm, đã nhanh chóng từ một diễn viên học việc trở thành một minh tinh quốc tế. Trong giới, thân phận của cô là một bí ẩn, vì nổi danh quá nhanh, rất nhiều người đồn đoán xuất thân của cô không tầm thường, nhưng truyền thông cũng chưa lột trần được thân phận của cô.

Cái đáng quý hơn là cô có kỹ năng diễn xuất cao siêu, sinh hoạt thường ngày lại vô cùng giản dị, bắt đầu nghiệp diễn 6 năm không thị phi, thuộc số rất ít sao nữ không tạo xì căng đan.

Kiếp trước khi mà cô còn đang vật lộn làm một diễn viên hãng B thì Tiêu Diệp Lạc đã là một diễn viên hàng quốc tế, giữa hai người hoàn toàn không có giao tập, nhưng thông qua những người mà cô từng hợp tác, cô dược biết Tiêu Diệp Lạc là một cô gái vô cùng khiêm nhường.

Tô Tố cũng rất thích cô, rất muốn ngày nào đó có cơ hội gặp mặt, nhưng Tiêu Diệp Lạc sau khi nổi như cồn trong nước quyết định đến Mỹ phát triển, từ đó không quay về.

Hóa ra cô chính là em gái Tiêu Lăng.

Tô Tố nuốt nước bọt, thảo nào truyền thông không lấy được thông tin về xuất thân của cô ấy… vì sau lưng cô còn có cả một Tiêu gia.

"Tiêu Diệp Lạc là em gái của anh, em không nằm mơ đấy chứ?"

Tiêu Lăng nhìn cô gái đang mơ mộng trước mặt, ánh mắt có chút phức tạp. Khi Tô Tố quay qua anh thì anh đã kịp trở lại bình thường. Ho một tiếng, nhìn cô, "Có cần anh nhéo em một cái, chứng minh em đang tỉnh không?"

"Anh nhéo đi."

"…" lần này đến lượt Tiêu Lăng cạn lời.

Tô Tố vẫn đang lẩm bẩm, bỗng nhiên cô như nghĩ ra gì đó, mắt sáng bừng lên nhìn Tiêu Lăng chăm chăm.

"Tiêu Lăng, em cần anh giúp một việc được không?"

"Không được!"

Hả? Cô còn chưa nói làm gì mà.

"Muốn xin chữ ký?" thấy Tô Tố chắp hai tay, đầu gật lia lịa, Tiêu Lăng gằn giọng một tiếng, "Không có!"

"Sao lại không có, cô ấy không phải em gái anh sao, anh mở mồm xin một chữ kỹ còn không dễ, Tiêu Lăng, em thật sự rất thích cô ấy, anh xin cho em một chữ ký đi, được không?"

"Nó bây giờ đang sống ở Mỹ cùng bố mẹ anh, đã rất lâu rồi không về lại." Tiêu Lăng nhất quyết từ chối.

"Thế à, vậy bao giờ cô ấy về nước, anh giới thiệu cho em gặp cô ấy được không?"

Tiêu Lăng do dự đôi phút, không đồng ý luôn, anh cười an ủi Tô Tố, "Đừng nghĩ nữa, em cần chữ ký làm gì, đợi em một ngày nào đó thành minh tinh quốc tế, người ta còn phải tranh nhau xin chữ ký của em mới giỏi chứ."

Tô Tố nắm chặt tay, kiên định, "Ừm, nhất định ngày đó sẽ đến."

Tiêu Lăng cười khẽ, vuốt tóc cô.

Từ hướng cô không thể nhìn thấy, Tiêu Lăng mặt trùng xuống, anh như trầm hẳn đi.

Muốn làm quen?

Vĩnh viễn không cần thiết!

110. Chương 110

Buổi tối hôm đó Tô Tố ngủ rất sớm.

Ngoài dự đoán của cô, Tiêu Lăng thật sự đứng đắn đến khó tin, lúc tạm biệt ở trước cửa phòng ngủ anh chỉ hôn nhẹ lên trán cô một cái, nói một câu chúc ngủ ngon liền lập tức cho cô về ngủ.

Tô Tố đơ ra.

Sờ sờ đầu ngẩn ngơ đi về phòng, ngẩn ngơ mà đóng cửa phòng lại, lại ngẩn ngẩn ngơ ngơ nằm lên giường.

Khi cô mơ mơ màng màng tiến vào giấc mộng vẫn còn đang suy nghĩ.

Đây không phải là phong cách của Tiêu Lăng.

Người đó từ trước đến nay luôn tìm đủ mọi cách để lấy lời cho bản thân, hôm nay lại đứng đắn như vậy, không lẽ lương tâm cắn rứt…

Tô Tố trong trạng thái nghi hoặc mơ màng ngủ thiếp đi.

Cô lại không biết rằng, cô ngủ say rồi, nhưng Tiêu Lăng lại chưa ngủ. Sau khi đèn trong phòng cô tắt đi Tiêu Lăng mới bước xuống lầu, anh dặn dò Tiểu Trần, " gọi tất cả những người hầu trong biệt thự ra đây, cứ nói tôi có việc muốn dặn dò."

" Vâng ạ."

Tiêu Lăng gọi lại Tiểu Trần đang muốn bước đi, nói thêm một câu, " kêu bọn họ im lặng một chút, đừng làm ồn đến Tô Tố."

Tiểu Trần gật gật đầu, thấp giọng nói, " hiện giờ tôi sẽ đi gọi họ."

Hiệu suất của Tiểu Trần rất nhanh, chưa đến mười phút, tất cả những người hầu trong biệt thự đều tập hợp tại một chỗ, bao gồm cả dì Trương cũng ở trong đó.

" Mọi người đến đủ chưa?"

" Đủ rồi." Tiểu Trần trả lời.

Tiêu Lăng trên người khoác chiếc áo tắm màu đen tùy ý ngồi vào ghế sofa ở phòng khách, Tiểu Trần buông tay xuống đứng phía sau anh, tuy hơi thở anh có vẻ biếng nhác, nhưng khí thế anh lại rất lớn mạnh, những người có mặt ở đây đều phải nín thở tập trung, không dám nói một câu.

Đợi đến lúc mọi người đều thấp thỏm không yên Tiêu Lăng mới từ từ mở miệng ra, " các người đều là những người đã sống lâu trong biệt thự rồi, nên hiểu rõ những gì nên nói những gì không nên nói. Chuyện trước kia đã là quá khứ, hôm nay tôi mang Tô Tố về nhà, cô ấy chính là nữ chủ nhân nơi này. Rõ chưa?"

Mọi người đơ ra, rất nhanh lại gật đầu, " thiếu gia, chúng tôi đã hiểu."

Sau khi Tiêu Lăng dạy bảo xong thì bảo họ rời khỏi.

" Tổng tài..." Tiểu Trần do dự một hồi vẫn mở miệng ra, " phòng trên lầu của tiểu thư..."

" Khóa lại!"

Tiểu Trần thở phào nhẹ nhõm, " vâng, mai tôi sẽ cho người đến làm."

" Đừng đợi ngày mai, tối hôm nay cho người đến khóa lại liền, bảo họ im lặng một chút, đừng làm ồn đến Tô Tố."

Anh không muốn để Tô Tố nhìn thấy bất kì chuyện không tốt nào.

" Vâng, bây giờ tôi liên hệ người đến."

Dặn dò xong mọi việc, Tiêu Lăng day nhẹ huyệt thái dương rồi lên lầu, khi đi ngang qua phòng Tô Tố anh dừng lại. Đưa tay vặn khóa cửa, vặn không ra.

Ở địa bàn của anh mà còn muốn khóa anh ở ngoài à?

Tiêu Lăng vừa tức vừa buồn cười, đưa tay ấn dấu vân tay vào, cửa phòng " răng rắc" một tiếng liền mở ra.

Tiêu Lăng cong môi lên, tất cả các phòng trong biệt thự này đều nhận dạng dấu vân tay của anh, không có phòng nào anh không vô được cả.

Nhiệt độ trong phòng điều chỉnh hơi thấp, Tiêu Lăng nhíu máy lại chỉnh nhiệt độ cao lên.

Bệnh mới khỏe lại không ngoan nữa rồi.

Anh mang dép lê, chân không phát ra âm thanh gì cả, từ từ bước tới bên giường. Rèm cửa sổ chưa kéo lại, bên cửa sổ sát đất có một tia sáng êm dịu rọi vào. Đến gần lại, nhìn tướng ngủ của Tô Tố, Tiêu Lăng bất chợt giật giật khóe miệng.

Chiếc giường to như vậy, Tô Tố hoàn toàn là nằm nghiêng vào một góc, cô ôm chăn, một nửa thân thể lộ ra ngoài, một chân còn ôm chặt chăn, lộ ra đôi chân trắng tuyết, tướng ngủ đó thật khêu gợi.

" Không ngoan chút nào."

Tiêu Lăng nhẹ tay nhẹ chân bước lên giường, đưa tay kéo chăn ra nhét cô vào trong chăn, lại kéo kéo vạt váy ngủ của cô xuống, làm xong mọi thứ anh mới cởi áo tắm ra nằm xuống bên cạnh cô.

" Ưm…"

Có thể do tư thế nằm thẳng khó chịu quá, Tiêu Lăng đang ngủ đột nhiên rên nhẹ một tiếng, Tiêu Lăng sợ làm ồn đến cô, không dám cử động, mà Tô Tố lại thò tay ra, sờ sờ eo anh, sau đó lại coi anh như gối ôm, quấn chặt lên như con bạch tuộc.

"…"

Thói quen xấu gì đây!

Nếu là người khác cũng ôm như vậy sao? Có chút ý thức nguy hiểm nào không?

Lúc trước ở trong khách sạn anh vốn không muốn làm gì cô, cũng là do cô tự bám lên, cũng may là anh, đổi lại là người khác lúc đó chắc cô khóc không ra nước mắt.

Tiêu Lăng điều chỉnh lại tư thế ngủ của cô lần nữa, nhưng mà, chưa tới một phút Tô Tố lại bám lên lần nữa.

Dưới ánh đèn mờ ảo, cô chu miệng lên bất mãn hừ hừ hai tiếng.

Tiêu Lăng nhìn vẻ mặt của cô, đột nhiên thở dài, anh đưa tay ôm Tô Tố vào trong lòng, nhìn thấy cô ngủ say lông mày giãn ra, khóe miệng cong lên một góc độ mãn nguyện, không nhịn được bất lực mà lắc đầu.

"… thật sự thua cho em rồi."

…

Tố Tố ngủ say đi hoàn toàn không biết tiếng than thở như thoa hiệp của Tiêu Lăng, cô càng không biết, bởi vì cô, giới giải trí hiện giờ như một giọt nước nhỏ vào một chảo dầu nóng hừng hực, làm ầm ĩ lên.

Diễn viên quèn Tô Huệ trong một đêm bị đào hết mọi chuyện xưa ra.

Mẹ là tiểu tam, cha không biết liêm sỉ, anh trai do đánh trúng người bị thương xém chút ngồi tù, những điều này đều là thứ yếu, quan trọng nhất là, trong giới đột nhiên có một nam diễn viên nói rằng từng bị Tô Huệ quấy rầy qua… Nam diễn viên này cùng Tô Huệ dường như ra mắt chung một thời gian, nghe nói lúc đó gia đình Tô Huệ rất giàu, từng muốn bao nuôi anh ta, nam diễn viên này đương nhiên không chịu khuất phục.

Sau khi tin tức này lộ ra nam diễn viên hạng 4 hạng 5 này đột nhiên nổi tiếng lên. Anh ta nếm được ngon ngọt, bắt đầu nói hết mọi chuyện cũ của Tô Huệ ra lên trên weibo, nào đâu là dụ dỗ chồng đã có vợ, nào là lên giường với đạo diễn, vì muốn thử vai mình yêu thích, cố tình cho người làm thành một tai nạn xe, để những người khác không thể thử vai…

Mà người bị hại cũng bước ra vào lúc này.

Đạo diễn nổi tiếng chứng thực Tô Tố quả thật từng quyến rũ ông ấy, nữ nghệ sĩ cùng thử vai với Tô Huệ cũng ra chứng thực quả nhiên có sự kiện tai nạn xe này.

Trong những ngày ngắn ngủi, Tô Huệ nổi tiếng triệt để ở trên mạng, mức độ bị bại lộ tăng cao không giảm.

Tuy đều là những tin tức xấu, nhưng thời đại này bị vạch trần là chuyện vô cùng tốt, cho dù nhờ phương pháp gì để nổi tiếng, đối với giá trị con người cô ta hoàn toàn không có thiệt hại gì.

Nhưng mà vẫn chưa cho Tô Huệ vui vẻ một chút, đột nhiên nhận được tin từ công ty đến.

" Cái gì! Giải bỏ hợp đồng? Dựa vào cái gì!"

" Dựa vào cô làm trái quy định, trên hợp đồng ghi rõ ràng không được làm chuyện phạm pháp, cô lại phạm

phải tội cố ý gây thương tích."

" Không thể nào, tôi không muốn giải bỏ hợp đồng."

" Đây không phải do cô quyết định, nếu như cô không phục, chúng ta có thể đi theo trình tự pháp luật để giải bỏ hợp đồng." Người phục trách công ty quản lý đóng lại tài liệu, nhìn đôi mắt Tô Huệ không ngừng chuyển động, trào phúng mà nhắc nhở cô, "đừng suy nghĩ những chuyện dư thừa đó nữa, cũng đừng nghĩ đến có thể lợi dụng vụ án này mà giúp cô nổi tiếng, nói cho cô nghe một tin bất hạnh, các đài truyền hình và tất cả các báo chí đều nhận được thông báo, toàn bộ phong sát cô. Tô Huệ, cô xong rồi!"

Toàn thân Tô Huệ như bị dội nước lạnh vậy, hoàn toàn không chấp nhận được sự thật này.

Rõ ràng dựa theo kịch bản công ty nên nhân lúc này nâng cô lên, để cô được người ta chú ý đến, tại sao lại như vậy…

Cô ngẩn ngẩn ngơ ngơ bước ra công ty quản lý, những đồng nghiệp ngày trước hiện giờ lại dùng ánh mắt khinh thường chỉ trỏ cô, cả đầu Tô Huệ đều vang lại câu nói ban nãy.

Tô Huệ, cô xong rồi!

Xong rồi?

Làm sao có thể như vậy!

Cô mới 24 tuổi, cuộc đời cô chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Không!

Nhất định có người hại cô, nhất định có người hại cô!

Nhưng mà dù cô nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra cô đã đắc tội ai, có thể có bản lĩnh lớn như vậy, để cả giới giả trí đều phong sát cô.

Dừng bước lại, có người giơ tay ra cản đường cô, " muốn biết ai hại cô thì đi theo tôi!"

111. Chương 111

Khi dì Trương đem tin tức của Tô Tố truyền tới Lão gia,lão gia không cần nói cũng biết vui mừng thế nào.

"Haha,Có thể được phép tính là người có thể chế ngự được tên tiểu tử thối này,tốt tốt tốt,có tính cách,Tôi thích."Lão gia ngồi không yên nổi,đem theo lão Trần đi xem con dâu và cháu nội.Vừa mới định ra đến cửa thì đã nhìn thấy cảnh vệ mặt mũi thất thần hoảng hốt chạy lại.

"Vội vội vàng vâng làm cái gì thế!"

"Thủ,thủ trưởng,bên ngoài cửa biệt thự có hai đứa nhóc sữa nói là cháu nội của ngài,đem quà tới biếu ngài ạ."

Cái tin tức này quả là đáng kinh ngạc,nhưng đứa trẻ nhỏ đó có thể báo tên thủ trưởng,lại còn số điện thoại nữa quả là làm cho ông không dám tin.

Lão gia bước đi,mắt"hiện"sáng lên.Ông cầm mạng vui mừng nhìn hướng về lão Trần"Lão Trần lão Trần,nhất định là Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất hai đưa nó,nhanh nhanh nhanh,nhanh chóng đưa hai đứa nó vào đây.Lần sau hai nó tới các người không được chặn chúng nó cứ để1chúng vào luôn.Ấy?Hai đứa đến đây bằng cách nào?Có người lớn đi cùng không?""

"Tự ngồi xe đến ạ,không có người lớn…"

Lão gia lập tức càng vội hơn"Hai đứa này gan sao mà lớn vậy!Tôi đã nói rồi nếu như hai đứa muốn tới gọi cho tôi tôi đưa người đến đón,sao lại không nghe lời như vậy chứ."

Lão gia cũng không để người khác đi đón,ông chống nặng nhanh chóng đi ra.Cái tốc độ ấy phải nói là không hề giống như một ông lão đã tám mươi tuổi.

"…"Cảnh vệ.

Lão Trần thấy vậy ngay lập tức ra lệnh cho người làm lấy hết đồ ăn vặt trong nhà ra,sau đó ngay lập tức đuổi thêo lão gia.

"Lão gia,không đi gặp thiếu gia nữa sao"

"Không đi nữa không đi nữa,tiểu tử thối ấy lúc nào gặp mà chẳng được,vợ cháu cũng có chạy mất được đâu.Hai đứa cháu nội của tôi không sẽ dàng đến đây,người làm ông nội như tôi sao lại có thể không có nhà được.Lần trước gặp mặt bận,tôi vẫn chưa chuẩn bị quà gặp mặt cho chúng nó.".Lão gia vừa bước nhanh1vừa hỏi lão Trần"Đúng rồi,Lần trước tôi bảo ông chuẩn bị đồ ông chuẩn bị xong chưa?"

“Quà gặp mặt của tiểu thư Tiểu Thất và thiếu gia Cảnh Thuỵ tôi đã chuẩn bị xong rồi,đồ ăn và đồ chơi mà hai đứa trẻ thích tôi đều bảo người chuẩn bị cong rồi ”

“Thế là được rồi”

…

Cùng lúc này, bên ngoài biệt thự.

Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất mỗi người xách một túi hoa quả lớn,toàn thân đổi mồ hôi đứng dưới bóng cây lớn.

Tiểu Thất dùng bàn tay múp míp làm quạt,nhìn theo cảnh vệ nghiêm nghị gác cửa biệt thự,cô bé có chút sợ hãi muốt nước bọt.Những người cảnh vệ đó trong tay cầm hình như là súng thật thì phải.

“Anh,hai anh em mình làm như thế này liệu có giúp được mẹ thật không?”

“Đương nhiên là có thể ”gương mặt nhỏ nhắn của Cảnh Thuỵ không cảm xúc nhưng tự tin một trăm phần.“Hôm qua không phải là gọi điện cho mẹ nuôi rồi sau,mẹ nuôi và mami căn bản không ở cùng nhau,cho nên chắc chắn bây giờ mami và papi đang ở5cùng nhau.Mami đang ốm,cần có người chăm sóc,cần phải ở nơi có người giúp việc.Ở bên trong chắc chắn có người của ông nội.Nói không chắc nhưng nếu bọn mình không tới,ông khi chắc đi tìm papi và mami rồi.”

“A?”Tiêu Thất miệng há to sợ hãi kinh ngạc.

Như vậy không được!

Ông nội gặp mami rồi,nếu như nhìn thấy thì vỡ lở mất còn gì?

“Cho nên… Việc bọn mình phải làm là giữ chặt ông nội!”

Để giành thời gian cho papi và mami có thể nuôi dưỡng tình cảm chút,Woa… Nói như thế này,Chắc không lâu sau gia đình họ sẽ có thể viên mãn hoà hợp rồi.

Cậu và Tiểu thất sẽ có thêm papi và ông nội,mami có người giúp đỡ chia sẻ trọng trách trong cuộc sống rồi,tốt quá!

Như ý Cảnh Thuỵ tính toán thì chỉ có gọi là hưởng.

…

Tô Tố đối với việc hai bảo bối thay với tạo cơ hội này hoàn toàn không hiểu tình.

Bởi vì cô đang ở trong phòng làm việc của Tiêu Lăng chơi game,rảnh rỗi hết mức.Nếu như nói Tiêu Lăng hống hách anh ấy thật sự hống hách.

Việc của2công ty anh ấy cần phải xử lý đã đành,đã thế lại còn phải lôi theo cô đến cùng.

Chỉ là…

Cô không thể không công nhận,lúc Tiêu Lăng đưa cô tời tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ,cô không tin nổi.

Cho dù cô có ngốc cô cũng biết ở thành phố a này có cái công ty biến thái tồn tại, quốc tế Hoàn Vũkhông chỉ ở trong nước,cùng nó nó còn là một công ty nổi tiếng ở nước ngoài.Chủ tịch của công ty chỉ cần dựa vào bất động sản là phát tài rồi,bây giờ ở trong nước là bất động sản lớn nhất.

Tô Tố nhìn các nam thanh nữ tú ăn mặc đúng tiêu chuẩn đi ra đi vào,hâm mộ không ngừng.

Khi cô còn nhỏ ở trong viện phúc lợi ăn không đủ no mặc không đủ ấm,ước mơ lớn nhất của cô là lớn lên được là một công nhân viên chức

“Anh,anh đưa em đến đây để làm gì?”

“Đi làm. ”Tiêu Lăng nói một cách rất bình thường.

Não bộ của Tô Tố mơ hồ thành một cục,đơ ra đứng ở trước cửa lớn không dám đi9vào“Công ty của anh không phải là công ty truyền thông Tinh Quang sao?,anh đưa em tới đây để…”Cô đột nhiên nghĩ tới việc gì đó,kinh ngạc giương to mắt,run lên chỉ vào Tiêu Lăng“anh,anh anh…”

Tiêu Lăng hai tay đút túi,âm thầm nhìn cô.

Người con gai này bộ não làm băng gì vậy,vẫn còn chút chưa lớn hết hay sao!Anh đang rât chờ đợi xem Tô Tố khi biết được thân phận thật sự của anh sẽ như thế nào,nhưng đợi đi đợi lại đợi bao nhiêu lâu,cô ấy hoàn toàn không hay không biết,căn bản không hè đoán trúng.

Anh rõ ràng đã cho cô rất nhiều đầu mối.

Trước khi khi Tô Tố bắt đầu đi thử vai,anh đã cố tình để lộ danh tính,cho người nói với An Tiểu Hy Ngạo Vân Truyền là Tiêu Lăng của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ đầu tư.

“Anh,anh…”

Tô Tố cứng họng,hoàn toàn nói không nên lời.Cô cuối cùng cũng nghĩ ra,nếu như cô nhơ không nhầm thì chủ tịch tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ tên là Tiêu Lăng mà.

Nhưng mà cô từ trước tới giờ không bao giờ nghĩ người trước1mắt mình“Tiêu Lăng”lại là người ở vị trí đó.

“Anh là ông chủ ở đây?”

“Có thể nói như thế”

Chỉ như thế,Tô Tố ở trước bao nhiêu con mắt của các nam thanh nữ tú bị lôi vào phòng làm việc của Tiêu Lăng,để cho thư ký Trương rót cho cô một cốc sữa và bắt đầu làm việc.

Đây cũng là lần đầu tiên Tô Tố nhìn thấy Tiêu Lăng bận việc.

Cô nhìn về phía treo đồng hồ ở phòng làm việc,kim giờ đã chỉ đến 11 giờ 40 phút trưa.Từ lúc sáng vào phòng làm việc đến bây giờ,Tiêu Lăng chỉ uống có một cốc cafe.Từ đó đến bây giờ không có nghỉ chút nào,lúc thì xem văn bản ký tên,lúc thì cùng với người khác video call họp.

Tỉnh thoảng có người đem bảng kế hoạch đên báo cáo công việc,Tiêu Lăng trầm tư nghe,nghe xong điểm nào không man ý ngay lập tức sẽ chỉ ra,không nói nhiều lời trực tiếp trả lời thẳng.

“Làm lại!”

Dù có anh tài cứng cỏi như thế nào nhưng với thái độ tức giận của anh ấy,họ cũng chỉ lầm lũi rời đi.

Tô Tố sơ nhất là lúc Tiêu Lăng mặt lạnh,cúi gằm mặt lẩm bẩm,“may mà anh ấy không phải chủ của mình…”

Mặt nghiêm túc thật dọa chết người khác.

Nào ai biết được tiếng cô nhỏ như vậy vẫn bị Tieu Lăng nghe thấy

Tiêu Lăng tạm gác công việc lại,kéo cánh tay Tô Tố,chỉ với một lực nhẹ đã kéo cô vào trong lòng“Em quên là còn hợp đồng với Tinh Quang à,trên danh nghĩa anh vẫn là ông chủ của em đấy,có hợp đồng đó.”

Nhắc đến hợp đồng Tô Tố bốc hỏa lên,trong vòng tay của Tiêu Lăng cô tranh cãi lại“Anh còn dám nhắc đến cái hợp đồng đó,hợp đồng kỳ quái gì mà còn có điều kiện quỷ bá vương,mười năm trong thời gian hợp

đồng không đượcyêu đương!”

Tiêu Lăng lạnh lùng hừ“Em muốn yêu đương với ai?Cảnh Thụy à?”

112. Chương 112

Anh mới muốn yêu đương với Cảnh Thụy ấy!Cả gia đình anh cũng điều muốn yêu đương với Cảnh Thụy!

Tô Tố lạnh lưng hừ một tiếng không thèm quay đầu lại để ý Tiêu Lăng.

Đó là con trai ruột của cô,so với đối tượng yêu đượng thì đáng tin cậy gấp nhiều lần

Tiêu Lăng cau mày

Trong tâm mười phần không vui.Sao nào,nhắc đến bạn trai cũ của cô ấy đã không thoải mái sao?lúc nào anh hận là đã không đem cái tên con trai“Cảnh Thụy”kéo đến để xem,xem hắn có chỗ nào tốt mà làm cho Tô Tố thương nhớ không quên được như vậy!

“Tô Tố, Em đừng quên thân phận của em bây giờ!”Tiêu Lăng cấu cằm của cô,thái độ mười phần chắc chắn“Bây giờ em là người phụ nữ của anh,dám nghĩ đến người con trai khác,anh bẻ gẫy chân đấy!”

Mẹ ơi!

Tô Tố giận rồi.

Cô hất tay của Tiêu Lăng ra,nhảy ra khỏi lòng anh,mắng không ngớt lời “Tiêu Lăng đủ rồi nhé,bản thân anh trước kia còn bao nhiêu tội lại còn dám nói em sao?Em nghĩ đến người đàn ông khác khi nào,em làm gì cũng đường đường chính chính,làm sao lại sợ anh cơ chứ!”

TiêU Lăng gầm gừ“Không có là tốt nhất!”

Cái gì gọi là tốt nhất,căn bản là không có!

Mắt Tô Tố đã bắt đầu ngùn ngụt lửa rồi,cô biết ngay cái người đàn ông chết tiệtnày tính cách khó mà thay đổi được,cái nhẹn nhàng chết tiệt ấy,quan tâm cái gì,tất cả đều là giả dối để lừa câu con cá ngốc như cô thôi,đợi câu được rồi ngay lập tức liền lộ ngay bản chất.

“Tiêu Lăng em nói cho anh biết,anh đừng có đem bất kỳ cái yêu cầu trước kia với người bạn gái cũ nào của anh để yêu cầu em.Em không giống họ,chúng ta là người yêu,quan hệ bình đẳng,bình đẳng anh hiểu chưa?Ngay cắt anh cũng còn không đếm được số người yêu cũ của mình,tại làm sao em lại không thể không có một người bạn trai cũ chứ!Nếu như anh yêu cầu người yêu của anh giống một tờ giấy trắng,vậy anh trực tiếp đi tìm tờ giấy trắng đi,chúng ta coi như đến đây là kết thúc.Còn nữa… Từ trước tới giờ em chưa ơn trước mặt anh đề cập chuyện bạn trai cũ nhé,anh đã không tự nhắc nhở bản thân thì thôi,lại còn trách móc em,anh có lập trường không!”

Tô Tố càng nói càng tức,đứng ở đó lồng ngực không ngừng dồn dập.

Hôm nay cô mặc một bộ xanh lục áo sát eo và váy đến đầu gối,áo cổ tròn làm càng lộ rõ hai bên xương đòn.Da cô trắng hồng,tức giận như thế này,làm cho khuôn mặt của cô càng thêm một chút ửng đỏ.Ánh mắt cô cứng rắn,khí phách tràn đầy,trông giống như một con mèo bị chọc giận

Tiêu Lăng nghe thấy“đạp phát chia đôi”vốn sĩ có chút tức giận, nhưng nhìn thấy cô ấy phản ứng như vậy giận không nổi.

Với mèo hoang tức giận không ít.

Anh đưa tay kéo tay cô,tuy nhiên bị cô hất ra.Tiêu Lăng với tội từ trên ghế đứng dậy ôm lấy eo của cô,khẩu khí bắt đầu mềm đi“Anh mới nói em một câu mà em đã lật ngược lại,một loạt đạo lý đang đợi anh đây.”

Tô Tố tức điên lườm anh.

“được được được cứ cho là anh sai đi”

“Cái gì gọi là cứ cho là anh sai vốn dĩ anh đã luôn sai rồi!”Tô Tố nũng nịu trả lời,tiếp tục nổi giậnl“Tiêu Lăng,khi mà em đã đồng ya làm bạn gái anh rồi,chắc chắn không bao giờ có người đàn ông nào khác.Đương nhiên đây là tiêu chuẩn của một mình em,không cấm được anh.Em chỉ mong là nếu như anh có thích người khác,đối với em không còn hứng thú nữa,làm ơn nói cho em biết sớm,chúng ta vui vẻ chia tay.”

Tiêu Lăng chỉ biết nghe,mạt tối sầm lại.

Người con gái này đã là bạn gái rồi,mà lại còn muốn cùng anh chia tay!

Anh là người đàn ông tồi như vậy sao!

Chỉ vì cô anh đã giữ thân trong sạch bao lâu rồi,thật là người phụ nữ đáng ghét không có lương tâm!

Anh cứng rắn ôm chặt vai cô,trinh trọng nhìn vào mắt cô“Tô Tố anh cấm em khôn được nói đến chuyện chia đôi,rời xa hàn gắn cái kiểu này!!”

Anh thật lòng muốn kết đôi với cô,và cũng rất thành tâm thật lòng muốn được cùng cô đi tiếp lâu dài.

“Anh nào có đào hoa giống như em nghĩ thế,anh chứng nhận trước kia anh anh có hơi hoàng đường.Nhưng đó là vì anh vẫn chưa gặp được người mà anh yêu thương.Tô Tố,nếu như em vẫn chưa tin anh anh sẽ công bố với toàn bộ các tin tức em là bạn gái của anh.”

“Không không không!”Tô Tố lắc đầu nguẩy nguậy.

Tô Tố lúc này ngọn lửa giận dữ khôn còn như vừa nãy nữa.Con người cô là như thế.Tiêu Lăng dối với cô thái độ không tốt cô cũng ngay lập tức khùng lại,nhưng khi thái độ anh tốt,cô cũng không thể cứng đầu nữa.

Nhìn Tiêu Lăng mặt tối sầm,cô nhanh chóng nắm tay giải thích“Anh đừng hiểu nhầm,em không phải coi thường anh,nếu như công khai ra thì chúng ta sẽ không có cuộc sống riêng tư nữa,anh thật sự muốn bị phóng viên đi đến đâu hỏi theo tới đó sao.Và còn… em có nói gì anh đâu,chỉ là anh khoing chịu tin lời em nói em thật sự không có người đàn ông khác…”

“Không có sao?”Tiêu Lăng hỏi dò “thế Cảnh Thuỵ là ai?”

Tô Tố bối rối vò váy.

Trong đầu có hai lựa chọn

Mặc đồ trắng Tô Tố nói với cô,nói đi nói đi,nhân cơ hội này mau nói rõ,nói không chừng Tiêu Lăng nhìn trên sự thật thà mà không so đo vói cô.

Mặc đồ đen Tô Tố xông tới lắc đầu,đừng nói,tính khí của Tiêu Lăng cô không hiểu sao?Ngộ nhỡ anh ta nổi điên thì phải thế nào. Người ta là chủ tịch tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ,một tay có thể mài chết hai đứa con cô rồi,cô chắc chắn cô,Cảnh Thuỵ cùng với Tiểu Thất có thể chịu được cơn thịnh nộ của anh ấy?

Tô Tố nghĩ kết quả,đương nhiên quyết định

Đúng đúng đúng!

Không được nói,kiên quyết không được nói!

Cho dù có nói,bây giờ cũng không phải lúc thích hợp nhất

Tô Tố hít một hơi dài,quyết định phủ nhận.Vừa ngước lên nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Tiêu Lăng,Cô lấy hết dũng khí “Phù”một tiếng lại ko nói gì

Lo lắng mà!

Hoàn toàn không dám nhìn vào mắt Tiêu Lăng, cô cúi đầu thì thầm trả lời“đều là chuyện đã qua rồi”

Để cho anh ấy nghĩ rằng Cảnh Thuỵ là bạn trai cũ cũng được

“thật sự là chuyện đã qua?”

“Đương nhiên!”

Chuyên đã qua của cô cô sớm đã vẫy tay chào tạm biệt rồi.

Tiêu Lăng ánh mắt sáng lên âm thầm cười nhẹ nhàng,vỗ vai cô“Thôi Đã là chuyện đã qua rồi thì đã là chuyện quá khứ chúng ta đừng để ý đến nữa.”

“...”

Mẹ ơi!

Tô Tố Bỗng cảm thấy hình như ngược lại mình là người bị lừa mới rồi!

Cái gì mà chuyện cũ đã qua đừng để ý nữa?Cái kiểu cố ýkhông rõ ràng này là cố ý mớm lời,cố ya làm như bình là người lắng nghe.

Anh làm gì có chỗ nào châm vào quá khứ của cô chứ.

Cơ bản là muốn cô không có cơ hội châm vào quá khứ của anh thôi

Bây giờ lại giặt động lòng độ lượng nói tất cả là quá khứ rồi.Cô gật dầu,điều đó chứng tỏ sau này không được hỏi nữa về chuyện đã qua của anh.Cô lắc đầu,Tiêu Lăng lại muốn đem chuyện“Cảnh Thuỵ”ra.

Không biết xấu hổ!

“Tiêu Lăng anh đúng là không biết xấu hổ!”

Tiêu Lăng cháu mày cười,dùng hết sức ôm chặt cô,cúi đầu hôn cô thật sâu,cô mắng anh là không biết xấu hổ rồi,vật anh càng không biết xấu hổ thêm tia nữa cũng được!

Sau một nụ hôn,hai người đều hít thở có chút nặng nề

Rốt cuộc đây là phòng làm việc,lúc nào cũng có người qua lại,Tiêu Lăng cũng không có làm loạn quá đáng.Hôn xong ôm chặt Tô Tố,trong tâm nghĩ,chỉ cần đạt được mục đích mà mình muốn,không biết xấu hổ không sao!

113. Chương 113

Bữa trưa ăn ở trong căntin của công ty.

Không quả là công ty quốc tế, mô hình đô ăn tư chọn,thức ăn đủ loại làm cho người ta phải cảm thấy hoa mắt.Bơi trong nước,chạy trên đất,bay trên trời… Tô Tố muốn ăn gì cũng có.

Chỉ cần nói đồ uống thoii cũng trên dưới 20 loại,hoa quả bánh ngọt,ngoài rượu ra cái gì cũng có.

Đầu bếp cũng là người lương cao mời từ khách sạn cao cấp năm sao đến,mùi vị đồ ăn không có gì để chê.

Mà chất lượng của công ty rất cao,bao nhiêu người ăn,nhưng trong nhà ăn tuyệt đối trật tự.

"Công ty bọn anh phúc lợi tốt thật".Tô Tố ăn uống nó say vỗ bừng cảm nhận"Khi em còn nhỏ thích nhất là làm người văn phòng"

Tiêu Lăng ăn uống tốc đọ rất chậm,đem theo phong cách quý tộc ưu nhã.Nghe thấy Tô Tố nói,anh hạ dao xuống,nháy lông mày nhìn cô"hay là suy nghĩ không làm người nổi tiếng nữa,đến đây đi làm?"

"Còn lâu nhé,tiền hủy hợp đồng một tỷ đấy"Tô Tố cười tươi.

"Không lấy tiền hủy hợp đồng của em"

Ơ…

Tô Tố nhìn sắc mặt của Tiêu Lăng1điểm tĩnh,cũng Không đùa với anh nữa,cô nghĩ xong lắc đầu"Em biết anh nghĩ gì,nhưng thôi em vẫn thích hợp làm một diễn viên hơn,việc công ty của anh em đều không hiểu "

"Anh sẽ đích thân dạy em"

Ăn vốn Hy họng Tô Tố làm diễn viện,thương trường mặc dù phức tạp nhưng giới giải trí còn phức tạp

hơn,nó giống như một cái mũi tiêm gây nghiện.Rất nhiều người kẻ trong đó đều đánh mất đi lòng từ trọng và bản thân mình.Bao nhiêu năm nay anh nhìn thấy quá nhiều rồi.

"Thế đợi em nhé, đến khi nào em cảm thấy làm diễn viên mệt rồi,em sẽ tìm anh,đến lúc đó anh đừng có nuốt lời đấy."

"Được thôi"

Anh biết việc này không phải một lúc có thể thuyết phục cô được,mà Cái cách diễn của Tô Tố anh từng xem qua,theo như cách thu ký Trương nói,lãng phí tài năng này rất đáng tiếc.Cùng lắm anh sẽ làm cho người của công ty lo lắng chút.

Tiêu Lăng nhìn thời gian,Vẫn còn sớm nên nói chuyện với cô ấy một chút.Anh muốn hiểu rõ hơn về cô"Em nói khi còn nhỏ em1muốn làm người văn phòng,tại sao thế?"

"Xem tivi em thấy người làm văn phòng rất lợi hại "Tô Tố tay chống cằm hồi tưởng"Haha Thật ra khi còn nhỏ ước muốn lớn nhất của em là được ăn no mặc ấm,nghe nghiệp em thật sự không có kế hoạch.Em cũng không nghĩ em sẽ vào tham gia làm giải trí,bây giờ nghĩ vẫn cảm thấy có chút không đam tin."

Tiêu Lăng khoanh tay,trong anh mắt hiện rõ sự bực tức.

Tô Đại Khuê là một con người cặn bác đúng không?Con gái ruột của mình ngay cả cơm cũng không cho ăn no,Gia đình họ đâu có thiếu cơm ăn đâu!

"Bố đẻ có phải thường xuyên ngược đãi em?"

Tô Tố đơ người 1 chút,cắn môi phiền não.

Cô sao lại có thể không cân thận nói chuyện từng xảy ra trước kia nói ra như vậy chứ.Nghe Tiêu Lăng hỏi câu này,cô ngay lập tức sửa lại"ờh... Bố ruột đối với em không tốt."

Nói chung Tô Đại Khuê là một người cặn bã,hiểu nhầm cũng chẳng sao.

Tiêu Lăng hối hận vì đã trừng phạt Tô Đại Khuê quá nhẹ,chỉ làm cho hắn5phá sản,điều này đối với việc hắn đã gây ra cho Tô Tố,đơn giản quá nhẹ.

"Em có hận hắn không?"Nếu như hận,anh sẽ cho gia đình của Tô Đại Khuê thảm hại hơn nữa.

Hận?

Tô Tố từ trước tới giờ luôn hận ông ta.

Còn bây giờ,Tô Tố lắc đầu,“Ông ta không đáng để em hận!Bây giờ em rời khỏi nhà rồi,cũng đã cắt đứt quan hệ cha con với Tô Đại Khuê.Ông ta đã không còn coi em là con gái nữa, cũng chẳng cần coi ông ta là bố đẻ.Em nợ ông ấy cũng đã trả xong,sau này đường ai nấy đi.”

“thế được rồi.”

“hả…”Anh nói nhỏ quá,Tô Tố nghe không rõ.

“Không có gì,Sau này coi như trên thế giới không có người này vậy,Anh sẽ đối xử tốt với em…”

…

Anh sẽ đối xử tốt với em…

Tô Tố tay chống mặt,mắt lượn lượn

“Tô tiểu thư đang nghĩ gì vậy?”

“À,không có!”Tô Tố định thần lại,ngồi nghiêm chỉnh “Trương Việt,anh đến tìm tôi là vì phim mới còn thiếu vị trí sao?”

“Vâng,Không biết Tô tiểu thư có thích không.”

Lại là Tô tiểu thư!

Tô Tố cau mày

Trương Việt là người quản lý tới trước cô,cũng2là người quản lý của người đến trước cô.Trừ Trương Hân,Trường Việt là người cô biết rõ nhất.Nhưng bây giờ mối quan hệ của hai người lại lạnh nhạt như người qua đường.

Trương Việt Làm người quản lý của với một thời gian.Tô Tố Rất ít liên lạc với anh ấy

thứ nhất vì không chuẩn bị tốt tâm lý,thứ hai lo lắng trước mặt anh ta không thể giả vờ.Trương Vệ đối với cô cũng không có tận tình cho lắm,bình thường cũng ít liên lạc,thỉnh thoảng chỉ nói chuyện về kịch bản mới.

Trước kia bởi vì cô quay Ngạo Vân Truyền không có thời gian để nhận phim mới.Bây giờ Ngạo Vân Truyền sắp kết thúc rồi,mà vào diễn của cô trong Ngạo Vân Truyền cũng chỉ còn mấy phân đoạn.cho nên Trương Việt liên lạc với cô,nói là gặp kịch bản,cô đồng ý gặp mặt ngay

Cô không muốn làm cho Trương Việt có ấn tượng không tốt,không gặp mặt ở trong biệt thự của Tiêu Lăng,cho nên hẹn kẻ hàng cafe bên ngoài.

Tiệm Cafe môi trường tốt,ưu nhã lại trật tự.

Tô Tố cúi đầu ngoáy cafe trong cốc.“Trương Việt không cần khách khí9với tôi như vậy đâu,gọi tôi là Tô Tố là được ”

“Xin lỗi Tô tiểu thư”Trương Việt đỡ gọng kính trên mắt,nhẹ nhàng lắc đầu“Tên cô giống yi hệt tên một người bạn của tôi, mong tha thứ tôi không thể như thế gọi cô được.”

Tim của Tô Tố như bị kéo một phát,đau rất đau

Trong khoé mắt bỗng chốc có chút nhoè lệ,Cô sợ Trường Vệ để ýtới biến hóa đó,hơi cúi đầu chấn chỉnh lại cảm xúc,nuốt xuống nuốt xuống mới không để nước mắt rơi xuống.Cô một lần nữa ngẩn đâu,nét mặt mang nụ cười bình tĩnh “Khoing vấn đề gì,anh lớn hơn tôi bao nhiêu tuổi,nếu không để ý gọi tôi là tiểu Tô cũng được.”

Lần này Trương Việt không từ chối nữa,anh ta lấy từ trong túi xach đi làm ra một quyển kich bản,nhanh đua cho Tô Tố“Đây là kịch bản mới công ty sắp xếp,là một bộ nói về cuộc sống học đường,nữ chính hình tượng rất phù hợp với cô,nếu như thấy không tồi,tôi mong là chúng ta có thể hợp tác.”

“Có bị ảnh hưởng đến việc quay Ngạo Vân Truyền không?”

“Không có”

Trương Việtđăm1chiêu nhìn Tô Tố,đối với cô rất có thiện ý

Ngoài ra Ngạo Vân Truyền nói về cổ trang lịch sủ của nam nhâncó phần hơi nam tính hóa vai diễn Mỹ Đỗ Sa của cô nói dễ nghe cũng chỉ là vai của diễn viên phụ.Nói thẳng ra diễn viên nữ chính là Hoa Bình,vai điễn nữ hai của cô cũng không quan trọng lắm.

Phim mới nói rõ cô là nữ chính,nhưng cô khong có ngay laajo tức động lòng đồng ý,mà lại lo lắng cho việc quay phim Ngạo Vân Truyền.

Qủa là một diễn viên yêu nghề

Yêu nghề...

Cô cũng chỉ giống như Tô Tố đã chết rồi giống nhau tên thôi,thế mà lại cũng là yêu nghề

. Trương Việtđẩy đẩy kính,giải thích cặn kẽ"Bộ phim này người đầu tư có chút tin vào hoàng lịch,tính là vào ngày hai mươi tháng tám bắt đầu quay,chị ở bộ phim Ngạo Vân Truyền. cũng vừa vặn quay xong,cũng chỉ còn thiếu vài cảnh có thể thương lượng với đại diễnPhạm Lãinhanh một chút.Tốt nhất là quay xong phim quay lại quay nốt những ohaan cảnh còn lại là đã xử lý xong rồi,như vậy sẽ không bị trùng vào lịch quay của bộ phim này"

Tô Tố trong tâm tính chút thời gian,bây giờ là mùng mười tháng tám,đạo diễn Phạm Lãi đã nhắn tin là ngày hôm sau sẽ xuất phát lên núi,cô vẫn còn vài cảnh quay,nếu cố gắng gấp thì cũng cố thể ba bốn hôm quay xong,không bị trùng thời gian với phim mới.

Bộ phim này cô mới nhân kịch bản.kịch bản lại dày,bên ngoài viết tên kịch bản Nhất tiếu nại hà ?Bộ phim này không có cảm giác giống phim quay trường học.

Tô Tố quyết định đẩy caffe trước mặt,hít một hơi dài,tay xoa vào nhau mới mở kịch bản.

Trương Việt ngồi đối diện nhìn động tác của cô ấy,cả người cứng đờ!

Bạn thân của cậu ấy Tô Tố,trước kia khi xem kịch bản từng phản ứng giống y hệt như cô.

Hít một hơi

Tay xoa vào nhau!

Trương Việt dứt khoát đứng lên,không dám tin nhìn vào Tô Tố.

114. Chương 114

"Trương Việt, anh sao thế?"

Tô Tố bối rối nhìn Trương Việt.

Trương Việt, anh sao thế?

Đã từng có lúc, người cô gái với khuôn mặt vui tươi như hoa ấy cũng thường xuyên dùng ánh mắt ngây thơ để hỏi anh như thế.

Trương Việt hít một hơi thở sâu, khuôn mặt thanh tao tuấn tú ấy trầm lặng, anh nén rồi lại nén, cuối cùng anh cũng nén xuống được nỗi tức giận trong lồng ngực.

Anh rót một ly nước lạnh, lại ngồi xuống trở lại, trịnh trọng nhìn vào Tô Tố, "Tiểu Tố!"

Tô Tố hiểu rõ Trương Việt, trước mắt cô thấy được anh hiển nhiên đang trên bờ vực giận dữ, cô đóng lại kịch bản ánh mắt cô lặng lẽ nhìn anh, "Sao thế?"

"Tiểu Tô, cô biết được quá khứ của tôi đúng không?"

"Tôi biết, anh quản lý danh tiếng. Người nghệ sĩ mà anh đào tạo tên Tô Tố ở một tháng trước đã qua đời, vì vậy anh bị chiêu mộ sang truyền thông Tinh Quang."

Quả nhiên!

Trương Việt nắm chặt nắm đấm, từ từ thở ra một hơi thở dài, "Xem ra cô cũng đã làm không ít công phu rồi, cho nên cô biết tôi với Tố Tố thân nhau, nên mới cố ý bắt chước cô ấy à! Cô Tô, theo như tôi thấy cô không cần thiết phải làm thế, cô là người mới do công ty đề bạt lên, cho dù thế nào đi chăng nữa, tôi là quản lý của cô, chúng ta có sướng cùng sướng có khổ cùng khổ, tôi thích cô cũng được ghét cô cũng được, những việc tôi nên làm sẽ không bỏ sót, cho nên… cô hoàn toàn không cần thiết vì muốn lấy lòng tôi, cố ý bắt chước Tố Tố!"

Tô Tố kinh ngạc.

Không ngờ anh ấy lại nghĩ cô đang bắt chước…

Tô Tố vừa muốn mở miệng giải thích, nhưng vẻ mặt kiên định của Trương Việt khiến cô không biết sao mở miệng được, cô cười cay đắng, "Người mà anh nói là một người tôi rất thích, chúng ta cũng có tên giống nhau, cho nên từ đó đến giờ tôi đều cảm thấy là một thứ duyên phận, nên đối với cô ấy cũng có sự quan tâm chú ý nhiều hơn chút. Dưới sự quan tâm ầm thầm chú ý như thế này nên có thể mang theo chút thói quen của cô ấy, làm anh gợi lại những chuyện đau thương nên tôi rất xin lỗi, sau này tôi sẽ chú ý hơn."

Thì ra là như thế.

Trương Việt cũng cảm nhận được phản ứng của bản thân hơi quá khích, anh gật gật đầu cảm thấy có lỗi, "Xin lỗi, tôi xin lỗi vì thái độ vừa nãy."

Tô Tố lắc lắc đầu, "Không sao."

Tô Tố cúi đầu xuống nghiêm túc đọc kịch bản, hoàn toàn đắm chìm vào trong câu chuyện.

"Nhất Tiếu Nại Hà" kể đích thực đơn thuần là một câu chuyện về trường học, nữ chính tên Thẩm Nhất Tiếu, nam chính tên Hà Nại, cho nên bộ phim mới mới gọi là "Nhất Tiếu Nại Hà".

Mép môi Tô Tố khẽ giật, cái tên có tùy ý quá không.

Nhưng mà cô rất nhanh lại nhập tâm vào câu chuyện.

Không giống như là những bộ phim thần tượng trường học thông thường với những tình tiết phô trương vô nghĩa và thường xuyên lặp lại kịch bản.

Câu chuyện kể rằng nam chính Hà Nại là sinh viên năm tư chuyên ngành máy tính, nữ chính Thẩm Nhất Tiếu là sinh viên năm hai chuyên ngành máy tính, hai người họ một người là mỹ nam cao quý nổi tiếng toàn trường, một người là mỹ nữ thuần khiết có thân hình khiến người khác phun máu.

Tô Tố xem tới đây, lướt mắt nhẹ sang Trương Việt, cuối cùng hiểu được tại sao anh nói cô phù hợp với vai nữ chính này.

Nữ chính Thẩm Nhất Tiếu không giống như những cô gái trong phim thần tượng lấy thanh tú thuần khiết làm điểm chính, mà là một người ngực to chính hiệu, thuộc về loại người nhìn là biết không phải con hiền nhà lành, nhưng trong nội tâm và thực tế đều là con gái của con hiền nhà lành đấy. Tô Tố cúi nhìn xuống ngực của mình, cô lại xem lại trên kịch bản đặc biệt ghi chú "ngực to" hai chữ, cô im lặng.

Cô cúi đầu xem tiếp kịch bản, Hà Nại đã đi thực tập, rất ít lên lớp, tính ra là không có cơ hội giáp mặt nhau với nữ chính được.

Nhưng…

Hai người rất thích game online.

Hai người trong game đã kết thân với nhau, thường hay cùng nhau lên cấp độ để đánh yêu quái.

Không sai, bộ phim thần tượng này bắt đầu từ game online.

Một đề tài vô cùng mới mẻ, Tô Tố nhìn một cách tóm tắt, tổng kết lại, gây cười ấm áp nhưng không vô nghĩa khoa trương, tính tình nữ chính cũng rất dễ thương, sau khi đóng xong công chiếu ra khẳng định sẽ đem đến lượng fan đông đảo cho cô.

Vừa định xem tiếp, nhưng bị tiếng chuông điện thoại gọi đến cắt ngang.

“Xin lỗi, tôi nghe điện thoại trước.” Trương Việt móc điện thoại ra.

“Anh cứ tự nhiên.”

Tô Tố vô tình lướt mắt qua màn hình điện thoại, nhìn thấy trên màn hình hiện lên hai chữ “Trương Hân”, tim cô bất chợt đập thình thịch.

Trương Hân!

Là Trương Hân!

Cô cúi đầu xuống, nhưng lại âm thầm nghe ngóng cuộc đối thoại giữa Trương Hân và Trương Việt, Trương Việt nén giọng rất trầm, nhưng cô lại nghe rất rõ mồn một.

“Em từ nước ngoài về rồi à, chuyện khi nào thế? Chuyện của Tố Tố em cũng biết rồi à, nghe ai nói thế? Là thật sao! Em đừng kích động, Tố Tố đã được chôn cất rồi, nói làm sao cũng không bù đắp được. Anh không báo em nghe thì em cũng biết mà báo em nghe thì cũng không thay đổi được sự thật. Trương Hân trong chuyện này em đừng lo nữa, anh sẽ điều tra kĩ càng.”

Mũi Tô Tố chua xót, nước mắt cũng không kiểm soát được chảy xuống. Dứt khoát Trương Việt chỉ nên chăm chú đến điện thoại, đừng để ý đến cô.

Cô vội vàng cúi đầu dùng khăn giấy lau đi nước mắt.

Hèn gì trước đó cô xem tin tức, Trương Hân không có xuất hiện trong lễ chôn cất của cô, thì ra cô ấy vừa mới biết là cô gặp chuyện rồi.

Trương Hân cùng với cô đều cố gắng trong ngành giải trí, khác với cô là, cô ấy sớm là một diễn viên nữ hạng A ở trong nước, Tô Tố mơ hồ biết được cô ấy đang quen với một người đàn ông với thân phận rất là lợi hại, nhưng Trương Hân chưa từng kể với cô về người đàn ông đó.

Lúc cô gặp chuyện Trương Hân đã đi Hàn Quốc quay Chương trình người thật việc thật, toàn bộ những thiết bị liên lạc bị tịch thu hết, khoảng thời gian đó hai người không thể liên lạc với nhau, cô còn nhớ là cuộc gọi cuối cùng của hai người, Trương Hân có nói là nếu có thời gian sẽ dẫn cô đi Hàn Quốc ăn bánh gạo cay Hàn Quốc.

Hai người họ đều không nghĩ rằng đó lại là cú điện thoại cuối cùng.

“Trương Hân em bình tĩnh lại, em bây giờ hủy hợp đồng thì làm được gì! Tố Tố đã chết rồi, em về thì cô ấy cũng không sống lại đâu! Em làm tốt công việc ở Hàn Quốc, chuyện này anh sẽ biết xử lý!” Trương Việt với âm thanh mờ hồ làm gián đoạn trầm tư của Tô Tố.

Cô đột nhiên hồi thần lại với đoạn đối thoại thì nghe thấy âm thanh của Trương Hân, giọng nói của cô ấy rất lớn, kèm theo đó là tiếng khóc than và thương đau từ tận đáy lòng, dù ngăn cách nhau bằng điện thoại cũng có thể nghe rất là rõ ràng.

"Tố Tố chết rồi anh nói em làm sao mà làm sao quay tiếp được!"

Không khí tức thời ngưng tụ lại, Tô Tố nghe được tiếng khóc nấc của Trương Hân, "Không ngờ các anh lại dám giấu em, dám giấu em…"

"Trương Hân…"

"Em phải trở về, em sẽ lập tức đặt vé về nước!"

Trương Việt cười cay đắng, thở dài thỏa hiệp, "Vậy thì… trở về đi!"

…

Trương Việt cúp máy điện thoại, lúc ngoảnh đầu lại trông thấy vẻ mặt sướt mướt của Tô Tố, cô cúi đầu khóc không thành tiếng, nước mắt dọc theo đôi má chảy xuống, khuôn mặt đều là vết tích của nước mắt.

Anh ngây người: "Cô sao thế?"

Tô Tố cắn môi, chỉ vào kịch bản, "Tôi đang xem một đoạn đối thoại rất là cảm động."

"…"

Trương Việt từ từ thả phù mấy hồi, tâm trạng trôi nổi cuối cùng cũng nén xuống, anh đỡ lại mắt kính, tiếp tục bàn công việc với Tô Tố, "Nếu như cảm thấy ok thì mình quyết định vậy nhé."

"Uhm, có đi casting không?"

"Không cần, kịch bản là do công ty thiết kế riêng cho cô, ngoài cô ra thì tạm thời chưa ai thích hợp để thủ vai này, nếu như cô không nhận, kịch bản sẽ tạm thời hoãn lại."

Tô Tố hiện giờ không còn tâm trạng bàn luận những thứ này, cô muốn hỏi chuyện của Trương Hân nhưng bản thân lại quá lúng túng, cô chỉ có thể tìm chủ đề khác cho mình, "Vậy… vai nam chính đã quyết định chưa?"

"Đã quyết định rồi, dùng là một người mới, có thể cô cũng quen biết, chính là Mộ Bạch người cùng trường

với cô!"

115. Chương 115

Về đến biệt thự Cẩm Viên, tinh thần của Tô Tố như người mất hồn.

Ở trước cổng biệt thự vấp phải chân, té một cái sấp mặt xuống cả đất.

"Cô Tô, không sao chứ."

Dì Trương vừa đúng lúc từ cửa đi ngang qua, trông thấy liền khẩn trương chạy qua đỡ cô, "Tại sao không bất cẩn thế, té đau lắm không?"

"Không sao…"

"Còn nói không sao à, bàn tay cũng chảy máu rồi. Vào nhà đi, để tôi giúp cô thoa thuốc."

"Tôi không sao thật, dì Trương dì làm việc đi, đừng lo cho tôi." Tô Tố nhìn sang bàn tay chốc da của mình, không quan tâm lắc đầu, "Dì Trương hôm nay tôi mệt rồi, tôi lên lầu nghỉ ngơi một lát đây."

Dì Trương chậm hiểu tới đâu nhưng vẫn nhìn ra là có vấn đề.

Không lẽ là cãi nhau với thiếu gia rồi à? Nhưng không phải nói là đi lấy kịch bản sao, không lẽ gặp phải chuyện không hay rồi, hay là bị người khác ức hiếp?

Dì Trương dán mắt nhìn Tô Tố lên lầu, bà lén lút âm thầm gọi điện thoại cho Tiêu Lăng.

"Thiếu gia, cô Tô có chút không ổn lắm."

…

Lúc Tiêu Lăng bắt máy điện thoại là đang họp, vừa nghe dì Trương nói Tô Tố tình hình bất ổn, anh quả quyết dừng ngay cuộc họp.

Anh lái xe phi nhanh về biệt thự.

Trên đường về anh không ngừng nghĩ ngợi, Tô Tố rốt cuộc bị sao thế?

Tuy rằng anh với Tô Tố ở bên nhau thời gian chưa lâu, Tiêu Lăng cũng biết rằng cô là một người khá lạc quan và tích cực, rộng lượng, nếu không thì lúc trước bị anh uy hiếp dụ dỗ thì cô đã sớm tiêu tàn rồi.

Có thể khiến tình hình của cô "rất bất ổn", anh thực tình không nghĩ ra được là cô đã gặp phải chuyện không hay gì rồi.

Về đến biệt thự, dì Trương đã đứng đợi trước cửa vởi vẻ nôn nóng, vẻ mặt Tiêu Lăng trầm lặng bước nhanh lên trước, "Chuyện gì thế?"

"Không biết nữa, từ lúc về đến giờ cô ấy đã khóa mình vào căn phòng, đến giờ vẫn chưa chịu ra."

"Bao lâu rồi?"

"Cũng gần một tiếng rồi, tôi gõ cửa hỏi cô ấy có cần ăn chút gì không cũng không trả lời tôi, thiếu gia, có phải hai người đã cãi nhau rồi không?"

Dì Trương là người lớn tuổi của bên nhà cũ, ngày thường thường hay chuyện trò với lão gia, làm cơm cho lão gia, ở chỗ ấy cũng được hai mươi mấy năm rồi, là người trông coi Tiêu Lăng khôn lớn, nói là người làm, thật ra cũng giống như lão Trần, lão gia đã sớm coi họ là người trong nhà cả rồi, cho nên, dì nói chuyện có chút hơi tự nhiên.

"Không có chuyện đó." Tiêu Lăng bực dọc tháo cà vạt ra, "Hôm nay cô ấy đã gặp ai rồi?"

"Thì là đi gặp người quản lý, oh, đúng rồi, lúc đi cô Tô còn bình thường lắm, sau khi về tâm trạng tự nhiên xấu đi."

Không lẽ do Trương Việt làm sao?

Vẻ mặt Tiêu Lăng trầm mặc không nói năng, cởi bỏ bộ áo vest tiện tay bỏ trên sofa, người thì đã bước nhanh lên lầu.

Mở khóa vân tay.

Cửa phòng "Pặc pặc" một tiếng liền mở ra, Tiêu Lăng về rất vội vàng, ngay cả giày còn chưa thay, đôi giày da dẫm trên mặt sàn nghe thấy âm thanh giòn giã, âm thanh ấy kinh động đến Tô Tố trên giường, cô hoang mang vội vàng bò dậy lau đi nước mắt trên mặt.

Tiêu Lăng thấy được là vẻ mặt đầy vết tích nước mắt của Tô Tố.

Khóc à?

Lúc trước anh ức hiếp cô, cũng không hề thấy rơi qua một giọt nước mắt!

Lòng anh thắt lại, liếm môi bước nhanh qua đó.

Tô Tố hoang mang vội vàng lau sạch nước mắt, trông ra cô ấy khóc cũng đã lâu, tóc dài rối bời, đôi mắt thì sưng đỏ, "Anh, anh tại sao vào mà không gõ cửa?"

Tiêu Lăng ngồi trên mép giường, trông mắt đến cái gối màu gạo là một vũng nước mắt.

Mặt anh tối sầm lại.

Đây đã rơi bao nhiêu nước mắt rồi?

"Xảy ra chuyện gì thế?"

"… Không có gì." Tô Tố cúi đầu không chịu nói.

Mặt Tiêu Lăng lại tối sầm lại, anh cưỡng ép nắm lấy đôi vai của cô, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em không nói thì anh đi hỏi Trương Việt đấy!"

Chỉ gặp Trương Việt có một lần đã thành ra như thế, chắc chắn là liên quan đến anh ta.

"Đừng đi!"

Tô Tố khẩn trương nắm lấy cánh tay của Tiêu Lăng, "Anh đừng đi, không có ai ức hiếp em."

Vẻ mặt của Tiêu Lăng không hề tin.

Không có ai ức hiếp mà khóc thành như thế.

"Đúng thật không có ai ức hiếp em, em không gạt anh…" Cô hoàn toàn không biết nên giải thích như thế nào với Tiêu Lăng, chỉ có thể lặp lại một lần rồi một lần, "Thật là không có ai ức hiếp em hết, Trương Việt cũng không có ức hiếp em, Tiêu Lăng anh đừng hỏi, đừng hỏi được không?"

Câu nói cuối cùng hiển nhiên mang theo tiếng khóc nấc và nài nỉ.

Trong lòng anh cháy bừng lên một ngọn lửa, vừa là thương xót vừa là giận dữ, người phụ nữ của anh anh còn không dám ức hiếp đến như vậy, rốt cuộc là ai đã khiến cô tổn thương đến như vậy.

Nhưng anh lại không nỡ ép cung cô!

Tiêu Lăng lên giường, ôm cô vào lòng, "Được được được, anh không hỏi nữa."

Anh sẽ tìm cách khác để biết được đầu đuôi câu chuyện.

Tô Tố như người chết đuối vớ chặt lấy Tiêu Lăng, như con mèo sà vào lòng anh khóc hu hu lên.

Trương Hân…

Trương Việt…

Họ không hề lãng quên cô, còn nói là sẽ điều tra rõ ràng.

Điều tra?

Tô Tố đột nhiên ngóc đầu lên, tròng mắt đỏ hoe nài nỉ Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng, em cầu xin anh một chuyện được không?"

"Được."

Tiêu Lăng không hề suy nghĩ liền đồng ý ngay, trông bộ dạng tội nghiệp của cô, dù sự việc đó có khó khăn đến mấy anh cũng sẽ giải quyết được việc đó. Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, giọng nói có hơi trầm "Để anh giải quyết việc đó dùm em cũng được, không được khóc nữa."

Cô cũng không muốn khóc, chỉ là do cô không kiểm soát được.

Tô Tố cố gắng nén lại không phát ra âm thanh, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống, có thể do ức chế, cả người cô đang run rẩy cả lên."

"Thôi được rồi, em vẫn nên khóc đi." Bộ dạng bây giờ của cô khiến người khác càng đau lòng hơn, "Khóc xong rồi hẳn nói với anh đã xảy ra chuyện gì."

Một câu nói như là chìa khóa mở đê ngăn lũ, Tô Tố nắm chặt áo sơ mi của Tiêu Lăng khóc như lũ lụt, như là đứa trẻ mất đi cả thế giới, cô khóc thảm thương đến vậy, khiến người nghe thấy càng không nén được cơn chua chát trong lòng.

Tiêu Lăng chỉ có thể ôm chặt cô, vụng về vỗ lưng cô, im lặng như là sự an ủi cho cô.

Tô Tố khóc và cứ khóc như thế được nửa tiếng.

Đến khi cô hức hức ngừng khóc rồi, áo sơ mi trắng trước ngực của anh đã ướt đẫm một mảng lớn, Tô Tố hít lại nước mũi, "Em xin lỗi…"

Tô Tố thất thường như vậy vẫn là lần đầu tiên Tiêu Lăng trông thấy, lúc này anh đâu còn quan tâm vấn đề về cái áo.

"Bây giờ có thể nói được chưa?"

"Tiêu Lăng… Em không biết nên nói sao với anh, nên em cầu xin anh đừng hỏi, anh có thể không hỏi lý do mà vô điều kiện giúp em một việc được không, chỉ một việc thôi!"

Không hỏi lý do?

Vô điều kiện?

Nếu như là người khác, cái yêu cầu vô lý như thế anh nghe cũng không thèm nghe, nhưng đối tượng là Tô Tố, anh phát hiện bản thân không có cách nào từ chối được.

"Em nói đi."

"Anh có thể giúp em bảo vệ hai người không, một người là quản lý của em Trương Việt, một người nữa là một nữ minh tinh trong nghề tên Trương Hân. Tiêu Lăng, anh tìm người bảo vệ họ 24/24 được không!"

Trương Việt hiển nhiên là người biết được cái chết kiếp trước của cô có ẩn khuất, nghe ngữ khí của anh chắc chắn sẽ điều tra cho rõ.

Cô dám khẳng định.

Trương Việt và Trương Hân người nghi ngờ đầu tiên chính là Mạc Tầm.

Nếu như họ mà điều tra nhất định sẽ bắt đầu khai thác từ Mạc Tầm, nhưng cả hai người họ cộng lại cũng không đủ khả năng đối kháng với Mạc Tầm, lỡ như làm lớn chuyện, Mạc Tầm sẽ giết người diệt khẩu…

Cô tin rằng chuyện như thế với loại người cặn bã như Mạc Tầm chắc chắn sẽ dám làm.

Cô không thể mạo hiểm này được.

Tô Tố hận bản thân bây giờ.

Cô hiện giờ không có khả năng bảo vệ Trương Việt và Trương Hân, càng không thể chạy đến trước mặt họ nói rằng cô là Tô Tố lúc đó, và càng không thể nhắm mắt đứng nhìn họ gặp nguy hiểm.

Hai người họ là người thân thân nhất của cô, cô chắc chắn se không ngại tính mạng mình mà bảo vệ họ đến cùng.

Cầu cứu Tiêu Lăng, là cách tạm thời cô suy nghĩ được để bảo vệ họ.

Anh là tổng tài của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, chỉ cần Tiêu Lăng đồng ý, chí ít thì sự an toàn của Trương Việt và Trương Hân có thể được bảo đảm.

Tô Tố thấp thỏm đợi chờ Tiêu Lăng cho cô câu trả lời.

"... Được!"

116. Chương 116

"Hey hey hey, đang nghĩ gì vậy, hoàn hồn lại." An Tiểu Hy cầm ly trà sữa đến gần Tô Tố, với một nụ cười không tốt, "nhớ Tiêu thiếu gia à, nhìn vẻ mặt cậu có vẻ tươi tắn."

Tô Tố sờ vào mặt, "Rõ lắm không?"

Hai ngày nay cô ta với Tiêu Lăng có quan hệ rất tốt, đặc biệt là Tiêu Lăng đồng ý với yêu cầu của cô ta mà không hỏi tại sao. Điều này khiến cô ta cực kỳ xúc động, ban đầu rất lo lắng nhưng bây giờ thì có thể yên tâm rồi.

24 giờ Tiêu Lăng đều bảo vệ Trương Việt, Trương Hân, họ tuyệt đối không bao giờ gặp nguy hiểm.

"Lộ quá rõ luôn đó", Tiểu Hy đặt ly trà sữa lên bàn, sau đó học theo tư thế vừa nảy của Tô Tố, giữ khuôn mặt và cười nhút nhát ngượng ngùng, "Hey hey hey, biểu cảm gì đấy, vừa nảy cậu là như thế đó."

Tô Tố lạnh người.

Nhanh chống xua đi những vết da gà trên cánh tay, cô ta vừa nảy ớn đến thế không.

"Cảnh Thuỵ với Tiểu Thất vẫn ổn chứ?"

"Không phải ngày nào cũng nói với cậu sao, cũng khá tốt, ngủ được, ăn tốt ngủ tốt. Hai ngày nay đều đến gặp ông cố của chúng nó, nhưng mà ông cố của chúng nó là người như thế nào, tặng những món quà cho hai thằng nhỏ thật kinh ngạc."

Đây là lời nói ra từ miệng Tiểu Thất, không có nhiều sai sót.

"Này, cậu đừng thay đổi chủ đề, nói tóm lại cậu với Tiêu Lăng tiến triển rất tốt mà." Tiểu Hy tiến gần Tô Tố và chớp mắt, "Tiến triển đến bước nào rồi? Bắt tay? Không không không, Tiêu thiếu gia không phải một chàng trai thuần khiết. Kiss? Cái này thông thường sẽ có, vậy giường…"

Ăn đồ ăn cũng không ngừng miệng cậu lại." Tô Tố mặt đỏ bừng lên, nhìn một hồi những người trong tiệm cà phê, mau chóng lấy chiếc bánh kem đã đặt nhét vào trong miệng cô, ngăn chặn miệng của cô.

"Nói bậy gì đó, chúng tớ không có gì cả."

Cher.

Cô ấy không tin!

Tiểu Hy chuyển động miệng, cố nuốt bánh kem xuống rồi uống một ngụm trà sữa, miệng nở nụ cười "Được rồi, đừng đụng tôi, có người phụ nữ xinh đẹp nằm bên cạnh, nếu như là đàn ông thì không chịu đựng được. Nếu như anh ta không đụng chạm vào cậu thì chỉ có một nguyên nhân."

"Cái gì?"

Tiểu Hy quay nhìn xung quanh, nhìn thấy không ai chú ý đến họ thì mới hạ nhẹ giọng xuống nói bên tai Tô Tố, "ngoại trừ Tiêu thiếu gia không thể!"

"…"

Có thể đoán thái quá hơn không!

Tiêu Lăng được không, không ai hiểu rõ điều đó bằng cậu đâu, khi họ lần đầu tiên ở khách sạn thì cô ta hoàn toàn cảm nhận được rằng anh ta "được" như thế nào!

Nhưng gần đây Tiêu Lăng có chút hơi lạ.

Cô ta dọn đến biệt thự Cẩm Viên cũng hai ngày rồi, hai ngày nay Tiêu Lăng đối xử với cô càng trở nên dịu dàng và ân cần. Anh ta giống như một người đàn ông tốt trong thế kỷ mới, buổi tối hôm nào làm việc xong là về thẳng Cẩm Viên cùng với cô ta anh cơm tối. Chưa bao giờ có một mùi nước hoa lạ trên cơ thể.

Hai ngày nay họ đều ngủ cùng nhau, trước khi ngủ cũng sẽ sờ soạn nhau và nhiều khi cô ta cũng cảm nhận được rằng anh ta đã sẵn sàng cho mọi thứ. Nhưng đến cuối cùng thì anh đều chạy đi tắm.

Nếu như không phải là cùng một khuôn mặt thì cô thực sự nghĩ rằng Tiêu Lăng bị hoán đổi.

"Chúng tôi không có thật!"

Tiểu Hy bị sốc, "Không thể chứ?"

Tô Tố thề.

Tiểu Hy nhìn cô như vậy và cuối cùng cũng tin. Cô cuối đầu xuống không biết rằng đang nghĩ gì, sau một lúc đột nhiên ngẩng đầu lên với đôi mắt sáng rực nhìn Tô Tố với đôi mắt đầy sự ngưỡng mộ, "Tố Tố à."

"Cậu lại làm sao nữa?"

"Tiêu thiếu gia, anh ta gần đây trải qua chuyện gì à"

"Hả?"

Lại nói ra từ đâu vậy, Tô Tố có chút xấu hổ.

"Có phải anh ta gần đây không đụng cậu?"

Tô Tố bắt đầu suy nghĩ về nó và gật đầu.

Trên thực tế hai người họ cũng chỉ lúc ở khách sạn, còn lại là Tiêu Lăng dùng sức lực với cô nhưng đều không thành.

Nói về nó, từ lúc họ gặp nhau từ đầu đến bây giờ thì cũng đã một tháng mấy rồi.

Tôi nghĩ là có thể Tiêu Lăng dạo gần đây xảy ra vấn đề gì rồi, Tô Tố à, việc này liên quan đến chuyện "tình

dục", cậu phải tìm hiểu rõ."

Tô Tố mặt sắp đỏ bừng, "Tiểu Hy cậu đừng nói bậy."

"Tớ không hề nói bậy, bây giờ chỉ còn một cách thôi."

"Cái gì?"

"Cậu thử anh ta!"

Thử?

Chuyện này thử bằng cách nào!

Tô Tố lắc đầu đầu còn nhanh hơn chuông. Cô ta có thể dự đoán rằng miệng của Tiểu Hy sẽ không có ý tưởng gì hay.

"Này, cậu không nên không để tâm đến, thậm chí không phải vì chuyện "tình dục" của cậu sau này thì cậu cũng phải biết Tiêu thiếu gia có phải là đang giận dỗi không. Đàn ông đều rất coi trọng chuyện này, nhưng không dám đi đến bệnh viên xem, cậu cũng không thể để Tiêu thiếu gia bị bệnh như vậy hoài được."

Tô Tố vẫn cảm thấy không thể tin được, Tiêu Lăng làm thế nào mắc căn bệnh này.

Nhưng mà trong đầu lại nảy ra tên Đường Sảng, cô ta có chút nghi ngờ.

Cuộc sống trước đây của cô rắc rối như vậy, không chừng... đây là cách duy nhất mới có thể giải thích. Nếu không thì tại sao anh ta lại đột nhiên đổi tính chứ.

"Tô Tố à, sức khoẻ của Tiêu Lăng giờ đây nằm trong tay cậu rồi."

"Vậy, vậy tớ phải làm sao?"

Tiểu Hy bất lực "giảng đạo", giữ chặt não bộ của cô và kéo cô sát lại gần.

"Quyến rũ anh ta!"

"Quyến, quyến rũ?"

Dưới cú sốc này, giọng Tô tố tăng thêm vài nấc, mọi người trong quán cà phên đột nhiên đều nhìn qua, gương mặt thái quá của Tô Tố đỏ bừng lên và nhanh chóng thu cổ lại trốn sau chiếc ghế to.

Cô ta dang tay giữ miệng Tiểu Hy lại, "Tiểu, Tiểu Hy, cậu đừng nói bậy/"

"Này…" Bỏ tay ra!

Bịt miệng thì bịt miệng nhưng cả mũi cũng bịt luôn à, nghẹt cô ta chết!

Tô Tố nhanh chóng thả ra, Tiểu Hy thở hổn hển, "Mẹ ơi, may quá, không giết chết tớ."

Tô Tố có ý xin lỗi và đưa cho một chiếc khăn giấy

"Gì vậy?" Tiểu Hy thở hơi dài.

"Son môi trôi rồi…"

Tiểu Hy thở một hơi nhẹ, lấy chiếc khăn không quan tâm và làm cho son môi lau sạch hết, lại cuối đầu xuống nói với Tô Tố, "Tớ nói không sau, cậu có thể thử thử, nếu như cậu quyến rũ được anh ta mà anh ta lại không ăn thịt câu thì tuyệt đối là có vấn đề rồi, vấn đề này không thể đi gặp bác sĩ. Nếu như Tiêu thiếu gia sợ mất mặt vì chuyện này thì thực sự không ổn rồi. Tố Tố, cậu nghĩ thử xem Tiêu Lăng bình thường đối xử với cậu rất tốt, cậu bây giờ cũng là bạn gái chính thức của anh ta rồi. Không chừng sau này cũng sẽ là vợ của anh ta, cậu làm sao có thể không quan tâm đến sức khoẻ anh ta chứ."

Nhìn sắc mặt của Tô Tố do dự, Tiểu Hy biết rằng cô ta đã để tâm đến những lời nói này và thở dài vỗ vai cô ấy. "Tố Tố, sức khoẻ của Tiêu Lăng đã nằm trong tay cậu rồi."

"…"

Cô ấy cảm nhận rằng trên vai cô đang đè lện một gánh nặng, nghĩ đến những việc những ngày qua Tiêu Lăng đối xử tốt với cô Tô Tố có chút do dự.

Nếu như thật sự bị bệnh rồi thì làm người bạn gái này mà không quan tâm được một chút thì có phải có chút không hợp lý sao. Nếu như hỏi trực tiếp thì sẽ là tổn thương đến tự trọng của anh ấy.

Nhưng mà…

Tiêu Lăng bị bệnh?

Chắc không?

Nhưng nếu như không phải là bệnh, thì làm sao anh ta lại bất thường như thế.

Tô Tố càng nghĩ thì đầu óc cô càng rối.

Có phải… thực sự muốn thử?

117. Chương 117

Tô Tố chỉ cần nghĩ đến việc phải đi "quyến rũ" Tiêu Lăng thì khuôn mặt liền đỏ bừng lên.

Cô cầm nước đá trên bàn và thoa lên mặt, nhìn ánh mắt mong đợi của Tiểu Hy nhanh chóng chỉ tay "Cậu, cậu đừng như vậy với tớ, tôi không được…"

Cô ta không biết những thủ đoạn quyến rũ.

Tiểu Hy cũng không thuyết phục cô, nhẹ nhàng liếc cô một cái, thở dài với sự hối hận, "Chà! Thật tội nghiệp Tiêu thiếu gia."

"…"

Tô Tố cắn môi và do dự.

Tiểu Hy tiếp tục giữ khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn trần nhà, "Chật chật… nếu như tớ là Tiêu thiếu gia thì chắc chắn sẽ đau lòng mất, người ta nói rằng ba mẹ của Tiêu Lăng đều ở nước ngoài phải không, uầy, sống một mình quanh năm, rất nhiều công việc, thậm chí còn không có người bên cạnh biết lạnh hay nóng, nói không chừng những ngày bình thường đều không có người tâm sự. Không dễ gì có một người bạn gái mà người bạn gái này cũng không quan tâm anh ấy, uầy, nghĩ lại thật là đáng thương."

"…"

Có, có đáng thương không?

Tâm trí Tô Tố bỗng hiện lên việc Tiêu Lăng bị bệnh như không thể nói ra, chỉ được một mình thở dài trong đêm.

Cô ấy đột nhiên có hơi xấu hổ

Tiêu Lăng đối xử với cô ấy tốt như vậy, ngay cả khi những yêu cầu vô lý cũng có thể chấp nhận. Nhưng cô ấy là một người bạn gái lại không đủ năng lực…

Tô Tố bắt đầu suy nghĩ về bản thân mình, càng nghĩ càng cảm thấy tội lỗi trong lòng.

"Tiểu Hy, cậu nghĩ tớ nên làm thế nào?"

Xong rồi!

Mắt của An Tiểu Hy được "đánh bóng" sáng rực lên, quay người và nắm lấy chiếc túi từ ghế da mềm mại, đưa ra một chiếc túi nhỏ như là một kho báu nhân lúc mọi người không thấy thì nhét vào trong người Tô Tố, "mau cất vào!"

"Cái gì vậy?" làm điều lén lút vậy.

"Vật tốt"

Tô Tố tò mò mở túi ra và liếc nhìn nó, nhìn thấy nó bị sốc gần như nhảy dựng lên. Cô ta vội vã nắm cái túi, mới nãy vừa "đánh" đi đôi gò má ửng đỏ thì lại hiện lên một lớp phấn má, "Tiểu, Tiểu Hy…"

Thậm chí còn tặng cho cô ta thứ này.

"Tớ làm điều đó chỉ muốn tốt cho cậu." Tiểu Hy chớp chớp đôi mắt, "Tố Tố à, con cá lớn như Tiêu thiếu gia cậu cần phải giữ chặt đó."

Chúa ơi…

Cái gì với cái gì vậy.

Tô Tố gấp chiếc túi thành một cục nhỏ, từ dưới bàn nhét nó cho Tiểu Hy, "Tôi không muốn…"

"Không được không được, đây là những gì tôi đã kỹ lưỡng chuẩn bị cho cậu.

"…" Tô Tố không nói nên lời.

Cô ta tự chạm vào mặt, cay nóng cay nóng, cô ta nghĩ rằng mặt cô ta chắc chắn có thể rán trứng rồi.

Cô ta duỗi tay một thời gian, cánh tay đều đau mỏi nhưng Tiểu Hy không có ý định lấy thứ đó về, Tô Tố sắp khóc rồi, "Tiểu Hy…"

"Cậu cất nó vào mau, có người đến rồi,"

Cô ta vừa quay đầu, quả nhiên thấy nhân viên phục vụ trong quán cà phê từ hướng đó bước đến.

Ah, ah ah.

Thực sự để người khác thấy thì cô ấy mất mặt rồi.

Tô Tô gấp đến không biết để đồ đó ở đâu, An Tiểu Hy bịt miệng cười thầm và nói nhỏ với cô "Nhanh lên nhét nó vào túi."

Tô Tố liếc nhìn cô, nhét đại đồ đạc vào túi của mình.

May mắn là đồ đủ nhỏ.

Cũng may mắn là túi lớn.

Không thôi thì… rất mất mặt.

Hành động của hai người khá rõ, thu hút đôi mắt bối rối của người phục vụ, sắc mặt Tiểu Hy rất bình thản, một chút xấu hổ cũng không có nhưng Tô Tố thì đỏ mặt rồi.

Đợi anh ta rời đi thì mới véo cô ta một cái "Tiểu Hy xấu xa, tại sao cậu lại đột nhiên chuẩn bị cái này cho tớ."

Lúc Tiểu Hy hẹn cô ra thì rõ ràng là hẹn đi dạo phố, đúng lúc vào ngày mai cô ta với đoàn phim đi ra ngoại cảnh quay phân đoạn cuối cùng, phải lựa vài món đồ, cho nên mới ra ngoài. Đâu biết rằng con nhỏ chết tiệt này đột nhiên lại tặng cô ấy cái này. Nếu như cô ấy biết thì có đánh chết cô ấy cũng không ra.

Mọi thứ tớ đều muốn tốt cho cậu, cậu đi quay phim lần này phải đi 4, 5 ngày mà. Là một người bạn gái, làm sao có thể một chút lợi ích cũng không để lại cho bạn trai. Tiêu thiếu gia đàn ông đích thực thời kỳ hoàng kim, vậy yêu cầu cao nhất là khi nào, cậu không sợ những lúc cậu vắng mặt thì anh ta đi tìm người phụ nữ khác sao."

"Không phải cậu nói anh ta không, không được sao…"

“Cho nên tớ chuẩn bị cho cậu thứ này, đúng lúc một công hai việc, nếu anh ta được thì tốt. Cậu cũng được thực hiện nghĩa vụ của bạn gái, nếu không được thì có thể thuyết phục anh ta gặp bác sĩ.”

“…” Tô Tố chán nản.

Có vẻ như tất cả đạo lý đều bị Tiểu Hy chiếm hết, cô ấy còn nói được gì?

Hai người uống xong trà chiều thì tiếp tục dạo phố.

Tô Tố mua đồ đều không để tâm, ôm chặt chiếc túi trong người, sợ rằng bị người ta phát hiện trong túi cô ấy có giấu một đồ vật.

Tiểu Hy cạn lời.

Có khí phách chút được không, được không!

Cô ấy nắm tay Tô Tố nhắc nhở thầm thì, “Cậu tự nhiên mtột chút được không? Những người trong trung tâm đều nhìn cậu. Không biết thì tưởng rằng trong túi cậu giấu cổ phiếu đó, tưởng tượng một chút đi, như vậy sẽ tốt hơn chứ?”

Đó cũng là sự hi sinh anh hùng.

Nhưng mà Tiểu Hy nói như vậy, thì cô ta cảm thấy rằng động tác của bản thân dường như có chút cố ý, như thế sẽ thu hút nhiều sự chút ý ánh nhìn hơn.

Cô ấy hít một hơi dài, ngẩng cao đầu thẳng ngực nhìn thẳng thì toàn thân cô ấy có vẻ tự nhiên hơn.

“Đúng đúng đúng, có thể dạy được, là như vậy đó”

Tô Tố một bên đi thẳng một bên đảo mắt, “Tiểu Hy, hôm nay cậu rất bất thường.”

Hả…

Có gì không ổn?

Tiểu Hy cảm giác tội lỗi không nói nên lời.

Được rồi, cô ấy thừa nhận hôm nay cô ta có chút bất thường là tại sao cô ấy đã làm những điều này để

giúp Tiêu Lăng, nguyên nhân là do hai ngày trước Tôn Nguyên 48 giờ liền "bảo vệ chặt lẽ" vô tình nhắc đến việc ký kết với đài Mango của cô.

Tiểu Hy mới biết rằng, là do công việc như chiếc bánh từ trời rơi xuống này hoá ra là do Tiêu Lăng sắp xếp.

Tất nhiên là người bạn tốt nhất của Tô Tố, cô ta làm sao có thể vì Tiêu Lăng mà cho ân huệ nhỏ như vậy lại mang lại phúc lợi cho anh ta.

Cô ấy nghĩ rằng như vậy, Tố Tố thực sự trải qua một mối quan hệ và điều thứ hai là những người đàn ông trong một vùng đều quá tầm thường, có thể hẹn hò với Tiêu lăng thì không sợ không có kết quả tốt, sau này già đi thì cũng rất vui để nhớ lại nó.

Hơn nữa, với sự hiểu biết của anh ấy về Tố Tố, nếu cô nàng này không thích đàn ông thì chỉ với vài câu nói của Tiêu Lăng thì có thể dọn đến nhà anh ấy ở sao?

Ý nguyện của Tô Tố cô ta đều hiểu, nhưng mà với chuyện tình cảm thì có cảm giác là được, lo nhiều quá làm gì. Nếu như cô ấy không dám bước thêm một bước thì cô ấy đẩy lùi một cái là được.

Tiêu Lăng có thể âm thầm sắp xếp một công việc cho cô ấy thì đây chính là đang quan tâm đến cô ấy.

Vả lại, An Tiểu Hy cô ấy là người biết cách tốt nhất để báo đáp.

Tiểu Hy cười nheo mắt.

Tiêu thiếu gia à Tiêu thiếu gia, tôi chỉ có thể giúp anh đến đây thôi, nếu như thấy được trong túi Tố Tố có thứ này còn có thể nhịn, vậy thì Tiểu Hy thực sự nghi ngờ liệu Tiêu Lăng có phải là người đàn ông không!

118. Chương 118

Những gì Tô Tố cần mua là chuẩn bị cho việc leo núi.

Cô đã chọn hai bộ đồ thể thao ngoài trời không thấm nước và 2 đôi giày thể theo, lại mua thêm một chiếc ba lô lớn. Khi mua đều nhìn vào giá trên và do dự một thời gian rất lâu. Sau cùng thì cũng phải cắn răng dành 8.000 nhân dân tệ mua chiếc lều.

Tô Tố đau lòng quẹt thẻ nhập mật khẩu, nhìn lời nhắc trên tin nhắn điện thoại, đau lòng đến muốn khóc, "Còn rất nhiều thứ muốn mua,, lương tháng này của tôi còn chưa được phát, tháng sau Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ khai giảng, tôi cũng phải bắt đầu học…"

Hơn một tháng của cô ấy trong phim > cũng không trả đủ học phí cho ba người.

Tô Tố thở dài.

Tiểu Hy thấy nhân viên phục vụ xuất hoá đơn, và sau đó nhìn mặt Tô Tố một mặt đau khổ, bất đắc dĩ lắc đầu. "Cậu cho Tiêu thiếu gia chuẩn bị cho cậu là được rồi, anh ta giàu như vậy, làm sao để tâm đến việc nhỏ như vậy."

"Không được, tớ không thể xài tiền anh ta."

Từ nhỏ cô ấy đã học cách tự lập, cô ấy chỉ tin cậy chính bản thân, đặc biệt là tiền bạc, rất khó có thể để cô ấy ngửa tay xin người khác tiền cũng không thể thấy cô ấy mở miệng xin tiền.

Đánh chết cô ấy cũng không làm được.

Tiểu Hy không đồng tình với việc này, cảm thấy rằng não Tô Tố chết rồi.

Trở thành một người bạn gái, dùng tiền của bạn trai thì đã sao?

Còn phải mua đồ khác, chiếc lều để tạm ở quầy. Tiểu Hy tiếp tục đi theo Tô Tố dạo phố, "Còn muốn mua gì nữa không?"

"Muốn mua thêm cũng nhiều." Tô Tố đưa ngón tay ra đếm, "Quan trọng nhất là con dao, đèn pin, dđèn khẩn cấp, thuốc chống sâu bọ, còn phải chuẩn bị một túi cứu thương, đúng rồi, còn phải mua thêm một số dây giày."

"Hả, cần nhiều dây giày để làm gì?" Tiểu Hy trơ mắt.

Lúc trước Tô Tố thường đi quay ở trên núi và gặp vài mất mát lớn, cho nên cô đã quen thuộc với việc đi leo núi. Cô ta vừa chọn giày vừa giải thích. "Bởi vì sâu bọ trong rừng quá nhiều, cho nên khi chọn giày nhất định phải chọn giày cổ cao, dùng quần giấu cổ giày rồi sau đó dùng dây giày buộc chặt lại. Như vậy sẽ ngăn chặn những con sâu bọ vào trong quần áo. Với lại cổ giàu có thể bảo vệ chân khỏi bị trầy xước."

"Vậy dao dự phòng."

Quay phim mang theo dao làm gì, Tiểu Hy biểu cảm không mấy hiểu.

"Có quá nhiều cành vây nhỏ ở vùng núi, có con dao này có thể mở đường đi, gặp phải rắn bọ nào thì có thể tự vệ bản thân."

Tiểu Hy tháng phục nhìn Tô Tố, "Tố Tố, sao cậu lại hiểu nhiều như thế?"

"Ơ… Thì tôi biết phải đi vào rừng cho nên lên mạng tìm kiếm một chút."

"Tố tố thực sự chăm chỉ."

Tô Tố cười và nhanh chóng im lặng, càng nói càng sai.

Tô Tố lại mua thêm một túi ngủ, dầu thơm trứng rắn và mấy hộp nhan diệt muỗi. Phải mất hai giờ đồng hồ mới chuẩn bị xong toàn bộ.

Sau khi mua xong, nhìn thấy tin nhắn trên điện thoại, tim Tô Tố lại đau khổ.

"Cùng tôi mua mấy bộ đồ, tôi sắp thành nữ phát thanh viên rồi, không có quần áo chỉnh chu nào."

"… được thôi."

Gặp Bạch Linh là điều mà Tô Tố không nghĩ đến.

Khi Tiểu Hy đang thử đồ, Tô Tố chán ngồi trên ghế sofa chơi điện thoại. Những người trong trung tâm mua sắm không nhiều, cô vừa chuyển mắt thì thấy Bạch Linh đang bước vào cửa hàng. Cũng là lúc Bạch Linh thấy cô với ánh nhìn đầu tiên.

"Xin chào quý khách."

Bạch Linh không mấy nghe thấy tiếng chào của cửa hàng, nắm chặt chiếc váy người cứng đơ đứng ở cửa.

Cô ấy không ngờ rằng ra ngoài mua sắm thì đột nhiên gặp Tô Tố.

Tâm trạng tốt của cô ấy hoàn toàn bị phá huỷ, ban đầu định ngoắc miệng một chút thêm với một chút ánh mắt ảm đạm của cô ta, toàn thân cô ta trong rất lạnh.

Hai nữ nhân viên xinh đẹp sợ hãi đến quên chào đón khách.

Bạch Linh không cảm nhận được.

Tô Tố.

Đây có phải là tên lời nguyền của cô ấy!

Tại sao chết đi một Tô Tố, bây giờ lại thêm một Tô Tố với một cơ thể mê hoặc!

Là tại vì cô ấy xinh đẹp cho nên thân hình rất thu hút đúng không.

Bạch Linh giữ chặt nắm đấm.

Cô thừa nhận rằng cô ghen tị với Tô Tố. Ghen tuông về sức khoẻ của cô ấy cũng ghen tuông về vẻ đẹp của cô ấy. Càng ghen tị hơn là Tô Tố có thể dễ dàng thu hút sự chú ý của đàn ông!

Nghĩ về cảnh tượng hôm đó nhìn thấy ở bệnh viện, Bạch Linh rất oán hận, cô ấy không cho phép bản thân thể hiện sự yếu đuối trước mặt Tô Tố. Thẳng lưng và bước chậm rãi về phía cô ấy.

"Cô Tô, lâu quá không gặp!"

Cô Tô?

Tô Tố mỉm cười, cô ta nhớ rằng Bạch Linh chưa từng giới thiệu bản thân trước mặt cô ấy đúng không? Thế thì, tại sao Bạch Linh ta lại biết cô ấy họ Tô chứ?

"Cô Bạch, tôi không nghĩ rằng chúng ta quen thuộc đến nổi đến mức phải chào hỏi."

Nụ cười Bạch Linh trở nên cứng đơ.

Tô Tố bĩu môi.

Trong lòng cảm giác tồi tệ.

Phân thân đối đầu thành mười Bạch Linh thì cũng không phải đối thủ của cô ta. Cô ta nhìn phía sau Bạch Linh, rất hiếm khi thấy Bạch Linh không xuất hiện với Mạc Tầm.

Tô Tố nhìn kỹ cô ta, hôm nay Bạch Linh mặc một chiếc váy liền thân trắng như tuyết, một đôi giày bệt màu trắng, thắt tóc thành một chùm ở sau, nhìn dịu dàng và tinh khiết. Có lẽ là do Mạc Tầm không có ở bên cạnh cho nên hôm nay thấy cô ta nhợt nhạt hơn so với lúc ở gặp ở công viên giải trí. Cũng bớt đem lại sự ghê tởm và đáng thương.

Tô Tố nhìn khuôn mặt này tương tự như vẻ đẹp trước đây của cô, cau mày với vẻ ghê tởm.

Diện mạo này khi xuất hiện ở khuôn mặt của cô thì cô không cảm thấy gì, nhưng với diện mạo này mà xuất hiện ở mặt Bạch Linh thì cô cảm thấy ghê tởm, cô ta hận đến nổi muốn cấu với cô ta.

Tô Tố cất điện thoại vào và đứng dạy, tiện thể chuẩn bị rời khỏi.

Đối với Mạc Tầm và Bạch Linh cặp đôi chó gặm này, cô ta nhìn một nháy cũng cảm thấy bẩn mắt cô ta!

"Đợi một chút!" Bạch Linh tưởng rằng cô muốn đi, nắm lấy cổ tay Tô Tố "Tôi có điều muốn nói với cô!"

"Cũng phải đợi tôi đồng ý nghe mới được, nhưng thật đáng tiếc. Tôi thà nghe một con chó cái sủa còn hơn là lắng nghe lời nói của cô Bạch đây, cho nên… buông tay!"

Chó cái?

Bạch Linh đỏ mặt, đôi mắt càng thêm ảm đạm hơn.

Người đàn bà này còn dám xem cô ấy là chó cái, tay của cô bất giác dùng lực trong vô thức nắm chặt lấy tay Tô Tố. Nhưng đáng tiếc rằng từ nhỏ cơ thể cô ta đã không tốt, cơ thể cũng mỏng manh, dù cho dùng sức lực thì đối với Tô Tố không khác gì đang gãi ngứa.

"Cô Tô, có sự hiểu nhầm nào giữa hai chúng ta không?"

"Không!"

"Vậy thì tôi đã xúc phạm cô trước đây ư? Nếu như tôi không có lỗi, đây là lần thứ 3 chúng ta gặp nhau."

Tô Tố nhếch miệng cười nhạo, "trí nhớ của cô Bạch rất tốt"

Bạch Linh căm hận, tức giận. Người phụ nữ này rất bướng.

Cô ta cắn môi, vô thức nhìn đằng sau, nhìn thấy phía sau không có hình dáng của Mạc Tầm thì mới nhớ ra rằng anh ta đang ở dưới bãi đổ xe. Vì không có Mạc Tầm ở đây, cô ta cũng loại bỏ lớp nguỵ trang.

Khuôn mặt cô ta lạnh lùng lại và giọng nói giống như từ răng nói ra đối mặt "Cô Tô, bất kể cô tiếp cận tôi với Mạc Tầm với mục đích gì thì tôi cũng cảnh cáo cô, tránh xa cuộc sống chúng tôi ra!"

Tô Tố ban đầu muốn hất tay Bạch Linh ra, nhìn chằm chằm cô ta.

Nhưng không thể cứ như vậy!

Cô ta cười lạnh nhạt, “mục đích?”

“Chẳng lẽ không phải sao!” Bạch Linh cũng cười lạnh nhạt, “Mạc Tầm là của tôi, ai cũng không được giành!”

119. Chương 119

Nhắm vào tôi đây này

Ha ha!

Tô Tố lớn từng này rồi nghe được chuyện đáng buồn cười như thế này, cô cũng thực sự cười ra tiếng.

“cô cười cái gì!” Bạch Linh thẹn quá hóa giận.

Tô Tố cười vô tư, cười xong rồi thu nụ cười lại, sắc mặt lạnh vùng tay khỏi Bạch Linh. Khí thế Bạch Linh tuy rất mạnh, nhưng thể chất cơ thể thì rất yếu, bị Tô Tố dùng sức vung tay, suýt chút nữa đụng phải gương trên tủ.

“Tô Tố, cô sao dám”

“Tôi sao không dám” Tô Tố vận động cổ tay bị tê cứng, từ từ đi đến bên cạnh Bạch Linh, khuôn mặt chứa đầy tức hận và thù ghét, “Bạch Linh, cô nghĩ ai đều cũng như cô ham hố Mạc Tầm sao? Anh ta trong mắt cô là cái bánh ngọt, nhưng ở chỗ tôi đến bãi phân chó cũng không bằng!1có bản lĩnh thì quản lý tốt thằng đàn ông của cô, đừng để anh ta đến tìm tôi, bởi vì mỗi lần tôi nhìn thấy cô và Mạc Tầm ghê tởm đến mức cơm ăn từ ngày hôm trước cũng nhanh ói ra rồi! ”

“Cô…”

Bạch Linh không dám tin, chẳng lẽ Tô Tố đến gần cô và Mạc Tầm, không phải vì muốn cám dỗ Mạc Tầm sao?

Chẳng lẽ suy đoán của cô sai lầm rồi?

Không!

Không thể nào, Tầm của cô giỏi giang như vậy, nếu là con gái đều sẽ nhào đến.

Cô ta nhất định là cố ý giả vờ không thèm quan tâm, dùng thủ đoạn như thế gây sự chú ý của Tầm,cô ta cũng không phải thành công rồi sao?

Tầm của cô ngày trước đâu đâu cũng nghĩ cho cô, đâu đâu cũng chăm sóc tinh thần của cô, nhưng bây giờ bỗng ở đằng sau cô1đi gặp người phụ nữ khác, đây là chuyện chưa từng xảy ra trước đây.

Không cần biết như thế nào, Tô Tố đối với cô đều là sự uy hiếp rất lớn.

Bạch Linh lưng đối diện kính thử đồ, mặt đối diện cửa của cửa hàng, nhìn thấy bên ngoài cửa có bóng hình người đi qua, cô nghĩ trong lòng, tìm đúng góc độ "phịch" một tiếng thì ngã xuống sàn.

"á…"

Dầu gối đập mạnh xuống sàn đá cẩm thạch, Bạch Linh đau quá ôm lấy chân kêu một tiếng, nước mắt phút chốc tuôn rơi.

Lần này không giống giả tạo lắm.

Tiêu Hy trong phòng thử đồ nghe thấy động tĩnh, y phục cũng không để tầm mặc nữa, mở cánh cửa phòng thử đồ xung ra ngoài, nhìn thấy Bạch Linh ngã dưới sàn, cô sững lại một chút, tay nhận thức đưa ra đỡ cô.

"ái ya? Tiểu thư cô làm sao5vậy?"

Tô Tố kéo lấy Tiểu Hy, lắc đầu với cô, "đừng quản cô ta"

"Á?"

Tiểu Hy đơ người, tay giơ ra khựng lại ở không khí, giống hòa thượng xờ không thấy tóc, cô không quen biết Bạch Linh, cũng hông biết Bạch Linh và Tô Tố có xích mích gì, nhìn thấy Bạch Linh đáng thương tội nghiệp muốn đưa tay đỡ một cái. Nhưng Tố Tố bình thường rất tốt, nếu như đã không cho cô giúp, chắc chắc là có lý do.

Cô xoa xoa đầu, thu tay lại.

Cùng lúc đó, Mạc Tầm ở bên ngoài cửa cũng nghe thấy tiếng hét của Bạch Linh, anh bước nhanh xông vào trong, nhìn thấy Tô Tố anh cũng sững lại, hoàn toàn không nghĩ đến sẽ ở đây gặp cô.

Móng tay của Bạch Linh ấn sâu vào trong lòng bàn tay.

Tầm của cô.

Trước đây không cần biết ở đâu, ánh mắt đầu tiên2của anh ấy đều sẽ nhìn cô, nhưng bây giờ, ánh mắt của anh thì dừng lại ở trên người của một cô gái khác

Cô dùng sức mài đầu gối, trên đầu gối tức khắc đau nóng rang lên, nước mắt cô "xòa" rơi xuống liền.

"Tầm, đau quá!"

Mạc Tầm bỗng tỉnh lại, bước lớn đến quỳ gối bên cạnh Bạch Linh, ngay lúc này đau lòng khôn xiếc, nhanh chóng đưa tay ra đỡ cô, "bị thương ở đâu rồi, nặng lắm không?"

"Xuýt xoa… đầu gối đau quá"

Bạch Linh ngẩng lên, toàn khuôn mặt đều là nước mắt.

Tình trạng của cô ấy lúc này có chút thương tâm, chiếc váy trắng tuyết có vết bụi bẩn, rối loạn dính lên chân, quả đầu tròn dễ thương cũng rối tung lên,vài sợi tóc rủ xuống. Bàn tay trắng bệch nắm chặt lấy đầu gối, có máu chảy qua khe ngón tay.

Dáng điệu này nếu là9người gặp phải đều sẽ không nhin được xót thương.

Tô Tố mặt lạnh nhìn Bạch Linh diễn xuất, cô lúc này thật sự có chút bái phục cô ta rồi, thật sự dám bỏ công sức, cô ta sao không đi làm diễn viên nhỉ, diễn xuất tốt như vậy chắc giải nữ diễn viên xuất sắc nhất Oscar sẽ phải trao cho cô ta mới đúng.

So với sự khinh thường của Tô Tố, Mạc Tầm xem như thở phào một hơi, cởi bỏ áo khoác che lên đầu gối cô thay cô ngừng chảy máu.

"Tầm, em đau quá"

Mạc Tầm nhẫn nhịn tức giận, bực tức nhìn nhân viên bán hàng, "xảy ra chuyện gì vậy, mặt sàn cửa hàng các cô có làm chống trơn trượt không, người ta bị ngã rồi cũng không biết đỡ sao!"

Nhân viên nữ bán hàng đều ngớ người ra.

Nghe thấy chỉ trách của Mạc Tầm, sợ1phải gánh vác trách nhiệm, nhanh chóng chỉ về Tô Tố, "không phải

không phải, vị tiểu thư này không phải bị trượt ngã, cô ấy là do tiểu thư này đẩy ngã, chúng tôi không có liên quan à"

Tiểu Hy người nhảy ra đầu tiên nói, "các cô hồ đồ nói cái gì thế, Tố Tố nhà tôi làm sao có thể đẩy người khác!"

"Là thật đó" cô nhân viên bán hàng ra sức giải thích, "vừa rồi tiểu thư mặc váy trắng này vào trong tiệm thì chào hỏi cô ta, cô tiểu thư này suýt chút nữa bi cô ta gạt xuống đất, mấy người trong tiệm chúng tôi đều có nhìn thấy"

Mạc Tầm quay đầu nhìn mấy nhân viên khác, mấy cô nhân viên khác đều gật đầu.

Vừa rồi động tác Tô Tố gạt tay của Bạch Linh ra khá lớn, toàn bộ họ đều nhìn thấy trong mắt rồi, mà lúc Bạch Linh "ngã" lựa chọn góc độ mấy người đều nhìn không thấy, vậy nên cái ngã này của cô ấy, mọi người đều cho rằng Tô Tố đẩy.

Tô Tố khỉnh thường nhìn Bạch Linh.

Đây mới là kết quả mà cô ta muốn, thủ đoạn đơn giản hiệu quả, nhưng không thể không công nhận, hiệu quả vẫn không tồi.

Đối diện với chỉ trích của đám người, cô cũng không có ý định giải thích, ngược lại Tiểu Hy không nhìn được nữa, một tay chống eo chỉ thẳng mũi bọn họ mắng lớn, "các người đúng thật thú vị, con mắt nào nhìn thấy Tố Tố nhà tôi đẩy người rồi? Tố Tố nhà tôi bình thường đến con kiến còn không dám dẫm lên, làm sao có thể đẩy người. nếu như thạt sự Tố Tố nhà tôi đẩy người, thì chắc chắn là có lý do rồi."

Mọi người câm lặng.

Đây chính xác là bảo vệ quá mức rồi.

Tô Tố trong lòng cười thầm, đưa tay ra kéo Tiểu Hy, "không cần phải giải thích cho họ, không cần thiết"

Tiểu Hy không vừa ý, "Tố Tố cậu thật dễ bị bắt nạt,vậy nên người khác mới cưỡi lên đầu cậu đại tiện"

Cô cố ý nói thô tục, Mạc Tầm nghe thấy quả nhiên cau mày nhăn mặt

"Tầm, không trách cô ấy…" Bạch Linh nắc cụt giằng co muốn từ trên sàn đứng dậy, Mạc Tầm nhanh chóng ấn bờ vai của cô, "đừng cử động"

"Em không sao, thật sự không sao. Tầm, đều do em không tốt, em nhìn thấy tiểu thư đây có chút quen,nhớ

ra trước đây có gặp 2 lần, mỗi lần đều không được vui vẻ, vậy nên đi đến chào hỏi hỏi thăm có phải có hiểu lầm gì không. Nhưng không nghĩ rằng… thật sự không phải cô ấy đẩy em, là tự em không cẩn thận…"

Tô Tố một lần nữa cảm thấy độ thâm sâu của văn hóa Trung Quốc.

Một câu được nói giống như nghệ thuật.

Cố tình gợi lên mở đầu, khiến người khác nghĩ đến kết thúc, dưới tình hình này, tất cả mọi người sợ rằng đều nghĩ là cô đẩy Bạch Linh.

Một người bị thương còn nói đỡ cho cô.

Còn người gây thương tích người khác còn không biết hối cải.

So sánh như vậy, ừm… một thiên thần, một ác quỷ

Tô Tố ngoảnh đầu nhìn sắc mặt của các cô nhân viên bán hàng, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt coi thường của họ, mà sắc mặt của Mạc Tầm… cô không cần nhìn cũng biết khó nhìn thế nào.

Anh ta cúi người bế Bạch Linh dậy, lạnh lùng nhìn Tô Tố, "Tô tiểu thư, nếu như cô có gì không vừa ý, chỉ cần tìm đến tôi, Linh Nhi thân thiện như vậy, xin cô đừng làm hại cô ấy!"

120. Chương 120

"Tô… Tô Tố!"

Bạch Linh lần đầu tiên nghe thấy tên của cô ấy, bịt miệng kinh hãi nhìn Tô Tố, cô căng thẳng tóm lấy áo của Mạc Tầm, cả người đều đang run lên, "Tầm, anh nói tiểu thư đây, cô ấy tên Tô Tố"

"Ừm"

"Cô ấy và chị…"

"Cô ấy và chị của em không có quan hệ gì" Mạc Tầm nhìn Tô Tố, cúi đầu an ủi Bạch Linh, "Linh Nhi, đừng suy nghĩ nhiều"

Bạch Linh dường như vẫn…

Bạch Linh hiền lành?

Bạch Linh nhìn về Tô Tố, dường như giống bị sợ hãi vậy, cố gắng lẩn trốn trong lòng Mạc Tầm. một tay còn tóm chặt lấy áo trước ngực anh, toàn thân đều đang run lên.

Hư hư…

Diễn xuất này.

Tô Tố không khâm phục không được, chẳng trách có thể chói chặt Mạc Tầm, giống như chỉ là đàn ông đều thích phụ nữ yếu đuối không có sự giúp đỡ vậy, không phải là có thể kích thích tính bảo hộ của họ sao.

Cô không quan tâm Mạc Tầm hiểu lầm, nhưng nhẫn nhịn không nổi cặp đôi cẩu nam nữ này, nhìn thấy Mạc Tầm ôm Bạch Linh chỉ trích cô, Tô Tố1nhịn cười không nổi, "nhìn tôi thế làm gì, giống như tôi làm chuyện gì thiên lý không dung tha vậy, Mạc Tầm à Mạc Tầm, tôi phát hiện có lúc ánh mắt của anh thực sự bị mù rồi, ha ha, nhưng như vậy cũng tốt, hai người một tiện nhân giả tạo tâm gan rắn độc, một ngụy quân tử tàn nhẫn thủ đoạn, thực tế rất xứng đôi, ha ha, một đôi tạo hóa của trời đất à"

"Đủ rồi, Tô Tố cô đừng có quá đáng!" Mạc Tầm mặt lạnh xuống.

"pa…"(tiếng tát)

Không hề có dự tính, Tô Tố tát mạnh một cái lên mặt Mạc Tầm, cái tát này của cô dùng hết sức, khiến cho mặt của Mạc Tầm chuyển sang một bên, khuôn mặt trắng nõn của anh ta bỗng chốc hiện lên vết tay đỏ tươi.

Dùng sức quá lớn, đánh xong lòng tay Tô Tố cũng bị tê dại. Nhưng trong lòng Tô Tố mười phần sảng khoái, cái tát này cô sớm muốn cho anh ta rồi.

Sắc mặt Mạc Tầm băng giá đáng sợ.

"Á… Tầm" một tay Bạch Linh che lấy mặt Mạc Tầm, thù hận trừng mắt nhìn Tô1Tố, "Tô Tố cô đừng quá đáng quá thế!"

"Tố Tố…"

Tiểu Hy nhìn Mạc Tầm sắc mặt phút chốc sắc bén, kinh hoảng ngăn Tô Tố, "chúng ta đi nhanh thôi"

Cô đã nhìn thấy được sự đáng sợ của người đàn ông này rồi, sợ anh ta tiếp tục tức giận sẽ nhốt cô và Tố Tố vào trong nhà Thái Bình (nhà xác).

Tô Tố vỗ vỗ lưng an ủi Tiểu Hy, cô một chút cũng không sợ anh ta, giữa đám đông nơi công cộng, bao nhiêu cặp mắt đang nhìn, Mac Tấm có thể làm gì cô?

Tô Tố quay đầu nhìn sắc mặt sợ hãi trắng bệch của Tiểu Hy, nhớ lại ngày hôm đó chuyện xảy ra ở tại bệnh viện, nỗ lực kìm nén cơn lửa giận dữ.

"Chỉ cho quan đốt lửa không cho dân nhóm lửa sao! Mạc Tầm anh đúng thật là hống hách độc quyền, bây giờ tôi nói cho anh biết, chuyện anh đã làm qua với tôi và Tiểu Hy tôi toàn bộ đều ghi nhớ, có bản lĩnh anh khiến cho tôi biến mất trên cõi đời này, còn không thì, chỉ cần tôi còn sống một5ngày thì sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Tô Tố, sự nhẫn nhịn của tôi là có giới hạn thôi!"

Anh nhìn thấy Tô Tố thực sự xuất hiện tình cảm khác lạ, nhưng... chỉ dựa vào điều này không có nghĩa anh ta có thể nhẫn nhịn cô ấy làm mọi chuyện.

Và hôm nay, Tô Tố đã chạm vào vạch giới hạn của anh ta.

Làm hại Linh Nhi.

Giữa đám đông tát anh ta.

Hai điểm này cho dù là gì đi chăng nữa anh ra cũng không thể nhẫn nhịn được, anh bế Bạch Linh đặt cô ngồi xuống ghế so-pha da mệm, nét mặt tối sầm bước đến gần Tô Tố va An Tiêu Hy.

Bạch Linh nín thở căng thẳng lại

Cô muốn chính là hiệu quả này

Ôm lấy đầu gối bị thương, Bạch Linh ở góc khuất mọi người không nhing thấy mỉm cười.

Cô chính là cố ý muốn để Mạc Tầm nhìn thấy sự "độc ác" của Tô Tố, khiến Tầm của cô biết người phụ nữ này không phải là người tốt, không ngờ rằng chuyện tiến triển thuận lợi như vậy.

Về sau Tầm của cô khẳng định sẽ không liên quan đên người phụ nữ2độc ác này nữa rồi!

"Anh, anh muốn làm gì, anh mau đứng lại!"

Tiêu Hy sợ hãi cả người đều đang run cầm cập, nhưng không rời Tố Tố nửa bước, chỉ thẳng Mạc Tầm uy

hiếp, “Mạc Tầm anh đừng có quá đáng, ở đây là nơi công cộng, anh dám làm cái gì chúng tôi sẽ báo cảnh sát đó”

Tô Tố đưa tay ra kéo Tiểu Hy ra phía sau lưng, lạnh lùng nhìn Mạc Tầm, “anh muốn thế nào!”

“Xin lỗi!”

“Cái gì?”

“Xin lỗi Linh Nhi, chỉ cần cô xin lỗi, chuyện hôm nay tôi có thể không truy cứu!”

Mạc Tầm đi đến đứng trước Tô Tố, chiều cao của anh ta rất cao, tuyệt đối trên một mét tám, mà Tô Tố chỉ có một mét sáu lăm, khoảng cách nửa cái đầu sẽ khiến con người sản sinh ra cảm giác bị chèn ép, Tô Tố ghê tởm kuif về sau hai bước, kéo dài khoảng cách với anh ta.

Mạc Tầm nhìn thấy vậy, ngọn lửa tức giận trong mắt lần nữa bừng lên.

Người phụ nữ này từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ta giống như anh ta là một con sâu hôi9thối, không! Hoặc đến con sâu hôi thối cũng không bằng, anh ta còn hoài nghi, Tô Tố mỗi lần nhìn thấy anh ta có phải đều nghĩ chọc mù đôi mắt, cô ấy đau đớn thù hận mà cái cảm xúc ác cảm đó thực sự quá rõ ràng.

Trên mặt anh ta đau nhức nhói, dường như lại bị tát một cái nữa.

Anh ta không tiếp tục lại gần Tô Tố, đè nén trong lòng cảm xúc phức tạp xuống, trái tim lạnh lùng, “xin lỗi!”

“Anh nằm mơ đi!”

Muốn cô xin lỗi Bạch Linh cô thà chết còn hơn.

Bạch Linh ngồi trên ghế so-pha cắn chặt bờ môi, xin lỗi! chỉ là xin lỗi sao!

Trước đây nếu như có người dám làm hại cô, Tầm nhất định sẽ bực tức, hình phạt nhẹ mấy đều là đánh gãy chân người đó. Không chỉ như vậy, cô với Mạc Tầm quen biết đã 7 năm, hiểu rõ nhất chính là anh, con người của anh cô cùng coi trọng thể diện, Mạc Tầm thương cô yêu cô, cũng không cho phép cô ở trước mặt người khác không cho anh thể diện. Thế nhưng đổi là1Tô Tố, mà chỉ là xin lỗi thôi sao!

Bạch Linh run rẩy xụt xùi khóc.

Cô đoán không sai, Tầm của cô quả nhiên động lòng với người phụ nữ này rồi!

...

Tô Tố và Mạc Tầm còn đang tranh cãi, không khí dần dần đóng băng lại.

1 giây!

2 giây!

Một phút đã trôi qua, không khí càng ngày càng lạnh, Tiểu Hy và nhân viên bán hàng trong tiệm đến thở mạnh cũng không dám thở ra.

Cuối cùng vẫn là Mạc Tầm chịu thua trận, anh ta rất muốn bóp chết Tô Tố, nhưng nhìn ánh mắt của cô ấy, anh liền không thể xuống tay.

Nhưng chuyện hôm nay cũng không thể cho qua dễ dàng như vậy, anh ta như hạ quyết tâm muốn dạy cho Tô Tố một bài học.

Người phụ nữ này không biết giảm tính khí như thế này, về sau chỉ có thiệt thòi lớn hơn.

Thiệt thòi?

Mạc Tầm bỗng dưng sững lại.

Anh ta đang vì cô ấy sau này mà lo lắng!

Tô Tố bị thiệt thì có liên quan gì đến anh ta?

"Tôi nói rồi không thể!"

"Nếu đã như thế, thì đừng trách tôi không khách sao nữa. " Mạc Tầm quay lại nhìn nhan viên bán hàng của tiệm, "đi tìm bảo vệ của trung tâm thương mại, nói rằng có người cố ý gây thương tích cho người khác, bảo họ đem người giao đến đồn công an"

"Á..." Nữ nhân viên bán hàng giống như từ trong mơ mới tỉnh, nhanh chóng gật đầu chạy ra ngoài, "tôi đi ngay đay đi ngay đây"

Mạc Tầm mặt lạnh không nói lời nào.

Anh ta đã ra tay nhẹ lắm rồi, đưa Tô Tố vào trong đồn cảnh sát kiểm điểm kiểm điểm cũng tốt.

Nhưng, vẫn chưa đợi nữ nhân viên bán hàng chạy ra khỏi cửa tiệm, thì bị người chặn đường đi rồi!

Tiêu Lăng toàn thân mặc bộ vest tuyệt đỉnh làm thủ công của Italia, màu đen lạnh lùng, đằng sau còn đem theo đám vệ sĩ mặc bộ vest đeo kính đen, chặn trước cửa lớn.

"Người phụ nữ của tôi ai dám động đến! "

121. Chương 121

Người phụ nữ của tôi ai dám động vào

Giọng của anh vẫn y như cũ kiêu ngạo hống hách.

Thế nhưng kiểu kiêu ngạo lại khiến trái tim Tô Tố nghe thấy ấm áp nhất.

Mỗi một cô gái đều mơ tưởng khi gặp nguy hiểm, có một bạch mã hoàng tử cuất hiện bên cạnh, thay cô giải quyết nguy hiểm.

Tô Tố chưa từng nghĩ rằng.

Cô đã quen thuộc cô độc, quen với kiên cường cũng quen với chuyện gì đều một mình gánh vác, nhưng cô phát hiện, cảm giác được bảo vệ này… thật tuyệt vời. Sự kiên cường của cô sau khi nghe thấy lời nói của Tiêu Lăng lập tức sụp đổ, khoang mắt cô nóng lên, trên mặt hiện lên nụ cười sáng ngời.

Lần đầu tiên cô lại gần Tiêu Lăng, chủ động khoác tay anh ấy.

"Anh làm sao đến rồi?"

Tiêu Lăng nhạy cảm nhận thấy Tô Tố đâng dựa dẫm vào anh, khuôn mặt đang tối sầm bỗng thả lỏng chút ít, trên trên dưới dưới kiểm tra Tô Tố một lượt, thấy cô vẫn an toàn không sao mới thở phào nhẹ nhõm, cau mày giáo huấn cô, "lần trước không phải nói với em rồi, chạm mặt phải kẻ đốn mạt thì gọi điện cho anh, óc em mọc ở ngực à? Một chút trí nhớ cũng không có!"

"..."

Tô Tố cảm thấy cô nhất định có bệnh mới cảm thấy ấm áp.

Cảm giác vừa rồi một phút chốc hoàn toàn biến mất không thấy, mép cô giật giật, trừng trừng nhìn anh ấy.

Óc của anh mới mọc ở ngực, óc của toàn nhà anh đều mọc ở ngực!

Cô giơ tay muốn rút ra, Tiêu Lăng ấn mạnh tay cô lại, lườm cô một cái, "đến tay anh rồi còn muốn bỏ chạy, nằm mơ đi!"

"..." Tô Tố nhanh chóng thay đổi chủ đề, nhìn thấy vệ sĩ áo đen ngoài cửa, Tô Tố hỏi anh, "sao anh đến đây rồi?"

Lại còn mang theo đám người nữa, giống như có chuẩn bị đến vậy.

Cô không tin Tiêu Lăng với cô có thần giao cách cảm, có thể cảm nhận thấy tình hình của cô ở đây không ổn thì lập tức đến kịp.

Trí óc của Tô Tố bắt đầu không có kiểm soát bay lên trời rồi.

Cô xem trong tiểu thuyết đều nói như thế nào nhỉ? Chẳng lẽ Tiêu Lăng đặt thiết bị theo dõi trên người cô? Hoặc là hệ thống định vị.

"Anh đặt cái gì trên người em phải không?"

"Đừng suy đoán linh tinh nữa, anh cần đến cái đó sao!" Tiêu Lăng vuốt nhẹ mái tóc dài của cô, mái tóc của cô vừa dài vừa đen, tóc rất tốt, cảm giác chạm vào tay rất thích, giống như tơ lụa vậy khiến người khác tiếc nuối không muốn rời bỏ. Tô Tố ôm lấy đầu muốn tránh, "đừng vuốt nữa, tóc đều bị anh vuốt loạn rồi"

Tiêu Lăng hứ một tiếng, càng dùng sức để vuốt thêm hai cái mới thả tay xuống.

...

Từ lúc Tiêu Lăng xuất hiện, sắc mặt của Mạc Tầm rất căng thẳng, một chút cũng không hề thả lỏng. Nhìn thấy Tô Tố và Tiêu Lăng tán tỉnh không để ý ai khác, khuôn mặt của anh càng thêm ảm đạm có thể nhỏ giọt xuống.

Trong tim anh có một ngọn lửa đang đốt cháy, bùng cháy khiến anh mất đi lý trí.

“Các người nói đủ chưa vậy!”

“Mạc Tầm, tôi nhớ tôi đã cảnh cáo qua anh, cách xa người phụ nữ của tôi một chút!” Tiêu Lăng thu lại nụ cười, lạnh lung nhìn Mạc Tầm, nhìn thấy dấu tay đỏ ửng in trên mặt anh ta, cặp lông mày của Tiêu Lăng căng lên, cúi đầu hỏi Tô Tố, “em đánh?”

“… ừm”

Tô Tố có chút thiếu tự tin, cúi đầu xoa ngón tay, đàn ông đều thích phụ nữ hiền dịu, cô đanh đá như thế này, trong tim Tiêu Lăng chắc sợ rằng…

“Đánh giỏi!”

“Á?” Tô Tố ngỡ ngàng ngẩng đầu.

Tiêu Lăng đưa tay ra, đỡ lấy cằm cô, “người phụ nữ của anh không thể chịu thiệt! về sau gặp phải người nào gây sự với em em cứ đánh đến chết, không sợ, đánh chế rồi anh chịu trách nhiệm!”

Tô Tố ngớ người, lắp bắp hỏi, “đánh, đánh không lại được thì sao?”

“Đánh không được thì đừng động thủ, gọi điện thoại cho anh, anh đem người đến đánh cho!”

“…” thế này cũng được?

Đằng sau Tô Tố, An Tiêu Hy đã bị lời nói của Tiêu Lăng khuất phục rồi, khuôn mặt cô tràn đầy sự sùng bái nhìn Tiêu Lăng.

Ối mẹ ơi!

Quá ngầu phải không!

Câu nói này so với bày tỏ địa vị cao hơn không biết bao nhiêu à.

Cô một lần nữa chắc chắn rằng, tác hợp cho Tố Tố và Tiêu Lăng quả nhiên là không sai.

…

Mạc Tầm lại một lần nữa sắc mặt tái mét lại, anh nắm chặt nắm đấm ánh mắt lạnh lung nhìn Tiêu Lăng,

“Tiêu Lăng, mày đủ rồi đó, mày quá nuông chiều cô ấy rồi!”

Tiêu Lăng lười nhác nhìn một cái, “tao chiều chuộng người phụ nữ của bản thân, thì liên quan gì tới mày!”

“Mày…”

Tiêu Lăng điềm đạm nhìn cả Mạc Tầm và Bạch Linh một cái, nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp đáng thương của Bạch Linh, anh lại quay đầu nhìn Tô Tố, “cũng là em đánh?”

Tô Tố lắc đầu, “tự cô ta cố ý ngã”

Tiêu Lăng nhanh chóng đã liên kết toàn bộ câu chuyện lại, nhìn về ánh mắt của Bạch Linh đột nhiên sắc bén. Ánh mắt của anh sắc bén lại băng giá, giống như lưỡi đao khiến người khác sợ hãi, tim Bạch Linh đập nhanh, nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Mạc Tầm, đỏ khóe mắt ra sức giải thích cho bản thân.

“Em không có… Tô tiểu thư cô sao có thể lật ngược chuyện, rõ ràng là cô… tôi với cô chỉ mới gặp nhau 2 lần, đến cô là ai cũng không biết, làm sao có thể làm ra chuyện như này” cô kịch động một chút tay thả lỏng, áo khoác che quá đầu gối rơi xuống sàn, lộ ra vết chảy máu ở đầu gối, “ Tầm, anh phải tin em, em thật sự không cố tình ngã”

Mạc Tầm vố còn có chút hoài nghi, nhưng nhìn thấy vết thương của Bạch Linh, chút hoài nghi đó lập tức biến mất, trong tim ngược lại có chút áy náy.

Linh Nhi hiền dịu như vậy, đến cả động vật nhỏ cũng không nhẫn tâm sát thương, làm sao có thể đổ lỗi hại Tô Tố?

Giống như cô nói, cô mới gặp qua Tô Tố 2 lần, không thù không oán cơ bản không có lý do hại cô ấy cố ý khiến bản thân bị ngã thành ra như vậy.

Linh Nhi trước đây bị bệnh bạch cầu, trên người đến một vết thương nhỏ cũng không được có, làm sao có thể vì hãm hại một người lạ mà mạo hiểm lớn vậy.

Mạc Tầm bước nhanh đến bên Bạch Linh, nhặt áo choàng lên che lên chân cô, “em đừng kích động, anh tin tưởng em”

Bạch Linh nước mắt đẫm đìa, “Tầm, cảm ơn anh”

Mạc Tầm cười ấm áp với cô, quay lại nhìn Tô Tố đã lộ ra sự thất vọng, “tâm Linh Nhi thân thiện, cho dù cô thừa nhận đã đẩy cô ấy cô xin lỗi là xong rồi, việc gì phải khiến chuyện ra nông nỗi này!”

“Tôi nói rồi tôi không có đẩy là không có đẩy, anh tin hay không thì tùy”

“Mọi người đều nhìn thất rồi, cô còn không chịu thừa nhận! Tô Tố, bố mẹ cô dạy cô làm người như thế sao!”

Sắc mặt Tô Tố biến đổi.

Kiếp trước cô bị bố mẹ bỏ rơi tại trại phúc lợi, kiếp này dính phải Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên như muốn nuốt sống cô vậy.

Bố mẹ là nỗi đau kiếp trước kiếp này cộng lại của cô, ai cũng không được nhắc đến.

Cô vừa định phản kích, thì bị Tiêu Lăng kéo tay lại, Tô Tố không hiểu nhìn Tiêu Lăng, Tiêu Lăng không nhìn cô, ánh mắt tương giao với Mạc Tầm, “Tô Tố nói không đẩy tức là không đẩy. Mạc Tầm, người phụ nữ của tao… không đến lượt mày giáo huấn”

“Mày có phân biệt đúng sai đen trắng không!”

“Tao chỉ biết người phụ nữ của tao bị vu oan rồi, mà mày, là người vu oan cô ấy. Lần trước tao cảnh cáo mày cách xa Tô Tố một chút, xem ra mày hoàn toàn không hề nghe vào tim, nếu đã như thế, thì tao sẽ cho mày nhớ.” Tiêu Lăng ra lệnh cho Tiểu Trần, “gọi điện thoại cho nhà tổ, nhờ ông nội liên lạc bác sĩ William, mời bác sĩ William về nước!”

“Tiêu Lăng, mày dám!”

“Tao tất nhiêm dám rồi!”

Tiêu Lăng cười lạnh lùng, bác sĩ William đã từng là học sinh của ông nội, sau đó về nước chuyển sang học y, bây giờ là bác sĩ chuyên môn bệnh bạch cầu nổi tiếng nhất Anh Quốc.

Mà William hiện đang là bác sĩ điều trị chính của Bạch Linh, ban đầu bác sĩ làm phẫu thuật cho Bạch Linh đột nhiên ngã chết, vì muốn khám bệnh cho Bạch Linh, Mạc Tầm đích thân đến cầu xin ông nội, William mới đồng ý đến đây.

Phẫu thuật bệnh của Bạch Linh xong, đã gần lành bệnh, nhưng vẫn còn rất nhiều vấn đề nhỏ.

Thế mà Mạc Tầm cứ muốn thách thức đường biên cuối cùng của anh, vậy thì anh sẽ ra tay với người phụ nữ hắn yêu nhất, cho hắn một bài học đẫm máu!

122. Chương 122

“Tiêu Lăng, mày đây là lấy tính mạng ra làm trò đùa”

“Tính mạng người phụ nữ của mày, có liên quan gì tới tao!” Tiêu Lăng cười khểnh.

Anh đâu có phải là thiện nam tín nữ, đắc tội anh thì phải trả cái giá tương đương.

“Bây giờ tao không muốn nhìn thấy bọn mày nữa, nếu như mày tiếp tục không đưa người phụ nữ của mày rời khỏi đây, Mạc Tầm, tin tao đi, mày sẽ phải trả cái giá càng lớn hơn”

Hai người đang ông lạnh lùng nhìn nhau, ai cũng không có ý nhường bước.

Không khí lại lần nữa đóng băng lại.

Chỉ là so với lúc nãy hoàn toàn không giống Tô Tố bị yếu thế, làn này yếu thế rõ ràng thuộc về Mạc Tầm và Bạch Linh.

Bạch Linh cũng nhìn thấy Tiêu Lăng không dễ gây chuyện, sợ sẽ thật sự gây căng mối quan hệ không có người chữa bệnh cho cô, ánh mắt cô hận thù nhìn Tô Tố. Thiệt thòi của hôm nay cô sẽ ghi nhớ, Tô Tố, rất nhanh thôi tôi sẽ khiến cô trả lại.

Bạch Linh cắn răng, cau mày, bỗng kêu đau một tiếng,

“Tầm, em đau…”

“Linh Nhi”

Bạch Linh từ ghế so-pha đứng dậy, vấp vấp ngã ngã tiến về phía trước, Mạc Tầm nhìn thấy hoảng loạn chạy đến đỡ cô, “bị thương còn chạy lung tung cái gì”

“Em không sao” Bạch Linh sắc mặt trắng bệch, yếu đuối dựa vào vài của Mạc Tầm, “Tầm, anh đừng trách cô Tô nữa, chuyện ngày hôm nay coi như là do em không cẩn thận đi, anh đừng tính toán với họ nữa được không, chân em đau quá, chúng mình về trước đi?”

Mạc Tầm áy náy không nổi, anh làm sao có thể quên không xử lý vết thương của Linh Nhi trước, thật là bị tức đến hồ đồ rồi! Anh một phát bê Bạch Linh lên, “đi, anh đưa em đi bệnh viện”

Đi đến cửa bị Tiểu Trần chặn lại.

Mạc Tầm cau mày lạnh lùng nói, “các người còn muốn giữ tôi lại?”

Anh ta có thể lui lại nhưng không có nghĩa anh ta yếu đuối, Tiêu Lăng thật sự hoàn toàn không giữ thể diện cho anh ta, thì anh ta cũng không để tâm đến chuyện nể mặt nữa!

“Tổng tài…”

“Cho họ đi”

“Vâng!” Tiểu Trần vẫy tay, vệ sĩ đứng canh giữ ở cửa lập tức lùi ra, tạo thành một đường đi.

…

Mạc Tầm và Bạch Linh rời đi, không khí lập tức thoải mái

An Tiểu Hy vỗ vỗ ngực, “Tiêu thiếu gia, thật may anh đến đúng lúc, nếu khoogn thì đi đồn cảnh sát đón Tô Tô và tôi rồi”

Cô lớn như thế này đều là cô gái ngoan, chưa từng vào đồn cảnh sát qua, nghe nói trong đó đáng sợ đến chết, may mà Tiêu thiếu gia đến kịp lúc.

“Cảm ơn thông báo của cô”

Tiểu Hy cười ha ha vẫy tay, “không cần cảm ơn không cần cảm ơn, dù thế nào thì tâm ý chúng ta giống nhau mà, không thể nhìn Tố Tố bị thiệt thòi phải không”

“Tiểu Hy, là cậu thông báo cho Tiêu Lăng à, cậu thông báo lúc nào vậy, tớ không nhìn thấy?”

“Khi cậu đối đầu với Mạc Tầm còn có cả người phụ nữ đó nữa, tớ sợ cậu bị thiệt thòi liền nhanh chóng thông báo Tiêu thiếu gia rồi, may mắn tớ thông minh, nếu không thì chúng mình có khổ để ăn rồi” Tiểu Hy nhét tay vào trong túi, “được rồi, vấn đề được giải quyết rồi, chúng mình đi thôi”

“Đợi đã!” Tiêu Lăng mở lời, “vẫn còn một khoản chưa tính toán nữa.”

Khoản?

Khoản nào?

Mạc Tầm và Bạch Linh không phải đều đã đi rồi sao. Tô Tố và Tiểu Hy cùng lúc quay lại nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhanh chóng giải thích cho hai người.

Anh vẫy vẫy tay, những vệ sĩ ngoài cửa tức thì xông vào trong.

Tiêu Lăng bình tĩnh nhìn mấy nhân viên bán hàng, tay giơ lên, một tiếng lạnh giá nói ra, "đập!"

Những nhân viên bán hàng tức khắc quấn quýt lên, "không được đập không được đập à"

"Tổng tài…" Tiểu Trần xin ý của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng đã ôm lấy Tô Tố đi đến cửa, đầu cũng không ngoảnh lại, "đập! ai ngăn cản cũng đánh luôn!"

Làm nhân chứng cho Bạch Linh, khiến người phụ nữ của anh chịu uất ức, nếu như không phải họ là phụ nữ, thêm đó Tô Tố đang ở đây, thì không chỉ có đập tiệm là có thể giải quyết xong đâu.

Tiểu Hy lúc này trong tay không có còi, nếu mà có thì chắc sẽ thôi lên mất.

Tiêu thiếu gia thật oai thật ngầu phải không!

…

Ngoài cửa tiệm đã bị nhiều người muốn xem cảnh náo nhiệt vây quanh, có người chỉ chỏ nghị luận này nọ, còn có người lấy điện thoại quay trực tiếp, nhìn thấy mấy người Tiêu Lăng đi ra, đều lùi kinh hãi nhìn anh ấy, sợ hãi sẽ chọc tức của ma vương này cũng sẽ bị đánh.

Tiêu Lăng chẳng thèm nhìn đám đông, cứ thế ôm Tô Tố đi ra khỏi đám đông.

Ngược lại Tô Tố có chút lo lắng, "không có gì đáng lo chứ? Nếu như bọn họ truyền lên mạng…"

"Không có sao, Tiểu Trần xử lý được"

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm

Tô Tố không biết rằng, cho dù có thực sự bị truyền lên mạng, đối với anh ấy mà nói cơ bản cũng chẳng thành mối de dọa.

Ba người vừa đi, Tiêu Lăng vừa hỏi, “đồ của em đều mua đủ rồi chứ?”

“Ừm, đều mua đủ rồi, đều đặt ở trên quầy bán hàng chưa cầm…”

“đợi tý nữa bảo Tiểu Trần đi lấy”

“Ồ!”

Vừa bước ra khỏi cửa lớn của trung tâm thương mại, hơi nóng trong không khí liền ập đến, Tiêu Hy mở ô che nắng, nhận thức tạm biệt hai người.

Tâm trạng Tô Tố có chút không vui, cô vốn dĩ là định ra ngoài dạo phố với Tiểu Hy, dạo xong về nhà xem Cảnh Thụy và Tiểu Thất, bây giờ Tiêu Lăng đến rồi, cô rõ ràng không về được nữa.

“Tiểu Hy…”

“Tớ biết cậu muốn nói cái gì, yên tâm yên tâm à, trong nhà cậu không phải lo lắng, tớ sẽ chăm sóc tốt mà”

Tiêu Lăng ở một bên nghe được cau mày.

Câu nói này nghe kiểu nào cũng giống lời vợ dặn dò chồng khi đi xa nhà.

Anh nheo mắt nhìn về hướng An Tiêu Hy

Người phụ nữ này đối tốt với Tô Tố như vậy, không phải là… thích cô ấy chứ!

Anh lại quan sát Tô Tố, cô ấy hôm nay mặc chiếc quần bò đơn giản và áo phông trắng, chân đi đôi giày vải màu trắng, thanh xuân xinh đẹp, trang phục đơn giản không che được thân hình hoàn mỹ, điển hình khuôn mặt thiên thần thân hình ma quỷ, kiểu phụ nữ này đích thực là mục tiêu hàng đầu của những phụ nữ đồng tính rồi!

Xem ra về sau phải để Tô Tố cách xa cô ta chút!

Tô Tố nếu như biết được ý nghĩ trong đầu Tiêu Lăng, không đánh chết anh ấy không được.

Tình cảm của cô và Tiểu Hy cần bao nhiêu đơn thuần thì có bấy nhiêu đơn thuần, làm sao mà đến trong đầu anh ấy lại biến thành đồng tính rồi!

“vậy thì tớ đi trước đây, Tố Tố bái bai”

“Bái bai…”

Tiểu Hy xuống khỏi bậc cầu thang vẫy gọi taxi, khi mở cửa xe bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, từ xa nhìn Tô Tố vẫy tay, sau đó dùng các kiểu nháy mắt cau mày truyền đạt cho cô ấy, Tô Tố mới đầu nhìn không hiểu, bên kia Tiểu Hy trong đầu lóe sáng, dùng sức vỗ vào túi xách.

Tô Tố bỗng nhớ ra trong túi xách của cô có “món quá” của Tiểu Hy tặng, nghĩ đến món quà, mặt cô như bị lửa đốt, “xòa” đỏ ửng

A a a, cô làm sao lại quên trả lại món đồ cho Tiểu Hy chứ!

Tô Tố lúc này cảm thấy túi xách giống như củ khoai lang nóng bỏng tay, hận không thể vứt cả “món quà” và túi xách vảo thùng rác.

Bên kia Tiểu Hy đã cười lớn lên taxi.

Không đến 30 giây, điện thoại của Tô Tố rung lên, là tin nhắn của Tiểu Hy

“Tố Tố, nhớ nhất định phải thử đó”

Thử…

“Rất nóng sao?” làm sao mà mặt lại đỏ đến thế này.

“Á… đúng rồi đúng rồi, nóng chết được nóng chết được” Tô Tố lấy tay quạt tạo gió, không dám nhin Tiêu Lăng, bước nhanh xuống bậc cầu thang, “Tiêu Lăng xe của anh đâu, chúng mình nhanh chóng về nhà thôi, ở đâu phơi nắng chết thôi”

Nhà?

Tiêu Lăng bị từ này lấy lòng rồi, tâm trạng tức khắc như trời nhiều mây chuyển xanh, anh vui vẻ nhếch mép, cởi bỏ áo vest ngoài che lên đầu Tô Tố thay cô ấy che nắng, một tay vòng qua ôm lấy eo cô.

“Ok, về nhà!”

123. Chương 123

Trên đường trở về biệt thự, Tô Tố rõ ràng cảm thấy tâm trang của Tiêu Lăng rất tốt.

Tuy không cười, nhưng ánh mắt lại rất ôn hòa, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt sâu trầm ấy đầy vẻ dịu dàng.

Tô Tố cảm thấy vô cùng ớn lạnh gợn người.

Người này chịu đả kích gì chăng?

"Cô nhìn tôi làm gì, tập trung lái xe."

Cứ hay phân tâm như thế này, xảy ra tai nạn giao thông phải làm sao?

Tiêu Lăng nhẹ nhàng hừm, kỹ thuật của anh ta là một tay đua cứng tay, đột nhiên nghĩ ra điều gì, anh thu nụ cười lại, quay đầu vặn hỏi Tô Tố, "An Tiểu Hy có bạn trai không?"

"Không có, anh muốn giới thiệu bạn trai cho cô ta sao?" Tô Tố bận tâm chuyện này, Tiểu Hy ngày ngày đòi phải tìm bạn trai, có lẽ bên cạnh Tiêu Lăng sẽ có người thích hợp không chừng, cô tiến lại gần Tiêu Lăng, các ngón tay đan vào tay và bẻ ngược lại1và nói yêu cầu của Tiểu Hy, "Nếu giới thiệu cũng được, nhưng nếu tìm người dựa dẫm được, phải đẹp trai, chân đủ dài, thân hình cũng phải đẹp, Ừ… đặc biệt phải có cơ bụng, quan trọng nhất phải tốt với Tiểu Hy, không thể lăng nhăng hai lòng."

Tiêu Lăng nghe xong lông mày nhảy liên tục, ai mà thèm giới thiệu bạn trai cho cô ta!

Anh chỉ muốn biết An Tiểu Hy rốt cuộc có đồng tính không thôi! Anh càng nghĩ càng cảm thấy Tô Tố và An Tiểu Hy có gì đó không bình thường lắm, Tô Tố chạy cùng hết đường dựa vào cô ta, cô ta thu giữ mấy ngày là bình thường, đằng này lại thu giữ lâu như vậy thì bất bình thường quá?

Làm gì có người tốt như vậy!

Tiêu Lăng mặt khác lại tiếp tục hỏi thêm Tô Tố, "An Tiểu Hy thích kiểu người như vậy hả?"

"Đúng rồi, Tiểu Hy trọng sắc, không đẹp trai thì không cần suy nghĩ."

Trọng sắc?

Tiêu Lăng quay đầu nhìn1mặt Tô Tố, cái "Giá trị nhan sắc" của cô ta cao đến không thể chọn được.

Anh ta lại nhẹ giọng hỏi thăm, “Vậy trước đây cô ta có quen bạn trai không?”

“Không có!” Tô Tố nhún vai, “Tiểu Hy cảm thấy mấy nam sinh trong Học Viện Điện ảnh quá ẻo lả, hoặc là cuộc sống đời tư quá loạn, hoặc là đồng tính… tóm lại cô ta không muốn tìm nam sinh trong trường,vòng tròn sống của tôi và Tiểu Hy lại nhỏ, cũng không gặp được đối tượng thích hợp nào để yêu đương.”

Vòng tròn sống nhỏ…

Như vậy không phải càng nguy hiểm sao?

“Thời gian này cô ra khỏi nhà toàn ở chung với An Tiểu Hy, ở chung một phòng hay là ở hai phòng?”

“Hai phòng.”

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng thấy rất lạ, hỏi cái này làm gì?

Vẫn may!

Tiêu Lăng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ tới việc mình không chỉ để phòng tình địch là nam giới, cũng nên đề phòng nữ giới, đột nhiên anh ta muốn nhốt Tô Tố trong nhà,5không cho bất kỳ ai tiếp cận cô ta. Nhưng anh ta biết rằng, nếu anh ta làm thế thật, chắc Tô Tố là người đầu tiên chịu không nổi. Khiến cô ta rời xa An Tiểu Hy rõ ràng là càng không thể.

Tiêu Lăng trong lòng vẫn còn chút ghen tuông, dù không thể không thừa nhận, bây giờ trong lòng Tô Tố, nói không chừng người bạn trai là anh ta vẫn chưa phải là người thân thuộc quan trọng nhất.

Xem ra anh phải nghĩ cách mới được.

…

Về tới biệt thự, Tô Tố nhanh chóng chạy vào trong.

Ngoài trời nắng quá, sắp nắng chết cô rồi.

“Cô Tô về rồi, mau uống chút nước ép dưa hấu, trời hôm nay nắng to, đừng để bị trúng nắng.”

“Cám ơn Trương tẩu.”

,Tô Tố đón lấy nước ép dưa hấu uống "Ừng ực ừng ực" nước ép dưa hấu mới ép, còn tươi lắm.

"Nếu là lạnh thì càng tốt."

Trương tẩu trách nhẹ, "con gái vẫn nên ít uống lạnh, không tốt cho sức khỏe. Mấy con quá2trẻ rồi, bây giờ không biết, mai mốt lớn tuổi rồi lại bệnh tật mới biết khó chịu. Năm đó á…"

Tô Tố thụt đầu lưỡi, da đầu có chút tê cứng, Trương tẩu cái gì cũng tốt, chỉ là tuổi già thích hồi tưởng quá khứ, nói tóm lại, chính là hay lãi nhãi một chút.

"Trương tẩu, tẩu đi chuẩn bị một bữa tối đi." Trương tẩu vừa đi vừa trác, "Aii, một cô gái thì cực khổ vậy làm gì, trưa hè ở trong núi vừa nắng vừa nguy hiểm."

Tô Tố đầy mồ hôi, dành cho Tiêu Lăng một ánh mắt biết ơn.

Nhiều lúc cô thật sự không biết ứng phó sao với sự nhiệt tình của Trương tẩu.

"Hôm nay cô không đi làm sao?"

"Không đi, mai hẵng đi."

Gần đây anh ta bận chuyện của bên biệt thự, hai ngày trước thì bận chuyện chuyện đấu thầu, giờ bên công ty tu sửa đã định xong hết rồi, nên mới an tâm giao cho cấp dưới làm cũng được.

Tiêu Lăng vươn tay kéo Tô Tố9vào trong lòng mình, để cô ngồi lên đùi của anh, Tô Tố vùng vẫy, "Sẽ có người vào đấy…"

Đây là đại sảnh mà, người giúp việc có thể vào bất kỳ lúc nào, nếu thấy họ như vậy thì…

Mặt Tô Tố đỏ ghê gớm.

Tiêu Lăng cười châm chọc, "cô cảm thấy họ cho rằng quan hệ chúng ta đơn thuần lắm nhỉ?"

Tô Tố càng nghĩ càng đỏ mặt.

Mấy ngày cô ở biệt thự, ngày nào cô đều ngủ cùng với Tiêu Lăng, ngủ đã ngủ chung rồi, còn có thể đơn thuần chỗ nào đây.

Tô Tố khóc mà không thành lệ.

Cô vặn mông của mình tránh tiếp xúc với Tiêu Lăng, "Vậy cũng không được…"

"Tôi nói được là được!"

Tiêu Lăng hằn nhẹ, bọn họ là mối quan hệ bạn trai bạn gái hết sức bình thường, đâu phải là chuyện xấu hổ không được lộ ra ngoài, ai thích nhìn thì nhìn, anh ta mong ngóng người ta thấy được càng tốt. Dựa vào vai cô. Trên người cô có một mùi nước hoa thoang1thoảng, Tiêu Lăng hít nhẹ hai cái, "Người em xịt nước hoa gì?"

Thơm quá!

Nước hoa? Cô có dùng thứ này bao giờ đâu.

Tô Tố lắc đầu, "Không có."

Cô kéo áo trước ngực lên và ngửi hai cái, đâu có mùi thơm nào. Cô không phát hiện, vì động tác của cô, cổ áo phông trước ngực bị kéo ra, lộ ra một làn da trắng ngần, ánh mắt của Tiêu Lăng càng thêm thâm sâu khó lường.

Đối với người đàn ông mà gần một tháng giam cầm dục vọng của mình, bất kỳ hành động chỉnh lí quần áo của Tô Tố đều khiến anh ta nghĩ lệch đi.

Anh ta nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng cũng không nhịn được, vươn tay ấn chặt vai Tô Tố, cứ thế mà hôn.

"Ú…"

Người này sao tự nhiên lại sinh tình rồi, Tô Tố suy nghĩ mơ mơ hồ hồ.

Môi cô bị hít đến tê tái, toàn thân mềm nhũn, trong đầu cũng thiếu chút dưỡng khí. Trong lúc tay anh ta đang chuẩn bị hành động, trong đại sảnh vang lại tiếng bước chân, Tô Tố toàn thân tê cứng, lúc này mới nhớ họ vẫn còn ở đại sảnh, cô dùng sức đập vào sau lưng của Tiêu Lăng.

"Ứ, ứ ứ…"thả tay ra.

Cô ta nghe thấy động tĩnh thì Tiêu Lăng đương nhiên cũng nghe thấy, trong mắt lóe lên một sự phẫn nộ, nhưng vẫn thả Tô Tố ra, má Tô Tố đỏ bừng lên, giống con cá bị mắc cạn, từ trong vòng tay của Tiêu Lăng bò dạy rồi trút hơi nhẹ.

Tiêu Lăng vớ lấy áo vest che lại cho Tô Tố, bộ dạng người phụ nữ anh ta đang động tình, anh ta không muốn ai thấy, bất luận là nam hay nữ cũng không được.

Ngoài cửa, trên tay Tiểu Trần cầm túi đồ đã mua tiến vào đại sảnh thì cảm thấy có một luồng khí lạnh đến thấu xương, vừa ngước đầu lên thù thấy ánh mắt lạnh như băng nhọn.

Tiểu Trần giờ đã biết khí lạnh từ đâu chui ra rồi.

Anh ta nhất thời không dám đi về phía trước, cả người tê cứng ở trước cửa, Tổng Tài… đây là, sao lại, sao lại mang bộ dạng muốn giết người thế kia?

124. Chương 124

Vừa nhìn thêm lần nữa, Tiểu Trần đã hiểu rồi.

Trong lòng Tổng Tài đang ôm một cô tình nhân bé bỏng, bộ áo vest khoác ngoài kia thì che đi nửa người và đầu, chỉ để lộ hai bàn chân dài nằm trên người Tổng Tài.

Hử…

Tiểu Trần đầu óc tê cứng, nhanh chóng di chuyển mắt nhìn.

Chả trách Tổng Tài nhìn anh ta như vậy, chính anh ta đã phá hỏng chuyện tốt của Tổng Tài. Tiểu Trần ý thức được câu chuyển bèn quay đầu chạy, vừa cúi đầu thấy túi giấy trên tay mình, vẫn là đưa cái đầu cứng đơ của mình vào trong đại sảnh, "Tổng Tài, đây là đồ cô Tô mua vậy tôi đi trước nhé."

"Ra ngoài!"

Không cần Tiêu Lăng ra lệnh, Tiểu Trần bỏ đồ xuống rồi chạy nhanh như thỏ ra ngoài,

Anh nhanh chóng đi thông báo cho những người trong biệt thự, tạm thời không được bước vào đại sảnh, nếu không cũng sẽ bị "đóng băng" như anh ta.

Tô Tố vội vàng kéo áo xuống nhìn thấy bọ dạng chạy hốt hoảng của Tiểu Trần.

"…" Tô Tố méo cả môi.

Tiêu Lăng thực sự là quá đáng sợ, làm cho mọi người sợ anh ta thế này.

“ Người đi rồi, mình tiếp tục!” Tiêu Lăng nói nhỏ.

“Đừng!” Tô Tố nhanh chóng nhảy khỏi vòng tay Tiêu Lăng, “Chút nữa còn có người đến.

Cô ta không thể mất mặt như thế.

Cho dù không có ai đến cô cũng không muốn hôn anh ta nồng nhiệt như vậy ở đây. Cô chạy tới góc safa, cúi xuống đất coi đồ mà Tiểu Trần mới đem vào, thấy Tiêu Lăng đang đi qua đây, cô nhanh chóng chéo hai tay làm động tác” nghiêm cấm”.

“Đừng quậy nữa, mai tôi còn phải xuất phát, hành lí chưa dọn xong nữa.”

“Tôi bảo Trương Tẩu dọn cho cô.”

“Không được, Trương Tẩu không biết tôi cần mang theo đồ gì.” Tô Tố ôm mấy túi giấy rồi chạy lên lầu, “Tôi đi lên dọn dẹp hành lí trước.”

“Bùng!”

Cửa đóng lại Tô Tố mới thả lỏng hơi ra, tựa vào cánh cửa rồi trượt nhẹ ngồi xuống tấm thảm, cô sợ đầu mình, cả đầu đổ mồ hôi hột.

Má ơi.

Chả là cô còn nói với Tiểu Hy bàn rằng Tiêu Lăng không ổn, anh ta có chỗ nào giống không ổn đâu!

Tiểu Hy còn bảo cô dụ dỗ Tiêu Lăng.

Dụ dỗ?

Mắt Tô Tố “Xoẹt” một cái rồi mở lớn.

Aaaaa, trời ơi, cái túi cô để quên ở ghế sofa trước đại sảnh rồi!

...

Lầu dưới đại sảnh.

Tiêu Lăng đang tính đuổi theo Tô Tố, thì thấy cô để quên túi ở đại sảnh, anh lắc đầu, đồ đạc sao cứ tiện đâu vứt đó.

Anh cong lưng lấy túi lên, vừa định đem lên lầu cho Tô Tố, khi nhìn thấy túi xách anh ngây người ra một chút.

Túi này không phải anh nhờ Thư Ký Trương chuẩn bị sao.

Rất khéo khi túi đeo vai màu trắng chất liệu da nhỏ, đẹp lên vai vừa mai hơi hướng phương tây vừa tinh nghịch.

Nhưng giờ đây, cái túi kiểu nhỏ nhắn ấy không biết bị nhét thứ gì, túi đều phồng lên, Tiêu Lăng cầm lên nhấc lên cái.

Trọng lượng thì có vẻ không nặng lên bao nhiêu.

"Đựng cái gì đây?"

Tiêu Lăng có chút hiếu kì, cũng không lên lầu vội, anh ngồi ghế kéo dây kéo mở túi ra, trong mắt anh thì không có gì gọi là "quyền riêng tư cần che giấu". Tất cả mọi thứ của Tô Tố đều là của anh, anh xem thì hoàn toàn hợp tình hợp lí.

Dây kéo mở ra, đồ trong túi đều hiện ra trước mắt.

Túi nhỏ có để ví tiền màu trắng, Tiêu Lăng mở ví ra xem, chỉ có mấy đồng nhỏ lẻ cỡ mười mấy đồng.

"Nghèo thật!"

Anh ta từ trong túi mình móc ra ví tiền, tiện tay lấy một xấp tiền giấy màu hồng nhét vào trong.

Người đàn bà của anh sao lại nghèo ra thế này, tiền nhét đầy túi rồi anh ta mới hài lòng gật gật đầu, tiếp tục thưởng thức những món đồ khác, trong túi còn có một tờ chứng minh nhân dân, và một tấm thẻ.

Tiêu Lăng lấy chứng minh nhân dân của cô ra.

Trên chứng minh nhân dân là tấm hình của Tô Tố khi mười bảy mười tám tuổi, hình hồ sơ mà anh ta đã xem qua đều không đẹp, nhưng của Tô Tố sao lại đẹp đến thế, mười bảy mười tám tuổi mà cô đã lộ ra vẻ

đẹp mảnh mai uyển chuyển, nếu theo từ đang thịnh hành bây giờ phải nói thế nào đây?

Cả khuôn mặt vẫn y như khi đó, lúc năm năm về trước anh đã từng nhìn thấy.

Tiêu Lăng hài lòng đến trề môi ra, nhét chứng minh nhân dân vào lại, lai lấy thẻ ngân hang ra, anh ta lặng lẽ quét mắt qua số thẻ một lần, rồi nhét thẻ lại vào túi tiền.

Đóng túi tiêng lại, tiếp tục lục lọi túi xách nhỏ, trong túi còn một cuốn sổ nhỏ và một cây viết, còn hai cái cột tóc màu đen hình tròn, ngoài ra còn một xâu chìa khóa, cái gây chú ý nhất là một túi nhựa.

Túi nhựa phồng lên, diện tích không nhỏ, chính thứ này đã khiến cho túi xách phồng lên như vậy.

Tiêu Lăng thuận tay lấy túi nhựa ra.

Túi nhựa bị nén nhăn nhúm thành một cục tròn, nhưng không phải túi trong suốt, không thấy đồ bên trong.

Tiêu Lăng nhướng mày cái, nhìn thấy đồ trong túi khiến Tiêu Lăng nhất thời tức đến máu dồn lên não. Xém chút là xịt máu mũi.

Anh ta nhanh chóng bịt mũi lại và nhét cái túi vào lại bên trong.

Đồ này là Tô Tố mua?

Không đúng không đúng, đây không phải tác phong của cô ấy.

Nhớ lại hôm nay Tô Tố ở cùng với ai, Tiêu Lăng nhất thời hiểu ra.

Anh ta nhẫn nhịn, cuối cùng nén huyết áp xuống, Tiêu Lăng nhìn không nổi, lại lấy đồ đó ra nhìn một lần nữa, nhìn một lần thì nội tâm anh ta lại lồng lộn lên, để mình không tẩu hỏa nhập tâm mà chết, Tiêu Lăng lại nhanh chóng cất đồ đó đi.

Trong giấy phút chớp nhoáng ấy, anh ta quyết định.

Sau này kiên quyết không ngăn cản Tô Tố và An Tiểu Hy ở bên nhau!

...

Tiêu Lăng điều chỉnh lại trạng thái và hơi thở, cất đồ vào đúng vị trí ban đầu, tư thế ung dung bước lên lầu.

Anh ta đứng trước cửa, tia hồng ngoại quét qua, cửa phòng "tạch" cái mở ra.

Do lúc đó, Tô Tố cũng định mở của ra đi lấy túi xách, vừa ngẩng đầu lên thấy Tiêu Lăng đang cầm túi xách đứng ở đó.

Bùm!

Đầu Tô Tố nhất thời nổ tung.

Cửa phòng mở lớn.

Mặt Tiêu Lăng vẫn như bình thường vô cùng điềm đạm đứng trước cửa.

Mặt Tô Tố cả mặt đỏ bừng đứng không vững bên trong cánh cửa.

Trong đầu cô toàn là câu hỏi anh ra thấy chưa? Anh ta thấy chưa? Anh ta thấy chưa?

Aaaaaaaa!

Anh ta rốt cuộc thấy chưa?

Nội tâm Tô Tố điên cuồng lên!

Anh ta rốt cuộc thấy chưa!

"Anh…"

"Anh…"

Hai người cùng lúc mở miệng.

Tiêu Lăng lúc này ngược lại cực kì phong độ, lông mày khẽ nhếch lên và tựa vào cửa, "Cô nói trước!"

"Sao anh lại lên đây?"

Tô Tố nhanh chóng lấy cái túi, cứ ôm chặt trong người.

Thấy Tiêu Lăng như vậy, chắc là chưa thấy đồ bên trong? Tô Tố thở một hơi lớn, sau lưng ướt đẫm.

Nếu mà Tiêu Lăng nhìn thấy và cho rằng cô ta mua cái đó thì nói thật, chắc cô đào lỗ chui xuống đất quá, thật sự là quá mất mặt.

Cô ta nghĩ thầm trong lòng, không thấy tốt nhất là không thấy!

"Cô ở trong phòng làm gì?"

"Hừm, đang chuẩn bị dọn dẹp đồ, à mà, chắc anh mệt rồi, anh có cần đi nghỉ trước không? Tiêu Lăng đi rồi cô ta mới có thể "hủy diệt vết tích" chứ.

"Được thôi."

Tô Tố vừa nói vậy anh về phòng nghỉ ngơi đi, thì thấy Tiêu Lăng đã đẩy cửa phòng, mạnh dạn tiến vào trong, sau đó cởi giày ra leo lên giường.

"..."

Tô Tố miệng căng ra, cô muốn anh ta về phòng anh ta! Chứ không phải phòng của cô!

Mắt trưng trưng nhìn phòng mình bị chiếm lấy, Tô Tố cầm túi xách trong lòng, cô ngồi xuống mà không đứng lên nổi.

Ai nói cho cô biết, cô nên làm gì bây giờ?

125. Chương 125

Tô Tố muốn khóc!

Trong của có củ khoai tây nóng, trên giường còn có một con sói đói đang nhìn chằm chằm cô, cô cảm động kích động muốn trốn thoát khỏi căn phòng này.

"Em không phải muốn dọn dẹp đồ sao? Ở đó chậm chập làm gì, còn không nhanh lên."

“Oh!”

Cô nghẹn ngào đáp một tiếng, cầm túi nhỏ,chậm chạp bước đến tủ quần áo đặc biệt gần chiếc giường lớn, Tiêu Lăng chống tay nằm nghiêng trên giường, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô, thậm chí cơ hội để nhồi nhét đồ vật vào góc tủ cũng không cho cô.

Tô Tố khóc không ra nước mắt.

“Cái đó… anh không ngủ à?”

“Không buồn ngủ.”

“Vậy anh đói không? Em kêu dì Trương đưa gì cho anh ăn.”

“Không đói.”

“…” Tô Tố phiền não đá chân, “Anh nhìn chằm chằm vào em làm gì?”

“Bữa ăn ngon!”

Mặt Tô Tố đỏ một lần nữa, cô hung hăng trừng Tiêu Lăng, người này bây giờ sao lại biết tán tỉnh như vậy!

Cô quay đi1phớt lờ anh, cô tự nhiên ném cái túi xuống đất, lấy chiếc vali ra khỏi tủ bắt đầu dọn đồ đạc.

Mở cửa tủ, cô ngây người một lúc.

Tủ quần áo lớn ban đầu chỉ có quần áo và phụ kiện của cô, nhưng bây giờ, trong một vài ngày, có thêm một vài chiếc áo sơ mi và bộ đồ tây được xếp gọn gàng. Những chiếc váy đầy màu sắc của cô treo cùng những bộ quần áo đen trắng của anh, lại hoà hợp khó diễn tả.

Giống như… giống như anh mạnh mẽ thâm nhập vào cuộc đời mình, không thể tách rời.

Mặt Tô Tố có dấu hiệu đỏ ửng, cô nhanh chóng che mặt, mở vali ra, đặt những thứ cô cần vào trong.

“Em biết hành lý không?” Tiêu Lăng rất nghi ngờ.

“Tất nhiên em biết, anh đừng xem thường người khác.”

Cô không thực sự là đại tiểu thư, từ khi còn nhỏ chuyện gì cũng tự làm, sau khi làm diễn viên càng biết thu dọn hành lý,1diễn viên vào một đoàn làm phim, hầu hết đều ở chung với đoàn làm phim, thu dọn hành lý là chuyện dễ như ăn cháo được với cô.

"Oh, vậy em thu dọn, anh nhìn em."

Thu dọn hành lý có gì để coi chứ!

Tô Tố khịt mũi, phớt lờ Tiêu Lăng, bắt đầu nghiêm túc thu dọn. Lần này đi là địa danh của Trương gia, công viên rừng nguyên sinh lớn nhất ở thành phố của Trương gia, rất nhiều cảnh trong phim kiếm hiệp đều quay ở đây.

Thời gian Tô Tố cần đi không dài, cô ước tính một chút, cỡ năm ngày, vì vậy không có nhiều để thu dọn, cô đặt lều và túi ngủ vào vali, với một túi chân không và xếp chồng những bộ quần áo vào, rồi sau đó đồ lót… khi thu dọn đồ lót mặt cô hơi ửng hồng, không tự nhiên dùng lưng chặn tầm nhìn của Tiêu Lăng bỏ đồ lót vào túi chân không.

Sau đó, túi sơ cứu,5cuộn đốt chống muỗi, bột realgar…

Tiêu Lăng nhìn thấy dao lưỡi cong và đèn khẩn cấp có chút bất ngờ, tiểu nha đầu khá tốt, thậm chí còn biết mang cả thứ hai này. Đi dã ngoại dao lưỡi cong và đèn khẩn cấp là không thể thiếu, nếu đêm khuya bị lạc trong rừng, bật đèn khẩn cấp chiếu sáng vào bầu trời, mọi người ở xa có thể nhìn thấy ánh sáng để đi cứu hộ.

Dao lưỡi cong là một vũ khí tự vệ cần thiết.

Anh ban đầu nghĩ rằng tiểu nha đầu có quên đem gì anh sẽ thêm vào. Bây giờ có vẻ như anh ta lo lắng hơi nhiều rồi.

Tiêu Lăng có chút hạnh phúc cũng có chút không vui.

Người phụ nữ của anh độc lập như vậy, anh không phải trở nên vô dụng sao!

Tiêu Lăng bỗng dưng có chút chán nản.

Đồ của Tô Tố không được tính là nhiều, dọn xong vừa đủ trong một chiếc vali, Tô Tố kéo dây kéo lại, hài lòng phủi2tay, "Xong rồi!"

"Xong rồi, em chỉ đem như vậy thôi sao?" Tiêu Lăng đã tham dự không ít buổi lễ khai trương, biết bao diễn viên trong thời gian vào đoàn làm phim đem lớn lớn nhỏ nhỏ cộng lại có mười cái vali, hận không thể nhà cũng đem theo, Tô Tố vậy thì quá ít rồi, một cái vali nhỏ là xong, anh ngồi dậy trên giường nói với Tô

Tố, “Em không phải quen giường sao, kêu dì Trương đem chăn gối của thu dọn vào. Còn có quần áo, một vài bộ làm sao đủ để mặc tất cả, sáng trên núi có sương sớm, không dễ dàng làm khô quần áo, mang lại một vài bộ để thay, không mặc hết cũng không sao, sau đó đem về là được. “

Tô Tố không nói nên lời.

Không có hơi sức liếc mắt, “Em đi đóng phim không phải chuyển nhà, mà chỉ có một vài ngày, vốn không cần mang nhiều thứ, em mua quần áo,giày dép và9balo đều không thấm nước, không sợ ướt sương, đồ không cần đem chỉ lãng phí không gian, vác đi cũng khó khăn? “

“Hôm sau anh kêu thư kí Trương tìm cho em một trợ lý cho bạn.”

“Không cần không cần.” Tô Tố nhanh chóng từ chối. “Cũng không phải tên tuổi lớn gì, cần trợ lý làm gì, như bây giờ là tốt rồi.”

Thực sự tìm một trợ lý 24 giờ một ngày đi theo cô, cô sẽ điên mất.

Chưa kể…

Tô Tố liếc nhìn Tiêu Lăng.

Nếu là trợ lý thực sự thì không nói, sợ tìm trợ lí là giả, tìm người giám sát mới là sự thật, tới lúc đó một ngày hai mươi bốn giờ cô làm gì nói điều gì tất cả đều được báo cáo cho Tiêu Lăng, cô vẫn muốn sống!

Cô chắc chắn rằng, nếu cô có một trợ lý bên cạnh, Tiêu Lăng chắc chắn sẽ làm điều này.

Quyền lợi của ông chủ tốt như vậy, anh không dùng mới là lạ!

“Dù sao thì anh1cũng không phải tìm một trợ lý cho em, em không cảm thấy thoải mái.”

“Sau này em nổi tiếng rồi, không có trợ lý là không được.”

Tô Tố nhún vai “Tới lúc đó rồi tính”

Tiêu Lăng thấy sự phản đối kiên quyết của cô, cũng xua tan ý nghĩ này.Trợ lí có thể được sắp xếp trước, nhưng những thứ khác đã được sắp xếp.

Ví dụ…

Căn hộ!

Người phụ nữ của Tiêu Lăng không thể lúc nào cũng ở nhờ nhà người khác, để người ta biết mặt của anh để ở đâu?

Sắp xếp một căn hộ còn có lợi ích là, khi anh ta muốn qua thì qua, đâu giống bây giờ, muốn đến nơi cô đang sống cũng thật bất tiện.

Tuy nhiên, anh tạm thời không có ý định nói với Tô Tố, để Tô Tố không nghi ngờ rằng anh lạm dụng quyền vì lợi ích cá nhân.

...

Sau khi thu dọn hành lý xong, Tô Tố ngồi xuống sàn nhà, sàn nhà rất mát mẻ và thoải mái. Cô nóng đến đổ mồ hôi, liên tục quạt tay "Hôm nay trời nóng vậy, không phải muốn mưa chứ?"

Đôi mắt của Tiêu Lăng chuyển từ chiếc áo phông màu trắng ướt đẫm mồ hôi sang chiếc túi bên cạnh mông cô, anh dựa lưng vào giường, đôi môi mỏng gợi cảm của anh co giật nhẹ.

"Nhìn quần áo ướt đẫm mồ hôi của em kia, mau đi tắm, anh đi giảm nhiệt độ của căn phòng, khi em ra, sẽ mát lên."

"Được, vậy anh nhanh đi chỉnh đi."

Quần áo dính trên cơ thể thật khó chịu.

Tô Tố không nghĩ quá nhiều, nhấc vali vừa xếp xong đẩy ra cửa, sau đó quay vào, ngại ngùng đem cái túi nhét vào trong tủ áo, lén nhìn Tiêu Lăng, thấy anh không có bất kỳ phản ứng nào đặc biệt mới lấy quần áo bước vào phòng tắm.

Tô Tố tắm cực kì nhanh, trong vòng chưa đến mười lăm phút đã ra khỏi phòng tắm.

Mới vừa đẩy cánh cửa kéo của phòng tắm đã nghe thấy giọng nói đầy nghi ngờ của Tiêu Lăng.

"Tô Tố, cái gì đây?"

Bùm!

Tô Tố bối rối nhìn lên, thấy thứ mà hai ngón tay Tiêu Lăng cầm, đột nhiên máu chảy ngược, hơi nóng tăng

vọt thẳng từ lòng bàn chân lên đến não, toàn thân đỏ hồng!

“Ah, ah, hỗn đản, mau trả lại em!”

126. Chương 126

Tay của Tiêu Lăng cầm một cái tạp dề!

Nói một cách chính xác, là một cái tạp dề mỏng khiêu gợi màu đỏ được thêu đến.

Phía dưới tạp dề là hình ảnh một nam một nữ mặc đồ cổ trang, hai người đang ở trong tư thế thân mật nhất với nhau…

Một lớp lưới mỏng đến lớp lót cũng không có, khung cảnh bên trong lộ ra rõ ràng…

Ngoài ra còn có cái quần lót chung bộ màu đen dường như chỉ tạo ra từ một sợi thắt lưng…

Tô Tố giống như tôm bị nấu chín, toàn thân đỏ hồng. Cô chạy đến, sói đói xông đến bên Tiêu Lăng.

“Trả lại cho em.”

tố Tố do lo lắng nên không chú ý, từ khi cô vào phòng tắm để tắm, trên cơ thể Tiêu Lăng đã không còn áo sơ mi đồ tây, chỉ còn cái quần lót 4 góc bó sát.

Tiêu Lăng thấy Tô Tố xông đến cũng không né, chào đón với vòng tay rộng mở, Tô Tố rơi trọn vào vòng tay của anh.

“Chủ động ôm ấp anh sao?”

“A a a, anh hỗn đản.Trả lại đồ cho em.”

Tiêu Lăng một tay ôm Tô Tố, tay còn lại chơi đùa chiếc tạp dề, nụ cười vô cùng dễ chịu, “Những ngày này anh hơi lơ là em, thậm chí quên em cũng có nhu cầu.”

Mặt Tô Tố đỏ ửng, “Không được nói.”

Cô mới không cần!

“Không cần ngại, phụ nữ cũng có nhu cầu sinh lí.” Tiêu Lăng nhếch mày, tiếp tục trêu chọc.

“Thứ này không phải em mua.”

Tiêu Lăng mỉm cười nhìn Tô Tố không nói, nhưng đôi mắt của anh rõ ràng là không tin.

Tô Tố vội vã ngẩng đầu giải thích cho bản thân, “Thực sự không phải em mua, Tiểu Hy đưa tặng cho em, Tiểu Hy nói…”

“Nói gì đây…” Anh thực sự muốn biết hai người phụ nữ nói chuyện riêng với nhau thì nói về anh như thế nào.

“…”

Tiểu Hy nói anh không được,Tô Tố làm sao dám nói, đưa tay giành lấy đồ trên tay Tiêu Lăng, nhưng cánh tay không dài bằng anh, căn bản với không tới.

Tiêu lăng giữ đồ trong tay, mắt lại dừng lại trước cơ thể Tô Tố, đôi mắt ngày càng sâu thẳm.

Khi nãy khi cô xông tới quá gấp,nên cổ áo rộng mở, để lộ ra một mảng lớn làn da hồng hào, Tiêu Lăng tay cầm tạp dề, đôi mắt nhìn trên da thịt trần của cô, anh thậm chí đã bắt đầu tưởng tượng hiệu quả của bộ đồ trên cơ thể cô.

Nghĩ vậy Tiêu Lăng cảm thấy máu dồn lên não, yết hầu nhanh chóng động hai cái, cơ thể đột nhiên nóng lên.

Anh quay lại là có thể ép lên cả người Tô Tố: “Em với An Tiểu Hy nói gì rồi?” Tư thế này cho thấy nếu Tô Tố không nói, anh ta sẽ trừng phạt.

“Nói hay không?”

“Em nói em nói!” Su Su cắn môi khó khăn nói, cô che mặt không dám nhìn Tiêu Lăng, với ý nghĩ chết sớm đầu thai sớm, phiền não nói ra, “Tiểu Hy lo lắng chúng ta… bất hòa, vì thế… vì thế mới tặng thứ này cho em, em không có ý định sử dụng, anh nhanh chóng trả lại em! “

“Em chắc đây là nguyên bản không?”

Cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng, đôi mắt của anh mang cảm giác quan sát mạnh mẽ, vốn dĩ không tin cô, trái tim Tô Tố đập điên lộn, người đàn ông sao lại thông minh quá như vậy ah!

"Nói thật! Còn không nói anh sẽ trừng phạt đó."

Tay của anh khẽ để trên viền cổ áo của cô, Tô Tố bị doạ một phen, không dám che giấu, thành thật nói rõ, "Tiểu Hy lo lắng cơ thể anh không khỏe, đặc biệt mua nó để em thử… "

Cơ thể Tiêu Lăng đột nhiên trở nên cứng đờ.

Không khỏe?

Lời quỷ gì thế, ẩn ý là nghi ngờ khả năng của anh!

Một người đàn ông không thể chấp nhận một sự sỉ nhục như vậy!

Tiêu Lăng nghiến răng "ken két", những ngày này anh thấy cô bị ốm nên mới không chạm vào cô, không ngờ cô lại nghĩ là anh không được! Cơ thể anh bắt đầu căng cứng, hôm nay nếu anh không làm bất cứ điều gì nữa, thì thực sự không được!

Tô Tố cảm thấy sự thay đổi của cơ thể anh, sợ hãi không dám di chuyển, cô cứng nằm trên giường, "Tiêu Lăng… em đều nói hết rồi."

"Uh!"

Tô Tố đột nhiên thở phào, vậy anh có phải nên để cô đi không?

"Tô Tố" Xiao Ling đột nhiên nói.

"Hả?"

"Sức khỏe em hai ngày này đỡ hơn chưa?"

Tô Tố có chút không hiểu tại sao anh hỏi vậy, nhưng vẫn gật đầu trả lời thành thật, "Khoẻ rồi, trước kia khi trong bệnh viện đã khoẻ rồi, khi đó em muốn xuất viện mà mọi người không cho."

"Khỏe rồi, khỏe rồi thì tốt."

Cái gì gọi là khoẻ rồi thì tốt?

"An Tiểu Hy quả là bạn thân nhất của em, ngay cả thứ này cũng nghĩ cho em."

"Đó là, mối quan hệ của em với Tiểu Hy là tốt nhất."

Tiêu Lăng cúi đầu nhìn cô thật sâu, đột ngột mỉm cười, lắc lắc tạp dề, "Nếu Tiểu Hy đã quan tâm đến cuộc sống "hạnh phúc" của chúng ta, còn đặc biệt mua cho em để thử tôi, chúng ta tất nhiên không thể phụ lòng tốt của cô ấy, ít nhất phải chứng minh cơ thể của anh không có vấn đề, em nghĩ sao? "

Tô Tố đột nhiên lo lắng, "Ai? Không cần không cần, em biết cơ thể anh rất khỏe mạnh."

Bây giờ cô có thể cảm nhận được anh "khỏe mạnh" như thế nào.

"Em nói thì không tính!"

Tiêu Lăng mạnh mẽ đè xuống, vươn tay ra tóm lấy cổ áo của Tô Tố.

"A a a…"

…

Vào ngày này, Tô Tố hoàn toàn biết được cơ thể Tiêu Lăng khỏe mạnh như thế nào, cũng biết anh rốt cuộc "được" như thế nào!

Tô Tố cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ biết mặt trời trên cửa sổ kiểu Pháp từ mới đầu còn nóng rực cho đến chỉ còn một chút ấm, mà bầu trời cũng từ màu lam đậm ban đầu cuối cùng chìm vào một màu đen hoàn toàn.

Trong thời gian này cô đã khóc đến khàn giọng, cầu xin Tiêu Lăng dừng lại, nhưng người đàn ông này trên người như đeo động cơ, mắt đỏ tiếp tục làm mà không hề dừng lại.

Cô mệt đến toàn thân mềm mại, đầu óc dần dần mơ hồ, giữ chừng mơ hô cảm giác Tiêu Lăng dừng lại, nhưng không chờ cho cô thư giãn ngủ sâu, thì lại cảm thấy anh đeo chiếc tạp dề lên cơ thể của mình, sau đó bắt đầu một vòng thân mật mới, mà lần này còn mãnh liệt hơn lần trước…

…

Khi Tô Tố tỉnh dậy lần nữa, đã là giữa đêm, cô tỉnh vì đói.

Khi tỉnh dậy cô vẫn cảm thấy mệt mỏi.

Đêm yên lặng, yên đến có thể nghe thấy tiếng kim rơi xuống đất.

Mí mắt dường như nặng đến trăm kí, mở ra cũng khó khăn, cơ thể cũng yếu đến nổi động tay chân cũng không có sức.

Đèn trên đầu giường ngủ tỏa ra ánh sáng mờ như ánh nắng hoàng hôn.

Tô Tố khó khăn mở mắt, quay đầu lại là thấy một người đàn ông sau khi thỏa mãn, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn cô.

"Tỉnh rồi!"

Tô Tố lúc này thậm chí không muốn nhìn anh, cô động đậy, toàn thân đều cảm thấy đau, cô hít một hơi, ngay cả cổ họng cũng đau rát, cảm giác chút sức lực cô lại nặng nề nằm xuống giường.

Tiêu Lăng thấy vậy nhanh chóng nắm lấy vai cô nói, "Đừng động đậy, muốn lấy gì anh giúp em lấy."

Tô Tố mệt đến nổi giận cũng không có sức.

Chui vào chăn uỷ khuất kêu, "Nước, em đói rồi!"

127. Chương 127

Bởi vì cổ họng quá đau, giọng nói của cô bé nhỏ như một con mèo, nhưng Tiêu Lăng vẫn nghe thấy.

"Em đừng di chuyển, anh kêu người chuẩn bị bữa ăn."

Tiêu lăng nhanh chóng xuống giường, sau một đêm vất vả anh cũng không có dấu vết kiệt sức, cả người đều rất thoải mái, muốn có bao nhiêu tinh thần cũng có.

tô Tố lặng lẽ nắm chặt cái chăn.

Tên khốn!

Anh thoả mãn rồi, muốn chết muốn sống là cô chứ còn ai!

Rưỡi ba khuya, vì Tô Tố đói, Tiêu Lăng gọi dì Trương tỉnh lại, bữa ăn tối dì Trương gõ cửa, nhưng không ai trả lời, lúc đó cô biết chắc chắn tối nay sẽ phải dậy rồi.

Điều đầu tiên khi dậy là pha cốc nước mật ong ấm cho Tiêu Lăng, bà trách cứ nhìn Tiêu Lăng một cái, nhưng không nói lời trách cứ nào, "Lấy nước cho Tô tiểu thư đi, dịu lại họng để1thoải mái một chút, tôi chuẩn bị chút thức ăn bồi bổ lại cơ thể. "

"Cực khổ rồi dì Trương."

"Cực khổ gì chứ, Tô Tố là một cô gái tốt, thiếu gia nên cẩn thận một chút, đừng bắt nạt người ta quá, đến khi Tô tiểu thư muốn rời đi, thì khóc cũng không ra nước mắt."

Tiêu Lăng tâm trạng tốt đem nước bước vào phòng.

Đi? Đó cũng là khi anh đã buông ra mới được! Tuy nhiên, anh cũng biết lần này thực sự là một chút quá đáng, nửa đêm anh có muốn dừng lại, nhưng sau khi mặc tạp dề cho cô xong trước mặt hiện lên rất nhiều cảnh tượng, anh có thể dừng lại thì quả thật không phải là đàn ông.

Tiêu Lăng không mở đèn chùm, sợ rằng ánh sáng sẽ làm chói mắt cô. Dựa vào ánh sáng lờ mờ bưng li nước mật ong đến bên giường, đặt chiếc cốc xuống bàn cạnh1giường, ngồi trên mép giường đỡ Tô Tố dậy.

"Anh đỡ em dậy."

Lòng tốt giả tạo!

Tô Tô muốn đẩy Tiêu Lăng ra, nhưng cô ấy buồn bã rằng, cô khẽ động thì thân thể cũng đau đớn đến lợi hại, hít một hơi lạnh.

"Không sao chứ, rất đau sao?"

"Anh nói xem?" Tô Tố nghiến răng.

Tiêu Lăng hiếm khi hổ thẹn không trả lời, nửa ôm cô đỡ cô lên khỏi giường, đặt một chiếc gối lớn sau lưng.

Tô Tố đau đến muốn khóc, nhưng cố chịu đựng nỗi đau mở chăn ra để nhìn cơ thể mình, cô thậm chí còn muốn khóc hơn.

Cô nhìn thấy, không có chỗ trên cơ thể là tốt cả ngoại trừ hai cánh tay và bắp chân.

Cơ thể được bao phủ bởi dấu hôn đậm nhạt không giống nhau, cũng có những vết hôn màu xanh tím mà khi anh động tình vô tình để lại.

Da của Tô Tố rất mỏng, lúc này dấu hôn hiện5lên rất chói mắt. Giống nhau… giống nhau gì ai ngược đãi vậy.

Tiêu Lăng cảm thấy xấu hổ quay mặt đi

Nói…

Thực ra cũng không thể đổ lỗi cho anh đúng không, anh là một người đàn ông trưởng thành, đang lúc nhiệt huyết của tuổi trẻ, đột nhiên bị cấm dục hơn một tháng, ở giữa còn có một vài lần gần như thành công, nhưng tại thời điểm quan trọng lại bị ngăn cản, tí nữa bị nhịn đến không thể chào cờ được nữa, khó khăn lắm mới gặp người phụ nữ anh yêu, anh có thể kiềm chế được mới là không bình thường đó.

“Huhu… ngày mai em làm sao đến đoàn làm phim đây, làm sao quay phim đây…”

“Cánh tay và chân vẫn tốt.” Anh cố ý không chạm vào tay và chân cô, cũng là sợ cô thức dậy sẽ tức giận.

Con mắt của Tô Tố như phi đao bay qua. “Vậy, tôi có2nên cảm ơn anh không?”

“…” Tiêu Lăng khéo léo chuyển chủ đề, mang cốc nước cho cô uống. “Nhanh uống chút nước nhuận lại cổ họng, cổ họng em bị khàn rồi.”

Cổ họng cô bị khàn là do ai chứ!

Giả từ bi!

Lúc này cổ họng Tô Tố khô khốc đến khó chịu,không có tâm trạng để tính sổ với Tiêu Lăng, dựa vào bàn tay anh uống hết li nước đầy.

Nước mật ong ấm áp trượt qua họng, làm giảm đi sự khô khốc và đau đớn.

“Còn muốn uống không?”

“Không cần nữa!”

Cô nói chuyện mới trôi chảy được một chút, tức giận liếc nhìn Tiêu Lăng. “Tên đáng ghét nhà anh, bộ dạng này của tôi ngày mai làm sao có thể đi đến đoàn làm phim đây?”

“Hay để anh nói chuyện với Phạm Lãi, kêu họ bắt đầu công việc trước, em ở nhà nghỉ ngơi thêm hai ngày, chờ khỏe lại tí rồi hẳn đi?” Tiêu Lăng đề9xuất.

“Không được!” Tô Tố kiên quyết phản đối “Anh đừng giúp em làm loạn nữa.”

“Ngạo Vân truyền” là bộ phim cô bỏ nhiều thời gian nhất trong quá trình đóng phim, trước mắt thấy phim sắp hoàn thành, cô không muốn trì hoãn tiến độ của phim chỉ vì cô. Đoàn làm phim của cô có tạo một nhóm thảo luận WeChat, một số nhân viên chính và nhân viên quan trọng của đoàn làm phim đều ở bên trong đó.

Hai ngày này vì địa điểm đóng phim bên ngoài, đạo diễn Phạm Lãi đã hối thúc mấy lần.

Cô lặng lẽ liếc nhìn đồng hồ báo thức tinh thể trên bàn cạnh giường ngủ, 3:45 sáng, cách thời gian cô lên máy bay còn mười hai tiếng.

Mười hai tiếng, chắc đủ để cô ấy hồi phục.

“Cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, Tiêu Lăng lập tức ra mở cửa.

Tô Tố lấy chiếc điều khiển từ xa trên bàn cạnh giường bật đèn1chùm lên, căn phòng đột nhiên sáng lên. Tô Tố mới phát hiện phòng lộn xộn như thế nào, bộ đồ ngủ cô mặc trước khi tắm còn quăng lộn xộn trên sàn, chiếc tạp dề Tiểu Hy tặng cô càng bị xé đến nát thành những mảnh vải vụn.

Cô nhân lúc Tiêu Lăng đi ra ngoài lấy thức ăn, cố gắng đi dậy muốn lấy bộ đồ ngủ sàn, nhưng một hành động nhỏ cũng khiến cô đau đớn đến nghiến răng.

Cơn đau trong cơ thể còn có thể nhịn, nhưng cơn đau ở giữa chân lại rất khó nhịn, thậm chí cô có thể cảm thấy hai chân run rẩy.

Tên khốn!

Tô Tố trong lòng chửi Tiêu Lăng.

Cô mở chăn ra cố chống cơ thể lên, hai chân rơi trên sàn nhà, cắn răng cố gắng đứng lên, hai chân vốn dĩ không còn chút sức, còn đau đến lợi hại, cơ thể trần truồng của cô đứng đó, cả người như bà cụ bảy tám

mươi, run rẩy đến bất cứ lúc nào cũng có thể ngã.

Cô bước một bước về phía trước, chân cô mềm mại, "ầm" một tiếng té chổng mông trên sàn, muốn bao nhiêu thê thảm có bao nhiêu thê thảm.

"Umm…"

Tô Tố đau đớn hừ một tiếng, đứng dậy không nổi.

"Kêu em đừng động đậy." Tiêu Lăng mang cái bàn bước vào phòng thấy cảnh này, anh vừa tức vừa đau lòng, nhanh chóng cái bàn dưới sàn ôm Tô Tố dậy. Anh có chút không dám nhìn vào làn da của Tô Tố, vì nhìn anh sẽ cảm thấy mình là một kẻ đại biến thái.

Anh nhớ rằng anh không có dùng lực nhiều như vậy.

Đặt Tô Tố lên giường lần nữa. "Em muốn nói gì với anh là được?"

"Quần áo của em…"

"Anh đi lấy cái mới cho em."

Tiêu Lăng từ tủ quần áo một bộ đồ ngủ mới cho Tô Tố, là loại bảo thủ nhất, là kiểu đồ ngủ hoạt hình quần dài tay dài, đây là do vài ngày nay sợ sẽ có ý nghĩ không trong sáng với Tô Tố, đặc biệt kêu thư kí Trương chuẩn bị bộ đồ ngủ bảo thủ này. Thận trọng giúp Tô Tố mặc bộ đồ ngủ, đôi khi vô ý chạm vào làn da mịn màng của cô Tiêu Lăng cũng không dám có ý nghĩ xấu, mặc quần áo cho cô với tốc độ nhanh nhất, thì nghe thấy dạ dày cô "rốt rốt " kêu lên.

"Đói rồi?"

"Anh nói xem!" Tô Tố trừng mắt nhìn Tiêu Lăng.

Cô với Tiểu Hy mua sắm nhỏ quá lâu, nửa trưa quá nóng vào uống một tách cà phê, trở lại vào buổi chiều chưa ăn gì đã bị Tiêu Lăng đàn áp, cho đến bây giờ, cô đã gần hai mươi tiếng đồng hồ chưa ăn gì, làm sao có thể bạn không đói!

"Em đừng di chuyển, tôi đem thức ăn bưng qua đây."

Dì Trương rất chu đáo, chuẩn bị một chiếc bàn nhỏ có thể đặt trên giường, Tiêu Lăng bưng chiếc bàn lên giường, rồi đặt từng món thức ăn lên.

Bốn món ăn một món canh, hai phần ăn, cộng thêm một bát cháo nấm trắng.

Dì Trương sớm đã hầm súp gà, luôn giữ ấm trong nhà bếp, cho nên tốc độ mới nhanh như vậy.

Tiêu Lăng múc một bát cơm trước mặt cô, rồi tự múc cho mình một bát.

"Ăn đi."

Tô Tố ngửi thấy mùi hương bụng càng đói hơn, cô cầm đôi đũa, nhưng cánh tay cô run lên.

Cô run rẩy và cầm đôi đũa bằng măng tre lên, vẫn chưa đưa lên đến miệng, đũa đã rơi xuống bàn.

Tiêu Lăng thấy vậy nhanh chóng đến gần cô.

"Đến đây, anh đút em ăn!"

128. Chương 128

"Xin lỗi"

Tiêu Lăng lần này thật cảm thấy có lỗi.

Anh đi ra cửa, ra dấu cho người hầu mang lên một thìa gốm, rồi ngồi xuống bên Tô Tố, đút cho cô từng muỗng cơm.

Lớn đến ngần này, dây là lần đầu tiên anh phục vụ người khác.

Động tác của anh khá lạ lẫm, không được thuần thục. Muỗng cơm liên tục va vào răng cô, Tô Tố cảm thấy bụng rất đói nên cũng không để ý nhiều nữa. Cô ăn tất cả những thứ mà anh đưa vào mồm.

Tiêu Lăng bị dáng ăn của cô làm cho giật mình, lần đầu anh thấy cô ăn nhiều đến vậy, nửa đêm nửa hôm rồi, không sợ no quá à?

"Em muốn ăn nữa!"

"Còn ăn." Tiêu Lăng xững người, cúi đầu nhìn cái bụng hơi nhô ra của cô, lo lắng, "Không khó chịu à?"

Tô Tố tức lên, gắt, “Em đói!”

Cô đói đến vậy là nhờ ai, còn định không cho cô ăn!

“Được rồi, được rồi, anh đi nói dì Trương mang điểm tâm lên.”

Tiêu Lăng định quay người gọi hầu gái lên thu dọn chén đũa, Tô Tố gọi giật anh lại, “Không được cho người khác lên đây, đợi lát em ăn xong anh thu cho em.”

Mặc dù mọi người ở dưới đều biết trên lầu đang làm gì, nhưng cô cũng không thể để họ nhìn thấy cảnh tượng bê tha này chứ, coi như cô giả câm giả điêc vậy, nhưng cũng không muốn để ai nhìn thấy bản thân bê tha thế này.

Tiêu Lăng bị làm khó, đưa mắt nhìn cả một bàn toàn chén đũa.

Anh lớn như vậy, cũng chưa từng dọn bát đũa bao giờ, nhưng khi nhìn thấy gương mặt tức giận của Tô Tố, anh đành thở một tiếng ngao ngán, “Được, anh thu dọn.”

Ai bắt anh bây giờ vừa đuối lý, vừa thấy có lỗi kia.

Dì Trương mang lên một đĩa bánh đậu xanh, có năm miếng nho nhỏ, đều do một tay dì Trương làm lúc chiều, thơm hơn thảy bánh mua ngoài chợ, nhưng lại không bị ngọt như vậy, Tô Tố rất thích, loáng một cái đã chén sạch bách.

“Còn đói không?”

“No rồi.”

Tô Tố xoa xoa chiếc bụng phình lên của mình, sau khi ăn no uống say, cô dưỡng cũng lấy lại chút sức lực, lúc này quay sang nhìn Tiêu Lăng định bụng tính sổ với anh!

Lần trước cô vừa bước từ khách sạn ra cũng vậy, cả người toàn vết bầm tím, phải mặc áo dài tay mấy ngày, mãi mới hết thì lần này còn quá đáng hơn, lần này cô đến đi lại cũng không được, cô nhất định phải nói chuyện phải trái với Tiêu Lăng.

Cô lấy hơi mạnh, “Tiêu Lăng…”

“Anh xin lỗi!”

“Hả?”

Tô Tố mặt thần ra, mắt trợn to. Khó mà ngờ được ba tiếng “Anh xin lỗi” lại được phát ra từ miệng của Tiêu Lăng.

“Không nghĩ đến cảm nhận của em, lần sau anh sẽ chú ý.” Tiêu Lăng lên giường, dựa người vào đầu giường, ôm Tô Tố mắt đang trợn tròn vào lòng, giọng nói ân cần, “Lần này là do anh không nhịn được… lần sau nhất định sẽ nhịn.”

Tô Tố lúc đầu đang hăng hái, giờ lại nhã khẩu vô ngôn.

Cô có cảm giác hẫng hụt như tụt toàn bộ cảm xúc, còn định cương với anh cho đến cùng. Ai dè anh lại nhận sai một cách sòng phẳng như vậy.

Làm cho cục tức của cô nằm yên trong lòng không thoát ra được.

Tô Tố “Hừ” một tiếng, nằm xoay lưng qua không đếm xỉa Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng cũng không giận, với tay tắt đèn, nằm xuống cạnh cô, vòng tay ôm cô vào lòng, cảm thấy người cô căng lên cảnh giác, anh nhẫn nại nói, “Yên tâm đi, anh có bản năng thế nào thì hôm nay cũng không làm gì đâu.”

Tô Tố nghe vậy mới trùng người thả lỏng.

…

Cô ngủ một giấc dài đến một giờ chiều ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy, rèm cửa đã được kéo lại, trong phòng một màu tối mịch, làm cô mất đi khái niệm thời gian.

Trên giường thênh thang đã không còn bóng Tiêu Lăng, cô từ từ ôm eo ngồi dậy, trạng thái có hơi vô thần.

Cô lại phát sinh quan hệ với Tiêu Lăng.

Tô Tố nằm lại trên giường, không biết nói ra sao.

Rõ ràng biết với tính tình bá đạo của Tiêu Lăng, chuyện này sớm muộn cũng xảy ra, sao cô vẫn thấy có chút khó mà chấp nhận.

Rõ ràng mới quen biết hơn một tháng nay, thậm chí cô còn chưa hiểu được anh, tự nhiên lại thành ra quan

hệ bạn trai, bạn gái, rồi lại tự nhiên lên giường.

Cô thậm chí còn không biết về hoàn cảnh gia đình anh ra sao, ngoài việc biết em gái anh là một ngôi sao quốc tế, còn lại mọi người trong nhà anh, cô đều không biết đến.

Còn Tiêu Lăng…

Anh cũng chưa từng hỏi về quan hệ gia đình của cô, không hề nghĩ việc sẽ đến thăm bố mẹ cô, Tô Tố cho dù có ngốc thế nào cũng hiểu tiến triển như vậy là không bình thường.

Trừ phi…

Cô bặm môi, ánh mắt có chút buông bỏ, trừ phi anh chỉ muốn chơi bời với cô chứ không hề có ý định đưa cô về nhà.

"Bực mình chết mất!"

Cô cáu kỉnh vò đầu, ngôi phất dậy, nghĩ nhiều thế làm gì! Cũng vô tích sự thôi! Tiêu Lăng có quyền có thế, thật muốn chơi bời, cô chạy cũng không thoát!

Vậy thì đành phải thuận theo tự nhiên thôi.

…

Khi xuống giường, Tô Tố lại thầm hỏi thăm một lượt cả nhà Tiêu Lăng.

Bước xuống giường, hai chân cô đu buốt như không còn là của mình.

Rửa ráy xong đã là một giờ rưỡi, Tô Tố thấy Tiêu Lăng không có trong phòng, bèn gọi điện cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

"Bao giờ mẹ về?

"Ồ!"

Tô Tố cảm thấy được sự thất vọng của Cảnh Thụy, cô vô cùng có lỗi, "Cảnh Thụy, hôm nay mẹ phải đi quay ngoại cảnh ở xa, sợ là mấy ngày tới cũng không về nhà được…"

Đây là lần đầu tiên cô xa các con lâu như vậy, trong tân can cô như đang sục sôi, cô muốn về với chúng ngay bây giờ, nhưng Tiêu Lăng canh cô quá chặt, không hề có cơ hội cho cô trốn đi.

"Bao giờ mẹ đi?"

"Hai tiếng nữa."

"Vậy mẹ mau về, con và Tiểu Thất ở nhà đợi mẹ."

Cúp điện thoại, Tô Tố thấy như càng u sầu hơn.

Cảnh Thụy và Tiểu Thất càng hiểu chuyện, cô càng thấy có lỗi.

Lúc xuống lầu Tô Tố còn đang trong tâm trạng, thấy Tiêu Lăng đang dưới lầu, cô thững lại. Tầm này đáng nhẽ anh phải đi làm mới đúng.

"Dậy rồi à, đói chưa?"

Anh không nói còn binh thường, vừa nói xong là thấy đói cồn cào, cô đứng trên cầu thang xoa xoa bụng.

Tiêu Lăng đứng dậy, dặn dò Tiểu Trần, "Anh vào bếp bê mấy món dì Trương chuẩn bị lên đây."

"Vâng, chủ tịch."

Tô Tố xuống đến nơi, cô đi một mạch đến bên chiếc bàn lớn trong bếp, giữa bàn bày một lọ hoa ly thanh khiết.

Lại là hoa ly.

Cô liếc nhìn Tiêu Lăng, anh ta rốt cuộc thích hoa ly đến nhường nào?

"Hôm nay anh không đi làm à?"

"Anh nói thư ký Trương mang công việc về nhà, cũng gần xong rồi."

"Ồ!"

Đúng lúc này, Tiểu Trần đã bưng đồ ăn đến đặt trên bàn, anh ta nghe thấy câu chuyện của Tiêu Lăng, khóe miệng giật giật.

Công việc giải quyết gần xong?

Là ai hôm nay vừa vắng mặt một hội nghị quan trọng của công ty chi nhánh bên Mỹ, vì lo cô Tô tỉnh dậy không thấy mình sẽ tủi thân.

Tiểu Trần lắc lắc đầu, anh lui nhanh ra ngoài.

Tô Tố nhanh chóng giải quyết bữa trưa, thấy còn dư chút thời gian, cô kiểm tra lại hành lý của mình, cô phải xác nhận lại không quên gì mới an tâm.

Khoảng hai giờ rưỡi chiều, đạo diễn Phạm Lãi gọi điện giục cô.

"Tô Tố, cô xuất phát chưa?"

"Tôi đi bây giờ đây ạ."

Tắt điện thoại xong, Tô Tố định kéo hành lý xuống lầu, cô còn chưa kịp cầm vào tay nắm, hành lý đã bị ai đó cướp lấy.

"Anh làm gì đấy?"

"Anh đưa em ra sân bay."

Tốt đột ngột vậy, không phải là có âm mưu gì chứ?

129. Chương 129

"Ánh mắt gì đây?"

Anh cố ý dành thời gan đưa cô đến sân bay, cô nhìn anh như vậy là ý gì.

"Không có gì." Tô Tố lắc lắc đầu, "Đi thôi."

Tài xế vẫn là Tiểu Trần.

Lần này, Tiêu Lăng lại thay chiếc xe khác, đó là một chiếc xe Bentley màu xám bạc, Tô Tố đã từng nhìn thấy chiếc xe này trên tạp chí, giá hơn 7 trăm vạn. Cô hít một hơi thật sâu và đột nhiên thấy tâm trạng rất bình tĩnh. Bây giờ cô sợ rằng có nhìn thấy Tiêu Lăng lái máy bay chắc cũng không ngạc nhiên nổi. Tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ nổi lên nhờ ngành địa ốc, nay công ty đã mở rộng trên toàn thế giới, chủ tịch của Hoàn Vũ từ lâu đã là khách thường xuyên trong danh sách người giàu trong nước. Giờ Tiêu Lăng có bê một núi vàng đặt trước mặt cô, cô cũng chẳng bận kinh ngạc nữa.

Chẳng đợi bao lâu, đã có người hầu nhận lấy chiếc vali từ tay của Tiêu Lăng. Tiêu Lăng thì đỡ cô từ từ tiến về phía trước, mặt trời buổi chiều vẫn còn nóng bỏng, như rót lửa lên da thịt người, khiến mọi người cảm thấy lười biếng.

Tô Tố không đừng được, ngáp một cái.

"Vẫn buồn ngủ à?"

"Ừm."

"Đến sân bay mất một tiếng, lát ngồi trên xe em chợp mắt một tý đi."

"Ừm." Tô Tố ngả đầu, không có chút tinh thần nào.

Lên xe xong, Tiêu lăng dỡ bỏ vách ngăn của xe, vỗ vỗ vai cô, "Nằm một lát đi."

Tiêu lăng của hôm nay hình như dịu dàng lạ thường.

Lẽ nào do vẫn cảm thấy có lỗi với cô.

Tô Tố cũng chẳng khách sáo với anh, nằm xuống. Xe đắt tiền cũng có cái tốt, ít nhất cô không còn say xe như trước, không gian trong xe khá lớn, ghế ngồi bằng da xịn, nhiệt độ trong xe cũng vừa thỏai mái, Tô Tố ngả ghế tựa xuống là thành một chiếc sofa tiện nghi, cô ngáp một cái, nằm ngả người xuống, chẳng bao lâu đã ngủ mất, đợi cho hơi thở của cô đều đặn dần, Tiêu lăng mới khẽ khàng mở lại vách ngăn.

"Chủ tịch…"

"Đi chậm thôi."

"Thưa vâng." Tiểu Trần lập tức giảm tốc.

Tiêu lăng nhìn hàng cây hai bên đường dần lùi về sau, lại nhìn Tô Tố đang ngủ say, khóe miệng chợt thoáng qua một nụ cười hiên, tốc độ thế này chắc không kịp đến sân bay đâu nhỉ.

Ha… càng chậm càng tốt.

Làm sao mà anh lại muốn cô đến một nơi xa xôi nào đó, lại đi một mạch 5,6 ngày mới về, anh bây giờ không muốn xa cô một phút.

Cho nên, người đi đường đều có thể nhìn thấy một chiếc Bentley bóng nhoáng đi với tốc độ rùa bò, một chiếc xe máy điện vượt qua xe của họ, người chủ xe không nhịn được,quay lại chỉ ngón giữa!

…

Quãng đường một tiếng, Tiêu Lăng khiến đi một tiếng rưỡi mới đến sân bay.

Vừa đến sân bay, đồng hồ đã chỉ ba giờ rưỡi chiều, còn mười lăm phút nữa là máy bay cất cánh.

"Chủ tịch… có cần gọi cô Tô dậy không?"

Tiêu Lăng quăng ngay cho Tiểu trần một cái nhìn sắc nhọn, anh rụt đầu lại không nói gì nữa.

Thôi được, hóa ra chủ tịch toan tính chuyện này.

Tô Tố bị chuông điện thoại réo dậy, cô quờ tay bắt lấy điện thoại, bên cạnh cô, Tiêu Lăng đang đau đầu nhìn chiếc điện thoại, anh nhìn cô quá chăm chú, đến độ quên tắt điện thoại đi!

Thất sách!

"A lô, tôi là Tô Tố…" Tô Tố vừa ngủ dậy, giọng vẫn chưa tỉnh hẳn.

Đầu bên kia điện thoại là giọng khó chịu của Phạm Lãi, "Tô Tố, mấy giờ rồi, cô rốt cuộc đã đến sân bay chưa, tôi và Trần Kiêu đều đang đợi cô ở phòng chờ đây rồi, nhanh lên, còn mười phút nữa là máy bay cất cánh rồi!"

Sân bay?

Tô Tố lập tức giật bắn mình, cô đứng phắt dậy, đầu đập mạnh vào nóc xe, cô xuýt miệng đau đớn, nhìn ra ngoài cửa xe, nhanh chóng trả lời, "Vâng vâng vâng, tôi đến sân bay rồi ạ, lập tức vào phòng chờ ngay đây, tôi đi check in đã, tôi sẽ đến ngay đây."

Vừa cúp máy, Tô Tố xoa xoa chỗ đau, ánh mắt giận dữ nhìn Tiêu Lăng, "Sao anh không gọi em dậy!"

"Anh thấy em ngủ ngon quá, không nhẫn tâm."

"A a a, đồ khốn, Tiêu Lăng nếu như tôi không kịp máy bay, chắc chắn tôi sẽ thù anh." Cô cuống cuồng vất điện thoại vào túi xách, nhanh chóng xuống xe.

Tay vừa chạm vào tay nắm cửa, cô đã bị Tiêu Lăng kéo giật lại, Tô Tố quá vội, cô vung tay anh ra, "Anh còn muốn gì nữa, tôi đang rất vội!"

"Anh cần dặn em cái này."

"Nói nhanh đi!"

Tiêu Lăng thấy cô không buồn nghe nữa, mặt sầm xuống, "Vội cái gì, em rất muốn mau chóng rời đi đúng không!"

Người này…

Sao lại là cô muốn mau chóng rời đi, cô đang rất vội!

"Còn có không đến mười phút nữa thôi…"

"Tiểu Trần, thông báo nhân viên phi trường, bảo họ tạm dừng chuyến bay đi Trương Gia Giới.!"

"Vâng, chủ tịch."

Tiểu Trần đẩy cửa ra ngoài, gọi điện thoại.

"Hử?" Tô Tố xững người, không kịp phản ứng gì.

Tiểu Trần quay lại khá nhanh, anh cất điện thoại, "Sắp xếp xong rồi ạ."

"Bây giờ có thể nghe anh nói được chưa?"

Tô Tố thở dài, "Anh nói đi."

“Lần này em đi cùng Phạm Lãi và Trần Kiêu đến Trương Gia Giới đúng không?”

“Đúng.’

Trần Kiêu…

Tiêu Lăng cau mày, “Sao em không nói trước với anh?”

Anh vẫn cứ tưởng cô đi một mình đến Trương Gia Giới, hoặc cùng lắm là đi cùng Phạm Lãi. Trần Kiêu thì đi theo làm gì cơ chứ!

“Đại ca, đại gia! Chúng em đi đóng phim, đương nhiên phải có đạo diễn đi cùng, không chỉ có Trần Kiêu, còn có Đường Sảng, còn bao nhiêu diễn viên khác đi cùng. Mặt anh bị sao vậy? Em và Trần Kiêu là quan hệ đồng nghiệp bình thường, giữa bọ em còn không lưu số điện thoại, thuần khiết đến nỗi không thể thuần khiết hơn!”

“Em nghĩ thế không có nghĩa người khác cũng thế.”

Không phải anh nhỏ nhen, Tô Tố người phụ nữ này đi đến đâu cũng là điểm sáng, chỉ cần là đàn ông thì kiểu gì cũng động lòng với cô, cô là tiểu yêu tinh, chỉ cần một động tác, một ánh mắt là sẽ móc được linh hồn của bất cứ anh chàng nào. Cái tên Trần Kiêu kia đã làm việc với cô hơn tháng nay, nói không có hứng thú với cô, anh mới không tin.

“Nói chung em tránh xa tên Trần Kiêu ra, không đúng, em phải tránh xa tất cả đàn ông trong đoàn làm phim ra.”

Tô Tố giận đến trợn cả mắt, “Thế có cần tôi tránh xa cả đạo diễn không?”

Tiêu Lăng nghĩ một hồi, “Nếu không có việc gì, cũng cứ tránh xa ra.”

Cô uất lên.

Tiêu Lăng như không để ý thấy, tiếp tục căn dặn Tiểu Trần, “đổi vé của Tô Tố thành vé hạng nhất!”

“Vâng, thưa chủ tịch.”

Tô Tố cạn lời, “Em không muốn ngồi vé hạng nhất, vé máy bay là đạo diễn đặt đồng loạt, làm sao mà một mình em khác biệt được.”

“Phạm Lãi nhỏ nhen như thế từ lúc nào vậy, Tiểu Trần, đổi vé lại cho cả đoàn thành vé hạng nhất, công ty trả tiền.”

“Vâng, thưa chủ tịch.”

Tô Tố, “…”

Đây không phải vấn đề được không.

“Lúc nãy anh nói gì với em, đã nhớ chưa?”

Tô Tố quắc mắt, “Không nhớ! Tại sao em phải tránh xa người khác giới, em cây ngay không sợ chết đứng, em tự biết giữ gìn bản thân, anh dựa vào cái gì mà lấy đi quyền tự do của em!”

“Dựa vào… anh sẽ ghen đấy!”

130. Chương 130

“Dựa vào… anh sẽ ghen!”

Ngồi trên máy bay, đầu óc cô còn vang vọng lời nói cùng gương mặt nghiêm túc của Tiêu Lăng lúc ấy.

Mặt cô đỏ bừng, lồng ngực như có một chú thỏ đang nhảy nhót bên trong vậy.

Người như Tiêu Lăng…

Lại cũng biết ghen.

Tay cô ôm lấy trái tim đang đập loạn, mắt cười đến tít lại.

…

Phía bên kia, Tiêu Lăng lại không được vui vẻ như vậy.

“Chủ tịch, chúng ta về chứ?”

“Đến công ty.”

Tiểu Trần lái xe, không nói gì.

Trên đường đến công ty, cứ nghĩ chuyện Tô Tố phải ở trong miệng cọp mấy ngày liền, trán anh lại cau lại, nổi gân xanh.

Trong xe tràn ngập không khí căng thẳng.

Tiểu Trần vừa lái xe, vừa để ý đến Tiêu Lăng, “Chủ tịch…”

“Nói!”

“Khi nãy bên nhà tổ có gọi đến, lão gia nói cậu chủ khi nào rảnh rỗi dẫn cô Tô về thăm nhà.”

Tiêu Lăng cau mày, “Không về!”

Anh với cô vừa mới bắt đầu, anh không muốn để ông nội can dự vào, đợi khi nào tình cảm hai người vững chắc hơn, anh cũng chẳng phản đối cô gặp ông, những bây giờ vẫn chưa được.

Lão gia bình thường rất vui vẻ, nhưng suy nghĩ vẫn là của thế hệ trước, ông không thích nhất là loại người hay giả tạo, theo ông thì mấy diễn viên chẳng khác gì với mấy đứa giả tạo.

Lúc trước Tiêu Diệp Lạc dấn thân vào làng giải trí, ông đã cật lực phản đối, Diệp Lạc tự theo ý bản thân, vẫn quyết định vào showbiz, nên lúc đó ông nội đã buông ra thông cáo, nếu vào giới giải trí thì đừng có nói là cháu của ông.

Nếu để ông biết Tô Tố cũng là diễn viên, ông mà không ngăn cản quan hệ của hai người mới là lạ!

Khi trước, chị họ biết được cô là diễn viên, Tiêu Lăng đã phải dùng một bộ trang điểm siêu cao cấp mới bịt được mồm của chị.

Nghĩ đến chuyện này, Tiêu Lăng cảm thấy đau dầu.

Cảm nghĩ của bố mẹ, anh có thể không để ý đến, nhưng ông nội thì không được. Một tay ông chăm sóc dưỡng dục anh, ông đã lao tâm khổ tứ vì anh biết bao, bây giờ sức khỏe cũng không được như xưa, nhỡ đâu bực quá hóa chuyện thì sao?

“Vậy… phía lão gia phải trả lời thế nào ạ?”

“Cứ nói chưa đến lúc, Khi chúng tôi có một mối quan hệ ổn định, hẵng tự khắc đưa cô ấy đến gặp ông nội.”

“Vâng, vậy lát nữa tôi sẽ hồi đáp lại phía nhà tổ.”

Tiêu Lăng gật gật đầu.

Anh gần như có thể tưởng tượng biểu cảm của ông nội, chắc chắn ông nghĩ rằng anh vẫn đang khổ tâm tán tỉnh Tô Tố kìa, có khi lại đang vui trên nỗi đau người khác.

Tiêu Lăng lắc lắc đầu, rút ra laptop sẵn trên xe, bắt đàu giải quyết công việc.

Sáng nay, lúc 9 giờ đáng nhẽ có một buổi meetting online, bị anh hoãn lại đến 4 giờ chiều, bây giờ khi đã rảnh rang, anh muốn giải quyết cho xong.

Khi làm việc, anh lại quay lại là Tiêu Lăng uy nghiêm, lạnh lùng, tốc độ biến đổi thái độ của anh làm Tiểu Trần tặc lưỡi.

Quản gia của nhà tổ, Lão Trần là bố của Tiểu Trần, anh cũng coi như lớn lên cùng Tiêu Lăng, chẳng qua anh mới được điều về làm việc cho chủ tịch cách đây không lâu, dạo này anh mới phát hiện chủ tịch là một người vô cùng nghiêm nghị, với bất kỳ ai, đều một gương mặt lạnh như tiền, rất kiệm lời, nhưng chỉ cần anh phát lời, thì sẽ áp đảo được mọi người.

Nhưng chỉ khi ở cạnh cô Tô,anh như mới giống với người thường, biết tức giận, biết ghen tuông, lần đầu Tiểu Trần nhìn thấy Tiêu Lăng như vậy, anh gần như chói lòa đôi mắt.

Tiểu Trần lắc lắc đầu, anh thật sự chúc phúc cho quan hệ giữa cô và chủ tịch có được quả ngọt.

…

Hội nghị quốc tế vừa họp được mọt nửa, điện thoại của Tiêu Lăng réo lên, anh liếc nhìn, là thư ký Trương.

Tiêu Lăng cau mày, nói với cấp dưới bên phân công ty tạm dừng đôi phút, bắt lấy cuộc gọi.

Sáng nay anh đã đặc biệt dặn dò thư ký Trương, nếu không có chuyện gì quan trọng, tránh gọi điện cho anh, chắc chắn có chuyện gì không giải quyết được.

“Có chuyện gì?”

“Chủ tịch, lễ tân công ty gọi đến nói có một cô gái tên Tô Huệ đến tìm, nói là có chuyện cần tìm chủ tịch.”

Tô Huệ?

Anh nghĩ một lúc mới nhớ ra Tô Huệ là ai.

Tiêu Lăng cau mày, gằn giọng, "Thư ký Trương, những chuyện như vậy còn đợi tôi dạy sao? Gọi bảo vệ lôi cô ta ra ngoài!"

Trương Lệ đến bây giờ còn không biết nặng nhẹ, anh là ai mà ai đến nói muốn gặp đều gặp được! Nếu thế thì anh chết lâu rồi… mệt quá chết!

Hơn nữa, không cần hỏi anh cũng biết ý đồ của Tô Huệ khi đến tìm.

Chỉ có thể là đến xin anh bỏ qua cho nhà họ, anh nhớ lại câu nói của Tô Tố, "Hy vọng từ nhỏ là được ăn no mặc ấm" Tiêu Lăng lại càng khó chịu, anh không đuổi cùng diệt tận là phúc đức cho cả nhà họ rồi!

"Chủ tịch, Tô Huệ nói có chuyện liên quan đến cô Tô…"

Đây cũng là cái làm cho thư ký Trương khó xử, bây giờ Tô Tố trong tim chủ tịch quan trọng đến đâu, cô là người rõ hơn cả, chuyện liên quan đến cô Tô, cô có thế nào cũng không dám qua loa.

Tiêu Lăng giụt tay định tắt điện thoại.

Liên quan đến Tô Tố?

Anh chững lại vài giây, "Cô ta nói gì?"

"Tôi cũng hỏi rồi, cô Tô Huệ nói chủ tịch không đến gặp sẽ không nói, cô ấy còn bảo, nếu chủ tịch không nghe cô ấy nói thì sẽ hối hận…"

Uy hiếp anh?

Gan to quá đấy!

Tiêu Lăng đóng máy tính, cười nhếch mép, anh muốn xem xem Tô Huệ này định giở trò gì!

"Giữ cô ta lại đã, tôi sẽ đến ngay bây giờ." Nói xong anh cúp máy, dặn dò Tiểu Trần, "Lái nhanh lên!"

Tiểu Trần đáp một tiếng, đạp chân ga, mấy chốc xe đã tăng tốc lao nhanh về phía trước.

…

Nửa tiếng sau.

Trong phòng chủ tịch của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, Tiêu Lăng ngồi trên ghế tựa màu đen sau bàn làm việc, lạnh lùng nhìn Tô Huệ đang ngoáy ngó bất an, “Cô muốn nói gì?”

Tô Huệ nhìn Tiêu Lăng, cả người cô ngây ra.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Tiêu Lăng bằng da bằng thịt, anh đẹp hơn trên báo biết bao nhiêu, lại… uy nghiêm hơn biết bao nhiêu.

Tô Huệ dưới áp lực của anh, cô đến hít thở cũng thấy khó khăn.

Cô mới đầu chỉ biết Tiêu Lăng là chủ tịch của truyền thông Tinh Quang, mới hai hôm trước cô mới biết anh còn là chủ tịch của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ.

Trẻ trung, tuấn tú lại nhiều tiền, thân phận quyền quý lại có quyền lực ngút trời!

Cứ nghĩ đến Tô Tố quyến rũ được người đàn ông hoàn hảo đến vậy, cô ta lại thấy uất hận.

“Tiêu thiếu gia… lần này tôi đến là để nói với ngài một bí mật của Tô Tố!”

Tiêu Lăng thong thả tựa người về sau, ngón tay anh chậm chạp, pha chút tiết tấu, gõ nhẹ lên mặt bàn. Thần thái khá thư thả, “Nói đi.”

Tô Huệ lấy một hơi, đưa tay bóp mạnh vào đùi mình, sau mới dám nhìn vào mắt Tiêu Lăng, “Tiêu thiếu gia, trước khi tôi nói ra bí mật này, tôi mong ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho gia đình tôi một con đường.”

“Cô đang đặt điều kiện với tôi?”

“Đúng vậy!”

Tiêu Lăng cười nhạt, “Cô cảm thấy cô có tư cách đặt điều kiện với tôi không! Muốn nói thì nói, không nói thì cút!”

Tô Huệ mặt trắng bệch.

Lớn đến vậy, cô chưa từng trải qua nỗi nhục nào như thế, cô ta ấn lấy lòng bàn tay, cố giấu đi cảm giác bị sỉ nhục cho đỡ dơ. Ngẩng mặt nhìn vào Tiêu Lăng. "Tiêu thiếu gia, tôi đảm bảo câu chuyện của tôi đáng giá ngài giơ cao đánh khẽ một lần."

"Tôi nói lại lần nữa, cô không có tư cách đặt điều kiện với tôi!" Tiêu Lăng nói nhẹ, "Thư ký Trương, tiễn khách!"

Thư ký Trương mở cửa bước vào, làm tư thế" mời", "Cô Tô Huệ, mời."

"Tiêu thiếu gia, ngài không nghe tôi chắc chắn phải hối hận đấy."

Tiêu Lăng cũng mệt mỏi phải nghe cô ta nói rồi, "Thư ký Trương!"

"Vâng, tôi đi mời bảo vệ ngay đây!"

Thư ký Trương gọi một cuộc điện thoại, không đến năm phút sau, cửa phòng chủ tịch mở ra, xuất hiện hai người đàn ông mình mặc sắc phục và cảnh côn.

Hai người bảo vệ mỗi người một bên tay, định lôi cô ra ngoài.

Tô Huệ bám chặt lấy cánh cửa phòng làm việc, hét vội vào trong, "Tiêu Lăng, anh tưởng Tô Tố là một đóa hoa ly tinh khiết sao? Tôi nói cho anh biết, 5 năm trước cô ta đã từng bị cưỡng hiếp!"

131. Chương 131

Thư ký Trương đột nhiên khựng lại

Tô Tố đã từng bị người khác cưỡng bức?Cô quay ra nhìn sắc mặt của chủ tịch,nhưng trái với dự đoán là không thấy nét mặt thịnh nộ của chủ tịch,anh ấy chỉ là sắc mặt trầm tư.Nhưng người hiểu anh ấy đều biết,đây chính là sự bắt đầu của một cơn giông tố.

Thư ký Trương đề phòng lùi ra sau hai bước.

Tiêu Lăng vẫy tay,hai người bảo vệ đang kẹp chạt Tô Huệ liền buông ra.

Tô Huệ như sợ rằng Tiêu Lăng không cho cô ta cơ hội được mở lời,ngay lập tức nói một loạt"Tiêu thiếu gia,tôi không hề lừa anh,anh cũng đã bên cạnh Tô Tố một thời gian rồi,anh chắc cũng biết cô ấy không còn là**nữa phải không?Tô Tố cô ta từ nhỏ đã không đứng đắn,năm năm trước sớm đã bị người ta cưỡng hiếp

rồi.Cô ta…”

“Làm sao cô biết?”Tiêu Lăng đột nhiên cắt đứt lời Tô Huệ.

Năm năm trước Tô Tố đã từng bị cưỡng bức anh đương nhiên biết,người đó chẳng ai khắc đó chính là anh Tiêu Lăng!

Nhưng chuyện thường tình mà nói bị người khác cưỡng bức chẳng ai lại khua trống thổi kèn cho thiên hạ biết cả.Tô Tố đâu có bị ngốc.Tô Huệ với cô ấy tình cảm không tốt,cô ất không thể nào lại đem chuyện này nói cho Tô Huệ.

Do vậy như thế này… làm sao mà cô ta lại biết được?

Tiêu Lăng nhìn Tô Huệ ánh mắt sắc lại

Tô Huệ bỗng cảm thấy sợ hãi.

Trước kia khi Tô Tố bị người khác cưỡng bức cũng là một tay do cô ta sắp xếp cả,làm sao mà cô ta lại không biết được?Trước anh mắt của Tiêu Lăng,cô ta thấy hoảng loạn không che giấu nổi.

Lẽ nào Tiêu Lăng biết rồi sao?

Không Không không,chuyện năm đó ngoài Tô Tố ra căn bản là không có người nào biết được,Tô Tố không thể đem chuyện này ra nói với Tiêu Lăng được.

Nghĩ như vậy,cô ta ngay lập tức giảm nỗi sợ lại.Tô Tố đã từng cảnh cáo cô ta không được đem chuyện này nói ra,nếu không sẽ báo cảnh sát bắt cô ta,nhưng bây giờ cô ta cũng không thể quản nhiều chuyện như thế được.Công Ty của gia đình cũng chỉ vì chuyện của Tô Tố mà trực tiếp phá sản,mà nợ một đống tiền ở bên ngoài.

Công ty quản lý của cô ta cũng cắt đứt hợp đồng với cô ta.Ở trên mạng tin tức tiêu cực về cô ta đầy rợp trời đội đất.Bây giờ cô ta đang làm đại diện của hai Chương trình quảng cáo cũng muốn cắt hợp đồng với cô ta,mà lại còn yêu cầu bồi thường!Những năm này cô ta trong lĩnh vực giải tri mặc dù chỉ thuộc diễn viên hạng ba,nhưng cũng kiếm được một chút tiền.Nhưng lúc bình thường cô ta tiêu xài hoang phí quá,trong tay cơ bản là không có chút tiết kiệm nào.Sau khi gia đình phá sản,mẹ của cô ta đã lấy toàn bộ những bộ trang sức vàng bạc có gía trị,ngay cả túi,giầy dép hàng hiệu của cô ta cũng bị họ bán sạch.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi,tiền trước kia vay ngân hàng,ngân hàng đòi không được liền khống chế thu hồi căn biệt thự của gia đình họ.

Hiện tại cả gia đình đang chen chúc trong một cảm họ cũ nát ở một tiểu khu tại thành phố a,cần cần kiệm

càng nhiều càng tốt.

Tô Huệ cô ta có bao giờ phải chịu cảnh như thế này,cho dù Tô Tố có báo cảnh sát bắt cô ta cô ta cũng không sợ.Ôm theo cái hy vọng cuối cùng,qua cầu rút ván đến tìm Tiêu Lăng,tốt nhất mong có thể làm cho Tiêu Lăng anh bỏ qua cho gia đình nhà bọn họ,còn nếu không được... thế thì cô ta cũng muốn đem hết chuyện trước khi của Tô Tố nói ra,hủy luôn cuộc sống hiện tại của cô ấy!

Dựa vào cái gì mà khi gia đình nhà cô ta rơi vào tận cùng bụi đất,cô ấy lại vẫn có thể sống cuộc sống hạnh phúc viên mãn cơ chứ?

"Đương nhiên tôi biết"Tô Huệ ngước lên,mặt chấn tĩng"Tôi là chị của cô ta,khi đó cô ta đem cái thân khốn khổ ấy về nhà,tôi biết cô ta đã xảy ra chuyện gì.Tiêu thiếu gia,anh nghĩ rằng Tô Tố là một con chim ngoan sao?Cô ta từ nhỏ đã không an phận,mới học cấp hai cô ta đã**cùng lớp trưởng của lớp,đến khi vào được học viện điện ảnh cô ta càng không cần danh dự đi tới đâu cũng dụ dỗ chèo kéo.Không tin anh cứ đi đến học viện điện ảnh mà dò hoti.Chì cần dò hỏi là anh sẽ biết ngay cô ta là hạng người gì."

"Thật không?"Nét mặt Tiêu Lăng không quan tâm,phẩy tay,hai người bảo vệ đang đứng trước của ngay laajo tức rời khỏi văn phòng.

Thư ký Trương có chút lưỡng lự,không biết nên đi hay nên ở lại.

Khi cô quyết định định rời đi thì Tô Huệ lại bắt đầu nói.Thư ký Trương hận chết cô ta luôn,tự thầm trách mình lẽ ra không nên để cô ta vào.

Việc cá nhân của chủ tịch,mà nhất là việc mất mặt của cá nhân,nghe nhiều quá đối với cô không có lợi ích tốt gì.

"Đương nhiên rồi.Các mối quan hệ của Tô Tố ở trườngđược phân làm hai phe,phía con gái đều rất ghét cô ta,nhưng phía con trai lại cho cô ta là hoa khôi của trường.Thực ra cơ bản là vì cô ta quá lẳng lơ,quá biết cách***người khác,cho nên đám con trai mới có thể chết mê chết mệt cô ta như vậy!"

Tô Huệ không sợ Tiêu Lăng đi dò hỏi,Tô Tố ở trường vốn dĩ bình luận không được tốt,bọn con gái đều rất ghét cô ấy.

Ai bảo cô ta lại có một gương mặt hồ ly tinh như vậy!

Tô Huệ ánh mắt tràn ngập căm hận,cô ta không tin sau nghe những điều này,Tiêu Lăng vẫn còn có thể đối xử tốt với Tô Tố!

"Cô muốn nói là những điều này?"

Tô Huệ đắc ý cười không ngậm được miệng,lẽ nào những điều này không đủ làm cho anh nhìn rõ con người Tô Tố sao?

"Tiêu thiếu gia,ngài không tin tôi,Tô Tố thật sự đã từng bị người ta cưỡng hiếp!"

"Thế thì đã làm sao?"

Tiêu Lăng cười nhạt,đối với những lời mà Tô Huệ nói nửa chữ anh cũng không tin.Năm năm trước ở tại trong phòng khách sạnmàu đỏ tươi ở trên ga giường anh vẫn nhớ rõ ràng.Cuộc tái ngộ của năm năm sau,hôn ngay cả đổi hơi như thế nào cũng còn không biết,làm sao lại có thể biết người khác!

Chỉ là bây giờ anh đã có thể mười phần chắc chắn,năm năm trước Tô Tố đã bị cái người phụ nữ ngay trước mắt hãm hại.

Năm năm trước Tô Tố chạy đến phòng khách sạn của anh anh đã cảm thấy có gì đó không đúng,rất rõ ràng là bị người khác cho uống thuốc.Nhưng khách sạnTân Hải không phải là nơi vui chơi,căn bản không thể nào có thuốc vớ vẩn nào.Cho nên rất rõ ràng là có người hãm hại cô ấy.Hẹn cô ấy tới ăn cơm ở khách sạn,nên sau đó mới có thể phát sinh ra những việc này.

Cho dù người cưỡng bức Tô Tố không phải là anh mà là người khác.Trong thâm tâm Tô Tố cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu,chỉ cần anh đã để Tô Tố ở trong tim rồi,anh sẽ nghĩ mọi cách giết chết cái tên nào đã làm tổn thương Tô Tố,càng yêu thương cô nhiều hơn.

Người bị tổn thương mới là người bị hại,ai cũng không thể nói bất kỳ đạo đức luân lý nào lên cô ấy!

Tiêu Lăng nhìn Tô Huệ đang không dám tin kia,âm điệu bình thản nhưng chấn tĩnh"cho là cô ấy đã bị cưỡng bức thì đã làm sao! Tôi cần không phải là quá khứ của cô ấy,mà là tương lai của cô ấy!"

Câu này được nói ra không chỉ là Tô Huệ,ngay cả thư ký Trương cũng không ngờ được,

Woa… chỉ tịch tâm rất lớn.

Tô Huệ càng thêm uất hận Tô Tố

Dựa vào cái gì mà tất cả những việc tốt đẹp trên thế giới này đều dành cho Tô Tố.Cái người đàn ông đắt giá như Tiêu Lăng đây… sao lại có thể đón nhận một người phụ nữ không sạch sẽ như thế!

Tại sao!

Tại sao tất cả đàn ông lại đối xử tốt với Tô Tố như vật!

Tô Huệ mắt đỏ lừ.

Tiêu Lăng đối với Tô Huệ chỉ cảm thấy rất căm ghét.

Gia đình nhà họ như thế này đối xử với Tô Tố,cô đều không có dự tính đuổi nghèo ép đánh.Tô Huệ bọn họ lại ganh ghét không muốn thấycô ấy sống một cuốc sống bình thường.

Nhất định phải kéo cô ấy xuống tận cùng của địa ngục

Anh vốn vẫn cảm thất trừng phạt gia đình nhà họ Tô quá nhẹ.bây giờ Tô Huệ lại dám tìm đến cửa,vậy thì đừng trách anh đả lạc thủy cẩu!

"Thư ký Trương,nói cho cục trưởngTrần một tiếng,nói là ở đây có người tới làm loạn,để ông ấy cho vài người tới đây đem người phụ nữ này về trụ sở dạy dỗ dạy dỗ"

Thư ký Trương ngay lập tức gật đầu"Vâng thư chủ tịch,tôi đi làm ngay đây ạ."

"Nhân tiện lôi người này ra ngoài!"Tiêu Lăng đã không còn muốn để ý tới Tô Huệ nữa.

"Bây giờ tôi sẽ gọi ngay cho bảo vệ!"

Bảo vệ đâu có đi đâu xa,ở ngay phía bên ngoài của đợi.Thư ký Trương đập đập tay gọi hai người đó quay lại văn phòng"đưa người đi!"

"Các người không được làm thế…"Tô Huệ bị kẹp chặt khống chế lôi ra ngoài,mắt cô ta đỏ lừ dùng hết sức gào thét"Tiêu Lăng,anh không quan tâm Tô Huệ bị cưỡng bức,lẽ nào anh cũng không quan tâm cô ta có hai đứa con hay sao!"

132. Chương 132

Tiêu Lăng đứng phát dậy khỏi ghế,sắc mặt cuối cùng cũng thay đổi!

Tô Tố đã từng sinh con.

Lại còn sinh hai đứa con.

Điều này không thể!

Không có mệnh lệnh của Tiêu Lăng,hai bảo vệ cũng không dám hành động,đứng yên.Tô Huệ nhân cơ hội đẩy tay hai cảnh vệ đang giữ chặt cô ta,dùng lực bám chặt vào bàn làm việc,sợ hãi lại bị lôi ra ngoài.

"Cô nói cái gì mà con cái?"

Tô Huệ da mặt bắt đầu giãn ra,trong tâm không nhịn nổi sự đắc ý.

Cô ta biết ngay Tô Tố không thể đem chuyên con nói cho người khác biết,cô ấy giấu chuyện con cái để hẹn hò với Tiêu Lăng.Cô ta căn bản là lừa đảo từ đầu tới cuối!

Cô ta lại làm lộ cái bộ mặt thật của cô ấy,để cho mọi người đều biết rõ cô ấy!

"Năm năm trước Tô Tố bị cưỡng bức nên có thai,đến lúc phát hiện ra cũng đã hơn ba tháng rồi.Bố mẹ đưa cô ta đi phá thai,cô ta đánh chết cũng không chịu đi.Nhất định cứng đầu để sinh con củakẻ *** cô ta.Cái tên cặn bã ấy vận mệnh cũng tốt,sinh ra một đôi long phượng.HaHa,thiếu gia Tiêu,việc này anh chắc chặn không biết được phải không.Cô ta đối với hai cái đứatiểu súc sinh ấy còn rất tốt là đằng khác.Trước kia bố mẹ có muốn đưa cô ta tới bên để làm việc,Tô Tố đánh chết cũng không đồng ý,sau đó bố tôi mới dùng quyền bảo hộ hai đứa con để ép cô ta.Cô ta ngay lập tức ngoan ngoãn đi tiếp rượu đàn ông.Cái loại phụ nữ này anh cũng vẫn muốn sao?"

Tiêu Lăng càng nghe mặt càng lạnh đi,anh gầm mặt từ từ ngẩng đầu,ánh mắt tăm tối nhìn thẳng Tô Huệ.

Tô Huệ cảm thấy giật mình,ánh mắt của Tiêu Lăng thật là đáng sợ,nét mặt bình tĩnh,giống như dòng xoáy giữa biển vật,đen tối tới mức có thể hút cả người khác vào đó mãi mãi không thể hồi sinh vậy.

Cô ta nghĩ rằng Tiêu Lăng đang nghi ngờ những gì cô ta nói,vội vã nói thêm"Tôi không lừa anh,Tô Tố thật sự đã sinh một cặp song sinh nam nữ.Lại còn cứ phong cho cô ta là nữ thần.Việc cô ta có con cũng chỉ có gia đình chúng tôi và bạn thân cô ta An Tiểu Hy."

Nhiệt độ văn phòng từ từ xuống thấp.

Tô Huệ toát mồ hôi lạnh,vẫn cứng đầu nói tiếp"Nếu như anh không tin có thể đi điều tra.Bây giờ Tô Tố đã đưa hai đứa bé đi hoa viên Xuân Giang ở nhờ nhà An Tiểu Hy.Hai đứa tiểu súc sinh ấy còn đang học trường tiểu học tư nhân trong khu đó.Tên của hai đứa con cô ta con trai tên là Tô Cảnh Thụy,con gái tên là Tô Tiểu Thất.Anh có thể thoải mái gọi điện tới trườngđể hỏi,hỏi rồi sẽ biết tôi nói là thật hay là giả…"

Trước anh mắt ngày càng lạnh lùng của Tiêu Lăng,Tô Huệ từ từ nói nhỏ dần.

Anh từng bước từngbước tiến gần về phía Tô Hu.kèm theo đó là toàn sự thù địchtừng bước từng bước ép chặt"Cô,vừa nói cái gì?"

“Tôi… Tôi nói anh có thể đi đến trường để hỏi…”

“Câu trước!”

“Hai đứa con của cô ta có họ có tên,con trai tên là Tô Cảnh Thụy,con gái tên là Tô Tiểu Thất.”

Tiêu Lăng bước chân khựng lại,toàn thân cứng đơ.

Tô Cảnh Thụy.

Tô Tiểu Thất.

Lão gia mới thu nhận cháu nuôi,anh mới thu nhận con trai nuôi và con gái nuôi,thì ra hai đứa trẻ giống anh y hệt lại là con ruột thịt của anh.

Tiêu Lăng nhắm mắt lại,tiếng nói tiếng cười của đôi long phượng cứ thế hiện hữu trước mắt anh.Anh là côn trung sao?hai đứa giống hệt anh khi còn nhỏ,anh gặp chúng đã không kiềm được mà mềm lòng ngay,vậy mà anh một chút nghi ngờ cũng không có!

“Thư ký Trương…”

“Vâng,chủ tịch!”

“Đi điều tra!”Tiêu Lăng mắt đỏ lên,cố gắng kiềm tức giận,từng cây từng chữ phân công“đi đem tất cả những thông tin của Tô Tố trong năm trở lại đây tới đây,từng việc nhỏ nhặt nhất tất cả cũng phải điều tra về đây rõ ràng,ngày hôm nay trước khi trời tối phải đem tất cả tài liệu về đây cho tôi.”

“Vâng,tôi sẽ cử người đi làm ngay.”Thư ký Trương nhân cơ hội nhanh chóng rời khỏi văn phòng.Hai người bảo vệ cũng không phải đồ ngốc,nhân cơ hội nhanh chóng rời đi.Ở bên ngoài gặp phải Tiểu Trần,Tiểu Trần đứng bên ngoài nghe rõ nội dung câu chuyện,nhìn thấy thư ký Trương đi ra,nhanh chóng theo ngay“Thư ký Trương”

“suỳ!”Thư ký Trương kéo vội Tiểu Trần ra xa một chút“Đừng hỏi bất kỳ điều gì.Hãy coi như là không viết chuyện này.”

“Bên phía lão gia có cần thông báo một tiếng hay không ạ.”

Đôi lông mày xinh đẹp của thư ký Trương trở nên cau lại“Tiểu Trần,tôi biết cậu là người của lão Trạch.Ngưng cậu nên biết tính cách của chút tịch,tâm tư của chút tịch hiện tại như thế nào chúng ta đều không rõ.Nếu như tự nhiên đem việc này nói cho lão gia biết,chủ tịch mà điên lên hậu quả ai phải chịu?”

Tiểu Trần thở dài “Tôi biết rồi ”

Thư ký Trương gật gật đầu“Nhanh đi tìm người điều tra thoòng tin về Tối tiểu thư!”

“Vâng!”

…

Trong phòng làm việc.

Tô Huệ nghĩ những gánh nặng trong tâm cuối cùng cũng được đặt xuống rồi.Cô ta nhìn sắc mặt tím ngát của Tiêu Lăng,nhịn đi sự ghen tức dần tiến lại gần Tiêu Lăng“Tô Tố là loại người con gái như vậy,Tiêu thiếu gia anh đừng để bị cô ấy lừa… Tiêu thiếu gia.Tôi biết trước kia anh đều vì Tô Tố mà nhằm vào công ty của bố tôi,là Tô Tố cô ta đối với anh như vây, bây giờ anh biết sự thật về cô ta rồi,mong anh giơ cao đánh khẽ cho chúng tôi một con đường sống có được không?”

Nói xong,cô ta cúi đầu để lô ra cái cổ dài trắng và phía sau lưng.Cô ta túm lấy vạt áo véc của Tiêu Lăng,mặt nũng nịu“Tiêu thiếu gia,chỉ cần anh bỏ qua cho gia đìnhchúng tôi.anh muốn tôi làm gì cũng được…”

Tô Huệ hôm nay là có chuẩn bị trước khi tới

Trước khi cô ta rời khỏi cửa đã cố tình mặc chiếc váy sexy nhất,một nửa lộ rõ váy bó sát,váy có thể làm cho thân hình chữ S đẹp đẽ của cô ta được lộ rõ,mà lại còn xẻ có thể nhìn tháy đoi chan trắng dài thon thả.

Tô Huệ đói với hình thể của mình rất có tự tin.

Dung mạo của cô ta có khả năng so sánh không thể bằng Tô Tố,nhưng thân hình vàchắc chăn là hơn đứt Tô Tố.Tô Tố thân hình đẹp nhưng giống như một một hạt lúa mạch,nhưng cô ta… sớm đã già dặn rồi,cô ta tin,chỉ cần có thể trèo lên Tiêu Lăng,Tiêu Lăng sẽ hiểu ai sẽ có thể làm cho anh trên**vui vẻ.

Tô Huệ đợi nửa ngày cũng Tiêu Lăng cũng không có phản ứng,có chút đỏ mặt nhìn anh một chút.

Lần này nhìn,làm cho cô ta toàn thân giống như bị đông cứng

Ánh mắt Tiêu Lăng lạnh lùng nhạo báng giống như đang xem một con hề đang nhảy múa.

Tô Huệ có dám thì thử không xấu hổ quần áo trần truồng đi trên đường xem

“Tiêu thiếu gia…”

“Buông ra!”Giong của Tiêu Lăng không cao không thấp,nhưng cũng đủ làm cho người khác không giám từ chối.

Tô Hiêu hiểu ra vấn đề vội bỏ ngay tay ra khỏi vạt áo véc của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng cười lạnh lùng,cởi áo véc ra.Dưới con mắt hào hứng chờ đợi của Tô Huệ,anh dùng lực ném,cái áo khoác đắt tiền được đặt may ở tận bên ITALY bị anh không hề suy nghĩ chút nào ném thẳng vào trong thùngrác!

Nụ cười trên môi Tô Huệ ngay lập tức cứng lại!

“Tiêu thiếu gia…”

“Ai cho cô tự tin vậy,làm cho cô nghĩ có thể trèo lêncủa tôi?”Tiêu lăng nhìn cô ta mặt biến đổi sắc thái,lại một lần nữa cười lạnh“người chỉ dùng chung một chồng Tôi sợ bẩn!”

Tô Huệ như bị tát một cái,nét mặt đỏ như rực lửa.

“Tiêu thiếu gia,cầu xin anh giơ cao đánh khẽ bỏ qua cho gia đình chúng tôi…”

“Cút ra!”

“Tiêu thiếu gia,làm ơn vì tôi đã nói hết sự thật với anh,không để cho anh bịTô Tố lừa nữa,mong anh hãy tha cho gia đình họ Tô…”

“Tôi nói lần cuối cùng,cút ra,không thì… tôi sẽ cho cô biết như thế nào là sống không bằng chết!”

133. Chương 133

Tô Huệ hoảng sợ bỏ chạy.

Tiêu Lăng nắm chặt nắm tay đứng ở trong văn phòng,đem sự việc tương phùng với Tô Tố sau năm năm từng chuyện từng chuyện toàn bộ xâu chuỗi lại.

Cảnh Thụy?

Haha…

Anh cuối cùng cũng tìm ra Cảnh Thụy“bạn trai cũ”luôn miệng của Tô Tố,cùng TôTố ở cùng

Anh không tin Tô Tố không biết anh là bố đẻ của Cảnh Thụy và Tiểu Thất!

đối với anh không quan trọng,nhưng tương phùng sau năm năm anh vẫn một cái nhìn đã có thể nhận ra Tô Tố,nhưng Tô Tố là người*bị hại,nhớ chắc chăn còn rõ hơn anh mới đúng, tại sao cô lại không nhận ra anh.

Nếu như cô biết… Tại sao phải nói dối anh Cảnh Thụy là bạn trai cũ của cô!

Nếu như cô không biết… tại sao hai đứa nhóc lại có thể nhận ông nội là ông nôji!

Nếu như cô không biết… Tại sao Cảnh Thụy và Tiểu Thất gặp anh,miệng đã thốt ra gọi papi!

Tất cả vẻ bềgiống đều giống như cha ruột…

Nếu như không biết cha ruột là ai,thì làm sao mà biết được dáng vẻ!

Nếu như chỉ là ngẫu nhiên anh còn có thể lừa bản thân,tất cả chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.Là rất nhiều sự ngẫu nhiên xảy ra cùng lúc,ai tin được việc gặp mặt này lại là đơn giản như vậy!

Anh lại hoài nghi,hay là sự trùng phùng sau năm năm này ngay từ đầu đã là sự sắp đặt từ trước?Tô Tố giả bộ vô tội sắp xếp tất cả những việc này.Từng bước để anh đi vào sâu.Anh lại còn nghĩ thêm,mỗi lầnanh vướng vào không thể thoát được ra,cô lại càng lạnh lùng thưởng thức anh không biết gì?

Toàn thân phẫn nộ không tìm được thứ phát tiết,anh quay người,dùng chân đạp bàn làm việc.

“ầm——”

Bàn làm việc bị anh đạp thẳng đổ rầm xuống,đò vật trên bàn bị rơi xuống vỡ vương vãi tùg tóe.Tiêu Lăng vẫn tức giận không nguôi,đem tất cả mọi thức trong văn phòng ra ném,mojii thứ bể nát vụn vỡ vương vãi.

Ở bên ngoài phòng làm việc,thư ký Trương chặn hết tất cả mọi người lại,nghe thấy âm thanh từ bên trong phát ra tiếng đồ vật vụn vỡ“choang choang ầm bốp bốp”,thật sự cảm thấy rất kinh ngạc

Lần đầu tiên cô thấy chủ tịch không kiềm chế được như vậy.

Trong văn phòng cuối cùng Tiêu Lăng cũng đã đạp phá hết toàn bộ đồ,Văn phòng rộng rãi bỗng chốc biến thành một mớ hỗn độn.Tiêu Lăng phát tiết xong,mệt mỏi ngồi xuống vật nguyên vẹn cuối cùng là chiếc safa.

“Tiêu Lăng à Tiêu Lăng,Mày cuối cùng cũng có ngày như thế này!”

Bị một người phụ nữ điều khiển trong lòng bàn tay.Nếu như trước kia,ai dám như thế này giỡn mặt với anh,chắc chắn anh sẽ làm cho người đó phải thấy hối hận một đời,nhưng đối tượng là Tô Tố…

Là Tô Tố!

Anh phát hiện anh cơ bản không biết phải đối với cô như thế nào!

…

Sắc trời cũng bắt đầu ảm đạm hẳn đi,Thành phố a oi nồm nguyên cả một ngày cuối cùng cũng bắt đầu mưa xuống rồi.Mây mù từng tầng từng tầng ép xuống,từng hạt mưa nặng hạt lốp bốp đập vào của kính,làm cho con người càng ức chế.

Tiêu Lăng ngồi trên ghế,nhưng cứng đờ như một bức tượng.

Bảy giờ tối

Cửa phòng làm việc lại lần nữa bị gõ.

“Vào đi!”

Tiểu Trần trên tay cầm một tập dày dữ liệu,coi như không thấy căn phòng lộn xộn.đi tới trước mặt Tiêu Lăng nhanh chóng đưa tập dữ liệu cho anh“Đây là tất cả những dữ liệu Tii tiểu thư từ khi ba tuổi đến bây giờ.”

Sau hai tiếng trầm tĩnh lại,Tiêu Lăng đã bắt đầu hồi phục trạng thái,chỉ có môi là mím chặt,lông mày càng cau lại hơn.Nhận dữ liệu từ tay Tiểu Trần.Tài liệu được niêm phong,dày một cục,anh đặt lên trên gối,một tay cầm ở miệng mở dữ liệu,nhưng một lúc vẫn chưa mở ra.

“Chủ tịch…”

“Nói!”

“Vì thời gian quá gấp rút,có vài việcbí mật không được kỹ càng cho lắm.”

Tiêu lắng cầm trên tay tập tài liệu.trong hai tiếng mà có thể thu về được chừng này là đã rất khó khăn rồi.Anh gật gật đầu“Cậu có thể đi ra rồi.”

Tiểu Trần chầm chầm bước ra ngoài,đóng cửa phòng làm việc.

Phòng làm việc rộng lớn bây giờ chỉ còn lại Tiêu Lăng một mình.Ánh mắt đăm chiêu nhìn vào tập tài liệu.chậm rãi từ từ mở ra.

"Tô Tố đừng làm anh thất vọng!"

Anh mở tập tài liệu,lật từng trang từng trang đọc kỹ về cuộc sinh hoạt của Tô Tố,xem kỹ từng chữ một.thỉnh thoản có vài chỗ thiếu hụt chưa cho anh đáp án.

Mười mấy tờ dữ liệu a4 anh xem hết trong vòng một giờ.Từ lúc bên ngoài cửa sổ đổ mưa lớn dần dần chuyển thành mưa nhỏ anh mới xem hết tập dữ liệu.

Những dữ liệu thuộc về cô rất ít cùng với những gì liên quan đến hai đứa trẻ còn càng ít hơn.Đại đa số chỉ là về sự việc phát sinh khi cố còn đi học ở trường.Trong dữ liệu nóiTô Tố là người con gái tính cách có phần cô đơn.Giong như nhũng gì Tô Huệ nói,cô ở trường nhân duyên vô cùng không tốt.Rõ ràng là học sinh của học viện điện ảnh,nhưng từ trước đến nay không bao giờ nhận vai.Cũng vì điều này mà bị không ít người nói sau lưng cô là sống khép kín và kiêu ngạo.

Người bạn duy nhất của cô là Tiểu Hy!

Dữ liệu không được đầy đủ.

Phía sau cùng của dữ liệu có vài tấm ảnh

Có tấm chụp cô cô đơn một mình ôm sách đi trong trường,có ảnh cô làm thêm ở trong tiệm cafe,tấm cuối cùng…

Tiêu Lăng đầu ngón tay đặt trên tấm ảnh cuối cùng

Tập tài liệu này có tấm ảnh duy nhất chụp chung của Tô Tố,Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

Trong ảnh,Tô Tố đứng ở bên vệ đường,mỗi tay dắt một đứa nhỏ ánh nắng xuyên qua lá cây và tỏa sáng ánh sáng xuống ba người,đẹp như một bức tranh.Tô Tố cũi đầu,hình như đang nói chuyện với hai đứa nhỏ.Nụ cười rất ấm áp,hai đứa nhỏ cũng ngẩng mặt nhỏ xinh nhìn cô,thật dễ thương.

Đây là ảnh của một nhà nhiếp ảnh chụp được,nghe nói bức ảnh này còn nhận được giải thưởng.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng vuốt ve má Tiểu Thất và Cảnh Thụy trên bức ảnh.

Máu mủ ruột thịt là một điều gì đó rất thần kỳ.Anh vốn là người không thích trẻ con,nhưng mới chỉ có nhìn thấy một bức ảnh của bọn họ mà trái tim anh lại thấy thật ấm áp.

Tô Tố!Sao em lại có thể tàn nhãn như vậy.Không nghĩ cho anh,cố ý tước đi quyền làm cha của anh!

Tiêu Lăng không thể nín nhịn sự lừa dói này!

Người mà càng được xem trọng thì càng không thể tha thứ!

Anh đóng dữ liệu lại,Điện thoại"ding——"một tiếng,không cần xem cũng biết người gửi tin nhắn là ai.

Chỉ có người này mới gửi tin nhắn cho anh.

Mở màn hình,tin nhắn hiện ra trước mắt.

"Em đã an toàn đến đoàn làm phim Trương Gia Thế,cứ nói cảnh sắc ở đây rất đặc biệt.Đến nơi thì cũng đã muộn rồi.Bọn em bận rộn gấp rút quá,cái gì cũngkhông nhìn thấy."

Tiêu Lăng mím chặt môi,tắt điện thoại,không trả lời tin nhắn của cô ấy.Ánh mắt của anh lại nghiêm nghị trở lại"thư ký Trương!"

Từ phía bên ngoài cánh cửa được mở ra,thư ký Trương tiến vào"Chủ tịch"

"Gọi điện cho đài Mango,để cho An Tiểu Hy hôm nay làm thêm giờ!"

Thư ký Trương dù không hiểu tình hình hiện tại,nhưng cũng không dám hỏi nhiều"Vâng ạ."

"Để cho Tiểu Trần lái xe,chuẩn bị đi hoa viên Xuân Giang!"

Thư ký Trương đơ người

Cô biết hoa viên Xuân Giang là nơi ở của hai người An Tiểu Hy và Tô tiểu thư,Tô tiểu thư đi tới đoàn làm phim Trương Gia Thế,An tiểu thư làm thêm giờ,vậy chủ tịch là muốn đi... tìm hai đứa nhỏ của Tô tiểu thư?

Chắc chắn là không định đem hai đứa bé bắt đi chứ?

Mặc dù thư ký Trương đối với việc Tô Tố lừa dối chủ tịch cũng không đồng ý với điều đó,nhưng hai đứa trẻ vô tội.Cô cũng sợ chủ tịch vì kích động mà ra tay với hai đứa nhỏ

“Chủ tịch,hay là anh đợi Tô tiểu thư trở về anh cùng Tô tiểu thư đàm phán.hai đứa nhỏ đó mới bốn tuổi…”

Tiêu lăng lạnh lùng “Đừng nhắc tới cô ấy!”

Bây giờ anh không muốn nghe thấy tên của Tô Tố!

134. Chương 134

Trương Gia Giới là vườn rừng quốc gia đầu tiên, tổng diện tích công viên đạt đến 4810Ha, bao gồm hơn 3000 đỉnh, thung lũng giữa các đỉnh núi, con suối chảy róc rách, cây cối um tùm xum xuê, có “ba ngàn đỉnh núi, tám trăm tơ lụa” như chốn thần tiên.

Đoàn phim đều đặt lều tại bên cạnh của dòng suối, vị khoảng cách xa trung tâm thành phố nên đoàn phim đã ở lại bên dòng suối.

Thiết lập trại, tất cả các nhân viên đều có lều ở đây, nơi này khá đơn giản.

Trong thành phố mưa lớn nhưng ở đây thì bầu trời đầy sao.

Tô Tố và Phạm Lãi đợi người đến thì đã là 9 giờ tối rồi, lửa được thắp sáng tại trại và các bóng đèn được thắp sáng bởi máy phát điện. Mùa hè có quá nhiều côn trùng khi đặt đèn ở đó thu hút rất nhiều sâu và một số côn trùng không biết tên.

Đường Sảng nhìn thấy bối cảnh này thì lập tức không hứng thú, “Đạo diễn, chúng ta hôm nay phải ở đây sao? Đây là vực núi sâu thẩm, không phải nơi dành cho con người sống.

Phó đạo diễn nghe thấy liền không hài lòng.

Anh ta đem đạo cụ và những nhân viên đoàn khác đến sớm hơn vài ngày so với Tô Tố và Phạm Lãi, xây dựng xong những nơi cần làm. Họ đã sống ở đây vài ngày rồi, chẳng lẽ họ không phải là người?

Nét mặt phó đạo diễn lúc ấy trở nên không tốt.

Phạm Lãi vỗ nhẹ vai cô ta, quay đầu nói với Đường Sảng, “Tiểu Đường à, ở đây tất nhiên là không bằng với khách sạn 5 sao, lúc đến thì cô cũng đã thấy rồi, ở đây xe cũng không dễ lái, chỉ đi bộ vào thôi thì đã tốn 1,2 tiếng đồng hồ rồi. Nếu muốn ở khách sạn thì phải đi đi về về như vậy quá phức tạp. Các cô cậu kiên nhẫn một chút, Tô Tố cũng chỉ phân đoạn trong 5, 6 ngày thôi. Tiểu Đường cậu và Trần Kiêu vai diễn cũng chỉ còn hơn nửa tháng thì được giết sạch rồi, chịu đựng một chút có được không? Trần Kiêu theo cậu thì?”

Trần Kiêu nhún nhún vai, “Em sao cũng được.”

Phạm Lãi hài lòng gật gật đầu, anh ta thích Trần Kiêu ở điểm này. Dù anh ấy có hơi kiêu căng nhưng không bao giờ ở đoàn phim tỏ thái độ xấu.

Phạm Lãi nhìn qua Tô Tố, “Vậy cô thì sao?”

Tô Tố đã từ hành lý lấy ra chiếc lều rồi, nghe được lời nói của Phạm Lãi thì cô đã giơ cái lều trên tay lên, “Chuẩn bị xong hết rồi.”

Đường Sảng nghiến răng, lườm Tô Tố.

Con người này cố tình chăng, cố tình trước mặt đạo diễn biểu đạt sự hiểu biết nghe lời, để cố tình tỏ ra sự kiêu ngạo của cô ta!

“Tiểu Đường…”

“Đạo diễn, tôi cũng không có vấn đề gì!”

Trần Kiêu nổi tiếng hơn cô ta còn ở nơi ma quái này, nếu cô ta không ở đây thì những người trong phương tiện truyền thông đến xem chắc chắn rằng lại nói cô ta kiêu ngạo.

“Nếu như không có vấn đề gì thì đi tìm phó đạo diễn nhận lấy lều đi. Dựng xong lều thì nghỉ ngơi, nâng cao tinh thần để bắt đầu công việc cho ngày mai. Đúng rồi, ở đây ra vào không thuận tiện và xe trong đoàn chỉ lái đến đây 2 chiếc. Hai chiếc xe này là phụ trách cho việc mua các vật phẩm sống, các cô cậu cần gì thì liên hệ với họ để họ đi vào thành phố mua về. Tất nhiên các yêu cầu vật phẩm lớn thì không được rồi.

Đường Sảng nghiến răng, cô ta cảm thấy rằng điều kiện cuối cùng là nhắm vào cô ta. Trước kia cô ta quay là bộ phim Học Viện Thanh Xuân, đây là lần đầu tiên cô ta vào rừng quay phim. Không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, trước đó đoàn phim cũng không dặn dò các vật phẩm cần mang theo. Đến bây giờ vật phẩm cô ta chuẩn bị đều không đủ.

Nếu như Phạm Lãi biết cô ta có suy nghĩ như vậy thì sẽ giết chết cô ta.

Bốn người trợ lý, mỗi người xách hai cái vali lớn mà anh ta còn dám nói đồ dùng không đủ, tại sao không nhìn xem Tô Tố, chỉ với một chiếc vali nhỏ, những vật không cần thiết thì không cần mang theo.

Đường Sảng định phản đối thì Tô Tố đã gật đầu đi dựng lều rồi.

Đám đông dần dần rời đi, không ai nghe lời những lời khiếu nại đó nữa.

Đường Sảng câm phẫn nhìn Tô Tố, siết chặt nắm đấm.

...

Lều của Tô Tố đã dựng xong rồi. Hai tiếng đồng hồ ngồi máy bay cộng thêm mấy tiếng đồng hồ ngồi xe buýt, Tô Tố đã mệt không chịu được rồi. Đội ngũ nhân viên đun nước nóng, cô ta lau người một cách đơn giản sau đó bôi dầu thực vật quanh người, sau đó vào lều trong lều rắc bột thuốc chống côn trùng một vòng. Cuối cùng là đặt cạnh chiếc lều một nén nhang muỗi.

Chiếc lều của Phạm Lãi và Trần Kiêu cách Tô Tố rất gần, nhìn thấy hành động của Tô Tố, Phạm Lãi không thể không ngưỡng một "Tô Tố, cô đã chuẩn bị mọi thứ khá kỹ lưỡng."

"Tôi học được một số bài tập ở trên mạng."

Trần Kiêu nhìn không xa vào trợ lý bị mắng của Đường Sảng, lắc đầu rồi cười. "Không phải ai cũng biết các bài tập đó, đúng rồi, tôi quên chuẩn bị nhang muỗi rồi, có thể cho tôi mượn 2 nén được không?"

"Đương nhiên được."

Đối với Tô Tố thì Trần Kiêu cũng mang lại ấn tượng khá tốt, lần trước cô ta "vô tình" đề cập đến bạn trai một lần thì thái độ quan hệ không gần gũi liền biến mất. Quan hệ giữa hai người họ cũng trở nên tự nhiên hơn.

Đưa cho Trần Kiêu mượn hai nén nhang muỗi, Tô Tố nhớ đến việc Tiêu Lăng dặn dò phải khoảng cách một chút. Chào hỏi một chút với Trần Kiêu thì vào trong lều. Cô ấy cố chống lại sự buồn ngủ để nhắn cho Tiêu Lăng, Tiểu Hy và Cảnh Thuỵ một tin đã đến nơi an toàn.

Tin hồi đáp của Tiểu Hy gửi đến rất nhanh, "Nghỉ ngơi đi, nạp lại năng lượng, bắt đầu xông pha vào công việc!"

Tô Tố nhíu máy, chắc chắn rằng cô ấy đang bận rộn, không thì tại sao tin nhắn chỉ có vài ba chữ. Vừa mới trả lời tin nhắn cô ta với biểu tượng mặt cười thì tin nhắn của Cảnh Thuỵ gửi đến.

"Mami mệt cả ngày rồi thì nghỉ ngơi nha, hôm nay ở đây trời mưa nhưng con có thấy thời tiết bên mami mấy ngày nay đều rất tốt. Con có giám sát bài tập của Tiểu Thất nên không cần lo lắng, nhớ về sớm nhé."

Tô Tố cười hê hê.

Vẫn là con trai của cô ấy hiếu thảo, cô ấy trả lời "Hai con đi ngủ sớm đi nhé, Cảnh Thuỵ con giám sát Tiểu Thất không cho con bé xem phim truyền hình nhé.

“Dạ vâng mami, con sẽ canh chừng Tiểu Thất, ngủ ngon mami.”

“Ngủ ngon!”

Tô Tố chuyển đến tin nhắn của Tiêu Lăng.

Anh ta không trả lời tin nhắn của cô ấy.

Tô Tố có chút lạ.

Tiêu Lăng không thích nhắn tin tại vì cảm thấy rất phiền phức. Từ trước đến giờ, chỉ cần cô ấy nhắn tin cho Tiêu Lăng thì bên kia đều lập tức gọi điện thoại đến.

Nhưng lần này thì không!

Cô ta gãi gãi đầu, hay là đang bận việc không chú ý đến?

Tô Tố đợi thêm nửa tiếng đồng hồ.

Không phải ở trong thành phố, đội ngũ nhân viên bên ngoài lều khi 9 giờ đến nơi thì đã vào nghỉ ngơi rồi. Một khoảng trời đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Tô Tố nhìn chằm chằm vào điện thoại đến mỏi mắt, vẫn là không nhận được bất cứ hồi âm nào của Tiêu Lăng. Tô Tố mệt đến ngáp.

Lô bẩm cẩm với chính mình. “Không lẽ đi công tác rồi sao, cũng có vẻ là như vậy, chủ tịch lớn cũng không thể nhàn rỗi mỗi ngày.”

Cô ta không đợi nữa, đặt cơ thể mình vào túi ngủ.

...

Tô Tố chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng không biết, lúc này Tiêu Lăng đem Tiểu Trần với thư ký Trương đến dưới nhà An Tiểu Hy.

Trời vẫn đang mưa.

Tiểu Trần bung ra chiếc ô lớn, che cơ thể cho Tiêu Lăng.

“Chủ tịch…”

Thư ký Trương cũng cầm một chiếc ô, cô ta cũng khuyên chủ tịch đừng quá kích động, lời nói vừa mở ra thì bị chủ tịch cắt ngang.

“Lầu mấy, phòng mấy?”

Thư ký Trương choáng váng một hồi, không biết nên trả lời hay không.

Thư ký Trương không biết hai đứa con của Tô Tố là của Tiêu Lăng, chỉ nghĩ rằng sự bốc đồng là ma quỷ. Cô ấy thật lo lắng với tính khí của chủ tịch, biết rằng tiểu thư Tô có con với người đàn ông khác lại lừa dối anh ta, không chừng anh trút giận vào hai đứa con đó.

“Thư ký Trương!” Tiêu Lăng nặng giọng.

“ Lầu 13 phòng 1307.”

Thư ký Trương vừa hạ giọng, Tiêu Lăng đã lạnh lùng và không ngần ngại bước trong cơn mưa, thư ký Trương và Tiểu Trần nhìn nhau và nhanh chóng theo sau.

135. Chương 135

Đứng trong thang máy, đến cửa phòng 1307 trên lầu 13, Tiêu Lăng bỗng dừng bước chân.

Khi anh ta bước vào thì phải đối mặt với hai đứa con bằng thân phận gì?

Hai đứa trẻ này dường như biết rằng anh ta là cha của chúng nó, lần trước đã gặp anh ta nhưng lại giả vờ không biết. Lúc ấy rõ ràng Tô Tô ở trong bệnh viện, chúng nó lại nói mami đang thăm bệnh nhân. Chỉ mới là con nít mà lại biết nói dối, chắc chắn là Tô Tố dạy chúng nó.

Nghĩ như vậy, Tiêu Lăng thậm chí còn khó chịu Tô Tố hơn!

Thư ký Trương với Tiểu Trần đứng cạnh Tiêu Lăng, một câu cũng không dám nói lời nào.

Bàn tay của Tiêu Lăng đã đặt trên chuông cửa, chỉ cần nhấn vào chuông thì sự thật sẽ được tiết lộ thì anh ta và Tô Tố thực sự không có sự thay đổi nào nữa.

Tiêu Lăng đột ngột buông tay xuống.

Tô Tố…

Tô Tố!

Phát hiện chết tiệt của anh ta, ngay cả khi Tô Tố lừa dối anh ta, thì anh ta cũng không dám nghĩ rằng phải tiết lộ sự thật. Chỉ cần sự thật không bị tiết lộ ra thì họ có thể duy trì sự bình tĩnh trước mặt.

Nếu như thật sự tiết lộ ra…

Ai có thể đảm bảo rằng cô ta sẽ cùng với con bỏ trốn!

Chết tiệt!

"Chủ tịch?" thư ký Trương hét lên.

Tiêu Lăng dường như đột nhiên thức tỉnh, nét mặt thay đổi, anh ta đột nhiên quay người lại, "Đi về!"

Thư ký Trương và Tiểu Trần không biết tại sao, nhưng họ vẫn cảm thấy nhẹ nhõm và nhanh chóng cùng Tiêu Lăng rời khỏi.

Đi xuống lầu, ngồi vào trong xe, những giọt cơn mưa lớn đập vào cửa xe, khiến cho mọi người thêm khó chịu hơn.

Tiêu Lăng nhìn xuyên qua cửa xe ngước lên đèn sáng ở lầu 13, đưa tay ra đóng cửa sổ lại.

"Chủ tịch…" thư ký Trương nhìn anh ta một cách lo lăng.

"Thư ký Trương, làm trống tất cả lịch trình trong tuần sau của tôi.

Thư ký Trương kinh ngạc.

"Chủ tịch, dự tính rằng ngày mốt đến nước Anh, đến văn phòng chi nhánh ở đó…"

"Để cho họ tự giải quyết!" Tiêu Lăng lạnh lùng, "Trong công ty không nuôi những người vô dụng, nếu không có khả năng đối phó với những trường hợp khẩn cấp, thì cút về nhà tự lo!"

Thư ký Trương đột nhiên khịt mũi.

"Ở bên đài Mango cho An Tiểu Hy tăng ca trong một tuần."

"Tôi sẽ báo cho họ." Thư ký Trương ghi chép lại phân phối của Tiêu Lăng vào sổ.

"Còn Tô Cảnh Thuỵ và Tô Tiểu Thất hai đứa trẻ đó… thông báo với hiệu trưởng, tạm ngưng việc học trong một tuần."

Thư ký Trương rất khó xử, cô kiên nhẫn một lúc nhưng không chịu đựng được nữa liền nói, "Chủ tịch, hai đứa trẻ đó vô tội…"

Chủ tịch tiếp cận với kẻ thù thì thư ký Trương rất rõ nhưng nếu đối tượng là hai đứa trẻ, thì cô ấy không chịu đựng."

Mới là trẻ con 4 tuổi, tại sao lại đố kỵ với chúng chứ.

Thư ký Trương nhìn vào cặp lông mày với vẻ lạnh lùng của Tiêu Lăng, những câu nói còn lại lặng lẽ nuốt vào bụng.

…,

Tiêu Lăng không biết rằng, anh ta vừa xuống lầu, Tô Cảnh Thuỵ ở trong phòng trèo lên cái ghế nhìn vào mắt thần gắn trên cửa.

"Anh ơi, anh đang nhìn gì vậy?"

"Hình như lúc nãy nghe thấy một tiếng động bất thường, bây giờ lại mất rồi, kỳ lạ."

Cảnh Thuỵ nhìn một lúc, thấy rằng không có ai thì nhảy xuống chiếc ghế nhỏ và kiểm tra lại chốt cửa một lần nữa, Tiểu Thất cũng kiểm tra lại cửa với Cảnh Thuỵ. Khi đóng cửa sổ thì Tiểu Thất đột nhiên phát hiện một chiếc xe màu xám ở dưới lầu, nhanh chóng vẫy tay anh trai mình.

"Anh hai anh hai, ở dưới lầu đột nhiên có chiếc xe dừng ở đó, không phải có hầm đỗ xe ở khu vực này sao, không phải không được phép đỗ trên vành đai xanh sao?"

Cạnh Thuỵ từ từ bước đến và quan sát chiếc xe ở dưới dưới con mưa lớn.

Ô…

Cậu ta nhận ra chiếc xe, đứng trên lầu nhìn thấy một chút tia lửa sáng bên trong xe, chắc là người trong xe đang hút thuốc cho nên không thể nhìn thấy những người trong xe.

"Anh hai, chiếc xe này bình thường Tiểu Thất chưa nhìn thấy bao giờ, không giống hàng xóm của mình, tại sao vẫn không sợ bị phạt."

"Những người chạy kiểu xe này thì làm sao sợ bị phạt." Cạnh Thuỵ lắc đầu.

"Chiếc xe này có đắt không?"

"Mấy trăm triệu em nói có mắc không chứ."

Tiểu Thất thở một hơi và hét lên.

Mẹ ơi, mấy trăm triệu lận hả, đủ để cô bé mua kẹo ăn cả đời.

Cảnh Thuỵ nhìn một lúc và không quan tâm, đóng rèm cửa lại sau đó cầm trên tay một cuốn sách ngồi trên ghế sofa đọc nó.

Tiểu Thất nắm lấy một quả táo từ bàn uống trà từ từ cất giọng, nhìn thấy anh trai còn đọc sách thì liền đặt đít ngồi cạnh cậu ta, "Anh hai chưa ngủ sao?"

"Anh chưa buồn ngủ, em mệt rồi thì ngủ trước đi."

"Tiểu Thất cũng không buồn ngủ." Tiểu Thất trút sự tức giận "Ka cha

Ka cha" vào trái táo nhìn chằm chằm Cảnh Thuỵ, "Anh hai thật quá đáng, lúc nảy mami gửi tin nhắn không nói cho Tiểu Thất nghe, hại Tiểu Thất chưa nói chúc ngủ ngon với mami."

"Mami mệt nên nghỉ ngơi rồi."

Tiểu thất hất đầu cho thấy rằng cô bé rất tức giận.

Cảnh Thuỵ bất lực đặt quyển sách xuống, giơ một ngón tay lên "một cây kẹo mút, đừng giận anh."

Tiểu Thất sáng mắt, giơ hai ngón tay lên mặc cả, "2 cây!"

"Chỉ được một cây, nói nữa thì một cây cũng không có!"

Tiểu Thất nhăn miệng, thời gian này răng cô bé thường bị đau, anh hai lên mạng tìm nguyên nhân giúp em gái, nói là bởi vì ăn quá nhiều đồ ngọt sau đó bắt đầu hạn chế không để cô bé ăn kẹo!

Cô bé đã mấy ngày không ăn rồi.

Tiểu Thất nuốt nước miếng, rồi tổn thương, "dạ được", một cây thì một cây.

Tốt hơn là không cây nào.

Tiểu Thất nhanh chóng nhảy xuống ghế sofa chạy đi lấy kẹo và chạy về rất nhanh. Trái táo trên tay đã biến mất và trong miệng có thêm một cây kẹo mút, xém nữa hạnh phúc đến ngất.

Cảnh Thuỵ đảo mắt với tâm trạng không tốt.

Ai lại nói với cậu ta, rõ ràng là cùng một người mẹ thế thì tại sao cậu ta lại quá thông minh còn Tiểu Thất thì ngốc như vậy! Nếu như không phải năm giác quan đều giống nhau thì cậu ta nghi ngờ rằng có phải mami ôm nhầm con rồi không.

Trong lúc nói chuyện, điện thoại của Cảnh Thuỵ reo lên.

"Ey, ai còn nhắn tin vào lúc này chứ."

Tiểu Thất nhanh chóng chạy đến bàn trà lấy điện thoại lên, bên đi bên đọc tin nhắn.

"Ai nhắn vậy?"

"Cô Lý nhắn tin, này, để anh đọc xem… Các bậc phụ huynh xin lưu ý, gần đây trong trường học các bạn học sinh bị cảm lạnh đặc biệt nghiêm trọng. Để ngăn chặn nhiều trẻ em bị lây nhiễm nhà trường cho phép nghỉ nhọc… một tuần. Nghỉ học một tuần? Hahaha, quá tốt rồi." Tiểu Thất hào hứng nhảy dựng lên, "Em sớm đã không muốn đến cái trường mẫu giáo này rồi, trong lớp toàn một đám quỷ nhỏ chưa đủ tuổi. Không thôi thì em đã học tiểu học rồi, ngày nào cũng chơi cùng với đám quỷ nhỏ này, xém chút nữa thôi đã biến bản thân thành những đứa trẻ con này rồi."

Đến việc đảo mắt Cảnh Thuỵ cũng không còn sức nữa.

Nghỉ học một tuần mà đã hào hứng đến thế, chẳng lẽ chưa đủ trẻ con sao!

Tuy nhiên, tin này thực sự là một tin tốt cho chúng. Những điều nhỏ bé dạy ở trường Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất đều biết hết rồi. Nếu như không phải vì sợ mami lo lắng thì cậu ta với Tiểu Thất cũng không muốn đi học. Giống như đang lãng phí thời gian cũng như lãng phí tiền học phí của mẹ.

Tiền học phí…

Còn mười mấy ngày nữa hết mùa hè này thì bắt đầu khai giảng rồi, trên tay mami còn tiền đóng tiền học không?

Cảnh Thuỵ tỏ ra lo lắng.

"Anh hai đang nghĩ gì vậy?"

"Nghĩ là ngày mai có nên đi gặp daddy không."

"Hả?"

Cảnh Thuỵ nhìn Tiểu Thất với ánh nhìn lười biếng và khuôn mặt thờ ơ, "Giúp mami lấy tiền trợ cấp."

136. Chương 136

"Hả…" Tiểu Thất vội vã lấy cây kẹo mút từ trong miệng ra, phấn khích bật lên trước Cảnh Thuỵ, "Anh hai nói thật sao, ngày mai đi tìm daddy. Aaa, em rất thích daddy, daddy rất đẹp trai."

Cảnh Thuỵ nhếch môi, liếc nhìn cô bé, "mê trai!"

Tiểu Thất cũng không tức giận, mê trai có sao đâu? Daddy cơ bản là rất đẹp trai, không phải có một câu nói là "Nữ tặc mê hoặc" sao, vẻ đẹp của daddy đã khiến cô bé như ngất đi. Đôi mắt cô bé xém chút xuất hiện ra các ngôi sao, dùng sức ôm lấy cánh tay của anh hai, "Ngày mai thực sự đi tìm daddy, anh hai đừng lừa em."

"Ừ!"

Vậy đây là đồng ý rồi! Hê hê!

Ờ hơ!

Đợi anh hai của cô bé và daddy nhận ra nhau sau đó cô bé nhất định phải cho daddy đưa cô bé đi học, để cho đám nhóc trẻ con đó xem cô bé với anh hai của cô không những có daddy mà daddy còn đẹp trai lại giàu có, đá cho ba của chúng nó ra nhiều đường.

…

4 tiếng rưỡi sau.

Tô Huệ toàn thân mồ hôi1từ toà nhà lớn của Quốc Tế Hoàn Vũ chạy thoát ra, giống như có ai đó đuổi theo từ đằng sau, cô ta chạy nhanh đợi cho đến khi toà nhà đó biến mất hoàn toàn khỏi trước mắt, Tô Huệ đứng thở hổn hển.

Thật hết hồn!

Lúc nảy ánh mắt Tiêu Lăng nhìn cô ta, có một lúc khiến cho cô ta tưởng rằng anh muốn giết cô ta!

Tô Huệ lau đi mồ hôi trên trán, sờ vào chiếc túi, chiếc điện thoại di động vang lên như một lời nhắc nhở. Tô Huệ nhìn thấy trên màn hình hiển thị "Baba" hai chữ, tâm trạng xấu và bắt điện thoại.

"Ông lại gọi cho tôi làm gì vậy, tôi nói với ông là tôi không về, nơi ma quỷ đó tôi cả đời cũng không muốn đến. Cái gì? Tiền? Tiền trong tay tôi toàn bộ bị mẹ tôi lấy đi trả nợ rồi, tôi lấy đâu ra tiền cho ông! Đến thời điểm này thì đi tìm Tô Tố, liên quan gì đến tôi! Ông bớt đe doạ tôi, ông tưởng tôi là kẻ ngốc để bị ông lừa sao, ông còn đủ can đảm1nói ông là ba tôi sao, có người như ông làm ba sao, muốn tôi đi cùng với mấy ông già thì tôi cho ông mất quyền lực đó, tại sao ông không chết đi!"

Tô Huệ đỏ mắt, giận dữ cúp máy điện thoại.

Nếu như là lúc trước thì cô ấy bực mình trực tiếp đập nát cái điện thoại, bây giờ thì không dám rồi. Bây giờ trên người cô ta chỉ còn trên dưới mấy chục đồng, đập nát điện thoại thì lấy tiền đâu ra mua một cái mới.

"Súc vật! Một đám người rác rưỡi!"

Trong gia đình này không có ai có thể trông cậy vào, ba nợ một khoản nợ lớn còn đợi cô ta trả bằng da thịt, mẹ thì lấy những đồ vật giá trị bán hết. Còn anh thì sao? Hơ hơ, tên côn đồ đó ngoại trừ đợi chết thì cái gì cũng không biết, càng không trông cậy được!

Cô ném chiếc điện thoại vào túi, gọi taxi đi đến một nơi.

Nửa tiếng sau.

Tô Huệ vào đến một phòng riêng của nhà hàng, khi cô ta đẩy cửa bước vào thì trong phòng đã có người đang đợi.

“Tôi đến5rồi.”

“Đã giải quyết xong việc chưa?”

“Đã giải quyết xong rồi, tôi đã làm theo những việc cô nói, nói toàn bộ sự việc cho Tiêu Lăng nghe, lúc đầu anh ta không tin nhưng sau đó nghe thấy Tô Tố có con thì không thể định hình được. Lúc nảy anh ta cho người đi tìm nhà Tô Tố rồi, tin rằng rất nhanh sẽ điều tra ra. “Tô Huệ hít một hơi thật sâu. “Với số tiền đã hứa thì cũng nên đưa bằng tiền mặt rồi.”

“Yên tâm, không thể thiếu của cô.”

Ngồi đối diện Tô Huệ là một cô gái, nếu như Tô Tố ở đây thì chỉ cần nhìn phía sau thì cũng nhận ra ngay là Bạch Linh. Hôm nay cô ấy vẫn mặc một thân một chiếc đầm trắng, nhìn như kiểu xanh xao yêu ớt. Cô ta lặng lẽ ngồi trên ghế sofa trong phòng riêng, với một sợi băng trắng quấn quanh đầu gối.

Tô Huệ thực thế không quen biết với người phụ nữ trước mặt, hôm đó cô ta bị người trong công ty chấm dứt hợp đồng. Khi từ công ty bước ra thì chạm mặt với người2phụ nữ giúp cô thay đổi số phận.

Cũng là người phụ nữ này nói với cô ta, tại vì cô ta gây lỗi lầm với Tô Tố nên Tiêu Lăng mới cấm cô diễn trong vùng giải trí.

Cô hận đến ngứa răng.

Không trách công ty có thái độ cương quyết, cũng không trách toàn bộ các môi giới công ty đều coi cô ta thành rắn độc quái thú. Hoá ra là Tiêu Lăng ở phía sau dở trò, Tiêu Lăng là ai? Người giàu nhất trong bảng xếp hạng cá nhân toàn cầu, chưa kể đến ở một thành phố nhỏ này, trong nước có thể hợp tác với anh ta chỉ vài người.

Anh ta muốn nhấn chết cô, còn dễ hơn nhấn một con kiến!

Có Tiêu Lăng mở miệng, không chỉ trong công ty giải trí không ai dám sử dụng anh ấy, bất kỳ công việc nào cũng không ai dám sử dụng anh ấy.

Trong tuyệt vọng, cô ấy xém chút nữa đi đối đầu với Tô Tố.

Chính là người phụ nữ đã giữ cô ấy, nói với cô ấy chỉ cần nghe lời cô ta, không những có tiền, điều quan trọng nhất9là trả trù Tô Tố!

Cô ta không ngần ngại liền đồng ý, miễn là có thể trả thù Tô Tố, bất cứ điều gì cô cũng làm!

Chưa kể là còn có tiền lấy.

"Tiền đâu?"

"Gấp cái gì!"

Bạch Linh liếc nhìn Tô Huệ, quay người lấy một túi giấy từ đằng sau ghế sofa cho cô ta.

Tô Huệ nhanh chóng lấy chiếc túi giấy, cô ta nhìn vào túi giấy một cái nhìn thoáng qua những tờ tiền giấy màu đỏ, cô đếm nó, hai trăm ngàn.

"Làm sao ít quá vậy?"

"Ít?" hành động uống trà của Bạch Linh ngạc nhiên. Cô ta đặt ly trà xuống, nhìn Tô Huệ, "Cô muốn sư tử há to miệng, muốn bao nhiêu? Tô Huệ, làm người không thể quá đáng quá, hôm nay việc cô làm rất đơn giản, tôi tìm người khác làm cũng vậy thôi, trao cho cô tiền cô ích, không biết rằng tốt hay xấu!"

Tô Huệ khịt mũi.

Cô ấy không tin"

Thực sự đến tìm ai cũng vậy thì tại sao lại chuyên môn đi tìm cô ấy! Không phải vì cô ấy là chị ruột của Tô Tô, lời nói của cô ta đáng tin hơn một chút!1Thực sự đi kiếm người khác, ngay cả người Tiêu Lăng cũng không gặp được, càng không thể nói những lời đó với anh ta.

Hai trăm ngàn này lúc trước trong mắt cô ta không là gì, nhưng bây giờ là một khoản tiền cứu sống.

Tô Huệ cẩn thận cất túi giấy vào.

"Cô có thể đi." Bạch Linh ra lệnh đuổi người.

"Đi?" Tô Huệ cười và nhét tiền vào trong túi, hài lòng vỗ vỗ chiếc túi, nhìn Bạch Linh và cười, "Cho tôi đi cũng không phải là không được, nhưng tôi có chuyện rất tò mò, muốn cô giúp giải thích.

Bạch Linh liếc nhìn cô ta, "Đôi khi tính hiếu kỳ có thể giết chết con mèo."

"Đâu phải là một chuyện lớn gì đâu, tôi chỉ muốn hỏi, cô với Tô Tố có hận thù gì lại khiến cô đối phó cô ấy như vậy."

Đó không chỉ là sự hận thù.

Bạch Linh nắm chặt chiếc cốc, cả khuôn mặt buồn rầu, “Cô ta cướp người đàn ông của tôi, chết tiệt!”

Cướp người đàn ông của cô ta, Tiêu Lăng?

Tô Huệ xác định rằng Bạch Linh là người phụ nữ của Tiêu Lăng, cô ta nghĩ đến một người đặc biệt thích Tô Tố là Mộ Bạch, đột nhiên ghét đến ngứa răng, “Cái đồ xấu xa chỉ biết **người khác, những người đàn ông đó ai cũng mù mắt, nhìn không rõ bộ mặt thật của cô ta. Cô yên tâm đi, chuyện Tô Tố sinh qua con thì sau khi Tiêu Lăng biết chắc chắn sẽ tránh xa cô ta, về việc này thì một người đàn ông không nhịn được, cô đẹp như vậy, muốn quyến rũ trái tim Tiêu Lăng quay về không dễ sao!”

Bạch Linh lặng lẽ nhếch miệng, để cho Tô Huệ hiểu lầm, không cần giải thích.

Cô ta liếc nhìn thời gian trên cổ tay, nắm lấy chiếc túi rồi đứng dậy, “Tôi còn có việc, đi trước đây.”

“Sau này gặp thường xuyên hơn.”

Bạch Linh đột nhiên dừng bước chân, lạnh lùng liếc nhìn Tô Huệ, “Không cần, không có lần sau nữa!”

137. Chương 137

Không?

Vậy không được!

Tô Huệ đã nghĩ rằng Bạch Linh là người phụ nữ của Tiêu Lăng, một cái túi tiền lớn như vậy cô ấy dại gì mà bỏ qua.

Cô cười tủm tỉm nhìn về phía Bạch Linh, “Đừng có nói chắc chắn như vậy, biết đâu sau này còn phải nhờ tới tôi, còn không thì cô để lại địa chỉ cho tôi đi, nếu có thời gian rảnh tôi sẽ tới tìm cô.”

Sắc mặt Bạch Linh tái nhợt.

Cô chậm rãi đi về phía Tô Huệ, đôi mắt âm u híp lại từ từ đến gần.

“Không cần đâu, Tô Huệ, ra khỏi cánh cửa này chúng ta sẽ như hai người xa lạ, cô đừng mong có thể kiếm

chác gì thêm từ tôi. Càng không nên nghĩ tới việc muốn biết tôi là ai, tôi a, đến một người thân cũng không có, cũng không có gì đáng phải lo, chỉ được cái là có chút tiền, nếu cô muốn giở trò, tôi sẽ chiều cô tới cùng!"

Nụ cười của Tô Huệ cứng đờ, sau lưng bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Vừa rồi trước mặt Tiêu Lăng thì tỏ ra nhu nhược, sợ hãi, là một cô gái yếu đuối, thì ra cô ấy là loại có lòng dạ khiến người khác phải khiếp sợ.

Người phụ nữ rõ ràng đang cảnh cáo cô, nếu dám chống lại, cô ta sẵn sàn dùng tiền diệt trừ cô!

Nhớ tới cách cô ta đối phó với Tô Tố, cô bất giác rùng mình.

Cô vội vàng cười nịnh nọt, khoác tay Tô Huệ, "Đùa thôi, chỉ là nói đùa thôi mà, tôi chỉ là nghĩ chúng ta có chung kẻ thù, nên mới làm nhiều việc như vậy, nếu cô thấy không cần thiết, thì không cần, haha, không cần."

Bạch Linh cười khinh bỉ, coi như cô biết điều.

Nếu như không phải vì bên cạnh cô không có lấy một người đáng tin, thì cô đã không mạo hiểm tới gặp Tô Huệ, nhờ người khác cô không yên tâm, nhưng tự mình ra tay thì lại dễ bị lộ tẩy.

Nhưng suy đi nghĩ lại cô vẫn nên tự mình ra tay.

Sự quan tâm của Tô Lăng dành cho Tô Tố nhiều hơn cô nghĩ, lần trước trở về cùng Tô Lăng cô đã hỏi chuyện liên quan đến Tiêu Lăng, Tiêu Lăng và Tô Tố làm việc chung một nơi… Thật ra đối với cô đây là chuyện tốt, nếu Tô Tố có bạn trai rồi thì sau này sẽ không nghĩ gì tới Tô Lăng nữa.

Cô phát hiện ra… Lăng của cô, trong lúc nằm mơ đột nhiên thốt lên tên của Tô Tố.

Cô không biết người mà anh ấy gọi là Tô Tố chị em sinh đôi với cô, hay là Tô Tố của hiện tại. Nếu là Tô Tố của trước đây, cô có thể giả vờ như không hay biết gì, dù gì người cũng đã mất, không có gì đáng ngại. Nhưng Tô Tố hiện tại thì còn sống…

Nhưng Tô Tố đang ở cùng với Tiêu Lăng, chỗ dựa lớn như vậy, cô căn bản không thể làm gì Tô Tố, cho nên cô mới mạo hiểm đến gặp Tô Huệ, Tô Tố có hai đứa con, trừ khi là gã đàn ông kia bị điên, còn không hai người nhất định sẽ xa nhau.

Chờ đến khi hai người chia tay, cô sẽ đối phó với Tô Tố, lúc đó đối với cô chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Còn về Tô Huệ…

Tô Huệ không biết tuổi của cô, không biết địa chỉ của cô, không biết phương thức của cô, cũng không biết tên của cô.

Cho dù muốn đe dọa cô, cũng không có cơ hội.

Nếu như cô gái này quá phận, làm việc gì đe dọa tới cô, vậy thì… cô không ngại giết thêm một người nữa!

…

Trong biệt thự Cẩm Viên Tiêu Lăng vẫn chưa ngủ.

Đây có lẽ là những ngày tháng khó khăn lớn nhất trong cuộc đời anh.

Mưa đã chuyển từ to thành nhỏ, nhưng không thể nào thôi suy nghĩ, Tiêu Lăng ngồi trên chiếc ghế sô pha trong phòng Tô Tố, thuốc thì cứ hút hết điếu này đến điếu khác.

Trước mắt anh, là chiếc gạt tàn đầy đầu thuốc lá, cả căn phòng ngập tràn khói thuốc, che phủ hết không khí tươi mát vốn có.

Thời khắc đen tối nhất trước bình minh đã qua đi, trời cũng đã sáng, chỉ vì trời mưa nên không khí mới âm u như vậy.

Tiêu Lăng vẫn chưa ngủ, cả người tràn đầy u buồn tan thương, vẫn là bộ quần áo nhăn nhó hôm qua, râu ria luộm thuộm, hai mắt hằn rõ tia máu, ánh mắt lạc lõng phía trên ** giữa căn phòng lớn.

Rõ ràng hôm qua âu yếm ấm áp, chỉ là qua một một ngày mà mọi thứ đã thay đổi hết.

Anh lại nhớ tới đánh giá của thư ký Trương dành cho cô!

Diễn viên tài năng.

Tiêu Lăng tự cười giễu cợt, Thật là một diễn viên tài năng, đem mọi thứ trong cuộc sống xem như một vở kịch, một ông chủ lớn như anh có nên tán thưởng cô không!

Đến khi tàn thuốc rơi trúng ngón tay anh mới hoàn hồn trở lại, anh đặt điếu thuốc xuống gạt tàn, nhìn tấm ảnh đặt trên bàn.

Ba mẹ con chụp chung với nhau nhìn rất ấm áp, chỉ có anh là bị đá ra ngoài!

"Tô Tố, tôi phải đối xử như thế nào với em đây…"

Trên điện thoại hiện lên hai đoạn tin nhắn ngắn cùng hai tấm ảnh, là tin nhắn của Tô Tố.

"Sáng sớm hôm nay đã khai công rồi, Trương Gia Giới thật là đẹp a, đã nhìn thấy tấm ảnh em gửi cho anh chưa, là tối hôm qua chụp đó, ngôi sao ở đây rất sáng, đẹp không chịu nổi luôn."

Anh mở tấm ảnh cô gửi ra xem, là một bầu trời đầy sao, xem ra đúng là chụp bằng điện thoại di động, pixel hơi kém, bố cục cũng không tốt lắm, nhưng thật sự vẫn rất đẹp.

Một tấm ảnh khác là hình ảnh bầu trời vào buổi sáng, Trương Gia Giới không hề có mưa, phong cảnh rất tốt, tiện tay chụp một tấm cũng có được tấm ảnh đẹp.

Tiêu Lăng xem ảnh mà kiềm không được nắm chặt lấy điện thoại.

Cô vậy mà lại còn vô tư ngắm phong cảnh!

Tốt!

Rất tốt!

Anh xóa hai tấm ảnh, mở tin nhắn cuối ra xem.

"Sao lại không trả lời em? Có phải rất bận không, hay là lại đi công tác rồi? Nếu bận quá thì không cần trả lời em đâu, anh nhớ giữ gìn sức khỏe nha."

Tiêu Lăng dừng lại, không xóa tiếp nữa.

Anh cố gắng không được nhớ tới cô, đây chỉ là chiêu trò của cô thôi, cố ý ngon ngọt từng bước từng bước dụ dỗ anh, từ từ thu phục anh!

Tiêu Lăng mím chặt môi, giận mình sao lại bị dụ bởi chiêu trò này!

Cái này **, anh đã suy nghĩ rất nhiều.

Mục đích của Tô Tố đơn giản cũng chỉ có một.

Cùng anh bồi dưỡng tình cảm, đợi đến khi thời cơ chín mùi, sẽ nói ra chuyện hai đứa con, lúc đó tình cảm đã sâu đậm, hai đứa con cũng trở thành con của anh, cũng sẽ nhẫn nhịn mà tha thứ cho cô.

Sau đó cô liền có thể thuận buồm xuôi gió gả vào hào môn…

Ha ha!

Tô Tố, cô thật giỏi tính toán a!

…

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa, có tiếng gọi ấm áp của dì Trương, "thiếu gia, cậu dậy rồi sao?"

Tiêu Lăng không có trả lời, đã tỉnh táo trở lại **, anh cảm thấy anh cần phải tỉnh táo.

Dì Trương không nghe ai trả lời, nghĩ một hồi, liền nhẹ nhàng mở cửa phòng, cửa phòng không khóa, vừa vặn nhẹ đã mở ra.

Vừa mở cửa đã tràn nhập toàn mùi khói, dì Trương giật bắn người, cứ tưởng là có cháy, nhanh chóng xông vào.

"Thiếu gia? Sao thiếu gia vẫn chưa đi ngủ? Sao lại hút nhiều thuốc như vậy." Dì Trương nhanh chóng mở cửa phòng ra, lại đến bên cửa sổ mở cửa kính ra, gió cùng với mưa lất phất thổi vào phòng, mùi thuốc lá trong phòng cũng bớt đi nhiều.

"Thiếu gia, cậu bị sao vậy?"

"Không có gì!" giọng của Tiêu Lăng có chút khàn khàn, "Dì Trương dì ra ngoài đi, bữa sáng hôm nay tôi không muốn ăn."

"Dù thế nào cũng không thể bỏ bữa…"

"Dì Trương!" Tiêu Lăng hơi lớn tiếng. Dì Trương chỉ biết thở dài, đoán rằng chuyện này có liên quan đến Tô tiểu thư, bà lắc lắc đầu, "Vậy tôi đi tiễn khách đây."

"Khách?"

"Đúng vậy a." Dì Trương gật gật đầu,"nhân viên gác cổng nói có hai đứa trẻ tên Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất đến tìm cậu…"

Tiêu Lăng đột nhiên đứng lên, ngắt lời dì Trương, “lập tức cho chúng vào đây!”

138. Chương 138

Tiêu Lăng sải bước đi đến cửa phòng, vừa cúi đầu liền nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình, lập tức dừng bước.

Bộ dạng này của anh lỡ như để con mình thấy được sẽ nghĩ như thế nào?

Tiêu Lăng dừng bước, dì Trương, trước tiên tẩu hãy dắt hai đứa nhỏ tới, con đi rửa mặt một chút, sẽ xuống lầu ngay.

“ Được được, thiếu gia cậu cứ từ từ, đừng gấp.”

Tiêu Lăng đã không còn thời gian nói nhiều nữa, vài bước nhanh chóng vọt tới phòng tắm, anh dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa đánh răng rửa mặt cạo râu ria, lúc soi gương tim lại một hồi nhói lên.

Trong phòng tắm đều là dấu vết của Tô Tố để lại.

Bên cạnh ly màu đen của anh chính là ly màu đỏ của cô, bên cạnh cái khăn màu đen của anh chính là cái khăn màu đỏ chót của cô.

Cô hình như rất chung tình với màu đỏ, màu đỏ chót cũng rất hợp với cô, màu đỏ nóng bỏng, màu đỏ diêm dúa lòe loẹt.

Đáng chết!

Tại sao lại nhớ tới cô!

Tiêu Lăng hung hăng đem tất cả những suy nghĩ trong đầu vứt hết ra, nhanh chóng xông ra phòng tắm, hấn quăng quần áo trên người vào thùng rác, theo bản năng đưa tay đi lấy áo sơ mi vest, đột nhiên lại cảm thấy áo vest quá nghiêm túc, anh sợ sẽ dọa đến hai đứa trẻ, cuối cùng chọn một bộ nhìn qua khá mềm mại và có chút bình thường.

Tiêu Lăng phát hiện mình lại có chút khẩn trương, lòng bàn tay lại ra mồ hôi.

Nếu như thư ký Trương ở đây, khẳng định muốn rơi luôn tròng mắt.

Lúc tổng giám bàn chuyện làm ăn tỷ mấy mấy chục tỷ đều không có như bây giờ đứng ngồi không yên.

...

Trong đại sảnh dưới lầu, lúc dì Trương nhìn thấy hai đứa trẻ mắt lập tức trợn tròn.

Bà và lão gia còn có Tôn Viễn từ phản ứng giống nhau khi nhìn thấy hai đứa bé này, trợn mắt há hốc mồm ngay cùng với sự kinh ngạc, trực tiếp mở to miệng.

Cảnh Thụy cùng Tiểu Thất đã quen với ánh mắt như vậy.

Hai người bọn họ đội mưa đến, mặc dù có che dù, quần áo vẫn không tránh khỏi bị ướt, nhất là Cảnh Thụy, cậu giúp Tiểu Thất cầm dù, mình thì ướt hết nửa bên bả vai, tóc ẩm ướt dính trên trán, nhìn qua vô cùng đáng thương.

“ Bà ơi, trước tiên bà có thể đừng nhìn anh trai cùng Tiểu Thất, giúp Tiểu Thất lấy cái khăn cho anh trai lau một chút không?”

“ A... Bà đi ngay bà đi ngay.”

Dì Trương lúc này mới để ý tới dáng vẻ chật vật của hai đứa trẻ, trên mặt bà đầy phiền muộn, nhanh chóng căn dặn người hầu, “ mau mở máy sưởi trong đại sảnh lên.”

Hôm qua thành phố a bắt đầu trời mưa, nhiệt độ giảm mạnh, hai đứa nhỏ này đừng để bị lạnh đến bệnh. Bà nhanh chóng vào phòng tìm hai cái khăn tắm thật dày, “ mau cởi quần áo ướt ra, đắp cái này lên người lên người.”

“Cảm ơn bà ạ, hắt xì ——“

Tiểu Thất hắt xì mạnh 1 cái, Cảnh Thụy cầm lấy khăn tắm quấn trên người cô bé, “mau trùm lên.”

“ Ừm! ”

Tiểu Thất xoa xoa cái mũi, chui vào ghế sofa ấm áp, quấn lấy cái khăn tắm mềm mại, cái lạnh trên người lập tức bị tản ra rất nhiều.

Dì Trương nhìn hai đứa trẻ mặt nhỏ lạnh đến có chút trắng, đau lòng không thôi, “trước tiên hai cháu ngồi bên này một lát, nhiệt độ trong đại sảnh lập tức sẽ tăng lên, bà đi đi làm canh gừng cho hai cháu trước, đừng để bị bệnh.”

“Cảm ơn bà ạ. Tiểu Thất cười ngọt ngào, tròng mắt nhanh như chớp đảo 1 vòng quanh đại sảnh, bà ơi, daddy cháu đâu?

“ Daddy, daddy sao?” dì Trương mắt trợn tròn.

“ Đúng vậy ạ, cháu cùng anh là đến tìm ba nha.” Tiểu Thất ánh mắt rơi bậc thang vòng xoay trong biệt thự, daddy không phải còn đang ngủ chứ, cháu cùng anh cũng dậy rồi **, daddy thật lười nha.”

Lúc dì Trương ở nhà cũ chưa từng gặp qua Cảnh Thụy cùng Tiểu Thất, căn bản cũng không biết bọn chúng, nghe được Tiểu Thất muốn tìm daddy, bà bị ý nghĩ nào đó trong lòng làm hoảng sợ, hoàn toàn không biết nói gì.

“Bà ơi, bà sao thế?”

“ Tiểu, Tiểu Thất đúng không? Daddy cháu là ai?”

“ Chính là… A, daddy!” Tiểu Thất đột nhiên nhìn thấy Tiêu Lăng xuất hiện ngay đầu bậc thang, ném khăn tắm trong tay đi, dáng người mập mạp đột nhiên tràn đầy sức, “ton ton ton” xông lên cầu thang, giang hai cánh tay như bạch tuộc tám chân nhảy vào lòng Tiêu Lăng. Tiêu Lăng sợ cô bé ngã, khẽ cong eo liền ôm Tiểu Thất ôm vào lòng.

Đứa trẻ trong lòng mập mạp rất dễ thương, trên người còn tỏa ra mùi sữa ngọt ngào.

Tiêu Lăng giống như lần đầu nhìn thấy Tiểu Thất, từ trên xuống dưới tỉ mỉ quan sát cô bé, càng nhìn càng cảm thấy lần trước anh quả thực là mắt bị mù.

Mặt mũi giống anh giống như vậy, sao có thể không có quan hệ với anh chứ!

Tiêu Lăng ôm chặt lấy Tiểu Thất.

“ Daddy, đau đau.”

Tiêu Lăng như trong mộng mới tỉnh, cánh tay thả lỏng một chút, âm thanh của anh có chút khàn khàn, “ như vậy được chưa?”

Anh chưa bế qua con nít bao giờ, sợ tư thế ôm tiểu Thất sẽ khiến cho cô bé không thoải mái,

“ Dạ được rồi!”

Tiểu Thất cười tủm tỉm ôm lấy cổ Tiêu Lăng, căng tròn mắt trực tiếp nhìn chằm chằm Tiêu Lăng.

Ai ya!

Daddy cô thật đẹp trai a, mà còn càng nhìn càng đẹp trai a.

Tiểu Thất bưng lấy khuôn mặt nhỏ cười một cách thẹn thùng, ai ya, thật ngượng quá.

Dưới lầu Cảnh Thụy không vui trừng mắt, tiểu Thất này thói xấu gặp mỹ nam liền đi không nổi rốt cuộc lúc nào mới có thể sửa đây!

" Tiểu Thất, bước xuống!"

" Không xuống đâu." Tiểu Thất bĩu môi với Cảnh Thụy, càng dùng sức ôm lấy cổ Tiêu Lăng, " em muốn daddy ôm."

" Em quá nặng đi!" Cảnh thụy không chút do dự đả kích cô bé, " sẽ mệt chết người."

Tiểu Thất thở phì phò trừng mắt nhìn Cảnh Thụy, " anh không biết tuổi, chiều cao và cân nặng của phụ nữ là quả bom sao! Sau này không được phép nói em nặng!

Phụ nữ?

khóe miệng Cảnh Thụy giật giật, càng dùng sức trợn mắt.

Mami nói rất đúng, quả nhiên không nên để cho tiểu Thất xem nhiều phim truyền hình như vậy, cái miệng nói toàn là thứ gì đâu!

Cậu vừa muốn giáo huấn con bé, tiểu Thất liền làm ra bộ mặt dễ thương tội nghiệp với Tiêu Lăng, " Daddy, daddy cảm thấy tiểu Thất nặng không?"

Tiêu Lăng theo bản năng lắc đầu, " không nặng, daddy ẵm nổi."

Tiểu Thất lập tức liền cười rạng rỡ, cô bé ôm lấy cổ Tiêu Lăng cổ " chụt chụt" hôn lên mặt anh một cái, con mắt to nheo lại cười rất thoải mái, " daddy là tốt nhất!"

Trái tim Tiêu Lăng trong chốc lát liền mềm xuống. Hắn bưng lấy cái mông nhỏ của Tiểu Thất, cẩn thận ôm cô bé từ từ đi xuống cầu thang.

Dưới lầu, dì Trương sớm đã bị cứ mở miệng là một tiếng "daddy" của Tiểu Thất làm kinh ngạc mắt trợn tròn, không chỉ là bà, tất cả mọi người trong biệt thự đều kinh ngạc nhìn xem hai bé con đột nhiên xuất hiện này.

Ông trời ơi, từ lúc nào mà thiếu gia lại có hai đứa con lớn như vậy?

" Thiếu, thiếu gia…"

" dì Trương, mau đi nấu canh gừng." Tiêu Lăng hoàn toàn không nỡ buông Tiểu Thất từ trong lòng xuống,anh ôm Tiểu Thất đi đến trước sofa, nhìn thấy quần áo ướt nhẹp của Cảnh Thụy, lông mày cau dữ dội, lấy điện thoại di động ra gọi cho thư ký Trương, lập tức cho người đưa mấy bộ quần áo cho trẻ bốn năm tuổi mặc qua đây, một bé trai một bé gái, không sai! Ngay bây giờ, càng nhanh càng tốt."

Cúp điện thoại cúi đầu xuống liền thấy ánh mắt trầm tĩnh củaTô Cảnh Thụy.

Tiêu Lăng nhìn cậu, đột nhiên có loại loại giác thời gian quay về, trở lại lúc anh còn nhỏ.

Rất giống!

Hoàn toàn là bản sao của anh.

139. Chương 139

Không!

Cũng không hoàn toàn giống như anh khi còn bé.

Anh khi còn bé ngày nào cũng nghịch ngợm luôn muốn nhảy lên nóc nhà lật ngói, mấy người hầu đi theo anh cũng không quản được anh, nghịch đến nổi ba mẹ anh cũng nhức đầu không thôi. Mỗi lần vào lúc này ông nội đều ẵm anh lên, cười rất thoải mái, đồng thời nói cho ba mẹ nghe, con trai nên như vậy, nghịch một chút về sau thành đạt.

Có ông nội làm chỗ dựa cho anh, anh càng không chút kiêng kỵ, cái mông chưa bao giờ đụng vào ghế, mỗi ngày đều không có nhà.

Không giống với Tô Cảnh Thụy trước mặt, tính tình giống với anh của bây giờ hơn.

Rõ ràng là đứa trẻ mới bốn tuổi, bình tĩnh không tưởng nổi, khuôn mặt nhỏ lạnh lùng cơ hồ không có nụ

cười, trên người ướt hết, nhìn vào bị lạnh không nhẹ, động tác cởi quần áo cũng từ tốn, động tác trùm khăn tắm cũng từ tốn giống vậy, giữa các động tác giơ tay đưa chân đều thể hiện sự ưu nhã.

Có thể nhìn ra được cậu bé được giáo dục rất tốt.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng ngồi xuống kế bên cậu bé, vươn tay muốn vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cậu bé, nhưng lại dừng tay lại khi thấy ánh mắt trầm tĩnh của cậu bè.

" Cảnh Thụy?"

" Ừm! "

Tiêu Lăng đột nhiên nhớ tới, Cảnh Thụy hình như từ lần đầu gặp đến bây giờ cũng chưa gọi qua anh một tiếng cha, vẫn luôn có Tiểu Thất gọi một cách vui vẻ. Anh lại nghĩ tới ông nội thường xuyên gọi điện thoại cho anh, nói cha ruột của Cảnh Thụy và Tiểu Thất là người đàn ông cặn bã cỡ nào, bỏ rơi vợ con…

Tô Tố sẽ không thường xuyên truyền những suy nghĩ này cho chúng nó chứ!

" Cảnh Thụy con có phải không thích daddy không?"

" ừm, tàm tạm."

Tiêu Lăng, "…"

Tàm tạm là có ý gì, Tiêu Lăng không bình tĩnh.

" Daddy, anh trai gạt daddy đó. Tiểu Thất cười hihi vạch trần Cảnh Thụy, anh trai là loại người trầm tính, không thích nói lời ngon ý ngọt, nhưng thực ra trong lòng rất để ý daddy, daddy không biết anh trai bình thường lạnh lùng bao nhiêu đâu, những bạn nữ trong trường thổ lộ với anh, cho anh sô cô la và đồ ăn vặt, anh nhìn cũng không nhìn một chút, nhưng lần trước gặp daddy xong, anh về đến nhà vẫn còn thất thần đó, anh trai rất thích daddy a."

Tiêu Lăng nắm bắt từ chính.

Tiêu Lăng xạm mặt nhìn chằm chằm Tiểu Thất, một bé gái bốn tuổi, loại từ này đều là ai dạy? Còn nữa, Cảnh Thụy mới mấy tuổi,đã có bạn nữ tỏ tình với nó rồi? Trẻ con bây giờ trưởng thành sớm như vậy không.

Tiêu Lăng có cảm giác bảo bối còn chưa đến tay đã có nguy cơ bị người khác cướp đi trắng trợn.

“ Daddy sao thế? Sắc mặt thật khó coi a. Anh trai thích daddy daddy không vui sao?”

“Không có, daddy rất vui.”

Tiêu Lăng cầm khăn tắm giúp Cảnh Thụy lau khô tóc ướt, cơ thể Cảnh Thụy hơi cứng lại, nhưng không có từ chối. Tiêu Lăng nhìn về phía cây dù nhỏ ở cửa, nhìn lại Cảnh Thụy nửa thân trên bị ướt, có chút đau lòng.

Bên ngoài có gió.

Dù lớn anh chắc chắn không chống đỡ nổi, nên chỉ có thể dùng dù nhỏ, dù nhỏ lại không thể che hết hai người, thằng bé này rõ ràng lớn bằng Tiểu Thất, nhưng lại không làm thất vọng cái xưng hô “ anh trai” này, người Tiểu Thất một chút cũng không bị ướt, trên người thắng bé lại ướt gần một nửa.

Hiểu chuyện đến nổi làm cho người ta đau lòng.

Hiểu chuyện thế này cũng bởi vì trong nhà không có người đàn ông nào, cho nên mới không thể không làm nam tử hán nhỉ.

Tiêu Lăng không thể tưởng tượng, Tiểu Thất và Cảnh Thụy bốn năm nay trải qua như thế nào. Tô Đại Khuê ngay cả con ruột như Tô Tố cũng có thể đối xử như thế, huống chi là hai đứa trẻ này!

Đối với hai đứa trẻ đột nhiên xuất hiện này, Tiêu Lăng mặc dù kinh ngạc, nhưng lại hoàn toàn không bài xích sự tồn tại của chúng nó, đối với hai đứa trẻ, anh càng đau lòng và thương tiếc hơn, còn có hổ thẹn.

Máu mủ tình thâm.

Có lẽ đây chính là tình thương của ba.

…

Đang nói chuyện, Trương tẩu đã bưng tới canh gừng đã nấu xong, Tiêu Lăng tự tay múc hai chén nhỏ cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất, mùi vị của canh gừng dễ ngửi, con nít đều không thích uống, Tiêu Lăng lo lắng hai đứa không muốn uống, nhẹ giọng khuyên nhủ, “hai người các con chịu khí lạnh phải uống canh gừng mới có thể loại trừ, thứ này mùi vị không ngon lắm, nhưng có thể giúp các con không bị bệnh, nếu bệnh phải đi chích và uống thuốc sẽ rất khó chịu.”

Anh cho rằng sẽ rất khó để hai đứa trẻ uống vào, ai ngờ canh gừng múc xong, chúng nó mỗi người nhận 1 chén, lông mày đều không có nhăn lại liền uống vào.

Tiêu Lăng hơi kinh ngạc.

Dì Trương cũng có chút kinh ngạc, " tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư thật ngoan, có muốn ăn viên kẹo khử mùi không."

" Không cần ạ, Tiểu Thất gần đây đau răng không thể ăn kẹo." Tiểu Thất lau miệng, cầm chén đặt vào khay, Tiểu Thất và anh trai khi còn nhỏ thường xuyên uống canh gừng mẹ nấu, nói nhỏ với bà, mẹ nấu không ngon bằng của bà nấu."

" Vì sao phải thường xuyên uống canh gừng?" Tiêu Lăng đột nhiên đặt câu hỏi.

" Bởi vì sợ bệnh nha." Tiểu Thất nhớ tới mục đích cùng anh trai đến đây lần này, bĩu môi đáng thương ôm lấy Tiêu Lăng, " mami một mình chăm sóc con với anh trai rất vất vả, hai chúng con lúc còn rất nhỏ mami vừa học vừa làm bán thời gian, mỗi tháng tiền lương của mami rất ít, ăn cơm xong xuôi còn phải tiết kiệm mua đồ cho con với anh, có đôi khi sợ con với anh bệnh không có tiền khám bác sĩ, thì sẽ nấu canh gừng cho chúng con uống."

Tiêu Lăng nghe xong lời của tiểu Thất, tâm co lại co lại đau, bệnh rồi cũng không có tiền khám bác sĩ... Anh lập tức nhớ tới những thông tin tra được, trên thông tin đó Tô Tố trước đó đích thật đã đi làm bán thời gian từ rất sớm.

Tiểu Thất lại nói, " mới đầu mami nấu rất khó uống, con với anh trai đều không thích uống, về sau nấu nhiều rồi mới dần dần uống ngon hơn."

Tim của dì Trương muốn tan chảy, thời gian này trải qua vất vả biết bao. Bà oán trách nhìn Tiêu Lăng.

Thiếu gia đây là chuyện gì đây, con ở bên ngoài nhiều năm như vậy, sao lại để chúng nó chịu tội lớn thế a.

Đột nhiên nhớ ra cái gì, dì Trương mau chóng hỏi, " hai cháu mới sáng sớm đã chạy đến đây người trong nhà người không? Tại sao cũng không có người lớn nào đưa hai cháu tới, lần sau tuyệt đối đừng làm vậy, quá nguy hiểm."

Hiện nay bắt cóc trẻ con hung hăng ngang ngược thế nào, hai tụi nó lại dễ thương lanh lợi đến thế, người khác nhìn thấy hai tụi nó tự mình đi ra ngoài cũng không có người lớn đi theo, lỡ ai có tâm tư xấu nổi dậy, hai tụi nó chạy cũng chạy không thoát.

Vừa nghĩ như thế, dì Trương lập tức oán trách, " Mẹ hai đứa đâu? Sao cô ấy lại yên tâm để hai cháu tới đây thế?"

Mami đi công tác xa rồi, cháu với anh trai nghỉ hè, vừa đúng lúc không có chuyện gì cho nên mới tới tìm daddy chơi đó, bà Trương bà yên tâm đi, tiểu Thất và anh trai thông minh lắm, người xấu đụng phải chúng cháu mới không may."

Dì Trương càng đau lòng hơn.

Nghe ý của con bé, hai chúng nó bình thường căn bản không có người chơi chung a, thật đáng thương.

Tiểu Thất cười đến thấy răng không thấy mắt.

Xem đi xem đi, cô đã nói cô người gặp người thích hoa gặp hoa nở mà, bà Trương nhìn cô với ánh mắt thật là quá ấm áp có hay không!

Cảnh Thụy nhàn nhạt liếc cô một cái, im lặng đặt chén canh gừng vào trong khay.

Tiểu Thất bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Tốt thôi, anh trai lại chê cô nói nhiều lời nhảm nhí.

Cô buông tay che bụng nhỏ, đáng thương nhìn Tiêu Lăng, " daddy, có cơm ăn không, con với anh trai sáng sớm liền chạy tới, còn chưa kịp ăn sáng nữa."

140. Chương 140

1iêu Lăng nhanh chóng dặn dò Trương tẩu, "Trương tẩu, mau đem bữa sáng qua đây."

"Dạ dạ, tôi bưng ra liền."

Trương tẩu nghe Tiểu Thất than đói, lại nghe Tiêu Lăng căn dặn, bèn quay lưng chạy lấy thức ăn ra.

Thức ăn được đem lên bàn, đúng lúc bí thư Trương cũng vừa đem quần áo đến, đầy đủ năm hoặc sáu cái túi giấy lớn.

Logo thương hiệu trên túi giấy khiến người khác nhìn thấy đều tặc lưỡi kinh ngạc.

"Tổng tài, tất cả đều được mua theo hình dạng của một đứa trẻ bốn hay năm tuổi. Tôi không biết liệu nó có phù hợp không. Vì vậy, kích thước to, trung hay nhỏ mỗi thứ mua một cái, chắc sẽ có cái mặc vừa."

bí thư Trương có một sự suy nghĩ vừa lo lắng vừa e ngại trong đầu.

Phải chăng tổng tài mua những thứ này cho các con của Tô Tố? Tổng tài… quả thật hào phóng, chả1nhẽ dành cả đêm tĩnh lặng để suy nghĩ như vậy, anh đã nhận ra không thể rời xa Tô Tố chăng?

Nếu thật sự là như vậy, cô ấy lần nữa lại cảm thấy ê chề.

Tổng tài thực sự rất… rất hào phóng!

"Ừm" Trước mặt bí thư Trương, Tiêu Lăng hồi phục vẻ mặt lạnh lùng như thường lệ, và anh cầm lấy bịch túi giấy."Làm phiền cô quá."

Bí thư Trương lắc đầu: "đó là phận sự của tôi mà. Nếu không có chuyện gì thì tôi lên công ty làm việc đây."

"Đợi đã!" Tiêu Lăng cầm cái túi giấy, suy nghĩ một hồi anh lại giao thêm một nhiệm vụ cho bí thư Trương, "tiếp tục cho người điều tra Tô Tố dùm tôi, việc tôi giao lần này không phải việc đơn giản, tốt nhất là nên điều tra lại cuộc sống năm sáu năm gần đây của cô ấy, trước khi Tô Tố từ Trương Gia Giới trở về,1thì đem tư liệu đến giao cho tôi"

Bí thư Trương bí mật thở dài, nhưng may mắn không như lần trước, bắt cô phải tìm ra tư liệu của Tô Tố suốt hai tiếng đông hồ.

Cô gật đầu "Được rồi, lần này tôi sẽ điều tra cho thật cặn kẽ."

"Cô về đi."

…

Trước khi vào bữa ăn, Tiêu Lăng đưa Cảnh Thụy và Tiểu Thất lên thay quần áo sạch, hai đứa nhỏ được Tô Tố nuôi dưỡng quá tốt, và vóc dáng cao to hơn so với những đứa bốn năm tuổi khác tuổi, phải mặc đồ kích thước lớn nhất mới vừa."

Cảnh Thụy mặc một bộ áo vest đi với quần tây màu xanh biển nhạt trông thật điềm đạm thanh lịch.

Tiểu Thất thì mặc một cái đầm xõa bồng bềm màu hồng phấn, trông giống như một tiểu tinh ranh nghịch ngợm dễ thương.

Hai đứa bé diện sẵn quần áo và đứng đó, đẹp lộng lẫy như một bức tranh5sống động.

"Thật dễ thương." Trương tẩu dè chừng nói.

Tiêu Lăng trong lòng cảm thấy hãnh diện.

Hai con búp bê dễ thương này, chính là con của Tiêu Lăng đây!

Các bữa ăn của Tiêu Lăng luôn được chuẩn bị kỹ lưỡng.

Lần này cũng không ngoại lệ, bữa sáng cũng do Trương tẩu đích thân xuống bếp, vẫn là sự kết hợp giữa bữa sáng kiểu Trung Quốc và phương Tây, kiểu Trung Quốc thì có những chiếc bánh cua hấp màu vàng và vài dĩa cải mặn ngâm đậu tương cho chính tay Trương tẩu ngâm. Kiểu Tây thì có bánh mì nướng, bánh sandwich và trứng ráng kiểu Pháp và sữa tươi.

Tiểu Thất nhìn thấy bữa ăn mắt cô bừng sáng lên, tay cầm những chiếc bánh bao còn bốc khói nóng hổi, thèm thuồng chãy dãi. "Daddy ơi, con có thể ăn được chứ?"

Tiêu Lăng gật đầu mỉm cười: "Ăn đi, bánh mới hấp ra, cẩn thận kẻo bị bỏng."

Nói xong2anh ngồi xuống phía trên bàn ăn, dùng đũa gắp hai cái bánh bao nóng đặt vào cái dĩa trước mặt Tiểu Thất

"Ăn chậm thôi!" anh nghĩ chút, lại gắp thêm hai cái bánh bao nóng đặt lên dĩa trước mặt Cảnh Thụy."Ăn đi con"

"Ồ Yeah, cám ơn daddy, bắt đầu ăn thôi."

Cảnh Thụy cũng gật đầu, "Cảm ơn."

Tiểu Thất có ba sở thích lớn.

Thích ăn ngon.

Thích nhìn trai đẹp.

Thích xem TV.

Thức ăn ngon xuất hiện trước mặt cô đều phải được cô xem xét lướt qua một cách kỹ càng.

Cô chu cái môi nhỏ ra, đáng ghét, đừng lật tẩy cô như thế chứ!

Đôi mắt của con tiểu nha đầu đảo qua đảo lại, "Anh trai anh nói gì thế? Người ta chả phải đang nhìn soái ca sao, anh trai và daddy còn điển trai hơn họ nhiều, em đang học hỏi ấy chứ!"

Cảnh Thụy từ lâu đã miễn dịch với những câu nói thuần khiết của cô, ngược lại9Tiêu Lăng lại thích thú hơn. "Vậy con đang học hỏi cái gì?

"Học cách yêu đương đó." Tiểu Thất lý lẽ nói như đúng rồi, "người ta chẳng phải hay nói, bất cứ chuyện gì đều phải được học hỏi từ khi còn bé, bây giờ Tiểu Thất học cách làm sao yêu đương, để sao này lớn lên không bị đàn ông xấu lừa."

Cái lý do này…

Tính tình của Tô Tố cũng khá bình thường, làm sao có thể dạy ra một cô con gái tinh quái đến như vậy?

Nhưng mà…

Người đàn ông xấu?

Tiêu Lăng không biết dùng lời lẽ gì để trả lời câu nói sáo rỗng này: "Tiểu Thất nghĩ xem thế nào là người đàn ông xấu nào, có giống như cha ruột daddy này không?"

141. Chương 141

"Ừm… daddy có phải người đàn ông xấu đâu."

Tiểu Thất cắn ngón tay và do dự. Uh… Chẳng phải anh trai đã nói rồi ư, bởi vì daddy không biết sự tồn tại của tụi con, nên mới không quan tâm và chăm sóc. Vậy… không nên nói daddy vô trách nhiệm được?

Ấy?

Nó có vẻ không đúng!

Trên ti vi thường hay nói, Đàn ông và phụ nữ phải ngủ với nhau mới có con được, và daddy và má mi đã ngủ với nhau rồi. Là do daddy nào giờ không nhớ đến má mi. Hành vi như thế ti vi thường hay nói như thế nào ta?

Lạm tình!

Vâng, đó là lạm tình!

Suy nghĩ một lát, Tiểu Thất cảm thấy không vui, cô ấy đặt bắp chân tròn trịa ngồi lên ghế sofa, và khuôn mặt cô ấy chán nản. “Sao này con tìm chồng cũng không muốn tìm người giống daddy đâu.”

Tiêu Lăng trong lòng nặng nề.

Tô Tố ơi Tô Tố, ngày thường em trình bày với con như thế nào về anh. Mà để giờ Tiểu Thất chỉ trích anh như thế! Sự bất mãn của anh đối với Tô Tố “bịch, bịch, bịch” được chồng chất lên thành đống

Anh ta nín thở nhịn và tay ôm chặt Tiểu Thất và nói. “daddy nghe gia gia nói, daddy của các con đã sớm rời xa các con, thế mà mẹ vẫn không nghĩ là phải dẫn các con đi tìm cha sao?”

Đôi mắt của Tiểu Thất nhìn ngoăn ngoắt vào ti vi, má mi vẫn không biết daddy là ai mà, sao mà đi tìm!

Cô lắc đầu trả lời: “Không có đâu, má mi nói con với anh trai chỉ cần có má mi bên cạnh là đủ rồi, Ấy da. Daddy ơi cha đừng nói chuyện nữa để con còn xem ti vi nữa, a a a, diễn viên nam chính xuất hiện rồi, thất điển trai quá! “

Tiểu Thất bâng bê khuôn mặt nhỏ tiếp tục si mê.

Tiêu Lăng bí mật siết chặt nắm đấm của mình.

Sao gọi là chỉ có cô ấy thôi là đủ rồi? Sao lại nói chuyện với con như thế nhỉ, truyền thụ cái loại suy nghĩ như này, chắc là chỉ muốn các con thân mật với mẹ thôi, như vậy chả phải cô ấy đã nắm trên tay cái lợi thế rồi à, thật là trắng trợn!

Tiêu Lăng vẫn muốn tiếp tục hỏi, khi cúi đầu nhìn xuống Tiểu Thất đang chăm chú nhìn vào màn hình tivi như muốn nhỏ dãi và đột nhiên khựng lại.

Anh nghĩ đã từng nếm trải qua hương vị bế tắc trong lòng, bèn hết sức lo lắng cho tương lai của Tiểu Thất.

Cô bé này… bây giờ đã ham mê sắc đẹp đến vậy, thì e rằng sau này lớn lên, nhìn thấy người nào đẹp tí hay nói lời đường mật tí, là tiểu nha đầu này sẽ điên điên đảo đảo theo người ta đi luôn à!

Không được, anh phải dạy dỗ cho con biết rằng sắc đẹp ắt sẽ có độc!

Tiểu Thất bên đây chắc không có chuyện để tiếp tục nói, Tiêu Lăng để cho cô bé một mình ngồi xem tivi, liền quay sang tra hỏi Cảnh Thụy. Tuy nhiên, tại thời điểm hai con mắt va chạm nhau, Tiêu Lăng đã từ bỏ ý tưởng của mình

Cảnh Thụy còn nhỏ, nhưng cực kỳ thông minh.

Cậu bé lúc nãy đã nghe thấy hết những gì anh nói với Tiểu Thất, nhìn vào ánh mắt của Tiêu Lăng, cậu bé dường như đã trật chờ sẵn.

142. Chương 142

"Chị ngay cả người yêu còn chưa từng có, còn nói là đưa lời khuyên cho em!" Tiêu Lăng khinh miệt, "Em không cần!"

"Tiêu Lăng! Chị gái của em tuy chưa yêu ai bao giờ, chưa có trải nghiệm thực tế về phương diện này nhưng chị cũng đã từng nghe nói đã gặp qua nên cũng hiểu được một chút, em đừng coi thường người khác, chị trước đó đã từng trên tạp chí làm biên tập về chuyện tình cảm đấy, có bao nhiêu là cô gái đã đến tâm sự chuyện trong lòng với chị, hứ hứ, được rồi, em không thích nói thì chị cũng không thèm nghe đâu, coi như là chị lo thừa!"

Tiêu Lăng lạnh nhạt nhìn chị một hồi, có chút do dự.

Thật ra nguyên nhân thật sự mà anh không muốn nói với Tiêu Khả là do anh cảm thấy sự việc này rất xấu hổ, nếu1thật cho cô nghe, với cái miệng khoe khoang như cô, e là không cần tới ngày mai những người xung quanh anh đều biết anh ở bên ngoài đã từng sinh con, và còn bị phụ nữ lừa gạt nữa.

Cái chuyện xấu hổ này, anh thật sự không muốn người khác biết.

"Ê, rốt cuộc em có nói không, không nói là chị đi về nhe." Tiêu Khả lấy túi xách lên giả vờ bỏ đi.

"Đợi một chút!"

"Uhm hm!" Mặt Tiêu Khả hiện lên biểu cảm "Chị biết là sẽ như vậy mà", lại chây lười ngồi lên ghế sofa, "Nói đi, chị rửa tai lắng nghe đây."

Tiêu Lăng siết chặt nắm đấm, không lạnh không nhạt nhìn chằm chằm vào Tiêu Khả, "Bảo mật!"

"Xem tình huống."

"Nhất thiết bảo mật!"

"Được rồi, nhưng mà…"

“Muốn gì, nói!”

“Hi hi.” Nét mặt nịnh bợ của Tiêu Khả hiện lên ôm lấy đùi của Tiêu Lăng, “Em trai ngoan đừng1nói như thế, xem em coi chị thành loại người gì rồi, haiz, thật ra gần đây chị đang kẹt tiền, em có thể mượn chị ít tiền không?”

“Tiền chị đâu?”

“Thẻ của chị bị ba mẹ đóng băng rồi.” Tiêu Khả cắn răng, “Em cũng biết là họ căn bản là không ủng hộ sự nghiệp của chị, nói chị tự mình làm khổ bản thân. Chị làm sao mà tự làm khổ bản thân? Chị thích tạo mẫu cho người khác, thích giúp người khác trang điểm, một công việc tốt tới dường nào, biến cô bé lọ lem trở thành công chúa bạch tuyết, một công việc thần thánh đến thế cơ mà!”

Tiêu Lăng mới không tin lời cô, “Vậy sao chị không kiếm ông nội?”

Tiêu Khả tức thời ngây người, cúi đầu ủ rũ, “Người ta lớn thế cơ mà còn đi xin tiền ông nội, xấu hổ đến dường nào.”

“Hì…”

Tiêu Lăng5cười lạnh, câu nói này là nói cho người khác nghe đấy, chị đối với ông nội từ lúc nào biết xấu hổ qua đâu.

“Được rồi được rồi, chị nói thật đây…” Tiêu Khả giơ tay chịu hàng, “Cái nơi làm việc của chị người không nhiều, chị còn không lo nổi bản thân, nói sao thì chị cũng ở trong ngành trang điểm có chút danh tiếng, lo không nổi cho bản thân thì rất là mất mặt. Cho nên chị dự tính vào ngành giải trí, kiếm những người nghệ sĩ có chút danh tiếng để làm nhà tạo mẫu cho họ, từ từ tích lũy danh tiếng, sau này mở một nơi làm việc lớn hơn.”

Tiêu Lăng cũng gọi là hiểu rồi.

Hèn gì bác trai bác gái đòi cắt đi tài chính của chị ấy, bác trai bác gái đều là làm ngành chính trị, nói đến minh tinh trong ngành giải2trí đừng nhắc là phản cảm biết bao, ông nội cũng như thế, nếu như chị ấy nói với ông nội là muốn vào ngành giải trí, ông nội không những không đưa tiền cho chị ấy, mà còn mắng cho một trận nữa.”

Ngành giải trí… Tiêu Khả!”

Nhà tạo mẫu…

Tô Tố!

Trong đầu óc của Tiêu Lăng đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, thoạt nhiên nghĩ đến tình huống của bây giờ, anh rất nhanh nén lại ý nghĩ đó xuống.

"Chỉ cần lời kiến nghị của chị có tác dụng, em sẽ đưa tiền cho chị, thuận tiện cho chị lựa chọn một nghệ sĩ để chị theo."

Đôi mắt của Tiêu Khả sáng lên tức thì, cô lúc đầu chỉ đơn thuần là đến mượn tiền, không ngờ hôm nay Tiêu Lăng lại hào phóng đến vậy, ngay cả nghệ sĩ cũng sắp xếp cho cô luôn, đây so với tự mình đi kiếm công9ty quản lý, sau đó lại phải đợi sắp xếp nhanh hơn hẳn.

Dù sao Tiêu Lăng cũng là ông chủ của công ty, các nghệ sĩ có tính cách thế nào anh đều nắm rõ, nhất định sẽ không sắp xếp những người tính khí khó chịu cho cô, hơn nữa là đi làm ở công ty anh, cô là chị họ của Tiêu Lăng, ai lại dám bắt nạt cô chứ.

Tiêu Khả khẩn trương ngồi ngay lại tư thế, hối thúc Tiêu Lăng, "Được được được, chị sẽ bảo mật cho em 100%, em đừng nhiều lời nữa, khẩn trương kể rõ rốt cuộc là chuyện gì!"

Lần này Tiêu Lăng không còn do dự, kể hết đầu đuôi sự việc từ năm năm về trước cho đến tình huống bây giờ cho Tiêu Khả nghe. Tiêu Khả lúc đầu còn nghiêm túc lắng nghe, lúc sau đó cả người cô phải trố mắt ngạc1nhiên, với vẻ mặt hoàn toàn không tin nổi.

"Em, em, em nói hai đứa nhỏ dưới lầu đúng thật là con trai và con gái của em? Là cháu trai và cháu gái của chị?" Nhìn thấy Tiêu Lăng trịnh trọng gật đầu, Tiêu Khả nhéo mạnh bản thân, "Ui ya, đau chết tôi rồi, đây không phải là mơ. Má ơi, sao cái này còn khoa trương hơn là phim truyền hình thế."

"Tiêu Khả!"

Tiêu Lăng nén mạnh giọng điệu, anh muốn cô phân tích tình huống, chứ không phải là nghe cô bày tỏ cảm nghĩ lung tung.

"Chị biết rồi, thì em bây giờ không phải đang nghi ngờ Tô Tố tiếp cận em là có ý đồ sao!"

"Không lẽ không phải!"

Ngoài nguyên nhân này, anh không suy nghĩ được những lý do bất kì khác.

Tiêu Khả nghiêm túc nghĩ ngợi, gật nhẹ đầu, "Tô Tố chị tiếp xúc qua chỉ có một lần, tính của cô ấy chị không rõ lắm, cho nên không thể đánh giá nhân phẩm của cô ấy. Nhưng đơn giản chỉ là phân tích sự việc này, chị cảm thấy có phải bên trong có hiểu lầm gì không."

Tiêu Lăng lập tức truy vấn, "Hiểu lầm gì?"

"Chị làm sao biết được hiểu lầm gì." Tiêu Khả không nhã nhặn đảo mắt, "Thì em không phải nghi ngờ Tô Tố biết được thân phận của em, cho nên mới cố ý sinh ra hai đứa nhỏ ra sao!" Trông thấy Tiêu Lăng gật đầu, Tiêu Khả tiếp tục nói, "Chị nói em bình thường thì cũng thông minh lắm mà, tại sao liên quan đến chuyện tình cảm lại trở thành như vậy. Nói sao thì nếu chị là Tô Tố, nếu chị ôm ấp ý định này đào mỏ em, lúc mà sinh đứa con ra thời gian đầu tiên là sẽ tới ngay uy hiếp em kêu em đưa tiền rồi, cần chi mà phải đợi đến hai đứa nhỏ 4 tuổi mới hành động?"

Cả thân Tiêu Lăng cứng đơ, vấn đề này anh chưa từng suy nghĩ qua, mấy ngày nay chỉ nghĩ đến chuyện Tô Tố cố ý lừa gạt anh, anh hận muốn chết, cơ bản là không suy nghĩ sâu thêm về vấn đề này.

Nghe thấy Tiêu Khả nói thế, trong lòng anh nổi lên một hi vọng, ánh mắt nóng lên nhìn Tiêu Khả, "Cho nên… cô ấy không thể cố ý gạt em được?"

"Điều này chị không dám chắc, chị phân tích theo tình huống thôi. Em cũng đã nói rồi, cô ấy dẫn theo hai đứa nhỏ sinh sống rất cực khổ, vậy lúc cực khổ sao không tới tìm em, bây giờ cô ấy thoát được Tô Đại Khuê rồi, cũng thuận lời được mời đóng phim, em nói diễn xuất của cô ấy hay. Cô ấy tốt nghiệp chuyên ngành, vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, diễn xuất lại thâm thúy, người như thế không nổi tiếng ở ngành giải trí mới gặp ma ấy, sau này tương lai càng sáng lạn."

Cô lại nói, "Cho dù là làm vai phụ, nhưng cũng đỡ hơn so với làm bán thời gian lương cũng không cao được bao nhiêu. Những tháng ngày này đã tốt hơn ngày xưa rất nhiều, lúc đó cũng không tìm em, bây giờ chị nghĩ không ra được lý do cô ấy tìm em."

"Chị nói thật à, em đã hiểu lầm cô ấy?"

Tô Khả lắc đầu, "Chị không có nói là em đã hiểu lầm cô ấy, chị chỉ nói là nếu như là chị, chị khẳng định sẽ không như thế. Nhưng em cũng đã nói rồi, Cảnh Thụy và Tiểu Thất hiển nhiên biết em là ba của chúng nó, cái đó không có lý nào Tô Tố không biết được, cho nên chị thấy là bên trong có thể có những chuyện chúng ta chưa biết được. Chị khuyên em là em và Tô Tố nên nói chuyện rõ ràng thành thật với nhau đi."

Tiêu Lăng lạnh mặt trầm tư rất lâu, Tiêu Khả không dám phiền anh nữa.

Qua được chốc lát, Tiêu Lăng mới cắn răng, "Vậy em sẽ cho cô ấy thêm một cơ hội nữa!"

143. Chương 143

Tiêu Khả lộn ngược mắt.

Cái gì gọi là cho người ta thêm một cơ hội, rõ ràng là không nỡ người ta còn dám biện minh cho bản thân.

“Đây đều lại những suy đoán của chị, em đừng tưởng thật nhe.”

Không phải cô muốn đả kích Tiêu Lăng, mà lo sợ anh ôm hi vọng quá lớn sau cùng thất vọng rồi lại đến trách cô. Cô mới không ngốc như thế, không khẳng định điều gì là tốt nhất.

Tiêu Lăng đã bình tĩnh lại, anh từ sofa đứng dậy, vẻ mặt cao to nhìn xuống Tiêu Khả, “Nếu như giữa em và Tô Tố có hiểu lầm thật, đợi cô ấy từ Trương Gia Giới về, em sẽ sắp xếp chị làm thợ trang điểm cho cô ấy.”

Cái thợ trang điểm khỉ gì!

“Trời ạ!” Tiêu Khả nhảy lên phản đối, “Không được không được, chị nói sao cũng là nhà tạo mẫu có chút danh tiếng, không ngờ em dám kêu chị phục vụ một người mới, chị là phải kiếm danh tiếng đấy,1em để chị đi theo một người mới chưa nổi danh thì có thể có được danh tiếng gì, nơi làm việc của chị không làm nữa thì tốt hơn. Dù sao chị có làm, chí ít em phải sắp xếp cho chị một nghệ sĩ sao hạng A hay B gì đi.”

Tiêu Lăng bỏ tay vào túi quần, biểu cảm vẫn lạnh nhạt, “Vừa nãy không phải chị nói Tô Tố vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp sao, diễn xuất thâm thúy sau này tương lai sáng lạn sao. Nếu như như thế, chị đi theo cô ấy sẽ càng dễ dàng kiếm được danh tiếng!”

Tiêu Khả, ”…”

Cái này có được coi là cô tự đào mồ chôn mình không?

Tiêu Khả muốn khóc thật!

Vừa ngước đầu thì trông thấy Tiêu Lăng đang ngồi xổm dưới đất tay cầm những mảnh vụn của điện thoại.

“Em làm gì đó?”

“Nhặt sim điện thoại.”

“…” Tiêu Khả ngây người, “Nhặt sim điện thoại để làm gì?”

Tiêu Lăng nhặt sim điện thoại rất từ tốn rồi đứng dậy, dùng vẻ1mặt biểu cảm “Chị rất ngu xuẩn” liếc mắt nhìn cô, “Gọi điện thoại!”

“…” Tiêu Khả.

Cô có bệnh mới nói chuyện với tên khốn nạn này, tự làm khổ mình tự làm khổ mình rồi!

Tiêu Lăng bước ra khỏi phòng, khoảnh khắc đầu tiên là sai người đi mua một cái điện thoại mới về.

Tiêu Khả trong phòng nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng của anh, lắc đầu nhẹ.

Kì thực cô không xác định được mục đích của Tô Tô tiếp cận Tiêu Lăng, có thể giống như Tiêu Lăng nói, cô ấy đúng là có mục đích riêng, nhưng người em trai luôn quả đoán của cô không ngờ lại do dự rồi.

Nếu như đổi lại là ngày xưa, có người dám gạt em ấy như thế, em ấy tuyệt đối sẽ làm cho người đó hối hận vì đã đến thế giới này.

Lần này không những không có hành động, trái lại còn nhốt bản thân trong nhà buồn bực không chịu ra ngoài, chậc chậc, hiển nhiên là quan tâm rồi, nhưng5lại lo lắng là chuyện sẽ như em ấy nói, e sợ rằng nếu đi tìm câu trả lời sẽ phá tan niềm hi vọng cuối cùng trong lòng.

Nếu như đã như thế, vậy người làm chị là cô sẽ giúp em ấy một phần vậy.

Nếu như tiếp cận có mục đích riêng, có thể để em ấy biết rõ được, nếu như là hiểu lầm… Tiêu Khả dựa trên tay vịn nhìn về phòng khách thấy được hình ảnh đang vui đùa của thai long phụng…

Tốt nhất là hiểu lầm!

…

Tiêu Lăng quyết định chủ động ra xuất kích, lắp sim điện thoại vào, anh im lặng suy nghĩ những lời nói cần nói trong lòng, lại suy nghĩ tất cả phản ứng có thể có của Tô Tố lại một lần, lúc này mới dám nhấc máy lên gọi số điện thoại đã ghi nhớ trong lòng!

Tút…

Tút…

Tút…

Trong điện thoại hiện lên là tiếng ghi âm của nữ robot, “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không nhấc máy xin vui lòng2gọi lại sau.”

Đôi mày của Tiêu Lăng nhíu lại, xém tí lại ném hư cái điện thoại!

Anh không mấy dễ dàng loại bỏ cái gai trong lòng gọi điện thoại cho cô ấy, không ngờ lại không ai bắt máy!

Tiêu Lăng đương nhiên không biết, lúc này Tô Tố đang gấp rút thời gian làm việc, cảnh quay cuối cùng của cô còn một phân cảnh cuối cùng, phân cảnh này còn có cảnh quay của cô và Trần Kiêu và Đường Sảng ba người.

Đóng phim không giống như truyền hình chiếu ra vậy, trong từng tập từng tập chiếu phải nhìn tình huống tổng hợp, xong mới quyết định thứ tự đóng phân cảnh nào trước.

Có thể phân cảnh trước là quay đoạn đau thương trong tuyệt vọng khi người mình yêu qua đời, phân cảnh tiếp theo có thể đóng cảnh thân mật khi trao nhau nụ hôn, cảm giác vô cùng khảo nghiệm diễn xuất và tố chất tâm lý của diễn viên.

Cảnh quay của họ đang quay chính là phân cảnh9của Mỹ Đỗ Sa và nữ chính Dục Nhi lần đầu tiên giáp mặt trực tiếp trong phim.

Lúc này Đỗ Mỹ Sa đã là người phụ nữ của nam chính, gặp được kẻ cầm đầu của bên địch„ hai người đều thương tích đầy mình, còn Dục Nhi lúc Ngạo Vân gặp nạn đã xuất hiện cứu hai người, Mỹ Đỗ Sa do Tô Tố thủ vai cả người đầy máu, thân hình tồi tàn nằm trên nham thạch. Và Dục Nhi do Đường Sảng thủ vai đang khoác trên mình bộ đầm dài bay phấp phới, vẻ mặt lạnh lùng bá khí cực kì, cô triệu hồi thần thú của mình, dùng công pháp nén dưới rương cùng Ngạo Vân cùng nhâu bắt tay đánh chết kẻ địch.

Lúc Tô Tố xem được kịch bản thì đã biết, phần quay này lấy Đường Sảng là chính.

Mặc cho là khí chất bá đạo của cô ấy cũng được, và nam chính cùng nhau kề vai chiến đấu cũng được, vừa ra diễn thôi là đã1kinh ngạc.

Phân cảnh cuối cùng Ngạo Vân và Dục Nhi cùng nhau đỡ cô dậy, Tô Tố gần như khẳng định được, đến lúc đó máy quay sẽ chú trọng vào mặt Đường Sảng.

Đây là một loại đặc trưng tâm lý cơ bản, có lợi không hại.

Là con người thì đối với máu tươi sẽ có cảm giác sợ hãi, vẻ mặt cô tồi tàn với thân hình đầy máu, Đường Sảng tiên khí phấp phới, đổi là người khác cũng chăm chú Đường Sảng thôi.

Không phải nghĩa là cô nói diễn xuất của cô không bằng Đường Sảng, mà đây là do kịch bản quyết định!

…

Lúc quay phim quả nhiên như thế, đặc biệt là lúc Đường Sảng và Trần Kiêu treo dây thép chiến đấu, toàn bộ ống kính đều tập trung vào hai người đó.

Tô Tố vẫn với bộ đồ màu tím, nằm trên nham thạch, những nham thạch đè trúng cô rất đau.

Không mấy dễ dàng đợi được cảnh quay của Đường Sảng và Trần Kiêu kết thúc, hai người đã cùng nhau tâm sự một hồi, lúc này mới khẩn trương chạy qua thăm hỏi vết thương của cô.

Đường Sảng đứng ở xa xa, nhìn thấy Tô Tố nằm trên nham thạch, trong mắt lóe lên một ý tưởng xấu xa, cô cúi đầu che giấu ánh mắt, cùng Ngạo Vân nhanh chân bước đến.

Lúc cô ta chạy đến như là vô tình chặn đi ống kính của máy quay vậy.

Giành ống kính!

Giành ống kính thật trắng trợn!

Lúc đóng phim có một từ chuyên dùng gọi là "Giành ống kính", ý nghĩa là lúc đang đóng phân cảnh của mình đồng thời, cố gắng che đi cái người đóng chung với mình, để đạt được hiệu quả tỏa sáng bản thân và tô đen người khác.

Lúc này nếu như cô không có hành động gì, phân cảnh đó chắc cô hoàn toàn có thể trở thành người qua đường.

…

"Đạo diễn, Đường Sảng cô ấy…"

"Đừng lo!"

Phạm Lãi đương nhiên thấy Đường Sảng giành ống kính Tô Tố, anh thông qua ống máy quay nhìn sang vài người, ở cái ngành này là thế, ma cũ ăn hiếp ma mới cũng là tình huống thường xuyên gặp phải. Có những người do là kinh nghiệm đóng phim chưa đủ, thường hay bị người khác giành ống kính cũng không hề biết, nhưng… anh lại muốn biết được Tô Tố có thể phát hiện được không.

…

"Phụt… "

Đỗ Mỹ Sa đang nằm đấy, trước khi Ngạo Vân và Dục Nhi chưa kịp lao đến, cô đột nhiên cong người phun ra một miệng máu bầm, động tác của cô lúc này, làm cho những người đang cầm máy quay theo phản xạ đã đối chuẩn ống kính sang Tô Tố.

Tô Tố thành công giật lại ống kính sang mình.

Đường Sảng dưới mắt lóe lên một tia tức giận, Trần Kiêu thủ vai Ngạo Vân đã nhanh chóng bước qua đó, ôm Đỗ Mỹ Sa vào lòng mình.

"Sao rồi, không sao chứ?"

Tô Tố ho đến mép miệng toàn là vết máu, cô bị thương lúc này không như Đỗ Mỹ Sa lanh lợi ngày thường, trái lại thêm được vài phần nhu hòa, rồi lại nhớ lại vừa nãy nhu tình của Ngạo Vân và Dục Nhi, càng hiển lên cô càng thảm thương xinh đẹp, vài cái máy quay đều di chuyển sang hướng của cô, Đỗ Mỹ Sa yếu ớt cười với Ngạo Vân, "Huynh không sao thì tốt."

Đường Sảng cắn răng, lại qua che mất ống kính, vẻ mặt lo lắng nói với Ngạo Vân, "Tỷ tỷ bị thương nghiêm trọng, mau chóng đưa tỷ ấy về thành chữa trị thôi."

Lại giành.

Tô Tố cười lạnh trong lòng, lúc cô mới ra đóng phim Đường Sảng còn không biết đang ở nơi nào xó nào đây.

Cô xoay chuyển ánh mắt, đau khổ la lên một tiếng, cô không nói gì, chỉ mang vẻ mặt trắng toát dựa vào lòng Ngạo Vân, lộ ra đôi mày nhíu chặt và nửa khuôn mặt trắng bệt, lại một lần thành công giành lại ống kính về với mình.

"Cắt!"

Phạm Lãi hài lòng la lên một tiếng,"Rất tốt, có thể tan ca rồi!"

Đường Sảng giận đến cắn răng, cô dám nói, phân cảnh này mà công chiếu, nữ chính như cô tuyệt đối không bằng Tô Tố diễn Đỗ Mỹ Sa khiến người khác thương xót!

Thật đáng đời!

144. Chương 144

" Tô Tố, diễn rất tốt."

" Cảm ơn đạo diễn."

Tô Tố mặc đồ diễn chạy đến chạy đến chỗ Phạm Lãi coi lại cảnh diễn của mình, đúng như cô nghĩ, quả nhiên máy quay phim lấy cô làm trọng tâm, cảnh cô dựa vào lòng Ngạo Vân cũng rất đẹp, trái lại Dục Nhi

đi qua đi lại ở đó có vẻ hơi chướng mắt.

Phạm Lãi đóng máy lại, cuối cũng cũng nở nụ cười với Tô Tố, ông vỗ vỗ vai cô, " phần diễn của cô có thể nói là hoàn toàn kết thúc rồi, Tô Tố, bộ phim tiếp theo tôi vẫn sẽ kiếm cô diễn!"

A!

Tô Tố kinh ngạc đến mở to mắt.

Một đạo diễn cho dù khen diễn viên đó nhiều đến mấy, cũng không vui mừng bằng câu nói " bộ phim tiếp theo tôi vẫn sẽ kiếm cô diễn" này, đây đã là sự khẳng định đối với diễn xuất của cô.

Cô kích động đến cả mặt đỏ chót, sự khẳng định này đối với cô mà nói rất khó mới có được, vành mắt cô ngấn lệ cúi đầu chào Phạm Lãi một cái, " cám ơn đạo diễn!"

" Cám ơn cái gì, tôi nghe nói gần đây cô nhận một bộ phim về thanh xuân vườn trường, tôi đã xem kịch bản rồi nhân vật đó rất được yêu thích, cố gắng diễn thật tốt chắc rằng sẽ một bước lên mây."

Phạm Lãi rất xem trọng Tô Tố.

Trong giới giải trí, có nhan sắc có kĩ năng diễn xuất chưa chắc sẽ thành công.

Chính vì Tô Tố so với người khác có nhiều tài nguyên hơn, có công ty truyền thông Tinh Quang ở phía sau nâng đỡ, chỉ cần mọi chuyện ổn thỏa, nổi tiếng cũng chỉ là vấn đề về thời gian.

...

Tố Tố cuối cùng đã hoàn thành triệt để phần diễn của cô trong " Ngạo Vân Truyện, cô đặt trên mạng vé máy bay về thành phố A, Phạm Lãi còn đặc biệt kêu đoàn phim để trống một chiếc xe, lúc cô đi tiễn cô ra sân bay.

Vừa dứt lời, sắc mặt của Đường Sảng đứng kế bên Tô Tố trông rất khó coi.

Cô ta muốn mua đồ dùng hằng ngày lại chê đồ cô chiếm chỗ không chịu cho người ra thành phố mua, hiện giờ lại để trống một chiếc xe để tiễn Tô Tố!

Tô Tố không thèm ngó tới sắc mặt của Đường Sảng, sau khi nói lời cảm ơn Phạm Lãi xong thì chuẩn bị đi phòng thay đồ lâm thời dựng lên để thay quần áo.

Đường Sảng nhanh chân bước theo.

Cảnh diễn lần này của họ cách túp lều hơi xa, trên đường về lại đầy cỏ dại, rất ít người qua lại. Vào lúc Tô Tố bị Đường Sảnh chặn đường lại, trên đường chỉ có hai người họ.

" Có chuyện gì?"

" Tô Tố, con tiện nhân này, cô cướp người đàn ông của tôi, cướp đi tài nguyên của tôi trong công ty, bây giờ còn muốn cướp phim của tôi, tôi sẽ không buông tha cho cô đâu."

Không có ai ở đây, Đường Sảng cũng không ngụy trang nữa, vẻ mặt dữ tợn đi đẩy Tô Tố, " nữ chính trong bộ Nhất Tiếu Nại Hà vốn là của tôi, dựa vào cái gì cô vừa mới vào thì đưa cho cô diễn!"

Của cô ta?

Tô Tố cười lạnh tránh khỏi sự đẩy đùn của Đường Sảng, " tôi không biết cô đang nói gì, người quản lý của tôi rõ ràng nói với tôi rằng, bộ phim này là vì tôi mà tạo ra, nếu như tôi không đồng ý diễn, kịch bản sẽ gác lại, cô nghe ai nói vai nữ chính là của cô?"

Đường Sảng đơ ra.

Sao có thể như vậy?

Rõ ràng cô nghe nhân viên nội bộ trong công ty nói, bộ phim đó vốn dành cho cô, kết quả lại bị Tô Tố cướp đi.

" Cô đừng lừa gạt tôi, cô mới xuất hiện bao lâu chứ, sao công ty lại chuẩn bị phần diễn cho cô. Tô Tố con tiện nhân này cô chỉ biết giả vờ vô tội mà thôi, tôi sẽ không cho cô được toại nguyện."

Cô ta càng nghĩ càng tức, nhìn vào mặt của Tô Tô sự thù hận lại tăng thêm, trong lòng cô ta nghĩ ra một phương pháp, nếu như cô ta hủy hoại gương mặt của cô…

Tiêu Lăng sẽ không thích cô nữa.

Cũng không thể diễn phim nữa!

Đường Sảng nhìn vào những cây leo đầy gai ở hai bên mép đường, đưa tay đẩy mạnh Tô Tố, may là Tô Tố sớm đã có phòng bị với cô ta, nhìn sắc mặt cô ta thay đổi thì lùi lại sau một bước, lần này Đường Sảng không những không đẩy được cô, trái lại bởi vì vậy mà mất cân bằng nằm sấp xuống đất.

“ A… đau!”

Cô bị ngã trên những cây leo đầy gai đó, đồ diễn lại mỏng, đâm đến cô ta kêu gào lên!

Đau cũng tự chuốc lấy mà thôi.

Cô một chút đồng tình cũng không có, trực tiếp đi ngang qua Đường Sảng.

…

Tô Tố vừa đi, Đường Sảng lập tức quay đầu hướng qua phía bên hông gào to lên, “ còn không mau qua đây đỡ tôi!”

Cô trợ lí nhỏ liền từ phía sau cây chạy ra đỡ cô ta.

“ Chị… chị Đường…”

“ Chụp lại hết chưa?”

“ Chụp, chụp lại rồi.” Trợ lí nhỏ đưa điện thoại cho Đường Sảng, Đường Sảng mở thư viện ảnh ra, tổng cộng có mười mấy tấm hình, đều là hình ảnh ban nãy cô và Tô Tố trong lúc giằng co.

Đường Sảng xóa đi tấm hình cô ta đẩy Tô Tố, chỉ để lại tấm hình vẻ mặt đau khổ của cô ta khi bị ngã, mà vẻ mặt Tô Tố lại vô cùng lạnh lùng.

Sau đó nữa là hình bóng Tô Tố lạnh lùng mà rời khỏi.

Đường Sảng hài lòng nhếch môi lên, những tấm hình này công bố ra ngoài, e rằng mọi người đều cho là Tô Tố đẩy cô ta.

Mà cô, chính là muốn hiệu quả này.

…

Rất nhanh Tô Tố quên đi những chuyện nhỏ nhặt của Đường Sảng. Cô nóng lòng muốn về nhà, vừa về tới túp lều liền bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Cô đặt chuyến bay vào lúc chiều năm giờ mấy, ngồi hai tiếng thì có thể tới thành phố A, nghĩ đến rất

nhanh thì có thể gặp được hai bảo bối và Tiêu Lăng, cô liền vui vẻ.

Vừa hát khẽ vừa thu dọn hành lý.

May mà đồ đạc của cô rất ít, nửa tiếng thì làm xong hết rồi. Cô vừa mới thu dọn đồ xong, thì có người lái xe đến.

" Tô Tố, cô thu dọn xong chưa?"

" Xong rồi xong rồi."

Tài xế là một đàn ông, giúp Tô Tố bỏ hành lý vào trong chiếc xe việt dã, hai người cùng nhau rời khỏi Trương Gia Giới. Vào lúc tới sân bay vừa đúng bốn giờ rưỡi chiều, cách máy bay cất cánh còn nửa tiếng.

Tô Tố tiễn nhân viên công tác của đoàn phim đi, một mình ngồi ở phòng chờ.

Phòng chờ có chút lãnh đạm.

Tô Tố hơi buồn chán, dứt khoát lấy điện thoại ra chơi game.

" Hửm..."

Trên điện thoại hiển thị một cuộc gọi đến của Tiêu Lăng, cô lầm bầm trong miệng, " đi công tác về rồi sao?"

Cô cũng không nghĩ nhiều, mở khóa màn hình ra, gọi về lại.

Hai tiếng sau.

Sân bay thành phố A, ở cửa ra vào Tô Tố cười vẫy tay với Tiêu Lăng, " ở đây ở đây!"

Tiêu Lăng mặt hầm hầm sải bước đi qua đó.

Tô Tố hoàn toàn không phát hiện ra sự khác thường của Tiêu Lăng, cô cười híp mắt nhìn Tiêu Lăng lặng lẽ cầm lấy vali của cô, " sao anh lại tới đây, em đã nói nếu anh bận thì không cần đến đón em, em tự ngồi xe về được mà."

" Không bận!"

“ Ừm!”

Tô Tố đi theo Tiêu Lăng, phát hiện càng ngày càng không đúng.

Đây… không phải là đường ra sân bay a.

“ Tiêu Lăng, anh muốn đưa em đi đâu vậy?”

“ Đi theo anh là được rồi.”

“ Ừm!”

Tiêu Lăng dẫn Tô Tố tới một quán cà phê trong sân bay, trong quán có đủ loại cà phê và các loại như mì ý.

Trong lòng Tô Tố ngập tràn sự ấm áp.

Đây là lo lắng cô chưa ăn cơm sao?

Cô bụm bụng lại, quả thật là cô chưa ăn cơm, cơm trên máy bay lại không ngon, lúc này ngửi thấy mùi thơm của thức ăn lại có cảm giác đói bụng.

Hai người cùng ngồi trên chiếc ghế sofa nho nhỏ ấm áp.

Tiêu Lăng gọi một phần mì ý một ly cà phê đen và một ly sữa nóng. Tốc độ lên món rất nhanh, Tiêu Lăng đem món mì ý và ly sữa đến trước mặt Tô Tố, trước mặt mình mình chỉ để lại ly cà phê đen.

“ Anh không ăn hả?”

“ Anh ăn rồi.”

“ Ừm!” Tô Tố cuối cùng cũng phát hiện ra tâm trạng của Tiêu Lăng không ổn, cô cầm ly sữa, húp từng ngụm từng ngụm nhỏ, nghi hoặc nhìn Tiêu Lăng, “ tâm trạng anh hình như không được tốt lắm, dạo này công việc bận lắm à?”

“ Không phải!”

“ Ớ… vậy thì có chuyện gì?”

Sắc mặt Tiêu Lăng lập tức trở nên nghiêm túc, nghiêm túc nhìn Tô Tố, " Tô Tố, anh hỏi em một vấn đề."

" Anh hỏi đi!"

" Có phải em giấu anh chuyện gì không?"

145. Chương 145

Cô có phải có chuyện gì đó giấu tôi không?

Tô Tố khẽ cong lông mày lại, giữ bịch sữa lắc đầu đầy ý thức,"Không có đâu!"

Lòng Tô Tố bỗng chút trở nên lạc lỏng.

Cô nhớ lại tình hình gần đây, rõ ràng lúc cho đi Trương Gia Giới mọi chuyện vẫn còn tốt, vậy mà chỉ mới ba bốn ngày thời gian ngắn ngủi như vậy, chẳng lẽ bên trong xảy ra vấn đề gì, có liên quan đến cô?

Giấu giếm…

Cô suy nghĩ kĩ lưỡng lại, việc cô giấu Tiêu Lăng thật sự không nhiều.

Rất nhanh nhớ đến điểm mấu chốt của vấn đề.

Chả lẽ…

Là Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị phát hiện rồi sao!

Tô Tố trầm tâm lại, nhất thời không còn bụng dạ ăn, cô đẩy mâm cơm đi, nụ cười trên khuôn mặt cô từ từ vụt tắt.

"Xem ra cô đã nhớ ra chuyện đã giấu tôi rồi."

"Nên anh đến đây là đùng đùng hỏi tội hay sao?"

Đây là… thừa nhận biến tướng sao? Tay Tiêu Lăng đang cầm ly cà phê đột nhiên co chặt, nguyên ly cà phê nóng tràn ra ngoài, đổ đầy tay anh.

Tô Tố vừa kinh ngạc, một bên vớ lấy khăn giấy đắp lên trên, vừa kêu nhân viên phục vụ," Có đá không, nhanh đưa ít đá đến đây!"

"Có có, xin đợi xíu!"

Dù cách tấm khăn giấy, Tô Tố cũng vẫn còn nhận được lưng bàn tay anh nhiệt độ rất cao, cô dùng khăn lau sạch các vết cà phê dính trên đó, quả nhiên thấy làn da màu đồng cổ của anh bị bỏng đỏ một mảng lớn.

Nhân viên phục vụ đã mang đá đến, đã bọc lại trong tấm vải hết rồi, Tô Tố nhanh chóng qua lấy đá, đắp lên mặt sau của bàn tay.

"Đau hay không đâu?"

Tiêu Lăng mắt lạnh lùng nhìn sự lo lắng của Tiêu Lăng và không che giấu sự đau lòng của mình, tự mình âm thầm suy đoán, sự quan tâm của cô ta rốt cuộc có mấy phần là thật lòng?

Bảy tám phần?

Hay là chỉ có một hai phần thôi!

Anh ta đẩy cô ra không thương tiếc, giờ anh ta không thể chấp nhận bất kỳ lòng tốt nào của cô.

"Không đau, xin hãy tiếp tục chủ đề hồi nãy."

Xin?

Sao lại dùng từ vừa lạnh nhạt vừa xa cách vậy!

Cả người Tô Tố tê cứng tại đó, rõ ràng bốn ngày trước anh ta còn dịu dàng như thể cô là người quan trọng nhất của anh, giờ chỉ qua thời gian bốn ngày ngắn ngủi, sao cái gì cũng thay đổi rồi.

Tô Tố nhìn du khách đi đi đi lại ở sân bay, bỏ túi đựng đá chườm xuống, nhìn về hướng Tiêu Lăng, "Đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta tìm nơi nào yên tĩnh rồi từ từ nói.

Tiêu Lăng trầm tư lại.

Vừa nãy thì bày ra cả mặt quan tâm, lúc bị anh ta vạch trần thì lập tức biến thành vô tình!

Quả nhiên là người đàn bà nhẫn tâm!

Anh căng hàm xuống, trả tiền rồi lấy va li da rời khỏi.

Tô Tố nhìn thấy bóng dáng kiên định của anh, cắn chặt bờ môi, nhanh chóng bước theo sau.

...

Sự nhẫn nại của Tiêu Lăng sớm đã bị tiêu hao sạch sẽ trong thời gian bốn ngày này, do vậy họ đổi chỗ cũng chỉ là từ quán cà phê đổi thành trên xe mà thôi.

Trong bãi giữ xe của sân bay.

Tiêu Lăng và Tô Tố một người ngồi ở ghế lái xe, một người ngồi kế bên đó, hai người đều không nhìn mặt đối phương, nguyên chiếc xe vô cùng yên tĩnh.

Tiêu Lăng đang chờ đợi sự thú nhận từ Tô Tố.

Mà Tô Tố thì đang cố gắng sắp xếp từ ngữ mà cô định nói.

" Tôi có một chuyện thật sự ngay từ đầu đã giấu anh."

Tiêu Lăng cả người đều co rút lại, nghe lời nói của Tô Tố, càng nắm chặt nắm tay.

Quả nhiên đều là lừa anh ta!

Tô Tố do dự một hồi,vẫn là quyết định nói hết ra, cô luôn cho rằng mình sợ Tiêu Lăng phát hiện sự thật, thực tế là, nếu mà bị vạch trần, cô ngược lại cảm thấy được giải thoát.

Cô than một cái rồi quay đầu nhìn Tiêu Lăng cười đau khổ," Trước đây tôi đã tính thú nhận với anh, nhưng lại sợ anh giận, nên luôn chưa dám nói. Thực ra tôi biết. Giấy không gói được được, sớm muộn gì anh cũng phát hiện."

"Tôi thà nghe sự thật từ chính miệng cô, chứ không phải qua lời nói của người khác!"

Tô Tố cắn chặt bờ môi trầm mặc xuống.

Đúng vậy!

Việc này nghe từ miệng người khác, đích thật bị tổn thương nhiều hơn.

Cô chỉ cười đau khổ, “Anh biết khi nào?”

“Sau khi tiễn cô từ sân bay về.”

“Ai nói cho anh vậy?”

“Điều này quan trọng sao?” Tiêu Lăng cuối cùng cũng chịu hết nổi, quay đầu lạnh lùng nhìn cô, “ Bây giờ nói những lời này còn ý nghĩa gì, tôi chỉ muốn nghe cô giải thích!”

“Chả có gì đáng giải thích cả, tôi đích thực có hai đứa con.” Nhắc đến hai đứa con, mặt Tô Tố đầy nét dịu dàng, “Chúng là thai long phụng, năm nay đều bốn tuổi. Anh lớn tên là Cảnh Thụy, chỉ đẻ sớm hơn em gái mười phút, nhưng rất hiểu chuyện và cũng rất thông minh, bất kể là chuyện gì, chỉ cần dạy qua đều biết ngay.”

Biểu hiện Tô Tố càng dịu dàng hơn, “Đứa nhỏ là em gái, tên Tiểu Thất. Anh hai rất trầm tính, nhưng Tiểu Thất lại trái ngược rất nghịch ngợm, thích chơi đùa, chỉ có nó ở đó, nơi đó đều có cảm giác nào nhiệt. Đương nhiên, Tiểu Thất cũng rất ngoan biết nghe lời và cũng rất thông minh, bình thường nó hay quấn lấy tôi… nhưng chỉ cần tôi đi làm nó chưa bao giờ quấy khóc, do biết rằng tôi đi làm kiếm tiền nuôi chúng. Hai anh em tính cách tương phản, nhưng tình cảm rất tốt, Cảnh Thụy rất thương em, dù trên miệng luôn nói em gái phiền, nhưng nếu Tiểu Thất một ngày không ở nhà, thằng bế ngược lại không quen.”

Tiêu Lăng mím chặt môi, cái anh ta muốn nghe không phải cái này!

Anh cần nghe là lý do cô gạt anh!

“Nói trọng điểm!”

Bí mật trong lòng được nói ra, lập tức nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tô Tố dừa vào lưng ghế, thu hồi lại khuôn mặt tươi cười, “ Tiêu Lăng, tôi biết anh chấp nhận không được…”

E rằng bất kì người đàn ông bình thường nào cũng không chấp nhận được.

Cô gái mình đang quen lại đột nhiên lòi ra hai đứa con… chuyện này ai mà chấp nhận đuộc.

Tô Tố cười đau khổ nói, “Tôi cũng không miễn cưỡng anh chấp nhận, tôi cũng biết trong lòng anh giận, bốn ngày nay anh lại không chạy đến Trương Gia Giới tìm tôi tính sổ, nói thật tôi khá ngạc nhiên. Nếu anh tức giận muốn xả giận cứ tính hết lên đầu tôi, hai đứa trẻ vô tội, anh đừng tổn thương chúng.”

Cô ta thừa nhận rồi, cô thừa nhận gạt anh rồi!

Tiêu Lăng tức đến đỏ cả mắt, quay đầu nhìn Tô Tố một lần nữa, nhưng cô cả mặt điềm thản, dường như không còn gì để giải thích.

Có phải là anh đã yêu cô ta đến ngu muội, nên bây giờ không còn sợ hãi nữa sao!

Tiêu Lăng cực kì căm hận, "Tô Tố, cô trêu đùa tình cảm cẩu tôi, cô tưởng tôi sẽ tha cho cô sao!"

Nằm mơ!

Anh không thể nhịn nhất là sự lừa dối!

Tô Tố khẩn trương nắm chặt váy, " Tiêu Lăng, tôi lừa anh đích thật là tôi không đúng, lòng tôi cũng không muốn vậy, nếu anh muốn trừng phạt tôi tôi cũng không còn gì để nói, nhưng coi như tôi xin anh, anh trừng phạt xong coi như trả hết sạch nợ được không?"

Tiêu Lăng khí thế ngút trời, nếu thật muốn trừng phạt cô, cô có biết có hậu quả gì không.

Con cô vẫn còn nhỏ, nếu cô thật có chuyện gì, Cảnh Thụy và Tiểu Thất của cô phải làm sao?

"Tiêu Lăng.."

"Cô im miệng!" Tiêu Lăng thấp giọng, phẫn nỗ nhìn Tô Tố, " Cô lừa tôi mà muốn tính hết một lần, làm gì có chuyện dễ như vậy! Tô Tố, cô quan tâm nhất là hai đứa con, vậy thật sự quá tốt rồi!"

Tô Tố đột nhiên có một dự cảm không lành, "Tiêu Lăng, anh định làm gì!"

"Tôi muốn quyền nuôi hai đứa nhỏ!"

146. Chương 146

Tô Tố căng thẳng rồi!

Quyền nuôi dưỡng của những đứa trẻ?

Tiêu Lăng là muốn cướp lấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất của cô về tra tấn sao!

Mắt cô đỏ lên nhảy bổ vào, nắm chặt lấy cánh tay của Tiêu Lăng, "anh không thể làm thế, người lừa dối anh là tôi, chúng vẫn chỉ là trẻ con, bọn trẻ năm nay mới được 4 tuổi cái gì cũng không biết, Tiêu Lăng, anh có chuyện gì thì nhắm đến tôi. Anh hận tôi lừa dối anh phải không, vậy thì tôi đưa bọn trẻ rời xa khỏi đây, chúng tôi rời khỏi thành phố A được không? Về sau sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa, nếu như vẫn chưa đủ… vây thì tôi đưa 2 đứa trẻ ra nước ngoài, tôi đảmbảo, về sau tuyệt đối sẽ không làm phiền cuộc sống của anh "

Đưa 2 đứa trẻ không xuất hiện trước mặt anh nữa?

Tiêu Lăng nghĩ đến tính khả năng này, tim bỗng giật mạnh!

Không!

Anh ấy buồn rầu phát hiện ra, cho dù Tô Tố cơ bản không yêu anh, cho dù Tô Tố ôm mục đích khác tiếp cận anh, anh cũng1cơ bản không có cách nào tưởng tượng được cô ấy vĩnh viễn rời xa anh!

Cô ấy không phải yêu hai đứa trẻ nhất sao!

Rất tốt!

Tiêu Lăng dùng sức gạt tay của Tô Tố ra, "cô nằm mơ đi, bắt đầu từ hôm nay hai đứa trẻ sẽ ở sinh sống tại Cẩm Viên"

"Tiêu Lăng anh không thể như thế được!"

"Tôi cứ muốn như thế đó, cô thì làm được gì?"

Tô Tố hoảng rồi, hoàn toàn hoảng rồi.

Cô biết Tiêu Lăng có năng lực này, anh ta là người đàn ông giàu có nhất, tay mắt khắp nơi, anh ta muốn có quyền nuôi dưỡng hai đứa trẻ cô đến quyền nói "không" cũng không có. Nhưng đó là con của cô à!

Tô Tố cũng bắt đầu hối hận.

Từ đầu cô ở trong khách sạn, cô thà nguyện người xúc phạm cô là Triệu tổng, như vậy có phải như vậy thì sẽ không có tình huống của ngày hôm nay rồi.

“Tiêu Lăng… tôi cầu xin anh, bọn trẻ vô tội, anh đừng đối phó với chúng, bọn trẻ vẫn còn quá nhỏ, bọn trẻ cái gì cũng không biết à”

Tô Tố nước mắt tràn khuôn mặt, khổ sở1cầu xin.

Cảnh Thụy và Tiểu Thất của cô ngoan ngoãn hiểu chuyện vậy, đó là tính mạng của cô à!

Tiêu Lăng nhìn nước mắt của Tô Tố, trong tim lại giật mạnh.

Ngón tay của anh cử động, ý thức muốn thay cô lau nước mắt, ý nghĩ này vừa xuất hiện liền bị anh đàn áp kìm nén xuống.

Anh thành thành thực thực nhìn mắt của cô, muốn nhìn ra trong nước mắt cô có mấy phần thật giả.

“4 ngày trước Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất đã bị đón đến Cẩm Viên rồi!”

Cả khuôn mặt của Tô Tố bỗng chốc mất hết màu máu.

Cả người cô đang run lên, từ trong túi xách lấy ra điện thoại, cô điên cuồng gọi vào điện thoại của Cảnh Thụy, nhưng trong điện thoại liên tục chỉ truyền đến giọng nói nữ của máy móc.

“xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi hiện không thể nghe máy, xin đợi gọi lại”

“Không thể nào… không thể nào!” cô lại bắt đầu gọi điện thoại cho giáo viên ở trường, câu trả lời của giáo viên càng khiến cô tuyệt vọng, “nhà trường cho nghỉ rồi, bạn học sinh Cảnh Thụy và5Tiểu Thất đã 4 ngày không đến lớp rồi”

“Đừng tốn công phu nữa, tôi nói rồi, tôi đã cho người đến đón bọn trẻ về Cẩm Viên rồi!”

Tô Tố nhìn sắc mặt băng giá của Tiêu Lăng, trong tim tràn đầy đều chỉ là tuyệt vọng, ôm lấy chút hy vọng cuối cùng, “bụp” một tiếng nặng nề quỳ trên ghế, “Tiêu Lăng, tôi cầu xin anh, đừng làm hại con của tôi…”

Gân máu trên trán Tiêu Lăng nổi lên, trong tim ha ha cười lạnh lùng.

Thì ra trong tim của Tô Tố, anh sẽ hãm hại con đẻ của mình sao!

Anh cũng không nói nhiều thêm, nếu như cô nhận thấy như thế thì không ngăn cản khiến cô càng thương tâm tuyệ vọng một chút, ai bảo cô lừa dối anh cơ chứ!

“Tôi kêu cô xuống xe!” Tiêu Lăng nắm chặt lấy vô-lăng, cũng không nhìn cô nữa, “cô mà còn không xuống xe nữa, tôi không đảm sẽ không làm hại bọn trẻ!”

“Tiêu Lăng…”

“Xuống xe!”

Tô Tố sợ sẽ khiến Tiêu Lăng bực tức thì hai đứa trẻ sẽ phải chịu khổ, kìm nén nước mắt mở cửa xe đi xuống.

Tiêu Lăng cũng xuống khỏi2xe, anh chộp lấy túi xách từ trong tay của Tô Tố, ném một cái qua cửa sổ vào trong xe, Tô Tố hoàn toàn không dám phản kháng. Tiêu Lăng cười lạnh nhạt đóng cửa xe lại, lạnh lùng cảnh cáo cô, “đừng hòng có thể thoát khỏi tôi, Tô Tố, lừa dối tôi là phải trả giá! Nếu như muốn gặp lại bọn trẻ, thì cô đi bộ về biệt thự đi!”

Tiêu Lăng lên xe khởi động máy, quay đầu xe lái một mạch bỏ đi, đợi Tô Tố hồi lại tinh thần, bãi đỗ xe tối om chỉ còn lại bóng đèn sau xe của anh ấy.

8 giờ tối, nhiệt độ thành phố A giảm xuống, bãi đỗ xe dưới tầng hầm tối om lạnh lẽo… Tô Tố cảm thấy cái lạnh chưa từng có.

4 ngày!

Cô không biết được trong 4 ngày này hai đứa trẻ đều đã trải qua những gì, càng không biết được Tiêu Lăng có lấy sự tức giận với cô đổ lên đầu hai đứa trẻ không, bọn trẻ vẫn còn nhỏ như thế, làm sao có thể chịu nổi cơn tức giận của Tiêu Lăng!

Tô Tố tuyệt vọng quỳ trên9sàn, ôm lấy đầu đau khổ khóc lớn.

Cảnh Thụy…

Tiểu Thất…

Kiếp trước cô mất đi đứa con, chẳng lẽ kiếp này…

Không không không!

Cô tuyệt đối không thể mất đi con của mình, Tiêu Lăng vừa nãy nói muốn gặp đám trẻ thì tự đi bộ về biệt thự. Trong ánh mắt của Tô Tố như được thắp lên ngọn lửa, cho dù có phải bò, cô cũng sẽ bò về biệt thự để gặp bọn trẻ của cô!

Cô đứng dậy từ mặt đất, xông ra khỏi bãi đỗ xe đuổi theo.

...

Bên ngoài bãi đỗ xe ở một góc khuất, nét mặt Tiêu Lăng bực tức răng cắn chặt đỗ xe lại, đến khi nhìn thấy Tô Tố hoảng loạn xông ra từ bãi đỗ xe, anh mới cười nhẹ.

Rất tốt!

Tiêu Lăng gọi một cuộc điện thoại, "Cảnh Thụy và Tiểu Thất ngủ chưa?"

"Vẫn chưa ạ, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư vẫn đang chơi đùa, bọn trẻ bình thường hơn 9 giờ mới đi ngủ?

Tiêu Lăng nhìn thời gian đồng hồ.

Vừa đến 8 giờ 10 phút

Từ sân bay về biệt thự anh ở khoảng cách lái xe mất một tiếng, đi bộ ít nhất cũng cần phải năm1sáu tiếng đồng hồ.

Anh dặn dò dì Trương, "tôi hôm nay có thể quá nửa đêm mới về tới nhà, hai đứa nhỏ dì chăm sóc nhiều chút. Sau khi bọn nhỏ ngủ rồi kiểm tra lại cửa sổ lần nữa, cần phải đóng chặt"

"Dạ vâng, thiếu gia ngài có việc sao, tiểu tiểu thư vừa mới hỏi thiếu gia khi nào mới về?"

Sắc mặt của Tiêu Lăng ôn hòa một chút, "nói với Tiểu Thất và Cảnh Thụy rằng công ty tôi có việc gấp cần phải xử lý, vậy nên bây giờ chưa về ngay được, đợi ngày mai tôi sẽ chơi với bọn nhỏ. Còn nữa, bây giờ trả lại điện thoại cho Cảnh Thụy được rồi, nhớ xóa bỏ cuộc gọi đến"

Trước khi đến sân bay anh đã đặc biệt kêu người "làm mất" điện thoại của Cảnh Thụy, bây giờ cũng nói rằng tìm lại được rồi.

"Dạ vâng, thiếu gia"

Dập điện thoại, Tiêu Lăng nhìn về hướng công bãi đỗ xe, nhưng khi nhìn thì phát hiện không có bóng hình của Tô Tố nữa, sắc mặt của anh tức thì giá lạnh, ném bỏ điện thoại trên tay nắm chặt lấy tay lái, xe nhanh chóng chạy về hướng đường về nhà.

Xe vừa quay xe, Tiêu Lăng nhìn thấy bóng dáng Tô Tố.

Dưới ánh đèn vàng bên đường, bóng dáng của cô giữa dòng xe đang chạy ướt đẫm đôi mắt. Cô ấy hôm nay mặc một bộ đồ rất đơn giản áo phông trắng và quần jean còn cả đôi giày vải, bởi vì tốc độ chạy quá nhanh, mái tóc đen tuyền rối loạn không ra hình dáng gì.

Dáng điệu cô chạy rất nhanh, giống như sợ rằng muộn một giây thì không nhìn thấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất vậy.

Tiêu Lăng nhếch khóe miệng, nụ cười ranh mãnh.

Xem ra cô ấy quan tâm đến bọn trẻ điểm này là thực sự!

Hoài nghi anh đối với bọn trẻ không có lợi cũng là thực sự!

Xe di chuyển với tốc độ chậm, Tiêu Lăng không nhanh không chậm đi theo phía sau cô.

147. Chương 147

Hành lý và túi xách của Tô Tố đều ở trên xe của Tiêu Lăng, bao gồm cả điện thoại tiềm mặt tất cả đều ở trong túi xách, cô bây giờ một đồng cũng không có.

Cô chỉ có thể ra sức chạy.

Vượt qua lúc ban đầu cô cảm thấy toàn thân hán lạnh, chạy à chạy à, toàn thân chỉ còn lại nóng nực.

Cô lần đầu tiên oán hận cơ thể này, thể chất cơ thể này quá kém, cô mới chạy được một lúc thì tim đập như sấm thở như trâu.

Toàn thân Tô Tố đều là mồ hôi, cô gập người, đôi tay chống lên đầu gối nỗ lực hít thở.

Không được ngừng!

Tô Tố mày không được ngừng lại!

Cô cố gắng điều chỉnh lại hơi thở, ôm lấy bụng chạy tiếp.

Sân bay đều được xây rất xa ở vùng ngoại ô, cho dù thành phố A xa hoa,1ngoại ô và ngoại ô ở khu vực khác cũng không có gì không giống nhau. Chạy à chạy à, dòng xe chạy bên cạnh ít dần, đèn đường cũng

không có nữa.

Hai bên đường hàng rào cao cao, hai bên hàng rào là màu đen của cây nho, dưới màu đen của đêm, những thứ màu tối càng thêm tối đen, thỉnh thoảng có gió thổi qua, rung chuyển cành lá phát ra âm thanh xào xạc rít rít… Tô Tố nỗ lực bỏ đi những ý nghĩ không tốt đó ra khỏi đầu.

Cô ấy bây giờ chỉ có một ý nghĩ!

Cô ấy cần pahir về nhà để gặp bọn trẻ của cô, ai cũng không được làm hại bọn trẻ của cô!

"pi…" (tiếng còi xe)

Đằng sau lưng ánh đèn chói mắt, tiếp đó chiếc xe dừng lại bên cạnh cô.

"hey, người đẹp cô có một mình thôi sao?" từ cửa1sổ ló ra cái đầu của một nam thanh niên, "có muốn đi nhờ xe không?"

Tô Tố nhìn về phía xe, nam thanh niên trong xe nhìn khuôn mặt và thân hình của Tô Tố, ngạc nhiên huýt sáo miệng.

"Anh làm cái gì thế, dọa chết người ta rồi."

Trong xe vốn có một nam một nữ, nói lời này là của cô gái, người con trai ngồi trên ghế lái lập tức thành thực lại, cô gái trẻ ngồi ở trên ghế phụ. Cô nhìn thấy Tô Tố cũng kinh hãi chút, thân thiện gật đầu với Tô Tố, "cô gái có phải cô gặp phải chuyện gì sao, nửa đêm một mình trên đường rất nguy hiểm, cô muốn đi đâu? Tôi và bạn trai tôi muốn đi trung tâm thành phố A, nếu như xuôi đường có thể đưa cô một đoạn. Nếu như không xuôi đường cũng coa5thể đưa cô đến đồn cảnh sát gần đây, ở đây là ngoại ô, với lại đoạn đường này rất khó bắt được xe"

Tô Tố nhìn khuôn mặt thân thiện của cô gái, có chút động lòng.

Nếu như có thể bắt được xe cùng đường, vậy thì cô có thể sớm gặp lại hai đứa trẻ rồi.

Vâng…

Cô nhớ lại câu nói nặng nề của Tiêu Lăng "đi bộ về biệt thự" liền dập tắt ý nghĩ đó, cô cười khổ sở lắc đầu, "cảm ơn ý tốt của các bạn, nhưng mà không cần đâu ạ, tôi đã gọi điện thoại cho bạn tôi rồi, lập tức sẽ có người đến đón tôi thôi, lần nữa xin cảm ơn ý tốt của các bạn"

Cô gái trẻ nhún vai, "có người đến đón thì tốt, vậy chúng tôi đi trước nhé!"

Tô Tố vẫy tay chào tạm biệt cô gái.

Cô lại tiếp tục2chạy nhanh về phía trước.

Cô không phải không thể bắt xe trở về, mà là lúc này cô không muốn lại khiến Tiêu Lăng thêm tức giận, nếu như cô đi bộ trở về biệt thự có thể khiến cơn tức giận của anh ấy giảm xuống chút nhiều, cô chịu hình phạt này có là gì đâu.

Duy nhất đáng được vui mừng là cô hôm nay đi đôi giày vải đế thấp, Tô Tố vừa chạt vừa trong nỗi khổ tìm thấy niềm vui.

...

Tô Tố không biết rằng, khi cô dừng lại nói chuyện với người khác, đằng sau lưng một chiếc Bentley cũng dừng lại. Bởi vì cách xa, Tiêu Lăng không nghe được Tô Tố và người đó nói chuyện gì, Tiêu Lăng nắm chặt lấy tay lái.

Nửa đêm ở giữa đường cũng dám dừng lại nói chuyện với người khác!

Điên rồi sao!

Nhìn thấy chiếc xe đó rời9đi, Tiêu Lăng thở phào nhẹ nhõm, anh tiếp tục nổ máy, một bên lái xe tốc độ con rùa một bên gọi đi một cuộc điện thoại.

"Có phải ông Triệu thị trưởng thành phố không? Vâng, tôi là Tiêu Lăng! Tôi muốn nhờ ông giúp một chuyện, trước khi trời sáng chặn đường quốc lộ 101, không để bất kỳ chiếc xe nào và người thông hành. Được, làm phiền ông rồi"

Tiêu Lăng dập máy, tiếp tục lái xe.

...

Tô Tố không biết thời gian trôi qua bao lâu rồi, dần dần, toàn thân cô đã ướt đẫm mồ hôi, lại bị gió đêm thổi khô, khô rồi lại ướt, cứ như thế lập đi lập lại mấy lần, đến cả tóc của cô cũng dính lên trên mặt, gió đêm thổi, toàn thân cô bắt đầu run lập cập lên.

Dần dần, khuôn mặt cô càng ngày đỏ lên, bờ môi1càng ngày càng trắng càng ngày càng khô lại! Cô lúc mới đầu bước chạy vội vàng biến thành chạy bước nhỏ, lại từ chạy bước nhỏ biến thành bước nhanh về trước, đến bây giờ chỉ có thể vấp vấp ngã ngã lê lết đôi chân hướng về phía trước.

Cô từ lúc trăng sáng ở sân bay đi bộ đến khi ngoại ô hoang vắng không người ở, lại từ ngoại ô hoang vắng không người ở đi bộ đến thành phố có đèn đường.

Nhanh rồi!

Nhanh rồi!

Đây là ý niệm duy nhất của cô.

Đôi chân như gắn thêm chì nặng nề không tưởng, trước mắt càng là bóng tối, chân vừa bước tiếp, cả người cô ngã trên mặt đường đá, nằm sấp trên mặt đất rất lâu nhưng cũng không thể đứng dậy.

Đau!

Toàn cơ thể không có chỗ nào không kêu đau, cô không đượng ngừng lại.

Cô nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay, nỗi đau đem đến sự tỉnh táo trong phút chốc, cô nỗ lực từ dưới đất đứng dậy, nghiêng nghiêng ngả ngả tiếp tục hướng về phía trước.

Cô nhất định… nhất định phải đi gặp các con của cô.

Tô Tố giống như một linh hồn phiêu dạt, cuối cùng cũng bay vào trong thành phố. Thành phố A có một tòa tháp đồng hồ lớn, là kiến trúc nổi tiếng của thành phố A, đồng thời, cũng là kiến trúc lớn nhất hùng vĩ nhất, ánh đèn trên tháp đồng hồ cả đêm không tắt, Tô Tố ngẩng đầu lên nhìn thời gian.

2 giờ sáng sớm!

Cô đã đi bộ được cả 4 tiếng đồng hồ.

Nhanh rồi!

Đã vào khu vực thành phố, thêm một tiếng đi đường nữa thôi là có thể đến được biệt thự Cẩm Viên rồi.

Đi bộ 4 tiếng đồng hồ cô ấy đã mất nước nghiêm trọng, đôi môi nứt nẻ, đôi mắt vô thần, nếu như không có một ý niệm luôn chống đỡ cho cô, cô đã sớm ngất đi rồi.

Thành phố A là một thành phố không đêm, trong nội thành cho dù là 2 giờ sáng vẫn có rất nhiều người.

Có chiếc xe taxi dừng ngay trước cô, Tô Tố đã không còn chút sức lực nào để quay đầu ra nhìn, xe taxi lại rời đi, cũng có những kẻ đi ngang qua hút sáo gọi cô, cô cũng phớt lờ đi.

Một tiếng sau.

Tô Tố cuối cùng nghiêng nghiêng ngả ngả xuất hiện tại cửa lớn Cẩm Viên, lúc này toàn thân Tô Tố thảm thương, không biết bị ngã bao nhiêu lần, trên chiếc áo phông màu trắng phủ lên một lớp bụi bẩn, một khuôn mặt lúc trước còn đỏ biến thành tái nhợt. Chiếc quần ở chỗ đầu gối đều đã bị ngã rách thành một lỗ, chiếc quần jean màu trắng bị nhuộm lên chút màu đỏ của máu.

Trong lòng bàn tay và bên má đều có vết xước.

Khi đến Cẩm Viên là 3 giờ sáng, vạn vật đều tĩnh lặng, toàn bộ khu biệt thự đến một âm thanh cũng không có, một màu trắng khu biệt thự phong cách Châu Âu toàn bộ đều bị bóng đem bao chùm, ngoại trừ duy nhất hai cây đèn thủy tinh màu trắng đang chiếu sáng ở cổng lớn Cẩm Viên.

Nhìn thấy Cẩm Viên, đôi môi nứt nẻ của Tô Tố nở nụ cười mỉm.

Đến rồi!

Cô cuối cùng cũng đến rồi!

Cô nhìn về tòa lầu nhỏ phong cách Châu Âu phía trước, tòa lầu nhỏ cũng tương tự bị màn đêm bao phủ, một chút tiếng động cũng không có, dường như giống với màn đêm chìm trong giấc ngủ.

Bọn trẻ của cô đang ở trong đó.

Với niềm tin này, Tô Tố bước đi bước chân nặng nề, đi đến cổng lớn.

Bình thường cổng lớn đều có hai người bảo vệ trực ban, hôm nay một người cũng không có, chỉ có một cánh cổng lạnh giá.

Tô tố đi đến cổng, dùng sức gõ cửa, cô kiệt sức hét lớn lên, “có người không! Tiêu Lăng tôi đến rồi! Tôi biết anh chưa ngủ, tôi đã nghe lời anh đi bộ trở về rồi, anh cần phải thực hiện lời hứa của anh rồi, tôi muốn gặp Cảnh Thụy, tôi muốn gặp Tiểu Thất, anh mau mở cửa cho tôi!”

Cánh cổng điện tử gặp phải công kích, phát ra “bi bi bi” còi cảnh báo, máy móc ở cửa lớn hét lên, “cảnh báo cảnh báo! Có người đột nhập… có người đột nhập…”

Tiếng còi cảnh báo reo lên, đèn của cả trang viên phút chốc sáng bừng lên!

148. Chương 148

Toàn bộ trang viên giống nhưng phút chốc bừng tỉnh trở lại.

Tòa lầu nhỏ màu trắng phong cách Châu Âu cũng có ánh đèn sáng lên, dần dần, có người giúp việc mặc xong quần áo ra cổng, nhìn thấy là Tô Tố, tất cả mọi người đều không dám hành động, càng không dám đi mở cửa cho cô ấy.

Tô Tố bám lấy cánh cổng bị đóng chặt, dùng sức đập, "Tiêu Lăng anh ra đây! Anh nhanh ra đây, tôi đã nghe anh đi bộ từ sân bay về đây rồi, anh nói sẽ để tôi được gặp bọn trẻ, anh đã nói vậy!"

Không cần biết Tô Tố gào thét như thế nào, trong tòa lầu nhỏ phong cách Châu Âu đều không có bóng hình đi ra.

Tô Tố biết Tiêu Lăng chưa ngủ.

Có lẽ lúc này anh ta đang ở đâu đó nhìn ngắm sự thảm hại của cô. Toàn cơ thể cô mềm yếu, trong đầu quay cuồng, đến cả tiếng hét cũng nhỏ dần.

Giọng cô xen lẫn tiếng khóc lóc, "anh đã đồng ý với tôi cho tôi gặp bọn trẻ, đã đồng ý rồi…"

Dì Trương nhìn thấy tình cảnh này có chút không nhẫn tâm.

Bà đã được biết tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư là con của Tô tiểu thư và thiếu gia sinh ra, đối với việc Tô tiểu thư lừa gạt thiếu gia bà đương nhiên không thừa nhận, trước đây cô và Tô Tố tiếp xúc cũng khá tốt, với lại bản thân bà cũng là người mẹ, nhìn thấy Tô Tố như vậy thực sự có chút khó chịu.

Bà từ cửa biệt thự đi ra, cách hàng rào lắc đầu với cô ấy, "Tô tiểu thư, cô hãy về trước đi, thiếu gia ngài ấy hôm nay sẽ không gặp cô"

Tô Tố giống như bám được cành cây cứu mạng, cô cách hàng rào dùng sức tóm lấy tay của dì Trương, "dì Trương, cháu cầu xin dì, dì đi nói với Tiêu Lăng được không, nói vưới anh ấy ra đây gặp cháu được không?"

Dì Trương lắc đầu, "Tô tiểu thư, không phải tôi không giúp cô, chuyện lần này thiếu gia thực sự rất tức giận, tính cách của thiếu gia cô cũng không phải không rõ, ngài ấy cứng nhắc như vậy cũng không phải tôi có thể khuyên được. Không giấu gì cô, thiếu gia đã dặn dò xuống dưới, trong biệt thự tất cả người giúp việc đều không được để ý cô, càng không được mở cửa cho cô"

Tô Tố tóm chặt lấy hàng rào sắt, khuôn mặt đẫm nước mắt.

Giọng của cô đều đang run lên, "di Trương… con của cháu. Cảnh Thụy và Tiểu Thất bọn trẻ thế nào rồi ạ? Tiêu Lăng thật sự đón chúng đến đây rồi sao? Anh ta có làm hại chúng không. Dì Trương, cháu không cầu xin dì thả cho cháu vào, cháu chỉ cầu xin dì nói cho cháu, con của cháu có an toàn không, có bị ngược đãi không…"

Dì Trương cô cùng ngạc nhiên, kỳ quái nhìn Tô Tố.

Thiếu gia làm sao ngược đãi tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư, ngài ấy lần đầu làm bố hoàn toàn chỉ có vui sướng và áy náy, yêu quý chúng còn không được nữa là.

Cô vừa định nói, thì nghe thấy sau lưng giọng nói lạnh lẽo.

"Dì Trương, dì quên lời tôi nói sao!"

Dì Trương quay người lại thì nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Lăng giá lạnh đứng sau lưng bà rồi, bà thở dài, "thiếu gia, tôi là nhìn thấy Tô tiểu thư quá đáng thương, trên người cô ấy có nhiều vết thương, có thể cho Tô tiểu thư vào biệt thự xử lý vết thương trước được không…"

"Dì Trương, dì lo hơi nhiều chuyện rồi đó!"

"Thiếu gia…"

"Quay vào trong đi!"

Dì Trương bất lực lắc đầu với Tô Tố, thở dài rời khỏi khu cổng lớn. Bà cuối cùng cũng hiểu được vì sao thiếu gia dặn bà đóng chặt cửa sổ phòng tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư rồi, cơ bản là lo lắng bọn trẻ nửa đêm bị ồn ào đánh thức, nhìn thấy cảnh trước mắt à.

Thôi vậy

Chuyện của bản thân họ để bản thân họ tự giải quyết đi.

"Tiêu Lăng…"

"Cô đi đi!"

"Tôi không!" đôi mắt Tô Tô đỏ vì lo lắng, nắm chặt hàng rào, "anh đã đồng ý với tôi chỉ cần tôi đi bộ về đây thì cho tôi nhìn bọn trẻ…"

“Vậy sao?” đôi tay của Tiêu Lăng đúc vào trong túi quần âu, khuôn mặt lạnh băng giống như đang nhìn một người lạ không có quan hệ gì, “bây giờ tôi lại thay đổi chủ ý rồi”

“Anh không thể như thế… không thể như thế… tôi biết tôi sai rồi, tôi không nên lừa dối anh, nhưng tôi cũng không phải cố ý, tôi đã nghĩ nói sự thật với anh.”

Cô đã bao nhiêu lần muốn nói ra sự thật, là do cô không dám.

Tính khí của anh ta bạo lực như thế hống hách như thế, nếu như anh ta biết được cô có hai đứa trẻ, khẳng định sẽ nổi trận lôi đình.

Cô chính vì sợ dáng vẻ của anh ta sẽ như bây giờ không kiểm soát, vậy nên cứ giấu kín cứ giấu kín.

Tiêu Lăng lặng im nhìn Tô Tố.

Nếu như lời nói này của cô ấy nói tại sân bay, anh sẽ tin, nhưng bây giờ… anh không tin nữa.

Lúc còn ở sân bay anh đã nghĩ, chỉ cần cô giải thích, cho dù là biện ra một lời nói dối không thành thực cũng tốt, anh đều nguyện tin tưởng.

Nhưng cô ấy không có!

Anh rõ ràng đã cho cô ấy cơ hội, cô ấy chỉ thừa nhận đã lừa gối anh.

Ánh mắt của Tiêu Lăng so với ánh trăng càng yên lặng, “đủ rồi, bây giờ nói gì cũng muộn rồi, tôi đã không muốn nghe thêm lời bất kỳ lời giải thích nào của cô nữa”

Tô Tố bám trên thành lan can sắt khóc lóc của sự sụp đổ.

Đèn thủy tinh mang theo ánh sáng trắng mờ nhạt, chỉ có một ít ánh sáng đó đã khiến dáng vẻ thảm hại tồi tệ của cô hiện ra rõ ràng trước mắt Tiêu Lăng.

Tinh thần cả người cô đều nhụt chí, toàn thân đều đang run lên dữ dội, giọng khóc thét tuyệt vọng càng khiến người nghe thêm tim đau nhói.

Tay trong túi quần của Tiêu Lăng nắm chặt thành nắm đấm.

Anh không quan tâm quay đầu đi không nhìn cô, giọng nói lạnh lùng, “cô đi đi!”

“Trả lại con của tôi cho tôi, cầu xin anh trả lại cho tôi…” Tô Tố trong đầu quay cuồng, đôi chân mềm yếu cả người không có chút sức lực nào gục xuống đất chỉ lẩm bẩm một câu, “trả con lại cho tôi, trả lại cho tôi…”

“Tôi nói rồi, bắt đầu từ ngày hôm nay bọn trẻ theo tôi”

“Tiêu Lăng, anh thực sự muốn dày vò tôi đến khi nào, tôi tùy anh xử lý không được sao, bịn trẻ vẫn còn nhỏ à, bọn trẻ chưa từng đắc tội với anh, bọn trẻ cũng chưa từng lừa dối anh, bọn trẻ cũng không có được sự lựa chọn khi được sinh ra…” cô nắm lấy phần áo trước ngực, thở ra nặng nề, “anh… cuối cùng là hận tôi bao nhiêu, mới như vậy… trừng phạt trái tim của tôi. Anh muốn báo thù tôi, tôi đẻ anh báo thù… được chưa? Anh không muốn nhìn thấy tôi, tôi đưa bọn trẻ vĩnh viễn rời xa khỏi tầm mắt của anh, cách xa anh. Nếu như, nếu như anh thấy không đủ, vậy thì tôi chết đi, tôi chết đi được không… chỉ cầu xin anh đừng làm hại bịn trẻ”

Chết?

Sắc mặt Tiêu Lăng bỗng thay đổi, anh bỗng nhiên quay đầu lại. Nhìn thấy ngay tuyệt nhiên và tuyệt vọng trong đáy mắt cô ấy.

Con tim anh đập mạnh!

Tô Tố không thể nghĩ ra biện pháp nào hơn thế nữa.

Tiêu Lăng và Mạc Tầm không giống nhau, giống nhau là kẻ thù, Mạc Tầm không biết cô là Tô Tố trước đây, địch trong sáng ta ở tối. Nhưng Tiêu Lăng không giống vậy, năng lực của anh ta thông thiên, cô cơ bản không thể đấu lại anh ta.

Là bởi vì sự lừa dối của cô khiến lòng tự tôn của anh ta bị thiệt hại, vậy thì cô chết đi là xong.

Cô ngừng nước mắt, nỗ lực bám lấy lan can dựng cơ thể đứng dậy, từng chữ từng câu đều nói ra rất khó khăn, “có phải chỉ cần tôi chết đi… anh mới buông tay. Nếu vậy thì… chỉ cần anh không làm hại bọn trẻ, tôi tác thành cho anh, tôi chỉ cầu xin anh sau khi tôi chết đi, hãy thả bọn trẻ ra đừng đưa chúng vào viện phúc lợi, cầu xin anh đưa hai đứa trẻ giao cho Tiểu Hy, nói là… tôi cầu xin cô ấy giúp tôi chăm sóc hai đứa trẻ lớn lên…”

Kiếp trước cô lớn lên trong Viện phúc lợi, ở đó cơ bản không phải nơi cho người ở, cô không muốn con của cô cũng phải chịu tội giống như vậy

Tô Tố lưu luyến nhìn về phía biệt thự sau lưng của Tiêu Lăng

Cảnh Thụy, Tiểu Thất…

Mẹ xin lỗi các con!

Cô thu ánh mắt về, từ từ lùi về sau máy bước, cuối cùng ánh mắt nhìn về Tiêu Lăng tràn đầy ý oán hận, "việc hối hận nhất kiếp này của tôi, chính là gặp anh!"

149. Chương 149

Việc hối hạn nhất, chính là gặp anh…

Cả con tim của Tiêu Lăng vừa lạnh vừa đau!

Thì ra, cô ấy hối hận gặp được anh! Lãng phí cả tấm chân tình của anh đối với cô ấy, cô ấy đến một chút chũng không cảm nhận được sao!

Chết?

Anh không tin tưởng Tô Tố thực sự sẽ lựa chọn đi chết, tốt nhất cũng chỉ là dọa dọa anh mà thôi!

Cô ấy có phải chắc chắn rằng anh sẽ mềm lòng, vạy nên mới dám nói lời như vậy? Tiêu Lăng cắn răng đỏ con mắt nhìn chằm chằm cô ấy, "Tô Tố, có bản lĩnh thì cô đi chết thật đi, cô chết rồi tôi tuyệt đối không tìm Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất rắc rồi!"

Tô Tố thật sự hối hận rồi.

Nếu như không có Tiêu Lăng, cũng có thể cô sẽ không thuận lợi vào đoàn phim quay phim, dù là kinh nghiệm của cô cũng tuyệt đối không giống bây giờ bước ngoặt như vậy.

Cũng có thể cuộc sống sẽ khó khăn gain khổ một chút, nhưng vượt qua giai đoạn ban đầu cũng được rồi.

Cô sẽ nỗ lực trong thế giới giải trí đấu tranh vươn lên, bên cạnh lại thu dom bằng chứng hại chết cô kiếp trước của Mạc Tầm và Bạch Linh.

Cô sẽ cùng Tiểu Thất và Cảnh Thụy vui vui vẻ vẻ sinh sống cùng nhau, hoặc đến lúc nào tuổi đã mỏi mệt rồi, cũng sẽ tìm người đàn ông biết lạnh biết nóng.

Tô Tố ngẩng đầu, trước mắt tối sầm, cô nỗ lực đứng thẳng người, cuối cùng nhìn bầu trời đêm, cái nhìn này khiến cô thất vọng rồi. Liên tiếp mấy ngày thành phố A trời mưa nhiều mây, bầu trời đêm không nhìn thấy một ngoi sao cũng không có vầng trăng, toàn bộ bầu trời giống như bị một lớp dày vải đen bọc kín,

nhìn không thấy chút ánh sáng.

Đây đúng thậtgiống với tình huống của cô lúc này.

“Tiêu Lăng, nhớ lấy lời anh vừa hứa với tôi…”

Cô không còn nhìn lấy Tiêu Lăng một lần, lần nữa lùi về sau vài bước, đầu ngắm chuẩn bức tường kiên cố bên cạnh cổng biệt thự, dùng sức xông đến!

Phần đầu đập mạnh vào tường, Tô Tố yếu đuối đổ xuống, trước khi chìm sau trong hôn mê cô cảm nhận được chất dịch có hơi ấm tanh ngọt xuôi theo góc mặt chảy xuống, lại dường như nghe thấy tiếng hét lớn khủng hoảng vội vã của Tiêu Lăng.

Vội vã?

Khủng hoảng?

Tô Tố rất muốn cười, nhưng cô phát hiện đến động tác cử động khóe miệng cô cũng không làm được. Nhất định là cô nghe nhầm rồi, Tiêu Lăng hận đến mức cô lập tức chết đi mới tốt, làm sao có thể dùng giọng nói run rẩy gọi cô.

Cô muốn mở mắt, nhưng cô mệt quá.

Thật sự rất mệt.

Tô Tố từ từ nhắm dần đôi mắt.

…

Tiêu Lăng hồi phục lại tinh thần thì nhìn thấy Tô Tố lùi lại mấy bước, khuôn mặt kiên định nhìn về phía bờ tường, con tim của anh đập mạnh, không thể tiếp tục duy trì lý trí nữa, bước lớn xông đến, “Tô Tố, cô dám!”

Tiêu Lăng hoảng rồi!

Không không không!

Anh không muốn cô chết!

Anh nhanh như bay xông ra khỏi cổng, nhưng đã không kịp…

Tiêu Lăng nhìn chằm chằm Tô Tố đâm lên bức tường cạnh anh, anh chỉ đến kịp đón lấy cơ thể yếu mềm đổ ra của cô ấy.

Máu tươi phút chốc từ trên trán ào ra.

Không!

Cô ấy không phải lừa anh chứ? Cô ấy không phải cố tình tiếp cận anh muốn tiền của anh quyền của anh sao? Nếu đã như vậy, cô ấy làm sao đi chết được!

"Tô Tố cô đừng có lừa tôi nữa, lại là diễn kịch pahir không, đúng không!" bản thân anh cũng không phát hiện ra, giọng nói của anh cũng đang run lên.

Màu đỏ tươi của máu tràn trên cánh tay của anh, hoàn toàn nóng ấm.

Ấm…

Không phải là túi máu của diễn kịch!

"A…"

Những người giúp việc không xa đó nhìn thấy cảnh này, bỗng chóc thét lên. Âm thanh này thức tỉnh Tiêu Lăng, anh hoảng loạn ôm lấy Tô Tố xông vào trong biệt thự, hét lớn lên, "Tiểu Trần, tìm bác sĩ! Tìm bác sĩ William đến đây!"

"Vâng!"

Anh bế Tô Tố xông thẳng vào trong căn phòng cô vốn ở, anh đặt Tô Tố đã bất tỉnh chìm sau trong hôn mê lên chiếc giường lớn, gào lên với dì Trương cùng vào ở phía sau, "hộp thuốc! Hộp thuốc!"

"Tôi đi lấy ngay đây!"

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố không cử động máu chảy không ngừng, sắc mặt trắng bệch. Anh không muốn cô đi chết, chưa từng nghĩ đến!

Túm lấy chiếc chăn trên giường đắp lên trên trán của cô ngưng máu, toàn thân Tiêu Lăng đều đang run lên, "Tô Tố! Cô không được phép xảy ra chuyện! Không được phép xảy ra chuyện nghe thấy không! Cô

nếu dám có chuyện, người thân của cô bạn bè của cô, một người tôi cũng sẽ không bỏ qua cho họ!"

Dì Trương nhanh chóng mang hộp thuốc xong vào, "thiếu gia…"

"Đưa cho tôi"

Tiêu Lăng giật lấy hộp thuốc, anh từng du học ở nước ngoài, phương pháp cấp cứu cũng biết rất nhiều, nhưng đầu óc anh của lúc này trống rỗng, hoàn toàn không có cách thức. Anh lấy từ trong hộp thuốc gạc vô trùng, hoảng loạn đặt gạc ấn lên trên trán chảy máu không ngừng của Tô Tố.

Rất nhanh miếng gạc mỏng thẫm đẫm máu.

Sắc mặt Tô Tố càng ngày càng trắng bệch.

Tiêu Lăng hướng ra cửa gào lên, "bác sĩ William đâu, làm sao vẫn chưa đến!"

Hình bóng của Tiểu Trần xuất hiện ở cửa phòng, "đã gọi điện thoại thúc giục rồi, bác sĩ William đã trên đường đến rồi"

"Tiếp tục đi thúc giục!"

"Vâng!" Tiểu Trần cầm lấy điện thoại hoảng loạn lại bắt đầu gọi đi.

Dì Trương cũng rất lo lắng, vừa rồi bà nghe rõ ràng cuộc đối thoại của thiếu gia và Tô tiểu thư, lúc này nhẫn nhịn không được oán trách Tiêu Lăng.

Thật sự không nỡ tại sao lại nói ra lời nói tuyệt tình độc ác như thế à, đến bà một người ngoài nghe thôi cũng cảm thấy đau lòng, càng không nói đến là Tô tiểu thư đang hoảng loạn!

Trong phòng đều là mùi tanh của máu, bà không nhẫn nại nhìn tiếp, nhanh chân bước ra khỏi phòng.

Vừa rồi sự yên lặng của biệt thự bởi vì Tô Tố bị thương lần nữa huyên náo trở lại, di Trương lo lắng hai đứa trẻ sẽ nghe thấy động tĩnh, nhanh chóng chạy đến lầu 2 căn phòng phía trong cùng, mở cửa phòng nhìn động tĩnh bên trong.

Bên trong không có lấy một chút ánh sáng, chỉ có âm thanh hít thở đồng đều cảu hai đứa trẻ.

Dì Trương thở phào.

Bà thật sự cảm thấy may mắn vật liệu xây dựng của biệt thự đều là cách âm, nếu không thì bọn trẻ nhìn thấy thiếu gia ép buộc Tô tiểu thư đến như thế, về sau khẳng định sẽ không tha thứ cho thiếu gia.

Di Trương nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi căn phòng, đóng lại cánh cửa.

"Dì Trương…"

"Ở đây canh chừng tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thu, bọn trẻ thức dậy rồi thì lập tức thông báo cho tôi. Chuyện phát sinh trong đêm nay bắt buộc giữ bí mật tuyệt đối, ai mà nói này nọ bị tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư nghe thấy, các người toàn bộ nghỉ việc đi!"

Nữ giúp việc kinh hãi gật đầu, "chúng tôi sẽ không nói linh tinh"

…

Bác sĩ William sau 20 phút đến nơi.

Khi ông đến cả người Tiêu Lăng đã ở trong giai đoạn không kiềm chế được, nhìn thấy ông đi vào, lập tức tóm lấy cà-vạt của ông kéo đến bên cạnh giường.

"Cứu lấy cô ấy! Nhanh cứu cô ấy!"

Bác sĩ William là nam bác sĩ khoảng hơn 40 tuổi, người cao, năm giác quan đậm sâu, ông chính là bác sĩ điều trị chính của Bạch Linh, cũng từng là học trò của Tiêu lão gia.

Đến phòng, nhìn thấy Tô Tố thảm thương trên giường lớn, William hít một hơi lạnh, "ông trời của tôi ơi, các người làm cái gì với cô gái này vậy!"

"Nhanh cứu lấy cô ấy!"

"Tôi sẽ cứu người, Tiêu tiên sinh, cin ngài thả tôi ra trước đã" Wiliiam kiểm tra trước một lượt tình hình vết thương của Tô Tố, nhẹ nhõm thở dài, người của Tô Tố tuy thảm thương, nhưng không phải là toàn cơ thể đều bị thương nghiêm trọng, nghiêm trọng nhất là vết thương trên trán.

Một miếng gạc ấn lên vết thương, William lấy bổ miếng gạc, máu ngay tức thì tuôn ra. Ông nhìn vết thương, sắc mặt mười phần nghiêm trọng.

"Tình trạng của cô ấy thế nào rồi?"

“Vết thương rất dài, bắt buộc lập tức khâu vết thương lại!”

150. Chương 150

Khâu!

Trái tim Tiêu Lăng trầm xuống.

“William, có nghiêm trọng không?”

“Tiêu tiên sinh, nếu bị đụng mạnh thêm chút nữa, hộp sọ sẽ bị vỡ, đến lúc đó thánh sống cũng không thể cứu được, cậu nói có nghiêm trọng không!”

William không quan tâm việc giải thích cho Tiêu Lăng nữa, nhanh chóng mở hộp thuốc luôn mang bên mình ra, từ hộp thuốc lấy ra một ống tiêm dùng một lần.

“Tôi phải tiêm thuốc gây mê để khâu vết thương cho vị tiểu thư này. Mời mọi người hãy đi ra ngoài trước.”

Tiểu Trần lặng lẽ ra khỏi phòng, nhưng Tiêu Lăng lại không di chuyển. “Tôi muốn ở đây với cô ấy.”

“Ok, cậu lại giúp tôi một tay.” Bác sĩ William tiêm thuốc gây mê cho Tô Tố, không ngần ngại chỉ huy Tiêu Lăng, “Giúp tôi tìm một chiếc khăn ướt nóng vào đây.”

Tiêu Lăng nhanh chóng đi vào phòng tắm lấy ra cái khăn ướt,1bác sĩ William ngồi bên trên** tháo miếng gạc trên trán cô ra, lấy bình xịt cầm máu xịt lên trán của cô, máu trên đầu cô tạm thời dừng lại. Bác sĩ William lấy khăn ướt lau vết máu trên mặt và đầu cô, thuận tay lau sạch mặt bị dơ của cô.

“Omg, một vị tiểu thư trẻ đẹp như vậy mà lại có ý nghĩ không cởi mở đi đập đầu, quả thực quá không lạc quan rồi.” William nhanh chóng khâu vết thương lại, việc khâu vết thương không được coi là phẫu thuật, cho nên hoàn toàn không làm khó được anh. William rất nhanh đã khâu xong,vết thương của Tô Tố lan đến góc trán bên trái, vết thương rất dài, cỡ năm sáu cm, William một bên quấn vết thương một bên cảm thán, “ may mà không bị thương đến khuôn mặt, nếu không thì quá uổng phí rồi ”

“Có1phải như vậy là được rồi không? Có cần lưu ý gì nữa không?”

“Dĩ nhiên là chưa xong, vết khâu này sau này có thể bị hiện tượng sưng đau, lúc đó có thể dùng băng gạc lạnh địa phương để giảm bớt triệu chứng. Nhớ rằng không được để trúng nước, nếu không cẩn thận dính nước vào vết thương, lập tức dùng tăm bông đã được sát trùng đem băng gạc bị ướt tháo ra băng lại cái mới. “William quấn xong vết thương,nghiêm túc dặn dò Tiêu Lăng,“ không ăn thức ăn cay nóng, tắm nắng

ở nhiệt độ thích hợp, nhưng không thể vận động cũng không thể để đổ mồ hôi. Bắt đầu từ ngày mai treo bình truyền nhỏ giọt truyền thuốc chống viêm, và nhớ phải tháo kim ra sau khi bình hồi. “

Tiêu Lăng thầm nhớ tất cả, “Còn gì nữa không?”

William nói thêm, “Biết vị tiểu thư này5thuộc nhóm máu nào không?”

Tiêu Lăng nhớ lại thông tin của Tô Tố, rất khẳng định trả lời, “Nhóm O!”

“Ok, cô ấy bị mất quá nhiều máu, ngày mai sẽ truyền máu, sáng mai tôi đem túi máu đến. Đúng rồi, tốt nhất là cần phải kiểm tra xem có bị chấn động không, đập đầu mạnh như vậy, có khả năng lớn bị chấn thương. “

“Cô ấy có thể di chuyển trong tình trạng này không?”

“No no no, tất nhiên không thể!”

“Vậy ngày mai cậu mang dụng cụ đến đây để kiểm tra cơ thể cho cô ấy.” Tiêu Lăng trực tiếp ra lệnh.

“Tiêu tiên sinh, cậu thực sự không biết khách khí” William nhún vai, nháy mắt tinh nghịch, “nhưng… đó là niềm vinh hạnh của tôi.”

…

Tiễn William đi, cả người Tiêu Lăng mềm xuống.

“Tổng tài…” Tiểu Trần nhẹ giọng nói, “Có cần tìm y tá đến chăm sóc Tô tiểu thư2không?”

“Không cần.” Tiêu Lăng ngồi kế***, mệt mỏi xua tay “Tiểu Trần, cậu quay về trước đi.”

Tiểu Trần liếc nhìn căn phòng lộn xộn, không nói gì cả, đóng cửa lại rời đi.

Đèn thuỷ tinh rất sáng, sáng đến nỗi anh có thể thấy rõ mỗi vết thương trên cơ thể cô, bây giờ Tô Tố như một con búp bê sứ đang nằm đó, vẫn đẹp nhưng không có sự sống.

Tiêu Lăng che mặt.

Anh đã làm gì!

Rõ ràng là chỉ muốn trừng phạt cô ấy, tại sao lại trở nên thế này!

Tiêu Lăng thấy bộ dạng nhếch nhác của Tô Tố, đi vào phòng tắm lấy chậu nước, cô nằm trên ** anh không dám cởi quần áo của cô, chỉ dùng kéo cắt quần áo của cô, thấy da thịt trần của cô, Tiêu Lăng khẽ thất thần.

Thân thể của cô còn lưu lại vết tích ân ái của bốn ngày trước, cũng có vết9thương do cú va chạm của 5 tiếng trước.

Anh dùng khăn ấm lau cơ thể cô, động tác dịu dàng vô cùng. Anh không dám di chuyển cô dù chỉ một chút, thậm chí không dám mặc đồ cho cô, nhẹ nhàng lấy chăn phủ lên cơ thể cô. Sau khi làm xong, anh lại lấy hộp cứu thương ra, xịt thuốc khử độc lên bàn tay bị trầy và góc mặt của cô, rồi xức dầu i-ốt vào sau đó mới đặt xuống.

Khuôn mặt hôn mê của Tô Tố rất nhợt nhạt, lông mày nhíu chặt

Đây là vì lo lắng cho Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ sao?

Tiêu Lăng cười khổ, Tô Tố à Tô Tố, anh là cha ruột của tụi nó, hổ đói cũng không ăn thịt con, không lẽ trong lòng em anh tàn bạo độc ác đến vậy sao, là người thậm chí cả con ruột cũng hại sao!

Anh vươn tay xoa chỗ1mày nhíu lại của cô, nhưng khi nhìn thấy gạc quấn quanh trán cô thì dừng lại.

Nhiều máu như vậy, anh nhìn vào còn cảm thấy đau, làm sao cô có can đảm đâm đầu vào chứ!

Tiêu Lăng xoa xoa mi tâm đang phát đau.

Không giống như trước kia dù bị ép buộc, bị dùng bất cứ thủ đoạn cực đoan nào, cô vẫn nhịn được, bây giờ tại sao không nhịn được rồi.

Con…

Là vì liên quan đến con sao, vì vậy mới quyết tâm như vậy!

Con là điểm yếu của cô.

Tiêu Lăng đẩy túi cứu thương ra, nắm lấy bàn tay lạnh trắng của cô, đôi mắt lóe lên tia lạnh lùng, “Tô Tố, em đừng nghĩ chết là xong, điều em nợ tôi vẫn chưa trả!”

…

Ngày hôm sau, trời chưa sáng, William đến biệt thự để truyền máu cho Tô Tố, còn mang theo dụng cụ để kiểm tra chấn thương.

Khi anh đến biệt thự hầu hết mọi người vẫn còn ngủ, Tô Tố vẫn chưa tỉnh lại, Tiêu Lăng ** không ngủ, ngồi bên cạnh cô,trầm mặc như một bức tượng.

"Tiêu tiên sinh, anh như vậy không được. Tiểu thư trẻ đẹp này một tiếng nửa ngày không thể thức dậy, anh ngồi đây với cô ấy vốn dĩ không có bất kỳ ý nghĩa gì, tốt hơn là nên đi đánh một giấc, đợi cô ấy thức dậy chăm sóc không phải tốt hơn sao."

Tiêu Lăng lắc đầu, cô không tỉnh làm sao anh có thể ngủ được, "Khi nào cô ấy có thể tỉnh?"

"Vẫn còn sớm lắm." William nhún vai, "bị tiêm thuốc gây mê không nói, vị tiểu thư này dường như bị kiệt sức, làm việc quá sức dẫn đến tình trạng hôn mê sâu, nhưng may mắn là cô kiệt sức, nếu không dùng toàn lực đâm một cái, tôi thực sự không chắc có thể cứu được. "

Cho nên… cô ấy đã quyết định, thực sự tìm kiếm cái chết!

Chứ không phải là giả bộ cho anh xem…

Khuôn mặt của Tiêu Lăng càng u ám hơn.

…

Vào lúc 4 giờ chiều, Tô Tố dần có lại ý thức.

Hôm nay là ngày hiếm hoi có thời tiết tốt trong những ngày gần đây, ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ tràn ngập căn phòng, cơ thể của Tô Tố cũng được bao phủ bởi ánh mặt trời.

Cơ thể cô rất suy nhược.

Mở đôi mắt mệt mỏi lên, đôi mắt có hơi đau, mọi thứ trước mặt tôi đều như trở thành hai cái, cô chỉ hơi di chuyển đã cảm thấy đau.

Khắp cơ thể đều đau đớn, đặc biệt là đầu! Đầu không chỉ đau mà còn cảm thấy chóng mặt.

Cô… không chết sao!

“Tỉnh rồi!”

Giọng nói quen thuộc khiến Tô Tố cứng đờ, cô chậm rãi quay đầu, cô thấy Tiêu Lăng đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh âm trầm nhìn cô.

Anh ngồi ở góc tối mà mặt trời không chiếu tới, trông càng lạnh lùng bức người.

Tô Tố toàn thân run rẩy!

151. Chương 151

Tiêu Lăng…

Cả người Tô Tố co lại.

Cô nằm thẳng, ngẩng đầu nhìn chiếc đèn chùm làm bằng pha lê quen thuộc, những đầu ngón tay run rẩy. Sự run rẩy này làm cô nhìn thấy giá đỡ bên cạnh, ống truyền dịch được đặt trên mu bàn tay cô, chất lỏng trong suốt dọc theo ống truyền lặng lẽ chảy vào tĩnh mạch

Ánh nắng màu vàng rơi trên người cô, nhưng cô không cảm thấy chút ấm áp nào, nhớ đến đôi mắt lạnh lùng của Tiêu Lăng trước đây, toàn thân cô lạnh lẽo.

Không chết…

Cơ thể cô không có sức, khó khăn quay cổ nhìn Tiêu Lăng, cô nhìn bộ dạng âm trầm, ngũ quan lạnh lẽo của anh, đột nhiên lặng lẽ cười

Vốn dĩ cô còn cảm thấy may mắn, may mắn vì sau khi trải qua chuyện của Mạc Tầm cô tìm được Tiêu Lăng. Bây giờ… cô cảm thấy Tiêu Lăng còn đáng sợ hơn Tầm Mạc, và còn đáng hận hơn.

Cô đã quyết định dùng cái chết để nhận được tha thứ, nhưng anh đã cứu cô, có phải cảm thấy rằng chết là quá có lợi cho cô!

Hay có thể nói, anh có tình cảm đối với cô?

Mũi của Tô Tố chua xót, cô kiềm chế để nước mắt không chảy ra nhìn Tiêu Lăng. “Tại sao… tại sao lại cứu tôi?”

“Điều em nợ tôi còn chưa trả xong, mà lại muốn chết sao!”

Tiêu Lăng bước về phía cô, anh đã thay quần áo của ngày hôm qua ra, mặc một bộ đồ tây màu xám bạc, tóc anh được chải cẩn thận, trông lạnh lùng hơn bao giờ hết. Anh nhịn nỗi hận xuống, mặt không biểu cảm từ cao nhìn xuống cô, “Tô Tố, nếu em dám chết, tôi dám hứa sẽ để những người thân và bạn bè của em cùng chết với em, không tin em cứ thử xem!”

Quả nhiên…

Ánh mắt Tô Tố trầm xuống.

Quả nhiên anh không muốn tha cho cô, cô chống cơ thể lên muốn đứng dậy, nhưng mà đại não truyền tới một cảm giác chóng mặt, cô vẫn chưa kịp đứng lên đã nặng nề ngã xuống.

“Hmm…”

Đầu cô đau như bị nứt ra vậy, Tô Tố nghiến răng than nhẹ. Cô cảm thấy trước mặt cô là một mảng tối, đầu cô choáng váng đến lợi hại, trần nhà và những vật khác như được quay với tốc độ điên cuồng.

Cô rơi xuống **, phải mất một lúc mới tỉnh táo lại sau cơn chóng mặt.

Tô Tố không biết được, lúc cô ngã xuống**, tay của Tiêu Lăng lập tức di chuyển, dường như muốn đưa tay ra đỡ cô vậy, sau khi nhìn thấy cô ngã xuống rồi thì lặng lẽ thu tay về, cuộn thành nắm để trong túi quần.

“Tôi… bị làm sao vậy?” Tô Tố vẫn muốn di chuyển.

Mắt của Tiêu Lăng lóe lên một tia lo lắng, mặt anh càng lạnh lùng hơn. “Bác sĩ đã kiểm tra chấn thương của não bộ, bây giờ em vẫn chưa được di chuyển!”

Hóa ra là như vậy…

Tô Tố dùng bàn tay không truyền dịch chạm vào đầu, nhưng cô chỉ chạm được một lớp băng gạc dày. Vì mất máu, tay cô gần như trong suốt dưới ánh nắng mặt trời, móng tay vốn dĩ màu hồng bây giờ trở thành màu trắng nhạt.

Tim Tiêu Lăng khẽ thắt chặt, lập tức quay đầu đi.

Tô Tố không thấy được sự khác lạ của Tiêu Lăng, cô quay mặt lại nhìn mặt trời bên ngoài cửa sổ, cất giọng yếu ớt. “Vậy… rốt cuộc bây giờ anh muốn thế nào?”

Muốn như thế nào?

Tiêu Lăng không ngủ, vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, cho đến bây giờ, anh vẫn không biết anh muốn trừng phạt cô như thế nào.

Nhưng có một điều anh biết rõ.

Anh không cho phép cô biến mất khỏi cuộc sống của anh, không biết là cô muốn chết hay là muốn đi xa, anh tuyệt đối không cho phép!

"Từ hôm nay, trừ khi tôi cho phép, nếu không em không được rời khỏi biệt thự này!"

Tô Tố cười khổ.

Con của cô vẫn còn trong tay anh, cô có thể đi đâu?

Cô trầm mặc đồng ý, nghĩ một lúc lại nói "Tôi muốn gặp Cảnh Thụy và Tiểu Thất…"

"Em không có tư cách đòi hỏi nhiều như vậy."

"Không phải đòi hỏi, mà là cầu xin." Tô Tố nhìn Tiêu Lăng một cách khẩn cầu, "Tôi cầu xin anh, hãy cho tôi gặp con tôi."

Bây giờ cô đã nhận ra sự thật rằng, chiến đấu, cô không thể đấu thắng Tiêu Lăng được. Chết, cũng không chết được. Bây giờ, điều duy nhất cô muốn là con cô có thể an toàn và khỏe mạnh, hãy cho cô được gặp Cảnh Thụy và Tiểu Thất, để cô biết của con cô vẫn an toàn, chỉ cần như vậy thôi.

Tiêu Lăng im lặng một lúc. "Chỉ cần em ngoan ngoãn vâng lời, tôi sẽ cho em gặp chúng."

Tô Tố đột nhiên trở nên kích động "Vậy bây giờ tôi…"

"Bây giờ không được." Tiêu Lăng mặt không chút biểu lộ nhìn cô. "Hai đứa nó đang đi học, bây giờ vẫn chưa tan học."

Đi học?

Tim của Tô Tố đập nhanh hơn, nếu hai đứa trẻ vẫn có thể đi học, điều đó có nghĩa là chúng không bị thương? Cũng không bị người khác ngược đãi tàn nhẫn?

Cô nhìn Tiêu Lăng thật kĩ, dường như đang phân tích xem lời nói của anh là thật hay giả.

Lại là đôi mắt đầy nghi ngờ này!

Ngọn lửa tức giận của Tiêu Lăng đã lên tới cổ họng, lại thấy bộ dạng bị thương của Tô Tố, anh cố gắng kiềm chế, "Tôi đã kêu Tiểu Trần làm thủ tục ghi danh nhập học cho hai đứa trẻ, đợi sau khi nghỉ hè xong có thể trực tiếp chuyển trường qua đó. "

Cái hoa viên Xuân Giang ở huyện nhỏ vốn dĩ không thể xem là trường học được, chỉ đơn giản là nơi trông con giúp các phụ huynh của những hộ gia đình không có thời gian trông con vào kì nghỉ hè, cho nên cùng lắm thì chỉ được tính là nhà trẻ mà thôi, về phương diện giáo dục căn bản là không tốt.

Hai đứa con của anh thông minh như vậy, đi học ở nơi như thế, quả thật là lãng phí thời gian.

Khi Tô Tố nghe thấy những lời nói này lòng lại có chút dư vị.

Đây là muốn dùng con cô làm con tin suốt thời gian dài sao?

Tô Tố không có sức kháng cự.

"Anh chọn trường nào vậy?"

Tiêu Lăng có chút giật mình, cách hỏi đáp này khiến anh cảm thấy rất ấm áp, giống như một cặp vợ chồng bình thường đang thảo luận về vấn đề nhập học của con. "Đã chọn được rồi em không phải lo lắng, là trường mẫu giáo quốc tế, có thể em đã nghe qua, trường mẫu giáo quốc tế Dương Quang, tiêu chuẩn giáo dục rất tốt."

Tô Tố ngây người.

Trường mẫu giáo quốc tế Dương Quang, trường mẫu giáo này cô đã từng nghe qua rồi.

Trước kia, sau khi rời khỏi nhà của Tô Đại Khuê, cô có tìm hiểu thông tin về trường mẫu giáo ở thành phố a cho hai đứa con cô, trường mẫu giáo quốc tế Dương Quang là nơi cô thích nhất.

Dạy học hoàn toàn theo phong cách phương Tây, giáo viên trong trường đều là những giáo viên xuất sắc trong lĩnh vực giáo dục trong và ngoài nước, không chỉ tiêu chuẩn giáo dục cao, an ninh cũng rất tốt, cha mẹ đến đón con cũng phải kiểm chứng rất nghiêm ngặt.

Không chỉ vậy, trường còn có hạn chế nghiêm ngặt đối với số học sinh ghi danh vào học, không phải có tiền là có thể vào học, phải cần có hơn ba phụ huynh thì mới được nhập hơn.

Vì vậy, học sinh học ở trường này không giàu thì cũng sang, nghe nói các gia đình có gia thế đều tranh nhau để đưa con của mình vào ngôi trường này.

Trước kia, cô cũng rất muốn con mình học ở đây, đi hỏi xong thì lập tức từ bỏ ý định. Đầu tiên, cô không quen biết hội phụ huynh của trường, thứ hai, học phí của trường này cao đến kinh ngạc, học phí một năm cho một đứa trẻ lên đến vài triệu nhân dân tệ, cô cũng không có nhiều tiền như vậy để cho con đi học.

Tô Tố hoài nghi lại cảnh giác nhìn Tiêu Lăng.

Cô nghĩ rằng Tiêu Lăng đưa Cảnh Thụy và Tiểu Thất đến là để tra tấn tụi nó như vậy sẽ làm cho cô khó chịu, nhưng anh lại không làm vậy. Không chỉ không giới hạn tự do của hai đứa trẻ, để cho chúng đi học, còn chuyển chúng đến ngôi trường tốt nhất.

Tiêu Lăng, rốt cuộc anh muốn làm gì?

152. Chương 152

Lại là ánh mắt cảnh giác này.

Cuối cùng Tiêu Lăng nhịn không nổi nữa, lạnh lùng nhìn Tô Tố "Có phải trong lòng cô, tôi là một người **, đến nỗi trẻ nhỏ cũng không buông tha!"

Tô Tố trầm mặc nhìn xuống.

Tiêu Lăng càng thêm tức giận, "Tô Tố, cô không quan trọng đến nỗi khiến tôi phải phạm tội giết người."

Tô Tố bán tín bán nghi đối với lời Tiêu Lăng nói

Quả thật!

Quả thật Tiêu Lăng không có lí do để giết con cô, nhưng chắc chắn cũng sẽ không tốt đến nỗi chuyển con cô đến một ngôi trường tốt như vậy.

Cô ấy vẫn khăng khăng, "Tôi muốn gặp tụi nó một lần."

Cô cần phải xác minh lại, bởi vì theo như cô thấy, không ai có thể chấp nhận người phụ nữ mình thích có con, đừng nói tới là đối tốt với chúng như vậy.

Cô hoàn toàn không tin.

“Muốn gặp con…”

“Điều kiện gì tôi cũng đáp ứng.”

Tô Tố thở hổn hển ngắt lời Tiêu Lăng, có lẽ bây giờ không có chuyện gì cô không làm được.

Tiêu Lăng nhìn cô thật sâu, “Được! Đây là cô tự nói, hai người họ sắp tan1học rồi, tôi đã kêu Tiểu Trần đi đón chúng, đợi tụi nó về, tôi cho phép cô nhìn một chút, nhưng chỉ có như vậy thôi. “

“… được!”

Nói xong Tiêu Lăng quay người rời khỏi phòng, nếu tiếp tục ở lại anh sợ sẽ bóp giết người phụ nữ này. Tô Tố ở trong phòng nghe thấy âm thanh đóng cửa, cô không giả bộ được nữa, đau đớn để khuôn mặt cũng nhăn lại.

Cô thở hổn hển như một con thú nhỏ bị thương.

Đau…

Thực sự rất đau.

Đau đến nỗi chỉ cần di chuyển cổ một tí đã đau muốn chết rồi.

May thay…

Đau đớn này cũng có tác dụng, cô vẫn chưa chết, chỉ cần không chết, có phải là cô còn hy vọng không, ít nhất con của cô không bị gửi đến viện phúc lợi.

Lại có tiếng động phát ra từ phía cửa phòng, tiếp theo sau đó là tiếng xe được đẩy vào.

Tô Tố mở tròng mắt đã đỏ ra.

“Dì Trương…”

“Ai, đừng di chuyển.” Dì Trương đẩy chiếc xe đựng đồ ăn nhỏ vào phòng, nhìn Tô Tố muốn di chuyển nhanh chóng ngăn cô lại, “bác sĩ nói tình trạng mất1nước của con rất nghiêm trọng, vả lại não còn bị chấn thương,

cho nên đừng động đậy lung tung. “

Hèn gì cô cảm thấy tứ chi dường như không phải của mình, hoàn toàn không có chút sức lực nào.

Dì Trương nắm lấy vai cô, đôi mắt tràn đầy thương xót, “thật đáng thương, cô nói sao con lại cứng đầu như vậy, làm lành với thiếu gia không phải là xong rồi sao, có nhất thiết phải làm mình bị thương như bây giờ không. Thiếu gia tính khí cũng không tốt, rõ ràng trong lòng thương như vậy, lời nói ra lại làm tổn thương người khác như vậy. Nhưng mà Tô tiểu thư à, chuyện lần này… quả thật con hơi quá đáng. ”

Có con với thiếu gia thì chỉ cần trực tiếp nói với thiếu gia không phải là được rồi sao, cần gì không đi một đường vòng, nếu là người khác thì cũng sẽ tức giận thôi không phải sao?

Tô Tố chỉ biết cười khổ.

Dì Trương thở dài, đẩy chiếc xe để đồ ăn đến bên giường, chiều cao của xe cao hơn giường cỡ hai mươi centimet, dì Trương5dừng xe lại, múc một tô cháo thịt trứng bách thảo ra, lấy một cái thìa nhỏ đút cô ăn.

“Dì Trương, con không đói…”

“Như vậy không được, con đã một ngày không ăn gì rồi, dù thế nào cũng phải ăn một ít”

“Tôi một chút cũng không thèm ăn.”

“Như vậy thì cũng phải ăn.” Dì Trương khuyên, “Tô Tố, cô biết bây giờ trong lòng con rất khó chịu, nhưng cơ thể là quan trọng nhất, lần này con bị thương thành như vậy, đừng nhìn thiếu gia đối với con có vẻ vô tình, nhưng thực ra luôn âm thầm quan tâm con. “

Tô Tô nhìn xuống dưới, mím môi.

Quan tâm cô sao?

“Không tin đúng không?” dì Trương nhìn Tô Tố, nói: “Thực ra, nếu là trước đây, tôi cũng sẽ không tin, người lừa dối thiếu gia không bao giờ có kết thúc tốt, nói ra có lẽ Tô tiểu thư sẽ cảm thấy không tin, thiếu gia đối với con đã dịu dàng lắm rồi. Những đêm sau khi thiếu gia biết con nói dối đã không ngủ. Mấy ngày nay tất cả công việc đều dời lại làm sau, một mình2ngồi ở nhà đợi, thiếu gia là một người tham công tiếc việc, chỉ vì Tô tiểu thư mà nhiều lần dời công việc lại. “

Lông mi Tô Tố khẽ run rẩy.

Dì Trương nói tiếp, “Hôm qua con đâm đầu tường thiếu gia lo đến nỗi mắt cũng đỏ lên, từ khi bác sĩ khâu

xong vết thương của con thiếu gia đều ở bên chăm sóc con, tôi khuyên thiếu gia nghỉ ngơi một chút mà người không chịu. Tính khí thiếu gia cũng cứng đầu, vì không muốn con thấy người quan tâm đến con, mà đi thay quần áo sạch trước khi con tỉnh dậy, nếu không lúc tỉnh dậy con sẽ thấy thiếu gia một thân nhếch nhác bừa bộn. “

Chăm sóc cô… Có lẽ chỉ là sợ cô chết thôi.

Tô Tố lắc đầu “Dì Trương, cô đừng nói nữa”

Ài!

Dì Trương thở dài nặng nề, hai đứa trẻ không ai chịu cúi đầu, cuối cùng người bị tổn thương không phải chính là con cái sao?

Sáng nay trường của cậu chủ và cô chủ nhỏ khai trường, nên hai người họ đã đi học rồi, hai người họ đi rất sớm, người làm9trong nhà đều đã nhận lệnh tuyệt đối không được nói chuyện hôm qua ra, cho nên hai đứa nhỏ vẫn chưa biết Tô tiểu thư bị thương thành như thế này.

Hai đứa trẻ thông minh như vậy, nếu biết rằng cha và mẹ của chúng xảy ra chuyện này, chắc chắn sẽ không tha thứ cho thiếu gia.

Dì Trương thực sự thích hai đứa trẻ này, cũng có thể thấy tâm ý của thiếu gia đối với hai đứa con, vì vậy cô thực sự muốn thiếu gia và Tô tiểu thư có thể nhanh chóng làm hòa, cho hai đứa trẻ một ngôi nhà hoàn chỉnh hạnh phúc.

Dì Trương thấy Tô Tố không muốn nghe nữa, chỉ biết im lặng, múc cháo ra, đưa muỗng lên môi Tô Tố “Tô tiểu thư, ăn cháo đi.”

“Con…”

“Nếu con không ăn, sẽ không được gặp con” Dì Trương đột nhiên nói.

Tô Tố kinh ngạc nhìn Dì Trương.

Dì Trương lắc đầu, bất lực nói, “Đây là những lời thiếu gia nói, vì vậy Tô tiểu thư, con vẫn nên ăn đi.”

Tròng mắt Tô Tố khẽ ướt.

Cuộc sống sau này… sẽ như vậy sao?

Cháo thịt trứng bách thảo rất1thơm, thịt rất mềm, cảm giác như tan ngay khi ăn vào miệng, nhưng Tô Tố lại ăn trong đau khổ.

Cô hầu như không nếm thấy vị gì, nuốt một cách máy móc.

Dì Trương thấy vậy, vừa đút cô ăn vừa nói, "Tô tiểu thư hãy hiểu cho nỗi khổ tâm của thiếu gia, bác sĩ nói chiều nay cô sẽ tỉnh, buổi trưa thiếu gia đã kêu tôi nấu cháo, sợ cháo bị nguội con ăn không được, nên vẫn luôn giữ ấm trong nồi cho đến bây giờ.

Tô Tố trầm mặc ăn hết tô cháo rồi nhắm mắt lại

Kêu cô hiểu cho Tiêu Lăng, vậy ai sẽ hiểu cho cô!

Cô chỉ vô tình đắc tội người có máu mặt, ai biết được sẽ trở thành bộ dạng như ngày hôm nay. Tối qua là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy tuyệt vọng như vậy. So với kiếp trước khi cô nằm trên bàn phẫu thuật thì lần này còn tuyệt vọng hơn.

Trong quá khứ, đứa con của cô chỉ rời đi trước cô một bước, nhưng kiếp này, cô trong lòng quyết tâm phải chết, nhưng trái tim lại nhớ đến hai đứa con của cô

Điều này còn khiến cô khó chịu hơn là giết cô.

Dưới lầu đột nhiên truyền đến âm thanh của động cơ, tiếp đó là giọng nói vui vẻ của dì Trương "Aiya, bọn trẻ tan trường về nhà rồi!"

Tô Tố đột nhiên mở mắt ra.

Con!

Cảnh Thụy và Tiểu Thất của cô.

Cô ấy vô thức muốn ngồi dậy!

Trên đầu truyền đến cảm giác đau và choáng váng, đau đến Tô Tố cắn chặt răng, chống người lên muốn đứng dậy.

"Tô tiểu thư, cô không thể di chuyển, bác sĩ nói cô không thể di chuyển!"

"Tôi muốn… nhìn con một chút."

153. Chương 153

"Thiếu gia đã sắp sếp xong rồi, cô hãy nằm xuống đi."

Trương tẩu từ trong túi lấy ra chiếc điện thoại di động, kết nối mạng và bật màn hình ra, sau đó đặt trước mặt Tô Tố, "Thiếu gia nói cho cô xem hình trên điện thoại."

Trong biệt thự có gắn rất nhiều camera, sau khi kết nối mạng thì có thể xem được hình ảnh trên điện thoại.

Tô Tố nắm chặt chiếc điện thoại.

Trong số các màn hình thì có một cái hiển thị thấy lối vào của biệt thự, có hai đứa bé bước xuống từ chiếc xe của Tiểu Trần, trên vai hai đứa có đeo chiếc cặp nhỏ đi học, bước chân Cảnh Thụy điềm tĩnh, vững vàng như một ông cụ non, Tiểu Thất thì vẫn như xưa, luôn nhảy nhót, mặt luôn nở nụ cười tỏa nắng.

Hai đứa trẻ không giống như bị ngược đãi.

Khóe mắt Tô Tố bỗng ướt át, trong lòng đã yên tâm biết nhường nào.

Nhưng có một tình tiết để Tô Tố chú ý.

Khi hai đứa bước vào trang viên, sau đó nét mặt1của những người giúp việc bỗng trở ôn hòa, thậm chí có chút cung kính.

Màn hình vừa chuyển, hai đứa trẻ đã bước vào đại sảnh trong biệt thự, bèn có người giúp việc bưng các loại nước ép trái cây và thức ăn vặt ra, Tiểu Thất cười híp mắt cầm trên tay ly nước ép dâu.

Ơ… Chuyện gì thế này?

Tiểu Thất của cô ấy ngày thường tuy rằng háo ăn háo chơi, nhưng vẫn không bao giờ tùy tiện vô lễ trước mặt nhà người lạ đến vậy.

Bỗng nhiên, Tiêu Lăng xuất hiện và bước xuống cầu thang.

Trái tim Tô Tố như bị níu chặt lại.

Tuy nhiên, điều cô lo lắng đã không xảy ra, cô rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Tiểu Thất sau khi nhìn Tiêu

Lăng thì gương mặt nở nụ cười vui vẻ ngọt ngào, một nụ cười thuần khiết và đáng yêu biết nhường nào. Biểu hiện ấy hoàn toàn được xuất phát từ trong tim, không chỉ thế, cô bé còn giang tay ra nhào về phía Tiêu Lăng, và được Tiêu Lăng ôm ấp vào1lòng.

Cái lưng của Tiêu Lăng quay về hướng camera, cô không nhìn thấy được biểu lộ trên gương mặt anh, chỉ nhìn thấy được bờ vai rộng của anh và nụ cười ngọt ngào của Tiểu Thất

Còn Cảnh Thụy nữa…

Cảnh Thụy là một đứa trẻ có tính khí hơi ngạo mạn, rất ít nói chuyện, và không thích buông chuyện với người lạ, nay lại gật đầu với Tiêu Lăng.

Tô Tố hoàn toàn không thể nói gì hơn.

Thật sự… đã xảy ra chuyện gì thế!

Tiếp theo đó, Tiêu Lăng bèn bế Tiểu Thất lên lầu, Cảnh Thụy cũng rón rén theo sau, Tô Tố cảm thấy khoảng cách với các con như chỉ cách xa một cái hành lang, và thậm chí các con sẽ có thể đi ngang qua phòng của cô, trong lòng cô bỗng chút mừng rỡ.

"Trương tẩu…"

Trương tẩu như đoán được Tô Tố muốn nói gì, bèn nhanh chóng lắc đầu, "Cô Tô đừng làm tôi khó xử, thiếu giá đã cố ý căn dặn tôi, chỉ cho cô xem những hình ảnh này trong sự giám sát của tôi5mà thôi, nếu như bây giờ để cho hai đứa trẻ thấy bộ dạng cô như vậy, chẳng phải sẽ khiến chúng thêm lo lắng."

Những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má cô, và đôi mắt cô dán chặt vào màn hình điện thoại.

Tầng trên không có gắn camera, và trong màn hình không còn hiện hình ảnh hai đứa trẻ, Tô Tố đặt điện thoại xuống, mắt cô ngấn lệ và miệng nở nụ cười.

Bất kể ra sao, thì Cảnh Thụy và Tiểu Thất của cô ấy đã bình an rồi.

…

Ở hành lang trên tầng hai.

Tiêu Lăng đang bồng Tiểu Thất trên tay bỗng dừng khựng lại trước cửa phòng Tô Tố, theo sau đó là bước chân Cảnh Thụy cũng dừng lại.

“Daddy sao không đi tiếp, Tiểu Thất còn phải về phòng làm bài tập nữa.” Tiểu Thất bẽu môi buồn bã nói.

Trong trường rõ ràng đã báo cho nghỉ một tuần, thế mà cuối cùng chỉ có thể nghỉ được bốn ngày, hôm nay lại là ngày khai giảng, thầy cô đã sắp sếp cho một đống bài tập, Tiểu Thất2vạn lần cảm thấy khổ sở, rất bất mãn.

Tiêu Lăng lại tiếp tục tiến về phía trước nữa.

“Daddy?”

Tiểu Thất nhìn Tiêu Lăng một cách nghi hoặc, lần này đến cả Cảnh Thụy cũng nhăn nhó ngước nhìn anh ta

Tiêu Lăng chỉ vào phòng Tô Tố đang ở “Cảnh Thụy, Tiểu Thất nhớ nhé, cái phòng này mấy ngày nay đừng nên ghé vào nhé.”

Tiểu Thất nghiên đầu ngây thơ, “tại sao thế¿‘.

Lúc trước cô và anh trai thích đi đâu thì đi, daddy không bao giờ cấm cản. Tại sao lần này lại không được vào căn phòng này.

Tiêu Lăng đã suy nghĩ sẵn lời giải thích trong đầu, ngắt cái mũi nhỏ nhắn của cô bé trả lời,“Lý do là tại vì daddy có người bạn bị bệnh đang trú trong phòng này, bạn của daddy đang mắc bệnh truyền nhiễm, Tiểu Thất không muốn bị lây bệnh chứ.”

“Tội nghiệp quá,“ Tiểu Thất cắn chặt ngón tay nhìn vào căn phòng, “Tại sao daddy không đưa bạn vào bệnh viện ạ, hồi trước Tiểu Thất bị bệnh, má mi cũng đưa Tiểu Thất vào9bệnh viện xem bệnh mà.”

“Bởi vì điều kiện trong bệnh viện không tốt bằng ở nhà, daddy tìm được một bác sĩ, mỗi ngày người bác sĩ này đều phải truyền dịch cho người ấy, nó cũng giống như bệnh viện vậy.”

“Dạ, dạ, Tiểu Thất hiểu rồi, sẽ không vào phòng đó đâu, đợi đến khi bạn của daddy bình phục rồi, Tiểu Thất và anh trai sẽ đến thăm bạn của daddy.”

Tiêu Lăng ấm áp xoa đầu cô bé, tiếp tục bồng cô bé tiến về phía trước. Cảnh Thụy nhìn Tiêu Lăng một cách sâu sắc, và nhìn sâu vào cánh cửa đóng kín kia, khuôn mặt bé nhỏ có chút đăm chiêu, lặng lẽ theo bước chân của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng đang có tâm sự, tuy ở bên hai con nhưng vẻ mặt vẫn vô hồn.

“Daddy, cha bị sao thế?”

Khi Tiêu Lăng quay đầu lại, Tiểu Thất nhìn anh với vẻ nghi ngờ, và một ánh mắt khác đến từ Cảnh Thụy, ánh mắt cậu bé như có sự tò mò mãnh liệt.

Tiêu Lăng, “…”

Anh sợ bị bại lộ khi ở1bên hai con, Tiêu Lăng cuối cùng cũng phải viện cớ rằng có việc cần xử lý để rút lui, rời khỏi phòng hai con, anh đi thẳng vào thư phòng tận cùng lầu hai.

Anh vừa rời khỏi, Tiểu Thất ném phăng con búp bê trên tay, haizz, daddy luôn nghĩ cô bé thích con búp bê này, quả thật cô không thích chơi búp bê giống như các bạn đồng trang đứa, nếu không phải vì sợ daddy buồn phiền, cô sẽ không đụng đến.

Tiểu Thất tiến đến gần Cảnh Thụy, “Anh trai ơi, có cảm thấy daddy bị sao không ấy? hôm nay daddy hơi bất thường nhỉ?”

“Ừm, ờ!”

“Ừm ờ, là ý gì?”

“Là không bình thường đó.”

“Anh trai ơi, anh cũng cảm thấy như thế đúng không. Lúc trước cho dù daddy có bận mấy cũng tranh thủ chơi với chúng ta, hôm nay tâm trạng có vẻ nặng trĩu nhỉ.”

Cảnh Thụy chầm chậm đứng lên khỏi tấm thảm và mở cửa nhìn ra ngoài, phát hiện không có người liền đóng sầm cửa lại.

“Anh trai bì gì thế?” thấy cử chỉ của Cảnh Thụy, Tiểu Thất tỏ ý hạ giọng xuống, cô chạy ra ngoài cửa bắt trước hành động xem xét của anh trai, và sau đó vui mừng nhìn Cảnh Thụy, “Anh trai, có phải anh có ý định xấu gì đúng không? “

Cảnh Thụy trợn mắt nhìn cô.

“Có vẻ như hôm nay cha có điều gì không bình thường. Nếu anh không đoán sai, thì có vẻ liên quan đến bạn của cha.”

“Ồ… chả phải là bạn bình thường thôi sao?” Tiểu Thất gãi đầu.

Cảnh Thụy không nói nên lời.

"Anh trai đừng lấp liếm nữa, hãy nói đi!"

"Em nghĩ xem có ai mà đi đưa một người bạn bình thường bị truyền nhiễm về nhà không, chúng ta vẫn còn ở đây, cha sẽ không sợ rằng chúng ta bị nhiễm bệnh đâu!"

"Uh... hình như đúng như thế, vậy, người trong phòng ấy là ai?" Tiểu Thất gần như nghĩ ra được điều gì, trợn to mắt nhìn, ríu rít nói, "chắc không phải là phụ nữ đâu nhỉ!"

Cảnh Thụy không nói gì, đây cũng là điều mà cậu bé lo sợ.

Nếu người bạn đó là đàn ông thì thôi, còn nếu là phụ nữ thì người này có quan hệ gì với Tiêu Lăng thế?

Tiểu Thất quát to lên, "không được, daddy chỉ thuộc về má mi thôi, không người nào được giành với má mi, anh trai, chúng ta nên giúp má mi bài trừ kẻ địch đi!"

"Giải quyết như thế nào?"

"Chúng ta nên thăm dò tình thế trước!"

Tiểu Thất móc quéo với Cảnh Thụy, hai người đều đồng tình với nhau, bí mật âm thầm lên kế hoạch.

154. Chương 154

Tô Tố ngồi bên cửa sổ sát đất, im lặng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cô mặc chiếc váy dài trắng thuần khiết trên người, cô tĩnh lặng như người mất hồn

Tình trạng này đã liên tục kéo dài suốt 4 ngày

Trong bốn ngày nay, ngoài những lúc các con đến trường rồi tan trường, thì mới thấy cô xuất hiện nụ cười, phần còn lại của thời gian cô đều ngồi yên như thế này, dường như đến ánh sáng mặt trời kia cũng không thể chiếu sáng và giải vày được tâm tư của cô.

Bây giờ cuộc sống của cô chẳng khác nào như một con rối, mỗi ngày người máy này dùng cơm, người máy này uống nước hay hành động gì, và nhiều thứ trầm lặng khác nữa, những điều đó không như là những

biểu hiện tốt cho sự khởi đầu của những cô gái tuổi đôi mươi

Cô Tô, “Mời cô dùng cơm nhé”

Trương tẩu đẩy chiếc xe ăn vào phòng,1nhẹ nhàng gọi cô, người máy Tô Tố quay đầu lại nhìn, lặng lẽ đứng dậy, sau đó từ từ ngồi bên ghế sofa bắt đầu dùng cơm

Cái băng gạc trên đầu cô vẫn chưa được gỡ ra, gương mặt vẫn còn tái nhợt, đôi mắt thất thần, cô bắt đầu xới từng miếng cơm bỏ vào miệng, nhưng không gắp miếng thức ăn nào trên bàn, ăn xong cô đặt cái bát xuống, cô tiếp tục ngồi bên cửa sổ, tay ôm đầu gối ngẩn người ra. Sau bữa ăn, cô đặt cái bát xuống, lại đến bên cửa sổ ngồi, tiếp tục ôm chằm đầu gối ngời lơ người ra.

Trương tẩu, “…”

Bà nhìn vào hai bàn chân trần của Tô Tố, không nhịn được bèn nói, “Cô Tô mau mang dép vào đi.”

Thời tiết đã bắt đầu trở lạnh, sợ rằng đi chân trần cô sẽ bị cảm lạnh.

Tô Tố lặng lẽ đứng lên khỏi mặt đất, mang đôi dép lê vào chân,1sau đó ngồi xuống cửa sổ dưới nền đất lần nữa.

Trương tẩu thở dài, lần nữa đẩy chiếc xe ăn đi ra ngoài phòng.

…

Trong thư phòng.

Tiêu Lăng từ trên màn hình máy tính thấy Tô Tố trầm lặng, cảm thấy bồn chồn làm bể đi nước.

Không phải vì thời gian trên màn hình máy tính dần trôi đi, thì người khác sẽ tưởng rằng màn hình như bị ai đó nhấn nút tạm ngưng vậy

Bốn ngày trôi qua trạng thái cô vẫn như vậy, không nói một lời nào, ai kêu gì thì ngoan ngoãn thực hiện, sau đó lại qua bên cửa sổ ngồi, cô có thể ngồi như thế suốt cả ngày

Nghe tiếng gõ cửa ngoài phòng, Tiêu Lăng hít một hơi thật sâu, nén chặt cơn tức giận và tắt màn hình lại.

“Vào đi.”

Trương tẩu đứng ngay giữa thư phòng rộng mênh mông, “Thiếu gia, cô Tô vẫn như vậy, y chang ngày hôm qua, chỉ ăn bát cơm trắng thôi, ngoài ra5cái gì cô cũng không đụng vào, cứ như vậy không phải là cách.”

Chỉ trong bốn ngày, bà cảm thấy đôi má trên khuôn mặt Tô Tố như gầy đi bớt, thân hình cô ngày một mỏng manh.

“Thiếu gia, hay cậu đi khuyên cô ấy xem.”

Khuyên à?

Anh đã từng thử rồi, chỉ cần anh dặn gì, cô ấy điều sẽ làm theo, giống như giáo viên trong trường bố trí bài tập cho học sinh về nhà làm vậy, và học sinh phải hoàn thành bài tập được giao, như không có linh hồn vậy.

“Thiếu gia…”

“Tiến sĩ William đã đến chưa?”

“Khi nãy nghe Tiểu Trần nói đang trên đường đến đây,“ Trương tẩu thở dài, “Thiếu gia, hay là để tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư đến thăm cô Tô đi, chỉ những lúc gặp họ mới thấy cô Tô trở lại như người bình thường”

Tia mắt sắc bén của Tiêu Lăng bỗng lóe sáng như một con dao.

Trương tẩu không dám tiếp2tục khuyên, bèn thở dài rời khỏi phòng.

Tiêu Lăng bật màn hình máy tính lần nữa, Tô Tố vẫn duy trì tư thế của mình, đầu tựa vào cửa sổ sát đất, đôi mắt tĩnh lặng nhìn ra ngoài.

Anh biết cô đang nghĩ gì.

Cô đang khát vọng được tự do!

Bốn ngày nay, anh không cho phép cô rời khỏi cái phòng ấy nửa bước, những thứ có thể giúp cô truyền tin ra thế giới bên ngoài đều bị anh tịch thu hết.

Anh ta chỉ cho phép cô điện thoại cho các con báo bình an vào mỗi 9 giờ tối hàng ngày, đồng thời muốn cô nói với hai con rằng, vì lí do gia tăng lịch quay phim nên cô tạm thời không trở về nhà được.”

“Ding ling, ling ding ling ling…”

Tiếng chuông điện thoại cầm trên tay reo lên, Tiêu Lăng nhìn vào số điện thoại được hiển thị ở trên, và cau mày trả lời. “Có gì không?”

Cuộc gọi đến từ bí9thư Trương, cô biết rằng những ngày qua tâm trạng Tiêu Lăng không được vui, vì vậy cô không muốn nói xàm nữa, thẳng vào vấn đề, “Tổng tài, bộ phim bên Tinh Quang đang trong quá trình khởi động rồi đó, ngày mai là ngày làm nghi thức bấm máy, bên đó nhờ tôi hỏi anh, cô Tô có đến tham dự không?”

Tiêu Lăng nhăn nhó

Anh đã biết đến bộ phim này, lúc đó bí thư Trương đã đem cho anh xem qua, sau khi bàn bạc với anh xong, công ty mới cho sắp sếp bí thư Trương hẹn gặp Tô Tố.

Anh như đã hiểu ý của bí thư Trương, không phải cô ấy đến hỏi về việc tham gia nghi thức bấm máy của Tô Tố vào ngày mai, mà là muốn hỏi thăm anh xem có nên đổi vai diễn cho nhân vật này.

Anh ta như hiểu ý của bí thư Trương, cô ta gọi điện không phải vì để hỏi chuyện1Tô Tố có đến tham gia vào buổi nghi thức bấm máy vào ngày mai hay không? Mà là cô muốn hỏi có nên thay đổi vai diễn cho bộ phim đó hay không?”

“Hãy để công ty tìm người khác đến thay.” Ánh mắt Tiêu Lăng quay sang màn hình máy tính, trạng thái hiện tại của Tô Tố không thích hợp để quay phim, và trong thâm tâm anh cũng không muốn cô đi.

“Dạ vâng.” Bí thư Trương lại hỏi. “còn bên Mộ thiếu gia, chúng ta có cần gọi điện thoại thăm hỏi anh ta không?”

Mộ thiếu gia chính là Mộ Bạch, một trong những người đầu tư trong bộ phim này, và cũng là diễn viên nam chính trong bộ phim.

Tiêu Lăng trầm ngâm chốc lát, “Tôi sẽ đích thân gọi cho Mộ Bạch để thông báo cho anh ta.”

Gác máy điện thoại, anh nhìn vào đống tài liệu được chất thành núi trong phòng làm việc, cầm lên xem, nhưng trong đầu anh giờ đây hoàn toàn xuất hiện hình ảnh Tô Tố bị thất thần vô hồn, anh không thể tập trung nhìn rõ từng chữ nữa, luống cuống hất tung đống tài liệu ấy.

“Chết tiệt!”

Lại nghe tiếng gõ cửa lần nữa, Tiêu Lăng đạp mạnh vào cái bàn và quát to, “Cút!”

Người bên ngoài không rời đi, mà còn vươn tay ra mở cửa bước vào.

“ông Tiêu đây tính khí có vẻ không được tốt nhỉ.” Bác sĩ William bước vào phòng, nhìn xuống đất một mớ hỗn độn, chân mày của vị bác sĩ nhún nhích, “xem ra tình trạng của cô Tô không có chuyển biến tốt rồi.”

Tiêu Lăng mắt đỏ ửng nhìn anh ta, “rốt cuộc anh là vị bác sĩ quái đản gì thế, chả phải đứng đầu nhất nước Anh sao, một căn bệnh nhỏ như thế cũng xem không xong?”

“Ông Tiêu, tôi là một chuyên gia về bệnh bạch cầu, không phải là bác sĩ chuyên trị bệnh tâm lý! Tình trạng của cô Tô hiện tại có liên quan đến bệnh tâm lý, về khía cạnh này làm sao tôi có thể trị dứt được?”

Sắc mặt Tiêu Lăng trầm xuống, “Anh nói rằng cô ta có vấn đề về tâm lý à?”

“Đó là điều rất rõ ràng.” William tiến đến gần Tiêu Lăng, nhìn vào màn hình máy tính trên bàn làm việc, sử dụng thông thạo tiếng Trung Quốc để nói chuyện với anh, “Anh nhìn xem tư thế của cô Tô này, hai bàn tay ôm chặt đầu gối, đây là điển hình của việc cảm thấy thiếu sự an toàn. Còn nữa nhìn xem… “ ông chỉ vào màn hình và nhìn thấy Tô Tố đang co rúm người lại, “lúc nãy cô Tô như nghe thấy động tịnh gì, nên run rẩy sợ hãi, đây là tâm lý hốt hoảng, còn nữa hãy nhìn xem cô ấy đang quan sát gì kìa? Con chim bên ngoài cửa sổ, rõ ràng là cô Tô mong muốn tự do, cứ kéo dài tình trạng như vậy không được tốt lắm. “

“Vậy phải làm sao?” Tiêu Lăng căng thẳng.

“Nếu mà trị không dứt thì e rằng sẽ phát triển thành bệnh trầm cảm. Ông Tiêu, đừng nhìn tôi như thế, tôi không phải là người hại cô ấy bị trầm cảm.” bác sĩ William tránh xa bộ dạng như muốn giết người của Tiêu Lăng, cẩn thận lui về sau hai bước, “tôi không có nói lời gây hoang mang cho anh đâu, tiếp tục như thế cô Tô thực sự rất nguy hiểm, con số tự sát của người mắc bệnh trầm cảm rất cao, nên tôi chân thành kiến nghị anh, đừng nên áp chế cô Tô như thế nữa, nên cho cô ta ra ngoài đi thong thả, và làm những gì cô ta yêu thích.”

Tự tử à!

Bỗng chốc trong lòng Tiêu Lăng thấy hơi lo.

Anh ta tuyệt đối không để xảy ra chuyện như thế.

“Còn nữa…”

Tiêu lăng không ngừng gắt gỏng, “Anh cứ kể cho tôi nghe rõ ràng sự tình xem nào!”

William chạm vào mũi mình một cách bất lực “Tôi đề nghị ông Tiêu nên tìm một bác sĩ tâm lý cho cô Tô.”

155. Chương 155

Bác sĩ tâm lý!

Đã nghiêm trọng đến mức phải nhờ đến bác sĩ tâm lý rồi.

Sắc mặt Tiêu Lăng rất khó coi.

Trong thư phòng bỗng chốc yên tĩnh, Tiêu Lăng thở dài đầy bực bội.

William cũng không khuyên thêm nữa, hắn chỉ là một bác sĩ, chỉ có thể chữa trị và cho lời khuyên, Tiêu Lăng không chịu nghe thì anh cũng chịu thua.

Đã hơn nửa ngày, William nghĩ rằng Tiêu Lăng không nói gì thêm nữa, vừa định rời đi, thì Tiêu Lăng lại lên tiếng, "Vết thương trên đầu cô ấy khi nào mới khỏe được?"

"Còn phải chờ thêm vài ngày, vết thương lành lại thì sẽ khỏe thôi"

"Có để lại sẹo không?"

William nhún vai, "cô ấy bị thương quá nặng, còn giữ được tính mạng đã là may mắn lắm rồi, vết thương quá sâu, để lại sẹo là chuyện hiển nhiên. Nhưng vết sẹo nằm ở phía sau tóc, khi xõa tóc hoặc cột lên cũng sẽ không nhìn thấy vết sẹo. Nếu như Tô tiểu thư ngại, tôi biết nước Đức có một bệnh viện kỹ thuật trị sẹo rất giỏi, có thể thử."

Tiêu Lăng trầm mặc.

William bất đắc dĩ buông tay xuống, "Nếu không còn việc gì vậy tôi đi trước đây. Cậu cũng đừng để tôi phải xem bệnh cho tiểu nha đầu họ Mạc kia nữa, tôi còn đồ làm rơi ở nhà họ Mạc cần lấy lại."

"Cậu nói Bạch Linh đó hả?"

"Chính là cô ấy", William gật gật đầu, "Nói thật là tôi cũng có chút tò mò đối với tiểu nha đầu đó, haha... Thật ra cơ thể cô ấy cũng đã khỏe lên rất nhiều rồi, bác sĩ lúc trước làm phẫu thuật cho cô ta kỹ thuật rất tốt, nếu có cơ hội tôi cũng muốn cùng ông ta giao lưu chia sẻ kinh nghiệm, thật đáng tiếc a, vậy mà đã chết mất rồi."

"Cậu đừng có thân thiết với bọn họ quá, Bạch Linh đó không phải là đóa bách hợp tinh khiết vô hại đâu." Lần trước ở cửa hàng cô ta hãm hại Tô Tố như thế nào, Tiêu Lăng đều tận mắt chứng kiến.

“Thì ra cậu cũng nhận ra rồi, thật ra không cần cậu nói tôi cũng định sẽ nói lời tạm biệt với Mạc Tầm. Bạch tiểu thư kia thật là không đơn giản a, có lần tôi tận mắt nhìn thấy cô ta bắt được một chú chim nhỏ, nhân lúc không có ai đã bóp chết con chim đó.” William nhớ tới khuôn mặt độc ác lạnh lùng lúc đó của Bach Linh cả cơ thể liền run lên, lại nói, “Cô nàng này diễn thật tốt, Mạc gia trên dưới nhiều người vậy mà không ai nhận ra được.”

Tiêu Lăng không muốn nghe thêm, Willian thấy vậy liền nhanh chóng rời đi.

...

Tiêu Lăng đi đến phòng của Tô Tố.

Cửa phòng mở ra, nhìn thấy than thể của Tô Tố anh bất giác cả người run lên, chính anh cũng không rõ hiện mình đang có cảm xúc như thế nào, rất phức tạp và hỗn độn.

Anh đi đến đầu giường, ngồi ở trước mặt cô, Tô Tố vẫn nhìn ra cửa sổ không hề có một chút phản ứng nào, lúc này Tiêu Lăng mới nhận ra, khi anh đến gần, Tô Tố đã hoảng sợ nhanh chóng hai tay ôm chặt lấy đầu gối ngồi co người lại.

Anh cảm thấy rất bất lực.

Hiện tại người mà cô bài xích chỉ có anh.

Tiêu Lăng ngồi cạnh cô, trong túi lấy ra một cái điện thoai màu trắng, nhét vào tay vô, “Tô Tố, xem như em lợi hại, anh thua rồi!

Anh chưa bao giờ chịu thua ai, vậy mà bây giờ anh lại nhận thua, thua một cách triệt để.

Lông mi Tô Tố run run, nhưng vẫn không có phản ứng gì.

“Điện thoại trả lại cho em, em muốn đi theo ai cũng được, em thích chụp hình đúng không? Ngày mai Nhất tiếu nại hà có một buổi trình diễn thời trang, anh cho em đi, sự tự do mà em muốn anh cho em hết.”

Tô Tố cuối cùng cũng đã có chút phản ứng, quay qua nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhìn gương mặt xanh xao của cô, không khỏi đau lòng, anh nắm lấy hai vai của cô nhận ra đôi vai mượt mà trước đây của cô cũng đã gầy đi nhiều.

Tiêu Lăng cố nén sự đau lòng, nghiêm túc nhìn cô, “Nhưng phải có điều kiện, từ hôm nay em nhất định phải ăn đủ 3 bữa, trong lúc em làm việc anh sẽ không kiểm soát em, nhưng khi về tới nhà nhất định phải

nghe lời anh."

"Con, con của..." đã 4 ngày không nói chuyện, Tô Tố nói chuyện không còn rõ ràng.

Tiêu Lăng nghe nàng nói chuyện, trong lòng bỗng thấy nhẹ nhõm, chỉ cần cô còn giao tiếp với anh thì mọi chuyện sẽ xấu đến mức không thể cứu vãn.

Anh bảo đảm với cô, "Anh sẽ không đối phó với con của em."

"Tôi muốn, gặp chúng."

"Được." Tiêu Lăng gật đầu, "Hôm nay anh sẽ gọi điện báo với chúng là ngày mai em về, ngày mai em về biệt thự thăm chúng đi."

Mắt của Tô Tố bỗng chốc đỏ lên.

Tiêu Lăng cũng không hề dễ chịu chút nào, anh cũng không muốn phải đi đến bước phải hành hạ cô như vậy. Anh giận không thể hạ quyết tâm, lẽ nào là tha thứ cho cô? Dù thế nào trong lòng anh cũng có một cái gai.

Đối xử với Tô Tố như vậy chính anh cũng có thể nhận ra, lần này anh đã thua triệt để, anh biết mình đã tha thứ cho cô ấy, chỉ là cần thêm thời gian mà thôi.

Tiêu Lăng trầm mặc nhìn cô, quay người rời đi.

Cửa phòng nhanh chóng khép lại, Tô Tố òa khóc.

Cô ôm lấy đầu gối khóc nấc lên, cảm thấy đau đớn tột cùng, lúc này cô mới nhận ra mình còn sống. Cô nắm chặt điện thoại, cắn chặt môi nghẹn ngào, vốn dĩ cô tưởng mình ngày nào cũng phải sống trong sự cô độc tuyệt vọng.

...

Tiêu Lăng trong thư phòng nhìn Tô Tố đau khổ qua màn hình, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhốt Tô Tố trong phòng suốt bốn ngày qua, nỗi đau của cô anh đều cảm nhận được, anh cũng đau khổ giống như vậy, cô còn có thể phát tiết nỗi đau này, còn anh chỉ có thể giấu trong lòng, khi đối diện với những đứa con còn phải giả vờ như không có gì xảy ra.

William nói Tô Tố phải chịu uất ức, nhưng chính anh mới là người phải chịu uất ức.

Anh nghĩ rằng phải bó buộc nàng cả đời, nhưng anh nhận ra rằng khi trả sự tự do cho cô, chính anh cũng đã cảm thấy tự do hơn nhiều.

Cho nên, quyết định lần này của anh là chính xác.

...

Trang viên nhà họ Mạc.

Mạc Tầm nhìn William đang thu dọn các vật dụng chữa bệnh, mặt mày nhăn nhó đến khó coi.

"Bác sĩ William, y đức của anh là trị một nửa rồi bỏ cuộc sao?"

"Mạc Tầm tiên sinh, xin cậu đừng làm khó tôi nữa," William chỉ lo dọn dẹp mà không nhìn anh tới một cái. "Cậu cũng biết Tiêu lão tiên sinh là ân sư của tôi mà, người Trung Quốc các cậu không phải có câu một ngày là thầy cả đời làm cha hay sao? Không lẽ lời cha mẹ nói tôi lại không nghe! Vả lại bệnh của Bạch Linh tiểu thư cũng đã ổn định rồi, chỉ cần không xảy ra chuyện gì đặc biệt, nghỉ ngơi cho tốt thì sẽ khỏe lại thôi, tôi ở lại cũng không còn tác dụng gì."

"Ổn định?", Mạc Tầm nhíu mày, "Nếu đã ổn định sao vẫn còn yếu như vậy?".

Vì giả bộ để được thương hại a!

Xem ra không tìm được lý do thích hợp thì đừng mong Mạc Tầm cho đi.

Haizz ——

Anh chỉ là một bác sĩ nhỏ, Tiêu Lăng cũng vậy mà Mạc Tầm cũng vậy, anh đều không thể đắc tội a. William dừng tay, nhìn Bạch Linh xanh xao bên cạnh Mạc Tầm, lắc đầu không muốn tiếp tục tranh cãi về đề tài này, "Thật ra là vậy, bên Tiêu tiên sinh cũng có một bệnh nhân cần tôi chăm sóc, hai bên tôi không thể lo hết, mong cậu hiểu cho."

Tiêu Lăng!

Hắn làm sao mà bệnh được!

Mạc Tầm cho rằng William đang cố kiếm cớ, "Bác sĩ William, anh đừng có tìm lý do vô lý như vậy."

William thở dài, “Mạc Tầm tiên sinh, tôi không có nói dối, tình hình sức khỏe bạn gái của Tiêu tiên sinh rất tệ, cần có người chăm sóc, tôi phải qua bên đó trông chừng cô ấy.”

Bạn gái của Tiêu Lăng, chẳng phải là Tô Tố hay sao?

Mặt Mạc Tầm liền biến sắc, khẩn trương hỏi thăm, “Tô Tố cô ấy bị sao vậy?”

156. Chương 156

Bạn gái của Tiêu Lăng?

Sắc mặt Bạch Linh có chút động lại, tay không tự chủ nắm chặt lại.

Tô Huệ đều đã đem chân tướng sự thật nói cho Tiêu Lăng nghe, Tiêu Lăng biết rất rõ Tô Tố sinh qua con, tại sao còn chưa vứt bỏ nhỏ đó! Tô Tố của lúc này chẳng phải nên bị trả thù một cách điên cuồng sao!

Coi như không bị Trả thù, ít nhất Tiêu Lăng cũng nên cắt đứt với cô ta, cô bị bệnh tại sao lại do bác sĩ William đến chữa trị? Điều này chứng minh Tiêu lăng căn bản không có vứt bỏ Tô Tố!

Tại sao lại thành ra như thế!

Cánh tay mà cô nắm lấy Mạc Tầm không khỏi nắm chặt chút.

Tất cả tâm tư của Mạc Tầm đều rơi trên người Tô Tố, căn bản khôn phát hiện ra sự bất thường của Bạch Linh, hắn nhìn William không trả lời, truy hỏi, “rốt cuộc bây giờ cô ấy sao thế?”

William khó hiểu nhìn Mạc Tầm, anh cùng anh Tiêu không phải1đối đầu sao, bạn gái người ta ngã bệnh tại sao hắn lại quan tâm đến vậy?

Nghĩ như vậy liền hỏi anh, “anh Mạc Tầm quen cô Tô sao?”

Thật sự là Tô Tố!

“ Quen, rốt cuộc cô ấy bị gì?”

Thật xin lỗi anh Mạc Tầm tôi không thể nói cho anh biết, tôi phải bảo vệ ** của bệnh nhân tôi.”

Chớ Tìm truy hỏi, bác sĩ William, tôi chỉ là muốn biết tình hình cụ thể của Tô Tố, bệnh cô ấy có nghiêm trọng không?

William nghĩ một hồi, tiết lộ một tí xíu, cô Tô bị thương rất nghiêm trọng, xém chút là mất mạng, nhưng bây giờ đã cứu được rồi, bây giờ đang là giai đoạn điều dưỡng, điều dưỡng thêm một khoảng thời gian nữa chắc không sao."

Xém chút mất mạng!

không phải cô đi theo Tiêu Lăng sống rất tốt sao, làm sao lại đột nhiên thương nghiêm trọng đến vậy!

Tim Mạc Tầm đột nhiên thắt lại, một trái tim đau dữ dội.

Hắn ôm ngực, cảm giác này còn là cảm giác mà hai1tháng trước tận mắt thấy Tô Tố cùng con hắn chết trên bàn phẫu thuật mới có.

Vì sao thành ra thế này?

Bạch linh cũng chú ý tới sự khác thường của Mạc, cô hận muốn chết! Xém chút mất mạng, tại sao lại chết luôn, chết liền xong hết mọi chuyện.

Tiễn bác sĩ William đi, Mạc Tầm liền có chút ngổn ngang trăm mối bên lòng.

Bạch linh nhịn xuống sụ chua xót trong lòng, ngẩng đầu cười với vẻ mặt yếu đuối, " Tầm, cô Tô bệnh nặng như vậy, chúng ta dành thời gian đi xem một chút có được hay không? Lần trước ỏ trung tâm thương mại xảy ra mâu thuẫn với cô Tô tiểu, những ngày này em vẫn luôn cảm thấy rất áy náy, vừa đúng lúc nhân cơ hội này đi thăm bệnh,sẵn tiện nói lời xin lỗi với cô ấy. Chỉ là em thấy bạn trai cô Tô tính tình không tốt lắm, không biết có bắt chúng ta đến chỗ hắn ở không."

Bạch linh lời thì nói hay, cố ý5nhắc ba chữ" bạn trai", nhưng là đang nhắc nhở người ta Tô Tô là người có chủ, còn nữa cô đã nói câu "đến chỗ hắn ở" ý ngầm là đang nhắc nhở Mạc Tầm, Tô Tố và Tiêu Lăng cũng đã sớm **.

Quả nhiên.

Mạc Tầm tái mặt, hắn lắc đầu với Bạch Linh, " Không có gì phải áy náy, vốn chính là Tô Tố đẩy em trước, muốn nói xin lỗi cũng là cô ta xin lỗi chúng. Nhưng mà chỉ là người có duyên gặp qua vài, không cần cố tình đi thăm.

Bạch linh thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lại do dự, " Chuyện này… Không tốt lắm đâu."

Ngay cả bạn bè cũng không phải, không có gì không tốt.

"… Được thôi."

…

Bốn giờ rưỡi chiều, Cảnh Thụy và Tiểu Thất chuẩn đúng giờ tan học về đến nhà.

Hai người như cũ chơi với Tiêu Lăng một hồi, hai người bọn họ trải qua bốn ngày quan sát đã biết được quy luật, ngày thường đều là bọn họ ăn cơm xong, bà2Trương mới đẩy xe ăn lên lầu.

a…

Cảnh Thụy và Tiểu Thất liếc nhau, yên lặng ăn cơm. Ăn xong cơm, Tiêu Lăng theo thường lệ vào thư phòng xử lý văn kiện, Cảnh Thụy và Tiểu Thất lập tức lên lầu, " daddy, con và ca ca lên lầu làm bài tập nha."

" Ừm, đi đi."

Tiêu Lăng hôn tiểu Thất, lúc muốn đi ôm Cảnh Thụy thì phát hiện đứa nhỏ này đã yên lặng lên lầu.

Tiêu Lăng có chút cảm giác thất bại.

Đứa nhỏ này cho đến bây giờ còn chưa gọi qua anh một câu ba, cũng cũng không chịu tiếp nhận sự gần gũi của bất cứ ai.

Nếu như không biết tiểu tử này này trời sinh tính tình lạnh lùng, anh còn tưởng rằng cậu có ý kiến với anh.

Anh lắc đầu, liền đi vào thư phòng trên lầu.

Cảnh Thụy cùng Tiểu Thất vào phòng.

' Ca ca."

" Xuỵt —— " Cảnh Thụy làm động tác im miệng, mở cửa nhìn thấy cửa thư phòng của Tiêu Lăng cửa đóng lại, mới đóng phòng phòng9lại.

" Daddy vào phòng rồi sao?"

“ Ừm!”

Tiểu Thất hưng phấn nhảy lên, “ Ha ha, đợi lát nữa bà Trương sẽ đẩy xe ăn vào căn phòng đó…”

“Không phải đợi một lát.”

A? Tiểu Thất sửng sốt, không phải đợi một lát là lúc nào.

“ Là đúng 6 giờ.”

Tiểu Thất bán tín bán nghi, cô nhìn thoáng qua, giờ trời còn chưa có tối, vừa đúng 5 giờ 50 phút, “ Ca ca sao biết thế?”

Cảnh thụy ngồi ở ** nhỏ yên lặng chờ đợi, đối với câu hỏi ngớ ngẩn của Tiểu Thất căn bản không trả lời.

Tiểu Thất bĩu môi, cũng ngồi xuống ** nhỏ.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua.

Lúc đồng hồ chỉ hướng sáu giờ đúng, Tiểu Thất lập tức từ trên** nhảy xuống, rón rén đi tới cửa, hé mở ra 1 khe nhỏ ở cửa phòng.

Cô xem xong liền mở to hai mắt nhìn.

Cô nhỏ giọng than, “ Ca ca, bà Trương tới thật rồi.”

Cảnh Thụy chậm rãi đi đến cạnh cửa, đầu đặt sau đầu Tiểu Thất. Phòng1của họ và phòng mà daddy không cho vào rất gần nhau, chỉ có không đến mười mét đường đi, tất cả cửa phòng ngủ trong biệt thự đều chức năng tự động đóng lại.

Cậu tính toán qua, mỗi lần bà Trương đẩy xe ăn vào phòng, cửa phòng sẽ có thời gian mười lăm giây mới có thể đóng lại, thời gian mười lăm giây, đủ để cậu và tiểu Thất chạy đến cửa sau đó xông vào.

“ Ca ca, chuẩn bị tốt nha.”

“ Ừm!”

Cảnh Thụy gật đầu, kỳ thật hắn không muốn dùng cách này, nhưng không có cách nào, bốn ngày này cậu

phát hiện phòng đó ba không cho vào vẫn luôn khóa lại, vả lại cửa sổ bên trong phòng cũng là cửa sổ sát đất, căn bản là mở không ra, ngoại trừ cửa ra vào này cũng không còn cách nào vào được đó.

Cho dù có cửa sổ, biệt thự nhiều người hầu trông chừng như vậy, cậu và Tiểu Thất cũng không có cơ hội leo cửa sổ vào nhà. Lui một vạn bước nói, coi như không có ai„ lầu hai cao như vậy, hai người bọn họ cũng không có sức tay kia có thể leo lên, trừ phi khiêng cái thang.

Hai đứa nhóc nhìn dì Trương lấy chìa khoá ra mở cửa phòng, một người cúi đầu một người ngửa đầu, mắt hai người nhìn nhau đồng thời gật đầu. Tiểu Thất mở cửa phòng ra, vắt chân lên cổ liền xông ra ngoài.

Cảnh Thụy theo sát.

" Ai dô hi, tiểu Thất tới đây!"

Chân Cảnh thụy loạng choạng xém chút ngã sấp xuống!Cậu thật muốn một bàn tay đánh chết Tiểu Thất, chuyện bọn họ làm là chuyện lén lút, lúc này này có thể la to vậy sao!

Được sao!

Nhưng may mắn tốc độ hai người đủ nhanh, khoảng cách cũng ngắn "Ton ton ton" liền vọt tới cửa phòng, lúc này cửa phòng còn có bàn tay rộng mới có thể khép lại.

Tiểu Thất xòe bàn tay ra ngăn cản cửa phòng đóng lại, quay đầu dương dương đắc ý cười với Cảnh Thụy, " hihi, ca ca chúng ta thành công rồi!"

" Đừng nói nhảm, tranh thủ đi vào!"

Khuôn mặt đỏ bừng vui vẻ củaTiểu Thất, đưa tay đẩy Môn, " oh yeah, Tiểu Thất vào đây!"

157. Chương 157

Tiểu Thất đưa tay đẩy cửa phòng, cửa đã bị đẩy ra một khe hở nhỏ, Tiểu Thất thậm chí đã thấy ** lớn bên trong phòng, Loáng thoáng nhìn thấy trên ** tựa hồ nằm một người, thời điểm cô muốn vào xem rốt cuộc đó là gì thì…

Cổ cứng lại.

Bị người nào đó nắm lấy cổ áo sau xách ra.

“ Oa oa oa, đừng mà…”

Tiểu Thất quơ cánh tay chân nhỏ, giống như cửa gỗ đó là người yêu cô vậy, vẻ mặt sinh ly tử biệt, “ A a a,con không muốn rời đi a.”

Tiêu Lăng vừa bực mình vừa buồn cười, kéo lấy gáy cổ áo của cô bé và túm chặt cô, cùng lúc cửa phòng “Răng rắc” một tiếng lại khép lại.

“ A a, Ai! Là ai lại dám kéo cổ áo của Tiểu Thất, Tiểu Thất muốn cắn người.”

Tiêu Lăng xoay cô bé lại, Tiểu Thất vừa nhìn là thấy Tiêu Lăng giận dữ hung hăng lập tức bị xối một chậu nước lạnh, trong nháy mắt liền dập tắt, nàng gượng cười nhìn Tiêu Lăng, “ hihi, daddy a, daddy không phải1đi thư phóng làm việc sao, tại sao ra nhanh vậy? Daddy khát nước hay đói bụng, Tiểu Thất đi rót nước cho daddy uống có được không?”

Tiêu Lăng, “…”

Tiểu nha đầu này học ai mà láu cá thế.

Anh mỗi tay kéo lấy một nhóc, đem chúng vào phòng, đóng cửa phòng ngồi xổm trên mặt đất nghiêm túc nhìn hai người, “ là chủ ý của ai nào? Daddy không phải nói với các con, căn phòng đó mấy ngày nay không thể vào, tại sao không nghe lời!”

Tiểu Thất gục đầu không nói lời nào.

“ Chủ ý của con.” Cảnh Thụy yên lặng nói.

“ Không không không, không phải chủ ý của ca ca, là tiểu Thất không tốt, Tiểu Thất quá hiếu kỳ là ai ở trong phòng, cho nên thương lượng với anh vào xem một chút, daddy muốn trách thì trách Tiểu Thất đi.”

Còn rất đoàn kết nha!

Tiêu Lăng vừa đau đầu lại là vui mừng, hắn xoa xoa mi tâm ngồi xổm trên mặt đất nhìn hai người, hai nhóc này thật sự là khiến người ta lo lắng.

Anh mới vừa rồi kinh bị hoảng1đến toát mồ hôi lạnh.

May mắn sau khi anh vào phòng liền mở camera trong phòng ra, nhìn thấy hai nhóc lén lén lút lút liền từ trong thư phòng vọt ra, nếu như chậm thêm hai giây, hai nhóc có thể đã xông vào.

Anh nghĩ đến hậu quả, sau lưng mồ hôi lạnh càng nhiều

Vừa nghĩ như thế, sắc mặt liền nghiêm túc

Tiểu Thất có chút hơi sợ không dám nhìn Tiêu Lăng, cúi đầu níu lấy váy, " Daddy, daddy muốn phạt thì phạt Tiểu Thất đi."

Cảnh Thụy yên lặng kéo Tiểu Thất kéo ra phía sau, " Phạt con!"

Tiêu Lăng lần này thật sự có chút giận.

Anh đã nói bên trong đang nằm một bệnh nhân bệnh truyền nhiễm, hai người bọn họ còn nhất định phải đi vào, lỡ như thật sự có bệnh nhân bệnh truyền nhiễm, chúng nó bị lây nhiễm làm sao đây?

Thật sự muốn phạt, anh thật đúng là không nỡ ra tay.

Anh vỗ vỗ bả vai của hai nhóc, ngồi ở trên thảm, lại vỗ vỗ cái thảm trước mặt, hai nhóc nhìn nhau rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Daddy…"

" Có thể5nói cho daddy nghe, tại sao hai con lại hiếu kì thế?" Sự tiếp xúc trong mấy ngày này, hai đứa này mặc dù nghịch ngợm một chút, nhưng cũng sẽ không chịu nghe lời như thế.

" Tiểu Thất muốn nhìn người trong phòng là nam hay nữ."

Tiêu Lăng sững sờ, anh nói đại, " Nếu như là nam thì sao, nữ thì thế nào?"

Tiểu Thất cắn lấy bờ môi hồng ai oán nhìn Tiêu Lăng, gục đầu không chịu nói.

Cảnh Thụy cũng gục đầu không nói lời nào.

Tiêu Lăng trong lòng có chút hiểu, hắn bất đắc dĩ vỗ trán.

Hai đứa này, anh nên cảm khái chúng nó "giữ miệng", Hay là nên trách cứ chúng nó không hiểu chuyện đây. Nhưng nhìn hai đứa nó cùng ngồi ở chỗ đó, gục cái đầu nhỏ xuống, lời trách mắng của Tiêu Lăng làm sao cũng không nói ra được.

“ Hai con không muốn để cho daddy quen bạn gái sao?”

“ Đương nhiên không muốn.” Daddy là của mẹ, sao có thể cho những người phụ nữ khác chứ.”

“ Daddy là đàn ông độc thân, cũng sẽ có một ngày phải2quen bạn gái, cũng muốn kết hôn.”

Hai nhóc biết rất rõ anh là ba của chúng, còn nhất định phải nhận anh làm cha nuôi, được thôi, nếu bọn nó không chịu nhận, vậy hắn liền giả bộ như không biết, vừa đúng lúc thử một chút thái độ của bọn nó.

“ Daddy, người trong phòng là bạn gái daddy?”

“ Có thể nói thế!” Anh cùng Tô Tố mặc dù gây đến thành ra vậy, nhưng không có chính thức chia tay, đương nhiên là bạn gái anh.

A!

Thật sự là bạn gái daddy!

Tiểu Thất lập tức không vui, quay đầu qua rầu rĩ không nhìn Tiêu Lăng, Tiêu Lăng lắc đầu buồn cười không thôi! Hai nhóc này!

Hắn xoa đầu Tiểu Thất, “ sao thế? Hai con không muốn daddy có bạn gái sao?”

“ Không muốn!”

“ Tại sao?”

Trong giọng của Tiểu Thất mang theo tiếng khóc nức nở, cô ghé vào mặt thảm, hướng cái mông vào Tiêu Lăng, nhỏ giọng nghẹn ngào, “ Hu hu… Bởi vì daddy có bạn gái thì sẽ kết hôn, kết hôn xong sẽ muốn sinh đứa bé khác, đến lúc đó thì9sẽ không đối xử tốt với Tiểu Thất và anh trai nữa, Tiểu Thất cùng anh trai sẽ không có ba. Daddy xấu lắm, huhu, Tiểu Thất không thích daddy nữa.”

Mấy ngày nay cô ngày càng thích daddy, nghĩ đến daddy có thể sẽ tốt với người phụ nữ khác, sẽ còn sinh thêm đứa bé khác, Tiểu Thất càng nghĩ càng đau buồn, ôm thảm khóc lớn.

Cảnh Thụy mặc dù không như Tiểu Thất khóc lớn như thế, sắc mặt cũng có chút uể oải.

Tiêu Lăng đau lòng không thôi, đưa tay liền ẵm Tiểu Thất từ dưới đất lên, anh không biết ôm con nít lắm, nhớ tới người dạy cách dỗ con nít trên TV, vụng về đung đưa cánh tay dỗ con bé, “ Tiểu Thất ngoan a,

daddy đùa với con thôi, daddy thích nhất nói giỡn với tiểu Thất, daddy thích nhất là Tiểu Thất và Cảnh Thụy, cha cam đoan với con, về sau tuyệt đối không tìm bạn gái, cũng không kết hôn có được hay không?"

" Thật, thật Sao?"

Tiểu Thất ngẩng đầu, chóp mũi đỏ đỏ, một đôi mắt to đen như1mực có một lớp thủy quang, lông mi còn dính giọt nước mắt óng ánh sáng long lanh.

Tiêu Lăng đau lòng, nghiêm túc gật đầu với cô, " daddy đáp ứng con!"

Vậy… cũng không được sinh con với người khác nha."

" Được!"

Anh không sinh con với người khác, chỉ sinh với Tô Tố, như vậy không có vấn đề nhỉ.

Tiểu Thất nín khóc mỉm cười, ôm lấy cổ Tiêu Lăng " chụt chụt" trên mặt anh hôn hôn mạnh mấy cái, " daddy tốt nhất, Tiểu Thất thích nhất daddy."

Tiêu Lăng, "…"

Anh coi như biết sao nói trời của tháng sáu mặt của tiểu hài tử —— nói đổi là đổi! Mới vừa rồi còn nói không thích anh, chớp mắt liền nói thích anh nhất.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, nắm vuốt cái mũi của cô bé một mặt cưng chiều, " Con tinh linh quỷ này!"

Tiểu Thất cười hihi.

Quá tốt rồi!

Cô giúp mami giữ lại daddy.

Cảnh Thụy không giống Tiểu Thất Dễ gạt như vậy, hỏi vấn đề thẳng tới đích, " ba không phải vừa mới nói người trong phòng kế bên người là bạn gái của ba sao?"

Đúng nga đúng nga, Tiểu Thất nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Daddy chắc không phải là đang gạt cô chứ.

“ Không phải bạn gái, chỉ là một người bạn bình thường, hôm nay trễ quá rồi, ngày mai ba sẽ đưa tiễn cô ấy đi có được hay không?”

Tiểu Thất cùng Cảnh Thụy mắt sáng lên, nhìn nhau cùng lúc gật đầu, “ được!”

158. Chương 158

Tô Tố ở trong phòng nghe thấy tiếng của Tiểu Thất, cô vô thức bật ngồi dật trên giường. Nhưng chưa đợi cô xuống được giường, đã nghe thấy tiếng Tiểu thất trách móc, ngay sau đó là tiếng cửa đóng lại.Tô Tố thất vọng đứng chững lại.

Dì Trương cũng giật mình, đợi cho phía cửa phòng không còn động tĩnh mới hé cửa nhìn ra, thấy bên ngoài không bóng người, bà mới an tâm quay lại phòng, bà vừa bày biện cơm cho Tô Tố vừa nói chuyện huyên thuyên, “Tôi giật cả mình, hai đứa trẻ này hiếu kỳ thật đấy, đáng nhẽ cô nên cẩn thận hơn nữa.”

Tình trạng của cô Tô như vậy không thể để hai đứa nhỏ nhìn thấy nữa.

Thấy Tô Tố mặt bí xị, dì Trương bèn khuyên nhủ, “Cô Tô, cô cũng đừng thất vọng quá, cô cứ như vậy hai đứa nhỏ nhìn thấy sẽ nghĩ sao chứ, hơn nữa dùng xong bữa tối là có thể gọi điện cho chúng rồi, cậu chủ cũng đã nói, mai hai đứa trẻ tan học là cô có thể gặp chúng nó rồi.”

Tô Tố ngậm ngùi nắm chặt lấy điện thoại trong tay.

Ngày mai…

Ngày mai cô có thể gặp được hai đứa nhỏ rồi.

…

Tô Tố vẫn chưa ngủ, trong lòng hớn hở, nghĩ đến hôm sau mà không ngủ được, nhìn mặt trời trồi lên từ rặng mây xa, cô có thói quen đi chân trần đến phía cửa sổ lớn, trốn trong một góc hướng ánh nhìn xuống hai đứa trẻ đang đeo cặp sách đi học.

Sau đó cô chợt nghe tiếng cửa phòng mở ra.

Dì Trương khi thường sẽ không vào phòng cô sớm như vậy.

Tô Tố vừa quay lại, nhìn thấy Tiêu Lăng ăn mặc chỉnh tề bước vào, sau anh còn có bác sĩ William.

Thấy tình trạng của Tô Tố, William nhau mày.

Bây giờ cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ đơn màu, chiếc váy rộng rãi che đi cơ thể tinh khôi của cô, nhìn thoáng qua trông thật mỏng manh. Dải băng trên đầu còn chưa tháo, mái tóc đen của cô nay cũng thiếu chút bóng mượt, bung xù duỗi lên trên vai, mái tóc phồng lên càng làm gương mặt chỉ to bằng bàn tay nay lại càng nhỏ hơn, sắc mặt cũng trắng bệch.

Đôi chân trắng ngần đặt trên thảm, gần như còn trắng hơn chiếc thảm, trắng đến độ nhìn được mạch máu dưới lớp da.

Vẻ đẹp của cô làm người ta mường tượng đến một nữ thần yếu đuối.

"Omg, tiên nữ!" William thán phục, "Cô Tô, cô là người con gái Trung Quốc đẹp nhất mà tôi từng gặp!"

Tô Tố nhoẻn miệng cười, như muốn đáp lại cho William một nụ cười, khóe miệng chẳng thể nâng nhiêu cao lại hạ xuống.

Tiêu Lăng nhìn William cảnh cáo, William nhìn Tô Tố nhún vai, quả là một người đàn ông nhỏ nhen. Anh ta vừa đi về hướng Tô Tố vừa nói, "Cô Tô, nằm xuống nào."

Tô Tố ngây người.

Tiêu Lăng đang chăm chăm nhìn anh một cách sắc lạnh!

Cái gì mà nằm xuống đi!

"Oh." William đưa hai tay lên tư thế đầu hàng, "Tôi nói cách khác vậy, mời cô Tô ngồi lên giường, tôi cần hỏi một số câu về tình trạng gần đây của cô."

Tô Tố gật gật đầu, im lặng ngồi lên mép giường.

"Mấy ngày nay còn đau đầu không?"

Tô Tố lắc đầu, hôm nay là ngày thứ năm rồi, cảm giác chóng mặt đã hết.

"Ừm!"

William rút từ trong hộp thuốc ra một cuốn sổ, bắt đầu ghi chép sau đó hỏi cô, "Có thấy không thoải mái ở đâu không? Chẳng hạn buồn nôn?"

Tô Tố tiếp tục lắc đầu.

"Băng trên đầu cô ấy, hôm nay đã dỡ ra được chưa? Tình trạng như vậy có thể đi làm được không? " Tiêu Lăng có đôi chút không yên tâm.

Tô Tố bỗng dưng nắm chặt điện thoại, cô căng thẳng.

Tiêu Lăng… có khi nào định dùng lí do này, không cho cô ra ngoài?

William thấy được phản ứng của cô, quay qua ra dấu cho Tiêu Lăng im lặng, sau mới cười với Tô Tố, "Cô Tô có muốn hôm nay bắt đầu đi làm lại không?"

"… Muốn."

Đã muốn nói chuyện lại, là có tiến bộ rồi.

"Oh, vậy để tôi xem vết thương trên đầu cô sao rồi." William vứt cuốn sổ tay vào lòng Tiêu Lăng, rồi cúi xuống,cẩn thận gỡ từng chút băng cho cô. "Có thể sẽ đau, tôi sẽ gỡ thật chậm."

William thì đang là người thao tác, nhưng Tiêu Lăng phía sau còn nóng ruột hơn. Anh là người vào tối năm hôm trước nhìn thấy vết thương đau đớn trên đầu cô, mấy ngày nay anh rất ít khi vào phòng cô, một lí do trong đó là anh không dám đối mặt vết thương trên đầu cô. Anh nín thở, quan sát William đang tháo băng cho cô, anh để ý từng biểu cảm của cô, thấy cô hơi cau mày, anh liền nói, "Cẩn thận một chút!"

"Tôi biết rồi."

Lớp băng cuốn khá dày, mấy lớp bên trên còn là màu trắng, mấy lớp bên trong lại thấy có màu máu, Tiêu Lăng càng nhìn càng căng thẳng, nhưng chính Tô Tố trừ một lần cau mày ấy ra, cô gần như không còn phản ứng gì. William vứt đi dải băng dài, nhìn lên vết thương trên đầu cô.

Phía mép trán cô có vết thương khá dài và hẹp, kéo dài từ mép trán vào đến trong tóc. William khâu rất giỏi, sau khi khâu vết thương lại, nó đã lành lại khá tốt, chỉ còn là một đường da hồng nhạt mới chồi lên, nhưng sau này khi lành hẳn, sẽ để lại một vệt sẹo màu trắng, hơn nữa chắc chắn trên vết sẹo ấy sẽ không mọc được tóc.

William có đôi chút tiếc nuối.

Giống như một viên ngọc không tỳ vết, đột nhiên có một vết đục vậy, mặc dù vết đục không thể thay đổi vẻ đẹp của viên ngọc, vẫn làm cho người xem thấy tiếc nuối.

“Gỡ chỉ được chưa?’ Tiêu Lăng gần như không dám nhìn vào vết thương.

“Theo lý thuyết thì khoảng một tuần mới được rút chỉ.” William thấy cơ thể Tô Tố căng lên, lại cười, “Không cần căng thẳng đâu, bây giờ rút chỉ cũng không phải không được, nhưng vết thương không hề nhẹ, cô Tô nếu muốn đi làm thì cũng không được lao lực quá.”

“Tôi sẽ chú ý!”

Tô Tố trả lời ngay lập tức.

Tiêu Lăng bặm chặt môi.

Cô muốn chạy trốn nơi này đến vậy sao, hay là, thứ cô muốn tránh xa lại chính là anh!

Tô Tố không nhìn Tiêu Lăng, cô bây giờ chỉ nghĩ đến một chuyện, nếu như bây giờ không giỡ chỉ thì cô còn phải ở tại đây tĩnh dưỡng, còn giống như con chim nhốt trong cũi, không có tự do.

Cô không sợ đau, chỉ sợ mất đi tự do.

William có được sự đồng ý của Tiêu Lăng, liền tiến hành gỡ chỉ cho Tô Tố, sau khi gỡ xong anh mới dặn dò Tô Tố, “Nhớ là không được đổ mồ hôi, không được phơi mình dưới nắng gắt.”

“Vâng!”

Bác sĩ William làm xong việc liền ra về, trong phòng chỉ còn lại Tô Tố và Tiêu Lăng, Tô Tố đối mặt với Tiêu Lăng, một lần nữa cô giữ im lặng.

Tiêu Lăng trong lòng vô cùng tức giận.

Rõ ràng người làm sai là cô, sao anh lại có cảm giác tất cả lỗi lầm đều là do anh!

Anh thở dài một hơi, trấn tĩnh đi sự giận dữ, nhẹ giọng, “bác sĩ cũng đã nói rồi đấy, anh cũng không nhắc lại nữa. Anh sẽ để em đi làm lại, cũng sẽ để em đi gặp bạn bè, nhưng trước bốn rưỡi chiều em phải quay trở lại!”

“Được!”

Kể cả Tiêu Lăng không căn dặn cô, cô cũng sẽ trở lại trước bốn rưỡi, tối qua cô đã nói với hai đứa trẻ rồi, cô sẽ về trước khi chúng tan học để gặp chúng. Cô đã nghe được chúng nói, hai đứa đã nhận Tiêu Lăng

làm bố nuôi. Cô không hiểu tâm trạng của Tiêu Lăng khi anh quyết định làm vậy, bây giờ cô cũng chẳng muốn biết nữa.

Đúng…

Sau đó thì sao!

Cô sẽ đi thẳng đến trường đón lũ trẻ hay về thẳng Cẩm viên đây, cô lại sẽ giải thích quan hệ của cô vớiTiêu Lăng thế nào đây?

159. Chương 159

Cô nghĩ sao bèn nói vậy.

"Tôi… có thể đến trường đón bọn trẻ?"

"Không được!"

Tiêu Lăng không nghĩ, từ chối luôn. Anh để cô đi làm đã là một đặc ân rồi, nói gì thì hôm nay cũng chỉ là lễ công bố mở máy thôi, không phải ngày chính thức quay phim, anh chỉ cần sắp xếp người bên cạnh cô thì mọi chuyện cũng không có gì, còn để cho cô với vết thương như vậy đi đến trường đón bọn trẻ, nói gì anh cũng không định đồng ý.

"Sau lễ ra mắt em về thẳng đây, anh sẽ dặn Tiểu Trần đến đón bọ trẻ."

Cô không có quyền nói không.

Tô Tố cụp mắt, gật đầu.

Tiêu Lăng ngoảnh đầu không muốn nhìn vẻ mặt buồn sầu của cô, sợ chính anh lại yếu mềm, anh dặn Tô Tố, "Lễ ra mắt bắt đầu lúc 10 giờ, em chuẩn bị rồi ăn sáng đi, anh sẽ cho người đưa em đến công ty, em sẽ đi cùng với1người trong công ty đến hội trường."

"… Vâng!"

…

Nửa tiếng sau, Tô Tố lại xuất hiện trước mặt anh.

Để phù hợp với hình tượng vai diễn Thẩm Nhất Tiếu, cô thay lên mình một chiếc sơ mi trắng tinh khôi, bên dưới là một chân váy xếp fly vân hoa, áo sơ mi dắt trong váy, chân đi guốc trắng. Tóc được cột cao, nơi cô toát ra một một rừng thanh xuân.

Mặt cô hơi trắng bệch, nên cố ý trang điểm nhẹ, sắc hồng trên má cô điểm thêm phần tươi tỉnh.

Tiêu Lăng ngắm nhìn Tô Tố, thần ra một hồi.

So với một Tô Tố trầm cảm, buồn rầu mấy hôm nay, anh vẫn yêu một Tô Tố sôi nổi, tươi tắn như vậy hơn! Tiêu Lăng đặt ánh nhìn lên đầu cô, anh nói nhẹ, "Bỏ tóc xuống đi!"

Mái tóc bị dây thun đen cột lại, che đi vết thương trên trán.nhưng cô vừa tháo chỉ, buộc như vậy chắc chắn sẽ đụng đến chỗ đau.

Tô Tố thần người1một lúc, mấm chặt môi, tháo chiếc cột tóc xuống, nắm trong tay.

Mái tóc xoăn dài của cô bỗng chốc xõa xuống vai, vẻ tươi tắn trẻ trung lúc đầu phút chốc trở nên thong thả lại gợi cảm. Tóc vừa thả xuống, vết thương trên đầu lộ rõ ra, Tô Tố cắn môi, lấy tóc che đi một cách không tự nhiên.

Tiêu Lăng hơi trùng mắt, quay người nắm lấy chìa khóa, "Anh đưa em đi."

Anh đưa!

Tô Tố vô thức phản cảm, chân cô khựng lại, Tiêu Lăng không nghe thấy động tĩnh gì, quay đầu lại hồ nghi nhìn cô, "Không định đi à?"

Cô nghĩ đến kết quả nếu phản kháng Tiêu Lăng, cô bấm chặt môi lững thưng theo sau anh.

Từ Cẩm Viên đến công ty truyền thông Tinh Quang, mất nửa giờ ngồi xe, trên cả chặng đường, trong xe tĩnh mịch, không khí vô cùng im lặng.

Khi đến công ty, đã là 9 giờ sáng.

Tiêu Lăng và Tô Tố cùng đi vào công ty,5làm không ít người để ý, vì hôm nay là lễ ra mắt Nhất Tiếu Nại Hà , ở công ty, mọi người đều đang khá bận rộn, thấy Tiêu Lăng đến, mọi người đều rất kinh ngạc, lại nhìn thấy Tô Tố đi sau anh, họ lại giấu đi nét kinh ngạc của mình.

“Tiêu tổng…”

“Hội trường lễ ra mắt đã sắp xếp xong chưa?”

“Chuẩn bị xong hết rồi ạ.” Người phụ trách đáp lời Tiêu Lăng, “Những cảnh quay trong học đường lần này đã thương lượng xong với lãnh đạo viện điện ảnh rồi ạ, chúng ta có thể mượn ký túc, khu dạy học và khuôn viên trường để quay phim, lễ ra mắt cũng được dàn dựng tại cổng trường viện điện ảnh, bây giờ bên đó đã dựng xong sân khấu, cũng đã thông báo cho cánh nhà báo rồi, chắc họ cũng đã chờ ở đó rồi.”

Tiêu Lăng luôn lạnh lùng trước mặt người ngoài, nghe thế anh cũng chỉ gật đầu nhẹ, “Trương Việt2đâu?”

“Đang trong công ty ạ.”

“Kêu anh ta đi cùng Tô Tố.” Trương Việt là người quản lý có kinh nghiệm, anh ta biết phải làm những gì, hơn nữa lại là anh trai thư ký Trương, người khác cũng sẽ ít nhiều dễ dàng với anh ta hơn.

Trương Việt là người quản lý của Tô Tố, mệnh lệnh của Tiêu Lăng hợp tình hợp lý, người phụ trách cũng không suy nghĩ gì liền gật đầu luôn, “Thưa vâng.”

Tiêu Lăng sắp xếp xong mọi chuyện cũng không định nán lại lâu, thậm chí cũng chẳng căn dặn Tô Tố gì, anh đi về rất nhanh, anh vừa dời đi, Tô Tố như được thả lỏng toàn thân. Rất nhanh, cô cũng bắt đầu bận rộn, sau khi gặp Trương Việt cũng không kịp nói hai câu, đã có người giục họ nhanh xuất phát đến hội trường.

Gọi là lễ ra mắt cũng chỉ là lễ công bố một bộ phim bắt đầu mở máy quay, nhưng thực ra thông9tin đã được đăng trên mạng hơn một tháng trước rồi, bộ phim Nhất Tiếu Nại Hà này là tác phẩm của đạo diễn nổi tiếng Trịnh Đông, ông chuyên chỉ đạo những bộ phim nói về chủ đề thanh xuân, học đường, khi trước bộ phim khiến Đường Sảng nổi lên nhanh chóng kia cũng ra từ tay ông.

Bởi phim nổi nên ông cũng rất có tiếng, vì vậy lễ ra mắt lần này có không ít báo trí truyền thông kéo đến. Khi trước, sau khi phát tán thông tin trên mạng, vai nam chính của phim quyết định là Mộ Bạch xong, hình tượng của Mộ Bạch được cộng đồng mạng vô cùng tán dương. Còn vai nữ chính lại là bí ẩn, càng thu hút nhiều người dõi theo hơn, cho nên lần này khá nhiều nhà báo cũng nhắm đến vai nữ chính Tô Tố.

Trước cửa lớn của học viện điện ảnh, người đông như kiến, họ vây chặt lấy hội trường được dựng tạm1thời. Đó là một khán đài lớn, phía sau lưng khán đài treo một tấm áp phíc cực đại, trên áp phíc là bốn chữ bắt mắt Nhất Tiếu Nại Hà bên cạnh là mấy chữ màu vàng… Họp báo ngày mở máy.

Trên áp phích còn ghi rõ biên tập của phim, dàn diễn viên, nhà sản xuất, bên hợp tác, người sản xuất…

Chỉ còn hai mươi phút, họp báo bắt đầu,Tô Tố mới vừa đến, vì có quá nhiều người, để tránh có chuyện ngoài ý muốn cũng vì để giữ bí mật đến cuối cùng, Tô Tố ở lại trong xe bảo mẫu mà chưa vội bước xuống.

Trong xe, chỉ còn lại cô.

Tô Tố nhìn qua cánh cửa xe, phía ngoài kia là biển người, cô cảm thấy căng thẳng, tay nắm chặt túi xách.

Cô phát hiện 5 ngày nay hay ở một mình, giờ cô thấy sợ những chỗ huyên náo đông người như vậy.

Tay cô bất giác sờ lên vết thương trên đầu.

"Cốc cốc!"

Có người đang gõ cửa kính xe, Tô Tố cứng người lại, lấy tay che vết thương như phản xạ.

Cô không phải một người quá chú trọng hình thức, nhưng cô phát hiện, cô không cách nào chấp nhận vết thương trên đầu.

Cô gẩy lớp tóc che đi vết thương, mới với lấy nút bấm trên xe, hạ cửa kính cuống.

Ngoài xe, Mộ Bạch đang đứng cúi người, anh mặc một chiếc sơ mi trắng và quần dài đen, vừa tinh tươm lại tuấn tú. Nụ cười của anh vừa trong trẻo lại vừa dịu dàng, rất có sức lan tỏa.

Tô Tố vừa nhìn thấy người quen, cô cảm thấy được thả lỏng hơn.

"Bên ngoài đông người quá, anh cũng vào trong ngồi một lát được không?'

"Vâng!" Tô Tố nhìn nụ cười của anh, vô thức gật đầu, "Được chứ ạ."

Mộ Bạch cười một cái còn ấm áp hơn nữa, anh vòng qua phía còn lại của xe, mở cửa bước lên, ngồi cạnh Tô Tố.

"Tô Tố, lâu lắm không gặp em."

Thực ra, hai người họ cũng mới mười mấy ngày không gặp thôi. Chỉ là do Mộ Bạch tâm trạng khác cô, nên mới thấy như đã lâu lắm rồi. Tô Tố gật gật đầu, 5 ngày nay cô sống như dài cả năm, cảm giác như đã trải qua một thế kỷ.

"Vâng ạ, lâu không gặp anh rồi."

Mộ Bạch tâm trạng rất tốt, kịch bản Nhất Tiếu Nại Hà là do anh phát hiện được, hơn nữa còn ngầm đút

vốn quay phim, anh còn nhận luôn vai nam chính. Lúc đầu anh chỉ định giết thời gian, ai ngờ nội bộ trong Tinh Quang đồn nhau, có người nói với anh vai nữ chính quyết định do Tô Tố thủ vai.

Từ đó, anh mới bắt đầu nghiêm chỉnh.

Nhất Tiếu Nại Hà là một bộ phim về chủ đề học đường, không được đầu tư nhiều, anh thử tính qua loa, bộ phim này đến lúc kết thúc cũng phải quay mất 3,4 tháng, cũng có nghĩa anh sẽ cùng làm việc với Tô Tố 3,4 tháng tới.

Đây là cơ hội vàng để nuôi dưỡng tình cảm của hai người!

Hai ngày nay anh đến nằm mơ cũng mơ đến cảnh tượng hai người ở cùng với nhau từ sớm đến tối.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Mộ Bạch càng dịu đi, anh đang định nói chuyện với Tô Tố, đột nhiên liếc thấy vết thương trên mép trán cô, sắc mặt anh thay đổi, gương mặt thanh tú tỏa nắng ấy bỗng lạnh đến đóng băng, không khí xung quanh như lạnh quánh.

Anh nắm lấy cổ tay Tô Tố, như muốn nghiến răng nghiến lợi, anh hỏi, "Ai đã làm!"

160. Chương 160

"Ai đã làm!"

Tô Tố phản xạ, lấy tay che lên trán, ánh mắt trốn tránh.

"Tô Tố, vết thương này rốt cuộc là thế nào!"

Mộ Bạch đưa tay định chạm vào trán cô, nhưng chợt nhìn thấy lớp da đỏ hồng mới mọc lại, bàn tay anh lại hạ xuống.

Vết xước dài như vậy, chắc là phải đau lắm!

Mộ Bạch tự dằn vặt mình sao có thể vô tâm vậy, anh quan sát kỹ mới phát hiện Tô Tố trạng thái không được tốt, không chỉ không được tốt mà là quá không tốt. Trước đây nhìn thấy cô, bất kể là phiền não hay vui vẻ, đôi mắt cô luôn bừng sáng. Nhưng bây giờ, từ ánh mắt đến sắc thái đều như phủ lên một lớp bụi vậy, cơ thể cô cũng gầy đi nhiều.

Giống như… giống như đã trải qua một biến cố lớn vậy!

Mới không gặp nửa tháng nay, sao cô ấy lại thành thế này!

"Tô Tố."

Tô Tố tay che trán, ánh mắt cụp xuống, "Là em không cẩn thận va vào, bây giờ thì không sao rồi."

Mộ Bạch cố gắng đè nén sự giận giữ.

Tự va vào!

Tự va thì có bất cẩn thế nào cũng không thể thành như thế này được. Mộ Bạch lấy một hơi sâu, anh đưa tay đặt lên vai cô, "Tô Tố, anh với em có phải bạn không?"

"Đương nhiên rồi."

Cô không có nhiều bạn, khó lắm mới có người muốn kết bạn với cô, cô phải mừng biết bao nhiêu.

"Nếu đã là bạn, anh hy vọng em có gặp chuyện gì, hay có khó khăn gì thì hãy nói với anh, có thể anh giúp được gì cho em thì sao."

Tô Tố toan mở mồm ra, rồi lại cười buồn.

Cô rất muốn nói, nhưng nói rồi thì sao nào, Tiêu Lăng quyền thế ngút trời, mặc dù cô không rõ về gia thế của Mộ Bạch nhưng anh chỉ là một diễn viên, làm sao đối kháng với Tiêu Lăng đây. Cô đột nhiên nhớ lại cảnh cáo của Tiêu Lăng!

… Tránh xa người khác giới ra!

Nếu để Tiêu Lăng biết cô đang ở chung với một gười khác giới… sắc mặt Tô Tố trắng bệch.

Cô lập tức ngồi tránh Mộ Bạch ra, đưa tay đẩy anh, "Mộ Bạch, anh đi nhanh đi, đừng để người khác nhìn thấy."

"Tô Tố…"

"bây giờ em không thể giải thích với anh, anh đi nhanh đi, em chỉ muốn tốt cho anh thôi, nhất định đừng để người nào nhìn thấy."

Hôm nay là ngày họp báo, ở đây toàn là nhân viên của Tinh Quang, cô lo sợ phập phồng, không biết có ai nhìn thấy Mộ Bạch lên xe chưa, nếu họ báo cáo với Tiêu Lăng, thì nghiệp diễn của Mộ Bạch cũng coi như chấm dứt.

Nghĩ đến đây, cô càng đẩy anh mạnh hơn, "Mộ Bạch, anh nhanh xuống xe đi."

Cô vừa hoảng loạn vừa đau lòng đẩy Mộ Bạch xuống xe, nhưng anh không những không đi, chợt kéo tay, ôm cô vào lòng, "Tô Tố, đừng sợ, không sao đâu, sẽ không có chuyện gì cả."

Cơ thể cô phút chốc cứng ngắc.

Vòng tay của Mộ Bạch cũng ấm áp như anh vậy, cái ôm nóng ấm như ánh mặt trời, có thể xua tan đi âm u. Cái ôm của anh không giống như của tình cảm nam nữ, cô cảm thấy rõ, anh chỉ đang muốn an ủi cô.

Chỉ vậy thôi.

Mắt cô đỏ dần.

Cô rất muốn lấy đi một chút ấm nóng từ cái ôm của anh, nhưng cô bây giờ như một đám mây u uất, cô thấy như bản thân sẽ chỉ lan tỏa đi sự buồn rầu mà thôi.

"Tô Tố, nói cho anh rốt cuộc là chuyện gì."

Tô Tố đẩy anh ra, quay đầu đi, "Thật là do em không cẩn thận, va lung tung thôi." cô gãi gãi tóc, đẩy tóc lên che đi vết xước, sau đó cẩn thận kiểm tra lại trên kính chiếu hậu của xe để chắc rằng không còn lộ ra ngoài nữa, rồi cô giả như không có chuyện gì, "Trầy nhẹ thôi mà, không sao đâu, mấy hôm nữa là khỏi rồi, anh thấy chưa, em lấy tóc che lên là chả thấy gì luôn."

"Tô Tố..." Giọng Mộ Bạch bất lực.

Anh rất muốn biết nửa tháng nay, cô đã gặp biến cố gì, nhưng thấy cô như vậy lại không nhẫn tâm ép cô nói nữa.

Trong không gian nhỏ, mỗi con người một suy nghĩ.

Mộ bạch thấy cô nửa ngày cũng chẳng có ý muốn nói chuyện, hít một hơi, chuyển chủ đề, "Tô Tố, em đừng quên em đồng ý với anh rồi đó, vũ hội chào mừng học sinh mới hôm khai giảng, em sẽ làm bạn gái hờ của anh một ngày."

Tô Tố thở phào, cô mở tròn mắt cười với Mộ Bạch, "Đương nhiên không quên rôi, cô gái ấy còn bám lấy

anh không?"

Cô gái ấy?

Mộ Bạch ngây ra vài giây, "A, ờ! đúng rồi."

Suýt nữa anh đã quên, trước vì muốn Tô Tố làm bạn nhảy của anh mà anh đã bịa ra câu chuyện có một cô gái cứ bám lấy anh.

Mộ Bạch còn muốn nói với cô đôi câu chuyện nữa, thì cửa kính lại bị đập. Gương mặt hiền dịu của anh đượm chút khó chịu vì bị làm phiền, khó khăn lắm mới có cơ hội ngồi với Tô Tố một lát, mới chưa được bao lâu. Anh bất lực, hạ cửa kính.

Bên ngoài là Trương Việt.

Trương Việt gật đầu với Mộ Bạch, rồi anh quay qua Tô Tố, "Tiểu Tô, xuống xe được rồi, sắp bắt đầu rồi, chúng ta cần chuẩn bị đôi chút."

"À, vâng ạ." Tô Tố chỉnh lại quần áo, xong lại xem xét lại bản thân, xác định mọi thứ dều ổn, cô quay sang Mộ Bạch, "Thế em đi trước nhé."

"Đợi đã, anh sẽ đi cùng em." Mộ Bạch xuống xe trước, sau đó vòng qua mở cửa cho cô một cách ân cần, anh rất để ý, lấy tay chắn trên đầu cho cô, miệng cười hiền, "Xuống xe nào."

Tô Tố cảm thấy hơi ngượng, lần nào Mộ Bạch cũng làm cho cô cảm nhận được sự ân cần của anh.

Cô cười nhẹ bước xuống xe.

Trương Việt đứng bên thấy vậy hơn nhướn lông mày, nhưng cũng không nói gì.

...

Đã là 10 giờ sáng, họp báo bắt đầu.

Có nhân viên đã chuẩn bị sẵn hai máy quay lớn trên sân khấu, máy quay đều dùng khăn đỏ chùm lên, đạo diễn Trịnh Đông dẫn đầu cùng với tổng biên tập và một dàn diễn viên xuất hiện đầu tiên.

Bộ phim Nhất Tiếu Nại Hà từ vai chính đến vai phụ toàn là người mới, cho nên truyền thông báo trí dồn toàn bộ tâm điểm vào đạo diễn và tổng biên tập.

Tô Tố đứng trên sân khấu, ánh nắng hơi chói mắt, bên tai là tiếng hò reo của công chúng, tay cô cầm micro nhưng hơi vô thần.

Đột nhiên, chung quanh bỗng yên ắng lạ thường.

Tô Tố bỗng giật mình hồi hồn, thì nhìn thấy rất nhiều máy quay và ánh đèn chớp hướng về phía cô, đạo diễn và biên tập cùng các diễn viên khác đều đang nhìn cô chăm chăm.

Vậy là… đang có người hỏi cô câu hỏi?

Cô hoàn toàn không nghe thấy.

Mộ Bạch đứng bên lập tức đứng ra đỡ cho cô, "Vai nữ chính này, Tô Tố hoàn toàn có thể đảm nhiệm được, mọi người đều chưa xem kịch bản nên không biết, nhân vật Thẩm Nhất Tiếu này, có tìm cả viện điện ảnh cũng không tìm được diễn viên nào phù hợp hơn Tô Tố, tin rằng sau khi bộ phim ra mắt, mọi người sẽ cùng cảm thấy vậy."

Tô Tố mang một cái nhìn cảm kích tới Mộ Bạch.

Lại có nhà báo đặt câu hỏi, "cô Tô, nghe nói cô ký kết với bên truyền thông Tinh Quang, hợp đồng cũng khá có ưu thế cho cô, mọi người đều biết truyền thông Tinh Quang rất ít ký kết với người mới, xin hỏi cô thấy mình có điểm gì hơn những diễn viên mới khác?"

Câu hỏi này thật không hề khách sáo.

Điểm hơn người…

Nghe cứ như ý chỉ vì cô xinh đẹp nên dựa vào cửa sau mà có được hợp đồng vậy.

Còn nữa, hợp đồng của cô là do thư ký Trương tự mang đến, trừ nội bộ công ty thì đáng nhẽ chẳng ai biết hợp đồng này có "ưu thế" cho cô chứ.

Cô cười nhếch miệng, nhìn thẳng vào người nhà báo vừa đặt câu hỏi, cười nói, "Người đồng nghiệp bên báo chí này, lẽ nào đang muốn nghe tôi tự khoe sao? Mặc dù tôi tự thấy mình rất xuất sắc, nhưng lý do mà truyền thông Tinh Quang ký kết với tôi, có lẽ bạn nên đi hỏi thẳng bên công ty truyền thông Tinh Quang."

Người nhà báo kia cũng không chịu thua, tiếp tục hỏi, "Nghe nói cô Tô đây có quan hệ rất thân mật với chủ tịch bên công ty Tinh Quang, không biết có phải là thật không ạ?"

161. Chương 161

Phóng viên vừa dứt lời, trên khán đài rộng lớn bỗng chốc trở nên yên tĩnh, ngay cả những người tụ tập bên ngoài cũng phản ứng theo bản năng dừng lại những tiếng ồn áo náo động.

Nụ cười trên mặt Mộ Bạch lặng xuống, lạnh lùng lườm phóng viên đó một cái.

Tô Tố cũng không nghĩ ngợi gì, không chút do dự mà trả lời, " tin tức này không biết cô nghe từ đâu, tổng tài của Tinh Quang là ông chủ của tôi, tôi và Tiêu Tổng chỉ là quan hệ ông chủ và nhân viên mà thôi, nhưng mà ở đây tôi rất cảm ơn sự dìu dắt của Tiêu Tổng đối với tôi, không có Tiêu Tổng thì không có Tô Tố của ngày hôm nay."

Đề tài này được coi là chấm dứt tại đây, nữ phóng viên trẻ trung kia dường như rất không cam tâm, liền tiếp tục đặt câu hỏi, " lúc trước có tin tức cho rằng, vai nữ chính của bộ phim Nhất Tiếu Nại Hà được quyết định giao cho Đường Sảng của Tinh Quang đảm nhiệm, không biết Tô tiểu thư có biết tin tức này không?"

Người này… cố tình gây sự với cô à!

Tô Tố đáp trả nhẹ nhàng, " Hửm? Còn có tin tức này à! Nhưng mà về vấn đề chọn vai cô nên đi hỏi đạo diễn tốt hơn."

Đạo diễn Trịnh Đông lập tức tiếp tục chủ đề, " tin tức vị phóng viên này bị nhầm rồi, bộ phim Nhất Tiếu Nại Hà từ lúc bắt đầu đã định tuyển các diễn viên mới, vả lại Đường tiểu thư hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của nữ chính Thẩm Nhất Tiếu.

" Cho nên… Ý của Trịnh đạo là hoàn toàn không có suy xét qua Đường tiểu thư sao?"

" Không có!"

Phóng viên liền hào hứng viết lên giấy, tiêu đề đầu bản ngày mai cũng nghĩ xong rồi, đạo diễn Trịnh Đông làm mất mặt Đường Sảng!

Đề tài này được coi như chấm dứt tại đây, Trịnh Đông và biên tập giải thích đại khái về Nhất Tiếu Nại Hà là một câu chuyện như thế nào, mỗi diễn viên đều thuyết minh một lần nhân vật mình thủ vai.

Buổi họp báo đã đi vào giai đoạn chót.

Vào lúc đạo diễn chuẩn bị dẫn dắt các diễn viên mở tấm vải đỏ trên máy quay phim ra tuyên bố chính thức mở máy, lại xảy ra biến cố lần nữa.

Vẫn là nữ phóng viên đó.

Lần này, cô ta hỏi tiếp, " tôi còn một câu hỏi, Tô tiểu thư, nghe nói trong quá trình quay phim Ngạo Vân Truyện, cô và Đường Tiểu Thư đã xảy ra xung đột, xin hỏi chuyện này có phải là thật hay không!"

Lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, cho dù tính tình một người tốt đến mấy cũng không nhịn được.

Đạo diễn Trịnh Đông là người nổi giận đầu tiên, ông nặng giọng nói, " cô phòng viên này, hôm nay là buổi họp báo mở máy của Nhất Tiếu Nại Hà, mời cô hỏi những vấn đề liên quan đến bộ phim mới này!"

Phóng viên đó lại chẳng buông tha gì cả, lời nói quả thật như đang ám chỉ Tô Tố, " Tô tiểu thư, mời cô trả lời trực tiếp câu hỏi của tôi!"

Tô Tố cũng có chút bực mình.

Cô đã có thể khẳng định, nữ phóng viên này chắc chắn đã nhận lợi ích của người khác, cố tình nhắm vào cô. Cô nén lại lửa giận lạnh giọng trả lời, " cô phóng viên này xin cô chú ý cách dùng từ của cô, Đường tiểu thư không những là tiền bối trong công ty của tôi, cũng là đàn chị tốt nghiệp từ học viện điện ảnh ra, cá nhân tôi rất kính trọng cô ấy!"

Khóe miệng phóng viên đó đột nhiên nở lên một nụ cười kỳ dị, " vậy sao, tin tức tôi nhận được hình như không phải như vậy đâu." Nữ phóng viên bỗng lấy máy tính xách tay ra, nhanh chóng mở máy chiếu, những chữ buổi họp báo Nhất Tiếu Nại Hà sau bàn gỗ liền bị thay thế bởi những tấm ảnh.

Những tấm ảnh được phóng to chiếu rõ ràng lên phông nền, không những các phóng viên truyền thông nhìn rõ, ngay cả đám đông đứng xem bên ngoài cũng thấy rõ.

Đám đông đột nhiên bật lên tiếng chửi rủa đầy phẫn nộ, trong nháy mắt tình hình trở nên mất khống chế.

Tô Tố vừa quay người lại liền nhìn thấy những tấm hình trên phông nền, hai nhân vật chính trên hình là cô và Đường Sảng, Đường Sảng mặc đồ diễn trong đoàn phim Ngạo Vân Truyện, còn cô thì đã thay bộ đồ hằng ngày mặc, trên con đường nhỏ trong núi, Đường Sảng mặt đầy sợ hãi ngã trên những cây leo đầy gai, vẻ mặt đau khổ. Mà vẻ mặt người ăn mặc bình thường như cô lại lạnh lùng vô cùng, sau đó là cảnh cô xoay người rời khỏi.

Đây không phải chính là cảnh hôm bữa cô từ đoàn phim Ngạo Vân Truyện trở về hay sao!

Tô Tố nổi giận trong lòng.

Đường Sảng lại còn có chiêu này!

Nữ phóng viên đó hỏi tiếp, " Tô tiểu thư, cô luôn miệng nói kình trọng tiền bối, chẳng lẽ kính trọng như vậy sao! Tô tiểu thư, xin hỏi tại sao cô lại đẩy Đường Sảng, lẽ nào là vì đố kị hay là vì chuyện khác? Mời

cô cho một lời giải thích cho những người hâm mộ của Đường Sảng!

Cô ta vừa dứt lời, những người hâm mộ Đường Sảng đứng bên ngoài đám đông đôi mắt đỏ lòm lập tức kêu gào lên, " giải thích! Giải thích!"

Các bảo vệ hầu như không kiểm soát được những người đó, buổi họp báo hôm nay hấp dẫn rất nhiều người đến, chỉ tính người trẻ tuổi thôi đã hơn nghìn người, mà trong đám người trẻ tuổi này, có rất nhiểu người hâm mộ Đường Sảng. Những người phẫn nộ đông nghẹt vây quanh bảo vệ, Tô Tố đứng trên cao thấy rõ tình hình bị mất khống chế.

Nhân viên công tác lập tức bắt đầu ứng phó.

" Mọi người im lặng! Im lặng!"

Âm thanh phát ra từ mi-crô rất nhanh bị chìm ngập trong đám người mất khống chế đó.

Cánh tay của Tô Tố bị Mộ Bạch nắm chặt lấy, " đi mau!"

" Không được…"

Cô lấy mi-crô ra, cô muốn giải thích.

" Không kịp nữa rồi, nếu còn không đi đợi đến lúc đám đông xông lên e rằng sẽ xảy ra sự cố, về công ty trước, sau đó để bộ phận quan hệ xã hội của Tinh Quang ra mặt giải thích. Đi mau!"

Vẫn chưa đợi Mộ Bạch dẫn Tô Tố xuống đài, liền có người mất khống chế trèo lên trên đài.

" A!"

" A a!"

Khắp nơi đều là tiếng la hét.

" Tô Tố cô cư nhiên lại tổn hại đến Đường Đường của chúng tôi, chúng tôi sẽ không tha cho cô đâu." Những người hâm mộ điên cuồng lên đài giựt tóc của Tô Tố.

Mộ Bạch mặt biến sắc, anh quát to một tiếng, " các người đều dừng tay lại cho tôi!"

Đám người hâm mộ ngây ra.

Mộ Bạch nhân lúc họ ngẩn người liền kéo Tô Tố bước xuống thềm, dưới thềm Trương Việt cũng vội vã chạy đến, " đi mau!" Anh dẫn theo những nhân viên công tác của Tinh Quang, mấy người vòng lại thành vòng tròn bảo vệ Tô Tố, nhanh chóng di chuyển về phía chiếc xe bảo mẫu gần đó.

Tô Tố cắn chặt môi, nhìn thấy một buổi họp báo tốt lành vì cô mà trở nên hỗn loạn như thế này.

Đột nhiên, trong đám đông có người cầm mi-crô la to lên.

" Mọi người hãy đánh chết Tô Tố, Tô Tố vốn dĩ là người phụ nữ không biết xấu hổ, lúc ở trường đã biết *** đàn ông rồi, còn cướp bạn trai của người ta, cô ta là một con tiện nhân!"

Dưới sự xúi giục của những lời này, tình hình lại càng thêm hỗn loạn.

Nhân viên công tác chỉ có thể bảo vệ Tô Tố, lại không thể đi đánh đám người hâm mộ điên cuồng đó, rất nhanh liền di chuyển không được nữa.

Đám người hâm mộ điên cuồng xô đẩy, rất nhanh các nhân viên đều bị thương.

Tình hình này rõ ràng không bình thường!

Hiển nhiên có người nhằm vào Tô Tố.

Lúc này họ chỉ cách chiếc xe bảo mẫu một mét ngắn ngủi, nhưng lại không còn cách nào cử động được nữa!

Trương Việt cầm lấy mi-crô quát to lên với đám người chặn đường, " các người làm vậy là phạm pháp, mau lui ra!" nhưng lại không có ai nghe lời anh ta, đám đông ngày càng ồn ào hơn.

Mộ Bạch cũng nhận ra tình hình không bình thường, anh nhanh chóng móc điện thoại ra gọi một cuộc gọi.

Có những người rõ ràng đã chuẩn bị từ sớm.

Ở xung quanh đám đông bắt đầu có người quăng đồ vào.

" Đánh chết con đĩ không biết xấu hổ này!"

162. Chương 162

Phim trường Trương Gia Thế

Đường Sảng thông qua điện thoại nhìn thấy Nhất tiếu nại hà phát sóng trực tiếp bỗng biến thành một trò hề,trong thâm tâm không thể giấu được niềm đắc ý.Nụ cười trên mặt càng không thể che giấu được.

Tô Tố,để cho cô và tôi đấu!

Cô ta để video quay lại màn hình chính,sau đó lại mở webo.Trong webo có rất nhiều tin riêng,hỏi cô ta có bị thương hay không hoặc những lời hỏi thăm động viên

Đường Sảng càng thêm phần vui sướng.

Cô ta copy lại một lời bình luận rất khắc nghiệt của cư dân mạng viết về Tô Tố,sau đó cô ta trả lời một loạt——cảm ơn các bạn đã quan tâm,tôi rất tốt không bị thương nặng lắm.Còn về Tô Tố… cũng mọi người khoan lượng một chút,lại vì là người mới,có chút hơi xấc xược cũng có thể lý giải được.

Webo của cô ta vừa được truyền tải đi,một loạt bình luận mới hơn một trăm tin lại hiện ra.

Đại đa số đều vì cô ta mà cảm thấy bất bình,còn có người bình luận nói cô ta tâm can quá hiền lành rồi nên mới bị người khác ức hiếp như vậy.Còn rất nhiều người mắng Tô Tố là loại không cần danh dự.

Đường Sảng mãn ý đóng điện thoại vào.

Cần chính là cái kết quả như thế này.Tô Tố,tôi thấy cô có cái sự mở đầu như thế này để xem sau này cô sống ở trong làng giải tri này như thế nào!

…

Phát hình trực tiếp tại nơi.

Đi vào trong là đám người chen chúc,ở bên ngoài đường thì chen lấn xô đẩy.Nhất là ở ẳn trên đường có rất nhiều chiếc xe dừng lại xem chuyện,

Muốn đi cũng không đi được

Cầm rau ném tất cả mọi người

“ding——”

Trong lúc nhân viên làm việc đangbị dồn ép,nơi hàng rào ở ngoài đường có tiếng phanh gấp.

Cửa kính kéo xuống,An Tiểu Hy nhanh chóng mở cánh cửa xe bên cạnh“Tố Tố nhanh lên xe!”

“Tiểu Hy?”

“Nhanh lên!”

Mộ Bạch nhìn thấy bạn của Tô Tố,liên ôm ngang cô ấy,cách hàng rào đưa hất cô ấy vào trong xe“Các cô nhanh đi đi!”

Tô Tố lo lắng bám vào cửa sổ xe“Các anh thì sao?”

“Mục đích của bọn họ là cô,tìm không thấy cô không phát điên đâu.Tôi cũng vừa gọi cho ty rồi,rất nhanh sẽ đưa bảo vệ đến đây hỗ trợ.”

Vùa lúc này cũng có người nhìn thấy Tô Tố lên xe.

“Tô Tố lên xe rồi,chặn cô ta lại.!”

“Chặn lại chặn lại!”

…

Mộ Bạch biến sắc,nhanh chóng giục“đi đi!”

An Tiểu Hy cúi người cảm ơn Mộ Bạch,mau chóng đạp ga xe,con bọ cứng như được lắp tên lửa phi đi.Có người lái xe đuổi theo,Tiểu Hy gầm gừ một tiếng“Lại còn muốn đuổi theo chị mày,chị mày biết lái xe chúng mày vẫn còn chưa ra đời cơ!”

“Tiểu Hy cẩn thận phía trước.”phía trước có hai chiếc xe vừa vặn lái về trước di chuyển cùng một tốt độ,ở giữa có một khoảng cách vừa vặn lọt được một chiếc xe.

“ êy,chuyện nhỏ”Tiểu Hy chuyển vô lăng lái,cô ngắm chuẩn,tính toán kỹ khoảng cách phương hướng,đạp mạnh chân ga“Vèo”phóng qua giữa hai chiếc xe.Ngắn ngủi vài giây, khoảng cách với hai chiếc xe chầm chậm thu hẹp lại, và chiếc xe đằng sau nó bị buộc phải dừng lại.

Tiểu Hy cười đắc ý,rất nhanh phóng ra dòng xe,nhanh chóng bỏ rơi chúng tại phía sau.

"Ha——so kỹ thuật lái với chị à,chị đây trước kia không thèm đi tham gia đua xe đó,nếu không thì còn lợi hại nữa"Tiểu Hy dần dần giảm tốc độ lại,xe đi với tóc độ chầm chậm về phía trước.Cô quay đầu lại nhìn Tô Tố đang hoảng sợ,đưa tay ra nhặt cọng rau,lại tức điên lên"Những người này bị bệnh sao.Mẹ nó,chỉ dựa vàomấy bức ảnh mà dám nói cậu ức hiếp Đường Sảng!ĐM,không biết có não hay không nữa!Tố Tố cậu không sao chứ?"

"Không sao,việc ngày hôm nay chắc chắn có người cố ý chỉ đạo."

"Tớ nhìn cũng đoán được,cái người nữ phóng viên đó chắc chắn không tốt đẹp gì,các câu hỏi đưa ra câu trước còn sắc nhọn hơn câu"Tiểu Hy cau mày"liệu có phải có người cố tình gây khó khăn với cậu?"

"Chắc là Đường Sảng có liên quan"

Dễ hiểu nhất là những bức ảnh đó chỉ có trong tay Đường Sảng mới có thể bị lộ ra ngoài.

Tô Tố quay ra nhìn Tiểu Hy,mới có vài ngày không gặp,mà cảm như đã không nhìn thấy cô ấy từ rất lâu rồi"TiểuHy,sao cậu lại biết mà tới đây?"

"Cậu còn nói nữa,mấy ngày hôm nay tớ điều không liên lạc được với cậu,tớ đang lo chết đi được đây này.Gọi điện tới công ty của cậu,họ đều nói cậu đi quay phim.Quay cái phim quái gì thế,điện thoại của tớ và cậu không phải là đều cài định vị sao.Rõ ràng vẫn hiện rõ vị trí của cậu vẫn đang ở trong thành phố a, lại còn định lừa tớ!Tớ không liên lạc được với cậu tớ lo cậu xảy ra chuyện gì đó.Nghĩ ra hôm nay là ngày ra mắt bộ phim mới của cậu nên mới dự tính đến xem thế nào."Tiểu Hy nét mặt sợ hãi"Khi sắp tới trường thì nhìn thấy quảng trường ra mắt phim phát trực tiếp đang xảy ra chuyện,tớ phải nhanh chóng chạy ngay đến để đón cậu."

Thì ra là như vậy,Tô Tố thấy ấm áp trong tâm.

"Tố Tố mấy ngày hôm nay cậu đi đâu vậy?"

"Tớ…"Tô Tố ngập ngừng một chút rồi cũng nói hết ra sự thật"Tớ ở trong biệt thự của Tiêu Lăng"Không đợicho Tiểu Hy trêu chọc,cô liền cười đau khổ lắc đầu"Tiểu Hy,Tiêu Lăng biết sự tồn tại của Cảnh Thụy và Tiểu Thất rồi"

Tiểu Hy giật mình tay lái hơi chệch hướng một chút,suýt nữa thì đâm vào dải hoa bên cạnh.Cô nhanh chóng tìm một chỗ đỗ xe lại.

"Anh ta biết rồi?Sao mà anh ta biết được,thế anh ta có làm gì cậu không?"

Tô Tố không muốn để cho Tiểu Hy biết được vết thương trên đầu cô ấy,Cô cúi xuống để chê đi vết sẹo, và dùng mái tóc của mình để che vết sẹo lại không có dấu vết..Tiểu Hy cũng hơi vô ý,không hoàn toàn.Tô Tố lắc đầu.“Tớ cũng không biết sao lại biết nữa,mấy ngày hôm nay tớ bị anh ấy nhốt trong biệt thự,điện thoại cũng bị anh ấy thu mất rồi. ”

“ĐM!Sao anh ta dám làm thế!khống chế cuộc sống tự do của cậu,đấy là phạm pháp!!”Tiểu hy tức giận ngùn ngụt“Anh ta nghĩ anh ta là thiên hoàng sao,dựa vào cái gì.Không được,tớ phải tìm anh ra lý luận.!”

Tô Tố lập tức kéo cô“Đừng đi!”

“Tố Tố đừng sợ,bọn mình sao phải sợ anh ta,cùng lắm sao này tránh xa anh ta ralaf được!”

Nếu như dễ dàng như vậy thì tốt quá.

Tô Tố không muốn để Tiểu Hy lo lắng“Mấy hôm trước chắc là trong tâm anh ấy không thể chịu được điều đó thôi,Hôm này biết là ngày ra mắt phim mới nên anh ấy trả lại điện thoại cho tớ rồi,cũng để cho tớ ra ngoài đây.”

“Thế anh tatha thứ cho cậu rồi sao?”

“Chắc là… rồi.”

“Phù!”Tiểu Hy vuốt vuốt ngực,“Làm tớ sợ chết mất,Tớ cứ nghĩ anh ấy muốn làm gì cậu cơ.Nếu như đúng như cậu nói,Tiêu Lăng cũng không phải cặn bã cho lắm,cho cùng cũng rất ít người chịu đựng được… ơ,Tố Tố,tớ không phải có ý đó”

“Tớ biết rồi.có con rồi là việc làm cho người khác rất khó chấp nhận.”

Tiểu Hy ngay lập tức nói“Bọn trẻ con… đúng rồi,Dạo gần đây công ty tớ đột nhiên bận chết đi được,tớ đã làm thêm giờ gần năm ngày hôm nay rồi.Tiểu Thất cà Cảnh Thụy gọi cho tớ nói là bọn chúng đi đếnchỗ cháu của cụ nội nuôi,lại còn nhận người đó là bố nuôi.”

Cụ nội?

Là Tiêu cụ nội?

Tiêu Lăng là cháu của cụ ấy?

Đây… thật trùng hợp quá còn gì.

“Tố Tố,sao lại đơ ra thế.”Tiểu Hy lay vai của cô“Cậu đang nghĩ gì vậy”

“Tiểu,Tiểu Hy…”

“Ừ?”

“Bố nuôi của Cảnh Thụy và Tiểu Thất… chính là Tiêu Lăng!”

Tiểu Hy“Ooh”mở to mắt,“ĐM!Làm sao lại có thể có chuyện trùng hợp đến vậy! Tố,Tố Tố cậu có thấy việc này rất trùng hợp hay không,có chút không bình thường?”

163. Chương 163

Không cần để Tiểu Hy nhắc thêm lần nữa,Tô Tố cũng đã cảm nhận thấy rồi.

Đều nói không trùng hợp không thành sách,nhưng quá trùng hợp thành ra có chút vô lý.

Lẽ nào đây mới là lý do Tiêu Lăng đối với Cảnh Thụy và Tiểu Thất vui vẻ như vậy?Tô Tố không hiểu nổi.

“Thế… Cảnh Thụy và Tiểu Thất nói ở nhà bố nuôi,Thế Tiêu Lăng có làm gì bọn chúng không,Cậu nói cậu cũng ở biệt thự của Tiêu Lăng,Thế cậu,Cảnh Thụy và Tiểu Thất đều ở cùng nhau ở biệt thự của Tiêu Lăng phải không?”Tiểu Hy hỗn loạn hết lên rồi

“Anh ấy… đối với Cảnh Thụy và Tiểu Thất rất tốt.”

“Uh…”

Tiểu Hy nghĩ cũng không hiểu,một người đàn ông dù có đại lượng như thế nào cũng khó có thể chấp nhận việc người phụ nữ họ yêu thương đã từng sinh con mới đúng chứ.

Mà nếu như anh ấy có độ lượng như vậy,thì anh ta sẽ không thể giam Tố Tố lại như thế chứ.

“aizz,Mặc kệ mặc kệ,bộ não của tớ không thể hiểu nổi,cậu nên ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc với Tiêu Lăng đi.Nói cho cùng anh ta đối xử tốt với bọn cậu cũng không phải là chuyện xấu.Trước mắt việc quan trọng nhất là chuyện phát hành phim mới,cậu là người mới,Đường Sảng cô ta lại đang là người rất nổi tiếng,trong lúc này nghịch lý đương nhiên đổ về một phía.Bây giờ danh t iếng của cậu bị cô ta bôi nhọ rồi,sau này trong giới giải trí phải làm thế nào!Lai còn phát hành của Nhất Tiếu Nại Hà bị thành ra như thế này,nếu như lúc này bị đổi vai thì phải làm thế nào…”

“Phải xem công ty xử lý như thế nào đã”

“Thế thì cậu nhanh đi tìm Tiêu Lăng đi,anh ta là chủ công ty cậu.Anh ta cần phải xử lý khủng hoảng quan hệ công chúng, đầu tiên phải làm cho sức nóng của việc này tạm lắng xuống,như thế mới có lợi cho cậu được.”Tiểu Hy ngay lập tức lái xe“Tớ đưa cậu về đó!”

Tiêu Lăng có giúp cô không?

Lúc này anh lo lắng cho danh tiếng của cô nhất,nếu như mãi mãi không thể đóng phim thì càng tốt.

…

Tiêu Lăng là người đầu tiên nhận được tin lễ phát hành phim gặp vấn đề.

Anh đã xem video Mộ Bạch gửi lại,Sắc mặt tối sầm.Đầu tiên anh thông báo đóng toàn bộ những tin có thể làm khủng hoảng quan hệ công chúng,sau đó ngay lập tức cho người đưa nữ phóng viên đưa tin đến ngay văn phòng.

“Ai chỉ định cho cô?”

“Không,không có ai cả.”Nữ phóng viên sợ sắp phát khóc rồi.Không phải nói chỉ cần nhằm vào Tô Tố thôi sao?Một người mới thôi,tại sao ngay cả Tiêu Lăng cũng xuất hiện rồi.Cô ta đang nghĩ định rời khỏi hiện trường về làm viết tin tức thì bị người khác đem tới đây.

“Ảnh ở đâu có được?”

“Tôi,tôi không biết.Sáng hôm qua khi tôi tỉnh dậy có người gửi vào hòm thư cho tôi rồi…”

Thư ký Trương nhìn sắc mặt nghiêm lạnh của Tiêu Lăng,nhin không được phải khuyến cáo“Cô nhanh nói rõ,nếu không gia đình lớn nhỏ của cô… cô tự mình lo liệu nhé.”

Sắc mặt nữ phóng viên lúc này sợ tái nhợt đi.Cô ta không giám giấu nữa,một năm một mười nói rõ ra hết“Ảnh do Đường Sảng gửi cho tôi,cô ta nói chỉ cần trong ngày phát hành phim hôm nay công bố là được,nhất định sẽ là tin tức nóng hổi.Tôi vẫn còn đang lưỡng lự thì cô ta cho người chuyển cho tôi một khoản tiền.Tôi và chồng tôi kết hơn,đang phải chịu một khoản tiền lãi nhà.Cho nên,cho nên tôi đã đồng ý ngay… Tiêu thiếu gia ngài giơ cao đánh khẽ,nếu như tôi biết Tô Tố là người ngài bảo vệ,thì dù có cho tôi một trăm lá gan tôi cũng không dám. ”

Tiêu Lăng mặt lạnh lùng đứng lên “Thư ký Trương!”

“Vâng!”

“Giao cho cô xử lý!”

“Chủ tịch yên tâm đi”Việc này đối với cô mà nói là chuyện quá nhỏ nhặt.

Tiêu Lăng không quan tâm lời cầu khẩn của nữ phóng viên kia,nhanh chóng rời đi.

Tô Tố vừa mới từ từ bước ra khỏi quãng thời gian khổ cực bây giờ lại gặp phải chuyện này.Tiêu Lăng không dám tưởng tượng đến hậu quả! Sắc mặt của anh càng tối sầm lại.Anh sẽ làm cho tất cả nhưng người tham gia vào việc này phải trả giá cho điều này!

Sau khi Tiêu Lang rời đi,nữ phóng viên vẫn đau khổ cầu xin.

“Thu ký Trương,trên tôi vẫn còn người già bên dưới còn có trẻ nhỏ,cầu xin ngài rộng lượng tha cho tôi một con đường sống…”

Thư ký Trương đẩy đẩy cái gọng kính trên mũi,bất lực nhún vai“Ai bảo cô không có mắt,nhất định đắc tội cắm lao vào phía người của chủ tịnh.Tin tôi đi,nếu như tiếp theo cô không nhất nhất làm theo tôi,trong nước chắc không còn chỗ cho cô cư trú rồi!”

…

Cẩm Viên

Tiểu Hy đưa Tô Tố tới Cẩm Viên sau đó vỗ vai cô nói một câu“đàm phán với Tiêu Lăng nhé”sau đó đi về.

Tô Tố lại một lần nữa đứng ở ngoài cổng biệt thự,cô nhìn bức tường bên ngoài biệt thự bỗng cảm thấy ớn lạnh.Lần này hai người cảnh vệ ở cổng nhìn thấy cô,không cần nói câu nào ngay lập tức mở cửa cho cô.

Tô Tố vào trong biệt thự.

Đi qua một vườn hoa bách hợp,Tô Tố vừa vào tới cửa lớn phòng khách đã nghe thấy bên trong truyền lại tiếng cãi vã khốc liệt.Cô cũng bị dì Trương chặn lại.

“Dì Trương…”

“Tô tiểu thư,lão gia về rồi,lão gia đang ở bên trong họp.Đặc biệt nhắc tôi nếu như cô về để cô ở bên ngoài tắm nắng một chút,đợi người đi rồi hãng vào”Dì Trương kéo cô đi xa ra một chút,thở dài“Lão gia và

thiếu gia thật sự giống như kẻ thù.Không gặp mặt thì nhớ,mà gặp rồi chưa nói được quá hai câu là cãi nhau,khuyên cũng không được"

Là Tiêu lão gia

QUả nhiên,từ phía bên trong phòng khách truyền lại tiếng mắng của lão gia vang dội"Tiểu tử thối gan to quá phải không,hôm nay tao đánh què chân mày!"

Tô Tố khôn khéo tránh ra xa hơn chút nữa.

Tình hình hiện tại của cô và Tiêu Lăng,cô xuất hiện không được thích hợp cho lắm

Tô Tố và dì Trương đi vào phòng giặt đồ.

Người làm đang chuẩn bị giặt quần áo của Cảnh Thụy và Tiểu Thất,dì Trương nhìn thấy quần áo ở trong máy giặt ngay lập tức cơn nóng giận nổi lên "Nói bao nhiêu lần rồi,quần áo của tiểu thiếu gia và tiểu thưphải giặt bằng tay!bằng tay!tất cả các người đều muốn làm cho qua loa,có phải là không muốn công việc này nữa!"

Người làm hết sức lo lắng"xin lỗi xin lỗi,tôi nhớ rõ rồi,không để tái phạm lần sau đâu"

Tô Tố nhìn thấy không thể nhẫn tâm nhịn mà nói "Thôi mà,trước kia khi ở nhà cũng đều dùng máy giặt"

"Không được"dì Trương lôi quần áo từ trong máy giặt ra,để vào trong chậu lớn"Những bộ quần áo này đều là của thiếu gia tự tay đi mua về,chất lương vải này nếu như vào máy giặt sẽ bị hủy đi một nửa!hai đứa trẻ của thiếu gia từ khi còn bé đã không ở bên.thiếu gia đều cảm thấy rất có lỗi với họ.Mọi việc đều phải thật cẩn trọng.Việc ngày hôm nay may là tôi nhìn thấy,nếu như thiếu gia mà biết,sẽ duổi việc ngay lập tức."

Tô Tố đơ người.

Cái gì gọi là hai đứ trẻ của thiếu gia.

Cái gì lại gọi là khi còn nhỏ không có ở bên,cảm thấy có lỗi rất nhiều?

Cảnh Thụy và Tiểu Thất là con của cô,từ khi nào lại trở thành con của Tiêu Lăng vậy

"Dì Trương,dì đang nói gì vậy?"

Dì Trương sớm đã khuyên hai người rồi,thiếu gia tính cách khó nói dì khuyên không được,thế thì dì chỉ còn

cách quay ra khuyên khuyên Tố Tố.

"Tô tiểu thư,cô đừng trách thiếu gia tức giận,việc lần nàyđổi là người khác ai mà chẳng tức giận chứ.Thiếu gia không thích trẻ con,nhưng con của mình không giống với con của người khác.Cô không biết thôi thiếu gia biết tiểu thiếu gia và tiểu thư là con của cậu ấy cậu ấy rất vui mừng!Cô biết mình đã có con với thiếu gia đáng nhẽ ra nên tìm đến sớm hơn chứ,sao lại cứ vòng vòng vèo vèo bao nhiêu lâu như thế."

DÌ Trương nhìn thấy Tô Tố không nói gì,lại nói"Thiếu gia trong mắt không thể giấu nổi một hạt sạn,tôi có thể nhìn thấy rõ tình cảm của thiếu gia đối với cô.Nếu không bị lừa như thế này,sớm đã bắt đầu báo thù rồi.làm gì có chuyện quan tâm đến việc sống chết của cô"

Cảnh Thụy và Tiểu Thất... là con của Tiêu Lăng??

Oang!

Não bộ của Tô Tố như muốn nổ tung!

164. Chương 164

Não bộ của Tô Tố oành oành tiếng nổ!

Loan rồi!

Tất cả loạn rồi!

Cảnh Thụy và Tiêu Thất thì ra là con của Tiêu Lăng?

Cô tiếp nhận một vài chuyện liên quan đến ký ức trước kia của Tô Tố,cũng biết được việc trước kia cô bị người khác cưỡng bức,năm năm trước Tô Tố bị Tô Huệ chuốc rượu cho uống thuốc vất vào phòng khách sạn,ký ước về quãng thời gian đó có chút hỗn loạn.Cô chỉ biết khi Tô Tố tỉnh lại căn bản khổng dám nhìn người ở trong phòng là ai,vội vàng ném xuống hai trăm ngàn liền rời đi ngay.

Tiếp theo là có bầu sinh con.

Bây giờ những người này lại nói với cô,Tiêu Lăng là cha đẻ của Cảnh Thụy và Tiểu Thất!

Tô Tố toàn thân run lên

“Dì Trương… chắc chắn không?Tiêu Lăng chắc chắn Cảnh Thụy và Tiểu Thất là con của anh ấy phải không?”

Dì Trường nhìn Tô Tố thấy rất kỳ lạ“Đươngnhiên chắc chắn,tiểu thiếu gia và thiếu gia khi còn nhỏ phải1nói là giống nhau như được tạc ra từ một khuôn ấy.Tiểu tiểu thư mặc dù có phần hơi bụ bẫm một chút nhưng ngũ quan cũng giống y hệt thiếu gia,nhất là tính cách khi không thích điều gì đó,tiểu thiếu fia khi còn nhỏ y hệt n hư vậy.”

“Thật không…”

Cho nên cô đành một mình ngậm chặt lại.

Cho nên… Tiêu Lăng sớm đã nhận ra cô chính là người con gái năm năm trước,nên mới đói với cô tốt tâm như vậy.Cho nên… anh nghĩ là cô cố tình tiếp cận anh,cố tình lừa dối anh!

HAHA!

Chuyện này thật là rất nực cười!

Cái việc sét đánh ầm ầm như thế này cô lại gặp phải.Chẳng trách Tiêu Lăng tâm lại rộng lượng như vậy,chẳng trách đối với hai đứa con của cô lại tốt như vậy

Thì ra là như thế!

Thì ra chẳng qua là như thế!

Tô Tố cúi đầu bắt đầu cười,cô cười nhưng nước mắt rơi xuống.Những người làm ở quanh đó dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô,cô1lại không cảm nhận được gì

“Tô,Tô tiểu thư cô sao vậy?”

“a haha,buồn cười,thật sự quá là buồn cười rồi!”

Cô cứ nghĩ rằng Tiêu Lăng chỉ vì cô lừa dối giữ kín chuyện tồn tại của hai đứa bé cho nên anh mới phẫn nộ như vậy,nhưng tất cả cô đều nghĩ sai rồi!Nếu như vì chuyện này cô còn có thể tha thứ,nhưng bây giờ… nhưng ngày gần đây cô giấu kín thật ra chỉ là ngược đãi bản thân!

Cô quay người chạy thật nhanh ra ngoài.

“Tô tiểu thư Tô tiểu thư cô đi đâu vậy.”

Tô Tố tức giận xông thẳng vào phòng khách,cửa phòng khách Tiểu Trần giữ cô lại bị cô đẩy ra“Bỏ ra!”

Cô thở nặng nề xong thẳng vào trong phòng khách.

Ở phòn khách hai ông cháu đang cãi nhau toàn bộ dừng lại,quay đầunhìn lại.

Lão lão gia và lão Trần nhìn thấy Tô Tố rất kinh ngạc.Lão lão gia ngay lập tức từ trên safa đứng ngay lên,dùng nạng chỉ Tô Tố“Aizz?Tiểu nha đầu,cô tới để đón5Cảnh Thụy vàTiểu Thất sao?Chúng vẫn chưa tan học mà.Hai đưa nhỏ ở đây vài hôm,cô như vậy không được sao,tôi cũng đang định đón hai đứa nhỏ qua chỗ tôi ở…”

“Bốp——”

Lời của lão lão gia bị một tiếng tát rất lớn làm ngắt quãng.Ông kinh ngạc nhìn Tô Tố tát cháu nội mình một cái,chấn độngnói không ra lời.

Tay của Tô Tố tê cứng,toàn thân đang run lên,cô nhìn năm ngón tay của mình đang in hằn trên má của Tiêu Lăng,nhìn thấy trong ánh mắt của anh đang dần dần trở nên ljanh lùng.

Cô vẫn chưa hết ận,đổi tay lại là một cái tát nữa.

“Đủ rồi!”Tiêu Lăng nắm chặt cổ tay cô,toàn bộ dây thần kinh hiện rõ trên trán“Tô Tố,em phát điên gì thế!”

“Tôi điên?haha,tôi thấy người bị điên là anh”Cô dùng lực giật tay của mình lại,nỗi hận trong tim co giấu cũng giấu không nổi“Tiêu Lăng,anh làm cho tôi cảm thấy buồn nôn!Bắt đầu từ ngày hôm nayTô Tố tôi không có bất kỳ2mối quan hệ nào,hai đứa con của tôi cũng không có bất kỳ mối quan hệ nào với anh!”

Anh nghĩ cô tiếp cận anh vì tham tiền phải không?

HAHA!

Tô Tố cô có chân có tay,không sân si tiền của anh!

Cô quay lưng bỏ đi.

Cái nơi này làm cho cô cảm thấy buồn nôn,rất buồn nôn!

Lão lão gia và lão Trần hai người họ nhìn ngây ra,ai có thể nói cho họ điều gì đang xảy không?

Tiêu Lăng túm chặt Tô Tố lại,chạn lại trước mặt cô“Em đi đâu?”

“Chỉ cần rời xa anh càng xa càng tốt,đi đâu không quan trọng!”

“Tô Tố!”Tiêu Lăng âm điệu càng nặng thêm“Rốt cục em làm sao vậy?”

Ngày hôm nay khi đi không phải là vẫn còn bình thường hay sao?Hay là bị buổi phát hành phim làm kích động quá rồi!

Anh nén nhịn nỗi đau trên mặt,cũng nhìn cả sự phẫn nộ,kìm nén cơn giận dữ nhìn“Anh đã tìm người xử lý việc của buổi phát hành phim,rất nhanh sẽ có kết quả!”

“Tôi không cần9sự giúp đỡ của anh,tôi sẽ tự mình chứng minh bản thân trong sạch,tôi không cần sự giả dối của anh.Tiêu Lăng,có phải anh nghĩ rằng tôi tiếp cận anh chỉ vì muốn dựa dẫm muốn anh cho tôi một con đường khang trang,vì danh vì lợi?”

Tiêu Lăng mím chặt môi,lẽ nào không phải sai!Trước khi cô không phải tự chứng nhận rồi sao!

Tô Tố nhìn thấy sự im lặng của anh,tim lạnh đi một “Ha HA,quả nhiên… thế thì cứ nghĩ như vậy đi!”

“Xin lỗi cho tôi được ngắt một câu…”Lão lão gia yếu ớt nói“Hai đứa… trong chuyện này có phải có điều gì hiểu nhầm không?”

“Không có hiểu nhầm!”sự thật đã bày ra trước mắt,thật tại rõ ràng từng chi tiết,làm sao lại có thể hiểu nhầm được!Tô Tố hất tay của Tiêu Lăng ra“Anh bỏ tôi ra!”

“Em muốn đi đâu!”

“Tôi đi tới trường đón bọn trẻ,sau này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa!”

Tiêu Lăng mặc kệ để cho Tô Tố đẩy đánh mắng anh cũng nhất1định không buông tay“Anh không chấp nhận!”

“Anh không châp nhận?Ha hA… Tiêu Lăng anh đừng làm trò cười nữa,anh không phải nghĩ là tôi đưa bọn trẻ tới là vì cái của cải,lợi nào đó hay sao?Tôi nói cho anh biết,đừng có nói là giàu nhất nước,anh kể cả có giầu nhất địa cầu nàytôi cũng không ham.Tô Tố tôi là người có chân có tay,tôi có thể nuôi hai đứa nhỏ tới bốn tuổi thì sẽ có bản lĩnh nuôi chúng tới khi trưởng thành!Tôi không tham tiền của anh,con của tôi cũng không bao giờ ham!”

Cô chứng nhận!

Tô Tố năm năm trước đúng là bị người khác hạ thuốc,thế cho nên mới phát sinh quan hệ với Tiêu Lăng.

Thế thì đã làm sao!

Nếu như Tô Lăng không muốn,cô ấy liệu có thể ép anh cùng cô ***hay không

Nói thẳng ra,anh cũng là kiểu ngườilợi dụng người khác gặp hoạn nạn.!

Trước kia Tô Tố quyết định sinh ra hai đứa nhỏ không sai.Đó cũng không phải vì muốn có mục đích gì với Tiêu Lăng,mà vì bạn thân cô thiếu thốn tình thân ruột thịt,cô muốn có người thân máu mủ của chính mình,chỉ có như vậy mà thôi!

"Tô Tố"

"Được,Xem ra hôm nay không nói rõ anh sẽ không để tôi đi"Tô Tố dừng bước chân lại,quay người thật sự nhìn vào Tiêu Lăng"Không phải là anh nghĩ rằng tôi vì tiền của anh mới tiếp cận anh hay sao?thế thì anh cứ nghĩ như vậy đi,Cho nên… Tôi bây giờ không cần tiền củaanh nữa,cũng không tham anh giúp tôi bất cứ chuyện gì,anh buông tay đã được chưa!"

Tiêu Lăng cau mày "Em khó chịu là những chuyện như thế này thôi sao!"

Anh đã không tính toán với cô rồi,chỉ muốn giữ cô lại bên mình,cô lại còn muốn như thế nào nữa!

"Em bình tĩnh chút chúng ta sẽ nói rõ ràng!"

"Được,tôi với anh nói rõ ràng!"Tô Tố hít sâu,nỗ lực làm cho bản thân bình tĩnh lại.Cô nhất quyết nhìn chằm chằm vào mắt Tiêu Lăng"Có phải anh từ hai tháng trước lúc chúng ta ở khách sạn Tân Hải gặp lại anh đã nhận ra tôi rồi?"

"Đúng!"

"Cho nên… khi anh biết tôi có Cảnh Thụy và Tiểu Thất,anh đã biết ngay hai đứa trẻ là con của anh?"

"Đúng"

"Và cũng nghĩ rằng tôi ngay từ đầu đã lừa dối anh?"

165. Chương 165

Tiêu Lăng vẫn chưa trả lời, lão gia đứng bên cạnh đã cảm thấy hoảng hốt.

"Tiểu, tiểu nha đầu, cháu nói Cảnh Thụy và Tiểu Thất là con ruột của tiểu tử thối này à? Đúng thật là chắt của ta à?" Lão gia vui sướng đến nỗi mặt đỏ cả lên, khẩn trương cầu chứng lại với Tiêu Lăng, "Tiểu tử thối! Tiểu nha đầu nói có phải là thật không?"

"Ông nội…"

"Tiểu tử thối cháu đừng nhiều lời nói ta nghe phải hay không phải?"

Tiêu Lăng bất lực gật đầu, "Là thật ạ."

"Ui ya! Đúng thật là, lão Trần ông có nghe thấy không, Cảnh Thụy và Tiểu Thất không ngờ lại đúng thật là chắt của ta, trời ơi, ta đã nói sao hai đứa này nhìn sao nhìn sao cũng thấy như nòi giống của tiểu tử thối này chứ, đúng thật là. Tốt tốt tốt! Tốt quá rồi!"

Lão Trần cũng vui buồn lẫn lộn, lão gia và hai đứa nhỏ hợp gu biết bao nhiêu trong mắt ông đều nhìn thấy được, chắt nuôi trở thành chắt thật, đổi lại là người khác ai lại không mừng rỡ.

Nhưng… lão Trần kéo cánh tay của lão gia, nháy mắt cho lão gia biết, lão gia mới nghĩ đến không khí ngượng ngùng hiện tại, ông nhớ lại vừa nãy câu nói của Tô Tố "Con của tôi không có một tí nào liên quan đến anh cả" trong lòng tức thời bị đông lạnh một phần.

Ông nghĩ không mấy dễ dàng có được chắt giờ lại biến mất không thấy nữa.

Lão gia tức thời nghiêm túc hẳn lên, "Trong hai người ai nói rõ lại cho ta biết rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Tiểu nha đầu, cháu không nể mặt tiểu tử thối này, cái thân già như ta cũng nên cho chút sỹ diện chứ, cháu nói ta nghe, chuyện ở giữa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết!"

Tô Tố, "…"

Không phải cô không muốn nói, cô hoàn toàn không biết kể bắt đầu từ đâu.

Nhìn thấy vẻ mặt mong đợi của lão gia, nghĩ đến Cảnh Thụy và Tiểu Thất nói rằng lão gia thương yêu hai đứa như thế nào, tim cô kìm nén lại rất lâu, cô cố nhịn đi nước mắt, cô lắc đầu nói, "Lão gia, ông đừng hỏi nữa. Cháu cũng không biết nên nói với ông như thế nào, nhưng nói sao thì Cảnh Thụy và Tiểu Thất cũng là chắt của ông, sau này chỉ cần hai đứa muốn, cháu sẽ dẫn chúng nó đến thăm ông."

Tô Tố cúi đầu chào lão gia, lại nhìn sang Tiêu Lăng, "Chúng ta cũng không còn gì để nói nữa, đến đây kết thúc thôi."

Lão gia còn muốn nói nữa, lão Trần lại kéo lại cánh tay của ông, chỉ vào trán của Tô Tố, lão gia bây giờ mới phát hiện Tô Tố có vết thương trên đầu, ông hoảng hốt, "Tiểu nha đầu, trán của cháu bị sao thế?"

Tô Tố che đi phần trán, nhớ lại hai ngày tăm tối không thấy mặt trời trước đó, đôi mắt bất chợt đỏ hoe.

"Tiểu tử thối, cháu nói!"

Tiêu Lăng cũng không biết nê nói sao, lão gia giận đến nổi cả mặt đỏ bừng, tay run rẩy cầm cây trượng chỉ vào Tiêu Lăng, "Tiểu tử thối này, hồi xưa lăng nhăng cũng không nói rồi, bây giờ đã là ba của người ta rồi, tại sao lại còn không biết suy nghĩ, cháu có phải muốn tức chết cái thân già này không hả!"

"Được được được, cháu không nói phải không. Tiểu Trần! Cậu vào đây!"

Tiểu Trần ở bên ngoài đang trông chừng run rẩy, cậu nghe lời đi vào trong nhà, "Lão gia..."

"Cậu nói, nói cho ta nghe rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện quái quỷ gì rồi!"

Tiểu Trần nhìn sang Tiêu Lăng, tuy rằng anh ở bên nhà cũ qua đây, hiện giờ lại là cấp dưới của tổng tài, nhìn thấy Tiêu Lăng gật đầu với cậu, Tiểu Trần liền nói cho lão gia nghe những chuyện mình đã biết. Anh nói không hơn không kém, và không mang cảm xúc cá nhân, nhưng lão gia càng nghe sắc mặt lại càng trầm hơn.

"Cho nên, tiểu tử thối tưởng rằng tiểu nha đầu tham tiền của cháu, cho nên cố ý để hai đứa trẻ tiếp cận cháu, đúng không?"

Tiêu Lăng lặng lẽ gật đầu, ngoài cái này anh không suy nghĩ ra được nguyên nhân khác.

"Vậy tiểu nha đầu?" Lão gia sắp sáng tỏ được mối quan hệ của từng nhân vật, nhìn sang Tô Tố, "Tiểu nha đầu ta nhìn cháu cũng oan ức thật, cháu nói ta nghe, lão gia đứng bên lý lẽ chứ không giúp người nhà, chỉ cần cháu có lý, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tiểu tử thối này."

Tiêu Lăng cũng nhìn sang Tô Tố.

Anh cũng muốn biết tại sao cô lại phẫn nộ đến thế.

"Được, cháu nói rõ đây, nhưng cháu nói xong rồi thì xin mọi người đừng quấy rầy cuộc sống sau này của cháu nữa!" Tô Tố trấn chỉnh lại tâm trạng, ngoài việc trùng sinh, cô bắt đầu kể từ cái ngày đầu tiên gặp

được Tiêu Lăng ở khách sạn, kể rằng Tiêu Lăng uy hiếp ép buộc dụ dỗ, kể anh bám dai như đỉa, nói anh lấy quyền xen vào chuyện tư, sau cùng nói đến hai người xác định mối quan hệ, nhưng sau khi xác định mối quan hệ này chưa đucợ hai ngày lại lâm vào tình trạng khó xử hiện tại.

Lão gia vừa nghe vừa giận dữ liếc mắt nhìn chằm chằm Tiêu Lăng!

Tên khốn nạn này không ngờ lại trở nên bỉ ổi đến như vậy!

Nghe xong, lão gia nắm chặt điểm chính, "Cho nên cháu lúc bắt đầu là không biết ba ruột của Cảnh Thụy và Tiểu Thất là ai?"

"Đúng ạ, chúng cháu lần thứ hai gặp mặt là cháu đi công ty ký hợp đồng, sau khi kí hợp đồng xong anh ấy liền lấy hợp đồng uy hiếp cháu, cháu sợ anh ấy biết chuyện cháu có con liền lấy con cái ra uy hiếp cháu, nên từ đó đến giờ không dám nói anh ấy nghe, sau này sự việc từ từ phát triển dẫn đến ngoài phạm vi kiểm soát. Cháu nhiều lần muốn nói thật với anh ấy, mỗi lần đến cửa miệng lại sợ anh ấy giận, nên lại nuốt xuống lại."

Tô Tố cắn chặt môi, nói tiếp, "Lần này cháu từ Trương Gia Giới đóng phim về, Tiêu Lăng đến sân bay đón cháu, mới vừa gặp mặt thôi anh ấy đã nói thẳng cháu đã lừa dối anh ấy, cháu tưởng là anh ấy biết được sự tồn tại của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, cho nên không có phủ nhận. Trông mắt anh ta lại tưởng rằng cháu đã thừa nhận cái chuyện về mục đích tiếp cận anh ấy, anh ấy bảo đã đưa Cảnh Thụy và Tiểu Thất về nhà..."

"Hoảng hốt rồi phải không?" Lão gia đứng trên lập trường của người ngoài cuộc vô cũng hiểu rõ tâm trạng của Tô Tố lúc đó.

Đương nhiên là hoảng hốt rồi!

Nước mắt của Tô Tố tức thì chảy xuống, "Cảnh Thụy và Tiểu Thất là toàn bộ của của cháu. Cháu tưởng anh ấy phẫn nộ muốn đối phó với con của cháu, cho nên rất sợ rằng anh ấy làm tổn thương chúng nó. Cháu gạt anh ấy là cháu không đúng, đứa trẻ là vô tội, chúng nó mới bốn tuổi, có khả năng gì đâu, cháu là người phụ nữ chân yếu tay mềm, anh ấy là đại boss của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, cháu căn bản không có sức đấu lại anh ấy, cho nên cháu nghĩ rằng, nếu như anh ấy giận dữ phẫn nộ, vậy cháu sẽ để anh ấy hạ giận, chỉ cần anh ấy không đụng đến Cảnh Thụy và Tiểu Thất là được."

Lão gia lắc lắc đầu, "Cho nên cháu mới đập đầu vô tường?"

Tô Tố rưng rưng nước mắt gật đầu.

Lúc đó cô không nghĩ ra được cách nào để Tiêu Lăng hạ giận, cô không nỡ hai đứa con, nhưng cánh tay thì làm sao thắng được cái chân được, cô không còn cách nào.

Lão gia nhìn sâu thẳm vào Tô Tố.

Ông cũng sống đến ngần thế kỉ này rồi, tự nhận rằng bản thân cũng gặp qua không ít người, rất nhiều người chỉ cần gặp qua một lần là ông có thể đoán được bản chất của người đó, đứa trẻ Tô Tố này… Ông lần đầu tiên gặp cô trên đường đã cảm thấy tuy rằng cô trông rất ma mị mê hoặc, đôi mắt lại rất ôn hòa, hơn nữa lại rất trong sạch, không giống như là người nói dối.

Sự phẫn nộ lần này cũng không giống như giả vờ.

Lão gia lại nhìn sang Tiêu Lăng, "Cháu nói thử xem, tại sao lại khẳng định một mực người ta lừa dối tình cảm của cháu kèm thêm lừa gạt tiền của cháu!"

Tiêu Lăng bất chợt câm lặng.

Vừa nãy nghe được lời nói của Tô Tố, anh cuối cùng cũng hiểu được tại sao Tô Tố nhấn mạnh xin anh đừng tổn thương Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

Nếu như cô ấy nói là thật…

Tiêu Lăng suy nghĩ khi biết được chân tướng đã đối xử như thế nào với cô, tức thời trong lòng hổ thẹn.

Sao…

Sao lại có nhiều điểm trùng hợp như vậy.

Nếu như nói là trùng hợp, vậy cũng trùng hợp quá vậy. Anh đem những nghi ngờ nói cho lão gia nghe, "Tại vì trước khi cháu biết được Cảnh Thụy và Tiểu Thất là con của cháu, lúc chúng nó nhận ông làm ông cố nuôi, lần đầu tiên gặp con, Tiểu Thất là buộc miệng kêu cháu là daddy.

"Đó là tại vì con và Tiểu Thất đã biết được ba chính là ba ruột của tụi con!"

Trước cửa phòng khách đột nhiên vang lên âm thanh trầm tĩnh non nớt trẻ con của Cảnh Thụy!

166. Chương 166

Những người trong nhà đều cảm thấy kinh ngạc, theo phản xạ ngoảnh đầu nhìn sang đấy, liền trong thấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất hai người mỗi người đang đeo cái cặp nhỏ đứng trước cửa, cũng không biết đã đứng ở đấy bao lâu rồi, đã nghe được bao nhiêu rồi.

"Cảnh Thụy…" Tiêu Lăng bất an nhìn cậu.

Tiểu tử ngày thường thần sắc tuy rằng cũng điềm đạm, hôm nay anh mới phát hiện vẫn có chút hơi khác, tiểu tử lúc này nhìn vào anh với ánh mắt y như là một người lạ! Không, hoặc là ngay cả người lạ cũng không bằng, sắc mặt của cậu ấy rõ ràng là đang mang theo một nỗi hận.

"Ba không phải muốn biết lắm à, vậy để con nói ba nghe. Còn nhớ trước đó ba dẫn mẹ đi tham gia bữa tiệc không? Ngày thứ hai đã được lên1báo, mẹ nuôi nói mấy năm gần đây đều không thấy mẹ tiếp xúc qua với người ban khác giới nào, con sợ là ba có ý đồ xấu với mẹ, cho nên lên mạng tìm kiếm thông tin của ba. Nhưng thông tin của ba quá ít, con liền hack vào vi tính của ba. Đừng dùng ánh mắt đó nhìn con, nếu như trí nhớ của ba còn tốt, có thể còn nhớ được tháng trước vi tính của ba từng đứng máy qua một lần."

Tiêu Lăng kinh ngạc nhìn cậu.

Cảnh Thụy không quan tâm ánh mắt của anh, nói tiếp, "Lúc đầu con chỉ định điều ra ba thật rõ ràng, sau đó mới quyết định có nên để mẹ với ba tiến thêm bước phát triển không, nhưng vô tình con phát hiện ra điều này." Cảnh Thụy mở điện thoại của cậu, tìm một tấm hình bên1trong, tấm hình đó chẳng phải ai khác, mà chính là Tiêu Lăng lúc bốn năm tuổi. "Con phát hiện ba hồi nhỏ với con hiện tại giống nhau gần như đúc, cho nên mới chú ý đến, cố ý quan tâm chú ý nhiều hơn, sau đó phát hiện một vài sự việc."

"Cảnh Thụy…"

"Mami mẹ đừng cắt ngang con, để con nói hết ra." Cảnh Thụy tuy rằng tuổi còn nhỏ, ngôn từ lại rất là trầm vững, cậu một lần nữa nhìn Tiêu Lăng, "Cho nên con đoán chắc được ba là ba ruột của con và Tiểu Thất, không những như thế, con cũng điều tra toàn bộ người nhà của ba. Bữa đó mami dẫn con và Tiểu Thất đi công viên giải trí chơi, lúc dừng đèn đỏ ánh mắt đầu tiên đã trông thấy ông cố nội, sau đó nhận làm chắt nuôi của ông. Lý5do Tiểu Thất quá gần gũi với ông cố nội là do con đã nói người đó chính là ông cố nội ruột của chúng ta."

Nét mặt của lão gia thay đổi, "Cảnh Thụy…"

Cảnh Thụy không hề nương tình cắt ngang lời nói của lão gia, tiếp tục nói, "Cho nên mami đích thực từ đầu đến cuối đều không biết ba ruột của con và Tiểu Thất là ai."

Lão gia không kìm nén được mắt đỏ hoe, "Cảnh Thụy tại sao chắt không đến tìm ta?"

"Tại vì con và Tiểu Thất đều muốn mẹ được hạnh phúc, con và Tiểu Thất đều muốn mẹ tìm được tình yêu của mình, có người đàn ông vì yêu mẹ mà che gió cản mưa cho mẹ, mà không phải do có sự tồn tại của con và Tiểu Thất, không thể không chịu trách nhiệm với mẹ!"

Tô Tố che vẻ mặt ướt đẫm2của mình.

Cô từ đó đến giờ đều biết con trai của mình rất thông minh, nhưng lại không biết rằng không ngờ lại thông minh đến như vậy, đây đâu giống như tư tưởng của đứa trẻ lên bốn, ngay cả người lớn cũng có thể không bằng nó.

“Vẫn còn một nguyên nhân nữa…” Cảnh Thụy tiếp tục nói với Tiêu Lăng, “Tại vì con và Tiểu Thất đều hi vọng có một người ba, ba lúc đầu vẫn còn trong giai đoạn khảo nghiệm, bây giờ con tuyên bố, chúng còn không cần ba nữa!”

Chân tướng đã rõ!

Lão gia và lão Trần, Tiểu Trần sớm đã bị những chuỗi thông tin như vậy kinh ngạc đến há hốc mồm, Tiêu Lăng còn cương trực đứng ở vị trí cũ, một bước cũng không nhúc nhích được.

Anh miễn cưỡng động đậy vòm họng, nhưng phát hiện rằng mình không nói ra được9lời nào.

Toàn bộ sự thật cuối cùng đã được phơi bày rõ ràng trước mặt, nhưng sự thật lại tàn nhẫn đến thế, tàn nhẫn đến nỗi anh không thể nào chấp nhận được.

Anh đầu khổ ôm lấy đầu mình, mấy ngày nay anh đã làm gì rồi!

Do sự đa nghi của anh, anh xém tí hại cô đến mất mạng, do sự đố kị của anh, cô xém tí bị bệnh trầm cảm.

Anh muốn mở miệng cầu xin Tô Tố tha thứ cho anh, nhưng lại hổ thẹn không nói ra được gì.

Suy cho cùng, chính là do anh không đủ tin tưởng cô, cho nên mới làm tổn thương ba mẹ con họ.

Anh thấy rõ được trên khuôn mặt của Cảnh Thụy rất lạnh nhạt.

Anh lại ngoảnh đầu sang nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất đã ngồi xổm ở đó khóc lớn tiếng, “Daddy thật xấu xa, khiến cho mami rơi1nước mắt khiến cho Tiểu Thất và anh hai bị tổn thương, Tiểu Thất không tha thứ cho daddy đâu.”

Cảnh Thụy cũng đỏ hoe mắt.

Tiêu Lăng một lần nữa hỏi bản thân, anh đã làm gì rồi!

Tại sao lại khiến người phụ nữ mình yêu thương và hai đứa con yêu quý của mình tổn thương đau lòng đến vậy!

Tô Tố ngồi xổm dưới đất, dang tay ôm hai đứa con vào lòng, hai đứa tức tốc phi đến lòng cô.

“Mami xin lỗi.” Cảnh Thụy ôm chặt Tô Tố, “Là Cảnh Thụy và Tiểu Thất khống muốn mami cực khổ nữa, vừa đúng đúng ba Tiêu Lăng xuất hiện ở bên cạnh mẹ, nên tụi con mới cho hai người tự do phát triển,

Cảnh Thụy phải nên sớm cản trở hai người mới đúng."

Tô Tố sao có thể trách hai đứa con được!

Hơn nữa, tình huống mà cô quen biết được Tiêu Lăng, cho dù Cảnh Thụy muốn cản trở, căn bản đã không cản trở được.

Tô Tố rưng rưng nước mắt lắc đầu, "Cảnh Thụy, Tiểu Thất, sao hai đứa lại về rồi..."

"Mami, mẹ quên rồi à, hôm nay thứ sáu, tan học sớm."

Tô Tố tuy rằng mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất, cũng đều mỗi ngày từ của kính nhìn hai đứa đi học tan học, là gặp mặt thật sự mặt nhìn mặt trực tiếp như thế này, đã nửa tháng nay không được như thế.

Tròng mắt của Cảnh Thụy và Tiểu Thất cũng đều đỏ hoe, "Maimi không trách con."

Tiểu Thất trông thấy trên trán Tô Tố có vết thương, đột nhiên rào khóc lên, cô bé đưa bàn tay mũm mĩm muốn xoa vào đó, nhưng lại sợ làm đau mami, "Maimi có đau lắm không? Tiểu Thất đau lòng quá, mami Tiểu Thất xoa cho mami, hu hu, hu hu sẽ không con đau nữa."

"Mami không đau, đúng thật là không đau tí nào."

"Mami gạt con, lần trước ngón tay Tiểu Thất bị dao rạch trúng một vết đã đau muốn chết rồi, vết thương của mami to đến thế làm sao không đau được. Mami mẹ đừng buồn, sau này Tiểu Thất và anh hai sẽ bảo vệ mami, không có tiền Tiểu Thất sau này sẽ ăn ít lại, chúng ta về sau sẽ không đến đây nữa, Tiểu Thất ghét chỗ này, ghét daddy!"

Lão gia nghe đến thấu cả lòng, ông không nhịn được trừng mắt thẳng vào Tiêu Lăng!

Tên tiểu tử thối này tại sao lại làm người ta lo lắng đến thế! Đã sắp sửa ba mươi tuổi rồi, làm việc gì cũng không suy nghĩ kĩ trước khi làm! Không lẽ chỉ dựa vào hai đứa nhỏ nhận ông làm ông cố, gọi nó một câu daddy, thì đã nghi ngờ Tô Tố đến thế!

Bộ không biết đi điều tra lại kĩ rồi nói sao!

Lời trách của lão gia sắp đến cửa miệng, trông thấy Tiêu Lăng hoang mang tột độ, làm sao cũng không biết dạy dỗ như thế nào, ông chỉ có thể chống cây gậy, "Tạo nghiệp, đây rốt cuộc đã tạo nghiệp gì rồi!"

Lúc đầu là một gia đình hạnh phúc tốt đẹp biết bao nhiêu, tại sao lại làm thành như thế.

Tiêu Lăng lòng đau như cắt.

"Tiểu Thất…"

"Ba đừng gọi con, ba xấu xa lắm, ba làm tổn thương mami, Tiểu Thất và anh hai sẽ không tha thứ cho ba đâu." Tiểu Thất ôm chặt lấy cổ Tô Tố, "Mami chúng ta về nhà được không? Mẹ nuôi nhất định đang ở nhà đã gọi sẵn đồ ăn bên ngoài đợi chúng ta về nhà, Tiểu Thất và anh hai mấy ngày không được gặp mẹ nuôi rồi, mẹ nuôi chắc chắn đang rất nhớ Tiểu Thất, Tiểu Thất cũng nhớ mẹ nuôi rồi."

Tô Tố đôi mắt rưng rưng ẵm hai đứa vào lòng, quãng thời gian vừa qua làm cô ốm đi rất nhiều, sức lực của bản thân cũng không còn nhiều, nhưng vẫn cố gắng ẵm hai đứa nhỏ lên, cố gắng thẳng lưng đứng dậy.

"Được, chúng ta về nhà thôi!"

167. Chương 167

Về nhà!

Ở đây không phải là nhà của họ sao, họ còn phải đi đâu.

Tiêu Lăng đuổi theo trong tiềm thức.

Lão gia kéo anh ta lại.

"Ông nội!"

"Bây giờ con mới biết gấp rồi à, sớm giờ làm gì!" Lão gia thấy khuôn mặt Tiêu Lăng đầy đau khổ, nhẫn nhịn và nói, "Bây giờ hai đứa con và Tô Tố hiện đang rất tức giận, con vội vã lao đến như vậy cũng không có kết quả tốt." Lão gia nói với Tiểu Trần, "Họ muốn đi đâu thì cậu lái xe đưa họ đi, nếu như Tô Tố không cho phép, cậu nói rằng tình trạng hiện tại của cô ấy một mình đưa con về không an toàn."

"Tôi đi ngay đây." Tiểu Trần vội ra chạy ra ngoài.

Tiêu Lăng nheo mắt như thư nhìn Tô Tố ôm con mình và biến mất trong tầm mắt anh, trong lòng anh ta đột nhiên tăng lên một cảm giác hoảng sợ.

Giống như là… họ đi như vậy giống như bước ra khỏi cuộc sống của sống của anh ta.

“Ông nội, con phải làm gì đây…” Anh ta ngồi đừ trên ghế sofa ôm đầu, “Tôi rốt cuộc nên làm gì đây?”

Tô Tố lần này bị tổn thương rồi, anh ta biết!

Lão gia nhìn dáng vẻ của Tiêu Lăng trông rất đau khổ, không có cách nào, làm điều sai trái thì đáng phải bị trừng phạt, anh ta đối với bạn gái không có sự tin tưởng, nếu không phải là lần này có chuyện thì lần sau cũng không thoát được.

Lão gia đi đến bên cạnh anh ta, “Nhóc con, đừng có việc gì cũng thất bại, làm điều gì đó sai thì phải đi tìm cách yêu cầu sự tha thứ của người khác, tôi hỏi cậu, tâm trí của cậu đối với con bé này là gì. Nếu cô ta không phải mẹ của các con cậu, thì con có còn quan tâm đến cô ấy?”

Tất nhiên rồi!

Anh ấy thích người như Tô Tố.

“Ông nội, cô ta chính là người con muốn cưới!”

Có lẽ ngay từ đầu mới bắt đầu anh ta giữ tâm lý chơi đùa để tiếp cận cô ấy, nhưng càng đến gần thì càng không thể giải thoát bản thân. Mỗi lần nhìn thấy nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi cố gắng bỏ chạy của cô ta, anh ấy cười như cả thế giới đều sáng rực lên, đến nhiễm bệnh anh ta cũng cảm thấy rất vui.

Trong năm năm qua anh ta hiếm khi hạnh phúc.

Vì vậy anh muốn ở bên cạnh cô ấy và luôn luôn muốn đi với cô ấy.

“Ông nội, con thật sự muốn sống với cô ấy suốt đời.”

“Thái độ của con không giống với việc muốn ở cùng người ta cả đời.” Lão gia thở dài, “Từ nhỏ ông nội đã dạy con như thế nào, mắc lỗi sai không quan trọng, điều quan trọng là làm thế nào để khôi phục lỗi sai của mình! Chẳng lẽ con định như vậy bỏ ba mẹ con họ sao, sau này đợi con bé kiếm một người đàn ông khác, dắt theo những đứa con của con và gọi người đàn ông khác là ba?”

Như vậy sao được!

Tô Tố là phụ nữ của anh ta!

Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất cũng là con của anh ta, ai cũng không được lấy chúng đi.

Tiêu Lăng đột nhiên ngẩng cao đầu, ánh sáng trước mắt, "Ông nội, con nhất định không bao giờ để họ rời xa con!"

Lão gia nhìn anh ta như thế và thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta không dễ gì có được cháu nội còn chưa có thời gian để hâm nóng, ông ta không muốn bọn trẻ rời khi.

Lúc trước muốn rất muốn ôm cháu nội, bây giờ đột nhiên cho ông ta hai đứa cháu, lão gia hạnh phúc đến sủi bọt.

Ây da…

Suy nghĩ về tương lại ở trong khu biệt thự này, ông ta ngồi dưới phơi ánh nắng mặt trời trước cửa biệt thự, hai đứa trẻ chơi đùa trên bãi cỏ của khu biệt thự, bối cảnh đó rất ấm áp rất hạnh phúc!

Nụ cười của lão gia trên miệng cũng không che giấu được, ông ta vừa nhìn xuống thấy Tiêu Lăng, một tưởng tượng đẹp đột nhiên bị vỡ. Ông không thể chịu đựng và đá chân của anh ta, "Nhóc con vô dụng, ngay cả vợ cũng không giải quyết được, con nói nghe xem còn có thứ gì con có thể làm! Cảnh Thuỵ rất nhạy cảm, lần này con làm tổn thương con bé đó, cậu ta chắc chắn không tha thứ cho con một cách dễ dàng."

Tất nhiên anh ta biết điều này.

Nghĩ đến câu nói của Cảnh Thuỵ. "Chúng con không cần ba nữa" trái tim của anh ta bị nghẹn lại dữ dội. Trước đó Cảnh Thuỵ không đồng ý gọi anh ta là "Daddy" bây giờ chắc chắn từ chối nhiều hơn.

Không được!

Anh ta không thể ngồi yên như thế.

Anh ta không thể quan tâm đến lão gia ở phòng khách, từ trong túi rút điện thoại ra và vội vã chạy lên lầu.

Để lão gia với Trần Kiêu ở lầu dưới đối mặt với nhau.

"Lão gia, thiếu gia đây là…"

"Mặc kệ cậu ta, đây là lúc trên phương diện tình cảm để anh ta vấp ngã thì mới có thể nhớ dài hạn." Lão gia không hề gấp gáp, còn cười một cách công khai. "Ranh con này, tôi lúc trước còn lo lắng rằng chuyện của cậu ta vào năm năm trước, cậu ta không muốn thật lòng đối xử tốt với ai, không ngờ rằng, quả nhiên đã tìm được định mệnh, phải có ai đó ra trị cậu ta thì cậu ta mới biết sự lợi hại.

"…" Lão Trần lau mồ hồi, còn có thể hạnh phúc làm cháu nội không!

"Trong trường hợp tiểu thư Tô không chịu tha thứ thiếu gia…"

"Đó cũng là cậu ta đáng đời!" Khuôn mặt lão gia giận dữ, "Cậu ta còn nghĩ cậu ta là vua à, mắc gì người khác đều phải nghe lời cậu ta! Cậu ta đối xử với con bé đó như vậy, con bé đó xém chút là mất mạng rồi. Nếu như có mối nguy hiểm gì, Cảnh

Thuỵ với Tiểu Thất cả đời cũng muốn tha thứ cho nhóc này!"

Lão Trần thở dài, lão gia nói vẻ căm hận nhưng trái tim vẫn hướng về thiếu gia.

"Tôi nghĩ tiểu thư Tô cũng rất cứng đầu, có thể mang thai khi chưa lập gia đình còn có thể hạ sinh đứa trẻ ra. Đây là một kiểu người rất dũng cảm, nói không chừng sẽ không tha thứ cho thiếu gia."

Lão gia cũng thở dài, "Hai lão già chúng ta đợi xem có chuyện gì xảy ra không, nhóc con đó thực sự không giải quyết được thì tôi sẽ ra giải quyết. Lúc nãy không phải con bé nói rồi sao, khi nào chúng ta muốn gặp Cảnh Thuỵ với Tiểu Hy thì cô ta sẽ mang chúng đến đây, đến lúc đó cho họ cơ hội một lần nữa."

Lão Trần đồng ý gật đầu, "Cũng là một giải pháp."

"Nhóc con! Nếu như đuổi theo vợ mà còn cần đến ông già tồi tệ này giúp đỡ, thì tôi thực sự xem thường cậu ta!"

…

Tô Tố với Cảnh Thuỵ, Tiểu Thất vẫn chấp nhận ý tốt của lão gia, ngồi xe của Tiểu Trần về hoa viên Xuân Giang.

Ba mẹ còn ngồi ở ghế sau, trên dọc đường về đều ôm chặt lấy nhau, như thể đang giữ ấm cùng nhau.

Cảnh Thuỵ với khuôn mặt thờ ơ, Tiểu Thất còn ngồi lặng lẽ khóc, nhìn thấy Cẩm Viên từng chút một biến mất khỏi tầm mắt, con bé tựa vào lòng Tô Tố khóc đáng thương hơn.

"Mami, sau này có phải Tiểu Thất không có daddy nữa?"

Tô Tố rất lúng túng, trong lòng một chút một chút đố kỵ.

Chẳng lẽ mối quan hệ mẹ con bốn năm với nhau cũng không so bằng mối quan hệ mấy ngày với Tiêu Lăng!

Tô Tố biết rằng cô không nên đỗ lỗi cho con, cũng không chịu được sự chua sót trong lòng.

Cô ta đưa tay chạm vào đầu Tiểu Thất, do dự hỏi cô, "Tiểu Thất… thích daddy của con không?

"Con… A đau, anh hai tại sao véo em!"

Cảnh thuỵ cảnh báo nhìn con bé.

Tiểu Thất bĩu môi, híp mắt khóc đến đỏ mũi, "Mami…"

"Tiểu Thất con đừng nối dối mami, mami không thích đứa trẻ nói dối."

"Tiểu Thất, Tiểu Thất trước hôm nay rất thích day, daddy của hôm nay Tiểu Thất một chút cũng không thích, daddy làm cho mami đau lòng, còn để mami chảy máu bị thương. Tiểu thất rất tức giận, cũng rất đau lòng. Mami, tại sao daddy không đối xử tốt với chúng ta một chút. Tại sao phải làm tổn thương mami, tại sao gia đình chúng ta không được giống như gia đình người khác, ba mẹ người thân đều ở cùng nhau?"

Tiểu Trần ngồi trên chỗ ngồi của tài xế nghe đến chua xót, lặng lẽ dùng điện thoại ghi âm lại.

Nhưng Tô Tố…

Tiểu thất ba người họ tại sao hỏi cô ấy hoàn toàn không nói nên lời.

Cô ta ôm chắt Tiểu Thất, không biết phải giải thích với con bé như thế nào về thế giới của người lớn!

168. Chương 168

"Tiểu Thất, maimi với daddy của con… có thể không sống cùng nhau được, nếu như con thích Tiêu Lăng, cũng có thể sống chung với daddy."

Tô Tố mỗi câu nói khi nói ra đều rất khó khăn.

"Vậy… mami có đến ở cùng với tụi con không?"

Tô Tố lắc đầu, "Mẹ sẽ lâu lâu đến thăm tụi con, còn Cảnh Thuỵ cũng vậy, hai đứa con cũng biết điều rồi, lúc trước mami đích thực không biết ba của các con là ai. Từ lúc các con được sinh ra đến bây giờ đã không nhận được tình thương từ ba, đây là lỗi của mẹ."

Cô ta tiếp tục nói, “Bây giờ các con biết rằng Tiêu Lăng là daddy của các con, chỉ cần các con đồng ý, các con có thể chung sống với daddy.”

“Không, con theo mami!” Cảnh Thuỵ ôm chặt một cánh tay của Tô Tố, nhìn chằm chằm vào Tiểu Thất, “em đồng ý sống chung với Tiêu Lăng thì đi với daddy đi, mami có anh là được rồi.”

Tiểu Thất nhìn Tô Tố rồi nhìn Cảnh Thuỵ, đột nhiên “Wow” bật khóc thật lớn. Cô bé dùng sức ôm chặt Tô Tố và Cảnh Thuỵ như chân bạch tuột, lo sợ mami và anh hai không cần cô bé nữa. “Mami và anh hai đừng bỏ rơi Tiểu Thất, Tiểu Thất không muốn sống cùng với daddy, Tiểu Thất yêu nhất là mami với anh hai. Tiểu Thất ghét daddy, ghét, ghét!”

Con bé chỉ cảm thấy rằng mắc dù daddy xấu tính, nhưng mà con bé và anh hai và mami đều rời đi, daddy ở ngôi nhà lớn như vậy nhưng trong nhà chỉ có một mình, thật tội nghiệp.

“Mami làm thế nào có thể bỏ rơi Tiểu Thất, Tiểu Thất ngoan.”

Tô Tố trong lòng càng xót xa. Con của cô ấy, cô ấy biết, Tiêu Thất nếu như không phải đối với Tiêu Lăng có cảm xúc, làm thế nào có phản ứng mạnh như vậy.

Nếu như không thích, con bé thậm chí sẽ không cho Tiêu Lăng một cái nhìn.

Cô ta dùng sức ôm chặt hai đứa trẻ, trong lòng thêm một lớp thù hận đối với Tiêu Lăng!

…

Chiếc xe nhanh chóng lái đến hoa viên Xuân Giang.

Ở xa xa, Tô Tố nhìn thấy phía cổng lớn của khu vực có hơn mấy chục phóng viên, một số phóng viên cầm máy ghi âm, một số phóng viên cầm micro và một số đang đứng trước cổng phỏng vấn. Những người được bao phủ bởi đám đông đó… hoá ra là một nhà Tô Đại Khuê!

Khuôn mặt Tô Tố thay đổi!

Cả nhà họ tại sao lại ở đây!

“Tiểu Trần, dừng xe!”

Tiểu Trần nhanh chóng đạp phanh, ông ta không quen biết một nhà Tô Đại Khuê, cho nên có chút nghi ngờ, ông ta dừng xe ở bên đường, quay người sang nhìn Tô Tố, “Tiểu thư Tô, không vào khu phố chứ?”

“Đợi một chút.”

Tô Tố kéo cửa xe xuống một chút thì nghe thấy Tô Đại Khuê dùng loa khuếch đại nói, “Đúng vậy, Tô Tố cô ta rất ích kỉ! nói rằng cô ta đá Đường Sảng tôi quá tin rồi. Cô ta từ nhỏ đã không có ý thức, 16 tuổi đã ở bên ngoài có con trước khi lập gia đình rồi.”

Tiếp theo đó là giọng nói phẫn nộ của Lý Ái Liên, “Làm mẹ kế như tôi cũng không phải dễ dàng đâu, tôi luôn xem cô ta đối xử cô ta như là con ruột của mình nhưng Tô Tố chưa bao giờ gọi tôi một tiếng mẹ. Thời gian trước đây không biết là đã quyến rũ với người giàu có nào và đã rời khỏi nhà. Công ty của ba cô ta đang bị khủng hoảng yêu cầu cô ta giúp đỡ, thậm chí chú ý cô ta cũng không chú ý đến. Đứa con này… thật vô lương tâm!”

Các phóng viên đổ xô đặt câu hỏi, “Vậy Tô Tố bình thường ở nhà thì sao, biểu hiện thái độ có quá đáng không?”

Tô Huệ không thể hiện sự yếu đuối ra bên ngoài, cống hiến những diễn xuất tốt nhất trong cuộc đời mình cho các phóng viên.

Cô ta khóc như mưa rơi, điên rồ hướng vào người Tô Tố nói điều bẩn thỉu, “Lúc trước ở nhà, cô ta bắt nạt tôi. Tôi là chị của cô ta, không muốn đố kỵ với cô ta nhưng đổi ngược lại thì cô ta càng quá đáng. Tôi và cô ấy đều học ở trường sân khấu điện ảnh, cô ta biết tôi có ấn tượng tốt với một nam sinh trong trường học, liền cố tình **nam sinh đó…”

“Những điều này lẽ ra chúng tôi không muốn tiết lộ ra, nhưng thực sự cô ta rất quá đáng, làm tổn thương đến cả gia đình thì thôi, thậm chí còn vì vai diễn mà làm tổn thương cô Đường Sảng, chúng tôi thực sự không để nhìn trôi mắt, chỉ có thể lựa chọn đứng ra ngoài nói lời công bằng.”

Boom!

Sự giận dữ của Tô Tố chạm đến đỉnh đầu!

Mang thai chưa lập gia đình!

Không biết mang ơn người nuôi dưỡng!

**Người đàn ông mà chị gái thích!

Đối với người thân thấy chết không cứu!

Còn vì vấn đề vai diễn đi làm tổn thương người khác!

Bất kể câu nào trong những câu nói này đều có thể làm hỏng một người, bây giờ tất cả đều đè hết lên đầu cô ta.

Cả nhà này… thực sự một chút cũng không cho cô ta cơ hội đáp, thậm chí còn kéo sức nóng của mọi người xung quanh trước mặt các phóng viên, điên rồi đạp cô ta xuống lòng đất!

Cô đóng cửa sổ và cũng chặn đi những lời lăn mạ của cả gia đình Tô Đại Khuê.

"Mami…" Cảnh Thuỵ lo lắng nhìn cô ta, ngay cả Tiểu Thất cũng ngừng khóc, nét mặt có chút hoảng sợ.

"Không sao, mami không sao."Tô Tố toàn bộ cơ thể run rẩy, cô nghiến chặt răng, miễn cưỡng nở một nụ cười với hai đứa con, "không sao, chúng ta về nhà. Tiểu Trần, trực tiếp lái xe vào khu nhà."

Thời điểm này cô ấy không thích hợp xuất hiện, cô ấy xuất hiện sẽ chỉ khiến khung cảnh trở nên hỗn loạn hơn.

Trong quá khứ cô đã ở trong vùng giải trí nhiều năm, đã biết ra một số quy tắc, những gì đám phóng viên giải trí này muốn thực sự không phải là sự thật. Họ chỉ cần những chủ đề thu hút người xem.

Cho nên… không ai quan tâm rằng cô ta nói gì!

Tiểu Trần đã hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhìn thấy Tô Tố ôm chặt hai đứa nhỏ, dùng ngực trước chặn mắt của chúng nó. Ông ta nhanh chóng đóng chặt cửa sổ xe, "Tiểu thư Tô yên tâm, xe này cửa sổ không thể nhìn thấy bên trong."

Tô Tố bảo vệ hai đứa nhỏ và phản ứng trong tiềm thức, nghe thấy Tiểu Trần nói như vậy cô ấy mới nhẹ người, "Đi thôi."

Tiểu Trần lái chiếc xe của Tiêu Lăng, những đám phóng viên này không nhận ra nhưng những người này ngồi đây không phải ngồi cho có. Tuy nhiên khu vực này không thể vào được, nhưng mà mỗi chiếc xe ra vào đều nghiêm khắc nhìn vào.

Tiểu Trần không phải là chủ sở hữu của chiếc xe trong khu vực nhỏ này, nếu như muốn vào khu vực này cũng phải dựa vào sự đồng ý của chủ sở hữu, Tiểu Trần không lãng phí thời gian, trong lúc khởi động động cơ thì lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại. Chiếc xe đã không bị cản trở vào khu vực.

Trong khu vực nhỏ này tương đối yên tĩnh, Tiểu Trần lái xe đến bãi cỏ dưới nhà Tô Tố.

Nhìn thấy Tô Tố chuẩn bị xuống xe, ông không thể nhịn và nói ra một câu, "Tiểu thư Tô, bây giờ các giới truyền thông đều chờ đợi bên ngoài, cô sống ở đây sợ rằng sẽ bất tiện, ra vào đều bị mọi người nhìn vào. Với lại tình hình bên ngoài quá tệ đối với cô."

“Không cần đâu.”

“Tiểu thư Tô, nếu cô không suy nghĩ cho chính mình nhưng cũng phải suy nghĩ cho tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư một chút, lượng fan hâm mộ của Cô Đường rất nhiều, những người ở ngoài kia e rằng đã rất hiểu về chuyện này rồi, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư còn phải đi học. Trong trường hợp gặp phải cảnh vừa nảy… nếu không thì cô đem đứa trẻ về biệt thự Hoa Viên đi, trật tự an ninh ở đó được thực hiện rất tốt, sẽ không có bất kỳ đám phóng viên hay báo chí giải trí nào, chủ tịch cũng không cho tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư bị tổn thương…”

Tô Tố không ngần ngại đẩy cửa ôm hai đứa con xuống xe, cô đóng cửa xe, xuyên qua cửa sổ đang mở của xe nhìn Tiểu Trần, “Cám ơn lời khuyên của ông, nhưng con của tôi, tôi có thể tự bảo vệ, cũng nhờ ông nói với Tiêu Lăng, sau này đừng làm phiền cuộc sống của 3 mẹ con tôi nữa!”

169. Chương 169

Về đến nhà, Tô Tố mới biết mọi chuyện diễn ra đến mức độ nào rồi.

Vì sự nổi tiếng của đạo diễn Trịnh Đông, phim truyền hình phát sóng đã thu hút hầu hết các phương tiện truyền thông giải trí và bây giờ tất cả các tin tức giải trí phát sóng đều là fan hâm mộ đại náo cuộc họp báo..

Sau đó nữ phóng viên công bố hình ảnh tại buổi họp báo cũng trở thành vấn đề trọng tâm!

“Mẹ nó, đây là cái loại tin tức cức chó gì vậy!” Tiểu Hy tức giật nhấn nú điều khiển từ xa, “Tại sao kênh giải trí nào đều phát sóng cái này! Chết tiệt, mỗi người đều chỉ tin vào con mắt của mìnnh sao? Đều không chú ý đến sự thật của vấn đề! Khốn nạn khốn nạn, tức chết đi được!”

Tin tức giải trí đang phát sóng video phỏng vấn lúc nảy của phóng viên về gia đình1Tô Đại Khuê.

Tô Đại Khuê trong video nhìn như một người đàn ông trung niên thất bại, ông ấy nhìn vào ống kính khóc, “Tô Tố à, chỉ cần con đồng ý hối lỗi thay đổi, cửa nhàba sẽ mở ra vì con.”

Tô Tố kinh tởm đến bữa ăn khuya hầu như muốn ói ra.

“Rác rưởi rác rưởi!” An Tiểu Hy tức đến nổi muốn chặt chân. Quay đầu nhìn sang Tô Tố bình tĩnh ngồi trên ghế sofa xem tivi, nhịn không được liền gấp gáp lắc vai cô ta, “Tố Tố, Tố Tố, tại sao cậu một chút cũng không lo lắng, bây giờ phải làm sao? Những khán giả đó đều không biết cậu là một người như thế nào, bị Tô Đại Khuê họ như vậy dẫn dắt, chắc chắn cho rằng cậu là một người phụ nữa xấu xa.”

“Tiểu Hy, cậu lắc tôi đến chóng mặt…”

Tiểu Hy nhanh chóng buông tay, lúc nãy cô ta thấy Tô Tố1dẫn con về nhà cảm thấy có điều gì đó sai, Tô Tố giấu không được nên đem mọi chuyện nói với Tiểu Hy. Tiểu Hy mắng Tiêu Lặng một hơi sau đó chỉ còn sự thương cảm với Tô Tố.

"Đau đầu lắm không, cần đi bệnh viện không?"

Tiểu Hy xém chút chặt tay, Tố Tố vừa nảy bị chấn động, cô ấy thậm chí lắc cô tay như vậy!

"Đừng lo, sớm đã không có chuyện gì rôi." Tô Tố kéo Tiểu Hy, để cô ta ngồi xuống sofa, dựa vào bờ vai của cô ta tiếp tục xem tiến triển trên tivi, "Những chuyện này gấp gáp thì được gì, tình hình bây giờ giống như một nồi nước sôi, trong thời gian này tớ đứng ra không cần biết là nói cái gì thì chỉ có thể bị chết đuối, không thì đợi thêm một chút, đợi sức nóng của tình hình từ từ hạ xuống sau đó đứng ra nói5minh bạch sự thật, hiệu quả sẽ tốt hơn so với bây giờ."

"Đúng… bây giờ nó càng tiến triển càng không giúp ích được gì cho cậu."

Màn hình trên tivi vừa chuyển, thì lại trở thành tin tức trong trường học, bây giờ sắp khai giảng rồi, rất nhiều học sinh trở lại trường học, phóng viên bắt đầu phỏng vấn học sinh trong trường.

"Tô Tố à, cô ta là hoa khôi trong trường mình, là một người? Rất lạnh lùng!"

"Kiêu ngạo, đúng chính là kiêu ngạo, bình thường rất ít khi nói chuyện với mọi người!"

"Cô ta ư? hơ hơ, dù gì thì các nam sinh trong trường hầu như đều rất thích cô ấy."

Tiểu Hy càng xem càng tức, từ ghế sofa ôm lấy chiếc gối đối diện với tivi và chọi qua, "Đây là cái quái gì! Những người phụ nữ ngày không biết thời gian này nói ra những điều này có thể giết chết người không!"

Tô Tố chỉ có2thể cười cho qua.

Người nhà…

Bạn bè…

Đồng nghiệp…

Mọi người đều huỷ hoại cô ta trong nháy mắt, ở trường hợp này những người không rõ cũng hiểu đều nghĩ cô ta là một người không tốt.

Cô ta cuối đầu nhìn xuống Weibo, fan hâm mộ của cô trên Weibo từ mười ngàn người tăng lên gần hai mươi vạn người trong một ngày, vẫn đang tiếp tục trong trạng thái tăng lên, bình luận trên weibo đều là những người chửi cô ta.

Mỗi lần cập nhật trang mới, khu vực nhận xét tăng thêm vài trăm tin nhắn.

Điện thoại ding ding ding liên hồi.

Bức thư riêng toàn bộ đều là chửi cô ấy, những lời chửi đơn giản là rất khó coi, Tô Tố chẳng thà ẩn đi chức năng gửi thư riêng.

Mắt không nhì, tâm không phiền.

"… bây giờ phần lớn các khán giải đều mạnh mẽ yêu cầu đổi nữ chính, khán giả phát biểu, sau này tuyệt giao mọi công việc tác9phẩm điện ảnh truyền hình của Tô Tố, người như vậy không xứng đáng làm diễn viên, bây giờ nhà báo đều đến của đạo diễn Trịnh Đông. Trước mắt đạo diễn Trịnh Đông chưa đưa ra câu trả lời nào."

Tiểu Hy mặt trắng bệch, "Đổi vai? Mắc gì!"

Tô Tố siết chặt đôi môi, tình hình hiện tại của cô ta không phải là tin đồn tay ba nữa mà là scandal. Những nữ diễn viên bị mang tiếng scandal đều không có kết thúc tốt đẹp gì.

Bình thường ở trường hợp này, gây ra rắc rối quá lớn, công ty quản lý sẽ lấy tuyết giấu nghệ sĩ, cỡ nào cũng phải ra mặt xin lỗi, nhưng về sau danh tiếng của cô ấy sẽ bị thối đi.

Cô ấy cuối đầu nhìn vào đầu gối yên tĩnh nằm, nói thật, cô ấy thật sự rất thích bộ phim truyền hình, một câu chuyện tình yêu rất ấm áp, bộ phim đượ c1quay ra cũng sẽ rất hay. Cô xoa nhẹ tờ giấy không muốn đóng cuốn kịch bản lại.

Bộ phim này… chắc không có liên quan gì đến cô ấy nữa.

…

Hai ngày sau.

Vùng giải trí sôi lên vì cái tên "Tô Tố", hai ngày nay Tô Tố không ra khỏi nhà, cô ta lặng lẽ ở nhà cùng với các con của mình.

Nghe Tiểu Hy nói, các phóng viên ở bên ngoài đã dần dần biến mất, nhưng tại vì tin tức giải trí vì cô ấy

nên vẫn còn chưa bị phân tán.

Hai ngày nay, thư ký Trương trong công ty gọi điện cho cô ấy một lần, chỉ nói với cô ấy một câu "yên tâm" là không còn liên lạc với cô ta nữa. Cô ấy không muốn biết thông điệp đó là do thư ký Trương gửi hay là làm theo chỉ thị của ai đó, đều không quan trọng.

Công ty đưa ra tuyên bố nói rằng, tấm hình trên tay nữ phóng viên chỉ là Tô Tố với Đường Sảng đang đối thoại diễn, nữ phóng viên cũng xuất hiện để làm rõ, nói rằng những bức ảnh đó được gửi từ hộp thư mật danh. Tại vì cô ta là fan hâm mộ cuồng nhiệt cho nên mới ở buổi họp hỏi. Đồng thời, một sốt tài khoản fan được chứng nhận trên Weibo cũng phát hành tin tức.

Tài khoản của công ty truyền thông Tinh Quang phân tích những năm gần đây tiến triển rất nhanh, rất nhiều ngôi sao đã trở nên nổi tiếng, phâm tâm đến khán giả đều đang nghi ngờ rằng có phải công ty đối thủ cố tình kích thích sự xao lãng hay không.

Nhưng mà có rất nhiều khán giả không trả tiền.

Người ta cho rằng ngay cả khi công ty đối thủ cố tình gây ra những điều vô căn cứ, nhưng phẩm chất của Tô Tố cũng đáng nghi ngờ.

Đúng ngay lúc này.

Đạo diễn Phạm Lãi chấp nhận phỏng vấn, "Cô bé này mặc dù không phải ở trong đoàn phim một thời gian dài, nhưng diễn xuất khá tuyệt vời, là một cây nẩy mầm tốt, ở trong đoàn phim còn đặc biệt kính trên nhường dưới, tuyệt đối không phải như những lời báo chí nói!"

Cùng lúc đó, Phạm Lãi phát một đoạn bộ phim trong đó có Tô Tố và Trần Kiêu đóng.

Nhiều cư dân mạng xem xong không được không khen, đích thực diễn xuất rất tốt.

Trần Kiêu đồng thời cũng chấp nhận phỏng vấn, anh ta cười nhẹ nhàng, có vẻ như đang nói đùa, "Với Tô Tố đã quay không ít phim đối thủ, uầy, thật ra không muốn giấu mọi người, tôi đã từng tỏ tình với Tô Tố… nhưng mà, bị từ chối rồi, người ta có bạn trai rồi, trễ một bước rồi."

Một câu nói là giải thích được vấn đề, nếu như người như Tô Tố phẩm chất có vấn đề, anh ta sẽ theo đuổi không!"

Còn nữa… đồng thời cũng cho Tô Huệ một câu nói nặng cho thông lỗ tai.

Tô Tố người ta có bạn trai rồi, đồng thời bạn trai của cô ấy ưu tú đến khiến cô ta từ chối Trần Kiêu, chẳng lẽ người con trai cô ta thích ưu tú hơn Trần Kiêu sao?

Gặp ma đi!

Tô Tố trên ti vi thấy hai đoạn phỏng vấn này trong lòng cảm thấy rất cảm động.

Đạo diễn của Trịnh Đông cũng phát biểu một tiếng, "Tô Tố là Thẩm Nhất Tiếu, Thẩm Nhất Tiếu là Tô Tố!"

Một câu nói khẳng định không có trường hợp đổi diễn viên.

Tất cả mọi thứ dường như đang có hướng phát triển tốt, Tô Tố không ngờ rằng, những chuyện cô ta đang nghĩ cứ tưởng rằng dần dần tan biến, lại xuất hiện một sự đảo ngược lớn.

Đường Sảng một lần nữa phát Weibo!

170. Chương 170

Chuyện của Tô Tố Đường Sảng cũng là người trong cuộc, rất nhiều tòa báo đều tranh nhau phỏng vấn cô, chỉ là chỗ cô ở đoàn làm phim Trương Gia Giới, đoàn làm phim được bảo vệ chặt chẽ, đám nhà báo không thể vào.

Vì vậy mạng xã hội Weibo của cô khoảng khắc đầu tiên có động tĩnh, lập tức được đám nhà báo tranh nhau tải về.

Mạng Weibo của Đường Sảng viết như này.

"2 ngày nay tôi cảm thấy dài như năm, rất sợ hãi rất khủng hoảng, các bận nếu thật sự yêu quý tôi, thì cầu xin các bạn đừng công kích Tô Tố nữa, tôi thật sự sợ hãi"

Đường Sảng sau đó vài giây xóa bỏ Weibo.

Nhưng đoạn weibo này vẫn bị truyền tải đi điên cuồng.

Những bạn mạng đã dần dần lắng xuống lại lần nữa vùng dậy, weibo này của Đường Sảng rõ ràng là sợ hãi đến cực điểm, chẳng lẽ 2 ngày nay bị uy hiếp rồi bị báo thù rồi?

Nếu như vậy

Thì âm mưu thủ đoạn tranh giành trước đây, còn cả lời của nữ nhà báo, bao gồm lời giải thích của đạo diễn Phạm Lãi và Trần1Kiêu đều trở thành âm mưu.

Tất cả mọi người đều đang đoán, đằng sau lưng của Tô Tố rốt cục lợi hại thế nào, mà có thể khiến Đường Sảng phút chốc xóa bỏ weibo, còn có thể khiến những người đó trong giới giải trí trợ giúp cô, nói ngược lại với lương tâm.

Trong chốc lát, không chỉ là Tô Tố, đến cả Phạm Lãi và Trần Kiêu còn có đạo diễn Trịnh Đông đều trở thành đối tượng bị bạn mạng công kích.

…

Tiêu Lăng là người đầu tiên nhận được tin tức này, anh giận dữ, "các cô không thông báo cho Đường Sảng bảo cô ta phối hợp với tổ quan hệ công chúng của công ty sao"

Thư ký Trương cúi đầu trả lời, "đã nói rồi ạ, ngay khi bức ảnh xuất hiện chúng tôi đã liên lạc với Phạm Lãi đạo diễn, nhắn ông ấy từ chối phỏng vấn của phóng viên, cũng tìm người thông báo cho Đường tiểu thư, bảo Đường tiểu thư phối hợp với tổ quan hệ công chúng của công ty, nhưng không nghĩ rằng…"

Ai cũng không nghĩ rằng Đường Sảng bỗng có gan lớn như vậy, hoặc có thể1là không cam chịu lại hoặc là bởi lý do khác, mà dám ở thời điểm quan trọng này truyền ra weibo như vậy.

Thư ký Trương nhìn về hướng Tiêu Lăng, việc nữ phóng viên lúc trước bị Đường Sảng mua chuộc Tổng tài vẫn còn chưa kịp tính toán với Đường Sảng, giờ cô lại đổ thêm dầu vào lửa.

Thư ký Trương thở dài, trước đây nhìn cô ta khá thông minh, làm sao bây giờ đầu óc giống nước tương hồ đồ rồi.

"Tổng tài, hiện giờ cần phải kêu Đường tiểu thư xuất hiện xin lỗi không ạ?

"Không cần"

Tiêu Lăng không nóng nảy giống 2 ngày trước, khuôn mặt đến chút bực tức cũng không có, duy nhất đôi mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy, người nào thân thiết với anh đều biết, anh càng bình tĩnh như thế này, thì càng đáng sợ.

Lúc này Đường Sảng thật sự xuất hiện xin lỗi, tất cả mọi người chỉ sẽ nghĩ rằng cô là bị ép buộc.

Nói không chừng chuyện sẽ càng thêm khó giải quyết.

Nhưng Đường Sảng dám làm trái mệnh lệnh của công ty, anh cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Tiêu Lăng mặt5lạnh dặn dò thư ký Trương, "thứ nhất, bảo người của tổ quan hệ quần chúng ngừng quan hệ lại, thông báo nhà báo, 3 ngày sau công ty tổ chức một cuộc hội nghị báo chí, chủ đạo để giải thích chuyện này, thứ hai, thông báo Tiểu Trần, bảo anh ta nội trong 3 ngày bắt buộc phải tìm ra phim gốc của những bức ảnh đó, thứ ba, thông báo Đường Sảng, lập tức cút ra khỏi đoàn làm phim Trương Gia Giới"

Cút

Hây hây, thư ký Trương thay Đường Sảng than thở hai tiếng, "dạ vâng Tổng tài, giờ tôi sẽ truyền đạt xuống dưới"

Thư ký Trương vừa mới rời khỏi, Tiểu Trần liền tiến vào trong văn phòng, trong tay còn cầm một sấp tài liệu.

"Tổng tài, đây là ngài giao tìm kiếm tất cả quá khứ của Tô tiểu thư, từ khi còn nhở đến bây giờ từng được ghi chép chi tiết rõ ràng lại."

Tài liệu bây giờ mới đến, còn có tác dụng gì

Tiểu Trần đặt túi tài liệu vẫn chưa mở lên trên mặt bàn, Tiêu Lăng vẫn đưa tay ra mở, Tiểu Trần chỉ đứng yên lặng ở trong văn phòng2yên lặng chờ đợi.

Tiêu Lăng bắt đầu xem từ 5 năm trước, càng xem hít thở càng nặng nề.

Bàn tay nắm lấy tài liệu đều đang run lên.

5 năm nay… Tô Tố và bọn trẻ đã sinh sống như thế nào thế này.

Trong tài liệu ghi chép rõ ràng 5 năm nay từng chút sinh hoạt của Tô Tố, khi mang thai nghỉ học 1 năm, vừa nghỉ học vừa ôm bụng bầu đi kiếm tiền sinh sống, Tô gia ngoài cho cô một nơi để ở, cái gì cũng đều không cho cô.

Sau khi sinh bọn trẻ, bờ vai cô càng thêm nặng, không những không đi học, còn phải nuôi sống bản thân và bọn trẻ, hàng ngày thời gian ngủ không đến 4 tiếng đồng hồ có khi… chính tại 2 tháng trước đây, trước mấy ngày 2 người họ gặp lại, cô vẫn bởi vì làm việc quá sức lăn từ bậc thang của biệt thự Tô gia xuống, trên tài liệu nói rõ, phía sau đầu cô đập mạnh đến mức sưng lên, máu chảy không ngừng.

Hôn mê 3 ngày liền

Bác sĩ còn đưa ra giấy thông báo tình trạng nguy hiểm

Cũng từ ngày hôm đó, tính9cách Tô Tố bỗng thay đổi lớn, Tô Tố ngày trước trầm lặng ít nói, ở trong mắt người khác là sự cao ngạo sống khép kín nhưng lại cắn chăn lặng lẽ khóc. Vậy mà Tô Tố về sau so với trước cành thêm vài phần kiên cường, cũng so với trước vui vẻ hơn.

Thay đổi lớn nhất chính là cô tuy là học ở học viện điện ảnh, nhưng trước đây một chút tài năng diễn xuất cũng không có, điều này cũng dẫn đến việc cô muốn chuyển chuyên ngành. Nhưng bây giờ diễn xuất mà nói với cô chỉ là đơn giản quen thuộc, đơn giản giống như uống nước ăn cơm vậy.

Tiêu Lăng gập mạnh tập tài liệu lại.

Không biết tại sao, tập tài liệu này lại cho anh cảm giác… giống như nhìn thấy hai con người.

Anh lắc đầu, loại bỏ ý nghĩ kỳ quái trong đầu.

Có thể bởi vì cuộc sống bắt buộc không có cách nào, cô ấy mới giấu diếm luyện tập kỹ thuật diễn xuất, vậy nên mới có biểu diễn đáng kinh ngạc tại buổi thử hình hôm đó.

Tất nhiên, tập tài liệu còn cho anh cảm xúc lớn nhất1chính là… nếu như cô ấy biết anh là bố đẻ của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, làm sao tại thời điểm tuyệt vọng như thế cũng không đến tìm anh.

Mấy ngày hôm nay anh cũng nghĩ thông những chuyện này.

Ông nội hôm đó đến công ty gặp anh là nhất thời, Tô Tố lại làm sao có thể biết trước để đến công viên giải trí đợi.

Anh… thật sự hiểu làm cô ấy rồi.

Tiêu Lăng cầm chặt tập tài liệu trong tay, tại sao anh… không sớm cho người đi điều tra rõ ràng chứ nếu như sớm điều tra chút, nếu như sớm nhing thấy tập tài liệu này, anh làm sao cũng không thể hiểu lầm cô ấy được.

“Tiểu Trần”

Tiểu Trần ứng một tiếng, “Tổng tài có điều gì cần dặn dò ạ?”

Tiêu Lăng xoa tập tài liệu, giọng khàn khan hỏi, “mấy ngày nay… cô ấy vẫn ổn chứ?”

Nhiệm vụ mấy ngày nay của Tiểu Trần đó là theo dõi tình hình của Tô Tố, nếu như Tô Tố bị người khác chặn lại vây quanh có thể ngay tức khắc giúp cô giải vây.

Nghe thấy Tiêu Lăng hỏi, Tiểu Trần do dự một chút, "Tổng tài… những nhà báo ngồi chờ đợi ở tiểu khu đã làm theo lời dặn dò của ngài đều để họ về nhà rồi. Nhưng cho dù không có nhà báo, Tô tiểu thư mấy ngày nay cũng không có bước ra khỏi tiểu khu, theo căn cứ, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư mấy ngày nay cũng không ra khỏi cửa. Họ hàng ngày ăn cơm cũng đều do An tiểu thư từ bên ngoài mua một đống đồ mang về nhà"

Trong miệng Tiêu Lăng chỉ có vị đắng.

Với tính cách thích náo nhiệt của Tiểu Thất, mấy ngày nay không ra ngoài, nhất định khó chịu chết mất.

Người gây nên toàn bộ chuyện này, anh nhất định đều sẽ không bỏ qua.

Cả nhà Tô Đại Khuê đứng đầu gánh chịu.

Những người này trước giờ đều không cho Tô Tố một chút hơi ấm của gia đình, trong khi cô ấy đau khổ nhiều như thế này lại còn thêm dầu vào lửa, đã phá sản rồi còn không thành thực, xem ra sự trừng phạt của anh quả nhiên là nhẹ rồi.

"Tiểu Trần"

"Có"

"Cho người đào xới rõ ràng chuyện của cả nhà Tô Đại Khuê, để cho các tòa báo lớn đều đăng tin, bắt buộc để cho toàn công chúng biết được cả nhà bọn họ là kẻ tội tệ như thế nào"

171. Chương 171

Ở một bên khác

Mộ Bạch trong căn chung cư của anh thuộc vị trí hoàng kim thành phố A, Mộ Bạch nhìn trên ti vi tin tức liên quan đến Tô Tố, khuôn mặt trước giờ ôn hòa phủ lên một lớp đau khổ.

Cô ấy… đã có hai đứa con rồi

Nhưng trước giờ chưa từng nghe người khác nhắc đến, trong trường cũng chưa từng có tin đồn liên quan cô

ấy có con.

Nhưng, tin tức là do bố đẻ của Tô Tố tiết lộ ra ngoài, tính thực tế đã không cần hoài nghi tiếp

Mộ Bạch đau khổ ôm lấy mặt, nếu nói Tô Tố từ nhỏ lộn xộn với người khác anh như thế nào cũng không thể tin tưởng được.

Mộ Bạch ngẩng đầu dốc lon bia uống

Cả căn phòng của anh đều là mùi rượu, trên tấm thảm của phòng khách đã vứt 20,30 vỏ chai bia

"Được rồi, đừng uống nữa" Lãnh Mạc đưa tay ra ấn lên cổ tay của anh ấy, quya đầu nhìn về phía màn hình tivi

Trong màn hình là ảnh chụp trong phim {Ngạo Vân truyền}, cô ấy đã hóa trang dung mạo diêm dúa thân hình nóng bỏng, anh nhìn Mộ Bạch, "đay là cô gái cậu thích? Tớ còn nghĩ rằng cậu thích thể loại thanh sạch phù dung hơn."

"Cô ấy tuy nhìn có chút mỹ miều, nhưng ánh mắt rất trong sáng, cô ấy không phải là loại con gái tùy tiện"

Mộ Bạch nhìn ảnh chụp trong phim của Tô Tố, lại một trận đau lòng nhói lên, ngẩng đầu tiếp tục uống rượu

"Đừng uống nữa cậu uống đến chết cũng không thể thay đổi được sự thật, người ta đã là người có con rồi, cậu nên nhanh chóng giết chết cuộc tình này đi, đằng nào cũng chỉ là yêu thầm, thời gian dài rồi thì sẽ nhạt nhòa dần"

Nhạt nhòa?

Làm sao có thể nhạt nhòa được

Vốn dĩ chuyên ngành của anh không phải là học diễn xuất, người nhà anh đều hy vọng sau khi anh tốt nghiệp đại học xong có thể vào chính trị, anh thì không có tâm ý với điều này, nhưng không thắng nổi phản đối của gia đình, đại học của anh vẫn là học luật sư.

Anh vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp Tô Tố là bên ngoài học viện điện ảnh, vừa đúng lúc anh đi làm việc đi qua đó, đó là một khu rừng nhỏ bé, cô ấy mặc rất đơn giản chiếc áo phông màu trắng và chiếc quần jean đã giặt bạc màu, tóc được buộc thành đuôi ngựa đằng sau lưng đung đưa, cô ấy ngồi trên chiếc ghế bên cạnh khu rừng nhỏ, nâng quyển sách yên lặng đọc.

Khuôn mặt nghiêng của cô dưới ánh nắng phát quang, yên lặng khiến người khác không nỡ làm phiền.

Cô ấy như thế bỗng xâm nhập vào sinh mệnh của anh. Anh đối với Tô Tố không phải là tiếng sét ái tình, anh cũng không phải là người đàn ông gặp sắc nổi ý, sau lần đầu tiên gặp mặt anh tuy đối với cô ấy ấn tượng sâu sắc, nhưng không đến mức thích.

Sau đó lần nữa gặp cô ấy là tại quán cà phê ngoài trường, cô ấy làm thêm trong quán cà phê, bởi vi có cô ấy, nam sinh trong quán cà phê bỗng nhiều lên hẳn, cô ấy đối với những người đàn ông bắt chuyện làm quen đều không nể mặt, lúc đó anh rất ngạc nhiên

Có thể vào được học viện điển ảnh thì điều kiện trong gia đình đều không tồi, cô ấy không đến mức phải đi làm thêm.

Nhưng về sau anh mới biết tình hình rõ ràng của cô ấy, căn cứ cô ấy từ đại học năm nhất đã bắt đầu khi có thời gian rảnh rỗi liền đi làm thêm, thời gian mỗi ngày sắp xếp không có chút nào trống, anh có chút hiếu kỳ với cô gái này, dần dần, thì nhiễm phải thói quen thường xuyên đi quán cà phê uống cà phê.

Anh cứ thế âm thầm quan sát cô nửa năm

Sau nửa năm khi anh nhìn cô ấy lần nữa bỗng giốn như tiểu tử mới lớn, biết đỏ mặt, tim cũng đạp nhanh hơn

Cứ như thế thích rồi

Anh lúc đó cũng không biết bị trúng gì, phản kháng lại gia đình yêu cầu công việc của anh, bỗng nhiên tuyệt nhiên vào học viện điện ảnh, còn trở thành tân sinh năm nhất giống cô ấy

Hồi đó anh đã 25 tuổi rồi, đây cũng là quyết định điên rồ nhấy mà anh làm trong suốt 25 năm

Anh rất nhanh thì bị bạn học trong trường phong là “cỏ trường” (nam sinh đẹp trai tài giỏi nhất trường), cũng thời gian đó anh mới biết, Tô Tố là “hoa trường” (nữ sinh xinh gái tài giỏi nhất trường) nổi tiếng lạnh lùng trong trường.

Một lần nữa trong trường gặp nhau anh chào hỏi cô ấy, anh đến bây giờ vẫn nhớ phản ứng của cô ấy lúc đó, khuôn mặt ngạc nhiên của cô ấy nhìn anh, “bạn học sinh này, tôi quen biết bạn sao?”

Nói thật, lúc đó anh có cảm giác thất bại sâu sắc

Anh tự nhận không phải khuôn mặt phổ biến, mà lại thường xuyên đến quán cà phê cô ấy làm thêm, cô ấy hoàn toàn không nhận ra anh

Anh không thể không giới thiệu về bản thân mình, “tôi tên Mộ Bạch”

“Ừm, xin chào, tôi vẫn còn có việc phải làm đi trước đây” sau đó sải bước gấp gáp rời đi

Hương vị yêu thầm chua chua ngột ngột, hoàn toàn không dễ chịu gì

Anh bao lần cổ vũ hết dũng khí muốn bày tỏ, kết quả đều bị bản thân khống chế lại

Cứ khống chế thế khống chế 3 năm

3 năm đó anh vô số lần trong trường bắt gặp cô ấy, có lúc Tô Tố cũng sẽ gật đầu cười với anh, nhưng vẫn không nhớ được anh. Sau đó nữa thì ở trong đoàn làm phim Ngạo Vân truyền gặp nhau, anh cố ý lên trước bắt chuyện, cô ấy nghĩ rằng là lần đầu gặp anh, còn nghĩ anh là diễn viên quần chúng. Lần này tiếp xúc sâu hơn càng khiến anh thêm thích cô ấy.

Cô ấy một chút cũng không giống với lời đồn cao ngạo lạnh lùng, kỹ thuật diễn xuất rất tốt, nhưng không có dùng diễn xuất tốt mà coi thường người khác, cô ấy nhiệt huyết lại mềm mại, khi cười lên đôi mắt rất sáng, cong cong như vầng trăng, rất hấp dẫn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mộ Bạch đầy ắp đều là đau khổ

Anh không dễ dàng gì đợi chờ cô ấy nhớ tên của anh, cuối cùng cũng trở thành bạn của cô ấy, sau khi nỗ lực lại gần như thế, lại nói cô ấy có hai đứa con 4 tuổi rồi

“Lãnh Mạc, nếu như tớ sớm gặp được cô ấy, sớm hơn chút nữa gặp được thì tốt biết mấy”

Lãnh Mạc vỗ vỗ vai của anh ấy, “thôi bỏ đi”

“Con của cô ấy không có bố”

Lãnh Mạc đang cùng anh uống rượu, bỗng nghe thấy câu nói này suýt chút nữa phun rượu trong miệng ra ngoài, nét mặt của anh lạnh lùng, không dám nói thẳng trừng mắt với Mộ Bạch, “câu nói này của cậu là có ý gì?”

Chắc không phải như anh nghĩ chứ

Mộ Bạch uống đến mắt đều đã đỏ, anh đang cầm một lon, “tớ trước giờ chưa từng nghe thấy cô ấy nhắc đến bố của bọn trẻ, vả lại cô ấy đã sống những ngày tháng vất vả đau khổ như thế, khẳng định bị người khác bỏ rơi rồi”

"vậy nên sao" Lãnh Mạc gấp gáp nói tiếp, "vậy nên cậu nghĩ đi làm bố dượng của con cô ấy? Mộ Bạch cậu điên rồi sao cậu là Mộ Bạch, tài sản trong nhà vô số, muốn tiền có tiền muốn quyền có quyền, muốn phụ nữ như thế nào mà không có? Đừng nói người phụ nữ này có con rồi, cho dù không có con, chỉ cần cô ấy ở trong giới giải trí, người nhà cậu đều không thể đón nhận cô ấy"

Đôi mắt của Mộ Bạch kiên định lên, "nhưng tớ muốn chỉ có mình cô ấy người trong nhà phản đối có quan hệ gì, chỉ cần tớ kiên trì, tớ tin rằng mọi trở ngại không phải là vấn đề"

"Cậu thật sự muốn trở thành bố dượng của con cô ấy à"

Lãnh Mạc hận không thể một đấm đánh thức anh ấy, cô Tô Tố này không phải chỉ là xinh đẹp thôi sao, có đến mức khiến anh ấy trở thành thế này không

"Mộ Bạch cậu phải nghĩ thật kỹ, cậu nếu như làm như thế, tức tiêu biểu muốn chiến đấu lâu dài với gia đình đó"

"cạch..."(âm thanh va chạm)

Mộ Bạch đặt mạnh lon lên trên mặt bàn, lau miệng, khí thế nồng nhiệt của anh trên người bỗng có mấy phần khí thế cường bạo, trong mắt anh ấy kiên nghị, "2 ngày nay tớ liên tục đau khổ suy nghĩ, nhưng qua thời gian 2 ngày tớ phát hiện, tớ cơ bản không thể quên cô ấy, không những không quên được, tớ còn thương tâm cô ấy, muốn thay cô ấy gánh vác"

"Cậu quyết định rồi?"

"Quyết định rồi tớ không phải cô ấy không kết hôn"

172. Chương 172

Lãnh Mạc nhìn Mộ Bạch giống như nhìn người bệnh tâm thần.

"Nhìn như thế này tôi làm gì cũng không được, tôi không thể tiếp tục suy sụp tinh thần nữa" Mộ Bạch bước về hướng phòng ngủ, tìm bộ quần áo sạch sẽ thay, lại chạy vào nhà vệ sinh cạo bỏ bô râu 2 ngày không cạo rồi, Lãnh Mạc đi vào nhà về sinh cùng, đứng dựa vào cửa, "Mộ Bạch, trước đây tôi không phát hiện ra cậu là một thánh tình nhỉ"

"Không phải thánh tình"

"Cậu nói như thế cậu không phải thánh tình thật có lỗi với hai từ thánh tình"

Mộ Bạch dùng khăn bông ướt lau khô cằm, nhìn bản thân trong gương hồi phục lại hình tượng trước đây mới vừa ý, anh ngoảnh đầu chân thành nhìn Lãnh Mạc, "tớ không phải thánh nhân, biết được cô ấy có con tớ cũng do dự qua, cũng để tâm qua. Nhưng tớ phát hiện… so với việc cô ấy1biến mất khỏi cuộc sống của tớ, tớ càng tự nguyện tiếp nhập mọi thứ của cô ấy"

Lãnh Mạc, "…"

Còn nói không phải thánh tình, câu nói này với thánh tình đâu có khác biệt nào đâu.

Anh nhìn Mộ Bạch chỉnh đốn lại bản thân, nghiêng người qua cho anh ta đi, "vậy cậu bây giờ là muốn anh hùng cứu mỹ nhân rồi? Cứ để Tiêu Lăng giúp đỡ được rồi, Tô Tố đó không phải ký hợp đồng công ty của Tiêu Lăng rồi sao, anh ta ra mặt giúp chắc sẽ tốt lên rất nhiều"

"Không, tớ muốn dựa vào năng lực của bản thân giúp cô ấy"

Lãnh Mạc không hiểu lắc đầu, đối với anh mà nói, chỉ cần biện pháp có hiệu quả, thủ đoạn đơn giản thô bạo tốt nhất, lòng vòng lòng vòng anh cảm thấy rắc rồi phiền hà, cũng không có tính nhẫn nại để làm.

Nhưng nhìn thấy Mộ Bạch hồi phục lại tinh thần, không còn1giống 2 ngày trước suy sụp tinh thần, anh cũng có thể yên tâm rồi.

Anh không giống Mộ Bạch, lớn lên từ trong rượu, mười mấy chai rượu uống sắc mặt cũng không đổi, anh đi vào trong phòng khách, chộp lấy trên ghế so-pha áo choàng đen và chìa khóa xe, "nếu cậu đã nghĩ thông suốt rồi vậy thì tớ cũng không nói nhiều nữa, tớ vẫn còn có việc đi trước đây. Đợi đến ngày cậu giải quyết xong chuyện của Tô Tố chúng mình hẹn Tôn Tử và Tiêu Lăng cùng tụ họp, lần trước Tiêu Lăng nói đưa bạn gái đến cho chúng mình gặp, mấy hôm nay cũng không thấy đâu, chẳng có đứa nào đáng tin"

Tiêu Lăng đã mấy ngay nay không có liên lạc với huynh đệ bọn họ rồi, lần trước anh gọi điện thoại cho cậu ta, giọng của tên đó phải nói là xung, mùi thuốc súng cách cả thành phố cũng ngửi thấy.

Nói5không chừng thật sự bị Tôn Tử nói trúng rồi, bị phụ nữ bỏ rồi.

Lãnh Mạc lắc lắc đầu, "tớ đi đây"

"Ừm, lần sau tụ họp nhớ gọi theo người nhà đó" Mộ Bạch nghĩ thông rồi tinh thần cũng tốt hơn, anh nhìn Lãnh Mạc, "cô bạn gái cậu giấu suốt mấy năm nay cũng đến lúc đưa ra cho chúng tớ gặp rồi chứ"

Nhắc đến điều này khuôn mặt của Lãnh Mạc giựt giựt, anh một lời không nói tựa vào so-pha cau mày

Mộ Bạch ngạc nhiên nhìn anh ấy, "đây là có chuyện gì rồi, cậu và bạn gái xảy ra vấn đề rồi sao?"

Khuôn mặt của Lãnh Mạc giật giật một chút ít, không có phủ nhận.

"Các cậu đã bên nhau bao nhiêu năm rồi, nếu như không thích cầu cũng không giao du lâu như thế, nếu đã thích rồi thì tốt nhân nên trân trọng"

Khuôn mặt của Lãnh Mạc duy trì không được lâu nữa, cắn răng tức giận,2"cô ấy một minh tinh điện ảnh còn bận rộn hơn tớ nữa, 2 tháng trước cứ muốn chạy đến Hàn Quốc để quay Chương trình thực tế, một khi đi thì đi lâu như thế này, bây giờ may mắn quay trở lại rồi, cả ngày đều không nhìn thấy người. Ngày ngày bí bí mật mật chạy ra bên ngoài, người phụ nữ này… nếu tiếp tục không thành thực tớ không thể không đành gãy chân cô ấy"

Ngày ngày nói muốn báo thù cho chị em của cô ấy, báo cái thù gì.

Người đã chết rồi, xác cũng đã hỏa táng thành bụi rồi, báo thù có ích gì.

Còn hơn thế…

Chuyện này anh trong lòng biết rõ, chuyện này nước sâu như thế, là cô ấy có thể chen tay vào được sao

…

Mộ Bạch cũng ra khỏi cửa, anh trực tiếp đến phòng làm việc, tìm đạo diễn Trịnh Đông của phim {Nhất Tiếu Nại Hà}.

Tiến vào phòng làm việc, Trịnh Đông nhing9thấy anh lập tức đến đón chào.

"Mộ Bạch cậu đến rồi à, cậu mà không đến nữa tôi thật sự phải đến nhà tìm cậu mất"

Sắc mặt của Mộ Bạch lạnh như băng, "phát sinh chuyện gì rồi"

"Còn không phải là chuyện thay diễn viên" Trịnh Đông là người đàn ông đầu 30 tuổi, nhìn có chút nghiêm nghị, nhưng biết nội tình Mộ Bạch ông một chút cũng không dám ra oai với anh, ông lấy điện thoại ra mở mấy tấm hình cho anh xem, "fan của Đường Sảng đều điên rồi, nhìn xem khiến cửa lớn phòng làm việc bên này của tôi thành ra hình dáng gì rồi hàng này nửa đêm chạy đến văng sơn, báo cảnh sát rồi cũng chỉ là tóm về giáo huấn một chút, 2 ngày nay còn có người gửi chuột chết đến phòng làm việc, nói là nếu tiếp tục không thay đổi diễn viên thì sẽ thế này thế này, tôi thật sự1sắp chịu không nổi rồi"

Mộ Bạch nhìn những tấm hình trong điện thoại, bên trên là cửa kính bị văng đầy màu sắc, còn có ảnh chụp màn hình giám sát, còn có cả thư đe dọa của fan gửi đến.

Anh lặng lẽ đẩy điện thoại ra, trong lòng có chút lo lắng.

Đến cả chỗ này của Trịnh Đông đều tình trạng thế này, bên đó Tô Tố là người đương sự, tình hình có phải càng xấu thêm không?

Mộ Bạch bực mình 2 ngày nay mơ mơ màng màng như người say rượu, thế mà cũng quên còn một vụ này.

Trịnh Đông nhìn sắc mặt của Mộ Bạch, cẩn thận nhắc nhở, "Mộ Bạch, hay là… chúng ta hãy thay nữ diễn viên chính đi, trong học viện điện ảnh diễn xuất tốt lại xinh đẹp không hề ít, cũng không nhất định tìm không được người phù hợp. Bây giờ danh tiếng của Tô Tố không tốt, thật sự kiên định dùng cô ấy làm nữ chính, sợ rằng đối với bộ phim cũng không được tốt. Thuận theo ý dân thay rồi tiếp đó phát đi lời giải thích ngăn chặn diễn viên như thế này, nói không chừng còn có thể kiếm thêm chút tiếng tăm"

Nếu như nữ diễn viên chính không phải là Tô Tố, Mộ Bạch cũng sẽ làm như thế, vì trước mắt đây được xem như phương án hợp lý nhất rồi.

Nhưng nếu như anh từ chối dùng Tô Tố, vậy thì tương đương nói với quần chúng, họ cũng cảm thấy Tô Tố không phải là người phụ nữ tốt.

Anh sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra.

"Không được" Mộ Bạch một lời từ chối luôn, "tôi hôm nay đến tìm ông, chủ yếu chính là nói với ông, bộ phim này chỉ có thể do Tô Tố diễn"

Trịnh Đông thở dài

Thế nhưng ai bảo Mộ Bạch là nhà đầu tư, người ta nói muốn dùng Tô Tố, đạo diễn như ông có biện pháp gì đâu

"Vậy bộ phim này tỉ xuất xếp hạng về sau…"

Dùng Tô Tố diễn viên gây nhiều tranh cãi rồi, tỉ xuất xếp hạng của bộ phim ông không dám đảm bảo. Trịnh Đông có chút tinh thần phàn nàn, ông là người rất tin tưởng người may mắn. {Nhất Tiếu Nại Hà} còn chưa bấm máy quay, cuộc họp báo công khai đã trở thành một mớ hỗn loạn rồi, như ông xem thì, bộ phim này cho dù mở máy quay tiếp sau đó cũng không thể thuận lợi rồi,

"Cái này ông không phải lo lắng, còn với hình tượng của Tô Tố, cái này ông càng không cần quan tâm nữa" anh sẽ nghĩ biện pháp thu thập căn cứ đảo ngược lại hình tượng của cô

Mà cho dù bị lỗ anh cũng không quan tâm.

"Vậy thì được thôi…" Trịnh Đông hít một hơi, "thế còn ngày khởi quay?"

Vốn dĩ là ngày 20 tháng 8 mở máy, ngày 21 tháng 8 chính thức quay, bây giờ đã kéo dài mấy ngày rồi, rõ ràng không thể quay như thường được nữa.

"Cái này tạm thời chưa giải quyết, đợi tin tức của tôi"

"Vâng"

Mộ Bạch ra khỏi văn phòng làm việc, ngay lập tức gọi điện thoại cho Lãnh Mạc

"Có việc?"

"Lãnh Mạc, giúp tớ một việc, tớ muốn từ trong tay cậu điều động vài người, giúp tớ bảo vệ hoa viên Xuân Giang, nếu như có người quấy rối Tô Tố, để họ trong góc khuất giúp đỡ"

"Ok"

Dập máy, Mộ Bạch đi nhanh không ngừng đến hoa viên Xuân Giang.

Anh lúc này, bắt buộc phải xác nhận một chút Tô Tố có được an toàn!

173. Chương 173

Ngoài dự đoán của Mộ Bạch, cửa tiểu khu của hoa viên Xuân Giang không có nhìn tháy bất kỳ bóng hình của phóng viên.

Anh chó chút ngạc nhiên, chẳng lẽ từ bỏ rồi?

Hình như không có khả năng lắm, tin tức giải trí nóng hổi như thế, đám nhà báo đó làm sao có thể bỏ qua được? Mộ Bạch gọi điện thoại cho công ty hỏi tình hình mới biết Tiêu Lăng nhúng tay vào chuyện này, Tiêu Lăng đã cho người thông báo tòa soạn, 3 ngày sau tổ chức cuộc họp báo giải thích chuyện này, đồng thời không cho phép nhà báo quấy rầy Tô Tố.

Dập điện thoại, Mộ Bạch thực sự cảm thấy nhẹ nhõm.

Anh là do quan tâm hoảng loạn, Tô Tố và Đường Sảng hai người đều lầ người trong cuộc, với lại đều là

diễn viên của truyền thông Tinh Quang, bây giờ chuyện gây náo lớn như vậy, Tiêu Lăng là ông chủ làm sao có thể không nhúng tay vào.

Mộ Bạch nhìn chằm chằm về tiểu khu phía trước mắt, nụ cười trên môi lần nữa trở nên ôn hòa.

Đợi chuyện này qua đi, anh sẽ đặc biệt cảm ơn Tiêu Lăng mới được.

...

Tô Tố không biết Mộ Bạch đến rồi lại đi, cuộc sống của cô cũng không giống bề mặt bình thản như thế.

Tiêu Lăng nói với báo chí rồi, báo chí không dám quấy rầy Tô Tố, cũng cho người hạ lệnh với bảo vệ của tiểu khu, bảo vệ của tiểu khu cũng sẽ không cho người không sống ở đây vào bên trong. Nhưng người sống ở trong tiểu khu có không ít fan của Đường Sảng.

Bọn họ hàng ngày đều đến của nhà cô ở đập cửa, trên bức tường bên ngoài bị viết lên những từ ngữ không thể nhìn vào mắt, có khi còn có lời nguyền rủa Tô Tố nhanh chết đi.

Tiểu Hy gọi rất nhiều lần bảo vệ cũng không thể khống chế đám fan điên cuồng này.

Bởi vì bọn họ nhân lúc không có người viết lên trên tường, một khi Tiểu Hy đi gọi bảo vệ, bọn họ lập tức rời khỏi, nhiều lần cứ như thế Tiểu Hy bực tức con mắt cũng đỏ lên.

"Chết tiệt, đầu óc của mấy người này có bệnh hay sao não bột não bột"

Tô Tố có chút áy náy, "Tiểu Hy, xin lỗi"

Nếu như không phải là cô, cuộc sống của Tiểu Hy vốn đã tốt đẹp hơn, cũng sẽ không bị vướng vào trong chuyện này, tuy rằng Tiểu Hy không nói, nhưng cô biết, mỗi lần cô ra ngoài đi mua thức ăn hoặc lúc tan làm về nhà, đều có người chỉ chỏ.

"Cậu nói với tớ xin lỗi cái gì, đâu có phải cậu viết chữ mắng người trên tường nhà tớ" Tiểu Hy tức giận, "phân tích từ đầu đến cuối đó không phải lỗi của Tiêu Lăng sao, đen đủi, anh ta cũng coi như là một người đàn ông thu hút ong bướm đi, vì cái gì khiến cậu phải gánh chịu hậu quả này hả? còn cả Đường Sảng đó nữa cũng có bệnh, không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao? Cô ta thiếu đàn ông à, nếu thiếu ngày nào đó tớ tìm mấy con vịt tặng cho cô ta việc gì phải vì một người đàn ông gây ra bao nhiêu chuyện thế này?"

Tiểu Hy nhớ lại lần trước tặng cho Tô Tố cái áo yếm, hối hận chết được.

Sớm biết Tiêu Lăng là loại người tồi tệ thế này, cô sẽ không tặng cho anh ta phúc lợi tốt như vậy rồi.

Tô Tố dở khóc dở cười

Đây là cái gì với cái gì vậy

"Cái công ty rách nát của các cậu cuối cùng nói thế nào?"

"Nói 3 ngày sau tiến hành cuộc họp báo, chủ yếu giải thích những chuyện này" tâm trạng của Tố Tố không có chút khách quan nào, cô và Tiêu Lăng đã cãi nhau thành thế này rồi, cũng không thể hy vọng Tiêu Lăng có thể giúp cô, lùi vạn bước để nói, Tiêu Lăng cho dù có giúp cô, cô cũng sẽ không cảm khích. Cô ôm lấy cánh tay Tiểu Hy, cười tủm tỉm nhìn cô, "chúng mình không nhắc tới chuyện không vui nữa, Tiểu Hy tớ có chuyện muốn thương lượng với cậu"

Tiêu Hy vẫn đang tức giận, "chuyện gì hả?"

"Tớ muốn chuyển ra ngoài, á cậu đừng kích động đừng kích động, nghe tớ nói đã" Tô Tố kéo lại Tiểu Hy đang tức giận bỏ đi, "cậu nghe tớ nói trước đã, tớ là có nguyên nhân"

"Không được tớ không đồng ý" An Tiểu Hy "chặc" từ so-pha nhảy dựng lên, "Tô Tố, cậu đừng nghĩ rằng tớ không biết cậu đang có chủ ý gì, cậu không phải lo sợ liên lụy tới tớ sao, cậu cuối cùng có coi tớ là bạn tốt không hả cậu à đứa bạn khốn nạn, còn dám nói lời như vậy nữa cậu xem tớ sẽ trừng phạt cậu như thế nào"

"..."

Lời đều bị cô ấy nói hết rồi

Cô còn nói được gì nữa.

"Tớ..."

"Cậu ngậm miệng lại, tớ nói cho cậu biết, muốn chuyển cậu tự chuyển, con trai tớ và con gái tớ phải ở lại" An Tiểu Hy hai tay chống eo mắt lộ sự hung dữ, giống như ý chỉ Tô Tố nói chuyển ra ngoài là muốn tuyệt giao với cô vậy.

Tô Tố bỗng chốc câm nín

Trong lòng một vùng ấm áp, cô giơ tay ra hiệu đầu hàng, "được được được, cậu xem như tớ chưa nói lời này"

Cô đích thực lo lắng sẽ liên lụy đến Tiểu Hy

Cô ấy bây giờ là nữ biên tập viên chính của đài Mango, một tương lai tươi sáng, bị lôi kéo vào trong chuyện linh tinh này, đối với cô ấy chung quy là không tốt.

"Cậu à đừng nghĩ đến những chuyện linh tinh nữa, có thời gian thì nhân lúc này nói chuyện với Cảnh Thụy và Tiểu Thất, tớ thấy Tiểu Thất 2 ngày nay tâm trạng không tốt lắm à"

Ngày thường tiểu nha đầu thích nói thích ồn ào, 2 ngày nay hiếm có có chút tâm trạng bất ổn

Tô Tố lo lắng nhìn về căn phòng của hai đứa nhỏ

Cô là biết nguyên nhân.

Cho dù cố gắng không thừa nhận, nhưng cũng không thể không nói, thủ đoạn của Tiêu Lăng đích thực thông minh, thời gian mấy ngày ngắn ngủi, vậy mà đã khiến tiểu thất sản sinh tình cảm với anh ta. Đứa nhỏ tuy không có sự trưởng thành sớm như Cảnh Thụy, nhưng cũng biết tình huống hiện nay, daddy của cô bé và mami hình như không thể sống chung, đang thất vọng lắm.

Nói câu thật lòng, Tô Tố hoàn toàn không biết an ủi thế nào

Ở một bên khác

Trương Gia Giới

Đường Sảng nhanh chóng nhận được mệnh lệnh của công ty kêu cô quay lại, chuyện này vốn dĩ có trong dự kiến của cô, cô cũng không cảm thấy kỳ quái.

Cô đã sớm muốn quay về rồi.

Mấy ngày nay không khí trong đoàn làm phim rất cứng nhắc, bên trên có đạo diễn bên dưới có diễn viên nhỏ, không có một người có thành ý tốt với cô

Đường Sảng tức giận tức đến chết rồi

Bọn họ mù hết rồi sao không nhìn thấy mấy tấm hình cô đăng lên sao, rõ ràng trong tấm hình là Tô Tố đẩy cô, tại sao từng người vẫn nói giúp Tô Tố.

Dựa theo ý tưởng của cô, câu chuyện hoàn toàn không thể phát triển như thế này, cô nên là đối tượng được

mọi người đồng tình mới đúng, cũng có không ít báo chí muốn đến đoàn làm phim phỏng vấn cô, đều bị Phạm Lãi chặn đuổi đi, hại cô đến cơ hội trước báo chí khóc lóc than thở cũng không có.

Đường Sảng càng nghĩ càng tức giận

Cô nhìn thấy trợ lý nhỏ đang thu dọn đồ đạc, đem sự tức giận trút lên người cô lấy, giáo huấn nói, "thu dọn đồ thôi cũng tốn thời gian, tay cô dài là dùng để làm cái gì hả"

Trợ lý nhỏ run rẩy, nhanh chóng tăng nhanh tốc độ

Đường Sảng vẫn không hả giận, ôm lấy cánh tay một chân đạp lên túi hành lý, trợ lý nhỏ vừa mới thu dọn gần xong đồ đạc phút chốc toàn bộ lại rơi rớt ra, Đường Sảng mắng to, "tiểu**cô vừa rồi là biểu cảm gì thế hả, còn dám ra tỏ sắc mặt cho tôi xem sao"

Trợ lý nhỏ hoảng loạn lắc đầu, "chị Đường, em không dám"

"Tôi cho cô cũng chẳng dám" trợ lý nhỏ biểu hiện yếu thế khiến tâm trạng Đường Sảng thả lỏng chút ít, cô lạnh lùng "hứ" một tiếng, hạ thấp giọng hỏi, "kêu cô đi mua đồ mua được chưa?"

"Mua được rồi mua được rồi" trợ lý nhỏ hối hả từ trong túi lấy ra một bình nhỏ, cẩn thẩn đưa cho Đường Sảng.

Trên mặt Đường Sảng cuối cùng có chút vui vẻ, cô nắm chặt chiếc bình trong tay, nhìn về phía trợ lý nhỏ, "món đồ này có công dụng không?"

"Công dụng, khẳng định công dụng" trợ lý nhỏ chỉ còn thiếu không thề bảo đảm nữa thôi, "em đặc biệt tìm bác sĩ hỏi qua rồi, bác sĩ nói cái này là hiệu quả tốt nhất rồi"

Hứ

Xem ra cô ta còn có chút tác dụng

Đường Sảng nắm lấy chiếc bình nhỏ, nụ cười càng thêm vui mừng.

174. Chương 174

Lúc chiều, Tô Tố nhận được cuộc gọi của bác sĩ, bảo cô ta đến chỗ anh ta làm tái khám lại.

“Có thể không đi không?”

“No No No. Cô Tô, đây không phải là chuyện đùa đâu, vốn dĩ lúc tháo chỉ không thấy, não bị trấn thương vả lại đến giờ vết thương chưa lành, loại tình trạng này nên nằm viện điều trị, tái khám là tất nhiên, nên không sau này để lại di chứng thì làm sao”

Có nghiêm trọng vậy sao? Tô Tố biểu hiện nghi ngờ.

William rốt cuộc lại là bác sĩ Tiêu Lăng tìm cho cô, nếu có thể, cô hoàn toàn không muốn tiếp xúc với anh ta.

“Vậy tôi đến chỗ anh tái khám.”

“Cô Tô làm tôi đau lòng quá, tôi đương nhiên phải có trách nhiệm với cô, cô phải tin vào y thuật và y đức của tôi.”

“…” Tô Tố trầm mặc giây lát, “địa chỉ đâu”

William lập tức rất vui vẻ báo địa chỉ cho Tô Tố, Tô Tố dở khóc dở cười gác máy.

William con người này tốt xấu gì cũng gần bốn mươi tuổi đầu rồi, sao mà có cảm giác như chưa thành niên thế, cô lắc đầu bất lực.

Để ra ngoài không bị nhận ra, Tô Tố vì phải ra ngoài cố ý cải trang, cô đổi một bộ đồ tươi đối buồn cười, trên người thì đồ màu trắng, phối bên ngoài là khoác cái áo khoác jean rách, thân dưới thì mặt một chiếc quần Harem, trên đầu đội mũ bóng chày có dòng chữ màu đen.

Cô hóa trang màu hun khói rất đậm, một bộ tóc quăn bồng bềnh rủ xuống tận eo, do để che giấu, cô còn đeo một cái khẩu trang rộng, che hết cả mũi và cằm, một nửa khuôn mặt nhỏ của mình đều bị che cả.

Tô Tố đừng trước gương xem xét một hồi lâu, đến khi chắc chắn không ai có thể nhận ra mình thì vỗ tay, “Xong rồi”

“Mami, mami, như thế là mẹ tính ra ngoài hả?” Tiểu Thất “tong tong tong” chạy đến ôm chặt chân Tô Tố, khuôn mặt cầu khẩn nhìn cô.

Tô Tố vừa nhìn là biết nhóc nhà cô đang tính bày trò gì đó, cô không muốn con đi theo cô, giờ cô ra ngoài xác suất bị lộ là rất cao. Lỡ bị nhận ra, hai đứa con chắc cũng chịu tổn thương.

Nhưng nhìn đôi mắt mong đợi của Tiểu Thất, lại hoàn toàn không thể nói ra lời từ chối.

“Mami, Tiểu Thất mấy ngày rồi không ra ngoài, sắp bị ngộp chết rồi, mẹ đưa con ra ngoài dạo dạo được không, Tiểu Thất hứa sẽ ngoan sẽ nghe lời.”

Cuối cùng Tô Tố cũng đem Tiểu Thất và Cảnh Thụy ra khỏi cửa.

Tiểu Hy không ở nhà, họ cũng không laí xe đi, mà bắt xe đi, lúc ra cửa Tô Tố cẩn thận quan sát một lượt, thấy ngoài cửa không có fans hâm mộ của mình mới dám dắt hai con ra ngoài.

“Mami, tại sao mình lại cải trang thành như vậy?” Tiểu Thất đè cái vành mũ, có chút hưng phấn.

Òa, cảm giác lén lét như vậy giống làm trinh thám quá.

Để phòng rủi ro, Tô Tố cũng sẵn tinh thần cải trang cho Tiểu Thất và Cảnh Thụy, Tiểu Thất và Cảnh Thụy đều đội mũ lưỡi trai, mặc đồ hơi dân giả xíu, cố gắng không gây hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

Ba người gọi xe đến chỗ của bác sĩ William, địa chỉ chỗ ở anh ta là một căn hộ thuộc đoạn Hoàng Kim của thành phố A, nghe nói giá căn hộ ở đây mắc hơn ba lần giá nhà đất của thành phố A, nhưng do hoàn cảnh thuận lợi và tiện cho các công việc bảo mật, nên không ít người chấp nhận ở đây.

May mắn là bác sĩ William đã dặn qua, nên bảo vệ cổng không làm khó Tô Tố và cho cô vào trong khu nhà.

Tô Tố cầm tay hai đứa con đi về phía trước.

Mấy ngày không được ra khỏi cửa, Tiểu Thất buồn bã vừa được ra ngoài là vui vẻ hẳn lên, trên đường đi vừa nói cười, chạy nhảy suốt.

Tô Tố nhìn khuôn mặt tươi cười của nó cũng thả lỏng hơn.

Chỗ ở của bác sĩ William là căn hộ cao tầng, Tô Tố dẫn hai đứa nhỏ đi vào thang máy để lên lầu, ấn tiếng chuông kêu cửa.

William rất nhanh chóng ra mở cửa, thấy Tô Tố cải trang như vậy, anh ta ngạc nhiên vô cùng, vội nghiêng người cho Tô Tố và hai đứa nhỏ vào trong nhà, “Ồ. Tiểu thư xinh đẹp xin mời vào.”

“Cám ơn.”

Căn hộ của William là một căn hộ đơn giản với ba phòng, cách bố trí thuần phương tây, căn bếp thoáng đãng, kế bên là một quầy bar dài, trên quầy bar có sử dụng kệ để rất nhiều loại rượu đỏ khác nhau. Tô Tố đứng trước cổng, ẩn ẩn hiện hiện thấy bóng một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa.

Cô do dự không bước vào, “Bác sĩ William, hôm nay có tiện không?”

William nhìn theo tầm mắt cô, đôi mắt màu xanh kia đầy sự bất lực, anh ta nhún vai, “Có một người nhà của bệnh nhân đến hỏi thăm tình trạng bệnh, rất nhanh sẽ xong thôi, Cô Tô hãy đợi chút, tôi sẽ kiểm tra giúp cô liền.”

“Được thôi.”

Tô Tố kéo theo hai đứa nhỏ đứng ở lối vào mà không thấy đôi dép nào có thể mang được, William lắc tay, “Không cần đổi dép lê, tối nay sẽ có cô lao công đến dọn dẹp.”

Tô Tố gật đầu, dắt hai đứa nhóc vào phòng khách.

Trên sofa của phòng khách quả thực có một người đàn ông đang ngồi đó, người đàn ông này khá quen mặt, Tô Tố lúc nhìn thấy Mạc Tầm, lông mày dựng lên.

Sao lại là anh ta.

Nếu xếp hạng người mà cô ta không muốn gặp nhất, anh ta sẽ đứng đầu danh sách.

Tiểu Thất và Cảnh Thụy nhìn thấy Mạc Tầm, liền nhớ đến đợt trước Tô Tố nói anh ta là người xấu, hai đứa nhóc cũng dừng lại chỗ đang đứng không chịu nhúc nhích.

“Bác sĩ William, nếu anh có khách, vậy tôi và con sẽ đi trước một bước.”

William ngây người, anh ta vẫn chưa kịp nói, Mạc Tầm đã đứng dạy rời khỏi sofa, “Cô không muốn thấy tôi vậy sao?”

“Hoàn toàn không muốn” khuôn mặt Tô Tố đầy cự tuyệt.

Khuôn mặt Mạc Tầm hơi lạnh chút, anh ta dồn ánh mắt nhìn vào người Tô Tố, nhìn thấy cô ta trang điểm đậm và cải trang, vừa nhìn đã hiểu. Ánh mắt anh ta nhìn Tô Tố xong quay qua nhìn hai đứa nhỏ.

Trước đây ở khu vui chơi lần đầu gặp mặt, anh chỉ coi Tô Tố là người xa lạ, đối với hai đứa nhóc này cũng không có cảm giác đặc biệt. Nhưng lần này thì khác, tâm thái anh ta có sự chuyển biến nhẹ, càng nhìn hai đứa trẻ càng thương tâm. Hai đứa nhóc này y hệt Tiêu Lăng lúc nhỏ, anh ta muốn không để ý cũng khó.

Nhớ tới câu của Tiêu Lăng,”Cô ấy là người phụ nữa của tôi” khuôn mặt u lạnh của Mạc Tầm càng trầm ngâm hơn.

Anh ta không do dự đoán rằng, lẽ nào hai đứa nhóc này là con của Tiêu Lăng?

Nghĩ như vậy, sắc mặt anh ta càng khso coi hơn.

Giống như người chồng bị cắm sừng, toàn thân Mạc Tầm phảng phất một sự ghen tuông.

Bầu không khí trở nên ngưỡng ngùng.

William gãi đầu, vừa nhìn Tô Tố vừa nhìn Mạc Tầm, nghi vấn hỏi, "Các người, biết nhau?"

"Không biết"

"Biết"

William càng rối, rốt cuộc là biết hay không biết.

Tô Tố hoàn toàn không có ý muốn kiểm tra, cô gật đầu nói với William, "Bác sĩ William, xem ra hôm nay tôi đến không đúng lúc, nếu đã vậy, vậy khi khác tôi lại đến vậy."

"Ả? William gãi đầu, hoàn toàn không hiểu tình huống gì.

Lòng Mạc Tầm khó chịu ghê gớm.

Vừa nãy anh đích thực đến hỏi thăm tình hình của Bạch Linh, nhưng khi nghe William nói Tô Tố đến đây kiểm tra, vốn dĩ anh ta phải đi rồi nhưng cố ý kéo đến giờ, anh ta cũng không hiểu nỗi hành vi của mình, Tô Tố rõ ràng ghét anh ta đến cực độ, anh ta tại sao lại muốn gặp cô ta như vậy?

Nhưng hiện tại nhìn thấy Tô Tố, trong lòng anh đã hiểu rõ.

Dù anh ta không thừa nhận, nhưng không thể không nói rằng, người phụ nữ trước mặt này, đích thật đã đi vào trong trái tim anh.

Anh ta hướng nhìn William, "Bác sĩ William, Tô Tố là bạn của tôi, giữa chúng tôi có chút hiểu lầm, có thể cho chúng tôi nói chuyện riêng được không?"

175. Chương 175

"Ồ, ồ ồ." William gật gật đầu, "Đương nhiên là được."

"Tôi thấy chúng ta không cần nói chuyện". Tô Tố nói câu cự tuyệt, kéo hai đứa nhỏ đi ra, "Xin lỗi bác sĩ William, hôm nay sợ rằng không có cách nào kiểm tra, hôm khác tôi lại đến."

Nói xong không đợi William gật đầu, Tô Tố đã dắt hai đứa nhỏ đi ra cửa, cô ta mở cửa, không chút do dự dẫn hai đứa nhóc đi.

Mạc Tầm mặt trầm lại bước lớn đuổi theo.

Tô Tố vẫn chưa xuống thang máy đã bị Mạc Tầm đuổi kịp, anh ta vươn tay ngăn Tô Tố đi xuống, khuôn mặt ảm đạm đáng sợ, "Tô Tố, chúng ta nói chuyện đi."

"Tôi nói rồi tôi chả có gì muốn nói với anh cả."

Mạc Tầm thái độ cương quyết, " Chỗ này người ra vào rất đông, nếu cô không muốn bị mọi người vây quanh cũng không muốn hai đứa trẻ bị lộ, cô cần nói chuyện với tôi"

Tô Tố quay đầu nhìn thấy cửa thang máy đang mở ra, cô ta thắt tim lại, vội vàng bế hai đứa trẻ, không để lộ mặt chúng ra ngoài, người trong thang1máy đi ra thấy cảnh như vậy cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng đi xa.

Tô Tố càng thêm phẫn nỗ, mắt tức giận nhìn Mạc Tầm, "Anh uy hiếp tôi?"

Mạc Tầm mắt trưng trưng nhìn Tô Tố,ánh mắt dịu dàng ấy lóe qua một tia sáng dịu dàng, anh cũng không muốn thành ra thế này, nhưng mỗi lần họ gặp nhau đều ở tình trạng cực kỳ căng thẳng, vả lại xem tình trạng bây giờ, nếu bỏ qua cơ hội lần này, lần sau gặp mặt không biết là khi nào.

Anh ta nhất định phải nắm lấy cơ hội.

Tô Tố trong lòng dồn một cục tức, hôm ay cô ta không nên đi chuyến này.

"Được, tôi nói chuyện với anh."

"Mami, chú ấy là người xấú" Cảnh Thụy đưa ánh mắt phòng bị nhìn Mạc Tầm.

"Không sao, mami không có chuyện gì đâu." Tô Tố sợ đầu đứa nhỏ, mắt nhìn cửa thang máy lại sắp mở ra, nhanh chóng kéo hai đứa trẻ trở lại nhà bác sĩ William, William không đóng cửa, anh hóng trước cửa để

lén xem tình hình. Thấy có mấy người quay lại, anh ta vội nghiêng người, đặc biệt là1khi bắt gặp ánh mắt u ám của Tô Tố, anh ta nuốt nước bọt, cẩn thận nói một câu, " Như thế này… dĩ hòa di quý, dĩ hòa di quý ha."

Tô Tố căm hẫn nhìn anh ta, nếu anh ta không nói rõ, cô ta có đến đây không, William có chút vô tội kia bị nhìn như vậy, cả khuôn mặt bối rối ngại ngùng đưa tay sờ mũi của mình.

"Bác sĩ William, có thể cho tôi mượn phòng sách của ông không?"

"Ờ, được."

William chỉ tay vào một phòng đang đóng kín cửa, "Phòng đó là phòng sách của tôi."

Mạc Tầm gật đầu, đi trước để đẩy cửa vào.

Tô Tố mặt lạnh lùng bước theo sau.

"Anh hai…"

"Đừng lo lắng, nếu có động tĩnh gì chúng ta lập tức xông vào."Cảnh Thụy kéo tay Tiểu Thất, tay khác lại nắm chặt lấy điện thoại treo trên cổ, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng để báo cảnh sát.

William lau mồ hôi.

Hình như anh ta làm sai việc gì rồi.

Cái người Mạc Tầm đó không lẽ thích Tô Tố hả, nếu như vậy, vậy Tiêu tiên sinh bên đó, William sờ sợ cầm, lặng lẽ rời đi.

…

"Có chuyện gì nói5đi."

Vòa trong phòng, Tô Tố không làm bộ dạng khách sáo với Mạc Tầm, trực tiếp mở cửa đón núi.

Mạc Tầm yên lặng nhìn cô, hôm nay Tô Tố hóa trang đậm như vậy, khí chất của cô ung dung thanh nhàn, ngũ quan lại mang hơi hướng yêu kiều, đặc biệt là đôi mắt long phụng, lúc này đây khi cô trang điểm màu hun khói càng làm cho đổi mắt đạt đến độ đẹp nhất, anh ta lại có chút không thể dời mắt.

Anh ta luôn cho rằng mình thích người con gái yếu đuối như Linh nhi, khiến người ta nhìn vào là muốn bảo vệ, nhưng giờ anh phát hiện ra, đối với người vừa cứng rắn vừa ma mị như Tô Tố, trái tim anh lại đập mãnh liệt hơn.

Anh ta mở lời một cách khô khan,"Tôi nghe nói cô bị bệnh, cô… sao rồi?"

Tô Tố mặt không chịu nổi sự quấy rầy như vậy, "Tôi ra sao không có chút quan hệ gì với anh cả, xin anh nói chuyện mà anh muốn nói ra."

Tim Mạc Tầm lại thêm phiền não.

Cô không chịu gặp anh đến vậy, cũng không chịu nghe anh nói?

Mạc Tầm hít2một hơi thật sâu, khuôn mặt lại trở lại trạng thái lạnh lùng, "Tình trạng hiện giờ của cô tôi ít nhiều đều biết, hai đứa trẻ ngoài kia chắc là của Tiêu Lăng, nhưng giờ cô sa sút đến mức vậy, cũng chả thấy anh ta làm gì, cô và anh ta… chia tay rồi sao?"

"Cái này có liên quan gì đến anh hả?"

Người này nực cười thật, cô ta sống chết giàu sang phú quý hay sa sút, đối với người trước mặt này có quan hệ gì không.

"Mạc Tầm, nếu như anh muốn xem chuyện cười của tôi, vậy anh cứ việc xem, nhưng nếu anh muốn thấy tôi sa sút ra sao suy đồi thế nào, vậy thì thật xin lỗi, để anh thất vọng rồi. Bây giờ tôi chưa đến mức đi đến đường cùng, cho dù mọi người hét đánh, cũng chưa đến mức cầu cứu anh, nên giờ tôi có thể đi được rồi chứ?"

Tư thế muốn đi của Tô Tố, Mạc Tầm chặn ngay cửa.

Tô Tố nhăn mày ghe hơn nữa, cặp mắt phượng ấy không chịu nổi sự ohieenf phức như vậy, cô ta dừng chân lại, "Có gì muốn nói thì9nói nhanh lên đi, được không"

Cô có lúc thà đi gặp quỷ, cũng không muốn ở đây phí lời với anh ta.

Mạc Tầm cũng buồn rầu.

Xem chuyện cười?

Nếu như anh đem theo tâm thái đó chắc chắn sẽ thêm dầu vào lửa, sao lại có thể cẩn thận dè dặt nhắc nhở mình không được chạm vào nổi đau của cô chứ.

Mạc Tầm tức đến cắn chặt răng, “Tô Tố, trong lòng cô thì ra tôi lại là người như vậy sao?”

Bỉ ổi vô liêm sỉ như vậy?

“À à_anh sai rôi. Trong lòng tôi, vốn dĩ không tồn tại con người như anh.”

“Cô…”

“Nếu như anh muốn nói những lời dư thừa đó với tôi, vậy xin cút ra, giờ tôi phải về nhà.” Tô Tố đưa tay ra đẩy hắn, Mạc Tầm ngược lại không nhúc nhích cứ đứng trước cửa, “Tránh ra”

Cô lấy tay đẩy vào trước ngực anh, Mạc Tầm lúc này cảm xúc đang bực tức bỗng chốc cân bằng lại. Bàn tay yếu ớt của cô dúi dúi trước ngực anh, cách lớp áo sơ mi mỏng, anh ta thậm chí còn cảm thấy nhiệt độ nóng bừng của bàn tay.

Nhiệt độ đó dường như xuyên1qua lớp áo, trực tiếp đốt nóng trái tim anh, trái tim anh cũng đang bị đốt nóng lên.

Mạc Tầm nhìn ngũ quan tinh tế của cô, nhìn anh mắt uất ức của cô, nghĩ đi nghĩ lại, nắm lấy cổ tay cô.

Mạc Tầm miệng đanh thép, kêu to một tiếng, “Buông tay”

Cái chạm của anh làm cô ta có cảm giác thật ghê tởm.

“Không được”

Anh nắm chặt lấy cổ tay cô, trước đây anh luôn có cảm giác khó chịu trong lòng trống trải, chỉ là đơn thuần bắt lấy tay cô, trái tim anh dường như được lấp đầy. Ánh mắt kiên định ấy của Mạc Tầm, anh rốt cuộc đã biết mình muốn gì rồi.

Anh ta một tay nắm lấy cổ tay cô, một tay giữ lấy phần eo đang giãy giụa không ngừng của cô, chỉ tiếp túc với cô như vậy, anh lại có cảm giác mãn nguyện khác thường. Mạc Tầm mạnh tay đẩy cô vào sát tường, cứ thế khồng chế cô.

“Mạc Tầm anh buông tay”

“Không không thể được rồi, Tô Tố, từ nay về sau, tôi sẽ không buông tay nữa?”

Anh ta lúc trước luôn thấy lạ trước thái độ của anh đối với Tô Tố, giờ rốt cuộc đã hiểu, anh ra vốn dĩ là

yêu người cô gái này người mà chưa từng nể mặt anh khiến anh khó coi. Người mà anh Mạc Tầm một khi đã nhận định, trước giờ chưa bao giờ buông tay.

Mạc Tầm cảm thấy cô ta vùng vẫy phản kháng lại, miệng nói đáp lại, "Tô Tố, cô đi với tôi nhé."

176. Chương 176

Tô Tố ngây người, cả người đều cứng đờ.

"Anh mới… nói gì vậy?"

Đã nói trước đó rồi, sau đó nói có vẻ thuận miệng hơn nhiều, Mạc Tầm nghiêm túc nhìn Tô Tố "Tô Tố, em đi theo anh đi, anh rất nghiêm túc, anh không ngại chuyện em có hai đứa con, cũng không ngại tình trạng hiện tại của em, miễn là em đi theo anh, khó khăn bây giờ em gặp phải anh sẽ cố gắng giúp em giải quyết. Anh sẽ không can thiệp vào chuyện của em, sau này muốn làm cái gì thì làm cái đó, nếu em không muốn làm gì, anh có thể đưa tiền để em mở cửa tiệm, em có thể an tâm ở nhà chăm sóc hai đứa con. "

Vậy mà cô không nghe nhầm.

Lông của Tô Tố như dựng ngược lên, người này có thể kinh tởm hơn nữa không?

Lần đầu tiên cô cảm thấy kiếp trước cô bị mù rồi, tại sao cô lại yêu loại người cặn bã như vậy? Trước đây cô nghĩ rằng tuy Mạc Tầm đối xử tàn nhẫn với cô, nhưng tốt xấu gì đối với Bạch Linh cũng là thật lòng, nhưng bây giờ có vẻ như… không phải rồi.

Đột nhiên cô muốn biết một chuyện.

Cô cố gắng thu mình vào góc tường, cố gắng tránh tiếp xúc cơ thể với anh, lạnh lùng nhìn anh. "Vậy Bạch Linh thì sao? Anh tính an bài cho Bạch Linh như thế nào?"

Nghe Tô Tố nói vậy, Mạc Tầm nghĩ rằng cô đã đồng ý, mặt anh thả lỏng một tí, đôi mắt cũng dịu dàng hơn, nhìn Mạc Tầm như vậy khiến cô nghĩ đến kiếp trước, khoảng thời gian anh đóng kịch trước mặt cô. Lúc đó điều cô thích nhất chính là ánh nhìn dịu dàng này của anh.

Nhưng mà bây giờ, anh không thể nào lừa cô được nữa.

Cô đã nhìn thấu người đàn ông này, hạ tiện mà nói thì kiếp trước khi cô đối xử dịu dàng ân cần với anh, anh lại đem cô và con lên bàn phẫu thuật. Kiếp này ngay từ lần đầu gặp mặt cô đã khó chịu với anh, vậy mà anh lại thích cô một cách kì lạ.

Loại hành vi này không phải là hạ tiện sao.

“Tô Tố, chuyện của Linh nhi em cứ yên tâm, cô ấy sẽ không biết sự tồn tại của em.”

Suy nghĩ của Tô Tố bị kéo về, không thể nhịn nổi cười mỉa mai “Cho nên… Mạc đại thiếu gia, anh đây là đang muốn kim ốc tàng kiều*, ngoài ra còn tận hưởng cảm giác tề nhân chi phúc* sao”

*kim ốc tàng kiều: giấu người đẹp (tình nhân) ở nhà đẹp bên ngoài

*tề nhân chi phúc: có một thê một thiếp, cuộc sống giàu sang ấm no hạnh phúc.

Quả thật cô đã đánh giá cao người đàn ông này, thậm chí anh còn không bằng cặn bã.

“Tô Tố, em đừng như vậy. Linh nhi đã theo anh từ năm mười sáu tuổi, bây giờ đã bảy năm rồi, ngoài anh ra cô ấy cái gì cũng không có, nếu từ nay về sau anh không quan tâm đến cô ấy nữa, căn bản cô ấy không thể tồn tại trong xã hội này “Mạc Tầm nắm chặt Tô Tố, khuôn mặt hết sức đau đớn” Anh không thể đối xử với cô ấy như vậy được. “

Anh bảo vệ Bạch Linh bảy năm, điều đó sớm trở thành thói quen rồi, đối với anh mà nói Bạch Linh không chỉ là người phụ nữ mà còn là người thân của anh.

“Vậy nếu cô ấy vô tình biết được thì sao?”

Tô Tố không gấp rời đi, cô rất muốn biết tên súc sinh này có thể ** đến mức nào.

“Anh sẽ không để cô ấy biết.”

“Chuyện gì cũng có thể xảy ra, biết đâu có một ngày tôi không thể nhịn nổi đến tìm cô ta, hoặc là như cảnh trong bộ phim truyền hình, mang thai chạy đến ra oai với cô ta”

Mạc Tầm trong lòng phiền muộn, nhất định bắt anh phải trả lời câu hỏi khó khăn này sao

Anh im lặng một lúc, khi lần nữa ngẩng đầu lên đôi mắt tràn đầy quyết tâm “Tô Tố, gia đình anh… khá thích Linh nhi, nhưng mà do vấn đề sức khoẻ nên cô ấy không thể có con được”

“Quả thật ông trời có mắt.”

“Em” Mạc Tầm hít sâu, đè nén sự tức giận, “Em có thể đừng nói cô ấy như vậy không, cô ấy là một cô gái tốt, Tô Tố, nếu tình huống em nói thực sự xảy ra, anh tin rằng Linh nhi sẽ không trách chúng ta. “

Thực ra, bởi vì Linh nhi không sinh được con, từ lâu đã cảm thấy có lỗi, thậm chí còn đề nghị anh đi tìm một người phụ nữ khác ở bên ngoài. Chỉ là anh cảm thấy anh luôn một lòng một dạ với Linh nhi, sẽ không gặp được người thích hợp nữa, với lại gia đình cũng không ép buộc, nên anh cũng không quan tâm.

Nhưng bây giờ, anh đã gặp Tô Tố.

"Tô Tố, nếu thật sự như vậy, anh hy vọng con của em có thể đưa cho Linh nhi nuôi dưỡng, cô ấy là một người phụ nữ giàu tình thương, sẽ yêu thương con của chúng ta như con ruột, em đã có hai đứa con cho riêng mình… "

"Hì hì -"

Tô Tố không chịu được nữa, cười lớn, cô cong lưng cười đến cực kì khoa trương, nửa ngày vẫn chưa dừng cười được, khuôn mặt vẫn mang theo ý cười, nhưng mắt lại rất lạnh lùng, "Mạc Tầm à Mạc Tầm, rốt cuộc anh lấy dũng khí từ đâu, mà có thể khiến anh nói những lời không biết xấu hổ một cách chính trực như vậy. Tôi bội phục, anh với Bạch Linh đúng là một cặp trời sinh, đều bỉ ổi vô sỉ như nhau. Cho nên tôi cầu xin anh, hai người cứ tiếp tục yêu nhau, đừng đi hại người khác nữa."

"Tô Tố"

"Anh đừng la lên như vậy, đôi tai của tôi không bị điếc có thể nghe được." Tô Tố nhân lúc Mạc Tầm đang phiền não, đẩy anh ra, tránh được sự giam cầm của anh, lông mày cô lạnh lẽo "Trong mắt Bạch Linh anh là bảo vật, nhưng đối với tôi thì một đống phân cũng không bằng, anh đừng đến gần tôi, anh vừa đến gần tôi đã cảm thấy kinh tởm đến muốn ói. Dẹp tình cảm giả tạo kinh tởm của anh đi, Tô Tố tôi dù có lưu lạc đến trở thành ăn xin để sống qua ngày, thì tuyệt đối cũng không chấp nhận sự giúp đỡ của anh."

"Tô Tố"

Cô vậy mà dám nói anh như vậy.

Mạc Tầm đỏ mắt, trước giờ chưa ai sỉ nhục anh như vậy, cô đừng tưởng anh thích cô, thì có thể tùy tiện nói anh.

Thấy Tô Tố sắp mở cửa rời đi, Mạc Tầm lập tức mất đi lý trí, anh bực bội bước bước lớn về phía trước bắt lấy cô, lần này anh không chút lưu tình nắm chặt cánh tay cô, lực mạnh đến khiến cô phải kêu đau. Đột nhiên, cánh tay Mạc Tầm dùng lực, làm Tô Tố bị ngã mạnh vào tường, lưng cô đụng vào tường, đau đến nỗi mặt khẽ trắng bệch.

Mạc Tầm nghiêng người về phía trước, giam chặt Tô Tố, một tay ấn mạnh vào cằm cô

"Mạc Tầm, anh buông tay"

“Mơ đi”

Khuôn mặt âm trầm của Mạc Tầm khiến Tô Tố nghĩ đến con rắn độc, ẩn mình trong bóng tối chờ đợi cơ hội để cho người khác một kích chí mạng.

Trong lòng cô lạnh lẽo, mở miệng kêu cứu.

“Wu…”

Mạc Tầm bịt miệng cô lại.

Đôi môi tô son màu đỏ tươi của cô ma sát với lòng bàn tay anh, thở ra khí nóng khiến trái tim khô khốc của anh trở nên ướt át.

Đột nhiên đôi mắt của Mạc Tầm trở nên âm trầm.

“ uhm… uhm uhm…” Tô Tố giật mình sợ hãi.

Ánh mắt này cô quá quen thuộc rồi, ánh mắt sâu thẳm.

“Không phải em nói trong mắt em tôi đến… cũng không bằng, tôi mới tới gần em đã muốn ói sao.” Mạc Tầm thổi khí nóng vào tai cô, thành công làm cho cổ cô nổi da gà, anh lạnh lùng cong môi “Vậy thì tôi càng muốn làm em cảm thấy ghê tởm”

Anh lấy tay đang bịt miệng Tô Tố ra, cúi đầu hôn lên môi cô. Môi cô căng mọng, mềm mại hơn anh nghĩ, ban đầu anh muốn hôn trừng phạt nhưng lại trở thành hôn nhẹ nhàng triền miên.

“uhm… Buông tay”.

Tô Tố ghê tởm đến nỗi toàn thân nổi da gà, lông dựng ngược, mỗi tế bào trên cơ thể đều cảm thấy bài trừ anh. Cô dùng sức đẩy anh, nhưng cơ thể Mạc Tầm không hề động đậy.

Anh cảm thấy không thỏa mãn, đưa lưỡi cạy mở hàm răng của cô.

Tô Tố không muốn để anh đắc ý nên cắn chặt răng

Mạc Tầm hừ nhẹ, một tay nhấn mạnh cằm của cô.

“A…”

Tô Tố bị đau kêu lên một tiếng, Mạc Tầm nhân cơ hội tiến vào.

177. Chương 177

Anh hôn rất gấp, động tác mạnh mẽ đến nỗi hận không thể nuốt cô vào bụng.

Mạc Tầm càng hôn càng cảm thấy mê, trước đây anh với Bạch Linh cũng không phải chưa từng hôn qua, nhưng vì sức khỏe của Bạch Linh, nên dù có hôn anh cũng chỉ hôn theo kiểu chuồn chuồn lướt nước, anh đối với Bạch Linh mang theo sự thương tiếc, còn đối mặt với Tô Tố, anh cảm thấy tất cả tính cầm thú của người đàn ông đều được giải phóng.

Anh muốn cô ấy.

Rất muốn

Tay Mạc Tầm thuận theo eo của cô từ từ dịch chuyển xuống dưới, anh vén đồ của cô lên, cảm nhận được da thịt trắng nõn của cô, đôi mắt càng trở nên điên cuồng.

“uhm…”

Động chạm của anh làm Tô Tố nổi da gà.

Nửa thân trên bị giam chặt, cô giơ đầu gối lên đập vào phần dưới của anh.

“A…”

Do trầm luân trong cảm giác lúc này, nên căn bản anh không có phòng bị, bị đập ngay chỗ hiểm, đau đến cong lưng, ôm chặt phần dưới quần, bàn tay đang khống chế Tô Tố lập tức buông ra, Tô Tố lập tức nhảy ra khỏi tường, sắc mặc đáng sợ trừng mắt nhìn Tô Tố.

Cô lại dám đối với anh như vậy.

Vậy mà dám

Anh cầm lấy phần dưới quần, cú đập lúc nãy dùng lực rất mạnh, thậm chí anh hoài nghi, nếu cho cô một

cây dao, cô có thể trực tiếp thiến của anh.

"Tô Tố được lắm em được lắm"

Anh nhịn đau, mang theo áp bức mạnh mẽ, từng bước tiến gần Tô Tố, khuôn mặt muốn giết người này của anh, làm cô nhớ đến khung cảnh trước khi vào phòng phẫu thuật, mặt Tô Tố trắng bệch, vô thức chạy về phía cửa. Chạy ra cửa đã không dễ dàng, giơ tay xoay tay cầm cửa, mới phát hiện cửa bị khoá.

Cô run rẩy mở khoá, hành động của cô nhanh, nhưng Mạc Tầm còn nhanh hơn.

Anh bước bước lớn về phía cô, lần nữa đẩy cô vào tường

Lưng cô đụng vào tường đau đớn.

"Anh đừng qua đây"

"Tô Tố, hôm nay em phải trả giá" Mạc Tầm đau đớn nói, anh giơ tay tháo nút trên áo sơ mi của mình, hung hăng ném xuống đất. ngũ quan âm trầm càng thêm âm trầm, "Trước đây chưa ai đối với tôi này vậy, trước đây chưa từng,"

"Anh đừng làm bậy, bên ngoài có người."

"Vậy thì em cứ kêu, tốt nhất kêu đến khi William và 2 đứa con em vào đây, để con em thấy bộ dạng bây giờ của em"

Tô Tố mặt trắng bệch nhìn xuống, cô biết bây giờ bộ dạng của mình rất nhếch nhác, quần áo lộn xộn. Nón đội trên đầu bị rớt xuống, tóc dài dính lên mặt, son môi thì bị lem, mặt cô khẽ lạnh lùng, giơ tay lên sờ, thấy nước mắt làm lem mascara màu đen trên mặt.

Nếu Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất thấy cô như vậy, không biết sẽ sợ thế nào.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Tô Tố là cầu cứu.

Cô nắm chặt điện thoại, nghĩ đến gọi cảnh sát đầu tiên, nhưng rất nhanh lại tự phủ nhận, nếu cảnh sát có tác dụng với Mạc Tầm, thì kiếp trước cô không chết thảm như vậy.

"Mạc Tầm, đừng lại gần tôi."

Mạc Tầm mặt âm trầm đi đến, hung hăng giật lấy điện thoại trên tay cô, ném mạnh vào tường, lúc này

anh cực kì cảm ơn căn hộ cao cấp này, vì cách âm khá tốt, nếu không người bên ngoài sớm đã xông vào.

Lần này Mạc Tầm không thương tiếc nữa, đi về phía trước xé áo cô.

"Xoẹt…"

Tiếng vải rách, áo khoác denim dày như vậy mà cũng bị xé rách

Cuối cùng Tô Tố cũng cảm thấy sợ hãi.

Cô không nên độc mồm độc miệng đắc tội tên cặn bã này, sao cô có thể quên được, **chuyện gì cũng có thể làm

"Mạc Tầm anh làm vậy không cảm thấy có lỗi với Bạch Linh sao?"

"Bây giờ mới nói thì trễ rồi"

Mạc Tầm cười lạnh một tay nắm lấy cánh tay cô, không quan tâm sự phản kháng của cô, một tay xé áo cô, động tác thô lỗ, không chút thương tiếc.

"A– anh dừng tôi, Mạc Tầm tên súc sinh này, đừng chạm vào tôi"

"Ai bảo em rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, tôi có thể làm gì đây"

Anh vừa nói, một tay vừa xé quần cô.

Tô Tố cào cấu cắn xé gì cũng thử qua, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự ràng buộc, bỗng nhiên thân thể cô cảm thấy lạnh, tim cũng lạnh đi.

Mạc Tầm im lặng thưởng thức biểu tình của Tô Tố, thấy cô tuyệt vọng và cứng đờ, tim anh khẽ mềm mại, nhưng nghĩ đến lời cô nói, anh bắt bản thân phải cứng rắn trở lại.

Không phải có câu nói như vậy sao.

…

Yêu là phải vun đắp từ từ.

Nếu tim cô không chấp nhận anh, vậy thì để thân thế chấp nhận anh.

Mạc Tầm một tay tháo thắt lưng, kéo khóa quần, anh đã chào cờ lần nữa.

"Không"

"Em không có quyền quyết định"

Tim Tô Tố tuyệt vọng

Mắt cô nhìn chằm chằm phía cửa phòng, kêu cứu "William cứu tôi với"

Cô tình nguyện để con thấy bộ dạng nhếch nhác này, cũng tuyệt không muốn để Mạc Tầm đắc ý.

Mạc Tầm cười lạnh, không ngăn cản cô. Nếu tiếng kêu của cô có tác dụng, thì lúc nãy khi trong phòng phát ra tiếng động lớn, người bên ngoài đã đi vào rồi.

Anh vừa muốn tiếp tục

Vào lúc này

"Ầm…"

Tiếng đạp cửa mạnh mẽ vang lên, Mạc Tầm không thèm nhìn người tới là ai, trực tiếp la lớn "Biến ra ngoài"

Anh tưởng là William nghe thấy động tĩnh đi vào, tiếng bước chân không hướng ra ngoài, ngược lại còn ngày càng gần. Mạc Tầm quay đầu muốn la mắng, vừa quay lại, chưa kịp mở miệng, mắt đã bị bóng đen bao trùm, vẫn chưa kịp tỉnh táo, một quyền mạnh mẽ đã đập vào mặt anh.

"A…"

Mạc Tầm thấp giọng kêu đau, cho tới khi đập một cái đụng phải tủ sách, lưng anh đập vào góc tủ, đau tận xương tuỷ. Miệng cảm nhận được vị tanh, tay sờ một cái, miệng toàn máu.

Lúc này anh mới thấy rõ người đến là ai, "Tiêu Lăng"

Mặt Tiêu Lăng ảm đạm đến doạ người, tay nắm chặt thành nắm đấm thật lâu không buông lỏng, nhìn thấy

Tô Tố quần áo không thể che được thân thể, mắt đẫm lệ, gân xanh trên trán anh hiện ra, lại nhìn thấy ánh mắt điên cuồng như dã thú của Mạc Tầm

"Tiêu Lăng…"Tô Tố chưa bao giờ mong chờ sự xuất hiện của Tiêu Lăng nhiều như lúc này.

"Vẫn tốt chứ?"

Tô Tố hai tay ôm ngực, toàn thân run rẩy, ánh mắt nhìn về phía cửa phòng, âm thanh hiếm khi thành khẩn như vậy, "Đóng cửa có được không?"

Tiêu Lăng trầm mặc không nói tiếng nào đi đóng cửa, rồi quay lại, cởi áo khoác ngoài của bộ đồ tây đắp lên người cô, âm thanh khô cứng "Em tự thu thập một chút"

"Uhm"

Tiêu Lăng quay lại, ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm Mạc Tầm.

Anh không dám nghĩ, nếu anh đến trễ một phút nữa sẽ có chuyện gì xảy ra.

Anh không do dự bước bước lớn về phía Mạc Tầm, nắm lấy áo anh ta, lại đập một cái

"Uhm…" Mạc Tầm khẽ hừ

" Súc vật, tao đánh chết mày"

Từ nhỏ Mạc Tầm đã là con ngoan, việc đánh đấm căn bản anh chưa từng làm qua, Tiêu Lăng lại không như vậy, từ nhỏ anh đã đi náo sự, luyện một thân đầy công phu, thân thể cường tráng, trong tay anh căn bản Mạc Tầm không thể phản kháng được.

Rất nhanh anh bị Tiêu Lăng đánh té xuống đất, không bò dậy nổi.

178. Chương 178

Lúc này muốn bao nhiêu nhếch nhác thì Mạc Tầm có bấy nhiêu.

Không nói đến mặt mày sưng húp, nửa thân trên trần như nhộng của anh cũng bị đánh đến xuất hiện như vết thương xanh tím, quần nửa mở, rộng thùng thình ở eo, lúc nào cũng có thể bị tuột xuống. Anh bò trên

mặt đất, đầu óc trống rỗng, miệng đầy vị máu tanh.

Tiêu Lăng vẫn chưa hết hận, đỏ mặt xông đến.

Hôm nay anh không dạy dỗ tên súc sinh này anh không tên là Tiêu Lăng.

"Đủ rồi, hắn sẽ chết mất." Tô Tố đã chỉnh xong quần áo của mình, dùng sức ngăn chặn Tiêu Lăng.

"Nó đối với em như vậy em còn cầu xin cho nó?"

Tiêu Lăng không dám tin.

"Em không phải cầu xin cho hắn, mà là nếu vì loại người cặn bã này mà phải mang danh giết người, thật không đáng".

Nghe cô nói vậy, lửa giận của Tiêu Lăng biến mất. Anh lạnh lùng cảnh cáo Mạc Tầm "Có vẻ mày1không hề để tâm đến lời cảnh cáo trước đây của tao, Mạc Tầm, từ hôm nay trở đi, đừng trách tao không nể tình xưa của trưởng bối".

Mạc Tầm mím môi, máu tươi lập tức chảy ra, anh "pi" một tiếng nhổ máu ra, ngũ quan càng thêm âm trầm.

"Không cần mày nói, từ hôm nay trở đi, tao,Mạc Tầm sẽ không đội trời chung với mày"

Tiêu Lăng vốn dĩ không quan tâm loại uy hiếp này, ông của anh và ông của Mạc Tầm là chiến hữu, trước đây hai nhà luôn qua lại với nhau, quan hệ cũng không tệ, đặc biệt là ông của anh và ông của Mạc Tầm còn thương lượng đến việc kêu anh đính hôn với em gái Mạc Oanh Oanh của Mạc Tầm, lúc đó anh cảm thấy kết hôn với người phụ nữ nào không quan trọng, nếu ông thích quý nữ nhà họ Mạc, thì anh cũng chấp nhận.

Sau khi gặp Tô Tố anh nghĩ đến việc huỷ hôn, nhưng1lúc đó hai trưởng bối chỉ nói miệng với nhau, cũng không hề tổ chức lễ đính hôn hay công bố ra ngoài, nên anh cũng không để chuyện này trong lòng. Nhưng Mạc Oanh Oanh âm thầm tự nhận mình là bạn gái anh, chuyện này anh cũng biết, vốn dĩ anh muốn nói với ông, đem hứa hẹn này huỷ đi. Nhưng bây giờ… chắc là không cần nữa.

Tiêu gia và Mạc gia của hai người họ, lần này thù hận lẫn nhau.

…

Đi ra khỏi phòng, William lập tức hoan nghênh.

“Cái đó, không sao chứ?”

Tiêu Lăng ánh mắt như phi đao nhìn anh, William da đầu tê tê, không nhịn được muốn giải thích cho chính mình, “Tôi hoàn toàn không biết Mạc tiên sinh và Tô tiểu thư quen nhau…”

Với lại lúc nãy là do anh thấy chuyện này không đúng, nên lập tức gọi điện cho Tiêu Lăng, để anh có thể anh hùng cứu mỹ nhân, cũng có thể coi là lấy công chuộc tội rồi.

“Ngày5mai anh có thể về nước Anh”

William ngây người, “Vậy Tô tiểu thư…”

“Tôi sẽ kiếm một bác sĩ đáng tin cậy cho cô ấy”

William buồn bã cúi đầu, ngày hội y học bên nước Anh sắp bắt đầu, nếu không có chuyện ngày hôm nay anh cũng sẽ sớm về nước Anh, nhưng tự mình đi về nước và bị đuổi về nước… cách biệt có vẻ lớn.

Nhưng anh cảm nhận được, lần này Tiêu tiên sinh thực sự tức giận, giống như nếu anh không phải học trò của ông, Tiêu tiên sinh sẽ khiến anh biết thế nào là tự làm tự chịu.

“Mami… có sao không?”

Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ thấy Tô Tố lập tức chạy qua.

“Không sao” Tô Tố đã chỉnh lại quần áo rồi, nhìn có chút nhếch nhác nhưng không quá doạ người, cô sờ mặt hai con “Chúng ta về nhà chịu không?”

Tiểu Thất nhìn Tiêu Lăng, cúi đầu không vui.

“Anh đưa mọi người về.” Tiêu Lăng mím môi nhìn khoảng cách lần nữa bị Tô2Tố kéo xa, trong tim cười khổ “Anh lái xe qua đây, em bây giờ rất dễ bị người đi đường phát hiện.”

“Được đó được đó, mami để daddy chở chúng ta về đi, xe của daddy rất thoải mái.”

“Tiểu Thất” Cảnh Thuỵ thấp giọng kêu một tiếng.

“Người ta đâu có nói sai, anh hung dữ như vậy làm gì” Tiểu Thất tròng mắt đỏ lên, đưa tay kéo góc áo của Tô Tố, đáng thương nhìn cô “Mami mami, để daddy chở chúng ta về được không?”

Trang điểm của Tô Tố bị lem, mượn nhà vệ sinh của William rửa sạch lớp trang điểm, lớp hoá trang trước khi ra cửa đều mất hết.

Cô cũng lo dẫn theo hai đứa con ra ngoài sẽ bị phát hiện, cũng không muốn mạo hiểm, cộng thêm lời cầu khẩn đáng thương của Tiểu Thất, cuối cùng Tô Tố cũng đồng ý để Tiêu Lăng đưa 3 mẹ con về nhà.

Tiêu Lăng ngồi ghế lái.

Tô Tố và 2 đứa con ngồi ghế9sau.

Tiêu Lăng rất trân trọng thời gian ở chung với 3 mẹ con cô, cho nên lái xe cực kì chậm.

Anh bắt đầu kiếm chủ đề để nói "Công ty thông báo với em là 3 ngày sau mở cửa họp báo chưa?"

Nhắc đến công việc Tô Tố mới gật đầu đáp, "Rồi".

Tiêu Lăng không biết nói gì, có chút mất mác nhìn biểu cảm lạnh lùng của Tô Tố và Cảnh Thuỵ. Anh vốn dĩ là người lạnh lùng, không khí ngưng đọng như vậy anh cũng không biết nói gì thêm, "muốn nghe nhạc không?"

"Không cần, cảm ơn."

Tiêu Lăng cười khổ, ngữ khí này… quả thật quá xa cách.

Cũng may trong xe còn có Tiểu Thất, khi thấy không khí bắt đầu ngại ngùng đã bắt đầu nói không ngừng, bây giờ còn tình nguyện quan tâm đến anh, ánh mắt của anh dịu dàng, nói chuyện với Tiểu Thất tự nhiên như trước "Tiểu Thất hai ngày nay có ngoan ngoãn nghe lời mẹ hay không?"

"Có nha1có nha, mami không cho Tiểu Thất và anh ra khỏi nhà, Tiêu Thất liền không ra, hai ngày nay Tiểu Thất cũng không đi học, ở nhà đến sắp ngộp chết rồi."

"Tiểu Thất nhịn thêm một chút, con sẽ lại được ra ngoài chơi nhanh thôi"

Mắt Tiểu Thất sáng lên, vươn lên trên hàng ghế trên, "Thật không thật không? Tiểu Thất sẽ rất nhanh được ra ngoài chơi? Daddy có gạt con không, rõ ràng mami nói mấy ngày nay không được ra khỏi nhà, nói sẽ gặp nguy hiểm".

"Không gạt con, ở nhà thêm 3 ngày là được" Thực ra lời này anh nói cho Tô Tố nghe, nhưng anh thất vọng phát hiện, ánh mắt Tô Tố không hề ngước lên.

Xe dù chạy chậm đến đâu cũng phải tới nhà.

Tô Tố tiễn 3 mẹ con để trước hẻm "Hay là anh đưa mọi người tới nhà"

Tô Tố vừa muốn từ chối, Tiểu Thất đã vui vẻ đồng ý "Được được, daddy chưa bao giờ đến nhà của mẹ nuôi, ba lên lầu ngồi chơi được không, luôn tiện coi phòng của Tiểu Thất và anh đang ở, cả căn phòng đều do mami và mẹ nuôi trang trí, rất đẹp đó"

Tiêu Lăng không dám lập tức đáp ứng, mà nhìn Tô Tố.

Bây giờ anh cảm thấy trước mặt Tô Tố, anh không thể nào oai phong như trước đây, cảm thấy giống như anh là cháu của cô vậy, nhưng chỉ cần cô tha thứ cho anh, là cháu anh cũng tình nguyện.

Tô Tố né tránh ánh nhìn của Tiêu Lăng, trước mặt con, cô không muốn làm đến quá khó coi, đưa tay nắm tay Tiểu Thất, "Tiểu Thất, daddy còn có chuyện phải làm"

Mặt Tiểu Thất lập tức trùng xuống, đau lòng nhìn Tiêu Lăng.

"Daddy, ba có việc bận phải làm sao?"

"Không có, ba không bận" Tiêu Lăng mở miệng nói, lời vừa nói ra đã cảm thấy Tô Tố ở góc độ con không thấy trừng mắt giận dữ nhìn anh

Tiêu Lăng cười khổ.

Tiểu Thất vui mừng nhảy lên.

"Mami mami, mẹ nghe thấy không, daddy nói là không bận, vậy chúng ta cùng nhau lên lầu nha."

Vừa nói, tiểu nha đầu không quan tâm Tô Tố đồng ý hay không, một tay nắm lấy Tô Tố, tay còn lại nắm tay Tiêu Lăng vui vẻ chạy về phía trước.

179. Chương 179

Tiêu Lăng vừa bước ra đến khỏi thang máy, anh ngạc nhiên.

Lúc trước hành lang này là một bức tường trắng xóa, nay trên đó bị quệt nhá nhem nhằng nhịt những chữ

bằng sơn đỏ, “Tô Tố là đứa vô liêm sỷ” “cái thứ vô nhân tính” “con điếm” “chúng tôi sẽ không tha cho cô đâu”, những dòng chữ đỏ như máu choán lấy toàn bộ hành lang, ghê rợn như phim ma.

Anh quay lại nhìn Tô Tố, lại thấy sắc mặt cô khá bình thường, như kiểu chuyện thường ngày vậy.

Tim Tiêu Lăng thấy quặn lại.

Như vậy là cô đã quen với những thứ như thế sao.

Mấy ngày nay cô đều trải qua những chuyện như vậy?

Tô Tố cũng thấy đôi chút khó chịu, chiều nay lúc mấy người họ ra khỏi nhà, chỗ này vẫn chưa biến thành vậy, cô vội lấy tay che mắt Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

“ma mi…” Tiểu Thất và Cảnh Thụy lần đầu tiên nhìn thấy những thứ như vậy, sợ đến ngây người.

“Không sao đâu, chúng ta về nhà nào.”

Tiểu Thất nhát gan hơn, Tô Tố vừa đưa tay định bế, đã thấy Tiêu Lăng bế cô bé lên, “Để anh.”

Cô nhóc mới có bốn tuổi nhưng khá bụ bẫm, ít nhất cũng phải nặng 20 kg, anh bế lâu còn thấy hơi mỏi, đừng nói cánh tay khẳng khiu như que củi của cô.

Tô Tố mấm chặt môi, yên lặng dang tay toan bế lấy Cảnh Thụy.

“Mẹ ơi, con là con trai, không cần bế con.” Cảnh Thụy dừng lại đôi chút, “Cũng không cần bịt mắt con, con không sợ đâu.”

Cậu bé khác với Tiểu Thất, Tô Tố không cho hai đứa nhỏ ra khỏi nhà, Tiểu Thất sẽ không nghĩ gì còn Cảnh Thụy lại lập tức tra trên mạng, sau khi biết nguyên nhân, cậu bé lập tức hiểu tình hình.

Tô Tố bất lực, rời đi bàn tay che mắt Cảnh Thụy, quay ra nắm lấy tay cậu bé, bốn người nhanh chóng rời khỏi hành lang, đi đến cửa phòng. Tô Tố mở cửa bước vào, căn hộ có hướng nắng rất tốt, ánh sáng ngập tràn cả căn phòng, bỗng chốc cái hình ảnh âm u của hành lang đã bị xua tan mất tăm.

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm.

“Daddy sao không vào đi ạ?” Tiểu Thất vừa thay xong dép bệt, đi vào phòng khách, cô bé nhìn thấy daddy vẫn đang đứng ở cửa, nhanh tay vẫy anh vào, “Daddy mau vào đây đi, Tiểu Thất có thứ cho daddy xem

này."

Tiêu Lăng không động đậy, đưa mắt nhìn Tô Tố.

Tô Tố khó chịu trong lòng.

Ánh mắt này là gì vậy, lẽ nào cô là ác phụ hay sao mà không cho các con được gặp bố, mặc dù cô thật có khoảng cách với anh nhưng dù sao anh cũng là bố của hai đứa nhỏ, và điều đó là sự thật không thể thay đổi. Anh ta là bố của lũ nhỏ, phải cho chúng tình yêu của người bố, cô không hề cảm thấy có ý kiến gì.

"Vào đây đi."

"Ờ." Tiêu Lăng cẩn thận bước vào phòng, trên chân anh là đôi giày da màu đen, lúc nhận được cuộc gọi của William, anh vội vội vàng vàng ra khỏi nhà, trên giày còn dính nguyên đầy bụi và cát, bước chân anh hơi ngưng lại.

"Trong nhà không có dép cho đàn ông, đôi này là của em, vừa giặt xong đó, anh đi tạm."

"Cảm ơn."

Đó là một đôi dép lông đi trong nhà của nữ, chân Tiêu Lăng rất to, anh đi đôi dép này thật không hợp chút nào, cả gót chân anh đều thò ra ngoài, quệt trên đất, nhìn đã thấy chẳng thoải mái gì.

"Thôi vậy, anh cởi ra đi, đi giày của anh vào cũng được, lát nữa em lau lại sau."

"Không sao, anh đi được mà."

Tiêu Lăng lắc lắc tay tỏ ý không sao, đôi dép này là của cô, dường như trên đó còn sót chút hơi ấm từ cô, và điều này làm anh cảm thấy được chút ấm lòng. Tiêu Lăng vào phòng, nhìn chăm chú vào bố cục và cách bày biện của căn hộ.

Một căn hộ ba phòng ngủ, một khách, một bếp, hai vệ sinh khá đơn giản, đại khái khoảng hơn 130 mét vuông. Một Căn phòng Vuông vắn với phong cách bày biện kiểu địa trung hải, sắc điệu lấy màu trắng và xanh lam làm chủ đạo, có thể cảm nhận được đây là căn phòng của một cô gái độc thân, phòng khách được bày biện rất ấm cũng và cũng được dọn sạch tinh tươm, trong góc nhà chất đống đồ chơi của Tiểu Thất và những bộ xếp hình của Cảnh Thụy, hoàn toàn khác với căn phòng khô khan họ ở trước đây.

"Ngồi đi." anh là khách, lại là ông bố mà Tiểu Thất yêu quý, Tô Tố cũng không muốn tỏ ra quá lạnh nhạt, cô rót cho anh một cốc nước lọc, biết anh có chút yêu sạch sẽ, cô còn nói rõ, "Cốc này chưa ai dùng đâu, trong nhà ít khi có khách, nên cũng không có thứ gì để mời anh."

Khách

So với việc cô cố ý xa lánh anh như một người khách, anh thà để cho cô mất kiểm soát mà mắng chửi anh như trước đây.

Có một chút cảm xúc nơi cô, chứng tỏ cô vẫn chưa quên anh.

Anh đỡ lấy cốc nước, cái cốc bằng thủy tinh được lau chùi bóng loáng, nước vẫn còn hơi ấm, nhưng hơi ấm ấy không truyền đến được con tim. Đôi mắt sắc bén của Tiêu Lăng nay như phủ một lớp bụi, mờ nhạt. "Tô Tố, em không cần khách sáo đến thế đâu."

Không khách sáo vậy, cô không biết có thể dùng cách nào đối mặt với anh.

Tô Tố cười nhẹ nhàng, lấy tay chỉ phòng của Tiểu Thất, "Tiểu Thất đang gọi anh kìa, em có chuyện cần làm, em về phòng trước đây."

Tiêu Lăng không muốn để Tô Tố đi, nhưng không tìm được lý do giữ cô lại, chỉ có thể trưng mắt nhìn cô trở về phòng, Cảnh Thụy rõ ràng không muốn nhìn thấy anh, cậu đi cùng mẹ vào phòng.

Căn phòng khách thênh thang nay chỉ còn lại Tiêu Lăng.

"Daddy?" Tiểu Thất thò đầu ra, "Daddy còn đứng ngây ra đó làm gì vậy, mau lại đây đi."

"Đến đây."

Tiêu Lăng đặt cốc nước còn nguyên xuống, đi đôi dép bước tới phòng của hai đứa nhỏ.

Lúc trước còn ở biệt thự Cẩm Viên, nghĩ đến hai đứa nhỏ đã bốn tuổi, anh sắp xếp cho mỗi đứa một phòng riêng, hai đứa trẻ bình thường dính nhau như sam, chỉ đến khi nào đi ngủ mới về phòng của mình. Nhưng ở đây rõ ràng điều kiện không được bằng. Nhà có ba phòng, hai đứa nhỏ chắc chắn ngủ phòng phụ, mặc dù thông gió và chiếu sáng đều tạm được nhưng lại hơi nhỏ, giường của hai đứa nó cũng là giường tầng.

Tiêu Lăng nhìn chiếc giường tầng trên mà cau mày.

Cao thế này, nhỡ đâu ngã thì làm sao?

"Daddy đang nhìn gì thế?" Tiểu Thất lôi ra chiếc ghế bàn học cho Tiêu Lăng, "Daddy ngồi đi."

Trong lòng anh cảm nhận được sự ấm áp từ cô bé, "Cảm ơn Tiểu Thất, con nói là có gì cho daddy xem

vậy?"

Tiểu Thất chuẩn bị xong đã khá lâu, lôi ra từ trong hộc bàn một album ảnh, rồi đưa cho Tiêu Lăng, "Trong đây toàn bộ là ảnh của con với anh và cả ma mi nữa, có cả ảnh từ lúc con với anh lúc còn bé tý đến giờ nữa đó, daddy xem đi."

Ảnh

Tiêu Lăng như nhặt được kho báu, anh cẩn trọng lật từng trang. Trong đó là một tập dày từ lúc hai đứa vừa lọt lòng đến bây giờ, ngót nghét hơn trăm bức, anh rất nghiêm túc xem từng trang một, giống như chỉ cần làm vậy là có thể sống cùng với tuổi thơ của hai đứa nhỏ vậy.

Rất nhanh, anh đã lật đến trang cuối.

Tiêu Lăng thần người ra.

Trang cuối cùng không phải là ảnh, mà là một bức vẽ tay bằng sáp màu, trên mảnh giấy trắng có vẽ bốn người, nét vẽ rất non nớt, gia đình bốn người tay nắm tay, kỳ lạ là hai đứa trẻ đứng hai bên, hai người lớn đứng giữa, người phụ nữ với mái tóc xoăn dài và thân hình rất dễ nhận biết, có thể nhìn ra là Tô Tố. Còn người đàn ông trên bức tranh với thân hình rất to lớn và vạm vỡ, cao hơn Tô Tố một cái đầu, nhưng kỳ lạ chỗ, người đàn ông trong hình chưa được vẽ ngũ quan.

"Hình này là con vẽ đấy." Tiểu Thất chỉ cho Tiêu Lăng chỗ gương mặt còn trống của người đàn ông, giải thích, "lúc trước con không biết daddy trông như thế nào nên không vẽ mặt, nhưng không ngờ daddy lại giống với trong tưởng tượng của con như vậy, vừa cao vừa đẹp, lát nữa Tiểu Thất sẽ vẽ mặt lên cho daddy ngay."

Tiêu Lăng cảm thấy ruột gan mình cồn cào, anh rút tờ giấy ra, ngây ra nhìn bốn người trong gia đình hạnh phúc ấy, vô thức đặt vào lòng bàn tay, xoa xoa.

180. Chương 180

"Daddy trong tưởng tượng của Tiểu Thất cao thế này à?" cao lớn như có thể che chắn cho cả gia đình.

"Vâng, hồi trước Tiểu Thất đã nghĩ rồi, sao người ta đều có daddy mà chỉ con và anh lại không có. Hồi còn bé con có hỏi mami, mami chỉ dùng ánh mắt rất buồn nhìn con và anh, sau này lớn lên rồi con cũng không hỏi nữa. Từ đầu con còn tưởng như trên ti vi người ta diễn vậy, mami bị người ta bỏ rơi hay kiểu như thế, cho nên con vẫn ghét daddy lắm." Tiểu Thất chọ chẹ nói một hơi, "Nhưng mà sau này, có một lần con với anh vô tình biết được, mami là do Tô Huệ hãm hại, nên mới chẳng may có chúng con, mami cũng không biết daddy của chúng con là ai. Anh còn nói với con, daddy cũng không biết đến sự tồn tại của hai đứa1con cho nên bao lâu như vậy mà mới không đến tìm tụi con."

Cảnh Thụy nói vậy?

Tiêu lăng vừa ngạc nhiên vừa vui sướng, như vậy có phải là, Cảnh Thụy cũng không ghét anh như cách nó thể hiện?

"Anh trai con nói thế thật sao?"

"Vâng ạ." cô bé nghiêng đầu đáp Tiêu Lăng, daddy ngốc quá, sao lại hỏi một câu ngốc đến vậy. "Thực ra bức tranh này là do con với anh cùng vẽ đấy, tại vì nhà các bạn khác đều có ảnh chụp gia đình, nhưng Tiểu Thất lại không có, nên anh vẽ cùng với con."

Ảnh gia đình.

Tiêu lăng nghe đến đây lại thấy xót xa.

Những đứa trẻ khác muốn có một bức ảnh chụp gia đình dễ dàng biết bao nhiêu, còn Tiểu Thất và Cảnh Thụy chỉ có thể thông qua tưởng tượng.

Trong họng anh nghẹn lại, chỉ bức tranh, "Tại sao lại vẽ daddy và mami ở giữa, còn con và anh1ở hai bên vậy?"

Như những bức ảnh gia đình bình thường khác, thường sẽ là hai bố mẹ đứng hai bên, tay dắt hai đứa nhỏ đứng giữa.

"Bởi vì phải bảo vệ mami chứ. Mami vì nuôi dưỡng hai đứa con, rất vất vả đấy. Cho nên anh nói sẽ vẽ hai đứa con đứng hai bên, như vậy sau này lớn lên chúng con sẽ bảo vệ được cho mami."

Tiểu Thất vừa nói vừa ngồi lên giường, đối diện với Tiêu Lăng, nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt to tròn của cô bé chớp chớp, nhìn anh.

"Tiểu Thất có gì muốn nói với daddy phải không?"

Tiểu Thất ngậm ngón tay, ngập ngừng gật gật đầu.

"Tiểu Thất muốn nói gì thì nói ra nào."

"Daddy làm cho mami tổn thương, làm cho mami vừa chịu tổn thương vừa buồn." Tiểu Thất bĩu môi trách.

"Bố biết…"

“Vậy… daddy có hối hận chưa?”

“Có, hối hận lắm.”

Anh hối hận không nên vì chuyện năm năm trước bị lừa, nên5vô thức coi tất cả mọi người đều là kẻ lừa gạt, khi chuyện vừa xảy ra không lập tức kiểm chứng mà lại đi nghi ngờ Tô Tố.

Với tình trạng bây giờ, xem ra anh có hối hận cũng không kịp rồi.

“Vậy daddy có còn muốn ở cùng với mami không?”

“Muốn chứ, daddy muốn lắm.” Tiêu Lăng nhìn Tiểu Thất, ánh mắt đầy hy vọng, “Tiểu Thất có đồng ý giúp daddy lấy lại tình cảm của mami không?”

Bao nhiêu lần anh muốn đến gặp cô nhưng không có lý do, nếu như Tiểu Thất đồng ý làm nội ứng cho anh, vậy thì anh có thể đường đường chính chính đến chơi trên danh nghĩa đến thăm con gái rồi, sau đó dần dần nối lại tình cảm.

“Vậy… daddy có đảm bảo sau này không làm tổn thương mami nữa không?”

Tiêu Lăng mặt nghiêm trang, anh đưa tay ra thề, “Tiểu Thất, daddy đảm bảo với con, chỉ cần mami2con chịu tha thứ cho ta, sau này daddy sẽ toàn tâm toàn ý tốt với mình cô ấy, cô ấy có muốn đi diễn, daddy cũng không ngăn cản, muốn gì làm nấy, sau này daddy chỉ ở sau lưng để bảo vệ cho mami thôi, sẽ không bao giờ để cho mami các con bị tổn thương nữa.”

“Vậy Tiểu Thất tin daddy một lần này.” Tiểu Thất dơ ra ngón tay nhỏ, “Daddy, chúng ta móc câu, ai nói dối người đó sẽ mọc mũi dài như mũi voi.”

Tiêu Lăng gập quyển album, không hề coi những câu nói của Tiểu Thất là lời nói đùa của trẻ nhỏ, anh nghiêm túc, lấy tay ngoắc lấy ngón tay nhỏ của Tiểu Thất.

“Được nhé, Tiểu Thất sẽ giúp daddy.”

…

Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Thất, Tiêu Lăng tối hôm đó dùng bữa tối tại chỗ Tô Tố, để không ai làm phiền cả nhà, Tiêu Lăng gọi một cuộc điện thoại,9và An Tiểu Hy đã phải tăng thêm một số công việc ở cơ quan.

Cơm canh vẫn là Cảnh Thụy nấu.

Tiêu Lăng nhìn thấy Cảnh Thụy vừa dẫm lên ghế vừa nấu cơm, anh ngạc nhiên đến mắt sắp lồi ra khỏi tròng, Tô Tố ở trong bếp phụ giúp cho Cảnh Thụy, như rửa rau, thái thịt, Tiểu Thất thì ngồi thảnh thơi trên ghế gặm táo.

Thấy biểu cảm của Tiêu Lăng, Tiểu Thất dò dẫm lại gần, nói khẽ, "Anh Cảnh Thụy nấu cơm giỏi lắm, từ lúc bọn con chuyển đi từ nhà họ Tô, toàn là anh ấy nấu cơm thôi."

Tiêu Lăng vẫn không bớt được vẻ ngạc nhiên.

Tiểu Thất hết cách bèn nhún nhún vai, tiếp tục gặm quả táo của mình, "Daddy cứ nhìn hoài rồi sẽ quen thôi."

Tiêu Lăng cứ nhìn xuống cái ghế dưới chân Cảnh Thụy, đuôi mắt anh lại giật giật.

Cảnh tượng này… nói gì anh cũng không thể quen được.

Anh đứng bật1dậy đi vào nhà bếp, "Có cần giúp gì không?"

Cảnh Thụy trên người mặc tạp dề, vừa đảo rau vừa quay đầu lại nhìn tiêu lăng, cậu bé đứng lên ghế còn phải ngửa cổ nhìn anh, anh vẫn thấy cảnh tượng này khó mà quen được. Nhưng cậu nhóc lại khá có khí thế, nhìn Tiêu Lăng một lượt, thấy anh áo vest chỉnh tề không giấu nổi vẻ khinh miệt, "Bố có biết làm không?"

Anh không biết thật.

Tiêu Lăng lớn nhường này, sinh hoạt hàng ngày toàn do người khác lo liệu, đến muối với đường anh còn không phân biệt được, anh càng chưa từng bước chân vào bếp, nhưng nhìn thấy ánh mắt khinh khỉnh của Cảnh Thụy, anh không đừng được, "Biết một chút."

"Được, vậy đến giúp con một tay." Cảnh Thụy quay lại nhìn Tô Tố, khi này lại là gương mặt của một đứa trẻ thơ ngây, "Mẹ ơi, mẹ vẫn chưa được khỏe, đi nghỉ chút đi ạ, để bố giúp con là được rồi."

Tô Tố không yên tâm.

Cô quen Tiêu Lăng hai tháng nay, nhưng chưa từng một lần thấy anh nấu cơm, đừng nói đến chuyện anh sẽ vào bếp, cô đang định nói thì thấy Tiêu Lăng đã tự giác cởi áo khoác ngoài, xắn tay sơ mi lên, đi vào.

Căn bếp từ đầu đã chẳng rộng rãi, cơ để cao lớn của Tiêu Lăng vừa bước vào, lại thêm phần chật chội.

"Mẹ ơi, mẹ đi đi, rửa rau, thái thịt mấy chuyện nhỏ nhặt này chắc là bố biết làm mà."

Chuyện nhỏ nhặt?

Tiêu Lăng bỗng chốc thấy áp lực gấp bội.

Được rồi.

Tô Tố cởi tạp dề đưa cho Tiêu Lăng, rồi cô ân cần dặn Cảnh Thụy, "Cẩn thận bỏng nhé con."

"Mẹ yên tâm, con tự biết mà."

Tô Tố vừa ra khỏi bếp, khi nãy còn là một thiên thần, nay Cảnh Thụy lập tức lạnh nhạt, cậu chỉ rau trong chậu, "Rửa đi, sắp phải dùng đến rồi."

"Ừ."

Tiêu Lăng mặc tạp dề lên, đứng bên bồn rửa, có chút không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cơm tối cần chuẩn bị ba mặn, một canh.

Ớt chuông xanh xào trứng, cá hấp dưa chua và cần tây xào thịt thái chỉ, thêm một bát canh cà chua với trứng.

Ớt chuông xào trứng đang làm đây rồi.

Thịt và cà chua cũng đã chuẩn bị xong để trong rổ, cần rửa cần tây nữa thôi.

Trước đây anh ăn cần tây đều là một đoạn một, lại không có lá.

Vậy bước đầu tiên cần làm là… nhặt rau.

Tiêu Lăng nhặt sạch lá, rồi cắt đi rễ, cuối cùng cho vào chậu rửa sạch sẽ, sau khi rửa xong đặt lên thớt chặt thành từng đoạn, rồi để lên một cái đĩa sạch.

Trong cả quá trình, Cảnh Thụy cũng không nói gì.

Cho nên… cách anh làm là đúng, phải vậy không.

Tiêu Lăng lại bắt đầu thái thịt, thái chỉ với anh cũng không đến nỗi khó, nhưng khi nhìn thấy con cá trong túi ni lon, anh thật sự hết cách.

Ai nói cho anh biết, cá phải làm như thế nào đây?

181. Chương 181

Tiêu Lăng hoàn toàn bó tay với con cá này.

Cá vừa bị giết, còn dính máu, phát ra một mùi tanh nồng, Tiêu Lăng đến sờ còn không muốn, nhưng nhớ lại ánh mắt khinh khỉnh của Cảnh Thụy khi nãy, anh vẫn cắn răng cầm lấy dao.

Cá đã được làm sạch vảy, nội tạng và bóng, anh để nó vào chậu, rửa sạch, đến khi đặt lên thớt thì không biết phải làm như thế nào nữa.

Cảnh Thụy tốt bụng, nhắc anh, "Bỏ xương trước, lấy đi xương sống, lọc lấy thịt ở hai bên thân rồi thái lát mỏng là được."

Nói thì dễ, bắt tay làm thì lại không dễ chút nào.

Cho dù khả năng tiếp thu của Tiêu Lăng khá tốt nhưng nói gì anh cũng chưa từng động vào mấy việc như vậy, lại thêm cá nằm trên thớt cứ trơn đi tuột lại, anh thái xuống một cái, không vào cá, lại trúng tay, may thay lưỡi dao dùng lâu, cũng cùn, không thì vết cắt này sợ là phải đi khâu.

Máu tươi nhanh chóng chảy xuống.

Trong ánh nhìn của Cảnh Thụy vụt qua đôi chút căng thẳng, cậu nhanh chóng nhảy khỏi ghế, nắm lấy tay Tiêu Lăng để dưới vòi nước, vừa làm vừa nói, "Bố không biết làm thì nói ra, con cũng không cười bố đâu mà, không cần thiết ép bản thân vậy đâu."

"..."

Mặc dù tay rất đau, lại bị một cậu nhóc lên lớp nhưng Tiêu Lăng vẫn thấy rất vui, Cảnh Thụy không lạnh lùng với anh như vẻ ngoài, lại rất thương anh là đằng khác.

"Không cần bố giúp nữa đâu, mau đi băng bó lại đi."

"Không sao, xước nhẹ thôi."

“Bảo bố đi ra thì đi đi, sao lại nói nhiều thế.”

“...”

Ngoài phòng khách có thể thấy được động tĩnh trong bếp, Tô Tố vẫn không hề yên tâm, thấy có động bèn chạy vào, “Sao thế, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tay bố bị cắt vào rồi.” Cảnh Thụy ngập ngừng, nhìn Tô Tố, “Mẹ băng bó cho bố đi ạ.”

Tô Tố ngây ra.

Tiểu Thất và Cảnh Thụy đều nhỏ, đều không phù hợp để xử lý mấy vết thương như thế này, cô nhìn tay của Tiêu Lăng, mặc dù đã rửa qua nước nhưng vẫn có máu rỉ ra, cô quay người chạy đi lấy hộp y tế, “Anh đừng thu dọn nữa, đi ra phòng khách ngồi đi, em băng bó cho anh.”

Anh đang trong nhà cô, nên cô là chủ nhà.

Tiêu Lăng nghe lời, ra ngoài phòng khách.

Tiểu Thất thấy vậy, lập tức ôm quả táo gặm dở của mình chạy vào bếp, “Mami băng bó giúp daddy đi ạ, con vào giúp anh.”

Tô Tố cạn lời, Tiểu Thất này mà nhặt rau là đi cả cọng vào thùng rác được, rửa mớ rau cũng rửa đến dập nát hết, nó thì giúp được gì cơ chứ, nhưng cô cũng nhìn được ra, Tiểu Thất đang cố tình tạo cơ hội cho hai người.

Không biết lúc chiều hai bố con nó ở trong phòng thì thầm gì với nhau, vừa bước ra là Tiểu Thất đã đứng về bên trướng Tiêu Lăng rồi.

Tô Tố có chút đắng lòng, cô cụp mắt, ôm hộp y tế đến quỳ xuống bên ghế sofa.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người, Tiêu Lăng ngồi, cô quỳ. Cả hai người đều nhìn xuống, chỉ có điều Tiêu Lăng nhìn cô, còn cô thì nhìn mặt đất. Tô Tố thấy tay anh vẫn đang chảy máu, cô vội lấy khăn ướt lau đi máu quanh vết cắt rồi bôi oxy già cho anh.

“Có thể sẽ đau.”

“Không sao.” Tiêu Lăng tình cảm nhìn gương mặt Tô Tố, cô lại cúi đầu, anh chỉ nhìn thấy cặp lông mi vút cao đang rung rung của cô, có thể ở gần cô đến vậy, anh thấy vết đứt này đáng giá.

Vết thương chỉ dài khoảng 2,3cm, lại không sâu, lúc xịt thuốc cũng có chút xót, Tiêu Lăng chịu đau không thốt tiếng nào.

Anh nhìn vết sẹo trên đầu Tô Tố, vết cắt trên tay anh so với vết sẹo trên đầu cô thì hoàn toàn không thấm vào đâu. Nhớ đến những tổn thương mà anh mang đến cho cô, Tiêu Lăng lại cảm thấy có lỗi.

Tô Tố im lặng xức thuốc cho anh, lại bôi thêm một lớp cao Vân Nam Bạch Dược, sau đó dùng băng quấn lại cho anh.

"Em chỉ băng bó qua thôi, đợi anh về thì tốt nhất để bác sỹ xem lại cho."

"Không cần đâu, vậy là tốt lắm rồi."

Tô Tố cũng chỉ khách sáo vậy thôi, anh có tìm bác sỹ hay không cũng không liên quan đến cô.

Trong phòng khách, ánh đèn màu cam tỏa sáng khá ấm áp, Tô Tố từ đầu đến cuối đều không nhìn anh một cái, tiếp tục im lặng thu dọn hộp thuốc.

"Tô Tố…"

Tô Tố hơi căng cứng sau lưng, rồi nhanh chóng thả lỏng lại, cô vẫn không nhìn anh, khẽ đáp một tiếng "ừm", "Còn chuyện gì à?"

"Anh xin lỗi"

"…" Tay cô khựng lại.

Tiêu Lăng thẳng thế liền đưa tay nắm lấy cổ tay cô, "Anh biết một câu xin lỗi nhẹ bẫng không thể nào bù đắp lại những tổn thương mà anh mang lại cho em, bây giờ em không thể chấp nhận anh, anh cũng hiểu, bất kể giờ này anh có nói gì em cũng sẽ không nghe, sẽ nghĩ rằng anh đang nói lời ngon ngọt để dụ dỗ, nhưng Tô Tố à… cho dù là vì các con, anh hy vọng em cho anh một cơ hội, sau này anh nhất định không làm những chuyện có lỗi với em như vậy nữa."

Những lời của anh rất dễ nghe, nếu đổi lại thành cô gái khác chắc là đã giương cờ trắng đầu hàng rồi.

Nhưng Tô Tố không như vậy.

Vết sẹo trên trán cô sờ vào còn đau, mỗi lần vết thương nhói đau, cô đều nhắc bản thân, không thể tha thứ cho Tiêu Lăng. Cô lắc lắc đầu, cương nghị rụt tay cô khỏi bàn tay anh, "Tiêu Lăng, muộn rồi,anh đừng lãng phí thời gian nơi em, chúng ta không hợp nhau."

Trong mối tình này, cô đã chịu đủ đau thương. Lúc đầu khi đến với anh, cô cũng đã lấy hết can đảm ra, nhưng kết thúc không chiều theo ý người, lần này qua lần khác vẫn là cô chịu tổn thương, cô đã không còn dám tin tấm chân tình của người đàn ông này nữa rồi.

...

Tối đó, cá do Tô Tố xắt lát, vì Tiêu Lăng nên bữa tối cũng lùi lại đến 8 giờ tối mới xong, bữa cơm này, Tiêu lăng ăn mà không có cảm giác, cả một mâm cơn cũng chỉ có Tiểu Thất ăn được nhiều nhất.

8 giờ rưỡi mọi người đều đã ăn xong, Tiêu Lăng cũng chẳng còn lý do gì nán lại.

Đến nhà là khách, cô vẫn giữ lễ độ, đưa hai đứa trẻ tiễn anh ra tận thang máy.

"Ý, mami, chữ trên tường biến mất rồi kìa." Tiểu Thất kinh ngạc, chỉ bức tường đã khôi phục lại màu trắng lúc đầu.

Tô Tố quay đầu nhìn, quả nhiên cả bức tường toàn chữ khi trước đã trở lại màu trắng lúc đầu. Cô bất giác nhìn Tiêu Lăng, Tiêu Lăng gật gật đầu, "Anh bảo người quét lại tường, sau này sẽ không xuất hiện những chuyện như vậy nữa đâu."

Mấy dòng chữ đỏ trông đáng sợ thật, đặc biệt là buổi tối, trong hành lang tối om lại thêm bức tường đỏ như vậy, thật đáng kinh hãi.

Cô còn sợ hai đứa nhỏ sẽ phải chịu đựng sợ hãi.

Sau này không xảy ra nữa là tốt nhất.

Tô Tố chân thành cảm tạ Tiêu Lăng, "Làm phiền anh quá."

Tiêu Lăng cười buồn bước vào thang máy, "Em và các con đừng đi xuống nữa, quay về nhà nghỉ đi, đừng quên ba hôm sau còn buổi họp báo, đến lúc ấy anh sẽ cho người đến đón em."

"Vâng."

...

10 giờ tối.

Cả ngày nay đều bận rộn, Tô Tố tưởng rằng cô có thể đi vào giấc ngủ nhanh chóng, nhưng đánh răng rửa

mặt xong nằm lên giường, nhớ lại cả ngày hôm nay, cô chẳng thấy buồn ngủ.

Cô mở đèn ngủ đầu giường, giở chăn ngồi dậy.

Cô kéo cửa sổ ra, gió mau chóng man mác thổi vào phòng, Tô Tố cảm giác như cô càng tỉnh táo hơn khi nãy.

Rốt cuộc lời nói của Tiêu Lăng cũng làm tâm can cô sôi sục ít nhiều.

Cho dù là vì nghĩ cho lũ trẻ...

Không thể không nói, câu nói này có sức hút vô cùng lớn với cô.

Cô biết Tiểu Thất rất yêu quý anh, Cảnh Thụy mặc dù thể hiện ra ngoài như vậy nhưng trong lòng cũng đã chấp nhận anh.

Tô Tố thở dài ngao ngán, ngồi lại trước bàn trang điểm, cô vô thức mở ngăn kéo bàn, khi nhìn thấy thứ trong ngăn kéo, ánh mắt cô ngây ra.

182. Chương 182

Trong ngăn kéo có để một chiếc lắc chân,chính là trước kia Tiêu Lăng tặng để giam giữ trái tim của cô ấy

Giam giữ trái tim

Giam giữ trái tim

Chẳng lẽ đồ vật này lại có công năng thần kỳ như vậy sao?Chứ không tại sao mới có tiếp xúc thời gian ngắn ngủi hai tháng thôi,trái tim của cô đã đau như thế này rồi.

Cô đưa tay từ trong ngăn kéo lấy lắc chân ra,miếng kim cương ở trên lắc chân dưới ánh đèn phản chiếu ánh sắc màu,mười phần tuyệt đẹp.

Đồ vật vừa được lấy ra,cô bỗng nhìn thấy có một tờ giấy bị lắc chân đè xuống.

ý?

Đây là cái gì?

Đồ của cô từ trước đến giờ thu gọn rất ngắn nắp.cô không nhớ được mình để tờ giấy này vào đây từ khi nào.Tô Tố nghĩ lại trước khi đi ngủ Tiểu Thất có rón rén đi vào trong phòng cô,trong tâm đã có chút rõ ràng rồi.Cô lấy tờ giấy ra.mở phía sau ra có chút đơ người.

Trên tờ giấy là một gia đình bốn người.Chính là tờ giấy toàn gia đìnhhạnh phúc chiều hôm nay Tiêu Lăng nhìn thấy trong phòng Tiểu Thất.

So với buổi chiều khác ở chỗ,người chủ nhân nam đã công khai mặt không còn để trắng.Mà còn được thêm vào ngũ quan,mặc dù nét vẽ rat trẻcon cũng có thể thấy mái tóc dựng đứng và đôi mắt sâu thẳm kia chính là Tiêu Lăng.

Bên cạnh bức vẽ còn có nết chữ viết méo mó xiêu vẹo thành một hàng–gia đình hạnh phúc.

"Đứa bé này… vẽ từ khi nào"Cô thật sự từ trước tới giờ không phát hiện ra.

Cùng lúc cũng có chút nói trong tim,đứa bé này nói cho cùng hy vọng toàn gia đình vui vẻhoàn mỹ ở bên nhau biết nhường nào đây?trong tâm Tô Tố dằn vặt rất nhiều,

Không tha thứ cho Tiêu Lăng,Tiểu Thất nhất định sẽ rất đau khổ.

Nhưng tha thứ cho anh ta… trong tâm cô không thể chịu được cáihàng rào đó.

Não bộ của Tô Tố như muốn nứt toác.cô đưa tay ra chắn ánh nắng không may lại chạm vào vết thương trên trán.Cô đưa tay xoa nhẹ vào vết thương đó,đến tận bây giờ cô vẫn không thể quên được tâm trạng của cô khi đó thấy tuyệt vọng như thế nào.Gương vỡ lại lành,nhưng gương vỡ thật sự có thể lành trở lại thật không?Cho dù có dán lại cùng nhau thì cũng có những vết nứt.

Côkhông muốn nghĩ nữa,tắt đèn**đi ngủ.

Thuận theo tự nhiên vậy.

…

Đêm nay có người chắc chắn là không ngủ ngon được.

Mặc Tầm ở trong bệnh viện,anh ta bị William đưa tới bệnh viện,William không xử lý khẩn cấp cho anh ta.Khi tới bệnh viện kiểm tra toàn thân xong mới phát hiệnbị gẫy một cái xương sườn.Mạc Tầm nằm ở trên giường bệnh ***trong một phòng bệnh cao cấpsắc mặt tối tăm thật đáng sợ.

Tiêu Lăng

Chỉ chậm có một phút thôi,anh ta đã có thể cướp được Tô Tố rồi.

Thật đáng hận

"Tầm,người của cậu có đau hay không?"Bạch Linh phục ở bên***nước mắt đầm đìa nhìn Mạc Tầm.Cô ấy muốn chạm anh ta một cái,nhưng nhìn thấy những vết bầm tím trên người anh lại sợ sẽ làm anh đau, nóng ruột nước mắt cứ thế rơi lã chã"Tầm,cho cùng ai là người đánh anh tới mức như thế này?"

Mạc Tầm định thần lại,nhìn thấy vết tát hằn trên khuôn mặt nhỏ của Bạch Linh,tim bỗng cảm thấy đau nhói,anh ta đưa tay lau nước mắt cho cô ấy"Không sao,không đau lắm"

"Anh nói dối em,xương sường bị gẫy một chiếc,sao lại có thể không đau được.Tầm,anh mau nói với em,rốt cuộc ai mà lại không có mắt đánh anh như thế này.Chúng ta đi báo cảnh sát,cho hắn ngồi tù mọt gông."

Đằng sau ánh mắt yếu đuối của Bạch Linh là nỗi căm hận sâu thẳm.

Để cho cô ấy biết ai là người làm cho Tầm của cô ấy thành ra như thế này,cô nhất định sẽ nghiền nát hắn ta.

Mạc Tầm bị hỏi cảm thấy có chút phiền toái,nghĩ lại hôm nay anh ta bị Tiêu Lăng đánh không thể xoay người đánh trả,anh ta cảm thấy rất mất mặt,cùng lúc tức đau buốt cả răng.

Sự việc ngày hôm nay,anh ta nhất định không thể để yên như vậy được.

Mặc Tầm anh lớn chừng này chưa bao giờ biết cảm giác thua thiệt như vậy.

Anh ta nghĩ,sai Bạch linh"Linh à,em lấy điện thoại lại đây cho anh."

Bạch Linh hiểu nhất là nhìn sắc mặt người khác,Lúc này nhìn sắc mặt của Mạc Tầm không được tốt lắm,ngay lập tức không hỏi gì nữa,ngoan ngoãn đi vào phòng thay quần áo tìm bộ quần áo anh vừa thay để lấy điện thoại

"Tầm…"

"Đưa anh"

Bạch Linh lau nước mắt đưa ngay điện thoại cho Mạc Tầm.

Mạc Tầm cầm điện thoại nhưng không có gọi,nhìn chằm chằm Bạch Linh.

Xem ra cuộc điện thoại này hình như không muốn cô ấy nghe..

Bạch Linh hạ thấp ánh mắt xuống,“Tầm,anh đã nguyên tối chưa ăn gì rồi,em gọi người đem chút đồ ăn tối qua cho anh nhé.”

Mạc Tầm ánh mặt dịu dàng lại“Vất cả cho em rồi.”

Bạch Linh lắc lắc đầu rời khỏi phòng.

Bạch Linh vừa đi,Mạc Tầm ngay lập tức gọi cho số của Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh đang nghĩ dưỡng ở nước ngoài,ở bên đó vừa lúc là ban ngày.Cô ta đang mặc một bộ bikini rất là sexy nằm trên bãi cát đeo kính râm tắm nắng.Thân hình cao với nhưng đường cong uốn lượn,mười phần mát nhãn,xung quanh có rất nhiều chàng trai đang nhìn trộm về phía đó.Mạc OanhOanh cười khinh bỉ một tiếng,hoàn toàn bỏ qua những ánh mắt ấy.Cô ta nghe điện thoạiâm điệu thỏ thẻ như một con mèo“Anh,có chuyện gì vậy?”

“Khi nào em về?”

“Anh nhớ em rồi à?”Mạc Oanh Oanh bỏ kính râm ra,miệng cười,“Anh gọi cho em thì đúng là kỳ tích,anh không phải hôm nào cũng bận như con gụ sao,sao lại có thời gian để gọi cho em thế này?Trong nước bây giờ không phải là buổi tối hay sao,sao không cũng chị dâu***trên giường.”

Mạc Tầm cau mày“Em đường đường là một người con gái sao lại nói những lời bậy bạ này,anh chỉ hỏi khi nào em về”

“Chậc chậc,thật là không thể trêu đùa được.Hai ngày nữa em về rồi.Đúng rồi,anh,có phải dạo gần đây Tiêu Lăng rất bận phải không.Hai tháng nay anh ấy dám không liên lạc với em,thật là đáng ghét.”Mạc Oanh Oanh tức giận nói.

Cô ta vốn bởi vì Tiêu Lăng không thèm để ý cô ta cho nên đặc biệt tức tối mới đi du lich.Cô ta nhịn sự tức giận lại không gọi điện cho anh cũng không thèm theo ạnh nữa.Ai mà biết được Tiêu Lăng còn giận dai hơn cô,mặc nhiên không thèm để ý tới cô.

Dù gì thì cô cũng là vợ sắp cưới của anh

Lúc đầu cô ấy vẫn còn tâm trạng thưởng thức phong cảnh,mấy ngày gần đây càng ngày càng lo lắng.Thà rằng không giận dỗi nữa“Em cũng đã đặt vé về nước rồi,ba ngày nữa về.Tiêu Lăng chắc thời gian ngắn này không ngoại tình chứ.”

Mạc Tầm lạnh lùng hừ"Em nói thử xem?"

Mạc Oanh Oanh nghiến răng"Vẫn là cái con tiểu yêu tinh ĐườngSảng phải không,đợi em về phải lột da cô ta ra mới được.Dám tranh cướp đàn ông với MạcOanh Oanh sao,chán sống rồi à"

"Không phải cô ta."

"Tiêu Lăng lại đổi người phụ nữ khác rồi?"Mạc OanhOanh kinh ngạc không ngừng.Cô ta vẫn nghĩ Đường Sảng trong tim Tiêu Lăng có địa vị khác cơ.Nếu như là như thế này,thế thì cô ta cũng không phải lo lắng rồi.

Mới có hai tháng thôi,có tình cảm gì được chứ,chỉ là vui chơi mà thôi.

"Oanh Oanh,lần này khác.Lần này Tiêu Lăng thật lòng,em mau về đây nhanh đi"

Anh trai từ trước tới giờ không bao giờ dùng chuyện này đùa giỡn cô.

Mạc Oanh Oanh"Chà"Từ bãi cát đứng lên,sắc mặt thay đổi"Anh anh nói rõ một chút đi"

Cô ta từ nhỏ đã thích Tiêu Lăng,Trước kia có cái người đó cô ta tranh không nổi.Bây giờ không dễ dàng gì có cơ hội tiến gần được một chút,nhất định không thể để người khác tranh cướp mất được.

Tiêu Lăng là của cô ấy

Và cũng chỉ là của cô ấy mà thôi

"Một hai câu nói không rõ ràng,tốt nhất là em nhanh về đây đi."

"Ngày mai em về đến nơi"

Cúp máy,Mạc Tầm cười nhẹ một tiếng

Anh ta không mù

Có thể cảm nhận thấy Tiêu Lăng và Tô Tố chắc chắn có vấn đề.Đã như vậy,thì anh ta sẽ làm cho vết nứt của họ càng to thêm một chút.Tiêu Lăng có một người vợ sắp cưới,Tô Tố cũng đã đến lúc nên tuyệt tình với anh ta rồi.

183. Chương 183

Mạc Oanh Oanh ngày thứ hai đã về tới thành phố a.

Cô ta việc đầu tiên là tới bệnh viện,nhìn thấy hiện trạng của Mạc Tầm cô ta giật mình“Anh,anh làm sao thế?Ai đánh anh ra nông nỗi này”

Chết tiệt,Tên nào không có mắt dám làm như thế này

Không biết thân phận của anh là ai sao

Mạc Tầm nhân lúc Bạch Linh quay đi lườm nhẹ cô ta một cái,sau đó nhìn nhìn trong phòng.

Mạc Oanh Oanh nhanh chóng hiểu ra.

“Oanh Oanh em đừng hỏi nữa.Anh của em trong lòng đang rất khó chịu rồi.”Bạch Linh bế ghế tới,ăn cần hỏi“Oanh Oanh em ăn chưa?Chị cho người chuẩn bị cơm chiều cho em nhé.”

Mạc Oanh Oanh nhìn Bạch Linh cười“Cảm ơn chị dâu,chịu vừa hỏi em cũng thấy có chút đói rồi đây này.”

Bạch Linh bị cậu nói“chị dâu”của Mạc Oanh Oanh làm cho tươi vui hẳn,cười càng ấm áp hơn“Ngườincufng một nhà cả cảm ơn gì chứ,em và anh em nói chuyện đi nhé,chị đi bảo người chuẩn bị.”

“Vâng.”

Bạch Linh vừa rời đi,Mạc Oanh Oanh Ngay lập tức kéo ghế ngồi bên cạnh giường bệnh ***.mẶt cô hết sức nghiêm trọng nhìn Mạc Tầm hỏi“Anh,Nói cho cùng anh gặp phải chuyện gì,tại sao anh lại bảo em đuổi khéo chị dâu,tình cảm của bọn anh có vấn đề sao?”

“Không”Mạc Tầm đối với việc bị đánh không muốn nói nhiều,ra lệnh cho Mạc Oanh Oanh“Em đã về gặp ông nội và bốmẹ hay chưa?”

“Vẫn chưa,em vừa xuống sân bay đã ngay lập tức chạy tới chỗ anh rồi.Anh vẫn chưa nói cho em biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.Anh nói Tiêu Lăng có người phụ nữ khác,là thật không.Rất cục chuyên này là như thế nào.Mới có hai tháng,tại sao lại như thế.”

Mạc Oanh Oanh đang vội chết đi được,cả tối qua cô không ngủ được,càng nghĩ tâm càng thấy bất an.

Cô và Tiêu Lăng cùng một đại viện lớn lên,thật ra cũng có thể gọi là thanh mai trúc mã.Chỉ là Ánh mắt của Tô Lăng từ trước tới giờ chưa bao giờ để ý đến cô.Anh trong năm năm nay phải nói là lợi hại một cách hoang đường.Nhũng người con trai con gái như bọn họ kẻ trong cái nhóm này,tất cả đều ngậm thìa vàng mà lớn lên.Nhất là với con trai,chơi vời với phụ nữ đối với bọn họ mà nói là chuyện quá thường tình.Trong tâm cô mặc dù không vui vẻ nhưng với cũng chỉ có thể vờ như là không biết.Cô quyết tâm, chỉ cần chồng chưa cưới của cô là TIêu Lăng,chỉ cần bọn họ kết hôn.Cô sẽ cho anh thấy cô yêu anh như thế nào.

Nhưng bây giờ,mới có ngắn ngủi trong vòng hai tháng,sao lại có thể thành ra như thế nàyđược

"Anh,anh nói rõ chút đi."

"Rất đơn giản,chỉ là muốn nói Tiêu Lăng trong thời gian hai tháng này em không có ở đây, anh ta đã quen một người phụ nữ khác.Người phụ nữ này rất thu hút anh ta.Mà hai người bọn họ năm năm trước cũng đã có chút tình cảm,người phụ nữ này cũng đã có hai đứa con với Tiêu Lăng rồi."

Mạc Oanh Oanh"nhảy"nhảy từ trên ghế đứng lên ấy,cả gương mặt đằng đăng sát khí"Ai?nói cho em biết là ai,em đi xé xác nó"

Chơi ra chơi.Chơi mà lại để có con cô nhất định không chấp nhận được.

Không thể. là chuyện cô ta vừa gả vào nhà đó đã là mẹ kế được.

"Em vội cái gì, ngồi xuống"

"Anh…"

"Ngồi xuống"Mạc Tầm khẩu khí nặng hẳn xuống

Mạc Oanh Oanh tức tối cắn chặt môi,trong lòng không cam nguyện nhưng vẫn ngồi xuống.

Mạc tầm nhìn cô ấy trấn tĩnh lại chút mới bắt đầu nói"Người phụ nữ đó bây giờ là cả trái tim của Tiêu Lăng,em mà đi tìm cô ta gây chuyện,Tiêu Lăng chắc chắn không bao giờ bỏ qua cho em."

"Không thể nào,bọn em từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau,anh ấy chắc chắn có cảm tình với em."

Làm sao mà có thể vì một người phụ nữ mới quen có hai tháng mà đã phụ bạc cô được.

Mạc Tầm từ từ nhìn Mạc Oanh Oanh,Tiêu Lăng từ trước tới giờ có nể mặt cô bao giờ đâu.Cô mặc nhiên lấy sự tự tin đó ở đâu vậy.

Anh ta lắc đầu“Bây giờ Tiêu Lăng và người phụ nữ đó vừa hay phát sinh một số chuyện,anh gọi em về đây để em tận dụng ngay cái cơ hội này.”Mạc Tầm nghiêm mặt nhìn Mạc Oanh Oanh.“Anh cảnh cáo em,không được phép tìm người phụ nữ ấy làm gì cả,nếu không thì chuyện hôn nhân của em và Tiêu Lăng tới đây chấm hết luôn.”

Mạc Oanh Oanh không cam tâm,nhưng vẫn nhẫn nhịn gật đầu.

“Em biết rồi,anh yên tâm đi.Em không làm loạn đâu.”Nhưng nếu không đi tìm người phụ nữ ấy cô về đây thì làm được gì¿‘Anh,thế tiếp theo em phải làm gì?”

“Chút nữa em đi về tìm ông nội,để ông nội đến nói chuyện với ông nội Tiêu Lăng đàm phán về chuyện đính hôn của hai đứa.Chuyện hôm sự của em và Tiêu Lăng là don ông nội Tiêu và ông nội đưa ra,Tiêu Lăng tìm người phụ nữ khác cơ bản là gia đình nhà hỏi thất lễ,để ông nội đi thuyết phục là hợp lý nhất.”

Hình như chính các là như vậy.

Ông nội thương nhất là cô,khẳng định sẽ chống lưng cho cô.

Mạc Oanh Oanh thấy nhẹ nhõm hơn,lại cảm thấy kỳ lạ nhìn Mạc Tầm“Anh,không phải là anh luôn không đồng ý để em và Tiêu Lăng đến với nhau sao?Bât giờ đột nhiên quan tâm tới chuyện này làm gì?”

Anh trai luôn khuyên cô,nói Tiêu Lăng đối với cô không thật lòng,luôn muốn cắt đứt chuyện hôn nhân của cô và Tiêu Lăng.

Mạc Tầm toàn thân rùng mình, vết tím bầm trên mặt có có chút hồi ức cực đậm“Mỗi lúc mỗi khác”

…

Tin tức của Tô Tố liên tục lên men,bà ngày hôm nay Tô Tố và bọn trẻ nhất định không ra khỏi nhà.

Ba ngày hôm nay Tiêu Lăng thỉnh thoảng tới để chơi đùa cùng Tiểu Thất và Cảnh Thuy,Tô Tố mặt dù không muốn nhìn thấy anh,nhưng cũng không nói gì nhiều.

Ba ngày hôm nay,điện thoại của cô liên tục có các cuộc gọi không tên gọi tới,mỗi lần cô nghe máy không là phóng viên muốn phỏng vấn cô thì. u ng là những người antifan gọi tới mắng nhiếc.Điện thoại bị gọi nhiều nhất là vào ban đêm,làm cho Tô Tố chỉ còn cách bạn đem khi đi ngủ phải tắt máy.

Cũng chẳng biết ai để lộ ra số điện thoại của cô

Trên điện thoại lại hiện lên một số lạ.

Không phải lại là số của phóng viên hoặc antifan chứ?Bây giờ cô nhìn thấy số lại đều cảm thấy sợ.

Trong lúc đắn đo điện thoại bị tắt luôn.

Chưa đợi Tô Tố hạ máy xuống,lại là số đó gọi vào.Tô Tố không đắn do nữa nghe máy"Alo,xin chào,tôi là Tô Tố."

"Tôi là Điều Thám Địa,Tô tiểu thư trong hai ngày tới cô có thời gian tới đây một chuyến không?"

Tô Tố tim trong lồng ngực đập liên hồi.

Từ hôm cô hồi sinh đã tìm ngay Điều Thám Địa điều tra bệnh việc Phục Hoa,hai tháng rồi đều không có tin tức gì.Coi gần như sắp bỏ cuộc.Cô bây giờ,lẽ nào đã có đầu mối gì rồi.

Cô nắm chặt điện thoại"đã điều tra được gì rồi hay sao?"

"Vâng"

Trưa hôm đó cô thay y phục sủa sang chút là đi tìm Điều Thám Địa luôn.

Cô vừa tới,trước kia đã từng đến đây nên Điều Thám Địa lập tức đón chào"Tô tiểu thư mời vào"

Tô Tố cùng anh ấy đi vào văn phòng,ngay lập tức hỏi"Lưu Tiên sinh,rốt cục đã điều tra được mạnh mối gì rồi."

"Tô tiểu thư đừng vội, mời ngồi.Tôi sẽ nói tình tiết rõ ràng cho cô."

Đừng vội?Cô sao có thể không vội được cơ chứ,cô nắm chặt túi trong tay ngồi xuống.

Lưu độ trưởng của Điều Thám Địa lấy tập tài liệu đã điều tra được lấy từ trong ngăn bàn ra,đưa cho Tô Tố"Đay là tất cả các tài liệu chúng tôi đã tìm được trong vòng hai tháng nay.Máy quay của bệnh viện hai tháng trước không biết đã biến mất đi đâu,đầu mối này ngay lập tức bị đứt đoạn.Nhưng chúng tôi phát hiện,người bác sĩ phẫu thuật khi đó… sau khi phẫu thuật nửa tháng,đột nhiên vị phát sinh tai nạn xe ngoài y muốn."

Tim Tô Tố tối sầm

Ngoài ý muốn?

Thật sự là ngoài ý muốn hay không

Coi mở tập tài liệu xem ghi chép lẻ trên đó,như cô dự liệu chẳng có có lưu lại bất kỳ dấu vết gì cả. Cô cười nhạo báng,Mạc Tầm và Bạch Linh làm việc thật sự rất thận trọng.

Cô tổng hợp lại dữ liệu"Người lái xe gây tai nạn thì sao?"

"Làm cho người khác kỳ lạ là điểm này.Người lái xe sau khi làm chết người liền trốn thoát.Người nhà nạn nhân cũng báo cảnh sát rồi,nhưng trước mắt không có tin tức gì cả."

Cho nên… đây căn bản chính là án mưu sát.

"Còn có đầu mối khác hay không?"

Lưu Năng lắc đầu "Đầu mối khác trước mắt không có.Nhưng có một điều… hai tháng trước có một điều này,có người bắn tôi."

184. Chương 184

Tô Tố đứng hình

Cũng có thể nói… Ngoài cô ra cũng có người khác đang điều tra việc này

Trong tâm đại khái cũng đã có chút đáp án.Cục Điều thám của Lưu Năng là một cục điều thám nổi tiếng của thành phố a này,làm việc hiệu quả rất cao.Nếu như muốn điều tra,tìm họ là thích hợp nhất.

"Là Trương Hân tiểu thư phải không?"

"Xem ra Tô Tố tiểu thư có quen biết cô ta."Lưu Năng nhìn Tô Tố cười"Hôm nay tôi mời Tô tiểu thư qua đây,còn có việc quan trọng chính là chuyện này.Nếu như hai người quên biết nhau,cá nhân tôi cóý kiếncasc cô có thể thu hồi một việc điều tra."

Cho cùng cũng là bạn bè,đều cùng điều tra một việc thà rằng gộp thành lập thành một án chung

Mà chi phí cũng không phải là một con số nhỏ.

Mà cục điều thám của bọn họ tiếng tăm rất tốt,làm ăn cũng rất khá,không sợ khoing có việc làm.Cái việc

tốn tâm huyết này họ cũng không muốn làm cho lắm.

Có trợ lý bê hai cốc cafe vào văn phòng.Lưu Năng liền đưa lên mời Tô Tố một cốc,nhìn cô cười nói đạo"Sau khi kết quả điều tra ngày hôm nay có,tôi gọi cho Tô tiểu thư một cuộc cùng lúc cũng gọi cho Trương tiểu thư một cuộc.Trương tiểu thư rất nhanh cũng sẽ tới đây,Tô tiểu thư cứ ngồi đây đợi cô ấy một lát nhé?"

"Không không cần nữa"Tối Tố hoảng loạn đứng lên,cô không hề muốn Trương Hân biết sự tồn tại của cô.

Lại còn...

"Lưu tiên sinh,tôi cầu xin anh một việc,Nếu như lúc nữa Trương Hân tới,dữ liệu này anh đừng đưa cho với ấy... chỉ cần nói với cô ấy là vẫn chưa điều tra được gì cả."Tô Tố nhìn thấy Lưu Năng cau mày,cả mặt thấy có chút khó giúp,ngay lập tức nói"Tôi có thể trả gấp đôi số tiền này"

Cô hoàn toàn không muốn Trương Hân tham gia vào việc này.

"Việc này không được đâu"Lưu Năng lắc đầu"Làm ăn cái quan trọng nhất là thành thật,Trương tiêu thư là khách hàng của chúng tôi.Chúng tôi không thể lừa dối cô ấy được,rất xin lỗi Tô tiểu thư."

Tô Tố cười đau khổ

Cô đoán cũng đoán được là không thể

"Nếu đã như vậy,Lưu tiên sinh thế thì cầu xin ngài thành thật nói hết với cô ấy vậy,chỉ cần đừng nói cho cô ấy biết là tôi cũng đang điều tra án này."

Lưu Năng thể hiện có chút kỳ quái,nhưng cũng biểu hiện hiểu điều này.

"Được thôi,Tô tiểu thư là khách của chúng tôi,chúng tôi có trách nhiệm bảo vệ bú mật cho cô."

"Cảm ơn"

Tô Tố đối với cục điều thám này ngay lập tức có thiện cảm rất tốt.Cô gần đây cũng là người nổi tiếng do tin tức giải trí mà ra,mà lại còn toàn là tin tức không tốt.Nhưng Lưu Năng đối với cô khi tiếp đón vẫn có thể mười phần toàn vẹn rất có lịch sự,không he bị ảnh hưởng bởi tin tức xấu.chỉe cần dựa vào điều này cũng đã có thể nhìn thấy đây là một con người có phẩm chất không tồi.

Mà còn không tham tiền,trọng chữ tín.

Hai tháng nay khoing có cô ấy,cô nghĩ người của cục điều thám nhận tiền không làm việc,xoá số điện thoại rồi.Bây giờ nghĩ là do cô đã quá thiên vị rồi,khoing điều tra được tin tức gì thì cũng chỉ là với dụng,thà như vậy lợi dụng những thời gian này mà đi điều tra có phải tốt không.

Tô Tố đứng lên,chân thành bắt tay với Lưu Năng.“Nhưng việc sau này có khả năng sẽ vất vất cho Lưu tiên sinh hơn rồi,chỉ cần có bat kỳ tin tức gì,hy vọng rằng Lưu tiên sinh sẽ thông báo cho tôi đầu tiên,sau đó hãng nói cho Trương tiểu thư.”

Lưu Năng cười nắm chặt tay của Tô Tố,lịch sự cầm vào và bỏ ra ngay“Đó là điều đương nhiên,Tô tiểu thư,án điều tra Tô Tiểu thư luôn được biết trước Trương tiểu thư.dụa vào lý có kết quả chúng tôi sẽ báo cho Tô tiểu thư trước.”

Tô Tố không muốn gặp Trương Hân,lịch sự chào tạm biệt Lưu Năng.Lưu Năng tự mình đưa cô ra cửa.

Có nhiều việc đúng là không bao giờ được như ý nguyện.

Hai người vừa bước ra khỏi văn phòng đã nhìn thấy trợ lý của Lưu Năng đưa Trương Hân đi tới.

Tô Tố tim như ngừng đập.

Hai tháng không gặp,cô cảm giác dài như cả một kiếp.

Thân hình của Trương Hân rất cao ráo.Bởi vì là minh tinh hạng một nên cô ấy rất biết cách ngụy trang.Mặc một chiếc áo sơ mi kẻ,dưới chân mặc một chiếc quần đen rộng.Để lộ chiếc bụng phẳng,mai tóc được cột chặt phía sauđược chải rất kĩ càng,trên mặt đeo một chiếc kính râm mắt to,môi đánh một màu son đỏ tươi,nhìn vừa lạnh lùng lại vừa quý phái.Toàn thân nhìn rất thu hút người khác,giống như một nữ hoàng vậy.

Tô Tố ngây ra nhìn Trương Hân càng ngày càng tiến lại gần,cả người cứng đơ như một bức tượng vật,hoàn toàn không thể di chuyển được.

Trong ánh mắt của Trương Hân thì lại không hề chút nào dành cho Tô Tố,cô ta bước nhanh về phía cửa văn phòng,nhìn thấy Lưu Năng ngay lập tức hỏi thăm tình hình“Lưu tiên sinh.tài liệu mà tôi cần ngài đã tìm được chưa?”

Lưu Năng nhìn Trương Hân,lại nhìn Tô Tố có chút kỳ quái.

Hai người không phải là bạn sao?Làm sao mà nhìn Trương Hân lại hoàn toàn không nhận ra Tô Tố thế này?

Chỉ nghĩ ở trong tâm,nhưng ông đủ thông minh để không hỏi điều này “Có chút manh mối rồi”

“Nhanh đưa dữ liệu cho tôi”

“Đợi chút,tôi đưa người khách này ra ngoài trước.”

Ánh mắt Trương Hân lúc này mới nhìn xuống Tô Tố,bốn mắt nhìn nhau,Tô Tố kích động run lên.Trương Hân không cần quan tâm.sau đó chuyển thành hỏi nhẹnhàng“Vị tiểu thư này,chúng ta hình như đã từng gặp nhau ở đâu thì phải?”

Thật kỳ lạ.

Cô ta lại có thể ở trên cơ thể của cô gái xa lạ này tìm được chút hơi thở quen thuộc hay sao.

“Không,không có”Tô Tố tim đập liên hồi,Cô nỗ lực làm cho mình ổn định lại nhưng phát hiện não bộlo lắng đến không nói nên lời nữa.Cô hít một hơi điều chỉnh lại hơi thở,lại nhìn theo Trương Hân lần nữa hồi phục tỉnh táo“Không có,chúng ta chưa từng gặp.”

Trương Hân nhìn cô thăm dò.

Tô Tố lo sợ sẽ bị đánh bại trước mặt cô ấy.

Trương Hân so với kiếp trước của cô lớn hơn nửa tuổi,nhưng lại đối với cô tốt như đối với một người em gái ruột vậy.Hai người bọn họ đều ở trong cô nhi viện lớn lên,ở cái nơi như thế có thể nuôi dưỡng một tình cảm như vậy thật là không dễ dàng gì.Nhưng cô… cũng sợ nhất là cô ấy dùng ánh mắt này nhìn cô.Lần nào nhìn như vậy cũng đem mọi chuyện giữ không nổi mà nói hết ra.

Tô Tố cúi đầu hoảng loạn,Tô Tố thúc giục Lưu Năng“Tôi vẫn còn việc bận,Lưu tiên sinh tiễn tôi có được không?”

“Đương nhiên”

Tô Tố nhanh chóng rời khỏi văn phòng,cô lưng đối diện với Trương Hân mà cứ có cảm giác như bị cái gì đó chích sau lưng vậy,

Đợi tới đoạn quành,không còn cảm nhận thấy ánh mắt của Trương Hân,cô mới thấy nhẹ nhõm.Cô hồi hộp cả tấm lưng ướt đẫm.

Cửa ra vào cỤC điều thám.

“Lưu tiên sinh,ngài làm ơn đừng nhắc với Trương Hân tất cả mọi việc liên quan đến chuyện của tôi.”

Lưu Năng nhìn sâu vào cô,gật đầu“Tố tiểu thư yên tâm đi.”

...

Trước của văn phòng,Trương Hân đứng rất lâu ở đó,lông mày cau lại,cảm thấy có điều gì đó rất khó hiểu ở đây.

Lưu Năng bước vào nhìn thấy là hình ảnh này.

“Lưu tiên sinh,vị tiểu thư vừa nãy là?”

“Xin lỗi Trương tiểu thư,chúng tôi đối với tin tức khách hàng luôn là bảo mật,thật sự không thể tiết lộ được“Lưu Năng mở cửa văn phòng ra,cười và tỏ một dáng“Mời”“Trương tiểu thư mời vào”

Trương Hân sắc mặt lạnh lùng.

Cũng không có thời gian để hỏi câu hỏi vừa nãy,nhanh bước vào phía trong văn phòng.

...

Tô Tố nhìn thấy Trương Hân,tâm trạng rất lâu không thể trở lại bình thường được.

Cô đang ở trên đường lớn,đầu giờ chiều ánh nắng có chút chói lóa,chiếu lên thân cô.nóng rực lên.

Cô không thể chối bỏ nghĩ lại cảnh của kiếp trước.

Điều này không thích hợp về nhà,cô cũng không muốn hai đưa trẻ nhìn thấy bộ dạng mất hồn của cô.

Tô Tố một mình ở trên đường lang thanh,cô cũng phải cảm ơn hôm nay cô hóa trang một chút,đi ở trên đường mọi người hoàn toàn không nhận ra cô.

Khi trời gần tối,điện thoại lại một lần nữa vang lên,là số điện thoại riêng của thư ký Trương.

“Tô tiểu thư phải không?Tôi gọi cho cô muốn thông báo một chút,ngày mai buổi sáng lúc mười giờ buổi họp báo bắt đầu.có vài câu hỏi có khả năng sẽ bị hỏi,cần phải trả lời như thế nào tôi đã gửi vào hòm thư của cô rồi,cô xem một chút nhé.”

“Vâng”

Ngập ngừng một chút,Thư ký Trương lại nói"Tô tiểu thư đừng lo lắng,buổi họp báo ngày mai chủ tịch sẽ ở bên cô đến cuối cùng."

185. Chương 185

Tiêu Lăng cùng đồng hành toàn bộ quá trình?

Ba ngày nay anh ta đến chơi với Tiểu Thất, nhưng chưa bao giờ đề cập đến vấn đề này chút nào.

Cúp máy điện thoại, Tô Tố về nhà rồi.

Cô ấy về phòng mở hộp thư, trong hộp thư quả nhiên đã có một số câu hỏi mà phóng viên có thể hỏi, làm sao để trả lời. Cô ấy xem qua một lần, sau đó tắt máy tính.

Câu hỏi của thư ký Trương chuẩn bị tính ra là còn nhẹ.

Cô ta tin rằng trong buổi họp báo phóng viên, câu hỏi sẽ không đơn giản vậy.

Thư ký Trương nghĩ rằng cô ta chưa bao giờ trải qua một điều như vậy, cho nên mới chuẩn trước cho cô ấy. Cô ấy lắc lắc đầu, ở trong quá khứ cô ta đã ở trong vùng giải trí trong bảy năm. Trên thực tế về việc ứng phó những câu hỏi của phóng viên không có gì khó khăn.

Ngày hôm sau.

Tô Tố cố tình dậy rất sớm, lúc cô ta dậy thì Tiểu Hy và hai đứa con vẫn chưa dạy, cô ta nhìn1đồng hồ.

Buổi họp báo phóng viên được tổ chức vào lúc 10 giờ sáng, bây giờ còn chưa đến 7 giờ.

Tô Tố xong xuôi việc chải chuốt, trang điểm nhẹ, mặc một bộ đồ đơn giản, bình thường, màu không nổi bật.

Cái loại phóng viên giải trí này đối với diễn viên và ngôi sao, đôi khi sẽ làm việc bổ sung cho nhau, đôi khi sẽ làm giết chóc lẫn nhau.

Đối mặt với một số ngôi sao nổi tiếng, hoặc là những tiền bối trong vùng giải trí, các phóng viên giải trí tất nhiên không thể hỏi những câu lung tung, nhưng đối với danh tiếng hiện tại của cô ấy chỉ là một diễn nhiên nhỏ, họ sẽ không thương xót.

Lúc này ăn mặc đẹp đẽ, tiêu đề ngày mai chắc chắn là chủ đề về "bộ mặt Tô Tố, không biết ăn năn" đại loại là chủ đề như vậy.

Chuẩn bị bản thân xong, cô ta đi vào bếp để chuẩn bị xong bữa sáng, sau đó kêu từng người từng dạy.

"Mami…"

"Mau dậy, một chút mami phải ra ngoài, các con ở nhà ngoan ngoãn, biết chưa?"

"Tiểu1Thất biết rồi." Tiểu Thất đôi mắt mơ hồ, dụi mắt và ngoan ngoãn ngồi dậy mặc quần áo, "Mami, daddy nói là qua ngày hôm nay Tiểu Thất có thể ra ngoài đúng không?"

"Ừm." Tô Tô sờ đầu bé con, "qua ngày hôm nay là được rồi."

Cô ấy đã nghĩ Tiêu Lăng có thể công giúp cô ấy, bản thân cô ấy cũng đã làm một số chuẩn bị, nếu như Tiêu Lăng thật sự không giúp cô, thì cô ít ra cũng không bị vạn người khiển trách, nhưng mà cô ấy quên rằng, Tiêu Lăng quá quan tâm đến hai đứa con thì làm thế nào có thể cho hai đứa con bị đưa vào bảng tên khiển trách như cô ấy.

Cho nên… cuộc họp báo hôm nay chắc chắn sẽ thành công.

…

Ăn xong bữa sáng thì đã 8 giờ rồi.

Buổi họp báo được tổ chức tại khách sạn Tân Hải, khoảng cách không quá xa, cho nên Tô Tố cũng không vội vàng ra khỏi nhà, cô ta trông rất bình tĩnh, ngược lại Tiểu Hy còn lo lắng hơn cô.

Khi hai đứa con bước vào phòng để5chơi, Tiểu Hy ngay lập tức bước đến, "Tô Tố, hôm nay tớ đi cùng cậu nhé."

"Hôm nay cậu không đi làm sao?"

"Không làm." Tiểu Hy cũng rất kỳ lạ, "Thời gian trước đều đột nhiên tăng ca, tớ cứ tưởng hôm nay cũng rất bận, kết quả hôm qua lãnh đạo nói với tôi hôm nay được nghỉ, đợi đến cuộc họp báo tớ sẽ đi cùng cậu, mẹ kiếp, nếu bọn khốn đó dám thêm mắm thêm muối lên đầu cậu, xem tôi có cắt chúng không"

Trong lòng Tô Tố ấm áp, cô ấy cười và nhìn Tiểu Hy, "Yên tâm đi, tớ đều có thể đối đáp."

“Vậy tớ cũng muốn đi cùng, không thôi thì tớ không an tâm.”

“Cũng được.”

9 giờ sáng, công ty đã cử người đến đón cô ấy.

Tô Tố nói với hai đứa không chạy lung tung thì sau đó cùng Tiểu Hy xuống lầu, đến lầu dưới thì nhìn thấy chiếc Bentley màu bạc quen thuộc, Tô Tố nhíu mày, trong lòng có chút linh cảm không tốt. Cô ta đi đến cửa xe, quả nhiên nhìn thấy vị trí bác tài là Tiểu2Trần, vị trí ghế phụ là Tiêu Lăng.

Tô Tố ngừng bước chân.

Tiểu Hy nhìn thấy Tiêu Lăng càng nheo mày và chửi một hơi thật lớn, Tô Tố kịp lúc bịt miệng cô ta.

“Um…” buông ra.

“Tiểu Hy… đừng khiêu khích anh ta, hứa với tớ.”

Tiểu Hy không can tâm liếc nhìn Tiêu Lăng, cái đồ cặn bã khốn nạn, cô ta không mắng thì anh ta sao giải quyết được sự căm hận, ai cũng sợ Tiêu Lăng nhưng cô ta thì không. Không chừng thì cô ta không trụ được ở thị trấn A, không chừng thì mất công việc, không chừng thì về quê thôi.

“Tiểu Hy… hứa với tớ”

Thủ đoạn của Tiêu Lăng cô ta rõ nhất, Tiểu Hy thật sự gây lỗi lầm với anh ta thì tuyệt đối không có kết thúc tốt đẹp.

Tiểu Hy khuôn mặt với tính khí dữ dội và gật đầu.

“Tiểu thư Tô mau lên xe.”

“Vâng.”

Hai người ngồi ở ghế au xe, sau khi xe bắt đầu khởi động thì Tiểu Hy cứ dùng ánh mắt độc ác nhìn vào Tiêu Lăng, Tiêu lăng ngồi ghế phụ, trên đầu gối để một chiếc máy tính9xách tay mỏng, cuối đầu tập trung xem cái gì đó, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt của Tiểu Hy. Tiểu Hy trợn mắt đến đau, Tiêu Lăng cũng không có chút phản ứng nào. Tiểu Hy tức đến thở hổn hển, con người này… thực sự phớt lờ cô ấy.

Thực sự phớt lờ cô ấy

Aaa

Muốn phát điên

Tiểu Hy thật điên rồ.

Mắt cô ta quay lại, đột nhiên quay đầu sang nói với Tô Tố, “Đúng rồi Tô Tố, đợi sau buổi họp báo hôm nay, cậu sẽ thoát ra khỏi cái vùng này đi, cái vùng này thật sự quá tối tăm, không chừng lúc nào sẽ bị ta ám. Chúng ta hãy trải qua những ngày của người bình thường là được rồi, mặc dù buồn tẻ nhưng cũng không quá thăng trầm. Đúng rồi, ở công ty tớ có một người đàn ông trẻ tuổi, năm nay chỉ mới 30 tuổi, khá đẹp trai, với lại trẻ trung lại còn hài hước, đã là một cán bộ nhỏ của đài truyền hình rồi, bữa sau tớ giới thiệu hai người với nhau.”

Trên ghế phụ, Tiêu Lăng cuối1cùng cũng có phản ứng. Anh ta dừng lại và quay đầu lại, đôi mắt sắc bén ngay lập tức.

Tiểu Hy giật cả mình, quay sang lo lắng rằng bản thân không ra gì, cô ta dùng sức liếc nhìn lại, “nhìn cái gì nhìn, Tô Tố nhà tôi trẻ trung lại đẹp đẽ, có rất nhiều đàn ông chất lượng đuổi theo cô ấy, ai quy định rằng bất lực với người đàn ông cặn bã thì sau đó không được hẹn hò nữa.”

Tiểu Hy nóng lòng nói với Tô Tố, “Tố Tố à, không phải tớ ca ngợi đồng nghiệp của tớ, người thì thực sự không có gì để nói, mặc dù trông có hơi kém một chút, nhưng mà tuyệt đối có thể coi là cũng được, cậu có thể suy nghĩ, đợi cậu suy nghĩ xong thì tớ lập tức làm cầu nối cho cậu.”

Tiểu Trần lau mồ hồi nhìn Tiểu Hy từ gương chiếu.

Người phụ nữ này… ở trước mặt chủ tịch cho tiểu thư Tô giới thiệu bạn trai… gan cũng khá cam đảm.

Tô Tố bất lực, “Tiểu Hy…”

“Tố Tố, cậu nghe tớ không sai, tớ nói với cậu nha, chúng ta không nên nghĩ quá nhiều. Còn nữa, không phải người ta nói là, muốn quên một đi một mối tình cách tốt nhất là bắt đầu một mối tình mới. Chúng ta sau này đều là ở nhà sống qua ngày, tìm kiếm một người đàn ông bình thường, cậu nói phải không chứ? Không thể nào bị tổn thương một lần mà cả đời không hẹn hò không kết hôn? Thật như vậy thì một số người rác rưởi nào đó chỉ biết khoe khoang với người khác chỉ vì việc nhỏ đó.” Tiểu Hy cố gắng thuyết phục, “Vả lại người đồng nghiệp của tớ biết chuyện cậu có con, người ta cũng nói rồi, một chút cũng không quan tâm, không thì gặp gặp nhau xem, tớ sắp xếp cho cậu.”

Rác rưởi nào đó…

Tiểu Trần lại lau mồ hôi.

Đùi của Tô Tố bị Tiểu Hy hung hăng bóp chặt, cô ta không gật đầu thì lập tức nuốt chửng lòng tốt của Tiểu Hy.

Tô Tố trả lời đại, "Được được được, bữa sau nói."

Tiểu Hy được ý lập tức nhìn về hướng Tiêu Lăng.

186. Chương 186

"Crach…"

Tiêu Lăng cứng đơ cắt đứt chữ ký trong tay.

Cô ta không từ chối

Thậm chí không mở miệng từ chối.

Khuôn mặt Tiêu Lăng nặng như nước, nhiệt độ trong xe "xoa xoa xoa" tăng thêm vài độ.

Tiểu Trần rung người, không cẩn thận đạp ga, chiếc xe độ nhiên trượt ra mấy chục mét xém chút nữa đụng đến chiếc xe phía trước. Tiểu Trần nhanh chóng đạp phanh và cơ thể bị giật một đòn, đầu Tiểu Hy đụng vào mặt sau của ghế trước, đau đến "Ây da" một tiếng, cô ta ôm đầu liếc nhìn Tiểu Trần, "Ông cố tình phải không."

Tiểu Trần toát mồ hôi lạnh, trước khi ánh nhìn của chủ tịch chưa nhìn qua thì nhanh chóng ổn định lại tốc độ.

Tiểu Hy lại thì thầm nói bên tai Tô Tố, nói chuyện thầm thì nhưng mà âm thanh đó đủ để mọi người trong xe nghe rõ, "Tố Tố, cậu nhìn thấy1chưa? Cậu nhìn thấy con người ích kỉ này chưa, tớ chỉ nói vài ba câu, thậm chí còn dám cố tình để tôi đụng đầu, loại người này… hơ hơ hơ."

Tiểu Hy trực tiếp tính khoản này lên người Tiêu Lăng.

Tô Tố nhìn vào nét mặt của Tiểu Hy càng ngày càng khó coi, nhìn Tiểu Hy còn muốn nói chuyện, cô ta nhanh chóng bịt miệng Tiểu Hy.

Con này…

Không biết rằng đang bứt lông hổ sao.

Thực sự tức giận Tiêu Lăng thì ngày tốt đẹp của cô ấy thực sự đã kết thúc.

"Tiêu Tổng, Tiểu Hy nói chuyện không cẩn thẩn động não, nếu như phạm sai lầm với ngài, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi ngài, ngài đừng tính với những người nhỏ bé, hy vọng đừng đố kỵ với cô ta."

Tiêu Tổng…

Ngài…

Cái tên gọi ngày trực tiếp làm cho nhiệt độ trên mặt của Tiêu Lăng xuống âm độ.

Tiêu Lăng siết chặt môi, nén cơn1giận của anh.

Tiểu Trần không thể chịu được không khí áp lực như vậy, lặng lẽ đạp chân ga, tăng tốc.

Cuối cùng cũng đến khách sạn Tân Hải.

Tại lối vào của khách sạn đã có một đám người người bao quanh, những đám phóng viên giải trí này cầm máy quay với micro, nhìn thấy chiếc xe Bently đến, một đám người đông đúc và chen chúc đến. Các nhân viên bảo vệ ở lối vào của khách sạn lập tức kéo dây chặn lại, để cho các phóng viên bị bao vây ngoài dây chặn.

Tiêu Lăng dẫn đầu xuống xe.

Nhìn thấy Tiêu Lăng, các đám phóng viên nữ bị chặn lại lập tức phát điên, cầm lấy micro lớn tiếng hét lên, "Tiêu thiếu gia, Tiêu thiếu gia cuộc họp báo phóng viên đợt này chỉ là một sự kiện nhỏ, cho hỏi tại sao ngài lại tham gia, có đúng tin đồn nói rằng ngài và Tô5Tố có mối quan hệ không rõ ràng, những tin đồn không rõ ràng này đều là thật sao? Tiêu thiếu gia xin ngài trả lời được không."

Câu hỏi này vừa đặt ra, mới vừa nãy còn là một nơi ồn ào bây giờ lập tức yên lặng lại.

Tiêu Lăng lặng lẽ nhìn thư ký Trương ở cửa khách sạn. Thư ký Trương đã đợi ở khách sạn từ sớm, cô ta mặc một bộ đồ màu đen chuyên dụng, nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Lăng lập tức xuống cầu thang, nghiệm trọng nói với đám đông. "Hôm nay tại buổi họp báo phóng viên mọi người sẽ có cơ hội đặt ra câu hỏi, bây giờ mời mọi người vào trong khách sạn, buổi họp báo chính thức bắt đầu lúc 10 giờ." Thư ký Trương nhìn vào đồng hồ trên cổ tay, "Bây giờ đã là 9 giờ 40 phút, 9 giờ 50 nếu như có2giới truyền thông nào chưa vào chỗ ngồi, vậy thì… không cần phải vào nữa"

Một câu nói vừa dịu vừa nặng lập tức kiểm soát lại không khí của hiện trường.

Có đến ba mươi bốn mươi mấy phóng viên giải trí lập tức im miệng, có một số người đảo mắt đã tăng tốc dọn dẹp đồ đạc vào trong khách sạn.

Nhiều người nhanh chóng theo sau.

Xét cho cùng chỉ có mười phút, nó vẫn còn khá lo lắng ngay sau đó các phóng viên ngoài cửa lớn đều từ từ rải rác sạch sẽ.

Tô Tố và An Tiểu Hy mới xuống xe.

Cảnh tượng lúc nảy thực sự thật đáng sợ, Tiểu Hy kéo chặt Tô Tô không cho cô ấy đi xuống.

Chuyện cười, đối với những đám phóng viên như đám chó sói họ xem Tiêu Lăng như một con khủng long, bọn họ không ai dám chọc giận, nhưng Tô Tố chỉ là một con cừu non lao vào9đám chó sói đó, còn không bị ngấu nghiến à.

"Cô Tô, lâu quá không gặp." thư ký Trương mỉm cười và chào hỏi Tô tố, với người phụ nữ lúc nãy khí chất mạnh mẽ hoàn toàn không giống, "Giới truyền thông đến quá nhiều, sợ rằng buổi họp báo này phải đến 10 giờ 30 mới có thể chính thức bắt đầu, tôi cho cô Tô mở một phòng, cô Tô và bạn cô có thể đi nghỉ ngơi một lát, đợi khi chính thức bắt đầu thì tôi sẽ thông báo cho cô Tô."

"Được rồi, cảm ơn"

Tô Tố định tránh xa Tiêu Lăng, nghe thấy lời nói của thư ký Trương lập tức đi theo nhân viên vào sảnh của khách sạn.

Hình dáng của Tô Tố biến mất trong tầm mắt, Tiêu Lăng cũng nhanh chóng bước vào khách sạn, thư ký Trương là Tiểu Trần một người bên trái một người bên phải đi theo anh1ta, Tiêu Lăng hỏi thư ký Trương, "những gì cần chuẩn bị đều chuẩn bị xong chưa?"

Thư ký Trương gật đầu, "đã chuẩn bị theo hướng dẫn của chủ tịch rồi, để đảm bảo rằng không có vấn đề gì xảy ra không buổi họp báo này."

"Đường Sảng đâu?"

"cô Đường Sảng đã ở trong khách sạn rồi, chút nữa tới buổi họp báo sẽ thông báo cho cô ấy tham dự." Thư ký Trương biểu cảm đột nhiên trở nên do dự, "Chủ tịch… ngài muốn đi xem xem cô Đường, rồi thuyết phục cô ấy không."

“Không cần”

Thư ký Trương đồng cảm với nước mắt của Đường Sảng, thái độ của chủ tịch là hoàn toàn tử bỏ cô Đường rồi.

Thật đáng tiếc, cô Đường còn mong được gặp chủ tịch, nhưng cũng không thể đổ thừa cho người khác, ai bảo cô ấy không phân biệt rõ thân phận của mình, một mực muốn đối đầu với cô Tô chứ.

Thư ký Trương thở dài lặng lẽ.

…

Buổi họp báo này quả nhiên chính thức bắt đầu vào lúc 10 giờ 30.

Hôm nay khách sạn Tân Hải đã được thuê bởi Tiêu Lăng, bởi vì giới truyền thông phóng viên đến quá nhiều vì thế hiện trường từ trong chuyển ra đến đại sảnh. Tô Tố và Tiểu Hy xuống tầng dưới, hiện trường đều đã được sắp xếp xong. Sắp xếp rất đơn giản, Tô Tố vừa xuống cầu thang, thư ký Trương ở đại sảnh bận lên bận xuống lập tức dẫn cô vào chỗ ngồi.

“Tố Tố, cố lên…”

Tô Tố hít một hơi thật sâu, quan sát khuôn mặt lo lắng của Tiểu Hy, mỉm cười và cho cô ấy một cái ôm, “đừng lo lắng, sẽ ổn thôi”

Dưới sự hướng dẫn của thư ký Trương, trực tiếp ngồi ngay chiếc ghế ở giữa phía sau chiếc bàn dài.

Phóng viên giải trí nhìn thấy cô ngay lập tức nổi lại, nhưng vì thư ký Trương ở bên cạnh cô ta nên không ai dám hỏi gì.

Bên cạnh vị trí của Tô Tố, bên phải bên trái đều để một chiếc ghế, nhưng cái ghế lúc này trống trơn.

“Tiêu Tổng sắp đến.” thư ký Trương thì thầm vào tai cô.

Tô Tố gật gật đầu, Tiêu Tổng đến hay không đến đối với cô ấy không có gì khác biệt, cô ta có thể tự đối phó.

Chưa đầy một phút, ghế ngồi phía tay phải của cô hiện lên một hình bóng. Vừa ngồi xuống, thì đã có một mùi hương toả ra, lúc Tô Tố quay đầu nhìn Đường Sảng thì cô ta choáng váng, Đường Sảng lập tức tỏ ra một khuôn mặt bị tổn thương, những người có máy quay nhanh tay bắt chụp khoảnh khắc này.

Đường Sảng cuối mặt xuống, mái tóc dài che đi khoé miệng đang cười của cô ta.

Đấu với cô ta?

Tô Tố còn non nớt lắm.

Hai người ngồi lại với nhau, cảnh tượng này… phóng viên giải trí gần như muốn sôi lên.

Lại trôi qua hai phút, Tiêu Lăng cuối cùng vào trễ.

Ngay từ sự xuất hiện của anh ta, ánh nhìn của Đường Sảng chằm chằm vào người của Tiêu Lăng, hoàn toàn không có cách nào để di chuyển, cô ta nắm lấy chiếc bình nhỏ trong tay.

Cô ta từ Trương Gia Giới về 3 ngày rồi.

Nhưng trong 3 ngày đều không có cơ hội gặp Tiêu Lăng.

Hôm nay… bất kể chuyện gì, cô cũng không bỏ qua cơ hội này.

187. Chương 187

Sau khi Tiêu Lăng ngồi xuống, cuộc họp báo chính thức bắt đầu.

Tô Tố duyên dáng liếc nhiền đám đông xung quanh, các phóng viên ai ai cũng bồn chồn, hung hăng lao tới đặt câu hỏi cho cô ta. Tô Tố định chợp mắt, cô liền phát hiện ra một hình bóng quen thuộc trong đám đông bên ngoài.

Mộ Bạch?

Tô Tố kinh ngạc mở to mắt, tại sao anh ta lại ở đây.

Hôm nay ở khách sạn nếu không phải và nhân viên hoặc là truyền thông phóng viên thì không được vào? Chẳng lẽ lại lén lút vào đây?

Đối mặt nhìn nhau, Mộ Bạch vẫy tay chào cô, cười như một chàng trai toả nắng, còn làm ra một cử chỉ với cô ta "cố lên".

Trong lòng Tô Tố nhẹ nhỏm, mỉm cười với điều chân thành này.

Cô còn tưởng rằng bạn bè và người thân đều rời bỏ, không ngờ rằng Mộ Bạch người bạn không mấy hiểu biết cũng đứng về phía cô ấy.

"Cuộc họp báo ngày hôm nay là tổng công ty muốn làm rõ dannh tiếng của Tô Tố." Giọng nói của Tiêu Lăng thông qua micro vang lên cả hội trường, anh ta thở dài, "Trong vài ngày qua trên mạng xã hội phát ra một tin tức liên quan đến cô Tô, tồn tại một số tin tức sai sự thật, cho nên sau hôm nay mời các quý vị ngồi tại đây trả cho cô Tô sự vô tội."

Khi lời nói vừa cất lên, đám phóng viên bên dưới thất vọng hoàn toàn.

Bọn họ hôm nay được mời đến hiện trường cuộc họp báo phóng viên, nguyên nhân ban đầu tưởng rằng cuộc họp báo ngày hôm nay là xin lỗi của Tô Tố, không ngờ rằng lại đây là vì chứng minh Tô Tố vô tội.

Ngay lập tức, một phóng viên hỏi, "Xin hỏi những tin tức sai sự thật từ lời Tiêu thiếu gia nói ra là những gì, xin nói chi tiết một chút được không?"

Tiêu Lăng nhẹ nhàng gật đầu, nhìn qua Đường Sảng.

Đường Sảng ba ngày trước mới từ Trương Gia Giới về đã bị công ty triệu tập lại, thư ký Trương đích thân mời cô bữa ăn, yêu cầu cô hợp tác với cuộc họp báo này. Đường Sảng trong lòng không can tâm, toàn bộ biến thành oán giận.

Được.

Muốn cô ta hợp thì cô ta hợp tác.

Nhưng mà quá trình chưa nói phải làm gì.

Đường Sảng quay sang nhìn, đôi mắt đã đang rưng rưng nước mắt, cô ta cơ bản nhìn rất tinh khiết, vừa rơi lệ thì lập tức khiến người khác đáng tiếc đau khổ. Cô cầm lấy micro, giọng nói nghẹn ngào, "Mấy ngày nay cám ơn giới truyền thông và fan hâm mộ quan tâm đến tôi, tôi cảm thấy rất ấm áp nhưng mà cũng rất phiền phức… nếu như giới truyền thông và fan hâm mộ thật sự quan tâm đến tôi thì hi vọng mọi người đừng để điều này nổi lên nữa, cũng đừng đuổi theo điều này nữa…"

Tiêu Lăng như bị dội gáo nước lạnh vào mặt.

Thư ký Trương ban đầu thông cảm với Đường Sảng, nếu như hôm nay cô Đường thông minh, ngoan ngoãn hợp tác cuộc họp báo có thể sẽ cảm thấy an tâm làm việc nữ vai chính của cô ta, nhưng bây giờ… cô ta lắc đầu trong lòng chỉ có một cách nghĩ.

Tiêu đời Đường Sảng rồi.

Đôi mắt của Tô Tố cũng có chút phát lạnh.

Đường Sảng mỗi câu mỗi chữ đều giống như đang vì cô ta nói chuyện, nhưng từ ngữ của cô ta không có câu nào giải thích cho chuyện bức ảnh lúc trước, với một biểu hiện yếu đuối trên khuôn biểu cảm của cô, mọi người nghĩ cô đã bị ép buộc tham gia vào buổi họp báo này.

Đôi mắt cô ta lướt qua, quả nhiên nhìn thấy các phóng viên đang ở dưới tỏ ra ánh mắt đồng cảm với Đường Sảng.

Lập tức có một phóng viên nam xuất hiện hỏi một câu giận dữ, "Cô Đường, xin hỏi cô lần này xuất hiện tại buổi họp báo này có phải bị ép buộc không?"

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn qua nam phóng viên trẻ tuổi.

Người phóng viên đó không phát hiện, nhìn qua Đường Sảng thì giọng nói được thư giản trong vô thức, "cô Đường mời cô nói rõ một chút được không?"

Đường Sảng hài lòng.

Cô ta hoảng loạn lau nước mắt, "không có ai ép buộc tôi cả, tôi tự nguyện đến cuộc họp báo, tôi… tôi thực sự hy vọng mọi người đừng truy sát sự việc này nữa, tôi là Tô Tố đều là cùng đồng nghiệp cùng công ty, bình thường mối quan hệ cũng không tệ, sau sự việc này… tóm lại, tôi hy vọng mọi người đừng truy lùng nữa."

Lại là một câu nói không rõ ràng, câu nói có rất nhiều ẩn dụ.

Lập tức có người nghi ngờ, "cô Đường nói quan hệ với Tô Tố cũng khá tốt, vậy xin hỏi những bức ảnh được xuất hiện trên Weibo trước đó có thể giải thích không? Còn những tin trên Weibo mà cô đã xoá trong vài giây… mời cô Đường giải thích một chút."

"Đây…" Đường Sảng lộ ra dáng vẻ khó xử.

"Mời cô Đường nói rõ một chút được không?"

"Điều này do tôi nói có lẽ thích hợp hơn." Tô Tô nhẹ nhàng tuyên bố, "Từ khi sự việc từ lúc bắt đầu đến bây giờ, tôi cũng chưa phát biểu bất kỳ lời nào cũng không có làm ra bất kỳ giải thích nào, hôm nay ở đây sẽ nói hết trường hợp lúc đó cho mọi người nghe một lần. Lúc đó vai diễn của tôi đã được kết thúc, dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị về thành phố, lúc trở lại lều, cô Đường chặn đường của tôi."

“Cher…” lập tức có người cười nhạo không tin.

Tô Tố cũng không nổi giận, tiếp tục nói, “Quan hệ giữa tôi với cô Đường chưa bao giờ tốt cả, từ ngày đầu tiên bước chân vào công ty ký hợp đồng, cô Đường đã nhắm vào tôi… điều này thư ký Trương có thể làm chứng. Thời điểm đó cũng nhờ thư ký Trương giải quyết việc ở đoàn phim, cô Đường cũng nhắm vào tôi nhiều lần, thậm chí có một lần chặn tôi và đánh trong phòng trang điểm…”

Ai cũng kinh ngạc

“Vậy cô Tô có bằng chứng không?”

Tô Tố nhún vai, “Không có, lúc đó không có đi kiểm tra vết thương, thẹo cũng dần dần biến mất. Còn nữa… người trong đoàn phim đều có thể chứng minh Đường Sảng chỉ nhắm vào tôi”

“Tô Tố… cô, tại sao cô lại nói như vậy”

Đường Sảng không thể tin, nước mắt chưa chảy ra thì đã ngơ ngác, “Tôi đã đánh cô lúc nào? Tôi biết sau lưng cô có sức mạnh mạnh mẽ, nhưng cũng không thể đổ thừa tôi như vậy…”

Tô Tố thực sự khâm phục vào kỹ năng diễn xuất của Đường Sảng.

Nhưng thật đáng tiếc, mắt của cô ta không dùng ở đúng chỗ.

Những đám phóng viên ngồi phía bên dưới cũng choáng váng, mỗi người đứng ngoài không kiểm soát và lườm Tô Tố.

“Cô Tô, cô có cảm thấy như vậy có quá đáng không?”

“Cô Tô, xin hỏi sức mạnh đứng sau là đang chỉ ai? Cô còn như vậy đổ thừa cho cô Đường là vì sức mạnh của người đứng sau?”

“Tô Tố cô quá vô lý, bắt nạt người khác còn có lí do”

Đám phóng viên đã bảy miệng tám lưỡi đỗ tội cho Tô Tố, trong đại sảnh dường như sắp mất kiểm soát, một số người thâm chí còn vội vã lao lên bắt lấy khuôn mặt Tô Tố, bị Tiêu Lăng một tay tát thẳng.

Anh ta “xoẹt” một cái từ trên ghế đứng dậy, nhìn xuống các phóng viên bên dưới một cái nhìn lạnh người, khí chất mạnh mẽ, “không thể im lặng nghe sự thật thì không hoan nghênh, thư ký Trương nhìn rõ ràng, ai còn huyên náo thì lập tức để nhân viên bảo vệ đuổi ra ngoài.”

“Vâng, Chủ tịch”

Các đám phóng viên đã bị sốc, im lặng một lúc.

Ngoài hiện trường, Mộ Bạch và Tiểu Hy toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Thay vào đó Tô Tố tương đối bình tĩnh, cô ngồi ở đó thẳng lưng lên, dù núi có ngã cũng không sợ, đợi đám đông yên lặng xuống sau đó nhìn đám phóng viên cười, từng câu từng chữ, “Nếu… tôi có bằng chứng thì sao”

Ai cũng ngạc nhiên.

Đường Sảng có một khoảnh khắc hoảng loạn

Bằng chứng?

Không

Không thể.

Cô ta đã xoá tất cả các bức ảnh, chắc chắn là Tô Tố cố tình lừa cô ta, cô ta ráng để bản thân bình tĩnh lại.

“Cô có bằng chứng gì?”

Tô Tố đứng dậy nhẹ nhàng, lấy chiếc túi từ đằng sau ghế, cô ta từ từ kéo dây kéo, từ trong túi lấy ra một bức ảnh sau đó đưa bức ảnh đó cho thư ký Trương, “thư ký Trương, làm phiền cô truyền lại mọi người.”

Điều này là được chuẩn bị trước khi đến?

Thư ký Trương đột nhiên cũng hai tay chuẩn bị, cũng gật gật đầu, “Được rồi.”

Trong sự nghi ngờ của phóng viên, hình ảnh cũng đã đưa đến tay của họ.

Đây là bức ảnh không phải thứ gì khác, là bức ảnh là Đường Sảng nhờ trợ lấy chụp và được gửi lên mạng.

Chỉ là… những gì Đường Sảng đăng tải đều là bản được cắt giảm, và trên tay cô là bản đầy đủ.

Sau khi xem xong bức hình, mọi người đều bị sốc.

188. Chương 188

Tấm ảnh này chẳng phải chính là lúc đó Tô Tố và Đường Sảng ở Trương gia giới, cảnh lúc kết thúc công việc sao? Mỗi hình ảnh nối lại nhau vừa đúng lúc là một câu chuyện.

Trên tấm ảnh thấy rõ mặt Đường Sảng dữ tợn đẩy Tô Tố, mà sau lưng Tô Tố chính là dây leo có gai.

Tô Tố kịp thời phòng bị, lui ra phía sau hai bước nhảy khỏi.

Mà Đường Sảng bởi vì làm trọng tâm vấn đề bổ nhào trên mặt đất, ngay sau đó là Tô Tố mặc quần áo rời đi, mặt Đường Sảng đau khổ nằm trong dây leo thở dốc.

Cái này, cái này cái này…

Các phóng viên đều mở to hai mắt nhìn, tốc độ chụp ảnh càng lúc càng nhanh.

Trong tay Tiêu Lăng cũng cầm một bộ ảnh chụp nhìn xem, hắn rất mau xem xong, không để lại dấu vết xua xua tay với thư ký Trương.

thư ký Trương gật gật đầu.

Thực ra trong túi hồ sơ của cô ấy cũng có một bộ ảnh chụp giống vậy

Trợ lý1Đường Sảng đều là do công ty sắp xếp, ba ngày trước lúc Đường Sảng từ Trương gia giới trở về, một đám trợ lý cũng cùng về thành phố a, thư ký Trương không dùng tới nhiều thủ đoạn liền biết được ảnh chụp là do một trong số đám trợ lý chụp.

Nàng cầm điện thoại của trợ lý về, cố ý tìm người hồi phục ;ại những tấm ảnh đã xóa, sau đó từng tấm in ra.

Nhưng mà… bây giờ những thứ này vô dụng rồi.

Thư ký Trương hiếu kì nhìn Tô Tố, hiện tại cô có chút hiếu kì với Tô Tố cô và tiểu Trần có thể lấy được những hình này là bởi vì trợ lý là người của công ty, không dám chống lại mệnh lệnh của bọn họ, vả lại cô có đủ tài lực cho người đi khôi phục ảnh chụp.

Thế nhưng Tô Tố ba ngày qua cũng không có đi ra ngoài, lại không có tài nguyên, vậy hình của cô là từ đâu đến?

Tô Tố lại không giải đáp thắc mắc1cho cô, cầm microphone, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, "nhìn những hình này chắc mọi người hẳn là có thể biết sự thật rồi."

Các phóng viên giống miệng đều bị nhựa cao su làm cho dính chặt, trong nháy mắt á khẩu không trả lời được.

Không còn gì so được với chứng cứ càng có sức ảnh hưởng của những hình này

Đường Sảng nói quan hệ với Tô Tố luôn rất tốt, nhưng những tấm ảnh với mặt dữ tợn của cô nửa điểm cũng nhìn không ra thân thiết chỗ nào.

Weibo của Đường Sảng nói Tô Tố là người mới, làm việc khó tránh khỏi lỗ mãng.

Thậm chí… Vừa rồi cô còn cố ý dùng ngôn từ ám chỉ bọn họ, mà bọn đám phóng viên bọn họ, xém chút bị cô chơi.

Ai cũng không thích bị người khác đùa giỡn thế này.

Phóng viê vừa rồi bảo vệ Đường Sảng bao nhiêu, hiện tại bao nhiêu oán hận bấy nhiêu.

" Đường Sảng, xin giải thích một chút sự tồn tại của những hình này" Các phóng viên lập5tức liền nhốn nháo lên, phẫn nộ trừng mắt nhìn Đường Sảng, xưng hô cũng từ cô Đường biến thành gọi thẳng tên, Đường Sảng tại sao cô muốn lừa gạt đại chúng lừa gạt fan hâm mộ lừa gạt chúng ta"

" Không không phải như thế… Không phải như thế. Đường Sảng cũng nhìn thấy ảnh chụp, giờ đây cô luống cuống, cô lật xem từng tấm ảnh, sắc mặt trắng bệch, " Không thể nào, làm sao có thể…"

Cô rõ ràng xóa bỏ ảnh chụp rồi mà, Tô Tố tại sao lại có?

Cô quay đầu, theo bản năng tìm bóng dáng trợ lý nhỏ của cô, rất nhanh tìm thấy cô ngoài đám người, Đường Sảng trợn mắt nhìn, trợ lý nhỏ bị dọa đến nhanh chóng co rúm lại trốn trong đám người.

Đối mặt với sự truy hỏi của các phóng viên, sắc mặt Đường Sảng càng ngày càng khó coi

Các phóng viên trong sảnh gần bao gồm hết nguyên làng giải trí, nếu như hôm nay cô bị bại lộ ở đây, vậy thanh danh của2cô sẽ xong.

Không không không

Cô tuyệt đối không thể để cho chuyện như vậy xảy ra.

Đường Sảng cố gắng bình tĩnh lại, đối mặt sự chất vấn của phóng viên, cô nháy mắt, nước mắt lại nổi lên, " tại sao lại… Những hình này không phải thật, không phải thật…"

" Đường Sảng ý của cô là những hình này là giả sao?"

" Tôi không biết… Thế nhưng sự thật không phải thế, tôi cũng không biết những hình này rốt cuộc là đến từ đâu." Đường Sảng quay đầu hai mắt đẫm lệ mông lung mà nhìn Tô Tố, " Tô Tố, những hình này rốt cuộc cô lấy ở đâu, chúng ta không oán không thù, tại sao cô muốn hại tôi"

Tô Tố cười lạnh nhìn Đường Sảng biểu diễn.

Nếu như không phải trường hợp không đúng, cô thật muốn ban cái thưởng cho cô ta.

Dù sao vẫn có vài người nguyện ý tin tưởng Đường Sảng, nghe được Đường Sảng nói như vậy, lập tức chuyển hướng chuyển câu chuyện sang Tô Tố, chỉ9có lần này, khẩu khí nói chuyện khách khí rất nhiều, cô Tô, xin hỏi một chút, ảnh trong tay cô đến từ đâu?"

" Từ đâu tới các người không cần biết." Tô Tố nhàn nhạt nói, "Tôi chỉ muốn nói với mọi người, những hình này tuyệt đối là thật, các ngươi có thể tìm bất cứ nhân viên chuyên nghiệp nào để giám định những hình này."

Các phóng viên lại là yên tĩnh.

Ngữ khí kiên định vậy, vẻ mặt bình tĩnh, thật rất có sức thuyết phục.

Bọn họ đều không phải đồ ngốc, cái cân trong lòng bắt đầu nghiêng.

" Vật chứng có, vừa hay bên tôi có nhân chứng."

Tiêu Lăng nháy mắt với thư ký Trương, thư ký Trương lập tức gật đầu, cô từ trong đám đẩy trợ lý nhỏ của Đường Sảng ra. Có vài Phóng viên tiếp xúc tương đối nhiều với Đường Sảng, đối với trợ lý của cô cũng quen biết, thấy được cô ta liền bắt đầu xì xào bàn tán.

"Cô ta không phải trợ lý sinh hoạt của Đường Sảng sao?"

“1Không sai, chính là cô ta, chẳng lẽ cô ta có thể chứng minh Đường Sảng nói dối.”

Đường Sảng nghe những lời bàn tán bên tai, vô cùng hoảng hốt,cô siết chặt quả đấm, giận dữ nhìn trợ lý nhỏ, “ Cô tới làm gì, bình thường ta đối xử với cô không tốt sao? Cô bị ai mua chuộc rồi.”

Trợ lý nhỏ thường xuyên bị Đường Sảng dùng quyền bắt ép cô, thấy cô liền sợ hãi lui thẳng về sau.

“ Đừng sợ, nói hết những gì cô biết ra. Thư ký Trương vỗ vỗ bờ vai của cô, về sau công ty sẽ sắp xếp cho ngươi những nghệ sĩ khác.”

Lá gan trợ lý nhỏ lúc này mới lớn lên tý,cô hoàn toàn không dám nhìn Đường Sảng, nói với các phóng viên, “ Tôi, tôi có thể chứng minh Đường Sảng đang dối, thật ra cô ấy rất khó gần, cô Tô ký hợp đồng với Tinh Quang, chia mất tài nguyên mà công ty cho người mới, Đường Sảng vẫn luôn rất tức giận, trong đoàn làm phim nhiều lần làm khó dễ cô Tô, vây đánh cô Tô trong phòng trang điểm cũng là thật. Còn có cảnh trong tấm ảnh thật ra là bởi vì Đường Sảng luôn không vừa mắt với cô Tô, cho nên cảnh phim cuối cùng của cô Tô là cô cố ý muốn giành lên hình, nhưng khả năng diễn xuất của cô Tô rất tốt, giành lại ống kính, cho nên Đường Sảng không cam lòng, cố ý tìm cô Tô phiền phức.

Nhỏ trợ lý càng nói càng thuận, “ Lúc đó Đường Sảng bắt tôi trốn sau đại thụ, cố ý muốn chọc giận cô Tô để cô Tô ra tay với cô, nhưng không có thành công, cho nên cô liền đẩy cô Tô, kết quả chụp ra tấm ảnh, cô ta xin một cái tên ở weibo, những tấm ảnh bị xoá chính là cô ta dùng điện thoại di động của tôi, dùng tên đó của cô phát ra ngoài. Trợ lý nhỏ lấy điện thoại di động của cô ra, “ Tôi cố tình để tâm cô ta, lúc đăng nhập không có gạch bỏ tài khoản, hiện tại trên điện thoại di động cũng có thể tra được tin weibo đầu tiên mà cô ta phát ra ngoài.”

Trương thư ký lập tức lấy điện thoại lấy của trợ lý nhỏ ra, đưa tay mở tranng Weibo ra, tin đầu tiên trên Weibo quả nhiên là hình ảnh được gửi ra.

Thư ký Trương đưa di động cho các phóng viên truyền đọc.

Mỗi phóng viên đều chụp lại nội dung của Weibo xuống, lại nhìn Đường Sảng, các phóng viên đã vô cùng thong dong.

Chứng cứ quá rõ ràng rồi.

Bọn họ cũng sẽ không tin tưởng bất cứ lời giải thích nào của Đường Sảng nữa.

Mà này Lúc toàn thân Đường Sảng run cầm cập.

Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ.

Cô tiêu rồi.

189. Chương 189

Tại sao lại thành ra vậy, tại sao lại thành thế này chứ?

Dựa theo kế hoạch của cô, rõ ràng hôm nay có thể chơi chết Tô Tố, rõ ràng hôm nay có thể khiến Tô Tố hoàn toàn biến mất trong ngành giải trí, và trở thành con chuột con qua bị người ta kêu đánh.

Nhưng sự việc tại sao lại tiến triển như thế.

Cả người Đường Sảng run lẩy bẩy nhìn đám phóng viên phía dưới, mới vừa rồi còn cảm thấy những người này đều là vũ khí chèn ép Tô Tố tốt nhất, nhưng bây giờ đầu vũ khí lại nhắm vào cô.

“ Đường Sảng, phiền cô cho một lời giải thích với fan hâm mộ.”

“ Đường Sảng cô làm như vậy không cảm thấy sao áy náy sao?”

“ Đường Sảng…”

“ Đường Sảng…”

Các phóng viên như ong vỡ tổ vây lấy cô, Đường Sảng sắc mặt nhợt nhạt đứng lên muốn bỏ chạy, nhưng cô đã bị các phóng viên bao vây triệt để, vô số micro đưa vào mặt cô, cô căn bản không thể nhúc nhích.

“ Răng rắc ”

“ Răng rắc ”

Đèn flash lần lượt sáng lên, thu hết tất cả hình ảnh này vào trong máy chụp hình. Đường Sảng giống như người mất hồn đứng ở nơi đó, cô hoảng sợ lui lại, không biết bị ai gạt chân, ngã mạnh trên đất đá cẩm thạch

“ A ——“

Đau quá

Nước mắt Đường Sảng liền chảy xuống, nhưng bây giờ đã không còn ai thương tiếc cô, " Đường Sảng, đừng đóng kịch với chúng tôi nữa, xin cô giải thích một chút, tại sao phải làm như vậy? Sự thuần khiết trước kia của cô đều là giả vờ sao? Cô như vậy thật khiến người ta đau lòng."

" Không sai, cô không thấy có lỗi với fan hâm mộ luôn ủng hộ cô sao?"

Tiếng khiển trách từ bốn phương tám hướng vọt tới, đầu Đường Sảng kêu ong ong.

Tại sao phải làm vậy?

Cô cũng không muốn

Cô cũng là bị ép

Nàng hung tợn quay đầu, nhìn thấy Tô Tố đã núp qua một bên, lặng lẽ nhìn cô, mà Tiêu Lăng… còn Tiêu Lăng sâu sắc nhìn vào Tô Tố, phẳng phất trong mắt anh chỉ có thể thấy mình cô, trong lòng Đường Sảng oán hận sao cũng không thu lại được.

Cô nắm chặt lấy tay.

Dựa vào cái gì

Dựa vào cái gì cô ta có thể có được mọi thứ mà cô ta muốn dễ như trở bàn tay

Không công bằng

Thế giới này căn bản cũng không công bằng với cô

" Đường Sảng, phiền cô trực tiếp trả lời câu hỏi của chúng tôi."

" Trả lời? Ha ha, được, tôi trả lời" Đường Sảng một tay bắt lấy cái micro trên tay 1 phóng viên, cô đẩy đám người vây quanh cô ra, chật vật đứng dậy," các ngươi không phải muốn biết sao? Được, ta nói cho các ngươi biết bởi vì ta ghét người phụ nữ này" Cô chỉ vào Tô Tố, hét lên với đôi mắt đỏ, "Ta đố kỵ cô ta xinh đẹp, đố kỵ cô ta có vóc người đẹp, càng đố kỵ có người chịu ra mặt cho cô ta. Ta cũng muốn an phận sống những tháng ngày của mình, cũng do sự xuất hiện của cô ta, nếu như cô ta không xuất hiện, ta vẫn là người mới sáng giá duy nhất trong công ty, ta có thể hưởng thụ tất cả phúc lợi trong công ty, đều là bởi vì sự xuất hiện của cô ta phá hủy đi tất cả ảo tưởng đẹp đẽ của ta."

" Cho nên sự thanh thuần hiền lành trước kia đều là giả vờ sao?"

“ Đúng thì thế nào” Đường Sảng cuối cùng không ngụy trang nữa, cười nhạt siết chặt micro, “ Nếu như ta giả bộ giống chút, Đám fan hâm mộ vô nghĩa kia có thể thích ta sao? Ha ha, cười chết ta rồi thích ta? Thích ta mà lại chửi rủa ta khi ta mới vào nghề sao? Bọn họ đều không thể tin, hôm nay thích ta, ngày mai người khác nổi tiếng rồi cũng sẽ vứt bỏ ta đi thích người khác ta mới không tin loại thích rẻ tiền này.”

Trong đám phóng viên đó cũng có fan hâm mộ của Đường Sảng, nghe được cô nói vậy, liền phẫn nộ, “ Đường Sảng cô quá đáng lắm, các fan hâm mộ của cô đều thực sự thích cô, biết cô bị oan ức lập tức đi đi thảo phạt Tô Tố, cô trả ơn fan hâm mộ của mình như vậy sao chúng tôi đều nhìn lầm cô rồi.”

Đường Sảng hừ lạnh.

Thích?

Nếu đã thích, vậy cô trở thành bộ dạng gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự yêu thích của bọn họ, nhưng bây giờ thì sao? Người cầm micro phẫn nộ trừng mắt với cô là ai không phải chính là người luôn miệng nói thích cô sao

Sự phẫn nộ của phóng viên đạt tới đỉnh cao nhất.

Tiêu Lăng lúc này mới không nhanh không chậm phất tay, anh ra lệnh, các bảo vệ lập tức vây quanh lại. Thư ký Trương càng lớn tiếng nói, “ Tất cả mọi người bình tĩnh chút, Đây là buổi họp báo ký giả, không phải chợ, tiếp theo đây là lời phát biểu của tổng giám đốc chúng tôi.”

Các phóng viên lúc này mới bình tĩnh trở lại, ngồi lại vào chỗ của mình.

Tiêu Lăng đứng dậy, một bộ đồ tây màu đen, khí thế lớn mạnh chốc lát trong nháy mắt khiến mọi người đều im lặng, anh cầm micro quét một vòng các phóng viên phía dưới, thản nhiên nói, “ chuyện hôm nay ai đúng ai sai chắc mọi người đều đã thấy rõ Tiêu Lăng tôi hôm nay ngay tại đây chính thức tuyên bố, nghệ sĩ như Đường Sảng sẽ chặn hết mọi hoạt động, đồng thời tiến hành việc cấm diễn.”

“ Không Tiêu Lăng anh không thể đối xử với em như vậy… ”

Không thể?

Cô hại Tô Tố bị mọi người kêu đánh, anh hận không thể khiến cô vĩnh viễn biến mất trong ngành giải trí.

Thế nhưng lý trí lại nói cho anh biết không thể làm như vậy, nếu như anh thật sự làm như vậy, không phải giúp Tô Tố mà đang hại cô, bởi vì như thế sẽ chứng minh được lời của Đường Sảng nói, bởi vì phía sau cô có người chống lưng nên mới không kiêng nể gì cả.

Buổi họp báo ký giả này vừa đúng lúc, vạch trần bộ mặt thật của Đường Sảng, đồng thời cũng giải oan cho

Tô Tố.

Sự giúp đỡ như thế mới là giúp đỡ thật.

" Vậy vai diễn của Đường Sảng trong Ngạo Vân Truyền thì sao? Có người hỏi, Được biết bộ phim này số vốn đầu tư hơn 200 triệu, vả lại đã đóng máy, nghe nói đã ký kết với đài Mango TV xác định thời gian phát sóng, bộ này Đường Sảng là diễn viên chính, nên sao đây?"

"Đổi vai" Tiêu Lăng xị mặt, không chút do dự nói, Tất cả cảnh của nữ chính tìm diễn viên khác quay lại hết."

Trong lòng Các phóng viên như có một mười nghìn con ngựa cỏ bùn phóng nhanh qua.

Nghe nói bộ phim này chỉ là hiệu ứng đặc biệt của bên hollywood thôi, mỗi ngày đã tốn ba trăm ngàn nhân dân tệ a

Tiền nhiều thế mạnh a

Tô Tố cũng sững sờ.

Nói thật là, cô hoàn toàn không nghĩ tới Tiêu Lăng sẽ cắt mất mọi đường sống của Đường Sảng.

Dù sao Đường Sảng theo anh lâu như vậy.

Nhưng đồng thời cũng thấy được, người như anh không chút niệm tình cũ.

Tô Tố âm thầm khuyên bảo mình, Tiêu Lăng bây giờ có thể vì cô đối phó Đường Sảng như thế, về sau cũng có thể vì những phụ nữ khác đối phó với cô như vậy.

Cho nên… cô tuyệt đối phải vạch rõ quan hệ với anh.

Tiêu Lăng nếu biết Tô Tố nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ ói máu tình cảm anh giúp cô như thế, sai sao

Mắt thấy buổi họp báo sắp hạ màn kết thúc.

Đường thoải mái lại không chịu cứ như vậy bị đá xuống, cô tiếp tục nói với đôi mắt đỏ, " Coi như chuyện bức ảnh là do ta hãm hại cô ta, thế nhưng là nhân phẩm Tô Tố chắc rất tốt sao? Nhân phẩm cô ta tốt như vậy, người trong nhà sẽ nhảy ra chỉ trích cô ta máu lạnh sao? Bạn trong trường học lại đánh giá không tốt với cô sao? Chưa lập gia đình sinh con chính là giả dối không phải sao?

Đường Sảng nhìn mọi người lung lay, nói tiếp, " Mọi người tuyệt đối đừng để bị cô ta lừa gạt, có lẽ các ngươi nên hỏi Tiêu Lăng, buổi họp báo hôm nay với hắn mà nói chính là một chuyện hết sức nhỏ, tổng giám đốc hoàn vũ quốc tế như anh ta sao lại có mặt trong các hoạt động như thế. Ha ha… chẳng lẽ các người không nghi ngờ mối quan hệ giữa bọn họ sao?"

Ha ha…

Tiền đồ của cô đã hết rồi.

Tô Tố hại cô thành ra vậy, xem như xuống địa ngục cô cũng muốn kéo theo cô ta cùng xuống.

" Các người cũng có thể hỏi Tô Tố, xem xem những chuyện này rốt cuộc có phải thật không?"

190. Chương 190

Các phóng viên khi nghe đến tin của Đường Sảng liền không quan tâm nhiều đến Tô Tố nữa.

Đường Sảng vừa lên tiếng họ đã nhanh chóng phản ứng lại.

Đúng a

Mặc dù sự việc trong tấm ảnh là hiểu lầm, nhưng đánh giá của ba mẹ người thân cũng như bạn học về Tô Tố không hề tốt chút nào, cái này… đương nhiên, các phóng viên sẽ không quan tâm đến đề tài này, so với cái tên Tô Tố mới nổi gần đây thì tin tức về Đường Sảng đã đủ lên trang đầu rồi.

Vả lại nếu chuyện Đường Sảng hãm hại Tô Tố mà lộ ra, mọi người sẽ ngay lập tức đứng về phía cô ta, chuyện này đừng hòng có thể xảy ra.

Nhưng mà… chuyện này có liên quan đến Tiêu Lăng, chỉ cần có tên của anh ta, thì đừng mong phóng viên sẽ bỏ qua.

Bởi vậy, các phóng viên lập tức chuyển hướng sang Tô Tố, vì lúc nãy đã hiểu lầm cô nên lần này lời nói có chút khách sáo, "Tô tiểu1thư, cô có ý kiến gì về những lời nói của Đường Sảng không?"

Tô Tố nhìn Đường Sảng.

Cô đúng là bị điên rồi

Không còn đất diễn không phải việc gay go nhất, dù gì cô cũng còn trẻ, lại có tay có chân, sợ gì chết đói, nhưng cô hiện tại là đang tự tìm đường chết. Cô hiểu rõ Tiêu Lăng là người có thù ắt báo, cô ở trước mặt giới truyền thông kéo anh xuống nước, cuộc sống sau này của cô làm sao mà sống nổi.

Vừa đáng thương vừa đáng hận.

Tô Tố vốn sẽ không thương cảm cô.

Cô nhẹ nhàng giải thích với ánh mắt buồn rầu, "Đối với lời cáo buộc của người nhà Tô Đại Khuê, tôi không có gì để nói."

Các phóng viên sững sờ, "Không có gì để nói?"

"Đúng, tôi thừa nhận mối quan hệ của tôi với người nhà không được tốt cho mấy."

Có phóng viên lên tiếng, " cô Tô, Tô Huệ có phải chị gái của cô không?"

Tô Huệ?

Rất ít phóng viên biết đến cái tên này, còn lại đều1hoàn toàn không hay biết.

Tô Tố đối với người nhà Tô Đại Khuê đã không còn cảm giác gì, cô nói khẽ vào micro, "Đúng vậy."

"Tôi có một tin tức do Tô Huệ cung cấp, không biết thật hay giả, nhờ cô Tô đây xác nhận giùm?"

Xác nhận?

Tô Tố nhíu này, bàn tay Tiêu Lăng đặt dưới bàn đã nhanh chóng nắm lấy tay cô, cô vừa định từ chối, đã cảm thấy Tiêu Lăng viết vào lòng bàn tay cô một chữ "được", cô nhanh chóng nhìn về phía phóng viên vừa hỏi, thì ra người này do Tiêu Lăng sắp xếp.

Tiêu Lăng sẽ không để cô xấu mặt, càng không để hai đứa con bị người khác lăng mạ.

Tô Tố gật gật đầu, "Cô nói đi."

"Ở đây có một đoạn video, xin phép được chiếu cho mọi người xem."

Phóng viên mở điện thoại của mình ra, vì để mọi người xem được rõ ràng, thư ký Trương nhanh chóng sắp

xếp nhân viên chuẩn bị máy chiếu.

Video vừa được chiếu lên đã khiến Tô Tố sững sờ.

Trong video cô5nhìn thấy Tiểu Hi, theo bản năng cô quay sang nhìn Tiểu Hi thì nhìn thấy Tiểu Hi đang tủm tỉm cười, ra hiệu cho cô hãy yên tâm.

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm, quay sang tiếp tục xem video.

Địa điểm quen thuộc, cô nhận ra là hoa viên Xuân Hồng ở cổng lớn.

Trong video có rất nhiều người, ở giữa là người nhà Tô Đại Khuê và Tiểu Hi.

Đoạn video này là trước lúc người nhà Tô Đại Khuê đi tìm Tô Tố, kết quả là bị Tiểu Hi quay lại được, trong video là toàn bộ những việc ghê tởm mà người nhà Tô Đại Khuê đã từng làm, bao gồm cả việc Tô Đại Khuê ép Tô Tố phải hiến thân vì sự nghiệp của ông ta.

Các phóng viên xem hết video, nhìn về phía Tô Tố với ánh mắt đồng cảm.

Hay cho kẻ làm ba ruột cùng mẹ kế như thế này…

Nữ phóng viên đã cho chiếu đoạn video nhìn Tô Tố với ánh mắt đồng cảm, lại hỏi cô, " cô Tô, đoạn video này đã2từng rất nổi ở trên mạng, cũng nghe nói công ty hiện nay của ba cô là do mẹ ruột của cô để lại, xin hỏi có đúng không?"

Mộ Bạch đứng ngoài kia xem xong đoạn video không khỏi đau lòng, anh nhìn Tô Tố, không dám tưởng tượng những năm qua cô đã sống đau khổ như thế nào.

Anh có biết Tô Huệ.

Qua lại lâu như vậy, anh thật không ngờ cô ấy lại là chị của Tô Tố.

Tô Tố còn đang ngơ ngác không nhớ những việc này xảy ra khi nào, thì nghe thấy câu hỏi của phóng viên.

Chuyện này cô hề hay biết, Tiểu Hi cũng chưa từng nói với cô, Tô Tố đang cảm thấy ấm áp trong lòng, thì ra trong lúc cô không hề hay biết gì, Tiểu Hi luôn âm thầm bảo vệ cô.

Nhìn thấy các phóng viên đang nóng lòng chờ câu trả lời, cô gật đầu, "Là thật."

Wow

Các phóng viên òa lên như ong vỡ tổ.

Người nhà Tô Tố đúng là hạng chó chết, vì tư lợi có thể máu lạnh9vô tình, chẳng trách Tô Tố lại chuyển ra khỏi nhà, khi công ty ông ta sụp đổ cũng không thèm đoái hoài, lại còn lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nếu đổi lại là bọn chúng thì cũng không thể lấy ơn báo oán a.

Ngẫm lại cũng đúng.

Nếu nhân phẩm tốt, cho dù tình cảm không được tốt, thì cũng không bỏ rơi Tô Tố khi cô gặp khó khăn như vậy.

Loại người này, phải bị trời tru đất diệt mới xứng đáng.

Các phóng viên đã đứng hoàn toàn về phía Tô Tố.

"Còn đứa nhóc đâu, việc cô Tô đã có con là thật phải không?"

Tô Tố có chút do dự.

Khi trước bước chân vào làng giải trí, cô không định sẽ để lộ danh tính hai đứa con, nhưng đúng là cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, sự việc bây giờ lộ ra, cô không dám tưởng tượng hai đứa con của cô sẽ gặp phải những chuyện như thế nào.

Chỉ trong một lúc cô đã hạ quyết tâm, "Phải, đích thực tôi có1hai đứa con rất đáng yêu."

Các phóng viên lập tức sững sờ.

Những tin tức hôm nay họ biết được, thật sự là quá bất ngờ.

Nhắc đến hai đứa con mặt của Tô Tố lập tức tươi rói, "Hai đứa con của tôi là thai long phụng, chúng vừa thông minh ngoan ngoãn lại rất đáng yêu."

Có phóng viên nhớ tới lời nói khi nãy của Đường Sảng, kiềm không được tò mò liền lấy hết can đảm nhìn Tiêu Lăng một cái rồi hỏi, "cô Tô… mạo muội hỏi một câu, ba ruột của hai đứa con cô là ai?"

"Vấn đề này để tôi trả lời sẽ tốt hơn."

"Tiểu Hi…"

Tiểu Hi từ trong đám đông đi lên, nháy mắt với Tô Tố, "Đây là một câu chuyện đau lòng, để tôi nói với mọi người vậy." Tiểu Hi cầm lấy micro trên bàn, ngắn gọn kể lại câu chuyện, "Tôi cùng Tô Tố đã quen biết nhau gần 10 năm, biết rất rõ chuyện này, chuyện là như thế này, lúc còn học cao trung, Tô Tố là hoa khôi của trường, không ít nam sinh mê cậu ấy như điếu đổ. Tô Huệ lúc đó có thầm mến một cậu nam sinh trong trường, mà người đó lại đem lòng yêu Tô Tố, cô ta vì căm ghét muốn trả thù nên vào sinh nhật 16 tuổi của Tô Tố đã dụ cô vào khách sạn và hạ dược, hai đứa trẻ nhờ vậy mà có."

Đám người dưới kia lại bắt đầu xôn xao.

Vô lý… diễn biến cứ như trong phim ấy.

Tiểu Hi và Tô Tố nắm chặt tay nhau.

Đối với lời giải thích của Tiểu Hi cô rất cảm kích, cô cũng không muốn mọi người biết ba của hai đứa con cô là Tiêu Lăng, lời giải thích này… xem ra là hợp lý nhất rồi.

Tiêu Lăng ngồi bên cạnh mặt tĩnh như không, nhưng tay thì lại nắm chặt.

Buổi phỏng vấn dần đi đến kết thúc.

Cuối cùng, một nữ phóng viên hỏi với giọng yếu ớt, "cô Tô, liên quan tới việc cô dùng quy tắc ngầm để được trèo cao, cô có thể nói vài câu không?"

191. Chương 191

Qui tắc ngầm

Thật ra mà nói cô ta có thể ký hợp đồng với Tinh Quang là vì đã được Tiêu Lăng để ý, nếu nói đó là Qui tắc ngầm cũng không có gì quá đáng.

Đương nhiên, cô ta chắc chắn không nói như thế.

Cô ta cười nhạt nhòa và nhìn nữ ký giả chất vấn, "người bạn ký giả này, chả lẽ các bạn nghĩ khẩu vị riêng biệt của Tiêu tổng là yêu thích những người phụ nữ có con như tôi sao?"

Hey…

Vị ký giả đó như bị chẹn giọng

Chính xác, với thân phận của Tiêu Tổng, anh mà thích cô gái nào là chỉ cần chỉ tay là có thôi, huống chi Tô Tố lại đặc biệt gợi cảm và xinh đẹp, đến vị tổng tài của công ty Tinh Quang cũng phải kiêm chức trà trộn vào làng giải trí này, có những thứ đồ tuyệt phẩm nào mà anh chưa từng tiếp xúc qua? Anh mà đồng ý, hàng loạt nữ ngôi sao trong sạch đều sẽ đến bu bám anh, thì làm sao mà anh có thể để ý đến người phụ nữ đang có hai con như Tô Tố?

Nữ ký giả kỹ lưỡng nhìn vào Tiêu Lăng, thấy nét mặt anh trở nên u ám, liền bị kinh sợ đến da đầu tê dại, tức khắc không dám hỏi tiếp.

Cô lấy tay lau những giọt mồ hôi lạnh trên đầu, quay nhìn đi căm tức nhìn Đường Sảng, thiếu chút nữa bị lời nói của cô ta làm lệch lối suy nghĩ.

Thật tai hại quá!

"Các người đừng bị cô ta lừa gạt, nếu cô ta và Tiêu Lăng không có mối quan hệ gì, thì tại sao Tiêu Lăng lại xuất hiện tại buổi họp chiêu đãi kí giả này". Đường Sảng đang bị bảo an khống chế, đứng ngoài đại sảnh với đôi mắt đỏ hoe đang gào khóc, "Bọn họ không thể không có quan hệ với nhau được, không thể nào"

"Tiêu thiếu gia, anh có thể giải thích chuyện này được không?"

Tiêu Lăng siết chặt nắm tay, anh rất muốn la lớn cho mọi người biết rằng, Tô Tố là người phụ nữ của anh, hai đứa con của Tô Tố đều là con của Tiêu Lăng ta, như vậy sau này trong làng giải trí này sẽ không ai dám bắt nạt cô ấy.

Nhưng mà...

Anh nhìn vào nét mặt lạnh lùng của Tô Tố, ý niệm vừa mới dâng trào trong lòng lúc nãy bỗng chợt tan biến.

Tô Tố vẫn chưa tha thứ cho anh ta, hiện tại hiển nhiên cô ta không muốn công khai mối quan hệ của họ, và cũng không muốn bại lộ hai đứa nhỏ, nếu như bây giờ anh ta nói lên những đều đó, thì những lời ngôn luận vừa rồi của Tô Tố như bị lật đổ hết.

Như vậy có khác gì làm mất mặt cô ấy?

Tiêu Lăng thở dài, liền cầm chiếc micro lên giải thích, "câu hỏi lúc nãy đã được tôi giải thích trên giới truyền thông kỳ trước rồi, giờ tôi nói lại lần cuối cùng, Đường Sảng và Tô Tố đều là nghệ sĩ của công ty Tinh Quang, vả lại sự việc giờ náo động ầm ĩ như vậy, sẽ chịu nhiều ảnh hưởng không tốt, nhất định phải đối đãi với nhau thật nghiêm túc, đây mới là lý do vì sao tôi xuất hiện tại đây ngày hôm nay."

Tiêu Lăng vừa dứt lời, mắt dạo nhìn qua phía dưới đám đông ký giả đang đứng, trầm giọng nói,“Bây giờ có vấn đề gì nữa không?”

Có vấn đề thì cũng không ai dám hỏi nữa.

Giới ký giả lập tức im lặng

Tiêu Lăng nhìn vào bí thư Trương, bí thư Trương gật đầu hiểu ý, lập tức phát ngôn thêm câu nói cuối cùng để kết thúc buổi họp chiêu đãi.

“Xin nén lại tí, tôi còn chuyện muốn nói.”

“Mời cô Tô nói chuyện” ngay tức khắc thái độ của các giới truyền thông quay sang Tô Tố 180 độ, không ngừng khách sáo hỏi thăm.

“nếu sự việc lần này qua rồi, thì tôi xin kết thúc tại đây, sau này xin giới truyền thông đại chúng đừng quan tâm đến chuyện cá nhân của tôi nữa, các con tôi còn nhỏ, tôi khẩn cầu quí vị đừng làm phiền đến chúng.”

Nữ ký giả tràn đầy vẻ xúc động.

“Có phải cô Tô còn phải tiếp tục đi tham gia bộ phim mới của đạo diễn Trịnh Đông mang tên nữa không?”

“Nếu không có gì bất trắc, thì chắc có lẽ vậy,“Tô Tố nhìn qua ký giả mỉm cười, “Đối với đạo diễn Trịnh Đông, thì tôi thật sự muốn nói lời xin lỗi, trước đó vì sự việc của tôi mà làm cho sự thông báo ghi hình bộ phim bị náo loạn lên, tôi thật cảm kích đạo diễn Trịnh Đông, ở trước mặt dư luận nói thay lời cho tôi, vả lại còn không thay đổi vai diễn của tôi, sau này ở mỗi vai diễn hay mỗi tác phẩm phim tôi đều phải hỏi ý kiến mọi người, xin cám ơn mọi người.”

Đến đây, buổi chiêu đãi với ký giả đã kết thúc mỹ mãn.

Giới ký giả bắt đầu lục lục cục cục dọn dẹp đồ đạc và giải tán ra về. Chuẩn bị về soạn thảo bảng tin tức mới cho ngày mai, lúc này Tô Tố và Tiểu Hy cũng chuẩn bị rời đi, ở trước mặt bao nhiêu ký giả, Tiêu Lăng cũng tỏ ra ngại ngùng nếu tiếp chuyện với Tô Tố, nên anh chỉ biết nhìn cô lẳng lặng và rời đi.

Bước ra khỏi cửa lớn của khách sạn, nét mặt căng thẳng khi nãy của Tiểu Hy bỗng trở nên hào hởi vui vẻ, cô như phấn khởi đến nổi nhảy dựng lên, haha, đây đúng là một trận thắng đảo ngược tình thế đó Tô Tố, mày có nhìn thấy nét mặt của Đường Sảng lúc nãy không? Nhìn khuôn mặt cô ta như cái đĩa đã bị úa màu, cuối cùng khuôn mặt tái xanh như quỷ vậy haha, ai biểu cô ta thích làm việc xấu chứ, bây giờ đã thấy hối hận chưa.”

Tô Tố cười nhưng không nói lời nào.

Cô ta ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại cảm nhận ánh sáng mặt trời, và hít một hơi thật sâu,

Tuy trong lòng không được vui, nhưng cô cảm thấy ánh nắng bên ngoài kia đặc biệt tươi đẹp, và cả không khí cũng cảm thấy trở nên trong lành mới mẻ nữa.

Hai người bước đi trên con đường Đại Danh, Tiểu Hy níu chặt lấy cánh tay của Tô Tố, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi Tô Tố, "Đúng rồi, những tấm hình kia từ đâu mày có vậy? tao còn không biết mày có những bức hình đó nữa, cũng không nghe mày nói, làm uổng công tao sợ quá chừng."

Bức hình à…

Ánh mắt Tô Tố bừng sáng lên, miệng nở nụ cười càng làm tăng lên vẻ long lanh.

"Ối da Tô Tố mày đừng nhìn tao mà cười như vậy chứ, nó như khiến người ta sắp phải phạm tội rồi đấy, không khéo tí nữa, tao sẽ nghĩ sai lệch đi đấy" Tiểu Hy lấy tay vịnh chặt lấy tim đang đập thình thịch, lập tức đứng cách xa Tô Tố ra.

Mẹ ơi, cô ta là phụ nữ mà còn chịu không nổi tia điện như vậy, nếu là đàn ông hẳn là sẽ chảy máu mũi hết.

Tô Tố đành trợn mắt nhìn.

Đã lâu lắm rồi Tiểu Hy không nhìn thấy được vẻ thảnh thơi thoải mái của cô như bây giờ vậy, trong lòng cũng vui lây, bèn chạy lên trước nói với cô, "haha, mau kể cho tao nghe về tung tích của bức hình kia đi, tao đã nhanh chóng cho là hôm nay là một ngày tốt rồi, lát tao sẽ mời mày đi ăn một bữa thật thịnh soạn."

"Là Cảnh Thụy đưa bức hình đó cho tao."

"À há," Tiểu Hy bị vấp phải súyt té ụp mặt, Tô Tố tay mắt lanh lẹ liền kéo tay cô lại,"Đi đường cẩn thận tí chứ!"

"Mày, mày nói ai đưa bức hình cho mày?"

Tô Tố lại trợn mắt lần nữa,"Cảnh Thụy là Cảnh Thụy đấy."

"Câu bé, ở đâu có bức hình ấy thế… không phải do Tiêu Lăng đưa cho nó đấy chứ, không đúng, mà mấy ngày nay Cảnh Thụy đâu bước chân ra ngoài, Tiêu Lăng cũng không qua nhà mà."

Anh ta có đến, chỉ là cô không biết thôi.

Tiêu Lăng cũng biết rằng Tiểu Hy cũng rất ghét anh, anh ta nhân lúc cô không ở nhà đều ghé đến Xuân Giang hoa viên

Nhưng thật ra bức hình không phải Tiêu Lăng đưa cho Cảnh Thụy.

"Tiểu Hy… giờ tao mới phát hiện ra, Cảnh Thụy là một thiên tài trên mạng…" lúc trước Cảnh Thụy nói máy tính của Tiêu Lăng bị hack rồi, cô nghĩ chắc đây chỉ là sự trùng hợp, nhưng qua sự việc này… thằng nhỏ này không nói với cô tiếng nào, một mình trốn trong phòng hack luôn điện thoại của người ta, và lấy được bức hình trên tay."

Cô ta vẫn nhớ như in giây phút kinh ngạc khi nhận được bức hình đó.

Cảm giác đó…

Giống như đang nuôi một con rắn nhỏ trong nhà, bỗng hóa thành con rồng to lớn.

Tiểu Hy như bị đơ người há hốc mồm, cô nuốt giọng nói."Bởi vậy, ý mày đang nói, bức ảnh là do Cảnh Thụy chính tay tìm ra à? Chỉ dựa vào số điện thoại của Đường Sảng trong cái máy của mày à, Woww, Tô Tố mày để tao yên tịnh tí nào."

Tô Tố mím môi lại mỉm cười, để thời gian cho Tiểu Hy bình tĩnh lại, phản ứng của Tô Tố lúc đó cũng giống y chang Tiểu Hy bây giờ vậy.

Hai người dừng chân bên vệ đường, phải chờ lâu lắm Tiểu Hy mới định thần lại.

"Wow, con trai nuôi của tao đúng là tiên nhân rồi" Tiểu Hy kích động khóe mắt rưng rưng, bỗng cô nắm chặt tay Tô Tố và nhìn cô tràn đầy khát vọng.

Da đầu của Tô Tố như bị tê dại.

"Sao, sao rồi"

"Tô Tố ơi, mày phải nói Cảnh Thụy phải nhớ đến người mẹ nuôi này nha, sau này lớn lên có tiền đồ rồi thì đừng quên đưa đùi cho mẹ nuôi ôm chầm lấy nhé "

192. Chương 192

Còn muốn ôm đùi à.

Tô Tố không nói nên lời nhìn lên bầu trời

“Tô Tố, sau này con trai nuôi tao chắc sẽ thành tài lắm đó, mày có tin vào trực giác không”

“Tiểu Hy…”

“Cái gì?” Tiểu Hy kích động buộc miệng bằng tiếng địa phương của mình,

“Mày có thể nói chuyện bình thường không? Có người đang theo dõi chúng ta ở bên đường kìa…” Và cái nhìn đó giống như nhìn một người bị bệnh tâm thần vậy.

Tiểu Hy ưỡng ngực thẳng lưng ra, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ thích đáng.

“…”

Tô Tố lắc đầu, và người tạo thêm ghánh nặng truyền thông đại chúng không ai khác chính là cô này đây.

Tiểu Hy trở lại bình thường được vài giây, sau khi người đi bộ bước đi hết, cô không thể chịu đựng được nữa, lại phấn khích kêu loạn lên, “A, A, A, hôm nay thực sự tự hào, thực sự nở mày nở mặt, Tô Tố biết đâu1ngày mai mày sẽ nổi như cồn đấy. lúc đó không còn lo đến chuyện học phí của con, không bao lâu nưã, mày sẽ mua được nhà, mua được xe và mua được nhiều thứ khác nữa, haha, đến lúc đó đừng quên chiếu cố chị nhé “

“Đó là điều dĩ nhiên rồi, à đúng rồi, Tiểu Hy mày làm ở bên đài truyền hình ra sao rồi?” nói đến Tiểu Hy đã vào đài truyền hình làm gần một tháng rồi, mà người bạn thân như cô lại quên hỏi thăm đến cô ấy, Tô Tố cảm thấy ấy náy quá, “ Tiểu Hy mày làm trong đài truyền hình sao rồi, đồng nghiệp có tốt không, có ai bắt nạt mày không?”

Khi nói về điều này, Tiểu Hy cảm thấy bị cứng họng.

“Sao rồi, có vấn đề gì không?”

“Không,“ Tiểu Hy buồn bã đá vào tảng đá bên vệ đường,“Tô Tố, thực ra tao luôn cảm thấy có lỗi với mày, công việc này1của tao là do Tiêu Lăng đứng đằng sau dàn sếp đấy, lần trước tao vô ý nghe được Tôn Nguyên nói vậy, anh ta quen biết hết những người trong đài truyền hình, tao có một cái núi chống lưng như vậy, còn ai dám bắt nạt tao nữa. Họ không những không bắt nạt mà còn sắp xếp tiết mục cho tao chuyên phỏng vấn các thể loại minh tinh, cho tao đảm nhận công việc quan trọng, nhưng mà giờ tao đang phân vân có nên từ chức đây không”

Bước chân Tô Tố bỗng chốc dừng lại… là Tiêu Lăng à?

Tiểu Hy không để ý đến vẻ mặt thất thái của Tô Tố, cúi đầu buồn rười rượi nói với cô, "Tô Tố, thực ra mấy ngày trôi qua tao đặc biệt không vui, lần trước tao dám nói lời xí gạt mày, giờ nghĩ lại cảm thấy mình thật xấu xa, lúc đó tao cứ nghĩ Tiêu Lăng là người tốt, Tô5Tố ơi tao cảm thấy thật lòng xin lỗi mày, thôi vậy, tao quyết định rồi, tao sẽ từ chức."

Từ chức?

Tô Tố đột nhiên bừng tỉnh, cô nắm lấy tay Tiểu Hy, "Công việc của mày đang tốt lắm mà từ chức làm gì?"

Mặc dù Tiểu Hy học nghành biểu diễn, nhưng cô ấy lại rất thích làm người dẫn Chương trình, vả lại khi còn đi hoc cô hay nhận làm người dẫn Chương trình trong trường, dựa vào phong cách đanh đá tháo vát khi dẫn, lại có sẵn một lượng người hâm mộ trong trường, tuy nhiên cô cũng có nói, cô ta thích làm người dẫn Chương trình hơn là biểu diễn.

Nếu đã thích như vây, tại sao lại muốn từ chức?

"Bởi vì công việc này là Tiêu Lăng sắp sếp cho làm… nên tao không muốn nhận ân huệ của anh ta."

Tô Tố dở khóc dở cười, "Chỉ vì điều này thôi à?"

"Bởi vì điều đó vẫn chưa đủ sao," Tiểu2Hy cúi nhìn tảng đá dưới đất, đưa chân giẫm đạp, "tao ghét chết cái thằng khốn nạn đó, vừa làm mày tổn thương lại làm mày đau lòng, tao không muốn anh ta ban tặng công việc cho tao đâu, tao muốn tự nỗ lực, tự gầy dựng nên sự thành công trong cái thành phố hoa lệ này."

Những ngày cô làm việc trong đài đều cảm thấy ấy náy có lỗi, mỗi khi nghĩ Tô Tố bị Tiêu Lăng hại đến khổ sở, trong khi cô lại làm việc tại nơi được anh ta chống lưng, thì cô chỉ cảm thấy muốn từ chức cho xong, nhưng mỗi khi nhớ đến những người cùng làm trong đài đối xử tốt với cô thì cô do dự khôn nguôi.

Haizz…

"Tiểu Hy, mày đừng như vậy nữa, nghe tao này, hãy ở lại đài truyền hình làm cho thật tốt, mày còn nhớ mơ ước của mày không, mày đã từng nói với tao, muốn làm nhất9tỷ chủ trì tất cả các tiết mục của Chương trình mà

"Nhưng, nhưng…"

"Đừng nhưng nhưng gì nữa". Tô Tố nắm lấy tay cô ta, "mày đừng có nghĩ công việc này là ai cho mày, dù sao thì đây cũng là cơ hội để mày thực hiện ước mơ, vả lại tao nghĩ lãnh đạo của mày cũng không phải vì những lời nói của Tiêu Lăng mà cho mày nhận công việc quan trọng như vậy, nếu vì Tiêu Lăng, họ cũng chỉ cần tạo một công việc bình thường cho mày đảm nhận, mỗi tháng chỉ đợi lãnh lương thôi, đằng này họ lại giao việc trọng trách nặng nề như vậy cho mày thì chắc họ đã nhìn thấy thực lực của mày rồi."

Tiểu Hy bị cô nói đến nổi do dự, “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi”

Một cơ hội tốt như thế, Tô Tố không muốn Tiểu Hy bị bỏ dỡ, đối với một người mới khởi đầu gia nhập làng giải1trí, nếu không có người chống đỡ, cho dù có năng lực cỡ nào, thì từ từ cũng sẽ bị mai mòn, biết bao nhiêu người muốn trở thành nhất tỷ của làng giải trí đều phải chịu rất nhiều lịch sử chua xót, ví như mới bắt đầu vào làng giải trí thì có vô vàn lời mời uống rượu xã giao, nếu bị lợi dụng thì hiển nhiên là điều rất bình thường, nhưng khi nổi tiếng thì lại bị đào bới những điều xấu đó ra nói, sau này được liệt vào vết nhơ lịch sử vĩnh viễn không xóa được.

Với tính cách của Tiểu Hy chắc chắn sẽ không bao giờ uống rượu xã giao đâu, lại không biết nịnh nọt, muốn giỏi như là cáo mượn oai hùm cũng được, chỉ cần có được cơ hội này, thì chỉ cần phấn đấu vài năm thậm chí chục năm, thì có gì mà không thể chứ?

“Vậy, vậy tao…”

“Vậy thì mày nên cố gắng làm” Tô Tố vỗ vai Tiểu Hy, giả vờ vui vẻ nói,“mày thử nghĩ về khía cạnh khác xem, Tiêu Lăng đối xử với chúng ta như vậy này, chúng ta còn phải tìm anh ta tính xổ, nếu bỏ qua thì quá dễ dàng với anh ta.”

Tiểu Hy cắn ngón tay.

Nghe có vẻ hợp lý

…

Tại đại sảnh của khách sạn.

Sau khi buổi chiêu đãi kết thúc, hiện trường rất hỗn độn, vốn dĩ Mộ Bạch muốn qua nói câu cảm ơn với Tiêu Lăng, nhưng nhanh chóng không thấy bóng dáng Tô Tố, Mộ Bạch căng thẳng, lập tức cũng không thấy Tiêu Lăng ở đâu hết, anh liền chạy ra ngoài cửa phòng khách sạn, nắm lấy bảo an chất vấn,“có trông thấy cô Tô đi đâu không?”

“Cô Tô á, đã rời khỏi khách sạn rồi” Bảo an chỉ hướng cho Mộ Bạch,“Cô Tô và bạn cô ta đi qua hướng đó rồi, họ không có đi xe, tiên sinh đây có thể nhanh chóng đuổi kịp bọn họ thôi.”

Mộ Bạch không còn để ý đến chuyện Tiêu Lăng ra sao nữa, liền rượt chạy lên tìm.

Tô Tố và An Tiểu Hy đi chậm rãi, và Mộ Bạch nhanh chóng bắt kịp họ.

“Này, Tô Tố…”

Tô Tố và Tiểu Hy nghe thấy âm thanh và quay lại nhìn. Tô Tố vẫn không có phản ứng gì, An Tiểu Hy thì khoa trương che miệng hét lên, “Á Á Á, Mộ Bạch sư huynh”

Tô Tố sửng sốt lại, “Tiểu Hy, mày quen Mộ Bạch à?”

“Quen chứ, đương nhiên là quen rồi, anh ta là nhân vậy quan trọng trong trường mình mà, Tô Tố đừng nói cho tao nghe mày không biết nhé, “ Mộ Bạch sư huynh? “ Người thần bí nhất trong sân trường, chỉ với chiếc quần âu không hiểu sao chinh phục biết bao người con gái.

Tô Tố lau mồ hôi.

Trước đây cô ấy thực sự không biết.

“Mộ Bạch, đã lâu không gặp.”

“Thật sự rất lâu rồi” Mộ Bạch đứng trước mặt có vẻ như cảm thấy nghẹn ngùng, gương mặt thanh tú có chút e thẹn

, anh cười một cách ôn hòa, “buổi chiêu đãi của ngày hôm nay tôi đều đã chứng kiến, cô phát biểu rất hay”

“Cảm ơn”

“Á á á, Mộ Bạch sư huynh, một người sống chừng chừng như tôi đang đứng ở đây chào anh, mà anh lại không thấy à”

Ngoài Tô Tố ra, Mộ Bạch vẫn rất điềm đạm đối với người khác, anh gật đầu với Tiểu Hy, khí phái thanh tao và ưu nhã “Tiểu Hy sư muội.”

“Ồ,anh biết tôi á?”

“Tiểu Hy sư muội rất nổi tiếng trong trường mà” Anh chắc chắn biết Tiểu Hy, anh đã yêu thầm Tô Tố ba năm, anh như nắm rõ các mối quan hệ của Tô Tố, An Tiểu Hy là người bạn thân nhất của cô, và cũng chỉ là người bạn duy nhất của cô, Mộ Bạch nhìn hai người cười và mở lời mời, “Vậy thì… Hôm nay may mắn được gặp mặt hai người, tôi mời hai cô đi dùng bữa nhé!”

193. Chương 193

Đã bảo là buổi họp báo anh sẽ xem mà, cô rõ ràng nhớ là bữa họp báo hôm nay sẽ kết thúc, chậc chậc… anh đâu phải là phóng viên, còn nói là trùng hợp gặp nhau.

"Hi hi, Mộ Bạch sư huynh, anh xác định là gặp tôi là sự trùng hợp à?" Tiểu Hy chớp mắt tinh nghịch.

Người đàn ông này chắc không phải đã có ý gì với Tô Tố nhà cô chứ.

Không ngờ lại không bị hai đứa con của Tô Tố làm hoảng sợ bỏ chạy, đây cũng hiếm hoi lắm, cô trước đó nói là muốn giới thiệu đối tượng với Tô Tố, nhưng người đồng nghiệp đó so với Mộ Bạch sư huynh thì… chậc chậc, không thể sánh nổi được.

Với tình huống này thì…

Chỉ có hai khả năng thôi.

Không thì Mộ Bạch sư huynh là thật lòng thích Tô Tố, cho nên căn bản không quan tâm đến vấn đề Tô Tố có hay không có con. Thứ hai… Mộ Bạch sư huynh thật ra là một người đàn ông nham nhở, chỉ là muốn lợi dụng Tô Tố, cho nên mới không quan tâm tình hình của Tô Tố.

Tiểu Hy nhìn vào nét mặt ôn hòa nhã nhặn của Mộ Bạch, thật lòng không thể có cách nào liên tưởng anh liên quan đến đàn ông nham nhở được.

Hơn nữa…

Tiểu Hy mút ngón tay của mình, cô trong trường học chưa từng nghe qua tác phong của Mộ Bạch có vấn đề, trái lại nghe nói anh thuộc hệ nam thần soái ca, xung quanh chưa từng có bạn bè khác giới, cũng chưa từng lăng nhăng với ai bao giờ, bạn học trong trường từng đồn rằng anh là dân đồng tính.

Hơn nữa còn là thụ…

Ặc… Tiểu Hy khẩn trương vứt bỏ những thứ đen tối lộn xộn trong đầu ra, Mộ Bạch sư huynh đẹp trai ôn hòa đến thế, nhất cử nhất động đều hiện lên nhã nhặn quý phái, con người như thế thì làm gì có khả năng là thụ được!

"Tô Tố, vẫn chưa chúc mừng cô hôm nay đã giành lại được thế trở mình vẻ vang, để ăn mừng chuyện này, cô sẽ không từ chối lời mời của tôi chứ."

"Nhà… nhà tôi còn có hai đứa trẻ."

Mộ Bạch đã suy nghĩ ra cách trước, "Hay là như thế đi, tôi đưa hai người về, tiện thể rước hai đứa nhỏ rồi cùng nhau đi ăn cơm, hai đứa con của Tô Tố có thể đã mấy ngày không ra cửa rồi, chắc buồn chán lắm, vừa đúng có thể dẫn chúng đi hít thở không khí trong lành."

"Thôi… vẫn nên đợi đến tin tức của ngày mai ra rồi hẳn nói." Lời thì cũng nói tới đây rồi, cô lại từ chối nữa hình như không nể mặt người ta lắm.

Tiểu Hy cũng sợ rằng cô sẽ từ chối, khẩn trương nắm chặt bàn tay của Tô Tố, lén lút kề tai cô nói nhỏ, "Đồng ý đi đồng ý đi."

Một đối tượng tốt biết bao để phát triển.

Tô Tố không thể cứ lấy lý do mình bị tình yêu tổn thương thì mãi mãi sẽ không kiếm bạn trai nữa chứ.

Cô cảm thấy Mộ Bạch sư huynh cũng hợp để tiến triển lâu dài lắm.

Hi hi.

"… Được rồi, đi đâu thế?"

Mộ Bạch sợ Tô Tố sẽ mở miệng từ chối, trong lòng rất hồi hộp, nghe được lời đồng ý của Tô Tố, anh mới nhẹ lòng lại, anh cười cười hỏi, "Hai người muốn ăn món Trung hay món Tây?"

"Tôi sao cũng được, Tiểu Hy, cô muốn ăn gì?" Tô Tố ngoảnh đầu lại hỏi Tiểu Hy.

"Món Tây."

Hi hi, món Trung cô ăn cũng nhiều rồi, muốn đổi sang khẩu vị khác.

"Tôi biết gần nơi đây có một nhà hàng món Pháp, trong đó đáng để suy nghĩ là món bít tết bò sốt tương, cũng khá là ngon, để tôi dẫn hai người đi thưởng thức."

…

Sảnh lớn của khách sạn.

Phóng viên truyền thông đã toàn bộ rời khỏi.

Khi Tiêu Lăng vừa mới ngoảnh đầu lại nhìn, đã không còn thấy hình bóng của Tô Tố và An Tiểu Hy đâu cả.

"Tô Tố đâu?"

"Đi rồi." Thư kí Trương nói, " Vừa nãy tôi trông thấy cô Tô và cô An cùng nhau rời khỏi."

"Có sắp xếp người đi tiễn không?"

"Vừa nãy Tiểu Trần có chạy theo… "

Lúc nói chuyện Tiểu Trần đã cầm theo chìa khóa xe trở về, nhìn thấy Tiêu Lăng và thư kí Trương anh lắc đầu, "Lúc tôi chạy ra đã không còn thấy người rồi, tôi lái xe dọc theo đường về nhà của cô Tô một hồi cũng không thấy bóng dáng, họ có thể chưa về nhà."

Tiêu Lăng nhíu chặt đôi mày.

Thư kí Trương nhìn thấy liền vội vàng nói, "Có khả năng là đi ăn mừng rồi, tâm trạng của cô Tô hôm nay chắc cũng khá tốt."

"Uhm."

Tiêu Lăng xoa lên đôi mày, cô ấy đi thư giãn cũng tốt, tâm trạng có thể sẽ khá hơn, nhưng… sợ rằng cô ấy bị người khác nhận ra, nói sao đi chăng nữa tin tức sớm nhất cũng ngày mai mới lên báo. Anh dặn dò thư kí Trương, "Để bên bộ phận quan hệ công chúng phát hành tin hôm nay ra trước."

"Vâng ạ." Thư kí Trương gật đầu, nhìn sang thấy bộ dạng mệt lã của Tiêu Lăng, không nhịn được nói, "Tổng tài, hay là Ngài nên lên phòng nghỉ ngơi một lát đi."

Thư kí Trương từ Tiểu Trần biết hết mọi việc, mấy ngày nay lại tận mắt chứng kiến tổng tài quan tâm lo lắng đến chuyện cô Tô, theo như Tiểu Trần kể, từ ngày sau khi cô Tô dẫn hai đứa trẻ rời khỏi Cẩm Viên, tổng tài không còn có đêm nào có thể có ngủ ngon giấc được.

…

Trong phòng tổng thống của khách sạn Bến Hải.

Tiêu Lăng tắm rửa xong, nhưng làm sao cũng không ngủ được.

Anh đang mặc áo choàng tắm màu đen, châm một điếu thuốc đứng trước bên cửa sổ. Ánh nắng sáng chói che phủ lên người anh, xung quang anh đang cuộn một lớp ánh sáng chói, nhưng hiển nhiên thân hình anh lại càng cô đơn tiều tụy.

Anh hút xong một điếu lại tới một điếu.

Trong cái gạt tàn thuốc rất nhanh chất lên một đống tàn thuốc.

Anh quay người, nhìn vào căn phòng khách sạn quen thuộc, ở đây là nơi anh đã hai lần cùng với Tô Tố xảy ra tình một đêm, đối mặt với chỗ này, anh không tài nào ngủ được.

Tiếng chuông phòng reo lên.

Lòng Tiêu Lăng rung nhẹ, dập đi điếu thuốc rồi đi mở cửa.

Trông thấy người bên cửa ngoài, anh không che giấu nổi niềm thất vọng trên mặt mình, cau mày nhìn thư kí Trương, "Có chuyện sao?"

Vẻ mặt thư kí Trương khó xử, "Tổng tài… cô Đường la lối ầm ĩ nhất định đòi đến gặp anh, đuổi làm sao cũng không chịu về."

Đường Sảng?

Nhớ lại ngày đó Tô Tố ở lối đi trên hàng lang nghe được những lời nhục mạ, Tiêu Lăng bất chợt vẻ mặt lạnh băng, ngữ khí cũng trầm xuống, "Thư kí Trương, cô từ khi nào ngay cả sự việc cỏn con như vậy cũng giải quyết không được, đuổi không đi thì kêu gọi bảo vệ đến quăng cô ta đi."

"Nhưng… Đường Sảng nói trước đó trong buổi họp báo mở máy của bộ phim "Nhất Tiếu Nại Hà", cô đích thực có lén lút gửi tấm hình cho phóng viên nữ, nhưng chưa từng chuyển tiền qua cho phóng viên nữ đó! Cho nên cô nói sau lưng còn có người muốn hại cô Tô! Hơn nữa người này còn nắm bắt rất rõ về hành tung của cô Tô, tôi nghĩ rằng lúc này cô ấy không cần thiết phải nói dối làm gì, cho nên tôi mới lên chuyển lời, cô Đường nói, cô có thể còn đoán được người mà muốn hại cô Tô là ai nữa."

Sau lưng có người muốn hại Tô Tố?

Sắc mặt Tiêu Lăng trầm lại, "Để Đường Sảng qua đây."

Thư kí Trương gật đầu, "Vậy tôi sẽ cho cô ấy lên."

Chưa đầy năm phút, Đường Sảng đã xuất hiện trong phòng tổng thống. Vừa bước vào phòng cô đã khóc

lớn bay đến chân của Tiêu Lăng, ôm chặt chân của Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng, không, Tiêu tổng, tôi cầu xin anh, cho tôi con đường sống, tôi biết lỗi rồi, tôi biết lỗi thật rồi, tôi không nên nói bậy bạ trước mặt truyền thông, anh cho tôi thêm cơ hội được không? Đừng đóng băng tôi… Tôi không mấy dễ dàng mới có được ngày hôm nay, Tiêu tổng tôi cầu xin anh, đừng đóng băng tôi, tôi cầu xin anh…"

Tiêu Lăng khinh ghét lấy chân đá cô ta ra.

Vẻ mặt đầy nước mắt của Đường Sảng, vẫn ngồi dậy bò tới.

Tiêu Lăng "Soạt" một cái đứng dậy, vẻ mặt cao to trừng mắt nhìn Đường Sảng, "Nói cái tôi cần nghe, không thì cút ra ngoài."

Động tác bò của Đường Sảng lập tức dừng lại, cô là nghe thư kí Trương nhắc tới mới biết được có chuyện này, cô đích thực không có chuyển tiền cho phóng viên nữ kia, nhưng cô làm sao biết được ai muốn đối phó Tô Tố, cái người phụ nữ kia kẻ thù càng nhiều càng tốt, chết đi cho xong.

Và cô chỉ là mượn lý do này là để lên gặp mặt Tiêu Lăng. Cô ôm chặt lấy cái lọ nhỏ trong tay, đây là niềm hi vọng duy nhất có thể trở mình của cô.

194. Chương 194

"Cô nói tiền của cô phóng viên đó không phải là do cô chuyển?"

"Không phải tôi, đúng thật không phải là tôi," Đường Sảng thề rằng, "Tiêu tổng, tôi dùng sinh mạng làm bảo đảm, tôi tuyệt đối không có chuyển tiền cho cô ta, lúc đầu đã là một tin tức lớn, tôi không sợ là cô ta sẽ không giở trò, hơn nữa vào lúc này rồi, tôi sẽ không nói dối nữa."

Tiêu Lăng trầm mặc không nói năng, anh không tin lúc này Đường Sảng còn dám cả gan gạt anh.

Nhưng lúc trước anh đã từng điều tra thông tin của Tô Tố một lần, chi tiết của cô anh gần như thuộc hết, nhân duyên của cô tuy không tốt lắm, nhưng có một tài chính hùng hậu để đối phó cô thì không tệ tí nào. Tô Huệ đã không còn khả năng này, vậy… trong âm thầm rốt cuộc còn có ai.

"Cô nói với thư kí Trương cô biết được là ai muốn hãm hại Tô Tố! Nói đi!"

Đường Sảng tức thời cứng miệng, ánh mắt cô lóe lên một tia sáng, nêu điều kiện với Tiêu Lăng, "Nếu như tôi nói ra, Tiêu tổng anh có thể nào…"

"Không thể." Ánh mắt Tiêu Lăng khinh miệt nhìn cô, "Cô tưởng bản thân cô bây giờ còn có tư cách nêu

điều kiện với tôi sao."

Đường Sảng thất vọng hoàn toàn, cái lọ nhỏ trên tay lại càng nắm chặt hơn.

"Được, tôi nói, tôi chỉ hi vọng sau này ngành giải trí tôi không còn sinh tồn được, nhưng còn có thể kiếm được công việc khác..."

Tiêu Lăng sửng sốt không thể tin được.

Đường Sảng từ dưới đất đứng dậy, nhìn thư kí Trương đang đứng trước phòng khách, cúi đầu nói, "Tiêu tổng, chuyện này rất là quan trọng, tôi muốn đơn độc nói với anh một người thôi."

"Tổng tài, tôi xuống xem thử dưới lầu đã dọn dẹp xong chưa."

"Đi đi."

Thư kí Trương rời khỏi phòng, đóng cửa phòng lại, trong phòng chỉ còn lại Tiêu Lăng và Đường Sảng hai người.

"Cô có thể nói được rồi chứ."

Đường Sảng cắn răng, không lẽ do chuyện của Tô Tố, anh không muốn nhìn thấy cô đến vậy sao! Tô Tố mới theo anh được bao lâu hả, cô thì đã theo anh được mấy tháng rồi, tại sao anh lại quan tâm Tô Tố đến thế, hoàn toàn không để tâm đến cô!

Cô hận tới tột độ.

Mắt cô chớp một cái, nước mắt lại bắt đầu lấp lánh, siết chặt lọ sứ trong tay, từng bước từng bước bước đến gần Tiêu Lăng.

"Hãy cứ đứng đó nói."

"..."

Ngay cả đứng gần anh cũng ghét đến thế!

Đường Sảng lại càng phẫn nộ, cô kìm nén tâm trạng đứng ở chỗ cách xa Tiêu Lăng hai bước, cô nhìn vào cửa sổ đóng chặt, trong lòng vui mừng không tưởng.

Đúng thật là ông trời cũng giúp cô.

Tay cô lén lút lấy cái lọ nhỏ ra, trong cái lọ này là thuốc kích dục mà cô tốn rất nhiều tiền nhờ cô bé trợ lý đi mua, mùi hương của chất lỏng lan tỏa rất nhanh, chỉ có nơi đóng kín mới ngửi được, rất nhanh sẽ khiến cho anh có dục vọng mãnh liệt, quan trọng hơn là, phái nữ sau khi ngửi xong cơ hội có thai lại được tăng cao hơn.

Cô không tin là nếu cô có con rồi, Tiêu Lăng còn đối xử với cô như vậy.

Hô hô…

Cô nghe nói ông nội của Tiêu Lăng rất thích trẻ con, nếu như cô có con rồi, cho dù không lấy được lòng anh, chí ít cũng phải bắt anh trả tiền trợ cấp nuôi con, cô cả đời này có thể sống cuộc sống của bà hoàng rồi!

Hương thơm tỏa đi rất nhanh, Đường Sảng sợ hãi Tiêu Lăng phát hiện, liền nói chuyện với anh để thu hút sự chú ý của anh, "Thật ra người muốn hại Tô Tố không ít, nhưng chi cả mười mấy ngàn đi đối phó với cô ấy, những người xung quanh cô không hề có năng lực này, chí ít những người trong học viện điện ảnh có thể loại trừ trước."

Vẻ mặt Tiêu Lăng hiện lên không mấy kiên nhẫn, "Đây đều là những lời nói cô muốn nói với tôi à?"

Toàn là những lời nói không có giá trị!

Anh cần là cái tên người thiết thực.

"Tiêu tổng… anh nghe tôi nói tiếp." Đường Sảng tiếp tục bịa chuyện, "Tôi cảm thấy có một người có năng lực như thế, hơn nữa có động cơ để làm điều này… Mạc Oanh Oanh! Thật ra trước đó lúc tôi và anh đang quen nhau, Mạc Oanh Oanh đã âm thầm đến tìm tôi, ngữ khí của cô ấy không tốt lắm, dựa trên thân phận Mạc gia đại tiểu thư nói xiên nói xỏ tôi, còn cảnh cáo tôi nếu không rời xa anh, nhất định sẽ dùng thủ đoạn đối phó tôi." Đường Sảng cười khinh bản thân, "Tôi chỉ là một người tình của anh mà cô ấy đã như vậy, đừng nói rằng là anh đã thích Tô Tố, đối với cô ấy đó quả thực không thể nhẫn nhịn. Tôi và Mạc Oanh Oanh chỉ gặp nhau có một lần, nhưng luôn cảm thấy cô ấy là nhân vật ác, cho nên…"

Đường Sảng cố ý chỉ nói một nửa, để người khác phải đoán phần còn lại.

Mạc Oanh Oanh.

Tiêu Lăng khinh ghét nhíu chặt mày.

Tại vì hồi nhỏ anh với Mạc Tầm không hợp nhau, đối với đứa theo sau Mạc Tầm là Mạc Oanh Oanh lại càng không ưa hoàn toàn, nhưng đứa nha đầu đó lại rất biết giả ngoan trước mặt trưởng bối, không những

là bảo bối của lão gia nhà Mạc, ông nội của anh cũng ấn tượng khá tốt với cô ta.

Hai năm trước ông nội đã đề xuất liên hôn với nhà Mạc, đã hỏi qua ý kiến của anh, lúc đó cuộc sống riêng tư của anh hỗn loạn đến không chịu được, cảm thấy lấy ai thì cũng như nhau.

Phụ nữ thôi, tắt đèn rồi chẳng phải đều như nhau sao!

Cho nên anh không từ chối, chỉ là từ đó đến giờ đều bận rộn, cho nên hai năm này chỉ là lời hẹn ước trên miệng, mỗi lần tới dịp tết đều đến nhà đối phương thăm hỏi, nhưng cũng chưa chính thức làm nghi thức đính hôn.

Trong hai năm đó anh càng ngày càng có ý định giải trừ hôn ước, nhất là sau khi gặp được Tô Tố.

Không còn chuyện khác.

Người phụ nữ này lúc chưa đính hôn với anh còn giống như là một tiểu thư đài các, nhưng sau khi có được lời hẹn ước đầu môi của các trưởng bối thì bắt đầu lấy thân phận là vị hôn thê của anh, ngang tàng thông báo cho bên ngoài mối quan hệ của hai người, cho đến trong xã hội thương lưu ở thành phố A bây giờ, ai ai cũng đều biết Mạc Oanh Oanh là vị hôn thê của anh! Không những như thế, người phụ nữ đó còn rất dính người, trước đó anh đối với vị hôn thê này tuy không thích, nhưng bề mặt công phu cũng phải nên có, ví như mỗi tuần đều hẹn cô ta đi ăn cơm một lần, nhưng Mạc Oanh Oanh lại muốn 24/24 dính lấy anh. Anh lúc đầu đã là một người lạnh lùng, Mạc Oanh Oanh cũng không phải người phụ nữ mà anh thích, đương nhiên là chịu đựng không được rồi.

Lúc trước khi gặp được Tô Tố thì anh đã có ý định muốn giải trừ hôn ước, cho nên quãng thời gian cứ cư xử lạnh nhạt với cô ta.

Rồi sau đó nữa là cô ta đi du lịch nước ngoài, từ đó cho đến bây giờ.

Mạc Oanh Oanh từ khi trở thành "vị hôn thê" của anh, đối với những người phụ nữ xung quanh anh đều đề cao cảnh giác, ngay cả thư kí Trương đều bị cô ta cảnh cáo âm thầm, loại phụ nữ như thế, nói với anh rằng sẽ đối phó với Tô Tố… Tiêu Lăng tin thật đấy.

Hơn nữa hai tháng nay Mạc Oanh Oanh tuy rằng vẫn còn ở nước ngoài, cũng chưa từng gọi qua một cú điện thoại hay nhắn qua một tin nhắn với anh, nhưng ai cũng không thể bảo đảm được cô ta không biết được sự tồn tại của Tô Tố!

Và cô ta… đích thực có đủ tài chính để tìm hiểu toàn bộ động tĩnh của Đường Sảng và Tô Tố.

Đầu óc của Tiêu Lăng xoay chuyển rất nhanh.

Anh lập tức gọi điện thoại cho thư kí Trương, "Đi điều tra ngay tiền của phóng viên nữ đó được chuyển khoản từ tài khoản qua, chiều hôm nay phải có kết quả cho tôi, còn nữa… điều tra thử Mạc Oanh Oanh hiện giờ đang ở đâu."

Trong lúc anh nói chuyện, chất lỏng trong lọ nhỏ mà Đường Sảng cầm trên tay đã bắt đầu phát huy tác dụng, cô thậm chí còn ngửi được mùi hương mờ nhạt, cũng cảm giác được toàn thân đang bắt đầu nóng lên.

Cúp điện thoại, sắc mặt của Tiêu Lăng đã không còn tốt với Đường Sảng, "Cô có thể ra ngoài rồi."

Đường Sảng nghi hoặc nhìn vào Tiêu Lăng, anh… tại sao lại hoàn toàn không có bất thường gì?

Lúc này cô đương nhiên không thể ra ngoài, Đường Sảng cảm thấy bối rối phải làm sao để kéo dài thời gian lâu hơn. Sự nóng rực trong thân thể ngày càng tăng lên, cô thử dò thám nhìn vào Tiêu Lăng, liền trông thấy vẻ mặt của Tiêu Lăng cũng bắt đầu đỏ lên, trong lòng Đường Sảng nhẹ nhõm một chút.

Hình như… đang trúng chiêu rồi.

Đường Sảng tiến gần thêm Tiêu Lăng một bước.

Và lúc này, Tiêu Lăng cũng cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi của cơ thể, Đường Sảng vừa tiếp cận là anh đã ngửi được một mùi hương bất thường, sắc mặt Tiêu Lăng thay đổi, anh liền nắm chặt cánh tay cô, giận dữ quát lên, "Cô đã làm gì rồi!"

195. Chương 195

" Xoảng!"

Chiếc bình nhỏ trên tay Đường Sảng rơi xuống đất, phát ra âm thanh rạn nứt, những mảnh vỡ nhỏ vụn văng lên đâm trúng chân cô ta, cô nhịn đau, ôm chặt Tiêu Lăng không buông tay.

" Tiêu Lăng, bây giờ cái gì em cũng không cần nữa, em thật sự yêu anh, xin anh hãy cho em thêm một lần nữa."

" Cút!"

Tiêu Lăng nhìn chiếc bình tan vỡ kia, biết rằng Đường Sảng chắc chắn đã làm gì đó,anh dùng sức đẩy mạnh Đường Sảng ra, lập tức gọi điện thoại cho thư kí Trương.

“ Không được.” Đường Sảng bị làm cho khiếp sợ, với tình hình hôm nay, nếu như cô không vùng lên, thì coi như xong đời, cô bổ nhào qua, dùng sức víu lấy vai của Tiêu Lăng, làm cho điện thoại anh buộc phải rơi xuống đất, “ Tiêu Lăng, tình nghĩa phu thê vẫn còn đó, chẳng lẽ anh không nể tình chút nào với em sao? Hiện giờ em chỉ có một yêu cầu duy nhất này, anh muốn em thêm một lần nữa thôi… lần này em bảo đảm không quấy rầy đến anh, sau này anh không muốn nhìn thấy em cũng không thành vấn đề, em sẽ không xuất hiện trước mặt anh, cầu xin anh, cho em thêm một lần nữa…”

Cô vừa nói, nhanh chóng cởi đi áo khoác trên người, hôm nay cô cố tình ăn mặc thật đẹp, trên người mặc chiếc áo khoác màu kem, lộ ra đôi chân thon dài trắng trẻo, chân mang đôi bốt da màu đen, cô cởi áo khoác đi, bên trong lại không mặc gì cả, chỉ mặc một ** tình thú màu đen. Cô ôm chặt lấy Tiêu Lăng, tay đã thăm dò vào bên trong áo tắm màu đen của anh, “ Tiêu Lăng… em chỉ muốn một lần thôi, thật sự là lần cuối cùng, em biết em không đẹp bằng Tô Tố, cũng không được lòng anh như Tô Tố, nhưng mà em yêu anh, em thật sự yêu anh. Anh có thể hiểu được cảm giác khao khát muốn đến gần một người, nhưng lại không có cách nào đến gần không?”

Đôi tay cự tuyệt của Tiêu Lăng dừng lại.

Khao khát đến gần một người, nhưng lại không có cách nào đến gần được

Câu nói này hoàn toàn là tiếng lòng hiện giờ của anh.

Đường Sảng thấy Tiêu Lăng không phản kháng nữa, tưởng anh đã thỏa hiệp, trên mặt hiện lên tia vui vẻ. Một tay luồng vào áo tắm của anh sờ sờ ngực anh, tay còn lại đi cởi dây áo tắm của anh, nhưng rõ ràng cô ta vui mừng quá sớm, vẫn chưa đợi cô ta cởi dây áo tắm ra, Tiêu Lăng đã nắm chặt tay cô ta lại.

Anh dùng sức rất mạnh, Đường Sảng đau đến kêu gào lên, “ đau, Tiêu Lăng em đau quá.”

Đôi mắt Tiêu Lăng đỏ lòm không chút lưu tình đẩy cô ta ra, nhìn thấy Đường Sảng ngã xuống đất, anh một chân đá chiếc áo khoác dưới đất lên người cô ta, “ cút”

“ Tiêu Lăng…”

Đường Sảng không tin nổi, tự dâng hiến mình như vậy, sao anh ấy lại không muốn chứ?

Cảm giác sao động trong người Tiêu Lăng làm thế nào cũng không đè nén lại được, hô hấp anh ngày càng nặng nề, đôi mắt cũng càng ngày càng đỏ, anh sải bước đến bên cửa sổ mở cửa ra cho thoáng khí.

“ Vô dụng thôi, chất lỏng đó gặp không khí sẽ lập tức bay hơi, chỉ cần hít vào trong cơ thể thì sẽ có tác dụng, bây giờ anh làm tan hết đi những mùi hương trong phòng cũng vô dụng.” Cơ thể Đường Sảng cũng càng ngày càng nóng, đôi má cô đỏ rực, ánh mắt mị hoặc, vứt đi áo khoác trên người đứng dậy lần nữa, cô đưa tay cởi ** của mình ra, “ Tiêu Lăng… anh chưa từng đè nén ** của bản thân, bây giờ lại thủ thân vì ai? Anh nghĩ thử xem, cho dù anh làm như vậy, sẽ có người nhớ đến cái tốt của anh sao? Buổi họp báo lúc nãy, Tô Tố gạt anh ra một cách dứt khoát, người ta vốn dĩ không để tâm đến anh… cho nên anh cần gì

phải làm vậy.”

Đường Sảng từ từ đến gần Tiêu Lăng, lí trí của cô dần dần bị ** chiếm đoạt đi, từ trong miệng dần dần phát ra tiếng ** kiều mị, “ ưm… Tiêu Lăng, cho em…”

Tác dụng thuốc này rất mạnh, lí trí của Tiêu Lăng dần dần bị tán loạn đi.

Nhưng trong đầu anh vẫn giữ lại một tia tỉnh táo.

Với tình hình hiện giờ giữa anh và Tô Tố, hễ anh làm chuyện gì có lỗi với cô, cho dù Tô Tố nể tình các con e rằng sau này sẽ không tha thứ cho anh nữa.

“ Ầm!”

Anh đưa tay đấm một cú thật mạnh lên kính, tấm kính dày nặng bởi vì một cú đánh của anh mà biến thành mạng nhện, những mảnh vỡ thủy tinh đâm vào xương ngón tay anh, trong nháy mắt máu chảy đầy cả bàn tay phải anh, cơn đau dữ dội khiến sắc mặt anh trắng bệch, nhưng tinh thần đã tỉnh táo lại.

Đường Sảng bị hành động của Tiêu Lăng làm giật nảy mình, vẫn còn một tia tỉnh táo, “ Tiêu, Tiêu Lăng…”

Tiêu Lăng lớn như vậy, lần đầu tiên bị người khác mưu tính.

Ánh mắt anh hung ác nham hiểm mà nhìn Tô Tố, Đường Sảng toàn thân trần trụi chỉ cảm thấy phía sau lưng lành lạnh, răng lại run cả lên.

“ Tiêu… Tiêu Lăng.”

“ Cô có phải cần đàn ông đến như vậy không?”

“ Không không không không” cuối cùng Đường Sảng biết sợ rồi, thấy Tiêu Lăng từng bước đến gần, liền liều mạng lắc đầu, “ em không cần nữa, em sai rồi… Em đi, em sẽ đi ngay lập tức.”

Cô khom lưng lại, toàn thân run rẩy chạy đi nhặt quần áo trên đất.

Tiêu Lăng trước mắt này đáng sợ quá, như tu la bước ra từ trong địa ngục, cô hối hận rồi, cô không nên đùa với người đàn ông này.

Đường Sảng run rẩy đi nhặt quần áo, vẫn chưa kịp đợi cô nhặt lên thì nghe thấy một âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị, “… muộn rồi”

Từ trước đến nay Tiêu Lăng anh là người đàn ông vô tâm vô tình, người đã từng mưu tính anh, anh chưa bao giờ dễ dàng mà bỏ qua.

“ A!”

Đột nhiên Đường Sảng bị anh nắm chặt lấy cổ tay, những giọt máu từ trên tay anh chảy xuống cánh tay cô, mùi máu tanh dinh dính dọa đến ** của Đường Sảng mất hết, cô dùng sức vùng vẫy, “ buông tôi ra, tôi muốn rời khỏi đây, tôi muốn về nhà…”

Tiêu Lăng không chút lưu tình quăng Đường Sảng vào trong phòng tắm, ở bên ngoài khóa trái cửa lại.

“ Ầm ầm ầm” Đường Sảng dùng sức đập vào cửa, “ mở cửa, mau mở cửa cho tôi”

Tiêu Lăng không đếm xỉa cô ta nữa, gọi điện thoại cho Tiểu Trần, “ gọi bác sĩ gia đình qua đây, sau đó tìm Lãnh Mạc mang theo mấy người qua đây”

Chưa tới năm phút Tiểu Trần đã dẫn theo mấy tên xăm hình, tóc nhuộm đủ các màu đỏ màu vàng, vừa nhìn đã biết đây là những côn đồ xã hội đen, vào trong phòng tổng thống, Tiểu Trần thấy tay bàn tay đầy máu của Tiêu Lăng, vẻ mặt kinh hãi, anh nhanh chân bước lên phía trước, “ tổng tài, có sao không?”

“ Không sao.” Tiêu Lăng hờ hững nhìn bàn tay đầy máu, vẻ mặt thờ ơ như đây không phải là tay của mình, trong lòng anh vẫn còn cảm giác ngột ngạt khó thở, “ đã gọi bác sĩ chưa?”

“ Đã gọi rồi, lát nữa sẽ qua đây.”

Lúc này Đường Sảng trong phòng tắm đã chịu không nổi tác dụng của thuốc, bắt đầu kiều mị ** lên, ** của cô ta thật sự quá lớn tiếng, cho dù cách một cánh cửa cũng nghe rất rõ.

Cũng thật là **

Tiêu Lăng khinh thường vô cùng.

Giọng của Đường Sảng?

Tiểu Trần kinh ngạc nhìn qua Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhìn vào mấy tên côn đồ ở phía sau Tiểu Trần một cái, dặn dò Tiểu Trần, “ mở một căn phòng cho họ và Đường Sảng, mọi chi phí tôi trả.”

Tiểu Trần bỗng trở nên kinh ngạc, sau đó liền hiểu hết mọi việc.

" Vâng, tôi đi liền."

Mấy tên côn đồ đó cũng hưng phấn đến mở to mắt, họ đều là những tay đấm cấp thấp nhất, vẫn có thể có phúc lợi này, Đường Sảng đó, đại minh tinh a.

Tiêu Lăng đã không còn chút thương tiếc nào đối với Đường Sảng.

Nếu cô ta thiếu đàn ông như vậy, vậy anh sẽ tặng cho cô ta một xấp, tin chắc rằng với tình trạng dục hỏa thiêu đốt toàn thân của cô ta hiện giờ tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

Dám mưu tính anh, thì phải có sự chuẩn bị cho việc trả giá.

196. Chương 196

Bên đó Tiêu Lăng nhịn đến nỗi ngọn lửa dục vọng ấy sắp thiêu đốt cả người mình.

Bên này Tô Tố ba người đang ngồi gọi món trong một không gian ưu nhã tại một nhà hàng pháp. Mộ Bạch dẫn hai người đến một nhà hàng bít tết của Pháp gần đây, trong tiệm bố trí vô cùng trang nhã, ba người vừa ngồi xuống, nhan viên phục vụ đã đem menu đến, phục vụ ở đây lại toàn là người Pháp mắt xanh tóc ánh vàng ánh kim.

Mộ Bạch vô cùng chu đáo ga lăng đưa menu cho hai cô gái.

Tiểu Hy mở menu ra đầu ốc quay cuồng trong giây lát.

WTF.

Biết là nhà hàng Pháp chính cống, nhưng không nhất thiết phải toàn là tiếng Phát, trên đó cả một chữ cũng không dịch, Tiểu Hy nhìn một xâu chuỗi chữ cái kia, đầu óc cưng đơ, cô nhìn Tô Tố,1hạ thấp giọng, "Tô Tố, cô biết tiếng Pháp không?"

"..."

Cô chỉ biết, kiếp trước của cô, từ lâu đã vào ngành giải trí, đến trường học cũng chả đi được mấy lần, mà kiếp này cô mới cấp ba đã có con rồi, đẻ con xong nghỉ học một năm, tiếp đó là nuôi con, có thời gian thì đi làm kiếm tiền, không nghĩ cũng biết, học tập không giỏi. Ngay cả tiếng Anh cô còn không biết hết, đừng

nói đến tiếng Pháp.

Tô Tố và Tiểu Hy hai mắt to nhỏ nhìn nhau.

Mộ Bạch nhanh chóng thấy có điểm gì đó bất thường hiện lên ở hai khuôn mặt, lại nhìn thực đơn, nhất thời đầu óc rối lên, anh chỉ nghĩ tới ưu tiên phụ nữ trước, mà quên đi một việc quan trọng, anh ôn hòa đề nghị, "Hay là, tôi gọi thay các cô nhé?"

"À, vậy thì không gì1tốt bằng, vừa may là tôi và Tố Tố cũng chưa từng đến tiệm này, cũng không biết món gì ngon." Tiểu Hy nhanh chóng đẩy thực đơn cho Mộ Bạch, " Mộ Bạch sư huynh anh gọi đi."

"Bít tết tiêu đen thì sao, bít tết tiêu đen ở đây làm rất vừa vị, thịt bò cũng được nghiên cứu rất kĩ, dùng phần non nhất của sườn bò, thịt rất nạc, không có chút chất béo nao."

"À, được đó được đó."

"Tô Tố cô thì sao?"

"Cũng được"

Mộ Bạch gọi ba phần bít tết tiêu đen, lại gọi thêm một phần trái cây xà lách, và hai ly nước ép, "Các cô muốn chín mấy phần?"

"Năm phần"

"Tôi muốn chín sáu phần." Tiểu Hy giơ tay.

"Được rồi." Mộ Bạch đẩy thực đơn lại cho phục vụ, dùng tiếng pháp nói," Ba phần bít tết tiêu đen, hai phần chín năm phần, một phần chín sáu phần."

"Được,5xin ngài đợi xíu." Phục vụ cũng đáp lại bằng tiếng Pháp.

Tiểu Hy lặng lẽ gửi cho Tô Tố một tin nhắn," Tố Tố yêu dấu, Mộ Bạch sư huynh thật giỏi phải không? Tiếng Pháp lại nói lưu loát vậy!"

Tô Tố đồng cảm, nhưng trước mặt Mộ Bạch mà nhắn tin cũng không hay, nên nói chuyện với Mộ Bạch.

"Đúng rồi, sao hôm nay anh lại đến cuộc họp triệu tập kí gải, không phải lại bị kéo vào chứ?"

Mộ Bạch lúc đổi diện với Tô Tố đều giống như một người con trai mới lớn tỏa ánh hào quang, hở một chút là đỏ mặt, anh ngại ngùng đáp lại," Từ một người bạn của tôi tôi được biết hôm nay ở khách sạn Marina có tổ chức cuộc họp kí giả, nên nhờ bạn bè giúp đỡ trà trộn vào trong xem tình hình, thấy cô không sao là tốt rồi."

"Cám2ơn anh." Trong lòng Tô Tố ấm áp lên.

"Đừng khách sáo, chúng ta đều là bạn bè, với lại sau cuộc công bố với kí giả xong, chắc hai ngày nữa dẽ bắt dầu quay, tới lúc đó mình hợp tác chung, quan tâm nhau là điều nên làm."

Nhắc đến việc này Tô Tố có chút choáng váng, "Mấy ngày nay tôi vẫn chưa xin lỗi đạo diễn Trần Đông."

"Yên tâm đi, đạo diễn không trách cô đâu, hai hôm nay còn nói tôi vai chính lúc nào cũng giữ cho cô đó." Mộ Bạch nhẹ nhàng an ủi Tô Tố, "Cô cũng đừng ấy náy, đợi mai tin tức ra rồi, ai cũng biết đã hiểu lầm cô, đợi lúc tác phẩm mới này ra cũng sẽ vì cô mà được nhắc đến, như vậy cũng như tuyên truyền cho phim mới rồi.

Tô Tố lòng nhẹ nhõm hơn, chân thành đáp lại,9"Cám ơn sự an ủi của anh."

Mộ Bạch có chút choáng, "Tô Tố, chúng ta đều là bạn, đừng vì chút chuyện nhỏ này mà cám ơn, quá xa lạ rồi."

"Đúng vậy đúng vậy, Tố Tố, Mộ Bạch sư huynh nói đúng, con người cô, hay khách sao quá xa lạ rồi." Đồ uống đã bưng lên, Tiểu Hy uống hai ngụm, nghe lời Mộ Bạch xong lập tức nói với anh ta, "Mộ Bạch sư huynh, anh cũng đừng trách Tố Tố, con người cô ta lúc anh còn ở trường chắc có nghe qua, mọi người cứ nói cô lạnh lùng cao ngạo thật ra là con nha đầu này không biết bắt chuyện giao lưu với người khác."

Điểu này anh ta đương nhiên biết. Mộ Bạch cười rồi nói tiếp, Bít tết bò sắp ra rồi, Tiểu Hy ăn ít đồ tây thôi, không phải chưa ăn qua bít tết sao,1nhưng…

Cô dùng lực cắt.

"xẹt_" một tiếng, Tiểu Hy lúc ngẩn đầu lên thấy mọi người trong nhà hàng đều nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc kì lạ.

Dù bình thường cô mặt hơi dày một chút, nhưng lúc này cô không chịu được mặt đỏ cả lên.

Mộ Bạch lặng lẽ đem phần thịt bò đã cắt xong, đẩy trước mặt Tiểu Hy, lại lấy đĩa bít tết chưa dùng của cô kéo về phía mình.

Tiểu Hy như được món hời lướn, "Mộ Bạch sư huynh thật là chàng trai ấm áp."

Câu này mà bị Tôn Viễn nghe được nhất định sẽ cười không ngớt, Mộ Bạch thằng nhóc này xem ra thì dịu dàng thân thiết, nhưng thực tế thì, trừ phi là người anh ra quen biết anh ta, nếu không phải với ai anh cũng đều lễ phép, với ai cũng cách một tầng,

Cũng không nghĩ xem, với sự lạnh lùng bá đạo như Tiêu Lăng, còn có một thân ma vương quái quỷ như Tôn Viễn, lại thêm giao du với người hắc đạo lạnh lùng mà có thể chơi từ nhỏ đến lớn, có thể thấy Mộ Bạch không giống như khuôn mặt đầy vô hại của mình.

Nhưng Tiểu Hy cũng không nghĩ nhiều vậy, đã ở trên người Mộ Bạch dán tem "Đàn ông tốt".

Ay Ay Ay

Tiếc là tiếc là, Mộ Bạch người ta chỉ nhắm vào Tố Tố nhà cô, nếu không người đàn ông cực phẩm như vậy, cô thật muốn ăn tươi nuốt sống.

Mộ Bạch cắt bít tết cho Tiểu Hy xong, cắt cho Tô Tố sẽ tự nhiên hơn nhiều.

"Cám…" Thấy ánh nhìn ngừng lại của Mộ Bạch, Tô Tố đã đem từ Cám ơn định nói rút lại rồi. Cô ta mỉm cười, "Được rồi, không nói cám ơn, mau ăn đi, đợi chút nguội rồi không ngon đâu."

"Được "

Mộ Bạch đâu có tâm trạng ăn uống, đây là lần đàu tiên anh ăn cùng Tô Tố, cô hội hiếm nhưu vậy, bề ngoài anh tỏ ra điềm tĩnh, nhưng bên trong đã giãy sóng.

Gần một tháng trở lại đây, mối quan hệ của anh và Tô Tố đã có sự tiến triển lớn.

Từ việc Tô Tố không nhận ra nha ta, đến xem anh ta là bạn, lại cùng nhau ăn cơm, tốc độ như vậy đến nghĩ anh ta cũng không dám.

Ba người vui vẻ ăn hết buổi cơm trưa.

Ăn xong. Mộ Bạch vẫy tay biểu thị ý muốn thanh toán.

Tiểu Hy và Tô Tố vô tình thấy tờ hóa đơn tính tiền, kinh ngạc đến miệng không khép lại được.

WTF

Đây là bít tết gì mà mắc vậy.

Nếu là một bữa cơm với giá cả bình thường, Tô Tố cũng yên lòng chấp nhận cho qua được, nhưng cái này quá mắc, ba phần bít tết thêm một phần xà lách và hai ly nước ép, mà tới bốn con số, vậy thật quá mắc.

Tô Tố nhìn Mộ Bạch, anh ta hôm nay ăn mặc giống giản dị giống thường ngày, cũng một bộ áo sơ mi trắng, Một quần jean hơi trắng ngà đi một đôi giày bố trắng, cả người không có đồ trang trí nào, sạch sẽ và đơn giản…

Lúc Tô Tố nghèo đến rớt mùng tơi cũng ăn mặc như vậy.

Anh ta chỉ là một học sinh, tiền đâu ra nhiều vậy, nói không chừng một bữa ăn là cả tháng sinh hoạt phí của anh ta.

Tô Tố nhanh chóng giữ tay Mộ Bạch, lấy tay móc túi tiền, "Mộ Bạch, bữa này tôi đãi."

197. Chương 197

"Không được, nói rồi hôm nay anh mời mà"

Mộ Bạc nhanh chóng rút ví trả tiền, chuyện cười, anh không dễ dàng ăn một bữa cơm với Tô Tố, làm sao có thể để cô ấy trả tiền càng hơn thế, người trong giới bọn anh, chỉ cần đi ra ngoài ăn cơm mua sắm với bạn giới tính nữ, thì không có đạo lý để bạn giới tính nữ phải trả tiền.

Tiểu Hy nhìn hóa đơn cũng vô cùng ái ngại, Mộ Bạch ở trong trường rất thần bí, đúng thật là chưa có nghe qua gia thế.

Nếu như là công việc phổ thông, một bữa cơm ăn lên đến hàng nghìn, đích thực là chuyện xa xỉ, cô giơ tay lên biểu đạt bản thân có lời muốn nói, Mộ Bạch và Tô Tố cùng lúc quay sang nhìn cô, Tiểu Hy đề nghị, "hay là chúng ta AA (chia đôi)"

"Được"

"Không được"

Đồng ý là của Tô Tố, từ chối là của Mộ Bạch

Mộ Bạch rất kiên định lấy từ trong túi ví tiền ra, móc ra tấm thẻ giao cho nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ dùng tiếng Pháp hỏi, "có mật khẩu không ạ?"

“Không có”

“Vâng, tiên sinh xin đợi chút”

Tô Tố nhìn thấy Mộ Bạch tự lấy ra thẻ, bỗng chốc hối hả, “không được không được, Mộ Bạch, bọn em không thể lợi dụng anh được, anh vẫn còn đang đi học, lấy đâu ra nhiều tiền vậy”

Mộ Bạch cười khổ.

Chẳng lẽ anh ăn mặc rất giống người nghèo sao?

Anh âm thầm cúi đầu nhìn chiếc áo trắng và quân jean của bản thân, nhãn hiệu logo của quần áo và giày đều được giấu đi rất kín, không dễ dàng bị nhìn thấy. Anh chỉ là người thích mặc thoải mái một chút thôi, bộ quần áo này một chút cũng không rẻ hơn nhãn hiệu lớn quốc tế, toàn bộ đều là quần áo từ trong của hàng đã mấy trăm năm kế thừa ở Anh Quốc, với lại toàn làm thủ công…

Mộ Bạch không có giải thích, chỉ cười và nói, “anh không phải đã nhận nam diễn viên chính của {Nhất Tiếu Nại Hà} đó sao? Trước đây cũng chạy diễn viên quần chúng, thỉnh thoảng còn đi quay quảng cáo gì đó nữa, yên tâm đi, anh có tiền”

Tô Tố hoàn toàn không tin.

Mộ Bạch so với cô và Tiểu Hy còn lớn hơn mấy tuổi, như cô nhìn thấy, Mộ Bạch muốn khí chất có khí chất, cô cũng cùng anh đối thoại lời phim rồi, diễn xuất cũng đặc biệt tốt, mà lại muốn nhan sắc có nhan sắc, nhung tại sao trong học viện điện ảnh lâu như thế vẫn không trở lên nổi tiếng? Nói cho cùng thì không có mối quan hệ, mà không có mối quan hệ đằng sau ẩn giấu một vấn đề trọng đại đó là không có tiền.

Bây giờ ăn cơm xã giao đâu đâu cũng đều cần tiêu tiền, không có tiền đi đâu kiếm mối quan hệ?

Càng hơn thế, {Nhất Tiếu Nại Hà} bộ phim này còn chưa mở máy quay, cho dù có mởi máy quay rồi, anh ấy một diễn viên mới, thù lao có thể có bao nhiêu? Chắc cũng bằng cô thôi? Thù lao của cô có bao nhiêu cô rõ hơn ai hết, mức độ chi tiêu ở thành phố A cao như vậy, chút thù lao đó thực tế hoàn toàn không đủ xem.

Tô Tố kiên định moi từ trong túi lấy ra tiền mặt, “Mộ Bạch, số tiền này anh bắt buộc phải giữ, nếu không thì là không coi em là bạn bè rồi”

“…”

Mộ Bạch buồn cười lại bất lực.

Xem ra anh về sau cần phải ăn mặc nhiều hơn, không thể tiếp tục mặc đơn giản thế này nữa, bởi vì sẽ khiến Tô Tố nghĩ anh là học sinh nghèo… ái, cần phải biết, truyền thông Tinh Quang thực chất anh cũng có 20% cổ phần, còn có tập đoàn của gia đình Tôn Tử anh cũng có 5% cổ phần, càng hơn thế… tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ của Tiêu Lăng lúc mới khởi nghiệp, anh cũng đầu tư một phần, cổ phần cũng đạt đến 5%, còn có mấy địa điểm giải trí của Lãnh Mạc… anh đều có cổ phần.

Vì vậy không hề nói khoa trương, anh ta một năm không có làm cái gì, chỉ đợi cuối năm chia hoa hồng, hoa hồng của một năm ít nhất đều có thể đạt đến 11 con số.

Tính ra thì anh còn là một nửa chức ông chủ của Tô Tố.

"Mộ Bạch, anh đang nghĩ cái gì vậy?"

"Không có" Mộ Bạch tỉnh lại, dở khóc dở cười, "khoản tiền này nói thế nào thì anh cũng không thể nhận, Tô Tố, anh đúng thật là có tiền"

Anh thật sự bất lực rồi, lại là lần đầu ở trước mặt một người nói một cách nghiêm trọng bản thân có tiền… anh nhìn về phía mặt Tô Tố, cô rõ ràng vẫn không tin.

"Mộ Bạch…"

Mộ Bạch động não, động tác mạnh mẽ từ trong tay của Tô Tố lấy ra ví tiền, sau đó nhét tiền vào trong ví của cô, "Tô Tố, em nếu như thật sự coi anh là bạn bè thì không nên tính toán khoản nhỏ này, vả lại nếu như e thật sự cảm thấy trong lòng ái ngại, vậy anh đợi em lần tới mời ngược lại"

"Mộ Bạch…" Tô Tố vô cùng bất lực, con người này làm sao mà cứng đầu vậy

Phùng má giả làm người mập sẽ đau à (ý nói: làm việc quá khả năng của bản thân)

Nhưng cô nhìn khuôn mặt chân thật nghiêm túc của Mộ Bạch, cũng chỉ có thể thở dài, "được, em ngày khác mời anh ăn cơm"

Mép miệng của Mộ Bạch cong lên hiện ra nụ cười ôn hòa

Ký tên trên hóa đơn cửa hàng, Mộ Bạch cất đi phiếu thu, sau đó đưa hai người phụ nữ ra cửa, "hiện tại các em có dự tính gì không?"

"Chúng em muốn về nhà rồi" hôm nay đã khiến Mộ Bạch tiêu nhiều tiền như thế, tiếp tục đi ra ngoài với anh nữa, khẳng định lại phải tiêu tiền, Tô Tố từ chối thẳng cắt đứt luôn ý tưởng của anh, "hai đứa con của em vẫn đang ở nhà, bọn trẻ có thể vẫn chưa ăn cơm, em và Tiểu Hy không yên tâm lắm, cần phải về nhà xem sao rồi"

Mộ Bạch có chút thất vọng, nhưng không thể biểu lộ ra ngoài, anh cười nói, “cũng tốt anh cũng chưa từng gặp qua con của em, lần sau nếu như có cơ hội đem bọn trẻ cũng cùng ra ngoài một lần, anh mời các em đi ăn cơm”

Tô Tố kháng nghị, “nói rõ rồi lần tới em mời”

Đúng thật là cố chấp.

Nhưng lại rất dễ thương

Mộ Bạch cười gật đầu, giơ tay ra thay hai người phụ nữ bắt một chiếc taxi, xuôi theo lời của Tô Tố nói, “được được được, lần tới để em mời”

Em mời anh thanh toán

Anh âm thầm bổ sung thêm câu đằng sau.

“Được, vậy chúng ta điện thoại liên lạc”

Xe taxi đã dừng lại ở ven đường, Mộ Bạch ga-lăng mở cửa cho hai người phụ nữ, “hai tiểu thư xinh đẹp, mời lên xe đi”

“Cảm ơn” Tô Tố đợi Tiểu Hy ngồi vào trong xe, sau đó bản thân mới leo lên xe, cô hạ cửa sổ xe cuống cười nhìn Mộ Bạch, “bữa trưa hôm nay rất ngon, cảm ơn nha, bái bai”

“Bái bai”

Đóng cửa lại, xe taxi liền khởi động máy

Mộ Bạch đứng thẳng người, hai tay nhét vào trong túi quần, ánh mắt nhìn rất lâu không thu về. Đợi chiếc xe thật sự bị khuất trong luồng xe đi lại không nhìn thấy nữa anh mới quay người đi, đối mặt với cửa kính lớn của nhà hàng.

Trên của kính lớn hiện ra một dáng hình đứng thẳng gọn gàng, áo sơ-mi quần jean giày vải… hình như đích thực có chút sạch sẽ quá đà rồi.

Mộ Bạch một bàn tay xoa cằm, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ trên cổ tây có cần phải thêm một chiếc đồng hồ không

…

Trong xe taxi

An Tiểu Hy vô cùng khẳng định nói với Tô Tố, “Tố Tố, tớ nghiêm trọng nói với cậu một chuyện”

“Cái gì?” Tô Tố cúi đầu mở túi xách lướt điện thoại, không có quan tâm

“Sư huynhMộ Bạch tuyệt đối thích cậu”

“pa…”

Tô Tố giật mình, điện thoại vừa cầm trong tay phút chốc rơi lên trên ghế xe, cô nhanh chóng đưa tay ra để nhặt lên, “Tiểu Hy cậu đừng nói linh tinh, tớ và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường”

“Thôi đi, cậu từ trước giờ không cùng bạn bè bình thường cùng đi ăn cơm”

Ồ, hình như cũng phải, “đó là… xem như bạn tốt rồi”

Tiểu Hy trợn tròn mắt, “cậu thật sự không cảm nhận được anh ấy thích cậu?”

Tô Tố dở khóc dở cười, “Tiểu Hy à, không phải tất cả người đàn ông tớ tiếp xúc đều là thích tớ, cũng có bạn tốt à”

Tiểu Hy sắp muốn ngất rồi, cô tóm lấy cánh tay của Tô Tố, bất lực nói, “cậu không phát hiện sao? Sư huynh Mộ Bạch tuy cùng hai chúng mình ăn cơm, nhưng ánh mắt luôn chỉ để ở trên người cậu, cơ bản chưa có từng di chuyển chỗ khác, còn nữa còn nữa, ánh mắt anh ấy nhìn cậu… heey, làm sao để diễn tả đây, giống như là một vũng nước mùa xuân, khiến người khác hận không thể chết đuối ở trong đó, ôn hòa không thể diễn tả bằng lời, nếu như đây không phải là thích, vậy trên thế giới sẽ không có từ “thích” này rồi”

198. Chương 198

Tô Tố vẫn không tin.

Như cô nhìn thấy, cô thừa nhận dung mạo này của bản thân đích thực không tồi, nhưng ở đây là trong nước đâu có phải nước ngoài, người trong nước đều cảm thấy không cần biết chỉ là phụ nữ đã ly hôn rồi, giá trị bản thân tự động rớt xuống. Tình trạng này của cô so với ly hôn rồi càng khoa trương.

Chưa kết hôn đã có bầu, lại còn hai con.

Cô là một người mẹ độc thân, cho dù bản thân có giỏi giang như thế nào, cũng đều bị người khác xem thường, tình trạng của cô, đàn ông bình thường tuyệt đối không thể chấp nhận.

Mộ Bạch…

Cô tiếp xúc với Mộ Bạch không nhiều, nhưng Mộ Bạch cho cô cảm giác không tồi, phong cách hiền hòa thanh lịch, khi cười lên giống như cậu bé ánh nắng, anh ấy như thế làm sao có thể sẽ thích cô? Cùng1lắm là hôm nay thấy tổ chức cuộc họp báo, là bạn bè có chút thương hại cô mà thôi.

Ừm

Nhất định là thế

Thấy khuôn mặt cô ấy không tin, Tiểu Hy chỉ có thể trợn mắt lên.

Người ta biểu hiện rõ ràng như thế à

Thôi vậy thôi vậy, cô không quản nữa, đằng nào cô vẫn nhìn tốt về sư huynh Mộ Bạch, về sau bọn họ không phải vẫn còn phải quay phim sao, vừa đúng lúc có cơ hội tìm hiểu, nếu như có thể nhân công phu quay phim tình cảm hai người tăng lên, khiến Tô Tố quên đi Tiêu Lăng tên tồi tệ đó thì tốt quá rồi.

…

Buổi chiều 2 giờ đúng

Tiêu Lăng ở trong khách sạn đã tiếp xong nước, mảnh kính vỡ trên tay phải đều đã được gắp ra cẩn thận, dùng gạc màu trắng bao bọc lại, anh ngồi trên ghế so-pha một bên tiếp dung dịch một bên sử dụng1máy tính xách tay phát lại nội dung trong buổi họp báo hôm nay.

Trong phòng vệ sinh, nhân viên làm việc của khách sạn đang tiến hành dọn dẹp và khử độc.

Căn phòng này là điểm bắt đầu duyên phận của anh và Tô Tố, cũng là nơi trùng phùng lần nữa của họ, nhưng vừa rồi Đường Sảng dám vấy bẩn nơi này, Tiêu Lăng dứt khoát không có phương pháp nào nhẫn nhịn chịu đựng.

“Tiêu thiếu gia, đã quét dọn sạch sẽ rồi ạ”

“Khử độc một lần nữa”

Nhân viên làm việc sững lại, lập tức nói, “thưa vâng ạ”

Nhân viên làm việc lại đẩy xe dọn dẹp, cẩn thận khử độc một lần nữa từng góc của phòng vệ sinh.

“Tiêu thiếu gia…”

“Được rồi, cô đi ra đi”

“Vâng ạ”

Nhân viên làm việc rời đi, Tiêu Lăng tiếp tục xem video của cuộc họp báo, anh đưa tay ra xờ lên khuôn mặt của Tô Tố trên màn hình, trong5mắt có chút ảm đạm. Tô Tố, em cuối cùng đến khi nào thì mới tình nguyện tha thứ cho anh?

Anh bây giờ đặc biệt nhớ về thời gian ngọt ngào cùng với em trước đây

Rõ ràng mới qua thời gian 2 tháng ngắn ngủi, đến bản thân anh cũng không nghĩ sẽ chìm sâu xuống, đồng thời không thể giải thoát chính mình. Kể cả 5 năm trước… 5 năm trước khi người con gái đó bỏ đi anh cũng chỉ là tức giận, nhưng bây giờ, anh càng nhiều hơn đó là hối hận và đau lòng, mỗi ngày hàng đêm khi đi ngủ đều mất ngủ, nhớ về giọng nói dung mạo nụ cười của cô, nhớ về hai đứa con trai con gái dễ thương của anh.

Ông nội thường nói với anh niềm vui gia đình, anh toàn không cho là đúng, nhưng bây giờ anh phát hiện, anh muốn cuộc sống chính là những tháng2ngày như thế, có vợ có con, hàng ngày đi làm về nhà Tiểu Thất sẽ như bay chạy lại đổ nhào vào trong lòng anh chào đón anh, Cảnh Thụy tuy không nói cười tùy tiện, khuôn mặt nhỏ bé lạnh như băng, nhưng khi nhìn thấy anh băng cũng giã đông, còn Tô Tố… cô ấy sẽ ở trong hoa viên yên tĩnh tưới hoa, hình ảnh vừa ấm áp vừa mỹ lệ đẹp đẽ.

Nhưng bây giờ… những điều này giống như là mong ước quá xa vời

Tiêu Lăng xoa tâm lông mày.

Chuông cửa reo lên, sau đó là âm thanh của mở cửa phòng.

Động tác của Tiêu Lăng ngừng lại.

Người có được thẻ phòng của anh chỉ có thư ký Trương và Tiểu Trần, cánh cửa mở ra, quả nhiên thư ký Trương đến rồi, anh thu lại tâm trạng ưu tư, đóng máy tính lại.

“Tra ra chưa?”

“Đã tra xong rồi” thư ký Trương tiến vào trong phòng, đóng9cánh cửa khóa lại xong, nhing thấy Tiêu Lăng đang tiếp dung dịch, trong mắt lướt qua kinh ngạc, nhưng thông minh không có hỏi, cô đứng cạnh ghế so-pha nhẹ giọng trả lời, “chúng tôi đã tra ra tài khoản gửi tiền cho nữ nhà báo, sau đó hiện thị là tài khoảng của hải ngoại”

Sắc mặt của Tiêu Lăng trầm xuống.

Tài khoảng hải ngoại?

Thời gian này Mạc Oanh Oanh không phải là du lịch nước ngoài sao

“Còn gì nữa?”

“Tài khoản hiện thị là tên của một người đàn ông, vẻ ngoài thì với Tô tiểu thư không có chút liên quan nào, nhưng vẫn còn có một tin tức nữa… theo như chúng tôi điều tra, Mạc tiểu thư 3 ngày trước đã về nước rồi”

Tiêu Lăng trầm lặng xuống

“Tổng tài?”

“Tôi biết rồi, cô đi ra ngoài đi”

Thư ký Trương lo lắng nhìn Tiêu Lăng, “còn một chuyện nữa, Trương Hân tiểu thư thời hạn hết thúc hợp đồng1với công ty quản lý Thiên Vũ đã đến, đồng thời đã đưa ra tin đồn không tiếp tục gia hạn với công ty quản lý Thiên Vũ nữa, Tổng tài, chúng ta bỏ qua cành ô-liu này sao?”

Thực tế chuyện của Tinh Quang Tiêu Lăng cơ bản không quản, chuyện nhỏ này tất nhiên có phó Tổng tài đi làm.

Nhưng Tiêu Lăng trước đây có đặc biệt dặn dò qua thư ký Trương, bảo thư ký Trương chú ý tình hình của Trương Hân, vì vậy thư ký Trương mới có câu hỏi này.

Trương Hân

Tiêu Lăng đến bây giờ vẫn còn nhớ trước đây Tô Tố khóc lóc cầu xin anh, việc bảo anh tìm người bảo vệ Trương Hân và Trương Việt, nhưng anh trước đâu điều tra qua tất cả tài liệu của Tô Tố, phát hiện một vấn đề khác lạ, đó chính là trước khi Tô Tố vào Tinh Quang, hoàn toàn không hề có chút kết giao nào với Trương Hân và Trương Việt, cũng có thể nói rằng bọn họ cơ bản không quen biết nhưng Tô Tố cũng sẽ

không vô duyên vô cớ cầu xin anh, chẳng lẽ bên trong có chuyện gì mà anh không biết?

Tiêu Lăng từ máy tính ngẩng đầu, "thư ký Trương, anh trai cô trước đây quen biết Tô Tố không?"

Anh trai của thư ký Trương chính là Trương Việt

Thư ký Trương đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi, vô cùng khẳng định trả lời, "anh trai tôi khẳng định không quen biết Tô tiểu thư của bây giờ"

Tiêu Lăng tóm được kẽ hở trong lời nói của cô, "cái gì gọi là Tô tiểu thư của bây giờ?"

Thư ký Trương thở dài nói, "Tổng tài ngài chắc cũng biết anh trai tôi trước khi nhảy qua Tinh Quang là ở trong công ty quản lý Thiên Vũ làm người quản lý của nghệ sĩ, anh ấy cùng Trương Hân tiểu thư cũng ở đó quen biết, nhưng đóng góp thành công quen biết của họ lại là một người khác. Tổng tài ngài còn nhớ nghệ sĩ trước đây anh trai tôi quản lý không?"

"Không biết" chuyện trong giới giải trí anh rất ít hỏi han

"Anh trai tôi trước đây quản lý một nữ nghệ sĩ, cũng tên là Tô Tố. Thười điểm cô ấy mới ra mắt cũng vừa là lúc anh trai tôi vào Thiên Vũ làm người quản lý, anh trai tôi tất nhiên trở thành người quản lý của cô ấy, Trương Hân tiểu thư là bạn tốt nhất của Tô tiểu thư đó, quan hệ rất thân thiết với Tô tiểu thư đó, lâu dần lâu dần, anh trai tôi và Trương Hân cũng trở thành ban bè rất tốt. Nhưng thật đáng tiếc… hồng nhan bạc mệnh, hai tháng trước Tô tiểu thư đó bỗng qua đời rồi"

Trong đầu Tiêu Lăng lướt qua rất nhiều hình ảnh, anh muốn tóm lấy nhưng lại tóm không được.

Anh cau mày thật chặt, trong lòng có chút cảm giác buồn, nhưng không thể nói là tại sao. Giọng nói của anh có chút khô cạn, "vì vậy nói… nữ nghệ sĩ đó cũng tên là Tô Tố?"

"Vâng"

Trương Hân và Trương Việt là bạn tốt của Tô Tố đã qua đời đó, nhưng Tô Tố của bây giờ… tại sao lại muốn anh bảo vệ họ?

Lại còn bỗng qua đời?

Anh bỗng nhớ lại 2 tháng trước cùng Tô Tố hiện trường trùng phùng tại đây, đó là ngày thứ hai sau khi họ thể hiện cảm xúc mạnh mẽ, trên ti vi vừa đúng lúc đưa tin tin tức Tô Tố qua đời, anh nỗ lức hồi tưởng, anh là có nhớ Tô Tố đó, bởi vì mang thai đẻ con tại trong chung cư phát hiện xác chết.

Anh nhớ… Mạc Tầm bởi vì Bạch Linh mà đi cám dỗ người phụ nữ đó… hình như cũng gọi cái tên này.

Trong đầu Tiêu Lăng bỗng nhiên có một suy nghĩ vô cùng kỳ lạ, khi suy nghĩ đó xuất hiện, cả người nh đều cứng đơ lại, ngồi tại đó giống như một bức tượng điêu khắc.

"Tổng tài?"

"Thư ký Trương, đi giúp tôi điều tra một người"

"Tổng tài ngài nói"

"Tô Tố"

Thư ký Trương căng mắt lên, "Tô tiểu thư?" tài liệu của Tô tiểu thư không phải đã giao toàn bộ cho Tổng tài rồi sao?

"Không không phải là Tô Tố này, là… cái người đã qua đời rồi"

199. Chương 199

Tiêu Lăng cũng không biết tại sao anh lại muốn điều tra một người đã qua đời.

Nhưng anh có một dự cảm, nếu như điều tra Tô Tố đó, bí mật của một số vấn đề… cũng vì thế mà được giải thích

"Vậy Trương Hân tiểu thư…"

"Ký với công ty đi"

"Vâng, tôi giờ cho người chuẩn bị hợp đồng Trương Hân tiểu thư" thư ký Trương tư thế chuẩn bị rời khỏi.

"Đợi chút"

"Tổng tài còn có sắp xếp khác sao?"

"Sau khi ký kết xong, trong phim mới {Nhất Tiếu Nại Hà} của Tô Tố sắp xếp cho Trương Hân một vai diễn,

không cần quá nhiều phân đoạn, nhưng mà… bắt buộc phải để hai người họ có cảnh đối thoại với nhau”

Thư ký Trương có chút không hiểu nhưng không hỏi thêm, “vâng, tôi ngay giờ gọi điện thoại cho đạo diễn Trịnh Đông, để ông ấy sắp xếp thích hợp một chút”

…

Ở một phòng khác trong khách sạn lúc này một cảnh lộn xộn.

Toàn cơ thể Đường Yên, giống như một con1búp bê bằng vải nằm trên sàn, đôi mắt cô không có chút thần sắc đôi môi sưng tấy, làn da vốn trắng nõn lúc này không có một chỗ nào yên ổn, cơ thể khỏa thân càng bị phủ đầy một lớp chất dịch trắng sữa dày đặc, nhìn thật khủng khiếp.

Trong phòng đầy mùi xạ hương sau khi thực hiện chuyện tình, cô không còn cảm nhận thấy.

Mấy tên du côn mặc lại quần tinh thần sảng khoái, nhìn thấy khuôn mặt dáng điệu tê dại của Đường Sảng, nhịn không được đá cô một cái, “heey vừa rồi kêu lên dữ dội không phải là cô sao? Mấy huynh đệ chúng tôi suýt chút nữa đều không thỏa mãn được cho cô, bây giờ tỏ ra vẻ như muốn chết này cho ai xem hả”

“Không phải là coi thường chúng tôi vẫn không thỏa mãn cô chứ, ài, đại minh tinh chơi thì đúng thật là sảng khoái, kêu lên thì phải gọi là biết, làn da vừa trắng,1thân thể mềm mại giống như sữa vậy, bên dưới lại chặt… hey hey, so với chơi gái trong tiệm mat-xa càng có cảm giác hơn” một tên du côn tóc vàng vẫn còn chút ham muốn chưa hết, hắn ta đưa tay ra lại định kéo bỏ quần.

Đường Sảng trên sàn đột nhiên co rúm lại.

Một tên di côn khác nhanh chóng kéo hắn ta lại, “đủ rồi đủ rồi, vừa phải là được rồi, chúng ta lần này đến không phải là vì tìm thú vui”

Tên du côn không vừa ý mặc lại quần, “ai bảo cô ta không có mắt đắc tội với người không nên đắc tội, ha ha, dám hạ thuốc với Tiêu thiếu gia, người phụ nữ này không phải tìm đến cái chết thì là cái gì, nhưng mà ý chí kiên định của Tiêu thiếu gia đúng thật là tốt, người phụ nữ xinh đẹp thế này cởi bỏ tất cả đổ lên người, lại còn bị hạ thuốc mà vẫn có thể ngồi yên,5đáng nể đáng nể”

“Mày câm mồm, Tiêu thiếu gia cũng là người mày có thể nhạo báng, Tiểu Trần còn đang chờ đợi ở bên ngoài kia kìa, chúng ta nhanh đi thôi”

Mấy người không dám ở lại tiếp, kết bè kết phái rời khỏi khách sạn.

Đường Sảng trên sàn ngón tay động đậy.

Còn chưa đợi cô bò từ trên sàn dậy, cửa phòng lại lần nữa mở ra, Tiểu Trần bước vào phòng, ngửi thấy trong phòng có mùi kỳ là cau mày, nhìn thấy dáng vẻ thảm thương của Đường Sảng, nói thực anh chỉ có thể biểu thị bất lực.

Lúc trước Tổng tài gọi anh vào trong phòng bảo anh tìm du côn anh còn cảm thấy Tổng tài quá máu lạnh, sau tất cả thì là người phụ nữ đã từng theo ngài ấy, như thế này cũng quá đáng quá rồi. Nhưng đến khi Đường Sảng hạ thuốc với Tổng tài… một chút không nhẫn tâm của anh cũng không còn nữa.

Bản thân tìm đến cái chết2thì có thể trách được ai đâu

Hiện trường qua không đứng đắn, Tiểu Trần đi vào phòng tắm tìm lấy khăn tắm che lên người cô, giọng nói nhẹ nhàng an ủi, "Đường tiểu thư, lần sau học thông minh chút, người không nên chọc giận thì đừng lại chọc giận nữa, căn phòng này của cô tôi đã đăng ký một ngày, cô có thể nghỉ ngơi tốt, nghỉ ngơi xong thì về nhà đi"

Cửa phòng rất nhanh lại đóng lại.

Đường Sảng nằm trên sàn lạnh giá, trong đôi mắt dần dần đổ đầy hận thù xấu xa

Lần sau học thông minh chút?

Ha ha…

Còn có lần sau sao? Cô đều đã bị gửi vào địa ngục rồi, còn có cái gì là lần sau

Trong tim cô toàn là tuyệt vọng

Cô còn cảm thấy hối hận, cô lúc đầu không nên chọc giận Tiêu Lăng, người đàn ông này… quá đáng sợ. Cô càng không nên yêu anh

Muộn rồi

Tất cả mọi chuyện đều muộn rồi

Tiền đồ của cô tương lai của cô trinh9tiết của cô… toàn bộ không còn nữa

Đường Sảng tay nắm thật chặt, bộ móng tay nhọn đâm sau vào trong lòng bàn tay, dường như như vậy mới có thể khiến bản thân tốt hơn chút.

Cô là đứa trẻ đi ra từ nông thôn, sau khi nổi danh thì không còn quay lại quê hương nữa, bởi vì cảm thấy rất xấu hổ, ngoài trừ hàng tháng gửi cho bố mẹ ở quê một khoản phí sinh hoạt, cô đã có 4,5 năm chưa gặp lại bố mẹ cô ấy không dám tưởng tượng, sau khi đợi tin tức ngày mai ra, người ở quê hương sẽ nhìn cô như thế nào.

Mà cô… cũng tuyệt đối không thể quay về.

Cô mới nổi tiếng không lâu, tiền đến tay thực tế không nhiều, thêm vào nữa cô tiêu pha phung phí, tiền còn lại trong tay rất ít. Giá nhà thành phố A quá cao, nơi cô ở đều là chung cư do công tu sắp xếp, mà bây giờ… cô biết chờ đợi cô1chắc chắn là bị đuổi ra khỏi nhà, còn có trợ lý của cô người quản lý của cô mọi thứ của cô… tất cả đều sẽ rời bỏ cô mà đi.

Cô đã từng cảm ơn người đàn ông cho cô tất cả những thứ cô muốn, nhưng bây giờ, anh ta khiến cô sau khi có được thì lại mất đi

Nếm thử qua hương vị của tiêu pha phung phí, giờ cô phải quay lại những ngày tháng trước đây… cô rất hận.

Tiêu Lăng

Tô Tố

Là hai người này hại cô thành ra thế này, cô thề rằng, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ, tuyệt đối sẽ không để họ yên thân tuyệt đối không

…

Ngày hôm sau

Tô Tố là bị tiếng chuông reo điên cuồng của điện thoại đánh thức

Tối hôm qua Tiểu Hy lôi cô chơi đùa quá muộn, cô còn chưa ngủ đủ nữa, mắt của Tô Tố không thể mở lên, tóm lấy chăn chùm lên đầu tiếp tục ngủ.

Nhưng tiếng chuông điện thoại thì không bỏ qua cô, giống như con ruồi bên tai “ve ve ve” không ngừng

Nội tâm Tô Tố phát điên lên, đây đều là ai à, mới sáng sớm mà đã gây ồn người khác thế này

Cô “xoẹt” tung chăn ra, cánh tay với lên tủ trên đầu giường xờ xoạn tìm kiếm, cuối cùng cũng xờ thấy điện thoại, mắt của cô mở ra một đường ti hí, nhìn thấy trên điện thoại hiện thị số điện thoại lạ, tiện tay ấn

nghe máy, “a lô, xin chào”

“Tô tiểu thư xin lỗi, tôi trước đây không nên mắng cô, thật sự rất xin lỗi”

“Cái này…” cô là ai?

“Tu tu tu…”

Câu nói của cô chưa nói ra hết, đầu bên kia đã dập máy.

Tô Tố lúc này thực sự tỉnh hẳn rồi, cô từ trên giường bò dậy, không nói lên lời nhìn chiếc điện thoại bị dập máy, đây là cái gì với cái gì vậy à

Tô Tố gạt màn hình quay lại màn hình chính, không nhìn không biết nhìn rồi thì giật mình

Trên điện thoại của cô xuất hiện nhận được hơn 20 tin nhắn.

Trên trang mạng weibo càng khoa trương đến mức nhận được mấy nghìn tin nhắn, còn có 4, 5 cuộc gọi nhỡ của số điện thoại lạ.

Đây là tình huống gì vậy

Tô Tố nhanh chóng mở tin nhắn, số điện thoại của tin nhắn cũng là đến từ số điện thoại lạ, một hàng chữ số, cô từng tin từng tin mở ra xem, cuối cùng cũng hiểu được có chuyện gì

Những tin nhắn này toàn bộ đều là xin lỗi với cô

Số nhiều đều là vì chuyện của Đường Sảng trước đây, nói là chưa tìm hiểu rõ đã đến lăng mạ cô, sản sinh quan niệm về cô cực kỳ không tốt, biểu thị vô cùng xin lỗi.

Tô Tố nhìn trong weibo, có chút không muốn mở ra xem

Trong đây trước đây toàn là người mắng chửi cô, cô cũng không phải là khúc gỗ, nhìn thấy những thứ này cũng sẽ khó chịu

Nhưng do dư một chút, cô vẫn mở ra

Công năng tin cá nhân bị cô tắt rồi, nhưng trong weibo có quá nhiều quá nhiều người đều đang nịnh nọt

cô, chỉ riêng tòa soạn tin tức cũng có hơn 20 tòa soạn, các fan càng nhiều hơn. Không ngoài dự đoán, toàn bộ đều là lời xin lỗi, không chỉ như vậy, nội dung lời xin lỗi đa phần đều kèm theo liên quan đến cuộc họp báo của cô

Mà trong mục bình luận của weibo của cô cũng từ mắng, biến thành thành thật xin lỗi và ủng hộ.

Tô Tố không nhịn được, khóe miệng nhếch lên độ cong xinh đẹp.

200. Chương 200

Đùng đùng đùng…" cánh cửa bị gõ mạnh như động thiên, tiếp theo đó là tiếng quá kích động của Tiểu Hy, "Tố Tố Tố Tố Tố Tố, cậu thức dậy chưa vậy, nhanh dậy nhanh dậy nhanh dậy tin tức, tin tức lớn, tin tức giải trí của hôm nay bị càn quét rồi, nhanh ra đây nhanh ra đây"

Tô Tố tỉnh lại nhanh chóng bỏ điện thoại xuống, "đến đây đến đây"

Càn quét

Đến mức khoa trương vậy sao?

Tô Tố nhanh bước xuống khỏi giường, trang phục cũng không thay đi dép lê ra mở cửa

Trong ti vi quả nhiên đang phát nọi dung của buổi họp báo, chỉ là thông tin rõ ràng bị cắt xén qua, câu hỏi không quan trọng đều bị cho qua, chỉ giữ lại toàn bộ phần tinh hoa và phần của Đường Sảng.

Bản tin rất nhanh phát xong, tiếp đó là hình ảnh phóng viên đi phỏng vấn người đi đường

"… chuyện của Đường Sảng lần này quý cô biết chứ ạ?"

"Rất biết đằng khác" cô gái đi đường biểu hiện,1"tôi không phải là fan của Đường Sảng, nhưng lúc mới đầu nhìn thấy tin tức còn cảm thấy cô ta khá đáng thương, bị người khác ức hiếp còn rộng lượng khuyên fan không đi truy cứu, đâu ngờ rằng cô ta là loại người như vậy, trước đây nhìn cảm thấy là một tiểu cô nương khá trong sáng xinh đẹp, không ngờ rằng lại độc ác như thế"

Người đi đường A biểu hiện đau lòng, "ai cũng không ngờ tới à, Đường Sảng cô ta cũng được xem như đứng vững trong giới giải trí rồi, bây giờ bỗng dùng phương pháp như thế này đối phó với một người mới, thật sự quá đáng quá rồi"

"… đóng băng loại người này điều đó tức là đóng băng người hâm mộ chúng tôi dốc hết tâm sức ủng hộ cô ta, cô ta nói chúng tôi như vậy, thật quá đáng"

Tiểu Hy xem mà tức giận vô cùng, "chết tiệt làm sao toàn nói về Đường Sảng"

Tô Tố bất lực chỉ cười, "như thế đã rất1tốt rồi"

Ít nhất danh tiếng của cô cũng được rửa sạch

Tô Tố ngáo một hơi, vừa định đi nhà vệ sinh rửa mặt, thì nhìn thấy trên ti vi câu hỏi liên quan tới cô, "Tô Tố á? Thực sự không thể trách Đường Sảng đối phó với cô ấy, Tô Tố xinh đẹp như thế, với lại cảnh quay diễn xuất của cô ấy cũng công chiếu rồi, địch thực có kỹ năng diễn, giới giải trí bây giờ chỉ nhìn vẻ ngoài, trẻ trung như thế lại có kỹ năng diễn, tiền đồ về sau khẳng định rất sáng lạng, chẳng trách Đường Sảng muốn đàn áp cô ấy"

"… Tô Tố đó rất đáng thương nói, vô duyên vô cớ bị người khác vu oan như thế, còn thiếu chút nữa thì bị ép ra khỏi giới giải trái rồi, thân thế cũng thật đáng thương… cảm giác giống như tất cả chuyện không tốt đều bị cô ấy gặp phải, may mắn ông trời đối với cô ấy còn chút công bằng, trả cho cô ấy một5lẽ phải"

"… mẹ độc thân thật sự không dễ dàng, người trong nhà Tô Tố cũng thật sự quá đáng, trước đây nhìn Tô Huệ thì đã cảm thấy chua ngoa cay nghiệt, bây giờ mơi biết thì ra cô ta vốn là chị gái của Tô Tố, quả nhiên là người xấu"

Tiểu Hy kịch động nhảy dựng lên, "Tố Tố cậu nhìn thấy chưa, bọn họ đều đang đứng về phía cậu nói"

"Ừm, tớ nhìn thấy rồi"

Tin tức giải trí khi chuẩn bị kết thúc, có một cảnh bị cắt xuống, mặt của những người qua đường xuất hiện chớp nhoáng.

"Tô Tố, xin lỗi"

"Tô Tố, xin lỗi"

"Xin lỗi…"

"Xin lỗi"

Tiếp sau đó là hình ảnh của người dẫn Chương trình nữ, khuôn mặt của cô thở dài, trước là thể hiện nuối tiếc Đường Sảnh tự hủy tiền đồ, sau là lời khen ngợi Tô Tố, "Tô Tố tiểu thư tuổi không lớn, nhưng tim

rất lớn, công ty hiện tại của cô đã đứng ra phát biểu nói rõ chuyện, hành động điên cuồng của người hâm mộ2Đường Sảng trước đây, Tô tiểu thư đều không có truy cứu, còn có lòng tốt khuyên cáo người hâm mộ, về sau có theo đuổi minh tinh cần phải có mức độ, bên đây tôi cũng chân thành hy vọng Tô tiểu thư về sau trong sự nghiệp nghệ thuật biểu diễn có thể càng ngày càng phát triển"

Tiểu Hy tắt tivi

Tô Tố và Tiểu Hy hai người mắt to nhìn mắt bé nhìn nhau nửa ngày, sau cùng hai người "bụp" một tiếng.

"ha ha ha" Tiểu Hy nghiêng người trên ghế so-pha, dùng sức ôm lấy eo của Tô Tố, ccuowfira nước mắt, "cuối cùng… sau cơn mưa trời lại sáng"

"ừm, sau cơn mưa trời lại sáng rồi" Tô Tố cũng dùng sức ôm ngược lại

Tô Tố còn nghĩ tiếp sau sẽ thanh nhàn rồi, chờ đợi quay phim là được, nào có biết ngày hôm sau càng bận rộn giống con quay vậy.

Sau khi rửa mặt xong, điện thoại di động của cô chưa từng ngừng rung

Đủ các thể loại cuộc gọi, có người thì xin9lỗi cô, có người mời cô làm tiết mục… Tô Tố hoàn toàn từ chối. Cuối cùng đến điện thoại cũng không còn pin tự động tắt nguồn.

"Chết tiệt, mệt quá rồi"

"Mẹ, số điện thoại của mẹ ai thiết lộ ra?" Cảnh Thụy cau mày, "làm sao mà ai cũng có số điện thoại của mẹ à?"

"Đúng vậy đúng vậy, trong danh bạ của mami không phải chỉ có của vài người thôi sao? Cũng không có nói cho người khác số điện thoại của mami, làm sao tất cả mọi người đều biết à, mami nhận điện thoại như thế này, nhận không phải muốn mệt đến chết sao à"

Tô Tố nhìn chiếc điện thoại nóng ran cũng rất ngạc nhiên

Số điện thoại của cô ngoại trừ trong danh bạ mấy người, đều không có nói cho người khác, người trong danh bạ của cô tổng cộng còn chưa vượt quá 10 người Tiểu Hy, Cảnh Thụy, đạo diễn Phạm Lãi, Trần Kiêu, đạo diễn Trịnh Đông, Mộ Bạch, Tiêu Lăng… chỉ có 7 người, 7 người này sẽ1không bán đứng cô

Vậy số điện thoại của cô làm sao để lộ?

Kỳ quái

"Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, mami bây giờ có việc càng quan trọng hơn vần nghĩ" Tiểu Thất tay ôm miếng dưa dâu to bằng bàn tay, dùng thìa múc đưa vào miệng, khi nói có chút hàm hồ, "ồ... mami, trước đây mami nói 3 ngày sau thì có thể đưa Tiểu Thất và anh trai ra ngoài ồ, bây giờ đã là ngày thứ tư rồi, Tiểu Thất muốn ra ngoài chơi"

Mấy ngày này hình như cũng không có việc gì

Thì chỉ có đưa bọn trẻ đi đăng ký, sau đó là đợi {Nhất Tiếu Nại Hà} mở máy quay, nhưng đạo diễn Trịnh Đông vẫn chưa liên hệ với cô, cũng không có nói cụ thể khi nào thì bắt đầu quay, trong khoảng giữa này đích thực có một chút thời gian trống.

Cô ngồi ở giữa hai đứa trẻ, nhìn Tiểu Thất đôi mắt kỳ vọng buồn cười không được, "Tiểu Thất và Cảnh Thụy muốn đi đâu? Mami buổi chiều đưa các con qua đó, hoặc là ngày mai cũng được"

"Thật không ạ?"

"Đương nhiên là thật rồi, mami có khi nào nói dối con chưa" Tô Tố xoa xoa quả đầu cây nấm của cô bé

"Ái ya, mami đây là mami hứa với con rồi đó" Tiểu Thất đặt miếng dưa hấu xuống, sảng khoái dùng bàn tay mũm mĩm lau nước dưa hấu trên miệng, đôi mắt long lanh nói, "vừa hay tối hôm qua daddy gọi điện thoại cho Tiểu Thất và anh trai, nói ngày mai muốn đưa Tiểu Thất và anht rai đi thủy cung, vậy mami cũng cùng chúng con đi đi"

201. Chương 201

Tô Tố có một chút động tác.

Tiêu Lăng...

Cô đã cố gắng hết sức tránh xa người đàn ông này vào những ngày nay, ngay cả trong buổi họp báo ngày hôm qua, cô cũng không thèm đếm xỉa anh, thậm chí không nói gì dù chỉ là một câu, coi như hai người xa lạ với nhau.

Mặc dù anh ta đối xử tốt với Cảnh Thụy và Tiểu Thất ra sao, tất cả cô đều biết, có lúc cô nghĩ rằng, thôi thì vì hạnh phúc của hai con mà tha lỗi cho anh ta vậy.

Nhưng mà...

Cô đặt bàn tay lên ngực, cảm nhận vết thương trong lòng cô hiện giờ giống như cái sẹo trên trán vậy, tuy

không còn đau nữa, nhưng cái vết thương lòng này e rằng suốt đời sẽ luôn là vết khắc trong tim cô, đến giây phút này cô cũng không thể quên giây phút ban đầu Tiêu Lăng đã đối xử thật tàn nhẫn với cô.

Anh ta không tìm hiểu kỹ ngọn ngành sự việc, thì đã phán cho cô tội tử hình.

Bây giờ anh có vẻ như hối lỗi rồi, nhưng ai có thể bảo đảm là anh thật lòng, ai có thể bảo đảm sẽ không có lần sau nữa không, đến lúc đó anh có tin tưởng cô ta nữa không? tim cô hiện giờ như đã chết đi, không còn muốn yêu đương gì nữa, bởi vì sự độc tài của anh, sự quan tâm và tấm chân tình của anh, nên cô mới miễn cưỡng mở cửa con tim ra, nhưng nếu cô đón nhận anh ta rồi, có chắc cô sẽ được hạnh phúc như trong truyện đồng thoại, hay là một lần nữa chịu đựng sự tổn thương gây ra từ anh ta tiếp đây…

"Má Mi… mẹ, mẹ không muốn đi à?"

Tô Tố xoa nhẹ đầu của Tiểu Thất, cô bé nhìn cô với ánh mắt khát vọng, làm sao cô có thể cự tuyệt cô bé được? Tô Tố nhìn vào Cảnh Thụy mỉm cười, "Cảnh Thụy, con có muốn đi không?"

Cảnh Thụy đang nằm dài bên góc ghế sofa lẳng lặng đọc sách, nghe thấy Tô Tố chất vấn, cậu bé bật dậy. Tiểu Thất đang đứng chắp tay mắt nhìn chằm chằm vào anh trai, Cảnh Thụy lờ mờ mở mắt nhìn, nhẹ nhàng cất tiếng "Ừm", "con muốn đi tham quan và xem cá ở Thủy Cung."

Tô Tố đang quay người đứng phía sau Tiểu Thất, không hề biết nhất cử nhất động gì của hai con, khi nghe thấy Cảnh Thụy đồng ý, cô thật sự có chút ngạc nhiên, dựa theo sự quan sát của cô, thì Cảnh Thụy ngày thường có vẻ rất xa cách với Tiêu Lăng, nhất là sau khi Tiêu Lăng đã từng gây ra tổn thương cho mẹ mình, mấy ngày nay Tiêu Lăng luôn ghé qua khu trọ bên đây chơi, Tiểu Thất thì luôn miệng gọi "daddy daddy" một cách thoải mái vui vẻ, Cảnh Thụy thì ngược lại chưa bao giờ gọi anh như thế. Đừng nói là kêu Daddy, đến cả cách xưng hô thông thường cậu bé cũng không thèm màn tới.

Mỗi khi nói chuyện gì với Tiêu Lăng cậu bé luôn xưng hô ông.

Nếu ngay cả Cảnh Thụy cũng đồng ý đi, thì… Tô Tố cũng phải gật đầu thôi, "đươc thôi, vậy thì ngày mai chúng ta cùng đi Thủy Cung chơi."

"Ô Yae, má mi tốt quá, con yêu má mi quá, umm moahh." Tiểu Thất bèn lao lên bặm vào mặt Tô Tố hai cái, sau đó chụp lấy cái điện thoại để trên ghế sofa của Cảnh Thụy, bèn cong chân chạy "bịch bịch bịch" vào trong nhà, "Để con gọi điện thoại cho daddy, kêu daddy ngày mai đến rước chúng ta, hi hi"

Tô Tố lắc đầu trong sự bất lực.

…

Tô Tố không nghĩ rằng, ngay tối hôm đó Tiêu Lăng đã đến nơi cô ở.

Cô nghe tiếng chuông cửa reo bỗng thấy có chút kì lạ, Tiểu Hy đã đi làm về rồi mà, sao lại có tiếng người gõ cửa thế?

"Có phải daddy không?"

Tiêu Lăng à?

Tô Tố châu mày lại, "để má mi ra xem."

Tiểu Hy lập tức tắt tivi, cùng Tiểu Thất nhìn ra hướng cửa ra vào bên kia.

Tô Tố nhìn qua cái lỗ nhỏ ở cửa ra vào, quả nhiên là Tiêu Lăng đã đến… cô ta càng trâu mày nhăn nhó hơn, không phải nói là mai mới đi Thủy Cung sao? Sao tối nay anh ta lại đến đây?

Tiểu Thất không đợi được nữa, cặp đùi ú na ú nần ấy chạy như tên bay, ngón chân nhón lên nhìn qua cái lỗ cửa ra vào, rất tiếc là vì cô bé còn nhỏ, dáng vóc lại bé, mặc dù có nhón ngón chân lên cũng với không tới, cô bé vội vã vồ lấy cái tay nắm, "má mi má mi, có phải daddy đến rồi không?"

"là anh ta…"

"A A A, daddy đến thật rồi á"

Tô Tố nghe thấy chợt hiểu ra, "là con gọi cha đến à?"

"Đúng ạ đúng ạ, hồi chiều Tiểu Thất gọi điện cho daddy mà, nói cho daddy biết, kêu daddy tối có rảnh ghé qua đây ăn cơm, hôm nay má mi không thấy là anh trai đã nấu thêm một bát gạo à?"

Tô Tố vẫn còn nhói lòng.

"Tiêu Lăng đến đó à?" An Tiểu Hy vẫn không thích anh ta, lúc trước Tiêu Lăng đều nhân cơ hội không có Tiểu Hy ở nhà mới ghé, vì hôm nay Tiểu Hy tan sở sớm, vừa đúng lúc chạm mặt nhau, cô ta nhìn thấy Tô Tố như muốn mở cửa, bèn ngăn cô ta lại, hoài nghi nhìn Tô Tố, "Tô Tô, mày… chắc không có ý định tha thứ cho tên cặn bã ấy đâu nhỉ?"

Cái kẻ khốn nạn ấy đã làm cho Tô Tố ra nông nổi này, thiếu chút mất đi mạng sống, lại còn dám vác cái mặt đến đây à

Tiểu Hy dang tay xắn tay áo lên, "Ối chao… thật khinh người quá đáng, bộ nghĩ nơi đây là biệt thự của nhà họ Tiêu các người à, xem lão nương làm sao thu phục ngươi nào."

“Tiểu Hy…”

“Việc gì…”

Tiểu Hy lôi Tiểu Thất ra, cúi người ngồi xổm xuống nói đạo lý với Tiểu Thất, “Tiểu Thất, con quên vết thương trên đầu của má mi rồi à, vết thương đó là do tên khốn nạn Tiêu Lăng gây nên, nếu má mi con mà đến gần anh ta, thì sao này anh ta sẽ gây hại cho má mi nữa đó”

“Không có, không có đâu, daddy đã đảm bảo với Tiểu Thất rồi, sau này sẽ đối xử tốt với má mi mà.”

Tiểu Hy như muốn hộc máu.

Lời nói của cặn bã con cũng tin sao?

Cô vừa muốn dạy dỗ Tiểu Thất hiểu lý lẽ nữa, thì bên kia Tô Tố đã mở cửa ra, cục máu cũ bị mắc nghẹn trong ngực Tiểu Hy, thiếu tí bị Tô Tô làm đến tắc nghẽn mà chết, “Tô Tô”

Cửa vừa mở, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trái tim của Tô Tố chợt nhói lên, ánh mắt nhìn xuống, cô nhìn thấy nét mặt của Tiểu Hy như muốn nổi cáu, vội vã nắm lấy tay cô, “Tiểu Hy, một lát chúng ta nói chuyện sau.” Cô lấy đôi dép lê ra đặt ở trước cửa ra vào, thản nhiên nói với Tiêu Lăng, “Vào đi, Cảnh Thụy đang làm đồ ăn, sắp được ăn rồi đó.”

“… Được” giọng nói Tô Lăng có chút khô khốc, hôm nay anh ta không mặc đồ Tây như thường ngày, mà chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần dài, mái tóc ngắn như bị gió thổi làm cho rối bời, nhưng nhìn anh trong có vẻ trẻ trung hơn những lúc mặc trên người bộ đồ Tây & giày da kia, ngay từ lúc mở cửa ra, mắt anh ta luôn nhìn vào Tô Tố không rời, chỉ mới một thời gian ngắn không gặp mặt cô, nhưng anh ta đã không chịu nổi, anh nhìn xuống đôi dép được đặt ở cửa ra vào, đôi dép là kiểu dành cho đàn ông, đây là lần thứ hai anh tới đây vẫn xuất hiện đôi dép này, mặc kệ là kiểu cách hay màu sắc anh ta đều thích, vả lại số kích thước giày to hay nhỏ đều giống y chang đôi giày anh đang mang.

Như vậy có nghĩa là, cô ấy đang để ý đến anh ta?

Nghĩ như thế, trái tim bị giá lạnh của anh như vừa được đem ngâm vào nước ấm, cảm thấy thật là ấm cúng.

Tiêu Lăng vừa bước vào nhà, Tiểu Thất trợn to mắt một tay che miệng lại, còn cái tay ú nần kia chỉ vào tay Tiêu Lăng kinh ngạc hô lên, “A daddy, tay của cha bị thương à, sao băng bó lại thế, có đau không ạ”

Tô Tố và Tiểu Hy cũng nhìn theo hướng tay Tiểu Thất chỉ, bèn nhìn thấy bên tay phải của Tiêu Lăng đang quấn chặt băng gạc

Này… bị trọng thương à?

Tô Tố lại cảm thấy đau xót.

Tiểu Hy tiến đến bên tai của cô nói nhỏ, "Đừng tin lời hắn, khổ nhục kế, chắn chắn là khổ nhục kế"

Tại buổi chiêu đãi ký giả ngày hôm qua vẫn thấy anh ta bình thường mà, sao nay lại thành như vậy, nếu nói không phải là giả tạo thì Tiểu Hy không tin, cô ta lạnh nhạt "Hừm" lên một tiếng, thầm chửi câu đê tiện, chắc nghĩ là vì Tô Tố sẽ bị mềm lòng nên anh ta mới dùng đến chiêu này sao

Hừm

Có An Tiểu Thư đây, thì sẽ không để cho anh ta giở trò ức hiếp Tô Tố đâu.

202. Chương 202

Phía trong căn trọ nhỏ, không khí rất ngột ngạc

Vóc dáng nhỏ nhắn của Cảnh Thụy đang đứng trên chiếc ghế đẩu nhỏ làm thức ăn.

Trong phòng khách, Tiểu Thất và Tiêu Lăng đang ngồi trên chiếc ghế so fa, Tiểu Thất ngồi vào lòng Tiêu Lăng, rồi nắm lấy cánh tay bị băng bó chặt, mặt tỏ ra đau xót, không ngừng hỏi han ân cần, hỏi daddy có đau lắm không, Tiêu Lăng giả bộ ra vẻ hình tượng là người cha tốt, không ngừng nói với Tiểu Thất rằng anh không đau,

Hai cha con không ngừng nũng nịu với nhau.

Và nhìn xéo qua bên kia, Tô Tố và Tiểu Hy đang ngồi bên chiêc ghế so fa khác phía đối diện họ, Tiểu Hy nheo mắt liếc nhìn Tiêu Lăng, rồi nghiến răng cắn nứu nhìn Tiểu Thất, cô tựa vào vai Tô Tố, cắn lấy răng nói, "cô bé phản đồ Tiểu Thất này, nó phản bội rồi"

Thế mà lại dễ dàng bị kẻ địch mua chuộc.

Phản đồ ơi1là phản đồ.

Tô Tố dở khóc dở cười, thật sự cô ấy rất hiểu Tiểu Thất, tiền kiếp của cô ta là một cô nhi, đặc biệt khao khát có được tình thân yêu, đôi khi nằm mơ cũng luôn nghĩ, nếu cô có cha mẹ bên cạnh thì hay biết mấy, nào ngờ năm đó đã bị cha mẹ bỏ rơi, nhưng chỉ cần họ hối cải và đến tìm cô thì cô cũng sẽ nhận lại cha mẹ,

sẽ theo cha mẹ về nhà, thật sự hai chữ phụ thân đối với Tiểu Thất đặc biệt xa lạ, cô đã bị lạc mất cha mình 4 năm, hiện tại thật khó khăn có thể để cha ruột cô xuất hiện, thì làm sao mà không thân thiết với cha được.

Ngay cả Cảnh Thụy… vẻ mặt bên ngoài của cậu bé như rất ghét Tiêu Lăng, nhưng thật ra cậu ta không biết rằng, có những lúc ánh mắt nhìn Tiêu Lăng của cậu ta như có chút nũng nịu.

“Tô Tô” Tiểu1Hy gặng giọng.

“Hey…”

“Mày đang nghĩ gì thế, tao nói chuyện với mày sao mày không đếm xỉa tao”

“Đâu có…” Tô Tố định thần lại, nhìn Tiểu Hy, “Mày vừa nói gì với tao nhỉ?”

Tiểu Hy muốn hộc máu, cô căm phẫn như vậy là vì ai thế, đường đường là một nửa nữ chủ nhân trong nhà mà không có chút phản ứng gì, cô ta trợn mắt, “Tao nói mày đừng có yếu lòng đấy”

Tô Tố vỗ vai cô, “Yên tâm đi… không đâu mà.”

Tiểu Hy giờ mới thở phào nhẹ.

Không đâu mà…

Ánh mắt Tiêu Lăng tối sầm lại.

Mắt của anh ta lúc nào cũng nhìn vào Tô Tố không rời, tuy rằng hai người phụ nữ đó nói chuyện rất nhỏ với nhau, nhưng anh ta vẫn nghe rõ cặn kẽ ngọn ngành, khóe miệng anh ta đầy cay đắng.

Sắp được dùng cơm rồi.

Lúc Tô Tố bới cơm thì nhìn thấy cả nồi cơm đầy đành lắc đầu chịu thôi.

Cảnh Thụy à…

Quả thật đã nấu luôn phần cơm cho Tiêu Lăng, thường5ngày buổi tối chỉ làm ba món mặn, một món canh dành cho ba người, hôm nay quả thật đã làm đến năm món mặn.

Mọi người di chuyển qua chỗ ngồi bên bàn ăn tại phòng khách.

Một chiếc bàn ăn dài, Tiểu Hy cố ý sắp xếp chỗ ngồi cho Tô Tố và Tiêu Lăng ngồi đối diên nhau, chia cách hai người ra xa.

Có hai đứa nhỏ, không khí bên bàn ăn luôn sôi nổi không thể im vắng được.

"Daddy daddy, tay của cha làm sao bị thương thế?" Tiểu Thất gặm đôi đũa, "Tay bị thương thì làm sao mà ăn cơm?"

Tiêu Lăng không muốn cô bé lo lắng, bèn nói tránh một cách nhẹ nhàng, "không sao chỉ là vết thương nhỏ thôi, Tiểu Thất đừng nên lo lắng cho daddy, daddy có thể tự ăn cơm." Nói xong, anh vụng về dùng tay trái cầm đũa lên và dang tay gắp thức ăn.

Tiếc thay, cánh tay trái của anh ta không được linh hoạt, phí công sức hết nửa2ngày cũng không gắp nổi được miếng thức ăn nào, thức ăn chưa được gắp vào bát thì giữa chừng bỗng rơi xuống.

"Hu Hu Hu, tội nghiệp daddy quá…"

Tội nghiệp?

Tiểu Hy trợn mắt vừa móm cơm.

Đóng kịch

Tiếp tục đóng kịch đi

"Má mi, Tiểu Thất và anh trai vẫn còn quá nhỏ, không thể giúp daddy được, mẹ có thể đút cho daddy ăn được không?"

Muốn cô ta đút Tiêu Lăng?

Trong đầu Tô Tố bỗng tái hiện hình ảnh trước kia cô bị sốt phải nằm viện Tiêu Lăng cũng đút cơm cho cô ăn như vậy,

Tô Tố im lặng trong khoảnh khắc cầm đũa trên tay.

Sự im lặng ấy bị rơi vào ánh nhìn của Tiêu Lăng khiến cô không thể chối từ, anh ta tự giễu và cười, vẫy tay ngắt đi sự suy tư của Tô Tố, cô ngẩng đầu lên sắc mặt đã hồi phục lại bình thường, "có thể lấy cái thìa cho

tôi được không?"

"Ờ, được, chờ tí."

Tô Tố vào nhà bếp lấy chiếc thìa cho anh ta.

Tiêu9Lăng bèn cầm cái thìa múc từng muỗng cơm vào miệng, cái thìa không thể gắp được rau, nhưng anh đã ăn được từng hạt cơm thơm ngon vào bụng, với hương vị tràn trề sự khổ sở.

"Daddy…"

Tiểu Thất rơm rớm nước mắt

Cô cảm thấy daddy thật tội nghiệp, Tiểu Thất khóc hút hít gắp rau cho Tiêu Lăng, "daddy cha ăn rau đi, đều là anh trai xào cả đấy, anh trai nói cha không ăn cay, nên không bỏ ớt vào."

Tiêu Lăng có chút choáng váng

Anh ta cộng thêm lần này cũng chỉ mới ăn được lần cơm thứ 2 thôi, vậy mà Cảnh Thụy đã biết được anh không ăn cay.

Anh nhìn chằm vào Cảnh Thụy, cậu bé vẫn khô khốc không biểu lộ cảm xúc gì, Nhưng cái nheo mày cau có của cậu bé đã chứng minh tâm trạng hiện tại không vui.

Tâm trạng Tiêu Lăng bỗng trở nên tốt hơn.

Sau bữa cơm tối, Tô Tố chủ động đảm nhận trọng trách rửa dọn chén bát, Tiểu Hy1không muốn nhìn thấy Tiêu Lăng, vội sớm vào phòng riêng,

Tiêu Lăng thì ngồi bên ghế sofa nói chuyện với Tiểu Thất, Cảnh Thụy thì ngồi bên góc ghế sofa xem sách.

Từ trong nhà bếp nhìn ra Tô Tố thấy cảnh này, cô dường như có cảm giác ấm cúng lạ thường.

Cái cảm giác khác lạ này, giống như đang trong một gia đình ấm êm hạnh phúc vậy, sau bữa cơm tối cô vợ vào bếp dọn dẹp, người chồng cùng các con ngồi nói chuyện với nhau, đến cái đèn treo trong phòng khách dường như cũng ấm nồng lên.

"Đúng là điên rồ…" Tô Tố thì thào tự nói.

Rõ ràng là có một khoảng cách rộng không thể vượt qua được, mà cô lại dám nghĩ là ấm cúng.

"bách bách bach…"

Cô vẫn chưa rửa xong chén bát thì đã nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài cửa kính.

Trời mua rồi

Tô Tố lập tức tháo đôi găng tay cao su ra, mở cái cửa sổ phòng bếp ngó ra ngoài, một bầu trời đen tối, không biết tự bao giờ mây đen ùn ùn kéo đến, không những trời đang mưa, mà còn mưa rất to, giọt mưa vừa lớn vừa dồn dập như trút nước, nhưng quan trọng là… nhìn tình hình không giống như trời mưa trong thời gian ngắn vậy

Tiểu Hy nghe thấy động tịnh bên ngoài.

"AAA, muốn điên rồi, mấy ngày nay trời quang mây tạnh, sao lại trời mưa thế này, thời tiết quỷ quái sao ấy"

"Đủ rồi đủ rồi, đừng oán trách nữa, nhanh đi dọn đóng quần áo đang phơi ngoài ban công đi, một lát sẽ bị ướt hết đấy." Tô Tố gấp rút gọi cô ta.

"Biết rồi, giờ tao đi nè."

Chờ hai người kẻ thì rửa xong chén bát, kẻ thì dọn xong quần áo thì cũng đã trôi qua năm phút.

Sau đó năm người ngồi trong phòng khách mắt to nhỏ nhìn nhau.

Không khí ấm cúng khi nãy lập tức tan thành mây khói.

Một phút

Hai phút

Năm phút trôi qua rồi.

Tiểu Hy khẽ nói, ho lên một tiếng, cô ta ôm ngực miễn cưỡng nhìn Tiêu Lăng, "này… Tiêu tổng, cơm đã ăn xong rồi, thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi cũng sắp nghỉ ngơi, anh cũng nên ra về đi nhé?"

“Gì thế, bên ngoài đang mưa rồi…” Tiểu Thất giọng nói non nớt, chưa nói hết đã bị Tiểu Hy trợn mắt nhìn, Tiểu Hy hờn giận cực độ nhìn Tiểu Thất, “Tiểu Thất à, không phải mẹ nuôi không có tình người, ở nơi này thật ra chỉ có ba cái phòng thôi, con không muốn daddy con ngủ trên sofa ấy chứ? Cho dù con có muốn daddy con ngủ trên sofa nhưng chiếc ghế sofa nhà mình rất cứng và chật chội, thân phận cha con cao quý như vậy, làm sao mà chịu đựng được đây” câu nói của Tiểu Thất kèm theo một chút châm chọc.

“Tiểu Thất, đừng nói nữa, để cha đi về vậy.”

“Nhưng mà… daddy ơi, chẳng phải cha đã kêu Tiểu Trần thúc thúc lái xe về nhà rồi sao? Một mình cha thì làm sao về nhà được, tay daddy con bị thương cơ mà, bên ngoài vẫn còn đang mưa, lỡ như làm vết thương bị ướt thì sao…” Tiểu Thất ôm chầm lấy cái eo của Tiêu Lăng, nước mắt đẫm lệ nhìn Tô tố “Má mi ơi, hôm nay chúng ta hãy để cho daddy ngủ lại một đêm được không?

203. Chương 203

Tô Tố thở dài.

Lúc đứa nhóc cầu xin cô sẽ dùng loại ánh mắt đáng thương này nhìn cô, cô muốn từ chối cũng khó…

Ánh mắt của cô dường như không cố ý liếc qua từ cánh tay phải được băng bó của Tiêu Lăng, ngón tay của anh bị băng lại chỉ còn lại một khớp xương phía ngoài cùng, nhìn qua có chút giống tay gấu trắng, không biết là có phải lúc nãy dùng sức làm cái gì, băng gạc dày vậy mà mơ hồ nhìn thấy có vết máu.

Tim Tô Tố nhảy lên.

băng gạc dày như thế còn có thể rướm máu, điều này… nói rõ cái gì?

Ít nhất anh không dùng khổ nhục kế với cô, anh ta bị thương thiệt rồi.

“ Mami mami…”

“ Ừm” Tô Tố lấy lại tinh thần, nhìn Tiêu Lăng một chút lại gục đầu xuống nhìn về phía Tiểu Thất, “ Tốt”

Tiêu Lăng kinh ngạc

Đây là… đồng ý cho anh ở lại một đêm

Vừa rồi lúc Tiểu Thất đề nghị anh hoàn toàn không ôm hi vọng, thậm chí đã chuẩn bị xong việc gọi điện

thoại cho tiểu Trần đến đón bất cứ lúc nào,, không nghĩ tới cô vậy mà đồng ý Tiêu Lăng nhìn cô thật sâu, nàng cúi thấp đầu nói chuyện với Tiểu Thất, lông mi dài che đi đôi mắt, anh nhìn không thấy cảm xúc bên trong mắt cô, ngay cả như vậy, anh cũng có thể cảm nhận được nét mặt dịu dàng của cô.

Khóe miệng Tiêu Lăng khẽ cong, dịu dàng cười.

…

Tiêu Lăng cuối cùng vẫn ở lại, nhưng ở đâu lại là một vấn đề, cũng không thể để anh ngủ ghế sofa.

" Mami… mami có thể ngủ chung với daddy." Tiểu Thất bắt đầu vui mừng.

Tô Tố Cảnh Thụy Tiểu Hi cùng nhau trừng mắt về phía cô bé.

Tiểu Thất chán nản bĩu môi, tốt thôi tốt thôi, cô không nói nữa là được rồi.

Tiêu Lăng có thể ở lại đã rất tốt rồi, hoàn toàn không có kỳ vọng có thể ngủ chung phòng với Tô Tố, cho nên Tô Tố từ chối anh cũng không phải chuyện bất ngờ gì.

Tô Tố nghe tiếng mưa bên ngoài đập vào cửa kính, suy nghĩ một chút, mới nói với Tiêu Lăng, " Anh ngủ phòng em đi, hôm nay em ngủ với Tiểu Hi."

Chỉ có 3 phòng.

Phòng của Cảnh Thụy cùng tiểu Thất phòng cũng không có dư chiếc giường nào, vả lại giường của chúng nó còn là giường con nít, hiển nhiên không được. Phòng Tiểu Hi càng không được, tính ra thì Tiểu Hi mới là cái chủ của nhà này, cô làm trái ý của Tiểu Hi để Tiêu Lăng ở lại đã không tốt rồi, vả lại Tiểu Hi vẫn chưa lập gia đình, làm sao có thể nhường cho Tiêu Lăng căn phòng đó, vậy cũng chỉ có phòng của cô thôi.

" Thời gian không còn sớm, đi tắm rồi đi ngủ."

" Được." Tiêu Lăng nghĩ nghĩ, lại thêm một câu, "cảm ơn".

khóe miệng Tô Tố giật nhẹ, cười nhưng không mang ý cười.

Tiểu Hi thở phì phò về phòng trước, tô và hai đứa con còn có Tiêu Lăng cùng nhau vào phòng cô, cô lấy từ trong ngăn kéo ra những vật dụng cá nhân chưa dùng tới, lại từ trong ngăn lấy ra một bộ đồ bốn món sạch sẽ, Tiêu Lăng đưa tay nhận lấy theo bản năng, tô Tố nhìn cánh tay phải bị thương của anh, bất đắc dĩ thở dài, "Thôi vậy, em thay giùm anh."

Cô cởi bốn món đố trên người anh xuống, để ngay trên ghế máy tính của cô, “ Tiểu Thất?”

“ yes, sir” Tiểu Thất cung kính hành lễ.

Tô Tố đã sớm quen với Tiểu Thất như thế, bất đắc dĩ chỉ đồ trên ghế máy tính, “ Bỏ mấy này vào trong máy giặt đi.”

“Tuân mệnh”.

Tiểu Thất ôm lấy bốn món đồ đó hùng dũng khí phách hiên ngang đi vào phòng vệ sinh.

Trong phòng ba người đều cười, bầu không khí trong phòng lập tức trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, Tiêu Lăng ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng hỏi thăm, “ Cô nhóc này thường xuyên như vậy sao?”

“ Ừm, đúng vậy, nó xem phim truyền hình quá nhiều, bị ảnh hưởng.”

Tiêu Lăng nhớ tới lúc Tiểu Thất và Cảnh Thụy ở chỗ anh, tiểu Thất ôm lấy màn hình TV, nhìn soái ca trên đó xém chút chảy nước miếng, anh nhướng mày, có cái gì học cái đó cũng không quá tốt, “ Về sau phải kiểm soát thời gian xem phim truyền hình của nó.”

“ Ha ha ——“ Cảnh thụy cười, “Không cho em ấy xem tivi chính là đang lấy mạng em ấy.”

Tô Tố cười xoa xoa đầu của cậu nhóc, “ Đừng nói như vậy, đợi lát nữa Tiểu Thất nghe được sẽ không vui, đến giúp mẹ trải ga giường.”

Cảnh Thụy yên lặng đi đến ** Chân cùng Tô Tố trải ga giường.

Hai người phối hợp rất ăn ý, Trải ga giường nhét vỏ chăn, bọc gối, rất nhanh liền trải xong ga giường.

“ Chỗ này không có đồ dùng cho nam, cũng không có quần áo đàn ông có thể mặc, anh…”.

“Không sao, ngày mai anh để Tiểu Trần đem tới.”

Tô Tố nhớ đến việc Tiêu Lăng có thói quen chỉ thích mặc quần đi ngủ, mặt có chút nóng, lập tức không hỏi nhiều, “ Vậy tắm sớm chút rồi ngủ, anh có thể kêu Cảnh Thụy dẫn anh đến phòng tắm, em về phòng trước.”

“ Được.”

Rời khỏi phòng, Tô Tố tìm ra hộp cấp cứu, đưa tay gọi Tiểu Thất, " Đợi lát nữa đem cái hộp này qua phòng mami."

Mắt Tiểu Thất " soạt" sáng lên, " Cho daddy sao?"

" Kêu con để thì để, không cho phép nói nhiều, nghe không?"

" Đã biết rồi ạ" Tiểu Thất ôm hộp cấp cứu vui vẻ chạy vào phòng. Tô Tố vừa mới chuẩn bị đẩy cửa phòng Tiểu Hi ra, liền nghe trong phòng phát ra tiếng gào to của Tiểu Thất, " Daddy, hộp cấp cứu đến đây, mami kêu con mang vào cho daddy, không cho con nói nhiều, cho nên ta sẽ không nói a."

Chân Tô Tố lảo đảo, xém chút ngã sấp xuống.

Nhóc con này

Cô như chạy trốn đẩy cửa phòng Tiểu Hi ra trốn vào trong đó.

Tiểu Hi đang nằm trên ** đắp mặt nạ, nhìn thấy Tô Tố bước vào, liếc cô một cái, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

" Tiểu Hi…" Tô Tố ngồi vào mép **, nhỏ nhẹ gọi một tiếng.

" Được rồi, đừng nói những lời hay với tớ, tớ mới không muốn nghe" Tiểu Hi dùng ngón tay mát xa mặt cho mau hấp thu, " Tố Tố a, với kinh nghiệm xem qua vô số tiểu thuyết ngôn tình của tớ, đừng bao giờ mềm lòng, cũng đừng bao giờ thấy anh ta đáng thương liền tha thứ cho anh ta, sự tha thứ dễ như trở bàn tay đàn ông sẽ không nhớ nó với lại cậu phải tin rằng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời câu châm ngôn này, Tố Tố, chị em sẽ không gạt cậu đâu."

Cô thấy Mộ Bạch kia còn đáng tin cậy hơn Tiêu Lăng nhiều.

" Tớ biết…"

Tiểu Hi lại hừ một tiếng, cô liền tháo mặt mạ từ trên mặt xuống ngồi dậy, " Cậu biết cái gì chứ cậu cho rằng tớ không hiểu rõ con người cậu sao, nếu thật sự hận Tiêu Lăng, cậu còn cho anh ta ngủ lại sao? Còn giúp anh ta trải ga giường xếp chăn? Đây cũng không phải việc cậu sẽ làm. Tố Tố, cậu muốn thế nào tớ mặc kệ, nhưng xin cậu nhất định nhất định phải, đừng để mình bị tổn thương nữa có biết hay không, sau khi cậu bị Tiêu Lăng làm tổn thương trong lòng tớ liền có một suy nghĩ."

Tô Tố ngẩn người hỏi, " suy nghĩ gì?"

cải trắng mà tớ cực khổ trồng, tất cả đều bị heo ủi rồi"

" Phụt phụt——"

" Cậu còn cười còn cười" Tiểu Hi cắn răng, " đồ đàn bà không có lương tâm, uổng cho tớ quan tâm cậu."

" Được được được, tớ không cười" Tô Tố nhịn cười, ôm lấy một bên tay của Tiểu Hi tựa vào vai cô, " Tớ biết ngay Tiểu Hi quan tâm tớ nhất"

Tiểu Hi vẻ mặt ghét bỏ, nhưng không có đẩy Tô Tố ra, " Cậu thôi đi, Đừng nịnh tớ nữa, hừ hừ hừ, chỉ biết nói lời hay nịnh tớ."

Nói đến khúc sau, giọng cô đã mềm hẳn, " Dù sao thì Tô Tố cậu biết tớ là vì tốt cho cậu là được rồi."

" Yên tâm đi, Đối với Tiêu Lăng… Tớ có chừng mực."

" Vậy cậu nói tớ nghe, cậu dự định cư xử sao với Tiêu Lăng"

204. Chương 204

Cư xử sao với Tiêu Lăng…

Tô làm lập tức uể oải.

Tiểu Hi tức giận lấy tay điểm vào trán cô, vẻ mặt như tiếc việc rèn sắt không thành thép, " Tớ biết ngay miệng cậu thì nhẫn tâm nói thế, trong lòng lại không có ý gì cậu chính là một con hổ giấy, thổi phát ngã ngay."

Tô Tố thở dài im lặng.

Mưa rồi, trong phòng có chút lạnh, Tiểu Hi nhìn bộ đồ mỏng trên người cô, nhanh nhanh vén mền lên, " Mau lại đây, đừng để bị cảm."

Tô Tố cởi giày ra lên giường, cùng Tiểu Hi tựa đầu trên gối.

Cơn mưa lớn ngoài cửa sổ lộp bộp rơi không ngừng, âm thanh có tiết tấu ngược lại khiến lòng Tô Tố bình tĩnh lại, cô nắm chặt một tay của Tiểu Hi, thẳng thắn với cô, " Tiểu Hi… tớ thật không biết cư xử thế nào

với Tiêu Lăng mới tốt."

Tiểu Hi cho cô một ánh mắt cổ vũ, ủng hộ cô nói tiếp.

" Tớ... thực tình rất phân vân, nếu như không có Tiểu Thất và Cảnh Thụy, Tiêu Lăng tổn thương tớ như thế, cho dù có hối hận thế nào tớ cũng sẽ không thèm nhìn anh ta nữa, thế nhưng là..."

" Thế nhưng là Tiểu Thất và Cảnh Thụy đã có rồi." Tiểu Hi nhìn cô thật sâu, " Vì vậy cậu muốn vì hai đứa con, tha thứ cho Tiêu Lăng sao?"

Tiểu Hi không có con, thậm chí cả hẹn hò cũng chưa có một lần, hoàn toàn lý giải không được cái suy nghĩ vì đứa con hi sinh hạnh phúc của mình, trước kia cô ở trên TV nhìn thấy những cuộc tình tốt đẹp tan vỡ, lại vì đứa con miễn cưỡng ở chung đều cảm thấy rất buồn cười.

Ai nói con cái nhất định phải ở chung với ba mẹ mới hạnh phúc? Mỗi ngày đối mặt với sự gây gỗ của ba mẹ, thể xác và tinh thần của bọn chúng khỏe mạnh mới là xạo.

Nhưng đây đều là suy nghĩ của cô, cô cũng không có ý định dùng những lý do này đi thuyết phục Tô Tố, cô thấy Tô Tố im lặng, nhịn không được vỗ vỗ vai của cô, " Cậu nói tớ nghe suy nghĩ của cậu đi, cho dù không giúp được gì, tốt xấu cũng có thể làm cái thùng rác cho cậu quăng rác vào, đừng có chuyện gì cũng giấu ở trong lòng, dễ bị nội thương lắm."

Tô Tố vốn đang buồn, bị một câu nội thương lại làm cho dở khóc dở cười, nhưng bị Tiểu Hi chen vào một cái như thế, lòng cô quả thật nhẹ nhõm hơn nhiều," tớ rất muốn cả đời cũng không tha thứ cho Tiêu Lăng, thế nhưng tình trạng của Tiểu Thất và Cảnh Thụy cậu cũng thấy đấy, hai đứa nó từ nhỏ không có cha, cho nên dẫn đến hai đứa bé đều trưởng thành rất sớm, nhất là Cảnh Thụy, trước kia ở chỗ Tô Đại Khuê, hai đứa nó chịu ủy khuất cho tới bây giờ đều không nói cho tớ biết, sợ tớ lo lắng. Tụi nó quá hiểu chuyện, nó vẫn luôn nói mình là tiểu Nam tử Hán, muốn mau chóng trưởng thành để bảo vệ tớ, kỳ thật trong lòng tớ biết chúng nó cần một người ba. Tớ chưa từng có ảo tưởng rằng ba ruột tụi nó, ai biết được đời thực lại đổ một xô máu chó lên, tớ chẳng những gặp anh ta ba ruột của tụi nhỏ, còn yêu một trận, hiện tại còn trở thành bộ dạng này."

" Vậy cậu còn hận Tiêu Lăng sao?"

" Hận đương nhiên hận lúc tớ hận nhất tớ hận không thể chết chung với anh ta, nhưng thời gian lâu ngày, cũng từ từ phai nhạt, huống chi anh ta vẫn là ba ruột của Tiểu Thất và Cảnh Thụy." Tô Tố nói ra phiền muộn trong lòng, thực ra... tớ rất sợ đắc tội Tiêu Lăng đến cùng."

" Hả? Tiểu Hi không hiểu."

Tên xấu xa đó dù có đắc tội đến cùng thì đã thế nào

Tô Tố thở dài, nàng suy nghĩ khá nhiều, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có lợi.

" Tớ sợ anh ta sẽ tranh quyền nuôi dưỡng đứa con với tớ."

" Cái gì? Anh ta sẽ không vô sỉ như vậy chứ nếu như phải ra tòa, Cảnh Thụy và Tiểu Thất chắc chắn sẽ quyết định theo cậu…"

" Vô dụng thôi, những trình tự đó đối với người bình thường thì được, với Tiêu Lăng căn bản là không có tác dụng a. Chỉ cần Tiêu Lăng muốn, anh ta có thể cướp lấy quyền nuôi dưỡng bất cứ lúc nào."

Tiểu Hi buồn bực không thôi.

Mặc dù không muốn thừa nhận, thế nhưng hình như sự thật chính là như vậy.

Tiêu Lăng có tiền có thế, muốn có quyền nuôi dưỡng con mình còn không dễ dàng sao? Dù là tòa án bình thường, mặc dù sẽ quan tâm đến suy nghĩ của đứa con, thế nhưng tiền của Tiêu Lăng hiển nhiên có thể cho hai đứa bé cuộc sống tốt hơn, vả lại Tô Tố là một diễn viên, diễn viên nói rõ cái gì? Nói rõ công việc không ổn định, hơn nữa còn bận rộn, sau này nổi tiếng rồi thời gian có thể lo cho con sẽ càng ngày càng ít. Coi như Tiêu Lăng không sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, chỉ sợ đứa con cũng sẽ phán cho anh ta."

" Thật đúng là một vấn đề khó giải quyết…" Tiểu Hi vò đầu, cô nhìn Tô Tố, thăm dò hỏi, " Cái kia, Tiêu Lăng anh ta chắc không vô sỉ như vậy đâu hả?"

" Tớ cũng không biết, bây giờ chưa hoàn toàn trở mặt với anh ta, vả lại anh ta đích thật hổ thẹn trong lòng, cho nên không có đi đến bước cuối cùng, nếu như cứ không chịu tha thứ hắn, mài mất đi sự kiên nhẫn của anh ta, tớ cũng không biết anh ta có thể làm như vậy không…"

Tiểu Hi không dám tin Tố Tố không có con sẽ sống thế nào, cô cũng tin tưởng, với tình cảm mà Tiêu Lăng dành cho hai đứa bé, chắc chắn sẽ không từ bỏ chúng nó.

Thế nhưng…

Tha thứ Tiêu Lăng như thế, lòng Tố Tố e rằng càng khó chịu. Cô cũng không nói chuyện, bây giờ Tố Tố cần nhiều nhất chính là sự lắng nghe.

" Cho nên a, hiện giờ tớ hoàn toàn không biết nên làm thế nào? Rõ ràng người làm sai không phải tớ, giờ làm cho tớ tiến thoái lưỡng nan, tha thứ cũng không phải, không tha thứ cũng không phải. Tô Tố nhún vai, cố cười thoải mái, thật không biết giải quyết thế nào mới tốt."

" Vậy thì thuận theo tự nhiên đi." Tiểu Hi quấn lấy vai cô, cười tủm tỉm an ủi cô, " Chúng ta phải tin tưởng, ngày mai sẽ tốt hơn"

“ Ừm, nhất định thế”

...

Trong phòng Tô Tố

Hai đứa bé đã trở về phòng nghỉ ngơi, tay Tiêu Lăng bị thương, cho nên chỉ đơn giản rửa mặt, anh không có thay quần áo, chỉ mặc một cái quần đi trong nhà, anh ngồi ngay ghế máy tính, nhìn hộp cấp cứu trên bàn máy vi tính, trong con ngươi dâng lên sự ấm áp nhàn nhạt.

Tay của anh thật ra không thể tháo băng gạc, nhưng anh vẫn vì cử chỉ của Tô Tố cảm thấy đau buồn.

Ít nhất chứng minh được lòng Tô Tố vẫn có anh.

Tiêu Lăng dùng tay trái cầm hòm thuốc lên, để ở một góc, sau đó dò xét phòng của Tô Tố, rất hiển nhiên, ba phòng ngủ phòng của An Tiểu Hi là phòng ngủ chính, phòng Cảnh Thụy và Tiểu Thất là xếp thứ hai, phòng Tô Tố thật ra là xây lại từ phòng sách, phòng rất nhỏ, khoảng chừng chỉ có mười mét vuông hơn chút xíu, cho nên đồ vật trong phòng cùng rất ít. Chỉ có một cái giường, một cái tủ treo quần áo. Một Cái bàn để máy vi tính và ghế dựa máy tính.

Trừ cái đó ra, không còn đồ dùng khác.

Đơn giản đến đơn sơ

Nghĩ tới cô phải sống ở đây hai tháng, trong lòng Tiêu Lăng có chút khó chịu.

Thực ra anh cũng nên cảm ơn An Tiểu Hi, nếu như không có cô, chỉ sợ lúc trước Tô Tố và hai đứa bé dọn ra từ nhà của Tô Đại Khuê, ngay cả tiền thuê phòng cũng không có.

Cũng bởi vì thế, An Tiểu Hi đối với mặt mày lạnh lẽo anh cũng đều nhịn.

Tiêu Lăng nằm trên giường.

Giuong là chất liệu cứng, nên dù có lót thêm tấm chăn cũng rất cứng, Tiêu Lăng chưa từng ngủ qua giường thế này, thế nhưng trong phòng khắp nơi đều là mùi của Tô Tố, nhất là chăn mền và gối, người mùi thơm ngát trên người cô.

Anh đã mất ngủ nhiều ngày, anh còn tưởng rằng hôm nay sẽ ngủ không được.

Nhưng trên cái giường đơn sơ này, ngửi mùi của cô để lại, nghĩ về phòng của cô và anh cũng chỉ cách nhau một bức tường, và phòng còn lại khác là của con anh, vừa nghĩ như thế, trái tim anh rất thanh thản, dần dần, lại rất nhanh lâm vào giấc ngủ say.

205. Chương 205

Tỉnh dậy lần nữa thì trời đã sáng hẳn, ngoài trời vẫn mưa không ngớt.

Tiêu Lăng tỉnh dậy liền Không khỏi bất ngờ.

Đã 10 giờ sáng.

Đừng chỉ nói mấy ngày nay, từ lúc bắt đầu làm việc tới nay, anh chưa bao giờ ngủ đến giờ này.

Hôm qua anh đã gọi cho Tiểu Trần, bảo anh ta hôm nay qua gặp anh, sao bây giờ vẫn chưa thấy tăm hơi gì.

Anh còn hứa với Tiểu Thất và Cảnh Thụy hôm nay sẽ dẫn chúng đi Thủy Cung chơi, Tiêu Lăng gấp rút chuẩn bị, anh chỉ mặc duy nhất chiếc quần, cũng không phải là lịch sự gì, huống chi nơi này vẫn lại là nhà của người khác, Tiêu Lăng hé mở cửa phòng.

Cửa phòng vừa mở ra anh đã giật bắn người, Tiểu Thất đang ngồi đợi anh ở trước cửa phòng trên một miếng nệm bông nhỏ. Nhìn thấy anh mở cửa, Tiểu Thất nhìn anh bằng ánh mắt hờn trách, cái miệng nhỏ thì chu chu ra, trông rất tội nghiệp, "Daddy, con đã ngồi chờ ở đây hơn 1 tiếng rồi, huhuhu, daddy thật lười quá đi, vậy mà có thể ngủ tới giờ này, daddy đã hứa sẽ dẫn con đi Thủy Cung chơi mà…"

Tiêu Lăng lập tức cảm thấy áy náy.

Anh định đưa tay ôm lấy Tiểu Thất, nhưng nhớ lại mình chỉ mặc duy nhất một chiếc quần, Tiểu Thất dù gì cũng đã lớn, phải chú ý một chút. Anh không mở cửa phòng mà dùng tay trái đỡ Tiểu Thất đứng dậy, "Sao con không gõ cửa kêu daddy?"

"Mami không cho… nói là để cho daddy ngủ."

Tiêu Lăng nhíu nhíu lông mày, mới sáng sớm đã cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Tiểu Thất đứng dậy, lạch bạch chạy đi mất, một hồi quay lại với một túi đồ, "Daddy, đây là quần áo mà chú Tiểu Trần đưa đến cho daddy, daddy mau thay đồ, ăn sáng xong chúng ta đi chơi nha."

Tiêu Lăng nhận lấy túi đồ, "Mọi người đã ăn hết chưa?"

"Tụi con đã ăn hết rồi, nhưng mà mami có chừa lại một phần ăn sáng cho daddy đó, daddy đừng nói nữa có được không, con nôn được đi chơi lắm rồi."

"Được được"

...

Tiêu Lăng thay đồ rửa mặt bằng tốc độ nhanh nhất có thể, từ trong phòng vệ sinh bước ra đã thấy Tô Tố bưng phần điểm tâm lên để trên bàn. Cảnh Thụy ngồi trong phòng khách trông có vẻ bình tĩnh, ngồi trên ghế đọc sách, chỉ có Tiểu Thất như đang ngồi trên đống lửa, cứ nhảy lên nhảy xuống. Không thấy bóng dáng An Tiểu Hi đâu, đoán chừng đã đi làm rồi, Tiêu Lăng nhìn thấy trên ghế sôpha còn có một bóng người quen thuộc.

"Tổng giám đốc..." Nhìn thấy Tiêu Lăng ra, tiểu Trần vội vàng từ trên ghế sofa đứng lên

"Anh đến hồi nào vậy?"

Tiểu Trần xấu hổ sờ sờ mũi, "Sáng nay 8 giờ tôi đã tới rồi, lên phòng đưa quần áo cho cậu, định là kêu cậu dậy, nhưng tiểu thiếu gia nói là cho cho cậu ngủ thêm chút, nên tôi không kêu nữa, mà ngoài trời đang mưa to, nên Tô tiểu thư cho tôi ngồi đây chờ."

Tiêu Lăng chỉ "Ưm" một tiếng không nói gì thêm, đi đến bàn ăn chuẩn bị ăn sáng.

Tiểu Trần lập tức đi đến bên cạnh.

"Còn chuyện gì sao?"

"Tổng giám đốc, sáng nay khi tôi tới đây, nhìn thấy ngoài cửa vẫn còn phóng viên đang ngồi chờ, tôi đã cho người mời họ rời đi, nhưng không thể cứ tiếp tục như vậy được, bây giờ tin tức về Tô tiểu thư đang rất hot, mà rất nhiều người biết Tô tiểu thư sống ở đây, những phóng viên đó hôm nay bỏ về, nhưng qua ngày sẽ lại có phóng viên tới săn tin, nếu cứ vậy tôi e tin tức về Tô tiểu thư và tiểu thiếu gia sẽ bị lộ."

Tiêu Lăng hơi khựng lại.

Chuyện này đúng là rất đáng ngại, Tiêu Lăng nhăn nhăn mặt, gật đầu, "Tôi biết rồi."

Đang nói chuyện thì Tô Tố bưng chén cháo đi tới, Tiêu Lăng nhìn nhìn Tiểu Trần ra hiệu không cần nhiều lời, Tiểu Trân hiểu ý liền lui ra, chừa lại không gian riêng cho Tiêu Lăng và Tô Tố.

Tô Tố bưng chén cháo tới trước mặt Tiêu Lăng, "Anh ăn nhanh chút, Tiểu Thất đợi không được nữa rồi."

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố, không khỏi bất ngờ.

Hôm nay Tô Tố trang điểm nhẹ, đánh một chút má hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại thêm phần tươi tắn cuốn hút, tóc xoăn xoăn, đôi mắt to tròn, nhìn như búp bê barbie phiên bản ngoài đời thực.

Trông cô hôm nay như một người hoàn toàn khác.

Thời tiết hôm nay có chút se lạnh, cô không mặc váy như thường ngày mà mặc một chiếc áo len màu đỏ cùng chiếc quần màu đen, đôi chân thon dài. Chiếc áo len kiểu phía trước chỉ ngắn ngang rốn, phía sau thì vùa đến qua khỏi lưng quần, quần áo rộng rãi trông có vẻ lười biếng, lại thêm hôm nay cô trang điểm, trông cô lại càng đẹp nồng nàn hơn.

Tiêu Lăng chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của cô nên nhìn không chớp mắt.

Trong đầu anh bây giờ chỉ có một suy nghĩ: "Đúng là đã đẹp thì dù trang điểm như thế nào cũng đẹp."

"Sao anh nhìn em dữ vậy", Tô Tố bị Tiêu Lăng nhìn đến mất tự nhiên.

"Hôm nay em… rất đẹp", Tiêu Lăng khen từ tận đáy lòng.

Tô Tố bất ngờ, mặt hơi ửng đỏ lên, cô vì không muốn bị người khác nhận ra nên hôm nay cố ý trang điểm một chút. Cô nhìn Tiêu Lăng đang chăm chú nhìn mình, không khỏi bối rối, tim đập nhanh không thể khống chế được nên đành tránh ánh mắt của Tiêu Lăng, "Anh ăn nhanh đi, em đi sửa soạn một chút."

Tiêu Lăng nhìn cái muỗng trong bát cháo, không khỏi nhếch miệng cười vui vẻ.

Ăn xong đã là 10 giờ rưỡi, nhưng không ai quan tâm đến giờ giấc, đem theo hai cây dù nhanh chóng ra khỏi cửa.

Mưa vẫn còn nặng hạt, may là xe đã chờ sẵn trước cửa, đi vài bước đã tới.

Hôm nay Tiểu Trần lại đổi một chiếc xe khác.

Một chiếc Rolls-Royce Phantom màu đen phiên bản giới hạn, trông rất sang chảnh, quan trọng là… đủ chỗ ngồi.

Tiểu Trần ngồi ở vị trí lái xe, Tô Tố và Cảnh Thụy ngồi hàng ghế sau, Tiêu Lăng ôm Tiểu Thất ngồi ở ghế

trước.

"Oa, xe này ngồi thích quá đi", Tiểu Thất ngồi trên xe hiếu kỳ tới nỗi không ngừng nhúc nhích, sau khi nhìn qua nhìn lại một hồi mới hưng phấn nói, "So với xe buýt đúng là thoải mái hơn nhiều."

Cảnh Thụy trợn mắt trừng một cái, "Xe Rolls-Royce Phantom phiên bản giới hạn mà đem so với xe buýt là sao"

Tiêu Lăng có chút bất ngờ, "Con biết xe này à?"

"Anh trai có nghiên cứu xe ô tô đó, anh rất thích xem tạp chí xe hơi."

Tiêu Lăng nhìn Cảnh Thụy, "Con thích không, nếu thích sau này con lớn lên daddy sẽ mua cho con."

"Không cần", Cảnh Thụy dựa ra sau, "Thích gì con sẽ tự kiếm tiền mua."

Có tiền đồ

...

Tới Thủy Cung đã là 11 giờ.

Bình thường Thủy Cung rất náo nhiệt, vậy mà hôm nay một bóng người cũng không có, nhân viên cũng như quản lý Thủy Cung đều đang mặc áo mưa, thấy có xe đi tới liền nhanh chóng đi ra chào đón.

"Tiêu thiếu gia, chào mừng ngài đến với Thủy Cung." Quản lý cầm cây dù lớn ra đón tiếp Tiêu Lăng, cung kính nói "Hôm nay Thủy Cung nghỉ một ngày, ngài có thể dẫn con của ngài đi chơi khắp nơi mà không sợ bị làm phiền, Tiêu thiếu gia có cần nhân viên hướng dẫn không? Có thể giới thiệu cho ngài một số loại cá đặc biệt."

"Không cần", Tiêu Lăng quay lại với vẻ mặt lạnh lùng thường ngày, nói với quản lý, "Không cần người phục vụ, mọi người cứ làm việc của mình đi, nên nhớ, cái gì nên nhìn thì nhìn, nên nói thì nói, không nên nói thì tốt nhất nên ngậm miệng lại."

Quản lý liền vội vàng cúi người gật đầu, "Tiêu thiếu gia ngài yên tâm, chuyện hôm nay ngài tới Thủy Cung sẽ không có ai biết được."

Sẽ không có ai biết được...

Tô Tố cắn môi, vì vậy… Tiêu Lăng mới bao hết toàn bộ Thủy Cung, vì không muốn ai biết tin tức về cô và bọn trẻ.

Đây là vì bảo vệ 3 mẹ con.

Vừa nghĩ tới đó, đã nhìn thấy Tiêu Lăng đang nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

Trái tim Tô Tố lại không nghe lời mà đập loạn xạ lên.

206. Chương 206

Cả gia đình đi vào thuỷ cung.

Toàn bộ thuỷ cung đều mô phỏng như đại dương, mới vừa vào đã có cảm giác như bước vào thế giới hải dương.

Con đường nhỏ hình cung, 4 phía được bao quanh bởi kính dày tạo thành hình cung như cây cầu nhỏ, phía trên bên trái và bên phải đều được bao phủ bởi thủy tinh, bên trong nước biển xanh đậm là vô số các các loài cá đa dạng màu sắc, hàng ngàn hàng vạn con đang bơi qua bơi lại, đúng là một cảnh tượng cực kì đẹp.

Dưới đáy cũng mô phỏng theo đáy đại dương.

San hô đỏ, rêu xanh, đá có hình dạng lạ chồng lên nhau… Tô Tố nhìn đến rối loạn hoa mắt, xem đến muốn nín thở.

Đây là lần đầu tiên cô đến thuỷ cung.

Cảm giác duy nhất đó là chấn động.

Từ xa, có một con cá mập mở to miệng đang bơi tới, Tô Tố thấy thân hình to lớn của cá mập, răng thì sắc nhọn, bị doạ tới cơ thể cứng đờ, tim như ngừng đập một nhịp.

“Không sao, cách một lớp kính…” Tiêu Lăng thấy cô bị doạ đến mặt có chút khó coi, nhẹ giọng an ủi, “Nó không thể bơi qua đây”.

Cá mập bơi đến bên bọn họ, đụng phải lớp thuỷ tinh dày, quả nhiên bơi đi.

Sau lưng Tô Tố đã chảy mồ hôi lạnh.

Cô muốn đi tiếp, nhưng phát hiện hai chân bị doạ đến mềm nhũn. Cô quay đầu nhìn Tiêu Lăng và hai đứa con, sắc mặt Tiêu Lăng vẫn như thường không có chút gì sợ sệt, Cảnh Thuỵ lông mày khẽ nhếch, cũng có sợ, mà Tiểu Thất…

Tiểu Thất hưng phấn đập lên lớp thuỷ tinh, cười lớn, "Oa oa oa, nó bơi qua đây kìa, ai, đừng đi, đừng đi mà".

Tô Tố đỏ mặt, xấu hổ không thôi.

Đến hai đứa con còn không sợ, cô vậy mà bị doạ đến chân mềm nhũn, quả thật quá mất mặt.

Tiểu Thất đuổi theo cá mập, quay đầu lại thấy 3 người vẫn đứng đó, đột nhiên mất hứng, nhanh chóng vẫy tay kêu họ, "Oa oa oa, chơi thật vui, woa, con cá mập này thật đẹp, daddy mami anh mọi người đi nhanh lên, Tiểu Thất còn muốn xem nữa."

Tô Tố cũng muốn đi theo, nhưng cô nhìn thấy ánh mắt và răng của con cá mập hung ác, lập tức nhớ đến bộ phim nước ngoài về cá mập mà cô từng xem trước đây, cảnh tượng đẫm máu đó, đôi chân của cô thật sự không động nổi.

Tô Tố khóc không ra nước mắt.

Cô rất muốn cản Tiểu Thất lại, cá mập có gì đáng xem chứ.

Những con cá nhỏ không phải rất đẹp sao, không thể xem những con này sao?

"Mami mami…"

"Đến đây." Lâu lâu đến một lần, Tô Tố không muốn làm con mất hứng, cắn răng, kệ đi, nếu gặp con gì quá đáng sợ thì nhắm mắt lại, dù gì cá mập cũng không thể bơi ra đây chuẩn bị tâm lý xong, vừa muốn bước về phía trước, dựa lên kính để đi về phía trước, thì nghe Tiêu Lăng nói với Tiểu Thất, "Tiểu Thất con và Cảnh Thuỵ đi lên trước chơi đi, mẹ con thích cá nhỏ, ba mẹ chụp vài tấm hình."

"A? Daddy có đem máy chụp hình?"

Tiêu Lăng như đang làm phép thuật tay trái lấy ra một chiếc máy chụp hình SLR từ sau lưng ra, mỉm cười lắc lắc tay nhìn Tiểu Thất, "Ba sớm đã kêu Tiểu Trần chuẩn bị rồi."

"Woa, Daddy là tuyệt nhất vậy chúng ta nhanh chụp hình đi, Tiểu Thất muốn đuổi theo cá mập."

“Đi thôi.”

Cảnh Thuỵ nhìn hai người thật sâu, nghĩ nghĩ, vẫn quay lưng đi theo Tiểu Thất.

“Chúng nó như vậy sẽ gặp nguy hiểm mất…”

“Không cần lo, nơi này được thiết bị an toàn được trang bị rất cẩn thận, sẽ không có tình huống nguy hiểm xảy ra.” Tiêu Lăng đem máy ảnh lên cổ, dùng tay trái không bị thương đỡ cô, “Có thể đi không?”

“Không sao…” Tô Tố nhìn xuống, không mượn lực của anh.

“Không cần gắng gượng.” Tiêu Lăng động tác dứt khoát đỡ lấy cô, “Lần đầu tiếp xúc với cá mập gần như vậy, sợ cũng là chuyện bình thường.”

Chuyện bình thường…

Tô Tố bĩu môi.

Vậy Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất nhà cô là bất thường sao? Lần này cô không cự tuyệt Tiêu Lăng, dựa vào cánh tay đang đỡ cô đứng dậy, mắt nhìn hai đứa con sắp rời khỏi tầm nhìn của mình, Tô Tố vẫn không an tâm, với lại bây giờ cô đang ở riêng với Tiêu Lăng, cô cảm thấy không tự nhiên. Cô nhấc chân muốn đuổi theo, “Em đi xem xem bọn nó.”

“Đợi đã, không phải nói là chụp hình sao, một lúc Tiểu Thất sẽ hỏi đó.”

“Oh”.

Tiêu Lăng chụp một tấm hình để đối phó, tay phải anh không tiện, máy ánh không thể đưa lên được, Tô Tố thấy vậy giúp một tay, giúp anh đưa máy ảnh lên.

“Biết chụp hình không?”

“Biết một chút, nhưng không chuyên nghiệp.” Tô Tố đáp.

“Vậy là được rồi.” Tiêu Lăng lấy máy ảnh ra khỏi cổ, để vào tay cô, “Em chụp đi, tay anh không tiện.”

“Oh”.

Hai người chân dài, rất nhanh lại thấy Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ, Tiểu Thất nằm sấp trên mặt kính mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào những con cá bên trong lớp thuỷ tinh, đến Cảnh Thuỵ người bình thường ít khi cười cũng có bộ dạng hưng phấn.

Tô Tố bước chậm lại, vô thức ấn nút chụp.

Tiêu Lăng cũng thả chậm bước đi, đi bên cạnh Tô Tố, nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định với hai đứa con, anh rất trân trọng khoảng thời gian hai người ở chung với nhau, trong mắt hiện lên tia yêu thương, "Hai đứa nó chơi thật vui."

"Oh." Tô Tố cười khổ nói, đây là lần đầu tiên tụi nó đến thuỷ cung, hai đứa nó rất ngoan, trước giờ chưa bao giờ đòi hỏi cô thứ gì, là cô nợ chúng quá nhiều.

Nợ…

Người thực sự nợ chúng là anh mới phải.

Anh thiếu mất 4 năm trong cuộc sống của chúng… Tiêu Lăng nhìn khuôn mặt tươi cười của hai đứa con, sau ngày anh sẽ tham gia mỗi giai đoạn phát triển của chúng, tuyệt đối không rời đi.

Tô Tố thực sự cảm thấy nợ con của cô.

Nếu không có hôm nay, cô sẽ không biết Tiểu Thất có hứng thú với thế giới đại dương như vậy.

Còn có Cảnh Thuỵ… Cô cứ nghĩ tính cách của Cảnh Thuỵ sẽ thích yên tĩnh, nhưng nó chỉ là đứa trẻ 4 tuổi, đối với những thứ chưa biết cũng rất tò mò.

Đột nhiên Tô Tố cảm thấy thật có lỗi với hai con.

Hai tháng này, cô chỉ dẫn chúng nó đi công viên giải trí một lần, mà lần duy nhất đó còn là vì cô sợ hai đứa con không tha thứ cho mình, cũng không hề chơi một trò cảm giác mạnh nào.

Cô dừng bước, quay lại nhìn Tiêu Lăng. Anh rất cao, sắc mặt trầm ổn, đem lại cho người khác cảm giác chắc chắn và ỷ lại, thực ra hai đứa con không chỉ cần tình yêu dịu dàng của mẹ, mà còn cần tình yêu kiên định của cha?

"Đang nghĩ gì đó?"

"Không, không có gì." Tô Tố hoảng loạn lắc đầu, quay mặt né tránh ánh nhìn của Tiêu Lăng, chạm vào máy ảnh trong tay chuyển chủ đề, "Em giúp chúng chụp hình."

Tay của cô vừa đặt lên máy ảnh, đã bị bàn tay nóng bỏng của anh nắm chặt.

Tay của Tô Tố như bị bỏng vậy, đột nhiên run rẩy.

Cô vừa mới muốn đẩy tay Tiêu Lăng ra, thì nghe anh thấp giọng than, "Tô Tố… chúng ta nói chuyện được không?"

"Nói? Nói chuyện gì?"

"Chuyện tương lai, chuyện sau này, chuyện… của bọn trẻ."

Chuyện của bọn trẻ.

Toàn thân Tô Tố cứng đờ, đột nhiên sắc mắt trắng bệch.

Điều cô lo lắng cuối cùng cũng xảy ra sao? Cuối cùng Tiêu Lăng cũng nhịn không được, muốn giành quyền nuôi con với cô sao.

207. Chương 207

"Tiêu Lăng… anh không thể tàn nhẫn như vậy, con lớn lên bên cạnh em, anh không thể cướp chúng đi được."

Cướp con?

Tiêu Lăng ngây người, trước giờ anh chưa bao giờ nghĩ như vậy.

Nhìn thấy Tô Tố toàn thân run rẩy, không kiểm soát được tâm trạng của mình, anh nhanh chóng ấn lên vai cô, "Em bình tĩnh tí, anh không phải muốn giành con với em, trước đây không, bây giờ không, tương lai càng không."

Trước đây cô vì sợ anh làm tổn hại đến con, có thể làm đều mức độ, hai được con như sinh mệnh của cô vậy, anh làm sao có thể giành với cô được.

Không giành con với cô?

Tô Tố từ từ bình tĩnh lại, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, nắm chặt cánh tay Tiêu Lăng, gấp gáp muốn xác minh lời anh vừa nói, "Anh nói sẽ không giành con với tôi…"

“Sẽ không” Tiêu Lăng kiên định trả lời, “ Anh vĩnh viễn sẽ không giành con với em, về điều này em có thể hoàn toàn an tâm, anh muốn nói với em về vấn đề giáo dục con… anh biết bây giờ em rất muốn vạch rõ quan hệ với anh, nhưng mà sắp khai trường rồi, anh mong em có thể vì con, cho phép chúng học ngôi trường mà anh đã chọn.”

Thì ra là vậy…

Tô Tố kinh ngạc quá độ, đột nhiên trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh.

Cô hít mạnh vài lần mới có thể bình ổn lại hơi thở.

Mở miệng lần nữa, giọng nói khàn khàn không chấp nhận được, “Anh… muốn cho chúng học trường nào?”

“ Chính là ngôi trường trước kia có nói với em trường mẫu giáo quốc tế Dương Quang, Tô Tố, về tiêu chuẩn giáo dục ở đó thì em có thể thập phần an tâm, ngoài ra bảo mật cũng rất tốt, cho dù là con của người nổi tiếng, cũng sẽ không bị ai phát hiện.” Tiêu Lăng lấy khăn giấy từ túi ra lau mồ hôi lạnh trên trán cô, thấy cô đề phòng mình như vậy, trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu, nhưng đây là hậu quả mà anh tự tạo, anh có thể trách ai được chứ “Em không cần lo, anh làm như vậy không phải vì muốn giành con với em, mà muốn tốt cho con, nếu em không an tâm, anh có thể nhờ luật sư công chứng, anh từ bỏ quyền nuôi con.”’

Anh tất nhiên muốn giữ con bên cạnh mình.

Cướp hai đứa con về sau đó làm cho Tô Tố phải cam chịu, thực sự ý nghĩ này đã từng xuất hiện trong đầu anh, nhưng chưa tới 1 giây sau, lập tức loại bỏ nó.

Anh đã phải chịu hậu quả cho sự bá đạo độc đoán của mình, cho nên không muốn sai thêm lần nữa.

Nếu làm vậy có thể mang thể xác của cô đến gần anh, nhưng trái tim thì sẽ ngày càng xa.

Anh thấy Tô Tố nửa ngày không nói chuyện, tưởng cô không tin anh, cười khổ nói, “Nếu em không tin anh, em có thể tìm luật sư mà em tin tưởng, anh có thể ký giấy chứng nhận, lập tức có hiệu lực pháp lý.”

“Không, không phải như vậy…”

Cô chỉ bị bất ngờ bởi sự thỏa hiệp của anh.

Tô Tố cắn môi, chỉ nghĩ một chút liền đồng ý, thực ra không cần phải nghĩ, chỉ cần hai con ở bên cạnh cô, mà chuyện Tiêu Lăng làm, xuất phát điểm là vì muốn tốt cho con, cô làm sao có thể cự tuyệt được.

Cô gật đầu, “Tôi đồng ý cho chúng học trường đó, nhưng trường mẫu giáo đó không phải hạn chế số lượng

học sinh vào học sao…”

Tiêu Lăng thở phào, “Điều này em không cần quan tâm, anh đã kiếm người an bài rồi.”

Cũng phải.

Tiêu Lăng là ai chứ? Người đàn ông giàu có nhất châu Á, là nhân vật nổi tiếng trong danh sách người giàu trên thế giới, một ngôi trường mẫu giáo làm sao làm khó anh được, chỉ cần

anh nói ra ý muốn, không cần động tay, người muốn xu nịnh anh lập tức giúp anh sắp xếp thoả đáng.

“Cảm ơn anh.”

Tiêu Lăng phiền muộn, “Tô Tố, tụi nó cũng là con anh.”

Anh chỉ vì con anh làm chút chuyện nhỏ, vậy mà cô đã xem như người ngoài mà cảm ơn anh, điều này còn làm anh khó chịu hơn là tát anh một cái.

Tô Tố trầm mặc nhìn hai đứa con đang chơi đùa, ánh nhìn của Tiêu Lăng cũng chuyển qua đó,

Tiểu Thất đang vui vẻ đuổi theo cá nhỏ đến nỗi muốn bay đi, Cảnh Thuỵ thì đến chỗ cục đá bên dưới, xem giới thiệu và tập tính của con cá.

Nếu là người có mắt thì cũng nhìn thấy, hai đứa trẻ đang rất vui vẻ.

Tô Tố ấn chụp lần nữa, lưu lại nụ cười của con trong bức ảnh.

“Tô Tố…”

“Um”

“Anh còn muốn nói chuyện khác.”

Động tác của Tô Tố dừng lại, cầm máy ảnh mắt nhìn xuống. Chuyện khác… không cần nghĩ cô cũng đoán ra là chuyện gì.

“Xin lỗi”.

Tô Tố chấn động ngẩng đầu, “Anh, anh nói cái gì?”

“Xin lỗi” Khuôn mặt Tiêu Lăng tràn đầy tự trách khi nhìn vết thương trên trán của cô, vết khâu đã lành, nhưng đường màu hồng trên đó lại không thể xoá đi được. Tiêu Lăng thấy bộ dạng như không thể tin được của cô, bất lực cười khổ, “Lời xin lỗi này anh đã nợ em quá lâu, anh vẫn luôn muốn nói xin lỗi nhưng không tìm được cơ hội… anh biết một câu xin lỗi không thể bù đắp được gì. Chuyện đã xảy ra rồi, vết thương anh tạo ra cũng không thể lấy về, nhưng mà, nếu không nói xin lỗi, anh sợ sẽ càng khó chịu.”

Đôi mắt sáng đang nhìn xuống của cô đột nhiên đỏ lên.

Cô tưởng là suốt đời này cũng không đợi được lời xin lỗi này, cô dùng sức chớp mắt, sương mù trên mắt đột nhiên biến mất, lúc này cô mới ngẩng đầu lên, “Tiêu Lăng… tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh, nhưng cũng như anh nói, tổn thương cũng đã tạo thành rồi, tôi không thể xem như không có chuyện gì xảy ra được, cũng không vì một lời xin lỗi của anh mà quay lại như trước kia.”

“Anh biết.”

Anh cũng không mong chờ một câu xin lỗi có thể làm cho cô quên hết vết thương cũ.

Tiêu Lăng nắm chặt tay cô, cảm nhận được sự kháng cự vô thức của cô, anh càng dùng lực nắm chặt tay cô, “Tô Tố, suốt cuộc đời này anh luôn thuận buồm xuôi gió, trước kia lúc kinh doanh khó khăn anh cũng không cảm thấy lo lắng như khoảng thời gian này, trước đây… anh quả thật quá bá đạo ngang ngược, lúc đó anh luôn cho mình là đúng, không quan tâm đến suy nghĩ của em, cho nên mới tạo nên vết thương không thể bù đắp này. Nhưng anh hy vọng, hi vọng em có thể vì hai con, mà cho anh một cơ hội.”

Anh thấy mặt Tô Tố biến sắc, lập tức nói, “Anh không có ý muốn dùng con uy hiếp em. Nhưng mà Tô Tố… anh tin rằng em cũng phát hiện ra, khi chúng ta ở chung với nhau, con của chúng ta cảm thấy hạnh phúc hơn. Nên anh mới hi vọng em có thể vì con, cho anh một cơ hội, chúng ta… bắt đầu lại từ đầu được không?”

Được không?

Đổi lại là Tiêu Lăng của trước đây, căn phải sẽ không hỏi cô, anh chỉ dùng thái độ cứng rắn nói với cô: Tô Tố, tôi thích em, em buộc phải là bạn gái của tôi.

Anh hình như… đã thay đổi một chút.

Nhưng…

“Tiêu Lăng, gương vỡ thì khó lành lại.”

"Anh biết, tổn thương thì là tổn thương, không thể vài lời là có thể xoá sạch được, anh hy vọng em có thể cho anh một cơ hội, cuộc sống sau này, anh sẽ đối tốt với em, từ từ bù đắp lại tổn thương và đau khổ mà em đã chịu, trên đời này còn có câu lãng tử quay đầu mà. Cho nên… xin em suy nghĩ kĩ được không"

208. Chương 208

"Cho nên… xin em suy nghĩ kĩ được không"

"Anh không cần em trả lời ngay lập tức, chỉ mong em có thể nghiêm túc suy nghĩ, rồi nói cho anh nghe suy nghĩ của em."

"Anh có thể đợi, bao lâu cũng được."

"Nếu em không trả lời anh, anh sẽ theo đuổi em thêm lần nữa."

…

"A a a, điên mất thôi."

Tô Tố ôm đầu nằm sấp trên bàn, lông mày nhíu chặt, từ lúc Tiêu Lăng cầu xin tha thứ ở thuỷ cung đến giờ đã là một ngày, nhưng cả một ngày 24h đầu cô lúc nào cũng lặp lại những lời nói đó, đến nằm mơ cũng mơ thấy Tiêu Lăng đang xin lỗi cô.

Cô cảm nhận nếu tiếp tục như vậy, cô thực sự có thể bị điên.

Cô thấy hai cành hồng được cắm trong bình ở trên bàn, một bông là hoa hồng vàng, là trưa hôm qua nhận được, còn một bông là hoa hồng đỏ, sáng nay mới nhận được, trên cánh hoa vẫn còn đọng lại những giọt sương long lanh.

Hoa hồng vàng thể hiện cho sự xin lỗi, hoa hồng đỏ thể hiện sự theo đuổi.

Anh muốn xác nhận lời nói của mình, hôm qua xin lỗi xong, cho nên hôm qua lập tức theo đuổi cô.

Vậy mà cô cũng bị hai bông hồng này làm khó.

Tô Tố lấy hai cành hoa hồng ra, nhìn nhìn thùng rác, cô lại nhịn, cuối cùng vẫn từ bỏ suy nghĩ vứt hoa hồng vào thùng rác.

“ Không phải cô không nỡ bỏ hoa Tiêu Lăng tặng… Uh, ai tặng không quan trọng, cô chỉ là thuần tuý thích hoa, không nỡ bỏ mà thôi, chỉ như vậy thôi” Tô Tố âm thầm thôi miên bản thân, đem hai cành hồng cắm lại vào bình.

Âm thanh ma quỷ của Tiêu Lăng lại vang lên trong đầu cô.

Cô nhảy dựng lên từ sofa, “Tô Tố, mày rảnh quá rồi, nhanh chóng tìm chút việc để làm đi, kịch bản “Nhất tiếu nại hà” đã học thuộc chưa? Vẫn chưa đúng không, cho nên chúng ta tiếp tục học có được không? Hôm qua đạo diễn Trịnh Đông không có gọi điện đến, 12 tháng 8 bắt đầu đóng phim rồi, chỉ cần vài ngày ngắn ngủi để chuẩn bị, mày còn muốn đợi đến bao giờ uh, đúng, đi coi kịch bản.”

…

Trước cửa phòng của Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ.

Hai đứa trẻ nhìn tình trạng tinh thần hiện giờ của Tô Tố, Tiểu Thất đóng cửa phòng, lo lắng nhìn Cảnh Thuỵ, “Anh ơi, Mami… có phải chỗ này có vấn đề không?” Tiểu Thất chỉ chỉ đầu.

Cảnh Thuỵ liếc mắt, “Nói bậy.”

“Nhưng mà bộ dạng này của mình thật doạ người…” tự nói tự trả lời còn nhảy dựng lên, khi ngủ vẫn nói chuyện không ngừng, Tiểu Thất ôm cánh tay Cảnh Thuỵ, “Anh ơi, anh thông minh nhất, anh nói xem mẹ có phải đang lo lắng chuyện gì không, mẹ có phải muốn tha thứ cho ba?”

Cảnh Thuỵ thản nhiên nhìn Tiểu Thất, không nói chuyện.

“Anh” Tiểu Thất dậm chân làm nũng.

Cảnh Thuỵ bất lực nhìn em, “Chuyện của người lên con nít lo nhiều vậy làm gì.”

“Anh chỉ lớn hơn em 5 phút, đừng có đưa ra bộ mặt người lớn…” Tiểu Thất âm thầm cằn nhằn, “Quên đi, anh không nói, em đi hỏi ba, ba nhất định biết mẹ khổ não chuyện gì.”

Tiểu Thất vừa nói vừa muốn lấy điện thoại gọi cho Tiêu Lăng.

Cảnh Thuỵ bước lên hai bước cướp lấy điện thoại.

“Anh” Tiểu Thất bất mãn.

“Tiểu Thất” sắc mặt Cảnh Thuỵ nghiêm túc, “Lần này nếu em muốn tốt cho mẹ thì cấm tuyệt đối không được nhiều chuyện, để mẹ tự lựa chọn.”

Tiểu Thất bị khuôn mặt nghiêm túc của Cảnh Thuỵ làm cho sợ, lập tức không dám nói nhiều.

Anh trai thật đáng sợ.

Nhưng anh rất ít khi nghiêm khắc với cô như vậy, Tiểu Thất cắn móng tay, được rồi, cô nhịn.

…

Tô Tố rất thích đọc kịch bản khi trong lòng đang rối bời, bởi vì xem kịch bản sẽ giúp cô bình tâm lại.

Nhưng cô phát hiện rằng hôm nay chiêu này không có tác dụng.

Cuốn kịch bản đắp trên đầu gối, chữ bên trên dường như đều biến thành số, cô nhìn đến hoa mắt, cô phát hiện một chữ cô cũng không hiểu. Cô buồn phiền đọc kịch bản lại, hít thở sâu.

Tại sao

Tại sao chứ.

Cô muốn điên lên, đưa tay nắm tóc.

Tô Tố, mày có thể có chút tiền đồ được không, chỉ vài câu của người ta cũng làm cho mày tâm trí rối loạn mày bình tĩnh lại một tí có được không có được không.

Nhưng cô không thể bình tĩnh được.

Tô Tố ném kịch bản, nằm như chết trên sofa.

Rốt cuộc cô bị gì vậy

Cô quay qua nhìn, thấy cái túi trên sofa, cô ngây người, từ trong túi cô lấy ra bóp tiền của mình, trong túi tiền có một ngăn nhỏ, cho lấy một tấm ảnh 2 inch ra.

Nền của bức ảnh là nước màu xanh dương của thuỷ cung, đằng sau có các loài cá đủ màu sắc, cô và Tiêu Lăng một người ôm Cảnh Thuỵ một người ôm Tiểu Thất, đây là bức ảnh mà Tiểu Trần chụp.

Bức ảnh được tặng đến sáng này chung với hoa hồng đỏ.

Tổng cộng gửi cho cô 3 bức ảnh.

Tô Tố đưa Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ mỗi người một tấm, bọn nó luôn mong muốn có một tấm hình cả gia đình chụp chung, trước đây chỉ nhìn giấy trắng mà vẽ ra, bây giờ rất không dễ có một tấm, hai đứa lập tức giữ kĩ như báu vật, mà tấm của cô… cô cũng để trong ngăn nhỏ của ví tiền.

Cô nhớ lại lời Tiểu Trần nói khi đưa hoa và ảnh, "Đã có ảnh rồi, là tổng tài kêu tôi đem qua cho cô, tổng cộng rửa 5 tấm, có một tấm gửi qua nhà lão gia."

Cho nên, có 1 tấm là anh giữ.

Anh có giống cô không, đem bức ảnh để ở ngăn nhỏ của ví tiền.

Tiêu Lăng sờ lên bức ảnh Tiểu Thất cười rất vui vẻ còn khuôn mặt Cảnh Thuỵ thì rất thư giãn, trong lòng phức tạp khó nói.

Rõ ràng Tiêu Lăng có thể dùng biện pháp mạnh để cướp hai đứa con, nhưng không làm vậy, thực sự anh cũng biết… anh không muốn làm tổn thương cô.

Cô thở một hơi, đem bức ảnh để lại vào trong ví.

Cũng nhờ sự giúp đỡ của anh mà buổi họp báo mới thuận lợi như vậy… còn có đạo diễn Phạm Lãi và Trần Kiêu. Họ đều là tinh anh trong giới giải trí, ồn ào giữa cô và Đường Sảng, theo lí mà nói thì bọn họ nên bảo vệ chính mình không ra giúp cô, nhưng ngược lại họ còn đứng ra nói tốt cho cô.

Lí do sâu xa bên trong, cô cũng có thể đoán được.

Còn có đạo diễn Trịnh Đông, cô không chút quen biết gì với đạo diễn Trịnh Đông, nhưng đạo diễn lại tin vào nhân cách của cô… căn bản thì chuyện này quá hoang đường cho nên chắc chắn Tiêu Lăng đã nhúng tay vào.

Những chuyện này cô đều biết, nhưng cố ý lơ đi, khuyên nhủ bản thân đừng nên để ý.

Nhưng mà bây giờ… tất cả mọi vấn đề đều hiển hiện trước mắt cô, cô không thể không đối diện với nó.

Tất cả mọi chuyện đều cho cô biết Tiêu Lăng đã biết sai mà sửa, vậy cô… có phải nên cho anh một cơ hội sửa sai? Cô âm thầm thôi miên chính mình, "Tô Tố, tuy rằng mày đã từng bị Mạc Tầm tổn thương, nhưng không phải tất cả đàn ông trên thế giới này đều vô tình đến con ruột của mình cũng hại, nhưng

Tiêu Lăng không phải hắn ta... là người thì ai cũng sẽ phạm sai lầm, lỗi của Tiêu Lăng là không tin tưởng mày, nhưng... ngoài việc trên đầu mày có thể một vết thẹo, thì cũng không có tổn thương nghiêm trọng nào không phải sao? Cho nên mày có nên cho anh một cơ hội không?"

Khi cô sắp thuyết phục được bản thân, thì một cước điện thoại hoàn toàn dập tắt suy nghĩ của cô.

209. Chương 209

Trước giờ Tô Tô chưa từng nghĩ đến, có một ngày cô sẽ dùng phương thức này để gặp mặt người khác.

Cô ngồi trong quán trà ưu nhã, vì ra đường hơi vội, nên cũng không cố tình ăn diện gì, chỉ đeo kính râm đen lớn, che đi nửa khuôn mặt, cô yên lặng ngồi ở đó, tức giận đến ngón tay cũng run rẩy.

Vào đúng giờ ăn trưa, quán trà rất ít người, cô cố ý tìm một chỗ khuất tầm nhìn, hạn chế tốt đa ánh nhìn của mọi người.

Tô Tố nhìn thời gian, 12 giờ 10 phút.

So với thời gian hẹn trước, người đó đã trễ 10 phút.

Tô Tố âm thầm nắm chặt điện thoại.

Người hẹn là đối phương, bây giờ lại đi trễ, đây là cố tình ra oai sao, cô cúi đầu nhìn thời gian, hít sâu, đợi thêm 5 phút, nếu chưa tới, thì cô không đợi nữa.

Chính vào lúc đó, đột nhiên cô nghe cửa quán trà "Ding dong" một tiếng, cô vô thức ngẩng đầu nhìn, tuy không thấy qua mặt, nhưng chỉ nhìn một cái, cô có thể đoán được nhìn phụ nữ trên cửa chính là vị hôn thê của Tiêu Lăng.

Người phụ nữ đang chậm rãi bước từ cửa đến chỗ cô, nhìn cô ta khoảng 25 tuổi, tuyệt đối cao hơn 170cm, da trắng nõn trang điểm tinh tế. Mặc chiếc đầm dài mang phong cách bohemian, là chiếc đầm in hoa thanh lịch, thắt lưng bện ở giữa eo, thắt lưng lấy eo nhỏ của cô, làm nổi bật đường cong quyến rũ của cô. Cô có khí chất sang trọng, nhưng để có loại khí chất này cần phải lớn lên trong một gia đình có điều kiện thì mới được, dưới chân là đôi giày cao gót khảm đá hoa, từng bước về phía cô, giày tiếp xúc với sàn nhà vang lên âm thanh sắc nét.

Quả là một câu chuyện châm biếm.

Khi cô sắp thuyết phục bản thân tha thứ cho Tiêu Lăng, đột ngột nhận được cuộc gọi của người phụ nữ

trước mắt, cô tự nhận là vị hôn thê của Tiêu Lăng, nhưng thực chất cô không muốn tin, nhưng cô nói mình là thanh mai trúc mã cùng lớn lên của Tiêu Lăng, có chứng có cứ, đến nốt ruồi dưới mông của Tiêu Lăng cô ta cũng biết rõ.

Nốt ruồi đó trước đây cô vô tình thấy được.

Như vậy thì làm sao cô có thể không tin đây.

Trong khi cô đang chìm trong suy nghĩ, Mạc Oanh Oanh đã đến trước mặt cô.

Giống như Tô Tố nhìn một lần là biết được cô, cô cũng như vậy, nhìn một lần đã biết Tô Tố là người cô cần tìm.

Không phải vì lí do nào khác, mà là vì người phụ nữ này khiến người khác vô thức chìm trong sự hấp dẫn của cô, mặc dù kinh râm to đã che đi nửa mặt, ngồi ở đó cũng không thấy ngoại hình của cô, nhưng mà người phụ nữ Tiêu Lăng thích, chắc chắn không tầm thường. Mạc Oanh Oanh đứng kế bàn ăn, chỉ vị trí đối diện Tô Tố, "Tôi có thể ngồi ở đây không?"

"Mời ngồi."

Tô Tố ngửi thấy mùi nước hoa thanh nhã khi cô đến gần, cô hít sâu một hơi, âm thầm nói với bản thân, "Tô Tố đừng căng thẳng, mày không làm sai gì cả, không cần căng thẳng."

"Xin lỗi trên đường kẹt xe, tôi đến trễ rồi."

Tô Tố mím môi, không có cảnh tượng nảy lửa như tưởng tượng của cô, cô lễ phép tháo mắt kính xuống, đôi mắt yên tĩnh nhìn Mạc Oanh Oanh, âm thầm đoán, không lẽ phụ nữ thượng lưu đều rộng lượng như vậy? Đối mới với người phụ nữ từng có quan hệ với vị hôn phu của mình, cũng khách khí như vậy.

Mạc Oanh Oanh nhìn thấy mắt của Tô Tố, ngây người một giây, trong lòng xuất hiện ngọn lửa đố kị.

Người phụ nữ trước mắt, nhìn không quá 20 tuổi, cô hoàn toàn không trang điểm, dù có như vậy cũng không làm người khác có cảm giác bình thường nhàm chán, mà mang cảm thấy thoát tục như hoa phù dung, khắp mặt đều là collagen không cần phải trang điểm, làn da nõn nà đến nỗi có thể búng ra sữa. Như vậy cũng không nói đi.

Khi tháo mắt kính ra, cô nhìn thấy rõ ngũ quan của cô.

Cô rất xinh đẹp mày liễu, lông mày không phải sửa mà ra, hình dáng lông mày rất đẹp đặc biệt là đôi mắt, một đôi mắt phượng cực kì mê hoặc, khi nhìn người khác như đang phát điện, mũi cao nhỏ, còn có đôi môi đỏ gợi cảm… Người này, vốn dĩ là một con yêu tinh sống mà.

Mạc Oanh Oanh vô thức ngồi thẳng lưng.

Hèn gì Tiêu Lăng thích cô ta… người phụ nữ này sinh ra là để làm đàn ông điên cuồng.

Đột nhiên cô nhớ lại trước khi đi tìm Tô Tố, đột nhiên chị dâu kéo cô qua một bên, lặng lẽ nói với cô, "Tô Tố à, đừng bao giờ khinh thường con nhỏ Tô Tố đó… nó có thể làm Tiêu Lăng thích nó như vậy nhất định có bản lĩnh của mình, thực ra… không giấu em, chị dâu cũng lo lắng."

"Chị dâu, chị không cần lo cho em, em lớn như vậy chưa từng chịu thiệt lần nào."

"Chị là lo cho anh em…"

"Anh của em?" Người anh mới xuất viện của Mạc Oanh Oanh, có chút nghi hoặc, "Sức khoẻ của anh em không phải đã hồi phục kha khá rồi sao?"

"Chị không phải lo cái này, Oanh Oanh, có thể em không phải tại sao anh em nhập viện."

Mạc Oanh Oanh lắc đầu, mấy ngày nay cô hay vào bệnh viện, nhưng anh cô chưa từng nhắc đều chuyện tại sao anh bị thương, không lẽ vết thương đó…

"Anh em bị Tiêu Lăng đánh thành như vậy đó."

Mạc Oanh Oanh bất ngờ, muốn mở miệng la lên. Bạch Linh lập tức bịt miệng cô, kéo cô ra khu vườn nhỏ ngoài biệt thự.

"Chị dâu, rốt cuộc chuyện này là như thế nào, quan hệ của anh em và Tiêu Lăng tuy không tốt, nhưng cũng không đến nỗi phải động tay động chân với lại quan hệ giữa Mạc gia và Tiêu gia trước giờ vẫn rất tốt, ông và Tiêu lão gia lại là chiến hữu, tại sao lại…"

Bạch Linh cười khổ, "Là vì Tô Tố."

Mạc Oanh Oanh mở to mắt, "Làm sao có thể, chị dâu chị và anh em…"

"Oanh oanh, em đừng nghĩ nhiều, chị không trách anh em thật đấy. Đàn ông cũng có lúc làm sai, với lại em chưa từng thấy Tô Tố, nếu em thấy cô ta em sẽ hiểu tại sao anh em và Tiêu Lăng lại động lòng… chị và anh em có 7 năm tình cảm, chị tin đợi anh ấy qua khỏi khoảng thời gian mê muội này, anh ấy nhất định biết rõ được ai mới là người đi với anh ấy đến suốt cuộc đời. Tiêu Lăng cũng vậy, nhất định anh ta chỉ tạm thời bị Tô Tố mê hoặc. Oanh Oanh, khi gặp Tô Tố em ngàn vạn lần đừng nên tức giận, càng không thể phát điên, nếu không chúng ta sẽ thua đó em biết không, em là đại tiểu thư Mạc gia, thân phận cao quý, ngoài ra em còn là con dâu mà Tiêu lão gia thừa nhận, đây là hai điểm mạnh của em, cho nên hãy nhớ kĩ, nhất định phải mang thái độ của vợ chính đối với tiểu tam, chúng ta chắc chắn phải lấy khí chất át cô ta,

như vậy cô ta mới không có cơ hội đi méc."

Nhớ lại lời chị dâu nói, Mạc Oanh Oanh dùng ánh mắt như thẩm vấn nhìn Tô Tố.

Cô thấy được tình cảm của anh mình dành cho Bạch Linh, tình cảm 7 năm không nói, vì sức khỏe của Bạch Linh, anh làm nhiều chuyện như vậy, thậm chí cố ý tiếp cận người con gái anh không yêu, cô thậm chí đã từng nghi ngờ anh cô có phải là thánh tình, thậm chí mọi người đều xem Bạch Linh như một thành viên của gia đình, nhưng dù như vậy… Tô Tố vẫn có thể làm cho anh và Tiêu Lăng đấu đá lẫn nhau.

Người phụ nữ này quả thật có bản lĩnh.

Tô Tố thấy Mạc Oanh Oanh trầm mặc nửa ngày, nhăn mày. "Xin hỏi… cô tìm tôi có chuyện gì sao?"

210. Chương 210

Mạc Oanh Oanh định thần lại.

Cô ta cảm thấy khá phiền não, trước mặt tình địch của bản thân và của chị dâu, sao cô ta lại ngơ người ra kia chứ.

Đây không hề là một hiện tượng tốt.

Đúng lúc đó, người phục vụ đi đến, vừa hay phá vỡ không khí khó xử, "Xin hỏi cô muốn dùng gì ạ?"

"Một ly capuchino, cảm ơn"

Người phục vụ rời đi khá nhanh, cũng trở lại rất nhanh sau đó, trên tay bưng một ly capuchino, Mạc Oanh Oanh cầm lấy ly, hít một hơi sâu, tự giới thiệu, "Cô Tô phải không? Tôi là Mạc Oanh Oanh."

Tô Tố khựng tay lại.

Mạc Oanh Oanh…

Cái tên nghe quen quá, có phải cô đã từng nghe ở đâu?

"Có thể cô chưa từng nghe về tôi, nhưng chắc quen biết với anh trai tôi, anh tôi là Mạc Tầm."

Sắc mặt Tô Tố thay đổi, tay cô nắm chặt điện thoại bỗng dưng rụt mạnh lại, cô như muốn cười phá lên, quanh đi quẩn lại, hóa ra vẫn là người quen của người quen. Cuối cùng cô cũng nhớ ra tại sao thấy cái tên này nghe không xa lạ gì. Kiếp trước khi cô còn ở với Mạc Tầm, anh ta có lần vô ý nói ra mình có một cô em tên Mạc Oanh Oanh, lúc đó cô còn nói nếu có dịp muốn gặp mặt làm quen, nhưng Mạc Tầm lại nói với cô Mạc Oanh Oanh thường không ở trong nước.

Thực ra không phải không hay ở trong nước, mà là Mạc Tầm lúc đó chỉ không muốn cô gặp người nhà anh ta mà thôi.

"Cô tìm tôi đến có chuyện gì?"

Tô Tố hỏi lại lần nữa, nếu như khi nãy giọng cô nhẹ nhàng thì bây giờ là lãnh đạm. Đối với những người có một tý chút quan hệ với Mạc Tầm và Bạch Linh, cô cũng không có sẵn hòa khí nào dành cho họ. Lúc đầu cô còn thấy có chút dằn vặt, cũng có chút có lỗi, nói gì cô gái này cũng là vị hôn thê của Tiêu Lăng, bất kể cô có biết chuyện Tiêu Lăng có vị hôn thê hay không, chen vào giữa họ, cô đều là người thấy có lỗi, nhưng bây giờ, một chút cảm giác tội lỗi ấy dã bay biến như gió thoảng rồi.

So với những việc mà Mạc Tầm làm với cô, cô không việc gì phải cảm thấy có lỗi với bất kỳ người nào mang họ Mạc.

Tô Tố mím chặt môi, bỗng nhiên thấy rằng ngày hôm nay cô mặt đối mặt với Mạc Oanh Oanh là một chuyện hết sức đáng cười. Cô nhấc túi xách lên, nhìn thẳng vào Mạc Oanh Oanh, "Nếu như cô có gì muốn nói, thì mời cô nhanh lên, ở nhà tôi còn rất nhiều chuyện cần làm."

Mạc Oanh Oanh khó chịu trong lòng, sắc mặt cũng lạnh lùng.

Cô ta là tiểu tam mà còn ưỡn ngực rươn mình quá nhỉ.

Mạc Oanh Oanh cũng không vòng vo nữa, nói thẳng, "Cô Tô, tôi và Tiểu Lăng đã đính hôn hai năm rồi, chuyện này hai bên gia đình cũng đều đồng ý, hai năm nay Tiêu Lăng hay ra ngoài lăng nhăng, mấy người đàn bà của anh ấy không có 10 cô cũng có 8 cô, nói thật, trong những người đàn bà ấy, cô là người thứ hai tôi muốn gặp, nhưng lại là người đầu tiên tôi hẹn gặp."

Người đầu tiên là Đường Sảng, nhưng cô vẫn chưa kịp hành động gì, Đường Sảng đã trở thành người cũ rồi.

10 cô 8 cô...?

Tô Tố cười vô cảm, "Cô Mạc đây phổi cũng lớn quá, cô đến tìm tôi thế này, tôi có nên cảm thấy hân hạnh không đây?"

"Không, tôi nói thế chỉ là muốn cảm thán, cô Tô tôi công nhận cô rất giỏi, câu được trái tim của vị hôn phu tôi." Mạc Oanh Oanh nói khẽ, "Nhưng lần này tôi đến là vì muốn nói với cô, tôi và Tiêu Lăng cùng lớn lên

từ nhỏ, nói thật, tôi từng thấy anh ấy yêu một cô gái khác sâu đậm hơn cô nữa, khi trước anh ấy vì cô ta mà giữ thân trong trắng, không gần đàn bà, nhưng đến cuối cùng họ vẫn chia tay, sau đó trong thời gian 3 năm sau khi họ chia tay, tôi trở thành vị hôn thê của anh ấy."

Giữ thân trong trắng, không gần đàn bà?

Đấy là Tiêu Lăng mà cô biết sao.

Tô Tố tim như quặn lại, không ngờ Tiêu Lăng đã từng biết si tình đến vậy.

Cô nhìn Mạc Oanh Oanh một cách cứng ngắc, "Cho nên, cô muốn nói gì?"

"Tôi và anh ấy là thanh mai trúc mã, môn đăng hộ đối. Tình cảm sâu đậm của anh ấy với người cũ cũng đã biến mất rồi, cô tưởng cảm tình của anh ấy với cô còn giữ được bao lâu? Tiêu lão gia cũng không thể đồng ý cho cô và anh ấy đâu, sau này người ở bên anh ấy chỉ có thể là tôi." Mạc Oanh Oanh thấy Tô Tố không nói gì, cô ta cũng không đoán được Tô Tố nghĩ gì, lại nói, "Còn nữa... Anh trai với chị dâu đã có 7 năm tình cảm, anh tôi chỉ do một lúc nhất thời mới ngu muội thích cô thôi, nhưng người phụ nữ anh yêu nhất vẫn là chị dâu, họ sẽ sớm đính hôn, sau đó sẽ kết hôn. Tô Tố, cũng mong cô đừng phá hoại tình cảm giữa hai người họ, sau này tránh xa họ ra."

Tô Tố như vừa nghe được câu chuyện hài hước nhất trên đời, cô cười thành tiếng.

Mạc Oanh Oanh nắm chặt ly nước, quên sạch lời Bạch Linh dặn dò cô phải nén nhịn, sắc mặt cô thay đổi, kêu lên, "Cô cười cái gì?"

Đương nhiên là cười cô ta bị biến thành tay sai cho người khác khiến.

Tô Tố đã xác định được, hôm nay Mạc Oanh Oanh đến tìm cô, Bạch Linh chắc chắn biết, hơn nữa còn thì thầm với cô ta phải nói những gì, không thì tại sao Mạc Oanh Oanh lại tiện đường cảnh cáo cô đừng lại gần Mạc Tầm cơ chứ. Tô Tố cầm túi, "Cô định nói có vậy thôi sao? Nếu thế, cho tôi xin phép."

Tô Tố định bước đi.

"Đợi đã." Mạc Oanh Oanh kéo tay cô lại, nghiến răng, "Cô có thể ra điều kiện, cái gì cũng được, nếu tôi làm được tôi đều sẽ làm, chỉ cần cô đi xa nơi này, và không bao giờ được quay lại."

Tô Tố thấy có người quay ra nhìn, sợ sẽ bị nhận ra, bất lực, cô đành ngồi lại.

Nhưng cử chỉ này của cô làm Mạc Oanh Oanh nhầm tưởng rằng Tô Tố đã chấp nhận đề nghị của cô ta, ánh mắt cô ta phút chốc hiện rõ sự khinh bỉ. Nãy đây còn giả thanh cao, vừa nói đến hưởng lợi là biến thành người khác ngay.

Nhưng mà...

Mấy người đàn bà chỉ cần dùng tiền là đuổi đi được, trước giờ Mạc Oanh Oanh không coi ra gì.

Cô ta mở ví, rút từ đó ra tờ chi phiếu đã chuẩn bị sẵn, thấy máy thu âm để trong túi, không suy nghĩ nhiều, cô ta thò tay bật máy, bắt đầu thu âm. Tất cả đều sẽ trở thành chứng cứ, sau này có thể đưa cho Tiêu Lăng nghe, cho anh thấy anh đã yêu một con đàn bà như thế nào.

Mạc Oanh Oanh vung tay, viết lên chi phiếu một con số, sau đó thêm vào phía sau một dãy số không.

Cô ta đưa chi phiếu cho Tô Tố, "Hy vọng cô giữ đúng lời hứa."

Tô Tố cúi đầu nhìn một cái.

500 vạn.

Đúng là một con số khá cao, nếu mà do chính thất dùng để đuổi cổ tiểu tam, thì thế này là rất rộng lượng đấy.

Cô chỉ nhìn một cái rồi quay đầu đi.

Mạc Oanh Oanh lấy làm phẫn uất, "Tô Tố, cô đừng có quá đáng, năm trăm vạn quá đủ cho cô rời khỏi thành phố này đến sống cả đời tại một thành phố hạng ba nào đó rồi, cô còn muốn thế nào?"

Tô Tố đột nhiên thấy buồn cười.

Câu chuyện cẩu huyết chỉ có trên phim với tiểu thuyết như vậy, lại xảy ra trên người cô.

Cô cũng chẳng muốn gì đâu, chỉ là không định đi khỏi thành phố này thôi.

Tô Tố đẩy chi phiếu lại trước mặt Mạc Oanh Oanh, "Mạc Oanh Oanh, thu hồi lại chi phiếu của cô đi. Nếu như Tiêu Lăng đã là vị hôn phu của cô, vậy từ nay tôi sẽ giữ khoảng cách với anh ta nhưng tôi sẽ không rời khỏi thành phố này, tôi có khả năng kiếm tiền, cũng chẳng cần tiền của cô, nếu như hôm nay cô đến chỉ là để viết chi phiếu cho tôi, vậy thì vô cùng thứ lỗi, tôi không cần đến, nhà tôi còn nhiều chuyện, tôi đi trước."

Tô Tố đứng dậy, đeo kính dâm lên, cô vừa đi hai bước, đột nhiên quay lại nhìn Mạc Oanh Oanh, cô cười, "Phải rồi, cô làm ơn chuyển lời đến anh trai cô, tôi không hề có một tý ty hứng thú nào với anh ta đâu, nói anh ta sau đừng có đến quấy rầy tôi."

“Cô chê tiền ít quá đúng không?”

211. Chương 211

Tô Tố dừng lại bước chân.

Cô gái này nghe không hiểu tiếng người à? Cô đã nói là sẽ giữ khoảng cách với Tiêu Lăng rồi, còn muốn gì nữa.

“Rốt cục cô còn muốn nói gì nữa?”

“Tô Tố, nếu cô chê 500 vạn vẫn chưa đủ, tôi có thể thêm cho cô 600 vạn? 700 vạn? 1000 vạn? Tô Tố, tham lam quá sẽ hại bản thân thôi, cô đừng có quá đáng quá.”

Cô ta còn phẫn uất lên.

Khi nãy Tô Tố còn nghĩ Mạc Oanh Oanh khá đĩnh đạc, bây giờ xem ra toàn là giả tạo.

Tô Tố tay vuốt vuốt tóc, cười nhạt, “Tôi đã nói rồi, đôi tay tôi có thể kiếm tiền, cũng có khả năng nuôi sống cả gia đình tôi, cô lấy lại chi phiếu của cô đi, tôi sẽ tránh xa Tiêu Lăng.”

Mạc Oanh Oanh hoàn toàn không tin.

Theo Mạc Oanh Oanh thấy, Tô Tố không nhận tiền là không chấp nhận điều kiện của cô ta.

“Tô Tố, cô đang chiếm lĩnh vị hôn phu của người khác đấy, lẽ nào cô không thấy day dứt, bất an sao?

Người này đúng là em gái ruột của Mạc Tầm.

Giống anh trai cô ta y đúc, nghe không hiểu tiếng người.

Tô Tố cũng không vội đi, ai kêu cô ta họ Mạc chứ, nếu đã muốn vạch đít chịu roi, vậy cô cũng chẳng khách sáo làm gì. Cô quay trở lại phía Mạc Oanh Oanh, đặt túi xách lên bàn, trên cao nhìn xuống cô ta, “Bây giờ cô đang muốn dùng 1000 vạn để mua chuộc tôi, để tôi dứt khoát rời khỏi thành phố này và cả đời không quay lại đây nữa, phải không?”

Mạc Oanh Oanh từ bé đã ngậm thìa vàng, mặc dù là ngang tàng hống hách nhưng so về lý luận, vẫn không

phải đối thủ của Tô Tố. Cô ta hoàn toàn bị Tô Tố dắt mũi, "Không sai, chúng ta đang có một cuộc trao đổi công bằng, tôi đưa cô tiền, cô rời xa vị hôn phu của tôi."

"Nghe có vẻ khá hấp dẫn."

Mạc Oanh Oanh trong lòng hứng khởi, "Vậy là cô chấp nhận rồi? Bây giờ tôi có thể viết chi phiếu cho cô luôn."

Tô Tố cười nhạt, dùng hai ngón tay kẹp lấy tờ chi phiếu mỏng dính trên bàn, sau khi nhìn rõ những con số trên giấy mới quay lại Mạc Oanh Oanh, "Xem ra cô cũng chẳng yêu quý gì Tiêu Lăng mà, trong tim cô anh ấy cũng chỉ đáng 1000 vạn sao?"

Mạc Oanh Oanh phản bác, "Đương nhiên không phải, tôi đây là…"

Tô Tố đưa tay tỏ ý không muốn nghe tiếp, tay cô vung nhẹ ra, quẳng lại tờ chi phiếu cho Mạc Oanh Oanh, "Cô không cần nói nữa, tôi hết hứng nghe rồi. Tôi chợt nhớ đến có một chuyện…"

"Chuyện, chuyện gì?" Mạc Oanh Oanh ngây người hỏi.

"Tôi nhớ lại gia tài của Tiêu Lăng ấy, chỉ tính giá thị trường cổ phiếu của công ty truyền thông Tinh Quang đã đáng mấy chục tỷ thì phải, tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ thì lại càng không phải nói, tài sản cá nhân của Tiêu Lăng đã trên nghìn tỷ, vậy tôi đã thích tiền đến thế, sao tôi không nhân cơ hội Tiêu Lăng còn đang mê muội tôi mà thì thầm vài câu với anh ấy, anh ta là một cây vàng trĩu trái đấy, nhẹ nhàng thôi, ít nhất tôi cũng có thể rút từ anh ấy không ít hơn 1000 vạn đâu."

Mạc Oanh Oanh mở tròn mắt, không dám tin vào tai mình, trợn Tô Tố, "Cô, cô cô cô… đồ vô liêm sỷ!"

Trong tính toán của Mạc Oanh Oanh, Tô Tố đáng nhẽ sẽ cầm chi phiếu của cô và đi được bao xa, đi bao xa mới đúng, nhưng tại sao, mọi chuyện lại không giống như cô tưởng tượng…

"Tô Tố, cô sẽ không được như ý đâu, tôi sẽ nói cho Tiêu Lăng biết bộ mặt thật của cô, nếu anh ấy biết cô là người đàn bà tham tiền như vậy, chắc chắn anh ấy sẽ không thèm nhìn cô đâu. Bây giờ cô cầm chi phiếu và đi đi, thì tôi sẽ coi như không nghe thấy gì, nhưng cô lại nhất quyết làm đến vậy… thì tôi cũng chỉ có thể đưa thứ này cho anh ấy xem."

Mạc Oanh Oanh móc trong túi ra máy thu âm.

"Chuẩn bị cũng kỹ càng quá." Tô Tố rút lại nụ cười, nhưng vẻ mặt thiếu nét sợ hãi trong hy vọng của Mạc Oanh Oanh, ngược lại còn bình tĩnh hơn, "Cô muốn đưa cho ai thì đưa, tùy."

Người này… Đúng là không sợ chết mà.

Mạc Oanh Oanh giận đến trợn mắt nhìn Tô Tố, ngực cô thấy khó thở.

Cô ta dương mắt nhìn Tô Tố đi ra khỏi quán, nghĩ mãi vẫn không cam tâm, cầm lấy túi xách, cô ta xông ra đuổi theo.

Vừa đến cửa đã thấy bóng Tô Tố dừng lại, Mạc Oanh Oanh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, cô bất giác nhận ra là Tiêu Lăng đang bước đến. Mạc Oanh Oanh đã hai tháng nay không nhìn thấy Tiêu Lăng, mới thấy anh, cô lập tức quên đi chuyện hai tháng nay anh không đếm xỉa đến mình. Hôm nay Tiêu Lăng vẫn diện trên mình một bộ vest đen, chỉ khác chút là anh thắt chiếc cà vạt màu nâu, trên túi áo vest cũng dùng khăn lụa đồng màu, đúng với tone màu chiếc đầm cô đang mặc, vừa nhìn cứ như là một couple vậy.

Mạc Oanh Oanh trong lòng nở hoa, hớn hở vẫy tay với Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng Tiêu Lăng, em ở đây."

Mạc Oanh Oanh vừa định chạy lại, kết quả lại nhìn thấy Tiêu Lăng gần như chẳng nghe thấy tiếng của cô, anh chẳng buồn nhìn cô ta, mà đi thẳng đến chỗ Tô Tố, sau đó dừng lại… dừng lại?

Mạc Oanh Oanh tươi rói khi nãy phút chốc u ám.

Cô ta hằn học lườm Tô Tố.

Mạc Oanh Oanh công nhận người phụ này đẹp hơn cô ta, nhưng trừ đẹp hơn ra thì chỉ là đứa quỳ trước đồng tiền, ai có tiền người đó đều là bố.

Không được.

Cô ta không thể để Tiêu Lăng bị mê hoặc bởi một người phụ nữ như vậy, cô ta nhất định sẽ vạch bộ mặt thật của Tô Tố.

Mạc Oanh Oanh móc máy thu trong túi ra, chạy đến trước mặt Tiêu Lăng và Tô Tố. Bộ ba người, một chàng đẹp trai và hai nàng kiều diễm, lập tức thu hút không ít ánh nhìn của người đi đường. Tiêu Lăng thấy kính dâm trên mặt Tô Tố, biết cô không muốn bị người khác để ý đến, anh nắm lấy tay cô, dắt cô đến một chỗ ít người, Mạc Oanh Oanh cũng bước nhanh theo.

Thấy hai người đã dừng lại, Mạc Oanh Oanh lập tức xông đến, "Tiêu Lăng, Tiêu Lăng, em về rồi."

Tiêu Lăng nhìn thấy cô ta, anh cũng chẳng hề vui vẻ.

"Em, em nhìn tôi như thế làm gì?"

"Ai bảo em đến đây? Ai bảo em đến tìm Tô Tố?" Tiêu Lăng lạnh nhạt nhìn Mạc Oanh Oanh, "Bây giờ lập

tức về nhà em đi."

"Em không về" Mạc Oanh Oanh phẫn nộ, trợn tròn mắt, "Tiêu Lăng, sao em không được đến tìm cô ta. Ha… Anh ở ngoài trêu hoa ghẹo bướm, anh còn có lý nữa hả. Những con đàn bà trước của anh, em không quản được, nhưng chuyện hôm nay em quản đến cùng. Em mới là vị hôn thê của anh, Tiêu Lăng, anh như vậy trong mắt còn có em không?"

Vị hôn thê.

Tiêu Lăng chỉ sợ Mạc Oanh Oanh nói ra từ này, anh vô thức liếc nhìn sắc mặt Tô Tố, Tô Tố nhoẻn miệng cười nhạt. Cô nhìn anh và Mạc Oanh Oanh như đang xem một vở kịch.

Tiêu Lăng nghiến răng.

Khó khăn lắm anh mới nghĩ ra cách để Tô Tố tha thứ cho mình, nay hoàn toàn bị phá hoại bởi người phụ nữ trước mắt.

Anh không còn giọng nào dễ chịu cho Mạc Oanh Oanh nữa, "Mạc Oanh Oanh, cô đừng nói bừa, tôi chưa từng công nhận cô là vị hôn thê của tôi, chúng ta cũng chưa từng chính thức đính hôn."

"Đã sao, ông nội anh và ông của em sớm đã có hẹn ước, hai năm rồi cũng chẳng thấy anh phản bác, không phải là mặc định rồi sao?"

"Chuyện này tôi sẽ nói lại với ông nội, sau sẽ không còn hẹn ước gì giữa chúng ta cả."

Mạc Oanh Oanh tức đến cay hoen bờ mắt, "Anh cứ mơ đi Tiêu Lăng, anh có bị gì không vậy, người đàn bà này tốt chỗ nào, cô ta không hề yêu anh, cô ta chỉ nhắm đến tiền của anh thôi, không tin em sẽ mở đoạn thu âm này cho anh nghe, nghe mà rõ cô ta đến với anh chỉ vì tiền mà thôi."

Không đợi Tiêu Lăng kịp nói gì, Mạc Oanh Oanh nhanh tay mở đoạn thu âm, cô ta tua nhanh đến đoạn ghi âm của Tô Tố lúc nãy.

"Tôi nhớ lại gia tài của Tiêu Lăng ấy, chỉ tính giá thị trường cổ phiếu của công ty truyền thông Tinh Quang đã đáng mấy chục tỷ thì phải."

"Tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ thì lại càng không phải nói, tài sản cá nhân của Tiêu Lăng đã trên nghìn tỷ, vậy tôi đã thích tiền đến thế, sao không nhân cơ hội Tiêu Lăng còn đang mê muội tôi mà thì thầm với anh ấy vài câu."

"Anh ta là một cây vàng trĩu trái đấy, nhẹ nhàng thôi ít nhất tôi cũng có thể rút từ anh ấy không ít hơn 1000 vạn đâu."

Mạc Oanh Oanh đắc ý nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng anh nghe thấy gì chưa, cô ta chỉ đang nhắm vào tiền của anh thôi.”

212. Chương 212

Mạc Oanh Oanh đắc ý,như thể đã nắm được gáy của Tô Tố.Cô ta tin rằng,Tiêu Lăng nghe thấy Tô Tố nói nhưng lời này không thể nào mà tiếp tục nhìn được.

Mạc Oanh Oanh đợi chờ Tiêu Lăng tức giận phát hỏa,nhưng đợi gần nửa ngày mà vẫn không đợi được gì.

Cô ta nắm chặt máy ghi âm, “Tiêu Lăng,anh không nghe thấy những gì phát trong ghi âm sao?Đây là nhưng điều mà chính miệng Tô Tố vừa nói với em.Cô ta căn bản là vì tiền của anh mới tìm tới,tạo sao anh vẫn không chịu tin vậy?”

“Tôi không tin.”

Mạc Tô Tố thiếu chút nữa là tức phát tiết,Tô Tố cũng thấy lạ lùng nhìn Tiêu Lăng,nhưng lại nhìn thấy Tiêu Lăng hoàn toàn không quan tâm.Hoàn toàn không có biểu hiện tức giận,ngược lại lại là Mạc Oanh Oanh.Mạc Oanh Oanh phát khùng lên nhìn chằm chằm Tiêu Lăng,thở cũng nặng dần lên “Sự thật đều bày ra trước mắt tại sao anh lại vẫn không chịu tin,những lời này không hề do em ép cô ta nói.”

“Nếu như là vì tiền của tôi,cô ấy không cần phải mất nhiều sức phí lớn như thế”

“Cô ta như thế là muốn lạt mềm buộc chặt lạt mềm buộc chặt anh không hiểu sao?”

“Không”,Tiêu Lăng nhìn Tô Tố,khoé miệng hiện rõ sự nhẹ nhàng ân cần, “Ý của tôi muốn nói,Nếu như là vì tiền của tôi,cô ấy không cần phải phiền phúc như như.Bởi vì chỉ cần với ấy nguyện muốn,tôi sẽ nguyện đưa.”

Cô ấy nguyện muốn,tôi sẽ nguyện đưa.

Tô Tố toàn thân run lên,nửa câu cũng không nói thành lời.

Mạc Oanh Oanh cũng lộ rõ biểu hiện như bị sét đánh, “Điên rồi,điên rồi,anh thật sự bị điên rồi.”

“Tôi có điên hay không cũng không cần cô phải biết,càng không cần cô thẩm định.Tôi nói với cô những điều này chỉ là muốn cho cô biết,tôi và gia đình họ Mạc quyết phân định rõ ranh giới.”

Tiêu Lăng mặt như ngâm nước,gia đình nhà họ Mạc một Mạc Tầm,một Mạc Oanh Oanh,hai người đều là như những ngọn đuốc được thắp sáng mãi không dễ gì có thể bị đánh bại.Do vậy quyết định lật mặt,anh cũng không có dự định sửa chữa thay đổi gì nữa.Đã như vậy rồi,anh tốt nhất cứ nói rõ ràng với Mạc Oanh Oanh.

Thật ra anh vẫn luôn luôn đề phòng hai anh em họ.

Dựa theo tính cách từ trước tới nay của Mạc Oanh Oanh,về nước việc đầu tiên chắc chắn là tìm anh,nhưng cô ta không có như vậy.Sau khi về nước tin tức che giấu quá tốt,nếu như không vì anh cho người nhất cử nhất động chú ý cô ta thì chắc chắn không thể nào biết được cô ta chạy tới đây tìm Tô Tố.Nghĩ tới trong ghi âm có đề cập tới 1000 vạn,Tiêu Lăng nhắm nghiền mắt.

"Tiêu Lăng,anh thật sự bị điên rồi,anh không quan tâm Tô Tố tiếp cận anh mục đích không hề đơn thuần hay sao?"

"Không,chỉ cần cô ấy đồng ý tiến gần về phía tôi,không cần biết vì mục đích gì,tôi đều chấp nhận hết."Tiêu Lăng nói như vậy cố là để cho Tô Tố nghe thấy,cũng là để cho Mạc Oanh Oanh từ bỏ ý định. "Hơn thế nữa tôi nhận thấy,điều kiện vật chất của tôi làmột loại điều kiện của bản thân.Cô ấy nếu như nhìn vào điều kiện vật chất của tôi,thì cũng có khác gì là cũng để ý đến tôi cơ chứ."

Tiêu Lăng đã nhận đủ mọi sự thiệt thòi rồi.

Trước kia cũng đã từng hiểu nhầm Tô Tố một lần,dẫn đến hậu quả không co cách nào chấp nhận được.Thời gian gần đây hầu như tối nào anh cũng xoay đi xoay lại khó có thể đi vào giấc ngủ,anh đều tự nhuhr bản thân mình,nghĩ đi nghĩ lại cũng đã nghĩ kỹ rồi.

Mà không cần nói cũng biết,Tô Tố vốn dĩ không để ý tới tiền của anh,cho dù có vì tiền mà tới thì cũng đã làm sao?Cái ước muốn cuối cùng của anh cũng vẫn là muốn được ở bên cạnh cô,cô muốn tiền,rất đơn giản,anh có.Cho nên chỉ cần được bên cạnh cô,việc này đã là gì cơ chứ?

Sau khi anh nghĩ rõ ràng rồi mới phát hiện,những hành động trước kia của anh rõ rang là đã đẩy Tô Tố đi ra xa.Nhưng bây giờ anh cũng đã biết rồi,không thể vì một hai câu nói của người ngoài,hoặc là nhưng thứ "bằng chứng" gì đó mà lại nghi ngờ cô.

"Tiêu Lăng Tiêu lăng em đi tìm ông nội Tiêu.em mới là vị hôn thê chính thức của anh.Nếu như em đưa chuyện này cho ông nghe,ông chắc chắn sẽ không đồng ý anh."

"Tùy cô."

Mấy ngày hôm nay ông nội quan tâm anh không hề ít.Mỗi lần gọi điện đều hỏi Tô Tố đã tha thứ cho anh hay chưa.Mỗi khi thấy anh trầm lặng ông nội đều mắng cho anh một trận, "Tiểu tử thối sao mà con lại vô dụng như thế,người ta không để ý tới con con không biết tìm cơ hội hay sao?không thấy vội không thấy cuống sao.Ông nói cho con biết Tiêu Lăng,Tô Lăng,nha đầu đó ông đã nhận định chắc chắn là cháu dâu

của ông rồi đó nhé.Và hai đứa chắt nội của ông nữa,cháu nhanh khéo léo cầu xin sự tha thứ,ông già này nhớ chắt nội nhớ đến dau lòng đây này.Ong cho cháu thời hạn ba ngày,cháu không làm được thì để ông đích thân ra tay."

Nghĩ tới những gì ông nội nói,Tiêu Lăng lại thấy đau hết cả đầu.

Khoảng cách ba ngày mà ông nội đưa ra bây giờ đã qua hai ngày rồi.

Nhưng ba ngày nay trừ việc cùng Tô Tố và hai đứa trẻ đi một lần tới Thủy cung,những tiến triển khác... một chút cũng không có.

Tiêu Lăng nhìn không được thở dài.

Anh không muốn cùng với Mạc Oanh Oanh ở đây lãng phí thời gian,cúi đầu nhìn Tô Tố,đưa tay ra nắm lấy tay cô, "Tô Tố chúng ta đi,anh vẫn còn có chuyện muốn nói với em."

"Không được không được phép đi." Mạc Oanh Oanh phản ứng lại,nhanh chóng chạy tới trước mặt hai người giơ tay ra chặn họ lại, "Tiêu Lăng,ngày hôm nay anh nhất định phải cho em một lời giải thích,em mới là vị hôn thê của anh."

Tiêu Lăng nét mặt không còn chút nhẫn nại,anh cau mày lạnh lùng nhìn,Mạc Oanh Oanh, "Thứ nhất,chúng ta từ trước tới giờ chưa bao giờ làm đính hôn cho nên không có chuyện hôn phu hôn thê gì cả.Thứ hai,cho nên không phải là hôn thê hôn phu,tôi cho cô lời giải thích,Mạc Oanh Oanh cô không gả được cho ai hay là thiếu đàn ông thế."

Lời nói này thật là... độc

Đối với một tiểu thư,nói người ta là thiếu đàn ông... nếu như lời nói này mà là nói với cô,Tô Tố nhất định không thèm quay đầu mà bỏ đi ngay.

Người đàn ông này rất rõ ràng là không hề yêu cô ta,dù có cố chấp nữa cũng chỉ làm cho bản thân không có tự trọng mà thôi.

Nhưng rất rõ đây chỉ là cách suy nghĩ của cô mà thôi.

Mạc Oanh Oanh hoàn toàn không hề muốn rời đi,nghe thấy Tiêu Lăng nói như vậy cô ta cũng chỉ là hơi ngẩn người ra một chút,khóe mắt đỏ lên, "Tiêu Lăng,tại sao anh lại nói với em như thế... anh thấy như thế có lý không?Rõ ràng ông nội Tiêu tới nhà em nói với ông nội em chuyện của chúng ta.Mặc dù chỉ là thỏa thuận miệng,nhưng hai năm nay em có làm việc gì có lỗi với anh không?Anh muốn chơi bời với phụ nữ,em để cho anh chơi.Chỉ cần anh nhớ rằng em mới là người phụ nữ đi cùng anh tới giờ là được.Ngày sinh nhật của anh em đều chuẩn bị quà kỹ càng,anh thích gì em cũng tìm cho anh,anh không thích em cũng không ràng buộc anh,nhớ anh em cũng không dám gọi điện cho anh.Em đã như thế rồi,anh còn muốn em phải

như thế nào?”

Mạc Oanh Oanh khóc nức nở,ngước lên mặt đầy nước mắt nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng em thích anh bao nhiêu năm nay,anh không thể đối với em như thế.Anh nghĩ kỹ một chút đi,em bao nhiêu năm nay đối với anh tốt như thê nào.Nếu như anh vẫn thích Tô Tố,anh bỏ không được cô ta,em chấp nhận có được không?Em để anh và cô ta ở bên nhau,tùy hai người muốn làm gì cũng được,em sẽ coi như không biết.Chúng ta vẫn giống như trước kia có được không,chỉ cần anh dành một chút thời gian cho em là được.Sau này vẫn kết hôn cùng với em,còn những việc khác em không quan tâm… có được không?”

Tô Tố thật sự bị sốc.

Cô không thể tin vào những gì mà mình vừa nghe thấy.

Đây là… cái gì và cái gì thế.

Đây đâu phải thời cổ đại,lại còn có chuyện phòng nhỏ gì ở đây.Mặc Oanh Oanh cô ta muốn làm một chính cung rộng lượng bao dung,cô ta còn không hề hỏi cô có muốn làm một người vợ lẽ hay không.

Cô thấy Tiêu Lăng không hề bị điên.

Thật sự bị điên là Mạc Oanh Oanh mới đúng.

213. Chương 213

Quan niệm của Tô Tố,yêu một người là sẽ dành hết một trăm phần trăm tình cảm và tâm huyết cho người đó,nhưng cần phải dành lại chút tự trọng cho bản thân.

Nếu như chính mình còn không biết yêu bản thân mình,thì còn muốn cầu xin người khác phải yêu mình như thế nào.

Mạc Oanh Oanh đối với Tô Tố mà nói,so với người điên còn đáng sợ hơn,cô thật sự không thể hiểu nổi cô ta.

“Tiêu Lăng,Tiêu Lăng… Sau này em sẽ không bao giờ tới tìm Tô Tố nữa.Em cũng không tìm cách để cô ấy rời xa anh,em sẽ coi như không biết chuyện của hai người,có được không?” Mạc Oanh Oanh nắm chặt lấy gấu áo véc của Tiêu Lăng mà cầu xin khắc khổ, “Em thật sự rất yêu anh,Chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau,từ lần đầu tiên em bắt đầu mộng mơ tới bạn trai cho tới lần đầu tiên người em***,Tất cả đều là anh.Tiêu Lăng,Anh có biết là anh không phủ nhận chuyện hôn sự của chúng ta em đã vui mừng như thế nào không.Anh có biết là hai năm nay em hạnh phúc như thế nào không… Em,em chỉ cần nhìn thấy anh em đã thấy hạnh phúc rồi.Hai tháng nay em không về nước,em đau khổ đợi chờ một cuộc gọi của anh,một

tin nhắn thôi cũng được,nhưng đều không có.Em không thể chịu nổi nên phải về ngay đây.Em thật sự rất yêu anh,em không thể không có anh."

Tiêu Lăng đối với Mạc Oanh Oanh có chút thấy có lỗi.

Dù gì thì vấn đề cũng do anh,làm lãng phí hai năm thời gian của Mạc Oanh Oanh,cho nên anh sẽ không tính chuyện trước kia cô cho nữ phóng viên làm ô uế thanh danh của Tô Tố nữa.Nhưng đây sẽ là lần duy nhất mà thôi.Nếu như sau này cô vẫn còn làm chuyện gì có ảnh hưởng tới Tô Tố nữa.anh nhất định không khoan hồng.

Đối với những lời thổ lộ của Mạc Oanh Oanh,một chút cảm giác anh cũng không có.Có thể nói anh là người máu lạnh hay muốn là gì cũng được.Nếu như trước đây anh chưa có thích ai,có một người phụ nữ đẹp như thế thổ lộ với anh,anh nhất định không từ chối vui chơi một chút.Nhưng hiện tại…

Tiêu Lăng lo lắng nhìn Tô Tố,anh sợ rằng những lời nói đó của Mạc Oanh Oanh sẽ càng đẩy cô rời xa anh hơn.

"Tiêu Lăng…"

"Đủ rồi." Tiêu Lăng nhìn sắc mặt của Tô Tố không có chút biểu hiện nào,hoàn toàn không thể hiểu nổi trong tâm cô đang nghĩ gì.Anh gạt tay của Mạc Oanh Oanh ra, lùi ra phía sau giữ khoảng cách với cô ta.Đưa tay ra nắm chặt tay của Tô Tố, "Cô yêu hay không yêu tôi tôi hoàn toàn không quan tâm.Bởi vì đấy là việc của Mạc Oanh oanh cô.Còn nữa,miệng nói yêu của cô có chút nhạt nhẽo như nước lã ấy."

"Em không có…" Mạc Oanh Oanh bác bỏ.Trong mắt cô tim cô chỉ có duy nhất một người đàn ông,sao lại có thể nhạt như nước lã được.

Tiêu Lăng nhấc cánh tay phải bọc vải màn chặt kín lên. nhìn thấy Mạc Oanh Oanh kinh ngạc trợn tròn mắt,lập tức cười thành tiếng, "Miệng cô nói yêu tôi,nhưng từ trước tới giờ hoàn toàn chưa bao giờ nhìn thấy viết thương to như vậy ở trên tay tôi phải không."

Đây gọi là kiểu tình yêu gì vậy?

Ngược lại Tô Tố,khi anh có ý định đưa tay phải ra dắt tay Tô Tố,cô chỉ sợ ch vào vết thương của anh,cố ý tránh.Khi anh đổi tay trái,cô mới không tránh nữa.Việc này mặc dù là một tình tiết rất nhỏ,nhưng cũng có thể nhìn được ra bản chất sự việc.

"Không,không phải như vậy,em chỉ…" Mạc Oanh Oanh xấu hổ mặt đỏ ửng lên,cô ta vẫn mở miệng giải thích, "Em chỉ là, chỉ là…"

Cô ta chỉ là quá sợ bị cướp mất Tiêu Lăng,cho nên chỉ để ý đến việc của Tô Tố,cô ta hoàn toàn không để ý tới vết thương trên tay anh.

“Thôi đừng nói nữa,nhưng việc này tôi không có hứng thú.”

“Thế còn chuyện hôn sự của chúng ta…”

“Quên nó đi.”

“Không được,không được…” Mạc Oanh Oanh mắt đỏ lừ lên, “Tiêu Lăng anh không được đối xử với em như vậy,cả cái thành phố a này giới thượng lưu đều biết em là vị hôn thế của anh.Anh đối của với em như vậy em làm sao mà đối mặt được với bọn họ.”

“Đấy là việc của cô.”

Việc này anh hoàn toàn không đồng tình với Mạc Oanh Oanh.Người phụ nữa này hoàn toàn là tự làm khổ bản thân.Rõ ràng ông nội và người nhà họ Mạc đều nói đó chỉ là hôn ước miệng.Cơ bản không hề có đính hôn nhưng Mạc Oanh Oanh lại đi khắp nơi nói linh tinh,kết quả thành ra mọi người đều biết sự việc này,cô ta tự gây ra thôi.

Tiêu Lăng không thèm để ýtới Mạc Oanh Oanh nữa,cầm tay Tô Tố bước nhanh đi.

Lần này Mạc Tô Tố không đuổi theo,nhìn theo bóng hai người rời đi,vẫn mất hồn đứng ở nguyên đó.

Mạc Oanh Oanh bi ai phát hiện ra rằng,khi mỗi lần cô và Tiêu Lăng phân cách cô đều nhìn thấy bóng anh rời đi,nhưng rất rõ ràng lần này so với các lần trước không giống nhau,anh cầm tay một người con gái khác.Quả quyết và kiên định rời xa cô,lần này rời đi cũng là lần cuối cùng quyết định đi ra khỏi cuộc đời cô rồi.

Cô cũng phát hiện rất rõ một điều,vị trai của Tô Tố trong trái tim anh so với những người con gái khác hoàn toàn khác biệt.Anh rất ít khi cùng với người khác tiếp xúc thân thể,nhưng lại cầm tay cô ấy bước đi,ngay cả khi qua đường cũng né nghiêng người,giúp cô ấy đỡ tất cả những gì nếu như phát sinh sự cố ngoài ý muốn.

Tiêu Lăng như thế này… cô cùng anh lớn đến tận bây giờ cũng chưa bao giờ nhìn thấy.

Thật khi ở bên cạnh người đó,anh cũng hống hách và tự kiêu.

Lẽ nào… Cô chỉ có thể trân trân nhìn anh kết thúc hôn sự với cô hay sao,lại còn chỉ có thể trân trân nhìn anh cùng với người phụ nữ khác tay trong tay?

Không không không

Mạc Oanh Oanh lắc đầu nguầy nguậy.

Cô ta lùi vài bước,chỉ tới khi lưng chạm vào tường,cô không thể chấp nhận được sự thật này.Góc tường tăm tối,trong hoặc tường đều toát ra hoi thở lạnh lẽo hơi thở đó lạnh lẽ bao trùm lên toàn bộ cơ thể cô ấy,lạnh tới nỗi làm cô ấy rùng mình.

Cô ta định thần lại ghi âm còn trong tay.

Ghi âm?

Đúng.

Đây là bằng chứng của cô ta,cô ta không thể làm mất được.

Tô Tố không phải là người của giới giải trí sao?Chị dâu có nói với cô ta,Tô Tố còn có hai đứa con.Bản ghi âm có nói rõ ràng chứng mình là cô ta tham vào tiền của Tiêu Lăng.Loại phụ nữ này không phải là Tiêu lão gia căm ghét nhất khinh thường nhất hay sao.

Cô ta không thể ngồi tự ngược đãi bản thân.

Cô ta cần phải đi tìm ông nội Tiêu,Tiêu Lăng đều do một tay ông nội nuôi dưỡng tới lớn.Tiêu Lăng kính trọng ông nội còn nhiều hơn gấp nhiều lần so với bố mẹ của anh,chỉ cần cô ta thể hiện ngoan ngoãn nghe lời một chút trước mặt ông nội Tiêu,ông nội tiêu khẳng định sẽ theo phe cô ta.Tới lúc đó ông nội nói gì,Tiêu Lăng lại dám không nghe theo sao.

Mạc Oanh Oanh giống như người chết đuối vớ được cọc,căm hận cầm chắc bản ghi âm trong tay.

Cô ta cầm chặt bản ghi âm trong tay chạy ngay tới chỗ đỗ xe.

Bây giờ cô ta sẽ đi tìm ông nội Tiêu,để ông nội Tiêu giúp cô ta.

...

Ở phía bên này,Tiêu Lăng kéo tay Tô Tố đi tới chỗ anh đỗ xe ở trước cổng khu nhà ở.

"Có thể bỏ tay ra được chưa?"

"Không,sau này anh nhất định sẽ không buông tay." Tiêu Lăng nắm chặt tay của Tô Tố,không còn bình tĩnh như lúc ở chỗ Mạc Oanh Oanh,vội vàng nhìn Tô Tố, "Tô Tố,anh muốn giải thích..."

“Được,anh nói đi.”

“Anh và Mạc Oanh Oanh không giống như những gì em nghĩ,anh và cô ấy chỉ là từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau mà thôi.”

Lớn lên cùng nhau.

Tô Tố trong lòng nhói đau,lời nói có chút chua chát, “Thanh mai trúc mã à,vừa vặn lại còn môn đăng hộ đối nữa.”

“Không phải,anh mặc dù lớn lên cùng cô ấy,nhưng hai năm gần đây bắt đầu mới thân quen.Anh không phải nói với em anh và anh trai cô ta Mạc Tầm đối đầu với nhau sao,anh đối với người nhà cô ấy không cố thiện cảm.trước kia anh còn không biết cô ấy trông như thế nào.Chỉ vì ông nội tuổi ngày càng cao,bên cạnh cũng không có người thương nên nghĩ kết hôm với ai mà chẳng được.Cho nên anh mới đồng ts chuyện hôn sự này.Nhưng anh bảo đảm,anh và Mạc Oanh Oanh có mối quan hệ rất đơn thuần.”

“Đơn thuần?”

Tiêu Lăng sợ Tô Tố không tin,nói ra cả điều không cần nói, “Là thật anh đối với cô ấy một chút **cũng không có.”

214. Chương 214

Tô Tố suýt chút nữa phun ra.

ĐM

Tô Tố nhịn lại trong lòng không phát ra.

Một chút**đều không có.

Câu nói này thật ra đới với phái nữ mà nói là một sự mỉa mai cô bỗng thấy có chút đồng tình với Mạc Oanh Oanh.Người phụ nữ đó cũng mù rồi sao,lẽ nào không thấy Tiêu Lăng hoàn toàn không thích cô ấy.

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố cúi gằm mặt không nói gì,nghĩ là cô không tin, “Tô Tố,anh nói đều là thật.Hai năm nay số lần anh gặp cô ấy cũng rất ít,chỉ là cố định một tuần gặp cô ấy một lần ăn cơm,thật ra lần nào anh cũng thà ở lại công ty làm thêm giờ chứ không muốn gặp cô ấy.Thật ra nếu không có em,anh cũng đã muốn hủy hôn sự với cô ấy rồi,em phải tin anh.”

Hai người một người tuấn nam một người mỹ nữ lại đứng cạnh siêu xe,không lạ gì thu hút rất nhiều ánh nhìn của người khác.

Tô Tố có chút không được tự tại, “Anh mở cửa xe,chúng ta vào xe nói chuyện.”

“Được được được.”

Cơ hội1có thể riêng tư như thế này Tiêu Lăng không thể lãng phí dù chỉ là một chút mới đúng,nhanh chóng lấy khoá xe mở cửa xe.

Tô Tố cúi người đi vào trong xe bỗng nhiên nhớ ra một việc, “Tiểu Trần đâu?”

“Cậu ấy không tới.” Tiêu Lăng thuận đà ngồi thẳng vào ghế lái,rìu miệng hỏi đạo, “Hỏi cậu ta làm gì?”

“Cho nên… Anh tự mình lái xe tới?” Tô Tố nhìn cái tay phải đang bị bó bột của anh,lông mày cau có lại, “Tay của anh còn có thể lái xe được sao,đầu anh có vấn đề à.Tay của anh không cần nữa có phải không,đường đường là một vị chủ tịch… ngay cắt lái xe cũng không mời được.”

Tiêu Lăng bị mắng như một đứa trẻ,làm gì còn có chút nào giống như khí thế của chủ tịch.

Nhưng mà mặc dù bị mắng,anh phát hiện tim anh có chút cảm thấy rất ngọt ngào.Người phụ nữ này nguyện mắng anh chứng tỏ chứng minh rằng trong tim vẫn rất để ý đến anh.

Cái ý niệm này,Tiêu Lăng tạm thời tự mình nói với mình.

Anh1đâu có phải bị điên rồ,tại sao mà vẫn còn nói những lời này.

Tô Tô mắng nửa ngày cũng không thấy ngừoi. phản ứng,tức điên lên ngừng lại,không thèm quay ra nhìn anh nữa.

Người đàn ông này thật sự bị điên rồi,bệnh còn không hề nhẹ chút nào.

“Tô Tố…”

“Cái gì.” Tô Tố vừa mở miệng là tức tối.

“Em tức giận rồi có phải không?Có phải là vì Mạc Oanh Oanh?”

Người này chỉ số IQ thấp quá thì phải.

"Anh không nói với em sự tồn tại của người phụ nữ này vì anh thấy không cần thiết.Thật ra anh đã sớm lên kế hoạch rồi,đợi cô ta từ nước ngoài về sẽ ngay lập tức hủy lời hôn ước,anh đối với cô ấy một chút tình cảm cũng không có,em phải tin anh."

Tô Tố đã quyết định khoing thèm để ý đến anh nữa.

Tô Tố chứng nhận,nhận được điện thoại của Mạc Oanh Oanh,biết rằng Tiêu Lăng còn có một vị hôn thê,lúc đó ý địnhviệc chia tay cắt đứt quan hệ với Tô Lăng cô đã có nghĩ tới,lại còn nghĩ đến cả việc đưa5hai đứa nhỏ rời khỏi thành phố a cũng nghĩ đến.Việc anh có vị hôn thê làm cô rất tức tối.Đây là cái việc quái gì vậy.

Một Đường Sảng không đủ sao,lại còn thêm một Mạc Oanh Oanh.

Ai đảm đảm bảo tiếp theo sẽ là người phụ nữ như thế nào tìm tới?

Chính là khi cô nhìn thấy Mạc Oanh Oanh trong tum đã không thể bình tĩnh được rồi.Cứ cho là cô không biết Tiêu Lăng có vị hôn thê,nhưng dù gì người ta cũng có vị hôm thê,"bị"tiểu tam,cũng là tiểu tam Mà cô bình thường trong cuộc sống ghét nhất một loại người,tiểu tam là loại đáng ghét nhất.

Nhưng cô phát hiện,khi cô tới quán trà khi nhìn thấy Mạc Oanh Oanh từ xa đi tới.Trong thâm tâm cô có chút sợ hãi.

Không phải vì sợ Mạc Oanh Oanh sẽ làm gì cô,mà sợ Từ miệng Mạc Oanh Oanh coi sẽ nghe thấy cô ta và Tiêu Lăng yêu nhau như thế nào.Cô phát hiện ra rằng cô không thể chấp nhận được từ miệng Mạc Oanh Oanh nhắc tới từng chút từng việc2liên quan tới Tiêu Lăng.Ngay cả từ miệng cô ấy nói tên của Tiêu Lăng thôi cô cũng không chịu được.

Cái cảm giác mãnh liệt độc chiếm này làm cho cô cố một cảm giác nói không thành hình.

Cô cũng nhận định biết rõ trái tim mình.

Thì ra... Cô thật sự rất rất yêu người dần ông này.Nào có sợ anh đã làm tổn thương cô,trước kia dùng những lời lẽ không tốt nói về con.Toàn bộ cô đều dùng để lừa dối bản thân mình.Cô phát hiện trong tim cô vẫn còn tây khát vọng được ở bên anh.

Chẳng qua cô chưa chuẩn bị để Tiêu Lăng biết được suy nghĩ của cô.

Người đàn ông này hống hách ngang ngược,lại còn làm tổn thương cô như vậy,không cho anh ta biết chút sắc thái,anh ấy sẽ không ghi nhớ lâu.

“Tô Tố…”

“ừ” Tô Tố định thần lại,vừa quay lại nhìn Tiêu Lăng đã thấy anh đang luống xuống nhìn cô,sắc mặt cô lạnh lùng như không có gì, “Còn có việc gì sao?”

Cả trái tim Tiêu Lăng phút chốc như bị nhấm chìm tận đáy biển sâu.

Vẫn9còn rất giận đây mà…

“Cái đó… Trước khi anh để em suy nghĩ chuyện đó,em có đáp án chưa?” Tiêu Lăng hỏi nhưng có chút rất cẩn thận.

Tô Tố lạnh lùng hừ mộ tiếng,nhìn nguýt anh một cái,nheo mắt nhìn anh nói, “Không phải nói là bất luận bao nhiêu lâu cũng có thể đợi sao,mới có một ngày mà đã muốn đáp án rồi à?”

“…” Tiêu Lăng.

Anh chỉ là không biết nói gì nên mới hỏi như thế.

Tô Tố đã bỏ qua rồi,cũng không còn muốn như trước kia khó chịu như thế nữa,nhàn nhạc ngồi bên ghế phụ,ánh mắt nhẹ nhàng nhìn Tiêu Lăng, “Thế anh dự định giải quyết xử lý việc bây giờ như thế này.”

“Hôn ước anh nhất định sẽ hủy.Đợi ngày mai,không,chính là tối hôm nay sau khi tan làm.Anh sẽ đi tới nhà lớn tìm ông nội để nói chuyện này.Thật ra ông nội anh mặc dù cùng với ông nội bên gia đình họ Mạc đã thỏa thuận,nhưng hai năm nay thấy tình trạng của anh và Mạc Oanh Oanh,ông cũng đã sớm hối hận không nên quyết1định chuyện hôn sự này cho anh.Chỉ cần anh mở miệng nói hủy hôn,ông nội khẳng định sẽ đồng ý cả hai chân hai tay với anh.”

215. Chương 215

Trong lúc Tiêu Lăng đang suy đoán tâm tư của Tô Tố, Mạc Oanh Oanh đã đi đến nhà của Tiêu lão gia rồi.

Để biểu thị sự trang trọng, cô còn cố ý mua rất nhiều quà cáp và trái cây qua đây.

Trong biệt thự ai cũng quen biết cô, vừa trông thấy cô lập tức nhường đường cho cô.

“Ai ya, đây chẳng phải là cô Mạc sao, không phải nói là đi du lịch nước ngoài rồi à, về từ khi nào thế?” Lão Trần vừa nhìn thấy Mạc Oanh Oanh trong lòng âm thầm nói không xong rồi, ai ya ya, tại sao lúc này pho

tượng phật này lại về đây nhỉ, thiếu gia nhà họ còn chưa giải quyết được cô Tô, lúc này Mạc Oanh Oanh lại trở về, để cô Tô biết được, vậy làm sao mà được!

Mạc Oanh Oanh đưa quà cho người làm, nhìn thấy lão Trần lập tức cười lên ngọt ngào, "Trần gia gia, Tiêu gia gia đâu?"

"Lão gia đang ở bên ngoài sân vườn phơi nắng đấy, hôm nay đại tiểu thư vừa mới về đây, đang cùng trò chuyện với Tiêu lão gia đó, để tôi đưa cô Mạc cùng nhau qua đó nhé."

"Được được, làm phiền Trần gia gia."

Lão trần chỉ có thể cười đáp lại.

Lão Trần dẫn Mạc Oanh Oanh đi đến khu hoa viên của biệt thự, ở đó có một khu nghỉ ngơi lộ thiên chuyên dụng, còn có cả hồ bơi nữa. Nói đến hồ bơi này vẫn là do thiếu gia xây đấy, kết quả cũng tốt, thiếu gia bản thân cũng không có về bên nhà tổ, may mắn là hôm nay đại tiểu thư về, nếu không chỗ hồ bơi cũng chỉ có thể để không ở đó.

Cây dù che nắng rất lớn, vừa có thể che nắng vừa có thể trông được cảnh đẹp, hơn nữa phong cảnh xung quanh đây đều rất đẹp đẽ. Mạc Oanh Oanh rất quen thuộc chỗ này, ở xa xa là đã thấy Tiêu Khả đang ăn mặc mát mẻ nằm trên ghế dây mây không mấy dễ chịu, lão gia đang chống gậy ngồi trên ghế ở một bên khác, trên miệng không ngừng nói, nhìn thấy là biết đang dạy dỗ người khác.

Lão gia đích thực là đang dạy dỗ Tiêu Khả.

"Cháu nói thử xem nha đầu thối này! Sớm biết Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất là con của tiểu tử thối kia cũng không nói ông nghe! Uổng công nuôi đứa nha đầu thối này rồi, không ngờ lại ăn cháo đá bát, hướng theo thằng tiểu tử thối kia!

Tiêu Khả hối hận chết đi được, cô hôm nay tự nhiên có nhã hứng về thăm ông nội, vậy mà không cẩn thận lỡ miệng nói ra chuyện này.

Cô từ ghế dây mây nhổm dậy, bất lực vô cùng, "Ông nội, ông cũng biết thủ đoạn của tiểu tử thối Tiêu Lăng kia, cháu đúng thật đem toàn bộ sự việc nói cho ông nghe, sau này nó không đối phó cháu mới lạ, cháu mới không làm vậy, hơn nữa bây giờ ông không phải cái gì cũng biết rồi sao."

Lão gia tức đến thở hỗn hễn, đây sao mà giống được!

Tiêu Khả trông thấy lão gia vẫn còn muốn dạy dỗ cô, vừa ngoảnh đầu là thấy Mạc Oanh Oanh và lão Trần, cô vỗ tay lên đùi, "Ai ya, ông nội xem ai đã tới kìa, ha ha, lần này lại có phim hay rồi."

Lão gia dọc theo ánh mắt của Tiêu Khả nhìn sang đó, nhìn thấy Mạc Oanh Oanh ông lại đau đầu.

"Nha đầu này lúc nào về không được, tại sao lại phải gấp gáp qua đây bây giờ."

"Đó là do người ta biết lựa thời gian." Tiêu Khả đứng dậy vẫy tay với Mạc Oanh Oanh, "Hey, Oanh Oanh, cô về lúc nào thế, bên đó nắng muốn chết, mau qua đây đi."

Mạc Oanh Oanh rất nhanh đã bước qua đó.

Tiêu Khả tự động tự phát nhường ghế cho cô, "Oanh Oanh à, cô đến thăm ông nội phải không, vừa này ông nội có nhắc đến cô, cô nói chuyện với ông nội đi, tôi qua bên hồ bơi bơi đây."

"À… cám ơn chị Tiêu." Mạc Oanh Oanh có chút hơi kinh ngạc, trong ấn tượng thì Tiêu Khả chưa từng thân thiện với cô lần nào.

Cô làm sao biết được suy nghĩ của Tiêu Khả, Tiêu Khả là do bị lão gia cằn nhằn đến phiền toái, lúc này mặc kệ là ai đến cũng được, đều có thể nhận được sắc mặt tốt của cô ấy.

Hồ bơi chỉ ở kế bên cây dù che nắng, Tiêu Khả có thể lập tức nhảy xuống hồ bơi rồi bơi đi, nói cho cùng cô ở trong hồ thì cũng có thể nghe được lời nói của lão gia và Mạc Oanh Oanh.

"Oanh Oanh, cháu lúc nào về đây thế sao không nói cho Tiêu gia gia nghe, để Tiêu gia gia sẽ cho người đi rước cháu."

"Cháu hôm nay mới vừa về tới ạ." Mạc Oanh Oanh sợ lão gia biết được cô đã về được mấy ngày mà không đến thăm ông, cho nên mới nói là mới về, cô nhẫn nại cười ti tít với lão gia, " Tiêu lão gia, hai tháng nay cháu đi du lịch nước ngoài chơi, chơi vui lắm, cũng chưa có gọi điện thoại để hỏi thăm ông, sức khoẻ ông dạo này tốt chứ?"

"Tốt tốt tốt, rất tốt đấy."

Tiêu Khả ở hồ bơi trào ngược mắt.

Thật giả tạo!

Uhm… Tiêu Khả nói không sai, người nhà Mạc thì chẳng có ai mà không giả tạo.

Cô bơi đến bên bờ, cầm lấy điện thoại nhắn tin cho Tiêu Lăng, " Tiểu tử thối đừng trách là chị không nhắc nhở em, Mạc Oanh Oanh về rồi đấy, còn đến nhà chúng ta nữa!"

Tin nhắn của Tiêu Lăng rất nhanh là tới, “Em biết, cô ta vừa mới đi tìm Tô Tố. Giúp em coi chừng tình hình, em về rất nhanh.”

Trời ạ!

Cả Tô Tố cũng đi tìm rồi!

Không ngờ lại giả nai như chưa từng có chuyện này xảy ra, Tiêu Khả liếc mắt nhìn vào Mạc Oanh Oanh, tiểu nha đầu mới hai tháng không gặp mà đạo hành lại tăng lên nữa rồi!

Cô bô lô ba la nhắn tin báo cho bên kia, “Được, chị giúp em trông chừng, nhưng dạo gần đây chị đang kẹt tiền.”

Tin nhắn không trả lời nữa.

Tiêu Khả xém tí bóp nát cái điện thoại, “Trời ạ, Tiêu Lăng em không ngờ dám mặc kệ chị, chị phải hơ gió thổi lửa trước mặt ông nội mới được, coi em còn khinh người không.”

Cô vừa mắng xong, tin nhắn di động đột nhiên reo lên nhắc nhở.

“Tài khoản của quý khách đã nhận được 1, 2, 3… 5 số không, hi hi, tiểu tử thối này tốt thật, lần này chị sẽ giúp em!” Tiêu Khả vứt điện thoại sang một bên, bơi đến bên bờ khoác lên khăn tắm liền chạy đến trước mặt lão gia và Mạc Oanh Oanh tạo rắc rối. “Oanh Oanh, hai ngày trước tôi có thấy bên bạn bè cô có đăng hình ở nước ngoài, tại sao đột nhiên lại về rồi, có phải đã có chuyện gì không?”

“Chị Tiêu…”

“Haiz, tuy rằng tôi đích thật lớn hơn cô vài tuổi, nhưng vấn đề tuổi tác đối với phụ nữ cả đời không thể giải thích được, cho nên xin đừng gọi tôi bằng chị nữa.”

Mạc Oanh Oanh ngạc nhiên.

Lão gia lườm Tiêu Khả một cái, “Được rồi được rồi, cháu đừng bắt nạt Oanh Oanh nữa.”

“Không sao đâu Tiêu gia gia, chị Khả Khả là đang đùa với cháu đấy.”

Chị Khả Khả!

Cũng không bằng chị Tiêu đâu!

Tiêu Khả bĩu môi, cô đơn thuần là không thích Mạc Oanh Oanh, so sánh ra, cô với Tô Tố tuy rằng tiếp xúc không nhiều, nhưng vẫn tương đối thích Tô Tố hơn, chí ít cô ấy đem đến cho người ta cái cảm giác tự nhiên dễ chịu.

"Oanh Oanh à, cô đã ăn cơm chưa, tôi với ông nội ăn cơm rồi, hay là kêu dì Trương chuẩn bị chút đồ cho cô ăn." Tiêu Khả đang kéo dài thời gian.

Mạc Oanh Oanh chưa có ăn cơm.

Chuyện hôm nay xảy ra trên bất kì người nào thì còn ai mà nuốt cơm được.

Nhưng… Tiêu Khả nói cô ấy và Tiêu gia gia đã ăn cơm rồi, cô mà nói chưa ăn không phải là làm phiền người khác sao. Mạc Oanh Oanh cắn môi, "Em ăn qua rồi."

"Lúc cô về Tiêu Lăng biết không?"

"Dạ biết, lúc sáng nay em đã gặp qua anh ấy rồi." Mạc Oanh Oanh đang buồn vì chưa ai nhắc đến chủ đề này, cô vừa muốn khiếu nại, chủ đề lại bị Tiêu Khả giành qua đó.

"Tiểu tử thối đúng là càng ngày càng không biết suy nghĩ, cô nói hai người đã gặp nhau rồi, tại sao lại không nói với gia đình một tiếng, nói sao thì cũng phải dẫn cô qua đây ăn cơm chứ. Oanh Oanh cô yên tâm, đợi tiểu tử thối về, tôi nhất định sẽ giúp cô dạy dỗ dạy dỗ nó."

Lão gia có chút không nhịn được, ho nhẹ một tiếng, "Tiêu Khả cháu nói bậy gì đó!"

"Đúng rồi, hôm nay cháu có chút trúng gió." Tiêu Khả quấn lấy khăn tắm, hi hi nói rằng, "Kì thực tiểu tử thối nhà chúng ta với Oanh Oanh vẫn còn chưa đính hôn, nói ra thì đến mối quan hệ nam nữ còn chưa xác định được, cho dù hai đứa có xảy ra vấn đề gì, tôi cũng chẳng có lập trường gì giúp Oanh Oanh chúng ta dạy dỗ tiểu tử thối kia đâu!"

216. Chương 216

Lời nói đầy họng của Oanh Oanh bị Tiêu Khả làm đến nuốt ngược lại hết.

Vừa nghĩ đến hôm nay cô phải chịu nhiều oan ức, tròng mắt của cô bất chợt đỏ hoe.

"Tiêu gia gia…"

“Oanh Oanh, xảy ra chuyện gì thế, có phải đã chịu oan ức gì của nhà ông rồi, nói với Tiêu gia gia, Tiêu gia gia sẽ chủ trì công bằng cho cháu.

“Không, không phải.” Mạc Oanh Oanh hít hít mũi, sống mũi đỏ hoe nói, “Sau khi cháu về nước nghe nói ở bên Tiêu Lăng lại có người khác, hơn nữa người phụ nữ đó rất là có thủ đoạn, tiếp cận Tiêu Lăng với mục đích không đơn giản, cháu sợ rằng Tiêu Lăng bị lừa dối, cho nên lúc sáng nay cháu đã tìm gặp người phụ nữ đó.”

Động tác của đang uống trà của Tiêu gia gia bất chợt cứng đơ lại.

Ông và lão Trần nhìn nhau, nha đầu này đã đi tìm Tô Tố rồi.

Sắc mặt lão gia nghiêm túc hẳn lên, ông đặt ly trà xuống, nghiêm túc nhìn Mạc Oanh Oanh, “Oanh Oanh à, cháu nói với Tiêu gia gia nghe rốt cuộc là chuyện gì thế.”

“Chuyện là như vậy, Tiêu gia gia ông có biết mấy ngày gần đây trên mạng có một cô diễn viên nổi tiếng tên là Tô Tố, là người phụ nữ này đã cố ý tiếp cận Tiêu Lăng đấy, Tiêu gia gia, ông không biết là cô ta vô liêm sỹ đến mấy đâu, vì muốn nổi danh, bất chấp tất cả hi sinh sắc tướng, sau đó được truyền thông Tuyên Quang mời kí hợp đồng. Hơn nữa trên mạng gần đây tin tức của cô ta cũng khá nhiều, đều là có chứng có cớ cả, bản thân cô ta cũng thừa nhận rằng cô ta có hai đứa con, ngay cả ba ruột của đứa con cũng không biết là ai, còn nữa ba ruột của cô ta cũng đứng ra chỉ trích cô ta, nói cô ta lòng lang dạ sói, công ty của ba cô cũng phá sản rồi, đứa làm con mà lại thờ ơ mặc kệ ba mình, ba cô ta cầu xin cô ta, cô ta hoàn toàn từ chối không chịu giúp đỡ, nhân phẩm của người này mới nhìn là đã biết không được rồi.”

Những chuyện này lão gia đều biết rất rõ, nhưng trước mặt Mạc Oanh Oanh thì chỉ có thể giả vờ như chưa biết, ông giả vờ tức giận, “Không ngờ lại có chuyện này! Lão Trần, ông nghe rõ không!”

Lão Trần phối hợp rất ăn ý, cau mày suy nghĩ một hồi mới nói, “Hai ngày nay trên thời sự hình như có chuyện này đấy!”

Mạc Oanh Oanh nhìn thấy lão gia nổi giận, lại thêm mắm thêm muối tiếp, “Tiêu gia gia đây cũng chưa có quá đáng nhất, hôm nay cháu đi gặp Tô Tố, nói rằng đưa cô ta một số tiền để bắt cô ta rời xa Tiêu Lăng, nhưng không ngờ… không ngờ cô ta…”

“Không ngờ cái gì?”

Mạc Oanh Oanh cắn môi, từ trong túi xách lấy ra ghi âm, “Tiêu gia gia, ông hãy nghe đi.”

Không ngờ ngay cả ghi âm cũng chuẩn bị sẵn.

Hiển nhiên là có chuẩn bị mà tới.

Lão gia và lão Trần và Tiêu Khả nhìn nhau, lão gia ấn nút chạy, những lời nói của Tô Tố lại được lặp lại thêm một lần.

Đoạn ghi âm kết thúc, nghe xong không khí bỗng nhiên tĩnh lặng vài phần.

Không khí gần như ngưng tụ lại.

Hơi thở của Mạc Oanh Oanh cũng thở chậm lại, qua được một hồi mới dò thám thử gọi một tiếng, "Tiêu, Tiêu gia gia!"

"Bùm… " Lão gia đập bàn, giận dữ nói, "Quả nhiên lòng dạ xấu xa!"

Mạc Oanh Oanh nhẹ nhõm lòng, "Đúng ạ, cô ta quá tham lam, cháu nói là đưa cô ta 10 triệu, đủ cô ta sống một cuộc đời ăn no mặc ấm, nhưng cô ta không chịu, nhưng định đòi bám lấy Tiêu Lăng không buông, Tiêu gia gia… lúc cháu đi gặp cô ta Tiêu Lăng còn chạy đến… Tiêu Lăng anh ấy… anh ấy… hu hu"

"Tiểu nha đầu cháu đừng khóc, nói với gia gia nghe rốt cuộc là chuyện gì, gia gia sẽ chủ trì công bằng giúp cháu."

Tiêu Khả tức thời nôn nóng lên, "Ông nội…"

"Cháu câm miệng cho ông, Oanh Oanh cháu nói đi!"

Mạc Oanh Oanh lau đi nước mắt, hức hức nói rằng, "Cháu đem nội đúng đoạn ghi âm chạy cho Tiêu Lăng nghe, anh ta không những không nổi giận, mà còn nói tài sản gì đó của anh ấy chỉ cần Tô Tố tình nguyện lấy, anh sẽ tình nguyện cho. Tiêu gia gia, Tiêu Lăng thiết thực đã bị con hồ ly tinh kia mê hoặc rồi, ông nhất định không được để anh ấy đạp lên cạm bẫy, nếu không sau này anh ấy lại bị chịu thêm tổn thương của tình yêu lần nữa… Anh ấy không mấy dễ dàng mới từ cuộc tình đau lòng đầu tiên bước ra, Oanh Oanh không muốn anh ấy chịu tổn thương nữa."

"Tiểu tử thối, không ngờ những lời nói nãy nó cũng dám nói ra!" Lão gia giận đến nỗi mặt đỏ bừng bừng.

Trong lòng Tiêu Khả âm thầm nói không xong rồi.

Tình hình này sắp sửa nằm ngoài phạm vi kiểm soát. Cô khẩn trương nhắn tin cho Tiêu Lăng, "Tình huống nằm ngoài phạm vi kiểm soát, về nhanh về nhanh!"

Ở bên này lão gia tiếp tục hỏi, "Tiêu Lăng tiểu tử thối kia còn nói gì không?"

"Anh ấy còn nói là sẽ giải trừ hôn ước với cháu… Tiêu gia gia, anh ấy hồi xưa lăng nhăng bên ngoài như thế

nào cháu coi như không biết, nhưng lần này anh ấy ngay cả giải trừ hôn ước chuyện này cũng nói ra được, cháu đã không thể coi như không biết gì nữa." Mạc Oanh Oanh lau nước mắt, "Ông nhất định phải giúp Oanh Oanh."

"Oanh Oanh cháu yên tâm, Tiêu gia gia nhất định sẽ không để cháu chịu oan ức."

Mạc Oanh Oanh vui lên, vui đến nổi từ trên ghế nhảy lên, "Cám ơn Tiêu gia gia."

Lão gia sắc mặt nghiêm túc, từng chữ từng câu nói, "Oanh Oanh, Tiêu gia gia cũng không biết thằng khốn này hai năm nay lại hoang đường đến thế, hai năm nay đã để cháu chịu oan ức rồi."

Mạc Oanh Oanh nước mắt rưng rưng lắc đầu.

"Haiz… cũng trách ông, lúc trước ta đã se nhầm uyên ương, nếu không cháu cũng không nể mặt lão già này mà nhẫn nhịn đến bây giờ." Lão gia than thở, "Oanh Oanh, tiểu tử thối lần này làm quá đáng thật, ta không thể bao che nó nữa, cháu là một cô nương tốt, tiểu tử thối nhà ông không cưới con cũng là do nó có mắt không tròng."

Mạc Oanh Oanh ngây ra, lời, lời nói này hình như nghe thấy có gì đó không ổn lắm.

"Oanh Oanh à, xin cháu đừng có nể mặt ta mà tiếp tục nhịn nhục nữa, cũng may hai đứa vẫn chưa chính thức đính hôn, sự việc còn có cơ hội cứu vãn được. Tiểu tử thối này đúng là quá đáng thật, cháu mà theo nó sau này sẽ không có cuộc sống hạnh phúc, hay là vậy đi, Oanh Oanh cháu chủ động giải trừ chuyện hôn ước này, cháu cứ nói là do tiểu tử thối nhà ta khốn nạn quá, làm vậy có thể bảo vệ được danh tiếng của cháu, cháu thấy như thế nào?"

Tiêu Khả xém tí cắm đầu xuống nước.

Trời đất, làm cô hết cả hồn!

Vừa nãy cô thấy bộ mặt lão gia còn tưởng rằng lão gia muốn bắt Tiêu Lăng với Mạc Oanh Oanh kết hôn chứ.

Cô vỗ vỗ vào ngực.

A di đà phật a di đà phật!

May mà ông nội còn chưa hồ đồ đến thế.

Lúc này Oanh Oanh đã trố mắt ngạc nhiên, "Giải, giải trừ hôn ước?"

Cô ta muốn đến nhờ lão gia chủ trì công bằng, chứ không phải là đến để giải trừ hôn ước đâu.

Lão gia kiên định gật đầu, "Oanh Oanh, gia gia cũng không biết hai năm nay cháu phải chịu nhịn nhục đến thế, nếu như ta biết, sớm đã ép tiểu tử thối kia giải trừ hôn ước, đứa khốn nạn này thật không biết nghe lời, ở bên ngoài lăng nhăng đến như vậy, không ngờ còn muốn chiếm lấy tự do của cháu, điều này đối với cháu là không công bằng! Oanh Oanh cháu yên tâm, đợi tiểu tử thối về, ta nhất định sẽ bắt nó sang nhà cháu xin lỗi, hai năm nay là Tiêu gia gia đơn phương tình nguyện đã làm lỡ duyên của cháu, là lỗi của Tiêu gia gia."

Mạc Oanh Oanh trấn động kinh ngạc đến nói không ra lời, "Nhưng, nhưng mà..."

Cô đâu có muốn giải trừ hôn ước, chuyện rốt cuộc sao lại phát triển thành thế này.

Mạc Oanh Oanh hoàn toàn không thể hiểu nổi.

"Oanh Oanh, cháu đừng cảm thấy ngại, lòng hiếu thảo của cháu đối với Tiêu gia gia ông đều trong mắt thấy được! Tuy rằng rất hối tiếc là cháu không thể trở thành đứa cháu dâu của lão già này, nhưng cháu có thể làm cháu gái ông, sau này Tiêu gia gia có quyền coi như không có đứa cháu Tiêu Lăng này, nó thích ở bên ngoài làm sao thì làm sao, bây giờ cánh của nó đủ cứng rồi, ông quản không nổi nó nữa, nhưng cháu cứ yên tâm, chỉ cần một ngày lão già này còn sống được một ngày, nó đừng mong là có thể bước vô căn nhà này ngày nào, sau này Tiêu gia gia sẽ coi cháu như là Tiêu Khả vậy, cả hai cháu đều là cháu gái ngoan của ông."

217. Chương 217

Ai muốn làm cháu gái anh ấy!

Mạc Oanh Oanh kiêu ngạo, cô ta muốn làm vợ của Tiêu Lăng!

Tiểu thư của nhà Tiêu!

Mạc Oanh Oanh định nói chuyện, lão gia dường như nổi giận rồi, ôm đầu đột nhiên hét lên "Ây da" một tiếng, Lão Trần và Tiêu Khả lập tức lao đến.

"Ông nội, ông nội, ông làm sao vậy"

"Cái thằng ranh con Tiêu Lăng, ây da, đầu của tôi đau quá." Lão gia ôm đầu dựa vào ghế.

"Bác Trần Bác Trần, mau đi tìm người làm và bác sĩ gia đình qua đây, ông nội ơi ông đừng giận thằng ranh

đó, đợi em ấy về con nhất định cho em ấy một bài học. Ông ơi ông sao rồi, ngoại trừ đau đầu còn chỗ nào không thoải mái không."

"Vâng, đại tiểu thư tôi đi ngay đây." Lão Trần vội vã chạy đi, chạy đến một nơi không có ai thì ông mới giảm bước chân của mình lại, không thể nhịn được và cười lắc đầu, "Diễn xuất của lão gia càng ngày càng tốt."

"Ông nội, ông đừng làm con sợ." Tiêu Khả hung hăng nhéo đùi một cái, đôi mắt lập tức đỏ bừng, "ông nội, ông rốt cuộc bị gì."

Lão gia ho không nói nên lời.

Mạc Ooanh Oanh đứng ở đó ngơ ngác, tại sao lại thế này.

Nhanh chóng, Tiểu Trần đã đưa người làm về tới, hai người làm mang theo một cái cáng đặt lão gia lên cáng và đưa đi.

Tiêu Khả lập tức đi theo, Mạc Oanh Oanh cũng muốn đi theo xem xem, nhưng bị Tiêu Khả chặn lại, "Oanh Oanh ơi, em cũng thấy rồi đó, ông nội lớn tuổi rồi chịu không được sự kích động, bây giờ trong gia đình một mớ hỗn độn, tôi cũng không có cách nào tiếp em được, em về trước đi, không tiễn em nhé."

Mạc Oanh Oanh nhanh chóng nói, "Chị Khả Khả, em và chị cùng nhau chăm sóc ông nội Tiêu."

Đây là một cơ hội tốt.

Được ở bên tai Tiêu lão gia nói vài câu, còn được tố giác Tô Tố, điều quan trọng nhất là thể hiện lòng hiếu tháo.

Tiêu Khả lại ngăn cô ấy lại, "tuyệt đối đừng, lúc này ông nội đang giận Tiêu Lăng, nhìn thấy em sẽ nghĩ ngay đến những việc thằng ranh Tiêu Lăng làm, ông nội lại tức giận. Như vậy đi, em về nhà nghỉ ngơi trước, đợi sức khoẻ ông nội tốt hơn thì hãy đến thăm ông, được không"

Đã nói đến nước này rồi, cô ta còn nói không được sao.

Mạc Oanh Oanh miễn cưỡng trở về nhà.

...

"Người đi chưa"

“Đi rồi đi rồi!”

Lão gia một lúc mở chiếc chăn ra và bật dạy từ trên giường, đôi bàn tay thần mạnh mẽ đấy hoàn toàn không giống như một lão gìa 80 tuổi, ông lau mồ hôi đang toát ra trên đầu mình, “Cũng đã đi rồi, nóng chết tôi.”

Tiêu Khả đóng cửa lại, đưa ngón tay cái lên cho lão gia, “Ông nội, diễn suất thật hay, con xém chút nữa cũng bị lừa rồi, cứ tưởng ngài thật sự muốn cho thằng ranh con với Mạc Oanh Oanh buộc lại với nhau chứ.”

Lão gia khịt mũi hai tiếng, “Đó là tất nhiên rồi, ông nội con là ai chứ, nghĩ đến lúc trước còn ở trong quân đội…”

“Được được được.” Tiêu Khả nhanh chóng ngắt lời ông, lão gia vừa đề cặp đến “nghĩ đến lúc trước” là không xong rồi, cô ta ngồi xuống rìa phía lão gia, cười híp mắt nhìn ông ta, “ông nội, không phải ông khá hài lòng với Mạc Oanh Oanh sao, tại sao hôm nay không giúp cô ấy”

Lão gia đột nhiên thổi bộ râu của mình rồi chớp mắt.

“Ông hài lòng với cô ấy lúc nào, con đừng nên sỉ nhục ánh mắt của ông con.”

Tiêu Khả đảo mắt, không phải là người mà ông ta lựa chọn cho Tiêu Lăng sao, bây giờ lại nói điều này, nhưng mà… “ông nội con không có ý định muốn cháu dâu này sao”

“Muốn con khỉ, tính cách xấu xa độc ác! Nếu như lúc trước Tiêu Lăng vừa mới đính hôn với cô ta rồi có người phụ nữ khác. Lần đầu tiên cô ấy ra gây rắc rối, ông vẫn nhìn cô ấy khác đi một chút, bây giờ nhìn lại có vẻ như lúc trước mắt ông mù rồi. Này, con nói xem lúc trước con ranh con này cũng khá ngoan khá dễ thương, tại sao bây giờ lại biến thành như thế chứ. Tiêu Lăng nói những lời khó nghe với cô ta mà còn không biết khó khăn mà rút lui, huỷ bỏ hợp đồng kết hôn tốt hơn bao nhiêu, còn giảm bớt sự lo lắng.”

“Ông nghĩ sao, nhiều người nhắm vào Tiêu Lăng, con người thơm ngon này.” Tiêu Khả nhìn lão gia, “Ông nội, ông không có chút bận tâm về cái băng ghi âm đó sao.”

“Con xem ông dễ dàng bị người khác lừa à. Nếu như Tô Tố có suy nghĩ này, sớm đã thu lưới vào rồi! Thằng ranh con Tiêu Lăng bây giờ đã đối với cô ta chết lòng rồi. Nếu như cô ta vì tiền, nếu như cô ấy vì tiền thì có thể lập tức xuống đài rồi.

“Ông thực sự tin tưởng đối với Tô Tố.” Tiêu Khả có thể cảm nhận được.

“Con với cô ấy chỉ gặp mặt hai lần, không trò chuyện đến hiểu nhau. Con không phải tin cô ấy mà con tin hai đứa nhỏ.” Lão gia thở dài, “Khả Khả, con chưa tiếp xúc với hai đứa con trong thời gian dài, hai đứa nó lúc trước sống ở chỗ ông vài ngày, hai nhóc con này muốn dễ thương cỡ nào thì dễ thương cỡ đó, lại thông minh lại ngoan ngoãn lại biết điều, Tô Tố một tay nuôi dạy chúng lớn lên, có thể dạy con tốt như vậy thì

phẩm chất chắc chắn vượt qua."

Thì ra là thế này, Tiêu Khả xem giật mình rồi.

"Cái đó, ông biết cô ta là diễn viễn không"

Lão gia đảo mắt không mấy tốt, "Diễn viên thì sao, người ta tự lực cánh sinh nuôi lớn cả gia đình, con xem thường diễn viên sao!"

Tiêu Khả gần như phun ra máu!

Ai xem thường diễn viên vậy! Ai!

Ta khinh!

Rõ ràng là chính miệng ông ta nói với Tiêu Lăng, không thể tìm một người phụ nữ trong vùng giải trí, lão gia có phải sốt hay là co giật rồi không!

Lão gia đánh vào tay Tiêu Khả, "Con ranh con, đừng tưởng ông không biết con đang nghĩ gì, lúc trước không cho anh con tìm người trong vùng giải trí là vì cái con Đường Sảng, mục đích của cô ta tiếp cận Tiêu Lăng không hề đơn giản, con đừng tưởng ông nhìn không ra, ông chỉ nhắm vào một mình cô ta, đâu phải là phân biệt đối xử diễn viên!"

Vậy là cô ta và Tiêu Lăng hiểu nhầm rồi, Tiêu Khả sáng mắt.

Cho nên cô ta bây giờ có cơ hội tham gia vào vùng giải trí rồi!

Cô ta muốn dò xem giọng điệu của lão gia, cửa phòng mở ra, lão Trần ló đầu vào, "Lão gia, thiếu gia về rồi"

"Ồ hô." Lão gia từ trước bật lên, "Ông nói gì chứ, ai về rồi"

Khuôn mặt lão Trần cũng rất kích động, "Là thiếu gia, thiếu gia về rồi!"

"Mau lên, mau lên để cậu ấy vào!" Lão gia vui mừng không nhịn được, "Khả Khả, mau lên mau lên, đưa đầu của cây nạng cho ông, thằng ranh con đã trở về rồi, cậu ta đã trở về rồi!"

Năm năm rồi, đây là lần đầu tiên trong năm năm qua thằng ranh con này bước chân vào cửa nhà.

Lão gia khoé mắt đã ướt rồi, nhanh chóng dọn dẹp một chút liền vịnh Tiêu Khả xuống lầu, đi đến lối cầu thang thì nhìn xuống dưới phòng khách thấy Tiêu Lăng. Lão gia đôi mắt đỏ bừng và hét lên, "Thằng ranh con, con còn có mặt mũi về nhà à!"

"Ông nội…"

"Đồ khốn nạn!" Lão gia nhanh chóng xuống lầu dưới, cầm lên cây nạng chỉ vào người Tiêu Lăng và chào hỏi, "Mày còn nhớ ông nội của mày à, thằng khốn!"

Tiêu Lăng không trốn tránh, lão gia mắng rất khủng khiếp, nhưng thực tế thì sức không hề mạnh chút nào.

Lão gia nhìn thấy bàn tay bị thương của anh ta, đột nhiên trong lòng đau đến không chịu được, khuôn mặt nhợt nhạt, "cầm lấy tay"

"Vô tình gạt xuống, không sao." Tiêu Lăng đi thẳng đến thủ đề, "Ông nội, lúc nãy Mạc Oanh Oanh có đến."

Lão gia hướng nhìn Tiêu Khả.

Tiểu Khả dơ tay đầu hàng, "Được rồi, là con nói ra bí mật này."

Lão gia lập tức trở nên tức giận, "Nếu không phải Mạc Oanh Oanh tới khiếu nại con thì con có ý định về không"

Tiêu Lăng nhanh chóng đỡ lấy lão gia, "Làm thế nào được hả ông, không phải dạo gần đây con bận đuổi theo vợ sao, chưa kịp đuổi theo, ban đầu dự định đuổi theo Tô Tố về đây sau đó mang theo hai đứa nhỏ và Tô Tô cùng đến đây thăm ông. Mạc Oanh Oanh lúc nãy vừa đến à, có phải cô ta đã nói điều gì với ông rồi không. Ông tuyệt đối đừng tin vào lời nói của cô ấy."

Lão gia khịt khịt trả lời, "Ông con có dễ dàng đùa không chứ!"

Tiêu Lăng cười theo.

Cả nhà ngồi xuống ghế sofa trong phòng khác ở lầu dưới, Tiêu Khả nói sự việc vừa xảy ra lúc nảy cho Tiêu Lăng nghe lại một lần, sau đó nhìn sang lão gia, "Làm sao, ông nội chúng ta thông minh chứ."

"Cám ơn ông nội…"Tiêu Lăng cảm thấy nhẹ nhõm.

"Cám ơn cái gì." Lão gia khịt mũi, "Thằng ranh con, con cũng quá vô dụng rồi. Đuổi theo vợ mà lâu như vậy cũng chưa đuổi được, nghĩ đến lúc của ông với bà nội gặp nhau một lần thì ông đã bị mê hoặc, chưa đến ba ngày thì đã kết hôn, như vậy gọi là cái gì đó"

“Cưới chớp nhoáng” Tiêu Khả nhắc nhỏ.

“Đúng đúng đúng, chính là cưới chớp nhoáng, tại sao con lớn lên cùng ông, con một chút cũng không học thế mạnh của ông chứ! Không được không được, tốc độ của con như thế nào thì lúc nào ông mới gặp được cháu nội đây, ông phải đi tìm Tô Tố nói chút chuyện với cô ta.”

218. Chương 218

“Ông nội, ông đừng nhúng tay vào.”

Lão gia liếc nhìn thẳng, “Tôi không nhúng tay vào thì cậu được không, tôi còn đang trông chờ đây, nhanh chóng đón cháu nội về đây chơi. Cậu còn có thể chịu đừng à, tôi không chịu đựng còn muốn ói vào người cậu. Cậu đuổi theo một người phụ nữ tại sao lại vất vả thế, người ta không đồng ý cậu thì cậu mặt dày một tí không được sao, phụ nữ độc lập sợ bị bám dai. Tại vì cậu sợ, nên cô ấy nhìn thấy cậu trong lòng sẽ không thoải mái, một thời gian dài sau đó người ta đã quên hình dáng cậu ra sao rồi. Còn nữa, ở trong giới giải trí có rất nhiều đàn ông đẹp trai, đến lúc cô ta gặp được một người phù hợp, thì cậu đi khóc đi.”

“Ông nội, con có hành động…”Anh ta bất lực.

“Con còn đang hành động? Vậy thì không có hiệu quả rồi, hành động lâu như vậy cũng không có một chút hiệu quả, tốt hơn là đừng nên hành động.”

“Vậy ông nói con nên làm gì?”

Lão gia dùng ánh mắt “Cậu thật ngu ngốc, chuyện này cũng phải để người khác dạy” nhìn Tiêu Lăng một lúc, khinh thường rồi nói, “Tất nhiên là một sự theo đuổi khốc liệt, cậu ngốc sao, không biết từ những người xung quanh cô ấy bắt đầu à.”

Người bạn của cô ta thấy con thì hận đến muốn chặt con, chỉ mong cô ta ở trước mặt Tô Tố giúp con nói chuyện, đó là điều không thể.”

Không chỉ vậy, An Tiểu Hy không cản trở việc con theo đuổi Tô Tố là tốt lắm rồi.

“Đó là cậu ngu ngốc”

Tiêu Lăng chuyển động đôi mắt, rất ngoan ngoãn rót trà cho lão gia, sau đó đặt bên cạnh lão gia, “Ông nội, ông có cách?”

“Đương nhiên rồi, cũng không xem rằng ông nội của cậu là ai” lão gia hài lòng uống một ngụm trà, đặt ly

trà lên bàn trà và bắt đầu việc dạy học của mình, "Người bạn của Tô Tố là một người phụ nữ, độc thân phải không. Đây không phải là một vấn đề giải quyết thật đơn giản sao. Gọi cháu trai đến đây, để cho cậu ấy bám lấy người ta không phải được rồi sao, cái thằng cháu trai muốn dỗ một cô gái thì miệng cậu ta còn ngọt hơn mật ong. Kêu cậu ấy giúp con bám lấy bạn của cô ta, con có Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ làm nội gián. Đến gần Tô Tố không phải việc mà vài phút là được."

Tiêu Lăng nheo mày, hình như cũng là một cách.

"Ông già này hôm nay tâm trạng tốt, cho con thêm một chiêu này. Chiêu này nếu không phải là cho người đó thì ông nội cũng không nói cho con nghe."

"Ông nội nói đi."

Lão gia kiêu ngạo, nắm lấy cây nạng và ho một cái. Tiêu Khả đưa một ánh nhìn cho Tiêu Lăng, miệng của Tiêu Lăng nhếch nhếch lên, lại rót cho lão gia một ly trà nóng, "Ông nội uống ngụm trà đi."

Lão gia lộ ra dáng vẻ hài lòng, "Được, tính ra thằng ranh như con cũng còn có chút lương tâm" Ông ta uống xong ly trà sau đó mới nói với Tiêu Lăng, "Con hãy nhớ lấy câu thần chú bảy từ này 'gan dạ, thận trọng, mặt dày' bảy từ này sẽ không mang lại lời nhuận, chỉ cần làm được ba điểm này, đừng nói là Tô Tố, kể cả Nữ hoàng Anh cũng theo đuổi lại."

"Điều này, có hữu ích không?"

Đây là nghi ngờ ông ta.

Lão gia ngay lập tức buồn bã, "Lúc trước ông theo đuổi bà nội là dùng chiêu này, vào thời điểm đó bà của con là một tiểu thư của một gia đình giàu có. Ông là một cậu bé nghèo, một bộ đội nghèo, cũng là dùng chiêu này và theo đuổi được bà nội của con rồi"

"Con nghĩ chiêu này của ông nội có thể thử." Tiêu Khả từ chiếc dĩa lấy ra quả nhỏ đưa vào miệng và mơ hồ nói, "Con là phụ nữ, hiểu được cách suy nghĩ của phụ nữ, thực sự gặp một người không sợ mất mặt lại bám lấy mình, không có cách nào khác. Nếu như người đàn ông bám lấy này dáng vẻ xấu, vậy được gọi là quấy rối. Nếu như đẹp trai giống em con thì nó được gọi là tình yêu. Người đàn ông vừa có tình yêu vừa có tiền tài theo đuổi chân thành thì không có người phụ nữ nào không rung động."

"Thật không?"

"Với kinh nghiệm bị đuổi theo nhiều năm của chị, khẳng định nói với em thì đây tuyệt đối là sự thật."

...

Mạc Oanh Oanh mờ hồ trở về nhà rồi.

Vừa đến nhà, Bạch Linh kéo cô ta sang một bên, "Oanh Oanh, bị gì vậy?"

"Chị dâu…"

Mạc Oanh Oanh vẫn còn bối rối, cô nói sự việc xảy ra hôm nay nói cho Bạch Linh, muốn khóc nhưng không rơi lệ và nói, "chị dâu, tại sao lại như vậy chứ?"

"Như vậy là, Tô Tố không có đồng ý với em sẽ rời khỏi thành phố?"

"Cô ấy không những không đồng ý, còn ngạo mạn nói rằng muốn ở cùng Tiêu Lăng. Chị dâu, chị nói em phải làm sao, Tiêu lão gia cũng không giúp em."

Trái tim của Bạch Linh lại lắc lư một lần nữa.

Nếu như Tô Tố thực sự quyết định ở cùng Tiêu Lăng, thì cô ấy không có gì phải lo lắng. Nếu như Mạc Tầm… anh ta rõ ràng đã bị cám dỗ bởi Tô Tố, vì Tô Tố và Tiêu Lăng có thể ra tay đấu nhau thì với tình trạng này mà Tô tố còn ở thành phố thì đối với cô ta không phải là một chuyện tốt.

"Chị dâu?"

"ừm." Bạch Linh hoàn hồn lại, vội vã an ủi Mạc Oanh Oanh, "Oanh Oanh, bây giờ chị cũng không biết nên làm gì, Tô Tố kinh nghiệm quá dày dặn, hai chúng ta rõ ràng không phải là đối thủ của cô ta. Người phụ nữ này đã có hai đứa con rồi, còn có thể biến anh của em và Tiêu Lăng mê hoặc."

Nhìn thấy Mạc Oanh Oanh giận dữ, Bạch Linh gục đầu xuống và thở dài với một nụ cười đau khổ, "Oanh Oanh, nếu như thực sự không được thì em với Tiêu Lăng huỷ hôn đi, trái tim người đàn ông đó không nằm trong tim em. Em theo đuổi anh ta như vậy thì không có kết quả tốt."

Mạc Oanh Oanh nhếch lông mày, "Chị dâu, sao chị lại nói Tiêu Lăng như thế, anh ta là người đàn ông em yêu thương, cả đời này không phải anh ta thì em không cưới"

Bạch Linh cười trong đau khổ một lần nữa, "Chị chỉ nghĩ rằng hai chúng ta không đấu nổi với Tô Tố, thật ra chị đã chuẩn bị hết những điều tồi tệ nhất rồi, anh của em nếu như thực sự yêu cô ta rồi, chị, chị chấp nhận rời bỏ."

"Chị dâu, chị nói điều vô lý gì vậy" Mạc Oanh Oanh giọng nói mạnh mẽ, "Sao chị có thể phục con người tiểu nhân đó chứ, anh hai với chị đã có tình cảm 7 năm, với cô ta chỉ trong bao lâu. Kể cả cô ta là một người phụ như thế nào cũng không rõ, nhiều nhất chỉ là rung động tạm thời, làm sao có thể yêu một người phụ nữ như cô ấy. Người phụ nữ như cô ấy thì cả đời cũng đừng nghĩ rằng sẽ bước chân vào cánh cửa của

gia đình Mạc. Chị dâu yên tâm đi, đợi hai ngày sau, em sẽ nói tốt chị với anh hai trước mặt ba mẹ. Ba mẹ em rất hài lòng với chị, đến lúc đó để cho anh chị đính hôn trước hoặc là trực tiếp kết hôn. Như vậy chị có thể an tâm rồi."

Bạch Linh vui mừng ngẩng cao đầu, "thật không?"

Thật ra, ba mẹ gia đình Mạc đối với cô ta không hài lòng lắm tại vì bệnh tình của cô ta, cô ta cũng không thể sinh con. Nếu có thể sinh nhưng nói không chừng đứa con sẽ có vấn đề. Bởi vì vấn đề này, ba mẹ nhà Mạc không đồng ý cho cô ta và Mạc Tầm đính hôn.

Bây giờ cơ thể của cô ta hiện giờ đã hồi phục rồi, nhưng Mạc Tầm cũng không đề cập đến vấn đề đính hôn. Vào lúc này nếu như Mạc Oanh Oanh giúp đỡ thì như vậy sẽ tốt hơn.

"Đương nhiên nếu là Tố Tố con người tiểu nhân đó còn dám đến quyến rũ anh hai tôi, cô ta nằm mơ"

"Oanh Oanh, cám ơn em, chị cũng không biết làm thế nào để cám ơn em…"

Oanh Oanh mỉm cười, vươn tay ra ôm lấy Bạch Linh, "Cám ơn cái gì chứ, chị dâu, em đã xem chị như người một nhà rồi, việc của chị cũng là việc của em."

Đôi mắt Oanh Oanh sáng lên, "Chị đâu, chị có cách đúng không?"

"Thực sự có một cách, nhưng mà chị cũng không chắc liệu có thể làm được không…" Bạch Linh có chút do dự, "Oanh Oanh, chị nói với em rồi, em tuyệt đối đừng nói là ý tưởng của chị."

Bạch Linh đưa tay kêu Mạc Oanh Oanh, thủ thỉ vào tai cô ta và nói.

219. Chương 219

"Chị, chị dâu… biện pháp này có tác dụng không?"

Sau khi nghe xong lời của Bạch Linh, Mạc Oanh Oanh có chút sợ hãi, cô nuốt nước bọt, không xác định nhìn Bạch Linh, "chị dâu, thật, thật sự được không?"

Bạch Linh vỗ vỗ cánh tay cô, "biện pháp này tuyệt đối khả thi"

"Nhưng, nhưng mà em sợ"

Bạch Linh thở dài, "Oanh Oanh, thực tế chị cũng là không có chiêu gì, chỉ có thể giúp em nghĩ ra biện pháp này thôi, em thử nghĩ kỹ xem, so sánh 2 điều này em càng sợ mất Tiêu Lăng hay là cái này? Oanh Oanh, chúng mình chỉ có một cơ hội này thôi, nếu như không nắm chặt lấy, vậy thì em chỉ có thể dâng Tiêu Lăng vào tay của Tô Tố thôi"

"Không không không, em tuyệt đối sẽ không nhường Tiêu Lăng, càng sẽ không nhường cho con tiện nhân đó" Mạc Oanh Oanh cắn răng, sắc mựt kiên định hẳn, "chị dâu, em nghe lời chị, em nhất định sẽ không để con tiện nhân đó được yên"

"Tốt"

...

Mạc Oanh Oanh ngay tức thì như người bị gãy cổ tay quay lại phòng

Cô bây giờ ở tại nhà tổ của Mạc gia, cùng ông nội bố mẹ sống với nhau, người giúp việc rất nhiều, vậy nên... chắc sẽ không có chuyện.

Mạc Oanh Oanh trong phòng khách dưới lầu gặp phải bố mẹ của cô

"Oanh Oanh, nhanh đến đây xem mẹ hôm nay ra ngoài dạo phố mua cho con một chiếc váy đặc biệt đẹp" Mạc phu nhân là điển hình của quý phụ, ăn mặc trang điểm xinh đẹp, bảo dưỡng cũng không tồi, nhìn dáng vẻ thì chỉ khoảng hơn 30 tuổi, cô nhìn thấy Oanh Oanh thì vậy gọi, "nahnh đem về trong phòng mặc thử xem"

Mắt của Mạc Oanh Oanh cũng không ngẩng lên, uể oải nói, "mẹ, mẹ giúp con giữ trước, con mệt rồi, muốn về phòng nghỉ ngơi một chút"

Cô nói mà đầu cũng không ngẩng đầu lên tđi lên tầng vào phòng rồi.

Mạc phu nhân có chút không rõ chuyện gì, cô nhìn Mạc Đào, "đứa trẻ này hôm nay sao thế nhỉ, bình thường nghe thấy có quần áo mới đều phấn khích không được, hôm nay làm sao ue rũ vậy"

Mạc Đào đặt tờ báo trong tay xuống, không có để tâm chuyện này, "con gái lớn rồi, cũng có chuyện riêng trong lòng, mình đừng chuyện gì cũng động tay vào"

"Được được được, tôi không đọng tay vào được chưa"

Mạc Oanh Oanh vào trong phòng thì ở trong phòng cả buổi chiều, đến giờ ăn cơm tối vẫn không có ý muốn xuống lầu.

Cả nhà đều ngồi ở bàn ăn đợi chờ cô, Mạc lão gia rõ ràng có chút không vui, "các người ai chọc giận Oanh Oanh rồi, đang yên ổn làm sao đến cơm cũng không ăn hả"

Mạc phu nhân thở dài, "ai biết được ạ, hôm nay từ bên ngoài về đến nơi đã như thế rồi" bà dặn người làm đằng sau, "lên lầu gọi tiểu thư xuống ăn cơm"

"Mẹ, con đi cho" Bạch Linh đứng dậy cười nói, "đr người làm đi Oanh Oanh tâm trạng không tốt sợ lại không xuống, thôi để con đi gọi cho"

"Được được được, con đi đi"

Bạch Linh rời khỏi bàn ăn lên lầu, cô đưa tay lên gõ cửa phòng của Mạc Oanh Oanh, hạ thấp giọng điệu xuống, "Oanh Oanh, là chị"

Cửa phòng lập tức từ bên trong mở ra

"Chị dâu…"

"Oanh Oanh em chuẩn bị xong chưa?"

"Xong rồi" Mạc Oanh Oanh từ sau lưng giơ ra một con dao sắc bén, sắc mặt có chút trắng bệch, "em, em chuẩn bị xong rồi"

"Oanh Oanh em hiện giờ hối hận vẫn còn kịp"

"Không, tuyệt đối không hối hận"

Mạc Oanh Oanh nằm lên trên giường, cắn răng, một dao cắt lên cổ tay

Máu tươi phút chốc ào ra.

Bạch Linh phối hợp hét lên, "a… người đâu mau đến người đâu, Oanh Oanh tự sát rồi"

…

"hắc xù…"

Tô Tố đang xem kịch bản bỗng không có dấu hiệu báo trước hắc xì một cái, cô nặn mũi âm thầm lẩm bẩm,

“không phải có người đang nói xấu mình chứ”

Nhớ đến hôm nay gặp Mạc Oanh Oanh, Tô Tố cảm thấy tính khả năng có thể cô ta ở đằng sau lưng nói xấu cô vô cùng lớn.

Cô nằm trên ghế so-pha, bên ngâm ca hát bên xem kịch bản

“Hey, hai đứa các con có cảm thấy hôm nay mẹ các con đặc biệt hào hứng không? Tiểu Hy giơ tay gọi Tiểu Thất và Cảnh Thụy lại, 3 cái đầu chụm lại một chỗ, “cô ấy hôm nay một ngày làm những cái gì rồi, làm sao bỗng nhiên hào hứng như vậy, trúng số rồi?”

“Mẹ từ trước tới giờ không mua xổ số” Cảnh Thụy chỉ ra

“Cũng đúng ồ, hai đứa các con hôm nay không phải ở cùng với mẹ các con sao, cô ấy hôm nay đã làm gì?”

“Mami nhận được một cuộc điện thoại rồi gấp gấp đi ra ngoài, sau đó ki quay về thì hưng phấn như thế rồi” Tiểu Thất chọc một thìa vào kem ăn vô cùng hoan vui, “sau khi quay về thì biến thành như vậy rồi”

Tiểu Hy xoa cằm, “xem ra cuộc điện thoại này là mấu chốt, biết được ai gọi không?”

Tiểu Thất chỉ Cảnh Thụy, “ hỏi anh trai”

“Một số điện thoại là” lúc mẹ nhận điện thoại cậu bé không cẩn thận nhòm được chút, “vả lại là của nữ”

Nữ?

Tố Tố hình như ngoại trừ cô không quen biết bạn giới tính nữ nào nữa à, vả lại số điện thoại trước đây của cô ấy đã đổi rồi, đám fan cuồng nhiệt Đường Sảng và nhà báo chắc cũng không biết số điện thoại của cô ấy mới đúng, Tiểu Hy nghĩ không thông, gãi gãi đầu, “thôi đi thôi đi, quản cô ta là ai, ngược lại có thể khiến mẹ các con vui vẻ là được rồi”

Từ sau khi Tiêu Lăng gây ồn ào, Tố Tố giống như xác sống không có linh hồn vậy, ban ngày giả vờ rất vui vẻ, nhưng có lần cô nửa đêm ra phòng khách tìm nước uống, thì nhìn thấy đèn trong phòng cô ấy vẫn sáng, còn nghe thấy trong phòng cô ấy giấu diếm khóc lóc.

Hôm nay khác thường

Cô ấy của ngày hôm nay vui mừng rõ ràng là tự phát từ nội tâm, góc mắt chân mày đều là ánh sáng hạnh phúc

Hạnh phúc?

Chẳng lẽ liên quan tới Tiểu Lăng?

Tiểu Hy lắc đầu thở dài, thôi vậy thôi vậy, cô thật sự không quản nữa. Nếu như Tiêu Lăng có thể khiến cô ấy vui vẻ, bọn họ ở bên nhau cô cũng không quản nữa

...

Tiêu Lăng thật sự không quản ba bảy hai mươi mốt nữa, đưa ba từ không biết ngại phát huy đến cực đỉnh.

Ăn xong cơm tối, cũng không quản người ta hoan nghênh hay không, tiến thẳng đến trước cửa, khi đến vì muốn có chút hiệu quả, anh ta còn đặc biệt thả băng gạt ở chỗ bị thương ra chút xíu, lần này anh học thông minh rồi, để Tiểu Trần đưa anh tới.

To Tố mở cửa, nhìn thấy Tiêu Lăng giật mình, "tối muộn thế này rồi anh làm sao đến rồi?"

"Anh kết thúc công việc xong thì qua đây xem em và các con" Tiêu Lăng giống như biến phép thuật từ sau lưng lấy ra một bó hoa hồng đỏ tặng Tô Tố, "tặng cho em"

"Ồ, cảm ơn" Tô Tố nhận bó hoa tươi, đứng sang một bên cửa, "vào đi"

Tiêu Lăng vào trong căn hộ, Tiểu Trần xũng cùng tiến vào trong

Tiểu Thất sớm đã chạy đổ nhào đến, "daddy làm sao đến rồi, có phải nhớ Tiểu Thất không?"

"Đúng vậy à, daddy nhớ mọi người rồi"

Khi nói đến "mọi người" anh ấy có ý chỉ tất cả nhìn Tô Tố một cái

Con người này...

Tô Tố trừng mắt một cái với anh, không nói gì

Tiểu Hy còn nhìn thấy Tiêu Lăng không vừa mắt, ngồi ở trên ghế so-pha một chút cử động cũng không có, tiếp tục xem ti vi của cô ấy

Tiểu Trần đưa ra đồ trong tay, Tiêu Lăng lấy ra một hộp đưa cho Tiểu Hy, thành thật nói, "An tiểu thư,

liên tục muốn nói tiếng cảm ơn với cô, nhưng luôn luôn nói không được, đây là một chút thành ý nho nhỏ tôi gửi An tiểu thư, cảm ơn cô khoảng thời gian này chăm sóc Tô Tố và hai đứa trẻ"

Tiểu Hy không muốn nhận, nhưng nghĩ đến hồi chiều nụ cười của Tô Tố, nghĩ đi nghĩ lại thì đón nhận, cô không muốn khiến Tô Tố khó làm, "tôi không có phải là thay anh chăm sóc họ, Tố Tố là bạn tốt của tôi, tôi là mẹ nuôi của Tiểu Thất và Cảnh Thụy"

"Vậy cũng phải cảm ơn cô"

Tiểu Hy giống như gặp ma nhìn Tiêu Lăng, người đàn ông này không phải nổi tiếng bá đạo hống hách sao, hôm nay làm sao mà chuyển tính rồi

220. Chương 220

"Mẹ nuôi, mẹ nuôi, con muốn xem là đồ vật gì"

"Được" Tiểu Hy tiện tay đưa cho Tiểu Thất, "con giúp mẹ nuôi mở xem xem"

Hộp chắc khoảng một chiếc máy tính Apple, Tiểu Thất rất nhanh bóc và mở ra, "ối mẹ ơi, đẹp quá à"

Tiểu Hy quay mắt lại nhìn, bỗng chốc giật mình ngạc nhiên

Trời ơi

Cả một bộ đầy đủ quần áo, vòng cổ, khuyên tai ngoài ra thêm một chiếc mũ, quan trọng nhất là, những thứ này toàn bộ đều là lim cương vả lại mỗi viên đều không nhỏ, dưới bóng đèn ở phòng khách phản chiếu ánh sang ngũ sắc, gần như lóe mù con mắt người ta.

Tiểu Hy khó khăn nuốt nước bọt

Đồ Tiêu Lăng tặng, cô đương nhiên sẽ không hoài nghi kim cương thật giả, nhưng, nhưng… những đồ vật này tặng nhầm người rồi chứ.

"Anh, anh đây là cho Tố Tố phải không?"

"Không, là tặng cho cô" Tiêu Lăng cười cười với cô, "tôi đặc biệt để thư1ký Trương đi chọn, rất hợp với cô"

Tiểu Hy suýt chút nữa bị nước miếng dìm chết, “thật, thật sự là tặng cho tôi?”

“Đương nhiên”

Đây đáng giá bao nhiêu tiền à

Là phụ nữ thì không có ai là không thích trang sức, Tiểu Hy véo một cái thật đau lên đùi, không khổ ngoảnh đầu, “không không không, tôi không thể lấy Tiêu Lăng tôi biết anh là có ý định mua chuộc tôi, tôi sẽ không bị anh mua chuộc đâu, đồ của anh anh nhanh chóng thu hồi về đi”

Trong tim của Tiểu Hy đang chảy máu

Chỉ một bộ đồ như thế này ít nhất cũng đáng giá mấy trăm vạn, Tố Tố à Tố Tố, tớ vì cậu từ chối món quà lới như vậy a

“Không phải mua chuộc cô, cô về sau ghét tôi thì ghét đến tột cùng cũng không có vấn đề gì, những thứ này đích thực là vì muốn cảm ơn cô thôi” Tiêu Lăng phát hiện thảo vui cho người1khác không hề khó, dù sao thì đúng bệnh hốt thuốc là được rồi, anh đặt hộp trang sức ở bên cạnh An Tiểu Hy, “An tiểu thư, trước hết đừng vội từ chối, thực tế những đồ này đối với cô rất hữu dụng, tôi nghe nói đài Mango đã tạo một tiết mục riêng cho cô rồi, cô rất nhanh sẽ là nữ dẫn Chương trình đa dạng của của hộ gia đình, đến lúc đó khẳng định không ít phải tham gia các thể loại hoạt động. Nếu như không có một bộ đồ hỗ trợ, đến lúc đó tham gia yến tiệc cũng không có thuận tiện”

Tiểu Hy nhắm nghiền đôi mắt lại không nhìn những viên kim cương đang chói lóe, cô sợ hãi khi nhìn thì sẽ không nhẫn nhịn được muốn bản thân sở hữu.

Điều này quá thử thách người rồi

Cô nhắm mắt dùng nắp đậy hộp lại, sau khi xác định nhìn không thấy mới mở mắt, nhanh chóng nhét hộp5lại vào trong lòng Tô Tố, “Tố Tố Tố Tố, giao cho cậu xử lý”

Cô giống như động phải củ khoai nóng vậy, nhanh chóng lùi về sau mấy bước liền.

Tô Tố buồn cười không được

Cô không có trả hộp đồ lại cho Tiêu Lăng, mà một lần nữa lại đẩy cho Tiểu Hy, “anh ấy đều nói rồi tặng để cảm ơn cậu, vậy thì cậu cứ nhận lấy”

“Nhận, nhận sao?” Tiểu Hy căng mắt lên, hoài nghi bản thân nghe nhầm

“Đúng vậy, nhận đi Tiêu Lăng nói đúng, về sau cậu dẫn Chương trình trò chuyện (talk show) khẳng định sẽ nổi tiếng, nổi danh khẳng định cũng nhanh, đến lúc đó những đồ này cậu cũng sẽ dùng đến”

“Nhưng…” cô nhận rồi sẽ có gánh nặng tâm lý à

“Đừng nhưng gì nữa, cậu thay anh ấy trông côi bọn trẻ lâu như vậy, anh ấy cảm ơn cầu còn không phải xứng đáng sao. Vả lại cậu nhận rồi không phải gánh nặng, về sau nhìn2không quen thì vẫn cứ nhìn không quen, không cần nể mặt vẫn đừng nể mặt, không có vấn đề gì”

Tiểu Hy dáng vẻ khuôn mặt rất kinh ngạc

Tiêu Lăng của ngày hôm nay không bình thường, Tố Tố cũng không bình thường. Cô ấy bản thân chưa từng nhận quà từ người khác tặng, làm sao hôm nay lại khuyến khích cô nhận

Cô nhìn chiếc hộp đồ trong lòng, một lần nữa nuốt nước bọt

Đúng rồi

Người khác?

Tố Tố không nhận đồ của người khác tặng, chẳng lẽ cô ấy đây là đã chuyển tính rồi, coi Tiêu Lăng là người nhà rồi?

Đây, đây cũng thật lạ lùng quá

“Vậy, tớ nhận, nhận nhé?”

Tô Tố gật đầu khẳng định, cổ vũ cô, “nhận đi”

Tiểu Hy ôm chầm lấy Tô Tố, “Tố Tố cậu đối với tớ thật sự tốt quá, u u u, tớ cảm động quá rồi, vậy thì các cậu nói chuyện, tớ về phòng cất đống đồ này lại tớ phải nghĩ xem để ở đâu9mới được, ái ya ya, tớ có nên đi mua két sắt về không? Đúng đúng đúng, nhất định phải mua, nếu không thì đồ quý như thế này nếu như bị trộm mất, tớ nhất định phút chốc muốn đập đầu vào tường. Các cậu nói chuyện trước, tớ về phòng lên mạng kiếm cái két sắt về mới được”

Tiểu Hy nhanh chóng ôm lấy hộp trang sức, như cơn gió đi qua.

Tiểu Hy vừa đi, mấy người trong phòng khách đều cười lên

“Mẹ nuôi trông thật vui vẻ à”

“Phụ nữ đều thích đồ vật sáng lấp lánh’ Cảnh Thụy tỏ ý hiểu rõ

Tiểu Thất hưng phấn ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng, “daddy daddy, có quà của Tiểu Thất không ạ, Tiểu Thất cũng muốn có quà”

“Đương nhiên có, Tiểu Thất và Cảnh Thụy đều có” Tiêu Lăng từ trong túi áo vest lấy ra một cây kẹo mút, “đây là quà mang cho Tiểu Thất”

“A a a, daddy tốt quá, Tiểu Thất đã lâu lắm rồi không1có ăn kẹo rồi” Tiểu Thất vui mừng đón lấy cây kẹo mút, ôm lấy cổ anh “chụt” trên mặt anh hôn một cái thật mạnh, “daddy Tiểu Thất yêu daddy nhất”

“Ừm hứ?”

“Không không không, người Tiểu Thất yêu đầu tiên là mami, người thứ hai mới yêu daddy” Tiểu Thất nhanh chóng sửa đổi, cầm lấy cây kẹo mút liền chạy vào phòng ăn

Cảnh Thụy cũng nhìn Tiêu Lăng

Quà của Cảnh Thụy là điều mà Tiêu Lăng đau đầu nhất, canh do dự rất lâu rồi mới quyết định mua tranh xếp hình cho cậu bé, nhưng khác với tranh xếp hình bình thường, anh tặng là bức tranh ghép hình có cấu tạo rất phức tạp, hình ghép chỉ to khoảng một mét vuông, nhưng có mấy trăm mảnh ghép nhỏ tạo thành, càng quan trọng hơn là, bức trang ghép hình này hoàn toàn không có hình mẫu, hoàn toàn là kiểm tra công năng trí nhớ và công năng tư tưởng của bộ não

Cho dù là người trưởng thành cũng không nhất định có thể ghép xong

Cảnh Thụy nhìn món quà, ánh mắt bỗng chốc sáng bừng lên, ôm lấy tranh ghép hình chạy vào phòng bắt đầu tư duy.

“Đối với thằng bé mà nói hình như có chút khó…” Tô Tố có chút lo lắng

“Không, anh tin thằng bé có thể ghép được”

Trong phòng khách chỉ còn lại Tô Tố Tiêu Lăng và Tiểu Trần, Tiêu Lăng thấy vậy, dặn dò Tiểu Trần, “Tiểu Trần cậu về trước đi, ngày mai đến đây đón tôi là được”

“Dạ vâng”

Tiểu Trần cũng không hỏi nguyên nhân, nhanh chóng chạy mất

"Ái, Tiểu Trần cậu đợi đã..." Tiểu Trần nghe thấy lời nói của Tô Tố không những không dừng lại, chạy càng nhanh hơn nữa, Tô Tố mắt trừng trừng nhìn cánh cửa đóng lại, quay đầu lại nhìn Tiêu Lăng, "anh tối hôm nay muốn ở lại đây?"

"Ừm, đồ của anh đều đã chuẩn bị rồi" Tiêu Lăng vừa cười vừa đa chiếc vali nhỏ ở dưới chân

"..."

Đến cả hành lý cũng mang theo rồi

"Em đừng hiểu lầm, ngày mai cần phải đi báo danh cho Tiểu Thất và Cảnh Thụy, không muốn sáng sớm thì đến khiến bọn trẻ phải dậy sớm, vì vậy ở lại đây một đêm, cũng có thể cho bọn trẻ ngủ nướng thêm chút"

"Vậy thì em đi thu dọn phòng một chút, anh vẫn cứ ngủ ở tròng của em, em ở cùng Tiểu Hy"

"Không cần thu dọn, anh ở tròn phòng khách được rồi" ánh mắt của Tiêu Lăng chớp lóe sáng, kéo Tô Tố lại, "cũng vừa hay còn một vài chuyện cần xử lý, sợ rằng sẽ đến nửa đêm, ở tại phòng khách 2 tiếng là được rồi, em không cần phải phiền phức đi thu dọn, cho anh một cái gối một chiếc chăn là được"

221. Chương 221

"Thế làm sao được"

Tô Tố không đồng ý, Tiểu Thất và Cảnh Thụy mà nhìn thấy có khi còn nghĩ cô ức hiếp anh ấy.

"Thật sự không cần, em xem anh mang cả công việc đến rồi" Tiêu Lăng từ trong hành lý lấy máy tính xách tay ra, "đợi chút còn có một cuộc họp truyền hình quốc tế phải mở, bên đó vừa hay là thời gian đi làm, anh bên này chắc mất khoảng 3,4 tiếng đồng hồ, đợi họp xong cũng rất muộn rồi, thì trong phòng khách ở tạm thời một chút cũng vừa đủ, anh không có khách sáo với em, em bận việc của em là được rồi, bận xong thì đi nghỉ ngơi sớm chút"

Bận rộn như vậy...

Tô Tố nhìn tay của anh, "tay của anh ổn không? Hay là em ở lại giúp anh?"

"Không cần, anh là họp qua truyền hình không cần dùng đến tay, không có vấn đề gì"

Tô Tố vẫn không yên tâm, "hay là ngày kia đưa hai đứa trẻ đi báo danh cũng được, không phải gấp gáp ngay lúc này, bây giờ cách khai giảng vẫn còn 2 ngày, đợi anh có chút thời gian thì đi cũng không muộn"

"Ngày kia không phải em phải đi quay phim rồi sao, ngày mai chỉ có thời gian của một ngày thôi, vẫn là ngày mai cùng đi đi. Vả lại công việc của anh hôm nay bận ngày mai bận ngày kia cũng giống thế bận cả, thay vào ngày nào cũng đều giống nhau, em không phải lo cho anh, đi nghỉ ngơi đi, anh rất nhanh bắt đầu công việc rồi"

Tô Tố cũng chỉ biết thuận theo ý anh

Cô quay về phòng từ trong tủ lấy ra một bộ chăn, lai lấy thêm một chiếc gối mang ra cho anh, trải lên ghế sopha cho anh, nhìn thấy anh đã bắt đầu mở máy tính, Tô Tố lắc đầu, đi lấy mộ cốc nước để trước mặt bàn.

"Vậy thì anh bận trước đi, em đi tắm đây"

Tiêu Lăng mở máy tính, đầu cũng không ngẩng lên nói, "nhanh đi đi"

Những chuyện còn lại Tô Tố cũng không thể giúp gì được, đơn giản chỉ đi tắm thôi, phòng vệ sinh là phòng trong cùng bên sườn, muốn qua phải đi qua phòng của Tiểu Hy và bọn trẻ, vừa mới đi đến cửa phòng của Tiểu Hy, thì nhìn thất cửa phòng của Tiểu Hy mở ra một khe hở, cô ấy lộ ra cặp mắt to tròn đang nhìn trộm ra ngoài.

Tô Tố giật mình tim suýt ngừng đập

Cô ôm lấy ngực, tim vẫn còn sợ hãi nhìn Tiểu Hy, "Tiểu Hy cậu đang làm cái gì thế hả, người dọa người chết người đó"

"Cậu vào đây trước đã, tớ có lời muốn nói với cậu"

Tiểu Hy mở cửa, một phát kéo Tô Tố vào trong phòng

"Sao vậy, làm gì mà thần bí thế?"

Tiểu Hy chỉ ra phía ngoài, tuy biết rõ Tiêu Lăng không nghe được, nhưng vẫn cố ý hạ thấp giọng điệu xuống, "Tiêu Lăng anh ta hôm nay muốn ở lại qua đêm?"

"Ừm, anh ấy nói ngày mai đưa Tiểu Thất và Cảnh Thụy đi báo danh, vừa hay ở lại đây một tối, ngày mai ăn sáng xong sáng sớm có thể đưa đi rồi"

Tiểu Hy bỗng đứng sững lại, vò đầu bức tai trong phòng đi đi lại lại

"Đây là làm sao vậy?"

"Cái này… hay là cậu cùng tớ một phòng đi, để anh ta ở phòng khách cũng không tốt lắm" dù gì thì vừa rồi cô nhận của Tiêu Lăng quà quý giá như vậy, đuổi người ta đi thì khẳng định không đuổi được rồi, để ngủ ở phòng khách trên cái ghế sopha nhỏ như thế thì thật ngại quá, Tiểu Hy phát hiện bản thân thật sự không thế nhận một chút ân huệ của người ta, nếu không thì sẽ có các kiểu mắc nợ người ta. "Thực tế không được, thực tế không được tớ ra ở khách sạn, để phòng cho anh ta cũng được à"

Miệng Tô Tố giật giật, cô vỗ vỗ vai Tiểu Hy, "cậu đang nói hồ đồ gì vậy, đây là nhà của cậu, cho dù phải ra ngoài ở khách sạn thì cũng phải là tớ đi, Tiêu Lăng anh ấy muốn ở phòng khách thì ở phòng khách, không phải chỉ là một đêm thôi sao, đằng nào cũng là bản thân anh ấy yêu cầu, đợi ngày mai ngủ dậy đau lưng mỏi eo thì cũng chẳng liên quan đến chúng mình"

Coi như trừng phạt anh ta cho rồi

Ai bảo anh ấy đối xử quá đáng với cô, so với cô buổi tối hôm đó từ sân bay đi mấy tiếng đồng hồ đến trung tâm thành phố, đây hoàn toàn không là gì cả

Tô Tố vỗ vỗ Tiểu Hy, "không phải có gánh nặng tâm lý, cậu ngày mai còn phải đi làm nữa, nghỉ ngơi sớm đi, tớ cũng đi tắm đây"

"… được rồi"

Tố Tố đã nói rồi, đằng nào cũng là bản thân anh ta yêu cầu, cô xem như không biết chuyện này cho xong

…

Tô Tố nhanh chóng tắm gội xong, khi cô từ trong phòng vệ sinh đi ra lại đi về phòng tìm đồ tắm gội chưa dùng qua đặt lên bàn, cuộc họp truyền hình của Tiêu Lăng đã bắt đầu rồi, anh đeo tai nghe, màn hình máy tính chiếu lên khuôn mặt cứng rắn của anh, tất nhiên nhìn vô cùng anh tuấn

Anh ấy trong khi làm việc đôi mắt chuyên tâm nét mặt điềm tĩnh, mười phần có sức hút quyến rũ

Nhìn thấy Tô Tố đi đến gần, anh giơ tay lên ra dấu hiệu cảm ơn với Tô Tố, Tô Tố không muốn làm phiền anh, chỉ chỉ về phòng, dùng biểu cảm của khoang miệng nói, "em đi ngủ đây"

Tiêu Lăng gật đầu với cô

Tô Tố nhún nhún vai, điều chỉnh đèn ở phòng khách giảm bớt sáng xuống một chút, cô không ngay lập tức về phòng của bản thân, đi đến phòng bọn trẻ kiểm tra trước, Tiểu Thất nằm bành chướng trên giường ngủ ngon lành rồi, mà Cảnh Thụy vẫn còn đang ngồi trên bàn nghiên cứu hình ghép của cậu bé. Nghe thấy động tĩnh cậu bé quay đầu nhìn ra, "mẹ"

"Thôi đừng nghiên cứu nữa, đi rửa mặt chân tay rồi đi ngủ, ngày mai mẹ và bố con sẽ đưa hai đứa đi báo danh"

Cậu bé nghe lời thu gọn hình ghép, "vâng ạ, chúc mẹ ngủ ngon"

"Ngủ ngon"

Tô Tố giờ mới quay về phòng, cô hôm nay tâm trạng bỗng nhiên vui vẻ, cả con người trở lên sáng lạng, cô ngồi bên cạnh gương, bên ngâm nga hát bên bôi kem dưỡng thể, vì tâm trạng tốt lại làm thêm bước đắp mặt nạn, đời thu dọn xong mới nằm lên giường ngủ

Tạm thời chưa cảm thấy muốn ngủ

Tô Tố mở điện thoại lướt weibo, đây là thói quen mà mấy ngày nay cô dưỡng thành

Nói đên đây không thể không nhắc đến một chút, trước đây cô bởi vì vu khống của Đường Sảng, weibo phút chốc tăng lên mười mấy vạn antifan, đợi sau khi video buổi họp báo phát đi, co còn nghĩ những antifan này sẽ hủy bỏ quan tâm đối với cô, nhưng không ngờ tới tất cả đều không có, gần như toàn bộ đều lưu lại antifan, không những thế, nhờ có sự thành công của buổi họp báo mà lấy lại danh tiếng, trên weibo của cô lại thu về rất nhiều fan. Bây giờ fan trên weibo của cô đã có hơn hai trăm vạn người rồi, với lại mấy ngày nay vẫn còn tăng lên.

Tô Tố thỉnh thoảng đăng ảnh chụp của cô trong phim Ngạo Vân truyện lên, sau đó là các kiểu lời khen, tin nhắn cũng toàn là ủng hộ cô

Hôm qua cô không có đăng mới weibo, mở ra xem chút mục bình luận weibo mấy ngày trước, toàn bộ đều là thúc giục cô đăng tin mới weibo.

"Ừm… đăng cái gì đây, hay là đăng bức tự chụp (tự sướng)?"

Nói là làm, Tô Tố rất nhanh chụp một bức tự sướng, cô nhìn một cái không phát hiện ra có gì đó không ổn, thì mới đăng lên tin mới weibo, vừa đăng lập tức có tin nhắn

"Oa ồ, nữ thần đăng tin mới rồi, like like"

"Oa oa oa, ảnh áo ngủ, quá đẹp, đáng tiếc chẳng lộ ra cái gì"

“Mặt mộc (không trang điểm) ái mặt mộc của nữ thần cũng đẹp đến không tưởng, da có thể vắt ra nước rồi”

“Chết cha, nữ thần ở là chỗ nào vậy trên tường đến giấy dán tường cũng không có, còn là tấm bảng cứng nữa chứ, đồ trong phòng cũng thật bình thường, thật đau lòng”

“…”

Tô Tố ôm điện thoại cười vui mừng khôn xiết

Thật thích cái cảm giác được yêu quý, cô chịn trúng một tin nhắn trả lời, “mọi người đi ngủ sớm chút, chúc ngủ ngon ồ”

“Chúc ngủ ngon”

“Nữ thần chúc ngủ ngon”

“Nữ thần đi ngủ sớm ồ, chụt chụt”

Tô Tố cười rồi quay lại màn hình chính, rồi để điện thoại lên tủ đàu giường

Ngủ thôi

Nửa đem, Tô Tố bị âm thanh xì xào làm ồn tỉnh giấc, cô đang ngủ ngon, còn nghĩ bản thân đang nằm mơ, nhưng âm thanh này càng ngày càng nghe rõ, ai vậy, nửa đêm rồi còn gây ồn

Cơn buồn ngủ cô chỉ mở một con mắt

Trong bóng tối, lấp ló có bóng dáng người đang di chuyển

Tô Tố bỗng giật mình, kinh hãi lập tức muốn hét lên

Bóng đen đó tức thì bịt miệng cô lại, “đừng kêu lên, là anh”

222. Chương 222

Tô Tố suýt chút nữa thì khóc vì sợ

Nghe thấy giọng của Tiêu Lăng nhịp tim đập trở lại bình thường, cô kéo bỏ tay của Tiêu Lăng, hạ thấp giọng tức giận gào lên, "Tiêu Lăng anh bị bệnh à nửa đem tự dưng chạy vào đây dọa người làm cái gì"

"Anh lạnh…" giong của Tiêu Lăng đáng thương, "Tô Tố, ngủ trên sopha rất lạnh, bên ngoài còn mưa nữa, bỗng nhiên hạ nhiệt, anh vốn nghĩ vào trong phòng em tìm thêm một cái chăn…"

Sự tức giận của Tô Tố có giảm xuống chút, cô đích thực nghe thất tiếng mưa "ti ta ti ta" âm thanh rơi lên thủy tinh

Cô đưa tay ra bật bóng đèn đầu giường, nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Lăng, sự tức giận cuối cùng cũng biến mất

Lúc này Tiêu Lăng mặc áo ngủ kẻ ô, ôm gối đầu trông rất đáng thương đứng ở cửa phòng cô, anh ấy rõ ràng là thức thâu đêm rồi, quầng thâm mắt cả một mảng đen, cũng không biết là có phải bị đông lạnh không, đôi môi có chút trắng nhợt

Thôi vậy, bây giờ đã vào thu rồi, trong đêm lạnh hơn chút, vả lại trên sopha cũng không có đệm vật gì, bị lạnh cũng là bình thường

Tô Tố có chút không nhẫn tâm

Người ta đường đường một Tổng tài lớn bởi vì không muốn gây chậm trễ cô quay phim chạy đến chỗ cô, vả lại còn vì muốn báo danh cho bọn trẻ, thôi vậy thôi vậy

Cô đi dép từ trên giường ngồi dậy, "anh vào trong phòng này trước đi"

Tô Tố đi ra khỏi phòng, đi đến phòng khách, đèn trong phòng khách đã tắt, một màu tối om, cô bật đèn chùm lên, ánh sáng lập tức tràn ngập căn phòng. Cô trước tiên nhìn lên đồng hồ trên tường.

3 giờ 30 phút sáng

Cũng có thể nói là Tiêu Lăng ở trong phòng khách ở 5,6 tiếng đồng hồ mới chạy đi tìm chăn

Cô thở dài nhìn về phí ghế sopha, trên chiếc ghế sopha nho nhỏ chăn vô cùng lộn xộn, ghế sopha rất hẹp với lại không dài, Tiêu Lăng tay dài chân dài nằm ở trên đích thực không thoải mái vào đâu được, cô âm thầm ôm chăn lên, nhẹ chân nhẹ tay lại quay về phòng

Tiêu Lăng không biết từ khi nào đi ra ngoài cùng, đứng ngay sau lưng cô

To Tố lại bị giật mình, dường như có thể nghe thấy "thụp thụp" tiếng tim đập, Tô Tố trừng trừng nhìn Tiêu Lăng một cái, cô hạ thấp âm thanh, "tắt đèn"

Tiêu Lăng thấy Tô Tố vào trong phòng, ánh mắt sâu thẳm lóe quá chút láu lỉnh, miệng anh cười lên, tắt đèn phòng khách, đi theo Tô Tố vào phòng

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại

Tô Tố trải chăn ra xếp chồng lên nhau, cô nhìn Tiêu Lăng đang đứng ở chính giữa căn phòng, bất lực nói, "anh lên giường ngủ đi"

Tiêu Lăng lập tức hỏi, "thế còn em?"

Tô Tố cắn răng, "em đến phòng của Tiểu Hy"

Còn không thì có thể làm sao

Tiêu Lăng cũng không ngăn cô, nhìn cô ra khỏi cửa phòng, đi theo cô đến hành lang, Tô Tố đặt tay lên tay nắm cửa phòng của Tiểu Hy, kết quả… bị khóa trái cửa rồi

Tiểu Hy bình thường đều không khóa cửa phòng

Tô Tố muốn khóc mà không có nước mắt, nghĩ thì cũng không thấy kỳ lạ, bởi vì có một giới tính khác không thân thiết ngủ bên ngoài phòng khách, khóa trái cửa cũng là bình thường.

Nhưng… vậy cô bây giờ phải làm sao?

Cô vốn không muốn kinh động đến Tiểu Hy lén lút vào trong phòng của cô ấy ngủ một đêm, bây giờ xem ra không được rồi, cô bây giờ đối mặt hai lựa chọn

Nghe mà cô khó chịu

Trong phòng một lúc không có chút động tĩnh

Con người này… thật sự không định đi ngủ sao?

Suy nghĩ này của cô vừa mới xuất hiện, thì cảm thấy giường gỗ "cạch cạch" một tiếng, sau đó cảm nhận sau lưng nằm một người, có một cơ thể lạnh giá đang sát lại gần cô

223. Chương 223

Tô Tố vô thức tiến sát vào tường.

"Tô Tố, em mà còn rút về phía trong nữa thì sẽ dính tường đấy…"

Không phải chuyện của anh.

Tô Tố hừm hừm vài tiếng không để ý đến anh ta.

Tiêu Lăng quay người, cả người ép qua đó, cô thậm chí còn cảm nhận được hơi thở của anh phà hơi vào đỉnh đầu cô tiếp xúc với người cô, Tô Tố toàn thân căng thẳng, người này… không thể ngủ lưng đối lưng với cô sao.

"Tiêu Lăng, anh đừng quá đáng quá."

"Tôi lạnh…"

Tô Tố vươn tay sờ tay anh, quả thật lặng băng, cô vô thức từ trong tường quay người lại, tiến gần anh chút, "Đỡ hơn không?"

"Tô Tố, em có thể ôm anh ngủ không?"

Tô Tố nhếch môi, cô nên sớm biết người này chả phải chính nhân quân tử gì, bây giờ lộ đuôi cáo ra rồi, Tô Tố nghiến răng, trong lòng thầm nổi giận nhìn Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng anh đừng được nước lấn tới"

"Anh đảm bảo sẽ không làm gì em hết, Tô Tố anh lạnh thật, anh chỉ ôm em, tuyệt đối không động tay, anh đảm bảo"

Đảm bảo của anh có mà quỷ mới tin.

Tô Tố chả để ý anh ta, vặn đít lùi về sau, kéo xa khoảng cách với anh.

Tiếc là giường cô vốn dĩ không lớn, độ rộng chỉ có một mét năm, cho dù cô có lùi về phía sau như thế nào,

cũng chả có khác biệt nào.

Cảm nhận được sự kháng cự của cô, Tiêu Lăng không tiến gần thêm nữa, ngược lại di chuyển xê ra một chút, cả người anh ta dính sát cạnh giường, cố gắng giữ khoảng cách với cô. Chỉ là có lẽ là bị lạnh dữ lắm, cả người anh đều run rẩy nhẹ, tần suất run còn khá có quy luật, Tô Tố thậm chí còn nghe thấy răng anh đang run cà vào nhau.

Cô nghi hoặc sờ tay và chân mình, rất ấm áp mà.

Có thật là lạnh vậy không?

Cô lại đưa tay sờ vào vai Tiêu Lăng, cũng là một mảng lạnh buốt.

"Tô Tố… em đừng đụng anh, anh khó chịu."

Ánh mắt chịu đựng của Tiêu Lăng sắp nổi cả gân đỏ mắt, bàn tay mềm mại ấm áp của cô sờ đi sờ lại trên lưng anh, anh là một người đàn ông bình thường, làm sao có thể chịu đựng được nhưng anh lại không cho tay cô bỏ ra.

Đau nhưng hạnh phúc chính là điệu bộ anh lúc này.

Tô Tố vẫn bỏ tay ra, trong lòng Tiêu Lăng trống rỗng, có chút cảm giác lạc lỏng.

Trong đêm tối.

Mặt Tô Tố đỏ bừng lên, mắt căm giận nhìn Tiêu Lăng, tiếc là người ta đang quay lưng với cô, vốn dĩ chả nhìn thấy ánh mắt như ăn thịt người của cô.

Em đừng đụng vào anh…

Cách nói này y hệt cách cô đã dùng… Tô Tố ôm khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng bừng của mình, cô đơn thuần chỉ muốn thử thân nhiệt của anh, lại bị anh nghĩ thô tục, thô tục như vậy.

Tiêu Lăng vẫn đang run.

Tô Tố rất muốn không mặc kệ anh, nhưng trong đêm vắng bất kỳ động tĩnh nhỏ nào cũng nghe vô cùng rõ rệt, cô không thể không hướng mắt nhìn sau gáy của Tiêu Lăng, "Anh quay qua đây ngủ"

Tiêu Lăng đột nhiên nghe lời, vô cùng phối hợp quay người lại.

“Thật là rất lạnh?”

“Lạnh…”

‘’Vậy anh ôm tôi ngủ đi, tôi làm ấm cho anh, không đươợc phép run rẩy nữa.”

‘’Ờ” tiếng Tiêu Lăng rất đáng thương, nhưng khóe miệng anh sắp rộng đến mang tai rồi, anh không do dự vươn cánh tay ra, kéo Tô Tố vào trong lòng mình, cơ thể lạnh giá của anh khiến Tô Tố đánh tranh với cái lạnh. Tiêu Lăng nhanh chóng quay ra ngoài, ‘’Em ngủ đi, nếu không lại bị anh lây bệnh cảm. ‘’

‘’Kêu anh ôm thì anh cứ ôm, đừng phí lời vậy”

Tiêu Lăng do dự một lát, lại dang tay ôm Tô Tố.

Toàn thân anh lạnh băng, da cô lại ấm áp.

Hai người tiếp xúc với nhau gây ra phản ứng hóa học, cả hai đều cứng đơ, ai cũng không nói câu nào, không khí đêm tối đều dần dần trầm lắng xuống.

Tô Tố cảm giác hơi thở của ai đó đang càng ngày càng nặng nề, cánh tay anh ôm cô càng ngày càng chặt, ý thức có gì không được bình thường lắm, nhanh chóng chuyển chủ đề, “Này, sao người anh lạnh vậy?”

“Sofa lạnh quá…”

Sofa lạnh sao?

Trước đây có vài lần cô ngồi trên ghế sofa chơi đùa, sao không cảm thấy lạnh.

Tô Tố đâu biết rằng, Tiêu Lăng vì để giả bộ đáng thương, cố ý tắm gần nửa tiếng đồng hồ trong phòng tắm bằng nước lạnh, thời tiết hanh lạnh như thế này, người anh không lạnh mới lạ.

Nhưng…

Ôm ngọc thể mềm mại của cô trong lòng, Tiêu Lăng cười không dám phát ra tiếng, tắm bằng nước lạnh như vậy cũng đáng.

Ông nội nói quả không sai, gan phải lớn tỉ mĩ mặt dày. Chỉ cần mặt đủ dày, sẽ không có phụ nữ mà không đối phó được.

...

Cái cực khổ này đối với Tiêu Lăng lại là một cái khổ ngọt ngào, nhưng đối với người khác lại là cả đêm trằn trọc khó ngủ.

Trong căn phòng cao cấp nhất của Bệnh Viện Phục Hoa nhà Mộ gia, cả nhà đang lo lắng túc trực ở phòng bệnh, trên giường bệnh là một khuôn mặt trắng bệch đôi mắt khép chặt của Mạc Oanh Oanh.

Mạc phu nhân nước mắt rơi không ngừng, "Là lỗi của tôi, tôi nhận ra tâm trạng con bé không tốt, nên sớm lên lầu an ủi nó, đều là lỗi của tôi. Oanh Oanh à, mẹ chỉ có một đứa con gái là con, con như vậy thì nát cả trái tim mẹ."

"Được rồi đừng khóc nữa, khóc có tác dụng gì" Mạc Đào quay đầu nhìn bác sĩ điều trọ, "Oanh Oanh bao giờ có thể tỉnh lại?"

"Phẫu thuật đã qua khá lâu rồi, thuốc tê cũng sắp hết rồi, cô sẽ nhanh chóng tỉnh dậy."

Mạc Đào gật đầu, "sau này cần chú ý gì không?"

"Trên người không cần chú ý gì cả, nhưng phải cố gắng điều dưỡng là được."

Trên người.

Tức là nói chỗ cần chú ý là vấn đề liên quan tâm lý.

Mạc Đào nhìn đứa con gái đang bệnh nằm trên giường, cực kì đau lòng, càng đau lòng hơn là Mạc đại gia, Mạc Oanh Oanh bình thường hay chọc cho ông vui, ông thương cô nhất, nhìn trên cổ tay cô đang băng bó vết thương, ông đau lòng đến đỏ cả mắt.

Ông phẫn nộ, đợi bác sĩ ra khỏi phòng bệnh, trong phòng khi ấy chỉ còn người nhà mình, ông mới nổi giận nói," Các con ai nói với ta, đây rốt cuộc là chuyện gì sao Oanh Oanh lúc ra ngoài còn yên ổn, lúc về tới nhà lại tìm cái chết."

Cả căn phòng đến một hơi thở lớn cũng không có.

Ai mà biết hôm nay Mạc Oanh oanh làm gì, Bạch Linh tuy biết, nhưng trong tình huống này rõ ràng cô không nên nói ra, nếu không, sự nổi nóng của ông sẽ chuyển hướng qua cô.

Ông thấy không ai trả lời ông, càng thêm tức giận.

“Các người đi kiểm tra hôm nay cô ấy đi ra ngoài gặp ai kiểm tra xong báo tôi ngay.”

Bạch Linh mở miệng yếu ớt,”Ông ơi, bác sĩ nói chút nữa Oanh Oanh dậy rồi, đợi Oanh Oanh dậy mình mới hỏi nhé, như vậy sẽ nhanh hơn đi điều tra một chút ạ.”

“Cô thì biết gì” Ông quét một ánh nhìn băng giá qua, “Có thể khiến Oanh Oanh tìm đến cái chết, nhất định là chuyện nó đau lòng, hỏi lại không phải khiến nó đau thêm một lần nữa sao?”

Bạch Linh bị giáo huấn như một đứa học sinh tiểu học, cuối đầu không nói nữa.

Ông thương nhất là Mạc Oanh Oanh, ngay cả địa vị người cháu Mạc Tầm trong lòng ông cũng không quan trọng bằng Oanh Oanh.

Mạc Tầm nhìn khuôn mặt của ông, lại nhìn Bạch Linh, nhẹ nhàng đáp, “Đừng nói nữa, con kêu người đi điều tra.”

“Tốt, nhanh đi tra, tối hôm nay tôi buộc phải biết chuyện gì đang xảy ra.”

Mạc Tầm gật đầu, lập tức từ trong túi móc điện thoại ra, gọi điện thoại ra ngoài, “Tốt, nhanh lên.”

Mạc lão gia vẫn tức giận không nguôi, giận dữ nói, “ Phải điều tra ra thằng nào dám khiến cháu ta tìm đến cái chết, ta sẽ khiến hắn chết.”

224. Chương 224

Nghe lời này, Bạch Linh ở chỗ khuất người miệng nở nụ cười đắc ý.

Tô Tố, lần này tôi coi còn có thể gây ra sóng gió gì nữa.

“Ú…”

Trên giường bệnh của Mạc Oanh Oanh đột nhiên tiếng nấc nhẹ, mọi người nhất thời không lo đến cái khác nữa, nhanh chóng vây quanh đó, Bạch Linh cũng vây quanh, Mạc Đào, Mạc phu nhân và Ông ngoại tổ tông ấy là người xông qua đó đầu tiên, Bạch Linh chỉ biết vòng qua một bên giường, khẩn trương nhìn Mạc Oanh Oanh.

“Con gái ngoan cuối cùng con cũng tỉnh rồi, làm mẹ sợ chết đi được.”

“Oanh Oanh con còn có chỗ nào không khỏe, mau nói cho ba nghe.”

“Oanh Oanh con nha đầu chết tiệt này, nói với ông ai dám ăn hiếp con.”

Mạc Oanh Oanh thật ra đã tỉnh được một lát, nghe hết mọi lời nói của tất cả mọi người trong phòng, đặt biệt là câu nói đó của ông, “Bảo nó đi chết”, cô biết mình có thể “tỉnh lại” được. Cô thực ra có chút lo sợ, mặt cũng có chút trắng bệch.

“Ông ơi… con đau quá.”

“Đau chỗ nào mau nói cho ông biết.”

Mạc Oanh Oanh nằm trên giường, nhớ đến sự uất ức bị thảm khi sáng, cũng không cần diễn nữa, nước mắt trực tiếp trào ra ngoài, cô cắn chặt bờ môi, dùng những ngón tay phải lành lặn cuả mình nắm lấy cổ tay trái, “Tay đau, còn chỗ này cũng đau.” Cô để tay ôm ngực, nước mắt giàn giụa, nghẹn ngào đáp lại, “Ông ơi, con không muốn sống nữa, các người cứu con làm gì, để con chết cho xong đi.”

Mạc phu nhân đau lòng, “Oanh Oanh con nói lời gì ngốc nghếch vậy, đang yên lành sao tự nhiên tìm đến cái chết, con nói mẹ nghe, hôm nay ra ngoài gặp phải chuyện gì, ai bắt nạt con, mẹ đi tìm người đó tính sổ.”

Không nói cái này thì còn đỡ, vừa nói tới, Oanh Oanh đột nhiên khóc “Òa…” một tiếng rất lớn.

Lần khóc này của cô, tất cả mội người trong phòng đều loạn lên, bối rối lúng túng an ủi cô.

“Oanh Oanh ngoan, đừng khóc đừng khóc.”

“Oanh Oanh con khóc ông đau lòng lắm, con nói ông nghe chuyện gì thế.”

Bạch Linh cũng nôn nóng không kém, ngược lại nhanh chóng nói trước khi cô ta kịp mở lời, “Đúng vậy Oanh Oanh, cô không nói rõ thì sao ông giúp cô làm chủ đây.”

Mạc Oanh Oanh nhìn Bạch Linh một cái, lập tức tỉnh táo ngay, cô vùng ngồi dậy.

“Oanh Oanh đừng động đẩy”

“Không cần, con nằm vậy khó chịu lắm.”

Mạc lão gia thật là quá cưng chiều đứa cháu gái này, vừa nghe cô nằm vậy khó chịu, lập tức đưa ta ra đỡ cô dậy, “Cháu ngoan, ông đỡ con dậy.”

Mạc Oanh Oanh vùng ngồi dậy dựa vào đầu giường, Mạc phu nhân lập tức đệm cái ghế sau lưng cô.

"Cám ơn mẹ."

"Nha đầu ngốc, mau nói với chúng ta rốt chuyện chuyện này là sao."

"Mẹ, Ông… trong lòng Oanh Oanh khó chịu, rất khóc chịu, Tiêu Lăng ở bên ngoài có người phụ nữ khác, anh còn vì người phụ nữ này muốn hủy hôn ước với con…"Mạc Oanh Oanh khóc lớn nói, "Con chịu không được đâu ông ơi, con lớn như vậy ước nguyện lớn nhất đời con là gả cho Tiêu Lăng, rõ ràng ông đã nói với ông Tiêu về hôn ước của chúng con, chúng con chỉ thiếu một nghi thức đính hôn thôi, sao giờ có thể thay dổi như thế, con không muốn Tiêu Lăng rời xa con, con muốn là cô dâu của anh ấy."

Mặt Mạc lão gia biến sắc, tình hình hai năm gần đây của thằng khốn Tiêu Lăng này ông cũng nghe qua, trước đây hồ đồ gây loạn cũng thôi đi, bây giờ lại còn vì người đàn bà khác hủy hôn ước với Oanh Oanh?

Ông lão gia vừa đau vừa khó chịu, "Oanh Oanh, chúng ta không cần thằng khốn Tiêu Lăng đó, hắn khiến con đau lòng như vậy con còn cần anh ta làm gì, hủy hôn ước thì hủy hôn ước, đại tiểu thư của Mạc gia ta lại không phải không gả đi được, sau này ông sẽ tìm cho con một chàng trai tốt."

"Không cần Không cần Không cần, con chỉ cần Tiêu Lăng, ngoài Tiêu Lăng con không lấy ai hết."

"Được Được Được, con đừng kích động đừng kích động." Ông lão gia nhẹ nhàng an ủi cô, sợ cô lại làm hại bản thân thêm lần nữa, nhanh chóng thỏa hiệp, "Ông nghe con hết, con nói làm sao thì làm vậy, được không, đừng kích động."

Mạc Oanh Oanh lau nước mắt, cố chấp đáp lại, "Con không muốn hủy hôn, con phải gả cho Tiêu Lăng, con muốn làm thiếu phu nhân nhà họ Tiêu, con muốn ở bên cạnh Tiêu Lăng cả đời, ai cũng không được phép giành Tiêu Lăng với con ông ơi, Tiêu Lăng chỉ bị con ả đàn bà đó làm mê muội, cái con đàn bà đó lại là gái có con rồi, mà còn đẻ hai đứa, căn bản cô ta không xứng với Tiêu Lăng, con không để cho cô ta bên cạnh Tiêu Lăng làm vết nhơ trong cuộc đời anh ấy, Ông ơi, nếu ông thương con thật hãy để co ta biến mất khỏi thành phố A này được không? Khiến cô ta mãi mãi không quay lại đây nữa."

Mạc Tầm chợp mắt cái, đây chả phải nói Tô Tố sao.

Anh ta bảo Oanh Oanh về đây chỉ là để Tô Tố biết rằng Tiêu Lăng có vị hôn thê rồi, chứ không phải để cô đuổi Tô Tố đi,

Mạc Tầm nhẹ nhàng lên tiếng, " Oanh Oanh, em đừng hiểu lầm, không phải Tô Tố quấn lấy Tiêu Lăng, là Tiêu Lăng quấn lấy Tô Tố mới đúng."

Đàn ông chả có thứ gì tốt đẹp cả.

Mạc Oanh Oanh ánh mắt căm giận nhìn Mạc Tầm, “Anh, sao anh lại đỡ lời cho một người phụ nữ chả liên quan gì, anh chả lẽ cũng thích người đàn bà đó, em nói với anh, chị dâu đối với anh tốt như vậy, anh không được bắt nạt chị dâu, hồi sáng lúc gặp cái con Tô Tố đó, cô ta cũng thừa nhận vì tiền mà tiếp cận Tiêu Lăng, cô ta quả thật là người đàn bà xấu xa. Sau này anh gặp người phụ nữ này nhất định phải tránh xa cô ta một chút, nếu không sẽ bị u mê giống như Tiêu Lăng, có nước mà bán cả nhà để đưa cho người đó.”

“Em nói bậy cái gì đó”

“Em có nói bậy hay không anh là người rõ nhất,” Mạc Oanh Oanh lạnh lùng hằn một tiếng.”

“Oanh Oanh con đừng nói năng hồ đồ, anh cô đối với chị thật lòng thật dạ, điểm này chị rõ nhất, anh ta không thể thích người phụ nữ khác được. “ Bạch Linh đỡ lời cho Mạc Tầm.

“Chị dâu chị cứ bao biện cho anh ta đi.” Mạc Oanh Oanh liếc Mạc Tầm một cái rồi không thèm nhìn anh, quay đầu về hướng Mạc lão gia, “Ông ơi, tóm lại con không cần biết, ông nhất định phải giúp con, nếu không con không sống nữa.”

“Oanh Oanh..”

“Oanh Oanh con vừa nói con đi gặp cái con Tô Tố gì đó?” Ông lão gia đột nhiên hỏi.

“Gặp rồi.” Mạc Oanh Oanh ghen ghét nói,” Cái người đàn bà đó mang khuôn mặt một con hồ ly, vừa nhìn thì biết chả tốt lành gì, ông nhất định phải cho cô ta một bài học, để cô ta chết cái ý niệm bám lấy Tiêu Lăng.”

Ông lão gia nói lớn,”Con.. không phải Tiêu Lăng thì không được sao? Oanh Oanh à, chỉ là đàn ông con gặp qua quá ít, hay là hôn sự này chúng ra xem như chưa hề có, ông sẽ tổ chức buổi tiệc cho con, kêu tất cả những chàng trai trẻ đẹp đến, con cứ lựa thoải mái được không?”

“Không được Không được, con chỉ cần Tiêu Lăng, ngoài Tiêu Lăng ra con không cần ai hêt.”

Mạc lão gia có chút buồn rầu, việc kinh doanh chính của Mạc Gia đều ở trong thành phố A này, thành phố A này bất kì ai ông cũng có thể không chế được, ngay cả ông đứng đầu thành phố này ông cũng không để tâm đến, nhưng chỉ có duy nhất Tiêu gia… Ông lão gia của nhà họ Tiêu với ông là cùng một đẳng cấp, mà con trai lớn và con dâu người ra đều làm việc trong ngành quân đội, mà tài lực của Tiêu Lăng thì vô cùng lớn, quan hệ cũng phức tạp, mấy người có chút tài năng trong Đại Viện cũng có quan hệ tốt với hắn, bất kể trên phương diện nào Tiêu Gia đều có thể đè chết Mạc Gia họ.

Tiêu Lăng… quả thật không phải ông có thể không chế đươọc.

“Ông ơi, ông không hứa với con con sẽ đi chết thêm lần nữa, tóm lại nếu Tiêu Lăng không lấy con, con cũng không muốn sống nữa.”

Chết?

Ai cũng có thể chết, chỉ có cháu gái ông là không đươọc.

Mạc lão gia nhăn mày, hôn sự này nói thế nào cũng là do Tiêu Phong Nghị đề xuất với ông, thằng cháu ông làm ra chuyện thế này, vốn dĩ là bên đó vô lí trước..

Ông đến nhà đòi công bằng thì chả cần sợ gì hết.

Nghĩ như vậy, Mạc lão gia lập tức gật đầu đồng ý, "Oanh Oanh, con yên tâm, ông nhất định sẽ xử lí chuyện này thật thoả đáng cho con."

225. Chương 225

Sau khi tình trạng của Mạc Oanh Oanh được ổn định, chỉ còn Mạc phu nhân ở lại bệnh viện với cô, những người còn lại đều bị Mạc Oanh Oanh đuổi đi.

"Con không muốn mẹ, con muốn chị dâu ở bên con, con muốn nói chuyện với chị dâu."

Bây giờ dù Mạc Oanh Oanh có muốn sao trên trời thì ông của cô cũng sẽ hái xuống cho cô, đừng nói là yêu cầu nho nhỏ này. Ông quay lại nhìn Bạch Linh, nhẹ giọng nói, "Tiểu Linh à, tối nay vất vả cho con rồi, ở lại bên Oanh Oanh nhé."

"Cơ thể của em…" Mạc Tầm không an tâm.

Bạch Linh sợ anh nói về chuyện này, nhìn Mạc phu nhân một cái, ám chỉ nói, "Cơ thể em đã hồi phục rồi, không có vấn đề gì đâu. Tầm anh mau về nghỉ đi, trời cũng sắp sáng rồi, ngày mai anh còn phải đi làm. Trời vừa mưa nên tối nay sẽ lạnh, anh chú ý coi chừng bị cảm."

" Được, em cũng chú ý, sáng mai anh kêu người làm lên thay em."

Bạch Linh cười dịu dàng, "Nhanh đi đi."

Đợi mọi người đều đi rồi, mặt Mạc Oanh Oanh không hề có chút đau đớn, Bạch Linh nhanh chóng đóng cửa lại, tuy ở đây là phòng bệnh cao cấp, nhưng trên cửa vẫn có một phần trong suốt, để bác sĩ có thể kiểm tra phòng bệnh, Bạch Linh dùng rèm cửa che phần trong suốt lại, khoá trái cửa, lúc này mới đi đến bên **.

"Chị dâu chị dâu…"

“Đừng kích động, em còn đang truyền dịch, từ từ nói.”

Mạc Oanh Oanh toét miệng cười đến rất vui vẻ, “Chị dâu chị tốt với em nhất, chủ ý chị chỉ em thật hiệu quả, nhìn ông và ba mẹ cũng bị doạ sợ, lần này chắc chắn họ sẽ thay em giành lấy. Ông và Tiêu lão gia là chiến hữu vào sinh ra tử, quan hệ nhất định rất tốt, có ông ra mặt, chuyện với Tiêu Lăng nhất định dễ giải quyết hơn nhiều còn có tiện nhân Tô Tố, chị cứ yên tâm, nhất định ông sẽ không để cô ta sống tốt.”

Tốt nhất là như vậy.

Bạch Linh cười đắp chăn cho cô, “Chỉ là khiến em bị trừng phạt rồi…”

“Trừng phạt gì chứ, bây giờ em cảm thấy đáng, với lại kế hoạch của chúng ta rất kĩ lưỡng, họ còn tưởng em chảy rất nhiều máu, thực ra em rất nhát, cắt cũng không sâu, vết thương cũng không lớn, chỉ khâu vài mũi, sau này nhất định để lại thẹo…” Giọng của cô trầm xuống, nhưng lại có vẻ không quan tâm cười cười, “Nhưng mà không sao, chỉ là trên tay, sau này đeo vòng tay che lại là được, nếu như là bị thương ở mặt thì em không thể quyết tâm như vậy được.”

“Nha đầu ngốc, khuôn mặt con gái là quan trọng nhất, làm gì cũng không thể khiến mặt của mình bị thương.”

Mặt là quan trọng nhất?

Đôi mắt Mạc Oanh Oanh đột nhiên sáng lên, kích động kéo Bạch Linh nói, “Em nghĩ ra rồi”

“Cái gì?”

“Lần này nếu ông có biện pháp khiến cô rời khỏi thành phố a thì quá tốt rồi, nhưng nếu cô ta không chịu đi… hừ con hồ ly tinh Tô Tố không phải dựa vào khuôn mặt để ** anh em và Tiêu Lăng sao, chúng ta tìm người huỷ dung nhan của cô ta, em không tin khi cô ta bị huỷ dung, anh em với Tiêu Lăng còn coi cô ta là bảo vật.”

Ngón tay Bạch Linh khẽ run.

Nghĩ đến lúc nãy Mạc Tầm bênh vực cho Tô Tố, mắt cô tràn đầy thâm độc nhìn xuống.

Quả thật là một cách hay.

Tại sao cô không nghĩ ra.

Nếu Tô Tố không có khuôn mặt đó, coi cô ta còn có tư cách tác oai tác quái nữa không?

Nhưng mà, dù có động thủ, cô cũng không thể là người làm, nếu như sau này mọi chuyện bại lộ, có khi Mạc Tầm sẽ hận cô, cô không thể mạo hiểm như vậy.

Mặt Bạch Linh kinh sợ nhìn Mạc Oanh Oanh, "Oanh Oanh, không được không được, em đừng làm chuyện điên rồ như vậy, nếu anh em biết được…"

"Anh biết thì có thể như thế nào, em không tin anh có thể vì một người phụ nữ không thân thích mà đối phó với em mình." Mặt Mạc Oanh Oanh không quan tâm, "Với lại còn có ba mẹ và ông, ba mẹ và ông sẽ không để anh bắt nạt em đâu, nhưng chuyện này chị dâu không nên tham gia, lúc nãy anh em còn nói tốt cho tiện nhân kia, nếu để anh biết chị có tham gia vào chuyện này, có thể sẽ trách chị."

Mặt Bạch Linh cảm động, "Oanh Oanh em đối với chị thật tốt."

"Đó là tất nhiên, chị dâu toàn tâm toàn ý nghĩ ra chủ ý giúp em, em làm sao có thể kéo chị xuống nước được. Nói chung chuyện này chị cứ giả vờ như không biết là được, em sẽ nghĩ cách xoá hết chứng cứ."

"Được."

Người nào đó cố tình tắm nước lạnh lại cố tình chịu lạnh thật lâu, qua ngày thứ hai cuối cùng cũng quang minh chính đại bị cảm.

"Hắt xì…"

"Hắt xì…"

"Hắt xì…"

Ăn sáng xong, Tiêu Lăng hắt xì không ngừng, Tô Tố sợ Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ bị nhiễm bệnh, yêu cầu Tiêu Lăng tránh xa một tí.

"Mami, Daddy đáng thương quá."

"Tiểu Thất không cần lo, Daddy không sao hắt xì…"

Tiểu Thất sợ hãi nhìn Tiêu Lăng, đến Cảnh Thuỵ cũng lo lắng nhìn anh. Tiểu Hy đã đi làm, Tô Tố lấy thuốc trị cảm khẩn cấp từ trong hộp thuốc ra đưa cho Tiêu Lăng, "Anh uống thuốc trước, nếu vẫn không hết thì ngày mai đi ghi danh.".

"Không sao, anh có thể." Tiêu Lăng uống thuốc, lấy khăn giấy bịt cái mũi đang ngứa lại, thấp giọng nói, "Đã nói với nhà trường rồi, hôm nay cứ đi đi, với lại mai em bắt đầu đóng phim rồi, làm sao cũng phải cho

em xem hoàn cảnh trong trường để em có thể yên tâm."

Tô Tố không chắc chắn nhìn anh, "Anh chắc là mình có thể?"

Tình trạng hiện tại của Tiêu Lăng có chút… buồn cười, anh ngồi trên sofa phòng khách, mặc bộ đồ tây chỉnh chu, nhưng chân lại không mang giày, hai chân gập lại để trên sofa, cơ thể bọc một lớp chăn dày, không thể nghĩ Tiêu Lăng trước mắt và Tiêu Lăng lạnh lùng dứt khoát là một người được.

"Anh có thể, anh chỉ có chút hắt xì, cũng không bị sốt hay đau đầu, không có chuyện gì lớn."

"Vậy… được thôi."

Tiêu Lăng uống xong thuốc, qua khoảng 10 phút thì nghe điện thoại Tiểu Trần gọi đến.

Một hàng bốn người cầm dù đi xuống lầu.

"Tiểu Trần, mở điều hoà của xe lên, mở nhiệt độ ấm một chút."

"Dạ được Tô tiểu thư."

Đến trường rất nhanh, tất cả lãnh đạo trong trường đều cầm ô đứng ngoài, trong đó có một người cầm ô lớn đứng trước, những người còn lại đều đi sau lưng Tiêu Lăng, còn có người phụ trách cầm ô, nhìn thấy Tiêu Lăng đến với một người con gái và 2 đứa trẻ, tuy rằng họ tò mò, nhưng không dám hỏi nhiều.

Họ giới thiệu về năng lực của giáo viên, còn có phương thức giảng dạy.

Tô Tố nghe xong rất hài lòng, đối với hoàn cảnh của nhà trường cũng vô cùng hài lòng.

"Cảnh Thuỵ Tiểu Thất, các con thấy được không?"

Cảnh Thuỵ nắm tay Tiểu Thất lạnh nhạt gật đầu, "Khá tốt đó."

"Daddy, Tiểu Thất cũng thích chỗ nào, Tiểu Thất muốn đến đây học."

Daddy

Mọi người kinh ngạc, Tiêu thiếu khi nào có con rồi?

“Tô Tố em thấy sao?”

“Khá tốt, quyết định ở đây đi.”

Chuyện trường học đã an bài xong, lúc Tiêu Lăng chuẩn bị đi, hiệu trưởng muốn giữ anh lại, “Tiêu thiếu, quán cơm cũng đặt rồi, cùng ăn trưa được không?”

“Không”. Trước mặt người ngoài mặt anh lúc nào cũng lạnh lùng, mặt không biểu cảm đặt một dấu chấm câu, đem số điện thoại cá nhân đưa cho hiệu trưởng, thản nhiên nói, “Sau này trong trường con có vấn đề gì gọi cho tôi”.

Hiệu trưởng như nhặt được vàng, cầm chặt tờ giấy trong tay, hưng phấn nói, “Được ạ được ạ, Tiêu thiếu tiếp tục bận công việc, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư ở trường ngài có thể hoàn toàn yên tâm.”

Tiêu Lăng khẽ gật đầu.

Một hàng người đi về theo đường cũ.

Mới vừa lên xe, bộ dạng nghiêm túc của Tiêu Lăng không giữ được nữa, bịt mũi lại hắt xì không ngừng, “hắt xì…”

226. Chương 226

Tô Tố đồng cảm đưa khăn giấy cho anh.

Tiểu Trần cũng lo lắng nhìn anh một cái, “Tổng tài, anh có cần đi bệnh viện không?”

“Không đi.” Tiêu Lăng dựa trên ghế, cả người phờ phạc, “Không đi bệnh viện, trong đó mùi thuốc sát trùng nồng nặc, đi cũng không giúp được gì,”

Tiểu Trần không nói chuyện nữa, im lặng lái xe.

Trong xe toàn là tiếng hắt xì và tiếng chảy nước mũi, đến tiếng mưa đập vào cửa cũng bị át mất.

Tô Tố ngồi ghế sau ôm hai đứa con nghiêm túc cảnh cáo, “Trước khi ba của hai đứa hết bệnh, nhất định phải cách xa ra, không được đến gần trong vòng 1 mét, đặc biệt là Tiểu Thất, không được động một chút là nhảy vào lòng của ba con, biết chưa?”

Tiểu Thất ôm cổ Tô Tố gật đầu như gà mổ thóc, “Mami con biết rồi con biết rồi, Daddy đang bị bệnh, nếu con đến gần cũng sẽ hắt xì không ngừng như vậy phải không?”

“Đúng.”

“Tiểu Thất không muốn như vậy, bị cảm thật khó chịu, nhìn mũi của Daddy cũng bị vặn đỏ hết rồi.”

Tô Tố nghiêng mặt nhìn, quả nhiên mũi của Tiêu Lăng bị vặn đến hơi đỏ, không chỉ như vậy, mắt cũng có chút đỏ lên, giống như… bị người khác dày vò vậy, Tô Tố nhớ đến cuốn tiểu thuyết mà cô đã từng xem, cực kì không có đạo đức mà cười.

Haha

Bộ dạng anh như vậy, hoàn toàn là đang chịu đựng.

Anh bị như vậy mà cô có thể cười được, Tiêu Lăng hung hăng nhìn Tô Tố.

Bình thường đôi mắt anh cực kỳ sát khí, lúc này vì mắt bị đỏ nên sát khí không còn, nhìn cực kỳ thê thảm, Tô Tố nhịn không được nữa, cười lớn.

Hahaha

Nếu hiệu trưởng thấy được bộ dạng này, nhất định không còn sợ anh như vậy.

“Ai, tại sao vẫn chưa tới nhà…” Tiểu Thất ngồi ghế sau có chút nhàm chán, ngáp vài cái, “Mami, con buồn ngủ.”

Tô Tô ôm lấy Tiểu Thất, “Ngủ đi, tới nhà mẹ gọi con dậy, Cảnh Thụy có muốn ngủ chút không?”

“Oh.”

Tiểu gia hỏa vốn dĩ không buồn ngủ, nhưng cậu thích được Tô Tố ôm trong lòng.

Tô Tố một bên ôm con, một bên nghĩ đến vấn đề đưa rước sau này, trường học mới của tụi nó cách Xuân giang hoa viên gần 1 tiếng chạy xe, bây giờ Tiểu Hy bận công việc, nhất định không thể ngày nào cũng đưa đón con được, cô cũng phải đóng phim ở đoàn làm phim, nếu bận có thể vài ngày không về nhà.

Cho 2 đứa trẻ bắt xe về cô không an tâm, mà trường đó cũng khá hẻo lánh, lúc nãy đi một vòng không hề thấy taxi.

“Nghĩ gì vậy?” Tiêu Lăng thấy Tiểu Thất và Cảnh Thụy đều ngủ rồi, đưa tay tăng nhiệt độ lên một chút.

“Tiêu Lăng, trường đó xa nhà quá, tụi nhỏ đi học không thuận tiện.”

Thì ra là lo chuyện này.

“Không cần phải lo vấn đề này, sau này anh kêu Tiểu Trần đưa con đi học, nếu em bận, thì kêu Tiểu Trần đưa con đến chỗ em, hoặc là đưa đến nhà lão gia, hôm qua lão gia mới nhắc là nhớ bọn nhỏ.”

“Vậy nếu anh rảnh thì đưa bọn trẻ đi thăm lão gia.”

Tiêu Lăng lạ lùng nhìn Tô Tố, trong lòng rất cảm động, anh còn nghĩ cô sẽ phản đối việc đến bọn nhỏ thân với người bên nhà anh.

“Tại sao nhìn tôi như vậy, tôi có thể thấy được lão gia đối tốt với tụi nhỏ, làm sao có thể cố ý không cho ông gặp tụi nhỏ chứ.” Tô Tố khinh thường nhìn anh.

Chỉ cần đối xử tốt với con cô, với lại không có ý giành con với cô, thì cô không có lí do gì không cho con cô gặp người thân của tụi nó.

Có thêm một người thật lòng thương con cô, cô vui còn không kịp mà.

…

Lúc đến nhà thì Tiểu Thất đã ngủ rồi, khi xe vừa ngừng lại, Cảnh Thụy liền mở mắt.

Tiêu Lăng cầm dù, mở cửa ghế sau, “Đưa Tiểu Thất cho anh.”

“Tay của anh có thể ẵm con không?”

“Ngón tay có chút vấn đề, nhưng cánh tay thì không sao, đưa cho anh.”

Cánh tay ôm Tiểu Thất của Tô Tố đã tê cứng, nghe vậy cũng không khước từ nữa, cẩn thẩn đưa Tiểu Thất vào lòng Tiêu Lăng. Tiêu Lăng nhận được con, sợ làm ồn đến con, nên động tác vô thức chậm lại. Tô Tố thấy cảnh tượng hài hòa này, lần nữa cảm thấy con của cô cần có ba.

Cô không phải lần đầu có ý nghĩ này.

Con ngày càng lớn, cô phát hiện cô không thể ôm con được nữa, Cảnh Thụy rất ngoan dường như không cần cô ẵm, nhưng Tiểu Thất thích làm nũng chui vào trong lòng cô, nhiều lần cô thấy những đứa trẻ khác ngồi trên vai của ba thì cũng cảm thấy chua xót.

Cô đến ẵm còn không nổi, đừng nói đến cho con ngồi lên vai mình.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy Tiêu Lăng không tốn chút sức mà ẵm con trong mưa, động tác cẩn thận, tay còn lại cầm dù, vì sợ con sẽ bị ướt mưa, nên cố dùng thân thể che mưa cho con, vậy mà cô cảm thấy trong lòng mềm mại, có chút cảm động.

"Mami?"

"Oh, đi thôi." Tô Tố xuống xe, một tay cầm dù, một tay nắm tay Cảnh Thụy cũng đang xuống xe. Tiểu Trần đậu xe xong cũng theo họ lên lầu.

Sau khi lên lầu, Tiêu Lăng nhẹ nhàng đặt con trên **, đắp chăn giúp cô, đột nhiên Tiểu Thất đang say giấc "uhm" một tiếng, nói mớ, "Daddy…"

Tiêu Lăng tưởng con tỉnh dậy, ngồi trên ** đợi nửa ngày, thấy miệng của con chu chu, sau đó quay lưng tiếp tục ngủ.

Đây có phải là ở trong mơ cũng gọi anh?

Trong lòng Tiêu Lăng mềm mại, nhìn con như búp bê sữa cuộn lại thành một cục, quả thật đứa trẻ này rất giống anh lúc nhỏ, tính cách và ngũ quan như điêu khắc ra vậy, Tiêu Lăng vô thức đưa tay sờ mặt Tiểu Thất, da của con nít đúng là tốt, mềm như tơ lụa. Giống như Tiểu Thất cảm giác được có người làm phiền, đưa cánh tay mập mạp lên đánh một cái, chu chu mỏ tiếp tục ngủ.

Không biết trong mơ mơ thấy món gì ngon rồi.

Tiêu Lăng buồn cười lắc đầu, mũi anh bắt đầu ngứa, sợ đánh thức Tiểu Thất, nhanh chóng ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng anh nhịn không được, "Hắt xì…"

"Uống thuốc rồi cũng không có tác dụng sao?"

"Không có tác dụng lắm…"

Tô Tố kiến nghị, "Hay là đi bệnh viện vậy?"

“Không đi không đi, nhất định không đi.”

Tô Tố hừ một cái, muốn đi hay không thì tùy, dù gì người bị bệnh khó chịu cũng không phải là cô.

Sắp tới thời gian ăn trưa, Tô Tố mở tủ lạnh ra nhìn, đồ trong tủ lạnh đầy đủ đến nỗi không cần phải mua thêm bất kì thứ gì, cô quay đầu nhìn Tiêu Lăng, “Trưa nay anh ở lại ăn, hay là quay về kia ăn?’

Đây là muốn đuổi anh đi sao?

Tiêu Lăng có chút không vui, nhớ đến tiêu lão gia nói phải mặt dày, anh giả bộ như nghe không hiểu, nhẹ giọng nói, “Anh ở đây ăn, Tiểu Trần cậu về trước đi.”

“Được, tổng tài.”

“Ai, đợi tí” Tô tố kêu Tiểu Trần lại, mặt nghi ngờ nhìn Tiêu Lăng, “không phải anh muốn tối nay ngủ lại đây chứ.”

Nếu không kêu Tiểu Trần về trước làm gì.

Tốt nhất là kêu Tiểu Trần ở lại ăn cơm, ăn xong Tiểu Trần chở anh về.

Tiêu Lăng liếc nhìn Tiểu Trần, Tiểu Trần biết điều, lập tức nói, “Tô tiểu thư, là như vậy, tôi còn có việc phải làm, bộ dạng này của tổng tài về nhà thì không tiện, nên làm phiền cô chăm sóc anh ấy.”

“Không tiện, tại sao không tiện?” Người hầu nhà anh quá trời, còn lo không ai chăm sóc sao.

“Là như vậy.” Tiểu Trần giải thích, thực ra tổng tài đã chuyển ra khỏi biệt thự Cẩm Viên, dì Trương cũng trở về nhà cũ, người làm cũng từ chức hết rồi, biệt thự trống không chỉ có mình tổng tài quay về. Với lại căn hộ anh vừa mới chuyển đến vẫn chưa thu dọn xong, tạm thời chưa thể ở được.”

Tiểu Trần vừa nói vừa đi ra ngoài, “Cho nên phiền Tô tiểu thư chăm sóc tổng tài, đợi sáng mai tôi sẽ đến đón tổng tài.”

Không đợi Tô Tố trả lời, anh “ầm” một tiếng đóng cửa lại, nhanh chóng rời đi.

Tô Tố bất ngờ ngây người.

Cô nhìn đức phật cao quý đang ngồi ở sofa đằng kia, nhức đầu không thôi.

Hôm nay anh ngủ ở đâu đây?

227. Chương 227

Tô Tố không suy nghĩ về vấn đề này quá lâu, bởi vì rất nhanh Tiêu Lăng đã nhận được một cuộc gọi, nghe xong điện thoại mặt anh lạnh lùng xuống, nhiệt độ trong nhà lập tức bị giảm xuống mấy độ, anh nhanh chóng cầm bộ đồ tây trên sofa lên đi ra ngoài.

"Tô Tố, anh có chuyện gấp phải đi một chuyến, không cần nấu cơm cho anh."

Tô Tố đang chuẩn bị làm cơm trong nhà bếp ngây người, nhanh chóng đuổi theo, "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Ừ." Tiêu Lăng mặc áo vest lên, vừa đi vừa dùng tay phải đóng nút trên áo, "Xảy ra chút chuyện, bây giờ anh đi giải quyết."

Vậy…

"Tối nay anh có qua đây không?"

Lời vừa hỏi xong, Tô Tố hận không thể cắn lưỡi mình, lời này… tại sao nghe như mời gọi anh vậy, quả nhiên, động tác của Tiêu Lăng khẽ dừng lại, khuôn mặt lạnh lùng trở nên dịu dàng, anh cầm dù bên cửa lên, cười trêu đùa, "Anh xử lí xong công việc sẽ nhanh chóng quay về, nếu không kịp anh sẽ gọi điện cho em trước."

"Ừ."

Tô Tố tiễn anh ra cửa, "Vậy đi đường cẩn thận chút."

"Được, bên ngoài trời đang mưa nên em đừng ra ngoài, nấu cơm cho hai con đi." Tiêu Lăng thấy trong nhà không có ai, kéo cánh tay của Tô Tố, hôn lên má cô, "Đợi anh trở về."

Nụ hôn đó như chuồn chuồn lướt nước, mới chạm vào đã rời đi.

Tô Tố vẫn chưa phản ứng kịp thì Tiêu Lăng đã đẩy ra, đóng cửa lại.

"Ầm…"

Tiếng đóng cửa làm cô bừng tỉnh.

Cô ôm trán, mặt đỏ bừng bừng.

A a a

Tên hỗn đản Tiêu Lăng này, vậy mà dám chiếm tiện nghi của cô.

Rõ ràng cô vẫn chưa nói sẽ tha thứ cho anh, quá mặt dày rồi.

Cô ôm mặt nhỏ chạy ra ban công, nhìn thấy Tiêu Lăng vừa từ hành lang bước ra, tay cầm dù mạnh mẽ rời đi.

Gió lạnh khẽ thổi, nhiệt độ trên mặt cô giảm đi rất nhiều, cô nấp ở ban công nhìn Tiêu Lăng nhanh chóng biến mất trong mưa, dần dần không thấy bóng dáng nữa, vô thức rơi vào trạng thái trầm mặc.

Chuyện có thể làm sắc mặt Tiêu Lăng thay đổi không nhiều.

Có lẽ nào… có liên quan đến cô.

…

Tô Tố đoán cũng không sai, chuyện Tiêu Lăng đi giải quyết quả thực liên quan đến cô.

Hai tiếng trước.

Khi cô và Tiêu Lăng thăm quan trường mẫu giáo quốc tế Dương Quang, nhà cũ của Tiêu gia phải nghiêng tiếp khách không mời mà đến.

Khách không mời này không phải là ai khác, mà chính là Mạc lão gia và vợ chồng Mạc Đào, lần này họ đến Tiêu gia, chính là muốn Tiêu Lăng đưa ra lời giải thích chính đáng với Mạc Oanh Oanh.

Trong biệt thự có một căn phòng làm bằng thủy tinh chỉ dùng cho uống trà.

Bố trí trong phòng cực kì ưu nhã, quay đầu nhìn là có thể thấy trúc xanh ở ngoài, hoàn cảnh khá tốt, lão gia khi không có chuyện gì làm thường thích uống trà ở đây đồng thời tìm người cùng đánh cờ.

Người của Mạc gia đến, lão gia chiêu đãi họ ở đây.

Tiêu lão gia và Mạc lão gia ngồi đối diện nhau, vợ chồng Mạc Đào không ngồi, một trái một phải đứng sau

lưng Mạc lão gia, sắc mặt của 3 người đều rất nghiêm túc, Tiêu lão nhìn là biết người đến không có ý tốt.

Ông cười haha, coi như không biết tại sao người của Mạc gia đến đây, cười haha kêu người làm pha ấm trà, "Mạc lão à, sao hôm nay ông rảnh đến đây vậy, thực ra nếu ông không đến tôi cũng muốn qua đó một chuyến, lại đây lại đây, thử trà này đi, trà Teasenz nổi tiếng đó, tiểu tử thối biết ông thích trà này, cố tình kêu người pha đó, bình thường người khác đến tôi không nỡ cho uống đâu."

"Lão tiêu, hôm nay tôi đến không phải đến uống trà."

Tiêu lão gia cười haha rót trà cho Mạc lão, cười nhìn mưa bên ngoài lớp thủy tinh, "Thời tiết này thích hợp nhất để vừa uống trà vừa xem mưa, nghe tiếng mưa trong lòng cảm thấy bình yên."

Mạc lão nhếch môi cười vô cảm, "Bây giờ tôi không có tâm trạng thưởng thức phong cảnh."

Tiêu lão và Tiểu Trần nhìn nhau, rồi nhìn Mạc lão, "Mạc lão, ông bị gì vậy, tâm trạng không tốt?"

Mạc phu nhân vẫn luôn nhịn, nghe Tiêu lão nói vậy không nhịn được nữa, cô nghiến răng nói, "Tiêu lão gia, hôm qua Oanh Oanh nhà chúng tôi tự sát."

Tiêu lão dừng tay, trà trong ly đột nhiên đổ ra.

Ánh mặt ông khẽ trầm xuống, "ầm" một cái đập lên bàn, ánh mắt trở nên sắc bén, "Có chuyện gì vậy."

Mạc phu nhân bị khí chất của Tiêu lão làm hồn hồn, dọa đến mặt trắng bệch, nửa ngày không nói được chữ nào. Mạc Đào hung hăng trừng cô, đúng là không có tiền đồ, bị ánh mắt của người khác dọa thành như vậy, Mạc Đào lập tức nói, "Bác Tiêu, là như vậy, trưa hôm qua khi Oanh Oanh về nhà tâm trạng không tốt, chúng con cũng không để ý lắm, kết quả là tối qua sau khi ăn cơm tự nhiên tự sát, tối qua đưa đến bệnh viện, cứu đến nửa đêm mới tỉnh lại… khi nó tỉnh dậy tụi con hỏi chuyện gì xảy ra, cuối cùng đứa trẻ này nói Tiêu Lăng hủy hôn với nó, nó nhất thời không chịu được kích thích, nên, nên rạch tay mình, đứa trẻ ngốc này, nhà chúng con chỉ có hai đứa con là nó và Mạc Tầm, nếu có xảy ra chuyện gì, ông nói tụi con phải sống sao đây."

Quả thật không an phận.

Tự sát?

Tiêu lão một chút cũng không tin.

Nếu thật sự muốn tự sát thì tại sao buổi trưa không rạch tay, để đến tối ăn cơm máu cũng chảy ra hết rồi, coi còn cứu được không.

Trong lòng thì nghĩ như vậy, như mặt lại biểu hiện rất bất ngờ và đau lòng, "Ai, đứa nhỏ này đúng là quá tiêu cực, tình trạng của nó thế nào rồi?"

"Tối qua đã tỉnh lại rồi, bây giờ vẫn ở bệnh viện tiếp tục hồi phục." Mạc Đào than một hơi, "Chúng con là muốn đến hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chuyện này là như thế nào?"

Mặt Tiêu lão trầm xuống, cười như không cười nhìn Mạc lão, "Ai, bây giờ tôi già rồi nên cũng vô dụng, đến tiểu bối cũng dám nói chuyện như vậy với tôi."

Mạc lão hung hăng trừng Mạc Đào một cái.

Chả làm được chuyện gì nên thân, thất bại thì dư dả.

Chút tức giận cũng không kìm nén được, ông không nên mang 2 đứa này theo.

Ông cười ái ngại nhìn Tiêu lão, "Chúng ta cũng là ba mẹ của những đứa nhỏ, nên tha thứ một chút, quý nữ mới vừa từ quỷ môn quan bước ra, cho nên nói chuyện khó tránh có chút khó nghe, Tiêu lão ông đừng tính toán với tụi nhỏ."

Tiêu lão hừ hừ hai tiếng, sắc mặt mềm xuống một chút.

Mạc lão tiếp tục nói, "Nhưng quả thật chúng tôi muốn đến hỏi, Tiêu lão ông cũng biết mà, tôi chỉ có một đứa cháu gái duy nhất, cũng giống như Tiêu Lăng nhà ông vậy, nếu Tiêu Lăng xảy ra chuyện gì, có lẽ ông cũng sẽ muốn tìm hiểu rõ ràng."

"Ừ, chuyện này có thể tha thứ." Tiêu lão than thở, "Thực ra chuyện này, tôi biết một chút, cũng tại tên tiểu tử bất hiếu nhà tôi, hôm qua Oanh Oanh đến tìm tôi, nói tên tiểu tử này 2 năm nay thay bồ như thay áo, Mạc lão ông cũng biết, tên tiểu tử đó 5 năm nay rất ít về nhà, tôi cũng không biết bên ngoài nó sống như thế nào, nghe Oanh Oanh nói mới biết nó sống như vậy. Oanh Oanh chịu ủy khuất 2 năm tôi cũng không biết. Nhưng mà chuyện tình cảm quả thật không thể ép buộc được, cho nên tôi mới kêu Oanh Oanh chủ động hủy hôn, để giữ được thanh danh, bữa khác tôi kéo tên tiểu tử qua nhà ông tạ tội, ông thấy như vậy có được không Mạc lão?"

228. Chương 228

Thật ra Mạc lão gia tử cũng cảm thấy đây là cách xử lý tốt nhất.

Dù sao đều do Tiêu Lăng ở bên ngoài quá bừa bãi, nhà họ đề nghị từ hôn trước thì đã bảo vệ được danh tiếng của Oanh Oanh, Tiêu Lăng đi xin lỗi, rồi cho họ một chút lợi ích nữa, chuyện này cũng xem như được giải quyết.

Nhà họ Mạc bọn họ tuy không giàu có kinh doanh rộng khắp như nhà họ Tiêu, nhưng dù thế nào đi chăng nữa cũng là danh gia vọng tộc trăm năm, cũng không cần thiết dùng đến cháu gái để làm giàu, vả lại thằng bé Tiêu Lăng này chính mắt ông nhìn nó trưởng thành, có năng lực, khuôn mặt cũng đẹp trai, nhưng tính cách lại khiến người ta không dám lại gần nịnh bợ, gả Oanh Oanh cho nó, lão già này thật sự không yên tâm.

Nhưng mà…

Mạc lão gia xoa nhẹ huyệt thái dương, trong đầu từng cơn từng cơn đau ập đến.

Nghĩ đến tính tình bướng bỉnh của Oanh Oanh, nếu như ông thật sự từ hôn, nha đầu đó thật sự dám cắt cổ tay lần nữa, nhà họ không gánh nổi sự mạo hiểm này.

"Lão Tiêu a, tôi cũng không vòng vo với ông nữa, mục đích hôm nay tôi tới, chính là vì muốn Tiêu Lăng có thể dứt sạch mọi quan hệ với người phụ nữ bên ngoài của nó" Mạc lão gia nói, " những lời ông nói tôi cũng khuyên qua Oanh Oanh rồi, nhưng con bé đó không chịu nghe, nha đầu thối này thật sự nhìn trúng Tiêu Lăng nhà ông rồi, tôi không còn cách nào khác mới mang theo cái mặt già này tới nói rõ tình hình cho ông nghe. Hôn ước năm xưa là do ông đề nghị, Tiêu Lăng nó cũng ngầm chấp nhận rồi, kết quả Oanh Oanh nhà tôi toàn tâm toàn ý với nó, bây giờ muốn từ hôn cũng không từ được nữa, Tiêu Lăng nhà ông lại làm ra chuyện như vậy, điều này khiến mặt mũi nhà họ Mạc chúng tôi phải bỏ đi đâu? Chuyện mặt mũi cũng thôi đi, điều quan trọng nhất là Oanh Oanh đã sa vào lưới tình rồi, hôm qua con bé còn nói, nếu như không thể gả cho Tiêu Lăng, con bé sẽ chết thêm một lần nữa, người làm ông nội như tôi phải làm thế nào đây?"

Không gả cho thằng nhóc thối liền đi chết

Ha ha…

Lão gia tử cười lạnh, hở cái liền đi chết, cháu dâu như vậy ông thật sự không dám nhận, lão gia tử vốn thiên vị với Tô Tố, nếu như Mạc Oanh Oanh rộng lượng mà từ hôn, dứt khoát mà quay lưng đi thì ông còn đề cao con người cô ta, bây giờ… ông càng xem thường Mạc Oanh Oanh rồi.

Trời ơi, lúc đó thật sự đã mù rồi, sao lại cảm thấy nha đầu này xứng với thằng nhóc thối kia chứ.

Bây giờ nhìn kĩ lại ngoài trừ vấn đề về gia thế, về mặt nào thì thằng nhóc thối nhà ông cũng ăn đứt cô ta cả ngàn dặm.

Trong lòng lão gia tử có chút đắc ý.

Nhìn xem cháu trai cháu gái do ông nuôi ưu tú thế nào, lại nhìn sang Mạc Oanh Oanh và Mạc Tầm bên nhà họ Mạc, chậc chậc chậc, hoàn toàn không thể so với nhau được.

" Lão Tiêu?"

“ Ừm, tôi đang nghe đây.” Lão gia tử hoàn hồn lại, ông tượng trưng mà uống một ngụm trà, nhìn ánh mắt mong chờ của Mạc lão đầu, ông để ly trà xuống, thở dài nói rằng, “ lão Mạc à, chuyện này là do Tiêu gia chúng tôi có lỗi với các người, đã làm chậm trễ hai năm thanh xuân của Oanh Oanh. Nói thật, chính mắt tôi nhìn Oanh Oanh trưởng thành, Oanh Oanh vừa nghe lời vừa hiếu thảo, tôi cũng rất muốn con bé làm cháu dâu của tôi, nếu không hai năm trước tôi cũng không đề nghị chuyện này với ông. Nhưng ông cũng biết tính tình thằng nhóc thối nhà tôi, chuyện nó đã quyết định cho dù có mười mấy con trâu cũng không kéo vãn lại được, hôm qua sau khi Oanh Oanh rời khỏi, thì thằng nhóc thối đó trở về.”

“ Nó nói sao?”

“ Còn có thể nói gì.” Tiêu lão gia nắm chặt cây gậy hắng giọng nói, “ thằng nhóc thối đó lần này thật sự bị mê hoặc rồi, vì người phụ nữ đó mà không coi người làm ông nội như tôi ra gì, tức đến tôi bệnh tim tái phát, lại còn kiên trì muốn từ hôn, hôm qua tôi đã quất nó mấy cây thật mạnh, mạng của lão già này sớm muộn bị nó làm cho tức chết.”

Trong lòng Mạc lão đầu liền nổi giận.

Tiêu Lăng ngay cả lời của ông nội nó cũng không nghe, ngay cả sức khỏe của ông nội cũng không lo, dù họ nói gì đi chăng nữa thì có ích gì chứ.

Mạc phu nhân nghe xong đã nhịn không được khóc ra, “ vậy phải làm sao đây, Oanh Oanh nhà tôi nếu nghe được những lời này, nói không chừng lại làm ra chuyện khờ dại. Ba, ba nói chuyện này nên làm thế nào?”

“ Đừng khóc nữa” Mạc lão đầu quở mắng rằng, “ vẫn chưa tới mức độ đó, con khóc cái gì chứ”

“ Các người khoan hãy vội, hay là như vậy, tôi kêu Lão Trần gọi điện cho thằng nhóc thối đó, kêu nó qua đây một chuyến, chúng ta ngồi xuống từ từ mà nói, bất kể là tiếp tục đính hôn, hay là giải trừ hôn ước, chúng ta đều phải trực tiếp nói rõ ràng, tuyệt đối đừng làm sứt mẻ tình cảm.”

“ Được, ngược lại tôi phải hỏi nó rốt cuộc Oanh Oanh nhà tôi có chỗ nào không xứng với Tiêu Lăng nó, khiến cho nó ghét bỏ”

Lão gia tử cười cười đưa mắt ra hiệu cho Lão Trần, “ đi gọi điện thoại bảo thiếu gia về nhà, cứ nói nếu nó dám không về, sau này đừng nhận tôi làm ông nội nữa”

Lão Trần gật gật đầu, “ các người đợi một lát, tôi liền đi gọi điện thoại.”

Mạc lão đầu an tâm một chút, ít ra thái độ của Tiêu lão gia là nghiêng về phía họ.

Chưa tới năm phút Lão Trần đã trở về, Mạc phu nhân liền hỏi, “ thế nào thế nào, Tiêu Lăng nó nói sao?”

Lão Trần nhìn sang lão gia tử, " thiếu gia nói cậu ấy lập tức trở về."

" Được, các người đợi thêm một lát, đợi thằng nhóc thối đó trở về rồi mình chúng ta hãy từ từ mà nói, các người chắc đã đói rồi." Lão gia tử dặn dò Lão Trần, " Lão Trần kêu nhà bếp mang ít điểm tâm lên đây."

" Đừng làm phiền như vậy, vào lúc này ai còn có thể nuốt trôi chứ." Mạc lão đầu thở dài, " lão Tiêu à, ông chưa thấy qua bộ dạng của Oanh Oanh nhà tôi, sao con bé đó lại có quyết tâm muốn chết lớn như vậy chứ, máu chảy không ngừng, lúc tôi nhìn thấy cũng ngẩn ra, đường đường là một đại tiểu thư, muốn tiền có tiền muốn mặt đẹp có mặt đẹp, sao lại nghĩ quẩn như vậy"

Khóe miệng lão gia tử cười nhẹ mà không nói gì cả.

Bảo ông trả lời thế nào đây? Cũng trách ông, lúc trước vốn không nên đề nghị chuyện này.

Bây giờ lại trở nên như vậy.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, thấy rõ con người thật của Mạc Oanh Oanh, cũng đỡ cho sau này gả tới nhà họ gây thêm phiền phức.

" Đúng rồi lão Tiêu, ông biết người phụ nữ bên ngoài của Tiêu Lăng rốt cuộc là người gì không?"

" Cái này… tôi thật sự không rõ."

Mạc lão đầu nhíu mày lại nói rằng, " sao tôi nghe nói cô ta hoàn toàn là một người phụ nữ hám của, vả lại đã từng sinh con đó lão Tiêu à, ông phải đề phòng cô ta chút, xã hội bây giờ không biết là nếp sống gì, con gái còn trẻ mà không sống ngay thẳng, toàn nghĩ những cách đường ngang ngõ tắt để gả vào hào môn, họ không biết suy nghĩ xem mình thế như nào, đúng rồi, tôi còn nghe nói người phụ nữ đó làm trong giới giải trí, cái thùng nhuộm giới giải trí đó, nếu như không có bối cảnh, những người làm nghề đó có bao nhiêu người là sạch sẽ chứ"

Lão gia tử có chút tức giận, ông nghĩ cái mà không sạch sẽ nhất chính là cái miệng của lão Mạc

Nghe nói nghe nói

Cái gì cũng là nghe nói

Chuyện còn chưa chứng thực liền đem ra nói bậy, cũng không sợ cắn trúng lưỡi

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, ngoài mặt lại rất phẫn nộ, ông nhảy dựng lên, nghiêm nghị nói rằng, " cái gì mà đã từng sinh con còn là trong giới giải trí? Không được, không thể nhịn tuyệt đối không thể nhịn, nhất

định là thấy thằng nhóc thối đó có quyền có thế mới cố tình bám lấy nó không được không được, tôi tuyệt đối không thể để hai người họ ở bên nhau, đợi thằng nhóc thối về nhà tôi nhất định phải khiến cho họ chia tay"

Mạc lão đầu thấy lão gia tử như vậy, lần nữa thở phào nhẹ nhõm, ông nảy lông mày, đề nghị rằng, " thật ra theo tôi thấy, chắc chắn là người phụ nữ đó đã chuốc thuốc ** gì đó cho Tiêu Lăng, lão Tiêu à, nếu tiếp tục như vậy e rằng Tiêu Lăng sẽ chịu thiệt thòi, hay là như vậy... tôi nghĩ cách, khiến người phụ nữ đó biến mất triệt để?"

229. Chương 229

Mạc lão đầu nghĩ khác với Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh dù gì cũng còn trẻ, mặc dù hơi ác độc chút, cô ta ác nhất cũng chỉ hủy đi dung nhan của Tô Tố, nhưng Mạc lão đầu thì khác, ông ta là một nhà quân sự, biết rõ chuyện gì cũng phải làm đến diệt cỏ tận gốc, nếu không lưu lại hậu hoạn, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Để chắc chắn nhất, là làm cho cô biến mất trên thế gian một cách ma không biết, quỷ không hay. Đó mới là cách bảo đảm nhất.

Đó là giết người diệt khẩu.

Tiêu lão gia mặt biến sắc, không ngờ lão Mạc lại có ý định như vậy, tim Tiêu lão gia như hẫng lại, ánh nhìn của ông với người nhà họ Mạc lập tức phòng bị. Muốn giết mẹ của chắt của ông, cũng phải nhìn sắc mặt ông1chứ.

Mặt ông nghiêm nghị, nhìn lão Mạc cảnh cáo, "Lão Mạc, quá đáng rồi nhé, mặc dù mục đích tiếp cận Tiêu Lăng của cô ta không đơn giản, chúng ta cũng không thể tùy tiện lấy mạng người khác, đừng quên, chúng ta đều là quân nhân." Thấy sắc mặt Mạc lão đầu cũng không mấy dễ chịu, lão gia cũng không thỏa hiệp nữa, ông trầm giọng, "Lão Mạc, đừng trách tôi không cảnh cáo ông, mau chóng bỏ ý định đó đi, ông cũng biết tôi làm việc rất có nguyên tắc, nếu ông động thủ thật, thì đừng trách tôi đối kháng lại, trước giờ tôi không bao giờ bao biện cho kẻ giết người."

Lão Mạc sắc mặt bỗng nhạt đi, đến Mộ Đào và Mạc phu nhân sắc mặt cũng không dễ nhìn.

Vậy là ông vì một đứa con gái vô danh mà hăm dọa bọn họ.

Mạc lão1đầu cắn răng, ánh mắt có chút hung hăng, "Lão Tiêu, tôi làm thế cũng vì tốt cho ông, ông không sợ Tiêu Lăng bị lừa mất hết sao?"

“Thằng tiểu tử thối ấy mà ngu muội đến vậy, cũng chỉ trách tôi chưa dậy bảo đến nơi đến chốn.”

“Ông…”

“Lão Mạc, chúng ta giờ đều đã nghỉ hưu rồi, cả đời sạch sẽ chẳng lẽ đến lúc sắp đi, ông còn muốn làm bẩn mình sao.” Lão gia và Mạc lão đầu là chiến hữu cả cuộc đời, cũng không muốn lật mặt với nhau, Lão gia nhẫn nại nói, “Chúng ta đều là muốn tốt cho các con các cháu thôi, nhưng chữ tốt này không phải dựa trên tính mạng của người khác, chúng ta từ lần đầu cầm súng là để đối phó với kẻ xấu, chứ không phải để nhắm vào cô nhi quả mẫu.”

Mạc lão đầu lấy lại được5chút lý trí, ông hít hơi sâu, “Nhưng tôi cũng không thể nhìn con bé Oanh Oanh cứ thế này được.”

“Vậy thì đợi tiểu tử thối đó đến đi, nếu nó còn một chút cảm tình với Oanh Oanh, không đợi ông nói, tôi chắc chắn sẽ đuổi người phụ nữ bên ngoài của nó đi ngay, bảo đảm cả đời này không để cô ta bước chân vào thành phố này, nhưng mà lão Mạc, nếu tiểu tử thối ấy thật sự không còn chút tình cảm nào với Oanh Oanh… thì nên xóa bỏ hôn ước miệng này thì hơn, chuyện tình cảm cố ép cũng không được, điểm này ông là người rõ hơn ai hết.”

Chuyện của Mạc lão đầu, ông biết rõ hơn ai hết.

Năm xưa, Mạc lão đầu có một người yêu thanh mai trúc mã, cảm tình của hai người rất tốt, người phụ nữ ấy cũng dịu2dàng nết na, chỉ còn thiếu một đám cưới nữa thôi, kết cục Mạc lão đầu khi ấy bị tiểu thư nhà đại hộ thích, ông lưỡng lự khá lâu sau mới quyết định tiến tới với tiểu thư nhà giàu kia.

Tiểu thư nhà đại gia kia chính là bà của Mạc Tầm, sau khi họ kết hôn, vì quan niệm khác nhau nên suốt ngày cãi cọ, rồi lão Mạc lại càng nhớ về người yêu thanh mai trúc mã ở quê nhà. Sau này còn âm thầm quay lại với người cũ, bị bà nội Mạc Tầm biết được, bà nội của Mạc Tầm dùng biện pháp cứng rắn chặn toàn bộ nguồn thu nhập của lão Mạc, vì phẫn nộ bà còn thiếu chút cách đi chức quân hàm của ông, chỉ vì lần này, Mạc lão đầu học được bài học nhớ đời, ông cắt đứt hẳn với người9cũ.

Nhưng vì giữa ông với bà của Mạc Tầm còn khoảng cách, nên họ không còn đến được với nhau.

Mạc lão đầu nghĩ lại nỗi khổ của cuộc đời mình, cau cau mày, ông không hề muốn Oanh Oanh cũng dẫm theo vết xe đổ của mình, cái cuộc sống mà không lúc nào ông thở nổi, cuối cùng cũng may bà nội Mạc Tầm chết rồi, nếu không… chắc chắn ông cũng điên mất.

Nhưng mà, tình trạng của ông khác với Oanh Oanh.

Mạc lão đầu cố thuyết phục lão gia, “Lão Tiêu à, nếu như không có người phụ nữ đó, nhỡ đâu Tiêu Lăng và Oanh Oanh lại đến được với nhau thì sao?”

“Đủ rồi.”

Đứng trước cửa nhà kính, Tiêu Lăng mặt lạnh băng, cũng không rõ anh đã đứng đó nghe bao lâu, sắc mặt lạnh đến đáng sợ. Anh từng bước tiến tới, cả người anh như tức giận1bừng bừng nhìn từng người nhà họ Mạc, từng câu từng chữ nói, “Bất kể là ai, chỉ cần động vào một ngón tay Tô Tố, tôi sẽ lấy mạng họ.”

Trong nhà kính, bỗng dưng im bặt không tiếng người.

Đến cả Mộ Đào và Mạc phu nhân đều bị vẻ tức giận của Tiêu Lăng làm cho thất kinh, hoàn toàn không nói thành lời.

Chỉ có Mạc lão đầu trải qua đã nhiều chuyện, ông chỉ thấy khó chịu với những lời Tiêu Lăng nói. Ông vừa định phát nộ, lão gia đã nhanh bước hơn ông.

“Tiêu tử thối, mày ăn nói kiểu gì với Mạc lão gia và hai bác bên Mạc gia vậy, ông dạy mày thứ lễ độ như vậy à?”

Mạc lão đầu trong lòng rất bực mà không nói ra được, mặt nín đến đỏ ửng.

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn một lượt nhà họ Mạc, anh bặm chặt môi, cằm căng lên, “Ông cũng dạy con, người mình yêu phải tự mình bảo vệ, ai dám tổn hại người đó là đang móc tim của chính con, đối với những kẻ đó không được rủ lòng thương sót.”

Lão gia quát lớn, “Cái khác thì mày không nhớ, sao chỉ nhớ mỗi câu này?”

Tiêu Lăng hừ nhẹ một tiếng, “Nói chung ai dám động vào Tô Tố, cho dù có sống mái một phen, con cũng không để kẻ đó dễ sống đâu.”

“Đứa con gái ấy có tốt đến thế không?”

“Đương nhiên là tốt, ông hãy nhớ Tiêu Lăng con đời này hoặc không kết hôn, nếu kết hôn chỉ có thể là người con gái tên Tô Tố, cô ấy là mẹ của các con con, là bà của các cháu con, tuyệt đối không thay đổi.”

Lão gia thấy mát lòng mát dạ.

Vậy mới là cháu của ông chứ, đáng tiếc con bé Tô Tố không ở đây, nếu không nó mà nghe thấy mấy lời này, con đường lấy được vợ của tiểu tử thối sẽ bằng phẳng hơn nhiều.

Trong lòng nghĩ vậy, trên mặt vẫn phải giả phẫn nộ, “Mày thằng tiểu tử thối này, nếu thế sao hai năm nay mày còn mặc định chuyện hôn ước với Oanh Oanh, làm cho con bé bây giờ nói nếu không kết hôn thì đòi

cắt tay tự sát hả, mày còn không mau có một lời giải thích cho nhà bên này."

"Tự sát?"

Tiêu Lăng cười khẩy, hóa ra là thế, anh còn nghĩ chuyện gì có thể làm ông gọi anh về đây gấp như vậy.

"Chết chưa?"

Người nhà Mạc gia sắp tức chết đến nơi, ăn nói kiểu gì vậy, không biết lễ độ.

Lão gia cũng quát, "Thằng nhóc thối này ăn nói cho cẩn thận, thế nào là chết chưa? Giờ con bé đang nằm trong bệnh viện kia kìa."

"Thế là chưa chết." Tiêu Lăng nhạt nhẽo nói, "Chưa chết là được rồi."

Anh quay người, bất cần biết sắc mặt người nhà họ Mạc ra sao, giọng trầm xuống, "Mạc lão gia, nếu hôm nay cũng đã đông đủ, cũng đỡ mất công cháu đi tìm từng người, hôm nay cháu chính thức thông báo với mọi người, hôn ước giữa cháu và Mạc Oanh Oanh chính thức hủy bỏ, còn nữa ông nói với Mạc Tầm, bảo anh ta tránh xa người phụ nữ của cháu ra, lần sau còn quấy rầy cô ấy, cháu sẽ phế hắn."

Mạc lão gia tức đến run môi, "Mạc Tầm lần trước là do mày đánh?"

"Là cháu đánh, nó đáng bị thế." Tiêu Lăng lạnh lùng nói, "Nó hoang tưởng chiếm người phụ nữ của cháu, ông nghĩ rằng là một thằng đàn ông, có thể bỏ qua được chuyện này không? Lần trước cháu nể mặt ông, chỉ dạy cho nó một bài học nhỏ, nếu còn lần sau… cháu tuyệt đối phế nó, cho nó đoạn tử tuyệt tôn, không tin ông có thể thử."

230. Chương 230

Mạc lão đầu nín nhịn đến nỗi đỏ ửng mặt, ngậm một miệng máu hận chưa phun được ra. Tiêu Lăng, thằng lỏi này đúng là quá đáng quá mà, còn dám làm cho Mạc gia đoạn tử tuyệt tôn.

Lão gia nghe thấy vậy lập tức quát mắng, "Tiểu tử thối, mày còn dám nói năng thế nữa, vì một đứa con gái xa lạ mà định kết thù với người thân hữu hả, trong mắt mày còn người ông này không?"

Tiêu Lăng và lão gia phối hợp khá ăn ý, lông mày anh vừa nhướn lên, quay sang nới với lão gia, "Ông ơi, chuyện của con với Tô Tố, ông đồng ý cũng được không đồng ý cũng không sao, nói chung chuyện này đã là tất lẽ rồi, nếu ông chấp nhận cô ấy, sau này con sẽ thường xuyên đưa cô ấy qua thăm ông, còn nếu ông không thể chấp nhận, nhìn thấy chúng con mà chán ghét, thì sau chúng con cũng không về nữa."

“Thằng nhóc khốn này, đến ông mà mày cũng không cần nữa.”

Tiêu Lăng mấm môi sắc mặt lãnh nhiên, rõ ràng là đã mặc nhận.

Lão gia bạo nộ, ông với lấy ba toong chỉ mặt Tiêu Lăng, “Cái thằng nhóc khốn này, tâm can mày để cho chó tha rồi hay sao, đúng là nuôi ong tay áo, xem hôm nay tao không đánh chết mày.”

Lão Trần nhanh chóng ôm lấy lão gia, hét lên, “Thiếu gia mau đi đi, lão gia bệnh tim, cậu muốn tức chết ông ấy hay sao?

Tiêu Lăng do dự ít phút, nhìn lão gia vẻ lo lắng, lại quay nhìn người nhà họ Mạc, anh liền quay lưng đi luôn.

“Lão Trần, ông bỏ ta ra, bỏ ra, tôi phải đánh chết thằng nhóc khốn đó.”

“Lão gia, người đừng tức giận, thiếu gia 5 năm nay cũng chẳng về nhà mấy lần, người cứ thế này cậu ấy lại cắt đứt luôn đi lại với nhà tổ thì sao ạ, người chỉ có một đứa cháu trai này thôi, không thể làm như vậy được…”

Mạc lão đầu và vợ chồng Mạc Đào thấy thế, tim cũng nguội lạnh đi.

Họ còn đang mong đợi Tiêu lão gia có thể chế ngự được Tiêu Lăng, nhưng Tiêu Lăng lại khăng khăng chỉ nghe theo bản thân mình, thậm chí ông nội nói cũng không nghe, còn buông lời sau này sẽ không quay về nữa, rõ là đã hạ quyết tâm.

Mạc phu nhân và Mạc Đào nhìn nhau, lại lau đi nước mắt, “Vậy Oanh Oanh nhà mình phải làm sao đây…”

Mạc lão gia mặt lạnh băng, nếp nhăn ở đuôi mắt ông như kẹp chết được ruồi.

“Lão Mạc à, ông cũng thấy đấy, tiểu tử thối ấy còn thái độ vậy với tôi, chuyện này tôi thật sự hết cách, nhưng ông yên tâm, nếu nó quả thật đến với người phụ nữ đó, tôi sẽ coi như không có thằng cháu này.”

Mạc lão đầu trong tâm bức xúc, nếu như Tiêu Lăng không lấy Oanh Oanh, Tiêu lão có đoạn tuyệt quan hệ với Tiêu Lăng cũng chẳng để làm gì.

Mục đích hôm nay họ đến là muốn ép Tiêu Lăng đồng ý lấy Oanh Oanh.

Bây giờ xem ra, đã là chuyện không tưởng.

Mạc lão đầu cáo từ Tiêu lão gia ra về, "Chúng tôi về trước đây."

"Được được được, mọi người khuyên Oanh Oanh thay tôi, nó là một cô gái tốt, đừng quá bi lụy vì thằng cháu hỗn đán nhà tôi."

Sau khi tiễn người nhà Mạc, sắc mặt tức giận của lão gia đã bay biến hết.

"Ông ơi."

Lão gia khó chịu lườm thằng cháu một cái, "Tiểu tử thối, nói năng tuyệt tình như thế làm gì?"

Tiêu Lăng cầm ô cho ông, nghe vậy lạnh lùng hẳng giọng, "Lần trước con dạy dỗ tên Mạc Tầm, cũng đã cảnh cáo hắn rồi, hắn còn một lần nữa rình rập Tô Tố, con nhất định không tha cho hắn. Ông ơi, ông còn diễn khổ như thế làm gì, cùng lắm là chuyện lật ván bài ngửa giữa hai nhà, người nhà họ Mạc quá bỉ ổi vô liêm sỷ, không ngờ còn định làm những chuyện giết người diệt khẩu, con tuyệt đối không muốn qua lại với họ."

Lão gia vừa đi vừa nói, "Cho dù có lật bài ngửa cũng phải nghiên cứu kế sách, con vẫn non lắm, mặc dù lão Mạc đã về hưu, nhưng bên ngoài vẫn có đầy rẫy mối quan hệ phức tạp, con muốn động đến lão là trực tiếp kinh động đến Đế Đô, hơn nữa gốc rễ của Mạc gia đã ăn sâu vào thành phố này, thế lực lại vô cùng vững mạnh, nếu một chọi một với nhà họ thật, có thắng chúng ta cũng là thảm thắng, cuối cùng cũng bị lột một lớp da thôi. Nếu đã vậy, diễn màn kịch mà chặn lại được bao chuyện, có gì mà không tốt."

Tiêu Lăng đi cùng lão gia đến trước tiền sảnh biệt thự, tiện tay đưa ô cho người hầu, anh nói giọng trầm trầm, "Họ biết nhờ vả ông cũng không được ích gì rồi, nhưng chắc chắn sẽ không cam tâm như vậy. Mạc Oanh Oanh là đứa cháu yêu quý của cả nhà, bọn họ sẽ không bỏ cuộc đâu."

Lão gia ngồi lên sofa, nghe vậy khẽ nói, "Thế ông mới nói con còn hơi non nớt, tạm thời giữ cho họ bình tĩnh không phải để họ tiếp tục đến làm khó chúng ta, con nhân thời gian này nhanh chóng tìm bằng chứng phạm tội của nhà họ, nếu bên đó có bắt tay làm hòa thì coi như không có chuyện gì, còn nếu muốn đối đầu với chúng ta, chúng ta cũng phải có sự chuẩn bị. Mạc lão đầu này, cả đời cũng chẳng trong sạch gì, con bắt đầu từ ông ta, nghìn vạn không được kinh động đến ai khác."

"Ông nội yên tâm, con biết."

"Còn nữa... theo như họ thấy thì ông bây giờ là con đường cụt cho họ rồi, ông lo họ sẽ ra tay với Tô Tố và hai đứa trẻ, bên phía đó con cũng phải thật cẩn trọng, cho người canh gác 24/24, nhất vạn đừng để xảy ra chuyện gì."

Tiêu Lăng mặt biến sắc, "Con biết rồi."

Anh ở lại nhà tổ ăn bữa trưa, lúc quay về mưa đã nhỏ đi nhiều, lúc anh đến khá vội vàng nên bắt taxi tới,

lúc về thì do lão gia sai người chở anh về. Trên đường về, Tiêu Lăng điện cho Lãnh Mạc, "Lãnh Mạc, trong tay có người không, điều cho tao mấy đứa."

Lãnh Mạc là kẻ sống vào ban đêm, nên giờ vẫn chưa tỉnh ngủ, tay anh ta ôm Trương Hân, Trương Hân ngủ say sưa, nghe tiếng điện thoại liền khó chịu cau mày. Lãnh Mạc xoa xoa lên vai cô vỗ về, rồi anh ta để vai trần, nhẹ nhàng xuống giường. tiến ra ngoài nghe điện, "Có người, định làm gì?"

"Giúp tao nhắm vào mấy người."

"Ai?"

"Toàn bộ người nhà họ Mạc."

Lãnh Mạc hơi cau mày, "Mày muốn thịt bọn họ?"

"Là bọn họ tự muốn chết, mày tìm người cho họ vào tầm ngắm, mỗi ngày bọn họ gặp ai, làm gì đều kêu người báo lại cho tao."

"Ờ"

"Vất vả mày rồi Lãnh Mạc, đúng rồi, chuyện lần trước tao bảo mày cử người bảo vệ người của tao, mày cũng phải làm cho chắc vào."

Lần trước Tiêu Lăng điện cho Lãnh Mạc, nhờ anh bảo vệ Trương Hân và Trương Việt.

Lãnh Mạc mở cửa phòng liếc nhìn Trương Hân đang lăn lộn khó ngủ, cau mày. Tiêu Lăng không quen Trương Hân là chắc chắn, nhưng Tiêu Lăng không thể vô cớ cho người bảo vệ Trương Hân và Trương Việt, lẽ nào có người muốn hại họ.

Lãnh Mạc mặt vô cảm nắm chặt lấy điện thoại, xem ra anh nên tìm thời gian gặp Tiêu Lăng nói chuyện, hỏi xem có phải Tiêu lăng biết chuyện gì đó.

Cắt điện thoại, Lãnh Mạc quay lại phòng.

Trương Hân đã bị làm ồn, cô dụi mắt tỉnh giấc, cô có tính khí khá khó chịu khi ngái ngủ, ai làm phiền giấc ngủ của cô, cô tuyệt đối không để họ dễ chịu, với Lãnh Mạc cũng vậy. Trương Hân trèo xuống khỏi giường, kêu lên, "Sáng sớm ra đã ồn muốn chết, phiền quá đi."

Lãnh Mạc nhìn mớ tóc xù như tổ quạ của cô, khóe môi giật giật, anh giơ tay đưa cho cô điện thoại.

“Làm gì?”

Lãnh Mạc chỉ chỉ thời gian trên đó, “Không phải là sáng sớm đâu, một giờ chiều rồi.”

Trương Hân ngáp dài, gãi gãi mớ tóc tinh mù, “Một giờ chiều thì sao nào, hôm nay không có việc gì, chẳng nhẽ không được ngủ nướng à, ban nãy ai điện cho anh đấy?”

“Một người anh em.”

Trương Hân bĩu môi, không hỏi tiếp.

Cô mặc chiếc váy ngủ bằng ren khá gợi cảm, trên cổ còn toàn vết hôn, Lãnh Mạc nhìn những vết hôn đậm màu ấy, ánh mắt đăm chiêu.

“Anh định làm gì.” Trương Hân ôm gối phòng bị, “Em sắp phải ra ngoài bây giờ đấy.”

Lãnh Mạc cau mày lại, “Chuyện của Tô Tố, em đừng điều tra nữa.”

231. Chương 231

“Không thể nào.”

Nhắc tới Tô Tố,toàn thân Trương Hân run lên,cô tức giận nhìn Lãnh Mạc, “ Đấy là người rất thân còn thân hơn cả ruột thịt,cô ấy chết không rõ ràng,anh nói em đừng điều tra? Lãnh Mạc,em biết anh chắc chắn biết nội tình,anh không nói với em không sao cả,em tự mình đi điều tra cho dù nước ở đây có sâu đến đâu,em cũng nhất định tìm ra sự thật,để cho người sát hại cô ấy phải chịu sự trừng phạt của pháp luật,để cô ấy chết cũng được an lòng.”

Tô Tố giống như là chị em ruột của cô vậy,nếu như thật sự là một việc ngoài ý muốn thì không nói làm gì,nhưng rõ ràng là có người hại chết cô ấy,nhưng lại không có bất kỳ hành động gì,cô không làm được.

“Nếu như cứ tiếp tục điều tra ngay cả bản thân em cũng sẽ bị lôi vào mất.”

“Không sao cả.” Trương Hân nhún vai cười,mặt biểu rõ rõ không quan tâm, “nói chung em cũng chỉ là một cô nhi,không có vướng bận gì cả.”

Lãnh Mạc giận sôi người lườm cô,anh cúi xuống lạnh lùng nhìn Trương Hân, “Không có vướng bận gì?”

“Đúng thế—.”

Trong lúc cô vừa mở miệng, Lãnh Mạc một tay ôm lấy phía gáy cô,cúi đầu xuống hôn cô thật sâu hay đây cũng không thể được gọi là một nụ hôn,anh đem theo một cơ thể đầy giận giữ,cắn chặt vào môi cô,mùi máu toát cả ra.

Đây là một cái hôn tràn ngập sự trừng phạt

Người phụ nữ này cho rằng anh chết rồi sao,dù sao thì hai người họ cũng đã bên nhau được bảy năm rồi, thế mà lại có thể nói ra không vướng bận cái kiểu này,đơn giản mà nói là cần phải cho một bài học.

…

Tiêu Lăng cúp điện thoại của Lãnh Mạc xong lại gọi thêm một cuộc điện thoại nữa, “Đúng,mười vệ sĩ,phân ra thành hai ca.Toàn bộ 24/24 giờ bảo vệ.”

Theo dõi gia đình họ Mạc thì dùng người của Lãnh Mạc là tốt nhất,người của xã hội đen đều có một sự nhanh nhạy và sắc bén rất đặc biệt.Nhưng để mà nói bảo vệ người,thi vẫn là người của công ty vệ sĩ vẫn đáng tin cậy hơn.Tiêu Lăng ngắt điện thoại cho lái xe lái thẳng tới hoa viên Xuân Giang.

Lên tầng gõ cửa,An Tiểu Hy lại là người ra mở cửa.

Tiểu Hy nhìn thấy Tiêu Lăng khóe miệng lắp bắp,mở cửa mời vào, “Mời vào.”

Cô càng ngày càng cảm thấy hối hận vì đã nhận quà của Tiêu Lăng.aizzz,bây giờ nhìn Tiêu Lăng không thôi mà cô cũng ngại không dám nổi nóng với người ta.Để mặt khó chịu cũng càng không được,ai bảo cô nhận lợi từ phía người ta thì phải nể mặt người ta chứ.

Tiêu Lăng thay dép đi vào nhà,anh đối với nơi bé nhỏ 3 phòng riêng 1 phòng khách này đã dần trở nên rất quen thuộc,động tác tự nhiên giống như ở nhà vậy.

Tiểu Hy miệng méo xệch.

Aizzz…

Rõ ràng là nhà của mình mà sao với lại có cảm giác mình như người thừa vậy.Tiêu Lăng nhìn theo bóng lưng Tiểu Hy,cau mày,cũng có khả năng phải sử dụng cách mà ông nội góp ý kiến cho anh rồi,woa… Vừa vặn dạo gần đây Tôn Nguyên rất rảnh rỗi,hôm nào cũng gọi cho anh làm phiền,muốn anh đi ăn uống cùng.

Tiêu Lăng nhắn tin cho Tôn Nguyên: “Từ ngày mai bắt đầu”thỉnh thoảng gặp “An Tiểu Hy,dính chặt cô

ấy làm cho cô ấy càng về nhà muôn càng tốt."

Tôn Nguyên sau hai giây trả lời ngay lập tức: "aaa,đại ca,anh bắt em hy sinh nhan sắc sao.Đấy là một quả ớt nhỏ đó,cô ấy sẽ đánh em mất."

Tiêu Lăng nhếch nhếch lông mày tiếp tục trả lời, "Thế cậu có muốn hy sinh nhan sắc không."

"Muốn muốn muốn,đương nhiên là muốn,đại ca quả ớt nhỏ cứ giao cho em.Vì để anh và chị dâu có thể tương thân tương ái,em hy sinh một chút cũng được."

Tiêu Lăng cười thầm,cất điện thoại không trả lời lại.

Ngoài phòng khách rất yên tĩnh,ngoài anh ra không còn ai khác nữa,chỉ có nhà vệ sinh có chút tiếng động.Tiêu Lăng đấn đo một chút đitới cửa nhà vệ sinh.Bên trong,Tô Tố đang ngồi bệt dưới đất,trước mặt để một cái chậu lớn giặt quần áo.Cô ngồi ở đó,sống lưng cong thành một vòng cũng mềm,rất chưa tâm giặt quần áo của hai đứa bé,ngay cả anh tới cũng không phát hiện ra.

Tiêu Lăng dựa vào tường,ánh mắt hiền hòa nhìn theo cô.

Nếu như Tô Tố không ở cùng với hai đứa trẻ,ai nhìn thấy cô cũng nghĩ cô là một cô nương tầm hai mươi mấy tuổi thôi,hoàn toàn không giống như người đã từng sinh con,càng không giống mẹ của trẻ con. Kể cả khi cô cùng hai đứa trẻ ra ngoài,người ta có khi cũng chỉ nghĩ là cô là chị của hai đứa.

Nhưng người mẹ hoàn toàn không có nét gì giống một người mẹ này,lại là rất có tố chất của một người mẹ.

Cách cô ấy giặt quần áo cho bọn trẻ tràn đầy ánh sáng tình yêu của người mẹ.

"Ấy,anh về rồi đó à?." Tô Tố trong lúc ngước lên thì nhìn thấy Tiêu Lăng đang nhìn cô rất chăm chú.Ánh mắt đó hiền dịu không biết nói gì hơn,giống như đang nhìn người phụ nữ yêu quý nhất vậy.Tô Tố không khống chế được cảm xúc nhượng nhùng đỏ mặt,cô xấu hổ ho nhẹ một tiếng,tránh ánh mắt ấy, "Cái đó,việc của anh đã giải quyết xong chưa?"

"Đều đã xử lý xong rồi."

"ờ" Tô Tố tiếp tục cúi xuống giặt quần áo,nhưng ánh nhìn của anh không hề rời khỏi cô,cô tức giận ngước lên nhìn Tiêu Lăng, "Anh cứ nhìn em như vậy để làm gì."

"Cảm thấy lúc này em đẹp vô cùng."

Gương mặt Tô Tố lại ửng hồng

Miệng người này từ khi nào lại ngọt ngào đến như vậy.

Cô thật ra không cần nhìn cũng biết cái đang vẻ của mình bây giờ troing khó coi như thế nào,vì sợ làm ướt dép,nên xỏ một chiếc dép xỏ ngón,quần được xắn gấu lên,cánh tay áo cũng được xắn đến khuỷu tay,lại còn tóc… tóc rối bù chỉ dùng một chiếc dây chứ buộc một búi tóc trên đỉnh đầu khi giặt quần áo bọt bắn chút ít lên mặt cô.Cái hình đang như thế này cũng "đẹp",chữ này khôngđược phù hợp lắm thì phải.

"Anh không phải đang chọc cười em đó chứ"

"Không phải,anh thật sự cảm thấy bây giờ em rất đẹp."Tiêu Lăng nói chân thành.

Trước kia người ta nói phụ nữ mang bầu là đẹp nhất,bởi toàn thân tràn ngập tình yêu của người mẹ.Lúc đó anh cảm thấy lời nói này thật giả dối,người mang bầu toàn thân to lớn,lại còn vác theo một chiếc bụng một chút vẻ đẹp cũng không có.Nhưng bây giờ tin rồi,người có tràn ngập sự quyến rũ của người mẹ là người đẹp nhất.

Anh tiến vào trong nhà vệ sinh, "Em có cần anh giúp gì không?"

"Không cần,tay của anh mà còn giúp được à?" Tô Tố nói bằng giọng không được vui vẻ, "Mà anh vẫn còn đang ốm,về phòng nằm nghỉ một chút đi,Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ vẫn còn đang ngủ trưa,em làm sắp xong rồi."Cô cũng đã giặt gần xong rồi,giặt lại thêm hai lần nữa rồi cho vào máy giặt vắt là được.

"Ừ,vậy anh đi ngủ một chút."

Tối hôm qua anh chịu khổ tắm nước lạnh tới đêm,không dễ dàng sau đó mới có thể chầm chậm lên trên**của Tô Tố ôm thân hình ấm áp thơm như ngọc càng làm khó có thể ngủ được.Anh nghe thấy tiếng cô thở đều rồi không dám làm ồn tới cô,không dám cách cô quá gần,sợ cô cảm nhận được nỗi bất an của anh,đến lúc đó lại mắng anhđuổi anh đi,vậy anh nguyên một ngày chịu khổ coi như công cốc sao.

**không thể chợp mắt,anh thật sự có chút rất buồn ngủ.

Tiêu Lăng than thở chút,quả nhiên tuổi cao rồi,trước kia khi mới có hai mươi mấy tuổi làm việc thông đêm hai ngày liên tiếp tắm nước lạnh là có thể tinh thần mình mẫn ngay,bây giờ thì hoàn toàn không thể so sánh được nữa.

Tiêu Lăng vừa chạm đầu vào gối đã ngửi thấy mùi hương thơm quen thuộc,nỗi buồn ngủ rất nhanh ập tới,chưa đến hai phút đã ngủ say rồi.

Mấy phút sau Tô Tố đi vào phòng.

Cô giặt xong quần áo lúc đổ nước bị trượt tay,toàn thân đều bị ướt hết rồi,quần áo ướt dính chặt vào người

cảm giác rất khó chịu.

Cô đi vào phòng,đóng cửa phòng lại,mở cửa tủ ra lấy một bộ quần áo mặc ở nhà,sau đó nhìn Tiêu Lăng đang ngủ say ở kia mọt cái.

Nhà vệ sinh đang ướt nhẹp ở đó thay quần áo nhất định sẽ trượt ngã,phòng Tiểu Hy và bọn trẻ đều đã đóng chặt,lúc này mà qua thay quần áo cũng không tiện lắm.Dù gì Tiêu Lăng cũng đã ngủ say rồi,cô ở đây thay quần áo một chút chắc cũng không có vấn đề gì.

232. Chương 232

Tô Tố động tác nhẹ nhàng,cẩn thận từng chút một lấy từ trong tủ ra một bộ quần áo.

Cô có chút không yên tâm,rất nhiều lần ngoái đầu lại nhìn Tiêu Lăng.Tiêu Lăng đã cởi áo véc ra,hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi đen tuyền,cúc áo có nới lỏng mở ra hai nấc,để lộ ra bộ ngực cứng cỏi rắn chắc.Tô Tố đỏ mặt,ánh mắt nhanh choang lảng đi chỗ khác.

Tô Tố chân tay cuống cuồng,Tiêu Lăng đang ngủ kia hoàn toàn không hề có bất kỳ phản ứng gì.

Chắc chắn là ngủ say rồi…

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm,để bộ quần áo sạch vắt lên trênđầu ghế,sau đó bắt đài cởi bỏ quần áo.Khi coi giặt quần áo đặc biệt mặc một chiếc áo khoác đen cài và một áo trắng sơ mi,quần cũng đã ướt gần một nửa.Động tác của cô nhẹ nhàng cởi ra.

Lực thăng bằng của Tô Tố không được tốt lắm,khi cởi quần bắt buộc phải một chân chạm đất làm trụ một chân đưa lên không,động tác này làm cô lắc lư tới mấy lần.Ở nguyên vị trí nhảy1lên mấy lần mới giữ vững được cơ thể.Cô cởi quá chăm chú,hoàn toàn không để ý trên ** có người không biết từ khi nào đã hé mắt nhìn.

Khi Tô Tố vừa vào phòng Tiêu Lăng nghe thấy động tĩnh đã tỉnh rồi,chỉ là đầu óc anh vẫn có chút mơ hồ.Vốn sĩ nghĩ rằng Tô Tố đi vào để lấy đồ,lấy xong sẽ ra ngay thôi,cho nên anh nhắm mắt tiếp tục ngủ,ai biết được khi vừa mở mắt đã nhìn thấy một cảnh tượng bốc lửa như vậy.

Lưng cô quay về phía anh,quần dài bị lột bỏ trên mặt đất,áo sơ mi của cô rất ngắn,vừa tới,quần vừa kéo ta khỏi đã để lộ ra sôi chân dài trắng thon thả.Bên ngoài cửa sổ thời tiết âm u,làm cho đôi chân của cô càng thêm sáng trắng.Cô mặc một chiếc áo lót hồng lưng quay về phía anh,anh vừa vặn nhìn thấy bờ vai đẹptrắng nõn Tiêu Lăng miệng khô khốc,ngay cả hít thở cũng thật chậm rãi,sợ Tô Tố nghe thấy.

Nhịp thở của Tiêu Lăng bắt đầu hỗn loạn,có chăn chắn nhưng cũng không thể1khống chế được ngọn lửa cứ

rạo rực lên.

Tô Tố cởi xong quần bắt đầu cởi đến áo,từng nút từng nút cởi bỏ cúc áo sơ mi,để quần áo bẩn xuống dưới đất.Tiêu Lăng nhìn thấy Tô Tố lưng quay về phía anh,phía sau lưng của cô rất đẹp,bờ vai gầy,sống lưng mỹ miều,ngoài ra còn có một đường tuyệt đẹp ở phía sau sườn lưng dẫn đến eo.Phần thân trên của cô mặc một bộ đồ thêu** màu đen tinh khiết, phần đai đen được gắn với lưng áo màu trắng.Sexy đến mức có thể làm cho người ta chảy máu mũi.

Tô Tố hoàn toàn không chú ý tới Tiêu Lăng đang nhìn trộm.Bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng thay bộ quần áo ướt này ra mà thôi.

Áo ngoài và quần ngoài đều đã cởi bỏ,cánh tay và đùi nhỏ vẫn còn chút vết nước vẫn chưa khô.Tô Tố từ trong thế quần áo lấy ra một chiếc khăn,từng chút từng chút lau đi vết nước ở trên thân thể.Cô sợ tạo ra tiếng động mạnh sẽ làm cho Tiêu Lăng tỉnh giấc,nên mọi động tác làm rất5nhẹ nhàng.

Chuyện này khổ nhất chỉ là Tiêu Lăng,nhìn thấy nhưng lại không được làm gì cả,cái cảm giác này khó chịu thật sự rất là khó chịu.

Anh mặc dù muốn Tô Tố nhanh chóng mặc quần áo vào nhưng lại muốn cô chậm một chút,chậm hơn một chút để anh có thể được nhìn lâu hơn.Tô Tố nếu như biết được ý đồ của Tiêu Lăng khẳng định sẽ cho anh một cái tát.

Chân của cô không vững,đứng dựa vào tủ mặc quần áo.Bởi vì chân của cô vẫn còn chút nước,quần áo dính chặt vào chân,càng khó khăn để nhấc lên.

“Rách quần áo…”

Tô Tố càng cuống càng loạn.Dùng lực kéo quần lên nhưng trọng tâm không ổn định. “A- ”

Cô ngã mạnh trên nền nhà,trực tiếp ngã rất xấu hổ,đau nên hét lên một tiếng,răng căn thẳng vào môi.

Lúc này Tiêu Lăng muốn trả vờ ngủ cũng khó.Động tác lớn như vậy anh không thể vờ như không biết,nói thẳng ra là không khoa học.Tiêu Lăng mở mắt,nhìn thấy Tô Tố không còn nổi chút hình tượng nào ngã sõng xoài trên nền nhà lạnh,nhanh chóng nhảy xuống2**đỡ cô.

“A——anh anh anh…”

“Em làm tiếng động lớn như thế anh không tỉnh sao?.”Tiêu Lăng bế cô lên,ngón tay trực tiếp chạm vào làn da mềm mịn của cô,ánh mắt nhìn thật sâu xuống,tiếc là Tô Tố hoàn toàn không chú ý. Anh đỡ Tô Tố dậy,nhìn cô quần áo xộc xệch không ngừng hít thở sâu, “Ngã có đau không?”

“Đầu gối…”Tô Tố cúi người xoa đầu gối,mặt hiện rõ vẻ đau khổ.

Tiêu Lăng đỡ Tô Tố tới **ngồi xuống,quỳ trên đất mở tay của cô ra,anh cố gắng làm cho mình lờ đi mùi hương của làn da trần và những chỗ ít quần áo.Chú tâm nhìn vết thương của cô,đầu gối phải của cô đỏ lừ một khoảng.

Tiêu Lăng xoa xoa ấn nhẹ xuống, “Xương có đau không?.”

“Không đau,có thể chỉ là đập một chút thôi,không việc gì không việc gì.”Tô Tố cúi xuống thấp một chút nữa nhìn bộ dạng của mình.xấu hổ chỉ mong có chỗ để cho mình chui xuống,phía thân trên của cô chỉ mặc mỗi một chiếc áo lót màu đen,thân dưới chỉ mặc mỗi một chiếc **bé tí,dưới chân lại là9một chiếc quần,nhưng quần lại chỉ mới mặc tới mắt cá chân,bị cô dẫm xuống dưới bàn chân, nhìn Tiêu Lăng đang toàn tâm nhìn đầu gối.Ngón tay đang đặt trên chăn,không còn để ý tới vết bầm nữa lấy chăn vội bọc chặt mình lại.

Cô xấu hổ cố thu chân của mình lại,cười khan, “Em không sao,haha,không sao.”

“Thật sự không sao?”

“Thật còn hơn cả chân châu thật.”

“Không sao là tốt rồi.”Tiêu Lăng đứng lên,ở trên cao nhìn xuống Tô Tố.Anh đem Tô Tố trên trên dưới dưới đo một chút,cái ánh mắt đó làm cho Tô Tố hận chỉ muốn có cái lỗ để chui ngay vào.Cô ôm chặt chăn,ngượng ngập đến mức nói lắp, “Anh,sao anh nhìn em như thế…”

“Anh vẫn muốn hỏi em,anh đang ngủ ngon lành sao em lại tự dưng chạy vào phòng cởi đồ…”

“Ai tự dưng chạy vào phòng cởi đồ,quần áo của em bị ướt em đang chuẩn bị thay đồ,là thật anh không tin anh có thể chạm vào quần áo ở kia kìa,tất cả bị ướt rồi.Tiêu Lăng anh đừng có hiểu nhầm…”

Tiêu Lăng nụ cười càng sâu,ôm cánh1tay cười nhìn cô, “Anh hiểu nhầm cái gì?”

Đương nhiên cô là hiểu nhầm cố ý**là anh cơ.

Nhưng những lời này có đánh chết cô cô cũng không nói ra.

Con người này rõ ràng biết cô muốn biểu đạt ya gì,nhưng vẫn cố tình coi như không hiểu,muốn cô phải tự mình nói ra.

Thật là đáng ghét.

Tô Tố lườm anh một cái.

Chỉ là mặt cô có chút đỏ gượng nhìn rất đang yêu,lườm người chỉ làm chỉ làm người ta hoàn toàn cảm thấy một chút tính sát thương cũng không có.Lườm người mắt phượng nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy có chút phong tình.

Tiêu Lăng trong phút chốc ngượng ngừng mắt lại càng sâu thẳm hơn.

"Em cần thay quần áo,anh đi ra đi."

"Em đuổi anh ra?" Tiêu lăng không những không đi ra mà còn ngồi lại bên cạnh cô, "Không phải em gọi anh vào đây nghỉ ngơi sao?"

Anh lại một lần nữa cảm ơn thất tự chân ngôn của ông nội,gần ti tim tinh da mặt dày,da mặt đủ dày mới có thể vui như bây giờ.Anh phát hiện trêu Tô Tố như thế này rất là thú vị,nhìn cái biết cảm xấu hổ của cô bây giờ anh càng nhịn không nổi tâm trạng thoải mái.

"Em phải thay đồ."

"Ừ,em thay đi."

Tô Tố trong tâm phát cáu,anh không đi ra ngoài làm sao có thay được.

"haha."

"Cười cái gì… Tiêu Lăng anh im… o…" Lời cô nói bị anh chặn đứng trong họng.Tiêu Lăng đưa tay đỡ lấy eo của cô,nhắm mắt hôn cô rất sâu.So với nụ hôn lúc buổi như chuồn chuồn chạm nước ấy hoàn toàn không giống nhau.Lần này là một nụ hôn đầy bầu không khí điên cuồng.

Tiêu Lăng cũng không muốn làm Tô Tố sợ,nhưng vừa chạm vào coi là anh không thể nào kiềm chế nổi.

Anh đối với cô rất có hứng thú,điểm này ngay từ lần đầu tiên gặp mặt cô anh đã biết rõ.Mỗi lần được chạm gần cô,cơ thể anh lại có sự biến đổi rất rõ rệt.

Nhất là trong một thời gian dài rồi chưa được chạm vào cô,phản ứng càng trở lên mãnh liệt hơn.

"…"

Tô Tố bị nụ hôn làm cho toàn thân mềm nhũn,hai người đều đang kẻ trên giường,không biết từ khi nào đã

quấn vào nhau.Tiêu Lăng thở ngày càng gấp gáp,ánh mắt ngày càng đỏ rực.Anh một tay ôm chặt cô, tay kia dần dần luôn vào trong chăn,ch vào làm da mềm mịn của cô.

Trong lúc anh không kiềm chế nổi tiến càng lúc càng vào sâu hơn…

"Cốc Cốc Cốc—." Tiếng gọi cửa vang lên,ngay sau đó là tiếng Tiểu Thất ngờ vực hiếu kỳ hỏi, "Daddy mami hai người ở trong phòng không." vv

233. Chương 233

Tiêu Lăng và Tô Tố nghe thấy tiếng gọi toàn thân cứng đờ,hai người nhưng toàn bộ mọi hành động,một trên một dưới cứng đờ nhìn đối phương.

"Daddy mami,hai người ở trong phòng không?"

Tiểu Thất không nghe thấy tiếng ai hồi đáp lại gõ cửa gọi hai tiếng.

Tô Tố như trong mộng bị gọi tỉnh,nhanh chóng trả lời,bản thân cô sợ hãi trả lời rất mềm mỏng, "Ở đây ở đây,Tiểu Thất,cái này… mami đang ngủ trưa,con đợi chút,mami ra ngay đây."

"ồ" Tiểu thất trả lời một tiếng,lại gọi, "Thế Daddy thì sao?"

"Daddy cũng đang ngủ trưa…" Tô Tố yếu ớt trả lời.

Ngoài cửa Tiểu Thất mắt sáng lên,cô bé quay người nhìn Cảnh Thuỵ,nói nhỏ, "Anh à anh à, Daddy mimi đang ngủ trưa cùng nhau này."

"ừ"

"Anh,sao anh phản ứng nhạt nhẽo thế".Tiểu thất có chút thất vọng, "Daddy mami đã ngủ trưa cùng nhau rồi,có phải là nói rõ ràng mami đã tha thứ cho Daddy hay không,có phải là gia đình chúng ta sau này có thể cùng nhau chung sống hay không vậy?có phải là Daddy sẽ ở cùng với chúng ta,có đúng không hả."

Cảnh Thuỵ kéo tay Tiểu Thất,trả lời rất lạnh lùng, "Chắc là thế."

Thằng nhóc nhanh chóng quay người trở về phòng,Tiểu Thất không hề nhìn thấy trên miệng thằng bé đang mỉm cười.

…

Trong phòng mặt Tô Tố đỏ ửng,tay chân cuống cuồng đẩy Tiêu Lăng ra, “Anh mau đứng lên,chút nữa bọn trẻ vào phòng nhìn thấy bây giờ.”

Tiêu Lăng hít sâu,bất lực gối đầu lên vãi cô,buồn rầu nói, “Tô Tố,thêm vài lần như thế này nữa không khéo anh hỏng mất…”

Mặt Tô Tố càng thêm đỏ ửng.

Hai người họ thân thể dính chặt,cô có thể cảm nhận thấy sự biến hoá của cơ thể anh.

Mặt cô nóng tới mức có thể rán cả trứng rồi.

Sao mà lại có thể lăn vào nhau được cơ chứ,cô rõ ràng chỉ vào phòng thay đồ.Anh gối xuống vai cô, và hơi thở đang cháy ớt bên tai cô.Tai của Tô Tố đang nóng đến buồn hết cả lên,không thể chịu nổi cô dùng tay đẩy anh, “nhanh đứng lên,em phải đi phơi quần áo rồi…”

Xấu hổ,thật sự là rất xấu hổ,bọn trẻ chỉ kẻ phòng bên cạnh cách một bức tường vậy mà họ chút nữa thì bùng cháy rồi.

Tiêu Lăng buồn rầu đứng lên.

Tô Tố không dám nhìn anh,nhanh chóng thu dọn lại chỗ lộn xộn ** này,sau đó mặc nhanh quần áo xuống **.Để cho bọn trẻ không phát hiện điểm nghĩ vấn,cô mở cửa sổ phòng,bên ngoài gió lạnh cùng với chút mưa nhỏ bị thổi ngược vào,mặt cô đang nóng cũng được tỏa nhiệt bớt rồi.Quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Lăng vẫn đang ngồi trên giường không có động tĩnh gì.Lúc này Tô Tố cuống lên, “Anh nhanh sửa lại quần áo đi,không lát nữa bọn trẻ nhìn thấy nó lại đặt câu hỏi.”

Tiêu Lăng vẫn đang hồi tưởng về cảm giác được chạm vào làn da mềm mịn đó,nghe thấy tiếng cô nhìn cô vạn phần ai oán,không thể không đứng lên sửa lại quần áo.

Tô Tố nhìn thấy anh làm xong rồi mới ra mở cửa phòng.

…

Ở nơi khác.

Mạc Oanh Oanh gần như phát điên lên.

“Không thể nào,Tiêu Lăng không thể nào nói như thế.Anh ấy không phải là nghe lời ông nội nhất hay sao,sao lại như vậy được,anh ấy thật sự nói vì Tô Tố có thể không cần qua lại với Ông nội Tiêu hay sao?”

Mạc phu nhân đau lòng ôm lấy cô, “Oanh Oanh,Tiêu Lăng chính miệng nói như vậy,mẹ thấy cậu ta thật sự để ta Tô Tố rồi,một người đàn ông tim hoàn toàn không ơn bên con,chúng ta không cần cậu ta có được không?Mẹ sẽ tìm cho người người trẻ tài tuấn khác,con nghe mẹ lần này được không?”

“Không được không được.” Mạc Oanh Oanh điên cuồng đập vào cửa.

“Oanh oanh oanh oanh,con không được như thế,vết thương trên cổ tay của con vẫn chưa lành, vẫn đang truyền nước đấy,nhanh dừng lại.” Mạc phu nhân ôm chặt lấy Mạc Oanh Oanh,nhưng Mạc Oanh Oanh như người bị điên vậy,cứ thế đánh,Mạc phu nhân xông tới bên Mạc Đào gào lên, “Nhanh khống chế Mạc Oanh Oanh không thì vết thương của nó lại nứt ra bây giờ.”

Mạc Đào nhanh chóng ngồi xuống cạnh giường giữ cổ tay của Mạc Oanh Oanh, Mạc Oanh Oanh đấu tranh không được phút chốc khóc ầm lên, “Con không muốn như thế,bố mẹ không phải đồng ta rằng sẽ xử lý mọi chuyện êm đẹp hay sao.Các người lừa con,ông nội lừa con.”

Mạc lão đầu đừng cạnh**trầm mặc không nói nửa lời.

“Oanh Oanh,đừng trách ông nội con,ông cũng đã cố hết sức rồi.Nhưng chủ yếu vẫn còn phải dựa vào Tiêu Lăng mà,Tiêu Lăng cậu ấy hoàn toàn không nghe theo ông nội cậu ta,con xem con còn muốn ông nội phải làm sao.” Mạc Đào thở dài, “Tôi thấy ý của Tiêu Lăng là muốn phân định rõ muốn tuyệt giao với gia đình chúng ta.”

Mạc Đào cuối cùng cũng nhìn xa hơn chút,quay đầu nhìn Mạc lão đầu, “Bố,chưa đến mức cuối cùng chúng ta đừng có đối mặt với nhà họ Tiêu.”

“Bố biết.”

Đây cũng là việc mà Mạc lão đầu lo lắng,ông nghĩ chút mới nói, “Oanh oanh nếu như con muốn gia đình chúng ta vạn kiếp bất phục thì con cứ tiếp tục làm loạn đi.”

Mạc Oanh Oanh cứng đờ,bất động nhìn Mạc lão đầu,có nghiêm trọng như vậy không?

Mạc lão đầu mặc dù rất yêu thương Mạc Oanh Oanh,nhưng sự nghiệp của gia đình họ Mạc,ông ấy càng coi trọng hơn,ông cậu mày nhìn Mạc Oanh Oanh, “Ông thấy ta của Tiêu Lăng,nếu như không làm tốt,khẳng định gia đình mình đổ vỡ,Oanh Oanh con cũng hiểu việc này,Tiêu Lăng sức mạnh ngang trời,chúng ta không được gây chuyện có lỗi với anh ta,nếu không chắc chắn chỉ nắm phần thua mà thôi.”

Mạc Oanh Oanh tim như bị nhấn chìm xuống đáy biển, “thế thì con chỉ còn cách bỏ cuộc hay sao?Ông nội,con khoing muốn như thế,Nhà họ Tiêu không phải là mạnh ngang trời sao.Nếu như con có thể gật vào

nhà họ,thì con có thể thành bà chủ của nhà họ Tiêu rồi.Tới lúc đó nhà chúng ta sẽ gióng như nước cao thuyền giương sao…"

"Đủ rồi con im mồm đi,gia đình chúng ta không cần dựa vào nhà họ Tiêu nước cao thuyền giương." Mạc lão đầu tức giận cắt ngang lời cô ấy, "Con ở yên đấy dưỡng thương đi,đợi vết thương lành rồi ông nội sẽ sắp xếp cho con mối khác.Còn về Tiêu Lăng… con đừng nghĩ đến nữa."

Mạc Oanh Oanh không can tâm,hoàn toàn không can tâm.

Cô nắm chặt nắm đấm,trong mắt ngập tràn nỗi uất hận, "Thế còn Tô Tố thì sao,để cho con tiện nhân ấy được dễ dàng như vậy sao.Ông nội,bố,Tô Tố con tiện nhân ấy có được Tiêu Lăng không nói làm gì,nhưng anh trai con,anh trai con đều sắp bị dính tà rồi,mọi người không quan tâm sao."

Mạc lão đầu nhìn về phía Bạch Linh đang đứng,sắc mặt cô ấy choáng váng,trên miệng là nỗi khắc khổ không biết nên khóc hay cười, "Bạch Linh,con nói cho ông nội biết sự thật,lần trước Mạc Tầm kẻ bệnh viện có phải vì tranh Tô Tố với Tiêu Lăng nên mới thành ra như vậy."

Mạc Tầm đi công việc rồi,không phải ở trong phòng bệnh,Bạch linh thấy lão gia tử hỏi vậy trả lời cũng không được,không trả lời cũng không xong.

Trả lời rồi Mạc Tầm nếu như biết,miệng không nói nhưng trong tâm chắc chắn sẽ trách móc cô.Nhưng nếu không nói… Hình tượng ngoan ngoãn nghe lời mà có gây dựng trong mắt lão gia tử sẽ hoàn toàn không còn.

Cô nghĩ một chút,cắn chặt môi nói nhỏ, "Ông nội,Con tin Mạc Tầm chỉ là phút ma đưa đường quỷ dẫn lối mà thôi…"

Đối diện nhận định những gì lão gia tử nói.

Lão gia tử đại nộ, "Thằng chết mất nết này,lại dám giấu gia đình,giấu ta."

Bạch Linh cúi đầu không nói gì.

"Không được,nhất định không được như thế này nữa."

"Ông nội,thế thì ông nhanh nhanh tìm cách đối phó với Tô Tố đi,Cô ta chính là một con yêu tinh."

Mạc lão đầu giận giữ nhìn cô ta, "Con nghĩ ta không muốn sao,Tiêu Lăng đã nói nhưng lời rất hận rồi,gia đình ta ai dám động vào Tô Tố anh ta sẽ cho gia đình nhà ta tan nát."

Mạc Oanh Oanh ngớ người.

“Thế,thế bây giờ làm thế nào?”

Lão đầu tử nhìn Bạch Linh,nghĩ nghĩ tới việc phát sinh hiện tại.Giọng trầm xuống, “Đính hôn để Mạc Tầm ngay lập tức đính hôn với Bạch Linh,để cho nó không còn tơ tưởng linh tinh nữa.”

Mắt Bạch Linh ngạc nhiên sáng bừng lên.

234. Chương 234

Ngày 28 tháng 8.

Đạo diễn Trịnh Đông chọn ngày.

Hôm này là ngày bắt đầu quay chính thức của, trước buổi tối ngày hôm đó Tô Tố nhận được một cuộc gọi điện thoại của đạo diễn Trịnh Đông, bởi vì đã ký hợp đồng về việc phát sóng với đài Mango và trên hợp đồng nói rằng được phát sóng hàng tuần như một Chương trình trên đài của họ. Thứ 7 hàng tuần phát sóng một tập, chủ nhật phát sóng một tập. Và bộ phim này gan dạ chọn hình thức song song vừa quay vừa phát, điều này có nghĩa là đoàn phim của họ phải đảm bảo ít nhất hai tập mỗi tuần. Thành thật mà nói, thời gian vẫn còn tương đối gấp gáp.

Cô ta là nữ vai chính, vai diễn gánh nặng hơn, cho nên đạo diễn Trịnh Đông gọi điện thoại cho cô ấy1để cô ấy đóng gói hành lý và trực tiếp vào đoàn phim ngủ.

Tô Tố bắt xe đến học viện điện ảnh, trên đường đi không thể nhịn cười.

Tối hôm qua đạo diễn Trịnh Đông gọi điện thoại đến, khuôn mặt Tiêu Lăng lúc đó được gọi là tối tăm, tối đến như trời sắp mưa.

Nhưng mà Tô Tố cảm thấy vậy khá tốt, đúng lúc cho hai người họ một chút thời gian bình tĩnh lại, cũng đúng lúc cho cô ấy chút thời gian để làm lành Tiêu Lăng.

Cô chạm vào vết sẹo trên trán, sự khó chịu trong lòng cô ta vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

…

Lúc 7 giờ sáng Tố Tố đã xách chiếc vali vào học viện điện ảnh, vào lúc này một số học sinh đã bắt đầu vào khoá học, còn một số chưa bắt đầu khoá học cũng đã sắp bắt đầu rồi. Cho1nên hầu hết các sinh viên đều vào trong trường rồi.

đoàn làm phim thuê một toà nửa mới không mấy cũ của học viện điện ảnh. Trường học của họ đúng lúc đã xây một toà nhà mới, các sinh viên đều chuyển qua bên đó rồi, thế nên toà này đã được đạo diễn Trịnh Đông thuê rồi. Toà nhà trường độc lập này gần đó có một toà ký túc xá, khoảng cách rất gần và quan trọng hơn là nó chỉ nằm trong một bức tường thành, hoàn cảnh như vậy đối với những sinh viên tò mò là rất hợp.

Khi Tô Tố đến, toà ký túc xá và toà nhát mới đã bị cô lập lại rồi, nhưng mà Tô Tố trong thời gian này ở trên tin tức đã nổi tiếng, các nhân viên đều quen biết cho nên lập tức nói với cô ta.

"Cô Tô, đạo5diễn Trịnh Đông nói khi nào cô đến thì cô đi gặp anh ta một lát, đạo diễn là nhân viên công tác đang ở toà ký túc xá bày trí."

"Được rồi." Tô Tố mỉm cười, "Cảm ơn."

Tô Tố xuống toà ký túc xá với sự hướng dẫn của nhân viên, sàn nhà bày bừa lộn xộn, cảnh quay đầu tiên diễn ra ở trong toà nhà ký túc xá do đó đạo diễn Trịnh Đông và nhân viên công tác của đoàn làm phim đang làm bước chuẩn bị cuối cùng.

Thực ra tối hôm qua ký túc xá đã chuẩn bị xong rồi, bởi vì nó là một bộ phim truyền hình, muốn đuổi theo một bối vẻ đẹp của bối cảnh cho nên căn phòng bố trí rất đẹp. Bởi vì bốn cô gái trong ký túc xá đều là chuyên ngành máy tính nên trong đầu mỗi người đều2có một chiếc máy tính.

Nhân viên công tác trong phòng ra ra vào vào, không chút náo nhiệt.

"Không đúng không đúng, còn thiếu một cái gì đó, gọi người làm rối tung căn phòng một chút, gọn gàn quá một chút mạnh mẽ phong phú cũng không có.

"Vâng thưa đạo diễn."

"Thông báo các diễn viên chưa, 9 giờ chính thức quay, đoàn phim của tôi không cho phép bất kỳ diễn viên nào trễ."

"Đã thông báo rồi."

...

Trong tầng lầu ký túc xá một đám bận rộn.

Tô Tố cẩn thận tránh dây điện của máy móc trong phòng và đi đến bên cạnh Trịnh Đông, "đạo diễn, em đến rồi."

Trịnh Đông cứ tưởng là ai đang kêu anh ta, ban đầu là một gương mặt nghiêm túc, vừa quay sang nhìn thấy Tô Tố thì dịu hẳn đi, "là Tô Tố à, mới chỉ..." anh ta nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay,9"Mới 7 giờ rưỡi thôi tại sao lại đến rồi, các nhu yếu phẩm hằng ngày của cô đã mang theo hết chưa? Tại sao chỉ có một chiếc hộp nhỏ này thôi, qua đây qua đây, đúng lúc tôi tìm cô có chút việc, đến đây với tôi một lúc." Anh ta quay đầu nhìn nhân viên công tác và hét thật to, "Các cô cậu tiếp tục làm việc đi."

"Dạ vân thưa đạo diễn."

Đi ra khỏi lầu ký túc xá, Trịnh Đông ga lăng cầm chiếc va li từ trên tay Tô Tố.

"Không cần không cần, em tự xách được rồi, nó cũng không nặng lắm."

Chuyện đùa, ai dám để đạo diễn xách va li của cô ta chứ.

Trịnh Đông cũng không nhất quyết, đưa Tô Tố xuống tầng dưới, một lầu của ký túc xá có 6 căn phòng, phòng để để quay phim ở lầu 4, Trịnh Đông1đưa Tô Tố đến một phòng của tầng 3. Lầu 3 không có nhiều nhân viên công tác, tương đối yên tĩnh hơn tầng 4, đạo diễn Trịnh Đông đẩy ra cánh cửa của một căn phòng và ra hiệu cho Tô Tố vào.

"Đạo diễn?"

"Tô Tố, đây là căn phòng mà cô ở lại trong quá trình quay phim, có thể nó hơi đơn giản một chút, cô dọn dẹp đồ đạc một chút sau đó 9 giờ bắt đầu quay phim rồi."

Tô Tố giật mình.

Trước hết, cô không nghĩ rằng đạo diễn tìm cô là vì đưa cô đến căn phòng cô ta ở, điều vô cùng nhỏ nhặt này chỉ cần tìm một trợ lý là có thể đưa cô ta đến đây rồi.

Tiếp theo là sự ngạc nhiên về căn phòng này, căn phòng này cũng được xem là tồi tàn, mặc dù chỉ chỉnh sửa đơn giản nhưng mà căn phòng rất rộng rãi, phòng ký túc xá bình thường có 4 tấm giường nhưng phòng này chỉ có 2 tấm giường. Các mặt hàng gia dụng đều rất đầy đủ, Tô Tố đi một vòng và bất ngờ, phát ra hiện ra thậm chí máy giặt, máy lạnh và tủ lạnh đều có và có một phòng tắm nho nhỏ. Mặc dù có chút nhỏ nhưng máy thông gió rất tốt, điều quan trọng nhất là có nước nóng. Ở trong đoàn phim có thể có được môi trường sống như vậy thì đã rất tốt rồi.

Sự ngạc nhiên trên khuôn mặt Tô Tố không thể nguỵ trang.

Cô ta nghĩ rằng ở trong đoàn phim thì tuỳ tiện tìm một căn phòng ở là được nhưng căn phòng này có thể so sánh với khách sạn rồi.

Trong lòng Tô Tố cảm thấy ấm áp, cô ta gây rất nhiều ảnh hưởng xấu đến đoàn phim, Trịnh Đông sử dụng cô ta đã là rất tốt rồi, mà thậm chí còn đối xử cô ta tốt như vậy, "Đạo diễn, làm phiền anh rồi…"

Trịnh Đông loé lên một ánh nhìn ngạc nhiên.

Nhìn dáng vẻ Tô Tố, hình như hoàn toàn không biết rằng căn phòng này là ai đó đặc biệt sắp xếp cho cô ấy.

Anh ta ngập ngừng hỏi, "Tô Tố, cô có biết nhà đầu tư của vở kịch này không?"

Tô Tố ngơ ngác, trả lời ngẫu nhiên, "người đầu tư? Ai?"

Trịnh Đông nhình khuôn mặt cô ấy hoang mang, không hỏi nữa và mỉm cười nói, "Không có gì, cô đến sớm rồi, các diễn viên khác còn chưa đến, cô dọn dẹp đồ đạc một chút sau đó làm quen với kịch bản một chút. Thời gian quay tiếp theo có thể khó khăn hơn, nên chuẩn bị tinh thần. Đây là chìa khoá phòng, cô cầm lấy."

"Vâng, cám ơn đạo diễn."

Trịnh Đông rời khỏi phòng liền thấy bên ngoài phòng là Mộ Bạch dựa vào tường nhìn anh ấy. Thấy anh ấy bước ra và vẫy tay kêu anh, Trịnh Đông mau chóng qua đây.

Đúng vậy, ở kế bên Tô Tố chính là Mộ Bạch.

Đây là đoàn làm phim nên không chú ý về việc phân ký túc xá nam nữ, tất cả đều sống cùng một lầu của toà ký túc xá, phòng của Tô Tố được sắp xếp bởi Mộ Bạch.

"Mộ Bạch, Tô Tố hình như cô ta không hề biết là cậu…"

Mộ Bạch mỉm cười, "Tôi biết, tôi hi vọng đạo diễn cũng đừng nói với cô ta về chuyện này, hãy đối xử với cô ấy như một nữ diễn viên bình thường là được."

Nếu không thì với sự thông minh của Tô Tố, chắc chắn có thể đoán được điều gì đó vô lý.

Đạo diễn cảm thấy nhẹ nhõm, "Như vậy là tốt rồi."

Điều mà một người đạo diễn sợ là phía sau nữ diễn viên có người quyền lực giúp đỡ, bất kể làm việc gì đều phải quan tâm đến, bản thân sợ rằng có một chút đối đãi không tốt đặc biệt là có liên quan đến người đầu tư. Vấn đề này trong vòng này có không ít. Những nữ diễn viên chính biết họ có quyền lực thì tự ý thay đổi kịch bản và đổi cảnh. Ban đầu anh ta đoán rằng Tô Tố là… người gì đó của Mộ Bạch, đặc biệt đối đãi với cô ta, nhưng không ngờ rằng Tô Tố thực sự hoàn toàn không nhận ra Mộ Bạch.

Nhưng mà như vậy tốt nhất rồi, họ có thể làm việc với sự an tâm.

235. Chương 235

9 giờ sáng.

Tất cả mọi người đã đến nơi, chính thức bắt đầu quay.

Tô Tố trang điểm đơn giản, mặc một bộ đồ đơn giản của đoàn phim ngồi bên cạnh bàn làm việc, trước mặt cô ta là từng chiếc máy tính bàn, trên máy tính nhấp nháy một màn hình trò chơi, trong màn hình trò chơi có một cô gái áo đỏ cầm lấy con dao lớn giết bốn phía.

Đúng vậy, bộ phim này mục đầu tiên chính là bắt đầu từ trò chơi, Tô Tố vì muốn học chơi game còn đặc biệt yêu cầu con trai mình dạy chơi game, nhưng mà... cô ta không phải là thiên tài, không thể làm được như Thẩm Nhất Tiếu trong kịch bản, trong kịch bản Thẩm Nhất Tiếu là một sinh viên xuất sắc về ngành máy tính, đặc biệt là đối với trò chơi, các động tác này được gọi là một kỹ năng, tốc độ tay trên bàn phím phải nhanh như bay.

Tô Tố rõ ràng không thể, do đó máy quay chỉ quay phía trên cơ thể của cô ta, hình ảnh ngón1tay trên bàn phím sau đó sẽ tìm người thay thế để thay cho cô ấy hoàn thành.

Cũng là do không phải bản thân cô ta hoàn thành cho nên phải đặc biệt kiểm tra diễn xuất của cô ta, cho dù là hành động hay biểu cảm, nhất định phải biểu hiện không có một chút lỗi, không thôi thì đến lúc phát lên sóng truyền hình sau đó quần chúng có thể thấy rằng cô ấy và cử động tay trên bàn phím không khớp hoặc đại loại thế.

Máy tính đột nhiên "tít tít tít" kêu lên một lúc.

Đây là lời nhắc nhở riêng của game, chỉ có những người được kết bạn mới có thể gửi tin nhắn cho cô ấy.

Người gửi tin nhắn là chồng trong game của cô ấy, không nói nhiều, "Nhất Tiếu, chúng ta ly hôn đi."

Thẩm Nhất Tiếu ở trong game tên là Vi Vi Nhất Tiếu, với người chồng của cô ấy hoàn toàn là vì muốn cùng đánh quái vật nên mới kết hôn, nhưng khi nhìn thấy đối phương nói ra câu này, cô cũng cảm thấy choáng1váng. "Tại sao chứ?"

Tít tít tít

Một tin nhắn khác gửi đến, "Xin lỗi, cô đừng hỏi nguyên nhân, tôi cho cô một bộ trang bị cao cấp coi như

là bồi thường."

Thẩm Nhất Tiếu ngồi trước máy tính bối rối, "Còn có cả tiền cấp dưỡng?"

Cô ta nhanh chóng gõ, "Không cần đâu."

Trong trò chơi có một vị trí đặc biệt khi ly dị được gọi là đảo quên tình, khi đến đảo quên tình hai người phải uống nước quên tình, hệ thống tự động lập tức tuyên bố, "Vi Vi Nhất Tiếu" và "Nhất Thiên Chân Thuỷ" tình cảm vỡ tan, tuyên bố ly dị. Kể từ đây nam, nữ không liên quan đến nhau.

Sau khi ly hôn, người phụ nữ áo đỏ, Thẩm Nhất Tiếu cầm chiếc đao lớn từ từ rời đi không sự tiếc nuối.

Kết quả là ngay hôm đó nhận được một tin nhắn riêng, nói rằng chồng trước đó của cô ta cùng với một người phụ nữ xinh đẹp khác trong game tên là Lãnh Vũ Yêu Yêu kết hôn.

Thẩm Nhất Tiếu đã chán nản.

"Chồng cũ" vừa chuyển mắt đã5quay sang kết hôn với người phụ nữ khác, cũng khiến cho người ta cảm thấy chán nản, Thẩm Nhất Tiếu đập đầu vào bàn, nhìn vào màn hình hét lớn, "Không thể như vậy được, đây là vì ngoại hình mà đánh giá một con người sao."

"Ây da…" giọng nói vừa giảm xuống thì đã bị mấy cái gối đập vào đầu.

"Thẩm Nhất Tiếu, mày đủ rồi đó, một cô gái với một vẻ đẹp thật sự như mày còn dám nói điều này, vậy chúng ta không phải không muốn sống rồi"

Tại thời điểm này ống kính kéo gần, lộ ra Thẩm Nhất Tiếu toàn bộ diện mạo, cô ta mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, thân dưới mặc một chiếc váy đơn giản. Áo sơ mi trắng người khác mặc lên sẽ chỉ làm cho mọi người cảm thấy đơn thuần sạch sẽ, nhưng nếu ở trên cơ thể của Thẩm Nhất Tiếu thì áo sơ mi màu trắng đơn giản lại trở nên quyến rũ. Đôi lông mày quyến rũ, đôi mắt thu hút người, đôi môi đỏ tươi, thân hình nóng bỏng,2đây chắc chắn là một yêu tinh.

"Yêu tinh à yêu tinh." Ngô Viên bạn cùng phòng, một thân hình tròn trịa, với khuôn mặt hâm mộ và ghẹn tị.

"Tôi cũng đâu muốn như vậy." Thẩm Nhất Tiếu chán nản lại một lần nữa dùng đầu đập vào bàn.

…

"Cắt"

Đạo diễn Trịnh Đông với khuôn mặt hài lòng, phấn khích và hét lên dừng lại, “Cảnh quay đầu kết thúc”

Trước đó anh nhìn thấy ảnh của Tô Tố đã cảm thấy Tô Tố rất hợp với vai diễn này, nhưng cũng chuẩn bị trước tâm lý rằng Tô Tố chỉ là một bình hoa, không ngờ rằng diễn xuất của cô ta tốt như vậy, các chuyện động tự nhiên mượt mà, Thẩm Nhất Tiếu trong vở kịch, mọi cảm xúc nhỏ đều được cô ta diễn một cách sinh động. Đây là chấn là một diễn viên thiên tài.

Cả một buổi sáng, vai diễn của Tô Tố đều một lần thông qua, ngay cả khi có một số vấn đề trong bối cảnh, vấn đề cũng toàn bộ xảy ra ở bạn diễn ở của cô ấy.

Đạo diễn Trịnh9Đông vui mừng đến không khép miệng lại được.

Anh ta ban đầu còn suy nghĩ rằng đều là người mới, mặc dù đều là tốt nghiệp học viện điện ảnh có thể kinh nghiệm còn thiếu sót, quay phim chắc chắn có chút khó. Khi kí hợp đồng với đài Mango trong lòng khá lo lắng như đánh trống, nếu như diễn viên luôn gặp vấn đề cộng thêm những vấn đề về sau, họ nghĩ một tuần xuất ra hai tập khá nguy hiểm.

Nhưng anh ta thấy màn trình diễn của một số diễn viên, đặc biệt là tô Tố. Tô Tố là một diễn viên rất hợp tác mạnh mẽ, tại vì cô ta diễn xuất tốt cho nên những người bạn diễn cũng bị nhiễm bởi cảm xúc của cô ta, tự nhiên hơn biểu hiện bình rất nhiều. Nếu như không xảy ra tai nạn thì bộ phim của anh ta có thể trong hai tháng là sẽ hoàn thành toàn bộ.

Điều này có thể làm giảm một phần đáng kể trong chi tiêu.

…

Tô Tố nhìn vào kịch bản, hai tập đầu tiên của bộ1phim đều nói về trò chơi và mối quan hệ của Thẩm Nhất Tiêu với bạn cùng phòng của cô ấy.

Bạn cùng phòng của vai diễn Thẩm Nhất Tiếu này tổng cộng có 3 cô gái, nhưng trước mắt Tô Tố chỉ thấy được hai người. Hai cô gái này đều là cùng chung học viện điện ảnh ra, đều có điểm đặc biệt, ví dụ vai diễn với một cô gái khuôn mặt vuông vuông thẳng thẳng với một cô gái với vai diễn Ngô Viên, một thân hình tròn trịa công thêm phần dễ thương trên khuôn mặt cũng khiến cho người khác có ấn tượng không kém.

Tô Tố không thấy được người bạn cùng phòng còn lại của vai diễn Thẩm Nhất Tiếu.

Nhưng mà… cô ta xem kịch bản, theo như trong kịch bản cô gái còn lại đáng lẽ phải xuất hiện rồi, trên kịch bản rõ ràng có phần diễn của cô ấy mặc dù rất ít.

Tô Tố nhìn thấy thần thái của mọi người rất tự nhiên nên không hỏi thêm câu nào.

Thời gian ăn trưa của đoàn làm phim ngàn lần vẫn là cơm hộp.

Thời gian ăn cơm là 11 giờ trưa, vì buổi quay sáng rất trôi chảy, đạo diễn Trịnh Đông vẫy tay, "Nghỉ trưa 2 tiếng đồng hồ, 1 giờ chiều tiếp tục quay phim."

"Âu de"

Toàn bộ đoàn phim hét lên đạo diễn thật anh minh.

Tô Tố che miệng cười, cầm lấy hộp cơm chuẩn bị về phòng, đúng lúc tận dụng thời gian ăn trưa để gọi video với con mình và cũng nói với Tiêu Lăng về tình hình của đoàn làm phim. Hôm qua Tiêu Lăng nói cô ấy rồi, sau khi cô ấy vào đoàn phim thì anh ta đưa hai đứa con đến sống cùng anh ta một thời gian như vậy cũng có người chăm sóc cho chúng nó. Tô Tố không do dự mà đồng ý rồi.

Cô ta không bên cạnh con mình, có người ở bên cạnh cùng chúng nó như vậy cũng khá tốt.

Tô Tố ngồi ở bàn làm việc trong phòng và mở cơm hộp ra.

"Ây..."

Cô ấy nhìn vào hộp cơm đã rất ngạc nhiên, có tận năm món ăn, hai món mặn ba món rau, còn có cả một hộp súp nhỏ, ai nhè trọng lượng nặng như vậy.

Tô Tố nhìn vào hộp cơm một cách ngớ ngẩn, hét lên, "không phải nói là phim truyền hình với vốn điều lệ nhỏ sao, tại sao hộp cơm lại tốt như thế?"

Mọi người xếp hàng nhận cơm hộp, tất cả mọi người đều giốngnhau.

Diễn viên trong đoàn phim kể cả nhân viên công tác rất nhiều người, nội hộp cơm thôi đã là chi phí rất lớn. Trước đó cô ta ở đoàn phim với một khoản đầu tư lớn và là bộ phim truyền hình lớn nhưng cơm hộp không bao giờ tốt đến như vậy.

Tô Tố mệt cả buổi sáng, ăn hết cả một hộp cơm to đầy.

Vừa mới dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị nằm lên và trò chuyện với hai đứa con một chút, bên ngoài phòng đột nhiên có tiếng bước chân, sau đó là tiếng gõ cửa.

Lúc này ai đến tìm cô ta?

Tô Tố mang đôi dép đi ra ngoài cửa hỏi, “Ai đó?”

“Là tôi, mở cửa.”

236. Chương 236

Giọng nói này…

Tô Tố mở to mắt, “Xoạc” một cái kéo cửa ra, nhìn thấy người ở ngoài cửa, người cô ta run rẩy, gần như nghĩ bản thân mình đang nằm mơ, miệng di chuyển, cả buổi trời không nói ra lời nào.

Chị Hân…

Cô ta lặng lẽ kêu cái tên quen thuộc này trong trái tim mình, đây là tên chuyên gọi của cô ta đối với Trương Hân.

Ở thời điểm này Trương Hân ngoài cửa cũng nhìn thấy Tô Tố, hôm nay cô ta mắc một chiếc áo sọc trắng đen, thân dưới một chiếc quần dài màu đen, dưới chân đạp lên một đôi giày da màu trắng. Ngay cả khi cô ấy không mang giày cao gót, thân hình cô ấy vẫn rất cao ráo, trên mắt vẫn một cặp kính răm lớn.

Kể từ khi cô ấy nổi tiếng, kính răm rất hiếm khi rời khỏi người cô ấy.

Trương Hân nhìn thấy Tô Tố cũng cảm thấy choáng váng, đối với cô gái đã gặp qua một lần ở cơ quan thám tử, trong lòng cô ta1có cảm giác tốt, “Là cô à.”

Trương Hân cởi kính răm ra, nghiêng người hỏi, “Tôi có thể vào được không?”

Tô Tố phát hiện ra rằng trên tay của Trương Hân mang theo một chiếc vali nhỏ, cô ta liền cảm thấy sai trái, “Cô, cô đây là?”

“Quay phim đó.” Trương Hân nhún vai, xách chiếc vali né người đi vào phòng, mặc dù đã là ngôi sao nổi tiếng trong 7 năm, nhưng mà Trương Hân vẫn duy trì phong cách đơn giản, đối với ký túc xá tồi tàn này cô ta cũng không có cảm giác khó chịu. Hai chiếc giường trong phòng đã được dọn dẹp xong, một trong hai chiếc đó có để một số vật dụng cá nhân, cái còn lại trống trơn. Trương Hân ném chiếc túi trên cánh tay của mình lên chiếc giường trống không, ngồi xuống với cái mông của mình, “Phù… mệt chết được.”

Thoạt nhìn sang thấy Tô Tố bước đi theo sau, với ánh mắt đầy sự khó hiểu, nhịn không được liền cười, “Hôm trước ở trụ sở thám1tử cô nhìn thấy tôi không phải khá nghiêm túc sao, hôm nay bị sao rồi?”

“À, không, không có gì.” Tô Tố nhanh chóng cuối mắt xuống rồi ngồi lên chiếc giường của mình.

Chỉ là đôi mắt không thể nhịn được nhìn sang mặt Trương Hân,

Đây là thói quen từ nhỏ đến giờ, lúc trước cô đặc biệt thích bám lấy Trương Hân bất kể có chuyện gì, miễn là Trương Hân ở bên cạnh cô ta thì cô ta từng bước từng bước đi theo, cũng giống như cái đuôi nhỏ của cô ấy.

Lúc cô ấy nhìn lén thực sự quá rõ ràng, Trương Hân muốn không phát hiện cũng khó.

Cô ta từ trên giường đứng lên, đưa tay về phía Tô Tố và chính thức giới thiệu bản thân, “Xin chào, tôi là Trương Hân”

Tô Tố cũng nhanh chóng đứng dậy, bắt lấy tay cô ta, “Tôi, tôi tên Tô Tố” cô ta nói xong liền có cảm giác trên tay có một sức mạnh thắt chặt lại, tiếp theo là một câu hỏi mất kiểm soát của Trương5Hân, “Cô nói, cô tên gì?”

“Tôi tên Tô Tố, Tô của Tô Thức, Tố của Phu Tố.”

Tô của Tô Thức, Tố của Tố Phu.

Tô Tố

Tố Tố?

“Đây là tên thật hay tên nghệ danh?”

Tô Tố hít một hơi thật sâu ngước nhìn với đôi mắt đơn thuần nhìn vào cô ấy, “Tên thật, tên thật tôi tên Tô Tố.”

Tô Tố nhìn sâu vào diện mạo của cô ta, trong mắt không che giấu được sự thất vọng.

Chỉ là cùng tên thôi, diện mạo hoàn toàn không giống.

Cô ta buông tay ra, tự cười một mình, “Xin lỗi, tôi mất kiểm soát, cô, khiến tôi nghĩ đến một người đã khuất…”

Tô Tố nhìn thấy nỗi buồn trong mắt cô ta, không nghĩ đến hậu quả về sau thôi thì nhận đại đi, nhưng mà nghĩ đến hậu quả… nếu như nhận ra nhau rồi, nói ra những điều khoa học viễn tưởng thì cô ấy có tin

không. Nếu như tin điều đó, thì cô ấy chắc chắn phải nói với Trương Hân những điều xảy ra trước cái chết đó. Trương Hân nếu2như biết được mọi thứ, nhất định sẽ tuyệt vọng đến gặp Mạc Tầm và Bạch Linh làm ra chuyện.

Cô ta tuyệt đối không được để chuyện này xảy ra.

Cô ấy hạ mắt xuống và chuyển đổi chủ đề, "Cái đó… cô nói cô đến quay phim, là đúng không?"

"Đúng vậy." Trương Hân nháy mắt đã trở lại bình rồi, toàn thân cô ngã lên giường, tựa đầu vào gối lười biếng và nói, "Tôi là khách mời cùng phòng của cô."

Tô Tố gật đầu bày tỏ sự hiểu biết.

Giống như bộ phim truyền hình này, tất cả đều là những người mới đến. Để đảm bảo cho việc xếp hạng, đặc biệt mời một số diễn viên nổi tiếng xuất hiện trong phim là điều mà có thể hiểu.

Giống như thời cổ xưa đã có cái tên khách mời này.

Trương Hân nói tiếp, "Nhưng mà vai diễn của tôi không nhiều, có lẽ chỉ cần thời gian vài ngày, vài ngày này tôi ở với cô."

Tô Tố vừa ngạc nhiên vừa hạnh phúc.

Rất vui mừng khi có thể ở bên cô9ấy vài ngày, nhưng… cô ta với Trương Hân sống từ nhỏ đến lớn, mọi biểu hiện mọi cử động, mọi biểu cảm, mọi thói quen, sống đều rất rõ. Vì vậy tiếp xúc gần gũi mà còn phải một vài ngày, cô ta sợ rằng sẽ bị bại lộ.

Đây cũng là lí do khiến cô ta từ lúc hồi sinh sau đó giảm thiểu việc tiếp xúc với Trương Hân và Trương Việt.

…

Đồng thời, sau tin tức đảo ngược bùng nổ của Tô Tố đã qua thì một làn sóng mới trong thành phố bùng nổ trong vùng kinh tế.

Đại thiếu gia trong gia đình họ Mạc sắp đính hôn rồi.

Tin tức nhanh chóng được phát tán, cũng nhanh chóng được người dân biết đến.

Mạc Tầm cũng là người biết tin tức này cuối cùng.

Mạc gia Trang Nguyên.

Mạc Tầm sau khi nhận được tin thì vội vã trở về nhà, tất cả mọi người đều ở nhà, anh ta nhìn thấy sau đó lập tức ném tờ báo từ trong tay ra, "Chuyện gì đã xảy ra, rốt cuộc chuyện gì1đã xảy ra, con là người đính hôn kết quả con lại là người biết tin tức này cuối cùng, ai có thể cho con lời giải thích."

Mạc Tầm muốn nổi điên.

Hôm nay đi làm thì anh ta nhận vô duyên vô cớ nhận được vài cuộc gọi chúc phúc, anh ta bắt điện thoại mà bắt đến thẩn thờ.

Sau đó đi hỏi thì anh ta mới biết rằng việc đính hôn của anh ta đã được giới truyền thông biết và các tờ báo đã được xuất bản. Anh gọi hỏi toà báo và giới truyền thông, quả nhiên họ nói rằng tin tức là do ông nội phát ra.

Anh ta liền không nghĩ đến việc làm và lái xe về nhà.

"Ông nội, chuyện này là như thế nào, ông có thể cho con lời giải thích được không?"

Mạc Đào nhìn một lúc vào Bạch Linh đứng ngay trong góc ấm ức đến muốn khóc, ông cau mày nhìn Mạc Tầm, "Con đây là thái độ gì, nói chuyện rõ ràng."

Mạc phu nhân cũng bối rối nhìn Mạc Tầm đang giận dữ, lạ lùng và hỏi, "Không phải con luôn muốn đính hôn cùng Bạch Linh sao, bây giờ ông nội con đã mở miệng rồi, tại sao con vẫn không vui lòng?" Chẳng lẽ thực sự giống như những lời Oanh Oanh nói, bị Tô Tố con hồ ly tinh cuốn hút rồi sao.

Mạc Tầm nắm chặt nắm đấm của mình, cơn giận của anh ta vẫn không giảm.

Trước đó với Bạch Linh việc đính hôn thậm chí kết hôn là điều anh muốn làm nhất, nhưng gia đình liên tục phản đối trong 7 năm, bởi vì trong 7 năm qua anh ta luôn kiên trì. Vả lại tình cảm với Bạch Linh vẫn vậy, cho nên gia đình mới buộc phải chấp nhận sự tồn tại của Bạch Linh, mặc dù lúc trước cho phép họ đính họ.

Bây giờ, gia đình không dễ dàng đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng anh ta phát hiện rằng anh ta không hề vui vẻ chút nào.

Bây giờ trong đầu anh toàn bộ chứa hình bóng của Tô Tố, anh ta cũng không biết liệu bản thân có thực sự phạm lỗi hay không, rõ ràng Tô Tố nói anh ta thậm chí còn không tốt bằng đống phân, nhưng anh ta vẫn nghĩ về cô ấy trong tim mình.

Mạc Tầm bản thân còn xem thường mình.

Nhưng mà… anh ta không thể nói dối trái tim mình, anh ta không thể quên Tô Tố. Anh ấy biết chắc chắn rằng, anh ấy đã yêu Tô Tố, và… nhất định phải có cô ấy.

237. Chương 237

Nhưng tình huống bây giờ là,Tô Tố đã rất ghét hắn rồi, nếu như hắn đính hôn rồi tiếp tục bám lấy hắn, cô nhất định càng thêm khinh bỉ hắn

Cho nên hắn hiện giờ không hề muốn đính hôn

" ông nội, hiện giờ cháu vẫn chưa muốn đính hôn…"

Chưa muốn đính hôn

Mũi Bạch Linh chua chua, liền rơi nước mắt, cô che miệng lại, cố gắng không để cho mình khóc ra thành tiếng.

Cô còn tưởng rằng bất kể như thế nào, đính hôn là chuyện cô và Mạc Tầm mong đợi nhất. Tựa như trước kia, anh đối cũng đã động lòng với ả Tô Tố trước kia sao, thế nhưng vì nàng cũng vẫn tổn hại đến tính mạng của Tô Tố kia, cô cứ cho rằng lần này cũng thế, mặc dù Mạc Tầm động lòng với Tô Tố, nhưng người quan trọng nhất trong lòng anh chắc chắn là cô.

Thế nhưng…

Nghi thức đính hôn mà họ mong đợi suốt bảy năm, bọn họ không dễ gì qua được sự phản đối của cả nhà Mạc gia, bây giờ cuối cùng sắp đính hôn rồi, anh lại nói anh không muốn đính hôn.

Địa vị của Tô Tố trong lòng anh đã quan trọng đến mức này sao.

Bạch linh cắn lấy bờ môi trắng bệch, đau lòng nói không ra lời.

Mạc Tầm thế mà không có chú ý tới bộ dạng vô cùng đau khổ của Bạch Linh, hắn nhìn Mạc lão gia, giải thích nói, " Ông nội, hiện giờ cháu còn trẻ, hơn nữa còn đang gây dựng sự nghiệp, cháu hiện giờ còn chưa muốn đính…"

" Đủ rồi " ông Mạc cuối cùng nghe không vô nữa, ông ta đập bàn một cái, nghiêm nghị nói, " Ta thấy cháu

đúng là bị người phụ nữ tên Tô Tố kia làm cho mờ mắt rồi ta cho cháu biết, nó là người phụ nữ của Tiêu Lăng, cháu đừng làm càn"

Mạc Tầm hít một hơi thật sâu

Ai nói Tô Tố là người phụ nữ củaTiêu Lăng

Cô không phải

" Dù sao hắn hiện giờ không muốn đính hôn"

" Không do cháu quyết định, tin đính hôn đã truyền ra ngoài, cháu không có quyền đổi ý Mạc Tầm, ta nhất định phải nói cho cháu biết, con tim nên chết hãy sớm bóp chết cho ta, lần này để cháu đính hôn chính là vì muốn cháu về sau có thể kiềm chế lại tính phóng đãng của cháu ngoan ngoãn sống với Tiểu Linh, cháu còn dám gây ra chuyện gì nữa, sau này ta cũng không nhận đứa cháu này nữa."

Mạc Đào cũng tỏ thái độ, Mạc Tầm, lần này ba ủng hộ cách làm của ông nội con, con luôn miệng nói phải gây dựng sự nghiệp, nhưng đính hôn cũng không có nghĩa là con không thể gây dựng sự nghiệp, con về sau nên sống cho đàng hoàng, đừng nghĩ đến những cái có với không có, ba thấy Tiểu Linh rất tốt, vả lại trong thành phố a có ai không biết Tiểu Linh là người phụ nữ của con, báo chí đều đăng tin đính hôn, lúc này con đột nhiên không đính hôn nữa, con kêu những người kia nghĩ sao về Tiểu Linh đây"

Mạc Tầm trầm mặc không nói.

Vừa rồi đọc báo cả người anh ù lì, trong đầu chỉ nghĩ đến tuyệt đối không thể đính hôn, lại không để ý đến những chuyện này.

Hắn quay người nhìn về phía Bạch Linh, thấy cô nước mắt đầm đìa, tim hắn đau thắt

Dù sao cũng là người đã yêu bảy năm cũng không thể nói không có tình cảm là không có tình cảm, hắn cảm thấy trong lòng hắn vẫn còn yêu Linh nhi, chỉ là, Linh nhi với hắn mà nói là một đóa hoa hồng trắng, còn Tô Tố với hắn mà nói lại là một đóa hoa hồng đỏ có gai, hai loại hắn đều muốn.

Mạc Tầm thấy hơi có lỗi với Bạch Linh.

thời gian này trong đầu hắn toàn là là Tô Tố, nhưng Linh nhi chẳng những không có trách hắn, còn rất chu đóa với hắn, Linh nhi thế này... họ còn có tình cảm bảy năm, Linh nhi dịu dàng chu đáo, tuyệt đối là người thích hợp để kết hôn.

Mạc Tầm bước đến gần Bạch Linh, đưa tay ôm lấy eo cô, cô hình như lại gầy đi chút, nhớ đến hai ngày trước hắn nằm viện Linh nhi vất vả cực khổ bận trước bận sau, không dễ gì chờ đến lúc hắn xuất viện,

Oanh Oanh lại vào bệnh viện, cũng là cô bận trước bận sau chăm sóc hắn.

Mạc Tầm cảm thấy có chút đau lòng, " Linh nhi. Thật xin lỗi"

Khoảng thời gian này hắn đều phớt lờ cô.

Xin lỗi?

Bạch linh cả người cứng đờ, đây là không muốn đính hôn với cô, cho nên mới nói xin lỗi với cô sao.

Thế nhưng cô không dễ gì mới bắt lấy cơ hội lần này, tuyệt đối không cho phép cơ hội này từ trong tay cô tan biến. Ánh mắt cô xoay chuyển, cắn môi, nhịn khóc, ngẩng đầu nói nhỏ với ông nội Mạc và vợ chồng Mạc Đào, " Ông nội, ba mẹ,mọi người đừng ép Tầm nữa, con biết anh ấy không có gì với Tô Tố hết, anh không muốn đính hôn nhất định là có nguyên nhân gì khác, có thể là… Có thể là anh ấy đột nhiên có chút không quen với sự thay đổi trong mối quan hệ giữa chúng con. Không sao đâu ạ, con có thể đợi, đợi đến Tầm thật sự muốn đính hẳn đính hôn."

" Linh nhi…"

" Tầm anh đừng nói nữa, em biết anh bây giờ bề bộn nhiều việc, cũng biết trong lòng anh có lẽ còn có một số ý định mà em không biết." Cô ngẩng đầu, ôm lấy cánh tay Mạc Tầm, vừa khóc vừa cười nói, " Chúng mình cực khổ trải qua hết bảy năm, em sẽ tin anh sao, anh muốn làm chuyện gì thì hãy đi làm đi, ta sẽ luôn đợi anh, luôn đợi anh."

Mạc Tầm áy náy không thôi.

Mạc Tầm, Bạch Linh theo con bảy năm, bây giờ con còn không cho người ta một câu trả lời, con cứ muốn kéo dài mãi thế sao?" Mạc Đào tức giận con mình không nghe lời, " May là đây là Bạch Linh, nếu đổi lại là người khác sớm đã đòi sống đòi chết với con rồi, con sống trong hạnh phúc mà không biết hưởng, gặp phải hạnh phúc của mình còn không biết túm chặt lấy, sao ta lại nuôi phải đứa con ngu như ngươi chứ"

Hình của Tô Tố ông thấy qua, ông thừa nhận, đứng ở góc độ đàn ông để xem Tô Tố đích thực rất xinh đẹp.

Nhưng vẻ đẹp này tựa như là yêu tinh, căn bản không thích hợp cưới về nhà làm vợ, làm ** còn tạm được, thật sự muốn tìm vợ, vẫn là phải tìm người như Bạch Linh, ôn nhu hiền lành, nhu thuận hiểu chuyện, con gái như vậy mềm mại yếu đuối, cưới về nhà cũng bớt lo

Mạc phu nhân không có phát biểu ý kiến gì.

Dưới cái nhìn của bà Bạch Linh không xứng với con trai ưu tú của bà, nhưng so với Tô Tố, bà vẫn tương đối có thể chấp nhận Bạch Linh hơn.

Tô Tố có hai đứa con thì đã xác định không phải người bà sẽ thích.

“ Ông nội, ba hai người đừng nói anh ấy nữa, trong lòng Tầm cũng không dễ chịu gì…”

Đôi tay đang ôm lấy eo Bạch Linh của Mạc Tầm dần dần nắm chặt,lòng ngày càng áy náy, hắn che miệng Bạch Linh lại, “ Đừng nói nữa.”

“ Tầm…”

“ Anh đồng ý đính hôn” Mạc Tầm thở dài thỏa hiệp, nhìn Bạch Linh thật sâu, dịu dàng nói, “ Ba nói rất đúng, em theo anh bảy năm, không danh không phận, anh đích thực nên cho em một câu trả lời.”

Xem ra chiêu lấy lui làm tiến của cô dùng đúng rồi.

Trong lòng Bạch linh có chút nóng lên, nước mắt lưng tròng nhìn Mạc Tầm, “ Tầm, cám ơn anh.”

Anh đồng ý đính hôn với cô, có phải là chứng tỏ từ đây về sau anh sẽ phải từ bỏ Tô Tố?

“ Nha đầu ngốc, cám ơn cái gì.” Mạc Tầm sờ đầu cô, đây đều là chuyện ta nên làm, khoảng thời gian này em cũng mệt lắm rồi, hôm nay em cũng đừng đến bệnh viện nữa, chỗ Oanh Oanh anh cho hộ lý quá đó chăm sóc, anh hỏi qua bác sĩ chính của em ấy, vết thương em ấy không lớn cũng không sâu, không có gì đáng ngại, hai ngày này là có thể xuất viện.”

“ Vậy sao được, anh hứa với em ấy đợi lát nữa sẽ qua đó nói chuyện với em ấy, hộ lý mặc dù chăm sóc tốt, nhưng làm sao chu đáo bằng người trong nhà, đợi lát nữa em đến bệnh viện thăm Oanh Oanh. Quan trọng nhất chính là phải ở trước mặt Oanh oanh ngốc này châm dầu vào lửa, bằng không ai đối phó Tô Tố.

Mạc Tầm thở dài, “ Em chính là quá tốt bụng rồi, Oanh Oanh nếu có đưa ra yêu cầu gì không tốt với em, em cũng đừng nghe nó.”

“ Sẽ không đâu, Oanh Oanh coi em như chị ruột.”

“ Vậy được, đúng lúc anh còn phải đi làm, em tiện đường chở em đến bệnh viện, chờ em cùng Oanh Oanh nói xong anh dẫn em đi dạo phố, sau đó chúng mình về trong căn hộ ở mấy ngày.” Mạc Tầm nhỏ giọng.

Bạch Linh vui mừng.

Loại ám chỉ này sao cô lại nghe không hiểu chứ.

Cô đang rầu trong vườn nhà Mạc gia tìm không thấy cơ hội thân mật với anh.

Nếu như có thể mang thai, vậy có lẽ sẽ có thể hoàn toàn chiếm được trái tim anh.

238. Chương 238

" Cái gì chị nói ông nội không cho quản chuyện của Tô Tố sao?" Mạc Oanh oanh từ trên giường bệnh nhảy dựng lên, vẻ mặt nóng giận, " Vậy em làm sao đây sao họ có thể làm thế, sự khổ cực em chịu chẳng phải uổng công hết sao?"

Bạch linh nhanh chóng vọt tới cạnh giường nắm chặt tay cô, " Oanh Oanh em bình tĩnh chút, chị biết trong lòng em khó chịu, thế nhưng chuyện này cũng hết cách, ông nội lo lắng nhà chúng ta trở mặt với nhà Tiêu Lăng sẽ bất lợi với nhà chúng ta, vả lại vì không muốn cho anh em vì Tô Tố mà xảy ra xung đột với Tiêu Lăng, ông nội đã truyền tin đính hôn của chị với anh em ra ngoài. Tô Tố là một con yêu tinh, chúng ta đấu không lại cô ta đâu, Oanh Oanh em bỏ cuộc đi."

" Không em không muốn bỏ cuộc, cô ta chính là người đàn bà xấu, em sẽ không để cô ta có cơ1hội tới gần Tiêu Lăng" ánh mắt Mạc Oanh Oanh hung ác nham hiểm, khóe miệng cong lên một nụ cười quỷ dị.

con ngươi Bạch Linh lóe lên, trên mặt lại toát ra vẻ kinh sợ, " Oanh Oanh em muốn làm gì, em tuyệt đối không được làm chuyện ngốc, nếu như chọc giận ông nội sẽ chỉ được một mất mười."

Chị dâu chị yên tâm." Mạc Oanh Oanh quỷ dị bình tĩnh lại, cô đặt mông ngồi xuống giường, Cười quỷ dị, " Em hiểu ý của ông nội, ha ha, ông nội không phải không cho chúng ta ra tay đối phó Tô Tố sao, để tránh chọc giận Tiêu gia. Vậy chúng ta sẽ không ra tay không phải được sao? Ha ha, chỉ cần sự thật chứng minh không phải chúng ta ra tay, Tô Tố chết rồi sẽ không liên quan gì đến chúng ta."

Bạch Linh nhìn Mạc Oanh Oanh thật sâu, ở nơi cô không thấy, khóe miệng xẹt qua nụ cười mờ nhạt.

Nha đầu ngốc này, quả nhiên dựa theo tưởng1tượng của cô mà phát triển.

Rất tốt.

Rất tốt

...

Trong văn phòng của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng ngay lập tức nhận được tin Mạc Tầm đính hôn với Bạch Linh, anh lật nhìn tờ báo trên tay, cười nhạt.

Thứ anh muốn chính là hiệu quả này

Anh đặt báo xuống cầm điện thoại di động lên, thời gian trên điện thoại di động hiện lên một giờ chiều.

Hôm qua không phải thỏa thuận hết rồi sao, hôm nay sau khi bận xong chuyện trong đoàn làm phim sẽ gọi điện thoại cho anh sao tại sao đến bây giờ một tin nhắn cũng không có

Quên rồi?

Hay là lúc này còn đang bận?

Mày Tiêu Lăng nhíu chặt, cơ hồ cả tài liệu cũng không muốn xem tiếp.

khóe miệng của thư ký Trương đang sắp xếp tài liệu bên cạnh cũng giật thẳng, trong một phút ngắn ngủi cô thấy tổng giám đốc mở điện thoại lên ít nhất 5 lần.

Cái tần suất này…

Thư ký Trương tốt bụng đề nghị, " Tổng giám đốc, bây giờ là lúc nghỉ giữa trưa, anh muốn ra ngoài đi5dạo không?

Tổng giám đốc rõ ràng là người ở văn phòng, tâm đã sớm bay đến chỗ cô Tô rồi.

" Không cần"

Tiêu Lăng ngược lại muốn đến đoàn làm phim xem Tô Tố, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên khởi công, công việc bận rộn chút là chuyện bình thường, với lại Tô Tố chắc chắn không muốn anh đến đoàn làm phim, Tiêu Lăng nhịn xuống, lần nữa mở điện thoại di động, lần này gửi cho cô một tin nhắn.

" Còn đang bận sao, làm xong nhớ gọi điện thoại cho anh"

Sau khi chỉnh sửa xong, anh cảm thấy có chút quá bá đạo, xóa rồi chỉnh sửa lần nữa, " Anh nhớ em lắm, em nhớ anh không?"

Anh nhìn mẫu tin này, vẫn không hài lòng.

Giọng điệu này… sao lại pha lẫn sự ai oán thế, tựa như phụ nữ khuê phòng vậy.

Ý nghĩ này khiến Tiêu Lăng nổi hết da gà, xóa bỏ, chỉnh sửa lần nữa, " Tiểu Thất và Cảnh Thụy nói nhớ em rồi, ngươi làm xong gọi điện thoại cho2chúng nó, bận đi nữa cũng phải nhớ ăn cơm." Anh nhìn nhiều lần, cảm thấy không có vấn đề, lúc này mới bấm gửi đi.

Tin nhắn rất nhanh được trả lời, trả lời chỉ có một chữ, " Được"

Tiêu Lăng liền giận dữ

Anh còn tưởng rằng cô đang bận, điện thoại không ở trên người, nhưng hiển nhiên, cô lúc này có thời gian trả lời tin của anh đã nói lên không có đang quay, nếu đã vậy, vì sao chỉ trả lời anh một chữ

Quả thực không ra gì

Tiêu Lăng tức đến thiếu chút nữa đập điện thoại, anh nắm lấy chìa khóa xe trên bàn, vội vàng dặn thư ký Trương, " tôi đi ra ngoài một chuyến" liền rời khỏi văn phòng.

Thư ký Trương bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Cô liền đoán được Tổng giám đốc sẽ nhịn không được.

…

Tô Tố trả lời Tiêu Lăng chỉ một chữ là bởi vì cô bận

Thật sự rất bận

Đạo diễn Trịnh Đông cho thời gian nghỉ giữa trưa là mười một giờ trưa mãi cho đến một giờ9chiều, trong khoảng thời gian này cô bởi vì Trương Hân đến đã tác động đến tâm lý của cô, cho nên quên mất hai đứa nhỏ và Tiêu Lăng, đợi cô kịp thời phản ứng lại thì nhân viên công tác đã tới phòng gọi họ đi quay.

Tin nhắn của Tiêu Lăng chính là đến như thế.

Trước khi cô đi vội vàng trả lời tin nhắn anh, sau đó liền bỏ di động vào túi xách rồi ném vào trong ngăn tủ.

Trương Hân buổi chiều phải diễn chung với Tô Tố, cũng đi theo ra ngoài.

Bởi vì là phim phát sóng theo tuần, cho nên bộ này mỗi cảnh đều hành quay theo thứ tự của buổi chiếu, nội dung kịch bản chiều nay tất cả đều là ký túc xá và trò chơi, Tô Tố đã rất quen thuộc. Kết quả gặp đạo diễn mới biết được, thời gin buổi chiều lại để giữ lại chụp ảnh trong phim.

" Ảnh trong phim?"

" Không sai, bộ phim này của chúng ta hiện giờ được quan tâm rất nhiều, cho1nên tranh thủ thời gian trước tiên tung bộ ảnh phim ra trước thu hút ánh mắt của mọi người một chút."

Tô Tố gật đầu tỏ ra đã hiểu, " Thế nhưng nơi này không có phòng studio."

" Không sao, chúng ta trước tiên lấy cảnh quay ngoại cảnh ở trong sân trường, buổi chiều quay trước phần diễn của những diễn viên khác, nhiệm vụ của cô và Mộ Bạch chiều nay chính là chụp hình trong phim, thợ quay phim đã xong rồi, cô đi trang điểm trước, một lát tôi kêu người đem trang phục qua cho cô. Trịnh Đông xoay chuyển ánh mắt, vẫy tay với bên ngoài, " Mộ Bạch, cậu cũng đi trang điểm, đợi lát nữa chụp ảnh trong phim."

" Dạ."

Tô Tố vào phòng trang điểm với Mộ Bạch.

Nơi được gọi là phòng trang điểm kỳ thật cũng là được sửa lại từ phòng ngủ, bởi vì là phim học đường hiện đại, trang điểm cũng không cần tốn sức, có một số diễn viên nhỏ phần lớn đều là giải quyết cơ bản. Lúc này trong phòng hóa trang chỉ có Tô Tố Mộ Bạch và hai người thợ trang điểm.

Ghế của hai người cách rất gần, khẽ vươn tay liền có thể đụng phải.

Trong phòng rất yên tĩnh, ngoại trừ thợ trang điểm cầm đồ phát ra tiếng động rất nhỏ, những âm thanh gì khác đều không có.

Mộ Bạch tự dưng có chút khẩn trương, tay chân cũng không biết nên để chỗ nào.

" Đừng khẩn trương, chụp ảnh phim rất đơn giản, miễn sao cảnh chụp đủ đẹp là được. Tô Tô nhìn ra sự khẩn trương của anh, nhẹ giọng an ủi anh.

Anh có khẩn trương đâu

Mộ Bạch buồn cười không thôi, nhưng quả thật thả lỏng rất nhiều, làn da Mộ Bạch tốt hầu như không cần trang điểm gì, thợ trang điểm cũng chỉ hắn vẽ đậm lông mày cho anh đã rất hoàn mỹ.

Mộ Bạch đợi Tô Tố ngay trong phòng trang điểm.

Làn da Tô Tố cũng tốt, cô không có để thợ trang điểm thêm phấn, thợ trang điểm gật đầu, da cô Tô tốt, về sau cố gắng ít trang điểm lại, thứ này dù sao cũng tổn thương làn da, nhất là khúc con mắt này, lúc còn trẻ trang điểm nhiều về sau lớn tuổi mắt sẽ khó coi.

" Được."

Tô Tố chỉ đơn giản vẽ mắt và chuốt maccara, vì hiệu quả lên hình nên vẽ đậm chút lông mày.

" Xong chưa?" Trịnh Đông mang theo thợ quay phim đứng chờ ở trước cửa."

" Xong rồi."

" Được, vậy chúng ta xuất phát thôi, trước tiên chụp một vài cảnh hôn."

Tô Tố và Mộ Bạch một nháy mắt đều có chút sững sờ, hai người nhìn nhau, hai mắt mở to nhìn.

" Hôn, hôn nhau?"

239. Chương 239

Có cần mới lên mà phải diễn vai nặng khẩu vị vậy chứ!

Tô Tố đau đầu.

Nếu mà là một diễn viên xa lạ thì quá tốt, cô có thể xem như vì tính chất công việc bắt buộc phải vậy, vả lại đối với diễn viên, hôn môi chỉ đơn giản là môi chạm môi, thịt chạm thịt mà thôi, đằng này cô lại quen biết với Mộ Bạch, lại còn coi anh ta như người bạn tốt, trong tình cảnh như vậy, muốn cô chỉ xem anh ta như người bạn diễn bình thường để hôn môi anh, thì sao làm được.

Cô quay sang nhìn Mộ Bạch, Mộ Bạch cũng có chút ngơ ngác, anh ta mặc trên người cái áo sơ mi trắng và chiếc quần âu dài màu đen, cả người anh ta sạch sẽ bóng bẩy lên một cách lạ thường, đang đứng với hai má ửng đỏ lúng túng như một cậu bé ngây thơ trong sáng.

Tô Tố muốn khóc lên.

Làm sao mà cô có thể ảo tưởng1thủ đoạn cướp sắc cơ chứ.

Mộ Bạch tỏ vẻ ngốc ngếch ra.

Thực ra trong kịch bản luôn có cảnh hôn nhau, nhưng chỉ có ở phần sau, nhưng ở bộ phim này hai người vẫn đóng trong khuôn viên rất thuần khiết, cảnh hôn nhau cũng chỉ có vài cảnh, trước đó lúc anh ta xem kịch bản đều mặt đỏ tai hồng một hồi rất lâu, anh chỉ cần nghĩ tới cảm giác được đứng gần tiếp xúc với Tô Tố, là bàn chân anh như bị đặt trên thau lửa, nóng bỏng khiến anh không thể phản ứng gì, anh ta vẫn chưa chuẩn bị sẵn tâm lý, mà đã bắt đóng cảnh hôn nhau trước ống kính.

Trong lòng Mộ Bạch như muốn điên đảo.

Nhưng cũng bất đắc dĩ nghe thấy tiếng bố trí của A Diệm, hai người bèn theo nhiếp ảnh gia và đạo diễn đi quay ngoại cảnh.

Người ghi hình đã chọn xong cảnh quay

Học viện điện ảnh của A thị nổi tiếng có phong cảnh tuyệt đẹp,1tùy tiện đến chỗ nào thì chỗ nấy phong cảnh đều rất là hoa mỹ. Cuối cùng nhiếp ảnh gia đã lựa chọn một địa điểm cực kỳ đẹp, ở đó có một bức tường hoa hồng làm ngoại cảnh.

Trên cái lang cang bằng gỗ có rất nhiều hoa tường vi màu hồng leo bám kín mít, từng đóa từng đóa đứng xen kẽ nhau, ở giữa đệm thêm vài chiếc lá xanh, đẹp đến lạ kỳ, bức tường hoa hồng là nơi nổi tiếng trong trường, nhiều cặp tình nhân thường đến nơi đây để đính ước.

Nhân viên công tác đang đợi bên đó, bên cạnh đang bị bao vây bởi một nhóm học sinh nhốn nháo đứng xem, đa số đều là nữ sinh, nhìn thấy Mộ Bạch liền phấn kích kêu thét chói tai.

“ối ế ối…,Mộ Bạch điển trai kìa.”

“Sư huynh cố gắng giúp chụp hình, bộ phim mà phát hành tụi em chắc chắn sẽ ủng hộ.”

Mộ bạch nở nụ cười điềm đạm với họ, hơi xa cách nhưng5lịch sự, nhóm nữ sinh lại càng kêu gào mãnh liệt hơn.

Tô Tố có chút ngưỡng mộ Mộ Bạch, “Anh có mối nhân duyên rất tốt trong trường này đấy.”

Mộ Bạch không nói gì chỉ mỉm cười.

Đây chỉ là biểu hiện bên ngoài, trên thực tế, anh ở trường sống rất tách biệt, vả lại anh trước giờ không ở

ký túc xá, khóa học nào thích học mới đi, không thích thì thôi, thế nên ngoài nhóm nữ sinh này thích và truy đuổi anh ra, ngoài ra anh không có thích kết giao với người bạn tri kỷ nào.

"Được rồi, chúng ta chuẩn bị bắt đầu được rồi."

Câu nói của Trịnh Đông khiến Tô Tố và Mộ Bạch thêm căng thẳng và lo lắng.

Hai người đứng bên bức tường hoa hồng, ngại ngùng đứng cách xa nhau.

Không được không được rồi, như vậy làm sao giống các đôi tình nhân đang yêu say đắm chứ." Nhiếp ảnh gia giao máy chụp hình cho Trịnh Đông, tiến đến bên hai người, cứng2rắn lôi hai người ra bên lang cang gỗ, "Mộ Bạch, anh là đàn ông nên chủ động tí, ôm chặt phần eo của Tô Tố, đúng đúng đúng là vậy đó, đôi tay phải đỡ phần eo cô ấy, Tô Tố cô cũng phải ôm phần eo của Mộ Bạch, kề sát nhau tí, sát tí nữa. đúng đúng đúng, là như thế đó, bây giờ Mộ Bạch cúi đầu xuống, còn Tô Tố ngước nữa phần đầu lên, hai cặp mắt nhìn nhau, đúng rồi, bây giờ hai người nhìn nhau cười lên nào, Mộ Bạch tưởng tượng Tô Tố là người anh yêu thương nhất đi, đôi mắt phải có tí ôn hòa nhu mị, chính xác chính là như vậy."

Mộ Bạch đâu cần phải tưởng tượng, anh đã trực tiếp nhập vai luôn rồi.

Ngược lại là Tô Tố, cô nhìn Mộ Bạch như muốn cười òa lên làm sao đây

"Tô Tố, ánh mắt này của cô không đúng, không đúng, không đúng rồi, cô phải tưởng tượng bây giờ9người đứng trước mặt cô là người đàn ông cô yêu say đắm, không đúng, làm sai rồi. Ánh nhìn phải có chút e thẹn kèm thêm nhu mì, trong cái nhu mì kèm theo hạnh phúc… ok, chính là như thế, giữ nguyên tư thế vậy nhé."

Nhiếp ảnh gia đến bên Trịnh Đông, giật lấy cái máy chụp hình và chụp liền vài bô hình.

Tô Tố thả lỏng người vừa muốn cử động.

"Đừng động đừng động, tấm này không được, chụp lại, phần lưng của hai người như bị cứng đơ vậy, không cân đối, hai người thả lỏng người đi, đúng là vậy rồi, tốt lắm." nhiếp ảnh gia lại chụp thêm vài bô hình, có vẻ như vừa ý rồi.

Bên trong màn hình

Mộ Bạch và Tô Tố đứng bên bức tường hoa hồng, hai người nghiêng người nhìn nhau, phía sau là một bức tường màu hồng Tường vi thật lớn, hai người ôm chầm nhau, cười với nhau, như là cả thế giới này chỉ có sự tồn tại1của hai người, có một vài tia nắng nhẹ chiếu từ phía trên lang cang gỗ xuống đỉnh đầu hai người, khiến cho bức họa trở nên thật thiên liêng và mỹ miều.

Khi Tiêu Lăng đến nhìn thấy bức họa như thế này.

Anh như muốn bóp nát chiếc chìa khóa xe trên tay.

Đương nhiên, anh đã sớm biết vai nam chính của bộ phim là Mộ Bạch rồi, và cũng sớm biết được có nhiều phiên cảnh tình tứ, anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi, cùng lắm không xem bộ phim đó thôi, nhưng mà… khi anh ghé thăm, thì lại thấy cảnh tượng như vậy.

Đôi mắt Tiêu Lăng đỏ ửng.

Một người là anh em tốt, còn người kia là người phụ nữ của mình.

Thật là…

Diễn viên đúng là không phải một cái nghề dành cho con người ấy mà.

Tiêu Lăng đứng bên đoàn người phía bên ngoài, kiên quyết không đến gần.

Anh sợ đến gần rồi anh sẽ không nhịn được quăng đi cái máy chụp hình trên tay nhiếp ảnh gia, sau đó cưỡng ép và tách rời Tô Tố và Mộ Bạch.

…

“Đã xong chưa vậy?” Tô Tố giọng yếu ớt nói.

“Còn phải tiếp tục nữa.”nhiếp ảnh gia chụp trông có vẻ rất phấn khích, những nam thanh nữ tú này khi chụp xong ra hình sẽ rất đẹp mắt, anh ôm lấy máy chụp hình, dang tay chỉ huy hai người, “hãy duy trì tư thế đó, bây giờ Mộ Bạch cúi người xuống hôn lên trán của Tô Tố, còn Tô Tố thì giữ nguyên tư thế lúc nãy đừng động đậy, chỉ cần nhắm mắt lại. ok. Hôn”

Tô Tố nhắm mắt lại, cảm nhận được đôi môi ấm cúng đặt lên trán cô, môi anh mềm mại ấm nồng, hơi thở như phát hơi nóng dìu dịu từ từ phun lên trán cô, xúc giác của cô bỗng nhạy cảm hơn khi nhắm nghiền mắt lại, thậm chí cô có thể cảm nhận được bờ môi của Mộ Bạch như đang rung động nhẹ.

Ôi, sao mà đáng sợ thế.

“okok hai người cứ duy trì tư thế đó đừng động”

Nhiếp ảnh gia vừa mới dứt lời, Tô Tố liền cảm thấy làn môi Mộ Bạch bỗng chốc phi bắn lên khỏi trán cô, cô đâu phải giống như con hổ muốn nuốt sống người cơ chứ, nghĩ vậy thôi cũng khiến cô bật cười.

“Cười, cười gì thế?”

Vừa cất tiếng nói bèn bị nói lắp, Mộ Bạch ủ rủ thiếu chút cắn trúng chiếc lưỡi mình, anh nhìn chằm chập vào Tô Tố, may mắn là sắc mặt cô vẫn còn tự nhiên, không để ý đến sự căng thẳng của anh, nụ cười của cô ấy thật đẹp, mi mắt cong lên với đôi mắt sáng long lanh hòa quyện vào ánh nắng.

Mộ Bạch như có chút thất thần.

“Tôi cười chúng ta trong tình cảnh như bây giờ, anh thì giống Đường Tăng, còn tôi thì giống yêu quái muốn ăn thịt Đường Tăng.”

“Tôi giống Đường Tăng à?”

“Đúng vậy, rất giống, giống gương mặt sáng như ngọc của Đường Tăng, cũng giống như cách Đường Tăng nhìn thấy yêu quái vậy… không tình nguyện.”

Anh ta đâu có không tình nguyện, là tại vì anh ta quá căng thẳng.

Bởi vì anh sợ rằng nếu không kiềm chế được sẽ làm cô sợ.

Nhưng khi nãy nghe những lời nói chèn ngang của Tô Tố, bỗng chốc người anh như nhẹ bẫng đi.

Nhíp ảnh gia nhìn vào cảnh tượng thật lãng mạng, lại cầm máy lên chụp thêm vài bô ảnh, anh ta càng chụp càng phấn khích, hô hoán hai người, “Tô Tố, giờ cô buông tay khỏi eo của Mộ Bạch ra, Mộ Bạch anh đổi tư thế, đừng ôm Tô Tố nữa, hai tay nhẹ nhàng vịnh vào eo của Tô Tố, đúng đúng đúng là như vậy đó, hai tay Tô Tố choàng qua ôm cổ của Mộ Bạch, nhón chân lên hôn anh ta đi.”

240. Chương 240

Tiêu Lăng đang cắn răng nhịn, chiếc băng gạt trên tay như muốn bị anh ta bóp nát.

Cái cảnh này… anh ta chắc không thể nào xem tiếp được.

Anh ta muốn nhào qua tách hai con người ấy ra, nhưng cuối cùng… chắc chắn sẽ bị Tô Tố mắng nát mặt, sau đó đuổi đi không chút lưu tình.

cuối cùng Tiêu Lăng đã thông cảm cho tâm tình trước đây của Tô Tố.

Để bụng.

Thật sự quá là để bụng chết đi được.

Tuy bây giờ Tô Tố chỉ là đang diễn thôi, còn anh trước kia là phát sinh quan hệ với người phụ nữ khác bên ngoài mang tính chất xác thật, khó trách Tô Tố lúc trước lại để bụng.

Đã yêu rồi thì đến quá khứ của đối phương ra sao cũng bị để ý.

Lúc ở với anh Tô Tố trong sáng như trang giấy trắng, còn cái trang giấy trắng như anh thì đã sớm bị nhuốm màu rồi

Chỉ cần nghĩ vậy thôi, Tiêu Lăng bỗng thấy ghét bỏ bản thân, cái quá khứ quái quỷ mà mình đã trải qua, thì anh bây giờ làm gì có1tư cách gì để mà hạn chế Tô Tố, người ta chỉ là đang diễn thôi.

Anh nhắm mắt lại ra sức lẩm bẩm, và thôi miên bản thân: chỉ là diễn thôi, chỉ là diễn thôi, chỉ là diễn thôi…

Thật khó có thể để anh tự thuyết phục bản thân, một khi mở mắt ra thì lại thấy cảnh Tô Tố nhón chân lên hôn Mộ Bạch, tâm lý kiên định lúc nãy của Tiêu Lăng như bị công phá mất rồi.

Hôn rồi.

Cô ấy hôn Mộ Bạch thật rồi.

Mặc dù chỉ là diễn thôi nhưng anh cũng không thể xem tiếp được, Tiêu Lăng chuyển người quay lưng đối mặt với hai người, tim anh như quặn thắt đến khó chịu, nó giống như vừa làm rơi vỡ cái hủ dấm chua, anh dốc sức quay ra ngoài để ợ hơi chua.

Các cô gái xung quanh để ý thấy anh rất bảnh bao, và đang lén quan sát anh ta.

Nhưng khi nhìn sắc mặt Tiêu Lăng có lúc biến xanh xao, lúc thì trắng tái, có lúc thì tự mình lẩm bẩm… các cô thấy thế, liền vội vã1tránh ra xa, và dè chừng với Tiêu Lăng.

Haizz, áo quần bảnh bao, đẹp trai đến say đắm lòng người, nhưng mà tâm thần có vấn đề rồi.

Tiêu Lăng hoàn toàn không để ý đến ánh nhìn xung quanh của mọi người, lúc này cả người anh như muốn nổ tung ra.

Ngược lại với hành vi bộc phát phẫn nộ của anh, thì cả người Mộ Bạch như muốn bay bổng lên.

Trong đầu anh ta chỉ có một câu.

Nữ thần của anh đã hôn anh, đã hôn anh, đã hôn anh…

Đôi môi cô mềm mại và thơm lịm hơn anh tưởng, nó đang áp sát môi anh, đến cả hơi thở của Mộ Bạch cũng được thở chậm lại, sợ làm động đến giây phút thật đẹp, ngược lại thì Tô Tố đã điều chỉnh tốt tâm trạng, lúc nãy có lẽ cô chưa chuẩn bị sẵn tinh thần, bây giờ đã rất sẵn sàng rồi. Dù sao thì cô chỉ xem Mộ Bạch là bạn diễn thôi, suy cho cùng cô cũng có 7 năm kinh nghiệm diễn xuất, nên cũng phải giữ gìn đạo đức nghề5nghiệp.

Nhiếp ảnh gia hô lên, "ok"

Tô Tố thả môi ra, trong lòng Mộ Bạch bỗng sáo rỗng, thất vọng nhìn Tô Tố.

"Xin lỗi, đã lợi dụng anh…" Tô Tố nhìn quanh nhóm nữ sinh đang vây quanh, nhún vai tiếc rẻ, "Ánh mắt của các cô ấy như muốn nuốt sống tôi vậy."

Mộ Bạch thở dài.

Nếu tính là lợi dụng, thì anh rất muốn bị cô lợi dụng nữa.

Trịnh Đông tiến đến nhiếp ảnh gia, "đã được chưa?"

"Đương nhiên đây là cảnh đẹp nhất mà tôi đã từng chụp" nhiếp ảnh gia tràn đầy đắc ý ôm chầm máy ảnh, cười nghiêng ngã, "hi hi hi hi, để tôi quay về lập tức đem hình đi rửa, bảo đảm sẽ làm kinh ngạc mọi người, đạo diễn, chúng ta có thể đổi qua cảnh khác rồi"

Trước khi đổi cảnh phải trở về phòng hóa trang dậm lại trang điểm, hai người lại được thay bộ trang phục mới.

Mộ Bạch vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng, lần này chỉ thay đổi chiêc quần âu dài màu đen thành màu ngà, Tô Tố thì đổi quần thành chiếc váy,2cô xỏa rơi mái tóc, mái tóc xoắn gợn sóng được buông thả trên vai, gương mặt dường như được trang điểm đậm thêm.

"Thật là đẹp." thợ hóa trang thật lòng khen ngợi.

"Cám ơn."

Cảnh quay thứ 2 là cảnh quay lối cửa vào lớn trong trường.

Đây cũng là một cảnh trong bộ phim, và là cảnh phim Hà Nại và Thẩm Nhất Tiếu là từ trong game phát triển mối quan hệ, lần chạm mặt đầu tiên là lần gặp nhau ngoài thực tế.

Các thiết lập trong vở kịch là Hà Nại đang có một cái clip về game rất đẹp, sau đó có công ty muốn tìm họ để lấy cái clip, bởi vì cái clip được thực hiện bởi hai người, nên Hà Nại mới yêu cầu gặp Thẩm Nhất Tiếu ở lối cửa vào của trường đại hoc A.

Thẩm Nhất Tiếu vì lần gặp này nên hết sức trang diện, cố ý mua một cái váy mới, và còn trang điểm. Thẩm Nhất Tiếu trong kịch bản cao 168cm, trong khi Tô Tố cũng cao 168cm, kịch bản thiết lập là, bởi vì Nhất9Tiếu không biết rằng "người chồng" trong game của mình cao bao nhiêu, nên cố ý mang một đôi giày đế thấp.

Đây là một tổ chuỗi ống kính để ghi hình.

Ống kính đầu quay lối cửa vào trường đại hoc, Hà Nại đang dựa trên một chiếc xe, thầm lặng chờ đợi, còn Thẩm Nhất Tiếu cầm chiếc điện thoại xuất hiện ở phía xa, cách anh mười mấy bước đi bộ, không ngừng trông mong.

"ok" nhiếp ảnh gia đưa tay ra hiệu.

ống kính thứ hai, Thẩm Nhất Tiếu tiến đến Hà Nại chào hỏi, "Sư huynh, chào anh." Cô không ngừng nhìn vào Mộ Bạch, dò xét thăm hỏi, "Này, anh đang đợi người à?"

Hà Nại là một trong những nhân vật quan trọng của đại tứ máy tính, Thẩm Nhất Tiếu đã nhận ra, nhưng không biết rằng anh ta là nhân vật "Nại Hà" trong game."

Hà Nại bỏ điện thoại vào túi, cười thầm nhìn cô ta, "Tôi đang chờ cô đây."

Thẩm Nhất Tiếu bỗng sửng sốt, Hà Nại phì cười một cách thanh lịch tao nhã.

"ok"

Cảnh kế tiếp không có cảnh thân mật, nhưng1rất cần đến sự tỉ mỉ phát ra từ ánh mắt và thao tác, Mộ Bạch và Tô Tố đều là những diễn viên ưu tú, cảnh này đối với họ không có khó khăn gì, nhiếp ảnh gia không ngừng ấn nút chụp hình, cuối cùng đã sử dụng đến hết cuộn phim vẫn không nỡ buông máy ra.

"Chụp xong chưa?" Trịnh Đông hỏi anh ta.

"Xong rồi." nhiếp ảnh gia cười một cách tự tin, "lão Trịnh, bộ phim lần này của anh nhất định sẽ rất là sôi nổi, sôi nổi lắm"

Tất nhiên dựa vào cặp nam nữ diễn viên chính này thì không thể nào không sôi nổi được.

Phân cảnh hai tập trước của nữ diễn viên hơi nhiều, Tô Tố chụp hình cho bộ phim xong liền bị gọi về tiếp tục đóng phim, Tiêu Lăng vẫn chưa kịp đến để hỏi thăm, cô ta đã biến mất dạng trong đoàn người và không thấy bóng dáng nữa.

Ngược lại đôi mắt Mộ Bạch như linh hoạt hơn, vừa lướt qua là thấy Tiêu Lăng.

Anh dang tay vãy chào Tiêu Lăng, tiến bước đến gần.

"Tiêu Lăng, sao anh lại đến đây?"

Tiêu Lăng nghĩ ngay đến tình huống thân mật lúc nãy của Mộ Bạch Và Tô Tố, trong lòng cảm thấy không thoải mái, đúng lúc Mộ Bạch bị đụng vào đầu, anh ta ngắm nhìn Mộ Bạch, Hừ một tiếng lạnh lùng, nói một cách quái gở, "sao nào, hình như tao cũng là chủ đầu tư một nửa bộ phim này, ghé qua đây xem xét không được à"

"Đương nhiên là được rồi, mày đến rồi sao không qua thăm hỏi tao."

"Thấy mày chụp hình trông nhất nhập tâm mà."

Mộ bạch cảm thấy kỳ lạ nhìn anh ta, "mày hôm nay bị sao thế? Uống thuốc chưa"

Nói chuyện kèm theo sự tức giận.

Tiêu lăng Hừ một tiếng lạnh lùng, sầm mặt lại không nói chuyện nữa.

Lợi dụng người phụ nữ của anh ta, lại còn muốn anh ta nói lời dễ nghe à? Hừm anh không có độ lượng như vậy.

Tiêu Lăng thừa biết Tô Tố có sức hút lạ thường, e rằng Mộ Bạch cũng bị cô ta lôi cuốn rồi, bèn giấu giếm nhắc khéo anh ta, "Mày với nữ thần của mày dạo này sao rồi?"

"Vẫn tốt mà" nhắc đến Tô Tố thì Mộ Bạch càng cười nhạo hiền hòa, anh ta vỗ vai Tiêu Lăng, "nói về việc này đúng lúc tao cũng muốn nhờ tụi bây giúp đỡ, trường học có buổi chiêu đãi dạ hội tối ngày 1 tháng 9, tới đó tao kêu thêm Lãnh Mạc và Tôn Tử, cùng nhau đến sắp xếp bố trí hiện trường, đến lúc đó mày cùng đến chung vui nha."

Chiêu đãi dạ hội?

Đáng lẽ Tiêu Lăng muốn từ chối, nhưng suy nghĩ kỹ lại, Tô Tố cũng là người của học viện điện ảnh mà, nói không chừng cô ta cũng có tham gia.

Anh ta vừa định mở miệng từ chối, sau đó đã biến thành "Được"

241. Chương 241

Thời gian trôi qua rất nhanh, thấm thoát là đã tới ngày khai giảng 1 tháng 9 của bốn ngày sau.

Ngày này tính ra vẫn còn đang quay phim, nhưng những học sinh trở về trường khá là nhiều, còn có những học sinh mới nhập học nữa, cho dù đã ngăn cách hai bức tường nhưng vẫn còn rất nhiều tạp âm không thể tiêu biến được, việc quay phim hoàn toàn không thể tiếp tục tiến hành.

Trịnh Đông suy nghĩ kế hoạch ban đầu là quay tình tiết phim trong một tuần nhưng ở bốn ngày trước đã giải quyết xong, cũng không gấp lắm, anh hào phóng thông báo, tất cả diễn viên được nghỉ phép một ngày.

Phần lớn diễn viên đều là được tìm kiếm trong trường, rất nhiều bạn học chung cũng đã trở về trường, khi có thông báo được nghỉ phép, mọi người ai ai cũng sôi nổi hẳn lên, vẫy vẫy tay rồi chạy mất hút.

Trong ký túc xá của Tô Tố, Tô Tố thu dọn được những vật dụng xách tay cũng dự tính về đó một chuyến.

"Tiểu, à không, chị Hân ơi, em muốn về nhà một chuyến, còn chị?"

Trương Hân nhận được tin nhắn của Lãnh Mạc nói ở nhà đợi cô, cô đeo túi xách lên vai rồi đeo kính đen, "Chị cũng phải về một chuyến, đi cùng không?"

"Vâng ạ."

Tô Tố nhờ kí ức về trường học của thân thể này, kiếm được một con đường tương đối yên vắng, cùng Trương Hân đi về hướng bên ngoài trường học.

Trương Hân nhìn sâu thẳm vào Tô Tố.

Trong bốn ngày cùng sinh sống chung, cô càng cảm giác thấy Tô Tố rất quen thuộc.

Cô ấy... cô ấy hình như biết hết những điều cô kiêng kị, cô có chứng mất ngủ nhẹ, còn có chút thần kinh suy nhược, trước đó chưa vào đoàn quay mỗi ngày đều có tiểu trợ lý rót cho cô ly sữa bò, lần này cô chỉ là đóng vai nhỏ góp vui, không thể nào cứ đem theo một đám trợ lý, cho nên đã một mình đến đây. Bản

thân cô có chút lười, buối tối thà không uống sữa bò chứ không bao giờ thức dậy đi rót uống.

Nhưng từ khi bắt đầu ngày đầu tiên cô vào đây ở, Tô Tố mỗi bữa tối đều rót sẵn một ly sữa bò để trên đầu giường của cô.

Cô có thần kinh suy nhược buổi tối khuya không thể nghe được tiếng động, cô ấy cho dù không ngủ được cũng đều cuốn mình trong tấm mền trên giường không động đậy để không làm phiền cô nghỉ ngơi.

Còn nữa cô hơi đãng trí, đồ đạc vừa mới đặt xuống là quên mất tiêu để đâu liền, lúc này Tô Tố sẽ âm thầm để lại đồ đạc kế bên tay cô.

Cô ấy hình như vô cùng hiểu rõ cô.

Hiểu đến chỉ bằng một động tác và một ánh mắt thôi là đã biết cô muốn làm gì.

Cảm giác này thật lạ lùng, cô chỉ trên người Tô Tố cảm giác qua thôi.

Nhưng… rõ ràng là hai con người…

Trương Hân vừa đi lên phía trước, vừa nhìn sâu thẳm vào Tô Tố, "Tô Tố, em chắc không phải là fans điện ảnh của tôi chứ?"

"Không phải, tại sao lại hỏi thế?"

Tác phẩm của Trương Hân mỗi một tác phẩm điện ảnh từ xuất đạo đến bây giờ, cô ấy cũng chưa từng xem qua, tại vì là người quen thuộc, lúc cô nhìn thấy cô ấy đóng phim truyền hình cứ cảm thấy có cảm giác gì đó kì lạ, đồng thời, Trương Hân cũng chưa từng xem qua bất kì bộ phim truyền hình nào do cô ấy đóng, cho nên cô ấy cũng không được xem là fans điện ảnh của cô."

"Không phải…" Chuyện đó càng lạ hơn, cô cười nhìn Tô Tố, "Vậy bình thường em thích coi kênh truyền hình nào để giết thời gian?"

"Em bình thường rất ít coi tivi, lúc có thời gian rảnh rỗi thì lấy kịch bản ra xem hay tiểu thuyết ra xem, lúc chán thì cũng có xem Chương trình văn nghệ tổng hợp, phim truyền hình thì tương đối ít…"

Với Tô Tố rất giống, Tô Tố ngày xưa cũng như vậy.

"Chị cũng rất thích xem tiểu thuyết, em thích xem truyện tiểu thuyết của tác giả nào, nói chị biết được không?"

Cô ấy thích xem tiểu thuyết?

Tô Tố kì lạ nhìn vào Trương Hân, cô nhớ là rõ ràng Trương Hân không bao giờ xem những thứ này, cô ấy rất bận rộn, có thời gian thà ngủ thêm chút ít, dùng cách của cô ấy nói, tiểu thuyết đều là thứ tưởng tượng không có thật, những nhân vật trữ tình bên trong đều là giả cả, có gì đâu mà xem.

Cái này là đang dò thám cô, không lẽ cô ấy để lộ ra sơ hở gì rồi.

"Sao thế?"

"Không có gì." Tô Tố bình tĩnh lại, cười hô hô nói, "Em thích nhất là thể loại tiểu thuyết có tính chuyên nghiệp tương đối lành mạnh, và còn một số thể loại như là hạt giống tâm hồn.

"Oh."

Trương Hân thất vọng thở dài, Tô Tố ngày xưa thích nhất là xem thể loại truyện tiểu thuyết ngôn tình.

Hai người đi đến cổng sau của trường học rồi chia tay nhau.

Tô Tố đưa mắt tiễn Trương Hân lên chiếc xe hơi sang trọng cao cấp, thở dài nhẹ một tiếng.

Ngày 1 tháng 9.

Tô Tố nhìn vào thời gian trên di động, hôm nay là ngày nhập học của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, lúc này hai đứa chắc là đang ở trường học.

Tiêu Lăng chắc là đang ở công ty.

Bốn ngày này cô và Tiêu Lăng hình như trở lại trạng thái ban đầu của những cặp tình nhân bình thường mới yêu vậy, Tiêu Lăng mỗi ngày đều gọi điện thoại thăm hỏi cô, có lúc cô không bận thì cả hai có thể nấu cháo điện thoại đến nửa tiếng đồng hồ.

"Cũng không có bận gì, sang công ty anh ấy thăm hỏi cũng tốt."

Tô Tố quyết định xong liền ngồi xe bus đi đến công ty của Tiêu Lăng, lúc xuống xe tâm trạng cô mừng rỡ ngân nga câu hát.

Vừa nãy trên xe bus không ngờ cô đã bị vài fans hâm mộ nhận ra được, các fans còn rất nhiệt tình xin cô cho chữ kí.

Cuộc sống bình thường của hai tháng này làm cô xém tí quên cô đã từng là diễn viên hạng B.

Umh hm, chị cũng là người có fans rồi.

Tô Tố đã không phải là lần đầu tiên đến tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, cô tiếp tân cũng quen biết cô, biết được cô là người phụ nữ của tổng tài, cho nên không dám cản đường.

Tô Tố đi một mạch suôn sẻ lên tới tầng 26.

Tầng 26 là nơi làm việc của Tiêu Lăng, bên ngoài phòng làm việc của anh là phòng thư kí, phòng thư kí tổng cộng có đến sáu thư kí, nam cũng có nữ cũng có, những thư kí này đều là do thư kí Trương quản lý.

Tô Tố từ trong thang máy bước ra, lúc vừa đi vòng qua phòng thư kí thì thư kí Trương đã thấy cô tới.

"Cô Tô?" Thư kí Trương nhanh chân bước đến, "Cô Tô có phải đến tìm tổng tài không? Tổng tài đang trong phòng làm việc, cô đi thẳng vào trong là được."

Thư kí Trương vừa nhìn thấy Tô Tố tức thời sáng cả mắt lên, như là đang gặp được cứu tinh vậy.

Tô Tố hoang mang nhìn vào cô ấy, "Vào thẳng à?"

"Đúng đúng đúng, cô cứ vào thẳng, tổng tài đã dặn dò, chỉ cần cô tới, bất kể lúc nào cũng không cần cản đường."

Tô Tố mặt đỏ lên.

Tiêu Lăng còn dặn dò qua như thế này nữa.

Cô cắn môi, nhẹ chân bước nhanh đến phòng làm việc, Tô Tố muốn cho Tiêu Lăng một sự bất ngờ, cho nên căn bản không gõ cửa, cầm tay nắm cửa phòng mở ra, nhanh chân nhảy vào trong, "Táng táng táng tang, em đến rồi!"

Vừa bước vào phòng cảm thấy bầu không khí không ổn lắm, nhìn vào tình hình bên trong, Tô Tố vẻ cười cứng đờ, hận không thấu muốn tát bản thân một cái.

Trong phòng làm việc, Tiêu Lăng ngồi trên ghế phía sau bàn làm việc, sắc mặt tối đen, vài vị chủ quản trung niên mặc áo vest mang giày da mặt xám đi và đứng ở giữa phòng làm việc, dưới xung quanh chân của họ còn vương vãi những mảnh giấy tài liệu.

Đây… đây là đang dạy dỗ cấp dưới!

Do cách xuất hiện của cô quá đặc biệt, tất cả những người trong phòng đều hướng mắt nhìn sang cô.

Tô Tố nghĩ đến bộ dạng vừa nãy lúc bước vào phòng, tức thời đỏ cả mặt lên đau khổ.

A… cô che mặt lại!

Mất hình tượng quá!

Tô Tố hoang mang vô cùng, bước chân âm thầm nhúc nhích hướng về phía cửa ra, thư kí Trương chắc rằng đã biết trong phòng làm việc có rất nhiều người, tại sao còn để cô xông vào thế. Cô rất nhanh lui về hướng cửa ra, cười miễn cưỡng với mọi người, "À cái đó, tôi hình như vào không đúng lúc lắm, mọi người cứ tiếp tục tiếp tục."

Vừa nói xong cô đã chạy ra ngoài.

"Đứng lại!"

Bước chân Tô Tố khựng lại, ngoảnh đầu liếc nhìn Tiêu Lăng, bộ người này không thấy cô xuất hiện rất ngượng ngùng sao, hận không thấu muốn chui mình xuống đất!

Sắc mặt của Tiêu Lăng ôn hòa lại chút, từ trên ghế văn phòng đứng dậy, anh lướt mắt nhìn sang mọi người, lạnh lùng nói, "Còn ngây người ở đó làm gì, ra ngoài hết, trước sáng ngày mai tôi phải xem được một phương án hoàn toàn mới."

Họ như được nhận ân xá, khẩn trương nhặt lại những tài liệu dưới đất chạy ra ngoài lướt sang người Tô Tố như bị ma đuổi.

Lúc đi ra họ còn trao cô một ánh mắt cảm kích.

Đợi người đi hết rồi, Tô Tố vẫn còn đứng trước cửa, vào thì không phải, ra thì cũng không xong.

Tiêu Lăng vẫy tay với cô, "Qua đây!"

242. Chương 242

Tô Tố đứng trước cửa không động đậy, "Có phải anh đang bận không? Anh bận thì em sẽ về bên Tiểu Hy trước."

"Không bận."

Cô không mấy dễ dàng tới thăm anh một lần, cho dù bận cách mấy cũng không còn bận nữa.

Tiêu Lăng kéo cô vào phòng làm việc, tiện tay đóng cửa phòng, ôm vai cô đi vào bên trong, "Hôm nay không có đóng phim sao, muốn qua đây tại sao không báo một tiếng, để anh nhờ Tiểu Trần đi rước em."

"Hôm nay trường học khai giảng, người quá nhiều và quá ồn, không quay phim được, đạo diễn liền cho diễn viên một ngày phép, để tụi em nghỉ ngơi một ngày. Những đội biên tập tập hậu kì đang nắm bắt thời gian của tập phim, vừa lúc em không có gì làm liền tới bên đây thăm anh. Anh vừa nãy làm gì thế, sao giận dữ vậy?"

Tiêu Lăng kéo tay Tô Tố ngồi lên sofa, cau mày nói, "Đừng nhắc đến họ, nhờ họ làm cái phương án cũng làm không xong, công ty mướn họ về làm chứ có phải nuôi không họ đâu."

Tô Tố đối với công việc của họ không hiểu rõ lắm, nhún nhún vai đánh trống lảng chủ đề này.

Tiêu Lăng cũng ngồi xuống sofa, "Hôm nay trường của bọn em khai giảng, em không cần qua đó à?"

Đương nhiên là phải qua đó.

Vừa nãy lúc trên xe bus đã nhận được tin nhắn của Mộ Bạch, nhắc đi nhắc lại cô nhớ là đừng quên bữa tiệc chào mừng khai giảng tối nay.

Cô lúc đầu còn muốn lấy quay phim làm lý do từ chối, nhưng hôm nay được nghỉ phép, Mộ Bạch lại cùng chung đoàn làm phim với cô, như vậy là không còn lý do để từ chối nữa.

"Phải đi, hôm nay Tiểu Hy cũng đi, cố ý gọi điện thoại cho em để em cùng đi với cô ấy, nhưng cũng không gấp lắm, đợi Tiểu Hy đi làm về mới cùng nhau qua đó, trước bữa tiệc chào mừng tối nay mới ghé sang trường học là được."

Tiêu Lăng nhìu mày lại, cười nhưng không nói.

Thì ra cô đúng thật phải đi tham gia bữa tiệc.

“Anh thì sao, anh hôm nay bận đến khi nào?”

“Hôm nay không bận.”

“Ặc…” Tô Tố nhìn vào đồng hồ treo trong phòng làm việc, nghi ngờ nhìn Tiêu Lăng, bây giờ mới 10 giờ sáng, vừa mới đi làm được một tiếng thôi, anh nói không bận?

Tiêu Lăng cầm lấy chìa khóa trên bàn làm việc, “Quãng thời gian này cũng chưa đi đâu chơi, anh dẫn em đi dạo mấy vòng.”

“Hey? Tay anh đỡ chưa?”

“Bữa tối hôm qua vừa mới tháo băng, lúc đầu thật ra cũng chẳng phải chuyện gì lớn lao, anh đã nói không cần băng bó, Tiểu Trần lại nhất định đi gọi bác sĩ, cũng gần khỏi hoàn toàn rồi, lái xe hoàn toàn không có vấn đề.”

Tô Tố nắm lấy tay anh nhìn một hồi, vết thương trên đốt xương ngón tay đích thực đã gần khỏi hoàn toàn, chỉ là vết sẹo trên tay vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Tay anh ban đầu rất đẹp.

Ngón tay mảnh mai, khớp xương tay rõ ràng, móng tay cắt rất sạch sẽ, nhìn thôi đã thấy rất mê hồn rồi, nhưng bây giờ trên đó lại để lại một vết sẹo xấu xí.

Cô nhẹ nhàng xoa lên vết sẹo trên khớp xương tay đó, “Vết sẹo này có thể làm xóa đi không?”

“Chắc là không thể xóa được.” Ánh mắt Tiêu Lăng lướt nhìn vào vết sẹo trên trán của Tô Tố, bất chợt để ý thu lại bàn tay, nói giỡn rằng, “Sao thế? Chê anh rồi à?”

“Không có, chỉ là có chút hối tiếc.”

Cũng giống như một tác phẩm nghệ thuật thủ công không tì vết, kết quả không cẩn thận làm nứt mẻ một miếng, chuyện này đều khiến người khác cảm thấy rất là tiếc nuối.

Trong lòng Tiêu Lăng khó chịu như là bị kim chích.

Vết thương của anh chỉ là ở trên tay mà cô cũng cảm thấy hối tiếc, vậy vết sẹo trên trán cô, cô lại không giống như bây giờ để tâm đến như vậy.

Thật ra vết sẹo trên tay anh có thể xóa đi, chỉ là anh không muốn thôi.

Anh muốn để lại cho bản thân một vết sẹo như là một bài học, để anh sau này lúc mất đi lý trí nhìn lại, có thể nghĩ đến vết sẹo trên trán cô, như vậy có thể giúp anh tìm lại lý trí cho bản thân.

"Không nói nữa, đi, chúng ta đi dạo một vòng."

Tiêu Lăng dẫn Tô Tố đi dạo ở trung tâm mua sắm.

Chỗ đó là trung tâm mua sắm quốc tế lớn nhất của thành phố A, bên trong đều là những thương hiệu trang phục và trang sức nổi tiếng của nước ngoài.

Tô Tố đi đến trước cửa là muốn rút lui quay về, kéo tay Tiêu Lăng nhất định không vào, "Anh dẫn em đến đây làm gì, em cũng đâu có muốn mua đồ."

Cát sê của cô trong "Ngạo Vân truyện " đã được kết toán, tiền đã được chuyển vào tài khoản của cô, nhưng cô chưa có danh tiếng, thu nhập ắt nhiên không nhiều, hôm nay trường khai giảng cô lại phải đi đóng học phí, kì thực nếu như không phải Tiêu Lăng đóng học phí cho con, cô có khả năng ngay cả học phí cũng trả không nổi.

Lúc này cô làm gì có tiền đi trung tâm mua sắm.

"Dẫn em đi sắm chút quần áo."

"Không cần không cần, quần áo của em đủ mặc rồi." Tô Tố lắc đầu như là cái trống lắc tay.

Đồ của trung tâm thương mại này nổi tiếng mắc!

Mắc muốn chết!

Hồi xưa cô đi sắm đồ cũng không dám tới đây mua, nghe nói một bộ trang phục bình thường thôi cũng phải năm chữ số, nghĩ thôi là cũng thấy sợ rồi.

Tiêu Lăng dùng lực kéo cô vào đó, "Bây giờ trời chuyển lạnh, em nên sắm quần áo mới rồi. "Không cần không cần." Tô Tố ôm chặt cái trụ lớn trước cửa vào nhất định là không vô, cử động này làm thu hút đến ánh mắt lạ lùng của bảo vệ, Tô Tố liếc mắt nhìn sang đó, "Nhìn gì mà nhìn, chưa gặp qua gái đẹp hả!"

Tiêu Lăng, "..."

Tô Tố như con bạch tuộc quấn chặt lấy cái trụ, "Đồ ở đây mắc muốn chết, em không mua đâu."

"Anh trả tiền."

"Vậy càng không được."

Tiêu Lăng trong lòng không vui, dùng sức kéo cô từ cây trụ xuống, mặc kệ sự kêu la của Tô Tố, mạnh tay kéo cô vào trung tâm mua sắm.

Vào trong trung tâm mua sắm, Tô Tố trái lại ngại ngừng không kêu la nữa, bị Tiêu Lăng mạnh tay kéo lên tiệm trang phục nữ ở lầu hai.

Những sản phẩm xa xỉ trong trung mua sắm thật ra không nhiều người lắm, những mỗi thương hiệu đều trang trí vô cùng sang trọng, Tô Tố nhìn tới hoa cả mắt, Tiêu Lăng vừa đi lên trước vừa nắm lấy cánh tay của cô, "Em là người phụ nữ của anh, xài tiền của anh là chuyện đương nhiên, Tô Tố, sau này cấm không được phân chia với anh rõ ràng đến thế."

"Tiêu Lăng, nếu như anh đúng thật muốn mua đồ cho em, vậy anh có thể mua cho em một cái điện thoại di động không?"

Bước chân của Tiêu Lăng khựng lại, nhíu chặt mày.

Anh nhớ là lần trước anh mới sắm cho cô một cái điện thoại mới, dùng chắc là chưa đến hai tháng.

Nhưng chỉ là một cái điện thoại thôi, anh có thể đồng ý được, "Được!"

Tô Tố nhẹ nhõm lòng, "Vậy chúng ta đi thôi."

"Mua quần áo xong đã!"

"Hey…"

Con người này nghe không hiểu lời nói của cô sao, cô không muốn tới cái nơi hút máu này để tiêu tiền.

Cuối cùng và cuối cùng, Tô Tố vẫn bị Tiêu Lăng kéo đến mua mười mấy bao quần áo, kèm theo năm sáu đôi giày, và còn có các loại phụ kiện túi xách. Lúc quẹt thẻ lòng Tô Tố cứ như đang tụt máu.

Vừa bắt đầu là cô còn đang tính toán phải trả tiền cho Tiêu Lăng, nhưng sau khi cô tính toán lại giá cả món đồ của từng thứ từng thứ một thiết thực muốn khóc ra nước mắt.

Chỉ một ngày tiêu tiền như thế, đủ cho cô và hai đứa trẻ dùng vài chục năm trước đó rồi.

Đặc biệt là mấy cái túi xách, đeo như vậy ra ngoài người ta còn không ăn cướp cô à?

Tiêu Lăng trả tiền xong viết lại địa chỉ cho phục vụ, "Trước tối nay giao đến tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ." Vừa xoay mắt lại là nhìn bộ dạng Tô Tố dở sống dở chết rất là tức cười, "Không phải phụ nữ cũng đều thích đổ máu đi mua sắm sao."

"Thích mua sắm là thiên tính của phụ nữ không sai, nhưng tự mình kiếm được tiền tự mình tiêu nó mới cảm thấy đáng và thoải mái hơn. Tiêu Lăng, bây giờ em đã có khả năng kiếm tiền, sau này anh đừng như thế nữa."

Nếu như là ngày xưa, Tiêu Lăng khẳng định sẽ lạnh mặt ngay.

Mời cô đi mua đồ mà còn ở đây nói này nói nọ.

Nhưng bây giờ Tiêu Lăng có tiến bộ hơn nhiều, anh kiên nhẫn giải thích, "Em bây giờ nói sao cũng gọi là một tiểu minh tinh rồi, sau này nhất định là phải tham gia không ít hoạt động, không thể cứ ăn mặc tùy tiện như thế mà ra đường được, sẽ khiến cho người trong ngành có chuyện đàm tiếu, những bộ quần áo này không gọi là hàng hiệu lắm, em có thể mặc để tham gia hoạt động, đúng rồi, buổi tiệc khiêu vũ chào mừng khai giảng tối nay cũng có thể mặc đấy."

"Tiêu Lăng, chúng ta bây giờ chỉ là bạn trai bạn gái, anh không cần thiết phải tiêu nhiều tiền trên người em như thế đâu."

Tiêu Lăng cũng không giận, đôi mày nhíu lại ôm eo cô, "Cho nên em đang ám thị là anh phải nên cho em một danh phận đúng không?"

243. Chương 243

" Ưm… chỉ cần em đồng ý, ngày mai chúng ta lập tức đi đăng kí kết hôn."

Đăng kí kết hôn?

Cô kinh ngạc ngẩn đầu lên, muốn nhìn xem anh đang nghiêm túc hay đang đùa, vừa ngẩn đầu liền nhìn thấy sự chân thành tha thiết và thâm tình trong ánh mắt anh.

Tô Tố giật nảy mình, một mực từ chối

“ Không muốn”

Tiêu Lăng mặt đen sì, tay ôm eo cô đột nhiên giữ chặt lại, nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của cô anh mới thả lòng ra, hừ nhẹ một tiếng, “ người phụ nữ đáng chết vô lương tâm này, đau chết em cũng là đáng đời”

Tuy nói như vậy, nhưng tay lại thả lỏng một chút.

Tô Tô lườm anh một cái, tức đến thở hồng hộc.

“ Cho anh một lý do không đồng ý”

“ Bây giờ anh đang theo đuổi em, em còn chưa đồng ý làm bạn gái anh mà,1sao lại nhảy lên bước đăng kí kết hôn rồi.” Nếu họ muốn bắt đầu lại lần nữa, đương nhiên phải làm lại từ đầu, trước kia Tiêu Lăng đối với cô chỉ biết đe dọa dụ dỗ, giữa họ vốn dĩ chưa từng bình đẳng qua, cô cũng chưa từng hưởng thụ qua cảm giác sảng khoái khi được theo đuổi, bây giờ có cơ hội đương nhiên phải làm lại từ đầu.

Tiêu Lăng thở dài, “ vậy khi nào em mới đồng ý làm bạn gái của anh?”

“ Phải xem biểu hiện của anh”

Cô cười hì hì, sải bước đi ra xa.

Tiêu Lăng đứng yên chỗ đó bất lực mà lắc đầu.

Con đường theo đuổi vợ dài đằng đẳng, nhưng mà anh không ghét bỏ cái cảm giác này theo đuổi từ từ thì cứ theo đuổi từ từ vậy, cứ coi như là tình thú, so với thái độ cả đời không qua1lại với nhau của cô trước đây, bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi.

Tiêu Lăng sải bước đuổi theo.

Mua đồ xong đã tới buổi trưa, Tiêu Lăng dẫn Tô Tố đi ăn cơm trưa, lại dẫn cô đến biệt thự của Tiêu Khả, Tô Tố đã từng tới đây một lần, lần này tới đây cô cảm thấy có chút kì lạ, đợi xe dừng lại rồi mới hỏi Tiêu Lăng, “ sao anh lại dẫn em tới đây?”

“ Hôm nay không phải em đi tham gia buổi dạ hội đón người mới à, để Tiêu Khả trang điểm cho em đẹp một tí.” Tiêu Lăng xuống xe, vòng qua bên ghế phó lái mở cửa cho cô, “ dù sao Tiêu Khả rãnh rỗi ở nhà cũng không làm việc gì.”

Sau khi xuống xe Tô Tố có chút do dự, “ chỉ là buổi dạ hội đón người mới của một trường học, không cần ăn5diện quá đẹp đâu.”

“ Vậy thì không được, dù gì bây giờ em cũng là một minh tinh nhỏ, làm thế nào cũng không nên quá khó coi.” Tiêu Lăng kéo tay cô đi thẳng vào biệt thự, anh hỏi người hầu trong biệt thự, “ đại tiểu thư đâu?”

“ Tối hôm qua đại tiểu thư về nhà muộn, lúc này vẫn còn đang ngủ.”

Tiêu Lăng nhíu mày lại, đã là giữa trưa sắp tới buổi chiều rồi mà vẫn còn đang ngủ quả nhiên quá nhàn rỗi rồi, nên kiếm chút việc cho cô ấy làm

“ Kêu cô ấy dậy, cứ nói nếu không dậy chuyện tôi đồng ý với cô ấy sẽ bị hẫng đi.”

“ Dạ vâng, thiếu gia cậu và Tô tiểu thư đợi một lát, tôi liền đi gọi đại tiểu thư dậy.” Người hầu vội vã chạy lên lầu.

Tô Tố có chút cẩn trọng.

Cô ngồi trên chiếc sô-pha2trong phòng khách của biệt thự tò mò nhìn xung quanh, “ Tiêu Khả một mình sống ở đây không cảm thấy quá vắng vẻ hay sao?”

“ Đương nhiên vắng vẻ rồi.” Tiêu Khả mặc một chiếc áo Hoodie kiểu dài dáng vẻ lôi thôi lếch thếch xuất hiện ở trước cầu thang, tay chân lúng túng sửa sang lại tóc, nghe được lời nói của Tô Tố cô liền kêu la lên, “ chị không thích chỗ này, nhưng điều kiện duy nhất chị dọn ra ngoài ở là sống ở đây, nếu không thì chỉ có thể cùng ông nội sống trong nhà cũ.”

“ Ngủ tới tận giữa trưa ra thể thống gì” Tiêu Lăng quở mắng cô ấy.

Tiêu Khả trợn mắt, mang đôi dép lê bước xuống lầu, “ em trai à, đừng dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với chị gái em được không?”

Tiêu Lăng không đếm xỉa đến cô, đẩy9Tô Tố lên trước mặt cô, “ tối hôm nay cô ấy phải tham gia buổi dạ hội đón người mới, sửa sang cho cô ấy đẹp một chút.” Nghĩ đi nghĩ lại, anh lại nói, “ không cần quá huênh hoang.”

“ Vậy chuyện em hứa với chị…”

“ Vẫn giữ lời”

“ ok, chị bảo đảm trang diện cho em dâu thật đẹp.”

Tiêu Khả dẫn Tô Tố vào phòng trang điểm, vẫn là phòng trang điểm đó, nhưng tâm trạng lại khác đi, trước kia coi Tô Tố là bạn gái của Tiêu Lăng, bây giờ chắc chắn đã là em dâu, vả lại sau này còn là nghệ sĩ mà

cô sẽ trang điểm cho trong giới giải trí, đương nhiên cô phải trang diện thật tốt rồi.

Chưa tới nửa tiếng, Tiêu Khả đã trang điểm xong cho mặt của Tô Tố.

Cô ngáp một cái bước ra phòng, nhìn Tiêu Lăng đang ngồi bên ngoài,1“ đã làm xong rồi, đinh đinh đinh đinh, Tô Tố mau ra đây làm mù đôi mắt chó của em trai chị”

“…”

Tô Tố bất lực bước ra ngoài.

Lớp trang điểm hôm nay cô vẫn rất hài lòng, trang điểm rất nhạt, gần như là để mặt mộc, càng là mặt mộc thì càng thử thách kỹ xảo của thợ trang điểm, Tiêu Khả trang điểm lên khiến mặt cô trông rất tự nhiên, nếu như là buổi tối có thể sẽ nhìn không ra dấu vết trang điểm.

Cô thay một chiếc áo voan màu trắng, ở phần thân dưới mặc chiếc váy dài đến đầu gối, tóc xõa trên vai, tươi mát lại pha lẫn một chút dễ thương, trong sự đáng yêu đó lại tỏa ra sự ngại ngùng nhàn nhạt, vô cùng quyến rũ.

Tiêu Lăng đau đầu nhìn cô.

Hôm nay anh cũng có tới buổi dạ hội đó, cho nên cô trang diện đẹp như vậy cũng không sao, có anh bảo vệ cho.

Nhưng sau này thì sao?

Cô sẽ càng ngày càng nổi tiếng, sẽ trở thành đại minh tinh đi tham dự các loại hoạt động, lúc đó anh không thể nào mỗi lần đều đi theo, nhưng nếu như không đi theo, cô đẹp như vậy thì có bao nhiêu đàn ông sẽ hóa thân thành sói, nhắm chặt vào con cừu nhỏ như cô đây?

Không được

Anh vẫn phải tìm cách sớm làm rõ danh phận, chỉ có nhanh chóng khiến cô trở thành một nửa trên giấy chứng nhận kết hôn của anh, anh mới yên tâm.

Đến lúc đó cô sẽ là vợ của Tiêu Lăng, bà chủ của Hoàn Vũ Quốc Tế, trừ khi ai đó chán sống rồi, nếu không cho dù lớn mật thế nào bọn họ cũng không dám có ý nghĩ gì khác với Tô Tố.

Làm rõ…

Tiêu Lăng càng nghĩ càng cảm thấy đây là một biện pháp tốt.

Nghĩ trong lòng chi bằng hành động.

Vừa đúng hôm nay anh cũng đi tham dự buổi dạ hội này, hay là nhân cơ hội này tỏ tình với cô ấy, nhiều người nhìn như vậy, anh không tin cô không nể mặt anh mà từ chối.

Tiêu Lăng càng nghĩ càng cảm thấy đây là một biện pháp tốt.

“ Tiểu Lăng, em nghĩ gì đó, một người đẹp đứng trước mặt mà em không ngắm, thế mà lại phân tâm”

Tiêu Lăng ghét bỏ mà nhìn mặt cô ấy, “ bộ dạng này của chị thật sự quá dơ bẩn rồi, để ông nội thấy được nhất định sẽ phạt chị chép gia huấn, còn không mau lên lầu rửa mặt đánh răng đi”

“ Mẹ nó, thằng chết tiệt này còn có lương tâm không, chị còn chưa tỉnh ngủ đã bị em kéo từ trên **dậy để trang điểm cho em dâu, em giỏi lắm, lợi dụng xong còn tới uy hiếp chị, đồ khốn khiếp nhà em, chị mới là người nên đi tố cáo với ông nội đây…”

“ Công việc mới của chị còn muốn lấy không.”

Tiêu Khả liền ghẹn họng, lườm anh một cái, “ coi như em giỏi” nói xong thì vội vã chạy lên lầu tắm rửa, trước khi đi vẫn không quên chào hỏi Tô Tố một tiếng, “ em dâu chị lên lầu trước đây, em ở dưới lầu chơi một lát, đừng khách sáo coi đây là nhà của mình là được rồi, tùy ý nha”

Tô Tố cười vẫy tay với cô ấy.

“ Bây giờ em đến trường hay đến nhà của An Tiểu Hy?”

“ Đến nhà Tiểu Hy.”

“ Anh đưa em qua đó.”

Ý nghĩ ban đầu của Tiêu Lăng chính là bám theo thân mật với Tô Tố cho đến khi cô đi dự tiệc, sau đó buổi tối trực tiếp tới buổi dạ hội đón cô, bây giờ anh thay đổi ý định rồi, anh phải để dành thời gian để suy nghĩ cho kĩ, màn tỏ tình tối hôm nay nên tiến hành như thế nào?

244. Chương 244

Vì khai trường, hôm nay An Tiểu Hy xin phép với đoàn phim cho nghỉ hai tiếng, ba giờ chiều đã về nhà.

Tiêu Lăng đưa Tô Tố về nhà chưa bao lâu, Tiểu Hy cũng về tới.

Nhìn thấy Tô Tố cô lập tức ôm chầm cô, "A, Tô Tố, mấy ngày nay cô không ở nhà, Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị Tiêu Lăng đón đi, tôi một mình cô quạnh ở đây, tôi nhớ cô chết đi được.

Cô quạnh.

Phù_

Tô Tố trực tiếp phì cười,

Cô vỗ vai Tiểu Hy, "Cả người toàn mùi mồ hôi, mau đi thu dọn một lát đi chúng ta sắp phải xuất phát rồi."

"Ok, đợi tôi."

Tiểu Hy phóng như bay vào phòng dọn dẹp.

Tô Tố hụt hững ngồi xuống ghế sofa, cô suy nghĩ một lát, móc ra cái điện thoại và thẻ điện thoại mới mua ở cửa hàng ngày hôm nay, lắp sim điện thoại vào trong điện thoại, sau đó gửi một tin nhắn vào một số quen thuộc, sau khi gửi xong cô nhanh chóng tắt máy.

Điện thoại khác của cô kêu lên, Tô Tố1coi sơ qua tin nhắn, là Mộ Bạch.

"Cô gái xinh đẹp, đừng quên hôm nay làm bạn gái đồng hành với tôi nhé."

Tô Tố bật vười, như thế này chắc là lo lắng cô sẽ quên đây mà. Cả ngày hôm nay đã nhắn tin nhắc nhở cô mấy lần, cô lại trả lời tin nhắn, "Yên tâm yên tâm đi, đã chuẩn bị xong hết rồi, trước khi buổi tiệc dạ hội bắt đầu tôi nhất định sẽ có mặt ở trường."

"Trước khi đến thông báo tôi, tôi đón cô." Mộ Bạch lại gửi tin nhắn đáp lại.

Đón?

Tô Tố lắc đầu, anh ta không có xe, đến đón cô và Tiểu Hy lại bắt xe qua đó, như thế càng bất tiện?

Cô nhanh chóng trả lời lại, “Không cần, tôi và Tiểu Hy cùng đến trường là được, tới trường rồi chúng mình gặp nhau sau.

“… Được rồi.” Mộ Bạch thở dài thả điện thoại xuống.

Sáu giờ sau khi ăn chiều xong sẽ bắt đầu nhập tiệc, vẫn còn ba tiếng đồng hồ nữa, còn ba tiếng nữa họ lại gặp nhau, nên anh cố1chịu đựng thêm xíu là được.

Mộ Bạch chỉnh điện thoại về giao diện chính.

Màn hình điện thoại của Mộ Bạch tự chuyển sang tấm hình mấy ngày trước anh và Tô Tố chụp chung để tuyên truyền cho bộ phim, Tô Tố dịnh vào cổ anh hướng đầu hôn anh, Mộ Bạch sờ sờ người trong điện thoại, miệng cong lên vui sướng.

“Quay, Anh kêu chúng tôi đến đây làm việc, anh thì làm biếng ở đây, thật sự là quá thất đức rồi.”

Mộ Bạch thuận tay nhét điện thoại vào túi, quay đầu đi đến bên Tôn Viễn, nơi mà anh đang bố trí chỉ huy các nhân viên, đấm nhẹ vào vai anh ta, “Thằng tiểu tử nhà ngươi không phải giỏi nhất mặt này sao, tôi không tìm anh hỏi kinh nghiệm thì tìm ai, còn ai mà hiểu phụ nữ hơn anh, anh hãy dựa vào bối cảnh mà phụ nữ thích mà bố trí, tóm lại là càng đẹp càng tốt.”

“Đó là đương nhiên, cậu tìm tôi là tìm đúng người rồi, anh yên tâm, buổi yến tiệc hôm5nay đảm bảo sẽ giúp anh làm cho thật đẹp.” Tôn Viễn vỗ vai Mộ Bạch, cười nham hiểm, “Chúc anh sớm ôm người đẹp về trước.”

Trong lòng Mộ Bạch vẫn thật có chút mơ hồ.

Tuy anh ta đã thành công tiếp cận Tô Tố, cũng đã làm bạn bè, đối với những gì anh ta hiểu Tô Tố, người mà cô không có thiện cảm sẽ không kết giao bạn bè, chỉ là anh không biết Tô Tố đối với anh rốt cuộc là loại thiện cảm như thế nào.

Cái đó anh ta cũng không để tâm nữa.

Hôm nay mà còn không tỏ tình, lần sau không biết bao giờ anh mới có đủ dũng khí đó.

“Lãnh Mạc và Tiêu Lăng hai người đó, việc hôm nay quan trọng như vậy, hai người đó lại không đến sao?”

“Đến, nhưng phải đợi đến giờ bắt đầu nhập tiệc mới đến.”

Nhưng suy cho cùng chỉ có mình anh ta lo liệu trước sau.

Nhưng Tôn Viễn không hề oán trách, lần này anh phải gặp nữ thần mà Mộ Bạc yêu thầm suốt ba năm nay rốt2cuộc là ai.

…

Địa điểm tổ chức cảu buổi dạ tiệc là một bãi cỏ trống nhỏ gần trường.

Vốn dĩ những việc này do những học sinh trong trường cùng nhau sắp xếp bố trí, nhưng đích thân Mộ Bạch đứng ra giám sát, còn Tôn Viễn thì tìm công ty tổ chức sự kiện đám cưới tốt nhất, trang trí khu đồi cỏ này thật đẹp. Anh còn rất hào phóng, bao hết chi phí của buổi tiệc.

Dạ tiệc mang hơi hướng Phương Tây, buffet băng chuyền, tất cả món ăn nhẹ và hải sạn đều được chuyển đến từ nhà hàng năm sao, sau đó chuyển đến một khu đất trống, cái này để sử dụng trong buổi khiêu vũ, kệ để đồ buffet thì cạnh con sông, ai đói hoặc nhảy mệt thì đến bên đó ăn chút đồ, uống chút nước.

Mỗi cây trên đồi cỏ đều được trang trí vô cùng tỉ mỉ, cây quấn đầy những bóng đèn nhỏ lấp lánh li ti, buổi tối lúc cắm đèn, mỗi cây ấy đều tỏa ra một ánh sáng dịu dàng. Giữa khu9đất đó còn đặt một bục nhỏ, đây là nơi dành cho người chủ trì MC, cũng là nơi Mộ Bạch đứng tỏ tình. Tôn Viễn đã tốn rất nhiều công phu để trang trí sân khấu khiêu vũ, đèn ở đó đều là những thiết bị cao cấp nhất.

Khu cỏ bằng phẳng ấy bốn bề đều là kệ để hoa rất đẹp, trên kệ hoa toàn là hoa thật, hôm nay chỉ tính riêng số hoa này, Tôn Viễn đã tiêu tốn số tiền lên đến sáu con số.

Còn có bong bóng, nguyên khu đó kết thành một vòng tròn bong bóng, vô cùng đẹp.

“Sao, hài lòng không?”

“Rất tuyệt.”Mộ Bạch đưa ra lời khen lớn, “Tìm anh quả thật là tìm đúng người rồi.”

Cả khu đồi cỏ bằng phẳng ấy tỏa đầy hương hoa, dù chụp từ bất kỳ góc độ nào, để có thể làm ảnh bìa, thật là đẹp giống như chuyện cổ tích.

Tôn Viễn được khen lập tức dương dương tự đắc, “ Đó là anh cũng không xem thử tôi là ai Nhưng tôi chỉ giúp được tới đây, tiếp1sau đó việc tỏ tình phải dựa hết vào anh, Ú… giờ đã là năm giờ chiều, chắc nữ thần của anh cũng sắp đến, anh chuẩn bị sẵn tâm lý nhé.”

Mộ Bạch đột nhiên trở nên khẩn trương.

Tiêu Lăng đến lúc năm giờ rưỡi, lãnh đạo trường dẫn anh vào trong, “Tiêu thiếu gia, chính là chỗ này.”

Tiêu Lăng gật đầu, xem hết màn bố trí rất hài lòng, "Bố trí không tệ."

Hoa tươi, bãi cỏ, bóng bay, con son nhỏ, dưới ánh đèn và không gian đêm tối tràn về, tưởng tượng sẽ rất đẹp đây.

"Đại ca, đại ca, là em tìm người bố trí đấy." Tôn Viễn giơ tay đáp kể công.

"Tôn Tử ngươi được đấy." Tiêu Lăng không tiếc đưa ra lời khen.

Anh coi hết một vòng chỗ này, chỗ bố trì lần này so với lần anh tổ chức cho Tô Tố ở bãi biển thì lãng mạn và đẹp hơn nhiều, chỗ này đẹp như vậy nếu tỏ tình, chắc là cơ hội thành công rất cao.

Tiêu Lăng sờ sờ cằm, thầm nghĩ đợi Tô Tố đến nhất định sẽ nhân cơ hội này tỏ tình.

Lúc năm giờ bốn mươi khách lần lượt kéo đến, người học trong Học Viện Điện Ảnh gia cảnh cũng khá giả, ai nấy cũng trang điểm xinh đẹp, nam sinh thì còn đỡ, không lố quá, do đây là dạ tiệc của trường học, cũng không ai mặc đồ tây, đại đa số đều là đồ thường thoải mái, Nữ sinh thì có chút khoa trương hơn, ai nấy đều trang điểm như cuộc thi tuyển hoa khôi, có một số người còn khoa trương đến nổi mặc cả lễ phục cho buổi dạ hội đến.

Tiêu Lăng Mộ Bạch và Tôn Viễn ba cực phẩm nam nhân này đương nhiên là mục tiêu lựa chọn chủ yếu của mấy cô gái này.

Tiêu Lăng mặt lạnh lùng không để ý, Mộ Bạch chỉ cười lịch sự cho có lễ, chỉ có Tôn Viễn… Cái thằng trêu hoa ghẹo bướm này nhanh chóng cùng mấy cô gái trang điểm xinh đẹp, cứ nói đùa vui vẻ.

Mộ Bạch lắc đầu, nhìn thêm chút nữa, "Bạn Tôi sắp đến rồi, tôi đi đón cô ta xíu."

245. Chương 245

"Được, cậu đi đi"

Tiêu Lăng gật gật đầu, anh cũng nhìn thời gian, thơi gian này Tô Tố chắc cũng sắp tới rồi, anh muốn cho cô một bất ngờ, lúc này không thể xuất hiện được

Tiêu Lăng nhìn Tôn Nguyên bị đám con gái vây quanh không thể thoát ra, vẫy tay với anh ta rồi đi mất

Anh phải nhân lúc này đi dạo quanh ngôi trường Tô Tố đã từng sinh sống

...

Mộ Bạch khi đến cổng lớn trường học gọi điện thoại cho Tô Tố, "đến chưa vậy?"

"Đã trên đường rồi, vẫn còn khoảng 2 phút nữa thì đến nơi"

"Anh đợi các em ở cổng trường nhé"

"Vâng, đến rồi thì nói tiếp"

Dập máy, Mộ Bạch bỗng dưng lại căng thẳng trở lại, anh cúi đầu nhìn trang phục của bản thân, vẫn là áo sơ mi trắng bên ngoài ra thêm chiếc quần màu đen, anh vốn dĩ muốn mặc tốt hơn một chút, nhưng thay vô số quần áo đều thấy không được, cuối cùng vẫn là mặc giống ngày thường.

Bây giờ anh có chút lo lắng rồi, một dịp quan trọng như thế này, anh mặc như vậy có phải xuất hiện không đủ trang trọng?

Nếu như anh bày tỏ rồi, Tô Tố có cảm thấy thành tâm của anh không đủ

Mộ Bạch lúc này thất vọng rồi, nhưng bây giờ lại đi thay quần áo rõ rành không kịp nữa. Anh lại đánh giá bản thân lại một lần, đến khi phát hiện trang phục không có nếp nhăn, giày không bị bẩn, sau khi thấy không có gì không ổn thỏa thì mới thở dài nhẹ nhõm. Bên tai là giọng của các bạn học sinh nữa thảo luận

"Mộ Bạch sư huynh đẹp trai quá"

"Đúng vậy đúng vậy, rất đơn giản áo trắng quần đen cũng có thể mặc ra cảm giác của nam thần, đẹp trai quá đẹp trai quá"

Mộ Bạch nghe thấy những lời này, lòng tự tin có chút quay trở lại

Vì vậy anh hôm nay cũng không có chút thua kém nào.

Từ xa nhìn thấy chiếc xe taxi dừng trước cổng trường, cửa xe mở ra, bên trong là Tô Tố và An Tiểu Hy, Mộ Bạch tim đạp nhanh, nhanh chóng chạy đến đón.

"Mộ Bạch sư huynh, chúng em đến muộn rồi"

"Không có, còn chưa chính thức bắt đầu" ánh mắt Mộ Bạch dường như không rời khỏi được người của Tô Tố, anh phát hiện mỗi lần anh nhìn Tô Tố đều có cảm giác kinh ngạc, không cần rõ cô ấy ăn mặc như thế

nào, cho dù chỉ là mặt mộc đi ra ngoài cũng rất xinh đẹp, khi quay đầu lại nhìn thấy nụ cười láu lỉnh của An Tiểu Hy, Mộ Bạch có chút xấu hổ, từ từ di chuyển ánh mắt.

Tiểu Hy hứ hứ một tiếng, cô đã nói mà Mộ Bạch sư huynh có tâm ý với Tô Tố mà, thế nhưng Tố Tố như thiếu mất một dây tình cảm không hề nhận ra.

"Anh dẫn các em vào trong hội trường, hiện trường bây giờ đa được trang trí xong rồi, rất đẹp"

Tô Tố và Tiểu Hy đi theo anh cùng tiến vào trong, "Mộ Bạch sư huynh, cô gái dám diết lấy anh cũng đến rồi sao?"

Thực tế người cứ luôn đeo bám anh không chịu từ bỏ chính là Tô Huệ

Bây giờ Tô Huệ đã nghỉ học, người còn không biết đi đâu rồi, đương nhiên sẽ không đến

Mộ Bạch nhìn Tô Tố, trong mắt chớp thoáng qua, "đến rồi, vì vậy cần phải làm phiền em giúp anh chặn hoa đào (con gái) rồi"

"Điều này không có gì làm phiền cả, chỉ là chuyện nhỏ, mọi người đều là bạn bè, giúp đỡ cũng là chuyện đương nhiên" đằng nào chỉ là giả làm bạn nhảy, đầu có phải là giả làm bạn gái, đối với cô mà nói đích thực không có chuyện gì lớn cả

...

Mấy người rất nhanh tiến vào bãi cỏ, học sinh của học viện điện ảnh rất ít người không xinh đẹp, lúc này sau khi trang điểm, ai ai cũng đều giống như minh tinh, Tô Tố đứng ở bãi cỏ có cảm giác sai lầm giống như đang tham gia lễ trao giải

"Đây cũng thật quá khoa trương rồi..." Tiểu Hy nhịn không được than thở, cô nhìn lại chiếc váy trên người mình, lại nhìn vào nhóm học sinh mặc trang phục dạ hội, nhin không nỏi nuốt nước bọt, "chúng mình mặc có phải quá tùy tiện không à"

Buổi tiếc đón chào tân sinh mọi năm cũng không có giống năm nay khoa trương như thế này à

Trên bãi cỏ nhạc nhẹ nhàng nổi lên, Mộ Bạch cười cười nói, "vốn dĩ chỉ là buổi dạ tiệc, thì cứ tùy ý một chút"

Tiểu Hy và Tô Tố chưa ăn gì đã đến rồi, Tiểu Hy nhìn thấy bên cạnh bờ hồ có bày điểm tâm và đồ ăn, cặp mắt bỗng chốc sáng bừng lên, "cái gì nhỉ, Mộ Bạch sư huynh, em với Tố Tố còn chưa có ăn cái gì, chúng em đi ăn chút gì trước, đợi chút quay lại giúp anh chặn hoa đào nhé"

Còn chưa ăn cơm?

Mộ Bạch nahnh chóng nói, “vậy các em nhanh đi ăn chút gì đi”

Cũng vừa hay anh còn muốn kiểm tra lại thiết bị

...

Một bên khác

Tiêu Lăng đi à đi à thì đến địa điểm quay ký túc xá của {Nhất Tiếu Nại Hà}, nhân viên đứng trông coi ở cửa ký túc xá không cho bất kỳ ai tiếp cận, nhìn thấy Tiêu lăng đi đến, còn nghĩ anh là giống những người trước rình mò đến nhìn lén quay phim, người nhân viên vẫy tay với anh, “bạn học sinh này, hôm nay ở đây không có quay phim, bạn nhanh trở về đi”

“Tôi tìm đạo diễn của các anh”

Người nhân viên sững lại, nhìn khí chất của Tiêu Lăng tuyệt đẹp, có chúy không chắc chắn, “cài gì nhỉ... bạn tên là gì?”

“Cứ nói với Trịnh Đông tôi là Tiêu Lăng là được rồi”

“Được được, ngài đợi chút” người nhân viên nhanh chóng chạy vào thông báo

Chưa đến 10 phút Trinh Đông gấp gáp từ trong tòa ký túc xá chạy ra ngoài, nhìn thấy thực sự là Tiêu Lăng, ông kinh ngạc không tả, tượng Phật này sao lại đến, ông nhanh bước đến đón tiếp, “Tiêu thiếu gia? Thật sự là ngài, ngài là đến hỏi thăm đoàn sao? Làm sao lại không điện thoại báo trước, thế nhưng hôm nay thật không may, nhóm diễn viên đều đã nghỉ rồi, chỉ còn lại nhân viên ở lại bận rộn”

“Đang cắt ghép cảnh quay hả?”

“Vâng, nhân viên cần nhanh chóng cắt ghép xong 2 tập đầu, tuần sau cần phải phát trên đài Mango rồi”

Tiêu Lăng lông mày giật một nhịp, đi theo Trịnh Đông vào trong tòa ký túc xá

“Mới có mấy ngày, 2 tập đầu đã quay xong rồi?”

Nhắc đến điều này, Trịnh Đông lập tức vui sướng mặt đỏ lên, “đúng vậy à, bởi vì 2 tập đầu cơ bản đều là quay trong ký túc xá, không cần phải bố trí hiện trường, quan trọng hơn là, Tô Tố thật sự là diễn viên đặt

biệt có năng lực, mỗi một cảnh quay phim đều là một lần thông qua, thật sự là một diễn viên tốt đặc biệt có tài năng, không chỉ là đi à còn là góc độ quay phim, hoặc là động tác câu nói, cơ bản tìm không ra chút sai lầm nào, kẻ cả Trương Hân nữ diễn viên hạng A còn mắc lỗi 2 lần nữa, Tô Tố cô ấy đến cả một lần cũng đều không có sai xót, thật sự khiến ngời khác khó mà tin được"

Hoài nghi trong lòng của Tiêu Lăng càng thêm rõ ràng rồi

"Đưa tôi đi xem hiện trường quay phim"

Trịnh Đông bước chạn sững lại, có chút do dự, "cái này… bởi vì còn chưa phát lên tình tiết bộ phim…"

Ánh mắt của Tiêu Lăng tối sâu xuống, điềm tĩnh nhìn ông ta một cái, "tôi chỉ là xem thôi"

Cũng đâu có sẽ truyền hình ảnh ra ngoài

Trịnh Đông gãi gãi đầu, cũng đúng, Tiêu thiếu gia cũng là một nửa người đầu tư của bộ phim này, làm sao cũng không thể tiết lộ tình tiết bộ phim được. Ông đưa Tiêu Lăng đi đến phòng cắt ghép pim, "Tiêu thiếu gia, ở đây"

Thầy cắt ghép phim đang cắt ghép đoạn, nhìn thấy Trịnh Đông dẫn người đến có chút kinh ngạc

"Đạo diễn…"

"Đây là Tiêu thiếu gia, Tổng tài của Tinh Quang" Trịnh Đông đi đến trước màn hình, "cát ghép xong rồi?"

"Vẫn chưa có"

Ánh mắt nhìn của Tiêu Lăng ở trên màn hình máy tính cắt ghép, nhìn thấy trên màn hình từng nếp nhăn từng nụ cười từng cử chỉ từng động tác của Tô Tố, mỗi một hành động đều tìm đúng ống máy quáy, quay toàn là chính diện, cho dù có phải quay mặt nghiêng, cô cũng có thể tìm được chính xác đến góc độ đẹp nhất, càng hơn thế… cho đến đằng sau lưng quay cũng vô cùng xinh đẹp.

Cảm nhận ống máy quay như thế này… người không có kinh nghiệm biểu diễn thật sự có thể chộp lấy chuẩn vậy sao

"Tô Tố và Trương Hân tương tác ra sao?"

"Rất tốt à" Trịnh Đông cũng rất ngạc nhiên, "trước đây người khác nói Trương Hân tính khí kỳ quái, không dễ tương tác, tôi nhìn cô ấy và Tô Tố hai người ở dưới cùng một mái nhà cũng không thấy cô ấy nói gì, mà hai người bọn họ quan hệ khá tốt"

Ý niệm trong lòng của Tiêu Lăng càng thêm dữ dội hơn.

Anh chào từ biệt Trịnh Đông, rời khỏi tòa nhà ký túc xá lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Trần, "tôi kêu cậu điều tra tài liệu có chưa, được rồi, tối hôm nay đưa cho tôi"

246. Chương 246

Bóng đêm hạ xuống

Trên bãi cỏ tất cả bóng đèn đều sáng lên, ánh sáng lộng lẫy chiếu toàn bộ sân bãi giống như ban ngày, bên tai tiếng nhạc dịu nhẹ, mũi ngửi thấy hương hoa nồng nhiệt, trong miệng thưởng thức mỹ vị của điểm tâm

Tiểu Hy than thở không ngớt, "đúng thật là một thú hưởng thụ lớn trong cuộc đời à"

Tô Tố đã ăn no rồi, tay cầm một cốc sâm panh ít một ít một nhấm môi, cô dựa vào lan can cạnh hồ, mỉm cười nhìn trên bãi cỏ nam nam nữ nữ đã dịch chuyển, bỗng nhiên, ánh mắt cô dừng lại, anh chóng đưa tay ra kéo Tiểu Hy, chỉ về hường một người trong đám đông, "Tiểu Hy Tiểu Hy cậu xem người đó có phải là Tôn Nguyên?"

Tiểu Hy xuôi theo hướng tay chỉ của Tô Tố nhìn đi, mỹ vị của điểm tâm đều ăn không được1nữa rồi, "chết tiệt, đúng thật là hắn ta, mặc bộ đồ vest giản dị màu hồng, trông giống như một con bướm hoa vậy, cậu nhìn hắn ta chìm trong đám con gái tự do bao nhiêu, chà, làm sao không sinh hắn ta thành con gái"

Tô Tố đỏ mồ hôi, cô cũng không thích người đàn ông giống như Tôn Nguyên, làm bạn bè cũng đủ nghĩa khí, nhưng là bạn trai, người đàn ông như thế này tốt nhất vẫn thôi đi

Cô nhìn vẻ mặt khinh thường của Tiểu Hy, nhanh chóng chuyển chủ đề, "tớ nhìn sao giống anh ta thế, anh ta không phải là người ngoài xã hội sao, làm sao có thể đến đây"

"Đúng vậy ồ, đây là dạ hội của trường chúng mình, hắn ta một người ở ngoài xá hội chạy đến đây làm cái gì, không phải là chạy đến tán gái chứ, không được không được" Tiểu1Hy nhanh chóng bỏ đĩa điểm tâm trên tay lên bàn, "tớ không thể nhìn các bông hoa của trường bị hắn ta vùi dập, xem tớ cứu lấy mỹ nữ đây"

"Ái…"

Tô Tố muốn gọi cô ấy lại, Tiểu Hy thì đã hùng hục chạy xa rồi

Tô Tố nhìn thấy Tiểu Hy xông vào trong đám người, sau đó ôm lấy cổ của Tôn Nguyên khóc, Tôn Nguyên mới đầu sững lại, sau đó những cô gái bên cạnh anh đều nhìn khinh thường anh, tiếp sau rất nhanh giải

tán đi

Tô Tố bất lực chỉ xoa chán

Cô dường như có thể tưởng tượng Tiểu Hy nói cái gì. Ngoại trừ là giả làm bạn gái của Tôn Nguyên, sau đó khiếu nại anh ta không chung thủy gì đó

Cô nhìn Tôn Nguyên có chút lo lắng, Tôn Nguyên là huynh đệ tốt của Tiêu Lăng, nếu như anh ta xuất hiện ở đây rồi, thì Tiêu Lăng5cũng có đến rồi phải không? Nếu như Tiêu Lăng đến, biết được cô làm bạn nhảy của Mộ Bạch… Tô Tố càng thấy đau đầu rồi

"chắc không có đâu, anh ấy không phải nói tối hôm nay đến rất muộn mà, vả lại anh ấy biết mình đến đây, nhưng làm sao không nói, còn nữa đây chỉ là một buổi dạ tiệc nhỏ, anh ấy chắc sẽ không đến tham gia đâu…"

Tô Tố không ý thức quay đầu nhìn ngó bốn phương, không có nhìn thấy Tiêu Lăng mới thở phào.

Cô ấy vừa mới muốn nhìn đi chỗ khác, ánh mắt hướng về phía cổng trường thì ngạc nhiên

Trương Hân

Còn vòng tay với một người đàn ông?

Tô Tố luôn biết đằng sau Trương Hân có một người đàn ông, nhưng Trương Hân trước giờ cũng không nói với cô, cô có một lần hiếu kỳ đi hỏi cô ấy, Trương Hân nói với cô, "đừng hỏi gì2nhiều, Tố Tố, anh ta không phải là người tốt, nhưng đối với chị cũng tồi"

Tô Tố nắm chặt lấy cốc nhìn người đàn ông bên cạnh cô ấy

Khí thế của người đàn ông rất mạnh, ngũ quan cũng rất tuấn tú, trên mặt không có biểu cảm gì, toàn thân đều tỏa ra khí thế người lạ không thể lại gần, anh ta rất cao, Trương Hân cao 1,70 còn ddi giày cao gót, nhưng đứng cạnh anh ta vẫn còn thấp hơn anh ta nửa cái đầu. Anh ta mặc toàn thân màu đen, cổ áo sơ-mi mở ba nút cúc, để lộ ra ngoài bộ ngực rắn chắc màu lúa mạch, nếu như là Tiêu Lăng mặc, Tô Tố sẽ cảm thất rất quyến rũ, nhưng người đàn ông này mặc như vậy, chỉ khiến Tô tố cảm thấy đáng sợ.

Đây là một người đàn ông khá nguy hiểm

Trương Han đi theo anh ta… sẽ không9bị uy hiếp chứ?

Trong lòng Tô Tố căng thẳng lên

Khi cô nhìn qua đó, Trương Hân cũng nhìn qua đây, Trương Hân ngầng đầu noi gì đó với người đàn ông đó, rồi thì đi lại đây, người đàn ông đó quay lại nhìn cô một cái, trong ánh mắt sắc bén giống như con chim ưng trên thảo nguyên, rất nhanh ánh mắt của anh ta thoáng chớp qua sự kinh ngạc, sau đó… gật đầu với cô

Trong tim Tô Tố đập thình thịch

Người đàn ông đó gật đầu với cô sao?

Lãnh Mạc tất nhiên sẽ không vô duyên vô cớ gật đầu với Tô Tố, anh trước đây ở chỗ Mộ Bạch uống rượu, ở trong điện thoại của anh ta album nhìn qua Tô Tố, cho đến dạ tiệc tối nay là do Mộ Bạch dành công phu tạo nên, vì muốn cho huynh đệ tốt thể diện, anh cũng sẽ không bỏ qua để ý1Tô Tố

"ý… Lãnh Mạc trước giờ đều không để ý người không liên quan" Trương Hân thuận tay nhắc lên một cốc sâm panh, thanh nhã đứng trước Tô Tố, "quả nhiên là mỹ nữ vẫn thu hút hơn"

"Anh ta tên Lãnh Mạc? đúng thật là người thế nào tên như thế"

"phụt…" Trương Hân nhịn cười không nổi, cô cạch cốc với Tô Tố, " lời này em ở trước mặt tôi nói thì được, đừng ở trước mắt anh ta nói"

Tô Tố hạ ánh mắt xuống "ừm" một tiếng nhẹ nhàng, cô một bụng có lời muốn hỏi Trương Hân, nhưng bây giờ thân phận của cô… câu hỏi gì đều không thể hỏi.

Trương Hân cầm cốc sâm panh lên một hơi uống hết

"Chị uống ít chút, sâm panh này là vị đào, chị không thể uống"

Trương Hân toan thân sững lại, ánh mắt như điện nhìn Tô Tố, "em làm sao biết được chị có di ứng với đào?"

Trong lòng Tô Tố giật mình, hối hận vô cùng

Cô làm sao buột miêng nói ra chuyện này rồi cô âm thầm véo bản thân một cái, sắc mặt rất tự nhiên, "em trước đây xem qua video của buổi phóng viên phỏng vấn chị, nhớ hình như là có chuyện như vậy, em nhớ sai rồi sao?"

"Không, em không có sai" ánh mắt của Trương Hân trên nét mắt của cô ấy nhìn 1 lượt không có phát hiện bất kỳ đầu mối nào, hạ ánh mắt xuống chiếc cốc trên tay, "chị nhớ đó là tin tức của 3 năm trước rồi, em nhớ rất chính xác"

Rõ ràng là 4 năm trước…

Cô ấy lại đang thăm dò cô rồi

Tô Tố cố tình cười không biết, "thời gian chính xác em thất sự không nhớ nữa, thế nhưng nếu thật sự chị bị dự ứng với đào, thì đừng uống nữa, dị ứng rất đáng sợ"

"Đúng vậy, cũng thật đáng sợ"

4 năm trước cô bởi vì ăn nhầm trúng thức ăn có nước uống quả đào, lúc đó toàn cơ thể nổi đầy nốt đỏ, với lại còn toàn thân sưng phồng lên, cuối cùng cũng chỉ có thể bị ép kết thúc công việc đi bệnh viện điều trị, thời gian đó toàn quá trình đều là Tố Tố ở bệnh viện chăm sóc cô

Bởi vì đình trệ công việc, về sau khi tiếp nhận phóng viên phỏng vấn tại trước mặt nhà báo truyền thông cô nói ra chuyện này, fan của cô đều biết chuyện này, nhưng Tô Tố lại không phải là fan của cô, cô ấy làm sao nhớ rõ như thế được?

"Chị… có phải tâm trạng không được tốt không?"

Trương Hân nhìn ánh mắt của Tô Tố, tiện thể trả lời, "đúng vậy, tâm trạng không tốt chiều hôm nay bỗng nhận được một tin nhắn của người lạ, muốn chị không điều tra nguyên nhân của cái chết bạn chị, đúng vậy, bạn tốt của chị em biết chứ, cũng cùng tên cùng họ với em là Tô Tố, là em gái tốt nhất của chị, là cái người tại 2 tháng trước bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử, chị luôn luôn hoài nghi cái chết của cô ấy có điểm đáng ngờ, gần đây cũng liên tục điều tra cái này. Đó là chị em tốt nhất của chị, chị làm sao có thể không theo đuổi điều tra, nhưng khi chị gọi điện thoại dò hỏi, người ta lại tắt máy rồi, em nói đây là người biết tình hình tốt lòng nhắc nhở chị, hay là người đi hại người đang cảnh cáo chị?"

Tô Tố nắm lấy chiếc cốc trong tay bỗng giữ chặt hơn

Tin nhắn đó chính là cô gửi cho Trương Hân, chính là không muốn cô đi điều tra chuyện này nữa.

Thế nhưng theo tính cách của Trương Hân tuyệt đối sẽ không nói với một người mới quen có mấy ngày những chuyện này

Cô ấy… thật sự đang hoài nghi cô

Còn chưa đợi cô nghĩ xong giải thích, Trương Hân tiếp theo một câu khiến cô hồn bay phách lạc

"Em nói… trên thế giới có chuyện mượn xác thay hồn không"

247. Chương 247

Tô Tố khinh ngạc chiếc cốc trong tay không cầm chắc

"cheng…"

Chiếc cốc rơi xuống đất vỡ vụn, rõ ràng xung quanh âm thanh không nhỏ, nhưng Tô Tố dường như còn nghe thấy tiếng chiếc cốc vỡ nứt.

Ánh mắt của Trương Hân nhìn chằm chằm vào cô ấy

Tô Tố hoảng loạn trốn tránh ánh mắt của cô ấy, "xin, xin lỗi, con người của em sợ loại chuyện tâm linh như này… cái đó, em nghĩ trên thế giới không thể có chuyện như thế được, chị Trương, khẳng định là chị nghĩ quá nhiều rồi, đúng vậy, chị không phải nói là có người nhắn tin cho chị không muốn chị điều tra chuyện của bạn chị sao? Nói không chừng thật sự có người đang cảnh cáo chị, hay là chị đừng điều tra nữa, nếu không thì tự chuốc họa vào thân thì làm sao"

Ánh mắt nhìn của Trương Hân giống tia X-quang trừng trừng nhìn mặt của cô, không rõ thế nào ứng một tiếng, "vậy sao? Nhưng tại sao trong tin nhắn chị cảm thấy có thiện ý, thật sự là chuyện kỳ quái"

"Cái này em thì không biết…" Tô Tố sợ càng nói sai càng nhiều, nahnh chóng tìm lý do rời đi, "cái đó, em hôm nay là cùng bạn em đến, không thể cùng chị nói chuyện nhiều hơn, em đi trước đây"

"Ừ"

Tô Tố giống tháo chạy đi xa, đi xa rồi cô vẫn còn có thể cảm nhận ánh mắt của Trương Hân luôn luôn theo sau cô, trong lòng bàn tay của Tô Tố đều đã là mồ hôi, đến khi cảm thấy ánh mắt đó biến mất thì mới thở phào nhẹ nhõm, cô dựa vào một cái cây, mồ hôi lạnh đầm đìa

…

Còn Trương Hân càng cảm thấy hoài nghi Tô Tố này

Cô vốn chỉ là cảm thấy cô ấy và Tố Tố quá giống nhau, vì vậy thử thăm dò cô ấy, nhưng đoạn đối thoại vừa rồi nói xong, cô càng thêm hoài nghi. Cô ấy và Tố Tố giống nhau, khi căng thẳng hoàn toàn không dám nhìn vào mắt củ cô, khi nói dối chân rung rung nhẹ, còn khi cô nói mượn xác thay hồn ánh mắt của cô ấy phút chốc phân tán

Cô biết rất rõ chuyện này quá kỳ lạ, nếu như người khác nói với cô chuyện như thế này, cô nhất định ha ha

cười hai tiếng biểu thị sự khinh thường đối với đối phương.

Nhưng có bao nhiêu căn cứ chỉ về Tô Tố

Cô từ trong túi xách lấy điện thoại ra, buổi chiều nhận được tin nhắn cô vẫn không có xóa, Trương Hân ấn gọi đi số điện thoại đó, không ngoài dự đoán, số điện thoại đó vẫn ở trạng thái tắt nguồn

Trương Hân thu điện thoại về, tiện tay vứt vào trong túi xách

…

Đúng 7 giờ, người dẫn Chương trình đứng lên bục diễn, "các quý cô các quý ông tại hội trường xin yên lặng chút"

Theo lời nói của anh ta, đến âm thanh cũng được tắt đi, tất cả mọi người đều im lặng lại, chờ đợi người dẫn Chương trình nói tiếp, "hôm nay là buổi dạ tiệc đón chào tân sinh, mọi người chơi có vui vẻ không?"

"Vui vẻ"

"Tiếp theo tiến vào tiết mục thứ hai của chúng ta, vũ hội, các vị nam sinh, các bạn phải nắm chắc lấy cơ hội này, nhìn thấy bạn nữ sinh nào tâm ý phải mời ngay cô ấy nhảy, nếu như có thể thành chuyện tốt, về dau nhờ mời tôi ăn kẹo hỷ (kẹo cưới) đó, được rồi, chỉ thế thôi, âm nhạc bắt đầu…"

Bản nhạc Blue Danube Circle nhẹ nhàng vang lên

Những nam sinh ở hội trường đều bắt đầu mời người bạn gái mình thích đi nhảy

Lãnh Mạc đương nhiên là nhảy với Trương Hân, Tôn Nguyên nhớ tới Tiêu Lăng giao cho anh nhiệm vụ, mời An Tiểu Hy, ánh mắt của Mộ Bạch nhìn một vòng đều không có nhìn thấy Tô Tố, không ngừng cau mày

Tô Tố đâu rồi?

Anh nhanh chóng gọi điện thoại cho Tô Tố, sau đó dưới bóng của một cây to tìm thấy cô

"Làm sao mà một mình lại ở đây"

Tô Tố ôm lấy đầu gối, cố gượng cười nói, "có thể là tâm trạng hôm nay của em không được tốt, cảm thấy có chút dung hòa không nổi vào hội trường náo nhiệt này, còn anh, làm sao không đi nhảy vậy"

“Bạn nhảy của anh ở đây, anh cùng ai nhảy?” Mộ Bạch đứng trước mặt cô, gập người đưa tay ra với cô, làm dáng vẻ mời, “tiểu thư xinh đẹp, có thể mời cô nhảy một điệu không?”

“Đương nhiên”

Tô Tố mỉm cười, đưa tay ra đặt vào lòng tay anh ấy

Mộ Bạch kéo cô từ trên mặt cỏ đứng dậy, đưa tay vòng qua ôm lấy eo cô, từ từ dẫn vào sang nhảy

Mộ Bạch không sai lầm đưa Tô Tố vào đúng vị trí chính giữa

…

Luôn luôn ở trong sàn nhảy chờ đợi Tôn Nguyên liên tục quan sát Mộ Bạch, anh thực sự là hiếu kỳ nữ thần của Mộ Bạch là người như thế nào, ôm lấy An Tiểu Hy nhảy mà tư tưởng không tập trung, bị An Tiểu Hy ác ý báo thù đạp lên chân mấy lần.

“Cô làm cái gì thế”

“Đạp anh”

“Cô đạp tôi làm gì”

“Nhìn anh không vừa mắt” An Tiểu Hy hứ một tiếng, đưa tay lên đẩy anh ra, “Tôn Nguyên, không muốn nhảy thì đừng mời người ta, chị đây đáng giá lắm, không có anh cũng có một đám đàn ông muốn mời tôi, anh con bướm hoa này nhanh chóng đi tìm cô gái khác đi, chị đây không phục vụ rồi”

An Tiểu Hy quả đầu tóc ngắn ngoảnh đi, lộng lẫy rời đi

Tôn Nguyên lép xẹp

Trừng mắt nhìn bóng lưng của An Tiểu Hy, cảm thấy ánh mắt kỳ quái ở xung quanh, ngượng ngùng không tả, nhưng may da mặt anh dày, đúc hai tay vào túi quần, sắc mặt tự nhiên từ trongg sàn nhảy đi ra

Anh vừa ngoảnh mặt thì nhìn thấy Mộ Bạch đang nhảy cùng Tô Tố, chân bước hụt một cái, suýt chút nữa thì té ngã, bên cạnh một cánh tay chặn ngang qua đỡ lấy anh, mới tránh khỏi anh ngã sấp mặt.

Chết cha

Mộ Bạch?

Tô Tố?

Không thể nào

“Đi bộ không thể đi cẩn thẩn sao” Lãnh Mạc một tay đỡ Trương Hân một bên cau mày nhìn anh ta, xuôi theo ánh mắt của anh ta nhìn thấy Mộ Bạch và Tô Tố, “làm sao mà mặt như nhìn thấy quỷ vậy?”

“Đâu chỉ là thấy quỷ, mà là gặp Diêm Vương rồi”

Tôn Nguyên thật sự muốn khóc rồi

Mộ Bạch yêu thầm nữ thần suốt 3 năm là Tô Tố?

Anh ta hồi tưởng lại lời Mộ Bạch nói trước đây, học sinh của học viện điện ảnh, trước đây anh ấy còn chạy đến làm diễn viên quần chúng trong {Ngạo Vân truyền}, bởi vì anh nói nữ thần của anh cũng ở trong đoàn phim { Ngạo Vân truyền }, những điều này gộp lại, người được nhận ra… không phải là Tô Tố sao

Chết rồi

Làm sao lại là Tô Tố chứ

“Tôn Tử, cậu sao vậy?”

“Tớ chết rồi chết rồi chết rồi” Tôn Nguyên lúc này trong lòng ý nghĩ nhảy sông tự vẫn cũng có rồi, nếu như để đại ca biết anh đích thân giúp Mộ Bạch sắp xếp hội trường bày tỏ với Tô Tố, vậy thì anh khỏi phải sống nữa. Đại ca nhất định sẽ bóp chết anh thôi

Sau khi điệu nhảy kết thức là tiết mục gì tiếp theo?

Tiết mục bày tỏ

Chết tiệt

Ai đến nói cho anh tình huống trước mắt phải làm sao

“Tôn Tử rốt cục làm sao thế”

“A… cậu đừng hỏi nữa, tớ cần phải nhanh chóng gọi cho đại ca, đúng đúng đúng, gọi điện thoại cho đại ca” Tôn Nguyên nhanh chóng lấy điện thoại ra, chạy đến góc không có người nhanh chóng gọi cho Tiêu Lăng

Tiêu Lăng là huynh đệ của anh, Mộ Bạch cũng giống thế là huynh đệ của anh

Vì vậy tình huống trước mắt anh khẳng định không thể đích thân ngăn chặn, phải đại ca mới được à

Chết tiệt

Tôn Nguyên một lần nữa trong lòng nổ đóa lên nói bậy

Làm sao mà lại cùng một người phụ nữ chứ, Mộ Bạch làm sao mà không thể nhìn thấy người khác vậy.

Chết tiệt chết tiệt

“Đại ca à, nhanh bắt máy nhanh bắt máy à…”

Tu tu tu

Điện thoại cuối cùng thông rồi.

Tôn Nguyên vui mừng, nhanh chóng nắm chặt lấy điện thoại giống như đốt pháo vậy, nói lốp đốp, “đại ca đại ca, gọi khẩn cấp gọi khẩn cấp anh hiện tại đang ở đâu, nhanh chóng quay lại hội trường dạ tiệc, có chuyện gấp chuyện gấp chuyện gấp”

“Chuyện gì?”

Anh vừa nói dứt lời, ánh sáng trên cả bãi cỏ bỗng chốc toàn bộ tối lại, am nhạc cũng ngừng lại, các bạn học sinh phút chốc nháo nhác lên… tiết mục bày tỏ đến rồi

Thật sự chết rồi

Tôn Nguyên không quan tâm được nhiều nữa, căng giọng lên gào với điện thoại, “đại ca, anh còn không quay lại, vợ sẽ bị người khác cướp mất”

248. Chương 248

Âm nhạc dừng bước, ánh sáng tối dần

Tất cả mọi người đều rơi vào khủng hoảng, Tô Tố tóm lấy tay của Mộ Bạch nắm chặt

"Xảy ra sự cố rồi sao?"

"Đừng sợ" Mộ Bạch nắm lấy tay của cô, vỗ vỗ vai cô, "anh đi tìm người xem sao, em đừng cử động cứ đứng ở đây đợi anh được không?"

"... vâng"

Bốn bề đều là tối om om, vả lại xung quanh đều là người, cô ấy lại đi giày cao gót, không cẩn thận sẽ đạp phải người khác, lúc này không cử động là tốt nhất

Mộ Bạch lấy điện thoại ra chiếu sáng, chen qua đám người chật chội, tiến thẳng lên trên bục đài

Người dẫn Chương trình đã đợi ở đó, "chuẩn bị xong chưa?"

Mộ Bạch hít một hơi thật sâu, "được rồi"

Người dẫn Chương trình gật gật đầu biểu thị đã nhận được, từ trong túi lấy ra bộ đàm, "sẵn sàng sẵn sàng, 3,2,1, bắt đầu"

Tiếng âm nhạc một lần nữa nổi lên

Lần này là1tiết tấu nhẹ nhàng của đàn piano, bản nhạc được đánh bỗng nhiên là {dũng khí} của Lương Tịnh Như

Đám người nháo nhác bỗng bình tĩnh lại, đối mặt nhìn nhau

Bỗng nhiên...

Một ánh đèn san khấu từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, vừa hay bao phủ Tô Tố trong vòng tròn đo

Phút chốc, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người cô

Tô Tố đứng ở trong vòng tròn, có chút choáng ngợp

Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

"Tôi hôm nay đặc biệt chọn bài {dũng cảm}, vì muốn cổ vũ dũng khí của ngày hôm nay, tôi đã phải chuẩn bị 3 năm tâm lý. 3 năm, từ lần đầu tiên nhìn thấy em tại quán cà phê trước cổng trường, đến khi tôi quyết định đến học viện điện ảnh học biểu diễn, 3 năm nay, tôi luôn luôn âm thầm quan tâm chú ý đến em, nhưng em thì trước giờ chưa từng chú ý đến sự tồn tại của tôi" Mộ Bạch1cầm lấy micro, âm thanh truyền đến toàn bãi cỏ

Những người xung quanh đều đã rõ là chuyện gì rồi, toàn bộ yên lặng xuống, kinh ngạc nhìn cảnh này, đến nỗi có một số nữ sinh đã chảy nước mắt cảm động

Tô Tố hoàn toàn ngây ra

Âm thanh này là của Mộ Bạch, đây là đang bày tỏ với cô?

Cô căng thẳng nhìn bốn phía, nhưng cả bãi cỏ chỉ có một mình cô ở trong tâm vòng trong là sáng, xung quanh là một màu tối đen, cô cơ bản không nhìn thấy bóng hình của Mộ Bạch

"… Tô Tố, trong 3 năm này, chúng mình tổng cộng đi ngang qua nhau 36 lần, trung bình 1 năm 12 lần, mỗi một tháng 1 lần tần xuất này đối với anh mà nói thật sự là giày vò, anh mỗi ngày đều đang mong ngóng lần gặp tới với em, anh vốn dĩ nghĩ rằng đây chỉ đơn giản là thích, cũng chỉ là âm thầm quan sát5em, nhưng 3 năm rồi… anh cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hôm nay anh cuối cùng lấy hết dũng khí đứng ở đây. Anh biết em đi quay phim {Ngạo Vân truyền} thì âm thầm tìm cơ hội đóng quần chúng ở bên trong, cuối cùng, khiến em nhớ được tên của anh, đồng thời thành công tiếp cận em"

Tô Tố cắn môi

"Chúng mình lần đầu nắm tay, anh đến bây giờ vẫn có thể nhớ hơi ấm trong tay em, Tô Tố, anh không muốn lại phải mỗi ngày âm thầm hy vọng chờ đợi lần sau gặp mặt là khi nào, cũng không muốn lại âm thầm bảo vệ em như thế này, anh muốn mỗi ngày mỗi giờ mỗi phút mỗi giây đều nhìn thấy em… Tô Tố, làm bạn gái anh được không"

Ánh đèn lại một lần nữa sáng lên, bao bọc lấy áo trắng quần đen của Mộ Bạch

Tay trái của anh cầm mícro, tay phải ôm lấy một bó hoa hồng đỏ tươi,2dưới ánh sáng chiếu xuống, từng bước từng bước tiến đến gần Tô Tố. Miệng anh nở nụ cười nhẹ nhàng ôn hòa, nhìn thì trông rất bình tĩnh, nhưng người nào thân với anh đều biết anh đang rất căng thẳng—cả phần lưng của anh đều đang cứng đơ

Anh đi đến bên Tô Tố, đưa tay tặng bó hoa hồng lên bên tay của Tô Tố, hai vòng trong ánh sáng hợp lại, biến thành một, Mộ Bạch nhìn chằm chằm Tô Tố, dường như toàn thế giới trong mắt chỉ còn lại sự tồn tại

của cô ấy

Khán giả xung quanh bắt đầu cùng nhau cổ vũ, “đồng ý anh ấy à”

“Ở bên nhau”

“Ở bên nhau”

“Ở bên nhau…”

Tôn Nguyên trong bóng tối đã gọi xong điện thoại quay lại, nhìn thấy hiện trường anh ôm lấy mặt, hoàn toàn không dám nhìn nữa

Mắt của Lãnh Mạc đã quen với bóng đêm, nhìn thấy anh ấy như thế lập tức cau mày, “cậu đây là phản ứng gì9vậy, Mộ Bạch bày tỏ rồi cậu không vui mừng thay cho anh ấy?”

“Tớ vui mừng cái đít á” Tôn Nguyên nói bậy, “đổi là người phụ nữ khác tớ khẳng định sẽ thay cậu ta vui mừng à, cậu không nhìn thấy tớ vất vả bày trí hội trường sao, tớ đâu có biết nữ nhân vật chính là Tô Tố à”

Lãnh Mạc nhớ ra Tôn Nguyên biệt danh ở ngoài, phút chốc nghẹn lời

Ánh mắt của anh nghi ngờ nhìn Tôn Nguyên, “cậu và Tô Tố từng có quan hệ rồi?”

Dựa theo bản lĩnh của Tôn Nguyên mà nói chuyện này không nhất định không thể, cậu ta thay bạn gái trước giờ đều rất thường xuyên, mỗi tuần đều không cùng một người.

“Pi pi pi, Lãnh Mạc cậu đừng nói lung tung, cậu mà nói như vậy đại ca nghe thấy nhất định sẽ giết tớ” Tôn Nguyên có một vỗ vào ngực nỗi sợ trong lòng, “a a a, Lãnh Mạc cậu là không biết,1Tô Tố là người phụ nữ của đại ca à, cậu còn nhớ lần trước đại ca nói đưa chị dâu cho chúng mình gặp không? Đó chính là Tô Tố à ở giữa bọn họ có xảy ra chút vấn đề, bây giờ đại ca đang nỗ lực theo đuổi lại cô ấy, nếu như biết được tớ giúp Mộ Bạch tạo nên chuyện này, đại ca không giết tớ không được”

Người phụ nữ của Tiêu Lăng

Tiêu Lăng lần đầu tiên nói với bọn họ sẽ đưa phụ nữ đến cho họ gặp, đây là ý nghĩ tình cảm thật sự

Anh nhìn Mộ Bạch ở trong đám người

Tình cảm mà Mộ Bạch đối với Tô Tố anh cũng hiểu rất rõ, yêu thầm đến 3 năm đã đủ nói rõ vấn đề rồi

Hai người đều là huynh đệ của họ, cũng không trách được Tôn Nguyên sẽ như thế này

“Tiêu Nguyên và Tô Tố? Vậy bọn họ có còn khả năng giải hòa không?”

“Tô Tố còn sinh cho đại ca một cặp sinh đôi long phượng nam nữ rồi, cậu nói bọn họ có thể giải hòa không”

Trương Hân sững lại, “anh nói Tô Tố cô ấy đã có hai đứa con rồi?”

“Đúng vậy, hai đứa trẻ đó năm nay đều đã 4 tuổi rồi, 2 ngày trước tin tức giải trí các cậu không xem sao? Chuyện của Tô Tố cô ấy và Đường Sảng, kết quả bị lộ ra chuyện có con, cậu nói chuyện này cũng thậy là trùng hợp đến thần kỳ, Tô Tố cô ấy cũng không biết hai đứa trẻ là của đại ca, cậu nói xem chuyện này gây ra chỉ bởi vì cô Đường Sảng đó,trực tiếp bị đại ca chấm dứt biểu diễn rồi “

Lãnh Mạc là biết Tô Tố có con, 2 ngày trước Mộ Bạch không phải bởi vì chuyện này say rượu sao

Nhưng anh không nghĩ đến con của Tô Tố lại là của Tiêu Lăng

Chuyện này cũng thật mang tính phim truyện quá rồi

Trương Hân cũng ngây ra

Chuyện của Đường Sảng trong giới giải trí ai mà không biết

Chỉ là Trương Hân 2 ngày trước bận không có quan tâm chú ý tin tức giải trí, càng khổn có nghĩ đến người phụ nữ chính còn lại trong câu chuyện của Đường Sảng lại là Tô Tố

Trương Hân trong lòng trầm lặng xuống

Câu nói này lại phá vỡ suy đoán vốn ở trong tim cô

Ánh mắt của cô nhìn thẳng về phía Tô Tố trong đám người, ánh mắt phức tạp khó hiểu khó nói

Lãnh Mạc cũng vô cùng đau đầu, “còn Tiêu Lăng, cậu thông báo cho cậu ta rồi chứ”

“Đã thông báo rồi, đại ca tối hôm nay cũng đến rồi, anh ấy vừa mới đi dạo xung quanh thôi, vừa nãy tớ gọi điện cho anh ấy, nói vợ anh ấy sắp bị cướp rồi, đại ca không nói lời thứ hai thì dập tắt điện thoại rồi, tớ tính toán chắc, anh ấy khẳng định đang về đây gấp rồi”

“Vậy tình huống bây giờ phải làm sao?”

“Tớ nào có biết phải làm sao à đại ca thù dai như vậy, nếu như biết được hôm nay tớ ở đây đóng vai trò quan trọng như thế này, vậy thì tớ chết chắc rồi” Tôn Nguyên muốn khóc mà không có nước mắt, vừa quay đầu, ánh mắt của anh nhìn thấy Tiêu Lăng cách đó không xa, mắt phút chốc căng lên, giật mình lùi luôn về sau 2 bước

“Đại, đại ca…”

249. Chương 249

Tiếng từ micro rất vang.

Anh nghe thấy lời tỏ tình thâm tình của Mộ Bạch trên đường đến đây.

Tiêu Lăng vội vàng chạy đến, dường như nhìn một cái anh có thể thấy được hai người dưới ánh đèn, lòng của anh trầm xuống.

Tô Tố.

Vậy mà lại là Tô Tố.

Một người là người anh em tốt của anh, một người là người phụ nữ mà anh yêu.

Trước giờ tại sao anh không nghĩ tới người Mộ Bạch thích chính là Tô Tố chứ.

Cho tới khi hai người họ đứng chung một chỗ, anh mới phát giác ra. Mắt nhìn người của Mộ Bạch anh rất rõ, người có thể làm anh rung động không thể là một người bình thường dung tục được, họ đều học trường điện ảnh, một người là cỏ khôi (đẹp trai nhất trường), một người là hoa khôi mà khi “Ngạo Vân truyền” đang chiếu, Mộ Bạch có nói là người anh thích cũng có đóng phim này, lúc đó tại sao anh không chịu nghĩ kĩ, đoàn làm phim Ngạo Vân truyền chỉ có Tô Tố1và Đường Sảng là học trường điện ảnh, Đường Sảng có quan hệ với anh, anh em bọn họ ai cũng biết, cho nên không thể là Đường Sảng được.

Chỉ còn người còn lại là Tô Tố.

Nếu lúc đó anh nghĩ kĩ một tí, cho phải có thể tránh được tình cảnh ngày hôm nay không.

Tiêu Lăng trầm mặt, bước nhanh về phía đám đông.

“Không được đâu, đại ca.” Tôn Nguyên xông lên ôm chặt eo của Tiêu Lăng, “Đại ca anh bình tĩnh chút, anh đừng anh em cũng không nhận nha Mộ Bạch là anh em tốt của chúng ta, anh ta cũng không biết Tô Tố là chị dâu, nếu anh ta biết chắc chắn sẽ không làm như vậy, anh xông lên như vậy, ngày mai trên báo đều sẽ đăng tin về các anh mất, đại ca, anh nhịn một chịu, anh xem chị dâu trả lời như thế nào đã được không”.

Tiêu Lăng nhìn cặp nam tài nữ sắc trên thảm cỏ, đỏ mắt, “Buông tay.”

“Em không buông, nhất định không buông.”

Lãnh Mạc cũng đứng phía1trước chặn Tiêu Lăng lại.

“Lãnh Mạc, cậu cũng…”

“Anh và Mộ Bạch đều là anh em tốt của em, em ai cũng không giúp, nhưng mà Nguyên tử nói đúng, bây giờ anh xông lên, sự kiện tỏ tình trong trường ngày hôm nay sẽ biến chất mất,

chuyện gì mà có liên quan đến Tiêu Lăng anh thì sau đó biến chất thành như thế nào không ai có thể khống chế và tưởng tượng được. Nguyên tử nói đúng, anh để Tô Tố tự giải quyết, dù gì cô ấy cũng là người phụ nữ của anh, anh không có chút niềm tin với cô ấy sao.”

Đây là câu nói dài nhất mà Lãnh Mạc từng nói qua.

Ngữ khí của anh không nhanh không chậm, nhưng rất bình tĩnh.

Một loạt lời như gáo nước anh, đem lửa giận của Tiêu Lăng dập tắt.

Anh nắm tay thành quyền, anh biết tình huống này nếu anh xông ra thì chỉ có làm to chuyện, thực sự anh không giận, trong lòng anh chỉ cảm thấy khó chịu muốn xông lên, nhưng anh cũng không5biết bản thân nên làm gì.

Tuy rằng Tiêu Lăng không có động tĩnh gì nữa, nhưng Tôn Nguyên vẫn không dám thả lỏng, ôm chặt anh không buông.

Lúc này trong đám đông.

Tô Tố đối mặt với lời tỏ tình chân thành của Mộ Bạch, trong lòng ngoài cảm động chỉ có có lỗi.

Cô hoàn toàn không biết Mộ Bạch lại thâm tình đối với bản thân như vậy, trước đó Tiểu Hy có nói với cô rồi, nhưng cô không tin…

Nhưng Mộ Bạch cũng nói rồi, từ 3 năm trước anh đã thích Tô Tố, cho nên… người anh thích có lẽ là Tô Tố trước đây, chứ không phải cô.

Cô mới nhập vào thân thể này 2 tháng.

Cô nghe tiếng huýt sáo của đám đông, hít sâu, "Mộ Bạch, em…"

Mộ Bạch nhìn ánh mắt cô cũng có thể hiểu được, đưa tay ngắt lời cô, "Tô Tố, em không cần nói nữa anh chỉ muốn hỏi một câu, bây giờ em… có bạn trai chưa?"

"Chưa, nhưng mà.."Nhưng cô đáp ứng với Tiêu Lăng làm lại từ đầu với anh, bây giờ cũng2đang chấp nhận theo đuổi của Tiêu Lăng.

"Chưa có là được."

Mộ Bạch tiếp tục ngắt lời cô, " Tô Tố, anh biết em có điều lo lắng, nếu là vì con, thì anh nói cho em biết, anh hoàn toàn chấp nhận sự tồn tại của chúng chỉ cần là con của em, anh sẽ đối xử với chúng như con ruột vậy, nếu sau này khi chúng ta đến với nhau, nếu em không muốn có con nữa cũng không sao, con của em chính là con của anh, anh sẽ vĩnh viễn đối tốt với chúng, đối tốt với em."

Tô Tố cảm động không thôi.

Một ngày có thể đưa ra quyết định như vậy, thật không dễ dàng, đặc biệt là người ưu tú như Mộ Bạch.

Anh chân thành như vậy, lời từ chối của cô bị nghẹn ở cổ họng.

"Anh biết em từng bị người khác làm tổn thương, sau này để anh bảo vệ chăm sóc em được không?"

Tô Tố cúi đầu, "Mộ Bạch, xin…" lỗi.

"Đừng nói." Mộ Bạch đi lên trước, ôm chặt Tô Tố, anh ném9micro xuống nói nhỏ bên tai cô như đang cầu xin, "Đừng xin lỗi, Tô Tố, anh không mong em có thể lập tức chấp nhận anh, anh chỉ muốn em cho anh một cơ hội, để anh có cơ hội chăm sóc em được không?"

"Em…"

"Cho dù em muốn từ chối, cũng đừng ở nơi này, được không?'

Tô Tố bị ôm lấy, hai tay không biết nên để đâu. Bên tai toàn là tiếng hò reo, trong lòng cô lo lắng, ở đây

nhiều người như vậy… nếu cô thật sự từ chối Mộ Bạch, sợ rằng anh sẽ trở thành trò cười của trường.

Cô tuy không thể chấp nhận Mộ Bạch, nhưng trong lòng luôn còn anh là bạn tốt, tuyệt đối không muốn chuyện này xảy ra.

Cô thấp giọng, nhận hoa hồng từ tay Mộ Bạch, dùng giọng nói chỉ hai người nghe được nói, giọng nói tràn đầy ý muốn xin lỗi, "Mộ Bạch, xin lỗi. Em không thể chấp nhận lời tỏ tình của anh, ở đây nhiều người quá, chúng ta tìm chỗ nào vắng để nói đàng1hoàng được không?"

Trong lòng Mộ Bạch chua xót khó tả.

Anh đã thấp giọng khẩn cầu, vậy mà cô vẫn từ chối anh.

Nhưng vì muốn giữ thể diện cho anh cô đã nhận hoa.

Mộ Bạch cười khổ, "Được…"

Dù cho từ chối, anh cũng muốn nghe lí do là gì.

Anh nhẹ nhàng buông cô ra.

Đám đông thấy Tô Tố đã nhận hoa, tưởng cô đồng ý, đột nhiên đám đông sôi nổi lên.

Kêu la hò hét không ngừng.

Cũng có người không ngừng hò hét, "Hôn một cái, hôn một cái, hôn một cái."

…

Tôn Nguyên kinh sợ nhìn Tiêu Lăng.

Từ khi Tô Tố nhận hoa của Mộ Bạch, mặt của đại ca đã như giông bão đang kéo đến, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

"Đại, đại ca…"

Tôn Nguyên cứ nghĩ Tô Tố sẽ cự tuyệt Mộ Bạch, ngàn vạn lần không nghĩ đến kết quả lại là như vậy.

“Buông tay.”

Lúc này mà buông tay thì thật là thằng điên Tôn Nguyên chết cũng ôm chặt Tiêu Lăng, “Đại ca, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm, chị dâu nhất định không chấp nhận Mộ Bạch đâu, anh đợi bọn họ ra rồi mới hỏi được không?”

Tiêu Lăng nắm chặt thành quyền, gân xanh trên trán đều nổi lên.

Hiểu lầm.

Hoa cũng nhận rồi còn hiểu lầm gì nữa.

…

Chính giữa sân khấu.

Mộ Bạch không tiếp tục quan tâm đến lời hò reo của đám đông, lần nữa cầm micro lên, nói với đám đông, “Cảm ơn mọi người đã cổ vũ, tôi và Tô Tố có chuyện muốn nói riêng, mọi người tiếp tục chơi, chúng tôi đi trước.”

Anh kéo Tô Tố đi ra khỏi đám đông.

Khi họ rời đi, đèn lần nữa sáng lên, trên bãi cỏ lần nữa phát khúc nhạc The Blue Danube của Waltz, MC lần nữa đứng trên đài, “Chúng ta cùng đốt cháy đêm nay nào, các bạn, tiếp tục nhảy múa nào.”

Mộ Bạch trực tiếp kéo Tô Tố đến một nơi không người, sắc mặt Tiêu Lăng trầm xuống, dùng sức đẩy Tôn Nguyên ra, nhanh chóng bước theo.

250. Chương 250

Tôn Nguyên xiêu vẹo, trực tiếp ngã lên người Lãnh Mạc. Anh căng thẳng nhìn bóng lưng mấy người rời đi, nắm chặt tay Lãnh Mạc, “Lãnh Mạc, Lãnh Mạc a, cậu nghĩ họ sẽ đánh nhau không.”

“Cậu nói xem.”

Lãnh Mạc cảm thấy phiền phức đẩy anh ra, kéo Trương Hân lại bước nhanh theo họ.

Hai người đều là anh em của anh, nếu thật sự đánh nhau anh phải kéo một người lại mới được. Tôn Nguyên thấy họ đuổi theo, cũng hoang mang chạy theo.

…

Mộ Bạch dẫn Tô Tố đến một khu rừng nổi tiếng trong trường.

Hình như trường nào cũng có khu rừng nhỏ như vậy, nơi này là nơi hẹn hò lí tưởng nhất của các cặp đôi trong trường, vì hôm nay là đêm đón tân sinh viên, cho nên chỗ này mới không có người.

Một góc của khu rừng là cái hồ nhỏ gần bãi cỏ lúc nãy, màu vàng hoàng hôn của đèn đường mơ màng rọi xuống khu rừng, làm cho bóng của hai người bị kéo dài, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo.

Trên tay Tô Tố vẫn cầm hoa hồng mà Mộ Bạch tặng, mỗi bước đi của cô đều rất nặng nề.

Rất không dễ dàng, Mộ Bạch trước mặt dừng lại.

Anh ôn nhu ngồi xuống bãi cô kế bên khu rừng, thất thần nhìn cái hồ.

“Mộ Bạch…”

“Có thể ngồi với anh một chút không?”

Tô Tố cắn môi, do dự một chút rồi đến ngồi kế bên anh.

“Thực ra anh cũng đoán được hôm nay em sẽ không đồng ý, nhưng anh vẫn cùng bạn anh cẩn thận bố trí suốt một ngày.”

“Xin lỗi…”

“Em không có lỗi với anh, chỉ là em có điều cần lo lắng, thực ra anh nên cảm ơn em, nếu lúc nãy em cự tuyệt anh, sợ rằng anh sẽ không xuống sân khấu được.”

Tô Tố trầm mặc không nói.

Trong mắt cô Mộ Bạch là người đàn ông ấm áp như ánh mặt trời vậy, nụ cười của anh như nắng ấm của tháng 3, làm ấm tim của những người xung quanh anh, nhưng bây giờ, anh ảo não, toàn thân đều mệt mỏi, Tô Tố cảm thấy có lỗi, cô cầm chặt hoa, nhìn Mộ Bạch thật sâu, “Mộ Bạch, thật ra em không tốt như anh nghĩ, trong sinh hoạt em có nhiều chỗ không được, nếu anh thực sự hiểu rõ em, chắc sẽ không còn thích em

nữa.”

Mộ Bạch cười khổ, “ Tô Tố, anh không phải người đàn ông nông cạn, không phải chỉ biết nhìn bề ngoài xinh đẹp, sinh hoạt của em anh hầu hết có thể đoán được, mọi người đều là người bình thường, nhà nào cũng có khó khăn riêng, anh có thể hiểu được, không có cái gì là không được cả, với lại tất cả đều đã qua rồi không phải sao.”

Tô Tố cắn môi không nói.

Rất lâu cô mới nói, “Anh… thích em của 3 năm trước, hay là em của mấy tháng nay?”

Mộ Bạch mơ hồ nhìn cô, “Có khác biệt sao?”

Tất nhiên có khác biệt.

Nếu anh thích Tô Tố trước đây, Tô Tố sẽ vui mừng thay cô ấy, cô đã nhập vào thân thể của Tô Tố, cũng có thể hiểu được tâm trạng của Tô Tố trước đây, thật ra cô ấy rất mong có một cuộc tình hạnh phúc, chỉ là vì con cái, còn vì nhiều lí do khác nữa, tuy cô kì vọng, nhưng chưa bao giờ có hành động.

Nếu cô biết có một người đàn ông thích cô như vậy, nhất định sẽ rất vui.

Nhưng nếu Mộ Bạch thích cô… là cô của 2 tháng nay, vậy thì cô rất xin lỗi, bởi vì cô không thể tiếp bước với Mộ Bạch được.

“Mộ Bạch, anh là người đàn ông tốt, sau này nhất định sẽ tìm được người phù hợp với anh.”

Đây là đưa cho anh một tấm thẻ người tốt sao…

Mộ Bạch quay đầu nhìn cô, “Nhưng, anh hi vọng người đó là em.”

Như vậy làm sao được.

Tô Tố nhẫn nại khuyên anh, “Chúng ta không thể được.”

“Tại sao? Là vì anh hay vì em? Nếu là nguyên nhân do anh, em nói anh nghe anh có chỗ nào không tốt, anh có thể sửa.”

“Không phải không phải.” Tô Tố lập tức xua tay, “Không phải tại anh.”

“Vậy rốt cuộc là tại sao?”

“… nguyên nhân là vì cô ấy có tôi rồi.” Tiêu Lăng đi ra từ khu rừng, những người núp đằng sau tường nghe lén cũng đi ra. Tiêu Lăng đến bên Tô Tố, kéo cô từ dưới đất lên, mặt không biểu cảm nói với Mộ Bạch, “Bởi vì cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

Tô Tố sợ Tiêu Lăng tức giận sẽ tạo bất lợi cho Mộ Bạch, người đàn ông này đối đãi với kẻ thù chưa bao giờ nhân từ.

Anh giơ tay chặn Tiêu Lăng lại, gấp gáp nói, “Tiêu Lăng, em cảnh cáo anh, không được làm hại Mộ Bạch, anh ấy là bạn của em.”

“Buông tay.”

“Không buông.”

“Anh sẽ không làm gì cậu ta đâu.” Ánh mắt Tiêu Lăng phức tạp nhìn Tô Tố, “Mộ Bạch, tôi thực sự không nghĩ tới người cậu thích lại là Tô Tố.”

“Tôi cũng không ngờ người làm tổn thương cô ấy thời gian trước chính là cậu.”

Nghe lời của Tiêu Lăng Mộ Bạch lập tức hiểu ra, mắt anh nhìn lên trán Tô Tố, thời gian đó là thời gian tăm tối của Tô Tố, mà người gây ra chuyện này có lẽ chính là Tiêu Lăng.

Anh từ bãi cỏ đứng lên, hai người đối mặt nhau, ánh mắt cực kì phức tạp.

Tô Tố ngây người nhìn hai người, sau đó mới chậm chạp phát hiện là họ quen biết nhau.

“Các anh…”

“Tô Tố, em buông tay ra, đừng lo lắng, anh ta không làm gì anh đâu.” Mộ Bạch nhìn chằm chằm Tô Tố, nhẹ giọng nói, “Bọn anh là bạn thân lớn lên chung với nhau.”

Đột nhiên Tô Tố ngớ người, cánh tay đang ôm Tiêu Lăng vô thức buông lỏng.

Thế giới này thật nhỏ.

Đi một vòng, vậy mà Mộ Bạch lại chính là người quen của bọn họ.

Tiêu Lăng thuận theo lấy tay ra, lòng chiếm hữu cực kì cao ôm lấy eo cô, ánh mắt bình tĩnh nhìn Mộ Bạch, "Mộ Bạch, cậu buông tay đi."

Tình cảm 3 năm sao nói buông là buông được.

"Không thể nào lúc nãy Tô Tố nói, bây giờ cô ấy chưa có bạn trai cho dù trước đó 2 người có khoảng thời gian bên nhau đi nữa, thì đó cũng là quá khứ." Ánh mắt Mộ Bạch ôn nhu nhìn Tô Tố, "Tô Tố, lúc nãy em nói chưa có bạn trai đúng không?"

Bây giờ thực sự cô chưa chấp nhận Tiêu Lăng.

"Em…"

"Em chỉ cần nói có hoặc chưa thôi."

Tô Tố thở dài, "Bây giờ chưa có, nhưng mà…" Cô dự định làm khó Tiêu Lăng vài lần nữa rồi mới chấp nhận tha thứ.

"Vậy có thể nói là chưa có bạn trai." Mô Bạch dứt khoát ngắt lời cô, quay lại nhìn Tiêu Lăng, "Nếu cô ấy vẫn chưa có bạn trai, vậy tôi vẫn có quyền theo đuổi cô ấy, Tiêu Lăng, chúng ta cạnh tranh công bằng đi."

"Không cần thiết phải cạnh tranh, Tô Tố chỉ có thể là người phụ nữ của Tiêu Lăng."

Hai người 4 mắt nhìn nhau, như té ra lửa, không khí đột nhiên cực kì căng thẳng.

Tôn Nguyên thấy vậy lập tức chạy đến giảng hoà, "Đừng như vậy đừng như vậy, chúng ta đều là anh em tốt, ngàn vạn lần đừng nên đấu đá nhau, Mộ Bạch à, không phải tôi thiên vị đại ca, anh vẫn nên buông tay đi, hai đứa con của Tô Tố là của đại ca đó."

Cái gì

Mộ Bạch lập tức mở to mắt, "Cậu nói cái gì?"

Tôn Nguyên không biết làm gì đành giải thích lại lần nữa, "Năm năm trước, thời gian đó cảm xúc của đại ca không được ổn định, cậu còn nhớ không." Nhìn thấy Mộ Bạch gật đầu, cậu nói tiếp, anh tiếp tục nói, "Chính là lúc đó nói chung là rất loạn, sau đó Tô Tố có thai sinh con, bây giờ Tiêu lão gia cực kì yêu thương hai đứa cháu, cậu không có cơ hội đâu."

Mộ Bạch nghe đến ngây người, nửa ngày không phản ứng lại.

"Còn có." Tôn Nguyên có chút không nhẫn tâm, nhưng nghĩ đến tình anh em của bọn họ, cứng rắn nói tiếp, "Thực ra trong lòng Tô Tố cũng có đại ca, không tin anh hỏi cô ấy."

Đột nhiên Mộ Bạch nhìn Tô Tố.

251. Chương 251

"Mộ Bạch, xin lỗi anh…"

Mặt Mộ Bạch trắng bệch, "Tô Tố, cậu ta tổn thương em như vậy, em quyết định tha thứ cho cậu ta sao?"

Tô Tố mím môi không nói.

Cô đã không muốn nói tiếp nữa, Mộ Bạch là người đàn ông khiến cho người ta không muốn tổn thương đến anh.

Tuy không nói chuyện, nhưng ánh mắt của Tô Tố nói rõ mọi thứ.

Ánh mắt Mộ Bạch hoàn toàn trầm xuống.

Tôn Nguyên và Lãnh Mạc thấy vậy cũng không đành lòng, Mộ Bạch yêu thầm Tô Tố 3 năm, 3 năm nay bọn anh luôn nghe lời khen của Mộ Bạch dành cho Tô Tố, bọn họ biết rất rõ tình cảm của Mộ Bạch dành cho Tô Tố.

Mọi người mặt đối mặt, không ai nói gì.

Không khí ngưng đọng.

Một phút.

Hai phút.

5 phút trôi qua… mọi người dường như đều hít thở chậm lại.

"Các cậu… có thể tránh một chút không, tôi muốn nói chuyện với Tiêu Lăng." Nửa ngày sau cuối cùng Mộ Bạch cũng mở miệng, anh nhìn Tiêu Lăng, "Tôi muốn nói riêng với cậu."

“Được.”

Lãnh Mạc dẫn Trương Hân quay lưng đi.

Có thể thấy hai người đã bình tĩnh lại, chỉ cần không đánh nhau, anh và Tôn Nguyên ở lại cũng không ích gì.

Tôn Nguyên cũng ngoan ngoãn rời đi, anh quay lại nhìn Tô Tố không đi theo, chuẩn bị đưa tay kéo cô, đồng thời nhìn thấy ánh mắt sắc bén của hai người, Tôn Nguyên rụt cổ lại, nhanh chóng rút tay lại, nhỏ tiếng nói, “Tại sao mang tức giận đều đổ lên người tôi, thật là… Tô Tố, chúng ta đi, chị yên tâm, bọn họ đều là người trưởng thành, biết bản thân đang làm gì, chị không cần lo cho bọn họ.”

Tô Tố do dự một chút, quay đầu nhìn hai người một cái, đi theo Tôn Nguyên.

…

Đêm lạnh lẽo.

Trời vào thu đêm đều lạnh, nhưng tim Mộ Bạch càng lạnh hơn.

Ánh mắt anh phức tạp nhìn Tiêu Lăng, nếu là người khác thì anh có thể đi giành lấy, nhưng rõ ràng trái tim của Tô Tố đang ở trên người Tiêu Lăng, Tiêu Lăng lại là anh em tốt của anh.

“Có muốn ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng không?” Tiêu Lăng kiến nghị.

Mộ Bạch mím môi, không nói lời nào ngồi xuống cỏ, Tiêu Lăng thở dài ngồi kế anh.

“Khoảng thời gian này anh em chúng ta đều bận, rất ít có thời gian ngồi nói chuyện như vậy.” Tiêu Lăng nhẹ giọng nói, “Cậu muốn nói gì với tôi, nói đi, tôi sẽ nghe kĩ.”

“Vết thương trên đầu cô ấy là cậu gây ra?”

“Có thể nói là vậy.”

“Hai người đã chia tay một thời gian rồi phải không?’

“Đúng vậy.” Chỉ cần hỏi Tiêu Lăng sẽ trả lời, “Bây giờ tôi đang cầu xin tha thứ của cô ấy, vì trước đây làm tổn thương cô ấy quá sâu, nên bây giờ cô ấy vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho tôi.”

“Cậu, là vì có con với cô ấy mới muốn quay lại, hay là chỉ vì cô ấy.”

Tiêu Lăng biết Mộ Bạch sẽ hỏi như vậy, thở dài nói, “Chuyện con cái tôi cũng mới biết gần đây thôi, nói thật, tôi tưởng cô ấy tiếp cận tôi có mục đích…”

“Làm sao có thể, cô ấy không phải là người như vậy.”

“Đúng vậy, đáng tiếc là tôi hiểu lầm xong mới phát hiện, nếu biết sớm sẽ không hiểu lầm.” Tiêu Lăng tiếp tục nói, “Khi tôi biết hai đứa trẻ đó là con tôi, có cảm giác trời như lộn ngược vậy, Mộ Bạch cậu biết cảm giác đó không, giống như bình ngũ vị bị đập bể, chua ngọt khổ cay mặn tất cả đều có, những sau này tôi lại thấy mình thật may mắn, con của cô là con ruột của tôi. Cho dù trong khoảng thời gian hiểu lầm sâu sắc, tôi cũng chưa từng nghĩ đến sẽ để cô ấy rời đi. Thực ra… nếu con của cô ấy không phải con ruột của tôi, tôi cũng sẽ không để cô ấy rời đi.”

Mộ Bạch đã nghe hiểu.

“Sau này cậu sẽ kết hôn với cô ấy chứ?”

Nếu cậu muốn chơi đùa với Tô Tố, hoặc muốn Tô Tố làm ** của cậu, vậy anh sẽ không nhịn nữa, nếu thật như vậy anh sẽ không quan tâm gì hết, cũng không sợ Tô Tố để yêu người khác, anh sẽ nghĩ cách để cô đến bên mình, anh sẽ liều một lần.

Tiêu Lăng lớn lên cùng Mộ Bạch, tự nhiên biết cậu ấy nghĩ gì.

Anh trầm giọng nói, “Thực ra, chỉ cần cô ấy gật đầu, tôi lập tức đi đăng kí kết hôn với cô ấy.”

Một câu nói đánh tan hết mọi hy vọng của Mộ Bạch.

Anh ngồi trên cỏ khẽ gật đầu, “Tôi hiểu rồi.”

Tiêu Lăng có chút không nhẫn tâm, nhưng những thứ khác có thể nhường, người phụ nữ anh yêu thì không thể, anh ngồi bên Mộ Bạch, không nói lời an ủi nào, bây giờ dù nói gì cũng sai, nói thì sẽ giống như khoe khoang.

“Tiêu Lăng.”

“Ừ.”

Tôi âm thầm quan sát cô ấy 3 năm rồi, dường như mỗi ngày cô ấy đều qua không tốt, sau này… đối tốt với cô ấy một chút, đừng để cô ấy bị tổn thương.”

“Tôi nhất định.”

“Nếu cậu dám làm tổn thương cô ấy lần nữa, tôi sẽ không đứng yên nhìn nữa, đến lúc đó đừng trách tôi đẩy cậu vào đường cùng.”

“Cậu sẽ không có cơ hội đó đâu.”

“Tốt nhất là như vậy.”

...

Tô Tố từ khu rừng bước ra, thấy An Tiểu Hy đang gấp gáp, thực ra Tiểu Hy thấy tình hình không tốt nên đuổi theo, nhưng ở ngoài khu rừng không dám vào, sợ nếu người ta đang nói, cô vào sẽ làm cản trở, với lại dù là Mộ Bạch hay Tiêu Lăng, nhất định sẽ không đánh phụ nữ.

Thấy Tô Tố cầm hoa hồng bước ra, cô nhanh chóng chạy lên đón, “Sao rồi, không sao chứ?”

Tiểu Hy rất hiểu Tô Tố, trong lòng cô không có Mộ Bạch, nhiều nhất chỉ xem anh là bạn, cho nên mới nhận hoa vì sợ anh không thể xuống đài được, lúc nãy thấy Tiêu Lăng đuổi theo, Tiểu Hy cũng đi theo đến khu rừng thám tính, nhưng đêm khuya, trong rừng đen thui, không thấy gì cả.

“Tố Tố à, cậu để Mộ Bạch ở lại, lỡ Tiêu Lăng đánh người thì sao?”

“Ta kháo, anh em của tôi trong mắt cô là vậy sao.” Tôn Nguyên đi cùng Tô Tố, nghe Tiểu Hy nói vậy lập tức không đồng ý, “Tiêu Lăng không vô sỉ như cô nói.”

Tiểu Hy không hề cho Tôn Nguyên chút sắc mặt tốt, nghe anh nói vậy lập tức cười lạnh, “Hahaha… anh em tốt của anh chuyện vô sỉ cũng làm rồi, đừng nói là chuyện đánh tình địch.”

Tôn Nguyên nhất thời á khẩu.

Nếu người tỏ tình với Tô Tố không phải Mộ Bạch, quả thực đại ca có thể làm ra loại chuyện này.

Tiểu Hy thấy anh không nói chuyện, khinh thường trừng anh, ôm cánh tay của Tô Tố, mặt lo lắng nhìn về phía khu rừng nhỏ.

“Đừng lo lắng, Mộ Bạch là bạn tốt cùng lớn lên với Tiêu Lăng.”

“A?”

Miệng Tiểu Hy há thành chữ O, mắt mở to như đang phán đoán câu nói của cô có thật hay không, thấy mặt Tô Tố nghiêm túc, cô lại càng không nhịn được nuốt nước miếng, "Aaa, tôi cứ nghĩ Mộ Bạch là học sinh nghèo, thì ra anh ta ** như vậy, tôi học chung 3 năm với anh ta vậy mà không biết chuyện này, nhưng nghĩ lại có vẻ không sai, đàn anh Mộ Bạch khí chất ưu nhã như vậy, giơ tay hay động chân cũng đầy phong độ, một gia đình bình thường không thể nuôi dưỡng ra người đàn ông xuất sắc như vậy."

"Khục khục."

"Anh ho cái mông gì." Sắc mặt của Tiểu Hy luôn không tốt khi đối mặt với Tôn Nguyên, cô không ngừng nhìn khinh thường, "Bộ dạng của anh mới không giống con nhà giàu, cả người như con bướm hoa, phá gia chi tử mà."

Sắc mặt Tôn Nguyên đột nhiên tối lại.

Lúc này trong lòng Tô Tố đang khó chịu, thấy Tiểu Hy và Tôn Nguyên cãi nhau, lắc đầu từ từ đi xa.

252. Chương 252

Tiểu Hy mới quay lại thấy Tô Tố đã đi xa, lập tức đuổi theo, cơ thể mới vừa động đậy, cánh tay đã bị Tôn Nguyên nắm chặt.

Tiểu Hy tức giận quay đầu nhìn, "Bướm hoa anh làm gì vậy."

"Cô mới là bướm hoa, cả nhà cô đều là bướm hoa." Tôn Nguyên kéo cô lại, khiển trách nói, "Người phụ nữ này cô bị bệnh sao, không thấy Tô Tố muốn yên tĩnh một chút sao cô cứ ríu rít ồn ào bên tai cô ấy, như vậy tâm trạng của cô ấy có thể bình tĩnh lại sao."

"Anh nhảm nhí, tâm trạng Tô Tố không tốt nên tôi mới đi an ủi cô ấy, loại người như anh làm sao biết được tình bạn giữa phụ nữ bọn tôi với nhau."

"Cô quên đi, người ta cần yên tĩnh, yên tĩnh cô hiểu không, bộ dạng gấp gấp gáp gáp của cô chạy qua đó, trước mặt thì an ủi người khác, nhưng trong lòng người khác sẽ cảm thấy khó chịu, sao không để cô ấy tự nghĩ thông, như vậy tự cô ấy có thể bình tĩnh lại." Tôn Nguyên nhìn khuôn mặt hoài nghi của Tiểu Hy, hiểu lầm ý tốt của anh, tức đến buông tay cô ra. "Được được được, muốn đi thì đi đi nếu không phải Tô Tố là người phụ nữ của đại ca, cô nghĩ tôi muốn quan tâm những chuyện này sao, cô muốn đi thì đi, nhiều nhất lúc tâm trạng chị dâu quá xấu thì kêu đại ca an ủi vậy."

Bị anh nói như vậy, Tiểu Hy có chút không chắc chắn.

Cô do dự đứng yên bất động.

Tôn Nguyên thấy cô như vậy, hừ nhẹ, quay lưng đi.

"Ai, Bướm hoa anh muốn đi đâu."

"Cô nói tôi là bướm hoa, tôi không làm chút chuyện cho giống bướm hoa thì quá có lỗi với bản thân rồi, tôi đi trêu hoa ghẹo nguyệt có được không"

Đương nhiên không được.

Lòng chính nghĩa của Tiểu Hy nổi dậy, bước nhanh theo anh.

"Theo tôi làm gì?"

"Đương nhiên là ngăn anh đi trêu ghẹo mỹ nữ."

Tôn Nguyên dừng bước, khoanh tay mỉm cười nhìn cô, "Tôi đi trêu ghẹo mỹ nữ thì liên quan gì tới em, tiểu ớt nhỏ em không phải thích tôi rồi chứ."

"A pi… có thể ít nằm mơ giữa ban ngày không, mắt của đại tiểu thư không mù, làm sao có thể thích anh chứ tôi là sợ anh làm hại đến các bạn học, tôi đi cảnh tỉnh kêu họ cẩn thận với con bướm hoa như anh."

Tôn Nguyên cực kì tức giận, "Cô bị mù mới không thích tôi đó."

"Hahaha…" Tiểu Hy cười lạnh, từ trên xuống dưới đánh giá Tôn Nguyên một phen, cuối cùng chắc chắn nói, "Đừng tự luyến nữa, nghe là làm người ta muốn ói, hôm nay tôi nói anh biết, cho dù đàn ông trên thế giới này đều chết hết chỉ còn có mình anh, tôi tình nguyện sống cùng với dưa leo chứ không sống với anh."

Ta kháo.

Tôn Nguyên tôi đến dưa leo cũng không bằng ư?

Tôn Nguyên rất tức giận nhưng ngược lại anh cười, kéo An Tiểu Hy lại, không quan tâm tiếng kêu la của cô, lông mày nhếch lên, bá đạo tuyên bố, "An Tiểu Hy, em tốt lắm em đã thành công làm tôi hứng thú, tôi tuyên bố, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ theo đuổi em."

"Hả?"

"Tôi nói tôi sẽ theo đuổi em."

“Tôi không chấp nhận sự theo đuổi của anh.” Tiểu Hy chê bai lùi về phía sau.

Tôn Nguyên càng tức giận, “Em không có quyền lựa chọn.”

Anh thề phải theo đuổi được tiểu ớt nhỏ, đợi cô yêu anh điên cuồng rồi mới hung hăng đá cô đi, để xem cô còn dám huênh hoang hay không.

…

Tô Tố tìm một chỗ yên tĩnh ngồi một mình.

Trước mặt cô là mặt hồ lấp lánh, trong lòng là hoa hồng rực rỡ, không xa là một cây đèn đường chiếu rọi ánh sáng màu vàng như hoàng hôn.

“Ai…”

Cô nhìn hoa trong lòng, thở dài lần thứ 32.

Cô từ chối Mộ Bạch, có phải là mất đi tình bạn không.

Thực ra ấn tượng của cô đối với Mộ Bạch rất tốt, nếu không có Tiêu Lăng, nói không chừng cô sẽ chấp nhận lời tỏ tình chân thành như vậy, nhưng bây giờ nói gì cũng không có ý nghĩa, ai bảo cô gặp Tiêu Lăng trước chứ. Không biết Tiêu Lăng và Mộ Bạch nói gì với nhau rồi, Tô Tố cũng cảm thấy may mắn khi Mộ Bạch là anh em tốt của Tiêu Lăng, nếu không với tính ích kỉ của anh, không biết sẽ đối xử với Mộ Bạch như thế nào.

Nhưng mà… mai cô phải đóng phim với Mộ Bạch.

Hôm nay mới từ chối anh, mai lại đóng vai bạn gái anh, quá ngại ngùng rồi.

“Ai…”

Cô than thở lần thứ 33.

Thực ra cô không muốn mất người bạn như Mộ Bạch, ở chung với anh có cảm giác rất thoải mái, anh có giáo dục tốt, khi tiếp xúc không làm người khác cảm thấy bị áp lực, lại không làm người cảm thấy không thoải mái không tự do, nếu có thể làm bạn đơn thuần thì thật sự rất tốt.

“Ai…”

Cô cúi đầu nhìn hoa hồng trong lòng, thấp giọng nỉ non, "Hoa hồng ơi, chúng ta cùng chúc phúc cho Mộ Bạch sau này có thể tìm được người phụ nữ tốt hơn có được không? Anh ưu tú như vẫn chắc chắn sẽ gặp được người phụ nữ yêu anh thật lòng, đúng không đúng không?"

Hoa hồng tất nhiên không thể trả lời cô, Tô Tố thở dài cực kì khó chịu.

Cô lấy điện thoại ra nhìn một cái, không có tin nhắn hay cuộc gọi nào, Tiêu Lăng và Mộ Bạch vẫn chưa nói xong sao? Sắp nửa tiếng rồi cũng chưa xong sao, rốt cuộc bọn họ nói gì.

Tô Tố không chịu được nữa.

Lấy điện thoại từ trong túi ra, nghĩ nghĩ, nhấn mở khoá.

Mới vừa mở máy đã nhận được tin nhắn.

"Bạn rốt cuộc là ai."

"Làm sao bạn biết tôi đang điều tra bạn."

"Nói tôi biết rốt cuộc bạn là ai."

Tất cả đều là tin nhắn mà Trương Hân gửi cho cô, không chỉ như vậy, mà còn có vô số cuộc gọi nhỡ.

Tô Tố nghĩ một chút, trả lời tin nhắn của cô, "Không để cô điều tra là muốn tốt cho cô, các cô bảo vệ tốt chính mình mới là sự an ủi lớn nhất đối với người đã mất."

Nhấn, gửi.

Dường như là ngay lập tức, điện thoại reo lên.

Tô Tố nhìn số điện thoại quen thuộc trên màn hình, đưa tay nhấn tắt, rồi tắt điện thoại.

Cô không thể quang minh chính đại khiến Trương Hân ngừng điều tra, chỉ có thể dùng thủ đoạn nhỏ, cũng không biết cô ấy có nghe lời khuyên của cô không.

Đột nhiên sau lưng lạnh lẽo, có cảm giác như bị người khác nhìn chằm chằm vậy.

Tô Tố lập tức quay đầu lại, đằng sau chỉ có một màu đen, hoàn toàn không thấy người nào.

Gió đêm thổi lên, cây bị gió thổi đến kêu lên lào xào, bóng cây rung động, như cảnh quay trong phim kinh dị, có cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Sau lưng của Tô Tố nổi da gà, trên đời này không có quỷ. Cô càng nghĩ càng sợ, chính cô là người sống lại, còn có chuyện gì không thể xảy ra sao.

Cô nuốt nước miếng, nhanh chóng từ dưới đất đứng lên.

"Không có quỷ đâu, Tô Tố mày đừng tự hù dọa bản thân, cho dù là quỷ thì chắc chắn là có người giả thần giả quỷ."

Lời thì có thể nói dễ dàng, nhưng cô vẫn cầm hoa hồng nhảy dựng lên.

Có lẽ là do tâm lý, lần này nhìn hoa hồng cảm giác đỏ đến dọa người.

Gió thổi một cái, bóng cây lần nữa chuyển động loạn xạ.

Lần này Tô Tố không sợ nữa, bởi vì cô thấy bóng người. Chỉ cần là người thì không đáng sợ, cô thở phào, nhanh chóng nhìn qua, có 1 người phụ nữ cách cô không xa, nhưng không nhìn ra ngũ quan.

Người phụ nữ phát hiện Tô Tố nhìn thấy cô, không núp nữa, từ sau cây lớn từ từ bước ra.

Cô mặc đầm dài màu đen, giống như cùng màn đêm trở thành một, cô từ từ bước tới gần, Tô Tố cuối cùng cũng nhận ra cô.

"Là cô."

253. Chương 253

"Không sai, chính là tôi"

Đường Sảng đi đến bên Tô Tố, khi gần đến, Tô Tố càng thấy cô ta giống quỷ.

Cả một bộ đồ đen không nói, tóc lòa xòa trên vai, nhưng lại chỉ có gương mặt trắng đến rợn người, môi cô ta đánh màu son đỏ chót, càng nhìn càng giống ma cà rồng.

Từ sau buổi họp báo, cô chưa từng gặp lại Đường Sảng, Đường Sảng bị hoàn toàn xóa sổ khỏi các đài truyền hình và trên cả tin nhanh showbiz cũng không thể nhìn thấy bóng cô ta, đến chính những quảng cáo mà cô ta làm đại diện đều thay người đại diện khác. Không ngờ mới mười mấy ngày không gặp, cô ta lại biến mình thành thế này, sự ngây thơ khi trước trên màn ảnh nay mất tăm mất tích.

Bất kỳ ai cũng không thích người đã hãm hại mình.

Tô Tố đối với Đường Sảng không có một chút cảm giác tích cực, cô cau mày nhìn cô ta, "Cô đến làm gì?"

"Đây là địa bàn của cô à, cô đến được mà tôi không đến được." Đường Sảng từng bước tiến đến gần Tô Tố, càng gần, dưới ánh sáng của bóng đèn đường, cô mới nhìn thấy trong ánh mắt của Đường Sảng toàn là hận thù, "Tô Tố, nếu không phải là cô, tôi đã không thê thảm như bây giờ, tôi thành thế này đều là do cô."

"Là cô tự làm tự chịu."

"Ha ha… bây giờ cô là người thắng cuộc, đương nhiên muốn nói gì chẳng được."

Đường Sảng hận Tô Tố vô vùng, cuộc đời cô ta vì Tô Tố mà phải nằm dưới đống bùn.

Ngày hôm đó sau khi cô bước ra từ khách sạn, ngày hôm sau tin nhanh showbiz đã tràn lan tin của cô, cô từ một nữ minh tinh ngây thơ mà ai ai cũng đồng tình, nay biến thành con chuột mà ai ai cũng hô đánh, công ty tịch thu căn hộ của cô, mang đi quản lý sinh hoạt của cô, thậm chí còn tịch thu cả xe bảo mẫu của cô.

Thực ra cô vẫn có chút tiết kiệm, nếu như tìm một chỗ mà sống cuộc sống yên phận thủ thường, cũng no đủ.

Nhưng cô không cam tâm.

Khi trước cô có cả một tương lai tươi sáng, cô có thể đứng trên đỉnh cao và làm nữ thần trong tim của công chúng, nhưng giờ đây không còn gì.

Cô bị ép rời khỏi căn hộ của công ty, tự mình thuê một căn phòng nhỏ, không còn nữa những người bận rộn trước sau phục vụ cô, không còn nữa người để cô sai vặt, trên ti vi không còn nhìn thấy bóng dáng cô, ngược lại, tràn lan trên báo mạng, truyền thông toàn là thông tin về Tô Tố.

Dựa vào cái gì.

Dựa vào cái gì mà Tô Tố có thể mượn đầu của cô mà bước lên bục vinh quang, còn cô lại chỉ có thể bị tên đàn ông bẩn thỉu lăng nhục.

Dựa vào cái gì mà Tô Tố có thể rửa sạch mọi vết ố trên người cô ta, còn cô chỉ cần ra ngoài đường mà nếu bị nhận ra, sẽ phải chịu đựng cái trợn mắt của người khác.

Cô không cam tâm, cô muốn báo thù.

Nhưng cô phát hiện cô không hề có cơ hội báo thù.

Tô Tố rất ít khi ra khỏi nhà, sau khi Nhất Tiếu Nại Hà mở máy quay, Tô Tố lại càng ở riết trong đoàn làm phim. Hôm nay cô ôm một tia hy vọng, chạy đến trường tham gia dạ hội, cô yên lặng mai phục cả ngày nay, cả ngày đều đội mũ, trốn trong một góc tối không dám ra ngoài, cuối cùng cũng đợi đến khi màn đêm buông xuống, dạ hội bắt đầu.

Và Tô Tố cũng không uổng công cô hy vọng, cô ấy đã đến dạ hội.

Nhưng… dựa vào cái gì mà cô chỉ được ở trong bóng tối, còn Tô Tố lại trở thành nhân vật chính của buổi lễ, trở thành đối tượng được Mộ Bạch tỏ tình.

Cô vẫn biết Mộ Bạch.

Cả nhà anh ta đều là dòng dõi chính đàn, đường hoàng là quan nhị đại, trong tay anh ta còn có tư sản khó mà đếm xuể.

Dựa cào cái gì mà Tô Tố còn lấy được sự ái mộ của Mộ Bạch.

Một Tiêu Lăng, một Mộ Bạch, người nào cũng là con rồng trên người khác, mà Tô Tố lại có thể dễ dàng nắm bắt được hai người họ. Một Tô Tố như vậy sao có thể không khiến cô hận kia chứ.

“Tô Tố, cô có biết tôi hận cô biết bao nhiêu, chính cô hủy hoại cuộc đời tôi.”

Tô Tố không có gì để nói với loại người này.

Đường Sảng nếu như không chủ động hãm hại cô, cô cũng không thể thu thập được chứng cứ để đối phó lại, bây giờ cô ta thê thảm như vậy nhìn thì đáng thương thật, nhưng lúc trước nếu cô không tìm thấy bằng chứng lật tẩy Đường Sảng, bây giờ cô mới là đứa bị người người hô đánh.

Cô không thương hại cho Đường Sảng.

Lại nói, nếu không phải cô ta tự tìm rắc rối,mà với sự trẻ trung xinh đẹp ấy, tập trung phát triển trong showbiz, chắc chắn sẽ không có kết cục thê thảm như vậy.

Tự tạo nghiệp, sẽ phải trả.

Tô Tố không muốn dính dáng đến cô ta, toan quay người bước đi.

"Cô đứng lại cho tôi!" Đường Sảng nhanh chóng nắm lấy cổ tay Tô Tố, ánh mắt dần trở nên điên loạn, "Cô hại tôi thành thế này, còn nghĩ có thể đi dễ dàng vậy sao. Trên đời này làm gì có chuyện hời như thế."

Tô Tố lạnh lùng nhìn cô ta, "Buông tay"

"Không thể nào!" Đường Sảng cướp lấy bó hoa hồng trong lòng cô, cười điên dại, "Con đàn bà như cô mà đáng để được nhận hoa hồng sao, cũng đáng Mộ Bạch tỏ tình với cô sao, bây giờ có phải cô đang rất đắc ý đúng không, Tiêu Lăng và Mộ Bạch đều quỳ gối dưới chân váy cô, có phải cô đang rất vui sướng không, tốt nhất là hai người họ căm thù lẫn nhau, có phải không?"

Đường Sảng ném mạnh bó hoa xuống nước, một bó hoa hồng xinh đẹp phút chốc trôi bồng bềnh trên mặt nước, gió vừa thổi, đã trôi đi càng xa. Đường Sảng vẫn chưa hài lòng, gào thét lên, "Tô Tố tôi hận cô, tôi thù cô đến chết."

"Nếu như hận tôi có thể làm cô dễ chịu đôi chút, vậy tùy cô."

"Sao cô có thể nói ra những lời nhẹ bỗn như vậy, cô hại tôi thành thế này, lẽ nào cô không có một chút cảm giác tội lỗi sao?"

Cảm giác tội lỗi?

Tô Tố cười nhạt, hất tay Đường Sảng ra, "Đường Sảng, tôi khuyên cô bỏ hết đi những toan tính mà sống cho tử tế, trên đời còn nhiều người thảm hơn cô nhiều, cô có dung nhan có tiền, còn muốn gì nữa."

Theo cô thấy, Đường Sảng chỉ mất đi một công việc, mất việc này thì đổi việc khác, cô ta còn sướng hơn cô ngày xưa nhiều, hoàn toàn do tham lam, nên mới biến cô ta thành như vậy.

"Vậy là cô đang cảnh cáo tôi đấy à, bây giờ cô còn dám cảnh cáo tôi!" Đường Sảng giữ chặt lấy cánh tay Tô Tố, cô ta không khóc nữa, cũng chẳng gào nữa mà cười lớn, trong đêm đen, nụ cười ấy như điên như dại, làm người nghe phải hãi hùng, "Hề hề, Tô Tố, tôi bây giờ chân đi đất không sợ mang giầy đâu (ví với tôi không còn gì để mất). Không phải cô chỉ xinh đẹp hơn tôi sao, nên mới có được toàn bộ như bây giờ. Ha ha, tôi nói cho cô biết, người đời này dễ quên lắm, giống như những fan ruột của tôi khi trước, cô xem đi, tôi rời khỏi giới giải trí chưa bao lâu, bọn họ đã chẳng còn ai nhớ đến tôi nữa."

Tô Tố có một dự cảm không lành, "Cô muốn làm gì?"

Đường Sảng nghiêng nghiêng đầu nhìn cô, "Tôi đang nghĩ nếu như cô biến mất, fan của cô, hay Tiêu Lăng, hay Mộ Bạch, hay là hai đứa con của cô cũng tốt, bọn họ có thể nhớ đến cô trong bao lâu. Ờm… nửa năm một năm? Hoặc là 3 năm 5 năm? Nhưng không cần biết bọn họ nhớ cô bao lâu, cô sẽ đều vĩnh viễn trở thành hồi ức mà thôi."

Tô Tố lạnh sống lưng, cô gạt phăng đi bàn tay của Đường Sảng, "Giết người là phạm pháp đấy, cô muốn

nửa đời còn lại đều trải qua trong tù sao?"

"Nãy tôi đã nói với cô rồi mà, chân tôi nay đã đi đất sẽ không sợ đi giày nữa, tôi bây giờ không còn gì cả tôi sợ cái gì ha ha, có khi lại do tôi giết cô mà Tiêu Lăng sẽ nhớ đến tôi cả đời, ha ha, đó cũng là một cái kết viên mãn phải không?"

"Cô điên rồi"

"Đúng, tôi thừa nhận tôi điên rồi, tôi bị chính cô làm cho điên đấy." Ánh mắt Đường Sảng điên rồ lên, cô ta ôm chặt lấy eo Tô Tố, mặc cho cô dùng sức hay la hét đều không buông ra, Đường Sảng dùng sức lực của mình, cô ta kéo Tô Tố về phía hồ nước, Đường Sảng cao hơn Tô Tố, Tô Tố lại gầy, hoàn toàn không địch lại với sức của Đường Sảng, cô nhanh chóng bị kéo đến mép hồ.

Đường Sảng vừa ha ha cười lớn vừa ôm Tô Tố nhảy xuống nước, "Tô Tố, chúng ta cùng đi chết nào."

254. Chương 254

"Á…"

"Tùm…"

Một âm thanh lớn vang lên, cả hai người cùng rơi xuống hồ, dòng nước lạnh ngắt mang theo hương hướng tăm tối, rất nhanh đã không còn thấy đầu của hai người, trong tai trong mũi phút chốc xộc vào toàn là nước.

Tô Tố tìm cách vùng vẫy, nhưng Đường Sảng ôm chặt lấy eo cô, giống như một tảng đá lớn vậy. Mặc cho cô đánh đấm, đôi tay ấy vẫn không chịu buông ra.

Không cách nào thở được.

Phổi cô thiếu thốn không khí cùng cực.

Lúc phủ ngũ tạng khó chịu như muốn nổ tung, vừa mở mồm sẽ có nước chui vào, Tô Tố lại lập tức nín hơi.

Cô không ngờ tới Đường Sảng hận cô đến mức muốn cô chết cùng.

Tô Tố cố gắng nín thở, cô không dãy giụa nữa mà yên lặng chờ đợi.

1 giây

2 giây

5 giây

Mỗi giây dưới nước là một giây khó khăn.

Khi con người tiến gần đến sự chết, bản năng sẽ trỗi dậy, 8 giây sau, cuối cùng Đường Sảng cũng không chịu được nữa, Tô Tố có thể cảm thấy cánh tay ôm lấy eo cô đã lỏng ra, ngay lập tức cô giằng kéo ra.

Chính là bây giờ.

Tô Tố lấy chân đạp Đường Sảng ra, gắng hết sức tìm cách bấu víu vào gì đó.

Phổi cô nhịn thở đến độ gần như nổ tung, may mắn thay cô cách mặt nước không xa, bên bờ hồ lại có trồng một cây to, mặc dù cô không biết bơi nhưng lại với được nhánh rễ cây, cô giữ cho mình nổi nhờ rễ cây đó, Tô Tố trồi lên khỏi mặt nước, hớp từng hớp không khí đẫy lên trong phổi cô. Nhưng vẫn chưa đợi cô kịp bám rễ cây trèo lên bờ, bỗng thấy cổ chân như có gì kéo lại, Đường Sảng đang ngộp nước bèn lấy Tô Tố ra làm chiếc phao cứu mạng, nắm chặt lấy cổ chân cô.

"Bỏ ra."

Đường Sảng không hề biết bơi, cô ta vì muốn Tô Tố chết chung nên mới cảm tử nhảy xuống hồ, bây giờ Đường Sảng đã rơi vào tình trạng bán hôn mê, tay cô ta nắm chặt lấy chân Tô Tố không buông.

Tô Tố cắn chặt răng, mang theo sức nặng của Đường Sảng mà cố leo lên bờ. Nhưng Đường Sảng lại nặng như đá, mang theo cô ta, chân cô đến một bước cũng không leo được.

Đợi đến khi cô leo được lên bên bờ hồ, cơ thể đã mỏi nhừ, lạnh run cóng. Còn Đường Sảng giờ vẫn ở trong nước, hai mắt đã nhắm nghiền mất tri giác, Tô Tố dùng sức lực còn lại nắm lấy cánh tay Đường Sảng, kéo cô ta lên bờ.

Không phải cô tốt bụng, bây giờ cô là người của công chúng, Đường Sảng nếu chết bên cạnh cô, cả người cô có mọc miệng cũng không giải thích được.

"Tô Tố, Tô Tố, em đâu rồi."

"Tố Tố, nghe thấy tiếng tớ thì kêu lên một tiếng."

Cách xa đó, có tiếng gọi khá quen đang kêu lên.

"Tớ ở đây…" Tô Tố người ướt đẫm, răng cô run lên cầm cập, vừa định nói, âm thanh phát ra như tiếng mèo kêu, yếu ớt đến khó mà nghe thấy. Cô định đứng dậy, nhưng hai chân đã nhũn ra, không cách nào đứng được.

May mắn thay, chỗ cô ngồi ngay dưới bóng đèn đường, rất dễ phát hiện.

"A, Tố Tố, Tố Tố, cậu sao thế?" Tiểu Hy nhanh mắt, nhìn thấy cô đầu tiên, Tiểu Hy vội vàng chạy đến chỗ Tô Tố, nhưng có người động tác còn nhanh hơn cô. Tiểu Hy như chỉ nhận biết được bên cạnh mình vừa vụt qua một cái bóng trắng và một cái bóng đen chớp nhoáng, một cái chớp mắt, Tiêu Lăng và Mộ Bạch đã lao đến bên Tô Tố.

"Chuyện gì thế này?"

Tiêu Lăng lao đến bên Tô Tố, vừa thấy cô như vậy anh lập tức cởi áo khoác của mình choàng lên cho cô, rồi ôm chặt cô vào lòng, "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Môi Tô Tố lạnh đến trắng bệch, run lên đùng đùng, không nói được gì.

Mộ Bạch thấy hai người ôm lấy nhau, yên lặng đứng lại nhìn, chỉ cần nhìn là thấy Đường Sảng đang nằm cách đó không xa, không biết sống chết ra sao, "Đường Sảng? Sao cô ta lại ở đây, Tô Tố, là Đường Sảng đẩy em xuống hồ sao?"

"Cô, ta, điên rồi, muốn, em chết chung." Tô Tố vẫn đang run, giọng nói của cô đôi chút ngắt quãng.

Tiêu Lăng ánh nhìn lạnh băng như cắt.

Đường Sảng

Xem ra cô ta vẫn chưa nếm đủ mùi.

Tôn Nguyên, Tiểu Hy và Lãnh Mạc, Trương Hân đều đã chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, họ ngây ra ít lâu, Tôn Nguyên là người đầu tiên chạy đến bên Đường Sảng, tay anh ấn trên động mạch cổ của Đường Sảng, ngẩng đầu nhìn mọi người, "Còn sống, bây giờ thế nào?"

"Báo cảnh sát" Tiêu Lăng miệng nói, tay bế xốc Tô Tố lên, lạnh lùng nói, "Chào hỏi cục trưởng cục công an, cho cô ta ngồi mòn đít trong đấy luôn."

"Ờ, được."

Tiêu Lăng bế Tô Tố, bước đi nhanh chóng.

Tiểu Hy quay qua lườm Tôn Nguyên một cái.

"Cô, lườm tôi làm gì?"

"Nếu không phải anh nói nhiều, tôi đã đi cùng với Tô Tố rồi, vậy thì đã không xảy ra chuyện như vậy, cái tên bươm bướm đực này, anh đợi đấy, Tô Tố không sao thì còn không có chuyện gì của anh, nếu cô ấy mà bị gì, thì không xong với lão nương đây đâu.

"Ơ hay, tôi cũng chỉ là lòng tốt thôi mà, tiểu ớt nhỏ này có hiểu đúng sai không vậy?"

"Anh có chết tôi cũng chẳng quan tâm." Tiểu Hy mắng xong cũng chẳng màng đến Tôn Nguyên nữa, cô vội chạy theo Tô Tố và Tiêu Lăng.

. "Mẹ nó, mình trêu ai ghẹo ai rồi chứ?"

Tôn Nguyên đấm một cú mạnh lên cột điện, đau đến chảy nước mắt, anh lắc lắc tay, lại nhìn Đường Sảng đang nằm trên đất, ngay lập tức đã có chỗ để trút giận, anh rút ngay điện thoại báo cảnh sát.

Riêng Mộ Bạch vẫn đứng nguyên nãy giờ, trân trân như đã hóa tượng.

Lãnh Mạc nhìn theo hướng nhìn của Mộ Bạch, bó hoa hồng tơi tả đang trôi trên mặt nước khá dễ nhận thấy. Lãnh Mạc bước đến trước Mộ Bạch, đưa tay vỗ vỗ vai anh, "Không định đi xem xem cô ấy thế nào à?"

"Không cần nữa." Mộ Bạch cười buồn, "Có Tiêu Lăng ở đó rồi, nó sẽ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa thôi, tao đến đó cũng chẳng làm được gì." ngừng lại một lát, anh lại nói, "Tô Tố sẽ không sao đâu."

"Mày vậy là định... nhường à?"

"Không có cái gì mà nhường hay không nhường cả, nếu Tô Tố thích tao, thì Tiêu Lăng có cạnh tranh với tao, tao cũng không nhường."

Lãnh Mạc thở một tiếng, "Thế giờ mày sao, định về nhà hay làm gì?"

"Tao muốn ở lại đây một lát, không về nhà, đợi lát qua đoàn làm phim, mai còn phải quay."

Lãnh Mạc gật gật đầu với anh, rồi kéo Trương Hân đi.

“Đợi đã”

Ánh nhìn của Trương Hân dường như bị cuốn hút bởi một thứ đang trôi nổi trên mặt hồ, tay cô chỉ chỉ ra dấu cho mọi người, “Cái túi đang nổi lên kia có phải túi của Tô Tố không?”

Mộ Bạch nhìn theo hướng chỉ của cô, rồi anh gật đầu, “Của cô ấy.”

Tô Tố hôm nay đeo một chiếc túi chống nước, hơn nữa cũng không hề nhỏ, trong túi cô cũng không để nhiều đồ, khi nãy Tô Tố giằng co với Đường Sảng dưới hồ, túi của cô cũng rơi xuống theo, bây giờ không còn ai thì lại nổi lên.

“Tôi đi vớt lên, có thể trong là đồ của cô ấy.”

Mộ Bạch cởi giầy định xuống nước, Lãnh Mạc giữ tay anh lại, “Mày điên à, nước bây giờ rất lạnh, xuống đó chỉ có cảm thôi, Tôn Tử, nãy tao thấy ở hội trường của dạ hội có cây gậy dài dài đấy, mày chạy đi lấy về đây.”

“Ờ”

Tôn Nguyên chạy đi, không đến 5 phút sau đã quay lại, trong tay cầm một que tre dài.

Mộ Bạch vớt được chiếc túi trên mặt hồ.

“Xem xem đồ đạc bên trong ướt chưa, thứ gì lấy được thì bỏ ra, đừng để ngâm lâu quá.”

Mộ Bạch kéo khóa, dốc hết đồ trong túi ra, túi chống nước chất lượng khá tốt, không thấy ướt bên trong, mọi thứ vẫn còn nguyên, trong túi chỉ có vài đồ trang điểm đơn giản, một cái ví và hai chiếc điện thoại.

Hai chiếc điện thoại?

Sao cô ấy lại có hai chiếc điện thoại.

Trong đầu Trương Hân mọi mảnh ghép đã được liên kết lại, thấy Mộ Bạch định nhặt lại đồ vào túi, cô đột nhiên hét lên, “Đợi đã.”

“Sao thế?”

Trước ánh mắt khó hiểu của mọi người, Trương Hân bước đến nhặt hai chiếc điện thoại trên đất lên.

255. Chương 255

Như muốn chứng minh điều gì đó,Trương Hân đưa tay ấn màn hình điện thoại.

Mộ Bạch nắm lấy cổ tay cô ấy,cau mày không vui nhìn Trương Hân, “Trương tiểu thư,đây là đồ cá nhân của Tô Tố.”

“Tôi biết tôi như thế này là rất mất lịch sự,nhưng… Tôi có một việc rất quan trọng cần phải chứng minh một chút.”

“Thế thì cũng phải đợi Tô Tố đồng ý mới được.”

Cả hai người bế tắc không ai chịu nhượng bộ ai.

Trương Hân khẩn thiết nhìn Lãnh Mạc,cô tuần chặt lấy cánh tay của anh, “Lãnh Mạc,giúp em với,em không xem **của cô ấy,em cũng không xem bất kỳ đồ vật gì cả.Em chỉ muốn xem điện thoại của cô ấy có tắt máy hay chưa,nếu tắt rồi,em chỉ cần mở máy lên một chút thôi.”

Lãnh Mạc nhìn Trương Hân rồi lại nhìn Mộ Bạch,Trương Hân rất ít khi dùng giọng điệu cầu khẩn để nói với anh,vả lại yêu cầu của cô cũng đâu có gì là quá đáng.

“Mộ Bạch cho cô ấy xem một chút.”

“Cô có chắc chắn chỉ là xem cô ấy đã tắt máy hay chưa?”

“Chắc chắn.”

Mộ Bạch nới lỏng tay.

Trương Hân nhanh chóng ấn thử hai chiếc điện thoại,một trong hai chiếc vẫn mở máy,chiếc còn lại màn hình tối đen trong trạng thái đang tắt máy.

Lồng ngực Trương Hân đập thình thịch.

Cô biết có vài việc không thể phát sinh ra nhưng chỉ là việc này cô không thể nào giải thích nổi,càng không thể khống chế bản thân không chạm vào nút mở máy, màn hình điện thoại cũng bắt đầu sáng lên.

Ba người đàn ông nhìn cô hoàn toàn không hiểu gì.

Trương Hân như một người điên từ trong túi lấy điện thoại của mình ra,tìm số điện thoại đã gửi tin nhắn cho cô,ấn nút gọi đi.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây sau,điện thoại của Tô Tố vâng lên,màn hình cũng sáng lên,màn hình hiện lên lại không phải là một loạt con số mà lại là bà chữ quên thuộc.

Chị Tiểu Hân.

Trương Hân không dám tin mím chặt môi,trong phút chốc nước mắt cứ thế rơi xuống.

Chị Tiểu Hân…

Đây chính là cách Tô Tố hay gọi cô,Tô Tố từ nhỏ đã gọi với như vậy.Cô vào ngành giải trí này từ khi tuổi còn nhỏ,mọi người đều gọi cô là Tiểu Hân hoặc là tiểu Trương,cho tới khổ cô dần dần có tiếng tăm rồi càng có nhiều người hơn gọi cô là chị Hân.Trong cuộc đời cô,chỉ có Tô Tố là người duy nhất gọi với là chị Tiểu Hân,Tô Tố cũng từng điều chỉnh nói rằng chỉ có cô ấy mới có đặc quyền gọi như thế.

Tô Tố.

Tô Tố.

Trương Hân cầm điện thoại chạy về phía Tô Tố vừa rời đi.

Tô Tố.

Nhất định là Tô Tố

“Trương Hân, làm sao vậy.”

“Em phải đi tìm Tô Tố,em phải đi gặp cô ấy.” Trương Hân hất tay của Lãnh Mạc ra. “Anh tránh ra,đừng có cản em.”

“Được được được,em bình tĩnh chút,anh đưa em đi tìm Tô Tố và Tiêu Lăng được chưa.Anh ngay bây giờ đưa em đi.”

“Vâng.”

…

Ở nơi khác.

Tiêu Lăng ôm chặt Tô Tố bước nhanh về phía bãi đỗ xe,sắc mặt anh khó coi không tả nổi.Tô Tố cũng không đam nhìn anh.

“Có lạnh không?”

Đương nhiên lạnh,nhưng cô quá lạnh luôn.Người kế bên cạnh cô không ngừng tỏa máy lạnh.

Tố Tố cắn môi,tội nghiệp nói “… lạnh”

Tiêu Lăng ôm càng chặt hơn,tốc độ cũng nhanh hơn.

Không dễ dành gì mới tới được bãi đỗ xe,Tiêu Lăng đưa Tô Tố ngồi thẳng lên hàng ghế sao của xe,không nói gì lên thẳng xe,mở máy sưởi,sau đó khởi động máy.

“Ấy,đợi với,tôi cũng đi cùng.” An Tiêu Hy ngay lập tức gõ cửa sổ,không cần để ý đến gương mặt lạnh lùng của Tiêu Lăng tự lên thẳng xe, “Tôi cũng muốn đi cùng,tôi phải đợi Tô Tố không có vấn đề gì mới về nhà.Tô Tố cậu có thấy chỗ nào khó chịu không,có đau không,có tức ngực không?”

“Không,chỉ thấy lạnh thôi,những chỗ khác không sao cả.”

“Quần áo cậu ướt hết dính vào người đương nhiên là lạnh rồi.” Xe khởi động phóng nhanh ra khỏi bãi đỗ xe,Tiểu Hy nhìn tình trạng hiện tại của Tô Tố,cắn chặt môi đưa ý kiến, “Hay là… Tô Tố cậu cởi hết quần áo ướt đang mạc trên người ra… Này,cậu đừng nhìn mình như vậy,mình chỉ lo cậu như thế này sẽ cảm thôi,thật sự sẽ bị cảm đó.Bọn mình còn tắm chung rồi,sợ gì bị nhìn thấy,còn Tiêu Lăng… bọn cậu cũng đã phát sinh chuyện phát sinh rồi,cậu vẫn còn sợ anh ấy nhìn thấy à.Tới bệnh viện vẫn còn một quãng đường dài,kể cả có mở máy sưởi nhưng quần áo dính vào người cậu cũng không thể thấy thoải mái được.Không to tát gì thì đợi tới bệnh viện để Tiêu Lăng lấy áo khoác che đi bế cậu,chỉ cần không bị lộ hết ra là được.”

“… Không muốn.”

“Cởi.” Câu này là từ miệng Tiêu Lăng,anh vừa lái xe vừa nhìn cô, “Nghe lời An Tiểu Hy đi,cởi ra,đến lúc

ốm ra đó sẽ ảnh hưởng tới việc quay phim của em đấy."

Dùng công việc để ép cô.

Tô Tố cắn răng,những việc khác cô không sợ,nhưng thật sự chỉ lo vì sức khỏe bản thân mà làm ảnh hưởng tới công việc của cả một ekip làm phim.

Trước kia ở trong đoàn phim Ngạo Vân truyện cô đã có rất nhiều lần không đi quay,lần này đoàn phim Nhất Tiếu Nại Hà cô đặc biệt không muốn do cô mà làm ảnh hưởng tới việc quay phim.Mà Nhất Tiếu Nại Hà là phim phát theo tuần,vừa quay vừa phát,cơ bản cô không thể làm ảnh hưởng thời gian.

Cô căn cắn răng,cởi thôi.

Quần áo ướt trên người được cởi ra quả nhiên là thoải mái hơn rất nhiều,chỉ là có chút thân thể loã lồ làm cho cô cực độ không có cảm giác an toàn.

An Tiêu Hy nhìn thấy tình cảnh hiện tại nhanh chóng nhặt áo khoác của Tiêu Lăng lên,khoác lên người cô,dùng lực ôm chặt lấy cô để cho cô có chút hơi ấm, "Tô Tố cậu có thấy tốt hơn chút nào không?"

Tô Tố thấy tim mình ấm áp hẳn lên, "Tốt nhiều hơn rồi."

Tiêu Lăng lái xe rất nhanh đã tới bệnh viện ở gần trường nhất.

Gần trường học nhất lại là bệnh viện Phục Hoa.Tiêu Lăng thật sự không hề muốn tới địa bàn của Mạc Tầm,nhưng nhìn thấy bộ dạng hiện nay của Tô Tố,cũng không thể không nhịn được.

Vừa xuống xe anh đã bế ngay Tô Tố lên,An Tiểu Hy tự động nói, "Mình đi làm thủ tục."

"Không cần ở viện,mai mình vẫn còn phải quay phim,mình chỉ cần truyền ngừa cảm cúm là được rồi."

Giường bệnh 2 phòng một phòng khách của bệnh viện Phục Hoa này là cao cấp nhất.Tiêu Lăng đưa Tô Tố vào thẳng trong bồn tắm, "Tắm nước nóng trước,ra ngoài truyền sau."

"ồ,vâng,quần áo…"

"Tô Tố cậu đợi nhé,bây giờ tớ đi mua quần áo cho cậu,size quần áo của cậu tớ biết rồi,xong tớ sẽ mua một bát canh nóng để cậu ấm người."

Tiêu Lăng vốn định gọi cho thư ký Trương để cô ấy đem quần áo tới,nhưng nghe thấy lời An Tiểu Hy nên

thôi.

“Cảm ơn cô.”

Tiểu Hy ho hai tiếng, “Tôi đâu có vì anh,tôi vì Tô Tố.”

Nói xong nhanh chóng bước ra ngoài.

…

Tô Tố đi vào nhà tắm tắm,Tiêu Lăng đứng ở bên ngoài đợi,chưa đến năm phút điện thoại của anh vâng lên,là Lãnh Mạc.

“Có chuyện gì không?”

“Bây giờ cậu đang ở đâu?”

Tiêu Lăng nhíu lông mày, “Bọn cậu không cần phải qua đây đâu.”

“Nói địa chỉ.”

Tiêu Lăng không còn cách nào khác đành nói địa chỉ hiện tại của anh và Tô Tố.

Tô Tố vừa tắm gội xong đang sấy tóc,Tiểu Hy đi mua quần áo vẫn chưa về,cho nên mặc tạm bộ đồ kẻ màu xanh dành cho bệnh nhân.Vẫn chưa bắt đầu truyền,Lãnh Mạc và Trương Hân đã tới bệnh viện rồi.Theo sau còn có hai người đang trong tâm trạng không được trên tâm cho lắm là Tôn Nguyên và Mộ Bạch.

Tô Tố tắm qua nên tinh thần cũng tốt hơn một chút,nằm trên giường bệnh đợi truyền.Cô không biết những người này tới,nên vừa nhìn thấy bọn họ, “A, để cho mọi người lo lắng rồi,nhưng tôi chắc không có vấn đề gì đâu,đợi chút nữa truyền chống cảm cúm là…”

Cô vẫn chưa nói hết thì bị Trương Hân vẫy tay ngắt quãng.

Trương Hân ngẩn người nhìn Tô Tố,hoài nghĩ nhìn rất sâu vào mắt Tô Tố,cô nắm chặt điện thoại trong tay,từng nước từng bước tiến lại gần Tô Tố, “Tố Tố em là Tố Tố có đúng không?”

256. Chương 256

Những người đứng ở đó đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Trương Hân.Tô Tố không là Tô Tố thì còn là ai nữa?

Chỉ có mình bản thân Tô Tố mới hiểu,Tố Tố mà Trương Hân muốn nói không phải là thân thể này của cô,mà là minh tinh hạng hai đã chết rồi kia cơ.Nự cười trên khoé miệng của cô bỗng cứng lại,cả người ngẩn cả ra.

Trong não bộ chỉ có một suy nghĩ.

Chị Tiểu Hân,đã nhận ra cô rồi?

Ánh mắt của cô ấy làm cho Tô Tố có cảm giác không biết phải trốn đi đâu nữa,cô cúi đầu tránh đi ánh mắt của Trương Hân.

Đương nhiên——

Ánh mắt cô vừa cúi xuống,liếc thấy điện thoại trên tay của cô ấy,là của cô mà.Hôm nay Tiêu Lăng vừa mới mua điện thoại này cho cô,trong điện thoại chỉ có liên lạc với một người duy nhất,đó chính là Trương Hân.

Thì ra là1phát hiện ra việc này rồi…

Tô Tố nỗ lực khống chế biểu cảm và nhịp tim của mình,cười nhẹ nhàng nhìn Trương Hân, “Em là Tô Tố mà.”

“Không,em không phải là Tô Tố!em là Tố Tố,Tố Tố em đừng lừa chị.Chị biết là em,chị biết nhất định là em!”

Tô Tố quay đầu nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi của tất cả mọi người,tim đập càng nhanh hơn.Nhất là Tiêu Lăng,đôi mắt của anh trong phút chốc bỗng sâu thẳm như không thể nhìn thấy đáy,ánh mắt nhìn Tô Tố nhưng giống như nhìn một người khác vậy.

Tô Tố lo lắng nắm chặt lấy ga giường.

“Cái đó… Mọi người có thể ra ngoài một chút không,tôi muốn cùng với Trương Huệ tiểu thư nói chuyện một chút.”

Tất cả mọi người càng thêm nghĩ hoặc,chỉ có mình Tiêu Lăng nhìn chằm chằm Trương Hân một cái sau đó đi ra ngoài trước, “Đi thôi.”

“ếy,đại ca…”

“Đừng phí1lời,đi.”

“Ồ!” Tôn Nguyên cúi đầu chán nản,cùng với Tiêu Lăng đi ra khỏi phòng bệnh.Lãnh Mạc ánh mắt hết nhìn Trương Hân lại tới Tô Tố,nhìn một hồi cũng không nhìn ra điều gì,không hiểu điều gì đang xảy ra,mím môi cũng đi ra khỏi phòng.Mộ Bạch ở lại cuối cùng,sau khi bước ra khỏi phòng,anh còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tô Tố hít một hơi thật sâu,nhìn về phía Trương Hân,khoé mắt cô ấy đã đỏ hết lên,rất rõ ràng là vừa khóc xong.Tô Tố vừa quyết,ánh mắt cúi xuống, “Trương Hân tiểu thư,chị có câu hỏi gì muốn hỏi thì hỏi đi.”

“Em là Tố Tố!”

“Tôi biết Tố Tố chị muốn tới là Tố Tố mà hai tháng trước vừa qua đời phải không.Tôi biết Trương Hân tiểu thừa cô ấy là bạn rất tốt của nhau.Nhưng tôi thật đáng tiếc muốn nói với chị,tôi không phải là Tô Tố đó.Tôi năm nay hai5mươi mốt tuổi,mẹ đẻ của tôi qua đời sớm,bố của tôi tên là Tô Đại Khuê.Tôi còn có một đôi song sinh long phụng nam nữ rất dễ thương,sao tôi có thể là Tô Tố mà chị muốn nói tới được?Có khả năng tên của tôi và Tô tiểu thư giống nhau từng từ từng chữ cho nên Trương Hân tiểu thư mới có chút nhầm lẫn như vậy.Nhưng tôi cũng muốn nhắc cho chị một điều,Tô tiểu thư đã chết rồi,chết cũng đã hơn hai tháng,thân thể cũng đã được hỏa táng chôn cất rồi.Những điều này phóng viên báo chí đều biết.”

Trương Hân toàn thân run lên,cô đưa điện thoại trong tay ra, “Thế cái này cô giải thích thế nào?”

Tô Tố thở dài, “Được rồi,nếu như Trương Hân tiểu thư đã biết vậy tôi cũng nói hết cho chị biết vậy.Thật ra tôi là một người rất hâm mộ Tô tiểu thư,từ khi2cô ấy vào nghề tôi đã chú ý tới cô ấy,tất cả các tin tức có liên quan tới cô ấy tôi đều chú ý và thu nhập,kể cả poster tôi cũng đều thu thập và lưu giữ.Hai tháng trước báo chí đột ngột thông báo Tiêu tiểu thư đẻ khó qua đời tại gia,nghe thấy điều đó thực tại tôi không dám tin,vừa lúc đó tôi sức trên gác ngã xuống ở ngay trong bệnh viện Phục Hoa chữa bênh nên mới biết được những điều này.”

Trương Hân ngay lập tức hỏi, “Việc gì!”

“Tôi nghe nói Tô tiểu thư mất tại bệnh viện,sau khi mất bị người ta đưa tới nhà ở.Cho nên tôi đoán cá chết của cô ấy không hề đơn giảm như vậy.Cá nhân tôi với cùng yêu thích Tô tiểu thư,kể cả trước kia tôi đối với biểu diễn một chút hứng thú cũng không có.Sau khi hâm mộ Tô tiểu9thư nên bắt đầu nghiên cứu biểu diễn,dần dần học theo cách biểu diễn,hành động ngôn ngữ,động tác biểu cảm… Tô tiểu thư có thể nói như là thầy chỉ đạo của tôi vậy,tôi không thể cứ như vậy mà nhìn cô ấy chết thảm không hành động coi như không biết gì được.”

“Cho nên?”

“Cho nên tôi mới bắt đầu điều tra việc này,tôi ủy quyền cho đội điều thám giúp đỡ tìm hiểu chuyện này.Hôm tôi xuất hiện ở đội điều thám cũng là vì Lưu tiên sinh nói đã tìm ra được vài sự việc.Cho nên tôi mới nhanh

chóng vội vàng qua đó,biết được kết quả như thế nào chắc chị cũng đều biết.Lưu tiên sinh nói với tôi trước là chị cũng đang điều tra việc này,khi tôi biết kết quả điều tra tôi cũng biết điểm ký lạ của sự việc.Vừa hay tôi cũng biết Tô tiểu thư trước kia có1mối quan hệ rất mật thiết với chị,biết được chị cũng đang điều tra việc này.Tôi sợ rằng chị sẽ bị cuốn quá sâu vào việc này cho nên mới mua một chiếc điện thoại gửi tin nhắn cho chị để chị đừng điều tra sự việc này nữa."

Tô Tố nửa thật nửa dối nói,cô ngẩng đầu nhìn về phía Trương Hân,quả nhiên nhìn thấy nét mặt của cô ấy lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Tô Tố nhún vai, "Sự thật là như vậy.Thật ra chị có thể hỏi Trương Việt,tôi biết bọn chị là bạn tốt của nhau,lần trước khi đưa kịch bản cho tôi,còn nói động tác của tôi mô phỏng Tô tiểu thư.Thật ra tôi đúng là có bị ảnh hưởng cứ mới phỏng mọi hành động của cô ấy.Thời gian lâu dần,các hành động cứ có chút giống cô ấy."

"Không thể nào... chuyện này có khả năng!" Trương Hân hai tay run lên đặt điện thoại của Tô Tố ra trước mặt.Cô mở màn hình điện thoại,nhìn vào phần thông tin liên lạc hiện lên ba chữ, "Chị Tiểu Hân". "Cái này thì cô giải thích như thế nào,cách gọi này chỉ có mình Tố Tố biết thôi."

Tô Tố thở dài,cố ý không quan tâm lắm trả lời, "Tôi nói rồi,tất cả các tin tức về Tô tiểu thư tôi đều xem,cô ấy không chỉ gọi chị là chị tiểu Hân dưới một lần.Tôi thấy cách gọi này đặc biệt thân thiết nên tôi ghi lại."

Tất cả những lời giải thích của cô hoàn toàn hoàn mỹ,Trương Hân không thể tìm bất kỳ lý do gì đảo ngược tình thế.

Nhưng cô ấy thấy vẫn rất không đúng!

Điều gì không đúng!

Ở đâu đó không đúng!

"Trương hân tiểu thư,nếu như vẫn không tin có thể đi hỏi Trương Việt.Trương Việt làm lễ ăn táng cho Tô tiểu thư,chắc chắn cũng chính mắt nhìn thấy Tô tiểu thư được chôn cất.Tô tiểu thư có qua đời hay không,anh ấy chắc chắn hiểu rõ nhất."

Trương Hân loạng choạng lùi sau hai bước,cứ ngẩn ngơ ngồi bệt xuống ghế sofa.

Cô hoàn toàn không thể chấp nhận lời giải thích này,bởi vì cô hoàn toàn không hề tận mắt nhìn thấy Tố Tố qua đời,cũng không nhìn thấy xác của cô ấy,mà cô còn sau hơn một tháng khi Tố Tố qua đời cô mới nhận được tin tức.Cho nên trong tiềm thức của cô nhất định không tin sự việc này.

Cô vẫn có cảm giác Tố Tố vẫn còn sống.

Chỉ là vẫn đang đi đóng phim,qua 3 đến 5 tháng nữa là sẽ quay lại thôi.

Khi cô từ Hàn quốc trở về một lần cũng vẫn chưa tới mộ của Tố Tố,bởi vì cô sợ rằng khi nhìn thấy bia mộ lạnh lẽo đó không thể không phủ nhận chuyện Tố Tố đã qua đời.

Hỏi…

Còn có chỗ nào cần phải hỏi!

Nếu như cô ấy nói Trương Việt nói rằng Tố Tố vẫn còn sống,mượn xác hoàn hồn,Trương Việt nhất định nghĩ là cô điên rồi!

Tô Tố nhìn dáng vẻ của cô ấy,sắc mặt vẫn thật điềm tĩnh.

Bàn tay túm chặt vặn vặn tấm ga giường,vì dùng lực quá mạnh,ngón tay đều phù trắng lên.

Chị Tiểu Hân,em xin lỗi.

Đợi sau khi em bắt Mạc Tầm và Bạch Linh hai người đó phải chịu sự trừng phạt của pháp luật,em nhất định sẽ nhận tội với chị.

Tô Tố hồi tâm lại,nhẹ nhàng gọi, “Trương Tiểu thư?”

Trương Hân ngẩn người ngẩng đầu,khoe mắt đỏ ửng.

Tô Tố tim nhói đau, “Chị… vẫn ổn chứ?”

Ổn…

Sao mà có thể ổn được

Cô ngẩn người từ sofa đứng lên,đưa điện thoại cho Tô Tố, “Tô tiểu thư,cảm ơn những gì cô đã làm vì Tố Tố,đúng như cô nói,cái chết của Tố Tố rất mờ ám,những gì cô làm cho Tố Tố như vậy là đủ rồi,Sau này… cô không cần nhúng tay vào việc của Tố Tố nữa,nước ở đây quá sâu rồi.”

257. Chương 257

Tô Tố mím môi nhận lấy điện thoại.

Cô cúi mắt, “Nếu đã biết nước quá sâu,Trương Hân tiểu thư sao lại cứ muốn xuống nước như vậy chứ?Thật ra… Tôi nói một câu không dễ nghe cho lắm.Tô tiểu thư cũng đã qua đời rồi.Cho dù chị có tìm thấy kẻ ra tay,có bắt chúng chịu hình phạt của pháp luật,cũng có ý nghĩa gì nữa.Tô tiểu thư cũng không thể quay lại được nữa.”

“Bởi vì cô ấy là người thân duy nhất của tôi,tôi nhất định không thể nhìn cô ấy chết mà không rõ nguyên do như thế này,và tôi cũng không thể nào để cho tên giết người đó có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật được.” Trương Hân nhìn cô rất sâu, “Cô là fan hâm mộ mà còn có thể giúp cô ấy làm được đến mức này.Tôi là chị của cô ấy,sao mà lại có thể không để ý không quan tâm.Không cần biết như thế nào,Tô tiểu thư,tôi cũng đều rất cảm ơn cô,cảm ơn cô đã vì Tố Tố làm tất cả những việc này.Về sau cô cũng là bạn của Trương Hân tôi.Nếu như cần tôi giúp gì,chỉ cần cô nhờ,tôi nhất định sẽ làm bằng được,nhất định không thoái thác.”

Tô Tố bỗng thấy nghẹn lại.

“Cho nên,chị vẫn muốn đi điều tra sao?”

Trương Hân sắc mặt rất quả quyết,kiên định nắm chặt nắm đấm trên tay, “Đương nhiên khi chưa tống tên chết tiệt Mạc Tầm kia vào tù,tôi nhất định không bỏ cuộc.”

Tô Tố cắn chặt môi nói không nên lời.

Cuối cùng Trương Hân cúi người rất sâu tạm biệt Tô Tố,một lời cũng không nói rời đi luôn.

Tô Tố nhìn dáng vẻ loạng choạng bước chân đi của cô ấy,không còn kiềm chế được nữa,khoé mắt đỏ lừ.Cô vẫn chưa kịp định thần lại,Tiêu Lăng đẩy cửa đi vào.Lần này tất cả mọi người đều vào cùng một lúc có cả bác sĩ và An Tiểu Hy vừa mua đồ quay về.

Mộ Bạch nghĩ lại dáng vẻ của Trương Hân như người mất hồn,lại nhìn thấy vẻ lo âu u sầu của Tô Tố liền hỏi, “Tô Tố,cô không sao chứ?”

“Không sao.” Tô Tố day day mũi,cố ý cười thật bình thường, “Chỉ là hơi bị tắc mũi thôi ấy mà.”

“Nếu như không có việc gì thì tôi đi trước nhé.” Mộ Bạch cáo từ. “Bọn mình ngày mai gặp nhau ở phim trường nhé.”

“Vâng.”

“Nếu như cảm thấy không khỏe cứ gọi cho tôi,tôi sẽ nói với đạo diễn xin nghỉ giúp cô,đừng quá miễn cưỡng.”

“Không sao,sáng mai tôi sẽ tới phim trường.”

Tô Tố cười và vẫy tay chào anh ấy.

Bác sĩ đem theo y tá,đẩy theo xe đẩy nhỏ tới để tiêm cho cô,Tô Tố cánh tay tím bầm,khoé mắt càng đỏ hơn rồi.

“Rất đau sao?”

“Đau…” Tô Tố tâm trạng cuối cùng cũng tìm được chỗ phát tiết rồi,nức nở thành tiếng.

Tiêu Lăng đứng bên cạnh giường bệnh,anh vò tóc hơi thở lạnh lẽo,anh lườm bác sĩ ra mệnh lệnh, “Nhẹ tay một chút.”

Bác sĩ chỉ biết khóc thầm.

Ông đã làm trong ngành y này hai mươi mấy năm rồi,kim không biết đã tiêm biết bao nhiêu mũi,sớm đã luyện được tiêm người không có cảm giác đau,bao nhiêu người lớn đưa con trẻ tới tiêm đều nhất định phải tìm đích danh ông,bây giờ lại có người nói ông tiêm đau…

Miệng bác sĩ méo xệch, chỉ biết trả lời “Được rồi được rồi.”

Không dễ dàng gì tiêm xong,bác sĩ cũng đưa y tá ra ngoài,trước khi đi nhắc Tiêu Lăng, “Khi sắp rơi hết nhớ phải ấn nút này,sẽ có y tá vào phòng bệnh rút kim.Đây chỉ là truyền chống cảm cúm,truyền xong có thể về được rồi,không cần phải ở viện.”

“Biết rồi.”

Bác sĩ ghét không còn hứng nữa,chỉ biết buốt mũi đưa y tá rời đi.

An Tiểu Hy đem quần áo vừa mua đặt ở dưới đất cạnh giường, “Tố Tố,quần áo mua rồi đều là size của cậu,đợi chút nữa cậu thay nhé.Bây giờ uống chút canh,tớ mua đúng hàng canh gà mà cậu thích,vẫn còn nóng đó,nhanh uống đi.”

Tiểu Hy mở túi ra,canh gà vẫn còn nguyên trong hộp được đóng kín chặt,canh gà quả nhiên vẫn còn nóng,nắp vừa được mở ra khí nóng bay lên còn hương thương thì tỏa ra ngào ngạt.

Tiểu Hy kéo bàn đến trước mặt cô,và dùng thìa đưa cho cô, “Trong này còn có cả một chút thịt gà.Chiều hôm nay cậu vẫn chưa ăn cơm,chỉ ăn có một chút ít điểm tâm chắc bây giờ cũng đói rồi,nhanh ăn vài miếng,ăn chưa no đợi chút nữa bọn mình về nhà mình nấu cho cậu chút gì đó.”

Tô Tố nhìn Tiểu Hy bận tới bận lui,trong lòng thấy ấm áp hẳn lên.

“Cô ấy hôm nay không về chỗ cô đâu.” Tiêu Lăng lấy thìa từ tay Tô Tố,ngồi bên cạnh múc từng thìa canh đưa lên miệng cô.Tô Tố xâu hổ hết nhìn Tôn Nguyên lại nhìn Tiểu Hy,không chịu uống,Tiêu Lăng cau mày, “Em cứ coi bọn họ là không khí là được rồi,nhanh uống đi cho nóng.”

Không khí…

Tôn Nguyên và An Tiểu Hy bị coi là không khí miệng đều méo xệch đi.

“Này… Tô Tố,hôm nay cậu không về nhà cùng mình sao?”

Tô Tố nuốt một ngụm canh gà, “Tớ không về nữa,chút nữa về nhà Tiêu Lăng với anh ấy.Hôm nay Tiêu Thất và Cảnh Thuỵ bắt đầu đi học,tớ phải hỏi thăm xem bọn chúng có thích hợp hay không.”

“… Cũng được.” Tiểu Hy nhìn Tiêu Lăng và Tô Tố đang. thân mật,cuối cùng. cũng nhận thức được rằng bản thân đang là bóng đèn,cô cười khô một tiếng,túm lấy túi ở trên sofa, “Thế thì nếu như không còn chuyện gì mình đi về trước đây,Tố Tố nếu có chuyện gì thì gọi cho mình, lúc nào cũng sẵn sàng tới.”

“Được,cậu đi từ từ thôi,về nhà nhắn tìm cho mình nhé.”

“Được rồi.”

Tiểu Hy đặt túi đeo lên vai,vẫy tay chào Tô Tố, “Thế tớ đi trước đây,Tiêu Lăng,tôi giao Tố Tố cho anh đấy nhé.”

Tiêu Lăng gật gật đầu,nhìn về phía Tôn Nguyên. “Cậu đưa An tiểu thư về nhà nhé.”

“Ấy, không cần không cần đâu.”

“Được.”

Hai người cùng lúc trả lời,nghe thấy đối phương nói,hai người lại bắt đầu người này chê bai người kia,hừ nhẹ một tiếng.

“Tôi không cần anh tiễn.”

“Chưa đến lượt cô.” Tôn Nguyên tuần cánh tay Tiểu Hy đẩy ra ngoài.

“Từ từ” Tô Tố gọi giật hai người lại,hỏi “Đường Sảng bây giờ thế nào?”

“Tố Tố cậu bị ngốc à quan tâm cô ta làm gì.Đường Sảng đó là người phụ nữ ác độc tâm địa như rắn,cô ta làm cho mọi việc thành ra như thế,rơi vào tình cảnh ngày hôm nay không có liên quan đến cậu.Đã dám tìm cậu đồng quy vu tận,thật sự não có vấn đề.Tôn Nguyên gọi điện báo cảnh sát rồi,cô ta cũng bị bắt rồi.hừ hừ,lần này phạm tội cố ta giết người,đợi ngồi tù mọt gông nhé.” Tiểu Hy hừ hừ một tiếng đột nhiên nghĩ đến việc gì đó kinh ngạc nhìn Tô Tố. “Ấy,đúng rồi Tố Tố,mình nhớ mình và cậu cũng đi bơi rồi,hôm nay sao lại có thể thảm hại như thế.”

Thâm tâm Tô Tố nghẹn lại.

Tô Tố này biết bơi,nhưng cô không biết bơi.

Cô nhanh chóng tìm lý do, “Vì Đường Sảng ôm mình lôi xuống dưới,mình không thể bơi nổi.”

“Thì ra là như vậy,người phụ nữ độc ác này,may mà trên bờ có cái cây lớn không thì không biết hậu quả sẽ thế nào thật không dám nghĩ nữa.” Tiểu Hy mở cửa, “Tố Tố cậu đừng nghĩ nhiều nữa,Đường Sảnh cô ta phải vào tù là do tự chuốc lấy,cậu đừng có ngốc mà thương tình cô ta.”

“Đương nhiên không thể.”

“Thế thì tốt,bọn tớ đi trước đây,cậu nghỉ ngơi đi nhé.”

An Tiểu Hy và Tôn Nguyên cùng rời đi,phòng bệnh chỉ còn Tiêu Lăng và Tô Tố,Tiêu Lăng từng thìa từng thìa đút canh gà cho Tô Tố,nét mặt rất tự nhiên.

Tô Tố nhìn sắc mặt anh rất bình thản,tâm lý cũng thấy có chút nhẹ nhõm.

Lần trước Tiêu Lăng đưa cô ra biển có kéo cô xuống nước,lúc đó cô không biết bơi… Tiểu Hy lại nói cô biết bơi,Tiêu Lăng không hề thấy kỳ lạ sao,hoặc là anh không. để tâm tới việc này?

“Nhìn chằm chằm anh định làm gì à?”

“Không,không làm gì…” Tô Tố thật lỏng giọng,nói chung không nghi ngờ cô là được.Uống nửa bát canh cô không uống nổi nữa,đẩy tay từ chối thìa Tiêu Lăng đưa tới, “Em uống không nổi nữa rồi.”

Tiêu lăng ngừng tay, đem hộp nhựa để lên bàn,nghiêm nghị nhìn Tô Tố.

“ok, bây giờ em nghỉ ngơi đi.”

“Anh thì sao?”

“Yên tâm ngủ chút đi,Anh sẽ luôn bên cạnh em.”

258. Chương 258

Tiêu Lăng nắm lấy tay Tô Tố, vỗ lưng cô ấy giống như đang dỗ trẻ con và nói khẽ, “Ngủ đi, ngủ đi.”

Tô Tố đã kiệt sức, trong chăn lại rất ấm áp, cô ta ôm chiếc chăn, nhanh chóng mí mắt cũng không chịu đựng được và từ từ rơi vào giấc ngủ sâu.

Giọng nói của Tiêu Lăng dần dần hạ thấp và không thể nghe được.

Đêm lạnh như nước.

Anh ta nhìn Tô Tố đã vào giấc ngủ, ánh mắt lắng xuống. Khi cô ta ngủ có một vẻ đẹp yên tĩnh, khuôn mặt có chút nhợt nhạt, đôi môi cũng đóng băng và có hơi trắng bệt, nhìn vào thực sự trông rất yếu đuối nhưng lại rất ngoan cường. Nghĩ đến việc tồi tệ xảy ra trong hôm nay của cô ta, khuôn mặt của Tiêu Lăng ảm đạm đến đáng sợ.

Nếu như cô ấy không phải may mắn đúng lúc nắm lấy rễ cây thì không ai dám nói rằng tình hình sẽ như thế nào.

Tô Tố đang ngủ dường như cảm thấy có gì đó, nhẹ nhàng run người một cái. Tiêu Lăng nhanh chóng trấn áp cơn giận, vỗ vào lưng cô nhẹ nhàng an ủi cô ấy. Tô Tố dường như cảm nhận được, khoé miệng nhợt nhạt gợi lên một nụ cười yên tĩnh và quay sang tiếp tục ngủ. Tiêu Lăng sợ rằng cô ấy nhấn vào ống truyền nên lặng lẽ nhấc ống lên, nhìn thấy cô ta không có cử đồng gì thì mới an tâm.

Ánh đèn có chút chói mắt, Tiêu Lăng đứng dạy và bước đến bên cạnh cửa, cho ánh sáng trong phòng tối một chút.

Sau đó anh đẩy cửa ra, động tác nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Anh ta không đi xa, chỉ đứng ở ngay cửa, trên cửa có một cái nắp nhỏ trong suốt để có thể nhìn thấy bệnh

nhân bên trong, anh chỉ đứng bên ngoài và những âm thanh khác không bị Tô Tố trong phòng nghe thấy, Tiêu Lăng gọi điện thoại cho Tiểu Trần.

"Nhưng chuyện tôi yêu cầu, ông tìm được chưa?"

"Đã tìm được rồi, bây giờ tôi đưa ngài đến đến đó sao."

"Không cần, ông trực tiếp gửi vào hộp thư của tôi, rồi tôi xem trên điện thoại," Tiêu Lăng ra lệnh.

"Dạ Vâng, chủ tịch ngại đợi tôi một chút."

Cúp máy điện thoại, chưa đầy hai phút thì trên điện thoại Tiêu Lăng có một bức thư, đây là đang được nhắc nhở việc nhận thư mới. Anh ta nhìn Tô Tố trong phòng một hồi, mở hộp thư ra, từng chữ từng chữ quan sát một cách nghiêm túc.

Tô Tố, nữ, mồ côi.

Từ nhỏ cùng nhau ở một trại trẻ mồ côi với Trương Hân, lúc nhỏ vì dáng vẻ nhỏ bé thường xuyên bị bắt nặt, lúc 12 tuổi cùng với Trương Hân rời khỏi trại trẻ mồ côi, đi ra cuộc sống bên ngoài, rửa chén rửa bát, thậm chí còn ngủ ở chân cầu. Những ngày tháng trôi qua rất vất vả, lúc 16 tuổi Trương Hân bước vào vòng tròn giải trí và dần dần kiếm được thu nhập, cuộc sống cô ta sống tốt hơn. Sau đó Tô Tố cũng vào trong giới giải trí và trở thành diễn viên, cô ta tự lập từ nhỏ, tất cả mọi thứ đều dựa vào bản thận để trèo lên. Cô ta giữ cho mình sự tinh khiết, từ chối tất cả các quy tắc bất thành văn trong vòng. Trương Hân sau khi nổi tiếng thường xuyên nói với đạo diễn về cô ấy, cho nên cô ấy mới có cơ hội trở thành nữ diễn viên hạng hai.

Từ lúc cô 16 tuổi đến 23 tuổi, trong 7 năm này chắc có lẽ là thời gian hạnh phúc nhất của cô ta.

Dữ liệu được ghi rất chi tiết, bao gồm việc Tô Tố lúc nhỏ ở trại trẻ mồ côi cùng bạn bè chơi đùa, vô tình rơi xuống sông xém chút chết đuối. Vì thế cô ta sợ nước, cũng không đi học bơi. Kể cả việc cô ấy thích ăn cua cũng được ghi lại rất chi tiết.

Thích ăn cua…

Không thể bơi…

Tiêu Lăng khép chặt môi nhìn vào Tô Tố đang ngủ ngon.

Sợi dây trong tâm trí anh cuối cùng cũng kết nối lại, anh ta nghĩ lại việc lúc gặp mặt ở khách sạn, cô ta nhìn vào tin tức Tô Tố qua đời lệ rơi đầy mặt. Nghĩ đến việc cô ta nói lúc nhỏ ăn không no mặc không ấm, nghĩ đến việc cô cầu xin anh ta, nhờ anh ta tìm người bảo vệ Trương Hân và Trương Việt, nghĩ đến việc cô ta đột nhiên diễn xuất tốt, nghĩ đến những thông tin hiển thị của cô ta từ hai tháng trước bắt đầu thay

đổi lớn, nghĩ đến việc anh ta cố tình để Trương Hân vào đoàn phim, giữa hai người họ có một sự hiểu biết ngầm, nghĩ đến việc vừa nảy Trương Hân cầm điện thoại nhìn vào ánh mắt của Tô Tố.

Mọi thứ đột nhiên đều có một lý do.

Lý do này này vô lý đến người khác không thể tin, nhưng không thể không tin điều đó.

…

Tô Tố 22 tuổi, gặp được "định mệnh thực sự" của cô ta. Người chưa trải qua mối tình nào như cô ta, nhanh chóng rơi vào cạm bẫy nhẹ nhàng từ phía bên kia, cô ta nhanh chóng có thai và không xuất hiện trong nửa năm… những điều được tìm thấy tiếp theo chính là tin tức cô đã chết trong căn hộ.

…

Tay của Tiêu Lăng nắm chặt nắm đấm, các tĩnh mạch màu xanh trên trán không thể kiểm soát và nhảy lên một cách điên rồ.

Bởi vì thời gian ngắn, trên dữ liệu không thể tìm ra người đàn ông cô ta yêu là ai. Nhưng mà anh ta đã chuẩn bị tâm lý trước rồi, anh ta cắn chặt răng mới có thể kiểm soạn được cơn giận dữ.

Anh ta tiếp tục lật xuống, ở dưới là một vài bức ảnh.

Hình ảnh Tô Tố từ nhỏ đến lớn.

Khi lúc nhỏ, cô ta chỉ mới ba hay bốn tuổi, trên gương mặt nhỏ đều là bụi, mặc quần áo rách rưới đứng trong sân, đôi mắt sợ hãi.

Bức ảnh thứ hai, Tô Tố mười hai, ba tuổi, vẫn mặc những bộ rách nát, đôi mắt rũ rượi đứng dưới chân cầu, giống như đứa trẻ ăn xin.

Ánh mắt này…

Giống như ánh mắt lúc Tô Tố sợ Tiêu Lăng… hầu như giống hệt nhau.

Trái tim của Tiêu Lăng giống như bị một cây gậy trộn nó, đau rất dữ dội.

Bây giờ anh ta có thể xác nhận.

Tô Tố, nữ diễn viên hạng hai đã chết… là người phụ nữ trước mắt anh ta.

Mặc dù không hiểu tại sao lại có những thứ kỳ lạ như vậy, cũng không hiểu chủ nhân ban đầu của cơ thể này đã đi đâu, trong lòng Tiêu Lăng cảm thấy hoảng loạn. Mượn cơ thể thế linh hôn… điều này thật là lạ lùng, nếu như có một ngày, chủ nhân của cơ thể này quay lại thì như thế nào? Vậy thì Tô Tô cô ấy đi đâu.

Không, không, không

Anh ta tuyệt đối không để chuyện này xảy ra.

Hoặc là giống như cuốn tiểu thuyết vượt thời gian diễn trên tivi vậy, nếu như tính mạng cô ta gặp nguy hiểm, liệu linh hồn có thoát ra ngoài không?

Không.

Tuyệt đối không thể như vậy.

Tiêu Lăng không thể kìm nén hoảng loạn trong lòng, đẩy cửa ra và ngồi về bên cạnh cô ta. Anh nắm lấy tay cô ta thật chặt, cảm nhận được bàn tay ấm áp và hơi thở của cô ta, dây thần kinh đang bị căng thẳng của anh mới được thả lỏng một chút, vừa thả lỏng thì phát hiện phía sau lưng toát ra một lớp mồ hôi lạnh rồi.

"Tô Tố, em không thể để sau khi anh yêu em rồi thì em lại rời bỏ anh đi."

Anh ta có mối quan hệ với chủ nhân của cơ thể dưới tình trạng sai lầm, chủ nhân của cơ thể đã cho anh ta hai đứa con. Nhưng anh ta rất rõ ràng, anh ta yêu là người phụ nữ trước mặt này, yêu linh hồn của cô ấy. Nhưng ông trời lại để cô ta đến bên anh, anh tuyệt đối không bao giờ cho phép cho cô ta rời đi.

Anh nắm lấy tay Tô Tố không ngừng hôn vào bàn tay cô ta, như thế sẽ làm giảm cơn hoảng loạn trong lòng một chút.

"Em đang trở về báo thù đúng không, anh giúp em, anh nhất định cho người đã giết hại em phải trả giá…"

Mặc dù trên thông tin không tìm thấy bất kì tin tức nào của người đàn ông của Tô Tố, nhưng anh ta biết điều đó, người đàn ông đó chắc chắn là Mạc Tầm không sai.

Lúc trước Mạc Tầm và Tô Tố ở bên nhau, người cấp dưới của anh ta có thấy. Lúc đó họ còn đang cười nhạo rằng tại sao Mạc Tầm thay đổi không muốn Bạch Linh nữa, đâu ngờ rằng sau cái chết của Tô Tố họ mới biết nguyên nhân là do Mạc Tầm muốn lấy dây rốn của những đứa trẻ, bởi vì Tô Tố và Bạch Linh là hai chị em sinh đôi, chỉ là khi mới sinh ra không biết chuyện gì xảy ra đều bị đưa vào trại trẻ mồ côi. Bạch Linh vì biết làm hài lòng người lớn, cho nên rất nhanh đã được người khác nhận nuôi, còn Tô Tố đã dành

12 năm trong trại trẻ mồ côi.

"Tô Tố, em yên tâm, anh sẽ không để cho cặp đôi lén lút này sống qua ngày."

259. Chương 259

Lúc trước Tiêu Lăng cũng ca ngợi anh ta trước đây, nói rằng Mạc Tầm là người nặng tình, vì Bạch Linh mà có thể làm đến mức này.

Bây giờ nghĩ lại hận đến muốn cho bản thân trước đó ăn một cái tát.

Lúc trước những chuyện đó không liên quan đó, anh ta hoàn toàn phớt lờ cái cô gái đã hy sinh đó. Ai có thể biết rằng tình huống đảo ngược nhanh như vậy, cô gái đó hoá ra lại trở thành người phụ nữ anh ta yêu nhất. Lúc trước anh ta có thể coi đây là điều vô lý, nhưng bây giờ… anh ta chỉ còn lại sự đau khổ.

Lúc đó, cô đang nằm trên bàn mổ, trong lòng có bao nhiêu sự hoảng loạn và hận thù.

Đứa con…

Đứa con là điểm yếu của cô ta, ai nhè cô thương yêu với Tiểu Thất với Cảnh Thuỵ như vậy.

Anh ta rất hạnh phúc vì Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ xuất hiện trong cuộc đời của Tô Tố, không1thôi thì cô ta sống một mình không con cái, không biết làm ra những hành động điên rồ gì.

Đồng thời, anh ta cũng hạnh phúc vì bản thân.

Cô ta đã trải qua nhiều tổn thương như vậy, nhưng vẫn lấy lại can đảm chấp nhận anh ta, đây là tình yêu sâu đậm nhất đối với anh ta rồi.

"Tô Tố, sau này anh sẽ không thể em chịu tổn thương nữa."

…

Tô Tố bị Tiêu Lăng đánh thức, khi mở mắt ra cô ấy còn có chút bối rối, "Tiêu Lăng…"

"Truyền nước xong rồi, thức dậy thay quần áo đi, chúng ta về nhà ngủ." Tiêu Lăng lấy quần áo của Tiểu Hy mua để bên cạnh tay cô ta.

Tô Tố ngáp, và phát hiện ra rằng cây kim trên tay cô ấy đã được rút ra rồi, Tiêu Lăng đang dùng một miếng bông gòn đã được khử trùng nhấn vào vết kim chích, một lúc sau anh mới lấy miếng bông gòn ra. Trên mặt bàn tay của Tô Tố1xuất hiện thêm một lỗ kim, nhưng không bị bầm tím. Cô ta chậm chậm từ trên giường bật dậy và dụi mắt, vừa dạt quần áo qua một bên vừa hỏi, "Mấy giờ rồi?"

"Sắp mười giờ tối rồi."

Cô ta đã ngủ trong ba tiếng đồng hồ.

Với ngay cả khi bác sĩ vào rút đầu kim ra, cô ta cũng không biết. Ngủ như chết vậy.

Tô Tố đưa tay ra cởi nút áo bệnh nhân, nhìn thấy mắt Tiêu Lăng nhìn chăm chú vào cô ta, cô ta đỏ mặt, đôi tay che ngực lại, "Em phải thay đồ rồi."

Tiêu Lăng thành thật quay lưng lại.

Ồ…

Anh ta thành thật như vậy Tô Tố còn cảm thấy kỳ lạ, theo sự hiểu biết của cô ta thì người đàn ông này tuyệt đối là người "có đồ rẻ mà không lấy". Tại sao đột nhiên thay đổi tính cách? Cô ta không nghĩ nhiều, nhanh chóng thay quần áo. Tiểu Hy biết rõ kích thước của cô ấy, thậm chí có thể mặc5vừa. Cô ta tay bận chân rối thay xong quần áo, đang định xuống giường và do dự hỏi.

"Hình như… Tiểu Hy quên mua giày rồi."

"Thay xong rồi?"

"Xong rồi"

Tiêu Lăng mới quay người lại, nhìn thấy cô ta lắc lư đôi chân trần trụi của mình, lặng lẽ bước về phía cô ấy, "Không cần giày, anh ôm em."

Nhưng mà…

Tô Tố ôm lấy bụng dưới, khuôn mặt lúng túng.

Tiêu Lăng nhìn trong nháy mắt là hiểu, "Em muốn đi vệ sinh?"

Tô Tố lung túng gật đầu.

Chắc là truyền nước biển quá nhiều, lúc cô ta ngủ thì không có cảm giác gì nhưng vừa mới tỉnh dậy là nhịn không được rồi.

"Tiêu Lăng, anh có thể đi tìm một đôi giày cho em được không, em không nhịn được nữ…"

"Tìm giày gì, anh ôm em qua." Tiêu Lăng trực tiếp ôm cô lên. Tô Tố tấn công lại. "Uầy, không được, như vậy không được…"

Bị người khác ôm vào nhà vệ sinh, cả đời cô ta chưa làm qua qua chuyện như thế.

Tô2Tố không ngừng chuyển động cơ thể, "Đừng, đừng, anh đi tìm đôi giày cho em, em tự đi vệ sinh."

"Ngoan, nghe lời, sắp đến rồi."

Khuôn mặt Tô Tố u ám, cô ta đâu phải trẻ con, tại sao phải nói như thế.

Thật ớn da gà.

Mặc dù Tô Tố rất miễn cưỡng, nhưng vẫn bị Tiêu Lăng ôm vào nhà vệ sinh. Anh ôm cô ta ngồi ngay bồn rửa trước, đưa tay ra và cởi quần lót từ trong váy cô.

"Anh, anh làm gì vậy…"

"Không phải em muốn đi vệ sinh, không cởi quần làm sao đi…"

"Cái này em tự làm được, anh đi ra" Tô Tố nhấn chặt tay anh.

"Không được, trên sàn nhà quá trơn, anh vừa đi thì nhất định em phải xuống sàn, cứ như vậy cởi đi." Tiêu Lăng tiếp tục động tác.

"Aaaa…"

Tô Tố muốn phát điên.

Tại sao lại có những người như vậy chứ.

Tiêu Lăng giữ cô ấy bằng một tay, một tay cởi quần lót của cô ta, Tô Tố ngồi trên bồn rửa9tay, cô ta sợ rằng nếu di chuyển một cái thì Tiêu Lăng không đỡ kịp cô ta làm cho cô ta ngã xuống đất, di chuyển cũng

không dám di chuyển, chỉ có thể trừng mắt nhìn Tiêu Lăng cởi quần lót cô ấy.

Má Tô Tố ửng đỏ.

Tiêu Lăng không quan tâm quá nhiều, và không có lời thú nhận vào trong tim anh. Anh giúp cô ta cởi ra xong sau đó lập tức mở nắp bồn cầu, ôm cô ta đặt lên "Xong rồi, đi đi."

Anh ở đây thì sao cô ta đi bằng cách nào.

Tô Tố nhịn tiểu đến đỏ mặt, "Anh ra ngoài, em đi xong rồi sẽ kêu anh vào."

"Không được" đâu biết rằng cô ta có mắc cỡ rồi xuống đất không. Anh ta nói với tô Tố, "Anh ở đây bảo vệ, em mau đi đi."

Tô Tố thật sự điên rồ.

Tiêu Lăng thấy tình trạng này, đi thẳng đến bồn rửa tay mở vòi nước.

"A, Tiêu Lăng em ghét anh"

Khi người ta đang mắc1tiểu sợ nhất là nghe thấy tiếng nước chảy, Tô Tố không giữ được, liền tiểu ra.

Truyền nước biển quá nhiều, lúc cô ta truyền nước cô cũng uống thêm súp gà, đây cũng là lúc có một số ý nghĩa xảy ra liên tục, phương pháp của Tiêu Lăng có hiệu quả, khoé miệng nhếch lên, vòi nước đã được tắt.

Vòi nước vừa tắt thì âm thanh trở nên rõ ràng hơn.

Pee pee pee

Pee pee pee

Âm thanh của dòng chảy trong phòng vệ sinh yên tĩnh cực kỳ rõ ràng, Tô Tố che mặt, hận đến muốn tìm một nơi để lẻn vào.

Huhuhu… cô ấy không có mặt mũi nào nhìn người ta nữa.

Âm thanh từ từ ngừng lại, Tô Tố quay người rút khăn giấy ra, nhìn thấy Tiêu Lăng đứng ở đó, hành động lau chùi đó không thể tiến hành được, "Anh quay người lại".

Lần này Tiêu Lăng không nghe lời cô ta, anh trực tiếp lấy khăn giấy từ tay cô ta, một tay nhấc người cô ấy lên, tay bên kia cầm khăn giấy và nhẹ nhàng lau.

Lau…

Tô Tố đỏ mặt đến hét lên. “Tiêu Lăng cái đồ..”

Anh ta không chê bẩn sao.

Không chê sao.

Tô Tố tức giận muốn chết.

Động tác Tiêu Lăng rất tự nhiên, hoàn toàn không nghĩ có cái gì đó sai, lau xong ném khăn giấy vào thùng rác, sau đó bế cô ta lên và kéo chiếc quần lót của cô ta lên.

Toàn bộ quá trình chảy nước, như thể là được thực hiện nhiều lần, tự nhiên đến người ta không nói ra được lỗi sai.

Tô Tố muốn phát điên lên.

Người đàn ông này hôm nay phải trúng gió rồi không.

Chắc chắn là trúng gió rồi.

Chắc chắn rồi.

Tiêu Lăng đặt cô ta bên cạnh bồn rửa tay, rửa xong tay, lau sạch sau đó lại nhấc cô lên, “Được rồi, đi thôi.”

Đầu Tô Tố bị chôn vùi vào trong ngực Tiêu Lăng.

Huhuhu…

Cô cảm thấy bản thân không thể sống nữa, mất mặt trước mặt Tiêu Lăng.

Cho đến khi Tiêu Lăng đưa Tô Tố lên ghế phụ, đầu cô ta vẫn bị chôn vùi trong ngực của anh, làm sao cũng không dám di chuyển.

Tiêu Lăng rất buồn cười, “Mau thả ra, anh phải lái xe.”

“Không…”

“Chỉ là lau cho em một cái…”

“Aaaa, anh im miệng, đừng nói nữa.”

“Rồi rồi rồi, anh không nói nữa.” Tiêu Lăng sờ đầu cô, “Mau buông ra, chúng ta về nhà.”

Tô Tố thả anh ta ra, khuôn mặt nhỏ lại úp vào ghế sau. Dù sao vẫn kiên quyết không bỏ ra.

Tiêu Lăng miễn cưỡng ngồi vào trong xe, khởi động động cơ.

Chiếc xe khởi động, mười phút sau Tô Tố vẫn duy trì hành động anh.

“Chân và eo của em không mỏi sao?”

Mỏi, đương nhiên mỏi

Nhưng cô ta thà đau eo đau chân, không nhìn mặt anh ta vào lúc này.

Giọng nói của Tiêu Lăng bình tĩnh lại, “Tô Tố, sau này chúng ta sẽ sống chung suốt đời, tin tưởng là phải trải qua một quá trình, không có gì ngại ngùng cả.”

Tô Tố quay đầu lại nhìn anh ta, “Cả đời?”

“Đúng, cả đời”

260. Chương 260

Tiêu Lăng sau khi dọn ra khỏi Cẩm Viện đã dọn đến sống ở một căn hộ gần đó do anh đứng tên.

Căn hộ này Tô Tố cũng đã từng đến, đây chính là căn hộ mà lần đầu tiên Tiêu Lăng dẫn cô đến, trong căn hộ này cô đã từng làm sủi cảo cho Tiêu Lăng ăn, chỗ này cách trường học của hai đứa con cũng không xa, bảo an lại tốt, duy nhất chỉ có 1 điểm không tốt là căn hộ rộng hơn 100m vuông mà chỉ có 2 phòng ngủ và

1 không khách.

Lúc Tiêu Lăng ôm Tô Tố lên thang máy, về đến nhà thì hai đứa con vẫn chưa ngủ.

Dì Trương đang chơi với hai đứa nhỏ, từ khi dọn đến đây dù có bận như thế nào tối anh cũng sẽ về nhà, nhưng vì không có thời gian ở bên con, nên đã gọi dì Trương qua đây chăm sóc cho chúng, khi nào anh về đến nhà dì Trương mới rời đi.

Nghe tiếng cửa mở, hai đứa nhóc đều quay lại nhìn, nhìn thấy Tiêu Lăng cùng Tô Tố, đôi1mắt lập tức sáng lên, Tiểu Thất bay ngay tới ôm lấy Tô Tố, "Oaoaoa, con nhớ mami muốn chết."

Cảnh Thụy cũng đi đến cửa đón họ.

Dì Trương nhìn thấy Tiêu Lăng và Tô Tố cũng nhanh chóng đứng dậy, nhìn thấy dáng vẻ của họ mà không khỏi sửng sốt, "Thiếu gia, Tô tiểu thư sao vậy? Không được khỏe à?"

"Mami có phải bị bệnh rồi không?"

"Không có không có." Mặt đất trong nhà Tiêu Lăng có trải thảm, Tô Tố đánh đánh vào tay Tiêu Lăng, "Mau thả em xuống." Sau khi xuống đất cô liền ôm lấy hai đứa con, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ của chúng, cười dịu dàng, "Mami không sao, do không cẩn thận làm rớt mất chiếc giày, nên daddy mới ẵm mami về đó."

"Hù chết Tiểu Thất rồi, Tiểu Thất còn tưởng mami bị bệnh nữa, mami, Tiểu Thất nhớ mami lắm a, Tiểu Thất đã lâu lắm không được gặp mami với ôm mami rồi, mami có nhớ Tiểu Thất không a, chụp hình có vui không mami? Có anh nào đẹp trai không a, Tiểu Thất muốn gặp anh1đẹp trai a, lần sau Tiểu Thất với anh trai có thể đến chỗ làm thăm mami không a…"

Tiểu Thất cứ líu ríu hỏi một đống câu hỏi, nghe đến Tô Tố cũng đau đầu.

Tiêu Lăng vỗ vỗ đầu Tiểu Thất, "Sao lại hỏi nhiều quá vậy, sao trễ vậy rồi hai con còn chưa ngủ?"

Dì Trương thấy hai người không có chuyện gì liền thở phào nhẹ nhõm, nghe được câu hỏi của Tiêu Lăng liền cười nói, "Tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư nghe nói hôm nay Tô tiêu thư sẽ về đây nên từ lúc tan học về nhà đã ngồi chờ đến bây giờ, tôi kêu chúng đi ngủ chúng cũng không chịu, thiếu gia a, lần sau nếu có về muộn vậy thì nên nói trước với chúng một tiếng, chờ lâu vậy cũng khó tránh sẽ khó chịu"

Tiêu Lăng cảm thấy vô cùng áy náy.

Hôm nay quá nhiều chuyện xảy ra, anh cũng quên mất chuyện này.

“Cảnh Thụy Tiểu Thất, daddy xin lỗi, hôm nay daddy bận quá nên quên nói với hai con sẽ về muộn.”

“Vậy ngày mai daddy mua kẹo cho con5xem như đền tội nha.”

“Được”, Tiêu Lăng dìu Tô Tố ngồi xuống ghế sôpha, liền ôm lấy Cảnh Thụy vào lòng, “Vậy Cảnh Thụy thì sao, con thích gì?”

“Tranh ghép”

“Được, ngày mai sẽ mua kẹo và tranh ghép cho hai con.”

Dì Trương nhìn thấy cả nhà vui vẻ, liền hỏi Tiêu Lăng, “Thiếu gia, Tô tiểu thư, hai người đã ăn tối chưa, có cần tôi đi nấu chút đồ ăn khuya cho hai người không?”

Tô Tố cũng có chút đói bụng, nhưng lại không muốn làm phiền dì Trương, cũng đã khuya vậy rồi mà dì Trương tuổi cũng đã lớn, cô liền lắc đầu, “Không cần đâu, dì Trương, đã trễ vậy rồi, bà về nhà có nguy hiểm không?”

Dì Trương cười híp mắt nói, “Tô tiểu thư yên tâm, có người đến đón tôi mà, vậy tôi xin phép về trước, mai sáng sẽ tới nấu ăn cho bọn trẻ.”

Dì Trương vừa đi bụng Tô Tố liền reo lên.

“Đói rồi?”

Tô Tố ngượng ngùng ôm bụng, “Có chút đói, trưa nay ăn hơi ít…”

“Đợi đó.” Tiêu Lăng lấy một đôi dép lê đặt trước mặt cô, sau đó đi2đến phòng bếp.

Mở cửa phòng bếp, Tô Tố và hai đứa con đều có thể nhìn rõ từng động tác của anh, Tiêu Lăng đang mặc tạp dề mở tủ lạnh, từ trong tủ lạnh lấy ra hành lá và hai trái trứng gà, anh rửa sơ qua cái nồi, sau đó lấy nồi canh loãng trong tủ lạnh đổ vào.

Mở lửa, rửa hành, cắt hành rồi đánh trứng

Tất cả động tác đều vô cùng thành thạo.

Tô Tố nhìn đến tròn xoe mắt, lần trước đến nhà Tiểu Hi, ngay cả rủa rau lặt rau anh cũng không biết, sao bây giờ có thể làm thành thạo đến vậy.

Tiểu Thất nói nhỏ với cô, “Mami, daddy lén lút tìm video học được mấy ngày rồi.”

Chả trách lại thành thạo như vậy, chắc là đã luyện tập không ít.

Nhưng mà, sao đột nhiên anh lại học mấy cái này?

Tiểu Thất lần nữa hóa giải thắc mắc giúp cô, “Daddy nói căn nhà này hơi nhỏ, chỉ đủ cho gia đình mình ở thôi, mà daddy không muốn ngày nào anh trai cũng cực khổ nấu cơm, lại không muốn bà Trương cứ9phải chạy qua chạy lại nên đã học nấu ăn, đợi đến khi học xong gia đình chúng ta có thể cùng nhau ăn cơm rồi.”

Tô Tố cảm thấy vô cùng ấm lòng.

Mặc kệ Tiêu Lăng có học tốt hay không, chỉ cần tâm ý này của anh cũng làm cô cảm thấy rất đáng quý rồi.

Mì vẫn chưa nấu xong, Tô Tố kéo hai đứa con lại gần, “Hôm nay là ngày đầu tiên các con đến trường, cảm thấy như thế nào?”

“Rất tốt.” Cảnh Thụy chỉ trả lời đúng một câu.

Tô Tố cũng không hi vọng có thể hỏi được gì từ Cảnh Thụy, liền chuyển hướng sang Tiểu Thất, “Tiểu Thất cảm thấy như thế nào?”

“Hehe, thật sự là rất tốt, mami đợi con chút, con lấy cái này cho mami xem.” Tiểu Thất lạch bạch chạy đi.

“Tô Tiểu Thất em đứng lại đó cho anh”, Cảnh Thụy hét lớn lên.

Tiểu Thất quay đầu lại lè lè lưỡi, liền nhanh chóng chạy đi.

Tô Tố cúi xuống nhìn thấy khuôn mặt Cảnh Thụy đỏ ửng lên, đây là… mắc cỡ sao?

Tô Tố liền biết được có chuyện gì, nhìn1thấy Tiểu Thất ôm lấy một chiếc cặp từ trong phòng chạy ra, cặp này hẳn là Tiêu Lăng vừa mua cho chúng, phía trên cặp có in một chiếc chiến hạm, chắc là cặp của Cảnh Thụy rồi. Chiếc cặp trông có vẻ khá nặng, Tiểu Thất ôm rất cự khổ, nghiêng nghiêng ngả ngả đi tới, Tô Tố nhanh chóng nhận lấy chiếc cặp.

Ta bỏ.

Nặng thật

Chắc cũng phải đến mấy cân.

"Sao mà nặng quá vậy?" Nhà trẻ đâu cần đem nhiều sách vậy, mà những thứ trong cặp nhìn cũng không giống sách.

"Hehe, mami mau mở ra xem đi."

Tô Tố nhìn nhìn Cảnh Thụy, khuôn mặt nhỏ của cậu nhóc đang lộ ra vẻ cam chịu, cô không thể nhịn được cười, mở khóa cặp ra, cô không khỏi bất ngờ, bên trong toàn là đồ ăn vặt.

"Mami mami, đây đều là đồ ăn vặt mà anh trai nhận được, các bạn trong lớp rất thích anh trai, đặc biệt là các bạn nữ, những món này đều là các bạn đó lén lút bỏ vào, mami không biết a, còn có bạn nữ cầm hoa thổ lộ với anh trai, kêu anh chờ bạn đó lớn lên, sẽ làm cô dâu của anh trai đó."

Tô Tố nghe thấy mà mí mắt giựt giựt.

Con nít bây giờ lớn nhanh vậy sao.

Cô nhìn đôi má đang ửng đỏ của Cảnh Thụy, thì ra cậu nhóc từ nhỏ đã có bản năng trêu hoa ghẹo bướm a.

261. Chương 261

Cô nhìn vào cái cặp đựng đầy đồ ăn vặt, im lặng nuốt nước miếng.

Thế này thì quá nhiều rồi

Mới đi học một ngày mà

Tô Tố đổ hết đồ ăn vặt trong cặp ra, khóe miệng càng giật giật, những đồ ăn vặt này tất cả đều là một số nhãn hiệu nước ngoài, vả lại cái nào cũng đắt, một cặp đồ ăn vặt thế này… trước kia cô làm thêm một tháng cũng mua không nổi.

Con nít bây giờ đều giàu đến thế sao

Tô Tố cảm thấy cô cần phải nói chuyện lại với Cảnh Thụy.

Cô ho nhẹ một tiếng, sắp xếp lại chút ngôn từ, " Cảnh Thụy a…"

“ Mami không cần nói con đều biết.”

“ A hả?”

Cô còn chưa nói mà, nó biết rồi? Tô Tố ôm cậu nhóc ngồi vào trên đùi cô, “ Vậy con nói cho mami nghe con biết gì rồi?”

“ Sau này không lấy đồ ăn vặt của người khác cho.” Cảnh Thụy cúi đầu xuống như đã làm sai chuyện gì.

Ách…

Cô liền nói với Cảnh Thụy, “mami không phải ý này, bạn học cho con đồ ăn ngon đó là thích con, nhưng chúng ta cũng không thể cứ nhận lấy đồ của người ta hoài, qua hai ngày nữa mami mua cho con chút đồ ăn ngon, hoặc là hai ngày nữa đoàn làm phim của mami nghỉ lễ, mami nướng một chút điểm tâm cho con mang theo cho các bạn ăn. Cảnh Thụy à, mami muốn nói với con là, con bây giờ tuổi còn nhỏ, ưm… chơi đùa với bạn bè thì có thể, nhưng chúng ta phải đối đãi mỗi bạn đều giống nhau, đừng bao giờ chỉ đối xử tốt với một bạn, biết không?”

Cảnh thụy vốn hướng nội, có bạn nhỏ chơi đùa với nó Tô Tố vẫn rất vui, cô chính là sợ đứa con này trưởng thành quá sớm, lỡ mà yêu sớm… A pipipi, con nít bốn tuổi yêu sớm cái quỷ

Cô lần nữa căn dặn Cảnh Thụy, “ Dù sao thì Cảnh Thụy phải đối xử như nhau với các bạn, không thể chỉ đối xử tốt với bạn nữ nào đó, biết không?”

“ Ừm, con biết rồi.”

Cảnh Thụy luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời, nếu đã hứa rồi Tô Tố cũng yên tâm..

“ Mami mami, vậy những đồ ăn vặt này thì sao?” Tiểu Thất ghé vào cặp liền chảy nước miếng.

“ Con nói thử?”

“ Mami, Tiểu Thất phân tích một chút nha. Daddy không ăn đồ ngọt đúng không, anh trai cũng không thích ăn đồ ăn vặt, vậy cái này một cặp đồ ăn vặt lớn thế, nếu như không ăn không phải lãng phí sao?”

“ Tô Tố buồn cười nhìn con bé đang có suy nghĩ kì quái, “Cho nên, con thấy những thứ này nên xử sao?”

Tiểu Thất ba la ba la đem hết đồ lên ghế sofa, nhịn đau chia cho Tô Tố hơn phân nửa, còn lại tự mình dùng vạt áo dưới bọc lại, “ mami, cách tốt nhất chính là hai người chúng ta chia ăn hết, mami lấy nhiều, Tiểu Thất lấy chút téo là được rồi.”

Chút téo...

" Hận không thể cởi quần áo xuống bọc đi nhiều như vậy, Còn không biết xấu hổ nói là một chút téo."

Tô Tố lắc đầu, cô nhìn một chút nguyên liệu của đồ ăn vặt, để lại những thứ con nít ăn được, tất cả những thứ là sô cô la tất cả đều cất lại, " Những thứ này con không thể ăn, thứ khác cho con hết, nhưng mỗi ngày chỉ cho phép ăn một cái, Cảnh Thụy con giúp mami giám sát nó."

" A a a, mami không thể làm thế, Tiểu Thất thích ăn sô cô la."

" Hoặc là không ăn, hoặc là chỉ những thứ này, con chọn đi."

Cô bé cúi đầu ủ rũ im lặng ôm chặt đồ ăn vặt Tô Tố đã chọn ra. Tô Tố đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu hỏi tiểu Thất, " Cảnh Thụy nhận được nhiều đồ ăn vặt thế, con không nhận được sao?"

Tiểu Thất lập tức tức giận, ngửa cằm nhỏ hai lớp tức giận nói, " bạn bé cũng thật quá đáng, những bạn nữ kia nhìn thấy anh trai đẹp trai, đưa hết đồ ăn ngon cho anh trai, bạn trai đưa hết đố ăn ngon cho bạn nữ xinh đẹp trong lớp, sau đó những bạn nữ đó liền tặng hết cho anh trai, tiểu Thất cái gì cũng không có nhận được hừ hừ hừ, bọn nó quá trông mặt mà bắt hình dong, tiểu Thất hiện tại dáng dấp hơi tròn trịa, nhưng daddy nói như vậy dễ thương nha, bọn nó sao lại không nhìn thấy tiểu Thất đáng yêu hừ daddy đẹp trai như vậy, mami xinh đẹp như vậy, sau này Tiểu Thất lớn lên chắc chắn cũng là đại mỹ nữ, đến lúc đó cho con đồ ăn ngon, con cũng không thèm nhìn bọn nó một cái."

Tô Tố bật cười, nhóc quỷ.

Trong lúc nói chuyện, Tiêu Lăng đã nấu xong mì, " Có thể ăn rồi."

Cảnh thụy cùng tiểu Thất vào trong phòng bếp lấy chén đũa, Tiêu Lăng dùng mâm vớt mì ra, trong căn hộ không có bàn ăn, chỉ có một cái quầy bar thật dài, trên kệ quầy bar còn chất đống rượu đỏ, vị trí này thật không tệ, đã có thể ăn cơm, lại có thể uống rượu. Tiêu Lăng đem bưng cái mâm đến quầy bar, tụi nhỏ cũng đã bày xong bát đũa.

Mì nấu từ canh nguyên chất, vừa mở nắp ra Tô Tố đã ngửi được mùi thơm.

" Mau rửa tay ăn cơm."

Tô Tố nhảy từ trên ghế sofa xuống chạy chậm đến quầy bar nhìn,sợi mì màu trắng bốc lên hơi nóng mờ mịt, trên canh loãng màu trắng trôi nổi mấy quả trứng ốp la, phía trên là một chút hành lá, mùi thơm xông vào mũi, dù là là ngoại hình hay mùi thơm đều không tệ.

Tô Tố hào phóng giơ ngón tay cái lên với Tiêu Lăng, " rất lợi hại."

Tiêu Lăng cởi tạp dề, thúc giục bọn họ, " mau đi rửa tay."

Tô Tố dắt hai đứa nhỏ vào phòng vệ sinh rửa tay, lúc đi ra Tiêu Lăng đã múc xong mì, mỗi chén đều đựng một quả trứng gà, Tiểu Thất reo hò một tiếng, bổ nhào vào quầy bar liền bắt đầu ăn.

" Ưm… Daddy hôm nay làm ăn ngon hơn thường ngày, tiến bộ nha."

Tiêu Lăng cầm chén ăn từ từ, cười nhận lấy lời khen của Tiểu Thất.

Tô Tố đã đói đến không chịu nổi, nếm thử một miếng nhỏ, sợi mì dai dai ăn sướng miệng, trứng gà còn màu vàng lòng đào, ngay cả hành lá cũng chín vừa.

" thế nào?"

Tô Tố liên tục gật đầu, " Thật không tệ"

Tiêu Lăng thở phào, cười ra tiếng.

Anh nhìn vào ba mẹ con ăn vui vẻ, mi tâm cũng nở nụ cười dịu dàng, cuối cùng cũng hiểu những người làm mẹ vì cái gì nguyện ý một ngày đều ngâm mình trong phòng bếp chuẩn bị thức ăn cho con cái và chồng, nhìn bọn họ ăn vui thế, sẽ có cái cảm giác thỏa mãn kì lạ.

Ăn cơm xong, Tô Tố chủ động nhận việc rửa chén, Tiêu Lăng liền dựa vào bên cửa nhìn nàng rửa.

Loại cảm giác này mới là cuộc sống, tự mình nấu ăn mới có khói lửa, mới có cảm giác nhà.

Chờ rửa xong đã là mười giờ rưỡi.

Tiểu Thất và cảnh thụy thường ngày đều là chín giờ hơn đi ngủ, lần này kéo hơn một tiếng, hai đứa này đều bắt đầu ngáp. Tiêu Lăng bước đến trước mặt hai người, " Đi, daddy tắm cho con, sau đó đi ngủ."

Tô Tố sững sờ, " anh tắm cho Tiểu Thất và Cảnh Thụy?"

Tiêu Lăng nhún vai, " Mấy ngày nay đều anh tắm cho tiểu Thất, nhưng Cảnh Thụy không cho anh tắm. Nói nó là nam tử hán muốn tự mình tắm."

" Vậy cũng không được. Tô Tố trừng anh một cái, bước đến cạnh cô bé ngồi xổm xuống, " Tiểu Thất, con cũng đã tròn bốn tuổi, là đứa trẻ lớn, không thể để con trai tắm rửa cho con, daddy cũng không được, đi, mami dẫn con đi tắm."

Cô bé buồn ngủ đến mắt mở không ra, ôm lấy cổ Tô Tố để cô ôm vào trong phòng tắm.

Trong lòng Tiêu Lăng đều đang chảy máu,anh là ba ba của con, sao lại không thể tắm rửa cho con,vả lại bọn Tiểu Thất mới bốn tuổi bốn năm trước lúc bốn tuổi anh đều không có làm tốt trách nhiệm người cha, hiện giờ còn trông cậy vào việc bù đắp tốt cho con, sao lại không cho ăn biểu hiện tốt một chút a.

Anh đi theo hai mẹ con vào phòng tắm, vừa muốn nói gì tranh thủ một chút, liền nghe được cô bé nói với Tô Tố, " Mami, Tiểu Thất rất nhớ mami, hôm nay mami ngủ chung với Tiểu Thất và anh trai được không ạ?

Tiêu Lăng xém chút nôn ra máu, vậy còn anh?

262. Chương 262

Anh cố hết sức ra nháy mắt với Tô Tố, nhưng Tô Tố nghiêng người về phía anh ta, hoàn toàn không nhìn thấy.

"Tiểu Thất nhớ má mi lắm hả?"

"Dạ, con nhớ lắm."

Tô Tố cảm thấy áy náy, thật ra cô rất ít khi ngủ với các con, nghe thấy Tiểu Thất yêu cầu vậy, cô lập tức gật đầu đồng ý, "Được, tắm xong má mi ngủ cùng con và anh trai nhé."

Tô Tố vừa mới cởi đồ Tiểu Thất ra, quay đầu nhìn thấy Tiêu Lăng đang đứng trước cửa phòng tắm, cô liền quát tháo, "Em sắp tắm cho Tiểu Thất, anh mau đi ra"

Cô bế Tiểu Thất vào bên trong phòng tắm bằng kính, và ra ngoài cửa đẩy Tiêu Lăng ra, "mau đi ra mau đi ra."

Tiêu Lăng nắm chặt bàn tay cô, nhẹ nhàng nói với cô, "có thật là em muốn ngủ cùng Tiểu Thất và Cảnh Thụy không?"

"Em đã đồng ý với các con rồi."

"Thế còn anh thì sao?"

Tô Tố bỗng đỏ mặt, nổi cáu nhìn anh, "đang nói bậy gì đó, các con còn chưa ngủ mà, anh nhanh đi tắm

rồi đi ngủ đi, tối nay em sẽ ngủ cùng các con một đêm, ngày mai còn phải vào tổ kịch quay phim nữa." Tô Tố không quan tâm đến nét mặt bất mãn của Tiêu Lăng, dang tay đẩy anh ra ngoài nhà tắm.

Tô Tố đặt Tiểu Thất vào chiếc bồn tắm lớn, cô bé tắm gội xong đã ngủ gục, trong lúc cô bồng Tiểu Thất đưa về phòng ngủ thì đúng lúc Cảnh Thụy vừa từ một cái nhà tắm khác tắm xong đi ra, và nằm trên giường. Phòng riêng của Tiểu Thất và Cảnh Thụy là do Tiêu Lăng nhờ người bố trí cho, cách bày trí thật ấm cúng, căn phòng rất to, đống đồ chơi được chất bên góc phòng, có lẽ vì sợ các con chưa thích nghi, nên cách bố trí căn phòng này giống y chang căn phòng được bố trí bên Tiểu Hy.

Chỉ là thay đổi cái giường tầng trẻ em kia, biến thành phiên bản nâng cấp, cũng là giường tầng, nhưng mỗi tầng rộng đến tận 2m, nên ba mẹ con được ngủ thoải mái không vấn đề gì.

Tô Tố cẩn thận bồng Tiểu Thất nằm trên chiếc giường tầng phía dưới.

Cảnh Thụy thì ngồi xếp bằng trên chiếc giường tầng trên, nhìn Tô Tố có vẻ như không muốn rời đi, cậu bé kinh ngạc, "má mi không ra ngoài à?"

"Không ra, hôm nay má mi ngủ với con và Tiểu Thất." Tô Tố đứng dậy dang tay ra, "má mi bế con xuống nhé."

Cảnh Thụy chắc cũng nhớ đến mẹ, nên không cự tuyệt cô, mặc cho cô bế cậu xuống giường tầng dưới, Tô Tố đã tắm gội trong bệnh viện, bây giờ cô nói khẽ với Cảnh Thụy, "má mi đi đánh răng, nhanh chóng quay về."

"Dạ được"

Quần áo được mua trong siêu thị sáng nay đều được giao tới đây, Tô Tố ghé phòng Tiêu Lăng lấy bộ đồ mặc cho ngày thứ 2, không thấy áo ngủ đâu, cô nhìn vào tủ quần áo, đưa tay lấy đại cái áo sơ mi của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nằm nghiêng người trên giường cầm sách đọc, nhưng đôi mắt không nhìn vào sách, mà luôn nhìn Tô Tố một cách ai oán. Chua xót nói, "Em ngủ với các con mà mặc áo sơ mi sao"

Anh ta vẫn chưa được hưởng thụ cái phúc lợi này.

Lúc nãy cô còn không để anh tắm cho Tiểu Thất nữa, mà bây giờ lại muốn ngủ cùng Cảnh Thụy.

Anh ta nhắc nhở cô, "Cảnh Thụy đã 4 tuổi, đã thành đàn ông rồi."

Tô Tố ôm chặt quần áo vào lòng, không buồn trợn mắt nhìn anh, "vậy thì sao, cho dù có lớn cỡ nào cũng là con em."

Tiêu Lăng, "..."

Nó thật sự là một tiêu chuẩn kép.

Như là đang kỳ thị anh vậy

Tiêu Lăng hừ lên một tiếng, cúi đầu xem sách và không nhìn cô nữa.

Tô Tố nhìn Tiêu lăng hờn dỗi không ngừng cười lên, cô ôm chặt quần áo ngồi cạnh anh, "thời gian gần đây em đều rất bận, đã lâu lắm rồi không có nói chuyện đàng hoàng với hai con, vả lại em cũng đã hứa với con rồi." cô trấn an Tiêu Lăng và hôn lên mặt Tiêu Lăng một cái, "được rồi được rồi, các con vẫn còn đang chờ em trong phòng kìa, để em qua bên đó."

"Đợi đã"

Tiêu Lăng nắm lấy bàn tay Tô Tố, cô đành quay đầu lại, "lại chuyện gì nữa?"

"Hôn đây này." Tiêu lăng chỉ vào cái môi anh.

Tô Tố mặt đỏ lên, nhìn bộ dạng kiên định của anh, cô cúi người xuống vội hôn lên môi anh một cái, liền ôm chằm lấy quần áo chạy ra ngoài.

Tiêu Lăng sờ vào làn môi, anh lắc đầu vì vẫn chưa nói xong

Anh vẫn chưa cảm nhận được, người đã đi mất rồi, Tiêu Lăng nhìn vào cánh cửa chưa đóng, đành bật cười, bước xuống giường đóng cánh cửa lại, xong quay người vô với gương mặt đã tắt nụ cười, Tiêu Lăng nghĩ ngợi, đi qua bên cửa sổ, lấy điện thoại ra bấm số gọi đi.

"Tiểu Trần, nhờ anh tìm người, đã tìm ra chưa? Tốt lắm, vậy anh nhanh chóng tìm, tìm được nhớ báo cho tôi biết trước."

Nếu không nói ra thân phận của Tô Tố, Mạc gia sẽ không tìm đến anh gây phiền phức, anh ngược lại cũng sẽ buông tha cho gia đình này.

Nhưng bây giờ, đó tuyệt đối là chuyện không thể, Mạc Tầm và Bạch Linh hai người này anh ta nhất định sẽ không buông tha, nhưng gia gia lo lắng cũng có lý, bản thân anh ta làm bất động sản, cái ngành không có liên qua gì với bệnh viện, phải biết rằng Mạc gia không những mở bệnh viện, mà ở khắp nơi trên quốc gia đều có công xưởng chế thuốc, nếu muốn xử lý tên trùm của chuỗi bệnh viện nổi tiếng khắp quốc gia này, thật không phải chuyện dễ dàng. Nếu lấy đá chọi đá, thì tới lúc đó, cho dù Mạc gia có bị làm sụp đổ đi nữa, anh cũng sẽ bị nhận lại không ích tàn hư. Phương pháp giết chết một ngàn người bị hư hại tám trăm này là quá ngu ngốc.

Và phương pháp tốt nhất bây giờ chính là tìm ra đối thủ đối phó Mạc gia, để bọn họ nội chiến với nhau,

Mạc lão đầu thời còn trẻ thân phận có thể không minh bạch, người phụ nữ bên ngoài của ông đã sinh cho ông một đứa con trai, chỉ là đứa con này được ông giấu giếm rất tốt, không ai biết đến, ông lại càng muốn đứa con đó được đưa ra ngoài, đến lúc đó bọn họ sẽ nội chiến với nhau.

Còn anh đã đến lúc ra tay điều tra nguyên nhân cái chết của Tô Tố.

Nếu trực tiếp hỏi Tô Tố, chẳng khác nào đụng đến vết thương lòng của cô, vả lại Trương Hân và cô ấy có mối quan hệ rất tốt, chắc chắn không muốn người ta biết được chuyện cô vẫn còn sống. Nếu là vậy, anh có thể xem như không biết gì.

Nhưng anh tuyệt đối sẽ không buông bỏ điều tra sự việc này.

Mạng sống con người trong mắt loại người này không là thứ gì cả, đâu ai khiến Mạc Tầm dám leo lên đầu anh ta bắt nạt chứ. Trên thế gian này không có ngọn gió nào có thể đi xuyên qua tường, nếu anh tìm được chứng cứ đem nguyên nhân dẫn đến cái chết Tô Tố được tiết lộ ra, và thuê thêm một số nội gián nữa trà trộn vào, sau đó đem toàn bộ sự thật ra phơi bày cho công chúng quãng đại xem, đến lúc đó Mạc gia như đứng trên đầu sóng ngọn gió, không còn con đường thoát.

Đến lúc đó anh đối phó chúng cũng đơn giản hơn.

…

Ở bên kia.

Bên khu chung cư của Mạc Tầm.

Từ cửa ra vào bước vào nhà quần áo rơi lả tả khắp sàn, Từ áo khoác đến cái áo trong tràn lan kéo tận phòng ngủ, lúc này trên cái giường bên trong phòng ngủ có một đống đồ hỗn loạn, chăn gối nhăn nhún, căn phòng kín bốc lên một cái mùi hôi thối không được tiêu tán.

Bạch Linh nằm trên giường với đôi mắt nhắm nghiền, trên gương mặt vẫn bị say đỏ. Còn Mạc Tầm… Anh ta để trần nửa thân trên, nằm nửa thân người trên đầu giường hút thuốc.

Bỗng điện thoại reo lên.

Anh nhìn vào số điện thoại, chốc lát ngồi thẳng người lên, anh nhìn qua thấy Bạch Linh không động tịnh gì, bèn căng thẳng hỏi, “Tô Tố bị sao thế”

Trong buổi họp lúc trước anh ta đã nói, chỉ cần bệnh viện có xuất hiện cái tên Tô Tố thì lập tức báo anh ta.

Mạc Tầm không biết rằng lúc anh căng thẳng kêu lên hai chữ "Tô Tố", thì người nằm trên giường Bạch Linh đang bóp chặt nắm tay.

"Hôm nay cô Tô đến bệnh viện khám bệnh, hình như cô bị té xuống sông, đã không có trở ngại gì rồi."

Mạc Tầm bèn vén cái chăn ra định bước xuống giường, "bây giờ cô ta có ở bệnh viện không? ở bên chi nhánh bệnh viện nào? Phòng nào? tôi lập tức ghé qua."

263. Chương 263

Mạc Tầm vẫn chưa xuống giường, bèn nghe bên kia nói chuyện.

"Cái gì? Đã xuất viện rồi à, chả phải tôi đã dặn các người rồi sao, chỉ cần Tô Tố bước chân đến bệnh viện là phải báo cho tôi biết mà, các người làm việc sao thế, tại sao bây giờ mới nói cho tôi nghe, đừng giải thích nữa, đây là lần cuối đấy nhé, nếu lần sau xảy ra sự việc như vậy nữa, thì ngươi đừng đi làm nữa"

Mạc Tầm tắt máy điện thoại, vừa quay đầu qua thấy Bạch Linh dụi mắt mới dậy.

Mạc Tầm hít một cái thật sâu.

Lúc nãy chỉ lo nói chuyện điện thoại, mà quên đi Bạch Linh đang nằm bên cạnh.

"Tầm…" Bạch Linh líu ríu, từ giường ngồi dậy, toàn thân đang trần chuồng, vừa ngồi lên bỗng cái chăn từ trên người tuột xuống, lộ một bờ vai sáng bóng, cô dường như không để ý mình đang lõa thể, gương mặt mê man nhìn Mạc Tầm, "Tầm… Lúc nãy anh nói chuyện với ai thế, rất ồn…"

"không có gì, bệnh viện nảy sinh chút chuyện, đã được xử lý xong rồi." Mạc Tầm ôm chầm lấy bờ vai cô, bèn lấy cái chăn đắp cho cô, "đắp cái chăn lên đi, đừng để bị cảm lạnh."

Bạch Linh sẵn thế tựa người dựa vào vai của Mạc Tầm, gương mặt hạnh phúc ngọt ngào, "Tầm, anh đối xử với em thật tốt, cả đời này hạnh phúc nhất là được gặp anh."

"Nha đầu ngốc, nói hàm hồ gì thế, em là vợ chưa cưới của anh, không đối xử tốt với em thì tốt với ai đây."

He he…

Bạch Linh cười nhạo báng, đối xử tốt với cô à, đối xử tốt với cô mà anh lại cho người để ý Tô Tố sao?

Cô bỗng có tí hận người đàn ông trước mặt mình, tại sao đã hết mực trao yêu thương cho cô mà cũng lại hết mực trao yêu thương cho người phụ nữ khác, còn với cô thì không, người đàn ông này là người cô yêu thương nhất, là người quan trọng nhất trong cuộc đời cô, cô tuyệt đối không để mất anh ta.

Bạch Linh lịa mắt qua, đưa cánh tay trần choàng lên cổ Mạc Tầm, nũng nịu nói, "Tầm, cha mẹ và gia gia đã cho chúng ta chọn ngày tốt để đính hôn, ngay cả thiệp mời cũng chuẩn bị sẵn hết rồi, anh có suy nghĩ tới chúng ta nên đi đâu để đính hôn không? Em đã nghĩ về khách sạn trong A thị trong suốt hai ngày qua, phát hiện không có gì đặc biệt thích thú hết, anh có nơi nào tốt hơn không."

Mạc Tầm thật sự đang suy nghĩ, và anh đã nghĩ ra.

Anh ta ôm lấy Bạch Linh, "Mạc gia nhà anh có cái đảo nhỏ trên Biển nằm ở Châu Á, trên đảo có xây tòa lâu đài, toàn bộ đều là tài sản của Mạc gia, khi chúng mình đính hôn thì anh sẽ dẫn em đến cái đảo đó được không? Phong cảnh nơi đó tuyệt đẹp, trời xanh thăm thẳm biển ngọc ngà, chúng mình có thể đến đó ở vài ngày, có thể ngồi du thuyền du ngoạn quanh biển."

Mắt Bạch Linh sáng rực lên, ôm chầm lấy tay Mạc Tầm, "Thật chứ, sao em không biết Mạc gia lại có một nơi như thế này, Tầm, anh đối xử với em quá tốt, cả đời em rất muốn làm một việc chính là gã cho anh, sau đó chúng ta sẽ tổ chức một buổi hôn lễ thật hoành tráng long trọng, tuy lần này không phải là kết hôn, nhưng được đính hôn với anh cũng là điều em mơ ước bấy lâu nay, chúng ta đã yêu nhau 7 năm, từng trải qua biết bao nhiêu sóng gió, bây giờ em cảm thấy hạnh phúc lắm rồi."

Mạc Tầm vênh môi cười nhẹ, anh ta đang cân nhắc bản thân.

Chọn cái đảo nhỏ ở nước ngoài làm lễ đính hôn, thì lúc đó có thể khống chế được số người tham dự buổi lễ đính hôn, tất cả ký giả đều không được đi, như vậy… có lẽ Tô Tố sẽ không biết gì.

Tuy rằng có vẻ lừa mình dối người, nhưng anh ta không khống chế được cái loại suy nghĩ này.

Tô Tố…

Từ cái lần anh ta cưỡng hiếp hung bạo Tô Tố không thành, đến nay không còn thấy cô ấy nữa.

Nghĩ đến vậy, Mạc Tầm không ngừng sầu não.

Đáng lý lần trước anh ta nên hành động nhanh tý, hành xử xong chuyện với Tô Tố trước khi Tiêu Lăng đến, trong tình huống đó Tiêu Lăng chắc chắn sẽ không còn muốn giữ Tô Tố bên cạnh nữa, Tô Tố chỉ có thể chọn lựa anh ta mà không còn con đường thứ hai để đi.

Lần sau… lần sau anh sẽ tìm cơ hội lần nữa, không để cô ta chạy thoát.

Bạch Linh nhìn Mạc Tầm thất thần, trong lòng biết rất rõ anh đang nghĩ về ai.

Hồi đó khi anh ta còn ở bên người chị song sinh đã chết, thì mỗi khi về bên cạnh cô, anh đều có biểu hiện như vậy

Đàn ông thật là đào hoa, nhìn người nào là yêu người nấy.

Cô không muốn Mạc Tầm nhìn thấy gương mặt cô như đang nhớ người khác, bèn đưa tay thôi thúc anh, "Tầm, anh đang suy tư gì đấy?"

"không có gì." Mạc Tầm định thần lại, "có chuyện à?"

Bạch Linh chu cái mỏ lên nũng nịu nói, "gia gia nói đã cho chúng ta chon lễ phục rồi, chừng nào chúng ta mới về thử đây, thiệp mời cũng sắp được phát rồi, chỉ cách lễ đính hôn của chúng ta khoảng chừng một tháng thôi, anh tranh thủ thời gian đi cùng em thử lễ phục được chứ… đến ngày đính hôn em sẽ là người phụ nữ đẹp nhất."

"Được được được, ngày mai, ngày mai anh sẽ cùng em đi thử lễ phục."

"Tầm, anh thật tốt với em." Bạch Linh choàng ôm lấy cổ anh ta, hôn một cái thật sâu. Cô cùng Mạc Tầm đã ở với nhau 7 năm, biết rõ chỗ nhạy cảm của người đàn ông này, cơ thể trần chuồng tựa sát vào người anh ta, và thổi làn hơi thở ấm áp vào mang tai anh ta, bèn ngẩng đầu lên quả thật cô nhìn thấy anh ta đang xao xuyến tê liệt, Bạch Linh trì giọng xuống, ánh mắt mê muội nhìn anh ta, "Tầm…"

Mạc Tầm không còn nhịn được nữa, quay người đè cô ta xuống.

"Em, cái con tiểu yêu tinh này…"

Không khí trong phòng lần nữa lại trở nên nóng bỏng.

…

Ngày thứ hai.

Trời vẫn chưa sáng thì Tô Tố đã tỉnh giấc, lúc cô tỉnh dậy hai con vẫn còn đang say giấc, tư thế ngủ của Cảnh Thụy có chút nề nếp, còn Tiểu Thất thì có chút kỳ quái, cô bé này thích ngủ tư thế nằm sấp, vả lại khi ngủ cũng hay chổng mông lên, Tô Tố đã chỉnh sửa cho cô nhưng vẫn không thấy cô sửa đổi

Tô Tố thở dài, tay chân nhẹ nhàng bước xuống giường, lấy quần áo vào nhà vệ sinh thay, sau đó bắt đầu làm bữa sáng cho các con.

Đã rất lâu cô không có thời gian làm bữa sáng cho các con.

Nhà bếp của Tiêu Lăng nồi niêu xoong chảo thứ gì cũng có, đến cái tủ lạnh cũng bị nhét đầy, cô đang hâm một nồi cháo nhỏ, xuống tay chiên vài cái bánh quẩy, sợ không đủ cho các con ăn, cô chiên thêm vài trái trứng, đợi bữa sáng chuẩn bị xong, cô mới gọi hai con dậy.

"Tới giờ đi học rồi, mau dậy ăn sáng đi nào."

Hai đứa tối qua ngủ hơi trễ, nên khi dậy hơi mơ màng, gọi đi rửa mặt mà tướng đi giống như bị mộng du vậy, kêu đứa nhỏ rồi lại đi gọi đứa lớn, Tiêu Lăng vẫn ngủ say như chết, cô gọi mấy lần mới gọi được."mau dậy đi, anh còn phải đi làm nữa mà."

"Đừng ồn nữa, để anh ngủ thêm tí…"

Tô Tố buồn cười, trước kia cô vẫn không phát hiện ra người này có bệnh thích ngủ nướng

Tô Tố ngồi bên cạnh giường, "vậy anh ngủ đi, bữa sáng của anh được để dành trong nồi, anh dậy nhớ lấy ăn, em ăn sáng xong phải đi tổ kịch làm việc rồi."

Về tổ kịch…

Tiêu Lăng bỗng chốc thức dậy, anh lấy chiếc áo ngủ mặc và đứng dậy, "sao về đó nhanh thế, vậy chừng nào mới trở về đây nữa?"

"Cái này em vẫn không rõ, bộ phim này đang gấp rút lắm, ước tính phải tranh thủ từng giây để quay phim, hình như tuần sau phải phát sóng tập một và tập hai rồi, đạo diễn nói rằng, nếu làm với tốc độ như thế thì chỉ trong hai tháng có thể hoàn thành bộ phim."

"Càng sớm hoàn thành càng tốt."

Tô Tố bặm môi cười.

Tiêu Lăng kéo chăn ra và bước xuống giường, vừa tìm quần áo vừa nhìn Tô Tố, "Nghe này, ngoài đóng phim ra, thì những thời gian khác không được phép tiếp xúc với Mộ Bạch, có nhớ không?"

Tô Tố, "…"

“Như vậy không được tốt lắm, Mộ Bạch là bạn của em mà.”

264. Chương 264

Tiêu Lăng dừng động tác lại, ngoảnh đầu nắm lấy đôi vai của cô, nghiêm túc nói, “Những người bạn đối với em có ý đồ không tốt đều nhất thiết phải phòng bị!”

Ý đồ không tốt…

Mép môi Tô Tố khẽ giật, “Anh đừng nói Mộ Bạch như thế, anh ấy không phải là con người như vậy.”

Mộ Bạch trong lòng cô vẫn tương đối là một chính nhân quân tử, chí ít so với người đang đứng trước mắt cô chính nhân quân tử hơn nhiều.

“Nói chung em nên tránh xa anh ta ra, em vừa mới từ chối anh ta xong, anh ta còn đang tổn thương tình cảm đấy, mỗi ngày anh ta đều nhìn thấy em còn không khó chịu đến chết.”

Hình như nghe cũng hợp lý… Tô Tố thở dài, hôm nay cô vô đoàn làm phim cũng chưa biết nên đối mặt với Mộ Bạch như thế nào.

“Đúng rồi, Mộ Bạch nói gì với anh thế?”

“Cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông, cái này em không cần biết đâu.”

Tô Tố bĩu môi, không nói nữa.

Ăn buổi sáng xong Tiểu Trần đã tới rước hai đứa trẻ đi học, Tiêu Lăng phụ trách đưa Tô Tố vào đoàn làm phim, Tô Tố ở trong xe cũng không có gì làm, liền mở di động ra lên Weibo, đột nhiên, trong hộp thư QQ của cô nhận được một đường link do Tiểu Hy gửi đến.

“Tô Tố, mau coi tiêu đề báo hôm nay.”

Tô Tố nghi hoặc click vào đường link, “Đường Sảng nữ minh tinh bị cấm diễn của truyền thông Tinh Quang hôm qua bị tình nghi cố ý giết người, hiện tại đã bị bắt giữ.”

Tô Tố click vào mở tin tức ra xem, tin tức có chèn thêm hình ảnh, là hình ảnh hôm qua Đường Sảng bị bắt giữ trong trường học, đây là Đường Sảng từ sau khi bị tiến hành cấm diễn lần đầu tiên xuất hiện trong tin tức giải trí, nội dung có chút trấn động kinh dị, “Theo tìm hiểu, tối qua tầm khoảng 7 giờ, trong bữa tiệc

của học viện điện ảnh, Đường Sảng lẻn vào bữa tiệc, nhân lúc Tô Tố ở một mình đã cưỡng ép ẵm lấy Tô Tố cùng thả mình xuống nước, may mắn thay Tô Tố đã nắm được cành cây mà thoát chết được. Tô Tố sau khi lên bờ đã vớt Đường Sảng lên, sau đó nhờ người bạn lập tức báo cảnh sát. Bây giờ Đường Sảng do bị tình nghi tội cố ý giết người đã bị bên cảnh sát thành phố A bắt giữ, đối với hành vi mưu hại Tô Tố, Đường Sảng đã thú nhận tội trạng, sáng nay phóng viên vừa nhận được tin báo đã khẩn trương đi đến sở cảnh sát, Đường Sảng đối với việc mưu hại Tô Tố không có chút hối hận nào. Hơn nữa còn tuyên ngôn rằng sau khi mãn hạn tù trở ra, nhất định sẽ để Tô Tố chết dưới tay cô ta. Đợi đến trước khi phóng viên hết giờ ghi chép bản thảo tin tức, Đường Sảng vẫn không hề có chút hối hận nào cả."

Tô Tố xem xong hết tin tức, lại kéo xuống bên ô bình luận.

Những người trong bình luận đều nói rằng đối với Đường Sảng đều vô cùng thất vọng, còn có người bình luận con người với lòng dạ độc ác đến thế thì nên tuyên án tử hình.

Tô Tố nhìn thấy thở dài nhẹ.

Tiểu Hy lại gửi tin nhắn tới, "Tố Tố, lần này Đường Sảng nhất định chết chắc rồi, cậu đừng lo là sau này cô ta sẽ xuất hiện hãm hại cậu nữa."

Tô Tố nhắn mặt icon cười gửi qua đó.

Đối với tình cảnh của Đường Sảng cô không chút thương cảm, người phụ nữ này đã biểu thị rõ ràng đầy đủ với công chúng rằng chân lý không làm thì sẽ không chết.

Hôm qua nếu như không phải do cô may mắn, lần này người bị tội nghiệp đoán chắc là cô rồi.

Tô Tô click vào mở Weibo, trong Weibo tin nhắn riêng có đến ngàn mấy tin, toàn bộ đều là nhũng lời hỏi thăm cô có bị thương không và những lời nói chỉ trích Đường Sảng, Tô Tố nhắn tin lên Weibo, "Tôi rất tốt, cám ơn sự quan tâm của mọi người." Đóng điện thoại lại, Tô Tố thở một hơi thật dài.

"Sao thế?"

"Không có gì, chỉ cảm thấy là Đường Sảng đáng đời thật, lúc đầu nhờ vào tiền tiết kiệm thì cô ta chắc cũng đủ có thể sống sung sướng ở nửa đời còn lại, tại sao lại suy nghĩ không thông mà đi giết người."

Nhắc tới Đường Sảng là Tiêu Lăng lại cau mày, "Mặc kệ cô ta."

Tô Tố nhún nhún vai, không nhắc đến người phụ nữ này nữa.

...

Tiêu Lăng đưa cô đến đoàn làm phim, dặn dò kĩ càng cô, "Nhớ đấy, cố gắng đừng ở gần Mộ Bạch quá!"

"Biết rồi!"

Tiêu Lăng hài lòng gật đầu, "Được rồi, vậy em vào đi."

Tô Tố đứng trước cửa ký túc xá của đoàn làm phim đã trông thấy một đám phóng viên vây quanh chật cứng, đám phóng viên vừa nhìn thấy cô tức thì ánh mắt sáng lên chạy qua đó, "Cô Tô, xin hỏi hôm qua Đường Sảng mưu sát cô có phải là thật không? Xin cô trả lời một chút được không?"

"Cô Tô hôm qua có cảm thấy hoảng sợ không?"

"Cô Tô, nghe nói nam chính Mộ Bạch trong phim "Nhất Tiếu Nại Hà" lúc trong bữa tiệc chào mừng khai giảng đã tỏ tình với cô, xin hỏi có phải chuyện này là thật không hay là tạo scandal thế?"

Tô Tố bị kẹt cứng trong đám người, đầu óc rối mù cả lên.

"Xin nhường một chút, nhường đường một chút." Âm thanh của Tô Tố bị chìm sâu trong đám người, cô nhịn không được đề cao âm thanh, "Xin mọi người im lặng một chút!"

Đám phóng viên tức thời im lặng.

Tô Tố nháy mắt cho công tác viên đoàn phim biết, công tác viên lập tức chạy vào ký túc xá đi tìm đạo diễn Trịnh Đông.

Tô Tố hít một hơi thở sâu, đối diện với mười mấy cái micro nghiêm túc trả lời, "Cám ơn sự quan tâm của mọi người, chuyện hôm qua Đường Sảng mưu hại tôi là có thật, tôi chỉ cảm thấy hơi hoảng sợ, nhưng bây giờ thì đã không sao rồi."

"Hôm nay phóng viên đã đi hỏi ý kiến của luật sư, tội cố ý giết người của Đường Sảng, tuy rằng không thành, nhưng đủ để cô ta tuyên án chung thân, xin hỏi cô Tô đối với kết quả như thể có suy nghĩ gì không?"

"Không có suy nghĩ gì cả, mỗi người cũng nên vì hành vi của bản thân trả giá."

"Nghe nói Đường Sảng nói là cô Tô đã từ sông vớt lên, lúc đó tâm trạng của cô Tô như thế nào, tại sao lại đi cứu kẻ hãm hại mình?"

Tô Tố trả lời tiếp, "Tại vì cho dù cô ấy có làm gì sai, cũng đã có pháp luật trừng trị cô ấy, và tôi thì không thể khép tay đứng nhìn một sinh mạng ở trước mắt tôi tiêu tan."

Đám phóng viên tức thì im lặng.

Tô Tố này cũng rộng lượng quá nhỉ.

Tô Tố trông thấy Trịnh Đông dẫn theo công tác viên xông ra, cũng nhẹ nhõm được chút nào, cô cười lễ phép với đám phóng viên, "Tôi phải lập tức phải đi làm việc rồi, cám ơn sự quan tâm của mọi người, tạm biệt."

Nhân lúc đám phóng viên đang ngây người, Tô Tố phi nhanh xuyên qua đám đông, lẩn trốn vào sau lưng Trịnh Đông.

Đám phóng viên như vừa mới tỉnh giấc, lập tức lại vây lên, lần này có Trịnh Đông và công tác viên cản lại, Tô Tố đã phi nhanh chạy vào trong ký túc xá.

Cô dùng một hơi chạy lên phòng của cô trên lầu ba, mệt tới thở hỗn hển.

"Mẹ ơi, khủng khiếp quá!"

Đám phóng viên như là bị điên vậy, may mà cô chạy nhanh, nếu không lại không thoát thân dễ dàng được.

Vừa mới vào phòng đã trông thấy Trương Hân đang thu dọn đồ đạc, Tô Tố ngây người, "Chị, đây là..."

"Phân cảnh của chị hôm nay là có thể kết thúc rồi, thu dọn một chút chuẩn bị về đây." Trương Hân nhìn thấy sắc mặt của Tô Tố có chút không tự nhiên, "Hôm qua đúng thật có lỗi với em."

"Không có gì, em hiểu được tâm trạng của chị."

Nét mặt Trương Hân có hơi xám lại, không có nói gì thêm, cúi đầu tiếp tục dọn dẹp đồ đạc.

Tô Tô có ý muốn hỏi chuyện cô ấy và Lãnh Mạc, nhưng lại không tiện mở miệng. Thôi thì, vẫn đợi cơ hội lần sau hỏi Tiêu Lăng vậy, Tiêu Lăng và Lãnh Mạc không phải cũng là bạn thân với nhau sao, nếu như như thế chắc chắn sẽ biết được một số chuyện của Trương Hân và Lãnh Mạc.

Lúc gần 8 giờ, Tô Tố và Trương Hân cũng nhau lên lầu chuẩn bị quay phim, vừa mở cửa đã nhìn thấy Mộ Bạch xuất hiện trên hành lang.

Ánh mắt hai người chạm nhau, đều ngây ra.

Đây là cuộc gặp mặt chưa chuẩn bị tâm lý trước, đúng là khiến người khác ngượng ngùng.

Tô Tố đứng trước cửa cười miễn cưỡng, hoàn toàn không biết nên nói gì. Trái lại thần sắc Mộ Bạch lại tự nhiên hơn, "Sức khỏe không sao chứ?"

"Không sao không sao, không có một chút vấn đề gì cả."

"Vậy thì tốt." Mộ Bạch cười trông vào bộ dạng càng ngày càng cứng đơ của Tô Tố, ôn hòa nói, "Tuy rằng làm người yêu không thành, nhưng không lẽ ngay cả bạn bè cũng không làm được sao."

Tô Tố khẩn trương lắc đầu, "Đương nhiên không phải!"

Bạn bè của cô rất ít, rất là không muốn mất đi người bạn này.

Nụ cười của Mộ Bạch lại càng ôn hòa hơn, "Vậy cứ cư xử như là hồi xưa nhé, hi vọng sẽ không làm em cảm thấy phiền lòng."

Tô Tố nhìn thấy biểu cảm chân thành của anh, thở phào nhẹ nhõm trong đáy lòng, "Đương nhiên không cảm thấy phiền lòng, Mộ Bạch, hôm qua quên nói với anh một câu."

"Câu gì?"

"Cám ơn anh!"

265. Chương 265

Thời gian tiếp theo đó Tô Tô bước vào giai đoạn cực kì bận rộn.

Cô kế hoạch ban đầu là tuần sau có thể thu xếp thời gian về nhà một chuyến, nhưng hiển nhiên dự tính sai lầm, thời gian tiếp đó cô bận đến nỗi chân gần như không chạm đất được. Để theo kịp tiến độ quay phim, đạo diễn Trịnh Đông bắt toàn bộ diễn viên phải tăng ca tăng giờ làm việc để quay phim, đặc biệt là nữ chính là cô và nam chính là Mộ Bạch, thảm khốc nhất là lúc có một ngày phải quay tới tận 16 tiếng đồng hồ.

Và cứ quay phim như thế đến hơn nửa tháng.

Khoảng thời gian ở giữa cũng xảy ra những chuyện khá tốt.

Ví dụ, Đường Sảng bị tuyên án tù chung thân, cả đời đều phải sống trong nhà tù.

Ví dụ, Chương trình của Tiểu Hy ở đài Mango cuối cùng đã được định rồi, đài Mango hiển nhiên rất coi trọng cô ấy, giúp cô ấy tạo lập một Chương trình giải trí văn nghệ tổng hợp, phối hợp cùng với1Vương Sóc là một nam MC của Chương trình văn nghệ tổng hợp thuộc sao nội địa hạng A hợp tác với nhau, cùng nhau chế tác một Chương trình văn nghệ tổng hợp gọi là "Tinh Thiên Địa Vui Vẻ", Chương trình này chuyên mời một số diễn viên hoặc đoàn làm phim đang nổi tiếng đến tham gia trò chơi, thuận tiện còn có thể quảng bá điện ảnh hoặc phim truyền trình.

Thời gian được sắp xếp vào bữa tối thứ sáu lúc 8 giờ.

Kì đầu tiên đối tượng được mời là nữ minh tinh vô cùng nổi tiếng đã rất hiếm xuất hiện trong nước, tỉ lệ người xem ở kì đầu tiên đã xếp hạng nhất trong số tất cả các Chương trình văn nghệ tổng hợp trong nước, MC Vương Sóc chủ trì Chương trình "Tinh Thiên Địa Vui Vẻ" với nét hài hước vui vẻ, cộng thêm An Tiểu Hy đanh đá gây cười, Chương trình nhận được rất nhiều sự yêu thích theo dõi của giới trẻ, lúc ở kì thứ hai Vương Sóc và Tiểu Hy hợp tác càng ăn1ý hơn, tuy rằng minh tinh được mời lần này có hơi nhạt hơn nữ minh tinh kì đầu chút xíu, nhưng tỉ lệ người xem không những không giảm xuống, trái lại còn tăng lên.

Điều này có nghĩa là "Tinh Thiên Địa vui vẻ" trong Chương trình văn nghệ tổng hợp đã đứng vững chân, Tô Tô trong đáy lòng cảm thấy thay Tiêu Hy vui mừng.

Ngoài ra, còn có việc càng đáng để vui hơn nữa, lúc "Nhất Tiếu Nại Hà" vào ngày quay thứ 10 và thứ 11 cuối cùng cũng đã chiếu tập 1 và 2 trên đài Mango, hơn nữa tỉ lệ người xem cao nhất không tưởng, ở cùng giai đoạn trong tất cả Chương trình truyền hình vững vàng chiếm lấy hạng nhất, không những như thế, tỉ lệ chiếu trên mạng trong vòng một tuần đã đạt đến gần 200 triệu, đối với bộ phim có giá thành thấp như thế, có thể nói là một kì tích!

Và diễn xuất của Tô Tố và Mộ Bạch cũng nhận được bình luận tốt của rất nhiều cư dân mạng, lượng5fan hâm mộ của hai người vô số kể.

Phim truyền hình lúc chiếu vào tuần thứ hai, lượt click trên mạng đã đạt đến mốc 500 triệu, có cư dân mạng còn ghép cảnh nữ chính Thẩm Nhất Tiếu và nam chính Hà Nại lúc nhìn nhau thành video nhỏ, có bình luận nói rằng khi thấy hai người nhìn nhau, liền có cảm giác mặt đỏ tim đập nhanh.

Tô Tố và Mộ Bạch cũng với những diễn viên phụ trong phim, tất cả mọi người bỗng nổi tiếng lên.

Vui nhất vẫn là Trịnh Đông, bên ngoài xưởng quay mỗi ngày đều có phóng viên tới chặc chờ thăm hỏi, để không tiết lộ tình tiết phim, Trịnh Đông không thả một ai vào qua cả. Cho đến lúc quay ngoại cảnh cũng mời đến một lượng bảo vệ dọn dẹp hiện trường, cản trở những fan hâm mộ quá nhiệt tình và đám phóng viên, mỗi ngày quay phim lúc nào Trịnh Đông cũng tinh thần sảng khoái, trên mép miệng chưa hề khép qua.

Vào ngày quay phim của tuần thứ ba, đoàn làm phim nhận được2lời mời của "Tinh Thiên Địa Vui Vẻ", mời các diễn viên chính của "Nhất Tiếu Nại Hà" đi thu âm cho Chương trình.

Đạo diễn Trịnh Đông lúc nhận được lời mời không nhịn được, chống eo cười suốt, làm các làm công tác

viên hoảng sợ đến mức tưởng rằng ông bị điên.

"Đạo diễn, chúng ta đi không?"

"Đi, đương nhiên phải đi!" Trịnh Đông hào phóng tuyên bố, "Ngày mai đi thu âm cho Chương trình, nghỉ làm một ngày!"

Ở khoảng thời gian trong hai mươi mấy ngày còn xảy ra một sự việc khiến Tô Tố dở khóc dở cười, chính là ngày mà Trương Hân rời khỏi đoàn làm phim, Tiêu Lăng không biết dùng cách nào để đưa được Tiêu Khả vào đoàn làm phim, đồng thời cùng cô ở chung một phòng.

Tiêu Khả còn lấy mỹ danh xưng rằng là chuyên viên trang điểm độc quyền của cô.

Tô Tố xém tí là suy sụp rồi, cô là một nữ diễn viên nhỏ chưa nổi danh, cho cô hẳn một chuyên viên trang điểm độc quyền, Tiêu Lăng có phải khùng rồi không!

Mà lúc9mà cô gọi cho Tiêu Lăng, Tiêu Lăng nói làm sao nhất định là không cho Tiêu Khả quay về.

Và như thế Tiêu Khả đã trở thành chuyên viên trang điểm độc quyền của cô. Nếu như chỉ có thế thì cũng không sao, đằng này Tiêu Khả trang điểm cho cô xong lại đi theo chân cô, lúc quay phim cũng đứng kế bên dõi theo, mỗi lúc quay phim hoàn tất cô cùng với Mộ Bạch luyện tập đối đáp lời thoại cho nhau cho phân cảnh sau, lúc này Tiêu Khả liền nhảy ra, lấy nhiều lý do khác nhau không để cô ngồi gần với Mộ Bạch.

Một hai lần thì Tô Tố vẫn chưa phát hiện, nhưng số lần nhiều rồi cô cũng hiểu ra được, Tiêu Lăng làm gì có lòng tốt tặng cô chuyên viên trang điểm, rõ ràng là đang kiếm một người theo dõi cô.

Vì chuyện này Tô Tố đã bỏ mặc anh đến suốt nửa tháng, Tiêu Lăng gọi điện thoại cho cô, cô cũng không bắt máy, nhắn tin cũng không trả lời anh. Mỗi ngày gọi video1call với con cũng cố gắng tránh đi thời gian của anh.

Hứ!

Ai bảo anh không chịu tin cô, đáng cho anh một chút bài học.

"Tô Tố à, cái đứa Tiểu Lăng nói là nó đến trước cổng trường rước em."

"Chị Khả Khả, em không phải đã bảo chị đừng có nói cho Tiêu Lăng nghe em nghỉ phép rồi mà?" Tô Tố đã sinh sống cùng với Tiêu Khả được nửa tháng hơn, đối với cô ấy đã rất là quen thuộc, cô liếc mắt nhìn Tiêu Khả, "Chị Khả Khả chị đừng quá đáng quá, em không để ý chị nữa."

“Haiz, em đừng như thế mà, Tô Tố à, chị cũng có nỗi khổ riêng, cái tên tiểu tử thối kia đã nắm bắt mạch máu kinh tế của chị, chị không báo cáo tình báo cho nó, nó nhất định sẽ ám chết chị, em cũng biết là cái tên đó nhỏ nhen đến mấy rồi, lòng dạ độc ác muốn chết, em niệm tình trên nỗi khổ riêng của chị mà tha thứ cho chị đi.” Tiêu Khả sa vào lòng Tô Tố ôm lấy cô, vẻ mặt tội nghiệp nói, “Đừng có mặc kệ chị, trong đoàn làm phim chị chỉ quen biết một người em thôi, hơn nữa quãng thời gian này Tiểu Lăng cũng rất tội nghiệp, mỗi ngày nó đều lén lút hỏi chị là em đã hạ giận chưa, cũng không dám gọi điện thoại cho em, hai ngày trước nó còn đi công tác ở nước Anh một chuyến, sáng hôm nay vừa mới về, nghe được bên em nghỉ phép liền lập tức tới rước em.”

Tô Tố có chút mềm lòng, nhưng trên miệng vẫn còn cứng lắm, “Đáng đời anh ta!”

“Đúng đúng đúng, là nó đáng đời, em không quan tâm nó là chuyện bình thường, nói sao thì chúng ta cũng phải về nhà, chúng ta coi như là ngồi xe miễn phí được không? Nói sao đi chăng nữa em cũng là một đại minh tinh rồi, bước ra ngoài như vậy nhất định sẽ bị đám đông vây quanh, chúng ta coi như xe của nó là xe bảo mẫu thôi được không?”

Tô Tố bĩu môi không nói năng.

Tiêu Khả nhìn là biết Tô Tố mềm lòng rồi, khẩn trương vứt hết đồ đạc của cô lên giường, “Đừng thu dọn nữa, trong nhà cái gì cũng có, xách theo túi xách đi là được, đi đi đi, chúng ta bây giờ cùng về.”

Tiêu Khả kéo theo Tô Tô ra khỏi xưởng quay phim.

Tô Tố rất lâu chưa ra khỏi tòa ký túc xá, lần này ra ngoài cũng chưa có phòng bị gì, bị bạn học trong trường bắt quả tang, fan hâm mộ thì vây kín đến không thể nhúc nhích được, toàn bộ là tới kiếm cô cho xin chữ kí, Tô Tố bị hết cả hồn, không mấy dễ dàng cùng Tiêu Khả phá tan trùng vi của đám đông, nhưng đã là chuyện của một tiếng sau rồi.

“Trời đất… mấy người này có cần quá nhiệt tình quá điên cuồng đến vậy không.” Tiêu Khả hơi hoảng hốt vỗ vỗ lồng ngực, cô nhìn vào Tô Tô chưa có bất kì sửa soạn nào, khẩn trương cởi bỏ áo khoác che lên đầu cô, “Khẩn trương che lại mới được, Tô Tố à, lần sau ra ngoài nhớ đem theo mắt kính đen với khẩu trang nhe, chúng ta thân phận là minh tinh thì phải có giác ngộ của minh tinh, dẫn đến giao thông kẹt cứng thế không tốt lắm.”

Tô Tố, “…”

Có khoa trương đến vậy không.

Nhưng mà lần sau ra ngoài cô đích thực là phải sửa soạn lại một chút.

Vừa ra tới cổng trường học, liền trông thấy chiếc xe Bently sáng chói mắt của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng thân dài đang ngồi dựa thẳng lưng trên xe, ánh nắng rực rỡ chiếu lên người anh, giúp anh phủ thêm một lớp kim quang.

Hình như là tâm ý tương thông, vừa lúc cô vừa nhìn qua đó, Tiêu Lăng cũng ngước nhìn sang đây, ánh mắt sâu thẳm của Tiêu Lăng rơi xuống người cô có chút ngưng tụ lại, tức thời môi mỏng cong lên, để lộ ra một nụ cười dịu dàng với cô.

Lòng Tô Tố như đang tan chảy và mềm ra, nửa tháng hơn không gặp, cô phát hiện, cô nhớ anh.

Rất nhớ…

"Tô Tố, qua đây!"

266. Chương 266

Tiêu Lăng mỉm cười nhìn Tô Tố, ánh mắt sâu thẳm như xen lẫn sự ấm áp của mặt trời, sáng ngời mà ấm áp, anh mở rộng cánh tay ra cười với Tô Tố.

" Người này… thật sự đáng ghét quá…" vành mắt Tô Tố đỏ lên, nhanh chóng nhào vào lòng anh, cô dùng sức hơi mạnh, ôm chặt Tiêu Lăng trực tiếp đụng vào xe, eo của Tiêu Lăng va vào khiến anh đau điếng, nhưng cánh tay lại giữ chặt lại, anh mỉm cười trêu đùa cô, " xem ra thật sự nhớ anh quá rồi, nhiệt tình như vậy."

" Đồ khốn khiếp"

" Phải phải phải, anh khốn khiếp"

" Lần sau không được tìm người giám sát em…"

Giám sát? anh tìm người giám sát cô hồi nào, Tiêu Lăng chớp mắt, cười mỉm chi nhìn Tiêu Khả, trong ánh mắt lại có thêm mấy phần dò hỏi, mấy phần nguy hiểm. Tiêu Khả đứng bên cạnh liền bị dọa đến mồ hôi đầm đìa, cười mỉa xua tay với anh.

Được thôi, thằng nhóc thối quả thật không bảo cô giám sát Tô Tố, là bản thân cô muốn lập công mà thôi, thằng nhóc thối cho cô một công việc tốt như vậy, cô cũng là muốn có qua có lại thôi, đâu ngờ rằng nó lại không nể tình chứ. Hừ hừ, sớm biết như vậy thì cô chụp lại cảnh diễn của Tô Tố và Mộ Bạch gửi cho nó, thằng nhóc thối đó sẽ không chê cô lo việc bao đồng nữa.

Những học sinh ra vào xung quanh nhìn thấy xe xịn, không nhịn được nhìn thêm mấy lần. Cũng may nhờ Tiêu Khả trùm áo khoác lên đầu Tô Tố, nếu không lúc này lại bị bao vây nữa rồi, Tiêu Lăng nhận thấy ánh

mắt của mọi người, lạnh lùng quét qua những người đó, những học sinh đó sao chịu được ánh mắt lạnh thấu xương của anh, liền vội vàng chạy ra xa.

Tiêu Lăng hài lòng mà ôm chặt lấy Tô Tố, lúc cúi đầu ánh mắt đâu còn sự lạnh nhạt đó nữa, toàn là sự dịu dàng, " có nhớ anh không?"

Tô Tố hừ hừ hai tiếng không trả lời.

Cô còn chưa tha thứ cho anh đâu.

Tiêu Lăng đợi nửa ngày vẫn chưa có câu trả lời, bưng mặt nhỏ của cô lên, nghiêm túc nói rằng, " anh nhớ em"

Anh nhớ em…

Ầm

Ầm ầm

Mặt Tố Tố bỗng chốc đỏ lên, tim cũng đập không ngừng, cô ngẩn đầu lên nhìn Tiêu Lăng, lúc này mới phát hiện sắc mặt anh có chút ảm đạm, dưới mắt là quầng thâm rõ rệt, cô nhớ lại lời Tiêu Khả nói lúc nãy, liền cảm thấy rất đau lòng. Cô đẩy Tiêu Lăng ra, " anh mới đi công tác về?"

" Ừm"

" Mới đi công tác về sao không về nhà nghỉ ngơi thật tốt để điều chỉnh chênh lệch múi giờ, nếu anh muốn đến đón em, bảo tài xế đến đón là được rồi. Sao lại tự mình tới đây, anh nhìn anh xem, già hơn bình thường hai tuổi không chừng già hơn nữa, tiếp tục như vậy sẽ già trước tuổi đó, đến lúc đó xem em còn lấy anh không."

" Bảo tài xế đến, anh sẽ không nhận được cái ôm nhiệt tình của em rồi, không có lợi."

Tô Tố chu mỏ, không nói chuyện.

Nhưng mà… già?

Tiêu Lăng cau mày lại, anh sờ mặt của mình, " sắc mặt khó coi đến vậy sao?"

Tô Tố gật đầu khẳng định.

Đâu chỉ là khó coi, quả thật là quá khó coi, đi công tác không biết đều phải làm gì mà khiến người thành ra bộ dạng này.

Tiêu Khả nãy giờ được coi như là người vô hình đứng kế bên cuối cùng chịu không nổi nữa, cô bước lên trước, đi đến chỗ hai người họ, " hai người vừa phải thôi nha, thân mật trước mặt người độc thân như tôi không sợ bị trời đánh à, muốn thân mật thì về nhà tìm chỗ không có người mà thân mật, bây giờ về nhà ngay."

Suy cho cùng Tô Tố cũng da mặt mỏng, bị nói đến đỏ mặt ngại ngùng mà cúi đầu xuống, Tiêu Lăng thấy vậy liền lườm cô ấy một cái.

" Mau lên xe"

" Không được, đang mệt không được lái xe, em lái cho." Tô Tố đẩy Tiêu Lăng qua bên ghế phó lái, mình thì ngồi lên ghế lái.

Hai người đưa Tiêu Khả về nhà trước, sau đó mới về mái ấm nhỏ của họ.

" Ngày mai khi nào đi ghi hình Chương trình?"

" Tám giờ tối bắt đầu, phải ghi hình hai tiếng đồng hồ, mười giờ mới kết thúc, nhưng mà phải tới sớm mấy tiếng để diễn tập." Tô Tố khoác lên cánh tay của Tiêu Lăng bước vào nhà, " anh đừng nói nhiều như vậy nữa, mau đi tắm rửa rồi ngủ một giấc ngon đi, đợi bọn nhỏ tan học rồi buổi tối cùng nhau đi ăn cơm."

" Được"

...

Ngày thứ hai sau khi ăn xong cơm trưa thì đến studio diễn tập, lần này tổng cộng có năm người, chỉ có một mình Tô Tố là nữ chính, còn lại là Mộ Bạch và ba diễn viên trẻ đóng vai bạn cùng phòng của Hà Nại.

Buổi ghi hình Tinh Thiên Địa Vui Vẻ tổng cộng phân làm bốn khâu.

Khâu thứ nhất là tiết mục nhảy mở màn.

Khâu thứ hai là chơi trò chơi, trò chơi phân làm hai đến ba trò.

Khâu thứ ba chính là khán giả hiện trường đặt ba câu hỏi, chọn tùy ý bất kì một vị khách mời trên sân khấu để trả lời.

Khâu thứ tư là điện thoại của mỗi vị khách mời tham gia trò chơi đều bị giữ ở chỗ đạo diễn, lúc đó bỏ vào trong một cái thùng nhỏ, lấy được điện thoại của ai, thì lấy điện thoại của người đó ra, sau đó đạo diễn sẽ mở danh bạ ra, kiếm được tên của ai thì vị khách mời đó phải gọi điện thoại cho người trong danh bạ đó, sau đó bảo đối phương nói ra ba câu mà MC chỉ định.

Trong đó khâu thứ ba và khâu thứ tư là khâu được khán giả yêu thích nhất.

Bởi vì có một số câu hỏi của các khán giả hiện trường hỏi tương đối sắc bén, như vị nữ khách mời của kì lần trước, cô ấy là ngôi sao hạng A trong giới, tới Tinh Thiên Địa Vui Vẻ để tuyên truền điện ảnh, cô ấy rất đẹp, nhưng lúc ra mắt có không ít người bêu xấu cô ấy, lấy hình cũ của cô so sánh với hình bây giờ, nói cô ấy đã từng phẫu thuật thẩm mỹ vân vân.

Kết quả lúc khán giả đặt câu hỏi liền trực tiếp hỏi cô ấy rốt cuộc cô có phẫu thuật thẩm mỹ không, dọa đến đạo diễn toát mồ hôi hột, sợ sẽ đắc tội với ngôi sao hạng A này.

Nhưng Tô Tố hiểu rõ những Chương trình truyền hình này, câu hỏi càng sắc bén, tỉ lệ rating sẽ càng cao.

Nếu như là câu hỏi khó mà trả lời, hậu kỳ sẽ cắt đoạn đó đi, Tô Tố xem xong nhịn không được đau đầu lên, cô là nữ khách mời duy nhất, e rằng sẽ bị hỏi những vấn đề sắc bén.

Trời ơi…

Tô Tố còn chưa kịp buồn phiền nữa, Tiểu Hy đã đến phòng nghỉ tìm cô rồi.

“ Tố Tố”

“ Tiểu Hy”

Hai người hai mươi mấy ngày không gặp, ôm chặt vào nhau.

“ Tiểu Hy, Chương trình hai kì trước của cậu tớ có dành thời gian xem qua rồi, biểu hiện không tệ, hèn gì lãnh đạo của các cậu lại cho cậu gánh vác trọng trách lớn như vậy, quả thật chọn đúng người rồi, Tiểu Hy, cậu có biết cậu đã có cả một hội fanclub rồi không, fan của cậu còn tự xưng mình là fan Hy nữa đó.” Tô Tố lắc lắc chiếc điện thoại, cười hì hì, “ mình cũng là thành viên trong fan Hy đấy.”

Tiểu Hy bị khen đến mặt có chút đỏ, cô ôm lấy cánh tay của Tô Tố ngồi xuống sô-pha trong phòng nghỉ, ngại ngùng nói rằng, “ bản thân mình cũng không ngờ lại có thành tích tốt như vậy, nhưng mà cậu đừng nói mình nữa, Nhất Tiếu Nại Hà của cậu cũng phát sóng rồi, mỗi tập tớ đều coi, thật sự diễn rất hay, tớ thấy fan trên weibo của cậu sắp đến tám triệu rồi kìa, lợi hại quá,tớ đoán rằng đợi sau khi phim chiếu xong, dù thế nào cậu cũng sẽ có hơn mười triệu fan. Tớ cũng là fan của cậu đó, tên fanclub của cậu nghe hay hơn mình nhiều, Tiểu Thụ Miêu, tớ cũng là thành viên trong Tiểu Thụ Miêu đấy.”

“ Hai chúng ta có được xem như là nịnh bợ nhau không” hai người nhìn vào nhau, liền cười ha hả lên.

“ Được rồi được rồi, không giỡn nữa, tớ đến đây để nói với cậu về chuyện lát lên sân khấu, chỗ này tớ có một vài câu hỏi có thể khán giả sẽ hỏi đến, cậu nhìn xem có câu hỏi nào không trả lời được không, điều nào không thể trả lời cậu nói cho tớ biết, nếu khán giả hỏi đến, mình sẽ giúp cậu chuyển đề tài.”

Tô Tố lấy tờ giấy đó từ trên cô ấy, vừa nhìn con mắt đã xém rớt ra.

Trong đó có một câu hỏi vô cùng mạnh mẽ sắc bén.

“ Cô đóng phim với Mộ Bạch, có khi nào phim giả tình thật không?”

267. Chương 267

Phim giả tình thật?

Sao có thể chứ

Tô Tố không nhịn được lắc đầu.

“ Thế nào, cái này không thể hỏi sao, vậy tớ đánh dấu lại.” Tiểu Hy lấy lại muốn ghi chú vào, Tô Tố cười ngăn chặn lại cô ấy, “ câu hỏi này các cậu phải hỏi khách mời trước à? Tớ nói này, lỡ như không báo cho biết sớm, lúc đó chẳng phải sẽ đắc tội người ta sao.”

“ Đương nhiên rồi, tuy tỉ lệ rating rất quan trọng, nhưng cũng không thể để khách mời có cảm giác không thoải mái được, lỡ như giận dữ bỏ đi, tình hình lúc đó sẽ rất khó coi, nữ nghệ sĩ của kì trước tương đối rộng lượng, vốn dĩ không để ý đến chuyện người ta hỏi cô có phẫu thuật thẩm mỹ không, cô ta chưa từng trả lời câu hỏi này ở nơi công cộng, cho nên khán giả hỏi đến, vừa đúng cô ta nhân cơ hội này trả lời, đỡ cho sau này bị1đám phóng viên truyền thông bám lấy không buông.

Cũng là đạo lí này.

Tô Tố đưa lại tờ giấy trong tay cho Tiểu Hy, khoác cổ cô ấy cười cười nói rằng, “ cậu vẫn nên đi hỏi Mộ Bạch đi, hiện trường chắc nữ khán giả nhiều hơn, đoán chừng sẽ chú ý đến Mộ Bạch hơn, tớ có gì không thể hỏi chứ, tới Chương trình của cậu đương nhiên phải phối hợp cậu rồi.”

“ Tố Tố, tớ biết cậu tốt với tớ nhất mà.” Trên mặt Tiểu Hy tràn đầy cảm động, “ hôm nay tớ thật sự nhờ phước của cậu rồi, ban nãy tớ có đi hỏi Mộ Bạch sư huynh, câu hỏi đặt cho Mộ Bạch sư huynh càng sắc bén hơn, tớ vốn cho rằng Mộ Bạch sư huynh sẽ không vui, kết quả lời mà anh ấy nói giống câu, nói sẽ cố

gắng phối hợp tớ, hic hic hic, Tố Tố à, người đàn ông tốt như vậy, ôi… nếu không phải Mộ Bạch sư1huynh thích cậu, tớ nhất định sẽ theo đuổi anh ấy."

Tô Tố ngẩn ra, đôi mắt như nước thoáng qua một tia kinh ngạc và áy náy.

Tiểu Hy cũng nhận ra mình nói sai rồi, cô chán nản không thôi, đánh lên miệng mình mấy cái, " xúi xúi xúi, cái miệng thối của tớ này thật là chuyện đã không muốn nhắc mà cứ nhắc, Tố Tố cậu đừng quan tâm tới tớ nha, đi, chúng ta đi tập luyện một chút, thật ra làm Chương trình thật sự rất cực khổ, nhất là Chương trình này của chúng ta, bởi vì là phát sóng trực tiếp, không giống các Chương trình khác ghi hình xong rồi cắt nối biên tập lại, chỉnh lý xong mới phát sóng, phát sóng trực tiếp khó nhất đấy."

Không sai, nguyên nhân lớn nhất mà Tinh Thiên Địa Vui Vẻ được các khán giả yêu thích như vậy là do Chương trình này phát sóng trực tiếp.

Phát sóng trực tiếp là cuộc thử thách đối với khả5năng ứng biến của MC, gặp tình huống đột xuất xảy ra phải lập tức bước ra dàn xếp lại, theo Tô Tố biết, với trước mắt mà nói, trong nước vẫn còn chưa có đoàn đội nào có gan làm chuyện như vậy.

Lá gan lãnh đạo của Tiểu Hy quả thật rất lớn, nhưng mà hiển nhiên lần này cô đặt đúng cược rồi.

Tiểu Hy dẫn Tô Tố đến phòng tập luyện.

Mộ Bạch và ba diễn viên còn lại đã đứng đợi ở đó, có giáo viên dạy múa đang dạy họ những động tác của tiết mục múa mở màn, động tác bốn người đàn ông ngay ngắn đồng đều, vô cùng đẹp trai.

Tô Tố nhìn đến rối ren hoa mắt, hoàn toàn ngơ người ra.

Động tác này quá khó rồi.

Tô Tố khóc không ra nước mắt nhìn Tiểu Hy, " Tiểu Hy… tớ không biết múa đâu."

Nhảy điệu waltz còn đỡ, giống điệu mua sôi nổi như vậy bảo cô nhìn còn có thể, bảo cô nhảy,2còn khó hơn giết cô. Kiếp trước có lần cô gặp được một kịch bản rất tốt, yêu cầu đối với nữ chính chính là phải biết múa, cô vì muốn lấy được nhân vật đó còn đặc biệt đi tìm một giáo viên dạy múa dạy cô, sau một tháng học xém chút làm cho giáo viên đó bị điên, sau này giáo viên dạy múa đành uyển chuyển nói cho cô biết, " Tô tiểu thư, tôi cảm thấy mỗi người đều có ưu điểm của mình, ưu điểm của cô chính là kĩ năng diễn xuất tốt, còn về vấn đề nhảy múa… vẫn là nên thôi đi."

Bảo cô dùng thân thể để biểu diễn thì cô vô cùng thành thạo, còn bảo cô nhảy múa quả thật là mơ mộng.

Mỗi lần cô múa thì toàn thân cứng đơ, chả khác gì nhảy như con rối.

An Tiểu Hy ngẩn người ra, “ cậu không biết múa?”

Tô Tố khẳng định gật gật đầu.

Tiểu Hy cũng lú cả người, cô9cẩn thận đề nghị, “ hay là, tớ bảo giáo viên dạy múa dạy cậu mấy động tác đơn giản, múa mở màn, nói chung đánh lừa cho qua là được.”

“ Vậy… tớ thử xem.”

Động tác của mấy đứa con trai gần giống nhau, bọn họ học cũng nhanh, đợi họ học xong rồi vào trong phòng tập múa nghỉ ngơi, giáo viên dạy múa mới bắt đầu dạy Tô Tố. Giáo viên đó nhảy mấy động tác đơn giản trước, sau đó quay đầu nhìn Tô Tố, “ nhớ kĩ chưa?”

Tô Tố lắc đầu.

“ Nhớ được bao nhiêu động tác?”

Tô Tố đổ mồ hôi, chột dạ nói rằng, “ một cái cũng không nhớ được…”

Mộ Bạch đang đứng một bên uống nước nghe được câu này liền bị sặc, bụm chặt môi ho mạnh mấy tiếng, Tô Tố tủi thân nhìn anh một cái, càng xấu hổ hơn.

Giáo viên dạy múa cũng vô cùng bất lực, rõ ràng là những động tác đơn giản nhất đó. Cô1ấy bắt đầu phân chia các động tác ra, dạy Tô Tố từng cái một. “ giơ tay lên, không đúng, góc độ phải dịu dàng một chút, dịu dàng thêm chút nữa. Được, xoay tròn, này… đừng cứng đờ như vậy. Phải dịu dàng, dịu dàng.”

Nửa tiếng sau giáo viên dạy múa hoàn toàn sụp đổ, đây đâu phải là múa, đây là luyện tập thể dục theo nhạc của đài thì có.

Những tên con trai trong đoàn phim từng diễn chung với Tô Tố, thường ngày cũng có thể nói mấy câu, nhìn thấy Tô Tố như vậy, liền cười trêu đùa cô, “ Tô Tố, thiên phú nhảy múa của cô cũng quá thiếu thốn rồi đó.”

Tiểu Hy lấy kịch bản che mặt lại, không dám nhìn nữa.

Những lời như không biết múa thật sự quá khiêm tốn rồi, đây đâu chỉ là không biết múa chứ, đây thật chất là ngu dốt về nhảy múa.

Từng giây phút trôi qua, bọn họ ngay cả phần múa mở màn cũng chưa giải quyết xong, Tiểu Hy có chút gấp gáp rồi, “ hay là chũng ta diễn tập phần chơi trò chơi phía sau trước.”

“ Đợi chút” Mộ Bạch hô dừng, “ tôi có cách này không biết có được hay không.”

“ Mộ Bạch sư huynh anh nói nghe xem thử.”

“ Bốn người chúng tôi cùng diễn viên vũ đạo múa trước, sau khi múa xong thì Tô Tố bước lên sân khấu, cô ấy bước ra trực tiếp từ cửa ra vào là được, sau đó bốn người con trai chúng tôi mỗi người cầm một đóa bông hồng lại gần cô ấy… Tô Tố em cứ tưởng tượng như đang đóng phim, mấy người bọn anh đang tỏ tình với em, đến lúc đó em chọn tùy ý một đóa, cuối cùng năm người cùng lên sân khấu, khi nhạc kết thúc em đứng yên đó đừng nhúc nhích, bốn người bọn anh trước sau phải trái bày ra một động tác kết thúc là được, như vậy thế nào?”

Nếu như chỉ là đi bộ và nhận hoa hồng, cô đương nhiên là đồng ý rồi.

Giáo viên dạy múa cũng rất tán thành, sau đó diễn tập thêm một lần nữa, lần này làm theo lời Mộ Bạch nói, sau khi nhảy xong bốn người con trai tự động tách ra hai bên, sau đó Tô Tố bước vào, mấy ngời con trai mỗi người cầm một đóa bông hồng lại gần, lấy lòng mà nhìn Tô Tố. Tô Tố do dự một hồi, e lệ mà nhận lấy đóa hoa hồng trên tay Mộ Bạch, âm nhạc dừng lại, trên mặt ba người con trai toát nên vẻ đau lòng khoa trương, vẻ mặt Mộ Bạch nhìn Tô Tố cười rất dịu dàng.

“ ok, rất tốt, cứ như vậy đi.”

Tiếp theo chính là khâu chơi trò chơi, ở khâu trò chơi Tô Tố dốc sức phối hợp. Cuối cùng hai khâu toàn nhờ phát huy lúc cấp bách, hoàn toàn không cần thiết diễn tập.

Buổi tối đúng tám giờ.

Buổi ghi hình chính thức bắt đầu.

MC Vương Sóc và Tiểu Hy hai người kẻ xướng người họa làm nóng sân khấu, tiếp theo chính là màn khách mời lên sân khấu.

Âm nhạc vang lên, tiết mục múa mở màn nhờ sự phối hợp của mấy chàng trai, thuận lợi hoàn thành, đợi đến khi đứng ngay giữa sân khấu Tô Tố mới thở phào nhẹ nhõm.

Phần nhảy múa cuối cùng cũng hoàn thành rồi.

Nhưng mà, vẫn chưa đợi cô thả lỏng hoàn toàn, ánh mắt cô quét đến bóng dáng ngồi ở hàng thứ nhất phía khán giả, cô liền không điềm đạm được nữa.

Chỗ ngay giữa hàng thứ nhất phía khán giả, người ngồi trên vị trí dễ thấy nhất, không phải Tiêu Lăng thì là ai.

268. Chương 268

Anh không phải đang ở nhà ngủ bù sao.

Lúc cô đến đài truyền hình vẫn là do Tiêu Lăng kêu người đưa cô đến, sao vừa chớp mắt xíu là anh lại chạy đến đây, còn ngồi vào hàng ghế đầu… làm như sợ người ta không nhìn thấy anh ta không bằng.

Không chỉ Tô Tố nhìn thấy Tiêu Lăng, Mộ Bạch cũng nhìn thấy anh, ánh mắt dịu dàng của anh bỗng trở nên lạnh nhạt một chút, anh ý thức được nên cách xa Tô Tố một tí.

Tiết mục tiết tục ghi hình.

Người chủ trì Vương Sóc là người đàn ông gần bốn mươi tuổi, anh ta chăm sóc rất tốt, nếu nhìn anh tuyệt đối nghĩ rằng không đến ba mươi, ánh mắt lúc nở nụ cười rất ấm áp, là nhân vật Thái Sơ Bắc Đẩu của giới MC, diễn viên hạng A trong nước ít nhiều cũng có giao tình với hắn, người một khi nổi tiếng thì đâu đâu cũng là mối quan hệ tốt đẹp. Vương Sóc mở màn đầy chuyên nghiệp," Chúng ta nhiệt liệt chào mừng tất cả quan khách được mời đến buổi Chương trình liên quan đến phim, hoan nghênh tất cả bọn họ."

…

Trong nhà của Tiêu Gia.

Hôm nay Tiêu Lăng và Tô Tố đều không có ở nhà, Tiêu Lăng kêu người đưa hai nhóc đến chỗ Ông Lão Gia. Hai đứa nhóc nghe nói hôm nay mami sẽ lên hình không biết vui mừng cỡ nào, chưa tới bảy giờ đã leo lên sofa chờ tiết mục lên sóng, Tiểu Thất sợ bỏ lỡ tiết mục, ngay cả những tin tức hằng ngày chả bao giờ xem giờ cũng xem cho hết, khó khăn lắm mới đợi đến tám giờ.

Ông lão gia và lão Trần cũng cùng xem tiết mục với hai đứa nhóc.

Đúng tám giờ, tiết mục chính thức bắt đầu.

"A, mẹ nuôi mẹ nuôi, mẹ nuôi làm MC thật quá đẹp, aaa, quan khách ra hết rồi, mami cũng sắp ra rồi. Woa… bốn trai đẹp hộ tống, woa woa woa, đẹp trai đẹp trai quá, đặc biệt là cái chú này…" Tiểu Thất chạy đến bên ti vi, hai mắt sáng rực chỉ vào Mộ Bạch, "Cái chú này cực kì đẹp trai, Tiểu Thất thấy chú này và mẹ trong phim, đẹp lắm đẹp lắm, Hic hic hic… nếu không phải có daddy, Tiểu Thất muốn mami và chú này ở chung với nhau, như vậy Tiểu Thất ngày nào cũng được ngắm chú rồi.

Cảnh Thụy tức đến trợn cả mắt.

Vì trai đẹp mà cho cả mẹ ruột, chỗ này chắc không còn ai hả.

Ông Lão Gia không có thói quen coi phim thần tượng, lúc này khi thấy Mộ Bạch ở trên tivi, ông ngây người ra, chỉ Mộ Bạch kinh ngạc hỏi lão Trần, "Lão Trần ông xem đây có phải tiểu tử của nhà họ Mộ không."

"Tôi đoán chính anh ta." Lão Trần cười nói tiếp, "Trước đây chả phải nghe nói Mộ Thiếu Gia muốn theo ngành giải trí sao, thật cơ đây."

Tiểu Thất hai mắt phát sáng chạy qua, bé kéo chặt tay Ông Lão Gia, "Ông ơi, ông ơi, ông quen chú này hả, hôm khác ông dẫn Tiểu Thất đi gặp chú này được không, đẹp trai quá, Tiểu Thất rất thích chú ây."

Ông Lão Gia, "..."

Ông Lão Gia lau mồ hôi, tính tình của đứa nhóc này rốt cuộc giống ai, thằng nhóc con lúc nhỏ cũng chả nhỏ nước miếng đối với gái đẹp mà.

"Ông ơi ông ơi..."

"Tiểu Thất, mami con ra rồi, mình nhanh chóng xem tiết mục thôi."

Sự chú ý của Tiểu Thất nhanh chóng chuyển hướng, nhanh chóng nhảy lên sofa coi tiết mục, người ta xem tivi thì yên lạnh mà xem còn cô bé này thì cứ nói chí chóe lia lịa không ngừng.

"Aida, mami hôm nay thật quá đẹp, đẹp đến dìm cả mẹ nuôi xuống, bộ đầm mami mặc cũng rất đẹp, hình như là daddy mua cho, sau này Tiểu Thất lớn lên nhất định tìm một ông chống suốt ngày mua đồ cho Tiểu Thất."

"Aaaaaa, mami lại chơi trò chim ưng bắt gà con, phục trang của con gà con thật là dễ thương quá, mami cũng dễ thương, Tiểu Thất càng ngày càng thích mami thì phải làm sao."

"Haha, mami lợi hại thật, mami và chú đẹp trai đó là cặp có điểm số cao nhất, aaaaa, mami sắp té rồi. Hù.. làm Tiểu Thất hết hồn, may mà chú đẹp trai đỡ mami, hừ hừ hừ, cảnh này quá đẹp, mọi người nhìn ánh mắt chú đó nhìn mami, thật tình cảm, chú đẹp trai đỡ lấy eo mami mà không nỡ bỏ ra. Sức hấp dẫn của mami quả là quá lớn, mami tuyệt quá..."

Cảnh Thụy nhịn hết nổi rồi, "Tô Tiểu Thất em im lặng cho anh."

Tiểu Thất bỗng chốc im hơi lặng tiếng.

Nhưng chỉ là một hai giây thôi, qua một lát, nó lén nhìn Cảnh Thụy, âm thanh nhỏ nhỏ,"Làm gì mà dữ

vậy, người ta đâu có nói sai, Ông, Anh ăn hiếp con…”

Ông Lão Gia cười mà không nói chuyện.

Con tiểu a đầu này quả là tiểu Đường Tăng.

Ông Lão Gia vuốt vuốt cằm nhìn màn hình tivi, ánh mắt của thằng nhóc nhà Họ Tiêu nhìn cháu dâu ông đích thực là có gì đó không bình thường, theo như kinh nghiệm của người từng trải như ông, chắc chắn là phải lòng cháu dâu rồi.

Hei hei…

Nếu trước đó ông còn có chút lo lắng về nhân phẩm của Tô Tố, nay thông qua ánh mắt của thằng nhóc Họ Tiêu này, ông đã hoàn toàn yên tâm.

Chả lẽ mắt thằng tiểu tử thối nhà ông mù, thì thằng nhóc Họ Tiêu này cũng mù theo luôn hay sao.

Hai người đàn ông ưu tú cùng thích cháu dâu, nói rõ điều gì? Nói rõ cháu dâu ông càng ưu tú hơn.

Người cháu dâu này anh chắc chắn công nhận rồi.

Còn về thằng nhóc Họ Tiêu thích cháu dâu… ông một chút cũng không lo lắng, thằng tiểu tử thối đó nếu ngay cả người cháu dâu đang trong tay mình mà còn giữ không nổi, vậy hắn đi chết đi là vừa. Có người theo đuổi cháu dâu cũng tốt, để thằng tiểu tử thối thấy có chút nguy cơ lo sợ, để tránh hắn cứ cho rằng hắn giơ tay cái là tất cả đàn bà trên thiên hạ đều phải đến bên hắn.

Tốt quá rồi, haha, tốt quá rồi.

…

Tiết mục vẫn đang ghi hình.

Trong lúc chơi trò chơi Tô Tố xuýt té ngã, Mộ Bạch nhanh chóng đưa tay đỡ eo Tô Tố mới tránh được cú ngã.

Hai người hai mắt nhìn nhau, cả bầu không khí lúc đó dừng như lắng đọng lại.

Cô gái hâm mộ dưới đài thấy cảnh này kêu lên liên tục, Mộ Bạch chỉ cảm thấy có ánh nhìn đầy lửa căm hờn nhìn vào lưng anh, dường như thêu đốt cả lưng anh, không cần nhìn ánh mắt người đó anh cũng biết

là ai, Mộ Bạch lịch sự thả Tô Tố ra.

"Vẫn ổn chứ?"

"Không sao"

Tiểu Hy lập tức đến sân khấu, cười haha đáp lại, "Mấy cô gái dưới sân khấu kia chắc hâm mộ Tô Tố lắm đây, haha, chúng ta chơi tiếp thôi."

Tô Tố đưa mắt nhìn Tiêu Lăng, thì thấy anh nhìn Mộ Bạchvới anh sắc mặt cực kì khó chiu, khi nhìn thấy cô nhìn qua chỗ anh, ánh mắt lại dịu dàng như ánh trăng tháng ba, thật là trở mặt tráo trợn.

Tô Tố, "..."

Vương Sóc và Tô Tố cố gắng khống chế thời gian mỗi cảnh quay trong tiết mục, nửa tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, khách mời ai nấy đều ướt đẫm mồ hôi, Tiểu Hy chu đáo kêu người đem mấy chai nước suối ra đưa cho từng người.

"Tiếp theo là thời gian khán giả đưa ra câu hỏi, các vị bạn bè bên dưới chuẩn bị xong hết chưa?"

"Chuẩn bị xong rồi"

"Được rồi, màn hình lớn bắt đầu chuyển động, xem vị khác giả nào may mắn có cơ hội đặt câu hỏi lần này nào"

Màn hình đằng sau của mọi người lập tức chuyển động, An Tiểu Hy hét lên một tiếng,"Ngừng"

Màn hình lớn lập tức hiện thị hàng ghế số ba ghế số năm.

"Được rồi, mời người bạn hàng ghế số ba ghế số năm, cô không hỏi Mộ Bạch mà là hỏi Tô Tố, người hướng dẫn quay hình đưa micro cho Tô Tố, trên màn hình lập tức hiện lên hình ảnh của khán giả nữ đó, "Vấn đề này tôi muốn hỏi cô Tô."

Tô Tố cười gật đầu, "Xin mời hỏi."

"Nghe nói ngày một tháng chín hôm đó, tại Học Viện Điện Ảnh có tổ chức một buổi Dạ Tiệc, tối hôm đó Mộ Bạch đã tỏ tình với cô và bị cự tuyệt, sau đó các bạn trở mặt thành thù, nghe nói trong đoàn phim hai người không nói chuyện với nhau nữa, xin hỏi việc này là thật hay là giả?"

Vừa hỏi câu này, các khan giả đều nháo nhào lên.

269. Chương 269

Vấn đề này.

Tô Tố nhăn mày, thời gian này do Tiểu Khả quấy rầy, nên ở đoàn làm phim cô quản thật ít nói chuyện với Mộ Bạch, nhưng trở mặt thành thì cái câu nói quái quỷ đó nghe ở đâu ra.

Đây chả phải bôi đen Mộ Bạch sao.

Tô Tố cầm micro lên, cười nhẹ đáp lại, "Tin tức này đương nhiên là giả rồi, tôi và Mộ Bạch lúc quay đã quen biết nhau, lại là bạn học cùng trường, còn đời thường là là bạn bè thân thiết, sao có chuyện trở mặt thành thù được. Tính cách Mộ Bạch ngoài đời giống hệt tính cách Tiêu Nại trong phim mà anh đóng vai nam chính, cao quý ấm áp, cực kì nho nhã, là người vô cùng tốt bụng lại chu đáo.

Mộ Bạch đưa ánh mắt dịu dàng nhìn Tô Tố, ánh mắt dịu dàng ấy cảm động đến sắp chảy cả nước mắt.

Thì ra trong lòng Tô Tố anh là người như vậy, đánh giá cao như vậy, anh cười trong lòng, bất kể như thế nào, có thể để lại ấn tượng như thế trong lòng cô đã là rất tốt rồi.

Những nữ khán giả dưới khan đài nghe Tô Tố nói vậy, lập tức bàn luận sôi nổi bên dưới.

"Đúng vậy đúng vậy, Mộ Bạch làm sao có thể vì tỏ tình thất bại mà trở mặt thành thù được, không thể nào."

"Đúng vậy, Mộ Bạch là nam thần mà."

"Nhìn Tô Tố nói như vậy. Mộ Bạch trở nên rất nho nhã, aida, nam thần ơi là nam thần."

Nữ khán giả đó lại hỏi, "Vậy Mộ Bạch tỏ tình với cô là thật sao?"

Tô Tố chớp chớp mắt, cười tươi nhìn nữ khan giả đó, có ý nhắc nhở, "Đây là câu hỏi thứ hai sao."

Trong vòng này tổng cộng được đặt ba câu hỏi, mỗi khán giả chỉ có quyền đặt một câu hỏi, nữ khán giả đó ngại ngùng bỏ micro xuống.

Vương Sóc chứng kiến cảnh đó, nhìn Tiểu Hy rồi nói chen vào, “Ê, tiểu Hy tôi nhớ cô Mộ Bạch và Tô Tố đều là bạn học, nhân phẩm anh ta như thế nào chắc rõ hơn chúng tôi chứ.?”

“Đó là đương nhiên, tôi và Tô Tố thực ra đã quen biết nhiều năm, ngoài đời là đôi bạn thân cái gì cũng kể nhau nghe. Mộ Bạch sư huynh ở trong trường nhân phẩm tốt không cần phải bàn, cứ ra nghe ngóng thử là biết.”

Hai người nhanh chóng hóa giải cảnh ngượng ngùng khi nãy.

Nhanh chóng tiếp theo câu hỏi thứ hai, lại rút trúng một khán giả nữ, cô cầm micro xúc động đến sắp ngã, lần này đối tượng cô đặt câu hỏi là Mộ Bạch.

Cô ngại đến đỏ cả mặt hỏi Mộ Bạch “Mộ, Mộ Bạch, xin hỏi anh có bạn gái chưa?”

Đây là tiếng lòng chung của các khán giả nữ bên dưới sân khấu, ai cũng đang mong đợi nhìn anh ta, mắt Mộ Bạch nhìn một lượt qua các vị trí trên khán đại, cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Lăng, sau đó anh cười nhẹ, Tiêu Lăng lúc đó đột nhiên có dự cảm không tốt. Người như Mộ Bạch ai cũng có cảm giác anh ta dịu dàng và cao quý, nhưng họ và mấy người nữa cùng nhau lớn lên, họ đều biết, thật ra bộ mặt ấm áp ấy chỉ là biểu hiện bên ngoài, ngoài đời không ai dám đắc tội anh ta, nếu không anh ta mà điên lên, có thể ném bạn xuống mương nước thải mà vẫn không hiểu tại sao bị vậy, nếu mà ngoan giống như vẻ bề ngoài, cũng không chơi với mấy người họ được.

Mộ Bạch với áo trắng quần đen, đậm chất nam thần, anh cười hiền lành đáp lại khaán giả nữ,”Tôi chưa có người yêu, nhưng tôi đã có người mình thích.” Nói xong mắt anh dịu dàng nhìn Tô Tố, như thể muốn nói với tất cả mọi người người anh ta thích là Tô Tố.

Cô khán giả ngây người hỏi lại, “Người anh thích là Tô Tố sao?”

Mộ Bạch mô phòng lại khẩu khí của Tô Tố khi nãy, cười đáp,”Đây là câu hỏi thứ hai hả.”

Aaa _

Fans hâm mộ nhất thời kích động,trong ánh mắt đầy hình ảnh những trái tim hồng.

Ánh mắt thâm tình như vậy, còn mô phỏng lại lời Tô Tố như vậy, chả phải coi như trả lời với họ người anh thích là Tô Tố sao.

Đối với fans hâm mộ của Mộ Bạchvà Tô Tố họ cũng rất vừa ý, cho dù là đóng cặp trong phim, họ vẫn mong ngoài đời hai người đó có thể thành đôi.

Mộ Bạch nói xong bỏ micro xuống, ánh mắt dịu dàng của anh nhìn Tiêu Lăng, đầy sự thách thức.

Dù là hứa là rút lui, nhưng không ai quy định không được phép tiếp tục tỏ tình, ít nhất anh vẫn có thể tỏ tình với Tô Tố ngày trước mặt toàn thể khán giả, Tiêu Lăng lại không có cơ hội này. Ôm người đẹp về nhà thì phải trả giá chút xíu, Mộ Bạch thật không muốn Tiêu Lăng có được quá dễ dàng, sau đó lại không biết trân trọng.

Thỉnh thoảng khiến anh lo sợ trong lòng cũng không tệ.

Ít nhất trong lòng anh thoải mái hơn rất nhiều.

Dưới khán đài Tiêu Lăng đích thật không thoải mái, đáng sợ muôn lần, Mộ Bạch biết rõ Tô Tố không muốn công khai chuyện yêu đương của họ, nên cố tình ở trước sân khẩu công khai tỏ tình với Tô Tố ngay trước mặt anh, đây trả phải là cố tình khiến anh lo lắng sao.

"Được rồi, được rồi, câu hỏi cuối cùng rồi đó, mọi người nắm chặt lấy cơ hội nào."

Câu hỏi cuối cùng rút đươợc một khán giả nam, khán giả nam hỏi tiến triển về sau của,"Có phải máy cảnh đầu thì nhẹ nhàng yên bình, mấy cảnh sau đột nhiên lại chiếu mấy cảnh bị xe tông..vv..tình huống ngược nào không."

Câu hỏi này cũng là do Mộ Bạch trả lời, "Sẽ không đâu. là một bộ phim ấm áp nhẹ nhàng từ đâu đến cuối, sẽ không có cảnh cẩu huyết ngược tâm đó đâu, mọi người có thể yên tâm coi."

Vòng hỏi đáp ba câu kết thúc.

Vương Sóc và Tiểu Hy cầm cuốn sổ nhỏ trên tay, "Tiếp theo là vòng bốn vô cùng kịch tính và hấp dẫn, đến đây, các mỹ nam mỹ nữ, móc hết điện thoại ra đây." Nhân viên hậu cần lấy ra môt chiếc thùng nhỏ, các khách mời bỏ hết điện thoại vào trong thùng đó.

Vương Sóc cười híp mắt nhìn khán giả, "Ú.. bốc trúng điện thoại ai, sẽ do người chủ trì cùng ta bấm gọi tùy ý một số điện thoại trong danh bà, bất luận là bấm số ai, chủ nhân của chiếc điện thoại đều phải gọi cho người đó, sau đó nói với đối phương, "Mình kết hôn đi" Nếu đối phương đồng ý coi như thành công còn không sẽ phải chịu phạt Mạo Hiểm Nói Lời thật Lòng."

Tô Tố nhếch môi, "Vậy, nếu đối phương là đồng giới thì sao?"

Tiểu Hy vươn tay vào trong hộp, sờ móc ra một chiếc điện thoại, khi nghe lời Tô Tố nói, cô cười thầm, nham hiểm không gì so sánh được, "Hehe, đồng giới cũng chả có cách nào khác, quy tắc chính là quy tắc, í, tôi nắm được rồi, để chúng ta xem đây là điện thoại của ai." Tiểu Hy từ trong hộp móc ra một chiếc điện thoại, cô ta nhìn điện thoại là biết của Tô Tố, cô giơ điện thoại lên, "Tố Tố ơi, số cô thật là may mắn. Lại đây lại đây, máy quay quay vào chiếc điện thoại, cô nhắm mắt trượt thanh danh bạ, ba, hai, một, ngừng, Tiểu Hy mở mắt ra, số mà ngón tay cô đang giữ là số điện thoại của Tiêu Lăng, chết không chứ.

Tô Tố, "…"

Cô nhanh chóng nhìn xuống khán đài chỗ Tiêu Lăng, Tiêu Lăng thấy trên màn hình hiện lên số của mình, anh cuối đầu móc điện thoại trong túi ra, ngẩng đầu cong môi lên cười với Tô Tố.

Tiểu Hy nhìn thấy số Tiêu Lăng thì cạn lời, nhưng lúc này không thể ngừng lại được, tê cứng cả đầu nói với Tô Tố, "Woa, đây là sếp cô đấy, cô mà nói với anh những lời như vậy có khi nào bị cấm diễn không đây" Tiểu Hy vừa nói đùa vừa bấm nút gọi số.

Duuuuuuu_

Duuuuuuu_

Duuuuuuu_

Điện thoại reo lên ba tiếng thì có người bắt máy, Tiểu Hy lập tức nhét điện thoại vào tay Tô Tố.

Tô Tố dùng ánh mắt cảnh cáo Tiêu Lăng không được bắt máy, nhưng Tiêu Lăng làm bộ dạng như không nhìn thấy, nhận tiếp nhận cuộc gọi.

Nực cười.

Tô Tố phải trước mặt bao nhiêu người như vậy cầu hôn hắn, hắn sao có thể chịu được ánh mắt khiêu chiến của Mộ Bạch, bây giờ tình huống có sự chuyển biến lớn, Mộ Bạch ơi Mộ Bạch,anh có thể công khai tỏ tình với Tô Tố, như thế thì đã sao?

Bây giờ Tô Tố còn cầu hôn tôi công khai trước khán đài.

Anh vừa rời khỏi khán đài vừa nhận điện thoại, "Weii, tôi là Tiêu Lăng."

"Tôi, tôi là Tô Tố"

270. Chương 270

"Anh biết, em có chuyện gì hả!"

Tô Tố có suy nghĩ cúp máy rồi trực tiếp nhận hình phạt, Tiêu Lăng khốn nạn, rõ rang đang ở hiện trường,

rõ ràng biết tình huống cô đang gặp phải, lại làm ra bộ dạng như không biết gì.

Chúng ta kết hôn đi!

Lời này bảo cô nói thế nào!

‘’Em, em… ‘’ môi cô run run, cả mặt cứng đơ đỏ cả lên mà vẫn không cất lời được, ‘’Em, em… ”

‘’Em sao vậy! ‘’

Tô Tố nhắm chặt mắt, nắm chặt đầu nắm tay hết lên đáp lại,”Mình kết hôn nhé!”

Theo tiếng hét lớn của cô, cả khán phòng đều im lặng, ai nấy cũng đang chờ hồi âm từ đầu dây bên kia Tiêu Lăng. Nhưng… bên kia Tiêu Lăng không có âm thanh nào hết. Tô Tố mở mắt khe khẽ lén lén nhìn xuống phía khán đài thì phát hiện Tiêu Lăng đã biến mất không biết đi đâu, Tô Tố tìm kiếm hình bóng Tiêu Lăng trong khán đài, nhưng ánh sánd phía dưới quá mờ, cộng thêm người đông quá, ánh mắt nhìn vô vọng, bên dưới tràn ngập màu đen, vốn sĩ không tìm thấy người.

Người này đi đâu rồi.

Tiêu Lăng đã cầm điện thoại đến một nơi yên tĩnh, vị trí anh ta có thể nhìn rõ Tô Tố, nhưng Tô Tố lại không thể nhìn thấy anh ta.

Chúng ta kết hôn đi!

Rõ biết rằng chỉ là một trò chơi, nhưng tim anh đột nhiên chậm nhịp, anh dựa người vào tường, khuôn mặt cứng đơ ấy trở nên giãn ra dịu dàng hơn một chút, bên tai anh nghe tiếng thở của cô vọng lại từ điện thoại, anh đột nhiên muốn thời gian ngừng lại ở khoảnh khắc này.

Ánh mắt anh dẫn trở nên dịu dàng hơn, nhẹ nhàng nới, ‘’Được thôi_ ‘’

Lời anh nói qua chiếc micro rõ ràng từng chữ một lọt vào tai mỗi khán giả bên dưới, làm ai cũng mở to mắt kinh ngạc.

Ta khinh!

Tiêu Tổng một Tổng Tài lại chấp nhận lời câu hôn của Tô Tố,

OMG!

Điều này thật sự đến nghĩ cũng không dám nghĩ.

Được thôi.

Tô Tố hoàn toàn không ngờ Tiêu Lăng lại trả lời như vậy, kinh ngạc đến đơ cả người, hoàn toàn không nói nên lời, người đạo diễn buổi ghi hình đưa năm ngón tay vẩy vẫy Vương Sóc và Tểu Hy, thời khắc mà nói rõ ràng như vậy thu hút sự quan tâm của người xem làm cho người xem tăng lên năm triệu lượt xem.

Còn chưa đợi khán giả trong hội trường lên tiếng, lời nói của Tiêu Lăng lại truyền ra từ micro, ''Được rồi, tôi biết mọi người đang chơi trò chơi, chúc mừng cô đã qua cửa, bộ phim mọi người chiếu tôi cũng xem rồi, không tệ, tiếp tục cố gắng.

À…

Khán giả dường như hiểu ra, thì ra Tiêu Thiếu Gia biết tình huống ở bên đây, nên cố ý nói vậy giải vây cho Tô Tố, thật là một ông chủ tốt.

Cúp điện thoại, vòng cuối của tiết mục cũng thuận lợi kết thúc.

Người chủ trì Vương Sóc và An Tiểu Hy đưa ra lời kết đầu điêu luyện, ''Thật vui khi hôm nay các nhân vật chính trong phim đã có mặt tại đây cùng chúng ta trải qua một ngày thứ sáu vui vẻ thế này, chúng ta cùng chúc cho đạt được tỉ lệ xem đài càng cao càng tốt, cám ơn mọi người. ''

Tâm trạng của Tô Tố như vừa trút cả ngọn núi lướn, do hai câu hỏi khi nãy của Tiêu Lăng,đến giờ diễn xong vẫn chưa định thần lại được, Tiểu Hy dắt Tô Tố ra ngaoif, vỗ vào đằng sau ngực, ''má ơi, làm con sợ chết đi được, tôi còn tưởng khi nãy Tiêu Lăng sẽ công bố quan hệ của hai người, sợ chết tôi rồi, sợ chết tôi rồi, Tố Tố cô không bị hoảng sợ chứ. ''

''Cô nói xem… ”

Cô sợ đến nổi tim đập loạn xạ, may mà lúc đó anh ta hồi tâm chuyển ý.

Quay xong tiết mục Tiểu Hy còn có việc bận, người trong đoàn phim ai về nhà nấy, Mộ Bạch đến trước mặt Tô Tố, ''Cùng đi nhé.”

''Được thôi.”

Hai người cùng bước song song về phía trước. Do hôm nay ghi hình, Tô Tố chỉ mặc một chiếc đầm bông nhỏ, giờ đã là mười giờ tối, bên trong sảnh ghi hình còn ấm áp xíu, giờ ở đây gió lạnh thổi qua, cổ Tô Tố đã nổi hết cả da gà lên, Mộ Bạch âm thầm cởi áo khoác của mình đắp lên vai Tô Tố, ''Ấy, không cần. ''

''Không cần phủi sạch quan hệ với tôi vậy chứ. '' Mộ Bạch vừa đùa vừa nghiêm túc đáp lời.

Động tác cô vừa cởi áo khoác ra thì lạnh đến cứng cả người, cô vội vàng giải thích lại, '' ''Không phải là phủi sạch quan hệ với anh, Mộ Bạch, tôi luôn coi anh là người bạn tốt. ''

''Ừm." Tiêu Lăng ngặm ngặm môi, cười nhìn cô, ''Tôi chỉ đùa với cô. Lúc nãy trên khán đài cô không giận chứ, tôi cố ý chọc tức Tiêu Lăng thôi."

''Tôi biết mà ''

Hai người vừa đi vừa nói, ''Tiêu Lăng anh ta có tốt với cô không"

Tô Tố không ngờ anh lại hỏi câu đó, đơ ra một giây, cô còn cho rằng Mộ Bạchsẽ coi chuyện này như chưa xảy ra, hai người vẫn như trước làm bạn bè cơ, nhưng anh ta đã hỏi, cô cũng không muốn giấu, ''Giờ Tiêu Lăng rất tốt với tôi."

''Vậy tôi yên tâm rồi." Mộ Bạchđ ưa Tô Tố ra trước cửa đài truyền hình, vừa nhìn đã thấy xe của Tiêu Lăng đầu dưới ánh đèn đường, mắt anh lóe qua phát, ''Tô Tố, đắc tội một chút.

''À"

Tô Tố còn chưa phản ứng thì bị Mộ Bạch ôm vào lòng, tay cô ngượng ngùng không biết đặt đâu, vừa muốn đẩy anh ra, thì nghe thấy Mộ Bạch nói nhỏ bên tai."Tô Tố, cô nhớ là nhất định phải hạnh phúc, nếu không tôi mà thấy cô không hạnh phúc, tôi sẽ tìm mọi cách để cướp cô về bên tôi làm bạn gái tôi, còn nữa… dựa vào kinh nghiệm tôi và Tiêu Lăng từ nhỏ đã chơi chung tới lớn, tôi nói với cô, Tiêu Lăng vô cùng cực kì nhỏ nhen, chúng ta đánh cược nhé được không"

''Cái gì"

''Tôi cược không quá năm giây Tiêu Lăng sẽ kéo cô ra khỏi tôi, tin không" Mộ Bạch cũng không quan tâm Tô Tố tin hay không, nhẹ nhàng ôm lấy cô và đếm bên tai cô, ''Một, hai, ba_"

Vừa đếm đến ba, đã có một lực mạnh tách rời hai người đang ôm lấy nhau.

Mộ Bạch cười nhìn Tô Tố, hai tay dơ ra bất lực, quả không ngoài dự đoán của anh, ''Sao, tôi nói quả không sai chứ."

Tô Tố vụt cười.

Mộ Bạch cũng không quan tâm sắc mặt Tiêu Lăng khó coi ra sao, cười đưa tay nói với Tô Tố, ''Được rồi,

người nên đến đã đến, trả áo lại cho tôi, nếu lúc nào cô thấy lạnh, cứ tùy ý đến chỗ tôi lấy áo."

Mộ Bạchmột lời đánh hai đòn chí mạng.

Tiêu Lăng lạnh lẽ hầm hầm rút áo trên người Tô Tố, vứt vào người Mộ Bạch, anh đem chiếc áo vest của mình tháo xuống khoác lên người Tô Tố, ánh mắt lạnh băng nhìn Mộ Bạch, ''Người phụ nữ của tôi không cần anh quan tâm, còn nữa... từ nay đừng kêu kêu Tô Tố Tô Tố mãi thế, luận vai vế, cậu nên kêu một tiếng chị dâu."

Mộ Bạch nhún vai, ''Anh luận vai vế của anh, chúng tôi luận vai vế của chúng tôi, tôi và Tô Tố là bạn, kêu tên là chuyện đương nhiên, người chiến thắng như anh ngay cả cái danh xưng nhỏ nhặt đó cũng tính toán với tôi, đồ nhỏ nhen.!"

Tiêu Lăng thể hiện lòng chiếm hữu của mình bằng cách ôm chặt eo Tô Tố, không nói năng mà dùng hành động bá đạo của mình để công bố chủ quyền.

Mộ Bạch thật sự không nhìn tiếp được nữa, khoác áo khoác trên người rồi bước đi không quay đầu lại nhìn. ''Đi đây!"

Mộ Bạch vừa đi, Tiêu Lăng lập tức kéo Tô Tố lên xe, Tô Tố vừa thắt dây an toàn thì vặn hỏi đi đâu Tiêu Lăng đã dùng thân hình vạm vỡ của anh đè cô xuống hôn.

Anh vừa hôn sâu vừa mạnh, chiếc lưỡi bá đạo của anh cạy mở hàm răng cơ, quét tất cả những nơi ngọt lịm trong miệng cô.

''Ực.."Tô Tố bị hôn đến không thở được, đấm váo lưng bảo anh dừng lại

Tiêu Lăng lúc này mới buông bờ môi cô ra, anh nhìn đôi bờ môi mọng nu của cô, hơi thở dốc nặng nề, ánh mắt đã âm u của anh càng âm lạnh hơn, ''Lần sau không được thân mật với người đàn ông khác như vậy nữa, bạn cũng không được.!"

''Tại sao!"

''Tại vì anh ghen!"

271. Chương 271

Tô Tố đỏ ửng mặt, cắn lấy bờ môi

Đôi môi của cô đỏ mọng, bởi vì nụ hôn vừa nãy quệt lên đi một lớp nước sáng mọng, răng nanh cắn nhẹ, trên bề mặt môi hằn lên dấu răng, dưới cái nhìn của Tiêu Lăng càng thêm sâu thẳm. Tô Tố nhìn thấy tình hình không ổn, nhanh chóng đưa tay đẩy anh ấy ra, "đừng lề mề nữa, nhanh trở về đi, đã hơn 10 giờ rồi, ngày mai còn phải quay phim"

Ánh mắt sâu thẳm của Tiêu Lăng thoáng qua nụ cười, đưa tay lên đỡ lấy cằm của cô, "em vẫn chưa đồng ý tôi"

"Biết rồi biết rồi, không quá thân mật với người đàn ông khác, bạn bè cũng không được! Em đã ghi nhớ rồi, tuổi không cao mà làm sao mà càu nhàu nhiều vậy, em bây giờ cuối cùng cũng biết Tiểu Thất dây thần kinh hòa thượng giống ai rồi" Tô Tố nhỏ tiếng lẩm bẩm

Tiêu Lăng khởi1động xe, mở lên máy sưởi và âm nhạc, nghe thấy lời nói vậu cặp mày cau lại, cố tình làm vẻ không vui trừng mắt với cô, "bây giờ thì chê anh càu nhàu rồi hả"

"Ừ hứ!" Tô Tố nắm chặt lấy y phục, tiếp tục vấn đề vừa rồi, "em đồng ý duy trì khoảng cách với người khác giới bên cạnh rồi, nhưng anh không được nghiêm ngặt với người khác rộng lượn g với bản thân, em không thế tiếp xúc thân mật với người khác giới, anh cũng không được, nếu không thì về sau em sẽ dẫn người tình nhỏ của em cao chạy xa bay"

"Tình nhân nhỏ"

"Cảnh Thụy à! Không phải là nói con trai là người tình nhỉ kiếp trước của mẹ, con gái là người tình nhỏ kiếp trước của bố sao"

Tiêu Lăng cũng là lần đầu tiên nghe thấy kiểu nói này, rất buồn cười

Xe vẫn tiếp tục tiến về phía trước, Tô Tố dựa lên cánh1cửa sổ, ánh mắt nhìn ra cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, đèn neon cả đêm đều không tắt, cảnh sắc rất hiện đại hóa, Tô Tố đã rất lâu không có thưởng thức được phong cảnh này rồi. Lúc này nhẫn nhịn không được thở phào nhẹ nhõm, "đợi đến khi nào công việc rảnh rỗi rồi, nhất định phải đi du lịch mới được, mấy năm nay đều chỉ nghĩ đi ra ngoài, liên tục không có thời gian. Muốn một mình đeo theo balô, ở những nơi non xanh nước biếc chụp ảnh vui chơi, thoải mái lại tự tại"

"Một mình"

"Đương nhiên là một mình rồi, một mình mới có cảm giác à" Tô Tố nói như một lẽ đương nhiên

"Vậy thì em muốn đi đâu"

Tô Tố suy nghĩ, "em thực tế là một người đặc biệt tầm thường, người khác thích đồ gì em đều thích, em thích du lịch danh lam thắng cảnh nổi tiếng, không sợ người dông, thực tế người5đông cũng rất vui, một

người đem theo hành lý xem phong cảnh, mọi người xung quanh và cảnh sắc hòa thành một phong cảnh có hương vị khác. Em muốn đi Trương Gia Giới, muốn đi thành cổ Phượng Hoàng, muốn đi Lệ Giang, còn muốn đi Hoàng Sơn, còn có Tam Á, còn có thành cổ Tây An, ăn món ăn nổi tiếng ở tại đó, tìm hiểu văn hóa ở đó… ái, có phải cảm thấy buồn cười lắm không à"

"Không có" Tiêu Lăng nhìn chăm chú cô, "còn gì nữa, còn muốn làm cái gì"

"Nghĩ nhiều như thế đâu có tác dụng gì" Tô Tố nhún nhún bờ vai, "người muốn ở trong giới giải trí phát triển, về sau bị nhận ra sẽ rất cao, làm thế nào cũng không thể xuất hiện ở khu vực người đông, đến lúc đó còn giống như gấu trúc bị người khác vây quanh quan sát à. Vì vậy những chuyện như thế này cũng chỉ2có thể là nghĩ nghĩ mà thôi"

Tiêu Lăng nắm lấy vô lăng lái, vừa lái vừa nói, "có thể ra nước ngoài chơi"

"Em không muốn"

"Tại sao"

"Trước đây em nói với một người bạn muốn ra nước ngoài du lịch, anh biết bạn em nói thế nào không, cô ấy nói đất nước chúng mình rộng lớn như vậy, còn không đủ cho em sao, sau đó em liền dập bỏ ý nghĩ đó" Tô Tố bĩu môi, nét mặt không vừa ý

"Nhìn không ra em cũng rất yêu tổ quốc à" ánh mắt của Tiêu Lăng đảo một vòng, mỉm cười trêu cô

"Đó là đương nhiên, chị đây nhiều cái anh không biết cơ"

"Không có gì, anh có thời gian của cả cuộc đời từ từ tìm hiểu'

Tô Tố trong tim đạp mạnh, khẽ khẽ nhìn anh một cái, nhìn sắc mặt của anh tự nhiên, nhịn không được nhỏ tiếng lẩm bẩm, "từ khi nào mà mồm mép láu lỉnh như thế này rồi"

Tiếng nói của9cô quá nhỏ, Tiêu Lăng nghe không rõ, truy hỏi một câu, "em nói cái gì"

"Không có gì ha"

Tô Tố dựa vào ghế, nghiên cứu kết cấu của xe, xe hạng sang có khác, thiết bị trong xe rất đầy đủ, bỗng nhiên, ánh mắt cô bị một tấm thiệp mời ở bên cạnh tay lái thu hút, cô thuận tay cầm lên, "đây là cái gì?"

Thiệp mời màu bạc kim, mặt trước của thiệp mời in hình một tòa lâu đài, ở giữa in hai chữ cái tiếng Anh "mb", Tô Tố nhìn hai chữ cái này, miệng bỗng giựt giựt, "mặt bẫng?"

“bụp… ha ha ha! Ha ha… “

Tiêu Lăng bật cười lên, anh nhanh chóng đạp chan phanh, để xe dừng lại bên đường ôm lấy tay lái cười không nói nổi lên lời

“Anh cười cái quái gì à, hai chữ cái đầu ghép lại không phải là mặt bẫng sao”

Tiêu Lăng gõ lên tay lái, cười đến nước mắt cũng chảy ra rồi

Tô Tố nhìn thấy1Tiêu Lăng đánh lên tay lái, ánh mắt nhìn khó hiểu, mông cô không nhịn được dịch chuyển sang một bên, con người này điên rồi, xe hạng sang cũng không nên phá như thế à. Cô lắc lắc đầu, mở thiệp mời ra nhìn, lúc này cuối cùng cũng biết Tiểu Lăng cười cái gì rồi

Thiệp mời là thiệp mời đính hôn của Mạc Tầm và Bạch Linh

Cô đọc lên nhẹ nhàng, “Mạc Tầm Bạch Linh. Tổ chức lễ đính hôn vào ngày 1 thnags 10 năm 2016. Á… ngày 1 tháng 10, đó không phải chỉ còn 3 ngày thôi sao” Tô Tố gấp lại thiệp mời, lần nữa nhìn lên mặt bìa chữ “mb” cũng không nhịn được cười, “haha, chữ cái lớn mặt bẫng à”

Tiêu Lăng cuối cùng cười đủ rồi, khởi động lại xe tiếp tục lái

Thiệp mời của người ta rất có ý tưởng, dùng họ của hai người rút ngắn lại, kết quả ở đây bị giải thích thành mặt bẫng, nhưng mà… giải thích tốt, giải thích diệu kỳ

Ha ha!

Tô Tố tiện tay vứt thiệp mời sang một bên, “kỳ quái, trên tấm thiệp mời sao lại không ghi địa chỉ”

Tiêu Lăng nhìn chằm chằm Tô Tố, sau khi phát hiện cô đối với chuyện của Mạc Tầm và Bạch Linh hoàn toàn không có chút phản ứng nào thì nói, “người gửi thiệp mời nói họ dự tính trên một hòn đảo nhỏ cá nhân ở nước ngoài tổ chức lễ đính hôn, nhìn thấy tòa lâu đài trên tấm thiệp không, tòa lâu đài đó chính là kiến trúc trên hòn đảo cá nhân đó”

Tô Tố cười lạnh nhạt, khuôn mặt khinh thường, “hai người đó cũng thật có ý, lễ đính hôn cũng phải tạo thành như thế này, nhưng hai người bọn họ cuối cùng cũng giày vò cùng với nhau rồi, nhanh chóng đính hôn đi, yêu thương nhau đừng có lại gây hại cho người khác nữa”

Tiêu Lăng bây giờ đã rõ Tô Tố hận nhiều như thế nào với Mạc Tầm rồi, nghe thấy cô ấy nói như vậy cũng không truy hỏi thêm, tiếp tục lái xe

"Đúng rồi, bọn họ gửi thiệp mời cho anh, anh cũng sẽ đi tham gia lễ đính hôn của hộ phải không"

Tiêu Lăng sửa lại, "không phải anh, mà là chúng ta"

"Em cũng đi"

"Đương nhiên!" Tiêu Lăng cười nhìn cô nói, "chẳng lẽ em không muốn nhìn thấy hiện trường lễ đính hôn của hai người bọn họ! Anh có linh cảm, lễ đính hôn của bọn họ nhất định sẽ rất thú vị"

Tô Tố nổi lên hứng thú, xích lại gần anh truy hỏi, "anh làm chuyện gì thú vị rồi"

"Đến lúc đó thì em sẽ biết thôi"

"Còn bí mật nữa"

Thế nhưng điều này thành công dậy lên sự thích thú của Tô Tố rồi, cô không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội chuyện cười của Mạc Tầm và Bạch Linh được! Lần trước Mạc Tầm làm chuyện gì với cô, cô sẽ không dễ dàng mà lãng quên được. Vừa hay cô đi đến rồi cũng có thể tặng cho bọn họ một "món quà" nho nhỏ!

Xe tiếp tục chạy về phía trước, Tô Tố cảm thấy có chút không đúng à

"Tiêu Lăng, anh muốn đưa em đi đâu"

272. Chương 272

"Về nhà anh!"

"Hướng về chung cư của anh không ở đây..." Tô Tố nói xong thì phản ứng lại, cô bỗng chốc ngồi thẳng người dậy, "anh muốn đưa em về nhà ông nội anh"

Tiêu Lăng sửa lại cô, "không phải ông nội anh, là ông nội chúng mình!"

"Không được không được, em không đi, anh nhanh dừng xe lại" Tô Tố căng thẳng lên, cô tuy gặp qua lão gia của Tiêu Gia 2 lần rồi, nhưng lần đầu gặp mặt hoàn toàn không biết lão gia là ông nội của Tiêu Lăng, lần thứ hai gặp mặt chính là cái ngày cãi nhau đó, hai lần như thế ai mà biết lão gia nhìn thế nào về cô! Càng hơn thế, cô bây giờ hoàn toàn không có tâm lý chuẩn bị để đi gặp người lớn, thời gian cũng muộn rồi... thế nào thì Tô Tố có một trăm một nghìn lý1do không muốn đi

“Tiêu Lăng anh nhanh dừng xe! Em nói rồi em không muốn đi!” Tô Tố thấy Tiêu Lăng cơ bản không để ý cô, mồ hôi trên trán đổ xuống, “Tiêu Lăng ạm có nghe thấy không! Nhanh chóng dừng xe lại!”

Tiêu Lăng không nghĩ cô ấy phản ứng mạnh như vậy, chỉ có thể dừng xe bên đường.

Tô Tố lúc này cũng không còn lạnh nữa, ngược lại còn thấy rất nóng khó chịu, cô nhanh chóng hạ cửa sổ xuống, gió lạnh bỗng trào vào, tinh thần của cô cũng tốt hơn rồi

“Được rồi, xe cũng đã dừng lại, cho anh một lý do không đi”

“Cho em một lý do không đi không được!

Ánh mắt Tiêu Lăng nhìn chằm chằm lên mặt cô, “bọn trẻ ở nhà tổ, lý do này đủ chưa”

“Không được không được, vậy em cũng không đi”

“Tô Tố, em đang căng thẳng” Tiêu Lăng cau1mày lại, nụ cười không rõ, “con dâu xấu sợ gặp bố mẹ chồng”

“Anh mới xấu, cả nhà anh đều xấu!”

“Vâng vâng vâng, em không xấu, rất xinh đẹp, với lại cũng không phải thật sự gặp bố mẹ chồng, gặp ông nội thôi mà, đừng căng thẳng. Ông nội có ấn tượng rất tốt về em, tính khí cũng rất tốt, nhìn thấy em sẽ rất vui” Tiêu Lăng nói nhẹ nhàng khuyên cô, “Tiểu Thất và Cảnh Thụy ở chỗ của ông nội, bọn trẻ hơn 20 ngày đều chưa nhìn thấy em rồi, nhớ em nhớ không tưởng luôn, hôm nay khẳng định lại không ngủ đợi em rồi, em nhẫn tâm để bọn trẻ đợi không được mẹ sao”

Tô Tố cắn môi trong nội tâm đang đấu tranh

Cô cũng là lần đầu tiên phân khai với bọn trẻ hơn 20 ngày, cô cũng nhớ bọn trẻ nhớ không tưởng được,5muốn bay đến bên bọn trẻ lập tức nhìn thấy bọn trẻ nhưng… để cô ấy đi gặp ông nội của Tiêu Lăng cô nghĩ một chút đều cảm thất vô cùng căng thẳng, 2 lần gặp mặt có thể khẳng định lão gia đích thức là một người không tồi, nhưng… cô chính là không muốn đi

“Nói cho anh biết tại sao không muốn đi, hử”

“Em vẫn chưa có đồng ý làm bạn gái của anh nữa cơ, làm sao có thể đi gặp người nhà của anh!” Tô Tố tuột miệng nói ra

Thì ra là điều này

Tiêu Lăng nắm lấy đôi vai của cô, quay mặt cô ấy lại, mặt đối mặt trân trọng nói, “vậy anh bây giờ rất trân trọng rất trân trọng hỏi em, Tô Tố tiểu thư, xin hỏi em có đồng ý làm bạn gái của anh không? Anh không tiếp nhận bất kỳ câu trả lời nào có2từ ‘không’!”

Bá đạo!

Ánh mắt của Tô Tố quay một vòng, cười gian xảo, “em suy nghĩ suy nghĩ”

“Được!” Tiêu Lăng thả cô ra, rộng lượng gật đầu đồng ý, “anh cho em thời gian một tiếng suy nghĩ suy nghĩ cẩn thận, một tiếng này chúng mình ở đây hóng gió lạnh, bọn trẻ ở nhà em cũng không cần lo lắng, đằng nào bây giờ mới 10 giờ rưỡi, đợi em suy nghĩ xong cũng chỉ là 11 giờ rưỡi thôi, bọn trẻ mà… ngủ muộn 1,2 ngày cũng không có quan hệ gì, cùng lắm thì ngày mai bọn trẻ ngủ bù là được rồi. Còn ông nội anh… ông cũng đang đợi anh đưa cháu dâu về nhà, chắc cũng đang ở trong nhà chờ đợi, cũng không có vấn đề, tuy nhiên sức khỏe của ông nội liên tục không được tốt lắm, ngủ muộn một hôm chắc cũng sẽ không có9vấn đề gì lớn, đằng nào ông bây giờ người đều đã nghỉ hưu rồi, ngày mai ban ngày lại ngủ bù là được rồi”

Nói xong, Tiêu Lăng ôm lấy cánh tay ung dung dựa vào ghế ngồi, cười nhìn Tô Tố, “được rồi, em bây giờ có thể từ từ suy nghĩ rồi”

“Tiêu Lăng, anh là tên đểu!”

Tiêu Lăng cau mày một cái, cười haha không nói gì, biểu cảm đó như muốn nói, không có gì em cứ việc mắng chửi, em vui vẻ là được

Tô Tố tức suýt nôn máu!

Cô cúi đầu xuống, giựt váy dùng sức xoắn à xoắn

“Tiếp tục xoắn y phục sắp rách rồi” Tiêu Lăng từ từ nói, Tô Tố mắt trừng lên một cái, Tiêu Lăng nhún nhún vai không nói gì

Thời gian một phút một giây trôi qua

Hai người giống như đang đấu xem ai có lòng nhẫn nại vậy, ai cũng không chịu mềm1yếu

10 phút…

20 phút đã trôi qua…

Điện thoại của Tô Tố bỗng rung lên, là tin nhắn của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, Tiêu Lăng nghe thấy âm

thanh chen vào nhòm một cái, đọc lên nội dung tin nhắn, “mami, mami và daddy đã quay về chưa vậy, Tiểu Thất và anh trai buồn ngủ quá à, mami nhanh về đi được không à, Tiểu Thất và anh trai đều nhớ mami. Ừm, anh quả nhiên không sai, hai đứa nhỏ đều chưa ngủ đang chờ đợi đó’

Tô Tố cắn răng, cầm điện thoại xích lại trong góc, nhắn tin lại cho hai đứa trẻ, “mami đã trên đường rồi, lập tức về đây”

Ấn phím gửi đi!

Tiêu Lăng hé nhìn cô, “suy nghĩ xong chưa?”

“Tiêu Lăng, xem như anh giỏi! Đi thôi!”

Tiêu Lăng biết sẽ có kết quả như thế này, tuy nhiên trong lòng có chút ghen, anh cũng không thể không thừa nhận, trong tim của Tô Tố, hai đứa trẻ so với anh quan trọng hơn nhiều

Anh khởi động động cơ, tiếp tục lái xe

Tô Tố ngồi nghiêm chỉnh, dáng điệu anh dũng chọc cười Tiêu Lăng, anh cười nói, “em yên tâm đi, ông nội anh không ăn thịt người”

“Anh chuẩn bị đồ chưa?”

“Đồ gì?”

Tô Tố lập tức tức giận lên, hét lớn, “anh đưa em về gặp người lớn trong nhà, vậy mà không sớm nhắc mua đồ gì đó đem đến, cho dù là mua chút hoa quả cũng tốt à, anh rốt cuộc có ý thức được đi thăm hỏi người lớn không hả! Bây giờ đã muộn như thế này rồi anh còn muốn em đi đâu mua đồ hả! Không được không được, anh lái xe chậm chút, em nhìn xem bên đường có hoa quả không, ít ra cúng phải đem theo chút hoa quả đến”

“Trong nhà của anh cái gì cũng không thiếu”

“Thiếu hay không thiếu là chuyện của anh, mua hay không mua là chuyện của em, đây là tâm ý hiểu không hả!”

Tiêu Lăng phút chốc ngậm miệng lại

Dù sao chỉ cần cô ấy gật đầu đồng ý cùng anh quay về, muốn nói thế nào thì nói, anh chỉ nghe thôi, dì sao cũng không mất miếng thịt

Siêu thị bên đường sớm đã đóng cửa, cuối cùng hai người chỉ có thể mua chút hoa quả từ cửa hàng hoa quả mang về. Đầy đủ lớn lớn nhỏ nhỏ 10 loại hoa quả, cô còn muốn chọn thêm, Tiêu Lăng nhanh chóng ngăn cô lại, "đã đủ ăn rồi"

"Đủ rồi sao, chỉ có mua hoa quả có giản dị quá không, hay là chúng mình đợi ngày mai siêu thị mở cửa mua ít đồ cho lão gia, đúng rồi, ông nội anh bình thường đều thích cái gì, có cái gì là kiêng ăn không, anh nhanh nói cho em"

Tiêu Lăng nhìn cô ấy căng thẳng như vậy, cười an ủi cô, "em yên tâm đi, anh đảm bảo với em, không cần biết em đem gì về ông nội đều sẽ rất thích" Tiêu Lăng rút ra ví tiền thanh toán, Tô Tố lập tức ấn lại ví tiền của anh, "không được, cái này không thể để anh thanh toán, cái này là em đi nhà anh mang theo quà thăm hỏi, bắt buộc bản thân thanh toán mới có thành ý"

Đằng nào cũng là số tiền nhỏ, Tiêu Lăng cũng không tranh giành với cô

Thanh toán xong lên xe tiếp tục về nhanh, càng nhanh về đến nhà Tô Tố càng căng thẳng

Đợi xe của Tiêu Lăng dừng trước một tòa biệt thự sáng ánh đèn, Tô Tố toàn thân đã cứng đờ ra nói không lên lời

"Tô Tố, đến rồi, xuống xe!"

273. Chương 273

Tô Tố có chút ý muốn nửa đường rút lui, ngồi trên ghế phụ không cử động

"Tô Tố"

"Tiêu Lăng… hay là, em ngày mai thì đến đi"

"Đều đã đến cổng rồi, em nghĩ có thể sao" Tiêu Lăng sau khi xuống xe đi ra phía sau xách ra mấy túi hoa quả, quay lại nhìn Tô Tố vẫn không từ trong xe đi xuống, anh đi đến phía ghế phụ, đưa ngón tay lên gõ cửa sổ, "nhanh xuống đi, nếu không thì đợi chút ông nội nghe thấy động tĩnh muốn ra ngoài đó"

Tô Tố nahnh chóng mở cửa xuống xe

Dù thế nào cũng khổng thể để người già ra ngoài chào đón cô được

Tiêu Lăng một tay xách hoa quả, một tay nắm lấy tay của Tô Tố, trong lòng bàn tay của cô ấy ướt đẫm mồ hôi, rất rõ ràng là đang căng thẳng. Tiêu Lăng nói nhẹ an ủi, "đừng căng thẳng'

"Ai căng thẳng rồi, em không có căng thăng!" Tô Tố gạt bỏ tay của Tiêu Lăng, mồ hôi trông lòng bàn tay lau lên y phục, sau đó hít một hơi thật sâu rạng ngời tiến bước về phía biệt thự, vừa đi đến cửa biệt thự, thì bị hai người lính đứng gác cổng biệt thự chặn lại, Tô Tố giật mình, lập tức không dám cử động nữa

Tiêu Lăng đi lên trước, lính gác nhìn thấy Tiêu Lăng lập tức hạ tay xuống, hô lớn một tiếng, "thiếu gia!"

'Ừm!" Tiêu Lăng đưa chìa khóa xe vào tay của một lính gác, "dựng xe giúp tôi" sau đó nắm lấy tay của Tô Tố, dặn dò hai lính gác, "đây là vợ tôi, về sau cô ấy đến đây không được chặn lại"

"Vâng!" hai người lính gác vô cùng kinh ngạc nhing Tô Tố một cái, ưỡn ngực kính chào theo kiểu quân đội

Hai người sánh đôi đi vào biệt thự, Tô Tố khuôn mặt trắng bệch vỗ vỗ ngực, "vừa rồi hai người đó trong tay cầm là thật hay giả"

"Đương nhiên là thật rồi!"

"Nếu như, em nói là nếu như, nếu như cố muốn vào thì sẽ làm sao"

"Lập tức bắn!"

Tô Tố trên trán bỗng chốc hiện ra mồ hôi lạnh. Tiêu Lăng giải thích, "biệt thự ở đây đều là cán bộ đã về hưu của quân đội, nhà nhà hộ hộ đều có cảnh vệ và lính gác, em không phải sợ, về sau quen là được rồi"

"Em không có sợ" Tô Tố cứng miệng nói

Tiêu Lăng cũng không vạch trần cô, dẫn cô tiếp tục tiến về phía trước. Biệt thự của Tiêu Gia rất lớn, sáng rực ánh đèn. Mỗi khu vực đều chiếu sáng như ban ngày, vào trong cổng lớn là bãi cỏ, hơn thế còn có từng mảnh từng mảnh thác nước, diện tích thác nước không lớn, dài khoảng 10m, rộng thì tầm 2,3m, hình dáng không quy cách, vòng xung quanh đều dùng đá cuội lát sàn, bị bãi cỏ bao quanh ở giữa, vô cùng đẹp

Trên bãi cỏ còn trồng các loại các giống cây gỗ, có một số Tô Tố cũng không thể gọi ra tên

Con đường thông thẳng đến biệt thự là một con đường nhỏ rộng tầm 2,3m, càng tiến lại gần biệt thự càng cảm thấy hoành tráng

Phía trước của biệt thự là một đài phun nước được xây bằng đá cẩm thạch trắng, đèn của đài phun nước trong buổi tối đều thắp sáng, khiến nước vốn không màu chiếu sáng thành rất nhiều sắc màu, vô cùng đẹp.

Hai người vẫn còn chưa đi đến cửa biệt thự, lão Trần đã nhìn thấy hai người nhanh chân bước đến đón chào, "thiếu gia,Tô tiểu thư, các vị cuối cùng cũng về rồi, lão gia đều đợi cả một buổi tối rồi, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư vẫn chưa ngủ nữa, nhanh vào trong nhanh vào trong" nói xong lão Trần quay vào biệt thự hô lên một tiếng, "lão gia, thiếu gia và Tô tiểu thư đến rồi"

Tô Tố cả con tim nhảy lên đến cổ họng rồi, mỗi một bước đi đều vô cùng nặng nề

Tiêu Lăng nắm lấy tay cô, cùng cô tiến vào cánh của lớn của biệt thự

Trong phòng khách lớn, lão gia mặc một bộ toàn thân màu ghi, tay nắm lấy cây gậy lưng thẳng ngồi trên ghế so-pha, nhìn thấy hai người đi vào, lão gia khuôn mặt cáu kỉnh cuối cùng cũng có chút thả lỏng, ông từ ghế đứng dậy, quay người nhìn hai bọn họ, nói thản nhiên, "đến rồi"

Thái độ không nóng không lạnh, trong tim của Tô Tố đều đã đóng băng một nửa

"Ông nọi, ông đừng cáu kỉnh, Tô Tố vốn dĩ đã căng thẳng, ông đừng dọa cô ấy nữa"

Tiểu Thất và Cảnh Thụy nhìn thấy Tô Tố, lập tưc từ trên ghế so-pha nhảy dựng lên chạy đến bên chân cô, "mami mami, con và anh trai còn có ông cố nội đều đã xem tiết mục của mami, mami biểu hiện thật tốt, daddy gọi điện thaoij cho ông cố nội nói tối hôm nay sẽ đưa mami về, ông cố nội đã đi thay mấy bộ y phục rồi"

Lão gia không tự nhiên lắm ho lên hai tiếng

Con tim căng thẳng của Tô Tố bỗng nhẹ nhõm hẳn, thì ra lão gia và cô giống nhau, đều căng thẳng à. Cô thở phào nhẹ nhõm, sau lưng cứng đơ phút công thả lỏng, nét mặt cứng nhắc của cô cũng hiện ra nụ cười, tuy nhiên là lần thứ ba gặp mặt, nhưng lần này mới tính là lần đầu gặp chính thức, Tô Tố từ trong tay của Tiêu Lăng lấy túi hoa quả đặt lên bàn, ngượng ngùng nói, "cháu quay xong tiết mục Tiêu Lăng cũng không có nói với cháu muốn đến đây, lúc đến có chút vội vàng không có mua được món quà nào…"

"Hoa quả là rất tốt rồi, ha ha, hoa quả tốt, ông nhớ Tiểu Thất và Cảnh Thụy lần đầu đến chỗ ông cũng đem theo hoa quả. Hoa quả tốt, hoa quả tốt! Tiểu nha đầu không tồi, tiểu tử thối mỗi lần về nhà trước giờ đều không mang cho ông món quà nào, ông đến một quả nho của tên đó cũng không được ăn, đừng đứng nữa, nhanh ngồi, chỗ của ông ở đay không có quy tắc gì hết, Tô Tố cháu tìm chỗ ngồi tùy ý, coi như như ở nhà mình nhé"

Tô Tố cuối cùng cũng thả lỏng xuống

Cô và Tiêu Lăng đến chiếc ghế so-pha bên sườn ngồi xuống, vừa ngồi xuống Tiểu Thất liền chạy đến trèo lên đùi cô ôm lấy eo cô, "mami con rất buồn ngủ ồ, mami ôm Tiểu Thất ngủ được không"

"Được!"

Tô Tố gần một tháng không được gặp tiểu nha đầu rồi, phát hiện tiểu nha đầu dường như cao hơn một chút, không biết là do cao lớn hơn, nhìn không thấy mập giống trước đây nữa, cô ôm lấy tiểu nha đầu trong lòng, nhìn thấy Cảnh Thụy đứng bên cạnh không nói một lời nào, kéo lấy Cảnh Thụy vào trong lòng, "Cảnh Thụy con có nhờ mami không"

Cậu bé âm thầm gật đầu, "nhớ rồi!"

Tô Tố cũng bế cậu bé vào trong lòng, mỗi một đứa ngồi lên một bên đùi, ấn đầu của hai đứa trẻ vào trong lòng, "buồn ngủ rồi pahir không, mami ôm các con ngủ, đợi các con ngủ say rồi đưa các con về trong phòng"

"Đưa anh ôm một đứa cho" Tiêu Lăng lo lắng nhìn Tô Tố, với thân hình nhỏ bé của cô ấy, Cảnh Thụy và Tiểu Thất không hề nhẹ, ngồi một lúc chắc đùi của cô ấy tê hết

"Vậy thì anh hỏi xem bọn trẻ ai muốn để anh ôm"

Tiểu Thất lắc đầu mạnh, Cảnh Thụy tuy không có lắc đầu, nhưng đưa tay ra ôm lấy eo của Tô Tố, rõ ràng là không muốn Tiêu Lăng. Tô Tố biết sẽ như thế, cười đắc ý nhìn Tiêu Lăng, sắc mặt của Tiêu Lăng tối sầm lại, giọng nói không vui, "Tiểu Thất, daddy thật sự uổng công thương con rồi"

"Daddy, Tiểu Thất hàng ngày đều nhìn thấy daddy, nhưng đã rất lâu rất lâu đều không có nhìn thấy mami rồi, Tiểu Thất muốn mami ôm"

Tô Tố ôm chặt lấy bọn trẻ, "đừng nói nữa, nhanh ngủ đi!"

Tiểu Thất và Cảnh Thụy nghe lời dựa vào trong lòng cô, nhắm mắt lại

Dì Trương bê ra nước uống và hoa quả, "Tô tiểu thư ăn cơm tối chưa vậy có đói không, tôi vào trong bếp làm cho cô chút gì ăn nhé"

"Không cần đâu không cần đâu' Tô Tố nhanh chóng lắc đầu, hạ thấp giọng xuống, "khi đang thu tiết mục ti vi có ăn qua rồi à, bay giờ một chút cũng không đói, dì Trương không phải làm phiền nữa"

Di Trương nhìn về phía lão gia, lão gia lắc lắc đầu với bà, dì Trương nhìn thấy rồi lui xuống

Hai đứa trẻ sớm đã buồn ngủ rồi, không đến 5 phút thì hít thờ đều đều ngủ say

Lão gia nhìn thấy vậy hạ thấp âm giọng xuống, "đặt bọn trẻ vào phòng trước, sau đó các cháu lại xuống đây, ông có lời muốn nói với các cháu"

274. Chương 274

Có lời muốn nói, tim của Tô Tố mới thả lỏng lại căng thẳng trở lại

Lão gia sẽ không phải là trước lễ sau binh đối với cô chứ!

Trong đầu Tô Tố loạn hết lên

Tiêu Lăng từ trong lòng của cô bế Tiểu Thất đã hoàn toàn ngủ say, đi lên căn phòng của bọn trẻ, Tô Tố nhanh chóng cũng bế Cảnh Thụy đi theo anh. Phòng ở nhà tổ thường nhiều hơn, phòng của Cảnh Thụy và Tiểu Thất là phân khai, nhưng cũng chỉ có cách một bức tường, Tiêu Lăng chỉ một căn phòng, "đay là phòng của Cảnh Thụy"

Tô Tố không cảm thấy lão gia người có thân phận như thế sẽ sưu tầm hàng giả, trong ngôi nhà này có khi một đồ vật nhỏ không đáng mắt cũng là đồ cổ

Tô Tố nhìn về phía trước, chiếc bàn gỗ hồng trắc, ngoài ra còn thêm ghế thái sư được thiết kế tạo thành, cảm giác giống vượt dòng thời gian vậy

Lão gia toàn thân ngồi trên chiếc ghế thái sư, anh nói với Tô Tố và Tiêu Lăng, "hai đứa cũng ngồi đi"

Còn dư một chiêc ghế, cô và Tiêu Lăng ngồi thế nào à

Tô Tố vẫy vẫy tay, "cháu đứng cũng được rồi, Tiêu gia gia ông có lời muốn nào nào'

"Còn Tiêu Gia gia nữa, cầm phải thay đổi rồi"

Ý…

Tiêu Lăng dùng tay chọc chọc tay cô, "gọi ông nội"

Tô Tố đỏ mặt, âm thanh nhỏ giống con muỗi vậy, "ông nội…

"Được được được!" lão gia vui mừng đỏ ửng cả mặt, trong mắt có chút rưng rưng, "Tô Tố à, lão gia thực sự là muốn nói một câu cảm ơn với cháu"

Tô Tố vô cùng nhạc nhiên ngẩng đầu

Lão gia tự ý nói, "cháu là không biết, bởi vì một số chuyện, tiểu tử thối đối với ở đây có nút thắt trong tim,

đã 5 năm không có quay lại nhà tổ, cụ thể là chuyện gì lão gia không nói với cháu nữa, đợi tiểu tử thối mở rộng cánh cửa trái tim tự miệng nói cho cháu thì sẽ tốt hơn một chút. Lần trước Mạc Oanh Oanh đến nhà mách lẻo, ông bảo lão Trần gọi điện thoại cho Tiêu Lăng, thực tế không từng nghĩ hắng có thể quay vềm kết quả hắn thực sự quay về rồi, ông biết thực tế đều là vì cháu. Khoảng thời gian này ông liên tục muốn gặp cháu, muốn nói chuyện với cháu, nhưng tiểu tử thối luôn nói cháu bận, xong rồi không có cơ hội nào, hôm nay ông đặc biệt muốn nói cảm ơn cháu, nếu không thì ông đều không biết đến năm nào còn ở trong nhà tổ đây nhìn thấy hắn"

Tiêu Lăng áy náy không tưởng, "ông nội…"

"Cháu đừng nói gì!" lão gia trừng anh một cái, "cháu tiểu tử thối không có lương tâm, ông không muốn để tâm cháu nữa"

Biểu cảm đáng thương của Tiêu Lăng bỗng chốc tan thành mây khói

Lão gia nhìn Tô Tố nói, "còn một chuyện nữa ông muốn cảm ơn cháu, chuyện của 5 năm trước là tiểu tử thối có lỗi với cháu, cảm ơn cháu không có vứt bỏ bọn trẻ trong bụng, nếu không thì hôm nay ông sẽ không có chắt nam chắt nữ dễ thương như vậy"

Tô Tố lắc đầu, điểm này cô ấy không cảm thấy lão gia phải cảm ơn cô, "bọn trẻ cũng là con của cháu"

"không cần biết tại sao, ông có thể trong cuộc đời mình có thể nhìn thấy con của tiểu tử thôi, cũng xem như là viên mãn rồi" lão gia nói, "còn nữa chính là cảm ơn cháu dạy cho hai đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện, hai đứa trẻ cho dù lớn lên bên cạnh chúng ta, đều không nhất định có thể dạy được như thế này"

Tô Tố lắc lắc đầu

Thật sự phải cảm ơn là chủ đích thực của cơ thể này, cô và hai đứa trẻ mới sống cùng nhau 3 tháng, chưa có dạy cho bọn trẻ cái gì, là người chủ đích thực của cơ thể này giáo dục bọn trẻ tốt như vậy

Lão gia kéo ngăn kéo bàn ra, từ bên trong ngăn tủ sách lấy ra một hộp nho nhỏ, ông quét nhẹ bên trên không tồn tại bụi, đặt chiếc hộp vào trong tay của Tô Tố, "đây là chiếc vòng tay của Tiêu Gia chúng ta chuyên môn truyền lại cho con cháu dâu, đây vốn dĩ phải là mẹ của Tiêu Lăng giao cho cháu, nhưng bố mẹ hắn đều ở nước ngoài, vì vậy sẽ do ông già này giao lại cho cháu"

Tô Tố mở chiếc hộp, nhìn thấy món đồ bên trong bỗng sững lại, cho dù cô không biết phân biệt hàng thật giả ra sao, cũng biết món đồ này tuyệt đối giá trị không nhỏ

Vòng tay tất cả đều màu trắng, không có một chút nhuỗm màu, cảm giác ấm áp, độ bão hòa của màu sắc đạm nhạt phù hợp, tuyệt đối là món đồ tốt hàng đầu.

Tô Tố nhanh chóng đóng lại chiếc hộp gửi tra lại lão gia, "ông nội, không được, món đồ này qua quý trọng

rồi, cháu không thể nhận!"

"Nếu cháu đã gọi ông một tiếng ông nội, món đồ này chỉ có thể là của cháu, cháu chính là cháu dâu mà ông già này nhận định!"

275. Chương 275

"Ông nội…"

Tiêu Lăng dùng khuỷu tay đẩy nhẹ cánh tay của Tô Tố, "Ông nội kêu em nhận thì em cứ nhận đi."

Tô Tố nhìn Tiêu lão gia, ông động viên nhìn cô, Tô Tố cắn môi. Kiếp trước cô là một cô nhi, không có trưởng bối, kiếp này mẹ cô mất sớm, Tô Đại Khuê thì hận không thể ăn thịt uống máu cô, thực ra cô vẫn luôn không dám nói với người khác, cô rất sợ tiếp xúc với người lớn.

Dù cho là đời ba mẹ hay là đời ông bà thì cô đều sợ.

Bởi vì trước giờ cô không có kinh nghiệm sống chung với người lớn, từ nhỏ đã bị viện trưởng la mắng đánh đập, cô vẫn luôn nghĩ rằng tất cả người lớn đều không dễ tiếp xúc, cho nên lúc nãy khi biết một lát sẽ đi gặp phụ huynh thì cô đã rất căng thẳng. Thậm chí cô đã chuẩn bị tốt tâm lý, nếu ông nội không chấp nhận cô, cô sẽ rời đi.

Nhưng không tưởng tượng được kết quả sẽ như thế này.

Tô Tố nắm chặt cái hộp trong tay, cúi đầu tròng1mắt đỏ lên.

"Còn có một chuyện nữa…"

"Ông nội ông nói."

Ông có chút ngại ngùng nói, "Hai ngày nữa là quốc khánh rồi, hai đứa trẻ cũng được nghỉ học, ông muốn thương lượng với tụi con một chút, xem có thể đi đổi họ cho con không… đương nhiên rồi, chuyện này thì cũng phải được tiểu nha đầu đồng ý mới được. Thực ra chủ yếu là vậy, thời gian trước khi ông đi đón Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất tan học, vô tình gặp hiệu trưởng trường, hiệu trưởng nói tuy hai đứa trẻ học ở đây, nhưng không có giấy tờ này nọ. Cho nên ông muốn cho hai đứa trẻ vào hộ khẩu trước, luôn tiện đổi họ của tụi nó luôn."

Tô Tố trầm mặc không nói.

Hộ khẩu vẫn luôn là tâm bệnh của cô, sau khi sinh ra bởi vì hai đứa trẻ không có cha nên căn bản cô không thể đưa 2 đứa vào hộ khẩu được, trước đây Tô Đại Khuê có chút tiền, kỳ thực có thể đưa 2 đứa con vào hộ khẩu, nhưng ông muốn dùng hai con để uy hiếp cô, cho nên không1làm vậy, ông ta cũng không muốn uổng tiền để đưa hai đứa nhỏ vào hộ khẩu, cho nên cho đến bây giờ hai đứa nó vẫn chưa có hộ khẩu.

Trước đây khi học ở học viện Xuân Giang, do không phải là trường chính quy, chỉ giống như nơi giữ trẻ, cho nên không cần thiết nhiều giấy tờ, nộp tiền là có thể học.

Trước đó khi cô và Tiêu Lăng đưa con đến trường để ghi danh cô cũng lo lắng hết nửa ngày, sợ người ta hỏi về vấn đề hộ khẩu, ai ngờ hiệu trưởng hỏi cũng không hỏi tới chuyện này, cô nghĩ cứ vậy là xong, ai ngờ bây giờ lại bị hỏi lại.

Hộ khẩu là một vấn đề lớn, cô cũng muốn con cô có thể vào hộ khẩu.

Nếu là trước đây, hộ khẩu của bọn trẻ được thêm ở bên cô là được, bây giờ… bọn trẻ đã tìm được cha ruột, tụi nó cũng nhận cha rồi, cho nên nếu mà vào hộ khẩu, hiển nhiên sẽ nghĩ đến bên của Tiêu Lăng.

Thái độ của ông nội rất rõ ràng, hy vọng 2 đứa nhỏ có thể5vào hộ khẩu của Tiêu gia, luôn tiện đổi họ.

Nhưng Tô Tố vẫn chưa nghĩ thông.

Không phải cô nghĩ nhiều, mà cô lo lắng, nếu con thực sự vào hộ khẩu Tiêu gia, sau này vạn nhất cô và Tiêu Lăng chia tay, cô muốn dẫn con cao chạy xa bay cũng không thoát nổi.

Lúc đó cô có khóc hết nước mắt cũng vô dụng.

"Ông nội, chuyện này con sẽ thương lượng với Tô Tố rồi quyết định sau." Tiêu Lăng thấy Tô Tố đang do dự, nhẹ giọng giải vây giúp cô.

Ông nội khẽ nhăn mày, "Chuyện của con cái là chuyện lớn, hai đứa cần thương lượng đàng hoàng."

"Ông nội yên tâm, con biết rồi." Tiêu Lăng cười khổ, "Thực ra con cũng muốn con cái có thể nhận liệt tổ liệt tông, nhưng ông cũng biết, trước đây con làm tổn thương Tô Tố quá nghiêm trọng, không chỉ tổn thương Tô Tố, Cảnh Thuỵ bây giờ không muốn ép nó, để nó hoàn toàn chấp nhận con rồi mới tính đến chuyện hộ khẩu vậy. Còn bên trường học… con sẽ nói chuyện với hiệu trưởng bên đó, chắc sẽ không có2vấn đề gì lớn."

Tiêu lão gia còn tức hơn, chỉ vào mặt Tiêu Lăng lớn tiếng mắng, "Mày còn có thể nói ra được à, nếu không phải tại mày làm việc gì cũng không chắc chắn, Cảnh Thuỵ sẽ không nhận mày sao, không kêu mày một tiếng ba cũng đáng đời."

Tiêu Lăng bị mắng mặt mày khó xử.

Tiêu lão càng nghĩ càng tức, Cảnh Thuỵ một đứa trẻ ngoan như vậy, nếu không muốn nhận cha, nó cũng sẽ không cùng với Tiểu Thất tiếp cận ông.

Rõ ràng là muốn nhận ba, vốn dĩ nếu không có hiểu lầm, nói không chừng mọi người sớm đã vui vẻ rồi, cũng tại tiểu tử thối này gây ra biết bao nhiêu chuyện, Cảnh Thuỵ vốn là một đứa trẻ có tâm tư rất sâu, bây giờ nhận nhiều tổn thương như vậy làm sao có thể dễ dàng tha thứ.

Tiêu lão gia cảm thấy phiền xua tay với Tiêu Lăng, "Hỗn đản hỗn đản, nhìn thấy mày là phiền, mày hoàn toàn là tự làm tự chịu, Cảnh Thuỵ không tha thứ cho mày cũng đáng đời."

"Ông nội."

Tiêu lão gia không quan tâm anh,9nhìn sang Tô Tố sắc mặt dịu dàng lại rất nhiều, "Tiểu nha đầu, thực ra ông biết trong lòng con còn lo lắng, không sao, con cứ nghĩ thật kĩ, thực ra ông cảm thấy tốt nhất là con kết hôn với tên tiểu tử đó đã, lấy được giấy đăng ký kết hôn rồi lo việc hộ khẩu sau, như vậy sẽ danh chính ngôn thuận hơn."

Tô Tố cầm chặt hộp thổ cẩm, mím môi nặng nề gật đầu, "Con sẽ nghĩ về chuyện này."

Sắc mặt Tiêu lão gia càng dịu dàng hơn, nhìn xem nhìn xem, quả nhiên hiểu chuyện hơn tiểu tử thối nhà ông nhiều, khó trách dạy dỗ con cái hiểu chuyện như vậy, ông rất hài lòng xua xua tay, "Được rồi được rồi, thời gian không còn sớm nữa mau đi nghỉ ngơi đi, ông kêu dì Trương thu dọn phòng rồi, tiểu tử thối, là căn phòng trước đây của mày."

Tô Tố ngây người.

Bọn họ?

Cô và Tiêu Lăng? Chung 1 phòng?

Không đợi cô nói, Tiêu Lăng đã nắm tay cô dẫn cô rời khỏi phòng sách, quay đầu nói với Tiêu lão gia, "Được, ông nội1cũng nghỉ ngơi sớm, chúng con về phòng trước."

"Ông nội ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Tiêu Lăng trực tiếp kéo Tô Tố về căn phòng trước đây mà anh ở, anh mở đèn lên, trong phòng được thu dọn rất sạch sẽ, lúc nào cũng có thể ở được.

Tô Tố ngớ người, “Em cũng ở đây, không được tốt lắm phải không?”

“Có gì không tốt, ông nội mong muốn chúng ta ở chung 1 chỗ với nhau, mong muốn chúng ta có thể sinh cháu cho ông.” Suy nghĩ của ông nội Tiêu Lăng biết rất rõ, ông nội cho anh cơ hội như vậy rồi, tất nhiên anh sẽ không lãng phí nó, anh kéo cô vào phòng thuận tay khoá cửa lại, “Anh dẫn em đến phòng tắm, nhanh chóng tắm rồi đi ngủ, ngày mai em còn phải đóng phim không phải sao, luôn tiện mai khi đóng xong xin đạo diễn cho nghỉ mấy ngày. Lễ đính hôn của Mạc Tầm và Bạch Linh là 1 tháng 10, khách mời đều phải đi sớm, cho nên ngày mốt chúng ta cũng nên xuất phát.”

“Nếu đạo diễn không cho thì sao?’ Tô Tố có chút lo lắng, công việc trong đoàn phim có vẻ gấp.

“Không thể nào không cho được, bọn em đã bận đóng phim suốt 1 tháng rồi, đúng rồi, bọn em đóng đến tập mấy rồi?”

“Tập 16.”

“Đóng đến tập 16, bây giờ mới chiếu tập 8, đủ thời gian, kiểu nào cũng đủ để nghỉ mấy ngày, đạo diễn nhất định sẽ cho phép.”

“Anh làm sao biết nhất định sẽ cho phép?”

“Bởi vì Mộ Bạch cũng tham gia hôn lễ của bọn họ, Mộ Bạch là nhà đầu tư lớn của bộ phim này, anh ta nói thì Trịnh Đông dám không cho anh nghỉ sao”

276. Chương 276

Mộ Bạch là nhà đầu tư?

Đột nhiên Tô Tố bị thông tin này làm cho chấn động không nói nên lời.

Tuy biết Mộ Bạch và Tiêu Lăng lớn lên cùng nhau, gia thế nhất định không thấp, nhưng ấn tượng của cô đối với Mộ Bạch là người hàng xóm thân thiết, đột nhiên phát hiện anh là nhà đầu tư… Tô Tố có chút bất lực.

“Tại sao dùng ánh mắt đó nhìn anh?”

“Em vẫn luôn nghĩ rằng anh ấy là học sinh nghèo.”

Tiêu Lăng, "…"

Anh ta buồn cười dựa lưng vào cánh cửa phòng tắm, bất lực nhìn Tô Tố. Anh ta giơ ngón tay lên đếm tài sản nhà Mộ Bạch cho cô nghe. "Khi anh bắt đầu kinh doanh, anh lấy tiền từ Tôn tử, Lãnh Mạc và Mộ Bạch, số tiền đó chính là cổ phần của tập đoàn Hoàn Vũ, bây giờ đều ở trong tay bọn họ, Mộ Bạch ra nhiều tiền nhất, nắm 5% cổ phần, Lãnh Mạc nắm 3%, Tôn tử lúc đó bị gia đình quản rất chặt, nên chỉ có thể góp tiền cỡ 1% cổ phần, bây giờ số cổ phần này trong tay họ, em biết có ý nghĩa gì không?"

Tô Tố không hiểu những thứ này, lắc đầu.

"Tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ mỗi năm lợi nhuận lên đến nghìn tỷ, cũng có nghĩa là mỗi cuối năm số tiền họ nhận được lên đến 10 chữ số, cổ phần của Mộ Bạch nhiều nhất, nếu lợi nhuận cao thì có thể lên đến 11 chữ số, với lại cậu ta cũng không phải phá gia chi tử, theo như anh biết, ở thành phố a có 3 căn hộ cao cấp và 2 biệt thự do cậu ta đứng tên, ở Kinh Thành có 2 căn tứ hợp viện (nhà theo kiến trúc truyền thống của Trung Quốc), còn nữa cậu ta còn đi đầu tư, câu lạc bộ giải trí của Lãnh Mạc anh ta cũng có cổ phần, cho nên cổ tức mỗi năm cũng rất khả quan, cho nên mỗi lần bọn anh đến câu lạc bộ đều không tốn tiền, cậu ta cũng không có sở thích**, nên tiền còn lại đều ở trong túi."

Tô Tố nghe xong mắt trợn tròn miệng mở ra, gia tài của Mộ Bạch nhiều như vậy sao.

Tiêu Lăng tiếp tục nói, "Cho nên, phim truyền hình nhỏ như "Nhất tiếu nại hà", cậu ta có thể đầu tư 100 bộ cũng không thành vấn đề."

Tô Tố khó khăn nuốt nước miếng, bên cạnh cô vậy mà có một đại gia tàng hình, mà cô hoàn toàn không biết, đột nhiên Tô Tố che mặt lại.

"Sao thế?"

"Vậy mà em đã từ chối một đại gia trẻ tuổi giàu có như vậy…" Tô Tố che mặt, "Đây đúng là không thể tưởng tượng được."

Hối hận rồi sao?

Sắc mặt Tiêu Lăng trầm xuống, đưa tay nắm vai cô, buộc cô nhìn vào mắt anh, "Tô Tố, từ chối cậu ta không có gì phải hối hận cả."

"A?"

"Bởi vì anh cũng trẻ tuổi, mà còn đẹp trai và giàu có hơn cậu ta."

Tô Tố, "…"

Tô Tố vẫn luôn biết Tiêu Lăng là người có tiền có quyền, nhưng có chưa từng tính toán qua tài sản của Tiêu Lăng, nếu giống như Tiêu Lăng nói, Mộ Bạch chỉ nắm 5% cổ phần của tập đoàn Hoàn Vũ mà thu nhập đã cao vậy rồi, vậy người sáng lập nên tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, người chủ tịch sáng chói lấp lánh là anh, thì thu nhập sẽ là bao nhiêu?

Nghĩ đến đây, đột nhiên Tô Tố run rẩy.

"Lạnh?"

"Không phải, chỉ cảm thấy đầu ong ong kêu, trước mắt chỉ toàn tờ tiền giấy màu hồng."

Tiêu Lăng, "..."

Cuối cùng Tô Tố cũng hiểu tại sao đạo diễn Trịnh Đông lại khách khí với cô như vậy, thì ra Mộ Bạch là nhà đầu tư, có thể là Mộ Bạch đã nói chuyện với ông ta trước, nếu không thì tại sao đạo diễn Trịnh Đông lại phải chịu chật chội ở chung một căn hộ với phó đạo diễn và những người khác, còn căn hộ của cô chỉ có hai người ở.

Cũng khó trách tại sao trước đây khi cô có scandal với Đường Sảng, đạo diễn Trịnh Đông lại nói tốt cho cô.

Thì ra tất cả là như vậy.

Trong lòng Tô Tố cực kì cảm động, trong lúc cô không biết gì hết Mộ Bạch đã giúp cô nhiều chuyện như vậy, bộ phim "Nhất tiếu nại hà" lần này, nói không chừng chính là anh đặc biệt an bài cho cô.

Tô Tố thở dài, đột nhiên cảm thấy cực kì có lỗi với anh.

"Không được nghĩ bậy, em là bạn gái anh, không được cảm thấy có lỗi với người đàn ông khác, cũng không được nhớ đến người đàn ông khác, nghe rõ chưa" Tiêu Lăng ôm vai cô, "Những chuyện Mộ Bạch làm cho em anh sẽ nhớ kĩ, sau này có cơ hội anh giúp em trả lại cho cậu ta."

"Anh chuẩn bị làm gì?"

Tiêu Lăng miệng khẽ nhếch, "bây giờ cậu ta không phải mới thất tình sao, qua hai ngày nữa anh giới thiệu vài cô gái cho cậu ta làm quen, để cậu ta bước ra khỏi vết thương tình, đây không phải là bồi thường tốt nhất hay sao."

Tô Tố nhịn không được liếc mắt nhìn, cô đi vào phòng tắm, "ầm" một cái đóng cửa nhốt Tiêu Lăng bên ngoài.

“Tô Tố, mở cửa.”

“Không mở, em cần phải đi tắm rồi.” Tô Tố dựa lưng vào cửa, không biết nói gì, Tiêu Lăng vậy mà là bồi thường ư, nó giống khoe khoang hơn.

Tiếp theo sau đó mặc Tiêu Lăng gõ cửa như thế nào Tô Tố cũng không mở cửa.

Phòng tắm được thu dọn rất sạch sẽ, đến khăn tắm và đồ ngủ cũng được xếp rất gọn gàng.

Tô Tố tắm nước nóng, nước nóng như gột rửa sạch lớp bụi trên da của cô, cảm giác như toàn bộ mệt mỏi đều được gột rửa sạch, lúc cô đi ra khỏi phòng tắm nhìn đồ ngủ được chuẩn bị sẵn, môi giật giật.

Đồ ngủ lưới hoàn toàn trong suốt, hoàn toàn không thể nào mặc được.

Ông nội muốn cô với Tiêu Lăng sinh thêm con cái à… Cô lắc đầu, lấy khăn tắm quấn lại đi ra ngoài, vậy mà Tiêu lăng không ở trong phòng, không lẽ đột nhiên lương tâm xuất hiện, chạy qua chỗ khác ngủ rồi?

Khả năng này thật sự không cao.

Tô Tố nhanh chóng mở tủ áo, không ngoài dự đoán, trong tủ toàn là đồ của cô, kích thước hoàn toàn vừa vặn, Tô Tố tìm một bộ đồ tương đối bảo thủ, một bên lau khô tóc một bên đi đến bên cửa sổ nhìn cảnh đêm.

Khu biệt thự cách khu thành thị khá xa, bây giờ đã là 12h đêm, những biệt thự gần đó đại đa số đều đã tắt đèn, vậy mà Tô Tố nhìn thấy ngôi sao mà ở thành thị không thể thấy được.

“Ở bên trời tối không có gì đáng xem, đợi ngày mai em đóng phim xong xin nghỉ, anh dẫn em đi những nơi lân cận chơi.”

Âm thanh đằng sau doạ đến Tô Tố nhảy dựng.

Quay lưng lại là thấy Tiêu Lăng đã tắm xong đứng không cách cô quá hai bước, anh mới tắm xong, tóc vẫn còn nhỏ nước, nửa thân trên để trần, lộ ra vùng ngực và vùng bụng chắc chắn màu bánh mật, thân dưới chỉ được che bằng một cái khăn tắm màu trắng.

Mặt Tô Tố đỏ lên, quay đầu đi, lập tức lùi 2 bước cách xa anh ra.

“Tại sao anh đến đây?”

“Đây là phòng của anh.”

“Anh qua phòng khác ở đi, hoặc là em qua phòng con ngủ.”

Lúc này cửa phòng bị khoá, Tiêu Lăng nhún nhún vai, “Nếu em có thể mở cửa ra, anh lập tức đi qua phòng khác.”

Tô Tố nghi ngờ nhìn anh, đi đến mở cửa.

Cô cầm tay nắm, dùng sức một cái.

Ma sát.

Không mở được

Căn bản không mở được.

Tô Tố quay đầu trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, “Anh đã làm gì nó rồi?”

“Anh thề không phải anh làm.” Anh vô tội giơ tay đầu hàng, “Theo sự hiểu biết của anh về ông nội, khoá cửa kết hợp uyên ương, loại chuyện này nhất định ông có thể làm ra.”

Tiêu Lăng cười cực kì vô tội. Trên thực tế, anh đoán được ông sẽ làm vậy, chỉ là giả bộ như không biết, mà toàn lực phối hợp.

Tô Tố đứng trước cửa khóc không ra nước mắt, “Vậy bây giờ phải làm sao?”

277. Chương 277

“Không còn cách nào khác, tin anh đi, không tới ngày mai ông sẽ không mở khoá.”

Ông nội này… sao có thể như vậy.

Tiêu Lăng lau khô tóc ung dung nằm lên giường, anh tháo khăn tắm trên thân ra, tuỳ tiện ném xuống đất, doạ đến Tô Tố kêu lên lập tức nhắm mắt lại. Tiêu Lăng buồn cười nhìn cô, “Bên trong anh có mặc đồ mà.”

Tô Tố hí mắt, nhìn thấy Tiêu Lăng có mặc cái ** thì thở phào. Cô dám chắc chắn, tên đáng ghét này nhất định cố ý cô hừ lạnh, đi đến bên tủ kéo, kéo cửa ra, cố gắng tìm kiếm.

Tiêu Lăng lấy chăn lên, nhìn thấy hành động của cô không ngăn cản, nửa ngày mới cười nói, "Ông nội rất kĩ tính, căn phòng ông an bài, chắc chắn em không thể tìm được một cái chăn khác, cho nên em hay quên chuyện bắt anh phải trải dưới đất nằm đi."

Đột nhiên Tô Tố buông tay, cô đã tìm hết tủ rồi, đừng nói là chăn, đến các thảm trải đất còn không có.

Xem ra ông nội nắm rất rõ tình hình của bọn họ.

"Đừng chống cự nữa, nhanh chóng ngủ thôi."

Tô Tố còn muốn chống cự thêm chút nữa, nhưng cô phát hiện, lúc nãy khi đưa Cảnh Thuỵ lên phòng ngủ thì phòng Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất có trải đầy thảm, nhưng phòng này đến 1 cái cũng không có, ông nội không phải là sợ tụi mình ngủ dưới thảm chứ.

Miệng Tô Tố giật giật, Tiêu Lăng trên giường đang vẫy vẫy tay, "Qua đây."

"Làm gì." Tô Tố không có hơi sức.

"Qua đây, anh có chuyện muốn nói với em."

Tô Tố chậm chạp đi qua bên giường, Tiêu Lăng kéo cánh tay cô, dùng sức một cái đã kéo cô lên trên giường.

"A…" Tô Tố hết hồn kêu một tiếng, "Tiêu Lăng anh làm gì vậy."

…

Ở ngoài cửa lão Trần bất lực nhìn Tiêu lão gia đang nghe lén bên góc tường, lông mày giật giật.

Anh nhịn không được nhắc nhở, "Lão gia, đồ vật nhà chúng ta đều là cách âm…"

"Ừ". Lão gia sờ mũi đứng dậy, ông khoá cửa lại, lo lắng nhìn cánh cửa, "Cậu nói chúng ta như vậy có tốt không?"

Tốt hay không thì ông cũng làm như vậy không phải sao.

Lão Trần trong lòng rên rỉ, nhưng mặt thì cười nói, “Không sao, tôi thấy Tô tiểu thư là một đứa trẻ tốt tính, có lẽ sẽ không trách ngài.”

Tiêu lão gia mới an tâm gật đầu.

Ông khoanh tay đi lên lầu, vừa đi vừa nói, “Tôi quả thật lo lắng thay cho tên tiểu tử thối này, lần này cho nó cơ hội tốt như vậy, nếu nó không biết nắm bắt, thì không phải là đàn ông.”

Lão Trần, “…”

…

Tiêu Lăng không quan tâm tiếng kêu của Tô Tố kéo cô lên giường, một tay ôm lấy vai cô, một tay lấy chăn đắp lên cơ thể cô, anh như biến ảo thuật từ gối lấy ra cái hộp thổ cẩm mà lúc nãy ông nội đưa, mở hộp ra, đem cái vòng tay bằng ngọc ra, đeo lên tay của Tô Tố.

“Không không không, cái này em không thể đeo được.”

Ánh mắt Tiêu Lăng trầm xuống, âm trầm buồn bã nhìn cô, “tại sao”.

Không muốn sống chung với anh sao?

“Món đồ này quá mắc rồi, em biết chắc chắn anh sẽ không chấp nhận câu trả lời này, nhưng thực sự không thể đeo, ông nội nói món đồ này rất có ý nghĩa, với lại ngọc rất dễ vỡ, em đeo rồi nếu lỡ làm vỡ thì sao? Với lại trong phim em đóng người con gái nghèo mạnh mẽ, em cũng không thể đeo vòng này đi đóng phim được, như vậy thì quá giả rồi, cũng đừng nói những lời như lúc đóng phim thì tháo xuống… em sống trong đoàn làm phim, trong đoàn rất phức tạp, món đồ mắc giá như vậy ai nhìn vào mà không thấy ghen tị chứ? Cho nên món đồ này em không thể đeo.”

Tô Tố đem tất cả lý do cô có thể nghĩ ra cũng nói hết rồi.

Tiêu Lăng có chút chậm chạp, nói cũng có chút đạo lý.

Anh cầm lấy cái vòng, một tay cầm tay cô, nghĩ một chút cũng đeo nó lên.

“Ai?”

“Em đeo thử một chút, coi đẹp không.”

"Ừ." Tô Tố không cự tuyệt nữa.

Tiêu Lăng đeo vòng lên tay cô, vòng ngọc trắng nhìn rất đẹp, đeo lên bàn tay trắng nón của cô thì càng đẹp hơn, chỉ là 1 tháng nay cô đóng phim trong đoàn làm phim, ốm đi một chút, cổ tay càng nhỏ hơn, vòng tay ngọc tròn tròn đeo lên tay cô có vẻ không hài hoà lắm.

Tiêu Lăng nhíu mày tháo vòng ra, buồn bã để làm vào trong hộp.

"Nhìn xem, đây là ý trời, không muốn em đeo nó." Ngược lại Tô Tố thở phào nhẹ nhõm, cười híp mắt thu cổ tay lại.

"Em ở đoàn phim 1 ngày ăn 3 bữa bình thường chứ?

"Bình thường, mỗi ngày 3 bữa, sáng chèo quẩy với đậu nành, trưa và tối ăn hai tô cơm."

"Vậy sao em không mập ra tí nào."

Tô Tố, "…"

Cô là nữ diễn viên, đương nhiên phải ốm mới đẹp, đặc biệt là khi đóng phim, bây giờ toàn là ti vi màn hình lớn, độ cao không bằng độ dài, hình ảnh trên tivi vừa lừa vừa mập, nếu cô đầy đặn một tí, đóng phim sẽ không đẹp nữa.

Nhưng cô có nói thì Tiêu Lăng cũng không hiểu, cho nên không nói.

Tiêu Lăng buồn bã đem cái hộp nhét vào tay Tô Tố, Tô Tố lập tức đẩy ngược lại, "Không được, món đồ này để ở chỗ em không an toàn, vẫn là anh giữ đi."

"Đây là ông cho em, với lại là cho nữ đeo, em đưa anh làm gì, tự giữ đi. Nếu em sợ làm mất, anh mua cho em cái két sắt để bỏ vào." Tiêu Lăng dứt khoát đem cái hộp nhét vào tay Tô Tố, "Giữ cho tốt, sau này còn truyền lại cho con dâu của chúng ta."

Tô Tố, "…"

Người người này có thể nghĩ xa hơn nữa không?

Tô Tố cẩn thận đặt cái hộp lên ngăn kéo của cái tủ đầu giường, tính ngày mai ra ngân hàng mở tủ bảo hiểm, đem món đồ này để vào trong.

Tiêu Lăng ôm vai cô nằm xuống, đưa tay tắt đèn.

Tô Tố lại căng thẳng trở lại, Tiêu Lăng cảm nhận được cơ thể Tô Tố cứng đờ, vỗ lưng cô nhẹ giọng an ủi, "Yên tâm ngủ, em không đồng ý anh sẽ không chạm vào em."

Anh cũng đã quen rồi, sắp trở thành Ninja thần rùa rồi.

Tiêu Lăng âm thầm đếm ngón tay, tính sơ sơ, vậy mà anh đã cỡ 1 tháng không đụng vào phụ nữ, hoàn toàn có thể tham gia kỉ lục Guinness, anh bất lực ôm Tô Tố, nhẹ giọng than thở.

"Tô Tố à…"

"Ừ?"

"Đừng để anh nhịn quá lâu."

Trong bóng tối, Tô Tố thả lỏng cơ thể mặt ửng đỏ, buồn bã đem mặt chôn vào trong lòng anh.

Hơi thở nóng bỏng của cô thở lên ngực anh, rất nóng bỏng, rất ngứa ngáy, Tiêu Lăng cảm thấy có chút khó nhịn, toàn thân căng cứng, nhưng không nhẫn tâm đẩy cô ra. Tô Tố cũng cảm thấy hơi thở của anh rất nặng nề, lập tức nói chuyện với anh để dời sự chú ý.

"Đúng rồi, hộ khẩu của các con chắc không sao chứ, bên trường học…"

"Yên tâm, không sao đâu, đợi đến khi em đồng ý kết hôn với anh, khi nhận được giấy đăng kí kết hôn lập tức cho con vào hộ khẩu, lời ông nội nói lúc nãy em không cần phải quan tâm, lúc nào em nghĩ thông rồi thì lúc đó đi làm hộ khẩu cũng không sao."

"Ừ" Tô Tố nhớ lại lời ông nội nói về khúc mắc trong lòng Tiêu Lăng, thấy Tiêu Lăng không muốn nói, cô cũng không hỏi, trong lòng ai cũng sẽ có bí mật nhỏ của riêng mình không muốn người khác biết, cô không có chuyện nói tìm chuyện nói, "Đúng rồi, cái vòng ông nội tặng em, không phải nói là truyền lại cho con dâu Tiêu gia sao, món đồ đó lý ra phải đeo trên tay mẹ anh, sao lại ở chỗ ông nội?"

Khi hỏi xong Tô Tố cảm nhận được cơ thể Tiêu Lăng căng cứng, cả người trở nên lạnh lùng.

278. Chương 278

Cô đã hỏi trúng vấn đề cấm kỵ rồi sao?

Tô Tố há hốc miệng, hồi tưởng lại, quen biết Tiêu Lăng bấy lâu, hầu như không thấy anh nhắc tới chuyện cha mẹ, trước đó nghĩ rằng cha mẹ anh đang sống ở nước ngoài, bây giờ nghĩ lại chuyện không phải đơn giản vậy.

Tô Tố ôm lấy bắp tay, vừa cười vừa chuyển đề tài, "hôm nay ghi hình Chương trình mệt quá đi, ngày mai còn phải quay phim, đi ngủ sớm thôi, anh cũng mới đi công tác về, ngày mai vẫn còn việc phải làm, anh cũng nên nghỉ ngơi sớm, em ngủ trước đây."

Tô Tố ngáp một cái thật mạnh, nhẹ quay lưng đi, nhắm mắt lại, "em ngủ đây."

Tiêu Lăng không phải không muốn nói với Tô Tố, chỉ là quan hệ của anh và cha mẹ rất phức tạp, bản thân anh cũng không hiểu tại sao, thực tế không còn cách nào nói cho cô ấy hiểu, vả lại có rất nhiều thứ dính dáng với nhau, nói về A sẽ hỏi thêm B, nếu nói B rồi sẽ hỏi thêm C, anh ôm chầm Tô Tố, "chờ đến khi suy nghĩ được thông suốt rồi, anh sẽ cho em biết."

"Được."

...

Ngày thứ 2 Tô Tố thức dậy lúc 10 giờ sáng.

Trong phòng có tấm màn che nắng rất dày, lúc Tô Tố dậy mơ mơ hồ hồ nhìn thấy trong phòng vẫn còn tối mù, nghĩ rằng trời vẫn chưa sáng, cô ngáp hồi và từ trên giường bật ngồi dậy, nhìn thấy căn phòng xa lạ và chiếc giường cũng xa lạ, cái đầu đang còn mơ hồ bỗng như bị dội một thùng nước lạnh vào vậy, "wow" một tiếng chợt tỉnh táo, cô quay người cái không nhìn thấy bóng dáng Tiêu Lăng trên chiếc giường to, đến khi đôi mắt thích nghi với bóng tối trong phòng rồi, cô ngước lên nhìn đồng hồ treo trên tường, kêu hét lên, như bị lửa đốt vào mông "hừng" lên một cái liền nhảy dựng lên.

Mười giờ rồi.

Quả nhiên là mười giờ trưa rồi.

Cô quả nhiên ngủ ở nhà Gia Gia của Tiêu Lăng đến tận mười giờ trưa.

A a a

Tại sao Tiêu Lăng không gọi cô dậy

Tô Tố luống cuống tay chân nhảy từ trên giường xuống, vơ tay lấy cái điện thoại để đầu giường, nhưng vơ không thấy, tối hôm qua để cái điện thoại trêntủ đầu giường đã không cánh mà bay, Tô Tố căng thẳng đến nổi tuôn mồ hôi hột, tối qua rõ ràng đạo diễn đã dặn tám giờ sáng hôm nay phải đến tổ kịch làm mà, tuy

nhiên cô ta đã trễ hết hai tiếng.

Ngay cả gọi điện thoại thông báo xin nghỉ cũng không có, thật không thể tha thứ.

Tô Tố bay nhanh cởi phăng bộ độ ngủ, đi chân trần xuống đất, lấy một bộ quần áo từ trong tủ ra và khoác lên người, cô xỏ vội đôi dép nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh để rửa mặt, lúc cô từ nhà vệ sinh ra cũng đã mười phút rồi.

Tô Tố lao như tên bay xuống lầu.

Đại sảnh phía dưới lầu, chỉ có mỗi Lão Gia Tử đang ngồi đọc báo, Tô Tố quay đầu nhìn xung quanh, ngoài Lão Gia Tử ra còn có Lão Trần chỉ hai người thôi.

Tô Tố bồn chồn bước xuống lầu.

Lão Trần nghe thấy động tịnh, nhìn thấy Tô Tố liền mỉm cười chào hỏi, "Cô Tô dậy rồi à? Tối qua ngủ có ngon không?"

"Rất ngon, he he, rất ngon."

Từ mười hai giờ tối ngủ đến mười giờ trưa hôm nay, bây giờ cô cảm thấy tâm trạng thật sự rất phấn khởi.

Lão Gia Tử nghe thấy hai người hỏi han nhau ngẩng đầu nhìn lên, "Tô Tố à, có đói bụng chưa, ông đã nhờ dì Trương làm bữa sáng cho cháu rồi, đang hâm dưới bếp đó, Tiểu Trần gọi dì Trương đem phần ăn sáng qua đây."

"Dạ được" Lão Trần mỉm cười đi xuống bếp.

Tô Tố từ cửa cầu thang bước xuống, tầm nhìn ngay trước mặt Lão Gia Tử, cắn lấy môi ngượng ngùng gãi đầu, "Gia Gia, hôm nay cháu ngủ quá giờ rồi…"

"Không sao không sao, thanh niên mà, ham ngủ tí cũng bình thường thôi." Lão Gia Tử vỗ vỗ chiếc ghế sofa bên cạnh, "lại đây lại đây lại đây, ngồi nói chuyện với Lão Gia Tử tí."

Tô Tố sẵn tiện đến bên ghế sofa ngồi xuống

"Gia Gia, Tiêu Lăng và Cảnh Thụy, Tiểu Thất đâu hết rồi?"

"À, Tiểu Tử Thối đã đến công ty làm việc rồi, Cảnh Thụy và Tiểu Thất đã được Tiểu Trần đưa đi học rồi."

Đi hết rồi, để lại mình cô ta.

Da đầu Tô Tố phát tê lên, "vậy… Gia Gia, ông có thấy chiếc điện thoại của cháu đâu không?"

"Có thấy." Lão Gia Tử từ chiếc ghế sofa mò ra chiếc điện thoại đưa cho Tô Tố, "có phải cái này không? Sáng nay Tiêu Lăng từ trên lầu cầm xuống đây, đúng rồi, Tiểu Tử Thối nhờ ông nói với cháu, nói rằng sáng nay đạo diễn các cháu có gọi điện thoại đến, nói từ hôm nay trở đi được nghỉ định kỳ, đến ngày sáu tháng mười lận, hôm nay cháu không cần phải quay phim nữa."

À Há?

Tô Tố hoài nghi lấy điện thoại cầm trên tay, mở lại phần nhật ký điện thoại ra xem, không phải cô không tin lời Lão Gia Tử, mà là cô không tin được Tiêu Lăng, điện thoại chuyển qua trang nhật ký, quả nhiên nhìn thấy số của đạo diễn Trịnh Đông xuất hiện trong nhật ký điện thoại, đúng thật là có gọi điện thoại rồi, Tiêu Lăng đã bắt máy?

Tô Tố che mặt lại, đạo diễn gọi cho cô ta lúc sáng sớm, kết quả người bắt máy lại là người đàn ông, sau này đạo diễn Trịnh Đông sẽ nghĩ như thế nào về cô đây.

Tô Tố như phát điên lên.

Lão Gia Tử nhìn vào biểu hiện đặc sắc của cô, không nhịn được cười. Ông ta đặt báo xuống, nhìn dì Trương mang bữa sáng đến, hối thúc Tô Tố, "mau đi ăn sáng đi, hôm nay không cần quay phim thì ở nhà ngồi chơi với Lão đầu tử này, cháu có ngại không?"

Lão Gia Tử cũng mở miệng rồi, cô còn có thể nói gì nữa.

Tay nghề của dì Trương rất tốt, mặc dù trong lòng thất vọng, Tô Tố vẫn ăn cho no.

Sau khi ăn xong, chớp mắt một cái liền không thấy Lão Gia Tử đâu. Tô Tố đi ra đại sảnh của biệt thự, ban ngày nhìn biệt thự đẹp hơn ban đêm nhiều, ngay cả bãi cỏ dưới đất cũng cảm thấy xanh tươi hơn nhiều, Tô Tố hít một hơi thật sâu, không khí mang theo mùi thơm của cỏ xanh, cực kỳ dễ chịu.

"Cô Tô"

"A, bác Trần."

Lão Trần mỉm cười từ ngoài đi vào trong, "Lão Gia Tử đang ở phía trước xem cá, hỏi cô có hứng thú đi xem không."

"Tốt quá tốt qua."

Đúng lúc cô ấy có thể chiêm ngưỡng phong cảnh trong biệt thự, Lão Trần đem theo cần câu và móc câu cá, dẫn Tô Tố đi về phía trước, biệt thự rất to, to ngang bằng một cái trang viên, họ đi ngang qua bãi cỏ trống chuyên dành để chơi Gôn, lại đi thêm vài phút nữa, Tô Tố mới nhìn thấy được toàn cảnh ngôi biệt thự.

Cô vừa đi vừa nói chuyện với Lão Trần, "Nơi đây thật là lớn, cháu nghe Gia Gia nói, trước đây Tiêu Lăng không có về nhà, nơi đây chỉ có ông và Gia Gia còn người giúp việc nữa, không thấy buồn tẻ sao?"

"Đương nhiên buồn chứ, Lão Gia Tử thích nhất là nhắc đến chuyện thiếu gia hồi còn nhỏ, thiếu gia hồi nhỏ đặc biệt nghịch ngợm, anh là vị vua bé nhỏ, luôn cùng với Mộ thiếu gia, Tôn thiếu gia, và còn Lãnh thiếu gia chơi chung với nhau nữa, thường hay dẫn những người đó về nhà chơi, thời gian đó trong nhà lúc nào cũng náo nhiệt. Bây giờ... vài năm trước thiếu gia không còn về đây nữa, Nhị Lão Gia và Nhị Phu Nhân thường ở nước ngoài ít khi về đây, Đại Lão Gia và Đại Phu Nhân lại ở trong quân đội, cũng thường niên không về nhà, trong nhà chỉ có Đại tiểu thư lâu lâu về nhà nói chuyện với Lão Gia Tử mà thôi."

"Nhưng mà bây giờ cũng đỡ rồi, mỗi lần Tiểu Thiếu Gia và Tiểu Tiểu Thư ở nhà thì Lão Gia Tử khỏi bàn tới cũng vui biết chừng nào." Lão Trần cười mỉm nhìn Tô Tố, "nếu cô Tô thường xuyên ghé qua đây, Lão Gia Tử nhất định sẽ rất vui."

Tô Tố cười mỉa mai không nói gì, hai người đi thêm một đoạn, cuối cùng đã nhìn thấy bóng dáng Lão Gia Tử. Ông mặc đồ trong rất thoải mái, đem theo chiếc ghế gỗ nhỏ và ngồi trên ghế câu cá, tuy rằng ông ta lớn tuổi rồi, nhưng mỗi khi ngồi phần lưng cột sống lúc nào cũng thẳng, khiến cho người ta luôn cảm thấy có một sức sống tràn trề.

"Lão Gia Tử". Tô tiểu thư đến rồi.

279. Chương 279

"À, đến thật rồi, mời ngồi mời ngồi." Lão Gia Tử chỉ vào chiếc ghế gỗ bên cạnh, "đến đây câu cá chung với Gia Gia nè."

Các thiết bị của Lão Gia Tử đều chuẩn bị rất đầy đủ, có cây dù rất lớn dùng để che nắng trên đầu, phía dưới đặt chiếc ghế gỗ, Tô Tố bụm miệng cười và ngồi xuống chiếc ghế gỗ.

"Tiểu nha đầu có biết câu cá không?"

"Không biết." Tô Tố gãi đầu, "trước giờ cháu chưa câu cá qua, nhưng hồi nhỏ có nhảy xuống ao bắt cá rồi."

"Cháu cũng biết bắt cá à."

Tô Tố ngượng ngùng gãi đầu, "là bởi hồi nhỏ gần nơi cháu ở có một sông nhỏ, năm đó hạn hán, mực nước sông chỉ cao bằng đầu gối, đám nhóc tụi cháu bụng đói meo muốn nhảy xuống bắt cá, bắt được rất nhiều cá và cá chạch."

Những sự việc đó điều trải qua lúc cô còn ở cô nhi viện.

Đôi mắt Lão Gia Tử lóe lên sự hoài nghi, bèn không hỏi nữa, mỉm cười hehe nói,"cháu còn nhỏ cũng nghịch ngợm nhỉ, nhưng Tiểu Tử Thối lúc nhỏ cũng nghịch ngợm không kém, hồi sáu bảy tuổi nó leo lên cây lấy trộm trứng chim, kết quả bị té từ trên cây gãy đi một chân, phải băn bó thạch cao hết hai tháng. Ha ha, ông còn nghĩ đó là bài học rút kinh nghiệm cho nó, ai ngờ sau khi chân hồi phục nó lại leo lên cây lấy trứng chim đã bị lấy dở dang hôm bữa. nhưng những trái trứng chim đó đều được ấp thành chim con bay đi rồi, chỉ còn lại cái tổ chim thôi."

Tô Tố dở khóc dở cười, "với tác phong của Tiêu Lăng, nếu có hiềm khích ắt sẽ báo."

Lão Gia Tử nhắc đến chuyện quá khứ là không ngừng uyên thuyên, thường ngày ông hay nói những chuyện đó, nên

người làm trong nhà đều nghe đến chai sạn tai, không thèm để ý nữa, nhưng Tô Tố lại cảm thấy rất hưng phấn, vui biết nhường nào, ông quay sang nói với Lão Trần, "Lão Trần Lão Trần, ông vô nhà lấy quyển anbum hình ra, để tôi cho Tiểu Nha Đầu xem."

"Được ạ, để tôi đi lấy."

Lão Gia Tử nói với Tô Tố, "bàn đến chuyện Tiểu Tử Thối hồi nhỏ hay lấy trộm trứng chim, nó còn hay bắt sâu róm bỏ vào hộp đồ chơi của các bé gái, và len lén bỏ trái bóng đã được thổi căng nhét vào bàn học của người khác, đánh lộn với bạn học... và nhiều chuyện như thế không đếm xuể, vì những việc như vậy, cha mẹ nó không ít lần vào trường xin lỗi phụ huynh của các bạn."

Tô Tố nghe xong không nhịn được cười, Tiêu Lăng lúc nhỏ lại nghịch ngợm đến nổi đi lấy cắp trứng chim ấy, thật không ngờ đấy.

Đang lúc nói chuyện thì Lão Trần đã lấy quyển anbum tới.

Lão Gia Tử lật từng tấm hình ra xem, trong anbum toàn hình ảnh chụp cả gia đình, có thể nhìn thấy Lão Gia Tử hết sức thương yêu Tiêu Lăng, rất nhiều tấm hình chụp đều thấy ông ôm chầm Tiêu Lăng trên tay, Tô Tố nhìn những bức hình lúc Tiêu Lăng còn nhỏ đều rất phấn kích. Chỉ tay vào hình rất lâu nhưng không nói một lời.

"Cháu có cảm thấy Cảnh Thụy và Tiêu Lăng giống y như đúc không?"

Tô Tố sững sờ gật đầu.

Khó trách lúc Lão Gia Tử lần đầu tiên nhìn thấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất đều rất kích động, nguyên do là vậy… Tiêu Lăng lúc nhỏ so với Cảnh Thụy bây giờ, ngoại trừ áo quần mặc trên người đều đã qua thời ra, thì Cảnh Thụy có vẻ giống anh như đúc.

Lão Gia Tử miệng cười hehe chỉ vào tấm hình lúc Tiêu Lăng hai tuổi, lúc đó Tiêu Lăng vẫn còn mặc chiếc quần yếm trên người, cúi đầu như vừa phạm lỗi lầm gì, "tấm này là lúc Tiểu Tử Thối không cẩn thận tè ướt quần, vẫn còn may là nó biết bản thân làm sai chuyện, tuy vẫn chưa bị mẹ nó la mắng mà bộ dạng nó đã biểu hiện như vậy rồi, thì làm sao mẹ nó nỡ lòng nào dạy nó bài học chứ, còn tấm này nữa, đây là tấm hình Tiểu Tử Thối và thằng bé bên Mộ gia chụp chung, lúc này hai người cũng đã bốn năm tuổi gì rồi, có thấy hai đứa nó mặt mày bầm dập không, đó là vì hai đứa nó dành đồ chơi với nhau mà ra nông nổi này."

"A, đây là Mộ Bạch?"

"Đúng đúng đúng, chính là câu trai trẻ cùng cháu trên tiết mục hôm qua."

Tô Tố không dám tin là mình đang xem hình Mộ Bạch lúc nhỏ, hoàn toàn nghĩ không ra anh ta ngày thường rất ôn hòa vậy mà lúc nhỏ cũng khá ngang bướng.

Cô xem hình trên quyển anbum, xem từ lúc Tiêu Lăng mới ra đời đến khi anh ta từ từ trưởng thành, quyển anbum rất dày ghi lại quá trình lúc Tiêu Lăng còn nhỏ cho đến trưởng thành, dần dần trôi, trong hình có thêm một bé gái, Tô Tố nhận ra bé gái đó, "đúng là Tiêu Diệp Lạc đẹp từ nhỏ đến lớn."

Lão Gia Tử như bừng sáng mắt lên, nhân lúc Tô Tố không để ý, ông đã mắt đối mắt nhìn Lão Trần, nhìn thấy Tô Tố chăm chú nhìn vào quyển anbum mà không đá động gì, bèn vang giọng lên,"Tô Tố cháu quen biết Diệp Lạc à?"

"Đương nhiên cháu biết rồi, cô ta là niềm kiêu hãnh của người trong nước mà, người đầu tiên trong nước giành giải ảnh hậu Oscar, cho đến hôm nay không một ai trong nghành điện ảnh truyền hình có thể phá kỷ lục mà cô ta tạo lập ra, vả lại quan trọng nhất là cô ta còn rất trẻ, cô chỉ mới hai mươi tuổi hơn, vẫn còn có rất nhiều cơ hội dành cho cô trong tương lai, khiến người khác phải kính phục."

Lão gia tử cầm lấy cần câu, "vậy cháu có còn thắc mắc tại sao Tiêu Diệp Lạc lại xuất hiện trong anbum nhà ông không?"

Tô Tố còn chưa gật đầu vội nói, "cháu biết rồi ạ."

Lão gia tử giật bắn mình lên, lại quay sang mắt đối mắt nhìn Lão Trần, ông ta quăng chiếc cần câu sang bên, lấy chiếc ghế gỗ qua bên Tô Tố ngồi, "tiểu nha đầu cháu biết chuyện gì?"

Không lẽ Tiểu Tử Thối đó đã đem chuyện Diệp Lạc nói cho Tô Tố biết rồi sao?

Chắc không đâu

"Là do lúc trước cháu đến Cẩm Viên chơi nhìn thấy được, trong phòng Tiêu Lăng có tấm hình chụp chung với Tiêu Diệp Lạc, Tiêu Lăng nói cho cháu nghe Tiêu Diệp Lạc là em gái của anh, cháu đã rất ngạc nhiên khi vừa mới biết tin, hoàn toàn không thể tin được hai người đó quả nhiên là hai anh em, nên không trách được tại sao giới truyền thông không moi được gia cảnh của Tiêu Diệp Lạc, có người nhà che chở cho, làm sao mà có thể moi ra được." Tô Tố ngước nhìn Lão Gia Tử với đôi mắt luôn nở nụ cười, "công tác bảo mật của cả nhà làm rất tốt." đoạn nói, cô tiếp tục cúi đầu vào xem anbum, "nhưng mà có vẻ kỳ lạ sao á, hình như toàn hình lúc mười mấy tuổi của cô ấy không vậy, không thấy hình lúc nhỏ hơn."

"Tiêu Lăng nói vậy với cháu à."

"Chả lẽ anh ta lại lừa cháu?"

"Không có không có." Lão gia tử vẫy tay, cười he he nói, "không có lừa cháu, Diệp Lạc chính là cháu gái của ông, nhưng mà bây giờ nó đã qua bên Mỹ phát triển rồi, đã rất nhiều năm không về nước, ba mẹ của Tiểu Tử Thối cũng sống ở Mỹ, cũng tiện chăm sóc cho nó."

Tô Tố gật đầu, "một cô gái bỏ xứ sang quê người như cô có người thân bên cạnh chăm sóc sẽ tốt hơn, nhưng đã 5 năm rồi, cũng lấy xong giải điện ảnh Oscar, sao lại không quay về nước thế, thực ra Tiêu Diệp Lạc là thần tượng của cháu, từ lâu rồi cháu rất muốn gặp mặt cô ấy, nhưng đến giờ vẫn chưa có cơ hội. Gia Gia, chờ đến khi cô ta trở về, ông nhất định phải giới thiệu bọn cháu làm quen nhá, cháu đang có nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo cô ta."

Lão gia tử cười khô khốc không nói lời nào. Giọng nói khàn đi, và chuyển đề tài không chút tì vết, "Tô Tố à, cháu định chừng nào đi làm giấy kết hôn với Tiêu Lăng đây?"

Tô Tố không nghĩ rằng Lão Gia Tử nhảy đề tài nhanh đến thế, phút chốc ngơ ngác

"Giấy kết hôn?"

"Đúng rồi, hai đứa con của hai cháu bây giờ cũng lớn lắm rồi, vả lại hai cháu tình cảm cũng rất tốt, không lẽ lại không bàn tính đến chuyện đính hôn rồi kết hôn sao? Hay là tại Tiểu tử thối vẫn không đồng ý, nếu thật là như vậy thì Tô Tố cứ báo ông biết, trong gia đình này tuyệt đối không có hành vi đùa giỡn như thế, Gia Gia sẽ áp giải nó đến cục thi hành án dân sự."

280. Chương 280

Đùa giỡn?

Mồ hôi, bây giờ người không muốn đăng ký kết hôn là cô, có phải cô đang đùa giỡn với Tiêu Lăng không? Tô Tố che mặt.

Nói thật không có việc Tô Tố muốn đăng ký kết hôn với Tiêu Lăng.

Tình huống của cô với Tiêu Lăng không giống những người khác, người ta là yêu trước, sau đó kết hôn rồi có con. Còn họ là đảo lộn hết thứ tự, trước có con, vừa mới bắt đầu nói đến chuyện yêu nhau đã kết hôn?

Cô không phải là không muốn kết hôn với Tiêu Lăng, cúng không phải không muốn ở bên Tiêu Lăng, chỉ là cảm thấy… như vậy có phải là hơi qua loa không? Ngay cả ba mẹ Tiêu Lăng cô cũng chưa từng gặp qua, chưa thông qua sự đồng ý của họ đã đăng ký kết hôn, cho dù không cần trao đổi với trưởng bối đầy kinh nghiệm thì cô cũng biết làm vậy là không đúng. Còn có một chuyện cô cảm thấy kỳ lạ, cô cùng Tiêu Lăng có con, theo tình huống này thì ai là người vui nhất?

Ba mẹ Tiêu Lăng a

Chuyện quan trọng như vậy mà cô cũng không đi gặp qua ba mẹ Tiêu Lăng từ nước ngoài về, như vậy cũng thật bất thường rồi.

Chắc chắn trong chuyện này còn có tình tiết mà cô không biết, nhưng Tiêu Lăng không muốn nói cô cũng không hỏi gì thêm.

"Ông ơi, việc này để con với Tiêu Lăng bàn bạc lại đã."

Ông lão nghe vậy cũng không nói gì thêm, cười haha rồi tiếp tục câu cá, bỗng cần câu giựt giựt, ông nhanh chóng thủ thế, bắt đầu thu dây, không lâu sau đã giựt dây, một con cá chép to xuất hiện.

Tô Tố đem thùng nước tới để bên cạnh ông lão, ông cười haha bỏ con cá vào thùng.

Ông lão câu cá thật sự rất lợi hại, đã già dặn kinh nghiệm mà còn rất kiên nhẫn, không bao lâu đã câu được bốn năm con cá trích to bằng bàn tay và hai con cá chép nặng chừng 2 ký. Bác Trần thì câu được ít hơn, cũng câu được hai con cá trích to bằng bàn tay.

Câu suốt từ mười rưỡi sáng đến ba giờ chiều, ông lão thấy cũng đã khá nhiều liền thu dọn cần câu.

"Ông không câu nữa ạ?"

"Không câu nữa không câu nữa, nhiêu đây cũng đủ ăn rồi, haha hôm nay thu hoạch không tệ, đây đều là cá tươi, dinh dưỡng lắm đấy, cá trích sẽ để dì Trương làm món cá kho, cá chép thì để bọn trẻ nấu canh, nghe nói cá rất tốt cho não, mặc dù hai đứa nhỏ đã rất thông minh nhưng cũng nên bồi bổ một chút." Ông lão đem cần câu đưa cho ông Trần, rồi thu dọn dù che nắng, vừa dọn dù che nắng vừa nhìn Tô Tố, "con đúng là người có tính kiên nhẫn, người trẻ tuổi bây giờ ít được ai như con, kêu họ cùng ông câu cá mấy ai chịu ngồi yên được như vậy. Mỗi lần cùng ta ra câu cá, dù là Tiêu Lăng hay Tiêu Khả cũng không ngồi lâu được như vậy, haizzz, thật là phí công nuôi dưỡng."

Tính tình Tô Tố khá tĩnh lặng, lúc trước khi cô chưa đi làm mà không thể ra khỏi nhà, phần lớn thời gian đều ở trong nhà, có lúc lên sân thượng ngồi cả ngày, đương nhiên ngồi vài tiếng như vậy với cô không thành vấn đề.

Cô nhìn ông thu dọn dù che nắng xong liền quay sang xách thùng nước, cô nhanh chóng chạy đến ngăn cản, "Ông đừng động, để con xách cho."

Ông cũng đã 80 tuổi rồi, sao có thể làm những việc nặng nhọc như vậy, trong thùng đựng đầy nước, chưa kể còn một đống cá trong đó, dù sao cũng phải 30 40 cân, lỡ mệt quá hóa bệnh thì biết làm sao? Vả lại lỡ nước trong thùng tràn ra ngoài, trượt chân vấp ngã thì biết làm sao, vậy càng nguy hiểm hơn.

"Bác Trần, thùng nước của bác cũng để đó đi, đợi con xách thùng nước của ông vào xong sẽ quay lại xách luôn thùng đó."

Tô Tố đi đến bên cạnh thùng nước, hít một hơi thật sâu, dùng cả hai tay nhấc thùng nước lên.

Thùng nước run rẩy, tràn ra ngoài một ít nước.

Tô Tố run run đi về phía trước, mặt đỏ bừng.

Tại sao có thể nặng như vậy.

Ông lão cười haha một tiếng, đưa tay ra nhận lấy thùng nước trong tay Tô Tố, "Được rồi được rồi, tâm ý của con ta nhận, tay chân ốm yếu vậy sao mà làm nổi, cứ để ông lão này ra tay đi." Ông lão một tay cầm cây dù, một tay xách thùng nước thông vô cùng nhẹ nhàng, đang cầm hơn mấy chục ký đồ mà như không có chuyện gì xảy ra, bước đi như bay, mà còn làm rất chuyên nghiệp, một chút nước cũng không tràn ra ngoài.

Bên kia lão Trần cũng vậy, xách thùng nước một cách rất nhẹ nhàng, hai ông lão cùng nhau đi về.

Tô Tố đang cảm thấy sốc, đây, đây đây đây có phải người già 80 tuổi không vậy

Trên đường về thì Tô Tố nhận được điện thoại của đạo diễn Trịnh Đông.

Nửa giờ sao, Tô Tố đội nón lưỡi trai, đeo kính đen xuất hiện tại ký túc xá của đoàn làm phim, khi đến nơi cô mới biết chỉ có cô và Mộ Bạch được nghỉ phép, phó diễn viên đang phân công việc cho dàn diễn viên phụ, nhân viên hậu cần cũng đang luôn tay luôn chân làm việc.

Trịnh Đông thấy cô đến, thấy ánh mắt cô có phần tĩnh lặng, cũng phá lệ... khách sáo với cô.

Tô Tố gượng cười, đạo diễn Trịnh Đông chắc đã biết mối quan hệ giữa cô với Tiêu Lăng, cô cũng không giải thích gì thêm, giờ giải thích chỉ càng thêm rối.

"Đạo diễn, người tìm tôi đâu rồi?"

Trịnh Đông chỉ một bóng người đứng cách đó không xa, "Cô ta chờ cô lâu lắm rồi đó."

Tô Tố nhìn thấy Bạch Linh đang đứng dưới gốc cây, cười lạnh lùng, chào đạo diễn một tiếng rồi đi về phía Bạch Linh.

Cô còn tưởng là ai tìm cô, hóa ra là Bạch Linh.

Tô Tố đi về phía Bạch Linh đứng cách đó hai mét, ánh nắng chiếu xuyên qua khuôn mặt cô, hôm nay Bạch Linh diện một chiếc váy dài màu hồng, không biết có phải do màu sắc chiếc váy quá nổi bật hay không mà hôm nay nhìn tinh thần cô tốt hơn nhiều. Tô Tố khoanh tay nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng, "Cô tìm tôi có việc sao?"

Bạch Linh mấp máy môi, nhìn quanh thấy người trong đoàn làm phim đang nhìn cô bằng ánh mắt tò mò, "Có thể tìm một nơi ngồi xuống nói chuyện không?"

Cô cũng muốn biết Bạch Linh đến tìm cô làm gì.

Tô Tố gật đầu, hai người đến tiệm cà phê trước cửa trường học, tiệm cà phê này không quá đông, quả thực là một nơi tốt để ngồi nói chuyện.

Bạch Linh gọi một ly trà sữa, Tô Tố thì không gọi gì.

Đối diện với Bạch Linh cô uống gì cũng cảm thấy muốn nôn, không vòng vo dài dòng, Tô Tố hỏi rất dứt khoát, "Cô tìm tôi có việc?"

Dù là câu hỏi nhưng đây cũng là câu khẳng định, nếu không có việc gì thì Bạch Linh cũng không tới tìm cô.

Hai người kiếp trước là chị em sinh đôi, kiếp này lại là kẻ thù của nhau, đây là hai thể loại người hoàn toàn khác biệt.

Bạch Linh nhìn Tô Tố cười, nhẹ nhàng từ túi xách lấy ra một tấm thiệp mời, mỉm cười đưa cho Tô Tố, "Đây là thiệp mời đính hôn của tôi và Tầm, chúng tôi dự định ngày 1 tháng 10 sẽ tổ chức lễ đính hôn trên hòn đảo tư nhân nhỏ của Mạc gia. Tô Tố, trước đây hai chúng ta đã có vài hiểu lầm, cũng có vài chuyện do tôi làm không tốt, hôm nay mượn cơ hội này đến làm lành với cô. Hi vọng cô có thể nể mặt đến dự lễ đính hôn của chúng tôi, tôi đã hỏi qua đạo diễn, biết cô được nghỉ đến ngày 6 tháng10, hôm đó cô nhất định phải đến nha."

281. Chương 281

Đến có mục đích nha

Ngay cả chuyện cô nghỉ phép cũng biết, Tô Tố cười tủm tỉm nhận lấy thiệp mời từ trong tay Bạch Linh, thư mời này giống y chang thiệp mời hôm qua nhìn thấy trong xe của Tiêu Lăng, chỉ là đổi từ tên Tiêu Lăng thành tên cô mà thôi. Tô Tố uể oải vén mái tóc dài lên, uể oải tựa vào ghế sofa sau lưng, vuốt vuốt thiệp mời trong tay, vừa cười vừa nhìn Bạch Linh, Bạch Linh a Bạch Linh, cô nói xem tôi nên nói cô thế nào đây, cô mời tôi tham gia lễ đính hôn của cô, tại sao lại không sợ tôi gây sự biến buổi lễ thành một trò cười? Cô thấy sắc mặt Bạch Linh nghiêm lại, cười ha hả nói, " Cô thật không sợ sau khi Mạc Tầm nhìn thấy tôi đột nhiên thay đổi ý định sao?"

Sắc mặt Bạch linh thay đổi, buột miệng nói ra, " Không thể nào"

"1Cái gì không thể nào? Ta không thể nào gây sự trong lễ đính hôn của cô, hay là Mạc Tầm không thể vì tôi không đính hôn nữa?"

" Đều không thể nào." Bạch linh bóp chặt ly giấy trong tay, khóe miệng nở một nụ cười cứng ngắc, " Cô Tô tôi biết người cô thích là Tiêu Lăng, cô không có lý do để phá hôn lễ của chúng tôi, với lại người mà Mạc Tầm yêu là tôi, sao có thể bởi vì cô Tô đây liền không đính hôn với tôi nữa chứ."

Tô Tố nhún nhún vai, " chỉ đùa một chút thôi mà, cô xem cô đi, mặt trắng bệch, người không biết còn tưởng rằng tôi lại làm gì cô nữa, như thế thì không tốt, cô nói đúng không."

Khóe miệng Bạch Linh nhở nụ cười cứng ngắc, " Ha ha… cô Tô thật biết nói đùa."

Tô Tố nắm lấy thiệp mời trong tay, gật đầu với Bạch Linh, " Được1rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ đi tham gia lễ đính hôn của cô, cô có thể đi rồi."

Bạch linh ngồi bất động, nói với Tô Tố, " Bởi vì là hòn đảo nhỏ của nước ngoài, cho nên tất cả khách quý đều đi sớm một ngày, ở lại trong pháo đài một ngày. Cho nên sáng mai 10 giờ phải xuất phát rồi, nhà chúng tôi đã bao hết mấy chiếc máy bay ở sân bay trong thành phố a, cô Tô hôm nay về nhà có thể thu dọn hành lý, sáng mai 10 giờ chúng ta gặp ở sân bay."

Tô Tố gật đầu, " Tôi biết rồi."

" Tôi có chút không khỏe, có thể phải ngồi ở đây một lát, cô Tô xin cứ tự nhiên."

Tô Tố nhìn sắc mặt Bạch Linh tái nhợt, cười nhạt một tiếng, cô ta chắc muốn cô bực, kết quả làm bản thân khó chịu, cô ta cầm thiệp mời bỏ đi.

Bạch Linh nhìn bóng lưng đi xa5của Tô Tố, ánh mắt dần dần trở nên u ám.

...

Lúc trở lại nhà cũ người hầu thấy cô liền nói, " Tô tiểu thư, thiếu gia chúng tôi nói nếu tiểu thư trở về, kêu tiểu thư qua bên hồ bơi."

" Tiêu Lăng tan ca chưa?" bước chân Tô Tố dừng lại.

Người hầu gật đầu, " Thiếu gia đã tan ca rồi ạ."

Lúc sáng nay Tô Tố tham quan biệt thự một lát, biết được bể bơi ở nơi nào, cô đeo túi xách đến chỗ bể bơi, xa xa thấy phần thân trên của Tiêu Lăng trần truồng bơi lội trong hồ bơi, cô sải bước đi tới, ngồi xuống ghế nằm cạnh hồ bơi.

Tiêu Lăng nghe được tiếng bước chân dừng lại động tác, nhìn thấy Tô Tố, nhíu mày lại, " Đi đâu rồi?"

Tô Tố móc thiệp mời từ trong túi ra, quơ quơ, " có người đích thân đến đưa thư mời cho em, đoán chừng là muốn em từ bỏ Mạc2Tầm, ha ha, thật buồn cười."

" Bạch Linh" Tiêu Lăng cau mày, đảo ánh nhìn một vòng trên mặt Tô Tố, phát hiện sắc mặt cô như bình thường anh mới thở phào nhẹ, anh kéo lấy giá đỡ cạnh hồ bơi và bước lên, Tô Tố đưa cho anh một cái khăn tắm, Tiêu Lăng tiện tay nhận lấy, quấn trên lưng, anh rút thiệp mời từ trong tay Tô Tố qua nhìn, tiện tay vứt qua một bên, " Hơ——"

" Sao thế?"

" Không hiểu Bạch Linh có phải là ngu không"

" Sao nói thế?"

" Nếu như hai chúng ta đính hôn, em sẽ đưa thiệp mời cho người con gái anh thích sao?"

Tô Tố tức giận lườm anh một cái, không trả lời mà hỏi lại, " Nếu như anh có người con gái anh thích, anh cảm thấy em sẽ đính hôn với anh sao?"

Cũng phải

Tiêu Lăng bật cười, " Phản ứng của não Bạch Linh đích thực cùng người khác với người thường, cô9ta biết

rất rõ bây giờ hai người chúng ta đang ở chung, lại còn đích thân cho đưa thiệp mời cho em, giống như sợ em biết cô ta đính hôn với Mạc Tầm"

Mạc Tầm không có cho người gửi thiệp mời cho Tô Tố, hiển nhiên là không muốn để cho Tô Tố đi dự lễ đính hôn của hắn, đoán chừng chính là sợ chính hắn sẽ đổi ý, thế mà Bạch Linh lại mời em đi, anh đoán là Mạc Tầm còn chưa biết chuyện này đâu."

Tô Tố lắc đầu, dù sao cô cũng mặc kệ hai người này rốt cuộc đang nghĩ gì, coi như không uổng phí tấm thiệp mời này, ngày mai cô vẫn sẽ đi, không nhìn đôi cẩu nam nữ này dắt tay nhau, sao cô có thể yên tâm chứ

...

Sau lúc ăn xong cơm Tô Tố thu dọn đồ đạc trong phòng, chuẩn bị ngày mai cùng Tiêu Lăng ra sân bay, đồ cô mang không nhiều,1chỉ mang theo mấy bộ đồ, Tiêu Lăng vào phòng thấy cô đang thu dọn đồ đạc, cũng lặng lẽ nhét quần áo của mình vào vali. " Lấy thêm hai bộ, chờ lễ đính hôn của họ xong hết anh đưa em đến chỗ gần đó chơi. Không cần mang áo tay dài, hải đảo của họ bên đó anh biết, một năm bốn mùa khí hậu đều rất tốt, trời mưa cũng sẽ không lạnh. Lễ phục vào ngày lễ đính hôn hôm đó của bọn họ anh kêu thư ký Trương chuẩn bị rồi, em mang theo mấy bộ bình thường hay mặc là được rồi."

" Ờ " Tô Tố im lặng thu dọn hành lí.

Giữa chừng hai đứa nhỏ gọi Tiêu Lăng, Tiêu Lăng lại rời khỏi phòng.

Tô Tố nhét đầy cái vali, khép lại xách vali đặt sau cửa, hài lòng vỗ tay, ok, Đồ đạc đã dọn xong, ngày mai có thể xuất phát bất cứ lúc nào."

Điện thoại di động trong túi Tô Tố reo lên, cô móc điện thoại từ trong túi xách ở trên giường ra, màn hình hiện thị số lạ.

" Cô nghi hoặc bấm nghe, " Alô..."

" Tô Tố hả, là ba đây."

Mặt Tô Tố lập tức hóa lạnh, cô nắm chặt điện thoại, " Ông sao lại có số của tôi?"

Số của cô sau khi trải qua sự việc của Đường Sảng liền đổi số mới, hiện tại biết được số này của cô chắc chắn không quá hai mươi người, Tô Đại Khuê lấy đâu ra số mình

" Tô Tố, ba có tự có cách." Tô Đại Khuê dừng một chút rồi nói, " Tô Tố, ba biết con hiện giờ là đại minh tinh, Hiện giờ ngày tháng ba đang sống của ba sắp chịu không nổi nữa, ngày nào cũng có chủ nợ tìm tới

cửa đòi nợ, con nể tình ba đã nuôi con từ nhỏ đến lớn, tiếp tế ba có được hay không?"

Tô Tố cười lạnh, " Đừng mở miệng là ba. Tô Đại Khuê, sau khi tôi dọn ra từ biệt thự của các người thì đã không còn chút xíu quan hệ gì với các người nữa, da mặt của ông là làm bằng tường thành sao, lúc trước ông ở trước mặt truyền thông nói xấu tôi sao không thấy ông nói là ba tôi đòi tiền? Vậy tìm con trai ông và Tô Huệ đòi đi, trong tay Tô Huệ hẳn là có tiền, ông đi tìm bà ta đi"

Tô Tố liền cúp điện thoại.

Không tới hai phút chuông điện thoại lại vang lên, Tô Tố mặc kệ, tính kiên nhẫn lần này củaTô Đại Khuê ngược lại là rất tốt, điện thoại cứ cách một hồi là gọi tới.

Tô Tố bực bội lần nữa bắt máy lên nghe, " Tô Đại Khuê ông có bị bệnh không, ông mà gọi nữa tôi sẽ kéo số ông vào danh sách đen."

" Tô Tố, đừng cúp đừng cúp, lần này ba thật sự có chuyện quan trọng muốn nói với con, là liên quan tới mẹ con."

282. Chương 282

Mẹ?

Tô Tố lặng người ra. Tiếng gọi này quá xa lạ trong cuộc đời cô.

Kiếp trước, trong đời cô chưa từng biết thứ tên là "mẹ", mà cô của kiếp này… vẫn lưu giữ ký ức của cơ thể này, cô nhớ người mẹ của cô kiếp này đã mất từ khi cô mới 4,5 tuổi, sau này Lý Ái Liên bước về nhà cô. Sau đó, tất cả những bức ảnh của mẹ cô đều biến mất, cô đã quên ngũ quan của mẹ cô nhìn như thế nào, thân hình trông ra sao, cô chỉ còn mường tượng được lại, mẹ có một mái tóc dài xoăn, với gương mặt rất đẹp.

Không chỉ vậy, cô còn nhớ mẹ vô cùng, vô cùng yêu cô, mỗi ngày đi làm về, việc đầu tiên bà làm là hôn cô, sau đó những ký ức đẹp chỉ được lưu lại có vậy.

Sau này, trong hơn mười năm cuộc đời tiếp theo của cô,1không còn có sự xuất hiện của mẹ nữa.

Tay Tô Tố nắm điện thoại bỗng chốc lại nắm chặt hơn, "Ông muốn nói gì thì nói luôn đi."

"Trong điện thoại không tiện, có thể…"

“Không thể!” Tô Tố cắt ngang lời Tô Đại Khuê, giọng lạnh băng, “Tô Đại Khuê, muốn nói thì nói trong điện thoại, tôi sẽ không gặp ông và đương nhiên, ông có thể chọn giữ im lặng, tôi chẳng bắt buộc phải nghe những gì ông nói.”

Với những người bỉ ổi vô liêm sỉ như Tô Đại Khuê, cô không thể không phòng bị, ai mà biết đến gặp ông ta sẽ xảy ra chuyện gì, cả cái nhà ấy đều là chuyên gia trong lĩnh vực làm những chuyện vô liêm sỉ và mặt giày, hơn nữa không cần gặp cô cũng biết Tô Đại Khuê tìm cô tuyệt đối chẳng có chuyện gì tốt đẹp, chẳng có gì khác liên quan đến tiền.

“Tô Tố, ở1chỗ bố có một chiếc chìa khóa mẹ để lại cho con, mẹ con nói là của một thứ rất quan trọng.” Tô Tố hoàn toàn không tin, “Tô Đại Khuê, đủ rồi, ông tưởng tôi là đứa trẻ lên 3 sao, thật hay là ông có thể lấy những câu chuyện như vậy ra lừa dối tôi, sau khi Lý Ái Liên về cái nhà ấy không phải toàn bộ những thứ liên quan đến mẹ đều bị đem đi bỏ hết rồi sao? Nếu mẹ có để lại thứ gì cho tôi, ông có còn giữ đến bây giờ? Đừng có đùa nữa.”

“Con đừng cúp điện thoại, bố nói thật đấy, lúc trước không đưa cho con vì tưởng rằng Lý Ái Liên vứt luôn đi rồi, sau khi bố phá sản thì đã dọn ra khỏi biệt thư, biệt thự cũng bị người ta phong tỏa lại rồi, lần này chủ nợ đến nhà đòi nợ, lật tung5toàn bộ đồ đạc trong nhà, bố mới thấy lại chiếc chìa khóa này, là thật đấy, thật sự là sự thật, con tin bố một lần này, được không? Bố đã đến bước đường này rồi, còn muốn lừa con làm gì.

Tô Tố im lặng không nói gì.

Tô Đại Khuê lại lập tức nói thêm, “Tô Tố bố thật sự không có lừa con, con còn nhớ mẹ con không, con có biết mẹ tốt với con thế nào không? Trước đây, mỗi lần đi làm về bà ấy đều đem đồ ăn ngon về cho con, mỗi cuối tuần đều đưa con đi chơi, những điều này con quên rồi sao? Mẹ con yêu con đến vậy, bây giờ di vật duy nhất bà ấy để lại cho con, lẽ nào con không muốn nhận lấy.

Tô tố nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên bóng dáng một phụ nữ hiền dịu, một góc nhỏ trong tim bỗng ấm nóng2lạ thường, những lời Tô Đại Khuê đang nói, cô biết là sự thật, cô còn nhớ một số ít trong số đó. Cô nắm chặt điện thoại, mở mắt ra nói lạnh lùng, “Điều kiện.”

“Á…”

Tô Tố cười khẩnh, “Ông không thể nào tốt đến độ giao thứ đó cho tôi vô điều kiện chứ, cứ nói điều kiện của ông.”

Đầu dây bên kia hơi ngập ngừng, “Bố, Tô Tố, tình hình của bố bây giờ cóthể con không được rõ, anh con, nó không có tiền nên đi ăn cướp, kết quả bị người ta bắt, còn bị phạt tù nữa, Tô Huệ trong tay thì có chút tiền, nhưng con ranh ấy bỏ rơi mẹ nó và bố, bỏ đi rồi, nó đi một cái mà đã cả tháng nay, đến bây giờ vẫn không tìm thấy. Bố và mẹ con, không không, là Lý Ái Liên, bố và Lý Ái Liên thuê một phòng chật hẹp ở ngoại9ô, mỗi ngày đều có chủ nợ đến đòi nợ, trong nhà thì đến một hào cũng không còn, bố với Lý Ái Liên sắp chết đói rồi, chủ nợ thấy bố không đưa được tiền ra là đập, phá. Bây giờ trong nhà vẫn là một đống hỗn độn này…”

Tô Tố lạnh lùng ngắt quãng ông ta, “Đủ rồi Tô Đại Khuê, tôi hoàn toàn không muốn biết hoàn cảnh của ông, tôi cũng không có chút hứng thú nào với cuộc sống của ông cùng Lý Ái Liên, cứ nói về điều kiện của ông.”

“Bố, bố muốn 500 vạn…”

Tô tố không dám tin, “Ông nói gì kia? 500 vạn? Tô Đại Khuê, ông mê tiền quá phát điên rồi hả, một chiếc chìa khóa cũ đổi tôi 500 vạn, xem ra chúng ta chẳng còn gì để nói, mẹ tôi đã mất mười mấy năm nay, từ lâu tôi đã quên bà ấy trông như thế nào rồi, chiếc1chìa khóa này đối với tôi cũng chỉ đơn giản là một kỷ niệm mà thôi, có cũng được không có chẳng sao. Chúng ta không còn gì cần nói nữa, tôi cúp đây.”

“Ai, đừng đừng đừng, bố không cần 500 vạn nữa, không cần 500 vạn nữa, Tô Tố con đừng cúp máy.”

Tô Tố không cúp máy, Tô Đại Khuê mặc dù không tin được, nhưng việc ông ta nói có một chiếc chìa khóa như thế, rất có thể là thật.

Nếu như thứ mà mẹ cô để lại là thứ khác chắc là đã bị Tô Đại Khuê lấy đi lâu rồi, nếu như là một chiếc chìa khóa… lại khá là có khả năng.

“Tô Tố, bố không cần nhiều thế nữa, bố không cần nhiều thế nữa có được không? Con xem có thể đưa bao nhiêu, con nói bao nhiêu thì bao nhiêu.”

Tô Tố im lặng giây lát, tính toàn số tài sản của mình.

Một bộ phận thù lao của phim Nhất Tiếu Nại Hà cô đã nhận được rồi, trong tay cũng có số tiết kiệm ngót 10 vạn, nhưng cô có điên cũng không thể đưa Tô Đại Khuê nhiều vậy, cô ép giá, “1 vạn, nhiều nhất là một vạn, nhiều hơn tôi không có.”

Giọng đầu dây bên kia lập tức vút lên, “1 vạn? Tô Tố, cô tưởng là đang bố thí ăn mày à, 1 vạn mà muốn đuổi tôi đi hả, bây giờ cô là đại minh tinh rồi, trong tay cũng có tiền, lẽ nào lại đang tâm nhìn bố mình bị người ta đánh chết sao?Tô Tố, bây giờ con đang theo Tiêu Lăng mà đúng không, tên đó có tiền như vậy, cả đời này con không lo ăn không no, mặc không ấm nữa rồi, có cần thiết phải làm vậy với bố không? Trên người con còn chảy giòng máu của bố mà, không có bố làm sao có con, mạng sống của con cũng là bố cho, bây giờ lại đối xử với bố vậy, con có còn lương tâm không?”

Lương tâm

Ha ha…

Tô tố xắn tay áo ngồi lên giường, ánh nhìn âm u, “Tôi có tiền thà cho ăn mày cũng không muốn cho ông, đừng có nói mấy thứ vòng vo đó với tôi, 1 vạn không thích phải không, được, vậy tôi thêm cho ông chút nữa, 1 vạn rưỡi, nếu ông thấy được, chúng ta quyết định vậy, mà nếu ông thấy còn không thỏa? Ok, vậy

cũng không cần bàn nữa, tôi còn bận nhiều chuyện, thế nhé."

Tô tố lại cúp máy.

Cô cụp mắt nhìn điện thoại, đăm chiêu.

Bây giờ, cô mới là người quyết định cuộc nói chuyện, cô nói mới quan trọng. Cô biết chắc Tô Đại Khuê sẽ lại gọi đến.

Đàm phán, đàm phán. Thực chất là một trận đấu tâm lý.

Cô càng thể hiện muốn có được di vật của mẹ, thì Tô Đại Khuê lại càng nâng giá lên trời, nếu bề ngoài cô như không mấy quan tâm, vậy thì một chiếc chìa khóa cũng chẳng là gì ngoài cách dùng của nó.

Bây giờ Tô Đại Khuê đến bước đường cùng, 1 vạn rưỡi tệ, đối với ông ta là cả gia tài.

Tô tố đoán chắc ông ta sẽ đồng ý.

3

2

1

Tô tố đếm thầm, 1 vừa đếm xong, điện thoại của cô lại réo lên lần nữa.

283. Chương 283

Lần này không phải là một cuộc điện thoại, mà là một tin nhắn.

Trên đó còn kèm theo một bức ảnh, đó là một người phụ nữ rất đẹp lại rất dịu hiền, mái tóc đen và xoăn dài giống cô, mắt tròn to như cô. Trên ảnh, người phụ nữ ômmột đứa trẻ trong lòng, đứa trẻ đó trông chưa đầy một tuổi, Tô Tố nhận ra đứa trẻ đó chính là cô. Người phụ nữ không nhìn theo hướng máy chụp, mà đôi mắt trùng xuống, dịu dàng nhìn đứa trẻ trong lòng.

Cái cảm giác bà ấy làm cho người khác thấy được sự trầm tĩnh, mặc dù dáng vẻ và ngũ quan đều mang hơi hướng rất quyến rũ, nhưng lại cho người ta cảm giác giống như một đóa hoa đẹp, thanh cao và tinh khiết.

Chỉ nhìn qua, cô đã biết người này chính là mẹ của mình.

Tô Tố tay xoa xoa lên màn hình điện thoại, trên mặt thấy có một đường lạnh lạnh, tay sờ lên lại chỉ thấy nước mắt.

Tô Tố cảm thấy kinh hãi.

Rõ ràng trong tim cô không có một chút đau buồn, nhưng nước mắt vẫn rơi không đừng được. Trong đầu cô dường như hiện lên từng mảnh ghép của quá khứ, lần này, những hình ảnh mờ mờ của tuổi thơ đã dần hiện rõ hơn, tim cô bỗng đau nhói.

Mẹ cô có lẽ rất yêu cô.

Cô vuốt vuốt lên màn hình, rồi lưu lại bức ảnh quý giá này. Ngay sau đó cô diện cho Tô Đại Khuê, bất kể vì lý do gì, ông ta có thể đưa cho cô một tấm ảnh về mẹ để cô biết được hình dáng của bà, điểm này cô thấy thật sự biết ơn.

"Tô Tố… Tô Tố, bố biết con chắc chắn sẽ gọi cho bố mà. Bố thật sự lâm vào bước đường cùng rồi, 10 vạn 10 vạn được không con, chỉ cần con đưa bố 10 vạn, bố đảm bảo đưa tận tay cho con đồ của mẹ, hơn nữa bố cũng đảm bảo, sau này không bao giờ đến làm phiền con nữa."

"3 vạn, đây là cái giá cuối cùng tôi đưa ra."

1 vạn rưỡi thêm vào, coi như cô dùng để mua bức ảnh trong tay ông ta.

Tô Đại Khuê nghe ra sự kiên quyết của Tô Tố, cắn răng đồng ý, "Được, 3 vạn thì 3 vạn, con qua đây lấy chìa khóa hay bố mang qua… Nếu con đều không yên tâm, thì chúng ta hẹn gặp bên ngoài, một tay đưa tiền một tay đưa chìa khóa. Ờm… bao giờ con có thì giờ?"

"Bây giờ."

Tô Tố hoàn toàn không muốn dính líu với Tô Đại Khuê, cô liếc qua khung cảnh ngoài trời, màu đã thẫm dần, cô muốn dùng tốc độ nhanh nhất đánh nhanh rút gọn, "đưa địa chỉ của ông cho tôi, tôi lập tức đến."

"Được được được, bố gửi địa chỉ qua ngay."

Tô Tố đứng dậy, thay một bộ quần áo, đội mũ lưỡi chai đeo kính dâm vào và lên đường, lúc xuống lầu cô tông vào Tiêu Lăng, Tiêu Lăng thấy cô ăn mặc như đang chuẩn bị ra ngoài, nhướn mày, "Đang định ra ngoài à? Chuẩn bị đi đâu đấy?"

Tô Tố cũng không ngốc đến mức đơn phương độc mã ra chiến trường, cô hỏi Tiêu Lăng, "bây giờ anh có thời gian đi với em một chuyến không?"

Tiêu Lăng cũng chẳng hỏi đi đâu, gạt đầu luôn, "Được."

Đúng lúc đó, Tô Đại Khuê đã nhắn địa chị đến, Tô Tố nhìn liếc qua rồi thu điện thoại lại.

"Ma mi, mọi người định đi đâu thế? Tiểu Thất ngửa cổ lên, "Tiểu Thất có thể đi cùng không?"

"Tiểu Thất ngoan nào, con và cụ với anh trai ở nhà, ma mi với daddy đi một lát rồi về luôn."

Tiểu Thất thất vọng cúi đầu xuống.

Tô Tố lần này không mềm lòng, cô không muốn con gái nhìn thấy Tô Đại Khuê, cả nhà đó quá bẩn thỉu hèn hạ.

Tiêu Lăng lái xe đưa đi.

Trên xe, Tiêu Lăng gặng hỏi, "Chúng ta đi đâu?"

"Mình đi tìm ngân hàng hoặc cây ATM ở gần đây, e cần rút ít tiền."

Tiêu Lăng nghe vậy, quay đầu hỏi cô, "Rút tiền làm gì?"

Tô Tố kể lại toàn bộ câu chuyện khi nãy cho Tiêu Lăng nghe, "Sáng mai là phải ra sân bay, không phải anh nói muốn ở bên đó mấy hôm sao, em không muốn chuyện này kéo dài đến lúc về, nhanh chóng giải quyết thôi."

Tiêu Lăng cau chặt mày, "Ngộ nhỡ ông ta lừa em thì sao."

"Chắc là cũng không đến nỗi vậy." Tô Tố nhìn quang cảnh ngoài đường, đèn đang dần sáng lên, nói nhẹ nhàng, "ông ta đã sớm đến bước đường cùng rồi, nếu muốn lừa em không cần đợi đến bây giờ, chìa khóa em cũng nghĩ là có thật, em... từ nhỏ không có mẹ, nên rất tha thiết thứ gì mà mẹ để lại, không cần biết có để dùng làm gì hay không, nó cũng là một kỷ niệm."

Tiêu Lăng nhìn cô một cái rồi không nói gì thêm.

Anh đã biết chuyện cô đầu thai vào cơ thể này, biết từ nhỏ cô lớn lên ở cô nhi viện như thế nào, những đứa trẻ như vậy chắc chắn sẽ tha thiết một người mẹ.

Bên đường có một cây ATM, Tiêu Lăng đưa Tô Tố tới rút tiền.

Rút tất cả 3 vạn nhân dân tệ, hai người lại lên xe, Tô Tố cài dây an toàn, lấy điện thoại ra, đưa địa chỉ Tô Đại Khuê gửi cho Tiêu Lăng xem, "Chỗ này anh có biết không?"

Tiêu Lăng liếc một cái, gật gật đầu, "Ngoại thành? Anh tới đó rồi, thời gian trước công ty cũng đang bận việc mua lại chỗ đất ngoại thành này, khu này cũng không xa thành phố, hơn nữa lại nhiều công xưởng, năm ngoái đã có người mở một khu mua sắm cao cấp ở đó, công ty đã khảo sát rồi, người ở khu này đều cũng khá giả, nên bên anh đang định xây một khu căn hộ trung cư cao tầng trung lưu, bây giờ cũng đã nói chuyện xong, đang chuẩn bị công tác giải tỏa rồi."

Tô Tố nhướn mày, "Sao tự dưng lại nói với em chuyện này?" Tiêu Lăng rất ít khi bàn về chuyện công việc với cô.

"Báo cáo công việc." Tiêu Lăng cười tít nhìn cô, "Là bà chủ tương lai của Hoàn Vũ, biết một chút ít tình hình gần đây của công ty, không phải là rất tốt sao?"

Bà chủ…

Tô Tố mặt đỏ ửng, cô không chịu được ánh nhìn thẳng của Tiêu Lăng, quay ngoắt mặt đi, lí nhí, "Em chả muốn nghe những chuyện này, em có hiểu mấy chuyện của anh đâu…"

Tiêu Lăng thấy cô sắc mặt không cau có đăm chiêu như khi nãy, anh thở phào trong lòng, nói tiếp, "còn căn biệt thự bờ biển nữa cũng làm sắp xong nội thất rồi, khu nhà bên ấy cũng đã mở sàn bán rồi, lúc trước em có nói thích biển đúng không? Anh giữ lại một căn có cảnh đẹp nhất lại, đợi khi nào có thời gian mình cùng đến ở nhé."

Tô Tố ngây người, tâm can như tan chảy.

Lời cô nói thích biển, là lúc lần đầu tiên Tiêu Lăng tỏ tình với cô, không ngờ anh vẫn còn nhớ.

"Anh… sao đến chuyện nhỏ nhặt như vậy còn nhớ." Người này không phải là chủ tịch lớn trăm công nghìn việc sao, sao lại có thể nhớ một câu nói của cô chứ.

Tiêu Lăng lái xe, đầu cũng không quay lại, "Chỉ cần là chuyện của em, thì đều là chuyện lớn với anh."

Tô Tố hơi cong mắt, bỗng chốc cảm động khôn siết.

Không trách được phụ nữ luôn thích nghe lời đường mật, nghe thấy anh nói như vậy, ngọt từ miệng đến tận tâm can.

Xe chạy hết hơn nửa giờ, trời cũng đã tối hẳn, ngoại ô cũng không sáng nhiều đèn đường như trong thành phố, có những khúc đến đèn đường còn không có. Đường nhựa thẳng băng cũng dần thay bằng đoạn đường ghồ ghề khó đi.

Đợi đến khi khó khăn lắm mới đến được địa chỉ của Tô Đại Khuê, lại đã qua đi 20 phút.

Tô Đại Khuê thuê một căn phòng khá đơn sơ, tường gạch ngói xanh, xa xa, Tô Tố đã nhìn thấy Tô Đại Khuê ngồi đợi bên vệ đường, thấy trên đường sáng ánh xe, ông ta đứng phắt dậy, đến lúc thấy Tô Tố bước xuống xe, lại càng vui sướng đến đỏ cả mặt.

"Tô Tố, Tô Tố con đến rồi…" Ông ta vừa định bước tới gần Tô Tố, thì nhìn thấy Tiêu Lăng đi ra từ ghế lái, Tô Đại Khuê đơ cứng cơ mặt, lập tức không dám bước tới trước nữa, "Tiêu… Tiêu thiếu gia, sao ngài cũng đến vậy?"

284. Chương 284

" Chẳng lẽ tôi không thể tới?"

Tiêu Lăng xuống xe, " ầm" một tiếng đóng cửa xe lại, " đồ đâu?"

Tô Đại Khuê hận Tiêu Lăng đến thấu xương, đồng thời cũng là sợ hãi đến thấu xương. Trước kia khi Tô Tố sa sút ông dám thừa cơ hãm hại, nhưng đối mặt với Tiêu Lăng… ông ta cả ý nghĩ báo thù cũng không dám có. Bởi vì ông đã nhận ra rằng, người đàn ông này không phải là người mà ông có thể đắc tội. Cậu ta có thể khiến ông phá sản,khiến ông sa sút như vậy, thì cậu ta sẽ có bản lĩnh khiến cả nhà ông chết trong im lặng hơi tiếng.

Mà ông, hoàn toàn không muốn chết.

" Đồ, đồ ở trên lầu, các người theo tôi lên lấy đi."

" Đi"

Tiêu Lăng đoán ông cũng không dám giở trò gì, dắt theo Tô Tố theo sau ông đi lên lầu, nhà ở đây không phải là căn hộ cao cấp, toàn là các nhà lầu bình dân gần giải tỏa ở ngoài ngoại ô, trong hành lang rất âm u, cầu thang vừa chật vừa dốc, trên hành lang lại không có đèn, đen như mực. Tiêu Lăng cẩn thận dìu Tô Tố bước lên phía trước, nhà cao nhất là lầu bốn, Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên thuê ở lầu bốn, khi ông dẫn theo Tiêu Lăng và Tô Tố đi ngang qua nhà hàng xóm, hàng xóm nhìn thấy ông ta liền chửi mắng um sùm.

" Á đù, xui chết đi được, Tô Đại Khuê, tôi cảnh cáo ông, nhanh chóng dọn ra ngoài ngay, nếu không đừng trách tôi không khách sáo, suốt ngày la um sùm, bọn trẻ trong nhà tôi bị ông dọa sợ rồi."

Hiển nhiên Tô Đại Khuê đã quen với tình cảnh này, ngại ngùng mà cười với Tiêu Lăng và Tô Tố, " Chúng tôi sống ở lầu bốn, sắp tới rồi, rất nhanh thôi."

Rất nhanh sẽ đến lầu bốn.

Cửa trên nhà lầu bốn khép hờ, trong nhà Lý Ái Liên nghe thấy bên ngoài có động tĩnh liền cẩn thận mở một khe hở ra, bà ta thò đầu ra, nhìn thấy là Tô Đại Khuê mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy Tiêu Lăng và Tô Tố ở phía sau Tô Đại Khuê, mặt Lý Ái Liên liền biến sắc, sắc mặt trắng bệch mau chóng mở cửa.

Đối với người mà đã khiến họ từ thiên đường rơi xuống địa ngục, Lý Ái Liên cũng giống Tô Đại Khuê, sợ hãi vô cùng.

Ngay cả ý nghĩ báo thù cũng không dám có.

Tô Đại Khuê dẫn hai người vào nhà, kết cấu nhà không có gì đáng nói, chỉ là một căn nhà có những gian nhà nối kết với nhau rất lớn, trong nhà để một chiếc ** và bàn ghế, bây giờ bàn ghế đều ngã tùm lum trên đất, trên ** cũng một mớ hỗn loạn, ga giường và chăn đều bị vén lên, lộ ra tấm bảng ** đen sì. Bởi vì không có nhà bếp, nấu cơm cũng nấu trong nhà, trong nhà đầy dầu mỡ, còn có một mùi vị rất lạ.

Tô Đại Khuê có chút ngại ngùng, " bọn chủ nợ vừa mới đi…"

Ông thấy Tiêu Lăng sa sầm mặt lại, sợ rằng sẽ chọc giận tới anh, nhanh chóng lượm một cái ghế đưa đến trước mặt anh, " Tiêu tổng, mời ngồi, mời ngồi."

Tiêu Lăng không thèm nhìn đến Tô Đại Khuê, lạnh giọng hỏi, " đồ đâu?"

Lý Ái Liên liền móc chìa khóa từ trong túi ra, đó là một chiếc chìa khóa lâu năm, chắc là khóa đồng tâm, chìa khóa chính là một chìa dài nhỏ như đồng thâm, chìa khóa dùng một sợi dây móc lại, sợi dây này chắc là cho con đeo trên cổ, vì muốn đẹp còn xỏ thêm mấy hạt châu vào. Lý Ái Liên cùng Tiểu Ý đưa chìa khóa cho Tiêu Lăng,bà ta e dè mà nhìn Tiêu Lăng, sợ hãi nói rằng, " đây là mẹ Tô Tố để lại cho Tô Tố…"

Tiêu Lăng giao chìa khóa cho Tô Tố.

Lúc Tô Tố nhìn thấy chiếc chìa khóa đó, trong đầu thoáng qua một số hình ảnh, dường như cô nhớ lại cái gì đó, nhưng những hình ảnh đó lại biến mất trong nháy mắt, cô muốn nắm cũng không nắm lấy được.

Nhưng có một điều cô có thể khẳng định rằng, món đồ này chắc chắn là do mẹ cô để lại cho cô.

Tô Tố dùng sức nắm chặt lấy chìa khóa trong tay, vừa quay đầu qua đã thấy Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên nhìn cô chằm chằm, cô hừ lạnh một tiếng, từ trong túi xách lấy một lá thư ra, nhìn thấy lá thư đó mắt hai người họ liền sáng lên, cô cười lạnh quăng lá thư đó cho Tô Đại Khuê, " đây là ba chục ngàn, xem như

chấm dứt chuyện này."

Tô Đại Khuê nhanh chóng mở lá thử đó ra xem, sau khi nhìn thấy ba xấp nhân dân tệ bên trong, ông liền vui vẻ lên, " có tiền rồi, cuối cùng cũng có tiền rồi…" Tô Đại Khuê kéo khóa áo khoác ra, giấu ba chục ngàn đó vào trong túi áo khoác rồi bụm chặt lại.

Nếu là trước kia ba chục ngàn này, cũng chỉ đủ cho ông ăn một bữa cơm thôi, nhưng mà bây giờ lại là tiền để cứu mạng, không có số tiền này, ông ngay cả nhà như vậy cũng không ở nổi.

Tô Tố nhìn bộ dạng này cuả Tô Đại Khuê.

Cô chỉ không gặp ông ta một tháng mấy thôi, ông ta dường như già hơn trước kia hai mươi tuổi, đầu tóc cũng bạc phơ, trên người luôn mặc chiếc áo vest bây giờ lại biến thành chiếc áo bẩn thỉu, còn có Lý Ái Liên, trước kia toàn thân đều là hàng hiệu, nhìn người bằng nửa con mắt, bây giờ lại cúi người lấy lòng trông có vẻ già đi mấy chục tuổi.

Tô Tố nhìn bộ dạng của họ, hoàn toàn không có chút thương hại.

Những người này nếu không phải tâm thuật bất chính, sao lại thảm như vậy chứ.

Cô nắm lấy tay Tiêu Lăng, đang chuẩn bị đi, thì nghe thấy hai người trong nhà bắt đầu tranh chấp.

" Đại Khuê, tiền không thể để ở chỗ ông được, tôi cũng không có tiền, ông chia cho tôi một chút." Lý Ái Liên bước lên muốn cướp tiền trong túi ông ta, Tô Đại Khuê liền đẩy bà ta ra, chĩa vào mũi bà ta chửi ầm lên, " chia chia chia tôi sẽ không chia cho bà xu nào đâu, nếu như không phải con trai của bà đi vay mượn nặng lãi, chúng ta làm sao có thể trở thành bộ dạng bây giờ? Người đàn bà vô tích sự như bà, hồi trước ăn của tôi mặc của tôi xài của tôi, bây giờ tôi sa sút như vậy rồi mà bà còn như con quỷ hút máu vậy. Sao bà không đi tìm con gái ngoan của bà đi, đi tìm Tô Huệ đi, con nha đầu thối tha đó rõ ràng có tiền, chính là không chịu trả tiền dùm, lại trốn tránh đến mất bóng luôn, nha đầu chết tiệt đừng để tôi bắt được, tôi mà gặp được nó chắc chắn sẽ đánh gãy chân nó."

Lý Ái Liên ngã xuống đất, lại bò lên muốn giật tiền lại, khóc lóc um sùm nói, " Tô Đại Khuê đồ vô lương tâm này, tôi theo ông chịu nhiều uất ức như vậy, tôi sinh con cho ông, còn ông thì sao, quay đầu liền đi cưới người khác, con trai… ông còn không biết xấu hổ mà nói tôi à, nó thành ra như vậy không phải đều do ông tập quen nó à? Ông mau trả tiền lại cho tôi, nếu không hôm này chủ nợ tới đây nữa, tôi lập tức nói cho họ biết trong tay ông có ba chục ngàn, đến lúc đó ai cũng đừng hòng lấy được số tiền này."

" Bà dám"

" Dám hay không ông cứ làm thử đi." Lý Ái Liên như một bà điên vậy, đầu tóc rối bù mắt đỏ lòe, bà nhìn một vòng trong nhà, nhìn thấy phía sau cửa có một cây gậy dài, liền cầm chặt trên tay, " Kiếp này tôi mù rồi mới theo phải người đàn ông như ông, Tô Đại Khuê, hôm nay ông không chia tiền cho tôi, chúng ta ai cũng đừng hòng sống tốt."

“ Người đàn bà điên này”

Hai người liền nhào vào đánh nhau.

Tiêu Lăng bảo vệ Tô Tố kéo cô ra cửa, “ chúng ta đi?”

“ Đi”

Tô Tố không mang Tiểu Thất và Cảnh Thụy đến chính là không muốn họ nhìn thấy cảnh này.

Hai người nắm tay nhau chuẩn bị rời khỏi, thì nghe thấy trên hành lang vang lên tiếng bước chân hỗn độn, Tô Tố và Tiêu Lăng nhìn vào nhau, chưa tới hai phút thì nhìn thấy mấy người đàn ông cao lớn thô kệch cầm cây gậy xông lên lầu bốn.

Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên đang đánh túi bụi trong nhà nghe thấy tiếng động, liền dừng động tác lại, sắc mặt trắng bệch.

Tô Đại Khuê bị dọa đến liền trực tiếp quỳ trước mặt Tô Tố, ông ta kéo áo Tô Tố khổ sở van xin cô, “ Tô Tố, Tô Tố… con hãy cứu ba, cứu ba với, bọn họ nói rồi, nếu hôm nay không trả cho bọn cho vay nặng lãi mười ngàn, thì họ sẽ chặt một tay của ba, Tô Tố, con phải cứu ba…”

285. Chương 285

Trong khi trò chuyện,mấy người đàn ông đã đem theo gậy gộc xông tới.

Nhìn thấy tình hình ở trước cửa,vài người ngây ra mất mấy giây,người đàn ông bặm trợn cầm đầu nhìn thấy Tiêu Lăng bỗng ngây ra nói không thành lời,một lúc sau định thần lại,giống như không nhìn Tiêu Lăng và Tô Tố,đem vài người xông thẳng vào trong nhà.

“Để cho các người chuẩn bị một trăm vạn các người đã chuẩn bị xong chưa?” Người đàn ông bặm trợn đó móc từ trong túi quần ra một con dao, “Xoẹt.”.Ánh mắt của anh ta giận dữ nhìn Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên, “Tiền đâu.”

Lý Ái Liên sợ hãi mà hét ầm lên.

“Đừng chặt tay của tồi,đừng chặt tay của tôi,tôi không có tiền,tôi thật sự không có tiền,các người có tìm thì tìm Tô Đại Khuê.ông ta có tiền,ông ta có tiền…”

Vài người xông tới trước mặt Tô Đại Khuê, “Tiền đâu.”

Tô Đại Khuê sợ tới nỗi nước mắt nước mũi giàn giua,quỳ trên đất khóc cầu xin, “Tôi làm gì có tiền,tôi thật sự không có tiền.Tô Tố con giúp bố,chỉ cần con giúp bố trả khoản tiền này,bố sẽ nói cho con biết mẹ của con trước khi lâm chung đã trăn trối điều gì có được không.Mẹ của con trước khi lâm chung vẫn còn rất lo lắng cho con,mẹ con bị tai nạn xe,trước khi lâm chung hình dạng rất khó nhìn,bà ấy sợ con sẽ bị ảnh hưởng tâm lý cho nên mới không cho con gặp mặt lần cuối.Con giúp bố,bố sẽ nói cho con di ngôn của mẹ con có được không?”

Tô Tố cũng bị trận này làm cho sợ hãi,chỉ sợ những người trong phòng này sẽ làm gì cô và Tiêu Lăng,cô lạnh lùng nói, “Không cần ông phải nói tôi cũng biết mẹ tôi sẽ nói với tôi điều gì,đồ của tôi tôi cũng đã lấy,chúng ta cũng đã tuyệt giao quan hệ rồi,viêc của ông ông tư mình xử lý đi.”

Cô lo lắng kéo tay của Tô Lăng,nhỏ tiếng nói, “Chúng ta đi,nhanh đi thôi.”

Tiêu Lăng vỗ vỗ vai của cô ấy, “Đừng sợ,có anh đây.”

Có anh đây.

Tô Tố ngẩn ra môt lúc,trái tim đang đâp dữ dội bình tĩnh trở lại.

Cô nhìn Tiêu Lăng không biết từ khi nào đã đứng chắn ở trước mặt cô,vai của anh rất rộng,chắc chắn như thế,cảm tưởng dù trời có sập xuống anh cũng vẫn đỡ được.

Tô Tố miệng chúm chím,cười nhẹ thành tiếng.

Đúng vậy,có anh rồi,còn sợ gì nữa chứ.

“Tô Tố…”

“Đừng gọi tên tôi,ông tự nợ tiền với tôi một chút liên quan cũng không có.” Tô Tố lạnh lùng nhìn Tô Đại Khuê đang quỳ trên đất, “Đừng quên,chúng ta đã tuyệt giao quan hệ rồi.”

“Con không muốn nghe di ngôn mà mẹ con muốn nói với con sao?”

Tô Tố nhún vai, “Tôi không quan tâm nữa.”

Trong ký ức của cô mẹ thật sự là qua đời vì tai nạn xe,cô cũng không được nhìn thấy mẹ lần cuối,cô cũng tin lời Tô Đại Khuê nói là thật.Mẹ yêu thương cô như thế,khẳng định không muốn để lại cho cô một tâm lý khủng hoảng.Đã là một người mẹ,Tô Tố hiểu rõ cách quan tâm của người mẹ như thế nào.Di ngôn của

mẹ chắc chắn sẽ là muốn cô tự chăm sóc tốt cho bản thân,có thể khỏe mạnh trưởng thành.

Đó là vấn đề người làm mẹ trước khi qua đời thường để ý nhất.

Tô Đại Khuê vẫn chưa chịu từ bỏ, “Con không muốn đi tới mộ của mẹ con xem sao?Sau khi mất mẹ con được chôn cất ở đâu con cũng không biết,lẽ nào con không muốn đi tìm gặp đót cho bà ấy chút vàng mã,nói cho bà ấy biết con đang rất tốt sao.”

Tô Tố trầm mặc hẳn xuống.

Sau khi mẹ mất,việc hậu sự vẫn chưa lo xong Lý Ái Liên đã dọn vào nhà rồi.Khi đó mọi việc tới khi hỏa táng mẹ đều là Tô Đại Khuê lo,nhưng lúc đó Lý Ái Liên xung đột với ông ta,cuối cùng không ai biết được ông ấy chôn cất mẹ ở nơi đâu.

“Tô Tố,con trả tiền giúp,bố sẽ nói cho con biết mẹ con được chôn ở chỗ nào có được không?”

“Không.” Tô Tố bĩu môi từ chối, “Tôi sẽ không trả giúp ông,ông đừng nghĩ tới việc này.Người chết giống như ngọn đèn tắt,cho dù có tìm được mộ thì cũng đã làm sao.Nếu như có chuyện âm dượng,mẹ tôi nhìn thấy bây giờ tôi sống hạnh phúc,mẹ tôi sẽ có thể yên nghỉ.” Tô Tố nắm tay Tiêu Lăng, “Chúng ta đi thôi.”

Dù là một chút cô cũng không muốn quan tâm tới việc của Tô Đại Khuê.

“Được,đi thôi.”

Tiêu Lăng nhẹ nhàng xoa xoa tóc cô, nghe theo lời cô hoàn toàn.

Nếu như cô muốn giúp Tô Đại Khuê,thì anh sẽ giúp,cô không muốn giúp vậy anh sẽ xem như mình không nhìn thấy chuyện này.Cô muốn muốn biết phần mộ của mẹ mình ở đâu,anh cũng có thể cho người đi tìm.

Tô Đại Khuê nhìn hai người đi mất,sợ tới nỗi trên đầu mồ hôi lạnh toát hết cả ra rồi.

Ông ta vốn định lừa Tô Tố một khoản tiền sau đó bỏ trốn,không ngờ rằng những người này lại đến nhanh như vậy,ông ta vẫn chưa kịp hành động bọn họ đã tìm đến rồi.Nếu như Tô Tố và Tiêu Lăng đi rồi,toàn bộ số tiền trên người ông ta cũng sẽ bị lột sạch,ngay cả một cánh tay cũng không giữ được nữa.

Tô Đại Khuê sắc mặt đầy vẻ căm phẫn, ông ta chỉ vào Tô Tố và nói với những người ở trong nhà, “Cô ta là con gái của tôi,cô ta là minh tinh Tô Tố,dạo gần đây cô ấy là nữ chính trong Chương trình đang hot bây giờ Nhất Tiếu Nại Hà ,cô ta có tiền,các người cần tiền cứ tìm cô ta.”

Bước chân của Tô Tố khựng lại,quả nhiên…

Con người này đúng là không nằm ngoài dự đoán của cô,hoàn toàn không cần danh dự.

Lúc này sắc mặt của Tiêu Lăng càng lạnh lùng đến đáng sợ.Anh quay đầu,ánh mắt như băng lạnh nhìn trừng trừng vào Tô Đại Khuê,từng câu từng chữ, "Ông vừa nói cái gì?"

"Tiêu thiếu gia,Tiêu tổng… tôi thật sự không còn cách nào khác.Tô Tố là con gái của tôi,bố nợ con trả.Tôi nợ tiền nó trả giúp tôi thì đã làm sao,mà trong tay nó đâu phải là không có tiền,nó có tiền mà.Tô Tố con nỡ lòng nào giương mắt nhìn bố chị người khác chém chết sao." Tô Đại Khuê không dám nhìn vào ánh mắt của Tiêu Lăng,cuối cùng lại chĩa mũi nhọn về phía Tô Tố.

Tô Tố quay đầu cười lạnh lùng, "Ông bị chém chết thì liên quan gì đến tôi."

"Bố là bố của con đấy…"

"Đừng có xúc phạm thân phận của "người bố",ông không xứng đáng." Tô Tố nhìn mấy người đàn ông trong phòng, "Tô Đại Khuê Và Lý Liên Ái với tôi không có một chút quan hệ nào.Bọn họ nợ tiền các anh phải không,mượn tiền hoàn tiền thiên kinh địa nghĩa.Đúng rồi,tốt tâm nên nói cho các anh một việc,vừa nãy Tô Đại Khuê từ chỗ tôi lừa được ba mươi ngàn,ông ta giấu ở trong túi áo khoác.Các anh có thể lục tìm làm tiền lãi đó."

"Tô Tố mày là con tiện nhân.Tao đánh chết mày."Tô Đại Khuê định xông lên túm lấy tóc Tô Tố.

Tiêu Lăng sao lại có thể để ông ta lại gần Tô Tố được,vẫn chưa kịp lại gần đã bị anh đạp cho một cái.Tô Đại Khuê nhạc uỵch xuống đất,bò cũng không bò dậy nổi,miệng vẫn còn độc ác nguyền rủa Tô Tố, "Tô Tố,mày dám đối với tao như vậy sau này mày sẽ không được có được cuộc sống tốt đẹp gì đâu.Tao nguyền rủa mày suốt đời tình cảm không thuận,nguyền rủa mày ra đường bị xe tông chết,nguyền rủa con của mày tuyệt chủng… Aa—."

Tiêu Lăng không thể nhịn nổi,một chân đạp lên người ông ta.Anh dẫm lên ngực của Tô Đại Khuê,ánh mắt tối sầm dữ tợn, "Còn nói câu nữa ông có tin tôi cho ông chết."

Tô Đại Khuê mặt trắng bạch,nhìn thấy ánh mắt Tiêu Lăng toàn thân sợ run lên.

Ông ta tin,nếu như ông ta nói thêm một câu nữa,Tiêu Lăng có thể cho ông ta chết thật.

"Tiêu Lăng,chúng ta đi thôi."

"Đi."

Tiêu Lăng không muốn ở lại nơi này thêm một phút nào nữa,anh dắt tay Tô Tố đi,ra khỏi căn phòng đó nghe thấy bên trong truyền lại tiếng gào thét inh tai như sét đánh.Hai người vờ như không nghe thấy.Đợi

xuống dưới lầu rồi,Tô Tố mới hít sâu,quay người ôm chặt lấy Tiêu Lăng.

286. Chương 286

Tiêu Lăng ngẩn người,nhẹ nhàng quay lại ôm lấy cô,giọng nói ấm áp, “Sao vậy?”

Tô Tố lắc đầu,cánh tay càng ôm chặt hơn, “Đừng nói cả,để em ôm một chút.”

Tiêu Lăng cũng vì thế mà không hỏi bất cứ điều gì nữa, không nói bất cứ điều gì,mặc kệ để cô ôm.

Nơi này thuộc về khu nhà nghèo,bên đường không có đèn điện nhưng không hề cảm thấy tối.Chiếu sáng xung quanh là anh sáng của mặt trăng và các vì so lấp lánh.Trời tối như mực,gió đêm hơi lạnh,trước mắt đều không nhìn thấy cảnh tượng gì,bên tai chỉ nghe thấy tiếng chửi mắng và tiếng kêu gào từ tầng bốn,thỉnh thoảng lại có cùng tiếng hàng xóm nói nhỏ tỏ vẻ không hài lòng.

Rõ ràng là đang trong một cái hoàn cảnh không ra gì,Tô Tố lại cảm thấy không gì hạnh phúc bằng.

Ở thời khắc này,cô cảm thấy trái tim của với và anh không có gì so sánh gần hơn được.Khoé mắt cô đỏ,nghe nhịp tim đập của anh chỉ cảm thấy không gì có thể an tâm bằng.

Nước mắt cô cũng dần ngừng rơi,thấy đỡ hơn một chút cô bắt đầu nới lỏng Tiêu Lăng ra, “Được rồi,chúng ta về nhà thôi.”

“Ừ,về nhà thôi.”

Hai người lên xe,theo lối cũ đi về.

Cả đoạn đường về nhà Tô Tố gần như không nói gì,Tiêu Lăng vừa lái xe vừa lo lắng nhìn cô.

Chắc không phải là những lời đó của Tô Đại Khuê làm tổn thương cô ấy chứ nhỉ?Tiêu Lăng nhìn cô đang dựa vào cửa sổ xe ủ rũ không nói gì,không chịu được liền ho nhẹ vài câu,nhìn thấy Tô Tố nhìn lại mới nói, “Đừng nên vì loại người đó mà đau lòng,không đáng đâu.”

Anh nghĩ rằng cô đang vì Tô Đại Khuê nên đau lòng?

Tô Tố cười, “Gia đình đó không có ai đáng để em đau lòng đâu.Em đang nghĩ chuyện khác.”

“Nghĩ gì mà nhập thần thế?”

Tô Tố tay chống lên cửa sổ,cô lườm Tiêu Lăng một cái,khoé miệng nhếch nhẹ lên cười, “Em chỉ là đang nghĩ,tại sao lại có người ở trên đường nói với em cái gì mà địa hình rất quen thuộc,hừ… quen thuộc đến mức không chỉ có khu này,ngay cả tầng lầu của Tô Đại Khuê kẻ cũng rõ ràng. Em vẫn đang nghĩ,những người đến gây sự đó nhìn thấy chúng ta rời đi,ngay cả chặn lại cũng không chặn.Dựa theo tình hình bình thường,bọn họ sẽ thường túm lấy cơ hội có thể lấy được tiền,càng đáng nói hơn em lại là con gái của Tô Đại Khuê,nhưng em để ý bọn họ nhìn thấy chúng ta đi,rõ ràng không có ý muốn chặn lại.Anh nói thử xem đây là vì sao?”

Sắc mặt Tiêu Lăng bỗng có chút hơi chặt lại,anh ho một tiếng, “Thế cho nên,em đưa ra kết luận là như thế nào?”

Trả vờ.

Tiếng tục trả vờ.

Tô Tố không khách khí lườm xéo anh một cái, “Anh có thể trả vờ giống hơn một chút.”

Cô đâu có ngốc.

Khi nhìn thấy những người đó tìm đến cửa cô thật sự có chút hơi sợ hãi.Nhưng khi cái tên cầm đầu nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Lăng rõ ràng có gì đó không đúng,sau đó không có chặn họ lại càng chứng thực những gì trong tâm cô đang đoán.Tô Tố nhìn xiên Tiêu Lăng một cái, “Nói thật đi,tìm người giáo huấn bọn họ từ khi nào?”

Tiêu Lăng nhìn thấy sự việc bị bại lộ,cũng không giấu giếm nữa,vừa lái xe vừa nói, “Trước ngày họp báo hai ngày.”

“Ồ.”

Tô Tố trong tim cảm thấy ấm áp hơn,thì ra khi mà cô vẫn chưa biết anh đã từng vì cô làm rất nhiều việc như vậy.Chắc chắn khi anh nhìn thấy gia đình nhà Tô Đại Khuê bôi nhọ danh dự của cô trước báo chưa nên mới làm như vậy.Cô đột nhiên nhớ lại hôm họp báo đó,quay qua hỏi Tiêu Lăng, “Hôm đó nếu như em không tìm thấy dữ liệu dối phó Đường Sảng,có phải anh sẽ có cách khác?”

“Sự thật anh cũng chuẩn bị một tập ảnh giống y hệt của em.” Tiêu Lăng đáng thương nhìn cô một cái, “Tình hình lúc đó quá nghịch lý đã không thể khống chế nổi,cho nên chỉ có tìm ra bằng chứng Đường Sảng bôi nhọ em mới được,người chụp là trợ lý của Đường Sảng,cô ta là do công ty sắp xếp cho Đường Sảng.”

Thì ra là như vậy.

“Tại sao em không muốn biết những bức ảnh này từ đâu mà có?”

“Lúc đầu em cũng không hiểu nổi,về sau em nghĩ đế việc tên đó bôi xấu chuyện máy vì tính của em nên em nghĩ ra.”

Tô Tố mím chặt môi.

Tiêu lăng nhớ lại quãng thời gian họp báo bị giày vò đó.Quãng thời gian đó anh cảm thấy có lẽ cả cuộc đời này cô cũng không thể tha thứ cho anh.

Tiêu Lăng không kiềm chế nổi nắm chặt tay Tô Tố.

May sao,Anh lại gặp may mắn,cô tha thứ cho anh.

Xe đã rời khỏi khu đó,đi lên đường nhựa,xe ngay lập tức không sóc nữa.Tô Tố đầu vẫn dựa vào cửa sổ xe,nghiêng đầu nhìn anh, “Những người đó chắc không chặt tay Tô Đại Khuê thật phải không?”

“Sao vậy,em không đành lòng sao?”

“Đương nhiên không phải,Ông ấy có làm sao đối với em một chút liên quan cũng không có,sống hay chết em không quan tâm,em chỉ sợ anh bị kiện tụng.”

Tiêu Lăng cười nhìn Tô Tố lắc đầu, “Tô Tố à Tô Tố,anh ở thành phố a này đâu có phải là không có mối quan hệ.Đừng nói là dùng cách chính trực đối phó với bọn họ,kể cả làm cho cả nhà Tô Đại Khuê lớn lớn bé bé đều biến mất, cũng không có người dám tìm.”

Đừng nói là thành phố a,chỉ cần là trong nước,anh muốn ai biến mất chủ cần nói một câu là được.

Thật kiêu ngạo.

Tô Tố bịt miệng lại không nói gì.

Nhưng cô biết những điều Tiêu Lăng nói đều là thật.Đây là người đàn ông tuyệt đối có tư cách kiểu ngạo.

“Thế còn việc Tô Kiến vào tù thì sao?”

“Việc này không liên quan tới anh,anh chỉ để người theo dõi việc gia đình họ,tránh việc họ sẽ báo thù em. Người nhà họ Tố đều thù rất dai.Anh lo họ sẽ làm việc không có lợi với em,cho nên mới có ý cho người tìm Tô Kiến để anh ta đi mượn tiền nặng lãi.Đợi anh ta nghiện rồi để cho chủ nợ hai bà ngày đến tìm đòi nợ,

như vậy bọn họ sẽ không làm phiền em nữa.Việc Tô Kiến đi cướp này sau đó anh mới được biết.Tô Kiến đã rất rất tuyệt vọng,cho nên anh mới liên lạc với Bộ công an,anh ta bây giờ chắc phải mười mấy hai mấy năm mới được thật cũng nên."

Như thế này thì sẽ không thể tạo thành bất cứ điều uy hiếp nào với cô nữa.

"Thế còn Tô Huệ,Tô Đại Khuê nói cô ta bỏ trốn rồi,việc này là sao?"

Nhắc tới Tô Huệ,Tiêu Lăng cau mày lại, "Tô Huệ người phụ nữ đó tương đối tinh ranh,trong tay cô ta có tiền.Ngày hôm nào Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên bắt ép trả nợ,thế là bỏ trốn rồi.Người của anh đang tìm cô ta,nhưng một chút động tĩnh không nói,chắc là rời khỏi thành phố a rồi."

Nghĩ tới Tô Huệ,Ánh mắt Tiêu Lăng bỗng trùng xuống.

Tô Huệ đó đối với Tô Tố một chút tốt cũng không có,bây giờ trốn rồi,sau này chắc chắn cũng sẽ xảy ra chuyện gì do. Anh vẫn cần Lãnh Mạc cử người sớm tìm ra cô ta mới trên tâm được.

...

Về tới nhà bọn trẻ đều đã ngủ rồi.Ông nội hôm qua ngủ muộn nên bây giờ. cũng đã ngủ rồi.

Hai người nhẹ nhàng trở về phòng,Tô Tố để Tiêu Lăng tắm trước.Cô từ trong túi móc ra một chùm chìa khoá,hình như quên gì đó.Tiêu Lăng từ trong phòng tắm đi ra nhìn thấy cô nắm chùm chùa khoá đang ngẩn người ra.

Bước chân anh dừng lại,xem ra Tô Tố vẫn quan tâm tới mẹ hơn.

Vậy anh có cần tìm mẹ đẻ của cô hay không?

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng,đem chìa khoá cất đi, "Anh tắm xong rồi?thế thì em đi tắm,ngày mai còn phải tới phim trường."

Tiêu Lăng nhanh chóng đưa quần áo ngủ cho cô, "Nhanh tắm đi."

Tô Tố lần đi tắm này tốn rất nhiều thời gian.Cô tắm xong kẻ trong nhà tắm sấy tóc,đánh răng rửa mặt.Đợi làm xong những việc này,cô nhìn vào trong gương nhà tắm,nghĩ tới việc cô sắp làm,mặt bỗng nhiên đỏ lên.

Tô Tố lấy hết dũng khí, "Tô Tố,cố lên."

287. Chương 287

Từ trong phòng tắm bước ra đèn đã tắt hết,chỉ còn giữ lại ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn để ở đầu giường.

Tiêu Lăng dựa vào đầu giường,trên đầu gối đặt một cái laptop,nét mặt nghiêm nghị,chắc đang giải quyết việc văn phòng.Nhìn thấy cô từ nhà tắm bước ra,Tiêu Lăng gập laptop lại,vẫy cô, "Lại đây."

Tô Tố vừa tiến về phía anh vừa nói, "Đã tối muộn như vậy mà vẫn còn phải xử lý công việc sao?"

"Bên anh công việc có chút vấn đề nhỏ, anh chỉ gửi một bức thư điện tử mà thôi." Tiêu Lăng đặt laptop lên kệ đầu giường,đưa tay kéo cô lên giường.Vừa tắm xong toàn thân cô tỏa mùi dầu tắm rất thơm,tóc lượn sóng rơi trên gương mặt anh,thơm thơm,buồn buồn.

Tiêu Lăng hít một hơi,cảm thám nói, "Thật thơm."

Tô Tố mặt đỏ lên giống như một con mèo nhỏ trốn vào trong lòng anh nói chuyện, "Công việc1của anh hình như thị trường rất rộng lớn."

"Ừ,toàn châu á đều có,Âu châu cũng có.Nhưng cách nghĩ của người Âu châu khác so với chúng ta."

"Ừ?"

Tiêu Lăng vùi vào tóc của cô,nhẫn nại giải thích với cô, "Ví dụ người Anh,anh ở Anh cũng có rất nhiều nhà,nhưng đa số không có người mua.Nếu như có người mua thì đa số cũng là người Châu Á di dân qua đó mua,người bản địa họ thường rất ít mua nhà."

Tô Tố ngẩn ra một chút, "Tại sao thế anh có kiếm được tiền không?"

"Đương nhiên kiếm được,không kiếm được tiền thì ai mà làm." Tiêu Lăng cười, "Cách nghĩ của họ khác chúng ta.Thanh niên nước họ không nguyện ý phải trả tiền trả góp nhà sống qua ngày,so với việc mua nhà họ nguyện ý thuê nhà.Thế cho nên nhà anh xây đa số là để cho thuê.Người Âu Châu cách nghĩ của họ rất1thoáng.Nếu như người nước mình kết hôn,nhất định phải có nhà,tiết kiệm và xe,nước người ta cơ bản là không thế,họ chỉ cần một cái hôn lễ lãng mạn."

Tiêu Lăng cười nhìn theo người đang ở gọn trong lòng anh ngẩng lên nhìn, "Xem ra anh đối với Âu Châu cũng rất có cảm tình,sao không tìm một cô mắt canh tóc vàng làm bạn gái,bọn họ dáng đẹp ngũ quan hút hồn,lại còn là người da trắng,rất đẹp."

Tiêu Lăng day mũi cô, "Ghen à?"

Tô Tố hất tay anh ra chun chun mũi, “Ai thèm ghen,chỉ là hỏi bừa thôi,đừng nghĩ lung tung nhé.”

“Để anh nghĩ.” Tiêu Lăng thật sự bắt đầu suy nghĩ.Thời gian anh kết nước ngoài không hề ít, nhất là ở Anh.Thời gian ở Anh lâu nhất của anh là nửa năm,nhưng anh thật sự chưa từng kết giao với người bạn gái tóc vàng mắt canh nào.Vừa cúi đầu nhìn ánh mắt đợi chờ5của Tô Tố,môi anh bắt đầu cong lên, “Chắc là vì mắt anh mù,anh nhìn những người phụ nữ ngoại quốc đó,cảm giác hơn đều giống nhau… Anh vẫn thích phụ nữ tóc đen mắt đen hơn.”

Ánh mắt anh nhìn Tô Tố say đắm.

Tô Tố mặt ửng hồng,ngón tay với thức đi chuyển đi đi lại lại trên ngực anh,cô chuyển chủ đề, “Cái này… anh có thường ra nước ngoài không?”

“Ừ,có khi công việc cần.Nhất là mấy năm trước khi mới mở rộng thị trường ở nước ngoài,thời gian đi công tác tương đối kín,hai năm gần đây nhìn lại có ít đi hơn rất nhiều rồi.” Tiêu Lăng xoa đầu cô, “Thật ra nước ngoài có vài nơi tương đối đẹp.Ví dụ:Resort Maldives,có thể cảm nhận được khí hậu ấm áp của ánh nắng mặt trời. Còn có Thuy Si,đi Thuỵ Sĩ trượt tuyết chắc chắn rất kích thích.Nhật bản khi hoa anh đào nở rộ,gió thổi2nhẹ một chút là phố lớn phố nhỏ đều tràn ngập sắc hồng của hoa anh đào.Còn có nước Nga, ở đó có thể thấy cực quang,khi nhìn thấy cực quang hay làm cho ta cảm thấy con người thật nhỏ bé.Còn có kim tự tháp ở Ai Cập,đến nghỉ ngơi đảo Aegea ở Hy Lạp…”

Anh thật sự đi rất nhiều nơi.

Tô Tố nghe thấy không thể không hâm mộ, “Nghe thấy anh nói như vậy,thật sự rất muốn đi xem.”

“Khi nào muốn đi nói với anh,anh đưa em đi cùng.Hoặc là đợi sau khi kết hôn anh đưa em ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật”

Kết hôn…

Tô Tố mặt lại đỏ bừng lên.

Nhưng nếu được cùng Tiêu Lăng đi ra nước ngoài thật sự làm cho người ta rất đợi chờ.

Ra nước ngoài?

Ra nước ngoài

Tô Tố đột nhiên nghĩ đến gì đó “Vụt.” nhảy từ trên giường,hành động này làm Tiêu Lăng giật mình, “ Sao vậy?”

“Ra ngước ngoài9?Ra nước ngoài.” Tô Tố mắt mở to, “Ngày mai chúng ta không phải là sẽ ngồi máy bay của Mạc gia đi đảo tự ở nước ngoài sao?ra nước ngoài cần hộ chiếu,em vẫn chưa có hộ chiếu.”

Thì ra là lo lắng điều này.

Tiêu Lăng kéo cô nằm xuống, “Việc này anh đã sớm suy nghĩ đến rồi,anh đã cho người đi làm visa cho em rồi,visa ở nước ngoài cư trú thời gian hơi ngắn,chúng ta cũng không được đi quá lâu,thời gian được gọi là tạm đủ rồi.”

Tô Tố ngẩn người ra, “Cho dù là làm visa cũng cần phải có thời gian,không phải nói là ngắn nhất một tháng mới có thể lấy được visa sao?”

Tiêu Lăng cười cười không nói gì.

Tô Tố cũng đã hiểu ra rồi, trốn trong chăn nói thì thầm “Có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ quả nhiên là không sai.”

Tiêu Lăng cười ôm chặt lấy cô, “Đừng1có chua chát như thế,sau này em cũng là người có tiền.”

“Đương nhiên,bây giờ ít ra em cũng là một diễn viên có tiếng chút ít rồi,đợi em Nhất Tiếu Nại Hà quay xong,không phát sinh sự cố khẳng định rất nhiều người ôm cành oliu về phía em,lúc đó lại được nhận thêm vài kịch bản nữa hay nữa,thế nào tiểu hoa năm nay cũng vững chắc rồi.”

Tiêu Lăng, “…”

Thật là không cần vậy mà.

Làm diễn viên quay phim và quay phim truyền hình,là đã có thể làm cô ấy thành minh tinh quốc tế,một đời làm đến chết có thể dư bao nhiêu tiền?Mà người nằm bên cạnh cô đây giá trị một trăm tỷ,sao cô lại không biết túm lấy,Tiêu Lăng chỉ biết bất lực mà lắc đầu.Nhưng cô tự tin như thế này toàn thân như tỏa ra một ánh hào quang,hết sức có mê lực.Tiêu Lăng ôm chặt cô,cười rất có hứng thú, “Có đủ tự tin để trở thành giống như bốn bông hoa nhỏ vậy cơ à?”

“Đương nhiên,không cần nói,phương diện đóng phim anh không phải là người trong nghề khẳng định không thể hiểu em nhiều được.”

Tô Tố ở trong lòng anh thình thịch à thình thịch,thân thể mềm mại ấy làm cho Tiêu Lăng có chút không thể không muốn,mắt anh có một chút u mê đi,giọng nói trầm xuống, “Tô Tố…”

“Vâng?”

“Em có thể đừng có động đậy nữa được không…”

Cô cứ xoay đi xoay lại,hành hạ thần kinh anh căng cứng.Tô Tố nghe ra hàm ý của Tiêu Lăng,mặt “vụt” đỏ như bị đốt,cô vừa nãy chỉ để ý việc nói chuyện với anh,bây giờ mới kinh ngạc việc cơ thể anh có chút biến đổi.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt đam mê sâu tối của anh,ánh mắt đó giống như dòng xoáy dưới nước biển,bề mặt tĩnh lặng,nhưng trong lòng sớm đã dữ dội rồi.Tô Tố chỉ cảm thấy một luồng gió nóng thổi từ bàn chân cứ thế chạy thẳng lên não,toàn thân như con tôm bị đốt nóng lên vậy,đỏ rực lên. Đầu cô rúc vào trong lòng anh,chỉ cảm thấy nhiệt độ gần như có thể rán được trứng rồi.

Tóc của cô xiên chọc vào ngực anh ngứa râm ran,xuyên từ ngực cứ thế thẳng vào trong tim.

Tiêu Lăng cả trái tim như râm ran hết lên

“Tô Tố…”

“Vâng?”

Tiêu Lăng kiên nhẫn nói, “Nếu như em không tránh xa anh ra một chút,anh thật sự không kiềm chế được nữa rồi.”

Tô Tố mặt đỏ như lửa đốt,cô hoàn toàn không dám ngẩng đầu,càng không dám nhìn vào mắt Tiêu Lăng,măt trốn vào trong ngực anh khẽ nói, “Không cần kiềm chế.”

Tiêu Lăng toàn thân cứng đơ,nghi ngờ bản thân nghe sai,không dám tin nhìn Tô Tố,giọng nói hồi hộp đến mức nói không thành câu nữa, “Em,em vừa nói sao?”

288. Chương 288

Không lẽ còn muốn cô nói lại một lần!

Khuôn mặt Tô Tố cháy đỏ lên, đầu vùi vào ngực của anh nhất định là không nói gì thêm nữa.

Lời nói này, biểu cảm này…

Tiêu Lăng bất chợt ngộ ra, anh ngồi xuống nhanh và vững vàng, ôm chặt lấy Tô Tố, thông qua ánh sáng yếu ớt của đèn bàn, anh nhìn thấy cô ngay cả đôi tai cũng đang ửng lên một màu hồng nhạt. Tiêu Lăng

kích động xém tí là đã nhảy lên, “Tô Tố…”

Anh còn tưởng đợi cô lại một lần nữa mở lòng lại với anh nói không chừng là cả một quãng thời gian dài, chí ít một hai tháng sẽ không thiếu được, không ngờ được cô lại tha thứ cho anh nhanh đến thế.

Tiêu Lăng nâng đôi má của cô lên, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã đỏ hẳn lên, nhiệt độ trong người làm sao cũng không thể ức chế được, anh cúi đầu xuống hôn cô thật sâu.

Đầu lưỡi của anh mang theo hơi nóng như lửa, cạy mở hàm răng của cô, trong khoang miệng của cô đảo qua đảo lại, tiếp xúc thân mật như thế khiến cho hai người đều nóng rực cả lên, cũng khiến họ quên đi mọi thứ xảy ra xung quanh mình.

Tiêu Lăng hôn lên môi cô, đầu lưỡi như cơn lửa lại len lỏi đến vành tai của cô, anh biết được đây là bộ phận nhạy cảm nhất của cô.

“Uhm…” Đôi mày dịu dàng của Tô Tố cúi xuống hứ nhẹ một tiếng, “Tắt đèn… Tiêu Lăng tắt đèn.”

Tiêu Lăng một cái chuyển mình đè cô xuống, một tay tắt đi cái đèn bàn, trong phòng bỗng trở nên tối đen như mực, nhưng nhiệt độ lại “sục sục” tăng nhanh lên, tức thì nhiệt tình hẳn lên, kèm theo hơi thở thô ráp của người đàn ông và tiếng rên la của người phụ nữ, hai người đang phát ra âm thanh “cọt kẹt cọt kẹt” trên chiếc giường lớn.

Rèm cửa sổ trong phòng bị gió cuốn lên một góc, ẩn hiện lộ ra vài phần cảnh sắc, rất nhanh rèm cửa sổ lại cuộn xuống lại, che hết tất cả mọi thứ.

…

Ngày thứ hai.

Tô Tố là bị một ánh mắt ép người làm tỉnh giấc.

Vừa mở mắt là đã thấy Tiêu Lăng nằm nghiêng người, khuỷu tay chống đầu và đang mỉm cười nhìn cô.

“Ặc…”

“Mệt không? Có cần ngủ thêm lát không?”

Tô Tố hơi nhẹ nhúc nhích thân mình, cái bệnh đau lưng nhức mỏi lâu ngày lại đến ghé thăm, cô hít một hơi thật sâu, “Xi…”

Tiêu Lăng thấy cô muốn thức dậy, khẩn trương đưa tay đỡ cô ngồi dậy, lại chu đáo ở sau lưng cô đệm một cái gối tựa, "Lưng đau không, hay để anh giúp em xoa bóp nhé?"

"Không… cần."

Tô Tố vén tấm mền ra, quả nhiên nằm trong dự đoán, thân thể lại là một mảng bầm tím xanh, môi cô khẽ giật, cắn răng trừng mắt nhìn anh, "Tiêu Lăng cầm tinh con chó à!"

Tiêu Lăng cười ngượng, bất kể cô nói gì cũng không cãi lại.

Anh chẳng qua là do bị cấm chuyện ấy trong một thời gian dài rồi, không cẩn thận cho nên không kiểm soát được, hơn nữa anh đã rất cố gắng rất cố gắng kiểm soát rồi, nếu như không kiểm soát được, hôm nay cô làm gì mà có thể xuống giường được. Tiêu Lăng cúi xuống làm vai nhỏ, giúp cô xoa vai bóp lưng, "Có cảm giác tốt hơn chút không."

"Không có! Xi… anh đừng xoa nữa, đau."

Tiêu Lăng khẩn trương làm nhẹ tay lại, "Như vậy có đỡ hơn không?"

Người cô bây giờ vừa đau vừa mỏi, mỏi đến mí mắt cũng không thể mở lên được, "Uhm, đỡ tí." Tô Tố nhắm mắt lại dựa lưng vào gối tựa, mệt đến không ngừng ngáp, tối qua cô cũng không biết hai người đã mây mưa đến mấy giờ, nói chung chí ít cũng là giữa khuya hơn rồi, cô không biết đã năn nỉ bao nhiêu lần, nhưng cái người đó lại cứ nói sẽ lập tức xong ngay lập tức xong ngay, cuối cùng lại chẳng thấy xong đâu.

Nghĩ đến đây Tô Tố mở to mắt giận dữ nhìn anh.

Đôi mắt vừa tỉnh giấc vào bữa sáng sớm của cô có chút mơ hồ, một mái tóc dài rối bù trải lên đôi vai, mắt như con phượng trừng lên, thẩm thấu trong đó là một phong tình lười biếng… Tiêu Lăng cảm giác thân thể anh như lại muốn bắt đầu nóng lên.

Tô Tố bây giờ đã rất hiểu rõ ánh mắt của anh, vừa nhìn thấy ánh mắt của anh đang sâu thẳm xuống, cô sợ đến nỗi phải vớt lấy tấm mền quấn mình lại, "Tiêu Lăng, anh muốn làm gì! Em cảnh cáo anh, cấm không được làm bậy nữa!"

Nhưng anh lại muốn làm bậy, nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp của cô lại không nhẫn tâm được.

Tiêu Lăng di chuyển về hướng bên mép giường, cách xa cô ra chút, tránh để bản thân không kiểm soát được.

Tô Tố thấy anh như vậy mới nhẹ nhõm lòng, dựa trên gối tựa lại nhắm mắt lại, "Mấy giờ thế…"

“8 giờ.”

Cơn ngủ của Tô Tố chợt biến mất, “Anh nói mấy giờ hả?”

“8 giờ.”

Tô Tố “tinh” một cái ngồi dậy, “Đã 8 giờ rồi sao anh không kêu em dậy, hôm nay không phải đi sân bay sao. Không phải đi tham gia tiệc đính hôn của Mạc Tầm và Bạch Linh hả, không phải nói là sáng sớm 10 giờ hôm nay phải xuất phát à! Chúng ta từ đây đến sân bay phải lái xe mất ít nhất một tiếng hơn, phải sửa soạn nữa… thời gian sắp không kịp rồi.”

“Đừng có gấp, trễ tí cũng không sao, họ ngày mai mới đính hôn mà, hôm nay đi chỉ là ở bên đó nghỉ ngơi vui chơi thôi, máy bay của Mạc gia bay trước cũng không sao, chúng ta có thể ngồi máy bay trực thăng qua đó.” Ngồi trực thăng vẫn tốt hơn, không có những người lộn xộn làm phiền hai người họ.

Tô Tố bối rối bò dậy, “Ai thèm đi với anh ngồi trực thăng qua đó, em muốn cùng họ ngồi chiếc máy bay thuê, tốt nhất là cùng Bạch Linh ngồi cùng một chiếc máy bay, ám chết cô ta!”

Nói chung là phải khiến cho Bạch Linh và Mạc Tầm ức chế, tâm trạng của cô sẽ rất rất là vui vẻ.

…

Lúc Tiểu Trần đưa hai người đến sân bay thì cũng đã 9 giờ 50 phút rồi.

Lễ đính hôn lần này của Mạc Tầm có thể nói là chuyện long trọng nhất ở mấy ngày gần đây của thành phố A, Mạc Tầm lúc đầu không dự tính mời phóng viên, nhưng ý của Mạc lão đầu lại muốn làm một buổi tiệc đính hôn lớn, tốt nhất là để cả thế giới đều biết, cho nên Mạc lão đầu đã mời hết tất cả các phóng viên mà có thể mời được, chỉ là chiếc máy bay của các phóng viên chỉ là chiếc máy bay bình thường, nhưng các phóng viên cũng đủ ngồi đông đủ trên chiếc máy bay hạng phổ thông này.

Lúc Tiêu Lăng và Tô Tố đến thì máy bay vẫn chưa cất cánh.

Toàn bộ người vẫn đang ở phòng chờ máy bay chờ đợi, Tô Tố nhìn thấy một đám đông chi chít đông như kiến kinh ngạc, “Nhiều người quá…”

Tiêu Lăng ôm lấy eo cô, Tiểu Trần thì đang đẩy hành lý phía sau.

Nghe xong lời nói của cô, Tiêu Lăng cúi đầu nói nhỏ với cô: “Trong đám người này đều là danh môn vọng tộc của thành phố A, còn có một số quý tộc mới nổi của thành phố A.”

Những quý tộc bình thường sẽ không nhận được thiệp mời của nhà Mạc.

Tô Tố trong đám đông trông thấy bóng dáng quen thuộc, "Hey, Mộ Bạch đến thật rồi kìa, còn có Tôn Nguyên, ủa, người kế bên Tôn Nguyên là… Tiểu Hy? Hai người họ tại sao lại ở cùng nhau nhỉ?"

Bên đó An Tiểu Hy cũng trông thấy Tô Tố, dùng sức vẫy cánh tay như múa của mình chào cô, "Tố Tố Tố Tố, mau qua đây!"

Âm thanh của cô ấy khá lớn, dẫn đến những người xung quanh đều nhìn qua với ánh mắt kì lạ. Tôn Nguyên cắn răng, giọng trầm xuống cảnh cáo cô, "Trái Ớt Nhỏ! Có thể thục nữ chút được không?"

Tiểu Hy liếc mắt nhìn anh, "Bướm Hoa, anh không biết đức hạnh của tôi sao? Anh muốn kiếm một thục nữ khác cùng anh tham gia bữa tiệc đính hôn vậy thì đừng có tìm tôi." Tiểu Hy hứ nhẹ một tiếng, dẫm từng bước nhỏ chạy đến bên Tô Tố.

"Tiểu Hy, cậu làm sao cùng với Tôn Nguyên… cậu lúc này không bận sao?

Tiểu Hy ôm lấy vai cô, vừa đi về hướng cổng vào cửa máy bay vừa nói, "Đừng lo, cái tên Bướm Hoa đó bây giờ đang theo đuổi tớ, nhưng cậu yên tâm, tớ nhất định sẽ không rung động với tên bướm hoa này đâu, ngày mai không phải là Quốc Khánh sao… Chương trình "Tinh Thiên Địa Vui Vẻ" tạm dừng thu âm một tuần, đổi thành Chương trình mừng lễ Quốc Khánh, cho nên tớ có thể theo cậu đi học hỏi khám phá lâu đài."

Tô Tố nghe xong mới yên tâm, ấn tượng của cô với Tôn Nguyên không tốt lắm, nếu như là làm bạn của Tiêu Lăng thì hiển nhiên anh ta rất hợp nhãn, nhưng nếu là làm bạn trai thì… Tô Tố lắc đầu, điều đó tốt nhất đừng nên xảy ra.

Ba người đi đến bên cổng vào cửa của máy bay, lập tức có người đến đến bên Tiêu Lăng hỏi han thăm hỏi.

Tiêu Lăng trong biển người rất là trấn tĩnh lạnh nhạt, có ánh mắt chạm đến người của Tô Tố, nhận ra cô là nữ diễn viên, nhíu mày lên, trêu đùa nhìn Tiêu Lăng, "Tiêu thiếu gia đúng là có phúc thật, không ngờ lại tìm được một cô nàng đẹp đến như vậy."

289. Chương 289

"Vị hôn thê của tôi, các người nhìn đủ chưa!"

Lời nói này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn sang đây.

Nhìn thấy Tô Tố đứng kế bên Tiêu Lăng, cánh đàn ông có mặt tại đây mắt ai cũng sáng lên.

Tại vì là một dịp chính thức, Tô Tố hôm nay có sửa soạn đôi chút, nét mặt trang điểm thanh đạm, đôi môi đỏ hồng, dưới ánh nắng là một làn da trắng tuyết gần như trong suốt… Mỗi một điều như thế đều khiến cánh đàn ông đều cảm thấy kinh ngạc. Do là trời đã chuyển lạnh, cô hôm nay mặc một áo phông màu gạo, áo phông đến vị trí đùi, trong áo phông có mặc thêm một cái áo yếm dài kèm vào, cũng vừa đủ che đi phần đùi, thân dưới cô là không có mặc gì, chỉ mặc một đôi giày boot cổ cao màu đen tới đầu gối, để lộ ra một phần trắng muốt của đôi chân dài, cánh người đàn ông có mặt tại đây này gần như hóa thân thành sói nhìn chằm chằm không rời mắt.

Trong giới nhà giàu ai cũng đều thích chơi gái, Tiêu Lăng lại càng nổi tiếng về chuyện này.

Trông thấy người phụ nữ kế bên của anh từ Đường Sảng thành Tô Tố, ngoài những tri kỉ của anh, ai cũng không biết được anh là thật lòng, còn tưởng chỉ là chơi qua đường thôi, cho nên ánh mắt của ai ai cũng hoàn toàn không biết ngượng, to gan đến lợi hại.

Thậm chí còn có người vuốt ve cằm của mình, trong lòng nghĩ Tiêu Lăng chơi chán Tô Tố rồi, họ sẽ tìm cách kiếm cô chơi một thời gian.

Mộ Bạch trong đám đông cau mày, lo lắng nhìn vào Tô Tố.

Tiêu Lăng bước lên một bước, vững vàng chặn đi ánh mắt của đám đông, đôi mày anh lạnh lùng, lạng bằng lướt mắt vào đám đông kia, "Vị hôn thê của tôi… các người nhìn đủ chưa?"

Vị hôn thê?

Đám đông kinh ngạc, trông mắt thấy Tiêu Lăng giận dữ, ai ai cũng đều hoang mang thu lại ánh mắt của mình.

Nếu như chỉ là gái chơi qua đường, họ nhìn như thế nào đương nhiên không sao, nếu như là vị hôn thê… đó thì lại là chuyện khác rồi.

Nhưng, vị hôn thê của Tiêu Lăng không phải là Mạc gia đại tiểu thư sao? Tại sao lại trở thành nữ minh tinh thế?

Ánh mắt của đám đông lập tức đàng hoàng hẳn lên, người đàn ông nói ra lời nói vừa nãy càng cảm thấy ngượng ngùng nói không ra lời, anh ta lúc đầu là muốn xu nịnh Tiêu Lăng, hoàn toàn không nghĩ rằng lại nịnh không đúng hoàn cảnh. Nhưng ai lại nghĩ ra được không ngờ Tiêu Lăng lại thật lòng rồi!

Không ít cánh đàn ông có mặt tại đây có dẫn vợ theo, nghe nói Tô Tố là vị hôn thê của Tiêu Lăng, họ nháy ánh mắt sang người vợ kế bên, thị ý họ đợi lát hồi phải đi thân cận tạo mối quan hệ tốt với Tô Tố.

Tiêu Lăng hoàn toàn không cho họ cơ hội, tay của anh căn bản là không hề thả tay Tô Tố ra, mấy vị phu nhân muốn tạo mối quan hệ tốt cũng đều không dám đi lên đó.

Cả thân Tiêu Lăng như là một cái tủ lạnh to đùng, đang lan tỏa khí lạnh, khiến những người xung quanh không dám lại gần.

Đương nhiên, có người ngoại lệ.

Ánh mắt của Mộ Bạch không tì vết lướt qua, sau đó là ánh mắt ôn hòa nhìn vào mắt cô, "Em hôm nay sắc mặt khá tốt."

"Có à?" Tô Tố sờ lên má mình, cô còn tưởng tối hôm qua không ngủ được, làn da sẽ không đẹp chứ.

"Đương nhiên có!" Tiêu Khả không từ góc cạnh nào nhảy ra, cô ôm lấy Tô Tố, một tay bẹo lên khuôn mặt nhỏ nhắn mịn non của cô, "Chuyện thường, đây rõ ràng là có dưỡng ẩm qua, hi hi hi, trả lời thành thật đi, hôm qua có phải đã là chuyện xấu rồi không."

Đôi má của Tô Tố đỏ ửng, "Tiêu Khả, chị đừng nói bậy."

"Chị cũng từng là người từng trải, mới không nói bậy."Cô ôm lấy Tô Tố, khuôn mặt cô ngưỡng mộ và đố kị, "Nhưng tiểu cô nương như bọn em mới hai mươi mấy tuổi đầu làm da đúng tốt thật, cả khuôn mặt đều là collagen, không giống như chị, đã lên hàng ba rồi, thức khuya thành mắt thâm quầng mắt chảy xệ cái gì cũng hiện lên trên mặt hết rồi."

Tô Tố bị chọc ghẹo đến hai má hồng hồng.

Ánh mắt của Mộ Bạch ảm đạm xuống, Tiêu Khả nhìn thấy có chút không nhẫn tâm, nhìn Tiêu Lăng và Tô Tố đi xa rồi mới vỗ vỗ vào vai anh, "Mộ đệ đệ, trên đời thiếu gì phụ nữ tốt, đợi chị Khả Khả sau này giới thiệu bạn gái cho em hen."

Mộ Bạch thở dài, "Chị Tiêu Khả…"

"Uhm?"

"Chị không cần mỗi lần như thế đều nhảy ra, em sẽ không phá đám Tiêu Lăng đâu."

…

Thân là chủ lễ, người nhà Mạc đều nắm bắt thời gian rất đúng giờ, đúng 10 giờ là đi tới sân bay.

Mạc gia động viên cả gia đình ra, Mạc lão đầu dẫn đầu, Mạc Đào và Mạc phu nhân đi theo sau ông, Mạc Tầm và Bạch Linh cùng với Mạc Oanh Oanh ba người đi theo sau hai người đó, sau lưng ba người là 5 6 osin xách theo hành lý, đoàn người khí thế hùng mạnh đi qua đó.

"Hôm nay cám ơn mọi người đã nể mặt rồi, chúng ta không nhiều lời nữa, hãy lên máy bay trước, nơi ăn ở đã sắp xếp cho mọi người rồi, mọi người đến nơi rồi thì có thể nghỉ ngơi trước, sau đó ngày mai chính là lễ đính hôn rồi, cám ơn mọi người đã nể mặt." Mạc lão đầu tuyên ngôn rành mạch với đám đông, vừa ngoảnh đầu đã trông thấy Tiêu Lăng… và Tô Tố đang đứng cạnh anh.

Ông ngoảnh đầu lại nhìn vào đứa cháu gái mặt sắp sửa biến dạng, lập tức hiểu ra người kế bên Tiêu Lăng là Tô Tố.

Những người có mặt tại đây đều biết Mạc Oanh Oanh và Tiêu Lăng có hôn ước với nhau, lúc này Mạc Oanh Oanh cũng tới rồi, ánh mắt đảo qua đảo lại cũng nhìn về hai người, hiển nhiên là bị tình cảnh trước mắt làm hồ đồ rồi.

Mạc Oanh Oanh nhìn thấy Tiêu Lăng và Tô Tố đứng chung với nhau, tròng mắt cô đỏ hoe lên, cô bất chấp tất cả xông lên chất vấn:"Tô Tố, ai cho phép cô tới đây, nhà Mạc chúng tôi không hoan nghênh cô, cô có thiệp mời sao? Như thân phận của cô như thế có tư cách gì mà tham gia lễ đính hôn của anh và chị dâu tôi!"

Khuôn mặt của Tiêu Lăng lạnh băng lên, vừa định mở miệng liền bị Tô Tố kéo tay lại, Tô Tố chậm rãi từ tốn lấy tấm thiệp mời từ trong túi xách ra, cười ti tít vứt lên người của Mạc Oanh Oanh, giọng điều không hề khách khí. "Mạc tiểu thư, xin cô mở to con mắt của cô ra mà nhìn kĩ, chẳng phải là tôi muốn tới đâu, là do nhà cô sợ rằng tôi không tới, khẩn trương gấp gáp đưa tờ thiệp cho tôi mới tôi đến."

"Xì, làm gì có khả năng đó!" Mạc Oanh Oanh nắm lấy tấm thiệp nhìn sơ qua, nhìn thấy trên đó ghi hai chữ "Tô Tố", tức thời trố to cả mắt, "Không, làm gì có khả năng này…" Mạc Oanh Oanh ngoảnh đầu ánh mắt giận dữ nhìn Mạc Tầm, "Anh, có phải anh đã cho con tiện nhân này thiệp mời!"

Mạc Tầm cau mày, anh mong rằng tốt nhất Tô Tố không hề biết lễ đính hôn của anh, tại sao có khả năng đưa thiệp mời cho cô.

Mạc Oanh Oanh mở miệng chửi tục, thu hút ánh mắt lạ lùng của rất nhiều người.

Mạc lão đầu ngại ngùng nhìn vào đám đông rồi ngoảnh đầu dạy dỗ, "Mạc Oanh Oanh, những lễ nghĩa dạy cháu lấy hết đi cho chó ăn rồi à? Nói chuyện đàng hoàng!"

Mạc Oanh Oanh phẫn nội trừng mắt nhìn Tô Tố.

Đều là do con tiện nhân hại cô bị la.

"Oanh Oanh, thiệp mời là do chị đưa cho cô Tô đấy…" Bạch Linh đi đến bên Mạc Oanh Oanh, nhìn thấy cô sắc mặt đột nhiên thay đổi, nhè nhẹ véo cánh tay cô, thấp giọng xuống dùng âm thanh chỉ đủ hai người nghe thấy nói, "Oanh Oanh, xin lỗi em, chị chỉ muốn cô ta đến tham dự lễ đính hôn của chị và anh em để cô ta có thể từ bỏ anh em, chị không nghĩ rằng cô ta với Tiêu Lăng cùng nhau qua đây…"

Sắc mặt của Mạc Oanh Oanh cũng biến dạng rồi, cắn răng nói, "Chị dâu, em không trách chị, lỗi đều là do con tiện nhân này cả."

Bạch Linh lại nói, "Oanh Oanh, thật ra như vậy cũng tốt, hòn đảo đó không phải là của nhà Mạc chúng ta sao, chúng ta là chủ nhà, đến lúc đó sắp xếp phòng như thế nào, em cũng có thể ở gần đó được, nói sao thì em bây giờ vẫn còn chiếm lấy danh phận là vị hôn thê của Tiêu Lăng đấy,sao đi nữa thì cũng có ưu thế hơn Tô Tố."

Cũng đúng!

Mạc Oanh Oanh nhịn đi nỗi tức giận trong lòng, cười lạnh lùng, "Chị dâu, chị nói đúng, em tuyệt đối sẽ không thua cho con tiện nhân này!"

Đã đến giờ lên máy bay.

Tiêu Lăng nắm tay Tô Tố dẫn đầu lên máy bay, Tôn Nguyên và An Tiểu Hy đi theo sau, Lãnh Mạc và Mộ Bạch cùng với Tiêu Khả cũng theo sau đó.

Máy bay thuê không giống như máy bay dân dụng bình thường, chỗ ngồi không nhiều, chỉ có mười mấy chỗ.

Tiêu Lăng và những người khác sau khi lên máy bay sau đó chỉ còn lại ba người.

Mạc Oanh Oanh nhìn thấy hình bóng vui đùa của Tiêu Lăng với Tô Tố, trong mắt hận thù giận dữ, bước chân cũng đi theo lên đó, "Tôi cũng muốn ngồi chiếc này!"

290. Chương 290

Mạc Oanh Oanh chạy lên máy bay, Mạc Tầm cũng có lý do quang minh chính đại để có thể lên chiếc máy bay này.

"Tôi lo lắng Oanh Oanh sẽ gây rắc rối, chúng ta cũng ngồi lên đi."

Bạch Linh có chút không sẵn lòng, nhưng cũng có một chút khả năng, cô ta không muốn để Mạc Tầm và Tô Tố có cơ hội cùng nhau… không sợ ngay cả khi nhiều người như vậy cũng không được, nhưng lý do của

Mạc Tầm rất tốt. Với lại cũng không cần cô nói thì đã bước chân lên máy bay rồi. Trong mắt Bạch Linh lướt qua một nỗi giận dữ, cắn môi mà bước lên theo.

Chuyến bay tư nhân với chuyến bay thông thường đương nhiên sẽ khác, toàn bộ các thiết bị trong đó đều rất chỉnh chu, vừa mới bước vào là một phòng khách rất lớn, ở giữa là một cái bàn hình tròn lớn. Trên bàn dùng dĩa pha lê đựng trái cây tươi. Mỗi cạnh bàn đều để một chiếc ghế sofa tròn, đúng lúc bo tròn thành một cục, cũng có thể ngồi cùng nhau trò chuyện1đại loại như thế.

Ngoài ra ngay cửa sổ của máy bay cũng để một hàng ghế sofa, có thể ngồi ở đó ngắm cảnh, cũng có thể trò chuyện.

Tiểu Hy lần đầu thấy một nơi cao cấp như vậy, vào được cabin là phấn khích tham quan khắp nơi, thỉnh thoảng thở dài, "Wa… ông trời ơi, ở đây thậm chí còn có vòi sen và nhà vệ sinh bên trong. Ngay cả phòng ngủ cũng có, hai phòng ngủ lận đó, mỗi góc nhỏ đều được sử dụng triệt để, đẹp đến không tin được…"Tiểu Hy chạy đến sofa tại cửa sổ máy và ngồi xuống, nhìn một lúc và tiếp tục than thở, "Đợi máy bay cất cánh thì có thể từ đây nhìn thấy đám mây, cảm giác nhất định rất tốt."

Cuối cùng Tiểu Hy tóm tắt một câu nói, "Cái này giống chiếc máy bay ở đâu vậy, nó đơn giản là một kiểu căn hộ.

Tôn Nguyên che mặt, lần này cảm giác như đem An Tiểu Hy ra ngoài đúng là điều thất bại, với dáng vẻ chưa bao giờ nhìn thấy thế giới bên ngoài làm cho anh ta1cảm thấy mất mặt.

Mạc Oanh Oanh biết Tiểu Hy là bạn của Tô Tố, vì vậy tỏ thái độ nhìn không tốt đối với cô ta, nhìn thấy hành vì này của cô ta liền ôm cánh tay và khinh bỉ nói một câu, "Đồ quê mùa!"

Tiểu Hy vừa quay người lại đúng lúc nhìn thấy cô ta chưa cất đi cái nhìn khinh bỉ đó, cô ta nhìn lên nhìn xuống khiến Mạc Oanh Oanh choáng váng và hét lên Mạc Tầm để tìm anh trai mình, đây không phải là người phụ nữ trước đó đưa tiền để Tô Tố rời bỏ Tiêu Lăng sao! Tiểu Hy nhếch miệng lên, chế giễu và tấn công, "Oh… không phải là đầu thai một tí thôi sao, tôi tự kiếm tiền tự xài, tự mình nổ lực tự mình có bản lĩnh để ăn, đâu giống ai kia, nếu như thoát khỏi thân phận không được làm tiểu thư nữa thì chắc không thể tự nuôi bản thân được đâu.

Tôn Nguyên đặt tay lên trán, trái ớt nhỏ này đối với ai đều độc ác vậy sao.

Sắc mặt Mạc Oanh Oanh "xoạc" một cái trong5u ám, đôi mắt cô ta cháy lên với ngọn lửa rực, nghiến răng nhìn vào An Tiểu Hy, "có thể đầu thai thì đó cũng là khả năng! Có khả năng thì cô cũng đi làm đại tiểu thư xem đi."

"Hơ hơ… nhìn phức tạp chả có lợi ích gì! Những người dân bình thường như chúng tôi, sống đơn giản cũng sẽ thú vị hơn, Bất cứ điều gì nhỏ nhặt đều có thể khiến chúng tôi rất hài lòng. Bây giờ, công việc tôi thuận lợi, tình cảm thì…" An Tiểu Hy liếc nhìn Tôn Nguyên, miễn cưỡng và nói, "Tình cảm cũng coi như là thuận lợi, ít ra cũng có nhiều người theo đuổi tôi, không có điều gì nói về những ngày tháng này. Đâu giống như một số đại tiểu thư nhà giàu, bề mặt thì cái gì cũng có, nhưng trên thực tế thì cũng không nhận được sự

ưa chuộng từ người mình thích. Cho nên, có một số điều đều là tương đối, cô cảm thấy tôi đáng thương nhưng ngược lại tôi còn cảm thấy cô bị thương hại nữa."

Sau khi Tiểu Hy làm2dẫn Chương trình xong thì miệng càng phát ra sắc nét hơn, Mạc Oanh Oanh đâu phải là đối thủ của cô ta. Mặt đã mọc lên thành màu gan lợn, đưa ngón tay run rẩy chỉ vào An Tiểu Hy, một câu nói cũng không thể nói ra, "Cô, cô cô..."

"Tôi rất tốt, không cần cô lo lắng đâu." An Tiểu Hy nhún vai.

"Tôi muốn ném cô ra ngoài, anh, đuổi cô ta đi, em không muốn nhìn thấy người phụ nữ này trên lãnh địa của mình."

Tôn Nguyên nghe thấy những lời đó, liền cau mày.

Dù gì đi chăng nữa trái ớt nhỏ này là người anh ta mang đến, Mạc Oanh Oanh trực tiếp đuổi người như vậy, cũng không cho anh ta sỉ diện nào cả!

Hơn nữa, Mạc Oanh Oanh là người gây chiến trước!

Tôn Nguyên đứng trước mặt Tiểu Hy, đưa tay ra khoác lên vai Mạc Tầm, cười haha và nói, "Mạc Tầm, An Tiểu Hy là người bạn đồng hành nữ tôi đưa đến. Nếu như anh muốn đuổi cô ấy đi thì tôi cũng đi theo xuống máy bay."

Tô Tố cau mày, "Tiểu Hy không đi9tôi cũng không đi."

Tiêu Lăng nắm lấy tay cô ấy, "Đúng lúc, tôi cũng không muốn đi lắm."

Mộ Bạch và Lãnh Mạc nhìn những người này dửng dưng và bế tắc, cũng đứng về phía Tiêu Lăng, mặc dù họ không nói nhưng lập trường rất vững chắc.

Bầu không khí đột nhiên trở nên hơi mất tự do.

Tiểu Khả lên để xua đi bầu không khí, "Đây là đang làm gì vậy, chỉ là con bé đấu khẩu thôi mà, có chuyện gì đâu, mọi người ngồi vào vị trí, máy bay chuẩn bị cất cánh rồi. Hãy thắt dây an toàn trước, đợi máy bay cất cánh rồi chúng ta cùng nhau vui chơi."

Mạc Tầm lập tức tìm một nơi dưới bậc thang, anh ta khiển trách Mạc Oanh Oanh, "đừng có lộn xộn nữa, mau chóng tìm một chỗ ngồi, có chuyện gì thì đợi máy bay cất cánh rồi hãy nói."

Mạc Oanh Oanh hung hăng cắn môi, tìm một vị trí đặt mông xuống, nhìn Tô Tố và An Tiểu Hy với anh

mắt cay độc.

Tô Tố và Tiểu Hy coi như không thấy nó.

Máy bay sắp cất cánh, người tiếp1viên hàng không trong cabin đi lên nhắc nhở mọi người tắt nguồn điện thoại, thắt dây an toàn. Tô Tố ngồi bên cạnh Tiêu Lăng, ngồi ở phía bên tay trái là Tiểu Hy. Đêm qua cô ta ngủ không ngon, cơ thể vừa chạm vào chiếc sofa mềm mại thì mí mắt có chút nặng, tựa vào cánh tay của Tiêu Lăng muốn ngủ đi.

"Mệt rồi?"

"Ừ! Tô Tô gật đầu mệt mõi, "có một chút."

"Chịu đựng một tí, chút nữa máy bay sẽ bay êm hơn thì vào phòng ngủ."

"Ừm."

Hai người họ đang nói chuyện với nhau, một vài người trong cabin tâm trạng phức tạp.

Mộ Bạch biết rằng nhìn thấy cảnh tượng này thì trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái, nhưng mà cũng không chịu được đành ngược đãi bản thân nhìn một lần rồi một lần. Ánh mắt của Mạc Oanh Oanh hận đến muốn ngấu nghiến Tô Tố, còn ánh mặt của Mạc Tầm thì hận đến muốn lột da Tiêu Lăng. Ánh nhìn của Bạch Linh lúc thì nhìn vào Tô Tố lúc thì nhìn vào Mạc Tầm. Cúi mặt xuống để che đi những cảm xúc trong mắt.

Những người trên máy bay không phải là kẻ ngốc, lặng lẽ nhìn phản ứng của vài người trong mắt họ, lặng lẽ không nói lời nào.

Máy bay cất cánh, đi qua một luồng không khí xấu đã phải khi bắt đầu cất cánh sau đó thì ổn định lại.

Tiêu Lăng cởi dây an toàn ra, chuẩn bị đưa Tô Tố vào phòng nghỉ ngơi.

"Này, đừng đi. Máy bay này phải bay trong 8 tiếng đồng hồ. Chúng ta không dễ dàng gì mới có thể cùng nhau, thôi thì cùng nhau chơi đi." Tiêu Khả đề nghị.

Tiểu Hy nghe thấy chơi thì ánh mắt sáng rực lên, đưa tay ra kéo Tô Tố, "Đúng đó đúng đó, Tố Tố, một hành trình thoải mái như vậy thật không đáng để đi ngủ. Chúng ta chơi gì đi, đợi đến khi đến hòn đảo sau đó mới ngủ bù được không?" Tiểu Hy ôm lấy cánh tay Tô Tố và hét lên nhõng nhẽo, "Tố Tố, tớ biết cậu là người tốt nhất, chơi với tớ đi!"

Tô Tố nhìn thấy dáng vẻ nài nỉ của cô ta, không thể không cười, cô đáng lẽ đã đứng dạy rồi nhưng lại ngồi xuống, "Muốn chơi cái gì?"

Tiêu Hy cũng không biết phải chơi cái gì.

Ánh mắt của Mạc Oanh Oanh từ bên kia quay sang, lập tức nhảy dựng lên, "Chúng ta chơi trò chơi mạo hiểm lời nói thật trong trái tim."

291. Chương 291

Tiểu Hy nhìn cô ấy một cái và không quan tâm, Tiêu Khả sợ rằng bầu không khí lại trở nên cứng đờ, bầu không khí cứng đờ không ấy không sợ, chủ yếu là sợ rằng không được chơi nữa.

Cô ta nhảy ra và giơ tay lên đồng ý, "Được được được, cùng nhau chơi, cách chơi như thế nào?"

"Rất đơn giản, chúng ta sẽ tìm một cái bàn chơi bài với một chai bia. Sau đó mỗi người ngẫu nhiên rút ra một lá, A đại diện cho một, K đại diện cho mười ba, joker lớn nhất. Ai rút ra lá con số lớn nhất thì người đó sẽ quay chai, miệng chai hướng vào ai thì người có con số lớn nhất có thể đặt một câu hỏi cho người bị hướng vào. Bất kể câu hỏi nào đều phải trả lời, nếu như không trả lời thì phải chấp nhận cuộc mạo hiểm, muốn chịu mạo hiểm như thế nào cũng là do quyết định củangười có số điểm lớn nhất, sao nào?"

Tiêu Khả dơ ngón cái, "Ok, nếu như có hai người điểm cao thì sao?"

"Vậy thì kéo bao búa thôi, ai thắng thì có quyền đặt câu hỏi."

"Được" Tiêu Khả đồng ý, huy động toàn bộ, "Đến đến đến, chúng ta đều ngồi ở bàn tròn này, lấy tâm điểm của chiếc bàn tròn làm trục, trước mặt mọi người đều chia đều ra, chai này chỉ vào vị trí của ai thì người đó trả lời."

Lãnh Mạc lạnh lùng thơ ơ, "Tôi không có hứng thú."

"Như vậy không được." Tiêu Khả đi đến bên anh ta, cương quyết đưa anh ta qua, "Tôi đúng lúc có câu hỏi muốn đặt ra cho anh đó, Lãnh Mạc ơi, chúng ta đều lớn lên cùng nhau, anh không thể không cho tôi sỉ diện. Đúng lúc chúng ta tổng cộng có mười người, mọi người cùng nhau tham gia. Ai có câu hỏi muốn hỏi, muốn hỏi ai đều nghĩ kĩ hết nha. Tiếp viên? Tìm cho tôi một bộ bài và tìm một chai bia."

Những ggười trên máy bay Tiêu Khả đều quen biết hết, dưới vai trò của tôi ai, mặc dù có một vài người miễn cưỡng nhưng cũng tham gia vào trò chơi.

Mười người ngồi ngay chiếc bàn tròn trong phòng khác, trước mặt mỗi người đều chia ra ranh giới riêng của mình, sau khi rửa bài xong, mỗi người theo trình tự rút một là bài.

"Hahaha, điểm của tôi lớn nhất." Tiêu Khả nhìn thấy mọi người đưa bài ra, cười tủm tỉm đưa bài của mình ra, cô ta rút ra lá Q, mười hai điểm, con số tương đối lớn. Tiêu Khả đứng dạy, mỉm cười và quay chai bia ở giữa bàn, "Chị bắt đầu quay rồi nha, mọi người cẩn thận một chút. Hey… bắt đầu, Ây, Tôn tử, cậu thật may mắn, mở cửa đỏ thôi."

Tôn Nguyên chán nản nhìn cô ta, "Câu hỏi gì, chị hỏi đi."

Tiêu Khả nghĩ một hồi, khoé miệng nhếch lên, "nói thật lòng, lần đầu tiên kiên trì trong mấy giây?"

Mẹ kiếp.

Câu hỏi đầu tiên đã nóng bỏng như vậy sao.

Những người đàn ông có mặt ở đây đều đang quan sát anh ta, Tôn Nguyên mạuc dù mặt dày nhưng cũng không thể chịu được, "Em chọn mạo hiểm."

"Ok." Tiêu Hả cười thậm chí còn độc ác hơn, "Hôn người đàn ông bên trái của em trong ba phút."

Bên trái… Lãnh Mạc.

Tôn Nguyên nhìn đôi mắt lạnh lùng của Lãnh Mạc, rùng mình, anh ta dám chắc rằng nếu như anh ta dám hôn, Lãnh Mạc chắc chắn chặt cánh tay anh ta, Tôn Nguyên nói, "Em chọn lời thật lòng."

"Được, mau trả lời."

Tôn Nguyên cuối mặt xuống, lúng túng đưa ra 3 ngón tay, "Ba giây"

"Phụt… hahaha, chỉ ba giây, Ái Mã, Tôn Nguyên cậu đơn giản rồi, haha." Tiêu Khả cười và đập bàn, những người xung quanh cũng không thể không cười, Tôn Nguyên lập tức giận dữ và liếc nhìn những người đàn ông, "Các anh đừng cười tôi, tôi không tin rằng lần đầu tiên của các anh tốt hơn tôi ở chỗ nào, các anh hãy chờ đó. Hơ hơ, chút nữa xem tôi hỏi các anh như thế nào."

Lượt thứ hai điểm số cao nhất là Mộ Bạch, anh ấy quay trúng Tô Tố, câu hỏi của anh ấy rất nhẹ nhàng, "Người em yêu thích nhất là ai."

"Con trai tôi"

Tô Tố nói ra khỏi miệng, khi cô mở miệng cô cảm thấy rằng Tiêu Lăng nhìn cô thật sâu sắc, Tô Tố cười miễn cưỡng, đây là lời nói chân thật, cô không thể nói dối.

Lượt thứ ba điểm số cao nhất là Tiểu Hy, người mà cô ta quay trúng lại là Tôn Nguyên.

"Ui cha, hôm nay tôi may mắn quá nhiều, trái ớt nhỏ, cô phải thương xót một chút nha."

"À ha, chị đây không có một trái tim tốt như vậy." Tiểu Hy nghiêng đầu ngẩm nghĩ, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, ánh mắt cô ta "xoạc" một cái sáng rực lên. Tôn Nguyên đột nhiên có linh cảm xấu, quả nhiên liền nghe thấy An Tiểu Hy cười và hỏi anh ta, "Là một người đàn ông, anh thích điểm nào ở đàn ông?"

Những người đàn ông có mặt ở đây lặng lẽ, câu hỏi này quá thật sự quá khó trả lời.

Tôn Nguyên nhếch môi, "Có thể không nói được không?"

"Không được"

"Nếu như tôi chọn mạo hiểm…"nhìn thấy nụ cười bí hiểm độc ác của Tiểu Hy, anh ta lập tức đầu hàng, "Được được được, tôi không chọn mạo hiểm, trái ớt nhỏ cô hãy chờ đó, cô tốt nhất nên cầu nguyện đừng rơi vào tay tôi, hơ."

"Đừng nói điều vô nghĩa, mau chọn."

"Lâu dài"

An Tiểu Hy khinh bỉ nhìn anh ta, "Vừa nhìn anh thôi đã không lâu dài nổi."

Tôn Nguyên nghiến răng, "Trái ớt nhỏ hãy đợi đấy, sau này tôi sẽ cho cô cảm nhận tôi một chút xem tôi được hay không"

"Haiz haiz… chủ đề này các em thảo luận riêng tư là được rồi." Tiêu Khả cười, "Tiếp tục tiếp tục."

Lượt thứ tư, rút được con số lớn nhất là Tô Tố, người bị quay trúng là Lãnh Mạc.

Ở trong đây người mà Tô Tố muốn quay trúng chính là Lãnh Mạc, cô ta xoa môi, nghiêm túc hỏi anh ấy, "Anh có yêu người phụ người nào không"

Lãnh Mạc không nghĩ rằng Tô Tố lại hỏi câu này.

Trong thực tế, những người ngồi tại đây, ngoài Tiêu Lăng ra thì không ai biết ý nghĩa của câu Tô Tố đặt ra. Tiêu Khả thậm chí trêu chọc cô ấy, "Tô Tố à, em có Tiêu Lăng rồi thì đừng bận tâm đến những người đàn ông khác…"

Tô Tố dửng dưng nhìn Lãnh Mạc, Lãnh Mạc vẫn cái khuôn mặt đó, dường như không nhìn thấy cảm xúc nào. Anh ta có vẻ nghĩ ra gì đó, nheo mày một cái và trả lời thẳng thừng "Không có".

Trong lòng Tô Tố lắng xuống.

Cho nên anh ta với Trương Hân chỉ là chơi đùa thôi sao, như vậy là thế nào? Vì sao không yêu mà lại dính lấy cô ấy trong 7 năm.

Tiêu Lăng nhìn tình trạng của cô ta, cọ lòng bàn tay của cô ta, hạ thấp giọng nói, "Tô Tố, mọi người đang nhìn em, điều này chờ anh rãnh rồi nói với em. Nói tóm lại, Lãnh Mạc và Trương Hân không tệ như những gì em nghĩ đâu."

Thật không?

Lãnh Mạc người mà Tiêu Lăng quen biết là một người đàn ông lạnh lùng. Lúc đầu khi anh ta với Trương Hân bên cạnh nhau thì mọi người đều đoán rằng thời gian họ ở bên cạnh nhau không hơn nửa năm, nhưng không ai ngờ rằng cuối cùng thậm chí họ đã kéo dài trong 7 năm. Mặc dù Lãnh Mạc không bao giờ thừa nhận có tình cảm với Trương Hân, nhưng mà những người anh em lớn lên cùng nhau biết rằng tính khí của Lãnh Mạc. Nếu như không phải thực sự có tình cảm thì làm thế nào có thể kiên trì trong một thời gian dài như vậy và chưa có ý định buông bỏ.

Không chỉ vậy, ngay lúc đầu bên cạnh Lãnh Mạc không chỉ có Trương Hân một người. Nhưng năm qua, từ từ chỉ còn lại cô ta, đây đủ để giải thích vấn đề rồi.

Tiếp tục trò chơi.

Lần này người rút được nhiều điểm nhất là Mạc Oanh Oanh và người mà phải trả lời câu hỏi là Tô Tố.

Mạc Oanh Oanh hào hứng đến mặt đỏ bừng, cuối cùng cũng đến lúc cô ấy có được rồi, cô ta nhếch môi nở một nụ cười lạnh lùng và nhìn Tô Tô, "Ngoài Tiêu Lăng ra, cô có lên giường với người đàn ông khác chưa."

292. Chương 292

Cô, còn trinh sao?

Câu hỏi này đơn giản là quá độc ác rồi.

Câu hỏi vừa đưa ra, không khí xung quanh thật lạnh, mọi người đều nhìn về phía Tô Tố, Tô Tố dựa vào vai Tiêu Lăng, đôi mắt rũ rượi dốc xuống và lông mày run rẩy. Khoé miệng có một nụ cười âm thầm lạnh nhạt.

Mạc Oanh Oanh nhìn Tô Tố, "Nói thật hay mạo hiểm, chắc chắn phải nói sự thật mới được, không nói thật cả nhà chết hết."

Cô ta không tin rằng Tô Tố đẹp như vậy, chỉ có một người đàn ông là Tiêu Lăng. Nếu như cô ta lên giường với người khác ông khác, Tiêu Lăng còn tiếp tục yêu cô ta không? Là một người đàn ông đều không thể chịu nổi, Mạc Oanh Oanh nhìn cô ấy, "Sao rồi, tại sao không nói chuyện? Không dám trả lời sao?"

Tô Tố nhẹ nhàng nhếch miệng lên, ánh mặt lạnh lùng nhìn Mạc Oanh Oanh, "Lên giường rồi"

Một sự ngạc nhiên với An Tiểu Hy, cô ta nhìn Tiêu Lăng, nắm lấy tay Tô Tố, "Tô Tố cậu nói câu điên rồ gì thế, tớ với cậu quen biết lâu như vậy, chưa bao giờ thấy cậu tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào, sao cậu có thể…"

Tiểu Hỷ sợ rằng câu trả lời của Tô Tô sẽ khiến Tiêu Lăng tức giận, đến lúc đó Tô Tố lại bị tra tấn.

Tô Tố vỗ vai cô ta, "Đừng lo, không có chuyện gì đâu."

Kiếp trước cô ấy đã lên giường với người khác, người đó chính là Mạc Tầm, nghĩ đến đây thôi thì toàn thân Tô Tố nổi da gà… ghê tởm.

Mạc Oanh Oanh càng ngày càng được ý, cô biết rằng đem gia đình Tô Tố ra cá cược thì Tô Tố không thể nói dối, cô ta hào hứng nhìn qua Tiêu Lăng, để có thể nhìn thấy trong mắt của Tiêu Lăng khinh bỉ Tô tố, nhưng cô ấy phát hiện… không thấy, hoàn toàn không thấy.

Không

Đây thật vô lý.

Rõ ràng không nên như thế, chẳng lẽ Tiêu Lăng yêu cô đến thậm chí cô ta có lên giường với người khác hay không thì cũng không ý kiến sao. Mạc Oanh Oanh không còn niềm tin.

Trong lòng Tiêu Lăng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Trên thực tế, anh đã biết rằng từ khi Tô Tố hồi sinh thì đã biết tất cả những gì đã xảy ra giữa cô với Mạc

Tầm, chỉ là anh ta bảo bản thân đừng bận tâm. Suy cho cùng thì tất cả mọi thứ đó đối với Tô Tố đều là chuyện ở kiếp trước, nhưng mà thời điểm này Mạc Oanh Oanh lại muốn cho sự thật này phơi bày trước mặt mọi người. Mắt anh ta lạnh lùng nhìn qua Mạc Tầm với Mạc Oanh Oanh, cầm lấy cánh tay Tô Tố càng ngày càng chặt.

"Có thể qua vòng tiếp theo không?" Tô Tố hỏi.

Mọi người thức tỉnh như trong một giấc mơ, Tiêu Khả lập tức rửa bài, "Đương nhiên rồi, bây giờ lập tức vào vòng tiếp theo."

Ở phía sau mọi người có thể nhìn ra rằng, Tô Tố và Mạc Oanh Oanh đã nhắm vào nhau rồi, chỉ là giữa hai người họ đã rút được lá bài lớn nhất nhưng thật đáng tiếc là hướng của chai bia không quay về phía đối phương.

Ở giữa Bạch Linh hỏi Tô Tố một lần, "Người cô hận nhất là ai? Tại sao?"

Tô Tố nhíu mày, "Mạo hiểm là gì?"

"Với người khác giới, ngoại trừ Tiêu Lăng, lựa chọn hôn một người."

Khác với sự kỳ vọng của mọi người, câu hỏi này đối với một người bình thường là một câu hỏi đơn giản. Nhưng để mọi người ngạc nhiên, Tô Tô đẩy mình vào mạo hiểm, Tô Tô thể hiện sự có lỗi với Tiêu Lăng, sau đó đi đến trước mặt Mộ Bạch, "Mộ Bạch, xin lỗi, phạm lỗi rồi." Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Mộ Bạch, cuối mặt chạm vào môi anh ấy, giống nhưng chuồn chuồn vừa chạm nước rồi đi, sau đó cô ta lại ngồi về bên cạnh Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng kéo cô ta về bên cạnh, hành động kéo lấy eo cô ta mang theo một chút sức lực.

Tô Tố biết trong lòng Tiêu Lăng chắc chắn khó chịu, nhưng cô không thể nói với mọi người rằng người cô hận nhất là Mạc Tầm và Bạch Linh. Tại vì hai người họ đã giết hại cô ta ở kiếp trước, và giết đứa con của cô ấy?

"Tiểu yêu tinh cô đợi tôi đó."

Tô Tố hạ giọng thì thầm vào tai anh, "Buổi em sẽ bồi thường cho anh."

So với Tiêu Lăng, người tức giận hơn là Mạc Tầm.

Cô ta thà hôn Mộ Bạch cũng không thèm hôn anh ta.

Nếu như Tô Tố biết suy nghĩ trong lòng Mạc Tầm, muốn tát vào mặt anh ta cho anh ta chết. Thật thú vị, cô ta với Mạc Tầm quan hệ như thế nào, ngoại trừ Tiêu Lăng ra, ngay cả khi cô ta hôn qua một lần với những người đàn ông trong này, cô ta cũng không thể động vào Mạc Tầm.

Cô ta hét lên trò chơi tiếp tục, lần này người rút trúng số lớn nhất là cô ta, cô ta nhắm vào Mạc Tầm, Mạc Oanh Oanh và Bạch Linh, đặt mục tiêu hướng vào ba người họ, lần này thành công quay miệng chai trúng Mạc Oanh Oanh.

Rất tốt.

Cuối cùng cũng đến lượt cô ấy hỏi. Tô Tố nghĩ đến câu hỏi lúc nãy Mạc Oanh Oanh hỏi mình, miệng nhếch lên, cô ta giữ tay trên bàn, ngẩng cao đầu nhìn vào Mạc Oanh Oanh, câu hỏi được hỏi còn độc ác hơn cô ta, "Cô, còn lần đầu không."

Wow

Những người có mặt ở đây đều ngửi thấy mùi khói lửa.

Tiểu Hy và Tiêu Khả vỗ tay cho câu hỏi của Tô Tố, Mạc Oanh Oanh không phải miệng nói rằng cô với Tiêu Lăng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, từ nhỏ đã thích anh ta? Nếu như không phải lần đầu… thì có nghĩa rằng trong lòng cô ta thích Tiêu Lăng, nhưng kết quả là làm mọi thứ với những người đàn ông khác, đây là cái kiểu thích chết tiệt ghê tởm. Nếu như cô ta là lần đầu… Tiêu Khả lắc đầu, theo như kinh nghiệm phong phú của ấy, thì khả năng này rất rất rất nhỏ.

Quả nhiên, dưới ánh nhìn chằm chằm của Tô Tố, nét mặt của Mạc Oanh Oanh bắt đầu không thoải mái.

"Tôi có phải lần đầu không thì liên quan gì đến cô, mạo hiểm, mạo hiểm là gì?"

"Mạo hiểm hả… mạo hiểm rất đơn giản." Tô Tố kêu tiếp viên hàng không, "Có rượu trong cabin không?"

"Vâng có, cô cần rượu gì."

"Hai chai vodka với nồng độ cồn cao nhất."

Trên máy bay không cho phép hành khách mang theo rượu, nhưng đây là máy bay tư nhân, do đó chuẩn bị mọi thứ rất chỉnh chu, vodka cũng có sẵn. Tiếp viên nhanh chóng đem hai chai vodka với 56 độ đến. Tô Tố lấy hai chai rượu nhìn vào mặt trắng bệt của Mạc Oanh Oanh, mỉm cười và đặt hai chai rượu trước mặt cô ta. "Mạo hiểm là uống hết hai chai rượu vodka này."

Bạch Linh không nhịn được và nói, "Tô Tố, cô như vậy là quá đáng lắm, Oanh Oanh một cô bé như vậy sao có thể uống thứ rượu mạnh như vậy, thậm chí là hai cân rượu trắng…"

Tiểu Hy lập tức đứng dậy giúp đỡ, "Các người thật sự thú vị, lúc nãy không phải đề ra câu hỏi mạo hiểm không phải đều quá đáng giống nhau sau? Làm sao, không chơi nổi thì đừng chơi, các người cũng có thể lựa chọn lời nói thật mà, trả lời câu hỏi thì không cần uống rượu." Tiểu Hy giữ lấy cánh tay Tô Tố, cười nheo mắt nhìn Bạch Linh và Mạc Oanh Oanh, đúng rồi, nhắc nhở các người trước, vừa nãy Mạc tiểu thư có nói rằng nói dối là cả nhà chết hết nha. Cho nên cô xem rồi tự giải quyết đi.

Tiêu Khả cũng nói chậm rãi, "Các quy tắc do là Mạc Oanh Oanh tự đề ra."

Mạc Oanh Oanh nhìn mọi người trên bàn, không có ai giúp cô ấy cả, hận đến nghiến răng. Cô ta đứng dậy và đập bàn, "Được chỉ là trả lời thôi mà, tôi sợ rằng mọi người không tin, tôi không phải, không phải, không phải, được chưa."

Tô Tố nhún vai, "Đương nhiên được rồi."

Mạc Oanh Oanh hung hăng nhìn vào Tô tố, "Tiếp tục chơi"

293. Chương 293

Tiêu Lăng bỗng chốc bí ẩn nói một câu, "ồ? Thì ra cô không phải à, ha ha ha…"

Tiếng cười kỳ quái không rõ ý đồ cuối cùng khiến Mạc Oanh Oanh cắn vỡ cả miệng răng

Cô đích thực không phải

Cô cũng đích thực từ nhỏ thích Tiêu Lăng đến lớn, cô khi lên trung học thì đi Anh Quốc du học rồi, cuộc sống người Anh Quốc rất cởi mở, khi cô 15 tuổi đã cùng một nam sinh người Anh Quốc ở trong trường học phát sinh quan hệ, cô không phải không nghĩ đến khống chế bản thân, nhưng sự hoan vui giống như hoa anh túc, đợi sau khi cô ăn rồi biết vị thì rất khó có thể cai bỏ. Cô ở Anh Quốc ở 3 năm, trong khoảng thời gian đó thay đổi ít nhất sáu người bầu bạn

Trong đó có 2 lần không cẩn thận mang thai, đều bị cô giấu diếm đến bệnh viện phá bỏ rồi, những chuyện này cô đều giấu tất cả1mọi người trong nhà đi tiến hành. 18 tuổi sau khi trở về nước cô cũng chơi bời, nhưng dưới mắt của ông nội và bố mẹ cô chơi cẩn thận hơn, trước mặt ông nội và bố mẹ đều cố gắng giả làm cô gái ngoan ngoãn. Thời gian 2 năm trước nhắc đến chuyện hôn nhận của cô và Tiêu Lăng, cô càng thêm bớt phóng túng, cô muốn cắt đứt với tất cả những người bầu bạn

Nhưng sau khi nỗ lực được một thời gian cô phát hiện cơ bản không được

Về sau thì lén lút lại tìm đàn ông

Cũng chính là Tiêu Lăng hàng tuần chỉ gặp cô một lần, cả lại chưa từng động vào cô, nếu không thì khẳng định sớm đã phát hiện rồi. Đâu có phải là bây giờ… dưới người cô đều còn có hai cơ thể.

Mạc Oanh Oanh cắn răng, hôm nay Tô Tố phơi bày chuyện của cô rồi, cô hôm nay sẽ đối đầu với Tô Tố, cô không tin cô sẽ1không moi móc ra thông tin của Tô Tố

Mạc Oanh Oanh ý chí chiến đấu xung mãnh, nhưng, Tô Tố lại không phối hợp

Tô Tố buồn ngủ ngả lên bờ vai của Tiêu Lăng, “em buồn ngủ rồi”

Cái cô cần phải trả thù cũng đã trả thù lại rồi, toàn toàn không muốn chơi tiếp nữa

“Đi, không chơi nữa, anh đưa em vào trong phòng nghỉ ngơi”

“Em đi không được…”Tô Tố che môi ngáp một hơi

Tiêu Lăng rất thích dáng vẻ này của Tô Tố giống cảm giác đang nũng nịu nhõng nhẽo anh, anh bế cô ấy lên, nhìn đám người một lần, sau cùng ánh mắt nhìn giống có cũng như không lên người Mạc Tầm, “hôm qua chúng tôi hai người ngủ muộn quá, bây giờ cần phải ngủ bù, các ngươi tiếp tục chơi”

Lá bài trong tay của Mạc tầm đều bị anh ta vò nát

Ngủ muộn quá?

Hai người nam nữ đã trưởng thành cùng trong một căn phòng, ngủ muộn quá còn có thể là bởi vì sao

Anh5cúi ánh mắt xuống không nói

Tiêu Lăng cứ thế ôm lấy Tô Tố, không hề khách khí chiếm dụng lấy một căn phòng, anh ở trước mặt mọi người đóng cánh cửa phòng lại, chặn đứng tất cả ánh mắt tò mò

Cửa phòng vừa đóng lại Tô Tố liền cảm thấy căng thẳng

Vừa rồi chơi trò nói lời thật lòng mạo hiểm lớn cô nói là có người đàn ông khác, cô thực thế rất lo lắng Tiêu Lăng sẽ truy hỏi đến cùng, đang thẫn thờ, sau lưng đã dính lên chiếc giường mềm mại rồi, Tô Tố căng mắt lên thì nhìn thấy Tiêu Lăng cởi bỏ áo khoác cũng lên giường, anh cởi bỏ chiếc giày ở chân cô, kéo rèm của cửa sổ máy bay xuống, trong phòng phút chốc tối lại

“’Ngủ đi”

Tô Tố phát hiện Tiêu Lăng hoàn toàn không có ý muốn truy hỏi cô, chẳng lẽ là anh ấy cảm thấy bản thân tiết lộ quá nhiều, vì vậy ngại hỏi cô của trước đây?

Nhưng mà2không quản như thế nào, anh ấy không truy hỏi cô đều là rất vui mừng

Tô Tố xen vào trong lòng của anh, nghe thấy nhịp tim bình tĩnh của anh, rất nhanh chìm sâu vào trong giấc ngủ hít thở đều đặn. Tiêu Lăng thì hoàn toàn không có ý muốn ngủ, trong đầu suy nghĩ về một số chuyện, ánh mắt từ từ có chút lạnh giá

Tô Tố trong mơ dường như cảm nhận được có gì bất an, cơ thể động đậy chút

Tiêu Lăng thu tâm trạng về, đưa vay ra vỗ vỗ lưng cô ấy, cô dường như cảm nhận được an ủi của anh, trên khóe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ, tiếp tục ngủ

…

Trong phòng khách

Tô Tố và Tiêu Lăng bỏ đi, Mộ Bạch cũng không có lý do để tiếp túc chơi nữa, ánh mắt anh thoáng nhìn qua cánh cửa đóng chặt đó, trong lòng vẫn có chút cảm giác khó chịu, anh để lá bài trong tay xuống, "tớ xem chút sách, các9cậu tiếp tục"

"Chơi không vui, tớ cũng không chơi nữa"

"Vậy thì tớ cũng không chơi nữa"

Mọi người dần dần rời hiện trường, rất nhanh hiện trường đánh bài tan rã

Trong khoang máy bay tổng cộng chỉ có hai phòng ngủ, Tô Tố và Tiêu Lăng chiếm một phòng, Mạc Oanh Oanh không có chút do dự nào chiếm nốt căn phòng còn lại, "chị dâu, chị cùng với em nghỉ chút đi, sức khỏe của chị không tốt không thể quá mệt mỏi"

Bạch Linh nhìn dáng vẻ của cô ấy thì biết Mạc Onah Oanh khẳng định là có lời muốn nói với cô, cô nhìn Mạc Tầm, "Tầm, vậy em đi nghỉ một chút với Oanh Oanh, đợi chút tới lượt anh"

"Không cần, anh là đàn ông, ngồi chút không có sao, anh cùng Tôn Nguyên bọn họ nói nói chuyện, mấy tiếng đồng hồ nhanh trôi qua thôi" trong lòng Mạc Tầm không chú tâm xoa xoa đầu của cô ấy, "em đi nghỉ một chút với Oanh Oanh đi, ngày1mai lễ đính hôn còn có lái để em mệt nữa"

Sống chung với nhau 7 năm, Bạch Linh một cái nhìn cũng nhìn ra Mạc Tầm không có trong trạng thái, co

cắn môi,cố gượng cười, “vậy em đi đây”

Cô vừa mới đến phòng Mạc Oanh Oanh đã đóng cửa lại rồi

“Chị dâu…”

“Ừm, em nói đi”

“Anh của em và Tiêu Lăng thật sự bị con tiện nhân đó hút hồn rồi, em thât không hiểu nổi, có ta không phải chỉ xinh đẹp thôi sao, những người đàn ông này đều nông cạn thế sao làm sao mà chỉ nhìn thấy cái đẹp của cô ta, bọn họ không nghe thấy sao, Tô Tố nói rồi, ngoại trừ Tiêu Lăng cô ta còn lên giường qua với người đàn ông khác, Tiêu Lăng và anht rai em đều nghe thấy rồi, nhưng bọn họ một chút phản ứng cũng không có chị dâu, khi chị 16 tuổi đã đi theo anh trai em, trong sáng đi theo anh ấy, lại có 7 năm tình cảm, làm sao anh trai em lại ngốc nghếch không phân biệt được tốt xấu chứ”

Mạc Oanh Oanh thay bản thân không công bằng cũng thay Bạch Linh không cồn bằng, “còn cả Mộ Bạch nữa… ánh mắt Mộ Bạch nhìn Tô Tố đừng nghĩ rằng em không nhìn ra, cơ bản là thích cô ta”

Một loạt lời của Mạc Oanh Oanh giống như sợi dây thừng quất lên trái tim của Bạch Linh, đau nhói

Cô nắm chặt nắm đấm

Tô Tố

Tô Tố

Cô đang hoài nghi cô có phải bát tự không hợp với cái tên này không, tại sao trước đây Tô Tố đó chết rồi, lại mang đến cho cô một Tô Tố khác

Cô lần này cố ý mời Tô Tố tham gia lễ đính hôn của cô và Mạc Tầm, chính là cố ý để Mạc Tầm biết, anh ấy và Tô Tố cơ bản không thể có khả năng, cũng để cho anh ấy biết, người có thể đi cùng với anh đến hết đời chỉ có cô

Nhưng biểu hiện của Mạc Tầm quá làm cô thất vọng rồi

Anh ấy nghĩ cô không có phát hiện sao? Trong quá trình chơi trò chơi, ánh mắt của anh chỉ để trên người của Tô Tố cơ bản không có dịch chuyển

Bạch Linh nghĩ đến sự ấm áp và chu đáo trước đây của Mạc Tầm đối với cô, lại nghĩ đến tình trạng bây giờ, âm thầm nắm chặt nắm tay

Trước đây Mộ Tầm động lòng với chị gái sinh đôi của cô, về sau Tô Tố đó chết rồi, trái tim của anh quay lại về bên cô, vậy lần này… có phải chỉ cần Tô Tố này cũng không còn nữa, trái tim của anh ấy có thể quay lại không?

Trong đầu của Bạch Linh đều bị cái ý nghĩ điên rồ đó chiếm hết

"Chị dâu?"

"Ừm" Bạch Linh tỉnh lại, nhìn Mạc Oanh Oanh ánh mắt của cô chớp thoáng, trước mắt không phải là đang có một cơ hội rất tốt sao? Ánh mắt của cô lóe lên, trong mắt trào lên nước mắt, "Oanh Oanh, đừng nói nữa, anh trai của em khẳng định sẽ không yêu cô ta, chị bây giờ lo lắng là em, chị nhìn thấy Tiêu Lăng thật sự đối với cô ta toàn tâm toàn ý, vả lại bên Tiêu gia thúc giục lại gấp gáp, sợ rằng sau khi chị và anh trai em đính hôn lần này xong bọn họ bên đó sẽ một bên từ bỏ hôn ước của các em"

"Không được, tuyệt đối không được, em sẽ không để chuyện như thế xảy ra"

Bạch Linh ánh mắt chuyển động, "em có cách gì tốt không?"

Mạc Oanh Oanh cười lạnh nói, "đương nhiên có, chị dâu xích lại gần đây, em nói nhỏ với chị

294. Chương 294

Bạch Linh xích tai lại gần, Mạc Oanh Oanh ở bên tai cô xì xào xì xào một loạt lời nói, đợi nói xong, cô mới ngẩng đầu nhìn Bạch Linh

"Chị dâu chị nhĩ chủ ý của em thế nào?"

Bạch Linh càng nghe ánh mắt càng sáng lên, bề ngoài tỏ vẻ nghi ngờ, "cách làm thì là cách làm tốt đó, nhưng sự bị khác phát hiện thì…"

"Vậy thì đã làm sao" Mạc Oanh Oanh hứ một tiếng, "ai có thể tìm ra bằng chứng được, phải biết rằng, ở đó là địa bàn của chúng ta, chị dâu chị nói xem chủ ý này của em có thể thực hiện được chứ"

"Chắc là… có thể"

"Vậy thì cứ như thế đi, chị dâu chị đợi tin tốt của em đi"

"Được"

...

An Tiểu Hy ngồi ở bên cạnh khoang máy bay, một bên cầm điện thoại không ngừng chụp ảnh, một bên nghe Tôn Nguyên và Mộ Bạch còn có Lãnh Mạc bọn họ nói chuyện

Tôn Nguyên hỏi Lãnh Mạc, "cậu lần này sao chỉ đến có một mình vậy? 2 ngày trước không phải còn gọi điện thoại cho tớ nói muốn mang theo bạn gái cùng đến sao? Chính là cái cô Trương Hân đó, các cậu hai người không lại cãi nhau rồi chứ"

Sắc mặt của Lãnh Mạc phút chốc xấu đi, "cậu im miệng"

"Đúng thậ bị tớ nói trúng rồi à, tớ nói này Lãnh Mạc, với cái tính cách này của cậu, giống như viên đá của nhà vệ sinh vậy vừa hôi vừa cứng, cậu như thế không khiến người khác tức giận mới lạ đó, tớ thấy cậu đối cới cô Trương Hân đó rất khác, gần được thì định lại đi, đừng tiếp tục giày vò nữa"

Lãnh Mạc cau mày, "cậu cảm thấy tớ đối với cô ấy khác?"

"Đương nhiên rồi, cậu đã cùng với cô ấy 7 năm rồi, cậu đối với người phụ nữ nào tình cẩm kéo dài như thế qua chưa" Tôn Nguyên không khách khí trợn mắt lên

"Đến cả cậu còn nhìn ra tớ đối với cô ấy khác, thế mà làm sao mà người phụ nữ đó không nhìn ra chứ" Lãnh Mạc cắn răng

Anh ấy lần này vốn là dự định đưa theo Trương Hân đến tham gia lễ đính hôn, nhưng người phụ nữ chết tiệt đó vào ngày hôm qua cãi nhau lớn với anh, đến cả lời chia tay cũng nó ra anh tức quá đến thẳng sân bay, hạ quyết tâm không để tâm đến cô ấy

Chẳng lẽ cô ây Trương Hân nghĩ rằng anh không có cô ấy thì sống không được chắc? chuyện cười

Lần này anh hạ quyết tâm tuyệt đối không thể tiếp tục chịu thua, anh nhấy định pahir khiến người phụ nữ đó ý thức sâu sắc về sai lầm của bản thân, trước đây anh quá nuông chiều cô ấy rồi, vì vậy cô mới dám cưỡi lên đầu anh

Tôn Nguyên nhìn nét mặt tức giận của anh ấy, lắc lắc đầu hướng ánh mắt nhìn lên người Mộ Bạch, Mộ Bạch hôm nay vẫn như cũ ăn mặc sáng sủa, áo sơ mi trắng thêm chiếc quần dài đen, chỉ là bởi vì thời tiết lạnh rồi, vì vậy bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác màu đen, nhìn giống như một công tử lịch lãm

Pi pi pi, cái gì mà nhìn giống như. Tôn Nguyên chính sửa lại bản thân, đấy vốn dĩ là một công tử lịch lãm rồi

"Mộ Bạch..."

“Có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì à” Tôn Nguyên xích lại gần anh, nói nhỏ, “cậu không có hiếu kỳ sao, cậu nói xem Tô Tố và Tiêu Lăng bọn họ bây giờ đang làm cái gì? Dựa theo sự hiểu biết của tớ về đại ca, đại ca tuyệt đối không cho phép người phụ nữ của bản thân bị người đàn ông khác động chạm vào, cậu nói anh ấy lúc này có phải đang ở trong phòng giáo huân Tô Tố không”

Mộ Bạch cau mày nhìn anh ấy một cái, “đừng nói linh tinh”

Nói thì nói thế, ánh mắt thì lo lắng hướng về cánh cửa đóng chặt. Trong khoang máy bay tất cả vật liệt đều như nhau, hiệu quả cách âm đương nhiên vô cùng tốt, trong phòng cho dù có cãi nhau, bọn họ cũng hoàn toàn không nghe thấy

Mộ Bạch có chút lo âu, sẽ không thật sự cãi nhau chứ

“Cậu chẳng lẽ không hiếu kỳ, người đàn ông mà Tô Tố nói?”

“Con bướm hoa kia anh thật sự đầu thai sai rồi, anh là đàn bà sao, anh buôn chuyện như thế mẹ anh biết không hả” Tiểu Hy ở một bên thực sự không thể nhẫn nhịn được nữa, cô thu điện thoại về véo lấy phần thịt mềm ở cánh tay của Tôn Nguyên, nhăn nhó mặt mày cảnh cáo anh, “tôi cảnh cáo anh một lần nữa, Tố Tố không thế phát sinh quan hệ với người đàn ông khác được, tuyệt đối không thể tôi và cô ấy quen biết nhau bao nhiêu năm, đều không hề nhìn thấy cô ấy nói chuyện qua với người khác giới, tính cách của cô ấy rất hướng nội, vả lại không mê sắc, ngoại trừ ai đó để lại cho cô ấy ấn tượng sâu sắc, nếu không thì hôm nay nói chuyện qua với cô ấy, ngày mai cô ấy sẽ quên anh ngay, vả lại cô ấy là người chậm nóng, không nói chuyện với người không quen, anh cảm thấy con người cô ấy như thế có thể sẽ cùng ai phát sinh quan hệ? “

Tôn Nguyên bị véo sắc mặt đều nhăn nhó lại, anh nhanh chóng đẩy An Tiểu Hy ra, “cô quả ớt cay này tôi chọc tức cô cái gì rồi, Tô Tố cô ấy cùng ai phát sinh rồi còn đến báo cáo với cô một tiếng chắc hả”

“Anh nghĩ rằng ai ai cũng giống anh chắc, không có giới tính khác không sống nổi à”

“Tô Tố bản thân chính miệng nói, đâu có phải tôi ép cô ấy”

An Tiểu Hy lắc đầu khẳng định, “cho dù cô ấy chính miệng nói tôi cũng không tin, mười phần thì có tám chín phần là cố ý để Mạc Oanh Oanh ghen”

“Ha ha ha, cô cảm thấy một người phụ nữ sẽ lấy chuyện như thế để nói đùa sao?” Tôn Nguyên căn bản không tin

“Dù sao tùy anh nghĩ sao, tuyệt đối không thể” ánh mắt của An Tiểu Hy quay về phía phòng của Mạc Oanh Oanh, “tôi bầy giờ lo lắng ngược lại là Mạc Oanh Oanh, tôi nhìn tháy người phụ nữ này không dễ dàng động chạm đến, vả lại rất thù dai, các anh nói đợi chút đến hòn đảo tồi tàn đó, hòn đảo đó không

phải là của Mạc Gia sao? Đợi đến đại bàn của cô ta rồi, cô ta sẽ không kiếm chuyện với Tố Tố chứ? Không được không được, đợi chút đến đảo tôi phải giám sát cô ta chút, nếu không thì Tố Tố khẳng định bị thiệt"

Mộ Bạch ở một bên âm thầm bỏ câu nói này vào trong tai

...

Tô Tố và Tiêu Lăng chỉ ngủ 3 tiếng đồng hồ thì dậy ăn trưa, sau đó không đi ngủ tiếp nữa, thười gian buổi chiều Tiêu Lăng nhàm chán, cùng với Mộ Bạch, Lãnh Mạc và Tôn Nguyên ba người tụ lại thành một bàn đánh bài, Tô Tố An Tiểu Hy và Tiêu Khả ngồi bên cạnh xem, để Mạc Tầm và Bạch Linh Mạc Oanh Oanh ba người họ ở ngoài

Mạc Oanh Oanh cắn răng, rõ ràng là gia đình họ bao cả chiếc máy bay, bọn họ mới là chủ nhà, kết quả bây giờ khiến bọn họ một nhà ba người mới là bị tách biệt lạnh nhạt

Bạch Linh nặn nặn tay của cô ấy, biểu thị cô ấy bình tĩnh

Mạc Oanh Oanh nghĩ đến kế hoạch của cô, lạnh lùng hứ một tiếng, không thèm để ý mấy người bọn họ

Mấy người đánh bài không thể thiếu đặt cá độ, đặt cá độ cũng không hề ít, Tô Tố khi quan sát trận đánh phát hiện một vấn đề. Ví dụ Tiêu Lăng đánh bài anh sẽ tính bài, mỗi lần đánh một lá bài nhìn giống như rất đơn giản, thực tế đều là tính toán rồi mới hạ, mà đường đánh bài của Lãnh Mạc và Tiêu Lăng gần giống nhau, đều là kiểu đánh trước đè xuống sau nổi lên, Mộ Bạch điển hình của kiểu đánh trong bông giấu dao, trong khi cười nói thằng mấy ván, chỉ có Tôn Nguyên... vừa lên bài đã nói bài đẹp, cuối cùng bài trong tay hoàn toàn không thể nhìn

Đương nhiên cũng là anh ta thua khốn khổ nhất

Thời gian đánh bài trôi qua thật nhanh, chuyến bay 8 tiếng đồng hồ rất nhanh thì đến, máy bay hạ cánh tại sân bay ở Male

Do có sự chênh lệch thời gian, khi bọn họ đến sân bay Male thì là thời gian của Male 3 giờ chiều

Ánh mặt trời ở Maldives vô cùng đủ, không khí cũng rất tốt, xuống khỏi máy bay Tô Tố lập tức cảm thấy nóng nực, cởi bỏ áo khoác bên ngoài trên người vắt lên trên vai

Male là thủ đô của Maldives, mà hòn đảo nhỏ của Mạc Gia lại gần Maldives

Ra khỏi sân bay phải ngồi một đoạn xe, đáp đến bãi biển, sau đó ngồi du thuyền đi đến đảo, người của Mạc Gia đều đã chuẩn bị xong, sau khi xuống xe thì nhìn thấy một hàng du thuyền màu trắng dừng ở bên bờ biển, chờ đợi đón mọi người

Lại ở trên bên di chuyển thêm hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến được hòn đảo nhỏ

Từ xa Tô Tố đã nhìn thấy trên hòn đảo từng hàng từng hàng cây dừa, và cả tòa lâu đài màu trắng đặc biệt khiến người khác chú ý

Xuống khỏi du thuyền, người đón tiếp đã đợi ở trên bờ

Nhìn thấy nhóm người từ du thuyền xuống, lập tức dẫn nhóm người vào trong lâu đài, sau đó người dẫn đầu phân phòng ở, mỗi người trong tay đều cầm chìa khóa phòng và số phòng

Tiêu Lăng trực tiếp lấy chìa khóa trong tay của Tô Tố trả lại nhân viên, anh ôm lấy Tô Tố, bá đạo tuyên bố, "tôi ở chung với cô ấy"

295. Chương 295

Bởi vì lần này khách mời đến quá nhiều, vì vậy phòng ở đa số nếu có thể ở một phòng thì đều ở chung một phòng

Lãnh Mạc và Mộ Bạch ở một phòng, hai người không có ý kiến

An Tiểu Hy là bạn đồng hành của Tôn Nguyên, vì vậy hai người bọn họ bị sắp xếp vào một phòng

Tiểu Hy lập tức kháng nghị, "không được không được, tôi không ở chung với anh ta"

Cô đến đây là đến xem lễ đính hôn của tầng lớp thượng lưu, làm sao có thể ở chung một phòng với Tôn Nguyên được, Tôn Nguyên con bướm hoa này không kiêng nể ăn chay ăn mặn, chẳng may nhân lúc đem tối cô ngủ say có âm mưu không tốt với cô thì làm sao?

Tôn Nguyên nhìn thấy dáng điệu Tiểu Hy tránh né anh, phút chốc bực tức lên, "cô nghĩ rằng tôi muốn ở cùng một phòng với1cô chắc, ha ha ha, cười chết người thôi, tôi nói cho cô biết, cho dù cô có cởi hết đứng trước mặt bồn thiếu gia, bổn thiếu gia đung không nhìn một cái. Cô không ở cùng tôi một phòng vừa hay, đại ca, chúng ta hai người một phòng"

Tiêu Lăng cau mày

Tôn Nguyên nhìn biểu cảm của anh ấy, khoa trương gào lên, "đại ca anh không phải chứ, anh coi thường huynh đệ như thế thật sự tốt không đại ca, tim em muốn tổn thương rồi"

Tô Tố mím môi cười, đưa tay ra ôm lấy cánh tay của Tiểu Hy nói với Tiêu Lăng, “anh cùng với Tôn Nguyên chung một phòng đi, em với Tiểu Hy ở cùng nhau”

Giống với Tiểu Hy, cô không yên tâm với Tôn Nguyên

Tiểu Hy nếu như dưới mắt cô bị làm sao, cô sẽ tự trách cả đời

Tiêu Lăng càng thêm không vui

Phòng cứ như thế bị phân1ra, mấy người do nhân viên dẫn vào lâu đài, vẻ bên ngoài của lâu đài là màu vàng đất, lâu đài này không phải là kiểu lâu đài truyền thống phong cách Châu Âu thời trung cổ, mà là về sau cải tạo, không phải chỉ bên ngoài còn cả nơi khác, đều thêm hoành tráng một chút, kiến trúc của Châu Âu, nổi bật nhất là một số kiến trúc góc nhọn, từ đằng xa nhìn giống như một bức tranh xinh đẹp

Tô Tố vừa đi vừa thưởng thức, cô đối với những thứ chưa nhìn thấy bao giờ cũng có chút tính hiếu kỳ

“Thích không?”

“Cái gì?”

Tiêu Lăng vòng tay qua eo của cô, nhìn thấy cô quan sát bốn phía, ở bên tai cô nói nhẹ, “có thích tòa lâu đài này không? Nếu thích chúng mình cũng mua một hòn đảo, xây lên một tòa lâu đài”

Lời nói này không có hạ giọng, người xung5quanh đều nghe thấy rõ ràng

Ánh mắt của Mạc Oanh Oanh nhìn Tô Tố càng thêm thù hận hơn

Tô Tố thì hoàn toàn không có chú ý đến ánh mắt của cô ta, nghe thấy lời của Tiêu Lăng cô nghĩ cũng không nghĩ liền lắc đầu, “con người em rất bình thường, em thích thành phố, thích nơi có nhiều người sống động, như nơi xa hoa này thỉnh thoảng đến nghỉ dưỡng còn có thể, thật sự sống ở đây, hàng ngày đối mặt với toàn người giúp việc, cuộc sống như thế không phải là điều em muốn. Vả lại phòng ở đây lớn quá, nếu như cả nhà đến đây sinh sống trống vắng lạnh nhạt… em cũng không thích”

Ánh mắt của Mộ Bạch di chuyển, chằm chằm nhìn Tô Tố

Anh chính bởi vì cảm thấy quá lạnh nhạt, vậy nên mới tự nguyện một mình bản thân sống trong chung cư ở trung tâm thành2phố, mà không phải là ở biệt thự của gia đình

Mạc Oanh Oanh đang không biết tóm được thóp trong lời nói của Tô Tố thế nào, nghe thấy cô ấy nói như vậy phút chốc bật cười lên, “người nghèo giống như cô đương nhiên không thể tẩn hưởng được cuộc sống

của chúng tôi rồi”

Tô Tố không nóng không lạnh phản kích, “nếu như cô ám chỉ “cuộc sống như thế này” tức là có lâu đài có người giúp việc, vậy thì tôi đúng thật tẩn hưởng không được”

Trong lúc nói chuyện, nhân viên đã dẫn mấy người đến điểm đích

Đây là tầng 2 của lâu đài

Tầng 2 toàn bộ đều là phòng khách, nhân viên nhẹ nhàng nói, “ở đây trên cửa đều có số phòng, chìa khóa trong tay của các vị quý khách cũng có tương ứng với số phòng, các quý khách đi đường chắc đã mệt rồi, bây giờ có thể9về phòng nghỉ ngơi một chút”

Nhân viên còn phải đón tiếp các vị khách khác nữa, cúi người chào mọi người rồi rời khỏi

Tô Tố nhìn chìa khóa trong tay của mình, số phòng là 20, ở cuối cùng của hành lang, cũng là vị trí bên trong cùng. Mà số phòng của Tiêu Lăng là 01 ở đầu hành lang, số phòng ở giữa hai người đến mười mấy căn. Tô Tố nhìn Mạc Oanh Oanh, Mạc Oanh Oanh đã đắc ý cầm chìa khóa trong tay mở cửa phòng số 02, phòng của cô ta đối diện cửa phòng của Tiêu Lăng, chỉ cách có một hành lang mà thôi

Cách sắp xếp này cũng thật rõ ràng rồi

Tiêu Lăng nhìn qua một lượt số phòng của tất cả mọi người, nhìn thất số phòng của Mộ Bạch là 19, quả quyết đổi với anh ấy

“Không có vấn đề chứ?”

Mộ Bạch và Lãnh Mạc cùng một phòng, hai1người đều không có ý kiến

Bên kia Mạc Oanh Oanh nhìn thấy số phòng của bọn họ, hận cứ cắn lấy răng, cô đứng ở cửa phòng không vừa ý nhìn mấy người, “các anh như thế cũng quá không nể mặt chủ nhà rồi, chúng tôi khổ sở sắp xếp, nhất định không tuân theo quy tắc sao”

Cô xuống khỏi máy bay lập tức gọi điện thoại thuyết phục ông nội, để ông nội đồng ý để người giúp việc sắp xếp phòng của cô và Tiêu Lăng ở chung

Nhìn thấy Tiêu Lăng để ý cũng không để ý anh nắm tay Tô Tố đi đến bên trong cùng của hành lang, Mạc Oanh Oanh tức giận dậm chân tại chỗ, hận hận trừng mắt nhìn bóng dáng sau lưng của hai người cô quay người vào trong phòng, cánh cửa phòng bị đóng sập lại phát ra âm thanh điếc tai

Mọi người về phòng của mình

Bây giờ sắp là 5 giờ 30 phút chiều theo thời gian ở Male, nhưng hoàn toàn không có vẻ trời muốn tối đi, mặt trời vẫn ở rất cao, Tiêu Lăng đưa cô và Tiểu Hy về phòng, kiểm tra một lượt đồ trong phòng, nhìn thấy không có thiếu đồ gì mới gật gật đầu, anh dựa vào cánh cửa nói với Tô Tố, "đợi chút Tiểu Trần chắc sẽ mang hành lý đến, em mệt không? Nếu mệt thì tắm rửa trước rồi đi ngủ điều chỉnh lại chênh lệch thời gian, ngày mai sau khi tham gia lễ đính hôn chúng mình liền rời khỏi hòn đảo, anh đưa em đi nơi khác dạo. Nếu như không mệt tắm rửa thay đồ chúng mình ra ngoài đi chơi"

Tô Tố ở trên máy bay có ngủ một giấc, lúc này một chút cũng không buồn ngủ

Lần đầu tiên cô ra nước ngoài không trách được có chút hưng phấn cũng có chút hiếu kỳ, cô nhìn ngoài trời, "em thấy trời tối vẫn còn một khoảng thời gian nữa, anh đợi em chút, em đi tắm rửa lập tức ra, anh cũng đi tắm rửa thay quần áo đi, thu dọn xong thì ra ngoài đi chơi'

Tiêu Lăng biết cô sẽ nói như thế, anh gật đầu, hoàn toàn xem Tiểu Hy như không khí, hạ mình hôn lên trán của cô, "được, đi thôi, mặt trời ở đây có chút lớn hơn, nhớ bôi lên chút kem chống nắng"

"Biết rồi là"

Tô Tố đóng cửa phòng lại, vừa quay người lại thì gặp phải ánh mắt đùa giỡn của An Tiểu Hy, "giải hòa rồi?"

Tô Tố nghĩ về lúc trước ở trước mặt Tiểu Hy nói rằng sẽ không tha thứ cho Tiêu Lăng nữa, mặt đỏ lên chút, ngại ngùng gật đầu, "giải hòa rồi"

Tiểu Hy thở dài, "đáng tiếc cho Mộ Bạch sư huynh rồi" cô ngồi phịch xuống ghế sô-pha, cảm thấy thoải mái nằm ngửa ra, "a... dù sao thì cậu cảm thấy vui vẻ là được rồi, chúng mình thu dọn nhanh lên chút, còn ra ngoài chơi nữa"

"OK"

Hành lý của Tiểu Hy luôn mang theo bên người, cô tắm rửa trước, khi cô đi tắm rửa Tiểu Trấn quả nhiên đem hành lý của Tô Tố đến, Tô Tố cũng đấu tranh với tắm rửa, tắm rửa xong xuôi bôi lên kem chống nắng, thay lên chiếc váy hoa phong cách Bohemian, trên đầu kết hợp một chiếc mũ màu cỏ, giống như nữ thần vậy

Tiểu Hy không cao như Tô Tố, nhưng cô biết phong cách phù hợpvới bản thân

Tô thay lên áo ngắn không tay áo (croptop), bên dưới mặc một chiếc quần jean ngắn, hộ ra vong eo con kiến và đôi chân vừa thẳng vừa đẹp, vừa dễ thương vừa thời thượng

Tiêu Lăng đợi người đã ở phòng khách lớn ở tầng 2 chờ, nhìn thấy hai người đi ra, Tiêu Lăng sững lại một chút

Tôn Nguyên càng không nhịn được huýt một tiếng sáo

"Xinh đẹp"

296. Chương 296

"Ớt cay nhỏ, không ngờ rằng cô người nhỏ con, thân hình coi cũng được đó"

Ánh mắt của Tôn Nguyên để ý lên chiếc áo ngắn của Tiểu Hy, áo của cô chỉ dài đến vị trí dưới phần ngực khoảng 10cm, phần ngực đệm áo phồng lên cao cao, nhìn thấy vô cùng nóng bỏng, Tôn Nguyên xoa cằm, quan sát An Tiểu Hy một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng chẹp chẹp miệng, "da cũng khá trắng"

"Tôn Nguyên con bướm hoa này anh nhìn đi đâu vậy hả?" Tiểu Hy hai tay ôm lấy ngực, ánh mắt bốc hỏa, "cẩn thận bà đây móc mắt của anh ra"

"Cô mặc như thế này không phải để cho người khác nhìn sao, tôi lầm sao mà không thể nhìn rồi"

"Con bướm hoa tôi phát hiện anh không chỉ mắt thô tục, tim càng thô tục"

Tô Tố nghe hai người đấu khẩu, bất lực đứng xa một chút, hai người này giống như trời sinh đôi thủ vậy, cứ gặp lại cãi nhau không ngừng, cô đi đến bên Tiêu Lăng, nhing thấy anh ăn mặt ánh mắt cũng sáng lên, Tiêu Lăng của hôm nay bỗng nhiên mặc1một chiếc áo phông hoạt hình màu trắng, bên dưới mặc chiếc quần ngắn ca-rô, vừa tắm rửa xong tóc của anh ấy cũng không có xử lý, tóc có chút lộn xộn, nhưng anh ấy trông như thế này nhìn lên so với dáng vể thường ngày càng trẻ hơn mấy tuổi

Quan trọng nhất là…

"Áo phông của anh từ đâu tìm ra vậy?"

"Trong tủ ở nhà chúng mình, bị đè dưới cùng" Tiêu Lăng kéo kéo áo phông trên người, "anh rất nhiều năm đều không có mặc như thế này rồi, thế nào, có phải nhìn rất kỳ quái không?"

"Không phải, ừm… rất ôn hòa"

Chiếc áo phông này là cô mua bộ đồ gia đình, tổng cộng có 4 chiếc, trước đây cô đưa hai đứa trẻ đi công

viên giải trí có mặc qua 1 lần, lúc đó bắt buộc phải mua cả bộ, vừa nhìn thấy đã thích luôn rồi, cô và bọn trẻ mặc cũng rất đẹp, khi đó cô còn chưa biết Tiêu Lăng là bố đẻ của bọn trẻ, vì vậy chiếc áo liên tục bị đè dưới cùng trong tủ đồ, sau khi cô chuyển đến nhà Tiêu Lăng tiện thể một1số món đồ cũng mang theo, không ngờ rằng Tiêu Lăng nhìn thấy chiếc áo này

Nhưng mà hình thể của anh khá tốt, là cái giá áo trời sinh, mặc vào hoàn toàn vừa vặn

Tô Tố bình luận, "rất đẹp trai"

"Đợi trở về thành phố A có cơ hội cả nhà mình mặc cả bộ gia đình ra ngoài đi chơi" Tiêu Lăng kéo lấy tay cô, "đi thoi, ra ngoài đi dạo"

"Vậy còn Tiểu Hy và Tôn Nguyên…"

Tiêu Lăng nhìn một cái bên kia Tôn Nguyên và Tiểu Hy đang tích cực cãi nhau vô cùng vui vẻ, kéo tay Tô Tố đi, "đúng để ý bọn họ, cãi nhau xong rồi sẽ tự đi ra ngoài thôi"

Hai người nắm tay nhau rón rén rời đi, hai con người đang tích cực cãi nhau hoàn toàn không phát hiện, hai người đi ra khỏi lâu đài, toàn bộ khách mời đã đến, đa số mọi người đều thay trang phục thoải mái rồi, nhóm đàn ông tụ tập lại nói chuyện kinh doanh, nhóm phụ nữ thì khoan khoái nhẹ nhàng ở đó nói về mỹ phẩm túi xách và những món đồ xa xỉ

Nhìn thấy Tiêu Lăng5và Tô Tố đi ra, nhóm người lập tức vây quanh

Tiêu Lăng vỗ vỗ bờ vai của Tô Tố, hạ giọng nói, "đợi anh một chút, anh rất nhanh sẽ đuổi bọn họ đi"

"Ừm"

Tô Tố cười lịch sự với đám đông, lùi ra mấy bước, cô vừa lùi đi, đám đông liền vây quanh Tiêu Lăng đến con kiến cũng không qua nổi, Tô Tố thấp thoáng nghe thất Tiêu Lăng nói với đám đông, toàn bộ đều là những từ trên kinh doanh, cô cũng nghe không hiểu. Cô lắc lắc đầu, lại bước xa vài bước

Thấy vậy, một đám phụ nữ vây quanh Tô Tố lại

"Xin chào, cô là Tô Tố phải không, khoảng thời gian gần đây tôi liên tục theo đuổi cô diễn {Nhất Tiếu Nại Hà}, diễn rất tốt, người thật so với trên ti vi càng xinh đẹp" một người phụ nữ tầm 30 tuổi mặc bikini đi đến gần Tô Tố hỏi han, "Tô tiểu thư trẻ trung vậy diễn xuất thật không tồi, nghe nói cô và Tiêu Lăng chuyện vui sắp đến rồi, đến lúc đó đừng quên phát thiệp mời cho chúng tôi tham gia hôn lễ á"

Tô Tố2cố gắng không để bản thân khiến Tiêu Lăng xấu hổ, cười nhẹ nhàng, "cảm ơn"

Nhìn thấy người phụ nữ thành công bắt chuyện với Tô Tố, càng nhiều người hơn vây lên, lần này lễ đính hôn của Mạc Tầm, vì vậy số người phụ nữ đến đây đa số là vợ, bưởi vậy vì lợi ích của tự gia, đương nhiên phải tạo ấn tượng tồn tại trước mặt Tô Tố, về sau còn từ cô có thể có cơ hội hợp tác với tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ

Tô Tố thực tế không thể ứng phó được với tình cảnh như thế này, nghe đám đông nói chuyện luyên thuyên, cô ngại ngùng đứng ở đó, cơ bản không thể chen ngang

"Làm sao thế?"

Tô Tố nhìn thấy Tiêu Lăng đi lại đây, phút chốc thở phào, cô nhìn đám người sau lưng anh, "anh xong rồi?"

"Ừm" Tiêu Lăng ôm lấy vai cô, lướt qua một lượt đám phụ nữ, lại cúi xuống nhìn Tô Tố, lạnh lùng nói, "động chạm phải người không thích không cần phải để ý, chúng mình đi thôi"

Nói xong, cũng không để ý biểu cảm ngượng ngạo của mấy người phụ9nữ, ôm lấy Tô Tố bỏ đi

"Tiêu Lăng… như thế không tốt lắm sao?"

"Không có cái gì không tốt cả" Tiêu Lămg dắt Tô Tố đến bãi cát bên bờ biển, những người của xã hội thượng lưu của thành phố A đều ở đó lôi kéo mối quan hệ làm ăn, phong cảnh đẹp ở đây ngược lại chẳng có ai đến thưởng thức. Anh kéo tay Tô Tố nằm lên ghế ở trê bãi cát bờ biển, tắm dưới ánh nắng, thoải mái thở phào, "anh đấu tranh đến độ cao như thế này chính là vì muốn người ở bên mình được sống thật tốt, dựa vào năng lực hiện tại của anh, em không cần phải với bất kỳ ai mặt nở nụ cười chào hỏi đối với người nào thuận mắt thì nói thêm hai câu, chạm phải người không thích đừng lo nể mặt hay không nể mặt, cứ thế quay người bỏ đi, ai cũng hông dám có bất kỳ ý kiến nào hết. Hiểu chưa?"

Trong tim của Tô Tố bỗng chốc ngập tràn, đưa tay ra nắm chặt lấy tay của Tiêu Lăng

Tô Tố nghiêng người nằm xuống, trước mặt là nở1nụ cười của Tiêu Lăng, ở sau lưng anh là hàng cây dừa và bầu trời xanh thẳm, Tô Tố nhìn tay hai người nắm chặt với nhau, trong đầu chỉ cso một câu nói

Hiện thế an ổn, năm tháng tĩnh tốt

Sau đó, hai người bên nhau chưa được nửa tiếng, thì có người không biết tình thế đi đến chen ngang

Mạc Oanh Oanh mặc một bộ bikini, lộ ra thân hình nóng bỏng, nhìn thấy hai người, cố tình tỏ vẻ ngạc nhiê, "ya, các bạn cũng ở đây à, thật trùng hợp à" Mạc Oanh Oanh ngồi sang một bên khác của Tiêu Lăng, mỉm cười nhìn hai người, "không để ý tôi ngồi ở bên này chứ?"

“Tôi nói để ý cô sẽ bỏ đi chứ?” giọng nói của Tô Tố không khách khí

Sắc mặt của Mạc Oanh Oanh cứng đơ lại, cứ xem như không nghe thấy, xuôi theo chiếc ghế nằm xuống, cô ta nằm cách Tiêu Lăng chỉ có chưa đến nửa mét, Tô Tố nhin vậy vô cùng không thoải mái. Cô kéo Tiêu Lăng đứng dậy, “đi, cùng em đi dẫm cát”

“Được”

Hai người cởi bỏ dép, tay trong tay đi chân trần trên cát. Vừa ngồi xuống Mạc Oanh Oanh lập tức cũng bật dậy, mặt dày nói, “ở đây chắc các bạn không quen thuộc, tôi biết chỗ vui chơi hay lắm, tôi làm hướng dẫn viên cho các bạn nhé”

“Không cần thiết”

“Đừng khách khí như vậy mà” Mạc Oanh Oanh mặt dày đi theo sau hai người

Tô Tố, “…”

Cô là muốn đuổi người, chứ không phải khách khí được chứ cái cô Mạc Oanh Oanh này quả nhiên là họ Mạc„ da mặt đã dày đến mức không có bến bờ rồi

Cô và Tiêu Lăng đi đến đâu Mạc Oanh Oanh theo đến đó, Tô Tố hoàn toàn không có ý muốn tiếp tục đi chơi, kéo Tiêu Lăng quay trở về, “chúng mình quay về thôi”

“Được”

Trên đường quay về lúc đi qua hàng cây dừa Tô Tố nhìn thấy thoáng qua bóng người, bỗng nhiên dừng bước chân.

Tiêu Lăng phát hiện sự khác thường của cô, “làm sao thế?”

297. Chương 297

“Không có gì”

Tô Tố lắc đầu, nhìn theo hướng vừa nãy thêm lần nữa, bóng của người đó lại vụt mất, cô chau mày, chắc là cô nhìn nhầm, sao giờ này người đó lại xuất hiện ở đây được?

“Đi thôi. Về thôi.”

Hai người đi về hướng tòa lâu đài, Mạc Oanh Oanh theo sau quấn lấy không nỡ bỏ ra, “Tiêu Lăng, chúng ta nói chuyện đi.”

Tiêu Lăng vẫn không ngừng bước, “Tôi và em không có gì để nói cả, Mạc Oanh Oanh, tôi đã cho em cơ hội, em đã không biết trân trọng thì đừng trách tôi, sau khi anh em tổ chức lễ đính hôn xong, trở về thành phố A tôi sẽ chính thức tuyên bố hủy bỏ hôn ước với em… không chúng ta chưa từng có hôn ước gì cả, tôi chỉ cần tiết lộ thông tin với giới truyền thông, nói rằng hiện tại tôi vẫn trong trạng thái độc thân là được.”

Mạc Oanh Oanh mặt biến sắc, vậy cô ta không thể làm người được nữa.

Cô bước lớn chặn trước mặt Tiêu Lăng và Tô Tố, “Tiêu Lăng anh không thể làm như thế chúng ta lớn lên từ nhỏ, em thích anh bao nhiêu năm nay, em vì anh mà tự sát, anh không thể đối với em như vậy.”

Mắt Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn vào vết thương dưới cổ tay cô, miệng chu lên cười nhạo, “Nhớ lần sau cắt sau một chút.”

Xem anh ta là thằng ngu sao.

Nếu thật là tự sát sao chỉ cắt một vết thương nhẹ cạn như vậy, vết thương trên cổ tay sau khi liền lại còn không thấy vết tích nữa rồi còn nói mình tự sát, cho dù là tự sát thật thì có liên quan gì đến anh? Nếu bất cứ ai tự sát vì anh anh đều phải cưới người đó, vậy dù anh có thuật phân thân cũng đối phó không xuể.

Tiêu Lăng đẩy Mạc Oanh Oanh ra, dắt tay Mạc Oanh Oanh trực tiếp về phòng anh.

An Tiểu Hy và Tôn Viễn không biết đã đi đâu chơi, họ không ở đây cũng khá đúng lúc, Tiêu Lăng có cơ hội quấn quýt lấy Tô Tố.

Mở cửa sổ phòng ra, gió biển thổi ù ù vào, làm tinh thần con người sảng khoái.

Tô Tố chân dính cát, vào trong phòng tắm đi tắm, Tiêu Lăng giống như sâu nhỏ cứ bám đuôi cô.

Tô Tố vừa quay đầu lại xém chút đụng phải anh, bật cười hỏi, ‘’Anh theo em làm gì? ‘’

Tiêu Lăng đưa khăn tắm cho cô, thở một hơi nói, ‘’Vốn dĩ muốn cùng em chơi vui vẻ, không ngờ gặp loại người không biết điều như vậy, cứ phải chen chân vào, đợi mai lễ đính hôn kết thúc xong chúng ta đi chơi riêng, không dẫn ai theo hết.”

Tô Tố đón lấy khăn lau sạch lớp nước dưới chân, cô cúi người vịn vào cánh tay Tiêu Lăng để mang giày

vào, sau đó cùng anh vào phòng tắm, vừa đi vừa chọc anh, ‘’Thực ra Mạc Oanh Oanh trông rất xinh đẹp, gia thế lại tốt, anh mà hủy hôn với cô ấy không cảm thấy tiếc sao? ‘’

‘’Với gia thế của anh còn cần phải liên hôn sao” Tiêu Lăng nhẹ nhàng hừm một tiếng, đến ngồi vào sofa trong phòng, kéo tay Tô Tố kéo cô vào trong lòng mình, ngồi lên đùi anh,”Mạc Oanh Oanh có đóng gói như vậy cho anh anh cũng không cần, trước đây do chưa gặp được người mình thích, tuổi lại không còn nhỏ nữa sợ ông lo lắng hôn sự của anh, nên mới nói đồng ý hôn sự này, anh đối với Mạc Oanh Oanh một chút tình ý cũng không có, trước đây không phản đối vì cho rằng không gặp được người mình thích thì lấy ai cũng là vậy? Thật ra anh và cô dù có hôn ước nhưng gần hai năm qua, số lần gặp cô ấy cũng không bao nhiêu, lúc mới bắt đầu, cô ta còn thật thà lương thiện, trước mặt anh còn giả làm thục nữ, qua thời gian thì dần dần lộ ra bản tính thật của mình, cho dù không gặp em, anh cũng định tuyên bố độc thân.”

Trong lòng Tô Tố mới thấy thoải mái một chút.

Vừa nãy cô phơi nắng quá lâu, giờ thấy hơi bùn ngủ.

‘’Không được rồi, em phải về phòng ngủ đây, buồn ngủ quá. ‘’

Tiêu Lăng có chút không nỡ bỏ cô ra, ôm chặt cô đề nghị, ‘’Hay là em cứ nằm trong lòng anh mà ngủ, sau khi ngủ say anh đưa em về phòng?”

Tô Tố chả khách khí trơn mắt lên, ngáp cái rồi từ trong lòng anh ngồi dậy, “Em không cần đâu, đợi chút nữa Tôn Viễn từ bên ngoài về chắc cười em chết mất, em về đây, sáng mai dậy sớm một chút, chúng ta đi ngắm mặt trời mọc.”

Tiêu Lăng không nỡ để cô đi, “Để anh đưa em về.”

“Không cần đâu, chỉ ở đối diện phòng anh, cách một hàng lang thôi, đâu cần tiễn, anh mệt rồi chợp mắt xíu nhé.”

“Được.” Tiêu Lăng nhẹ nhàng bỏ Tô Tố ra, “Em ngủ trước, lúc ăn tối anh gọi em.”

…

Lúc tối, Ông Mạc tổ chức một buổi tiệc ngoài trời, khách mời trong đó có cả ký giả đều được mời đến bãi biển, ở đó còn có buffet tối, nên mọi người hầu như đều qua đó.

Tô Tố và Tiêu Lăng không đi.

Tô Tố ở trong phòng ngủ, Tiêu Lăng thì không muốn đi tiếp rượu khách.

Cơm tối Tiêu Lăng gọi điện thoại cho Tiểu Trần, kêu Tiểu Trần bảo với người giúp việc, đem cơm canh đưa vào phòng anh.

Không đến nửa tiếng cơm và đồ ăn đã đến rồi.

Tiêu Lăng đến phòng Tô Tố định kêu Tô Tố cùng ăn cơm, nhưng Tô Tố ngủ quá say rồi, anh gọi mấy lần cô chỉ ừm ừm vài tiếng, tức là chả có ý định thức dậy. Bộ dạng này làm anh nhớ tới Tiểu Thất, lúc anh ta gọi Tiểu Thất dậy Tiểu Thất cũng cứ bộ dạng ngủ nướng không chịu dậy.

"Còn nói Tiểu Thất không biết giống ai, chả phải giống em sao."

Tiêu Lăng lắc đầu, giúp cô đắp chăn lại, gió đêm rất mạnh, anh lại đóng cửa sổ lại.

Tiêu Lăng cũng không dám tin có ngày mình lại chu đáo tỉ mỉ đến thế, nhưng đối diện với Tô Tố, anh luôn nghĩ đến những chi tiết nhỏ nhặt như vậy, đây rõ ràng là biểu hiện đang để ý một người mà. Anh cúi người hôn nhẹ lên trán cô, sau đó nhẹ nhàng bước ra đóng cửa lại, về đến cửa phòng đối diện ăn tôi.

...

Cũng đúng lúc này.

Trong phòng Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh ngồi cạnh đầu giường, trên đầu giường để một máy tính bảng, mở màn hình máy tính lên, trong đó liền chuyển qua hình avatar. Người trong hình không ai khác chính khác là Tiêu Lăng.

Hừm.

Cô Mạc Oanh Oanh đâu phải kẻ ngốc.

Hôm nay sau khi đến toà lâu đài, cô cố ý giở trò để xếp phòng cô và phòng Tiêu Lăng gần nhau, cố ý xếp phòng Tô Tố xa ra, cô biết chắc Tiêu Lăng sẽ đổi phòng với người khác, nên cô đã nhờ người lắp một máy quay loại nhỏ trong phòng, đầu máy quay được giấu ở nơi vô cùng kín đáo, lại vô cùng nhỏ, trừ phi là quan sát tỉ mỉ từng góc, nếu không chắc chắn không thể phát hiện ra.

Cả ngày nay, Tiêu Lăng đều ở trong tầm giám sát của cô.

Cô thấy người giúp việc đẩy cơm tối vào phòng Tiêu Lăng, sau đó thấy Tiêu Lăng ra khỏi phòng, qua vài phút lại một mình quay lại phòng, sau đó ngồi vào ghế sofa bắt đầu ăn cơm, mắt Mạc Oanh Oanh "Xoẹt" sáng qua.

Cửa phòng có tiếng gõ cửa, cô chân không xuống giường, ra mở cửa, người đứng trước cửa lại chính là cô người giúp việc vừa đưa cơm cho Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng kéo người giúp việc vào phòng.

Cô giúp việc là người Trung Quốc, nhìn thấy Mạc Oanh Oanh, cả người run rẩy, "Đại Tiểu Thư…"

" Thứ tôi bảo cô bỏ vào trong thức ăn cô đã bỏ chưa?"

Cô giúp việc run run từ trong đồng phục công tác của mình móc ra một túi nhỏ, lúc này bột thuốc trong túi đã trống rỗng, cô giúp việc sợ hãi gật đầu," Đã theo lời đại tiểu thư bỏ bột thuốc này vào trong canh rồi, đại tiểu thư… như vậy có xảy ra chuyện gì không đây?"

"Có thể xảy ra chuyện gì" Mạc Oanh Oanh trừng mắt nhìn cô, cảnh cáo nói, "Cô tốt nhất ngặm chặt miệng cô lại, nếu không…"

"Tôi không dám tôi không dám…"

Mạc Oanh Oanh lạnh lùng hằn một tiếng, vươn tay ra, "Được rồi, đưa thứ đó cho tôi đi"

Cô giúp việc từ trong túi móc ra chìa khóa dự phòng của phòng số mười chín, Mạc Oanh Oanh vừa thấy đã giật lấy, "Cô có thể đi rồi."

Cô đẩy cô giúp việc ra khỏi phòng, bước thật lớn đến cạnh giường nhìn cào màn hình đang giám sát Tiêu Lăng.

Nhìn thấy anh đã uống canh có thuốc đó, Mạc Oanh Oanh nở miệng cười không ngớt.

Tiêu Lăng, em xem lần này anh chạy đâu cho thoát.

298. Chương 298

Toàn thân có gì đó không bình thường.

Tiêu Lăng vừa ăn cơm xong chưa tới nửa tiếng đã cảm thấy mơ màng muốn ngủ, tình trạng như vậy đối với anh quá bất thường rồi bình thường mỗi buổi tối anh đều ngủ lúc mười một mười hai giờ, với lại hôm nay đã ngủ mấy tiếng đồng hồ trên máy bay, nhưng giờ anh lại cảm thấy buồn ngủ.

Tính cảnh giác ngờ vực của Tiêu Lăng rất cao, đặc biệt đây lại là địa bàn của Mạc Gia.

Hạ độc

Trong đầu anh chỉ lóe nghĩ ra từ này.

Sao Tiêu Lăng lại không nghĩ ra người nhà họ Mạc sẽ làm việc này, anh nắm chặt bàn tay chống đỡ lại ánh mắt muốn khép lại của mình, chắc độc tính khá mạnh, trước mắt anh bắt đầu xuất hiện nhiều hình ảnh giống nhau mờ ảo, Tiêu Lăng sờ lấy điện thoại lên từ ghế sofa, lập tức gọi cho Tôn Viễn.

Điện thoại Tôn Viễn không ai nghe máy cả.

Tiêu Lăng dùng ý chí kiên định nhất để chống lại bản thân mình lúc này, lại gọi điện thoại cho Lãnh Mạc và Mộ Bạch, cũng như vậy, đều không ai nghe máy hết.

Xem ra có người cố ý thiết kệ bẫy này để anh lọt lưới.

Tiêu Lăng cười lạnh lùng, không cố gắng tốn công sức nữa.

Anh dám chắc rằng nếu lúc này gọi điện thoại cho tiểu Trần và Tiêu Khả, kết quả cũng như vậy.

Nên hôm nay người bày mưu tính kế anh là ai được chứ? Tất cả người trong Mạc Gia đều không thể thoát được nhưng buổi tiệc tối nay cũng không thể là cố ý sắp xếp được, mục đích chính là vì giữ chân Mộ Bạch bọn họ, mục đích cuối cùng nhắm vào anh.

Ông Mạc chắc là cũng biết điều này, mà thái độ lại như ngầm đồng ý chấp nhận, nếu không việc này không thể tiến triển thuận lợi như vậy.

Đầu óc càng ngày càng nặng nề buồn ngủ.

Tiêu Lăng nhanh chóng gửi một tin nhắn ra, gửi xong ngay lập tức xóa đi nội dung tin nhắn.

Anh dám chắc, người nhà họ Mạc không dám làm gì anh ra, còn vì sao mình lại bị làm cho ngất đi, dùng ngón chân cái cũng có thể nghĩ ra nguyên nhân.

Người đê tiện đến vô địch thủ.

Mạc Gia đã phát huy câu nói này ở cảnh giới cao nhất.

Trong khoảnh khắc bị hôn mê, Tiêu Lăng nghe thấy tiếng cửa phòng bị mở ra, anh cố gắng mở mắt lớn một chút, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy mấy người cứ lắc qua lắc lại, tiếp đó cơ thể anh bị mấy người này khiêng đi, anh có cảm giác hình như có một bạn tay nhẹ nhàng vuốt qua vuốt lại trên người anh, Tiêu Lăng rất muốn ói, nhưng không chịu nổi hiệu quả của thuốc, anh hoàn toàn hôn mê.

Mạc Oanh Oanh căn dặn vài người giúp việc to khỏe, "Cẩn thận, đừng làm anh ta bị thương."

"Dạ, đại tiểu thư."

Vài người khiêng Tiêu Lăng, nhẹ tay nhẹ chân khiêng anh vào phòng Mạc Oanh Oanh, sau đó đặt anh lên chiếc giường lớn ở phòng Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh quắt quắt tay bảo mấy người giúp việc, "Được rồi, các người có thể đi rồi."

Mấy người giúp việc không dám kháng lại lệnh cô ta, toàn bộ lui ra khỏi phòng. Đợi mọi người đi hết, Mạc Oanh Oanh nhanh chóng đóng chặt cửa phòng, cô cũng không giấu được khuôn mặt hớn hở của mình, vội vàng xong đến bên giường, nhìn Tiêu Lăng với ánh mắt say đắm.

Tiêu Lăng trong hôn mê mà cũng đẹp trai như thế đó, làn da bánh mật, cơ mặt góc cạnh, đôi mày lạnh lùng như kiếm, sống mũi khá cao, và một bờ môi mỏng đang khép chặt…, đường nét nào cũng khiến người ta mê mẩn. Mạc Oanh Oanh đưa tay vuốt đi vuốt lại má anh, "Tiêu Lăng ơi là Tiêu Lăng, em đã nói với anh, anh là của em, chỉ có thể là của em. Em yêu anh nhiều năm vậy, không dễ gì mới đợi được đến ngày này, lần này, em tuyệt đối không để anh tuột ra khỏi tay em, qua đêm nay, mọi câu chuyện phải thay đổi theo hướng mới."

Mạc Oanh Oanh trèo lên giường, bắt đầu cởi hết đồ Tiêu Lăng.

Tất cả đều theo kế hoạch của cô thực hiện, cô cởi đồ Tiêu Lăng, tiện tay vứt xuống dưới nền nhà, sau đó cởi bỏ đồ mình, cô kéo chặt cánh tay của Tiêu Lăng, đầu gối lên ngực anh, đây là lần đầu tiên cô và Tiêu Lăng tiết xúc thân mật như thế.

Mạc Oanh Oanh hưng phấn đến nổi cả người run lên, cô nhẹ nhàng sờ lên mặt anh, cứ thế sờ qua yết hầu tới ngực của anh, sau đó là cơ bắp đầy sức mạnh của anh… Mạc Oanh Oanh ôm Tiêu Lăng thật chặt, không có bất cứ quần áo nào ngăn cách hai cơ thể, cô kích động nói thì thầm, "Tiêu Lăng, qua nửa tiếng nữa sẽ có người đến bắt gian, kaka, đến lúc đó mọi người đều thấy hai chúng ta nằm trên cùng một chiếc giường, lần này ông mời nhiều kí giả đến thế thật không phải là mời không công rồi, sự việc của chúng ra sẽ có trên khắp các bản tin lớn, còn có các tờ báo lớn, đến lúc đó nếu anh không cưới em, với áp lực dư luận sẽ khiến anh thở không nổi, đến lúc đó anh chỉ có thể thỏa hiệp."

"Tiêu Lăng, anh chỉ có thể là của em, còn con Tô Tố… kaka, cô ta thấy chúng ta ở bên nhau, anh nghĩ cô ta còn cần anh sao haha"

…

Lúc Tiêu Lăng gọi điện thoại đến, điện thoại của Tôn Viễn và mọi người đều không mang theo.

Họ bị vây lấy, ai nấy đều bị vây quanh, từ Mộ Bạch Tôn Viễn đến An Tiểu Hy Tiêu Khả, luôn có người chuyên phụ trách bám lấy họ, đặc biệt là điện thoại, để có một lí do quang minh chính đại, Trên buổi tiếp trực tiếp thiết kế một trò chơi, trò chơi này dựa theo vòng cuối cùng của, thu tất cả điện thoại cuả mọi người, bỏ vào một cái thùng, cuối cùng do Mạc lão gia từ trong thùng rút ra một chiếc điện thoại, sau đó chủ nhân của chiếc điện thoại đó bị rút trúng đó có thể đưa ra một yêu cầu với ông.

Mạc Gia là gia đình thế nào, trò chơi như vậy đương nhiên không thể làm ngơ mà không tham gia.

Ai ai cũng không do dự cống hiến điện thoại của mình.

Tôn Viễn Mộ Bạch và những người khác cũng không ngoại lệ, Tôn Viễn nghe thấy quy tắc trò chơi còn hút sáo, "Hớ, lần này chơi lớn thật, lỡ có ai trực tiếp đưa ra đề nghị hợp tác với bệnh viện họ thì sao? Chả lẽ cũng đồng ý."

"Ai mà biết được, lão già này chắc không phải nói khoát chứ."Tiêu Khả lắc đầu không hiểu nổi, "Mặc kệ ổng, tóm lại tôi nghĩ, nếu rút trúng điện thoại của tôi, tôi sẽ đưa ra yêu cầu khiến ổng thổ huyết ra ngoài mới được."

Điện thoại bị lấy đi, Mộ Bạch có chút bất an.

Lãnh Mạc vừa nhìn đã hiểu, hỏi anh, "Sao vậy?"

"Sao cứ cảm thấy bên trong có âm mưu gì đó"

"Sao vậy được" Tôn Viễn chỉ vào đám kí giả, chả khách khí đáp lại, "Nhiều kí giả ở đây như vậy, họ có thể có âm mưu gì, đừng nghĩ ngợi lung tung, nhanh chóng nghĩ coi khi họ rút được điện thoại mình mình xử họ ra sao.

Trong lòng Mộ Bạch vẫn cảm thấy bất an, "Tô Tố đâu?"

"Tố Tố cô ở trong phòng nghỉ ngơi, còn có Tiêu Lăng bên cạnh cô ấy, chắc chắn không có chuyện xảy ra được." An Tiểu Hy đang cầm một ly Champagne, vỗ mạnh vào vai của Mộ Bạch, "Mộ Bạch sư huynh, Tiêu Lăng không để Tố Tố xảy ra chuyện đâu."

Cũng đúng…

Mộ Bạch chậm rãi thở một hơi, cố gắng giữ chặt mi mắt không ngừng nhảy của mình, có lẽ anh suy nghĩ quá nhiều rồi.

Chỉ với tình cảm mà Tiêu Lăng dành cho Tô Tố, sao lại có thể để cô xảy ra chuyện được.

Biển lớn trong đêm tối vừa tối đen như mực sóng lại nổi cuồn cuộn, nhìn vào có chút khiếp sợ, mấy người thân thiết như bọn họ thì ở vòng ngoài cùng nhất, vừa nói chuyện vừa nhìn cảnh tượng đám người bên trong huyên náo không ngừng.

Bãi biển nhóm lửa lên, tiếc là… tầm nhìn không được cao lắm.

"Đang nhìn gì vậy?" Lãnh Mạc hỏi nhỏ.

Mộ Bạch nhìn qua một lượt mà không có phát hiện gì, cũng thu ánh nhìn lại, anh dựa vào một câu dừa lắc đầu, "Không có gì"

Đột nhiên_

Đằng sau có một cánh tay vỗ vai anh.

299. Chương 299

Điện thoại của Bạch Linh vẫn luôn để gần bên mình.

Nửa tiếng sau, cô nghe điện thoại "Ding… " một tiếng, tim Bạch Linh đập thình thịnh, cô canh lúc mọi người không chú ý, núp vào 1 góc, lấy điện thoại ra nhìn một cái. Là tin nhắn Mạc Oanh Oanh gửi cho cô, chỉ có 4 chữ đơn giản, "Chị dâu, xong rồi."

Bạch Linh sợ bị ngừoi khác phát hiện, nhanh chóng để điện thoại vào trong túi, như không có chuyện gì xảy ra đến bên Mạc Tầm.

Mặt Mạc Tầm căng thẳng, "Sao rồi?"

Bạch Linh gật đầu, nắm chặt cánh tay Mạc Tầm, "Oanh Oanh nói không có vấn đề gì, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Ánh mắt Mạc Tầm ngưng đọng nơi Mộ Bạch đang đứng đợi người, hít sâu, vỗ vỗ cánh tay Bạch Linh, "Đừng căng thẳng, sẽ không có chuyện gì đâu, bây giờ điều chúng ta cần phải làm chỉ có 1 từ - đợi, bây giờ mà hành động sẽ rất dễ bị phát hiện, đợi tí anh đi nói cho ông biết, khi ông biết chuyện đã thực hiện một cách thuận lợi, sẽ cho kết thúc bữa tiệc sớm. Ánh mắt em tự nhiên một chút, đừng để người khác nghi ngờ."

“Em, Em sẽ cố gắng…”

Thực ra Bạch Linh không đồng ý với cách làm của Mạc Oanh Oanh, nhưng cô là chị dâu đáng tin của cô ta, nếu không ủng hộ, Mạc Oanh Oanh khăng khăng sẽ không quan tâm đến cô nữa, sau này cô còn nhiều chỗ cần dùng đến cô ta, cho nên chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý. Điều làm cô không ngờ đó là Mạc Oanh Oanh có thể thuyết phục được ông, làm cho Mạc lão gia giúp cô ta.

Bạch Linh nhìn Mạc lão gia trên đài, lông mày khẽ nhíu, cô vẫn cảm thấy không yên tâm, không lẽ bọn họ không nghĩ tới hậu quả sao?

Tiêu Lăng cũng không ngu.

Bị cả nhà họ tính kế như vậy, cho dù đến cuối cùng không thể không cưới Mạc Oanh Oanh đi nữa, anh cũng sẽ không đối tốt với Mạc Oanh Oanh, càng có thể anh sẽ ghi hận, đến lúc đó không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra nhưng người cô lo lắng hơn là Mạc Tầm, vậy mà Mạc Tầm lại đồng ý với ý kiến ngu ngốc của Mạc Oanh Oanh, Bạch Linh mím môi, anh là muốn Tiêu Lăng và Tô Tố có ngăn trở, mai anh sẽ đính hôn với cô rồi, vậy mà trong lòng lại nghĩ đến người phụ nữ khác.

Bạch Linh nghĩ đến kế hoạch của cô, âm thầm cắn răng.

…

Nửa tiếng sau, bữa tiệc kết thúc.

Điện thoại của mọi người được trả lại, tất cả mọi người bắt đầu trật tự ra về, căn phòng của Mạc Tầm và Bạch Linh đang chịu đựng Mạc Oanh Oanh, Mộ Bạch đang đợi người cũng thuận theo dòng người ra về, Bạch Linh và Mạc Tầm đi rất nhanh, một bên Tôn Nguyên đang đi theo bọn họ, cười cười để tay lên vai Mạc Tầm, “Ai, tôi nói hai người đi nhanh như vậy làm gì, không phải là làm chuyện gì xấu đó chứ. “

Sắc mặt của Mạc Tầm và Bạch Linh khẽ thay đổi, tim Bạch Linh nhảy dựng lên, không lẽ Tôn Nguyên phát hiện ra chuyện gì rồi?

Mạc Tầm quay đầu nhíu mày nhìn Tôn Nguyên, “Cậu nói bậy gì đấy?”

Tôn Nguyên cười hì hì, nhún vai nói, “ Nói đùa thôi mà, sao lại căng thẳng thế, thực ra có thể hiểu được, ngày mai là lễ đính hôn rồi, vị hôn phu như anh không phải mong thời gian trôi qua thật nhanh sao haha, có thể hiểu được có thể hiểu được, mau đi ngủ sớm, ngủ dậy rồi ngày mai sẽ là lễ đính hôn rồi. “

Mạc Tầm mím môi, cười cười từ chối cho ý kiến.

Một đám người rất nhanh về phòng, căn phòng của Mạc Tầm và Bạch Linh ở góc trong cùng của tầng hai

toà thành, mắt thấy những người khác chuẩn bị mở cửa vào phòng, Mạc Tầm nháy mắt với Bạch Linh, "trưa nay Oanh Oanh nói cơ thể không được khỏe, em đi xem em ấy đã đỡ hơn chưa."

"Được."

Mộ Bạch và Lãnh Mạc vốn đang đi ra ngoài đột nhiên dừng bước, Tiểu Khả thì chạy lại bên cạnh Bạch Linh, "Cơ thể Oanh Oanh không tốt sao? Tôi đi cùng cậu đến xem cô ấy."

Lúc này Bạch Linh và Mạc Tầm mong càng nhiều càng tốt, đương nhiên không từ chối.

Bạch Linh nắm lấy tay cầm cánh cửa phòng của Mạc Oanh Oanh, sau đó nhẹ nhàng nhấn một cái, đi vào.

Trong phòng một mớ hỗn loạn.

Đặc biệt là cái giường lớn ướt át, trên giường lớn ẩn hiện có thể thấy được 1 đôi nam nữ toàn thân **, chăn nhẹ nhàng che thân thể của hai người họ lại, Mạc Oanh Oanh đầu tóc rối bù xõa trên gối, tóc cô che mặt của người đàn ông lại, làm cho người ta không thấy được rốt cuộc là ai.

"A… " Bạch Linh thấy vậy, như kế hoạch hét lên một tiếng, cô la lớn lên, "Tầm Mạc Tầm, không tốt không tốt không tốt rồi, Oanh Oanh bị người khác cưỡng bức rồi."

…

Tô Tố bị tiếng điện thoại làm cho tỉnh dậy.

Cô mơ hồ nghe điện thoại, "Alo…"

"Tô Tố, cậu dậy chưa mau tỉnh dậy, đến phòng Mạc Oanh Oanh, bên đây xảy ra chuyện lớn, cậu qua đây nhanh lên."

Tô Tố vẫn chưa kịp hỏi một tiếng, bên Tiểu Hy đã cúp máy.

Chuyện lớn?

Cô mở chăn lên, thay bộ đồ không nhanh không chậm mở cửa phòng.

Cửa vừa mở, tiếng ồn ào truyền đến.

Phòng của cô và Mạc Oanh Oanh là một phòng ở trước, một phòng ở sau, chính giữa là một hành lang dài, cô vừa mở cửa đã thấy 1 đám người vây quanh cửa phòng của Mạc Oanh Oanh, sau đó rất nhiều người nhỏ tiếng thảo luận với nhau.

"Mạc gia lần này song hỷ lâm môn rồi, ngày mai con trai và con dâu đính hôn, qua mấy ngày nữa chắc là đính hôn của đại tiểu thư."

"Còn không phải sao."có người mỉa mai nói, "Ai có thể nghĩ được sẽ có chuyện này xảy ra chứ, một cô gái ngủ mà không khóa cửa phòng sao? Vậy mà cho đàn ông đi vào, bạn nói có phải cố ý hay không?"

…

Tô Tố đi đến gần, nghe thấy tiếng thảo luận nhỏ, mặt lập tức trắng bệch.

Không phải là…

Cô bước nhanh qua đó, đẩy đám đông ra đi lên trên.

Cửa phòng bị hai người làm chặn lại, không để người khác vào, Tô Tố không thấy được tình hình trong phòng, chỉ ẩn hiện nghe tiếng khóc của Mạc Oanh Oanh truyền ra, "… em cũng không biết chuyện gì xảy ra, tỉnh dậy đã thấy anh ta nằm trên giường em, anh, anh nhất định phải giúp em…"

Sắc mặt Tô Tố trắng bệch.

Cô không quan tâm đến sự ngăn chặn của người làm, dứt khoát xông vào phòng.

Trong phòng đã đầy người, Tôn Nguyên Mộ Bạch Lãnh Mạc, Tiêu Khả và cả An Tiểu Hy đều ở đây, còn có Bạch Linh và Mạc Tầm, nhưng không thấy hình bóng của Tiêu Lăng… thấy Tô Tố xông vào, Tiểu Hy lập tức chạy qua ôm cánh tay của cô, cô thấp giọng, kì lạ nhìn Tô Tố, "Tố Tố, cậu cuối cùng cũng đến, ai? Sắc mặt của cậu sao khó coi vậy?"

"Tiểu Hy…"

"Ừ?"

"Cậu tránh ra một chút."

Tô Tố trong lòng lạnh lẽo, An Tiểu Hy vừa vặn che mất tầm nhìn của cô, cô chỉ nhìn thấy Mạc Oanh Oanh đang ôm chăn khóc trên giường, bên cạnh cô ta hình như đang nằm 1 người đàn ông. Tô Tố tay nắm chặt thành quyền, nếu người nhà Mạc gia dám làm chuyện này, cô nhất định… nhất định sẽ không tha cho bọn

họ.

Tô Tố hai tay run rẩy, đẩy An Tiểu Hy ra.

Lần này, cô thấy rõ được tình hình trên **, Mạc Oanh Oanh vai trần, ôm chăn dựa về phía sau giường khóc, ánh mắt Tô Tố trực tiếp lướt qua cô, rơi vào người đàn ông đang nằm kế bên.

Mặt của người đàn ông bị che lại, chỉ thấy vị trí từ đùi trở xuống.

Tô Tố tức đến toàn thân run rẩy, cô vừa tính đi về phía trước nhìn mặt người đàn ông, đột nhiên cảm giác đằng sau có người vỗ vai cô.

Tô Tố lập tức quay lại.

Một mắt nhìn thấy người đàn ông đứng đằng sau.

Tô Tố đột nhiên mở to mắt, "Tiêu Lăng?"

300. Chương 300

Lúc này người đứng sau Tô Tố không phải là Tiêu Lăng thì là ai?

Nhưng Tiêu Lăng ở đây, vậy ngừoi trên giường... Đột nhiên Tô Tố nhắm chuẩn vào ngừoi đàn ông trên giường mà nhìn, vẫn chưa kịp lên trước, Tiêu Lăng đã che mắt cô lại, "Đừng nhìn, sẽ mọc mụn trên mắt đó."

Đúng!

Tô Tố lùi hai bước, người trên giường nhất định không mặc đồ.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì?

Người trong phòng nghe thấy tiếng của Tô Tố đều quay đầu nhìn, Bạch Linh như gặp quỷ vậy nhìn Tiêu Lăng, sau khi Mạc Oanh Oanh thấy Tiêu Lăng khóc còn thảm hơn, cô chỉ vào Tiêu Lăng vừa khóc vừa nói, "Tiêu Lăng, tại sao anh lại tính kế với tôi như vậy, tại sao!"

Tiêu Lăng ôm Tô Tố, dựa lên tường, trọng lượng cả người dựa vào Tô Tố và bức tường, lúc này Tô Tố mới

phát hiện sắc mặt của Tiêu Lăng trắng bệch, cô đưa tay ôm eo của Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng, rốt cuộc có chuyện gì…"

Tiêu Lăng thấp giọng nói bên tai cô, "Lát nữa anh giải thích với em."

An Tiểu Hy thấy sắc mặt của Tô Tố, đột nhiên phản ứng lại, mở to mắt nhìn Tô Tố, "Tố Tố, lúc nãy không phải cậu tưởng là người nằm trên giường là Tiêu Lăng chứ, cho nên sắc mặt mới khó coi như vậy! Tiêu Lăng không phải vẫn luôn ở trong phòng sao, với lại trừ phi mắt anh ta mù mới lấy ngừoi phụ nữ này không lấy cậu."

Tô Tố mím môi, thả lỏng cơ thể mới phát hiện hai chân mềm nhũn.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì…"

"Còn có thể có chuyện gì, có người không chịu được cô đơn thôi." An Tiểu Hy bĩu môi, châm chọc nói.

Lúc nói chuyện, Mạc lão gia và vợ chồng Mạc Đào nghe tin cũng bay nhanh tới.

Ba người tiến vào phòng, thấy tình hình trong phòng, đều bị bất ngờ. Mạc phu nhân càng bị mất hồn che miệng lại, "Oanh Oanh…"

"Mẹ!" Mạc Oanh Oanh khóc lớn, "Mẹ, con không biết chuyện gì xảy ra, tại sao lại trở thành như vậy…"

Rõ ràng cô đã đem Tiêu Lăng đã ngất xỉu vào phòng cô, cô cũng cởi quần áo của hai người ra, sau đó chỉ chờ chị dâu vào để "bắt gian" thôi, nhưng cô đợi rồi lại đợi đột nhiên nghe tiếng mở cửa, cô vẫn chưa coi rõ ai là người đi vào, thì cảm thấy sau gáy bị đánh một cái, sau đó ngất xỉu. Đợi cô tỉnh dậy lần nữa thì kế bên từ Tiêu Lăng biến thành người đàn ông trung niên mà cô không quen biết!

"Đứa trẻ đáng thương của mẹ… đây là đã tạo nghiệp gì đây!" Mạc phu nhân xông lên bên giường, nhìn người đàn ông trung niên một cái suýt nữa thì ngất xỉu, người đàn ông này cô quen, là một tổng sự của tập đoàn Mạc thị, trong nhà đã có vợ, con cũng bằng tuổi Oanh Oanh bây giờ. Cơ thể Mạc phu nhân choáng váng, ôm chặt Mạc Oanh Oanh, "Ông trời ơi… đây rốt cuộc là chuyện gì đây."

"Con cũng không biết… mẹ, lúc con tỉnh dậy đã thành như vậy, nhất định là có người hại con, nhất định là có người hại con…"

"Oanh Oanh, mẹ nhất định tìm ra người hại con, con yên tâm, ông con sẽ không nhìn mà không quản đâu."

Mạc lão gia miệng giật giật!

Quản?

Ông làm sao quản đây?

Nói cho cùng chuyện này là bọn họ tính kế Tiêu Lăng trước, muốn Tiêu Lăng im lặng chịu thiệt, nhất định phải kết hôn với Oanh Oanh. Bây giờ tình huống này không cần nghĩ cũng biết liên quan đến Tiêu Lăng! Nhưng ai có thể đào sâu chuyện này? Nếu muốn truy cứu chuyện này, cuối cùng chắc chắn sẽ tra ra chuyện bọn họ tính kế với Tiêu Lăng, đến lúc đó tình hình còn rắc rối gấp 100 lần!

Mạc lão đầu trừng mắt nhìn Bạch Linh!

Cũng tại con nhỏ ngu này!

Chưa coi rõ ngừoi trên giường là ai, la bậy cái gì, bây giờ khiến tất cả mọi người đều không có đường lui!

Bạch Linh cảm nhận được ánh mắt của lão gia, cúi đầu oan ức cắn môi.

Tiêu Khả đi vào cùng cô, cho dù cô không la bậy thì Tiêu Khả cũng không thể duy trì trầm mặc được! Hơn nữa, kế hoạch này cũng không phải do cô nghĩ ra, trước đó bọn họ yêu cầu cô làm vậy, kêu sau khi vào phòng thì làm cho mọi chuyện ồn ào lên để mọi người đều biết, bây giờ chuyện biến thành như vậy, rõ ràng là bọn họ bị người khác phản kế lại, liên quan gì đến cô chứ?

Dù trong tim có cảm thấy oan ức thì cô cũng chỉ có thể nhịn!

Lòng bàn tay Bạch Linh dường như muốn bị móng của mình làm rách hết.

Không khí trong phòng rất áp bức và đáng sợ.

Đột nhiên, nam chính trên giường lớn nói mớ một tiếng, tỉnh dậy, mọi người đều nhìn qua đó.

Người đàn ông trung niên tên Ngụy Cường, là một tổng sự trong Mạc thị, điển hình của mẫu người đàn ông thành công, đầu hói bụng bia. Ông mở mắt thấy không khí xung quanh không đúng, ngồi dậy nhìn một cái lại càng thấy lạnh.

"Mạc tổng… ai, đây là chuyện gì!"

Ông mới tỉnh dậy, miếng thịt mập trần trụi bị dọa đến run rẩy loạn lên, chăn không thể che hết được, ông phát hiện toàn thân không mảnh áo, bị dọa một phen, lập tức lấy chăn che nửa thân dưới, Ngụy Cường không phải đồ ngốc, nhanh chóng quét qua tình hình cả phòng, sau đó hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Mặt ông trắng bệch, hoảng loạn giải thích, "Mạc tổng,… Mạc lão gia, tôi không biết, tôi không biết chuyện

gì xảy ra… trước đó trong bữa tiệc tôi uống rượu, đang uống đột nhiên cảm thấy sau gáy bị đập một cái, sau đó tôi bất tỉnh, tôi không biết tại sao mình lại chạy đến nơi này. Mạc tiểu thư… Tôi vẫn luôn bất tỉnh, không có làm gì cô cả, cô hãy nói giúp tôi với."

Mạc Oanh Oanh ôm Mạc phu nhân đau khổ khóc, nghe tiếng của Ngụy Cường, quay lại tức giận nhìn, "Ông biến, biến biến biến!"

Ngụy Cường cũng muốn biến.

Nhưng bây giờ anh không mặc gì, có thể biến đi đâu chứ.

Tuy rằng ông là tổng sự của Mạc thị, nhưng cũng chỉ là tổng sự nhỏ, trong tay vốn dĩ không có quyền lực, chỉ có chút cổ phần, cuộc họp quan trọng sẽ thông báo cho ông 1 tiếng, nhưng đối với Mạc thị mà nói có cũng được không có cũng không sao, lần này có thể đến tham gia lễ đính hôn của Mạc Tầm, ông còn tính thương lượng chuyện kinh doanh với vài người, ai biết được lại thành ra như vậy?

Nếu Mạc gia có tâm muốn làm khó ông, ông quả là không ăn được chỉ có thể tự chạy đi!

Ngụy Cường càng nghĩ càng sợ, trên đầu hói hiện lên một tầng mồ hôi, "Tôi không biết, không biết chuyện gì đã xảy ra…"

Tôn Nguyên nhẹ nhàng nói một câu, "Ngụy tổng à, bây giờ mọi ngươi cũng thấy hết rồi, Mạc tiểu thư người ta đang yên đang lành ngủ trong phòng, ông một đại nam nhân đột nhiên xuất hiện ở phòng người ta, còn… trần chuồng nằm cùng với cô ấy, ông nói không chuyện gì xảy ra ai sẽ tin. Bây giờ bên ngoài có 1 đám phóng viên đang vây quanh, ông không cho Mạc tiểu thư một câu trả lời thỏa đáng, chuyện này không thể dễ dàng cho qua được."

Mồ hôi trên cái đầu bị hói của ông chảy ngày càng nhanh.

Đúng!

Tôn thiếu gia nó rất đúng, bây giờ ông nói gì cũng vô dụng, bây giờ bị bắt tại trận, có nói đến long trời lở đất cũng không ai tin. Ông không có thời gian suy nghĩ tại sao mình ở đây nữa, điều bây giờ ông phải làm là, làm sao giải quyết vấn đề khó khăn này.

Ngụy Cường nhìn khuôn mặt âm u của Mạc lão gia, lại nhìn phản ứng của người nhà Mạc gia, lau mồ hôi lạnh trên đầu, cẩn thận đề nghị, "Tôi, tôi có thể chịu trách nhiệm, tôi có thể cưới Mạc tiểu thư…"

301. Chương 301

Ngụy Cường đã hiểu, tình hình trước mắt giải thích cũng không rõ ràng, làm rồi không nhận chỉ làm cho người nhà Mạc gia gây phiền phức cho ông, cho nên vẫn là nhận đi.

Dù sao tình cảm của ông và vợ cũng bình thường, những năm nay chưa từng ngừng ngoại tình với phụ nữ bên ngoài, Mạc Oanh Oanh trước mắt không chỉ trẻ đẹp, quan trọng hơn là gia thế tốt, ngoài ra còn là đứa cháu mà Mạc lão gia yêu thương. Ông nhận thì không thiệt một chút nào.

Nghĩ như vậy, khuôn mặt của Ngụy Cường kiên định, "Mạc lão gia, chuyện hôm nay dù thế nào đi nữa cũng là tôi đắc tội Mạc tiểu thư, tôi nguyện ý chịu trách nhiệm, chỉ cần Mạc tiểu thư đồng ý, tôi đồng ý ly hôn với vợ để cưới Mạc tiểu thư."

"Ông biến biến đi sao ông không đi tiểu rồi soi soi bản thân, với đức tính xấu của ông, cũng muốn tôi gả1cho ông? Ông nằm mơ." Mạc Oanh Oanh la hét như điên lên vậy, "Tôi sẽ không gả cho ông đâu, ông đi chết đi."

Mạc Oanh Oanh cầm gạc thuốc lá ở đầu giường đập Ngụy Cường, động tác của cô quá lớn, các chăn đang che thân thể bị tuột xuống, để lộ **, những người đàn ông tại hiện trường đều quay mặt đi, Mạc phu nhân thấy thế nhanh chóng dùng chăn che lại giúp cô, "Oanh Oanh, con bình tĩnh tí, bình tĩnh tí."

Lúc này Mạc Oanh Oanh làm sao có thể nghe được lời khuyên, đỏ mắt hung dữ nhìn Ngụy Cường, "Tên đáng ghét biến đi."

Ngụy Cường thấy Mạc Oanh Oanh kích động như vậy bị hù 1 phen, lấy chăn che mặt, "Mạc tiểu thư, có chuyện từ từ nói, chúng ta từ từ nói."

"Mạc Oanh Oanh con dừng tay." Mạc lão đầu nghe trong phòng mọi người đang thì thầm to nhỏ, sau đó nhìn vào căn phòng như đang xem kịch cuối1cùng không nhịn được nữa, tức giận la Mạc Oanh Oanh, "Con còn sợ không đủ mất mặt sao mau im miệng."

"Ông…"

"Đừng gọi ông, nghe thôi cũng cảm thấy xấu hổ con nhìn bộ dạng bây giờ của mình xem, khác nào bà điên đâu chứ." Mạc lão đầu xấu hổ thành tức giận, hận không thể cho Mạc Oanh Oanh một cái tát, "Cái đứa cháu hỗn đản này, mặt già của ông cũng sắp bị com làm mất hết rồi."

"Ông…"

Mạc Oanh Oanh nghẹn ngào, rõ ràng lúc đưa ra ý tưởng ông rất ủng hộ, bây giờ thất bại rồi tại sao chỉ giận mình cô, cô cũng khó chịu mà, ông không những không an ủi, vậy mà lại chửi cô.

Mạc lão đầu hít sâu, cố gắng đè ép cơn giận, nhìn tất cả mọi người trong phòng, trầm giọng nói, "Hôm nay khiến các vị phải xem trò cười rồi, nhưng đây cũng là chuyện nhà của chúng tôi, làm phiền mọi người về trước để bọn5tôi tự xử lý với nhau được không?"

Tôn Nguyên lạnh lùng nói, "Chúng tôi cũng muốn đi, nhưng Mạc gia gia, nếu người không đưa ra cách giải quyết cho chuyện này, sợ là ký giả bên ngoài cũng không cho qua đâu."

Mạc lão đầu mặt khẽ cứng, "Chuyện này không cần mọi người lo lắng, đợi chúng tôi xử lý xong, tôi sẽ cho kí giả câu trả lời thích đáng."

Tôn Nguyên nhún nhún vai, "Chuyện này thì tôi không quan tâm, nhưng… Đại ca nhà tôi có chuyện nói, đúng không đại ca."

Đột nhiên mọi người nhìn qua Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng thấy đám đông nhìn qua, mắt lạnh lẽo, lạnh lùng nói, "Ban đầu tính sau lễ đính hôn của Mạc Tầm và Bạch Linh, sau đó về thành phố a mới tuyên bố, nhưng bây giờ… sự việc đã đến nước này, vậy thì không có chuyện gì để nói nữa, Mạc gia gia, tôi sẽ không cưới Mạc Oanh Oanh, trước đây ông tôi có lẽ đã2nói với các người rồi, để nhà các người tuyên bố hủy hôn, nhưng sau nhiều ngày như vậy vẫn không có động tĩnh. Nếu đã như vậy, hôm nay tôi chính thức tuyên bố, tôi hủy hôn ước với Mạc Oanh Oanh."

"Không không không, em không muốn hủy hôn…"

Tiêu Lăng mỉa mai nhìn cô, "Cô nghĩ với bộ dạng bây giờ của mình tôi sẽ cưới cô sao?"

"Là anh tính kế em, là anh…"

"Cơm có thể ăn bậy nhưng lời thì không thể nói bậy." Tiêu Lăng dựa tường mắt lạnh lùng, "Nói chuyện phải có chứng cứ chỉ cần em có chứng cứ là tôi tính kế em, tôi có thể không hủy hôn."

Mạc Oanh Oanh nhất thời nghẹn họng.

Cô tìm chứng cứ ở đâu chứ, chuyện này từ đầu đến cuối là cô tính kế anh, nhưng tại sao rõ ràng lúc đó sự việc rất thuận lợi, đến cuối cùng lại biến thành như vậy Mạc Oanh Oanh nắm chặt ga giường dưới thân, hận đến nỗi9toàn thân run rẩy.

"Hôn ước có thể hủy…" Mạc lão đầu biết là hoàn toàn không thể giữ Tiêu Lăng lại, ông nói 1 điều kiện cuối cùng, "Tiêu Lăng, tôi mong cậu có thể làm theo kế hoạch cũ, đợi lễ đinh hôn ngày mai của Mạc Tầm xong rồi, về thành phố a được không? Tới lúc đó nhà chúng tôi tuyên bố hủy hôn…"

Mọi người tại hiện trường thấy Mạc lão đầu mặt dày như vậy đều chấn động không thôi.

Tiêu Lăng vẫn chưa nói chuyện, Tiêu Khả đã đứng ra phản bác, “Mạc gia gia, chuyện này đừng trách Tiêu gia không cho ông thể diện, sự việc từ đầu đến cuối như thế nào chúng ta ai cũng biết rõ, chuyện này Tiêu Lăng nhà chúng tôi không sai gì cả, lúc trước kêu các người mở miệng tuyên bố với giới truyền thông, là vì muốn giữ thể diện cho Mạc Oanh Oanh, nhưng bây giờ sự việc hoàn toàn khác… 1 đám phóng viên1đang đứng bên ngoài, hôm nay Oanh Oanh xảy ra chuyện này, nếu để cô ta nói chuyện hủy hôn với giới truyền thông, đến lúc đó phóng viên nghĩ tiểu Lăng nhà chúng tôi là ngừoi thế nào?”

Tiêu Khả thấy sắc mặt người nhà họ Mạc thay đổi, nhưng như không thấy vậy, ngữ khí càng thêm sắc bén, “Lúc đó truyền thông chắc chắn cảm thấy Mạc Oanh Oanh đã làm tàn hoa bại liễu, còn hủy hôn với tiểu Lăng, nhất định là tiểu Lăng nhà chúng tôi có vấn đề… Chuyện này không phải chuyện nhỏ, tiểu Lăng còn có công ty của mình, rất cần chú ý đến thanh danh. Cho nên hôn ước này nhất định phải là hôm nay, ngay lập tức hủy đi.”

Mạc lão đầu như bị động kinh vậy, cả khuôn mặt giật giật.

Cuối cùng ông vẫn là thương Mạc Oanh Oanh.

Chuyện hủy hôn nếu do Tiêu Lăng tuyên bố, vậy Oanh Oanh sẽ bị hủy hoại hoàn toàn, anh hủy hôn vào thời điểm này sẽ khẳng định chuyện hôm nay Oanh Oanh bị người khác xâm phạm, đợi chút nữa ông có giải thích về tình hình ngày hôm nay như thế nào đi nữa thì truyền thông cũng không tin. Ở hiện trường hôm nay toàn là người thượng lưu của thành phố a, rất nhanh ai cũng sẽ biết tin đồn này, mà tin đồn thì càng đồn càng khác xa sự thật, tới lúc đó người trẻ thành phố a ai tình nguyện tiếp xúc với cô nữa chứ?

Mạc lão đầu không cần thể diện nữa, cười nói với Tiêu Khả, “Tiểu Khả à, danh tiếng của người đàn ông và phụ nữ không giống nhau, hai nhà chúng ta thân thiết như vậy, đừng vì chuyện nhỏ này mà làm cho cả 2 đều không vui vẻ.”

“Mạc gia gia cảm thấy đây là chuyện nhỏ, nhưng nhà con không vậy, ông của con chỉ có 1 đứa cháu trai là tiểu Lăng, tuy rằng bình thường hai ông cháu hay đấu đá, nhưng tình cảm thì không cần lời nói đâu, Mạc gia gia không cần nói nữa, hôm nay dù ông con có ở đây, cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu của ông đâu, nếu vì chuyện này làm mất hòa khí hai nhà, cũng không còn cách nào khác.”

Mạc lão gia mặt cứng đờ.

Lời của Tiêu Khả là muốn nói ông biết, cho dù hai nhà có đoạn tuyệt, cũng không để Tiêu Lăng chịu oan uổng.

302. Chương 302

Tiêu Khả nói vậy đã là khách khí rồi.

Nếu như chuyện tối nay bị lão gia biết, với tính cách của ông thì Mạc lão đầu khó thoát, chiến hữu thì đã

sao, cháu gái ông là cháu gái còn cháu trai người ta thì nhặt được trên đường chắc?

Tiêu Khả tức tối quay người, kéo mọi người đi ra ngoài, “Chuyện này không còn gì để nói nữa, Mạc lão gia muốn xử lý chuyện gia đình thì cứ xử lý, hôm nay chúng tôi cũng ngồi máy bay lâu như vậy đến đây lại cũng chơi lâu, mọi người đều đã rất mệt rồi, chúng tôi xin phép đi trước.”

Mấy người họ nói xong không để tâm người nhà Mạc gia nữa, liền nhấc chân đi luôn.

Lãnh Mạc và Mộ Bạch đi đến bên Tiêu Lăng, khẽ khàng đỡ anh đi về phía trước.

Tiêu Lăng bị bỏ thuốc mê loại mạnh là chuyện có thật, mặc dù mấy người họ đã cố cho anh tỉnh lại, nhưng lúc này cơ thể Tiêu Lăng1khá yếu, khó có thể chịu đựng được lâu.

Mấy người họ đi ra đến cửa, người hầu cũng không dám ngăn lại, mà để họ đi ra.

Vừa ra đến ngoài cửa thì bị đám đông chặn lại, mặc dù đám nhà báo không vác máy quay cũng không đeo micro nhưng vẫn mắc bệnh nghề nghiệp, nhao nhao lên hỏi.

“Tiêu thiếu gia, xin hỏi rốt cuộc trong đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Nghe nói Mạc tiểu thư bị bắt tại trận với người đàn ông khác, chuyện này có thật không?”

“Tiêu thiếu gia, tiếp sau đây ngài sẽ xử trí việc này như thế nào?”

…

Tiêu Lăng đưa bàn tay lên, ra hiệu “dừng lại”, mọi người đều ngưng đặt câu hỏi, đợi sự trả lời từ phía anh, Tiêu Lăng mấm môi sầm mặt, “Chuyện hôm nay mọi người nên phỏng vấn Mạc lão gia thì hay hơn, nhưng thực ra tôi cũng có chuyện muốn tuyên bố. Hai năm trước tôi và cô Mạc Oanh Oanh có một đính ước bằng miệng, chuyện này1thiết nghĩ mọi người đều biết rõ, bây giờ tôi chính thức tuyên bố, tôi hủy bỏ hôn ước với cô Mạc Oanh Oanh, từ hôm nay nam lấy vợ, nữ gả chồng, hai người không liên can đến nhau.

Cánh nhà báo lập tức bốn mắt nhìn nhau.

Đây… lẽ nào chuyện của Mạc tiểu thư là thật, cho nên Tiêu thiếu gia mới thấy bẽ mặt và hủy bỏ hôn ước?

Lúc này đám đông còn định hỏi thêm, Lãnh Mạc và Tôn Nguyên đã giương tay cản lại, “Lão đại hôm nay cơ thể không được khỏe, nếu các vị có chuyện gì mai hẵng hỏi.”

Đám nhà báo lúc này mới nhận thấy sắc mặt Tiêu Lăng có chút tái nhợt.

Có một số người đã tự tưởng tượng cả một câu chuyện.

Tiêu Lăng và Mạc Oanh Oanh là thanh mai trúc mã, Tiêu Lăng từ nhỏ thích cô, nhưng thích người khác không có nghĩa người ta sẽ thích lại, Mạc Oanh Oanh lại không hề thích anh, vì muốn hủy bỏ hôn ước với5anh mà không màng lên giường với người khác, để cho Tiêu Lăng bắt dâm tại giường… Còn Tiêu Lăng sau khi nhìn thấy Mạc Oanh Oanh và người đàn ông khác đang trên giường lăn lộn, nên chịu một đòn đau như sét đánh, tinh thần mới mê mệt như vậy.

Cánh nhà báo nữ lóe lên trong mắt mình lòng thương của người mẹ, lập tức tránh đường, "Tiêu thiếu gia anh mau đi nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ ngợi gì nhiều, ngủ một giấc ngày mai sẽ lại tốt thôi."

Tiêu Lăng, "…"

…

Vừa về đến phòng, Tiêu Lăng không gắng được nữa, chân mềm nhũn thiếu chút ngã lên đất. Tô Tố nhanh tay đỡ anh lại, " Anh sao rồi?" Tiêu Lăng mặt tái bệch, lắc đầu.

Tô Tố cắn môi, đỡ anh nằm lên giường.

Mọi người trong phòng đều nhìn anh lo lắng, Mộ Bạch thấy Tô Tố lo lắng như vậy, dịu dàng nói, "Anh đã bảo Tiểu Trần đi mời bác sĩ rồi, chắc cũng chỉ một tiếng nữa họ sẽ về2đến thôi."

Tô Tố ngồi bên giường, khẽ gật đầu.

Tiêu Khả đến bên giường, nhìn thấy Tiêu Lăng hôn mê như vậy, cô rất lo, "Tiểu Lăng… hay là đêm nay chúng ta rời khỏi đây đi, không tham gia cái hội đính hôn gì gì nữa, lễ đính hôn của Mạc Tầm có liên quan gì đến chúng ta đâu, nơi này là địa bàn của Mạc gia, giống như chuyện tối nay vậy, nếu sau còn xảy ra vấn đề gì giữa hai bên, trên đảo toàn người của họ, chúng ta chắc chắn sẽ thiệt thòi."

"Không" Tiêu Lăng gắng gượng, mặc dù thần sắc anh mê mệt, nhưng giọng nói vẫn rất kiên quyết, "Bọn họ tính kế cho em vào tròng như vậy, nhất định em phải nhìn thấy họ trả giá cho chuyện này, chị đừng có lo… lần này em không nghĩ đến họ có thể bất chấp thủ đoạn đến vậy, bây giờ em có cảnh bị rồi, em dặn Tiểu Trần liên hệ bên chính phủ ở đây, nếu9thật xảy ra chuyện gì, chỉ cần một cuộc điện thoại gọi đi, chính phủ địa phương sẽ cho người đến."

Chị…

Tiêu Khả rất ít khi nghe Tiêu Lăng gọi mình như vậy, mặc dù cô có hay cãi cọ với Tiêu Lăng nhưng hai

người cùng lớn lên bên nhau, tình cảm rất sâu đậm. Tiêu Khả nghe em trai nói vậy bèn thở dài, "Chị biết chủ ý của em có mục đích lớn, em tự xem xét nên hành động thế nào. Lần này Mạc gia gài chúng ta, tuyệt đối không thể cho qua, đợi mai lễ đính hôn kết thúc chúng ta sẽ về bẩm báo lại một lượt với ông nội, để ông có sự phòng bị với Mạc gia."

Tiêu Lăng gật gật đầu.

Qua chuyện tối nay, quan hệ trên bề mặt giữa Tiêu gia và Mạc gia cũng chẳng cần phải gìn giữ nữa.

"Ha…." Mọi người đều đang bàn tán, bỗng nhiên Lãnh Mạc cười hắt.

Mọi người đồng loạt quay ra nhìn anh, Mộ Bạch và Tôn Nguyên nhìn1theo hướng của Lãnh Mạc, lại chỉ nhìn thấy đèn chùm pha lê trên đầu, còn lại chả thấy gì, Tôn Nguyên nghi hồ hỏi,

"Lãnh Mạc mày đang nhìn gì thế?"

"Camera" Lãnh Mạc lạnh lùng nói, "Bê ghế ra đây"

Tôn Nguyên nhìn lại bố trí của căn phòng, bê đến một chiếc ghế cao, Lãnh Mạc lật chăn trên giường, đặt ghế lên trên rồi đứng cả người lên ghế, anh lấy xuống một chiếc máy quay nhỏ từ trên đèn chùm thủy tinh lấp lánh, lúc này máy ảnh còn đang mở, nhấp nháy ánh đèn đỏ.

"Mẹ nó, trong phòng sao lại có thứ này?"

Lãnh Mạc thuộc xã hội đen, anh ta có thể làm đến chức đầu rắn của thành phố A này, chắc chắn phải được tôi luyện không ít, sau không ít lần được rèn dũa, bất kể là ở đâu, anh đều có thói quen kiểm tra nơi mình dừng chân. Mấy thứ đồ chơi trẻ con kiểu này không thể qua được mắt Lãnh Mạc, anh tiện tay bóp nát máy quay.

Anh nhảy xuống ghế, trầm mặt nói với Tiêu Lăng, "Xem ra bọn họ tính cả, mày sẽ đến ở phòng này nên đã có chuẩn bị, cho nên lúc mày mới vừa hôn mê đã bị người ta vác đi."

Tiêu Lăng mặt càng lạnh băng.

Tô tố nghe mọi người, mỗi người một câu nên cô cũng đại khái đoán ra tối nay xảy ra chuyện gì. Nghĩ đến chuyện cảnh tượng tối nay cô nhìn thấy suýt chút nữa là do Tiêu Lăng đóng vai nam chính, Tô Tố vừa sợ vừa hận, cô nắm chặt lấy tay Tiêu Lăng, "May thay anh không sao, không thì…"

Không thì cô tuyệt đói không tha cho Mạc Oanh Oanh.

Con nhỏ chết tiệt Mạc Oanh Oanh còn nghĩ người bị gài hôm nay là Tiêu Lăng nên Tô Tố này sẽ quên đi tiêu Lăng?

Người mà Tô Tố này ngắm đến, tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua.

Trừ phi là Tiêu Lăng thay tâm đổi ý, nếu không, kể cả hôm nay người bị gài là Tiêu Lăng thật, cô cũng tuyệt đối không rời xa anh.

"Tiêu Lăng, nếu mai chúng ta không đáp lễ lại họ thì quá có lỗi với bản thân rồi."

"Ừ." Tiêu Lăng nắm chặt tay cô, mắt nhắm nghiền lại nói khẽ, "Yên tâm, bọn họ chắc chắn sẽ không được dễ chịu đâu."

303. Chương 303

Tiêu Lăng nói chuyện một lúc, mắt nhắm nghiền lại.

Đám đông thấy vậy, rất biết điều liền lần lượt cáo từ, "Tô Tố, em chăm sóc Tiểu Lăng, mọi người về phòng trước đây."

Tô Tố lúc này cũng không thể yên tâm mà rời đi, nhưng căn phòng này là của Tiêu lăng và Tôn Nguyên, cô mà ở lại Tôn Nguyên ắt phải đi, Mạc gia giờ này chắc chắn vẫn đang hỗn loạn, tuyệt đối không có người chuẩn bị phòng cho Tôn Nguyên, lẽ nào để anh ta ngủ chen với Tiểu Hy?

"Tiểu Hy…"

"Tiểu Hy có thể ngủ với chị, cái này em khỏi lo." Tiêu Khả đến bên Tiểu Hy, cười tít mắt nhìn cô, "Tiểu Hy… Chị gọi em Tiểu Hy có được không, tối nay em chịu khó ở tạm với chị nhé, đằng nào mai chúng ta cũng đi rồi."

"Được thôi, không sao."

Khi nãy ở phòng của Mạc Oanh Oanh, giọng Tiêu Khả đanh thép như nữ vương, ấn tượng của Tiểu Hy với cô vô cùng tốt, đương nhiên sẽ không từ chối.

Sau khi sắp xếp xong chỗ ngủ, đám đông đều khẽ khàng rời đi, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Trong phòng chỉ còn lại Tô Tố và Tiêu Lăng.

Ánh đèn lấp lánh từ chiếc đèn chùm pha lê chiếu lên cả căn phòng, dưới ánh đèn đó, sắc mặt Tiêu Lăng khá khó coi, mắt nhắm nghiền.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Tiêu Lăng yếu đuối đến vậy, khi trước kể cả có ốm, cảm, khí thế của anh vẫn rất cao, bây giờ như thế này hoàn toàn giống một người bệnh nặng, Tô Tố nắm chặt tay anh.

"Tô Tố…"

"Có em, anh vẫn chưa ngủ à, có chỗ nào khó chịu à?"

"Anh thấy đầu hơi nặng." Tiêu Lăng kéo tay cô, khó nhọc mở mắt, "Em nằm với anh một chút."

"Vâng."

Tô Tố cởi giày, ngồi lên giường, nhấc chăn lên nằm xuống cạnh anh, cô thử nhiệt độ trên trán anh, nhiệt độ vẫn ổn.

Tiêu Lăng ngại ngần nhấc tay cô xuống, vừa thở dài vừa nói, "Mạc Oanh Oanh bỏ thuốc mê vào cơm tối, xem chừng bỏ không ít, bây giờ anh chỉ không có tinh thần gì thôi, cơ thể không nóng…"

Thuốc mê.

Tô Tố cắn chặt răng, "Cả nhà Mạc Oanh Oanh thật đáng khinh."

Người nhà Mạc hoàn toàn vượt qua những nhận thức của cô về độ bỉ ổi, vô liêm sỉ và hèn hạ, nên những chuyện bẩn thỉu như vậy mới làm quen tay đến thế, nên những lời vô liêm sỉ như vậy mới nói lưu loát thế, cô không hiểu sao trên trái đất này lại có loại người như thế tồn tại. Vì muốn kết hôn với một người đàn ông mà dùng tiền uy hiếp bạn gái rời xa anh ta, dùng sự tự sát để níu kéo, sau khi mấy chiêu đó đều thất bại, không ngờ đến chuyện bỏ thuốc cũng không từ.

Sau này thì sao.

Tô Tố dám khẳng định cuộc sống sau này sẽ không hề dễ dàng, hôm nay Mạc gia chịu một đòn đau như vậy, chắc chắn không thể nào cam tâm chịu đựng.

À, đúng rồi, khi nãy cô quên không tổng kết điểm này, người nhà Mạc gia còn tâm địa hạn hẹp, chịu thiệt là phải trả thù.

"Tiêu Lăng…"

"Ừ?"

"Anh làm cách nào thoát hiểm vậy? Nếu bọn họ đã dám bỏ thuốc mê anh thì chắc chắn sẽ tìm cách giữ chân Mộ Bạch cùng mấy người khác chứ, làm sao anh chạy khỏi chỗ Mạc Oanh Oanh?"

"Thực ra thì… Anh bị gây mê và bị bê đến phòng của Mạc Oanh Oanh rồi."Tiêu Lăng liếc nhìn sắc mặt biến đổi của Tô Tố, anh đưa tay nhéo má cô, "Nhưng mà về chuyện làm sao chạy thoát được, ngày mai em sẽ được biết."

Xem ra "món quà" anh chuẩn bị có liên quan đến Mạc gia, cô ôm lấy anh, không hỏi nữa, "Ngủ thôi."

"Không muốn ngủ lắm, em nói chuyện với anh."

"Được thôi, anh muốn nói chuyện gì, hay có muốn nghe chuyện gì?"

"Tô Tố… nếu như hôm nay bị bắt gặp trên giường thật là anh và Mạc Oanh Oanh, em… sẽ làm thế nào?"

Vấn đề này, cô quả thực đã nghĩ qua.

Cô dựng đầu dậy trên khuỷu tay, nhìn anh, "Anh đoán xem nào?"

Tiêu Lăng, "…"

Anh vì không biết mới hỏi vậy, thực ra anh cũng khá sợ, anh không sợ chuyện bị truyền thông nhìn thấy, cũng không sợ áp lực từ phía dư luận, anh sợ nhất là người phụ nữ nhỏ bé này khó khăn lắm mới vừa tha thứ cho anh, nếu lại để xảy ra chuyện như thế này, cô lại bỏ anh mà đi.

"Nói nhanh nào."

Tô Tố nghĩ một hồi, mím môi cười, "Nếu quả thật là anh, thì chắc chắn em sẽ đau lòng và cũng sẽ trách anh." Thấy ánh mắt Tiêu Lăng chìm xuống, cô bẹo má anh, cười tít nói, "Bất cứ ai nhìn thấy người đàn ông của mình trên giường với người đàn bà khác đều sẽ phẫn nộ, nhưng đợi bình tĩnh lại, cũng sẽ tha thứ thôi. Tiêu Lăng, em đã quyết định chỉ có anh, thì sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu, trừ phi anh không yêu em nữa."

Tiêu Lăng vì câu nói của cô mà trống ngực liên hồi.

Đợi cho cô nói xong, trong lòng anh thấy ấm cúng lạ thường, anh liền vòng tay ôm cô vào lòng, "Tô Tố…"

Tiêu Lăng cảm động không thốt nên lời, xem ra sự lo lắng của anh khi trước đều là dư thừa, tình cảm của cô với anh không hề mỏng manh yếu đuối như anh nghĩ.

Tô Tố tắt đèn, hai người ôm nhau đi vào giấc ngủ.

Tiêu Lăng dù gì cũng bị bỏ thuốc, nãy còn cố gượng nói một hồi, lại nhận được sự phản hồi tích cực của Tô Tố, phút chốc đã yên tâm ngủ thiếp đi, Tô Tố ban ngày đã ngủ rồi nên giờ gần như không buồn ngủ.

Một tiếng sau, ngoài cửa phòng kêu lên.

Tô Tố khẽ khàng xuống giường, mở đèn phòng, cô không lập tức mở cửa, mà nhìn qua mắt thần trên cửa, thấy người vừa gõ cửa là Tiểu Trần cô mới mở ra, đừng trách cô ý thức phòng ngự quá cao, Mạc gia để xảy ra chuyện này, ai dám đảm bảo bọn họ không chờ thời cơ trả thù?

Căn phòng ngay đầu hành lang, trước cửa của Mạc Oanh Oanh đám đông nay đã vơi đi gần hết, nhưng vẫn còn một nhóm người cố chấp không chịu rời đi, chắc là đợi phía Mạc gia một lời giải thích.

Tô Tố lười phải nhìn lại lần nữa, mở cửa cho Tiểu Trần và bác sĩ bước vào.

Bác sĩ là người nước noài, tóc vàng mắt xanh, vừa vào đến đã dùng ngoại ngữ hỏi gì đó, Tô Tố nghĩ đó là tiếng Pháp nhưng cô lại không biết câu tiếng Pháp nào, đến tiếng anh còn nửa vời, cô hoàn toàn nghe không hiểu.

"Cô Tô, bác sĩ hỏi cô về tình hình sức khỏe của chủ tịch."

"Ồ." Tô Tố nói với Tiểu Trần, "Tiêu Lăng nói anh ấy bị bỏ thuốc mê."

Bác sĩ kiểm tra tình trạng của Tiêu Lăng xong, lại cù cù cạc cạc với Tiểu Trần, Tô Tố nghe không hiểu, càng nghe càng cuống.

"Cô Tô, bác sĩ nói tình trạng của chủ tịch cần truyền dịch, hơn nữa ngày mai cơ thể thiếu gia có thể sẽ có tình trạng đau đầu, không sức lực."

"Vậy còn đợi gì nữa, mau truyền dịch cho anh ấy."

Tiểu Trần truyền đạt xong lời của Tô Tố, bác sĩ nhanh chóng truyền dịch cho Tiêu Lăng, lúc đâm kim vào Tiêu lăng như có chút chi giác, mi mắt anh động đậy, dường như muốn mở mắt ra, nhưng cuối cùng cũng không cưỡng được cơn buồn ngủ, lại thiếp đi.

Tô Tố thấy anh như vậy, trong tim đau quặn từng cơn.

Sau khi tiễn bác sĩ ra về, cô giữ Tiểu Trần lại, "Người nhà họ Mạc giải quyết chuyện này thế nào?"

"Mạc lão gia giải thích với truyền thông rằng Ngụy Cường uống say xông nhầm vào phòng Mạc Oanh Oanh, một người say đến mất tri giác, một người lại bệnh ngủ li bì, nói rằng hai người không xảy ra quan hệ gì."

Tô Tố cười khẩnh, "Cánh nhà báo tin rồi?"

"Làm sao họ có thể tin được, giờ này họ vẫn đang trấn thủ trước cửa phòng Mạc Oanh Oanh, chờ người đương sự ra kìa, nhưng theo tôi thấy, người nhà họ Mạc không có ý muốn bước ra, chắc là đang bàn bạc đối sách."

304. Chương 304

Người nhà họ Mạc đúng là đang thương lượng đối sách.

"Bố, mấy người bên ngoài vẫn chưa chịu đi kìa, phải làm sao đây?" Mạc phu nhân đau đầu, "Danh tiếng của Oanh Oanh coi như mất hết rồi, sau này nó phải làm sao đây."

"Con hỏi bố, bố hỏi ai đây." Mạc lão gia trợn Mạc phu nhân, "Còn không phải đứa con gái ngoan mà con dạy à?"

Mạc phu nhân tủi thân.

Cái này trách bà được sao, Mạc Oanh Oanh từ bé là ai đã chiều nó nhất? Còn không phải là lão gia khi nó còn bé hay làm sai, bà có muốn dạy bảo nó một trận cũng phải nhìn sắc mặt của lão gia, còn nói con cháu nhà Mạc gia khó chiều, ương ngạnh tý thì có sao? Bây giờ khó chiều rồi thì bắt đầu trách người làm mẹ này, lúc trước thì đi đâu rồi?

Mạc phu nhân bắt đầu khó chịu với Mạc lão gia.

Nếu không phải là do lão gia, nó có thể thành thế này được không?

"Mẹ, có phải con đã xong rồi không, chắc chắn con xong rồi, đám phóng viên đó chắc chắn không tin lời ông nội đâu, danh tiếng của con coi như xong rồi, quãng đời còn lại con phải làm sao đây." Mạc Oanh Oanh bắt đầu gào khóc.

Mạc phu nhân thấy con gái khóc đến mắt sưng húp như hột đào, bà vô cùng nóng lòng, nhưng bà cũng chẳng có cách nào cả, cắn môi nhìn Mạc lão gia, "Bố, bây giờ chuyện thành thế này rồi, chúng ta phải nghĩ chuyện làm sao thu dọn bãi chiến trường này đây…"

“Còn dọn dẹp thế nào nữa…”

Mạc lão gia trong lòng hiểu hơn ai hết, từ lúc nãy Tiêu Lăng tuyên bố hủy bỏ hôn ước, cuộc đời này của Oanh Oanh coi như đã đi tong, ánh mắt ông nhìn sang Ngụy Cường.

“Lão,lão gia…”

Ngụy Cường rất sợ Mạc lão gia, anh ta sợ nhất Mạc lão gia không có chỗ xả giận lại trút hết lên mình.

“Khi nãy anh nói có thể cưới Oanh Oanh?”

Ngụy Cường ngây người, cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra, vội gật gật đầu, “Được ạ, được ạ, cháu có thể nhận trách nhiệm cưới cô Tô được mà, tình cảm của cháu và vợ đã chẳng lành từ lâu, bây giờ ly hôn cũng được, lão gia à, con đảm bảo với ông, con nhất định sẽ toàn tâm toàn ý với cô ấy.”

Mạc lão đầu khép hí mắt, dường như đang đo thử độ chân thật trong lời nói của anh.

Ngụy Cường và lão gia bốn mắt nhìn nhau, ánh nhìn không trốn tránh. Đối với anh ta nếu khéo thế nào mà lấy được Mạc Oanh Oanh là tốt nhất, đây đúng là vận may hiếm có, Mạc Oanh Oanh là ai? Là đại tiểu thư nhà họ Mạc đó. Lấy được cô ta thì sau lưng sẽ có cả Mạc gia chống cho, với tình cảm yêu quý của Mạc lão gia với cháu gái Mạc Oanh Oanh thì có khi tiền cưới của nhà gái tha hồ, vậy cả cuộc đời còn lại, Ngụy Cường còn phấn đấu làm cái gì? Ngồi hưởng thành quả là được rồi.

Đây đâu phải là lấy vợ, mà là lấy một cây tiền vàng về nhà, vấn đề là cây tiền vàng này cũng xinh đẹp nữa.

Mạc lão gia quay mặt đi chỗ khác, “Thế con cái anh thì sao? Oanh Oanh của chúng tôi chẳng có lý nào bước về nhà anh phải nấu cơm phục vụ, làm mẹ kế cho các con của anh đâu.”

“Không vấn đề, không vấn đề,” nhà tôi có mỗi cô con gái, cũng đã thành niên rồi, nó đã chuyển ra ngoài ở cũng đã lâu, hơn nữa con gái tôi cũng đang quen bạn trai rồi, chỉ hơn hai năm nữa là đi lấy chồng, con gái đi lấy chồng như bát nước hất đi, đợi lúc nó đi lấy chồng, ông bố như tôi chuẩn bị cho nó ít xính lễ là được chứ gì, tôi đảm bảo nếu Oanh Oanh gả cho tôi nhất định sẽ không phải chịu ấm ức, nếu cô ấy không muốn nhìn thấy con gái tôi tôi sẽ không để họ phải gặp mặt. Hơn nữa trên tôi không có người già, cũng tránh đi chuyện mẹ chồng con dâu, nói chung, nếu Oanh Oanh gả cho tôi, tôi nhất định sẽ nâng cô ấy như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Ngụy Cường cảm thấy được ý của lão gia, kích động đến mức mặt đỏ bừng, cách xưng hô cũng đổi từ Mạc tiểu thư thành Oanh Oanh.

Lão gia đăm chiêu đôi phút bèn gật gật đầu, “Được, ngày mai Mạc Tầm đính hôn xong, anh lập tức về thành phố ly hôn vợ cũ, rồi sắp xếp chuyện của nhà mình cho ổn thỏa đi, chọn một ngày tốt đi lấy giấy đăng kí kết hôn với Oanh Oanh.”

“Vâng vâng vâng, ngày mai sau khi về nhà, tôi sẽ lập tức ly hôn, nhất định lập tức ly hôn.”

“Không, cháu không chịu gả cho anh ta đâu.”

Sắc mặt mọi người trong phòng bỗng chốc thay đổi, lão gia dường như không hề nhìn thấy, khươ khươ tay với Ngụy Cường, “Anh nhanh mặc áo vào đi ra, tôi còn chuyện cần nói với người nhà.”

“Vâng vâng vâng, tôi mặc ngay đây.”

Ba người phụ nữ trong phòng đều quay người lại, Ngụy Cường nhanh chóng mặc quần áo đi giày lại, hứng khởi rời khỏi phòng.

Mạc Oanh Oanh dường như nghe tiếng anh ta nói với đám nhà báo, “Đúng đúng, đến lúc đó mời mọi người đến uống rượu mừng.” Mạc Oanh Oanh nghe vậy liền nổi điên, cô ra sức bứt vò tóc mình, “Cháu không muốn gả cho gã đó, tuổi của hắn đủ làm bố cháu rồi, cháu không muốn lấy hắn.”

“Gả hay không gả không đến lượt cháu quyết” Lão gia thái độ cứng rắn, “Chuyện này không còn cách thương lương.”

Mạc phu nhân tim đau như cắt, “Bố, cái gã Ngụy Cường đó là kẻ đã có gia thất, hơn nữa con gái hắn đã lớn gần bằng Oanh Oanh rồi, cách hành xử, tác phong cũng có vấn đề, sao bố có thể để Oanh Oanh gả cho một gã như thế, chuyện này con không đồng ý.”

Mạc Đào cũng có vẻ không đồng tình,”Bố…”

“Đủ rồi, các con không đồng ý cũng phải đồng ý.” Mạc lão đầu hung hăng nhìn mấy người họ, “Các con nghĩ nghĩ bố muốn đẩy Oanh Oanh vào đống lửa sao, là bố muốn tốt cho nó, bây giờ danh tiếng của nó đã mất, các con nghĩ mấy gia đình môn đăng hộ đối trong thành phố này còn ai chịu nó? Chuyện hôm nay làm lớn như thế, sau này ai kết hôn với Oanh oanh đều sẽ bị lôi ra làm trò cười. Bị người khác cười nhạo, chuyện đến như vậy các con nghĩ còn có ai chịu lấy nó? Đừng nằm mơ nữa.

Mạc phu nhân rơi nước mắt, “Vậy thì cũng không thể là Ngụy Cường chứ…”

“Ngụy Cường thì đã sao nào, chỉ là tuổi tác hơi cao,hắn có gia thất đã làm sao, con không nghe thấy nó nói sẽ lập tức ly hôn vợ đấy à. Có con cũng không phải vấn đề, nó cũng không phải con trai mà là con gái, nếu thế rất nhanh thôi nó cũng sẽ đi lấy chồng. Còn chuyện cuộc sống lố lăng không đường hoàng, thằng đàn ông nào mà chẳng thế, đàn ông trong cái giới này ai mà không có vài người phụ nữ bên ngoài? Đều là những thứ chẳng to tát,có gì mà phải lo.

“Nhưng mà…”

"Không có nhưng mà." Mạc lão đầu nói lạnh sắc, "Tất cả tài sản của anh ta đều nằm ở tập đoàn họ Mạc, chỉ cần tập đoàn họ Mạc còn tồn tại 1 ngày, anh ta cũng không dám đối xử tệ bạc với Oanh Oanh

Lời của ông nói cũng có lý.

Mạc đào và Mạc phu nhân nhìn nhau, rồi đều im lặng.

"Cháu không muốn lấy anh ta," Mạc Oanh Oanh thấy sợ trong lòng, cô nhìn thấy Ngụy Cường đã buồn nôn, cô vội nắm lấy ga giường, gào thét lên, "Cháu nhìn thấy hắn đã buồn nôn rồi, có chết cháu cũng không lấy hắn ta."

Chết?

Mạc lão đầu lạnh lùng nhìn cô, "Ông nói cháu biết nếu thích chết thì đi đi, nếu cháu tự sát cũng là cách tốt vẹn toàn thanh danh, cháu yên tâm nếu cháu tự sát ông sẽ không để người khác cứu đâu, thích chết kiểu gì thì chết."

Mạc Oanh Oanh cả một quả tim như trầm xuống đáy hồ, mắt ngấn lệ nhìn Mạc lão đầu, không dám tin vào tai mình, "Ông ơi…"

Cô hoàn toàn không dám tin, người ông yêu thương cô nhất lại đi dùng giọng nói lạnh lùng nhất bảo cô đi chết.

"Cháu đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ông, cũng đừng oán hận ông, sau này cháu sẽ biết ông làm vậy chỉ để tốt cho cháu."

305. Chương 305

Vì tốt cho cô.

Vì tốt cho cô để cô cưới một người có thể làm bố của cô!Vì tốt cho cô mà không cần để ý tới sống chết của cô.

Mạc Oanh Oanh bị sốc,cô giải thích không nổi kiểu tốt này.

Cô tuyệt vọng khóc, "Con không cưới!đánh chết con cũng không cưới,con chỉ cần Tiêu Lăng,chỉ cần anh ấy!"

Không nhắc tới Tiêu Lăng thì thôi,nhắc tới Tiêu Lăng lão đầu cơn tức giận ập đến.Ông không ngừng đi đi lại lại ở trong phòng,sắc mặt âm u đến khiếp người.Mọi người đều không dám chọc giận ông,lùi hết ra sau.Lão đầu nhìn thấy bình hoa bày trên bàn trà,dùng lực ném,bình hoa "Choang" một tiếng rơi xuống đất,vỡ làm từng mảnh vụn.

"Ông nội…"

"Con đừng có nhắc với ta về Tiêu Lăng,đã nói với con từ rất lâu rồi là tâm tư của cậu ấy không có hướng về con,để cho con không còn nghĩ tới nữa.Chính là con con nha đầu này không chịu nghe lời,con sớm giải quyết cái chuyện hủy hôn này thì liệu1có còn cái gốc này không!Con đúng là con ngốc,lần này con nói với ta đã sắp xếp tốt kế hoạch rất tốt rồi,làm cho ta toàn lực phối hợp con.Được!ta phối hợp với con,kết quả thì sao.Con ngay cả người đàn ông bị đánh thuốc cũng không giữ được,con nói con còn có thể làm gì!"

Mạc Oanh Oanh cũng khó xử, "Con cũng không biết sao lại như thế này,rõ ràng đã sắp xếp xong rồi,đột nhiên có người xông vào phòng con đánh ngất con.Nhất định là Tiêu Lăng đã sớm đề phòng,khẳng định là vậy,ông nội,Tiêu Lăng lần này khẳng định là vội muốn giải quyết chuyện hủy hôn với con tới.Con và anh ấy lớn lên cùng nhau,anh ấy thậm chí một chút cảm xúc cũ cũng không có.Ở trước mặt bao nhiêu phóng viên huy hôn với con,làm cho con thật quá mất mặt.huhu.Con rốt cuộc có điểm nào không như Tô Tố cơ chứ."

Mạc Tầm lạnh lùng quay đầu lại nhìn.

Cho dù Mạc Oanh Oanh có là em gái ruột,anh cũng nhất1định phải nói,vì cái bộ dạng cuồng loạn như thế này của cô đó,điểm nào cũng không thể bằng Tô Tố được!

"Ông nội,con vẫn muốn lấy Tiêu Lăng."

"Con đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa!Ta nói cho con biết Mạc Oanh Oanh,hôm nay ta chỉ nói đến đây,từ nay về sau con hãy loại bỏ ngay cái tâm dành cho Tiêu Lăng đi,nếu không cút ra khỏi nhà họ Mạc,ta sẽ coi như không có con đứa cháu gái này." Mạc lão đầu lạnh lùng nhìn vợ chồng Mạc Đào và Mạc Tầm Bạch Linh, "Đến lúc đó các người cũng không được giúp đỡ nó,nó có sống chết thế nào cũng không liên quan tới chúng ta,để ta phát hiện ra ai giúp nó,ngay cả người đó ta cũng đuổi ra khỏi nhà!"

Tình hình của Mạc gia và Tiêu Lăng không giống nhau.Sản nghiệp của Tiêu Lăng đều do anh tự tay gây dựng lên.Mạc gia không như vậy,Bệnh viện thứ nhất của Mạc gia là do cụ của Mạc Tầm gây dựng lên,Bà nội của Mạc Tầm5là đại tiểu thư duy nhất của Mạc gia,Mạc lão đầu vì như thế mới ở rể Mạc gia.Trước kia ông vốn không phải là họ Mạc,sau này vì vợ ông muốn ông chứng minh ông đối với bà là một lòng một tâm nên mới đổi họ.Sau đó khi cụ của Mạc Tầm qua đời,tài sản duy nhất của gia đình đều để lại cho bà của Mạc Tầm.

Lúc này bệnh viện của Mạc gia đã mở ra khắp nơi trên đất nước,bệnh viện của Mạc gia nổi tiếng nhờ giải phẫu gan,khi đó đã từng là nơi trụ cột của các tầng lớp thượng lưu.Sau này khi bà của Mạc Tầm qua đời,khi đó Mạc lão đầu khi đó trong quân đội cũng bắt đầu nghỉ hưu„vốn dĩ định để Mạc Đào tiếp quản bệnh viện,Mạc lão đầu thẳng thừng từ chối quyết định này,tự mình vào quản lý bệnh viện và nhà thuốc của tập đoàn Mạc gia,do số trở thành vị lãnh đạo nắm quyền hành cao nhất của công ty.

Sau khi cụ và bà2nội của Mạc Tầm qua đời,cổ phần của công ty hoàn toàn nằm trong tay của Mạc lão đầu.Cho tới tận bây giờ,cổ phần trong tay của Mạc lão đầu chiếm tới năm mươi phần trăm cổ phần tập đoàn Mạc Thị,Mạc Đào có năm phần trăm,mà Tiêu Lăng cũng chỉ có năm phần trăm.Cho nên Mạc lão đầu xem như không quan tâm,nhưng thực tế quyền quyết định nằm trong tay ông ấy,đây cũng là lý do ông ấy ở trong gia đình họ Mạc có thể kiêu ngạo như vậy.

Do vậy,nhìn thấy Mạc lão đầu thật sự nổi giận,ngay cả tới Mạc Tầm cũng không dám nói gì.

Mạc lão đầu nhìn thấy tất cả mọi người không nói gì,cơn tức giận mới được giảm xuống chút ít, “Tiêu gia làm cho gia đình chúng ta quá mất mặt như vậy,ta nhất định không thể cam tâm dễ dàng như vậy được!”

…

Mạc lão đầu căm phẫn dứt khoát nói xong liền rời khỏi phòng.

Mạc phu nhân nhìn thấy Mạc Oanh Oanh sợ bần thần,rơi lệ ôm lấy9cô, “Oanh Oanh à,đứa con đáng thương của tôi…”

“Mẹ,con phải làm thế nào,con không muốn lấy cái tên Nguỵ Cường đó!”

“Mẹ cũng không muốn gật con cho hắn,nhưng lời ông nội đã nói ra rồi… Oanh Oanh à,ông nội con nói cũng có đạo lý.Con nghe ông nội một lần, một ngày vẫn còn Mạc gia,Nguỵ Cường sẽ không dám ức hiếp con đâu…”

Mạc Oanh Oanh trợn trừng mắt “Mẹ!”

Mạc phu nhân không dám nhìn vào mắt cô,sợ bị cô ấy càn nhiễu một lúc lại thay đổi ý định,bà từ **đứng lên, “Oanh Oanh,con nên lựa chọn suy nghĩ cho nghĩ,bà mẹ và ông nội đều là những người thân của con,không bao giờ hại con cả.”

Vợ chồng Mạc Đào cũng rời khỏi phòng.

Mạc Tầm nhìn về phía Bạch Linh,Bạch Linh ngay lập tức vội nói, “Tầm,anh về nghỉ ngơi trước đi,ngày mai vẫn còn phải vận nguyên ngày đó,em ở đây với Oanh Oanh.”

Mạc Tầm biết hai chị em họ tình cảm rất tốt,cũng không hỏi nhiều,gật gật đầu, “Ừ,em cũng sớm về phòng nghỉ ngơi nhé.”

“Vâng!”

Mạc1Tầm vừa rời đi,Bạch Linh ngồi xuống bên**.Cô ấy đưa tay nắm chặt cánh tay Mạc Oanh Oanh,mặt toát lên vẻ tiếc nuối "Oanh Oanh,em lần này chắc chắn không cảm lòng,nhưng hình tượng của em bây giờ trong mắt ông nội đang bị điểm trừ,thời gian này tốt nhất đừng đối đầu với ông nữa."

Mạc Oanh Oanh mắt đỏ hoe nhìn Bạch Linh,hất cánh tay của Bạch Linh ra nói "Ngay cả chị cũng khuyên em lấy cái trên già chết tiệt ấy à!"

"Không phải,không phải,sao mà chị có thể để em lấy lão già đó được.Ông ta một chút cũng không hợp với em.Ý của chị là em nên làm mềm lòng,vờ như đồng ý với ông nội,rời ngày hôn sự lại,đợi cái trận phong bão này qua rồi ôn gnooji cũng bớt tức giận,em lựa lời nói với ông nội một chút,bình thường ông nội vốn đã đặc biệt yêu thương em,tới lúc đó sao lại có thể ép em lấy lão già đó được chứ."

Mạc Oanh Oanh bần thần "Thật không ông nội thật sự sẽ không bắt em lấy cái tên Ngụy Cường đó chứ."

Bạch Linh thở dài, "Nhưng quan trọng nhất trong thời gian này em phải ngoan ngoãn mới được."

"Được được được,em nghe chị,chị dâu em đều nghe theo chị.Lúc này chị có chị đứng về phía em,chỉ có chị mới hiểu được nỗi lòng em." Mạc Oanh Oanh ôm chặt Bạch Linh,nước mắt rơi cả lên người cô ấy, "Chị dâu,chị dâu chị nói em bây giờ phải làm gì em đều nghe theo chị."

Bạch Linh ở vị trí mà Mạc Oanh Oanh không nhìn thấy lộ rõ vẻ mặt khinh thường.

Có thể lợi dụng được thì đối với cô thân mật!Cô coi như nhìn rõ,Mạc Oanh Oanh và Mạc lão đầu giống nhau cả thôi,đều là những người chỉ biết lo cho bản thân,có lợi cho họ họ mới tiếp cận,không có lợi cho họ một chút máu mủ cũng không quan tâm,quan tâm gì tới chuyện lúc bình thường tốt với nhau như thế nào,như nhau đều có thể ném ra ngoài cửa.

Nếu như không phải vì cô vẫn còn có chuyện cần phải dùng đến Mạc Oanh Oanh,không thì cô cũng chẳng thèm để ý tới cô ta làm gì.

Việc chưa thành công có thể dùng đồ thừa của việc thất bại bù đắp vào!

Trong tâm nghĩ như vậy,nhưng miệng thì vẫn ngọt xớt, "Oanh Oanh,chị nói cho em biết.Việc em bây giờ muốn làm nhất là gì,chị có thể giúp chị sẽ ngay lập tức giúp em."

Việc muốn làm nhất!

Khóe mắt Oanh Oanh sáng lên, "Em muốn nhất là làm cho Tiêu Lăng và Tô Tố phải trả giá.Chị dâu,nếu không vì bọn họ thì em đã không ra nông nỗi này!"

"Được!Trước mắt vừa vặn có một cơ hội!"

306. Chương 306

Ngày hôm sau.

Lễ đính hôn của Mạc Tầm,Tô Tố và Tiêu Lăng thức dậy rất muộn.Gần mười giờ trưa bọn họ mới trở dậy,Tô Tố thức dậy trước,khi cô tỉnh Tiêu Lăng vẫn còn đang ngủ.Tô Tố xuống giường rất nhẹ nhàng,mở rèm cửa sổ hơi hé một chút.

Từ cửa sổ nhìn xuống,trong toà lâu đài người làm đang bận bịu ra ra vào vào bố trí nơi tuổi chức đính hôn.

Tô Tố nhìn qua cửa kính,nhìn thấy bóng hình của Mạc Tầm đang cười lạnh.

Hôm nay chính là ngày anh ta suốt đời không quên được!nhất định là vậy!

Cô quay người trở lại bên giường,thông qua ánh sáng hắt lại từ ngoài vào nhìn nơi Tiêu Lăng đang nằm,sắc mặt của anh có chút nhợt nhạt,hai mắt nhắm chặt lại,anh từ trước tới giờ chưa bao giờ ngủ say như vậy.

“Cộc cộc cộc——.”

Ngoài cửa có tiếng gõ,Tô Tố nhanh chóng đi mở cửa.Người gõ cửa là người làm của toà lâu đài đẩy theo xe đồ ăn sáng tới trước phòng của họ, “Tiêu thư,đây là đồ ăn sáng của các vị…”

“Không cần!”Tô Tố mặt lạnh thẳng thừng từ chối, “Nói với Mạc Tầm,đồ mà Mạc gia nhà các người chuẩn bị chúng tôi không dám ăn đâu,ăn vào lại ăn phải thuốc hôn mê cực độ thì phải làm thế nào!

Người giúp việc vừa choáng váng lại xấu hổ.

Tô Tố cũng không muốn làm khó người giúp việc,xuống mệnh lệnh, “Cô cứ về nói với chủ của cô như vậy là được.”

Người giúp việc nhìn sắc mặt của Tô Tố không vui,cũng không dám đắc tội,nhanh chóng đẩy bữa sáng rời đi.

Tô Tố vừa định đóng cửa lại,phòng đối diện cửa cũng mở ra,Tôn Nguyên ăn mặc chỉnh tề bước ra.Nhìn thấy Tô Tố ngẩn ra một lúc,hỏi dồn dập, “Chị dâu,tình hình đại cả của em thế nào rồi.”

“Vẫn chưa tỉnh…”

Tôn Nguyên cau mày,mặt hiện rõ vẻ thịnh nộ, “Mạc Oanh Oanh chết tiệt,nói cho cùng cho đại cả uống bao nhiêu thuốc thế!”

Tô Tố mím chặt môi không nói gì.

Lúc này lại có người giúp việc của Mạc gia đưa đồ ăn sáng tới, Tôn Nguyên nhìn thấy xe đẩy nhỏ trong tay người giúp việc,lại lần nữa cau mày, “Chị dâu,đồ ăn uống nhà Mạc gia chúng ta đừng động vào,em sẽ cho người đi Maley mua đô ăn về.”

“Không cần đâu,tối qua tôi đã nói với Tiểu Trần rồi,đợi chút nữa đồ ăn chắc sẽ được cầm tới thôi.” Tô Tố nói với Tôn Nguyên, “Tôn Nguyên,anh giúp tôi gọi Tiểu Hy bọn họ,để bọn họ cũng đừng ăn đồ ăn nhà Mạc gia,đợi chút nữa Tiểu Trần sẽ đem đồ tới rồi.Sau lễ đính hôn chúng ta sẽ ngay lập tức đi thôi.”

“Vâng”

“Tôi vào phòng trước gọi Tiêu Lăng xem sao,anh đi gọi bọn họ xong tất cả cùng qua đây ăn cùng nhau nhé.”

“Chị dâu được thôi,chị vào trước đi.”

...

Tô Tố quay người đi vào thì đã nhìn thấy Tiêu Lăng ngồi dậy rồi.Cô nhanh chóng tiến tới, “Sao rồi đầu đau không,chân tay có hiện tượng không có lực không.”

Tiêu Lăng chắc chắn là rất khó chịu.

Não bộ của anh vẫn u u mê mê,anh đỡ lấy tay của Tô Tố không muốn cô lo lắng, “Chân có chút hơi nhũn,các chỗ khác vẫn bình thường.”

“Có khát không.”

“Có chút.”

Tô Tố đỡ anh ngồi dậy, “Anh đợi chút,em có gọi cho Tiểu Trần để cậu ấy đem bữa sáng và nước tới rồi.”

“Ừ!”

Tô Tố gọi điện cho Tiểu Trần,Tiểu Trầm đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng chỉ đợi điện thoại của Tô Tố thôi.Nghe thấy cô nói chủ tịch đã dậy rồi,anh ngay lập tức để người làm cùng anh đem đồ ăn sáng vào.

Tiêu Lăng cố gắng đứng lên,Tô Tố nhanh chóng chạy tới đỡ anh ấy, “Cẩn thận chút…”

“Ừ!”

Tiêu Lăng lần đầu tiên có cảm giác lực không xuất phát từ cảm giác trong tâm,cái cảm giác này thật là làm cho người ta thấy vô cùng khó chịu!Lông mày của anh lạnh ngắt,sắc mặt không như bình thường,hai chân vừa tiếp đất,các cơ đùi không thể nào khống chế được lực cứ thế run lên.Trong tâm anh hiểu rõ,đây là tác dụng phụ của thuốc hôn mê hôm qua.

Tô Tố dìu Tiêu Lăng vào trong nhà tắm,Tiêu Lăng vừa đánh răng vừa hỏi Tô Tố, “Chuyện tối qua xử lý thế nào”

Tô Tố lấy một chiếc khăn sạch đặt lên tay anh, “Mạc lão đầu để cho cái người đàn ông bị tóm được trên giường bắt hắn lấy Mạc Oanh Oanh,tin tức rất nhanh được đưa lên báo chí rồi,xem ra Mạc Oanh Oanh khó mà thoát được ải này.”

Tiêu Lăng súc miệng,đón lấy khăn sạch trên tay Tô Tố lau miệng,nghe thấy tin tức này quả không ngoài dự đoán, “Thật đúng là phong cách rút đầu rút đuôi của nhà Mạc gia!”

Mạc gia bọn họ luôn hay như vậy,luôn tìm cách hạn chế để bị tổn thương nhất!

Bây giờ Mạc Oanh Oanh quanh người toàn tin tức xấu,Mạc lão đầu đương nhiên phải tìm cách để cho cô ta đi khỏi mới được.

Trước kia thì nói là thương yêu cháu gái nhất.

Haha… Có mà tin quỷ.

Tiêu Lăng súc miệng xong lại dựa vào tay Tô Tố đi tới soà.Đối với việc Mạc Oanh Oanh có hậu quả này,anh chỉ có bốn từ để nói——Tử hữu dư cô!Cô ta tới cái bước này,không thể trách ai được,chỉ trách cô ta quá tham.

Tham!

Đây cũng là cái đặc điểm chung của người nhà Mạc gia.

Tiểu Trần rất nhanh đã đem đồ ăn tới,cùng với họ tới còn có cả Tôn Nguyên và vài người khác.

Mọi người nhìn thấy Tiêu Lăng ngay lập tức rất lo lắng cho anh.

Tiêu Lăng sau khi rửa họng tin thần cũng đã ổn hơn chút ít,trông không chán nản giống như hôm qua.Thêm vào đó vẻ mặt của anh rất tự nhiên,mọi người đều có thể yên tâm chút ít, “Không sao là tốt rồi.”

Nguyên một nhóm người ở trong phòng Tiêu Lăng ăn sáng,lại uống nước nữa,sau khi ăn uống no nê Tiêu Khả lau miệng,nghe thấy bên ngoài cửa kinh không thể ngăn được tiếng ồn ào,cô cười lạnh lùng, “Chị vẫn đang nghĩ chuyện hôm qua xảy ra liệu có ảnh hưởng tới hôn lễ ngày hôm nay của Mạc Tầm và Bạch Linh hay không,xem ra chỉ đơn thuần là chị nghĩ nhiều quá.Tiểu Lăng,ngày hôm nay em muốn làm gì thì làm cho thoải mái,Tiêu gia chúng ta không phải là người có thể yên cho người khác ăn hiếp như vậy được..Tôi hôm qua chị cũng đã nói qua với ông nội,đem chuyện tối qua nói cho ông biết hết rồi,cách suy nghĩ của ông giống như chị,để cho em thoải mái xử lý.Với loại người như Mạc gia lật mặt rồi thì lật mặt luôn cũng được.”

Tiêu Lăng gật gật đầu, “Yên tâm,em có kế hoạch hết rồi.”

Cho dù không có cái chuyện khó chịu của ngày hôm qua,anh cũng đã có dự định không dễ dàng gì mà bỏ qua cho người nhà Mạc gia như vậy.

Lễ đính hôn ngày hôm nay… cứ chờ mà xem!

Ăn sáng xong,Tiểu Trần đưa cho Tô Tố lễ phục cần mặc ngày hôm nay.

Tô Tố nhận được hộp,khi mở ra xem bộ lễ phục có chút ngớ người,đây… đâu phải là lễ phục,rõ ràng đây là một bộ váy cưới mà!Cô mở ra đây là một bộ váy trắng dài,váy… Không không không,hoàn toàn không thể gọi là váy.Đây căn bản là một váy cưới.

Dạng váy cúp ngực,nơi cúp ngực có điểm hoa trắng hoa xanh,giống như một cái mạng dày đặc.Những bông hoa trải rộng từ vị trí cúp ngực kéo đến đuôi và lan ra váy, nhà thiết kế thiết kế trước ngắn và sau dài, và cái đuôi dài cũng phải tới ba mét.

Tô Tố kinh ngạc nhìn Tiêu Lăng.

Đây… Chiếc váy này quá bắt mắt rồi.

“Ôi trời!váy cưới cao cấp của ITALY mà,đep quá!” Tiêu Khả

307. Chương 307

Lễ đính hôn bắt đầu đúng lúc mười một giờ.

Lễ đính hôn của Mạc Tầm và Bạch Linh được tiến hành tại hội trường ở tầng một của lâu đài.Từ tối hôm

qua hội trường đã bắt đầu trang trí cho tới tận trời sáng mới xong,hoàn toàn sử dụng trang trí lễ đường.Từ cửa của lâu đài đã thiết lập một cái bục cao,bục cứ kéo dài đến hết phía trước cho tới chỗ của người dẫn Chương trình,hai bên để trống để bày ghế,vì bữa tiệc đính hôn này luôn mở cho bàn trước, và không gian trống ở cả hai bên là để ghế.Cũng vì lễ đính hôn này,Mạc Tầm đặc biệt mời vị mục sư nổi tiếng ở nhà thờ trong nước tới.

Mười giờ ba mươi phút đã bắt đầu náo nhiệt dần,ở trên bục biểu diễn là đội giao hưởng và ca sĩ Mạc gia mời tới để1biểu diễn.

Khi mười một giờ hôn lễ chính thức được bắt đầu,âm thanh hôn lê bắt đầu nổi lên,nói là đính hôn nhưng thực tại hoàn toàn dựa theo như tiến hành hôn lễ vậy.

Ở phía dưới bục hai bên chỉ trừ Tiêu Lăng còn lại khách quý cũng đã đến ngồi đủ rồi.

Cùng với tiếng âm thanh bắt đầu hôn lễ,nhanh chóng tiếp theo là bóng của Bạch Linh xuất hiện lẻ cửa lớn.Hôm nay Bạch Linh trang điểm rất xinh đẹp,cô mặc trên người một chiếc váy trắng tinh khiết,trang điểm rất tinh tế,hai má ửng hồng vàng biểu hiên rõ hôm nay cô tự hào và vui mừng ra sao.Bạch Linh không có người họ nhà gái.Cho nên khi Mạc Oanh Oanh chủ động dắt cô ra bục cao để đi về phía Mạc Tầm,Bạch Linh không có lý do gì để có thể từ chối

Thực tế,trong tâm cô không hề muốn1Mạc Oanh Oanh dắt tay đi về phía trước

Điểm này Bạch Linh có chút mê tín.

Cô cảm thấy con đường tình cảm của Mạc Oanh Oanh quá gập gềnh,mà người phụ nữ như cô da không có đầu óc,cho nên cô ta nói thẳng ra là không thích hợp như cô nghĩ.Cô cũng sợ rằng Mạc Oanh Oanh sẽ đem những điều không tốt đẹp này làm ảnh hưởng tới cô.Không dễ dàng gì mới có thể cùng Mạc Tầm kết hôn,tình cảm của bọn họ nhất định phải chắc chắn không xảu ra vần đề gì.

NHưng cơ bản là cô không thể từ chối Mạc Oanh Oanh

Cô không thể nào nói với cô ấy, “Cô gặp quá nhiều không may mắm,đừng có lây sang tôi”.Những lời như thế này thì phải,mà sau khi còn xảy ra chuyện tối ngày hôm qua,tất cả mọi người trong gia đình Mạc gia đều lo lắng Mạc Tô Tố sẽ5suy đồi.TRong lúc này cô ta không khóc không náo loạn,nói muốn làm phù dâu cho Bạch Linh,Mạc gia nhanh chân nhanh tay bỏ phiếu tán thành cô ta.

Cho nên Mạc Oanh Oanh mới xuất hiện trên hôn lễ này.

Mạc Oanh Oanh đỡ Bạch Linh théo tiếng âm nhạc từ từ từng bước tiến về phía trước.Mọi người quan khách nhìn thấy Mạc Oanh Oanh xuất hiện rất ngạc nhiên.Bọn họ nghĩ hcuyeejn ngày hôm nay xảy ra như thế đáng nhẽ Mạc gia phải giấu cô ấy đi,không nghĩ được rằng Mạc gia lại dễ tính như,một chút cũng không để ý việc này.

Mắt của Bạch Linh nhìn thấy quan khách bình luận,trong tim hận Mạc Oanh Oanh đã cướp điviị trí đặc biệt của cô trong ngày hôm nay,cầm chặt tay Mạc Oanh Oanh nhưng ý thức nắm chắn chắn những việc này.

Mạc Oanh Oanh cứ nghĩ do cô hồi hộp,vừa đỡ cô ấy chậm2rãi tiến về phía trước,vừa nói nhỏ an ủi cô, “Chị dâu chụ đừng hồi hộp,nếu như chj hồi hộp chị nhìn vào anh em… anh đang đứng ở đầu đằng kia đợi chị kìa,bây giờ hai người đang là đính hôn,rất nhanh hai người đã có thể cùng nhau kết hôn rồi.Đến lúc đó sẽ sống thật hạnh phúc viên mãn.”

Bạch Linh vốn không thích Mạc Tố Tố,nhưng cô ấy nói những từ này cũng đủ thuyết phục cô rồi.

Bạch Linh biêu hiện hạnh phúc nhìn Mạc Tầm đang đứng đợi ở phía đầu bên kia,anh ấy đang cười đợi cô từng bước từng bước một đi tới.Hôm nay anh mặc một bộ véc đen rât đẹp,năm nay anh hai mươi chín tuổi trưởng thành chín chắn,khóe miệng cười ấm áp càng làm Bạch Linh thật khó có thể cưỡng lại được.

Hồi ức của Bạch Linh bắt đầu nhớ lại từng chút từng chút một từ bảy9năm trước khi hai người mới gặp nhau,không nghi ngờ chút gì,trước đó sáu năm cô rất hạnh phúc.Mặc dù bị bệnh tật tra tấn nhưng lúc đó hai người họ trái tim cùng chung một nhịp đập.Khi cô bị bệnh người còn thấy khó chịu hơn cô chính là Mạc Tầm,anh từ trước tới giờ đều dùng ánh mắt ấm áp đó nhìn cô,như muốn nói rằng trên trần này cô là người phụ nữ đẹp nhất,trên trần này người đối với cô tốt nhất chính là người đàn ông này.

Trước khi cô gặp Mạc Tầm cuộc sống của cô cũng rất gập gềnh.Cô ở trong cô nhi viện cho tới hai tuổi,sau hai tuổi cô được một đôi vợ chồng nhà làm nông khó khăn nhận nuôi,Đôi vợ chồng này kết hôn đã rất nhiều năm nhưng kho có con,cho nên tới cô nhi viện nhận nuôi cô.Lúc mới đầu họ đối với cô rất1tốt,nhưng tới khi cô 5,6 tuổi,mẹ nuôi của cô có bầu,điều này làm cho gia đình đó vui mừng không xiết,sau đó mẹ nuôi sinh ra một em bé gái.

Dần dần,tình cảm mà họ dành cho cô cứ thế chuyển hết lên trên người của con đẻ họ,đối với cô ngày càng trở nên lạnh lùng hơn.Và sau đo mẹ nuôi cứ thế tiếp tụ sinh ra hai em bé gái và một bé trai nữa,trong nhà các trách nhiệm cũng càng ngày càng nặng hơn.Co là con cả trong nhà,lại sợ bố mẹ nuôi không còn cần tới cô,ngày nào cũng làm nông nhiều nhất,nhưng vô dụng!

Cô và em trai em gái phát sinh đấu khẩu,bô mẹ nuôi sẽ chỉ trách móc cô,đánh cô mà thôi.

Bọn họ bắt cô nghỉ học,không còn mua cho cô bất kỳ quần áo và đồ ăn nữa,đối với cô thái đọ ngày càng ác đôc.Nếu như không phải vì cô có thể làm nông,chắc bọn họ sớm đã cho cô quay trở lại cô nhi viện rồi!

Vào năm cô được mười sáu tuổi,năm đó cô vẫn chưa biết được trong người mình có bệnh,năm đó em trai trong nhà ốm một trận rất nặng,cần phải có một vạn để cho đứa bé chữa bệnh.Nhưng một vạn đối với gia đình làm nông là một số tiền quá lớn,khi đó người cùng thôn tới tìm bố mẹ nuôi của cô ấy,đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ cuộc đối thoại của bọn họ.

“Lão Bạch à,tình hình gia đình ông bây giờ chắc ông cũng biết,người trong thôn ai nguyện cho ông vay tiền bây giờ,họ sợ gia đình ông không trả nổi ấy,nhưng trước mắt có một phương án có thể làm cho nhà ông có

ngay một khoản tiền đó,chỉ là không biết ông có đòng ý hay không thôi."

"Phương án gì,ông nói nhanh,chỉ cần có thể cứu được con trai tôi,như thế nào cũng được!"

"Là như thế này,thôn trưởng sau khi biết tình hình nhà ông nhờ tôi tới nói,nói nếu ông đòng ý gả con gái lớn cho con trai ông ấy,đừng nói là một vạn,nhà ông ấy đưa cho ông ba vạn!ba vạn đó!ông nghĩ đi,đến lúc đó bệnh của con trai ông được chữa khỏi mà còn có tiền tiết kiệm lại,sắp tới con trai ông sắp sửa đi học,gia đình ông có thể không phải phát nộ nữa còn gì!"

"Nhưng mà… Con trai thôn trưởng não bộ…"

"Con trai thôn trưởng não có chút vấn đề,nhưng gia đình ông ta có tiền.Nói chung Bạch Linh cũng không phải con đẻ của ông,còn nói thêm,sau này ông làm thông gia với nhà thôn trưởng,thôn trưởng nỡ để nhà ông thiệt thòi hay sao!"

Bố nuôi của cô ấy chỉ đắn đo một chút,ngay lập tức cắn răng đồng ý, "Được!Việc này quyết định vậy đi!"

Sau khi cô nghe trộm được,không có hét lên,mượn cớ đi mua thuốc cho em trai,lấy trộm hai trăm đồng trong nhà,từ nông thôn bỏ trốn ra thành phố a này.Mạc Tầm là người thành phố đầu tiên cô gặp được,lúc đó sức khỏe của cô không tốt ngất ngay trước mặt anh,là anh đưa cô về nhà tận tình chăm sóc,cho cô cuộc sống tốt nhất,lại còn cho cô tình yêu đẹp nhất.

…

Bạch Linh từ ký ức định thần trở lại,tiếp nhận được ánh mắt ấm áp của Mạc Tầm,miệng từ từ cười lên,cô bước về phía trước càng tốc đô càng tăng lên.

Chị thì đã làm sao.

Tô Tố bây giờ đã làm sao.

Cuối cùng,người phụ nữ đứng bên cạnh Mạc Tầm chỉ có thể là cô!mãi chỉ là cô mà thôi!

308. Chương 308

Sau khi bản nhạc hôn lễ kết thúc, Bạch Linh đi đến bên Mạc Tầm.

Mạc Oanh Oanh lấy bàn tay của Bạch Linh giao đến tay của Mạc Tầm, Mạc Tầm mỉm cười nhìn Bạch

Linh, đưa tay ra và đặt tay cô ấy khoác vào tay anh. Sau đó hai người đi cạnh nhau, đi đến hướng mục sư trước mắt, đứng yên!

Vị mục sự mặc toàn thân trang phục màu đen, trên tay cầm cuốn Kinh Thánh, đứng ở đó và nhìn hai người một cách ấm áp, sau đó bắt đầu tiến hành buổi lễ.

"Hôm nay chúng ta tập trung ở đây, ở trước mặt Thiên chúa và quý khách chứng kiến cho buổi lễ đính hôn thiêng liêng của cặp đôi Mạc Tầm với Bạch Linh. Tại thời điểm thiêng liêng này hai vị này có thể kết hợp." mục sư nhìn sang Mạc Tầm, "Con có đồng ý Bạch Linh trở thành vị hôn thê của mình, sống với cô ấy theo pháp luật của Thiên chúa, sống với cô thấy theo như trong hợp đồng hôn nhân thiêng liêng, và hứa từ nay về sau luôn luôn yêu thương cô ấy, tôn trọng cô ấy, an ủi cô ấy, trân trọng cô ấy, luôn trung thành với cô ấy, đến chết"

Trong đầu của Mạc Tầm loé lên hình dáng của Tô Tố, anh ta vô thức liếc nhìn ghế ngồi của khách mời. Chiếc ghế ngồi thuộc về của Tô Tố và Tiêu Lăng ở hàng trước là trống trơn. Mạc Tầm hít một hơi thật sâu, chỉ đừng lại trong một giây, "Con đồng ý!"

Bạch Linh từ từ cảm giác an tâm, khuôn mặt lộ ra một nụ cười ngọt ngào hạnh phúc.

Anh ta đồng ý, anh ta nói anh ta đồng ý!

Mục sư lại hướng về Bạch Linh, "Cô Bạch Linh, con có sẵn sàng chấp nhận Mạc Tầm là vị hôn phu của mình, sống với anh ấy theo pháp luật của Thiên chúa, sống với anh ấy theo như trong hợp đồng hôn nhân thiêng liêng, và hứa từ nay về sau luôn luôn yêu thương anh ấy, tôn trọng anh ấy, an ủi anh ấy, trân trọng anh ấy, trung thành với anh ấy và cho đến khi chết."

Bạch Linh đang định nói "Con đồng ý" đột nhiên nghe thấy bên dưới chỗ ngồi các vị khách mình khuấy động lên, Mạc Tầm quay người sang nhìn tình hình, Bạch Linh liền nhìn thấy anh ta toàn thân trong trạng thái cứng đơ, cả người đều cứng đơ. Bạch Linh đột nhiên trong lòng có linh cảm rất xấu, cô quay lại nhìn về phía cửa, sau khi nhìn thấy tình hình đôi mắt cô ấy lập tức trợn lên và sau đó một ngọn lửa sáng rực hoành hành trong mắt cô.

Tô Tố!

Trước cửa Tô Tố và Tiêu Lăng sát nhau đi tới, họ quay lưng lại với ánh sáng mặt trời bên ngoài cửa, các góc cạnh của cơ thể đều tràn ngập phát ra ánh sáng rực rỡ.

Đây không quan trọng!

Điều quan trọng là trang phục cô ấy đang mặc!

Cô ta mặc một chiếc váy cưới màu trắng, với phong cách trước ngắn sau dài, phía trước chỉ dài đến vị trí

đầu gối, lộ ra chiếc đùi nhỏ trắng mảnh mai. Chiếc váy đằng sau rất dài, Tiêu Khả và An Tiểu Hy một người bên phải một người bên trái giúp cô ta giữ chiếc váy. Váy của cô được tô điểm với vô số bông hoa, thậm chí kiểu tóc cũng là tóc cô dâu, trên đầu không có phụ kiện nào khác, để lộ ra vầng trán mịn màng, trên đầu dùng hoa màu vàng và màu trắng hợp thành một vòng hoa, nhưng ở trước mặt cô ta, tất cả bông hoa đều bị lu mờ đi. Khi cô bước đến gần lại, cô ta thậm chí còn nhìn thấy trên mặt cô trang điểm cô dâu kiểu trang nhã, người mà trang điểm cho cô ấy chắc chắn rất giỏi, thể hiện đầy đủ tất cả những ưu điểm trên nét mặt của cô ấy. Cô ta như vậy khoác vào tay Tiêu Lăng và bước chậm rãi, nhìn như một hoa tiên nữ.

Tiêu Lăng rõ ràng cũng cố tình chuẩn bị một chút, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, một bộ vest kiểu Ý màu đen, trên cổ anh còn đeo một chiếc cà vạt màu đen, trên cổ áo vest cũng không có khăn choàng, mà là gắn lên một đoá bông hồng kem vừa chớm nở. Màu sắc trên đoá hoa hồng hợp với vòng hoa trên đầu của Tô Tố… hai người khoác tay tiến đến, nhìn vào họ giốn với người mới đám cưới hơn là cô ta và Mạc Tầm!

Các khách mời một lần nữa khuấy động lên.

Mộ Bạch, người đã ngồi trên ghế dành cho khách mời, nhìn thấy hình dáng của Tô Tố cũng bị sốc và không nói nên lời. Nhìn thấy bên cạnh cô là Tiêu Lăng, anh ta bặm môi và ánh mắt ảm đạm xuống.

Lãnh Mạc an ủi và vỗ nhẹ vào vai anh.

Bạch Linh ghét đến gần như muốn cắn bể một chiếc răng bạc, cô ấy dường như nghĩ đến một cái gì đó, quay đầu nhìn sang Mạc Tầm bên cạnh, nhìn thấy ánh mắt của Mạc Tầm đôi mắt dán chặt vào diện mạo của Tô Tố, bản thân anh ấy còn không phát hiện rằng mình đã bị mê hoặc và tình cảm sâu nặng.

Trái tim Bạch Linh lúc ấy giống như hàng chục ngàn cây kim đâm vào, đau đến cô ta thở cũng phải mất sức.

Đột nhiên có một nỗi hoảng loạn trong tim cô, cô ta nắm chặt lấy cánh tay Mạc Tầm, nhẹ nhàng nói một câu, “Tầm…”

Mạc Tầm dường như không nghe thấy tiếng gọi của Bạch linh, trước mắt vẫn bị mê hoặc nhìn chằm chằm vào Tô Tố.

Bạch Linh trái tim lạnh đi một nửa.

Sự xuất hiện của Tiêu Lăng và Tô Tố khuấy động mọi người, thực tế là trang phục của họ giống như là đến phá buổi lễ, Mạc Oanh Oanh ban đầu đã đỏ mắt, chạy lên trên bục và nói, “Hai người đến đây làm gì”

Tiêu Lăng phớt ngang với ánh nhìn lạnh lùng, đôi mắt sắc bén như một con dao bằng đá, Mạc Oanh Oanh nhìn thấy hình dáng liếc nhìn của anh ta, những sợ lông sau lưng đều dựng lên, sợ đến một câu cũng không dám nói ra.

Mạc lão đầu ngồi ngay dãy ghế đầu tiên nhìn thấy Tiêu Lăng, ánh mắt cũng loé lên sự giận dữ, ông ta vịnh cánh tay Mạc Đào sau đó đứng dậy với đôi mắt lạnh nhìn vào Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng, cậu đây là đang làm gì!"

Ở buổi hôn lễ của cháu ông ta mặc ra nông nỗi này là đến phá buổi lễ sao!

Hôm qua Tiêu Lăng đã tính toán cả gia đình họ, anh ta còn chưa kịp gây phiền phức đến ông ta, ông ta thậm chí còn dám làm một người mù, coi anh ta chết rồi à!

"Tiêu Lăng, cậu đừng có quá đáng quá!"

Tiêu Lăng nở một nụ cười nhìn vào Mạc lão đầu, hoàn toàn không bị sợ hãi bởi khuôn mặt lạnh lùng của ông, "Ông Mạc đây là đang làm gì, chúng tôi được mời đến them gia buổi lễ đính hôn của Mạc Tầm, ông Mạc đối xử như thế với chúng tôi sao!"

"Ai cho phép các ngươi mặc quần áo như thế này!"

Tiêu Lăng nhếch mày, dường như không hiểu ý nghĩa của Mạc lão dầu, lạnh lùng và nói, "Con và Tô Tố biết rằng ngày hôm nay là dịp rất quan trọng, vì vậy đặc biệt mặc quần áo thời trang cao cấp của Ý, chẳng lẽ không đủ trân trọng"

Những vị khách có mặt trong buổi lễ ngửi thấy mùi đấu khẩu.

Khuôn mặt Mạc lão đầu càng bừng đỏ, thế hệ con trai ông cũng được, hay cháu cũng được, bất kể ông nói gì đều không bao giờ dám cãi với ông. Còn lúc ở công ty, ông giám đốc điều hành nào gặp ông ta đều như là chuột gặp mèo không dám nói lời nào. Quen với việc nhìn từ trên cao của lão đầu đầu, ông lần đầu nếm được mùi vị thấp kém từ Tiêu Lăng, sau thời gian giận dữ hơi thở bắt đầu không đều rồi.

Tiêu Lăng thấy ánh nhìn tất cả các vị khách mời đều hướng về phía anh ta và Tô Tố, và nhìn đằng sau Tô Tố, nhìn một lúc mới hiểu ra được sự việc. Sau đó hai người tay khoác tay bước lên sân khấu, "Mọi người đừng vì sự xuất hiện của chúng tôi mà quên việc quan sát buổi lễ, buổi lễ đính hôn tiếp tục nào."

Nói xong, anh lấy đưa Tô Tố đến chỗ ngồi thuộc về họ và ngồi xuống.

Lễ đính hôn được tiếp tục trong tình trạng này, dù cho nó có được tiếp tục cũng không có không khí ban nãy rồi!

Tiêu Lăng chính là đến phát buổi lẽ!

Mạc lão đâu là một người đặc biệt coi trọng sỉ diện, lời nói của Tiêu Lăng không nặng nề, ông ta không có cơ hội để gây phiền cho anh ta.

Mạc lão đầu hung hăng liếc nhìn Tiêu Lăng, quay đầu nhìn lên hướng trên sân khấu Mạc Tầm và Bạch Linh, vẫn nhìn thấy ánh mắt của Mạc Tầm bám lấy cơ thể Tô Tô không buông. Mạc lão đầu hét lên một cái, "Còn đứng đó làm gì, tiếp tục buổi lễ!"

Cả mục sư và Bạch Linh đều thức tỉnh.

Mạc Tầm bặm môi, không có niềm vui vừa nãy, quay người sang nhìn mục sư với sự lạnh lùng.

Mục sư hỏi lại câu hỏi vừa nãy một lần nữa, "Cô Bạch Linh, con có sẵn sàng chấp nhận Mạc Tầm là vị hôn phu của mình, sống với anh ấy theo pháp luật của Thiên chúa, sống với anh ấy theo như trong hợp đồng hôn nhân thiêng liêng, và hứa từ nay về sau luôn luôn yêu thương anh ấy, tôn trọng anh ấy, an ủi anh ấy, trân trọng anh ấy, trung thành với anh ấy và cho đến khi chết"

"Con..."

"Đợi đã!"

309. Chương 309

"Đợi đã"

Lần này gián đoạn Bạch Linh không phải là Tô Tố và Tiêu Lăng, mà là một cặp ông bà già ngay cửa.

"Mọi người đều ngạc nhiên nhìn qua."

Trước cửa một đôi ông bà nhìn trông ít nhất 60 tuổi, tóc trắng bạc, khuôn mặt đầy nếp nhăn, hoặc là vì cuộc sống mưu sinh, lưng của họ đều bị uốn cong bởi cuộc sống, dáng vẻ và tư thế của họ trông rất đáng thương.

Các vị khách mời đang thảo luận.

"Ở đâu gọi đến ăn xin này đây, đúng đó, sao họ có thể vào đây, ngoài cửa không có người hầu chặn cửa sao?"

"Một buổi lễ như vậy sao có thể trộn lẫn những người như thế này vào, chuyện gì đã xảy ra vậy."

"Mau chóng cho người đuổi ra, buổi lễ đính hôn tốt lành này đều bị gián đoạn hết rồi."

Mạc lão đầu tức gần chết, đây lại là người từ đâu đến, ông ta "đạp" một cái và đứng lên từ chỗ ngồi của mình, nhìn chằm chằm vào người hầu ở buổi lễ, nói với giọng giận dữ, "Các ngươi đang làm ăn kiểu gì vậy, đưa tiền công cho các người đều là cho không sao? Đây là đưa những loại người nào vào đây, những người phá buổi lễ không ngăn chặn, những người ăn xin cũng không ngăn chặn, tôi nhìn các ngươi thực sự có mức lương quá cao rồi, không muốn làm rồi đúng không"

Những người hầu choáng váng, họ cũng không biết tại sao đột nhiên lại lao vào những người như vậy.

Tiêu Lăng nghe thấy những lời Mạc lão đầu chửi, nhìn ông ta một cái nhìn mờ nhạt, không nói gì, bây giờ lo lắng rồi? Điều hay còn ở phía sau cơ.

"Tiểu Lăng… nói với chị, em đã sắp xếp điều gì rồi?"

Tiêu Lăng chưa hoàn toàn bình phục, nằm lười trên vai của Tô Tố, đặt toàn bộ cân nặng lên người cô ấy, một tay chơi với các vật trang trí trên chiếc đầm cô dâu của cô ta, một bên nói, "Gấp cái gì, xem là biết."

Tiêu Khả liếc nhìn anh ta mới tính khí không mấy tốt, người này thật sự khiến cho người khác cảm thấy tò mò.

Trong lúc đang nói chuyện, Mạc lão đầu đã ra lệnh cho người hầu đi đuổi người rồi, ông bà già ngay cửa né khỏi đám người hầu, nhanh chóng chạy lên sân khấu. Đặc biệt là người phụ nữ già, bà ta điện rồ lao về phía trước mặt Bạch Linh, nhìn kỹ vào khuôn mặt của Bạch Linh rồi bỗng đột nhiên ngồi xuống đất và bật khóc.

Người phụ nữ già vỗ vào đùi và khó, để các vị khách không sẵn sàng ở lại cũng không muốn rời đi.

"Linh Nhi à, thực sự là con rồi, lúc đầu ở trên tin tức nhìn thấy, mẹ cứ tưởng rằng là nhìn sai người… Linh Nhi à, tại sao con trái tim con lại ác như thế chứ, mẹ và ba con nuôi con đã 13 năm thế thì tại sao lại có thể tìm một gia đình có là không nhận ra cha mẹ nữa"

Mọi người đều bị sốc

Ông bà già này hoá ra là bố mẹ của Bạch Linh?

Ông trời ơi, không thể nào chứ, đừng có nói rằng cô gái tên Bạch Linh này là trẻ mồi côi.

Những vị khách nhìn sang Bạch Linh.

Trên thực tế, từ lúc đôi ông bà già này xuất hiện ở ngay cửa thì mặt của Bạch Linh "xoạc" một cái đã trắng bệt xanh xao. Cô ta mặc chiếc đầm cô dâu màu trắng đứng ở đó, cả người dường như bị sét đánh, toàn thân không thể kìm nén và run rẩy. Những kỷ niệm đen tối đó, cô ta cố gắng lưu giữ lại, nói với bản

thân rằng kinh nghiệm trước đây đều làm một cơn ác mộng. Nhưng mà bây giờ… ba mẹ nuôi xuất hiện khiến cho những việc cô ấy nỗ lực ngăn chặn nhưng nó lại tái xuất lần nữa.

Lúc nhỏ không hoàn thành công việc nhà.

Dễ dàng chửi mắng người khác.

Người phụ nữ già trước mặt này, đúng thật là mẹ nuôi của cô ấy.

Bảy năm không gặp, nếp nhăn trên mặt bà ấy càng nhiều rồi, lưng cũng càng khòm hơn, nhìn vào thật sự rất tội nghiệp. Nhưng mà những người này khiến cho người khác thấy tội nghiệp nhưng cũng khiến cho người khác thấy hận thù, chính là người phụ nữ trước mặt này, khiến cho thời thơ ấu của của cô ta lấp đầy những ký ức xấu.

Bạch Linh toàn thân đều đang run rẩy.

Bảy năm rồi, cô ta nghĩ họ không bao giờ có cơ hội gặp lại, hành động của cô ta cũng khiêm tốn, cô ta nghĩ rằng cuộc sống của họ sẽ không có bất kỳ gắn kết nào. Nhưng mà ai đến nói với cô ấy, tại sao họ lại đến buổi lễ đính hôn của cô ấy.

Tại sao phải đến.

Tại thời điểm này, người đàn ông bị chặn lại ngay cánh cửa, lợi dụng sơ hở của người hậu liền nhanh chóng chạy lên, ông không nói câu nào, một hồi quỳ xuống trước mặt Bạch Linh, ông ta định với tay nắm lấy chiếc váy cưới màu trắng nhưng mà nhìn thấy chiếc váy trắng tinh của cô ta, sau đó nhìn lại khoé móng tay của mình còn dính bụi bẩn, ông lại lẳng lặng đặt bàn tay xuống, “Linh Nhi, ba và mẹ con đã tìm con bảy năm, trong bảy năm qua tìm khắp nơi đều không thấy hình bóng của con. Linh Nhi à, em trai con bệnh rồi, bảy năm trước cậu ta sốt không có tiền chữa bệnh, sốt đến viêm màng não, bây giờ là một người tâm thần… ba mẹ cũng không có cách nào khác, vì vậy chỉ có thể đến tìm con.”

Bạch Linh nhắm chặt đôi mắt lại, bịt lỗ tai và hét lên một cách điên cuồng, “Tôi không quen biết các người, đưa họ ra ngoài, đưa ra ngoài.”

Mạc Tầm nhìn thấy, nhanh chóng tiến về phía trước ôm lấy Bạch Linh, “Đừng sợ, anh cho người đuổi họ ra.”

Mạc Tầm vì cho Bạch Linh chữa bệnh, cho nên đặc biệt điều tra qua thông tin của cô ta, từ cha mẹ nuôi của cô ta tiếp tục điều tra cho đến lúc nhỏ cô ta ở trại trẻ mồ côi, sau đó mới tìm được chị song sinh của Bạch Linh là Tô Tố và mở rộng ra đến các động tác. Khi điều tra, không thể tránh khỏi việc tìm ra cha mẹ nuôi của cô ta. Đối với hành động của hai người này, Mạc Tầm cực kỳ hận và căm ghét. Cho nên Bạch Linh luôn nói rằng cô ta là trẻ mồi côi, anh ta cũng không bao giờ nói năng gì.

Không ngờ họ lại tìm đến cửa và tìm ra đến nước ngoài.

"Người đầu, đuổi họ ra ngoài"

"Đừng đuổi chúng tôi đi." Người phụ nữa già ôm lấy chân Bạch Linh và khóc, "Linh Nhi à, mẹ cầu xin con, bây giờ con đã là thiếu nãi nãi của người nhà giàu, không quan tâm đến hai người nghèo này, con xem trên phần mẹ và ba con đã cực khổ nuôi con lớn thành người, con xem ba mẹ là ăn xin cũng được, cho ba mẹ một ít tiền được không? Cuộc sống em trai bây giờ không thể tự chăm sóc bản thân, bác sĩ nói nếu như tìm thấy chuyên gia thì có thể chữa được bệnh, cầu xin con cho ba mẹ ít tiền… Nếu như con không muốn cho, thì cho ba mẹ mượn được không? Coi như là mẹ và ba con mượn con, chúng ta ký khoản nợ, ba mẹ sau này kiếm được tiền chắc chắn sẽ trả cho con, được không?"

Người phụ nữ già nhìn vào Bạch Linh không nói gì, đau khổ van xin, "Gia đình chúng ta chỉ có em trai là đứa con duy nhất, con không thể trơ mắt xem em mình chết như vậy."

Bạch Linh nắm chặt vào phần trước ngực áo sơ mi của Mạc Tầm, nghẹn giọng cầu cứu, "Tầm, anh đuổi họ đi đi, mau chóng đuổi họ đi, em không muốn thấy họ, em là một trẻ mồ côi, em không có ba mẹ, em cũng không muốn thấy hai người này, em với họ không có chút quan hệ gì cả."

Mạc Tầm biết rằng hai người này là một thứ không giải quyết được đối với cô ta, đưa tay ra và kéo cô ta về bên cạnh, không để hai người này có cơ hội gần gũi với cô ấy. Ánh mắt sắc nét nhìn chằm chằm vào hai người này, "Linh Nhi nói rồi, cô ta không quen các ngươi, các ngươi từ đâu đến thì màu chóng về đi, ở đây chúng tôi không hoan nghênh" Mạc tầm nhìn vào người hầu đang trì trệ và hét lên "Còn trì trệ ở đó làm gì, nhanh chóng đưa người ra ngoài"

"Vâng, vâng, vâng, chúng tôi lập tức đuổi người ra ngoài."

Một vài người giúp việc lên kéo ông bà già này ra ngoài.

Lão phụ nhân và lão đầu ngồi dưới đất giữ chặt mép bàn trên sân khấu, người hầu kéo như thế nào cũng không muốn đi, lão phụ nhân nhìn sang Bạch Linh, khóc và nói lớn, "Bạch Linh, con còn lương tâm không, nếu như không phải mẹ và ba con nhận con từ trại mồ cô về thì nói không chừng con đã chết đói rồi. Bây giờ con giàu có rồi, thì không muốn nhận người mẹ người ba nghèo khó tội nghiệp này rồi đúng không. Bạch Linh cái đứa con máu lạnh. Lúc đó ba mẹ đui mắt mới nhận con từ cô nhi viện ra."

310. Chương 310

Bạch Linh đối với ai cũng đều giả vở yếu đuối, nhưng đối với hai người này thì cô ta không có cách đối mặt.

Ba mẹ nuôi của cô ta là vấn đề trong lòng khó giải quyết và rối nhất, ai cũng không gỡ ra được.

Cô ta mãi mãi không bao giờ quên chuyện hai người họ vì 30.000 ngàn mà để cho cô ta trở thành người vợ của một kẻ ngốc, càng không thể nghĩ rằng nếu như lúc đó cô ta không lựa chọn trốn thoát thì bây giờ số phận của ấy sẽ ra sao.

Cô ta nắm chặt áo của Mạc Tầm, cả cơ thể đều đang run rẩy, "Tầm, em sợ… em sợ…"

Mạc Tầm ôm lấy cô ấy, "Có anh ở đây, đừng sợ"

Hai vợ chồng nhà Bạch ở nông thôn đều là làm ruộng cả, sức mạnh không hề yếu, người hầu không hề kéo được hai người họ đi. Lão phụ nhân nhìn Bạch Linh không hề biết ơn về tình cảm trước đó, căm thù đến nghiến răng. Bà ta đối mặt với những người khách mời dưới sân khấu, lớn tiếng nói, "Bạch Linh này thật sự là con gái của tôi, lúc cô ta ba tuổi tôi và ba cô ta đem cô từ trại trẻ mồ côi về nuôi, nhưng mà cô ta chê nhà tôi quá nghèo, vào năm 16 tuổi lén lút bỏ trốn ra ngoài và không bao giờ quay lại. Tôi và ba cô ấy trong bảy năm qua đều đang tìm cô, không dễ gì nhìn thấy cô ấy trên tin tức, biết rằng hôm nay cô ta hôm nay ở đây đính hôn vì thế tốn một số tiền lớn chạy đến đây tìm cô ta… chúng tôi không có ước nguyện nào khác, chỉ muốn thấy rằng chúng tôi đã nuôi cô ấy trong nhiều năm qua để cô ấy cho chúng tôi một ít tiền, cho con trai tôi chữa bệnh… nhưng mà cô ấy bây giờ là Thiếu não não của gia đình giàu có rồi, thậm chí một yêu cầu nhỏ như vậy cũng không đồng ý."

Lão phụ nhân đau khổ và khóc, "Chúng ta đã tạo ra nghiệp gì sao, đã nuôi một đứa con như vậy, mười ba năm công tình nuôi dưỡng, thà rằng nuôi một con sói còn hơn, ông trời ơi. Hôm nay nếu như chúng tôi không lấy được tiền, vậy thì con trai tôi không cứu được rồi… con trai bị chậm phát triển tâm thần, để cho hai người già này làm thế nào. Bây giờ chúng tôi còn sống còn có thể chăm sóc con, nếu như một ngày nào đó hai người không còn nữa, đứa con sẽ như thế nào…"

"Vợ à…"

"Lão Bạch à tôi không muốn sống nữa, thực sự không muốn sống nữa. Nếu như hôm nay không mượn được tiền, vậy thì con trai tôi không có hy vọng rồi. Tôi cũng không muốn sống nữa, hôm nay chúng ta chết ở đây đi, như vậy thì không cần nghĩ gì nữa" Lão phụ nhân ôm lấy lão đầu và bật khóc thật lớn.

Những người có mặt ở buổi lễ không thể chịu được.

Các phóng viên thậm chí "Crack Crack"chụp vô số ảnh.

Ngày hôm qua họ mới đến cái hòn đảo nhỏ này, đến ngày hôm nay chưa đầy 24 giờ đồng hồ, nhưng gia đình họ Mạc đã xảy ra chuyện hấp dẫn gì trong vòng 24 giờ đồng hồ này, đủ để quay thành một bộ phim rồi. Đầu tiên là con gái trong nhà lại xảy ra vấn đề, được rồi, đợi cô Mạc công bố rằng kết hôn với một người đàn ông đã có gia đình, thậm chí người ta cũng đã có con, sau đó lại thêm chuyện về người con dâu.

Hừm, hừm

Sau khi kết thúc buổi đính hôn ngày hôm nay, về thành phố phân loại thông tin và đưa ra một tiêu đề phù

hợp.

Nói không chừng sẽ được lên đầu trang báo đó.

Mạc lão đầu hôm nay đã trải qua một ngày kích động, lúc này sự tức giận cuối cùng cũng có một nơi để trút vào, ông ta nghe được tiếng thì thầm bên tai, ông tức giận đến đập rung bàn, "Bạch Linh chuyện này là như thế nào, con không phải nói con là trẻ mồ côi sao, tại sao đột nhiên xuất hiện ra ba mẹ, con giải thích rõ ràng cho ông"

"Không có cái gì để giải thích cả, hai người này làm sao có thể là ba mẹ của chị dâu con" Mạc Oanh Oanh đứng lên bụt cao, một chân quay về hướng lão phụ nhân tức giận hung hăng và nói, "Các ngươi có phải thấy chị dâu tôi không có gia đình, cố tình đến đòi tiền. Tôi nói cho các ngươi biết, không có cửa. Tôi nói cho các ngươi biết, các ngươi mau đóng cút khỏi đây, không thì tôi báo cảnh sát"

Mạc Oanh Oanh mang đôi cao gót, lão phụ nhân bị gót của đôi cao gót đá vào trước ngực, đau đến nằm trên sàn và cơn đau không hề ngừng lại.

Bạch lão đầu chạy đến, nhìn thấy dáng vẻ của lão phụ nhân liền hét lên, "Giết người rồi, đại tiểu thư của xã hội thượng lưu muốn giết người rồi, ở dưới trần giang này có chỗ nào còn nói đạo lý không chứ, chúng tôi chỉ đến đây tìm con gái của mình, tại sao lại bị rơi đến bước này chứ… Các ngươi có thể không cho chúng tôi tiền, nhưng không thể đánh người như vậy chứ, các ngươi không phải muốn gọi cảnh sát sao, gọi cảnh sát đi, gọi đi. Chúng tôi là ba mẹ của Bạch Linh, còn sợ rằng các ngươi du oan sao, thế giới này không cho người nghèo một con đường sống sao…"

Các phóng viên đã chụp được hành động Mạc Oanh Oanh đạp người khác.

Đừng nói điều gì khác, chỉ cần tấm ảnh này được phát ra, lợi dụng các đội quân internet để đặt ra một dư luận xã hội "Đại tiểu thư nhà giàu nóng giận đạp người nông dân" loại tin tức này được đưa ra, Mạc Oanh Oanh tuyệt đối bị dân mạng ức hiếp đến chuyện gì đều có thể biết.

Tô Tố thấy chuyện liền nhếc khoé miệng, cái con Mạc Oanh Oanh này con khỉ mời đến chọc cười sao.

Tại thời điểm này còn không biết làm cách nào để sự việc bình tĩnh lại, làm cho cảm xúc của hai người dịu đi. Thậm chí còn dám đánh hai người già, không có giới truyền thông thì không sao nhưng hôm nay trong buổi lễ này đều là các giới truyền thông hạng nhất trong nước. Khi tin tức vừa phát ra, tập đoàn Mạc Chi chắc chắn phải được đứng trên đỉnh điểm của tin tức.

"Mạc Oanh Oanh não thiếu dây à." Lông mày Tiêu Khả đang run rẩy, hạ thấp giọng nói, "A di đà phật, Tiểu Lăng, may mắn thay hôm qua em nói với báo chí về việc huỷ hôn rồi, nếu không thì với chỉ số IQ của vị hôn thê này, đoán rằng các giới truyền thông nghi ngờ em có phải bị bệnh rồi không."

Ánh nhìn của Lãnh Mạc với Mộ Bạch và Tôn Nguyên đều nhìn Tiêu Lăng một cách kỳ lạ.

Tô Tố biết rõ mọi chuyện hơn, dùng ánh mắt nhìn qua hai người già một cái, hạ thấp giọng nói, “Hai người họ là anh tìm đến sao?”

“Không hẳn là vậy.”

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng với vẻ kỳ lạ, đúng là đúng, không đúng là không đúng, tại sao làm làm ra cái không hẳn?

Tiêu Lăng nhìn ra sự nghi ngờ của cô ta, quay đầu nhìn mọi người đều đang thầm thì trong tai, hạ thấp giọng nói, “Anh cho người điều tra qua một lần về Bạch Linh, hai người này là ba mẹ nuôi của Bạch Linh, anh tìm người nói ra cho hai người này về việc Bạch Linh sống ở thành phố rất tốt, nền kinh tế của hai người này rất khó khăn, nghe đến việc Bạch Linh sống rất tốt, đương nhiên tìm đến cửa rồi. Và nhiệm vụ của anh chỉ là nhờ người dân địa phương nhanh chóng cấp visa cho họ, và sau đó gửi thêm cái địa chỉ của hòn đảo này cho họ, không ngờ rằng họ thật sự tìm đến đây.”

Tô Tố nhếch miệng, áp sát Tiêu Lăng, “Hai người này cũng không nên coi thường họ, hôm qua không xuất hiện, ngày mai không xuất hiện. Mà lại đúng lúc tìm đến thời điểm này xuất hiện, hừm, hôm nay phóng viên nhiều như vậy, họ không sợ điều này lộ ra ngoài, sau đó Bạch Linh vì họ mà đính không thành hôn?”

Tiêu Lăng cười nhẹ nhàng.

Có thể bán đứa con gái 30,000 đồng cho con trai khờ khạo của trưởng làng, có thể quan tâm đến điều này sao.

Sợ rằng, họ không lấy được thì làm cho mọi thứ càng lớn càng tốt hơn kia kìa, như vậy có thể có được sự thông cảm của người khác rồi.

Đúng rồi

Lúc nãy Tiêu Lăng nói anh ta không nghĩ rằng hai người này sẽ tìm đến đây.

Cho nên… hai người này không phải là “món quà” mà anh ta chuẩn bị cho gia đình Mạc sao?

Tô Tố nắm lấy tay Tiêu Lăng, nhẹ nhàng tiến gần anh ta, “Tiêu Lăng, có phải anh còn chiêu cuối không?”

Tiêu Lăng đánh giá cao cô ấy và nhìn, nhẹ nhàng hôn vào má cô ta, sâu giọng nói, “Đương nhiên có chiêu cuối, nhưng cái này chỉ là bước nhẹ, bước tiếp theo mới nặng nề”

311. Chương 311

Bạch Linh đối với ai cũng đều giả vở yếu đuối, nhưng đối với hai người này thì cô ta không có cách đối mặt.

Ba mẹ nuôi của cô ta là vấn đề trong lòng khó giải quyết và rối nhất, ai cũng không gỡ ra được.

Cô ta mãi mãi không bao giờ quên chuyện hai người họ vì 30.000 ngàn mà để cho cô ta trở thành người vợ của một kẻ ngốc, càng không thể nghĩ rằng nếu như lúc đó cô ta không lựa chọn trốn thoát thì bây giờ số phận của ấy sẽ ra sao.

Cô ta nắm chặt áo của Mạc Tầm, cả cơ thể đều đang run rẩy, "Tầm, em sợ… em sợ…"

Mạc Tầm ôm lấy cô ấy, "Có anh ở đây, đừng sợ"

Hai vợ chồng nhà Bạch ở nông thôn đều là làm ruộng cả, sức mạnh không hề yếu, người hầu không hề kéo được hai người họ đi. Lão phụ nhân nhìn Bạch Linh không hề biết ơn về tình cảm trước đó, căm thù đến nghiến răng. Bà ta đối mặt với những người khách mời dưới sân khấu, lớn tiếng nói, "Bạch Linh này thật sự là con gái của tôi, lúc cô ta ba tuổi tôi và ba cô ta đem cô từ trại trẻ mồ côi về nuôi, nhưng mà cô ta chê nhà tôi quá nghèo, vào năm 16 tuổi lén lút bỏ trốn ra ngoài và không bao giờ quay lại. Tôi và ba cô ấy trong bảy năm qua đều đang tìm cô, không dễ gì nhìn thấy cô ấy trên tin tức, biết rằng hôm nay cô ta hôm nay ở đây đính hôn vì thế tốn một số tiền lớn chạy đến đây tìm cô ta… chúng tôi không có ước nguyện nào khác, chỉ muốn thấy rằng chúng tôi đã nuôi cô ấy trong nhiều năm qua để cô ấy cho chúng tôi một ít tiền, cho con trai tôi chữa bệnh… nhưng mà cô ấy bây giờ là Thiếu não não của gia đình giàu có rồi, thậm chí một yêu cầu nhỏ như vậy cũng không đồng ý."

Lão phụ nhân đau khổ và khóc, "Chúng ta đã tạo ra nghiệp gì sao, đã nuôi một đứa con như vậy, mười ba năm công tình nuôi dưỡng, thà rằng nuôi một con sói còn hơn, ông trời ơi. Hôm nay nếu như chúng tôi không lấy được tiền, vậy thì con trai tôi không cứu được rồi… con trai bị chậm phát triển tâm thần, để cho hai người già này làm thế nào. Bây giờ chúng tôi còn sống còn có thể chăm sóc con, nếu như một ngày nào đó hai người không còn nữa, đứa con sẽ như thế nào…"

"Vợ à…"

"Lão Bạch à tôi không muốn sống nữa, thực sự không muốn sống nữa. Nếu như hôm nay không mượn được tiền, vậy thì con trai tôi không có hy vọng rồi. Tôi cũng không muốn sống nữa, hôm nay chúng ta chết ở đây đi, như vậy thì không cần nghĩ gì nữa" Lão phụ nhân ôm lấy lão đầu và bật khóc thật lớn.

Những người có mặt ở buổi lễ không thể chịu được.

Các phóng viên thậm chí "Crack Crack"chụp vô số ảnh.

Ngày hôm qua họ mới đến cái hòn đảo nhỏ này, đến ngày hôm nay chưa đầy 24 giờ đồng hồ, nhưng gia đình họ Mạc đã xảy ra chuyện hấp dẫn gì trong vòng 24 giờ đồng hồ này, đủ để quay thành một bộ phim

rồi. Đầu tiên là con gái trong nhà lại xảy ra vấn đề, được rồi, đợi cô Mạc công bố rằng kết hôn với một người đàn ông đã có gia đình, thậm chí người ta cũng đã có con, sau đó lại thêm chuyện về người con dâu.

Hừm, hừm

Sau khi kết thúc buổi đính hôn ngày hôm nay, về thành phố phân loại thông tin và đưa ra một tiêu đề phù hợp.

Nói không chừng sẽ được lên đầu trang báo đó.

Mạc lão đầu hôm nay đã trải qua một ngày kích động, lúc này sự tức giận cuối cùng cũng có một nơi để trút vào, ông ta nghe được tiếng thì thầm bên tai, ông tức giận đến đập rung bàn, "Bạch Linh chuyện này là như thế nào, con không phải nói con là trẻ mồ côi sao, tại sao đột nhiên xuất hiện ra ba mẹ, con giải thích rõ ràng cho ông"

"Không có cái gì để giải thích cả, hai người này làm sao có thể là ba mẹ của chị dâu con" Mạc Oanh Oanh đứng lên bụt cao, một chân quay về hướng lão phụ nhân tức giận hung hăng và nói, "Các ngươi có phải thấy chị dâu tôi không có gia đình, cố tình đến đòi tiền. Tôi nói cho các ngươi biết, không có cửa. Tôi nói cho các ngươi biết, các ngươi mau đóng cút khỏi đây, không thì tôi báo cảnh sát"

Mạc Oanh Oanh mang đôi cao gót, lão phụ nhân bị gót của đôi cao gót đá vào trước ngực, đau đến nằm trên sàn và cơn đau không hề ngừng lại.

Bạch lão đầu chạy đến, nhìn thấy dáng vẻ của lão phụ nhân liền hét lên, "Giết người rồi, đại tiểu thư của xã hội thượng lưu muốn giết người rồi, ở dưới trần gian này có chỗ nào còn nói đạo lý không chứ, chúng tôi chỉ đến đây tìm con gái của mình, tại sao lại bị rơi đến bước này chứ… Các ngươi có thể không cho chúng tôi tiền, nhưng không thể đánh người như vậy chứ, các ngươi không phải muốn gọi cảnh sát sao, gọi cảnh sát đi, gọi đi. Chúng tôi là ba mẹ của Bạch Linh, còn sợ rằng các ngươi du oan sao, thế giới này không cho người nghèo một con đường sống sao…"

Các phóng viên đã chụp được hành động Mạc Oanh Oanh đạp người khác.

Đừng nói điều gì khác, chỉ cần tấm ảnh này được phát ra, lợi dụng các đội quân internet để đặt ra một dư luận xã hội "Đại tiểu thư nhà giàu nóng giận đạp người nông dân" loại tin tức này được đưa ra, Mạc Oanh Oanh tuyệt đối bị dân mạng ức hiếp đến chuyện gì đều có thể biết.

Tô Tố thấy chuyện liền nhếc khoé miệng, cái con Mạc Oanh Oanh này con khỉ mời đến chọc cười sao.

Tại thời điểm này còn không biết làm cách nào để sự việc bình tĩnh lại, làm cho cảm xúc của hai người dịu đi. Thậm chí còn dám đánh hai người già, không có giới truyền thông thì không sao nhưng hôm nay trong buổi lễ này đều là các giới truyền thông hạng nhất trong nước. Khi tin tức vừa phát ra, tập đoàn Mạc Chi chắc chắn phải được đứng trên đỉnh điểm của tin tức.

“Mạc Oanh Oanh não thiếu dây à.” Lông mày Tiêu Khả đang run rẩy, hạ thấp giọng nói, “A di đà phật, Tiểu Lăng, may mắn thay hôm qua em nói với báo chí về việc huỷ hôn rồi, nếu không thì với chỉ số IQ của vị hôn thê này, đoán rằng các giới truyền thông nghi ngờ em có phải bị bệnh rồi không.”

Ánh nhìn của Lãnh Mạc với Mộ Bạch và Tôn Nguyên đều nhìn Tiêu Lăng một cách kỳ lạ.

Tô Tố biết rõ mọi chuyện hơn, dùng ánh mắt nhìn qua hai người già một cái, hạ thấp giọng nói, “Hai người họ là anh tìm đến sao?”

“Không hẳn là vậy.”

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng với vẻ kỳ lạ, đúng là đúng, không đúng là không đúng, tại sao làm làm ra cái không hẳn?

Tiêu Lăng nhìn ra sự nghi ngờ của cô ta, quay đầu nhìn mọi người đều đang thầm thì trong tai, hạ thấp giọng nói, “Anh cho người điều tra qua một lần về Bạch Linh, hai người này là ba mẹ nuôi của Bạch Linh, anh tìm người nói ra cho hai người này về việc Bạch Linh sống ở thành phố rất tốt, nền kinh tế của hai người này rất khó khăn, nghe đến việc Bạch Linh sống rất tốt, đương nhiên tìm đến cửa rồi. Và nhiệm vụ của anh chỉ là nhờ người dân địa phương nhanh chóng cấp visa cho họ, và sau đó gửi thêm cái địa chỉ của hòn đảo này cho họ, không ngờ rằng họ thật sự tìm đến đây.”

Tô Tố nhếch miệng, áp sát Tiêu Lăng, “Hai người này cũng không nên coi thường họ, hôm qua không xuất hiện, ngày mai không xuất hiện. Mà lại đúng lúc tìm đến thời điểm này xuất hiện, hừm, hôm nay phóng viên nhiều như vậy, họ không sợ điều này lộ ra ngoài, sau đó Bạch Linh vì họ mà đính không thành hôn?”

Tiêu Lăng cười nhẹ nhàng.

Có thể bán đứa con gái 30,000 đồng cho con trai khờ khạo của trưởng làng, có thể quan tâm đến điều này sao.

Sợ rằng, họ không lấy được thì làm cho mọi thứ càng lớn càng tốt hơn kia kìa, như vậy có thể có được sự thông cảm của người khác rồi.

Đúng rồi

Lúc nãy Tiêu Lăng nói anh ta không nghĩ rằng hai người này sẽ tìm đến đây.

Cho nên… hai người này không phải là “món quà” mà anh ta chuẩn bị cho gia đình Mạc sao?

Tô Tố nắm lấy tay Tiêu Lăng, nhẹ nhàng tiến gần anh ta, “Tiêu Lăng, có phải anh còn chiêu cuối không?”

Tiêu Lăng đánh giá cao cô ấy và nhìn, nhẹ nhàng hôn vào má cô ta, sâu giọng nói, “Đương nhiên có chiêu cuối, nhưng cái này chỉ là bước nhẹ, bước tiếp theo mới nặng nề”

312. Chương 312

Mà lúc này, vợ chồng Bạch thị hai người còn đang kêu gào lấy

“ Đại tiểu thư nhà giàu muốn giết chúng tôi, cứu mạng a —— “

Mạc Oanh oanh tức đến muốn đạp thêm cái nữa, lại bị Mạc Tầm kéo lại, cô giận dữ nhìn Mạc Tầm, “ Anh, anh kéo em làm gì, hai người này rõ ràng đến gây sự, bọn họ chính là thấy chị dâu không có người thân bên nhà mẹ, cố ý lừa tiền. Tôi nói cho các ngươi biết, chị dâu tôi mặc dù không có người thân bên nhà mẹ, nhưng có người thân bên nhà chồng, hôm nay có tôi ở đây, các ngươi ai cũng đừng nghĩ sẽ khi dễ chị dâu tôi!”

Dưới sự quan sát của Mạc Oanh oanh, mặc kệ sự việc gì Bạch Linh cũng luôn nghĩ kế cho cô, còn thân hơn cả anh1cô, đương nhiên không thể để cho Bạch Linh bị người ngoài ăn hiếp.

“ Người hầu đâu, bảo vệ đâu! Cả đám chết hết rồi sao? Còn không đem mấy người này ra ngoài! Thật xui xẻo!”

“ Chúng tôi không phải đến lừa tiền, chúng tôi thật sự là ba mẹ nuôi của Bạch Linh.” Người đàn ông họ Bạch sớm đã có chuẩn bị, từ túi áo trên người móc ra sổ hộ khẩu và giấy nhận nuôi, “ Những thứ này đều có thể chứng minh Bạch Linh là con gái của chúng tôi!”

Mạc Tầm cúi người đè tay người đàn ông lại, ánh nhìn sâu kín, “ Vị tiên sinh này, có lời gì có thể chờ lễ đính hôn xong trước hẳn nói không? Nếu ông luôn miệng nói Bạch Linh chính là con gái hai người thương yêu mất năm trời, cũng không muốn nhìn thấy1thời khắc hạnh phúc này của cô bị chậm trễ chứ.”

Người đàn ông lập tức bị chẹn họng, các phóng viên cũng phản ứng lại.

Đúng rồi, nếu đã nói là đứa con gái thương yêu của họ, sao cũng không thể cắt ngang người ta ngay tại lúc này chứ, thất đức lắm!

Mặt người đàn ông lập tức đỏ bừng, ông lại không ngốc, lúc này đương nhiên không thể đi. Hiện giờ có nhiều phóng viên như thế, nói không chừng ông còn có thể moi được ít tiền, chờ lễ đính hôn kết thúc, các phóng viên đều đi, dân nhỏ một nghèo hai trắng như ông với bà xã, làm sao có thể đấu lại được Mạc gia?

“ Tôi cũng không muốn như vậy, thế nhưng con trai nhà tôi còn đang nằm viện, thật sự là không có cách nào, cho nên mới tìm tới cửa,5Mạc thiếu gia, cậu cũng sắp trở thành con rể của chúng tôi rồi, chúng ta sắp

trở thành người một nhà, ngươi em vợ của cậu đang nằm trên giường bệnh, cậu còn cử hành được lễ đính hôn sao?"

Ánh mắt Mạc Tầm khẽ lạnh.

Còn muốn trèo lên làm người nhà với hắn? Cũng không nhìn lại bọn họ có xứng hay không!

" Các người rốt cuộc muốn thế nào?"

" Chúng tôi cũng chỉ là muốn chữa bệnh cho con, Mạc thiếu gia, chúng ta chỉ muốn tiền."

" Hiện giờ không có, muốn tiền thì chờ lễ đính hôn của chúng tôi kết thúc, ông muốn bao nhiêu tôi cho nấy nhiêu."

" Không, không được!" Người đàn ông liều mạng lắc đầu, " Mạc thiếu gia cậu đừng đem chúng tôi là đồ ngốc chứ, chờ đám phóng viên đi, cậu còn có thể cho bọn tôi tiền sao! Chúng2tôi thật không dễ dàng gì, Mạc thiếu gia xin cậu thương xót, bây giờ cậu đi chuẩn bị tiền cho chúng tôi ngay có được hay không? Chỉ cần cậu đưa tiền cho chúng tôi, chúng ta lập tức đi ngay, tuyệt đối không chậm trễ lễ đính hôn của hai người!"

Mạc Tầm lạnh mặt, hạ giọng lạnh lùng cảnh cáo, " Các người bây giờ nếu như không bước xuống sân khấu, tôi cam đoan các người một xu cũng không lấy được."

Người đàn ông vẫn rất sợ hãi, thế nhưng nghĩ về con trai trong nhà, lập tức liền xem cái chết như không, ông cắn răng đứng lên, từ trong túi móc ra sổ hộ khẩu và chứng cứ, " Tất cả mọi người có thể nhìn xem, sổ hộ khẩu đều là thật, Bạch Linh thật sự là con gái của chúng tôi, số chứng9minh nhân dân trên sổ hộ khẩu không làm giả được, nếu như mọi người không tin đều có thể đến xem. Mạc lão gia, không tin ông cũng có thể xem một chút."

Mạc lão nháy mắt, Mạc Đào liền bước tới trước lấy sổ hộ khẩu và chứng cứ qua.

Mạc lão nhận lấy chứng cứ trong tay Mạc Đào cẩn thận xem qua 1 lần, càng xem sắc mặt càng khó coi, đột nhiên ——ánh mắt lạnh lẽo của ông nhìn thẳng vào Bạch Linh, nghiêm nghị nói, ' Bạch linh! Ta hỏi lại con lần nữa, hai người kia rốt cuộc có phải là ba mẹ nuôi con không!"

Bạch linh gắt gao nắm chặt tay Mạc Tầm, phảng phất thế này có thể cho cô muôn vàn dũng khí.

Mạc lão nhìn cô cúi đầu không nói lời nào, tức đến quát lớn, " Bạch Linh! Là phải hay không1phải! Trả lời nhanh!"

Bạch Linh biết sự việc Không giấu được Mạc lão, nếu như lúc này không thẳng thắn, sau đó bị ông tra

được, hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng, cô nhắm mắt lại cắn môi, trầm giọng đáp lại, " phải! bọn họ là ba mẹ nuôi của con!"

Mọi người Xôn xao!

Mới vừa rồi còn có người bán tín bán nghi, hiện tại Bạch Linh thừa nhận một cái, tính chất này coi như hoàn toàn khác nhau.

Các phóng viên liều mạng chụp hình.

Thậm chí tiêu đề trang bìa cho ngày mai cũng nghĩ xong rồi "Cô bé lọ lem gả vào hào môn không nhận ba mẹ" "thân thế của con dâu tập đoàn Mạc thị bị moi ra", Mạc lão thấy đèn flash máy ảnh của các phóng viên không ngừng sáng lên, nhớ tới ngày mai có thể sẽ xuất hiện tin tức, hoàn toàn nổi giận. Ông bắt lấy ly nước trên bàn quăng về hướng Bạch Linh, " Đồ vô liêm sỉ! Đồ vô liêm sỉ, cô không phải nói với chúng tôi cô là cô nhi sao! Vậy bây giờ cô giải thích sao về tình huống này! Hôm nay ba mẹ nuôi cô tìm đến, hôm nào còn ai nữa đây? Mạc gia đều bị các ngươi làm xấu mặt hết rồi!"

" phanh ——"

Mạc lão từng đi lính, sự chính xác trong tay đương nhiên sẽ không kém, ly nước " Phanh" Một tiếng rơi trên trán Bạch Linh, cô bị ly nước ném trúng xém chút ngã sấp xuống, trong nháy mắt trán cô sưng lên một cục, nước trong ly làm ướt mặt cô, giọt nước chảy dọc theo mặt cô, làm bẩn hết lớp trang điểm trên mặt, cũng làm ướt hết chiếc áo cưới xinh đẹp.

Bạch linh che trán, toàn thân run lẩy bẩy.

Vì sao lại thành ra thế này? Tại sao có thể như vậy!

lễ đính hôn cô mong đợi lâu thế, vì sao lại trở thành như thế, mười phút trước cô còn cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới, nhưng bây giờ... cô từ cô dâu xinh đẹp trở nên ướt sũng, Bạch Linh gắt gao nắm tay thành đấm, thế giới này vì sao lại đối xử không công bằng với cô!

Không Cho cô một cái thân thể khỏe mạnh!

Không Cho cô một gia đình hoàn hảo!

Thậm chí không Cho cô được hạnh phúc!

Vì cái gì!

Cô nắm chặt nắm tay, đôi mắt đỏ ngầu trừng mắt nhìn vợ chồng Bạch thị, hai người bọn họ tựa hồ cũng bị biến cố đột nhiên xuất hiện làm sợ choáng váng, không biết làm sao đứng yên nơi đó. Bạch Linh bi ai cười một tiếng, " Các ngươi hài lòng chưa? Hài lòng chưa!" giọng cô bắt đầu chói tai, " Ông nói tôi không nhận các người! Các người có cái gì đáng để tôi nhận! Ba tuổi tôi được các ngươi nhận nuôi về nhà, nhưng các người đối xử với tôi thế nào! Vì tiết kiệm tiền cho gia đình, không cho tôi đi học, động một tí là đánh chửi, tôi làm việc nhà nhiều thế nào cũng không làm vừa lòng các người, trong lòng các người chỉ có con cái của mình, đã thế này, vì sao muốn nhận nuôi tôi! Tôi chính là người hầu trong nhà các người! Không! Cả người hầu cũng không bằng, các ngươi căn bản cũng xem tôi là người! Nếu như bảy năm trước tôi không có trốn khỏi nơi đó, vận mệnh đang đợi tôi bây giờ là cái gì? Các ngươi dám nói các người sẽ không vì ba mươi ngàn đem bán tôi cho thằng con ngốc của nhà trưởng thôn!"

Vợ chồng Bạch thị nói không ra lời.

Bạch Linh chói tai lên án, "Các người tìm tôi? Ha ha, rất thú vị, các ngươi tìm tôi là muốn đến đem ta bắt về bán cho trưởng thôn chứ gì! Mười ba năm, mười ba năm trước đó tôi xài của các người bao nhiêu tiền? Hết thảy có vượt qua 10 triệu không? Không có nhỉ! Nhưng tôi làm bao nhiêu chuyện vì cho các người! Những chuyện đó đủ để trả lại hết ơn nuôi dưỡng của các người rồi!"

" Bạch linh…"

" Đủ rồi, các người đừng nói chuyện với tôi, tôi thấy ghê tởm! Tôi nói cho các người biết, từ hôm nay trở đi, từ giờ khắc này bắt đầu, tôi chính là cô nhi, không có một xu quan hệ nào với các người!"

313. Chương 313

"Bạch Linh… em trai con…"

"Tôi nói lại lần nữa, tôi với các người không có một chút quan hệ nào, tôi không có ba mẹ cũng không có chị em với các người"

Lão phu nhân bắt đầu khóc lóc kể lể, "Linh nhi, sao con có thể nói như vậy, dù nói như thế nào chúng ta cũng đã nuôi con suốt 13 năm a, dù trong nhà khó khăn như thế nào cũng chưa từng để con phải chịu đói chịu khổ a… bây giờ con giàu sang phú quý rồi thì không nhận ba mẹ nữa sao?"

Toàn thân Bạch Linh run lên, mặt trắng bệch.

"Mạc lão gia…"

"Các ngươi im hết cho ta", Mạc lão gia dù đánh chết cũng không tin Bạch Linh có thể đối xử như vậy với ba mẹ của mình, ông là một người trọng sĩ diện, ngay cả cháu gái mà ông thương yêu nhất vì làm ông mất mặt mà sẵn sàng đem gả cho một người đàn ông không ra gì, huống chi là Bạch Linh không có chút máu

mủ gì với ông, lại dám ở trước mặt bàn dân thiên hạ mà làm ông mất hết mặt mũi, thật không thể tha thứ, đã vậy Bạch Linh còn gạt ông, nói mình là cô nhi để được ông thương hại, điều này càng không thể chấp nhận.

Mạc lão gia vịn tay cầm từ từ đi lên khán đài, cướp lấy micro của mục sư mà nói, "Hôm nay thật khiến các vị chê cười, tôi tuyên bố, lễ đính hôn hôm nay hủy bỏ, cũng mong các vị bằng hữu hôm nay thông cảm, nếu có gì chiếu cố không tới xin đừng trách."

Lễ đính hôn bị hủy bỏ?

Bạch Linh ngước đầu nhìn Mạc lão gia, không dám tin những gì đang diễn ra, "Ông nội"

"Đừng gọi ta là ông nội, Mạc gia chúng tôi không có loại cháu dâu như ngươi, từ nay Mạc gia chúng ta cũng không còn bất kỳ quan hệ gì với ngươi, sau này có chuyện gì thì tự mình giải quyết đi."

"Không", Bạch Linh hoảng loạn, cô không dễ dàng gì mà có được buổi lễ đính hôn này, không thể nói hủy bỏ là hủy bỏ, cô nắm lấy tay Mạc Tầm, nước mắt đầm đìa, "Tầm, anh xin xin ông nội đi, chúng ta đã ở bên nhau 7 năm, không thể cứ vậy mà xa nhau được. Tầm, anh còn nhớ đã hứa sẽ cho em buổi lễ đính hôn hạnh phúc nhất không, anh xin xin ông nội đi, anh nói sẽ để em đường đường chính chính trở thành người phụ nữ của anh mà…"

Cô giống như chỉ còn hi vọng sống cuối cùng, ta bấu chặt đến nỗi nổi đầy gân xanh, khuôn mặt trắng bệch đầy hoảng loạn, "Em đã vì buổi lễ này mà chuẩn bị hơn 1 tháng rồi, tối nào cũng nôn tới ngủ không được… còn nữa, Tầm, em đã mang thai rồi, đúng đúng đúng, em đã mang thai con của chúng ta rồi."

Mạc Tầm sững sờ, "Cái gì?"

"Em đã mang thai con của anh, đã gần hai tháng rồi, hai hôm trước đi bệnh viện em mới biết." Bạch Linh xoa xoa bụng của mình, khóc nức nở, "Em vốn sau buổi lễ đính hôn này sẽ cho anh một sự bất ngờ, Tầm, đây là đứa con đầu tiên của chúng ta, cũng có thể là cuối cùng a, anh có nhớ bác sĩ có nói sức khỏe của em không dễ dàng gì mà có con không, đứa con này không dễ dàng gì mà có được, anh cũng đâu muốn con chúng ta vừa ra đời đã không có ba phải không."

Đám người bên dưới xôn xao, đúng là tin giật gân a.

Mạc Tầm sững sốt một hồi lâu.

Tin này đối với anh thật sự quá bất ngờ.

Anh một mực cho rằng Bạch Linh không thể có con, không ngờ lại có ngày hôm này, tại sao đây là tin tốt mà khi biết tin anh lại cảm thấy nặng nề đến vậy. Mạc Tầm theo bản năng nhìn về phía Tô Tố, lúc này cô đang khép nép trong vòng tay của Tiêu Lăng, cười cười nói nói chuyện gì đó, Mạc Tầm cảm thấy có chút

nhói lòng, không biết phải diễn tả như thế nào.

“Linh à…”

“Tầm, đây là con của chúng ta…”

“Anh biết.” Nhìn bộ dạng đầm đìa nước mắt của Bạch Linh, anh lại càng thêm đau lòng, anh đang làm cái gì đầy, Bạch Linh là người phụ nữ mà anh yêu thương nhất, trong bụng lại đang mang đứa con của anh, anh hít một hơi thật sâu, lấy bình tĩnh đỡ Bạch Linh đứng lên, “Ông nội, Linh nhi đã mang thai…”

Mạc lão gia thần sắc không rõ.

“Mang thai, sao lại trùng hợp như vậy?”

Bạch Linh nhận ra Mạc lão gia đang nghi ngờ cô, liền giơ tay lên thề, “Ông nội, con đúng là đang mang thai, con kiểm tra ở bệnh viện của chúng ta, nếu ông không tin có thể gọi điện hỏi bác sĩ của khoa phụ khoa, con sao dám lấy chuyện này ra để gạt ông.”

Mạc lão gia lập tức có chút do dự.

Mạc gia trước đến nay khó khăn lắm mới có được một cậu con trai, Mạc Tầm năm nay cũng đã 29 tuổi vậy mà vẫn chưa có con, ông không thể không cảm thấy lo lắng, chưa kể Mạc Tầm trước giờ lại không quan tâm vấn đề này, nhiều năm nay không hề tiếp xúc mới phụ nữ, bây giờ khó khăn lắm mới có được một đứa con, Mạc lão gia trầm mặc, quyết định cũng có chút khó khăn.

Nếu không đính con, đứa con này sẽ là con rơi.

Nhưng nếu tiếp tục đính hôn, cơn giận này ông nuốt không nổi.

Nhất thời ông không thể đưa ra quyết định, trong sảnh lớn hiện tại đang chứa 200 300 người, vậy mà yên lặng tới nỗi có thể nghe được cả tiếng cây kim rơi xuống đất.

Ngay tại lúc này ——

Tiêu Lăng đột nhiên khẽ cười một tiếng.

Không khí đang yên tĩnh, bỗng nhiên có tiếng cười vang lên bất ngờ, mọi người đều quay lại nhìn.

Tiêu Lăng không nhìn ai, cười giống như đang tự cười với chính mình, chỉ là âm thanh có chút lớn, mọi

người đều nghe rất rõ ràng, "Đúng là đặc sắc vô cùng."

Chỉ vài chữ ngắn ngủi, cũng đủ làm Mạc lão gia nghẹn tới không còn chút mặt mũi nào.

Khuôn mặt Mạc lão gia lập tức để lộ sự xấu hổ.

Nghĩ tới việc Mạc gia vì Bạch Linh mà bị biến thành trò hề, ông đã giận tới run cầm cập. Vậy mà bây giờ, nhìn sơ qua toàn những khách mời đang hưng phấn chờ xem kịch hay, phóng viên thì háo hứng chờ săn tin, trong lòng lại càng cảm thấy tức giận.

Ông lại quay sang nhìn vợ chồng nhà họ Bạch.

Ánh mắt của Mạc lão gia dần dần tĩnh lặnh.

Ông hiểu rõ hạng người ngày, máu lạnh vô tình, lại có tham vọng, thích trèo cao. Nếu như nhận người thân xong, tìm được chỗ dựa tốt, sẽ như chuột sa hủ nếp, càng ngày càng được nước làm tới. Ông thà chấp nhận việc Bạch Linh là cô nhi còn hơn có quan hệ qua lại với hạng người này.

Nếu như tiếp tục tổ chức lễ đính hôn, sau này Mạc gia sẽ trở thành trò cười trong giới thượng lưu.

Vừa nghĩ đến đó, ông đã hạ quyết tâm, nhìn Bạch Linh và Mạc Tầm, "Mạc Tầm, sau này ông nội sẽ tìm cho cháu một người vợ môn đăng hộ đối, còn về Bạch Linh... đứa con trong bụng tùy ngươi quyết định, nếu ngươi muốn giữ thì cứ việc, nhưng dù là trai hay gái ta cũng nhất quyết không nhận là chắt, buổi lễ đính hôn hôm nay tới đây nhất định phải kết thúc, con và Bạch Linh sau này cũng đừng nên tiếp tục nữa."

"Ông nội." Mạc Tầm từ chối, "Con sẽ chỉ lấy người con gái này làm vợ thôi."

Đây là đang uy hiếp Mạc lão gia?

Mạc lão gia khuôn mặt càng lạnh lùng hơn, nhìn Mạc Tầm bằng ánh mắt mỉa mai, "Mạc Tầm, con đừng tưởng ta chỉ có mình con là cháu trai, chuyện trước đây ta có thể bỏ qua, hô nay con nhất định phải cắt đứt quan hệ với Bạch Linh, Mạc gia chúng ta không muốn có bất cứ quan hệ gì với hạng phụ nữ miệng mồm độc địa, tâm tư bất chính giống như vậy."

314. Chương 314

Bên đại sảnh lúc này, tất cả quan khách đã ổn định chỗ ngồi để bắt đầu khai tiệc.

Bên bàn Tiêu Lăng cũng đã ổn định chỗ ngồi để chờ khai tiệc.

Lúc họ đến tham gia buổi lễ đã nhờ Tiểu Trần đem cơm và thức ăn từ bên ngoài vào ăn trước rồi, bây giở không cảm thấy đói, cả bàn đều đang chờ đợi.

Tô Tố kéo chiếc váy, đang được mặc trên người với vẻ yêu thích không rời, cũng như những cô gái khác lúc nào cũng thích được mặc váy cưới trên người vậy, trước giờ cô cảm thấy bản thân rất cổ hủ, nhưng bây giờ đã phá lệ rồi, cô đã từng mơ mình là cô bé Lọ Lem gặp được chàng hoàng tử trong mơ, và cũng đã từng mơ qua cảnh hôn lễ xa hoa lộng lẫy, tuy bây giờ đã trưởng thành nhưng đây là lần đầu tiên cô mặc váy cưới và cũng trong cảnh tượng xa hoa lộng lẫy như vậy.

Tô Tố nghĩ tới cảnh Bạch Linh lúc nãy mặt xám như tro, trong lòng cảm thấy rất vui sướng.

Người phụ nữ này cũng có ngày hôm nay.

" Tô Tố..."

" Ừm?"

Tiểu Hy kề sát vào người cô nói nhẹ " Mộ Bạch sư huynh đang nhìn cô từ nãy giờ kìa"

Tô Tố ngẩn đầu lên trong vô thức, đúng lúc bắt được ánh nhìn từ Mộ Bạch, ánh mắt của Mộ Bạch thản nhiên và thuần túy, hoàn toàn giống một quân tử trong sáng vô tư, thấy cô nhìn qua, anh nhẹ gật đầu với cô, lộ ra một nụ cười ôn hòa, Tô Tố cũng hiểu ý mỉm cười.

"Ối..." cái đùi cô bị đau, Tô Tố quay đầu nhìn Tiêu Lăng với ánh mắt đầy phẫn nộ " Anh làm gì đấy?"

" Không được cười rạng rỡ như vậy với người đàn ông khác"

"..."

Cô chỉ cười một cách lễ phép thôi, sao gọi là rạng rỡ được.

" Em diện đẹp như vậy và cười với Mộ Bạch, anh ta sẽ không chịu đựng được"

"..."

Tô Tố trợn mắt hung hăng nhìn Tiểu Lăng, nói năng cái quái quỷ gì thế, định đem Mộ Bạch ra nói như thằng ngốc à.

“ Không tin à?” Tiêu Lăng hạ giọng nói khẽ, hơi thở ấm nồng thổi vào tai cô “ Là người đàn ông khi nhìn thấy em như vậy đều chịu không nổi. Em không phát hiện ra lúc nãy khi em bước ra thật lộng lẫy, các cặp mắt của cánh đàn ông nhìn em chằm chằm sao, thật đáng ghét, vẫn có người đang nhìn đấy kìa”

Bởi vì thân phận của Tiêu Lăng, nên vị trí chỗ ngồi của cái bàn đặc biệt tốt, tầm nhìn rất thoáng, Tô Tố quét mắt nhìn, quả nhiên thấy không ít người đàn ông đang quay về phía cô, các ánh mắt ấy đều tập trung nhìn vào cô, thấy cô nhìn họ, lập tức những người đó nét mặt họ như sáng rực lên, có một số người thì lịch sự gật đầu chào, một số người thì có ánh nhìn hơi lộ liễu, ánh mắt như muốn nuốt trôi cô.

Tô Tố chau mày lại khi thấy cảnh đó.

Tiêu Lăng cắn răng, cảm giác ghen tuông trỗi dậy, bèn lao đến ôm eo cô, dùng ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn qua những người đàn ông ấy, khi nhìn thấy ánh nhìn băng giá của Tiêu Lăng bọn họ lập tức kinh hãi, vội cúi mặt xuống đất. Tiêu Lăng tỏ vẻ khó chịu “ Sớm biết vậy, anh không để em ăn mặc như vậy rồi.”

“…”

Người muốn cô ấy mặc như thế là anh, bây giờ người hối hận cũng lại là anh ta.

Tô Tố lắc đầu, chuyển đề tài khác “ Khi nào anh mới tạo bất ngờ cho mọi người đây, tạo bất ngờ cho mọi người xong thì chúng ta rút lui thôi, em không muốn nán lại nhà Mạc gia thêm nữa, em nhớ nhà và cũng nhớ con nữa.”

“ Vậy để anh hoàn thành nhanh”

Tiêu Lăng lấy cái điện thoại từ trong túi ra, Tô Tố tò mò nhìn qua, thấy Tiêu Lăng mở danh bạ ra, sau đó tìm thấy một số điện thoại đã được lưu, liền gửi tin nhắn đi, nội dung tin nhắn là năm chữ “ Có thể ra mắt rồi”.

Tô Tố nhìn thấy năm chữ đó, kinh ngạc nhìn vào Tiêu Lăng “Người này là người anh sẽ gây bất ngờ cho mọi người à, anh có chắc là sẽ gây nên chấn động lớn không?”

“Chờ xem phim hay là được rồi”

…

Hôm nay, Mạc Gia đã mất mặt lắm rồi, cố tình muốn trốn mà không trốn được, Mạc Lão Đầu dẫn Mạc Đào và Mạc phu nhân bước lên sân khấu, Mạc Lão Đầu cầm chiếc micro đứng trước khán đài làm thay đổi bầu không khí “Các bạn cứ từ từ dùng bữa. Qua buổi sáng hôm nay nếu các bạn muốn trở về A Thị thì tôi cũng đã sắp xếp máy bay đến đón rồi, còn muốn tiếp tục ở lại đây thì tôi cũng rất hoan nghênh.”

Các khách mời cười ngượng ngùng.

Trong tình cảnh này không ai muốn ở lại vì chướng tai gai mắt.

Mạc Lão Đầu nhìn mọi người không nói tiếng nào, bản thân cảm thấy rất ngại ngùng, bèn nói thêm 2 câu xong bước xuống khán đài.

" Đợi đã"

Phía dưới khách mời đang ngồi bỗng thốt lên một tiếng, trong tim Mạc Lão Đầu chưa từng phát ra tiếng " thình thịch", nhưng hôm nay ông ta sợ nhất là nghe hai chữ này, ông vịnh tay Mạc Đào, quay người qua nhìn người đang nói đó, Mạc Lão Đầu như bị sét đánh, toàn thân như đứng sựng lại.

Đó là một người đàn ông chạc năm mươi tuổi, ông ta ăn mặc rất chỉnh tề, trên mắt có đeo một cặp mắt kính không tròng, thân thể hơi gầy nhìn trông có vẻ rất điềm đạm, nho nhã. Ông ta từ trong bàn tiệc chầm chậm bước ra, từng bước từng bước leo lên bậc thang lên khán đài, mọi người đều kinh ngạc nhìn ông ta, ông ta dường như không quan tâm đến ánh mắt của mọi người, bặm môi tiến thẳng về phía Mạc Lão Đầu, ông ta nhìn biểu hiện bị sốc của Mạc Lão Đầu, đột nhiên cười.

Ông dang tay lấy chiếc micro từ tay Mạc Lão Đầu và cười " Cha, con thật sự đã tìm thấy cha rồi"

Tiếng nói rõ ràng trong micro vang lên khắp mọi góc phòng.

Sự việc xảy ra trong 24 giờ đã rất bất ngờ và ly kỳ, quan khách trong phòng nghĩ rằng không còn chuyện gì để làm họ kinh ngạc hơn nữa, nhưng sự việc này đã khiến họ phải thốt lên " ôi chao!"

Thật sự là.

Hôm nay có phải là đại hội nhận người thân không, lúc nãy cha mẹ Bạch Linh còn đến đây tìm con gái, bây giờ lại có người đi tìm cha, vả lại người cha này lại là Mạc Lão Đầu nữa chứ.

Quan khách của khán phòng đang mơ mơ hồ hồ cảm thấy sự việc như không được bình thường, nhưng mà bây giờ không ai muốn suy nghĩ gì thêm, giới ký giả bắt đầu mở máy chụp hình ra, ghi lại hình ảnh trong khoảnh khắc này.

Muốn biết Mạc Lão Đầu là quan chức lớn đã được rút từ quân đội về, ông ta là cán bộ bề hưu trong nước tác phong kỷ luật trong quốc gia trước giờ đều yêu cầu cực kỳ khắc khe, nếu phơi bày ra Mạc Lão Đầu có đứa con riêng thì danh tiếng của ông ấy hoàn toàn bị phá hủy.

Mạc Lão Đầu đã suy nghĩ đến vấn đề này, nên khi con trai kêu tiếng " Cha" ông chỉ luýnh quýnh vẫy tay đi " Anh là ai? Tôi không quen biết anh."

“ Quả nhiên…” con trai như đoán trước được và mỉm cười, ông ta đẩy chiếc mắt kính trên sống mũi, nhìn Mạc Lão Đầu kiểu như dù có đánh chết cũng không dám nhận lại đứa con, người đàn ông không nhịn được bèn cười mỉa mai “ con cũng đoán được cha sẽ không chịu nhận con, cho hãy yên tâm, con đến đây không phải đòi tiền cha.”

Mạc Lão Đầu nét mặt nhăn nhó, hoàn toàn không nói nên lời.

Mạc Đào và Mạc phu nhân đang đứng phía sau như không hiểu sự tình, trước giờ không nghe cha nói có con riêng bên ngoài. Mạc Đào nhìn người đàn ông trước mặt, ông ấy có vẻ lớn tuổi hơn anh ta, dung mạo rất giống với cha.

Trong lòng Mạc Đào có chút trầm lắng.

Chẳng lẽ… Cha ở bên ngoài lại có con riêng sao?

Anh và Mạc phu nhân mắt đối mắt nhìn nhau, đôi bên đều cảm thấy bất an.

Người đàn ông nhìn Mạc Lão Đầu đang bị hoang mang, tiếp tục cầm micro nói “ Con biết cha không muốn nhận mặt con, thật ra, con cũng không muốn nhận mặt cha, chỉ là con có một chuyện muốn nhờ cha giúp, nên hôm nay con mới xuất hiện nơi đây.”

Mạc Lão Đầu miệng rung rung, há hốc mồm nhưng không nói được điều gì.

Người đàn ông nói tiếp “ Mẹ con bị mắc bệnh hiểm nghèo, bác sĩ nói bà ta sẽ không qua khỏi trong nửa tháng nữa, tâm nguyện của bà là được nhìn cha một lần cuối, nên con mới đến tìm cha, Trương Hiển Dương nếu cha còn có chút lương tâm, thì đến gặp mẹ con đi.”

315. Chương 315

Trương Hiển Dương.

Nghe thấy cái tên này Mạc lão đầu ngây người, ông đổi tên đổi họ đã được năm mươi mấy năm rồi, những năm gần đây có người gọi ông là Mạc lão, có người gọi ông là Mạc tiên sinh, còn có người gọi ông là Mạc tổng… nhưng đã năm mươi mấy năm rồi chưa nghe thấy cái tên Trương Hiển Dương này.

Đây là tên gốc của ông, từ lúc khai sinh đến năm 28 tuổi có dùng qua cái tên này.

Nhưng khoảnh khắc này nghe thấy, không ngờ lại cảm thấy lạ lẫm vô cùng.

Người đàn ông trông thấy lại cười khinh một tiếng, "Coi bộ đã rất nhiều năm không có ai gọi qua cái tên này của ông, đúng thật là làm rể của Mạc gia rồi ngay cả cái tên và cái họ của mình cũng quên được hoặc có thể ông ngay cả mẹ tôi cũng quên luôn, vậy để tôi nhắc cho ông nhớ một lần, mẹ tôi là người yêu thanh mai trúc mã của ông, là vị hôn thê trước lúc ông nhập ngũ, cũng là người phụ nữ đợi chờ ông trở về nhà sau khi ông xuất ngũ, nhưng ông… ha ha, ông nhập ngũ 3 năm bặt âm vô tín, đợi đến lúc về nhà thì ông đã cùng con gái nhà giàu kết hôn rồi. Sau khi kết hôn trở về nhà nhưng lại không nói cho mẹ tôi nghe ông đã có vợ, ông gạt mẹ, gạt mẹ chỗ nhập ngũ của ông không thể viết thư được, người mẹ ngây thơ của tôi tin tưởng ông, còn ông thì sao…"

"Đủ rồi, ông im đi!"

Người đàn ông cười lạnh lùng một tiếng, "Sao thế? Nghe không nổi nữa à? Tôi vẫn chưa nói xong. Thời hạn nhập ngũ ba năm của ông đã xong, lại đi nhập ngũ thêm năm năm, rõ ràng là đã kết hôn nhưng vẫn ở dưới quê tổ chức đám cưới với mẹ tôi, để mẹ tôi lại cứ tiếp tục đợi ông, ông dùng thời gian nghỉ phép để ở quê nhà một tháng, cũng đã cùng sống chung với mẹ tôi một tháng, sau đó mẹ tôi có thai sinh ra tôi. Một tháng sau ông rời khỏi quê hương, lại một lần đi bộ đội, mẹ tôi vừa mang thai vừa chăm sóc cho ba mẹ tuổi già của ông ở quê nhà. Lúc mẹ mệt đến mấy khổ đến đâu cũng chưa từng khóc qua, cứ như thế cho đến năm bốn tuổi."

Người đàn ông trông thấy vẻ mặt thất thần của Mạc lão đầu hoàn toàn không thương cảm, "Năm đó mẹ tôi qua rất là vui, tại vì chưa tới một năm ông đã có thể xuất ngũ trở về, mẹ mỗi ngày trông chờ mỏi mòn đợi chờ ông quay về, kết quả là không đợi được ông, trái lại đợi được một người phụ nữ, năm đó trông thôn có một người phụ nữ rất xinh đẹp đến đây, tôi nhớ rất rõ ràng, bà ta có cả một tài xế riêng, lái một chiếc xe vượt địa hình đến khu vực miền núi của chúng tôi, những người trong thôn đều vây quanh bà ta, người phụ nữ này nói ông và bà ta đã lấy giấy chứng nhận kết hôn, là người vợ hợp pháp của ông, bà ta đến tìm mẹ tôi, nói cho mẹ tôi biết để tránh xa ông ra, còn nói là từ đây về sau ông sẽ không bao giờ về cái nơi nhỏ xíu này nữa!"

"Đừng nói nữa!"

"Tôi vẫn chưa nói xong." Người đàn ông lại cười nhẹ một tiếng, "Mẹ tôi đối với ông nội bà nội rất là hiếu thảo kính trọng, ông bà nội sau khi nghe được tin tức này lập tức ngay tại chỗ nói với mẹ tôi bảo đảm chỉ thừa nhận mẹ là đứa con dâu duy nhất, đồng thời đoạn tuyệt mọi quan hệ với ông. Ngày đó người phụ nữ họ Mạc sau khi rời khỏi, tôi lần đầu tiên thấy mẹ khóc, ông không còn quay về nữa kể từ ngày đó, lúc ông bà nội qua đời, mẹ tôi nhờ người gửi thư cho ông, ông cũng không trở về để tiễn đưa ông bà nội chặng cuối cùng!"

Sắc mặt của Mạc lão đầu lúc xanh lúc đỏ.

Những chuyện quá khứ này ông chưa từng kể qua cho bất kì ai nghe, tại vì cảm thấy quá mất mặt. Ông đích thực rất có lỗi với cha mẹ, rất có lỗi với vị hôn thê thanh mai trúc mã, cũng rất có lỗi đối với đứa con trước mặt này, nhưng những thứ này so với vinh hoa phú quý của ông mà nói thì chẳng là gì.

Cho nên ông đều vứt bỏ hết, không cần nữa.

Ông tưởng rằng cả đời này sẽ không có ai lôi chuyện này ra nữa, thấm thoát thì cũng đã chuyện của năm mươi mấy năm rồi, từ đó đến giờ đều bình an vô sự. Nhưng ai biết được, hôm nay trong dịp này, con người trước mặt này lại đem những quá khứ của ông xé ra trơn trụi, để lộ ra một quá khứ không mấy hay ho của ông.

Những vị khách có mặt tai đây đều đã nghe được câu chuyện hoàn chỉnh, nhìn vào ánh mắt Mạc lão đầu tức thời cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Những người bên bàn Tô Tố nghe được câu chuyện này, ngoài Tiêu Lăng ra, những người còn lại đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Tô Tố nghe xong càng cảm thấy căm ghét hận thù Mạc lão đầu, cái tên lão đầu này còn có cả quá khứ như thế, đúng thật giống với cái tên cặn bã Tô Đại Khuê bỏ vợ bỏ con, ngay cả ba mẹ tuổi già cũng không lo, loại người như thế nói là cặn bã vẫn còn nhẹ, đúng thật đến con chó cũng không bằng.

Tô Tố rót một ly nước, để dập đi cơn giận dữ như lửa trong lồng ngực xuống, cô lau miệng nhìn sang Tiêu Lăng, "Người đàn ông này là kế hoạch B của anh à?"

Tiêu Lăng gật đầu, "Không sai!"

Trên sự thật, anh đã tìm được người đàn ông này được một khoảng thời gian dài rồi, người đàn ông này là con trai ruột của Mạc lão đầu, so với Mạc Đào còn lớn hơn 4 tuổi, trước 4 tuổi ông ta họ Trương, gọi là Trương Tư sau đó đổi họ theo mẹ là họ Lý, gọi là Lý Ngân, Ngân ở đây có nghĩa là vết tích, cũng là vết thương tích. Rất hiển nhiên, Mạc lão đầu đã kẻ một vết thương tích vào lòng của mẹ ông ta.

Ông nội trước đó đã nhắc nhở anh muốn đối phó với Mạc gia thì phải bắt đầu điều tra tiểu sử của Mạc lão đầu, lúc đó anh đã rất để tâm, sau khi điều tra được quá khứ của Mạc lão đầu anh không thể không có cảm thán sự độc ác của người đàn ông này.

Ba mẹ.

Người yêu thanh mai trúc mã.

Bao gồm cả đứa con tuổi nhỏ.

Trong mắt người đời coi trọng nhất là tình thân tình yêu, nhưng trong mắt Mạc lão đầu không ngờ cái gì cũng không phải, nếu như chỉ là tham lam tài phú thì anh vẫn có thể lý giải, nhưng ngay cả cha mẹ qua đời cũng không đi gặp lần cuối, con người này đã không còn nhân tính nữa và đồng thời, anh cũng rất khâm phục từ tận đáy lòng người mẹ của Lý Ngân, Lý Mai đã từng trải với Mạc lão đầu sau đó cũng không còn đi lấy chồng nữa, một người gánh vác trọng trách gia đình, nuôi một đứa con và hai ông bà già cùng nhau sinh sống, bà ấy là một phụ nữ vô cùng kiên cường, điều kiện khó khăn cũng cố gắng đóng tiền cho Lý Ngân lên đại học, hơn nữa còn dạy dỗ Lý Ngân rất tốt.

Lý Ngân cũng không phụ lòng của mẹ, từ nhỏ đến lớn học tập đều đứng trong top, thậm chí còn thi đỗ trường đại học Thanh Hoa ở Bắc Kinh, và sau khi tốt nghiệp đại học lại tự mình khởi nghiệp, bây giờ ở Bắc Kinh đang mở công ty mậu dịch của mình, cuộc sống cũng vô cùng khá giả, anh đã kết hôn và đã có con, bây giờ con trai của ông cũng đã hai mươi mấy tuổi. sau khi ông giàu có rồi liền rước mẹ lên ở chung, phụng dưỡng bà cùng nhau hưởng thụ hạnh phúc gia đình.

Người vợ của Lý Ngân đối với lão thái thái cũng vô cùng hiếu thảo, lão thái thái ở tuổi già cũng chưa từng gặp qua chuyện không hay nào.

Chỉ có sự tồn tại của Mạc lão đầu vẫn là cái gai trong lòng của lão thái thái, lúc Tiêu Lăng tìm được Lý Ngân, mời Lý Ngân giúp đỡ, Lý Ngân gần như là đồng ý ngay, năm mươi mấy năm trôi qua, cái gọi là người ba ruột của ông, ông cũng chưa từng gặp qua, chẳng sợ là vì những khổ cực mà mẹ ông và ông bà nội ông đã chịu đựng, ông không thể như thế đứng nhìn Mạc lão đầu tiếp tục sống một cuộc sống tự do tự tại suốt được.

Sự thật là, ông sớm đã muốn tìm Mạc lão đầu, chỉ là hồi xưa mẹ ông không cho ông tìm kiếm, bây giờ mẹ ông bệnh nặng nằm liệt giường, nút thắt duy nhất trong lòng của bà chính là sự lừa gạt của Mạc lão đầu suốt năm mươi mấy năm, cho nên vì mẹ ông, ông nhất thiết phải cần đến đây một chuyến.

Nhưng tức cười là, ông đến với cái hòn đảo nhỏ này, cùng Mạc lão đầu đi ngang qua gặp tổng cộng đã ba lần, nhưng người đàn ông này cũng không nhìn ra được ông ta với ông có nét mặt khá giống nhau, đừng nói là nhận ra được ông.

Đúng là chuyện tức cười thật.

Ông ta vì muốn hưởng vinh hoa phú quý mà để mẹ cả đời đều trải qua cực khổ, bây giờ… ông phải vì mẹ và ông bà nội, hủy đi phú quý của ông ta.

Lý Ngân siết chặt cái micro trong tay, lạnh lùng nhìn vào Mạc lão đầu, “Cho nên… nếu như ông bây giờ còn có chút lương tâm, mời ông đi với tôi để đi gặp mặt mẹ tôi lần cuối, hối lỗi trước mặt mẹ tôi những tội trạng mà ông đã gây ra!”

316. Chương 316

Hơi thở của Mạc lão đầu từ từ gấp gáp lên.

Ông có đứa con trai ông biết rõ, lúc trước Lý Mai có thai viết thư cho ông biết và thư được gửi đến chỗ nhập ngũ của ông, sau này bà sinh đứa con trai ra ông cũng đều biết, nhưng ông chưa từng gặp qua đứa con trai trưởng của mình.

Ông rất là hiểu Lý Mai, cô là người phụ nữ vô cùng kiêu ngạo, năm mươi mấy năm trước vợ ông sau khi

tìm đến tận nhà, không lâu sau ông nhận được thư của Lý Mai, trong thư ghi là đoạn tuyệt mọi quan hệ với ông, sẽ không đến tìm ông, càng không nhận lấy bất kì sự trợ giúp nào của ông.

Ông an nhàn vô ưu đã năm mươi hai năm rồi, nhưng ông không nghĩ rằng có một này bọn họ vẫn mò đến tìm ông.

Con người trước mắt này, không cần nhìn ông cũng biết là con trai của mình, gương mặt đó giống ông như đúc, ngoài khí chất ra, người đàn ông trước mắt khí chất bất phàm nho nhã hữu độ, nhìn lên đó so với ông càng giống người1giàu thành công trong giới thương lưu. Trong lòng Mạc lão nghẹt đến lợi hại, trong lòng cũng rất là khó chịu, nếu như ông ta vì tiền mà tới, vậy còn có thể thương lượng nhau được. Nhưng Lý Ngân trước mắt hiển nhiên điều kiện cuộc sống khá tốt. Không phải đã từng nói không tìm đến tận nhà sao, vậy bây giờ xuất hiện ở đây làm gì? Sớm biết có tai họa như thế, năm đó ông sẽ tiêu diệt tận gốc cái họa này.

Mạc lão đầu nhìn thấy những vị khách đang thảo luận thì thầm to nhỏ, thiết thực từ trong hoang mang tỉnh táo ra.

Không không không.

Ông tuyệt đối sẽ không thừa nhận đứa con này, tác phong có vấn đề là điều tối kị nhất của người lính, lỡ như bị điều tra ra… đừng nói là danh tiếng, cả đời này của ông coi như là chấm hết.

Mạc lão đầu bình tĩnh lại, cố gắng đứng thẳng lưng, bộ dạng giả vờ bình tĩnh nhìn Lý Ngân, “Ông bạn này, tôi không biết ông đang nói gì, ông có phải đã uống xỉn rồi không, người đâu, đưa vị tiên sinh này1lên phòng nghỉ nghỉ ngơi đi.”

Lý Ngân cười khinh, “Tôi lúc đầu còn nghĩ rằng nếu ông vẫn còn chút lương tri đi gặp mẹ tôi, để bà yên tâm đi hết chặng đường cuối cùng, vậy tôi sẽ bỏ qua tất cả, nhưng ông lại nhất định cứng đầu như thế, vậy đừng trách tôi không khách sáo. Thật ra tôi đã biết trước được tình cảnh ngày hôm nay, cũng dự đoán được là ông sẽ không thừa nhận, cho nên đã chuẩn bị chứng cứ trước. Ông không nhận tôi, vậy tôi cũng đỡ tốn cái câu ‘ba’ rồi, Trương Hiển Dương, ông để mẹ tôi cả đời này phải chịu oan ức, không ngày nào sống tốt được, bây giờ cũng là nên trả lại rồi đấy.”

Chứng cứ?

Mạc lão đầu tức thời căng thẳng lên.

Ông hạ thấp giọng tiếp cận Lý Ngân, kiểu như lấy lòng, “Con à, có gì chúng ta có thể nói riêng sau được không? Ở đây nhiều người lắm có phải không tốt lắm không? Con muốn ba đi gặp mẹ con, được được được, ba sẽ theo con đi gặp mẹ con được chưa.”

Lý Ngân lại càng coi thường Mạc lão5đầu hơn.

Ông lùi lại hai bước, tránh đi cái tay của Mạc lão đầu đang định đỡ vai ông, "Trương Hiển Dương, ông đúng thật khiến tôi xấu hổ, tôi tại sao lại có người ba ruột như ông, ông đừng có tốn công tốn sức nữa, mẹ tôi cả đời này vì ông mà bị đày đọa, ông tưởng tôi sẽ tha cho ông à? Nói thật cho ông nghe, hôm nay tôi đến đây là để báo thù, bất kể ông nói gì làm gi, tôi đều không thể nào tha cho ông."

Vẻ mặt già của Mạc lão đầu tức thời đỏ bừng lên.

Mạc Đào và Mạc phu nhân cũng nhìn thấy điều bất ổn, con người này không ngờ đúng thật là con riêng của ba? Hai người nhìn nhau, khuôn mặt của Mạc Đào trầm lặng.

Lão gia tử đối với Mạc Đào từ đó đến giờ đều không coi trọng, ông nắm giữ quyền lực trong tay, cho dù là con trai cũng không chia nửa phần, lúc Mạc Đào còn trẻ không phải là không có chí hướng, nhưng toàn bộ điều đó đã bị ba ông ức chế. Ông ta không cho ông tiếp2xúc việc kinh doanh của tập đoàn Mạc thị, không cho ông kết bạn với giới thượng lưu. Còn khiến Mạc Đào cảm thấy vô cùng xấu hổ là, ông bây giờ đã là con người năm mươi mấy tuổi rồi, nhưng bây giờ vẫn còn đang tiêu tiền của nhà Mạc đưa cho.

Ngày xưa ông không biết Mạc lão đầu có con riêng, sau này đợi ông ta trăm năm rồi, những phần tài sản này còn không phải để dành cho ông và con trai sao, nhưng bây giờ lại đột nhiên nhảy ra đứa con riêng… Mạc Đào không thể không suy nghĩ nhiều, ông thậm chí nghĩ rằng, ba từ đó đến giờ không chịu giao quyền ra có phải là do muốn đem toàn bộ tài sản để dành cho đứa con riêng của ông ta không?

Ánh mắt Mạc Đào hận thù, tập đoàn Mạc thị là do ông ngoại và mẹ ông một tay sáng lập ra, ông tuyệt đối sẽ không để tài sản của gia đình lọt vào tay người ngoài.

"Ba… cái người này có thể đã uống xỉn rồi, chúng ta đừng để tâm đến ông ta, về trước thôi."

Mạc lão đầu9vô cùng muốn tìm cơ hội để rời đi, nghe thấy thế liền kéo Lý Ngân xuống sân khấu.

Lý Ngân một cái chớp nhoáng, tránh xa tay của Mạc lão đầu, ông trong lúc ánh mắt của Mạc lão đầu đang phẫn nộ, từ tốn từ trong túi rút ra những tờ giấy, sau đó là vứt vào đám phóng viên, trông thấy phóng viên giành giật lẫn nhau, Lý Ngân cười giải thích, "Những chứng cứ này đều là thông tin chứng minh Trương Hiển Dương là ba ruột tôi, mọi người có thể soi mói tận tình con người này, vì muốn trèo lên giới thương lưu, bỏ vợ bỏ con, ngay cả cha mẹ tuổi già cũng bỏ mặc. Ông ta rời khỏi quê nhà năm mươi mấy năm, lúc ông bà nội bệnh nặng còn lại ngắn ngủi những phút giây cuối cùng đã nhờ người gửi thư cho ông ta, ông ta cũng không hề về qua gặp lần cuối, có thể thấy được đây là loại người cặn bã như thế nào!"

Đám phóng viên giành giật qua lại mở tờ giấy trong tay ra, tức tốc đối chuẩn ống máy với cự ly ngắn, sau1đó là chụp vài tấm hình "Ka cha" "ka cha" với những giấy tờ này.

Mạc lão đầu tức đến xém chút ói máu, nhưng không biết được Lý Ngân rốt cuộc đã vứt những gì cho đám phóng viên, trong lòng vừa hoảng hốt vừa phẫn nộ, những gân xanh trên trán cứ như thể nhảy liên hồi, ông nhìn Lý Ngân giận dữ, "Ông đủ rồi, nói bừa nói bậy cái gì, tôi nói rồi tôi không quen biết ông, cũng không quen biết người mẹ rốt cuộc gì đó của ông, rốt cuộc ai đã để ông đến phá đám tôi thế, tôi cả đời quang minh lỗi lạc, tuyệt đối sẽ không có người tin lời nói ma quỷ của ông."

"Thế à, vậy cứ chờ thử xem." Lý Ngân nhẹ nhàng bước xuống đài, hình như là nghĩ đến điều gì, ông đột nhiên quay đầu nhìn Mạc lão đầu, "Đúng rồi, quên nói ông nghe, lúc ông bà nội qua đời có nhờ tôi chuyển một câu nói cho ông, họ nói rằng cả đời này lỗi lầm sai nhất là lúc ông sinh ra không bóp chết ông."

Nói xong, Lý Ngân vứt bỏ micro rồi xuống đài đi theo hướng cửa ra.

Lúc trước khi rời đi ánh mắt có lướt ngang qua đến bên bàn Tiêu Lăng một lát, vừa đúng lúc ánh mắt của Tiêu Lăng cũng va chạm qua đây, ánh mắt của hai người nhìn nhau, sau đó Lý Ngân vẫy tay đầu cũng không ngoảnh lại bước ra lâu đài.

Ông đã có những nghi hoặc và chứng cứ đầy đủ, những việc còn lại… giao cho Tiêu Lăng xử lý thôi.

Cơm trưa đã thiết thực không có cách nào ăn nổi.

Đám phóng viên cũng nhanh chóng hoàn tất chụp xong những chứng cứ mà Lý Ngân mang đến, Mạc lão đầu nhìn thấy cảnh này, ngọn lửa trong lòng nói làm sao cũng không ức chế xuống được.

"Ba… làm sao đây?"

Làm sao đây?

Đúng.

Ông không được hoảng hốt.

Bây giờ vẫn chưa tới lúc không giải quyết được.

Mạc lão đầu thì thầm bên tai Mạc Đào, "Gọi hết những bảo vệ và người làm tới đây, chặn hết từng cửa ra của lâu đài, nhất thiết phải khiến đám phóng viên đem những thứ đã chụp được để lại, nếu có người không hợp tác…" Dưới mắt Mạc lão lóe lên một tia sáng nham hiểm, nói nghiêm nghị, "Vậy thì đập nát máy quay và toàn bộ ghi âm."

Mạc Đào có chút do dự, "Ba, hôm nay những người đến đây không giàu có thì cũng là người có quyền lực, lỡ như không may đắc tội…"

"Đắc tội thì đắc tội, còn hơn là trông thấy ba con phải xuống đài, đừng nhiều lời, khẩn trương đi."

317. Chương 317

" Người đàn ông này là anh tìm tới sao?" Tô Tố để ý tới khi Lý Ngân đi ông ta đưa mắt nhìn Tiêu Lăng một cái, cô nhìn bóng lưng của Lý Ngân, thầm nuốt nước bọt, quay đầu kinh ngạc nhìn Tiêu Lăng, " ông ta là chiêu cuối cùng của anh?"

Thấy Tiêu Lăng mỉm cười gật đầu, vẻ mặt của Tô Tố như bị sét đánh vậy, " á đù Tiêu Lăng anh là thánh sao"

Rất rõ ràng, Mạc lão đầu vốn dĩ không quen biết Lý Ngân, rõ ràng có ít nhất năm mươi mấy năm, chuyện đã qua nửa thế kỉ rồi, Mạc lão đầu lại luôn che giấu, lâu dần tự nhiên sẽ không có ai quan tâm đến thân thế của ông nữa, đây có thể nói là một bí mật, thế mà Tiêu Lăng cũng có thể tìm ra. Còn có Lý Ngân đó hiển nhiên mức sống cũng tương đối khá, Tô Tố nghĩ không ra rốt cuộc Tiêu Lăng làm sao thuyết phục được ông ta đến vạch trần Mạc lão đầu.

Mọi người trên bàn đều vô cùng kinh ngạc, Tôn Nguyên không giữ được bình tĩnh nhất, liền hỏi, " lão, lão đại, anh làm sao tìm được người này vậy? Làm sao thuyết phục được ông ta đến phá đám vậy?"

Ngón tay của Tiêu Lăng gõ nhẹ lên mặt bàn, cười nhạt mà nói, " các người đừng quên rằng, ông nội tôi và Mạc lão đầu là bạn bè hơn năm mươi năm, vả lại Lý Ngân là người thanh công xuất thân từ những khe núi ngóc ngách, tiếng tăm cũng tương đối cao, tuy dọn đến kinh thành nhiều năm, những người già nơi đó mỗi lần nhắc tới ông ta vẫn rất xúc đông, vả lại ở nơi đó chuyện của Mạc lão đầu cũng rất nổi tiếng, tùy ý thăm dò một chút liền thăm dò được."

" Vậy rốt cuộc anh làm sao thuyết phục được ông ta?"

Nhìn thấy mọi người đều tò mò nhìn qua đây, Tiêu Lăng cười nói, " trên thực tế, năm mươi mấy năm nay Lý Ngân vẫn không có ý định muốn tìm Mạc lão đầu, vả lại bệnh viện của Mạc gia mở khắp toàn quốc, sao Lý Ngân lại không biết được. Lúc tôi tìm đến cửa ông ta dường như không chút do dự mà dứt khoát đồng ý, xem ra trong lòng ông ta vô cùng thù hận Mạc lão đầu."

Điều này Tô Tố có thể hiểu được.

Cũng giống như cô đối với Tô Đại Khuê vậy, đứng ở góc nhìn của một người ngoài cuộc đều sẽ cảm thấy Tô Đại Khuê là một cặn bã, cũng không biết Tô Tố trước kia làm sao chịu được.

" Tối hôm qua cũng nhờ sự giúp đỡ của Lý Ngân, nếu không người bị bắt gian tại giường đó chính là tôi rồi."

Tiêu Lăng thở dài nói, cũng may anh có chuẩn bị sẵn để đối phó với Mạc gia, lần này cũng bảo Lý Ngân nghĩ cách trà trộn vào đảo, hôm qua sau khi anh phát hiện cơ thể có gì đó khác lạ liền gọi điện cho Tôn Nguyên nhưng không bắt máy, anh dứt khoát gửi một tin nhắn cho Lý Ngân. Lý Ngân bởi vì vấn đề về thân phận, không có tham gia buổi tiệc của tối hôm qua, ngay lập tức nhận được tin nhắn của Tiêu Lăng. Sau khi Tiêu Lăng hôn mê Lý Ngân không lập tức xuất hiện, mà nhanh chóng đi tìm Mộ Bạch bọn họ.

Tối hôm qua người vỗ vai Mộ Bạch chính là ông ta.

Sau khi Mộ Bạch bọn họ nhìn thấy tin nhắn cầu cứu của Tiêu Lăng, để Tôn Nguyên và mấy người khác ở lại thu hút tầm nhìn của Mạc gia, còn hai người Mộ Bạch và Lãnh Mạc liền xông lên phòng lầu hai, cửa phòng Tiêu Lăng khóa chặt, Mộ Bạch lấy chìa khóa mà Tôn Nguyên đưa ra, sau khi mở cửa trong phòng không một bóng người, sau đó hai người họ lập tức chạy tới phòng của Mạc Oanh Oanh.

Lãnh Mạc một chân đá toang cửa phòng của Mạc Oanh Oanh.

Sau khi cửa phòng mở ra anh ta lăn một vòng dưới đất, tránh khỏi tầm nhìn của Mạc Oanh Oanh, sau đó một tay đánh vào vị trí sau cổ của cô ta, khiến cô ta ngất xỉu.

Mộ Bạch và Lãnh Mạc cũng không dám nhớ tới tình trạng lúc đó của Tiêu Lăng.

Toàn thân anh bị lột sạch sẽ, và Mạc Oanh Oanh đang nằm sấp trên người anh cúi đầu hôn từng tấc da thịt trên người anh, trên đầu ** còn gắn một cái máy quay, quay lại mọi hành động thân mật của họ.

Lãnh Mạc không chút nghĩ ngợi liền đập nát máy quay phim đó.

Sau đó cùng Mộ Bạch hai người khiêng Tiêu Lăng về phòng anh ấy, Lãnh Mạc là người hay chơi đêm, vừa nhìn đã biết Tiêu Lăng có chút kì lạ, lập tức đưa anh vào phòng tắm tắm nửa tiếng nước lạnh, khó khắn lắm mới khiến Tiêu Lăng tỉnh dậy.

Tiêu Lăng nhớ tới tình hình lúc đó, mặt đen lại.

“ Tiêu Lăng, cậu muốn làm thế nào?”

Tiêu Lăng gắng sức ngồi dậy, anh không phải là người mà chịu thiệt thòi rồi vẫn im hơi lặng tiếng, anh tương kế tựu kế, để Mộ Bạch và Tiêu Lăng xuống lầu kiếm đại một người, đem người đó quăng lên giường của Mạc Oanh Oanh, đương nhiên, vì muốn báo thù với Mạc Oanh Oanh, người mà Tiêu Lăng bảo Lãnh Mạc tìm đương nhiên phải là người càng già càng tốt, càng cặn bã càng tốt, cũng càng vô dụng càng tốt.

Cho nên Lãnh Mạc đã tìm đến Ngụy Cường.

Nên hôm qua mới có màn kịch như vậy.

Tiêu Lăng hoàn hồn lại, nhìn vẻ mặt sợ hãi của Tô Tố, không nhịn được nắm chặt tay cô, anh lại gần cô, nói nhỏ, “ sau này sẽ không xảy ra chuyện này nữa, anh sẽ thủ thân vì em.”

Ban nãy Tô Tố vẫn còn lo lắng, lúc này chỉ cảm thấy có mấy con quạ đen bay qua.

Nhưng mà cô thật sự cảm kích Lý Ngân, nếu không Tiêu Lăng thật sự bị bắt gian rồi, tuy cô sẽ không rời khỏi Tiêu Lăng, nhưng vẫn có vướng mắc trong lòng. Sự báo thù của Tiêu Lăng nhanh chóng mà mạnh mẽ, sự xuất hiện của vợ chồng nhà họ Bạch chỉ là trên bề mặt làm mất mặt Mạc gia, nhưng sự xuất hiện của Lý Ngân thì khác.

Mọi người đều biết, nếu như chuyện mà Lý Ngân nói là thật, thì chuyện này đối với Mạc gia mà nói, đả kích là trí mạng.

Một cán bộ về hưu ở cấp phó chỉ huy của một quốc gia, bị vạch trần chuyện như vậy, nếu các báo chí tại hiện trường đua nhau đăng báo, toàn quốc sẽ náo động lên, lúc đó những người có quan hệ thân thiết với Mạc gia cũng không dám qua lại với họ nữa, và những người chung phe với Mạc gia, cho dù họ có quan hệ với bộ đội hay chính trị, chỉ cần không khống chế được dư luận, gợi lên sự chú ý của lãnh đạo quốc gia, cử người của tổ chuyên án xuống điều tra Mạc gia, vậy Mạc gia coi như xong đời.

Bất kì một doanh nghiệp hay tập đoàn nào cũng không thể không có một chút vấn đề, cho nên một khi đã điều tra, vậy Mạc gia định sẵn sẽ khó qua được ải này.

Tô Tố trầm giọng nói, giơ ngón cái với Tiêu Lăng, " lợi hại"

Tiêu Lăng cười nhàn nhạt.

Tiêu gia và Mạc gia bọn họ vốn là bạn thân mấy đời, anh cũng không muốn làm đến cùng, nhưng Mạc gia thật sự ức hiếp người quá đáng, luôn tính kế với anh, còn ép anh lấy Mạc Oanh Oanh, hứ, Mạc Oanh Oanh là cái thứ gì chứ, cô ta thích anh thì anh nhất thiết phải cưới à? Thật thú vị

Quan trọng nhất là…

Ánh mắt dịu dàng của Tiêu Lăng rơi trên người Tô Tố, quan trọng nhất là, Mạc Tầm và Bạch Linh đã lấy mạng cô, làm sao anh có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ đến chuyện anh đã điều tra được, Tiêu Lăng đau lòng không thôi. Càng nắm chặt tay Tô Tố hơn.

" Sao vậy?"

Tiêu Lăng lắc đầu, " cảm thấy hả giận chưa?"

Tô Tố gật đầu thật mạnh.

Từ tối hôm qua Mạc Oanh Oanh bị mất mặt, tới hôm nay hai người Bạch Linh và Mạc Tầm bị buộc phải hủy bỏ lễ đính hôn, còn có ban nãy Mạc lão đầu bị vạch trần chuyện cũ… từng chuyện từng chuyện một, khiến cô rất hả dạ.

Nhất là Bạch Linh

Tô Tố hiểu rõ chấp niệm của Bạch Linh đối với Mạc Tầm.

Tâm nguyện lớn nhất trong đời này của cô ta đoán chắc là có thể cùng Mạc Tầm tu thành chính quả, bây giờ buộc phải hủy bỏ đính hôn, ha ha… trong lòng chắc chắn căm hận đến ói máu.

" Ha ha…"

Trong lòng Tô Tố chỉ có hai chữ: vui sướng

318. Chương 318

Tiêu Lăng nhìn Mạc lão đầu khuôn mặt trắng bệch không sức sống, kéo Tô Tố từ ghế ngồi đứng lên.

Ánh mắt của tất cả các khách mời đều dồn trên người Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng cầm tay Tô Tố, cười nói với Mạc Lão đầu này, "Xem ra bữa cơm trưa hôm nay không cần ăn nữa, chúng con đến tham dự lễ đính hôn, giờ lễ đính hôn đã hủy, vậy chúng con cũng nên về thôi." Tiêu Lăng giơ cổ tay lên xem đồng hồ, "Bây giờ mới mười một giờ sáng, giờ này ra sân bay, tối đến có thể về tới nhà rồi. Các vị, xin thất lễ, cáo từ."

Tô Tố khoác cánh tay Tiêu Lăng, đứng lên cùng anh rời khỏi.

Hai người đứng dạy, Lãnh Mạc Mộ Bạch Tôn Viễn và những người khác đương nhiên cũng không tiện nán lại, người trên bàn đứng lên hết, cả người ở đại sảnh này sớm đã không ngồi thêm được nữa rồi, có Tiêu Lăng dẫn đầu, lập tức phát động đứng hết lên.

"Đợi một lát"

Tiêu Lăng cười hướng nhìn Mạc lão đầu, "Ông Mạc còn1việc gì sao ạ"

Mạc lão đầu nhìn thấy nụ cười trên mặt Tiêu Lăng, hận đến cắn chặt răng lại, trên mặt lại làm ra bộ từ bi, nết nhăn trên mặt ông đều đang run rẩy, đáp lại lời Tiêu Lăng, "Tôi biết mọi người bận trăm công ngàn việc mà vẫn dành chút thời gian của mình đến tham dự buổi lễ đính hôn này coi như là nể mặt tôi, hai ngày nay quả thật tiết đãi không chu đáo, hôm nay các vị dù sao cũng ở lại ăn một buổi cơm, nếu không lòng tôi thật là áy náy không dứt."

Tôn Viễn cười không ngớt, “Mạc gia gia, giờ ông còn có tâm trạng ăn cơm sao nếu con là ông, giờ con cần lo lắng cho tươi lai của Mạc gia, chụt chụt, ông suy nghĩ thật là thoáng.”

Mạc lão đầu bị đụng vào vết thương, mặt tối sầm lại.

Mọi người đều biết sau này Mạc Gia có thể phải đối mặt với những gì, lúc này thật là không dám đi lại quá gần với Mạc lão đầu, từng người một lần lượt1khước từ bỏ về.

“Lão Mạc, sáng nay gia đình tôi gọi điện thoại nói, con cái bệnh, cần phải về sớm mới được,”

“Nhà tôi cũng vậy, vợ tôi bảo tôi về liền, chắc con cái nhớ bố.”

“Tôi còn một chút công việc cần xử lí, còn phải bàn vài hạng mục, thực sự không thể nán lại, tâm ý của Lão Mạc chúng tôi coi như nhận rồi.

…

Mạc lão đầu nghe mọi người nói vậy, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Giờ ông chưa xảy ra chuyện mà từng người từng người đã muốn phủi sạch quan hệ với ông, quên rằng trước kia bợ đỡ ông ra sao à.

Mạc lão đầu thấy trước cửa đại sảnh Mạc Đào xuất hiện, Mạc Đào đưa tay làm dấu “Ok” một cái, xem ra người ông cần sắp xếp đã sắp xếp xong hết rồi, Mạc lão đầu thở một hơi nhẹ nhõm, thái độ cũng cứng rắn lên. “ Các vị quý khách đang ngồi đây, tôi không muôn làm khó các vị, các vị muốn đi tôi cùng không giữ, nhưng… xin các vị móc điện thoại mình ra, kiểm tra5giúp tôi, sau khi phát hiện không còn bất kì hình ảnh hoặc video liên quan đến buổi đính hôn ngày hôm nay, tôi sẽ đích thân tiễn các vị rời khỏi.”

Mọi người lập tức bàn tán không ngừng,

Gia thế họ dù không hiển hách như nhà Mạc Gia, nhưng xét cho cùng cũng là nhân vật có máu mặt ở thành phố A, bị một đám người lục xét điện thoại trước mặt như thế, ai mà vui vẻ chứ?

Đặc biệt là đám kí giả trong hội trường, họ khó khăn lắm mới có những hình ảnh quý giá như vậy, sao có thể nói giao ra là giao ra.

Mọi người lập tức chuyển hướng nhìn qua bàn Tiêu Lăng.

Tại đây, người ở bàn Tiêu Lăng đều là những nhân tài đầy máu mặt trong thành phố A này.

Tiêu Lăng cười kaka quay đầu nhìn Mạc lão đầu, “Ông Mạc, ông như vậy có điều không thỏa đáng lắm, nếu chúng tôi cứ thế rời đi thì sao.”

“Vậy chỉ có thể đắc tội thôi”

Mạc lão đầu vừa đưa tay, bảo vệ cửa nghe lệnh, một đám tiến vào.

“Lão Mạc,2ông làm vậy là sao, nếu chúng tôi không giao điện thoại ra, là không thể đi sao?”

“đúng vậy, chả lẽ là Mạc lão già ông chột dạ, thằng nam nhân lúc nãy là con riêng của ông.”

“Đây rõ ràng là ăn hiếp người khác mà, chúng tôi sẽ không phối hợp với ông.”

…

“Các vị, sự việc hôm nay ảnh hưởng đến danh tiếng Mạc gia, nên nếu quý vị không phối hợp, vậy thì đành đắc tội, “ Mạc lão đầu thấy mọi người đang móc điện thoại ra gọi, khuôn mặt vẫn hết sức bình thản trấn an, “Các vị đừng phí sức nữa, vừa này tôi đã sai người tắt hết toàn bộ tín hiệu của cái đảo nhỏ này. Hiện giờ thiết bị trên tay các vị không thể kết nối mạng được, cũng không thể gọi điện thoại.”

Mọi người nhất thời náo loạn lên.

Mạc lão đầu lấy micro ra, tiếp tục nói, “ Tôi không muốn làm khó mọi người, chỉ cần mọi người phối hợp tốt với Mạc Gia chúng tôi, đem toàn bộ điện thoại và thiết bị điện tử nộp ra để9chúng ta kiểm tra một lượt, Mạc Gia chúng tôi tuyệt đối không làm khó các vị.”

Nhìn thấy mình đã khống chế toàn cục diện, Mạc lão đầu thở phào nhẹ nhõm, lúc này ông thấy vô cùng may mắn đã lựa chọn làm lễ đính hôn ngay tại hòn đảo của chính nhà mình, người giúp việc ở đây cũng cỡ trăm người, vì nghi lễ đính hôn lần này, còn đặc biệt mời thêm mấy chục bảo vệ, thời khắc này đều phái tất cả họ đến đây hết.

Địa bàn của ông, ông sợ cái gì.

Mạc lão đầu trấn an lại, nhìn mọi người loạn như nồi cháo, có người cứng đầu ngoan cố thử xông ra ngoài nhưng bị người khác ngăn lại, anh nói điềm đạm, “ Bây giờ tất cả các cửa ra vào tại tòa lâu đài này đều bị chặn lại hết rôi, tôi thành thật khuyên các vị hợp tác một chút sẽ tốt hơn.”

Có người bất mãn hét lớn, “Lão Mạc, chúng tôi không phối hợp thì ông tính giam lỏng chúng tôi sao”

Mạc lão đầu nhìn với ánh mắt sắc1lạnh, cười lạnh lùng đáp, “Giam lỏng? Câu này từ đau mà ra, rõ ràng

là các vị đều ở đây chơi vô cùng vui vẻ, cho nên lưu luyến không muốn về, không phải sao”

Người hỏi nahát thời nghẹn lời.

Vậy là ông ta giam lỏng chúng ta thật à.

Mạc lão đầu liếc mắt ra hiệu cho Mạc Đào, Mạc Đào đã dẫn vài bảo vệ từ cổng lớn vào bắt đầu từ kí giả rồi lần lượt kiểm tra từng người một, đối với khách mời được mời đến, người Mạc Gia còn khách khí một chút, nhưng đối với đám kí giả thì chả có lịch sự như vậy.

Mạc Đào trực tiếp sai bảo vệ đập nát máy ghi hình của các kí giả.

“Các người làm gì vậy, mau dừng tay lại.”

Mạc lão đầu sai bảo vệ giữ lấy kí giả, thấy dám kí giả tức đến đỏ bừng cả mặt, ông điềm đạm nói, “ Các vị yên tâm, máy móc thiết bị của các vị Mạc gia sẽ bồi thường loại tốt hơn cho mọi người sau khi về tới thành phố A.”

Quan khách thấy thái độ cương cứng của Mạc Gia, nhất thời yên ắng lại.

Trong đại sảnh chỉ nghe tiếng máy ghi hình bị bảo về đập nát.

Khách mời có chút lung lay, đây thật sự là đại bàn của Mạc Gia, ở đây đâu đâu cũng là người của Mạc gia, nếu thật là xảy ra xung đột chỉ có bị thiệt thòi thôi.

Chính vào lúc này.

Tiêu Lăng một chân đạp văng một bảo vệ định xét điện thoại anh, âm thanh gây ồn khoog nhỏ, quan khách đều quay lại nhìn.

Tiêu Lăng cười lạnh lùng, khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc mà đầy máu lạnh ấy, anh vỗ vỗ ống quần vốn chả có tí bụi nào, lạnh lùng đáp lại, Tôi và Lãnh Mạc lớn từng này chưa bao giờ có người dám xét người tôi.”

Tôn Viễn lập tức đứng bên cạnh Tiêu Lăng, con người thường ngày chả nghiêm túc như hắn lúc này cũng nghiêm trang lên, “Người của Tôn gia gia các ngươi cũng muốn đến gần… tiếc là ông đây không dễ ăn hiếp”

Mộ Bạch và Lãnh Mạc tự giác cũng đứng cạnh hai người họ.

Tiểu Hy mặt có chút trắng bệch ra, ngược lại Tiêu Khả lớn từng này, cục diện nào chưa từng thấy. Cô đứng ở đó, với tư thế thẳng lưng như nữ hoàng, "Dám lục xét người của bổn tiểu thư, bổn tiểu thư sẽ dám cắt đứt đường con cháu của các người.

Tô Tố đứng cạnh Tiêu Lăng, mím chặt môi gương mặt lạnh băng,

"Sợ không?" Tiêu Lăng hỏi nhỏ.

"Có anh, không sợ."

Tiêu Lăng nhất thời ngây ra, cuối đầu cười dịu dàng với cô, đưa tay ra sờ lên tóc cô, chỉ nói với cô hai chữ, "Yên tâm"

319. Chương 319

Yên tâm

Tô Tố ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng, khuôn mặt lạnh băng của anh vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn có một chút nhàn nhã, lười nhác ôm lấy hai vai nhìn mọi thứ đang xảy ra ở phía trước mặt, trạng thái của cả người rất bình tĩnh. Tô Tố nhìn thấy anh ấy như vậy, không biết vì sao, cả con tim bỗng chốc nhẹ nhõm

Cô tin tưởng Tiêu Lăng

Càng tin tưởng anh áy sẽ không mạo hiểm rủi ro

Tiêu Lăng cười lạnh lùng, không có để ý đến Mạc lão đầu, ngược lại nhìn về hướng khách mời tại hiện trường, "Tiêu Gia cũng không phải để bất kỳ ai ứp hiếp được, tôi tuyên bố, bắt đầu từ hôm nay Tiêu Gia chúng tôi và Mạc Gia đoạn tuyệt"

"Mộ Gia chúng tôi cũng với Mạc Gia cũng sẽ không có quan hệ nữa" Mộ Bạch bày tỏ thái độ

Tôn Nguyên "ha ha" một tiếng, "Tôn Gia chúng tôi đương nhiên cũng cùng với Mạc Gia không có quan hệ gì" Lãnh Mạc không nói gì, anh là người trong xã hội đen, với Mạc Gia vốn dĩ không có bất kỳ giao tiếp nào

Mạc lão đầu tức giận không tả nổi, "vậy thì các ngươi là thành tâm muốn đối đầu với tôi phải không?"

"Cứ xuất chiêu qua đây"

Mạc lão đầu cả ngày hôm nay đều đang ở trong trạng thái bên bờ vực bùng nổ, bây giờ nhìn thấy đám người của Tiêu Lăng từ chối thái độ phối hợp, rốt cuộc cuối cùng bực tức lên, ông chỉ thẳng vào đám người cùng Tiêu Lăng, trực tiếp kêu đám bảo vệ, "trước hết khống chế đám người bọn họ lại, ai dám phản kháng, đánh cật lực chỉ cần không thiệt mạng người, đánh gãy đánh bị thương ta chịu trách nhiệm"

Đã có chỉ thị, đám bảo vệ lập tức nắm lấy gậy cảnh vệ bước lên vây quanh

Các vị khách mời ở hiện trường thở mạnh cũng không dám thở, Mạc lão đầu đến người của Tiêu Lăng còn dám đối phó, bọn họ những con tôm nhỏ bé càng không để trong mắt

Tiêu Lăng không những không căng thẳng, ngược lại còn cười mỉm, anh lấy ra điện thoại, miệng cười nhìn Mạc lão đầu, điện thoại trong tay của anh màn hình chính hiện rõ đang ghi âm, anh ấn nút gửi đi, vừa rồi lời nói khoa trương kiêu ngạo của Mạc lão đầu lập tức được truyền đi

"trước hết khống chế đám người bọn họ lại, ai dám phản kháng, đánh cật lực chỉ cần không thiệt mạng người, đánh gãy đánh bị thương ta chịu trách nhiệm"

Sau khi truyền đi mấy lần, Tiêu Lăng mới vừa mỉm cười vừa quay về màn hình chính điện thoại, anh cười "ha ha"nhìn sắc mặt biến đổi của Mạc lão đầu, đung đưa điện thoại nhẹ nhàng nói, "đây chính là bằng chứng của sự bạo lực của ông"

Mạc lão đầu trước là hoảng loạn, Mạc Đào ở bên cạnh thiếu tự tin đến không được, "bố, hay là bố nói chuyện hẳn hoi với họ đi"

Nói?

Nói cái đít

Căng cung lên thì không có đầu quay lại, lúc nàu đã không có đường quay lại rồi. Mạc lão đầu rất nhanh trấn tĩnh lại,Tiêu Lăng thu âm lại thì đã làm sao, chỉ cần hắn không thể mang chiếc điện thoại đã thu âm rời khỏi hòn đào, vậy thì đối với ông không thể trở thành sự uy hiếp

Ông vừa định hạ lệnh cho nhóm bảo vệ xông lên, thì nghe thấy Tiêu Lăng giọng nói lười biếng cất lên, "Mạc Gia Gia, chẳng lẽ ông không phát hiện bên cạnh tôi thiếu mất 1 người sao?"

Thiếu người?

Mạc lão đầu trong tim giật mình, ông lập tức nhìn về nhóm người của Tiêu Lăng, Tiêu Lăng, Lãnh Mạc, Mộ Bạch, Tôn Nguyên, Tô Tố, An Tiểu Hy… mấy người đều ở đây

Mạc phu nhân sắp khóc rồi, bà kéo lấy trang phục của Mạc Đào nhỏ tiếng nhắc, "mình… cái người tên Tiểu

Trần bên cạnh Tiêu Lăng không có, em từ hôm nay đã không nhìn thấy cậu ta, mình nói xem cậu ta có phải đã rời khỏi hòn đảo đi thông báo tin tức rồi không, nếu như là như vậy, vậy thì chúng mình xong rồi à. Mình mình khuyên khuyên bố, để bố hạ mình xuống, nói chuyện hẳn hỏi tử tế với các vị khách mời, nếu không thì đợi chúng mình về đến thành phố A, chỉ riêng những người này cũng đủ trừng trị chúng mình à"

Mạc Đào làm sao mà không biết được cái đạo lý này, nhưng nếu như bản thân có thể quản được Mạc lão đầu, thì cũng không thể bị chèn ép mấy chục năm rồi

Mạc lão đầu cũng nghe thấy lời nói của Mạc phu nhân, con tim của ông bỗng nặng trĩu

Không không

Ông ta nhanh chóng bình tĩnh trở lại, lạnh lùng nhìn Tiêu Lăng, "đừng nghĩ rằng ta sẽ tin vào lời quỷ quyệt của ngươi"

Tiêu Lăng trước tiên không biết được chuyện của ngày hôm nay, làm sao có thể nhắc trước chuẩn bị tất cả, Mạc lão đầu kiên định không tin

"Đúng thật là lừa mình dối người, Mạc Gia Gia, chuyện của tối hôm qua chúng ta trong lòng đều rõ, ông nghĩ rằng sau chuyện của ngày hôm qua, tôi còn có thể không dự phòng sao?" Tiêu Lăng nâng cao giọng, lớn tiếng nói, "tôi đã để Tiểu Trần đi Male, liên lạc với đại sứ quán trong nước Maldives, bây giờ chắc người đã trên đường đến đây rồi"

"Tiêu Lăng"

"Mạc Gia Gia không cần phải gào lớn tiếng như thế, tai của tôi không điếc vẫn nghe thấy được"

Mạc lão đầu sắp bị chọc tức điên lên rồi

Ông làm thế nào cũng không ngờ tới Tiêu Lăng còn để lại phương án dự phòng, trong tình trạng này bỗng phút cuối lại lội ngược dòng

"Bố, chúng ta phải làm sao đây…"

"Mày hỏi tao phải làm sao, tao phải hỏi ai" Mạc lão đầu ánh mắt sắc bén thoáng qua, "bây giờ chính là lúc giành giật từng phút từng giây, Mạc Đào, con lập tức kêu bảo vệ tranh thủ thời gian cái gì phải đập thì nhanh chóng đập, cần phải tiêu hủy cũng nhanh chóng tiêu hủy, bắt buộc trước khi người của đại sứ quán đến biến tất cả bằng chứng đều thiêu hủy hết"

Mạc Đào do dự, "bố…"

“Còn không đi nhanh lên”

“Vâng”

Đám bảo vệ càng tăng nhanh tốc độ đập phá máy quay, mà đám phóng viên ở tại hiện trường nghe thấy lời nói vừa rồi của Tiêu Lăng, nhanh chóng chen lấn đứng về phía của Tiêu Lăng, “Tiêu thiếu gia… chúng tôi cần sự giúp đỡ của ngài”

Tiêu Lăng không có từ chối, cao giọng tiếp tục nói, “mọi người tụ tập thành vòng trong kiên trì một chút, rất nhanh thôi sẽ có người đến, đến lúc đó Mạc Gia sẽ phải trả giá cho những hành vi của họ”

Các vị khách mời cũng không ngốc

Nhìn thấy lúc này Tiêu Lăng rất rõ ràng muốn đoạn tuyệt tất cả mối quan hệ với Mạc Gia, bọn họ nếu như vừa mới lo sợ về áp lực của Mạc Gia không dám đưa ra lựa chọn vậy thì bây giờ không có cái gì phải do dự nữa, Mạc Gia làm là kinh doanh thuốc y tế, tại hiện trường có rất ít người hợp tác làm ăn với họ, mà Tiêu Lăng… con cá sấu lớn bất động sản, đám người lớn lên cùng nhau từ nhỏ bên cạnh, có người làm chính trị, có người mở khách sạn, còn có người trong xã hội đen, giao lưu tốt với họ, có thể có nhiều lợi ích hơn so với giao lưu tốt với Mạc Gia

Nói không chừng khi nào có cơ hội hợp tác nữa

Bất kỳ dự án nào của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, tùy ý phân cho mọi người một bát canh, thì đó đều là lợi nhuận vô cùng lớn à

Càng hơn thế, Mạc Gia đắc tội với giới thượng lưu ở thành phố A hết rồi, sau chuyện này muốn hồi phục mối quan hệ thì tương đối khó khăn, vả lại đám nhà báo tại hiện trường còn có bằng chứng về phong cách làm việc không chính đáng của Mạc lão đầu, nói không chừng Mạc Gia khi nào thì sụp đổ

Đám người lập tức hướng về phía của Tiêu Lăng tụ tập lại

“Tiêu thiếu giam chúng tôi kiên trì cùng với ngài”

“Đúng đúng đúng, chúng tôi tuyệt đối không chịu sự uy hiếp cưỡng bức của Mạc Gia”

“Mọi người chuẩn bị bằng chứng cần chuẩn bị tốt, đợi chút người của đại sứ quán đến, cùng làm chứng”

…

Tiêu Lăng cười mãn ý

Đối ngược với sự điềm tĩnh của Tiêu Lăng, Mạc lão đầu lúc này thật sự hoảng rồi

Trong phòng khách lớn ông mời khách mời ngoài ra thêm nhà báo tổng cộng đến 200, 300 người, nhưng người giúp việc và bảo vệ của Mạc Gia cộng lại cũng chỉ hơn 100 người, chưa đến 200 người, dưới tình hình những người đó tụ tập lại, ông nghĩ nội trong khoảng thời gian ngắn hủy bỏ bằng chứng trong tay của tất cả mọi người, dường như không thể

Mạc Đào và Mạc phu nhân đã trắng hết mặt, giọng nói của Mạc phu nhân xen lẫn nghẹn ngào, "bố, làm sao đây làm sao đây à, người của đại sứ quán đến rồi nếu bọn họ đều làm chứng, thì chúng ta sẽ thật sự xong rồi"

Những người ở hiện trường đều là người của giới thượng lưu thành phố A, một người hai người Mạc Gia bọn họ đương nhiên không sợ, nhưng tụ hợp lại cùng nhau, cho dù bọn họ và đại sứ quán có chút quan hệ, người của đại sứ quán cũng không dám giúp bọn họ à

Mạc lão đầu ngũ quan nhăn nhó lại, ông vừa muốn nói cái gì, bỗng nghe thấy bên ngoài đại sảnh truyền đến tiếng bước chân gấp gáp hối hả, tiếp đến là tiếng hét của những người giúp việc, "a… có người đến rồi"

Mạc lão đầu chỉ cảm thấy trước mặt tối đen, chân bước một bước hụt, suýt chút nữa té ngã, trong đầu của ông chỉ có một câu… xong rồi

320. Chương 320

Đám đông nhìn ra ngoài thì nhìn thấy Tiểu Trần dẫn theo một người mặc đồ vest đen, người đàn ông tuổi trung niên nét mặt rất nghiêm nghị tiến vào trong, đằng sau lưng ông ta còn có cảnh sát của địa phương

Sau nửa tiếng đồng hồ

Tiếng ồn ào ở đại sảnh được hồi phục bình tĩnh, Tiêu Lăng và đại sứ quán của Maldives chào hỏi hai tiếng, sau đó một hàng người rời khỏi đây

Còn Mạc lão đầu…

Bởi vì lý do thân phận, đại sứ không có trừng phạt ông, chỉ là cưỡng chế ông phải thả tất cả mọi người trên đảo

Mạc lão đầu ánh mắt nhìn Tiêu Lăng và nhóm người rời khỏi, sắc mặt trắng đến sợ người

Ông không dám nghĩ, cảnh quay tại hiện trường của ngày hôm nay bị truyền đi, ông sẽ như thế nào…

...

Tiêu Lăng sớm đã dự kiến được tình hình sẽ xuất hiện trong ngày hôm nay, trước khi đến tham gia lễ đính hôn thì đã chuẩn bị hành lý xong hết, Mộ Bạch và những người khác cũng có lời nhắn cảu anh, để đồ dạc thu dọn xong, lúc này mấy người kéo theo đồ đạc ngòi lên du thuyền rời khỏi hòn đảo nhỏ

Chiếc váy cưới trên người của Tô Tố không kịp để thay, lúc này ngồi trên du thuyền, mắt nhìn hòn đảo nhỏ càng ngày càng xa, cô thở dài lắc đầu, "tự gây nghiệt không thể sống"

"Đừng quản bọn họ nữa" An Tiêu Hy trong lòng có chút sợ hãi vỗ vỗ nhẹ vào ngực, "vừa rồi thậy sự dọa chết tớ rồi, tớ còn nghĩ hôm nay sẽ bị hạ ngã ở đây, tớ còn nói đến đây để nhìn ngắm thế giới ở đây, không ngờ rằng lần đầu tiên ra nước ngoài lại có thể đáng sợ như thế này. Vẫn là trong nước của chúng ta an toàn, về sau sẽ không ra nước ngoài nữa

Tôn Nguyên nghe thấy lời nói của cô bật cười một tiếng, "nhìn chút tiền đồ của cô, chỉ vì có chút ở hiện trường mà đã bị dọa thành ra như thế này, đúng thật là vô dụng"

"Con bướm hoa kia anh lăn tròn cút khỏi mắt tôi, tôi còn chưa tính toán với anh, nếu không phải là anh thì tôi sẽ không trải qua những chuyện này rồi, tôi nói cho anh biết, anh buộc phải xin lỗi chị đây, nếu không thì chị đây sẽ không bỏ qua cho anh"

"Ha ha ha, thật sự thú vị, giống như tôi đưa cô đi nhìn ra thế giới còn là sai lầm nữa, muốn tôi xin lỗi? không có cửa"

"Anh thằng đàn ông tồi"

"Ừm hứ"

Tô Tố nghe thấy hai người lại bắt đầu cãi nhau, không ngừng lắc đầu, đúng thật là oan gia một cặp

Cô nhẹ nhàng đứng dậy, đi lên trên boong du thuyền

Lúc này ánh nắng rất tốt, trời xanh mây trắng lại thêm từng cơn gió biển, thật sự tốt đẹp, cô nắm lấy tay vịn nheo mắt lại nhìn lên trên mặt biển từng chiếc du thuyền, rồi nhìn về hòn đảo đã càng ngày càng xa, chắc lúc này người trên hòn đảo nhỏ đó đều không có tinh thần thưởng thức phong cảnh rồi

Có tiếng bước chân lại gần, Tô Tố không cần quay đầu lại cũng biết đó là Tiêu Lăng, cô ngồi xuống bên trên boong tàu, dựa vào lan can nhìn đại dương, đuôi váy dài sau lưng trải ra che lấp toàn bộ boong, đẹp không sao tả xiết

Tiêu Lăng hít thở chậm lại, sợ kinh động đến khoảnh khắc xinh đẹp này

Tô Tố chậm chậm không nghe thấy động tĩnh của anh ấy nữa, ngoảnh đầu lại nghiêng đầu nhìn anh ấy, đưa tay ra cho anh ấy, "lại đây ngồi"

Tiêu Lăng đi đến bên cạnh cô ngồi xuống

"Cơ thể còn có chỗ nào cảm thấy không được thoải mái không?"

"Tác dụng của thuốc chắc đã qua gần xong rồi, ngoài trừ trên người không có chút sức lực, những thứ khác đều không có vẫn đề gì nữa" Tiêu Lăng ôm lấy eo của cô, cùng cô dựa sát vào nhau, "tiếp theo muốn làm cái gì?"

"Muốn về nhà…"Tô Tố dựa lên người anh ấy, thở dài, "vốn dĩ còn muốn đi chơi, bây giờ tâm trạng hoàn toàn không có nữa rồi"

Tiêu Lăng chỉ cười không nói lời nào

"Tiêu Lăng…"

"Ừm?"

"Lần này… Mạc Gia xong rồi phải không?"

"Không nhất định" Tiêu Lăng đưa tay ra nghịch tóc của cô ấy, nhìn lên bầu trời xanh nhạt, nhẹ nhàng nói, "thế lực của Mạc Gia trong nước rắc rối phức tạp, lại thêm vào Mạc lão đầu ở trong quân đội cố không ít bạn chiến đấu, trung tâm chính trị của Kinh Thành và người bọn họ giao lưu tốt cũng không ít. Chuyện của lần này nếu như náo loạn không đủ lớn, nói không chừng cũng có thể khiến bọn họ thoát"

Tô Tố hiếu kỳ nhìn anh một cái, giọng nói không khách khí, "vậy thì anh sẽ để chuyện trở nên bình yên sao"

Tiêu Lăng cười véo nhẹ mũi của cô, "vẫn là em hiểu anh" trong ánh nhìn của anh ấy bỗng nhiên, "anh đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho họ, lần này Mạc lão đầu khẳng định hận chết anh, cho ông cơ hội hít thở ông ta không phản mới lạ, đợi chờ xem, chuyện này không có xong"

…

Mùng 2 tháng 10

Mới sáng sớm, tin tức liên tục của Mạc gia lên trên hết các tờ mặt báo

Chuyện của Mạc Oanh Oanh và Bạch Linh trên hiện trường lễ đính hôn lên trang tin tức của giải trí, mà sự kiêu ngạo trên lễ đính hôn của Mạc lão đầu, bao gồm tức giận đạp phá máy quay máy ảnh của phóng viên cũng nhanh chóng trở thành tin tức

Dòng biểu thị của tin tức càng độc nhất kinh tâm, cái gì là "con trai riêng của phó chỉ huy đã nghỉ hưu bị bại lộ" cái gì là "thân thế của phó chỉ huy đã nghỉ hưu" còn có cái gì là "tổng thị trưởng của tập đoàn Mạc Thị tại hiện trường lễ đính hôn của cháu trai tức giận đập phá bỏ máy quay" các thể loại các kiểu biểu thị, đều giống nhau, tất cả các tin tức đều chĩa vào Mạc Gia

Bỗng phút chốc Mạc lão đầu và tập đoàn Mạc Thị đều bị đẩy lên trước đầu ngọn gió

Đặc biệt là đa số xư dân mạng sau khi xem xong chuyện của hơn 80 năm trước của Mạc lão đầu, càng trên mạng mắng chửi Mạc lão đầu không ra gì

Lừa dối hôn nhân chối bỏ con riêng, cậy quyền, vì phú quý dứt khoát không quan tâm bố mẹ già nghèo khổ còn hơn thế thay đổi họ và tên

Tùy ý đưa ra một vấn đề cũng đêu bị người đời mắng hàng nghìn hàng vạn lần, mà hơn thế lại cùng lúc xuất hiện trên cũng một người, có người truyền đi cảnh bố mẹ nuôi của Bạch Linh nhận Bạch Linh ở trên lễ đính hôn, không ít cư dân mạng dè bỉu, "ông lão đầu này bản thân chỉ bởi vì lấy đại tiểu thư của Mạc Gia không cần bố mẹ, đã thế lại còn trách móc Bạch Linh có bố mẹ nuôi như thế, thật sự là lạ lung à là lùng"

"Mạc Gia có phải là tuyển dụng loại người này không à, Mạc lão đầu là như thế, cái cô Bạch Linh đó cùng như thế, thật sự say rồi"

Còn có cư dân mạng hoài nghi, "nhân cách của Mạc lão đầu như vậy làm sao trước khi nghỉ hưu ngồi lên vị trí phó chỉ huy được"

Càng nhiều hơn là mắng chửi, mắng chửi Mạc lão đầu chó gà không bằng, không đủ tư cách để làm con, không tủ tư cách làm chồng, càng khồng đủ tư cách làm cha

Phút chốc trên mạng hàng loại lời mắng chửi, cổ phiếu của tập đoàn bởi vì những lời bình luận này "châng châng châng" rớt giá, chính khi độ nóng của chuyện này từ từ giảm xuống, qua 2 ngày, bỗng lại có tin tức mới truyền ra

Trên mạng có cư dân mạng tự xưng hiệp sĩ, tố cáo công xưởng sản xuất thuốc dưới sự quản lý của tập đoàn Mạc Thị một phần đưa cho bọn trẻ con uống thuốc giả, thuốc là thuốc cảm cúm, nhung trên thực tế không có công hiệu điều trị cảm cúm, trong thuốc một thành phần nguyên liệu quý trọng nhất bị thay thế bằng phần lớn hoàng kì, sai khi uống không những không trị được bệnh, nếu như nghiêm trọng, có thể gậy nên cho cơ thể trẻ em bạch cầu nhanh chóng tăng lên, cuối cùng mắc bệnh máu trắng

Thông tin này vừa ra, người dân có trẻ nhỏ lập tức đứng ngồi không yên rồi, bố mẹ của bọn trẻ ở thành phố A tổ chức thành một cuộc diễu hành, yêu cầu tập đoàn Mạc Thị phải cho một đáp án

Mà lúc này thì…

Trong trang viên Mạc Thị, Mạc lão đầu tức giận một đạp đạp đổ bàn trà

Ông ta không dễ dàng gì tìm đến bộ phận quản lý quan hệ xã hội của công ty chặn xuống tin tức trên buổi lễ đính hôn một chút, ai biết từ đâu lại truyền ra chuyện này

Mạc lão đầu thở nặng nề gọi điện thoại cho người phụ trách công xưởng sản xuất thuốc, " chết tiệt chuyện này là như thế nào?thay đổi thuốc ai cho các ngươi gan hả các ngươi đến cả thuốc cũng dám thay cái gì? Ngươi im miệng cho ta bây giờ lập tức ngừng sản xuất thuốc tất cả mọi người không được nói lung tung với bên ngài nếu không thì đều cút hết"

Cả căn nhà mọi người không dám thở lớn, sợ hãi nhìn Mạc lão đầu

"Bố… bây giờ phải làm sao?"

321. Chương 321

Làm sao làm sao

Xảy ra chuyện đều đến hỏi ông làm sao, ông nào có biết pahir làm sao?

Mạc lão đầu thở như bò, dường như muốn ói máu, ánh mắt đỏ rực của ông nhìn về Mạc Tầm, "cô phiếu trong công ty tình hình bây giờ thế nào rồi?"

"Rớt giá rất nghiêm trọng, bên hội đồng quản trị cũng bắt đầu yêu cầu câu trả lời của chúng ta" Mạc Tầm nét mặt nặng nề, "nếu như tiếp tục như thế này, sợ rằng chuyện sẽ càng thêm khó kiểm soát"

Mạc lão đầu nét mặt lạnh băng không nói gì

Mạc Đào cau mày khổ mặt nhìn Mạc lão đầu, "bố, vấn đề của thuốc đều không quan trọng, quan trọng chính là áp chế được lời dư luận xuống, đến khi kinh động lên bên trên, nói không chừng sẽ có người điều tra đến, đến lúc đó lập ra tổ chuyên án, Mạc Thị coi như xong rồi. Bố, bố nghĩ những người bạn1trước đây, thử xem người bên trên có thể áp chế dư luận được không"

Nhắc đến chuyện này Mạc lão đầu càng thêm bực tức

Mấy ngày nay ông không phải không có tìm quan hệ giải quyết, nhưng đám "bạn bè" trước đây đến điện

thoại của ông cũng không nhấc máy, ông gọi điện thoại đi đều là cảnh vệ nghe, còn nói thủ trưởng và phu nhân gì đó đi du lịch rồi, tạm thời không có. Còn có một vài người đến nghe điện thoại cũng không nghe, nghĩ đến đây Mạc lão đầu lửa giận bùng lên trên đỉnh đầu

Ông nghĩ rồi nghĩ, gọi điện thoại cho một người

Người này là cao quan của Kinh Thành, cũng như vậy, cũng là con châu chấu buộc trên một sợi dây cùng với tập đoàn Mạc Thị

"Lão Hà à, đúng, là tôi" Mạc lão đầu hít một hơi thật sau, nỗ lực để bản thân bình tĩnh xuống, giọng nói trầm, "là liên quan đến1chuyện trên mạng 2 ngày nay, bên phía Kinh Thành ông tạm thời giúp tôi ổn định cục diện, phía bên này của tôi sẽ nghĩ cách gấp rút áp chế dư luận"

Lão Hà ở bên kia điện thoại, giọng nói không thân thiện, "lão Mạc, chuyện này tôi sẽ nghĩ cách cố gắng giúp ông bao bọc, nhưng ông cần phải biết chuyện không dễ làm, bây giờ là xã hội gì rồi? tình hình của mạng xã hội năm nay ông lại không phải không biết nghiêm trọng thế nào, từ đầu năm đến bay giờ tổng cộng có bao nhiêu quan viên bị bãi chức rồi? ông nói xem ông làm gì mà không cẩn thận thế, điểm yếu làm sao mà toàn bộ rơi vào trong tay của người khác, ông nhanh chóng nghĩ cách áp chế dư luận xuống, nếu không thì bên này tôi cũng không giúp được ông"

Mạc lão đầu cắng răng, "tôi biết, tôi sẽ nghĩ cách nhanh chóng5ổn định chuyện này lại"

Lão Hà trong điện thoại do dự một chút mới tiếp tục nói, "lão Mạc à, ông không cảm thấy chuyện của ông quá trùng hợp sao, vừa mới lộ ra con trai riêng của ông, lập tức truyền ra chuyện công xưởng sản xuất thuốc của ông... tôi nhìn chuyện này không giống như bề mặt đơn giản thế này, ông tốt nhất điều tra kỹ, xem có phải có người cố ý chọc tức ông, đừng để sau cùng không biết chuyện này là như thế nào, thì bị người ta chọc xuống rồi"

Dập điện thoại, Mạc lão đầu nét mặt tối sầm xuống

Loa điện thoại bàn không nhỏ, người trong căn phòng đều nghe thấy lời nói chuyện của Mạc lão đầu và lão Hà

"Các người thấy chuyện này có cái nhìn thế nào?"

Mạc Đào trong đầu bối rối, hoàn toàn không rõ. Mạc phu nhân và Mạc Oanh Oanh cang không hiểu chuyện gì, ngược lại là Bạch Linh dường2như nghĩ ra điều gì, cô nhin Mạc lão đầu sắc mặt trầm ngâm, ôm lấy bọng không có nói gì

Lúc nàu nói nhiều sai nhiều, thế thì thà không nói

Mạc Tầm trầm ngâm một lúc, "ông nội, cháu cảm thấy lão Hà nói đúng, chuyện này làm sao mà trung

khớp thế được, khi chưa lộ ra thì không có chuyện, một khi đã lộ ra thì liên tiếp phản ứng một loạt đều đến, cháy cảm thấy đằng sau nhất định có người đang chơi chúng ta"

Mạc lão đầu cũng có cảm nhận như thế, vả lại bị người khác choi đùa cảm giác vô cùng mạnh

Ông nhắm đôi mắt lại nghĩ lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian gần đây, trong đầu nghĩ một lượt, từ đầu đến cuối không nghĩ được nguyên nhân

Ngược lại Mạc Tầm, anh cau mày suy nghĩ tức thì, do dự nói, "ông nội… có thể nào là Tiêu Gia không"

Tiêu Gia?

Mạc lão đầu nhăn9mày

Ông và Tiêu lão đầu là bạn chiến đấu nhiều năm, vả lại sống cùng trong một khu biệt thự, càng quan trọng hơn là, ông và Tiêu Gia hoàn toàn không có chút xích mích lớn nào, nếu muốn nói về lần đó gây chuyện không vui, đó cũng là ông đi tìm lão gia tử đòi lại công bằng cho Mạc Oanh Oanh, nói đều là chuyện của hai đứa trẻ, vả lại không được tính là thông gia trai gái, Tiêu lão tử cũng không đến mức chơi đùa ông đến chết

Ông ngồi phịch xuống ghế sopha, trầm lặng một lúc mới nói, "chắc không phải bọn họ đâu… chúng ta buổi tối trước một ngày lễ đính hôn ngấm ngầm mưu tính Tiêu Lăng, ông ta cũng không thể hành động nhanh như vậy ngày thứ hai đã tìm ra Lý Ngân…"

Mạc Tầm trực giác cảm thấy Tiêu Lăng có liên quan

Lão gia tử không có nghĩ là Tiêu Gia bởi vì, ông nội1không biết trước đây anh ở trong bệnh viện suýt chút nữa cưỡng bức Tô Tố, mà lúc đó chọc tức Tiêu Lăng quay mặt ra hận thù, anh ta đích thực có động cơ đối phó Mạc Gia. Đương nhiên, nguyên nhân ở trong đầu anh không thể ở trước mặt Bạch Linh nói, càng không thế nói với ông nội, nếu không thì theo tính cách của ông nội, tuyệt đối sẽ đổ mọi chuyện lên người anh

Mạc Tầm nghĩ rồi nghĩ mới nói, "ông nội, nếu như Tiêu Lăng hoái hận trong lòng với chúng ta thì sao? Nói không chừng có chuẩn bị trước, vả lại chuyện của buổi tối hôm đó ông không cảm thấy rất kỳ quái sao, Oanh Oanh nói em ấy đã lôi Tiêu Lăng bị hôn mê lên giường của em ấy rồi, vả lại khi cháu nhận được tin tức của Oanh Oanh cũng chú ý đến Lạnh Mạc bọn họ, bọn họ mỗi người đều có tại hiện trường, Tiểu Trần cũng có, dưới tình hình như thế, Tiêu Lăng làm sao có thể chạy thoát khỏi phòng của Oanh Oanh được?"

Nhìn thấy Mạc lão đầu trầm ngâm, Mạc Tầm tiếp tục nói, "vả lại… ông nội ông cảm thấy, tại thành phố A có gan và thực lực trêu đùa gia đình chúng ta, ngoài Tiêu Gia còn có thể là ai"

Mạc lão đầu ánh mắt bỗng chốc đóng băng

Thông qua Mạc Tầm nhắc nhở, ông cũng cảm thấy có liên quan đến Tiêu Gia, Tiêu lão đầu bao che bênh vực nhiều như thế nào ông là biết rõ, Tiêu Lăng ở trong lễ đính hôn suýt bị người nhà của họ bày mưu tính kế, cho dù Tiêu Lăng không có kể chuyện này với Tiêu lão đầu, Tiêu Khả kahwngr định cũng không giấu được. nhưng mấy ngay hôm nay Tiêu lão đầu hoàn toàn không đến kiếm chuyện với ông, đến cả đến nhà đòi câu trả lời cũng không có, đây hoàn toàn không phải phong cách làm việc của Tiêu lão đầu

Chẳng lẽ chuyện của xưởng sản xuất thuốc là Tiêu lão đầu trả thù ông?

Mạc lão đầu càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, ông tức giận đập tay xuống bàn, "nếu như thật sự là Tiêu Gia, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ"

"Ông nội, trước mắt chuyện quan trọng nhất không phải là đối phó Tiêu Gia, trước tiên cần ổn định lại cục diện bây giờ mới được"

Cục diện nhưu thế này đâu có dễ dàng khống chế, dư luận đã lên men đến mức bộ phận quan hệ xã hội chen tay vào hoàn toàn ở trạng thái không có hiệu quả

Mạc lão đầu nghĩ rồi nghĩ, lại gọi điện thoại đi tiếp

"A lô, là tôi, điều tra ra chuyện đối với đứa trẻ đó chưa? Được tôi rất nhanh sẽ qua đó"

Dập tắt điện thoại, mọi người nhìn về phía mạc lão đầu, ánh mắt của Mạc lão đầu bỗng sáng lên, có chút gì đó không thể nói, "ta cho người đi điều tra người đàn ông xuất hiện trong buổi tiếc, hắn ta là Lý Ngân, tại Kinh Thành mở công ty, vả lại ở Kinh Thành tương đối có năng lực…"

Trong lòng của Mạc Tầm bỗng giật mình, anh sau mới từ chính miệng của bố mình được biết ông nội ở bên ngoài có con riêng, chính là cái người Lý Ngân đó

"Ta nghĩ thế này" Mạc lão đầu họ nhẹ tiếng, "chuyện ta làm không ngay thẳng trung thực là do Lý Ngân và đám nhà báo nói ra, nếu như ta đi nói thuyết phục Lý Ngân, để hắn ta ở trước mặt báo trí thay ta làm sáng tỏ, thì so với ta giải thích một vạn lần đều có hiệu quả rất lớn"

Mạc Tầm ánh mắt nhíu lại, "vì vậy thì sao?"

"Ta cần phải đi một chuyến Kinh Thành, gặp gỡ người ở trên nói chuyện một chút, tiện thể đi thuyết phục Lý Ngân thay đổi câu chuyện"

322. Chương 322

Đêm tối.

Gió đêm mát mẻ, Bạch Linh lặng lẽ nằm trên gường ngủ thiếp đi, nằm bên cạnh, Mạc Tầm thì nằm lật đi lật lại mãi không ngủ được.

Sau 10 phút, Bạch Linh đưa tay bật đèn ở trên đầu.

"Sao em vẫn chưa ngủ, anh làm em thức giấc à?", Mạc Tầm đưa tay ra ôm cô vào lòng, còn một tay thì để trên bụng cô nhẹ nhẹ xoa, "trong bụng em còn có con, ngủ muộn như thế này không tốt cho con, nên nghỉ sớm đi ".

Bạch Linh thở dài, anh ấy nhìn trong tiều tụy thế kia, cô làm sao có thể ngủ được.

Bạch Linh quay người, mặt đối mặt với Mạc Tầm, hỏi nhẹ nhàng, "Tầm… anh có tâm sự đúng không, anh nói với em đi, có thể em không thể giúp anh giải quyết vấn đề nhưng ít ra cũng có thể cho anh trút bầu tâm sự. ", cô dừng một chút, rồi hỏi tiếp: "hay là liên quan đến việc Mạc gia gặp phải khó khăn lần này? Không phải ông đã đi Kinh Thành giải quyết rồi sao? Anh đừng lo nữa."

Nhưng tâm trạng của Mạc Tầm không được tốt lắm.

"Linh à, đây có lẽ là cuộc khủng hoảng lớn nhất mà từ trước đến nay tập đoàn Mạc Thị gặp phải, Lý Ngân hận ông nội đến vậy, làm sao có thể dùng ba câu hai lời để thuyết phục hắn ta, ông nội đi Kinh Thành cũng chỉ phí thời gian, trước mắt thấy sự việc càng ngày càng lớn, mọi người bắt đầu tẩy chay bệnh viện Phục Hoa, cũng bắt đầu tẩy chay thuốc do tập đoàn sản xuất, chỉ có mấy ngày đã gây ra hậu quả như vậy, thực sự ngoài sức tưởng tượng… Để chuẩn bị cho ngày này không biết Tiêu Lăng phải mất biết bao công sức.

Bạch Linh từ từ ôm chặt Mạc Tầm.

Mạc Tầm nói tiếp " mà anh không chỉ có lo vậy, tất cả cổ phần của tập đoàn Mạc Thị đều trong tay ông nội, lạc đà chết gầy cũng to hơn con ngựa, mà còn chưa kể đến một số dư luận xã hội, những dư luận này tuy có đẩy tập đoàn Mạc Thị vào nguy hiểm nhưng vấn đề mấu chốt của tập đoàn vẫn ở chỗ khác, anh lo hơn là đứa con riêng bên ngoài của ông,…"

Bạch Linh ngây ra một lúc, " ý của anh là ông ông…"

" Uhm" Mạc Tầm gật đầu, "Sự thực là khi bố mẹ anh có nói về người này, anh có điều tra qua, Lý Ngân chắc chắn là trong số con rồng con phượng, một mình một tay sáng lập công ty, đấy là còn chưa nói hắn ta còn có một cậu con trai rất xuất sắc, nó mới ngoài 20 tuổi, tốt nghiệp trường đại học danh tiếng thế giới, mà ở Kinh Thành đã có chút danh tiếng. Mà quan trọng là anh thấy thái độ của ông nội đối với Lý Ngân không rõ ràng, lần này ông nội đi Kinh Thành, ai dám nói sẽ phát sinh chuyện gì."

Ông nội luôn cho rằng bố quá yếu đuối, chỉ mong tìm được người tốt hơn để thừa kế.

Mới đầu ở lễ đính hôn hành động của Lý Ngân đúng là có làm cho ông nội tức giận, nhưng sau khi điều tra tình hình hiện tại của Lý Ngân thái độ của ông nội lập tức thay đổi, chỉ sợ là trong tâm ông nội vẫn có chút đắc ý với sự xuất sắc của con trai riêng à.

Mạc Tầm cười nhạo một tiếng

Tập đoàn Mạc Thị là cảu Mạc Gia, nếu ông nội muốn truyền cho người ngoài thì cũng phải xem người trong Mạc gia có đồng ý không.

"Tầm, anh đừng lo, ông nội là người nhìn sự trưởng thành của cả bố và anh, dù sao tình cảm cũng phải hơn con riêng chứ, ông nộ không làm thế đâu,…"

"cười mỉa…"

Mạc Tầm cười lạnh một tiếng.

"Tình cảm"

Anh ấy đã nhìn thấu rồi, có nói tình cảm với ai thì nói chứ không nói được tình cảm với người ông máu lạnh này. Từ miệng bố mẹ anh ấy biết được chuyện của Lý Ngân anh đã hoàn toàn mất hết niềm tin vào Mạc lão đầu, một người có thể bỏ thanh mai trúc mã, bỏ rơi con trai, bỏ rơi bố mẹ… với người như vậy thì nói gì đến tình cảm?

"Linh à, anh cuối cùng cũng nhìn thấu được ông nội, người mà ích kỷ hết mức như vậy vì không muốn bố anh tiếp quản tập đoàn Mạc Thị, từ sau khi bố anh trưởng thành ông luôn đàn áp, nên mới làm cho tính cách bố yếu đuối, bây giờ ông lại lấy cái đó ra để lấy cơ bắt nạt. Tóm lại, tập đoàn Mạc Thị là của Mạc gia, anh tuyệt đối không cho rơi vào tay người ngoài."

Bạch Linh đối với Mạc lão đầu hận đến xương tủy

Vì một câu nói mà làm lễ đính hôn của cô tan thành mây khói. Bây giờ lại còn muốn tìm người ngoài về tiếp quản công ty, cô quyết không để cho chuyện đó xảy ra.

Cái gì thuộc về Tầm, ai dám chạm vào thì cô quyết chặt tay người đó.

Trong ánh mắt cô ẩn chứa sát khí, đưa tay ôm lấy người Mạc Tầm, nhẹ nhàng an ủi, "không cần biết anh làm gì, em luôn đứng bên cạnh anh."

Mạc Tầm vô cùng cảm động

Anh cuối đầu xuống và thơm nhẹ vào trán cô, lấy tay kéo chăn đắp lên cho cô, " Linh à, cảm ơn em luôn ở bên cạnh anh, em yên tâm, đợi đến khi nào anh tiếp quản tập đoàn Mạc Thị, anh nhất định không để em bị thiệt thòi,anh nhất định sẽ làm một lễ kết hôn thật lớn, dành cho con chúng ta một gia đình hạnh phúc."

" Tầm…" Bạch Linh cảm động, nước mắt rưng rưng.

Mạc Tầm xoa đầu cô "mau mau ngủ đi"

"Vâng"

Một nửa tiếng sau

Bạch Linh mở mắt, nhìn qua ánh sáng ngoài của sổ chiếu hướng về phía Mạc Tầm, anh ấy thở đều và chìm sâu trong giấc ngủ, ánh sáng nhẹ chiếu vào, đầu chân mày vẫn nhíu vào, đến cả khi ngủ mà cũng không được ngủ yên. Bạch Linh lấy tay xoa nhẹ đầu chân mày. Cẩn thận từ từ xuống gường, tay cầm điện thoại đi vào nhà vệ sinh, đóng nhẹ cửa.

Cô bật đèn trong nhà vệ sinh, đi đến trước bồn rửa mặt và gọi điện thoại.

Đầu máy bên kia nghe máy rất nhanh: " Bạch Linh… cô có bệnh à, sao muộn thế này còn gọi điện thoại,…"

Bạch Linh ánh mắt lạnh tanh "Tô Huệ cẩn thẩn với giọng điệu của cô"

"Được rồi, được rồi, có gì thì cô nói mau mau, tôi còn ngủ."

"Việc giao cho cô làm cô đã làm xong chưa", trong gương, gương mặt Bạch Linh dần dần băng lạnh.

"Yên tâm đi, việc cô giao cho tôi tôi không làm tốt sao được, bố nuôi cô tai nạn xe, "đã mất", 24 giờ trước đã đi gặp diêm vương rồi, tôi làm việc tuyệt như vậy cô nhớ chuyển hết số tiền còn lại cho tôi đó."

"Tôi biết rồi"

Bạch Linh gõ lên bồn rửa mặt, ánh mắt càng lạnh. Trong lế đính hôn của cô Tô Huệ cũng đến, vốn để Tô Huệ có cơ hội ám sát Tô Tố, nhưng ai biết được kế hoạch không theo kịp biến hóa, bữa tiệc đính hôn trở thành mớ hỗn độn, Tô Tố cũng không có lúc nào một mình, nên Tô Huệ không có cơ hội ra tay.

Nghĩ đến việc này, ánh mắt Bạch Linh lại một lần nữa lạnh tanh, "Tô Huệ, cô phải nhớ cho tôi là phải trốn

cho kỹ, bây giờ cả thành phố không ít người đang muốn tìm cô".

"Tôi biết rồi, nửa đêm cô gọi tôi về chuyện này? Bạch Linh cô có việc gì thì mau mau nói, đừng có úp úp mở mở, tôi còn ngủ."

Bạch Linh cầm bàn chải đánh răng, vì dùng lực quá mạnh nên "khực" 1 tiếng bàn chải bị gãy, cô nhìn mình trong gương thấy gương mặt cau có của chính mình, "Đúng là tôi có việc muốn bảo cô, cô nghe cho rõ. Sáng nay ông nộii của Mạc Tầm có đi Kinh Thành, 3 ngày sau sẽ quay lại đây, tôi không cần biết cô dùng cách nào, tôi muốn ông ta không có sơ hội sống xót quay lại. "

323. Chương 323

"Ta khinh, cô nghĩ tôi là thần sao, Mạc lão đầu đâu phải là vợ chồng Bạch thị không có thân phận không có hậu thuẫn, vệ sĩ đi theo ông ta nhiều như vậy, cô kêu tôi hành động sợ là tôi chưa kịp làm gì, Mạc lão đầu đã phát giác rồi, vậy thì tôi tiêu đời."

Mặt Bạch Linh ngày càng nhăn, "Đồ ngu chỉ có ngàn năm làm cướp, không có ngàn năm phòng cướp, chỉ cần cô quyết tâm giết ai đó thì nhất định sẽ thành công cô đừng lo, chuyện này tôi sẽ phối hợp với cô, ở thành phố a cô không có cơ hội, tôi đưa tuyến đường đi Kinh Thành của Mạc lão đầu cho cô, còn có khách sạn ông ta ở... và cả những nơi ông ta cần đi, vệ sĩ bên cạnh ông ta tôi quen biết, lúc cô muốn hành động thì tôi có thể gọi điện cho vệ sĩ để dời sự chú ý của họ, để cô thuận tiện hành động."

Tô Huệ trầm mặc một lúc lâu.

Bạch Linh trầm giọng nói, "Tô Huệ, hiện giờ không chỉ 1 mạng người chết dưới tay cô, thêm 1 mạng bớt 1 mạng có gì khác biệt chứ? Với lại chỉ cần lần này thành công, tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình, tiền thưởng lên đến 7 chữ số, sau đó đưa cô ra nước ngoài với số tiền đó cô có thể sống vô lo vô nghĩ ở nước ngoài rồi."

Bên kia điện thoại Tô Huệ cắn chặt răng, "Được cô hành động nhanh một tí, sáng mai tôi xuất phát."

"Được."

Cúp máy, Bạch Linh chống tay trên bồn rửa tay, lạnh lùng nhìn bản thân trong gương.

Mạc lão đầu.

Đừng trách tôi ra tay tàn độc, muốn trách thì trách ông làm cản trở hôn lễ của cô là một, quan trọng hơn là cô tuyệt đối không tha cho bất cứ ai xâm phạm đến lợi ích của Mạc Tầm, ai cũng không được còn có 1 chuyện nữa... Tầm không phải lo lắng có người lập đội chuyên điều tra Mạc lão đầu sao, nếu lúc này Mạc lão đầu "sợ tội" tự sát rồi, thì việc điều tra còn có thể tiếp tục sao?

Lúc này Mạc lão đầu chết đối với ai cũng tốt.

Còn về Tiêu gia

Sau chuyện này chắc chắn Mạc Tầm sẽ không tha cho họ.

…

Về nước Tô Tố tiếp tục đóng phim, vì độ nóng của "Nhất tiếu nại hà", cô đã trở thành tiểu hoa đán nổi tiếng nhất thời gian gần đây, các loại quảng cáo, trang bìa tạp chí đều mời cô, chỉ là tất cả mọi hoạt động đều bị Tiêu Lăng dựa trên danh nghĩa của công ty mà từ chối.

"Tại sao không để em đóng quảng cáo?" Tô Tố có chút không hiểu.

Tiêu Lăng ôm eo cô đứng trong phòng thủy tinh tắm nắng, ánh nắng ấm áp rọi vào người làm cho người khác lười biếng đến buồn ngủ, Tiêu Lăng nửa hé mắt, nghe thấy câu hỏi của Tô Tố, bình tĩnh trả lời, "Đừng quá tiêu hao bản thân, trong giới này rất trôi nổi, chuyện gì cũng phải lo, nếu tiêu hao bản thân nhiều quá sẽ khiến khán giả nhìn nhiều mà chán, thay vì đi đóng quảng cáo hay lên tạp chí, không bằng đi tìm 1 bộ phim hay khác mà đóng, mang đến cho khán giả một nhân vật đặc sắc hơn, nhưng vậy sẽ tốt hơn."

Thật sao

Tô Tố liếc nhìn anh, đưa tay ôm eo anh, "Đừng đánh trống lảng, mau nói thật."

"…"

Tiêu Lăng không biết nói gì mở to mắt, than thở, "Được rồi, bị em phát hiện rồi… không để em nhận những quảng cáo đó là bởi vì bây giờ em đã bận rồi, còn nhận thêm những công việc lung tung khác nữa thì thời gian về nhà sẽ càng ít, anh không biết trong giới giải trí này, đặc biệt là những người nổi tiếng, 1 năm 365 ngày, khoa trương nhất có thể đi làm đúng 360 ngày, như vậy quá cực khổ rồi… thời gian của em đều cho công việc, vậy anh với con phải làm sao…"

Tiêu Lăng đổi tư thế, để Tô Tố ngồi lên đùi anh, thấy cô trầm mặc suy nghĩ, tiếp tục cười nói, "Với lại chúng ta cũng đâu thiếu tiền, nếu em thích đóng phim, chúng ta sẽ xem đóng phim như là sở thích, nhưng tuyệt đối không được toàn tâm toàn ý đặt vào công việc. 4 năm trước anh không thể nhìn thấy con lớn lên đã cảm thấy rất hối hận, cho nên sau này mỗi giai đoạn trưởng thành của con chúng ta cũng không thể bỏ lỡ."

Tô Tố thành công bị Tiêu Lăng thuyết phục.

Cô phát hiện, bây giờ Tiêu Lăng thông minh hơn rồi, trước đây nói chuyện với cô hoàn toàn là câu mệnh

lệnh, bây giờ biết cách nói lí do để thuyết phục cô, với lại anh nắm bắt được nhược điểm của cô, biết con là điểm yếu đuối của cô, lấy con để nói chuyện. Nhưng nghĩ lại kiếp trước lúc cô là diễn viên hạng B cũng rất bận rộn, nên cũng bỏ qua ý nghĩ đi đóng quảng cáo.

Như lời Tiêu Lăng nói, cô cũng không muốn bỏ qua giai đoạn trưởng thành nào của con.

Giống như bây giờ mỗi ngày đóng tí phim, đóng xong thì về nhà, sống cuộc sống đầy đủ nhẹ nhõm, cũng tốt mà.

Nhưng đóng phim thì không thể lúc nào cũng ở thành phố a, cho nên sau này nếu nhận được 1 bộ phim tốt nói không chừng phải sống trong đoàn làm phim, nghĩ đến điều này Tô Tố nhíu mày, nghề diễn viên thì thường không cố định.

Tô Tố lần đầu tiên muốn đổi công việc.

"Đang nghĩ gì đó?"

"Không có gì." Suy nghĩ vẫn chưa chắc chắn, Tô Tố không muốn nói cho Tiêu Lăng nghe, nếu cô nói không đóng phim nữa, chắc chắn Tiêu Lăng sẽ giơ hai tay hai chân đồng ý, nên khi chưa nghĩ kĩ, cô cứ tiếp tục cuộc sống như vậy đã, Tô Tố dựa vào lòng Tiêu Lăng, đưa tay ra ngáp một cái, "Chuyện của Mạc gia làm sao đây?"

"A… Mạc lão đầu hôm nay sẽ đi Kinh Thành. Nghe nói là muốn thuận đường đi thuyết phục Lý Ngân."

"Hả…" Tô Tố căng thẳng, "Lý Ngân sẽ bị thuyết phục chứ?"

"Không thể nào" Tiêu Lăng lấy tay chải lại mái tóc dài của cô, ngữ khí cực kì khẳng định nói,"Lý Ngân cực kỳ hận Mạc lão đầu, lúc này ông ta không thêm dầu vào lửa đã rất tốt rồi, không thể nào giúp Mạc lão rửa tội đâu."

Vậy thì cô yên tâm rồi.

Tô Tố ngả đầu lên vai của Tiêu Lăng cảm thấy buồn ngủ, "Tiêu Lăng…"

"Ừ?"

"Em buồn ngủ."

"Ngủ đi."

…

Cô ngủ hai tiếng, lúc tỉnh dậy bọn trẻ đã đi học về rồi, lúc Tô Tố mở mắt đã thấy hai đứa trẻ nằm sấp trên đầu giường nhìn chằm chằm cô. Lúc mở mắt Tô Tố đã thấy đầu của hai con, bị hù 1 phen. Lúc nhìn rõ là hai đứa nhỏ mới thở phào ngồi dậy từ trên giường, "Hai đứa con ở đây làm gì?"

Tô Tố vỗ vỗ ngực.

Đứng ở đầu giường không nói lời nào, muốn hù chết người sao.

"Mami cuối cùng mẹ cũng tỉnh rồi." Tiểu Thất cảm thấy có lỗi nhìn Tô Tố, nhíu mày mặt khổ não nói, "Mami, Tiểu Thất và anh làm chuyện sai trái rồi…"

"Tô Tố xuống giường, mặc dép, quỳ trước mặt 2 đứa, "Sao vậy? Nói cho mẹ nghe làm sai chuyện gì, mẹ nghe coi có thể tha thứ được không."

Tiểu Thất mếu máo, bộ dạng sắp khóc.

Cô từ phía sau lấy 1 cái chìa khóa ra, đây là cái mà Tô Đại Khuê đưa cô, nói đây là chìa khóa mẹ cô để lại, trên chìa khóa ban đầu có treo hạt bằng gỗ nhưng bây giờ không thấy rồi, Cảnh Thụy đưa tay nhỏ ra, trong tay nhỏ vậy mà chính là những hạt bằng gỗ đó.

"Đây là sao vậy?'

Tiểu Thất vò đầu bức tóc, "Con và anh thấy mấy ngày nay mami hay nhìn chằm chằm chìa khóa này, cho nên tò mò lấy nó từ túi của mami ra xem 1 cái, kết quả không cẩn thận làm rớt từ cửa sổ lầu 2 xuống, đến khi con và anh xuống lầu nhặt lại thì nó đã thành thế này… Mami con xin lỗi, con và anh biết cái này do bà ngoại để lại cho mẹ, chúng con làm hư nó rồi."

Thì ra là vậy.

Tô Tố lấy hạt bằng gỗ và chìa khóa từ trong tay con lên, xem tỉ mỉ, chìa khóa không bị hư, chỉ có hạt bằng gỗ bị nứt ra, cô vừa mới định bỏ hạt gỗ vào thùng rác, đột nhiên ánh nhìn ngừng lại.

Đây là cái gì?

324. Chương 324

Hạt gỗ rất to, to gần bằng ngón tay cái.

Tô Tố bẻ đôi hạt gỗ ra, thì nhìn thấy bên trong là 1 tờ giấy, tờ giấy rất nhỏ, tờ giấy dính sát bên hông của cái lỗ, nếu không xem kĩ thì hoàn toàn không thấy, hạt gỗ đã bị vỡ ra, rất dễ bẻ làm đôi, quả nhiên bên trong cất giữ 1 tờ giấy nhỏ.

Tô Tố hoàn toàn bị chấn động.

"Mẹ… trên tờ giấy ghi gì vậy." Cảnh Thụy ánh mắt sắc bén nhắc nhở.

Tô Tố mở ra xem, quả nhiên nhìn thấy trên đó viết vài chữ bằng bút lông kim: Dưới cây sung trước cửa biệt thự, có 1 cái thùng.

Tim Tô Tố đập "thình thịch".

Mấy ngày nay cô vẫn luôn nghĩ mẹ để lại chìa khoá cho cô làm gì, nhưng dù cô nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, khi mẹ mất cô còn rất nhỏ, đến âm thanh cách cười hình dáng cô cũng không nhớ, đừng nói đến tác dụng của cái chìa khoá nhỏ này.

Nhưng cô càng hiểu rõ, mẹ không thể vô cớ để lại chìa khoá cho1cô, nếu đã để lại, thì chắc chắn có nguyên nhân nào đó mà cô không biết.

Bây giờ, câu đố này đã được giải.

Tô Tố cầm chặt chìa khóa, ngón tay bắt đầu run rẩy. Cô bắt đầu bẻ 3 hạt gỗ còn lại, bên trong không tìm thêm được gì nữa.

Dưới cây sung trước cửa biệt thự, có 1 cái thùng.

Chỉ vài chữ ngắn ngủi, cô cũng cảm nhận được tình yêu của mẹ, tờ giấy được giấu kỹ như vậy, rõ ràng là biết được bản chất con người của Tô Đại Khuê, sợ ông ta thấy nên mới như vậy… mà cô càng tin tưởng, Tô Đại Khuê lúc tìm được chìa khóa này đã vắt óc suy nghĩ nhưng nghĩ rất lâu cũng không nghĩ được có vật bên trong những hạt gỗ.

Hạt gỗ này quả là không hút mắt, chất liệu bình thường, đến màu sắc cũng không có, hoàn toàn là gỗ thông thường.

Cô không biết tại sao mẹ lại tốn nhiều tâm tư vào vật này như vậy, nhưng cô có thể cảm nhận được tình cảm ấm áp mà mẹ1đã gửi gắm trước đây.

Mẹ…

Từ này đối với cô mà nói, từ lúc bắt đầu đã rất xa lạ.

Trong tim cô ngăn tình thân lúc nào cũng trống, sau khi có con mới được đổ đầy 1 chút, nhưng bây giờ… cô chỉ cảm thấy trong tim như được uống 1 ly nước nóng, ấm áp đến nỗi khiến cô phải chảy nước mắt.

“Mami… mẹ làm sao vậy?”

Tô Tố hít hít mũi, ngẩng đầu thì nhìn thấy hai đứa con đang lo cho mình, cô đưa tay ôm hai con, “Cảnh Thuỵ, Tiểu Thất, cảm ơn hai con.”

“A?” Tiểu Thất quay đầu, “Có phải là do con và anh lỡ làm hư nhưng mang lại kết quả tốt, giúp mẹ phát hiện được đồ được giấu trong chìa khoá không? Mami, tờ giấy này là bà ngoại để lại cho mẹ sao?”

“Đúng” Tô Tố kích động hôn lên mặt hai con, “Cảm ơn các con giúp mẹ phát hiện cái này.”

Đêm hôm đó, Tô Tố đến cơm cũng không kịp ăn, đã cùng Tiêu Lăng đến biệt thự trước đây sống.

“Là chỗ này sao?”

“Đúng, chính là chỗ này.”

Xe5dừng lại, Tô Tố thấy kiến trúc quen thuộc, cảm giác như đã cách xa ngàn năm, chỉ mấy tháng trước cô còn ở đây nhẫn nhịn, mà bây giờ ngoài cửa lớn của biệt thự đã bị phong lại.

Sau khi cô có lại kí ức thì cô ở căn biệt thự này, nên biệt thự này chắc chắn là căn mà mẹ nhắc đến trong tờ giấy.

Tô Tố đánh giá hoàn cảnh xung quanh 1 lần, thực ra không cần đánh giá, nhìn một cái là cô có thể thấy trước cửa biệt thự có 2 cây sung, cô nắm chặt chìa khoá, chậm rãi đi qua đó.

Tiêu Lăng mở nắp cốp sau xe, lấy cái xẻng đã chuẩn bị sẵn ra.

“Từ cái cây nào bắt đầu đào đây?”

Dựa vào trực giác Tô Tố chỉ cái cây bên phải, “Cây này đi.”

Tiêu Lăng cởi áo khoác ra, đưa cho Tô Tố, sau đó căn dặn cô, “Em đứng xa 1 tí.”

“Ừ.”

Tô Tố lùi 2 bước, trong lòng căng thẳng đến tim đập nhanh, nhìn chằm chằm vào nơi mà Tiêu Lăng đang đào.

10 phút sau.

Đột nhiên Tiêu2Lăng cảm thấy xẻng đụng phải cái thùng cứng cứng, mặt anh vui vẻ, “Có rồi.”

Tô Tố nhanh chóng cầm chìa khoá đi qua.

Tiêu Lăng đào thêm 2 cái, quả nhiên đào được 1 cái thùng thép, thùng không quá lớn, chỉ bằng cỡ hai lòng bàn tay, Tô Tố từ dưới đất lấy thùng lên, quỳ xuống đất phủi hết đất cát trên bề mặt ra, trên cái thùng màu tím đỏ đã bị rỉ sét, cái khóa trên đó cũng bị rỉ sét.

“Em thử coi có mở được không?”

“Ừ.”

Tô Tố quỳ dưới đất lấy chìa khóa cắm vào khoá, không ngoài dự đoán, chỗ cắm của ổ khoá đã bị thép gỉ bít lại, đến cắm cũng cắm không vào, đừng nói là mở ra.

Tô Tố lắc đầu, “Không được, mở không ra.”

Nhất thời trên tay hai người cũng không có vật gì có thể mở khoá, trong thùng cũng không biết có gì, nếu dùng xẻng thì sợ làm đồ vật bên trong thùng bị hỏng.

“Đem về nhà trước, về rồi tìm dụng cụ để mở nó ra.” Tiêu Lăng kiến nghị.

Tuy Tô Tố hơi9thất vọng, nhưng chỉ có thể gật đầu.

Trên đường về nhà, Tô Tố ngồi ở ghế phụ, không quan tâm đến đất cát và rỉ sét trên thùng, ôm chặt nó, Tiêu Lăng vừa lái xe vừa lo lắng nhìn cô, lúc này sắc mặt của Tô Tố có chút ngẩn ngơ, ánh mắt mơ hồ, rất rõ ràng tâm tư không biết đã bay đi đâu rồi.

Tiêu Lăng có chút không an tâm, đưa tay nắm lấy tay cô, thấy cô khẽ run rẩy, liền hỏi, “Sao vậy?”

“Không có, chỉ là tò mò không biết bên trong thùng là thứ gì, nghĩ đến hơi nhập tâm.”

“Đừng nghĩ nhiều quá.” Tiêu Lăng vỗ tay cô, luôn tiện đổi chủ đề, “Đúng rồi, hơn 1 tháng nữa là sinh nhật 4 tuổi của 2 đứa nhỏ, anh muốn nhân ngày sinh nhật của bọn chúng tổ chức bữa tiệc, tới lúc đó mời bạn học của tụi nó đến, cũng mời những bạn bè có quan hệ tốt lại, những người nổi tiếng của thành phố a, thuận tiện chính thức tuyên bố với thành phố a thân1phận của bọn chúng, em cảm thấy thế nào?”

“A?” Tô Tố hoàn toàn không có tâm lý chuẩn bị, bị hù 1 phen, nhất thời không quan tâm đến cái thùng thép nữa, căng thẳng nhìn Tiêu Lăng, “Đây, sao đột nhiên thế?”

Đột nhiên.

Tiêu Lăng không cảm thấy vậy.

Anh buồn bã nhìn Tô Tố, vừa buồn vừa oán nói, “Tô Tố, mỗi ngày anh cũng muốn nói với cả thiên hạ biết là em là người phụ nữ của anh, chúng nó là con của chúng ta, em không thể để anh trở thành ** trong bóng tối được.”

Lời này… nghe như cô hiếp người quá đáng vậy.

Tô Tố lau mồ hôi, “Em cảm thấy anh tuyên bố như vậy không tốt cho con, tụi nhỏ còn nhỏ như vậy, anh tuyên bố 1 cái biết bao truyền thông sẽ moi tin của chúng, ngày nào cũng bị ký giả nhòm ngó, hai đứa nó không thể qua cuộc sống tuỳ ý, với lại…” Tô Tố nhìn Tiêu Lăng một cái, “Anh có nhiều tiền như vậy, nếu mọi người biết đó là con của anh, em lo an toàn của con sẽ bị đe doạ…”

Đây không phải là cô muốn làm cho người khác kinh sợ.

Cô thường thấy tin tức về con của đại gia này đại gia kia bị bắt cóc, bọn bắt cóc muốn bao nhiêu tiền này nọ, cô là người ngoài nhìn cũng cảm thấy lòng thắt lại, nếu đổi lại là con của cô… Tô Tố run rẩy, “Không được không được, vẫn là không nên tuyên bố.”

Chuyện cô nghĩ cũng không phải là không có lý.

Tiêu Lăng do dự một chút, cuối cùng thỏa hiệp một chút, “Vậy làm 1 bữa tiệc nhỏ, mời bạn học của hai đứa con, rồi mời những người bạn có quan hệ tốt, người không quen thì không mời, vậy được chưa?”

325. Chương 325

Tô Tố nhìn ánh mắt đầy hy vọng của Tiêu Lăng, đương nhiên không nói ra được chữ “không”.

Suy nghĩ kỹ, gần đây biểu hiện của Tiêu Lăng phải gọi là hoàn hảo, mỗi ngày dù đi làm có bận đến đâu, đến giờ ăn cơm tối thì sẽ về nhà ăn, bây giờ bọn họ đang sống ở nhà tổ (nhà Tiêu lão), Tiêu Lăng và lão gia quan hệ rất tốt, lúc đầu lão gia thấy Tiêu Lăng trở về đúng giờ, mắt mở to đến hết cỡ, sau đó dần dần cũng quen.

Tô Tố làm sao không cảm thấy sự thay đổi của Tiêu Lăng chứ.

Mỗi ngày anh cũng dành nhiều thời gian lớn để ở bên con và cô, thậm chí, tháng trước cô hầu như sống trong đoàn làm phim, 2 con là do Tiêu Lăng toàn quyền phụ trách, phụ trách này là bao gồm lo cho con ăn uống, quần áo, đi lại, chỗ ở; đưa đón con đi học, mỗi ngày còn dành thời gian chỉ bài cho con, Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ đều là 2 đứa trẻ thông minh, tri thức của trường mẫu giáo thông thường hai đứa căn bản không cần học, não của hai đứa cũng đủ lớn, mỗi ngày cũng sẽ hỏi những câu hỏi kỳ lạ, nhiều lúc Tiêu Lăng cũng không giải đáp được, lên mạng tìm các loại tài liệu.

Tất cả những thứ này cô đều nghe từ miệng của Tiểu Thất.

Còn có 1 hiện tượng nữa.

Rõ ràng Cảnh Thuỵ không hề bài xích Tiêu Lăng, tuy vẫn chưa mở miệng kêu cha, nhưng mỗi ngày lúc đối diện với Tiêu Lăng tâm trạng đều rất tốt.

Dưới tình huống này, đương nhiên Tô Tố không thể nào từ chối yêu cầu của Tiêu Lăng.

Cô gật đầu nhẹ, "Được, vậy anh tự xem rồi an bài." Nói chung chỉ cần không lộ cho truyền thông biết thì không có vấn đề gì.

...

Lúc tới nhà, ông nội đang nghiêm túc coi tin tức, thấy Tô Tố và Tiêu Lăng về, vẫy tay với 2 người, "Hai đứa qua đây tí."

Hai người nhìn nhau, đi đến trước mặt ông nội.

"Sao vậy ông nội?"

Ông chỉ tivi đang phát tin tức, "Chuyện của Mạc gia làm to quá, hôm nay đã lên tivi rồi. Cấp trên đã ra lệnh, để đội chuyên điều tra bắt đầu điều tra chuyện này, lần này Mạc lão đầu nhất định khó trốn thoát, tập đoàn Mạc thị nhất định bị tổn thất, cho nên hai con gần đây làm chuyện gì cũng khiêm tốn tí, nếu không bọn người Mạc gia chó gấp cũng sẽ nhảy ra khỏi tường, không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa."

"Ông nội yên tâm, chuyện cần an bài con đã an bài rồi."

Ông nội không hơi đâu trừng mắt nhìn anh, "Ông đoán là sau chuyện này người của Mạc gia đã hiểu rõ, nhất định biết được chuyện này là do con đâm sau lưng, con ngàn vạn lần đừng khinh địch, lạc đà ốm chết cũng lớn hơn ngựa, mặc dù chuyện này hơi nghiêm trọng, nhưng chỉ liên quan đến 1 mình Mạc lão đầu, mấy năm nay ông phòng bị tất cả mọi người, đem quyền lớn nắm trong tay, chuyện này xảy ra 1 cái, ông ta sẽ là người gặp nạn đầu tiên, Mạc Đào và Mạc Tầm ngược lại không chịu được tội danh này, đến lúc Mạc lão đầu xuống đài rồi, chắc chắn Mạc Tầm sẽ lên đài, đến lúc đó nhất định trả thù con."

Tiêu Lăng không chút quan tâm nói, "Nếu thật như vậy, Mạc Tầm còn phải cảm ơn con đã giúp giúp cậu ta thượng vị."

"Tiểu tử thối nhà mày còn dám nói, không nói với ông 1 lời đã dám xuống tay với Mạc gia… tiểu tử, ông thấy là mày thiếu đánh phải không."

Ông nội cầm cây gậy lên làm tư thế như chuẩn bị đánh Tiêu Lăng, quay lại thấy ánh mặt sợ hãi của hai đứa trẻ, ông lập tức thu nét mặt hung dữ lại, cười nhân từ với hai đứa trẻ, "Cảnh Thuỵ, Tiểu Thất, ông đang đùa với ba của tụi con thôi."

Tốc độ lật mặt còn hơn lật sách.

Chuyện cười, ông không muốn trong mắt hai đứa trẻ mình là người hung dữ.

Miệng Cảnh Thuỵ khẽ giật, quay mặt qua chỗ khác.

Tiểu Thất nghiêng đầu cười haha, "Ông cố, con với anh cái gì cũng không thấy."

Ông ái ngại cười cười, lúc nhìn Tiêu Lăng lại quay lại khuôn mặt hung dữ, chỉ là lần này thấp giọng hơn rất nhiều, "Tiểu tử thối, mày đừng xem thường Mạc gia, quan hệ của Mạc gia rất phức tạp, muốn làm khó thì phải làm khó cho đến chết, để họ không thể nào sống lại, nếu không sau này sẽ chịu thiệt rất nhiều, có biết không"

Tô Tố ói máu.

Cô còn nghĩ ông không ủng hộ cách đối phó Mạc gia của Tiêu Lăng, ai ngờ… ông nội kêu Tiêu Lăng làm khó cho đến chết.

Tô Tố điên cuồng lau mồ hôi.

Tiêu Lăng hiểu ông nội hơn Tô Tố nhiều, nghe ông nói vậy cũng không bất ngờ, sắc mặt nghiêm túc, "Ông nội yên tâm, con sẽ."

Tô Tố, "…"

Ông lười nhìn Tiêu Lăng, xua tay với anh, “Nhanh chóng biến đi, nhìn thấy là phiền.”

…

Hai người lên lầu.

Tiêu Lăng tìm ra 1 hộp dụng cụ trong nhà kho trên lầu, cầm hộp quay về phòng.

Tô Tố đưa thùng trong lòng cho Tiêu Lăng, Tiêu Lăng để thùng trên bàn uống trà, anh nhìn sâu Tô Tố đang ngồi đối diện, “Em chuẩn bị xong chưa?”

Tô Tố hít sâu 1 hơi, “Nạy mở đi.”

Lúc nãy trên đường đi cô đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi.

Tiêu Lăng gật đầu, lấy dụng cụ từ hộp dụng cụ ra, cái thùng đã chôn dưới đất 10 mấy năm, bề mặt đã bị rỉ sét, thép cũng mỏng hơn, thực ra rất dễ dàng nạy mở.

“Ba ta…”

Thùng được mở ra, Tiêu Lăng thấy sắc mặt Tô Tố căng thẳng, đưa tay mở thùng để trước mặt cô.

Tô Tố nhìn vật được để trong thùng.

Trong thùng chứa đầy mấy chục tấm hình, toàn là hình mẹ chụp chung với cô, từ lúc mới sinh cho đến lúc 2-3 tuổi, mỗi 1 giai đoạn đều có, tấm nào cũng là hình chụp chung với mẹ, tấm nào cũng được bao nhựa, nên không bị hư hại gì, người phụ nữ trong hình rất trẻ, nhìn vào chỉ cỡ 20 tuổi hơn, cực kì xinh đẹp, như tiên nữ từ tiên cảnh bước ra vậy. Khí chất của cô rất ấm áp, nhìn vào khiến người khác rất dễ chịu.

Tròng mắt của Tô Tố dần dần đỏ lên.

Bởi vì dù chỉ là hình chụp, cô cũng có thể cảm nhận được người phụ nữ trong hình yêu cô thế nào. Tô Tố biết tình yêu của người phụ nữ này có thể không dành cho cô, mà dành cho chủ nhân của thân thể này, nhưng cô không để ý chuyện đó. Bây giờ cô chính là Tô Tố, Tô Tố chính là cô, nếu cô đã kế thừa thân thể này, sẽ yêu những gì cô ấy yêu, ghét những gì cô ấy ghét.

Con của cô ấy chính là con của cô, mẹ của cô ấy chính là mẹ của cô.

Dưới đáy những bức hình là giấy tờ bất động sản màu đỏ, và có 1 phong thư đựng văn kiện.

Tô Tố ngạc nhiên.

Tiêu Lăng cổ vũ cô, "Mở ra xem xem."

Ngón tay Tô Tố run rẩy, mở phong thư ra, trong phong thư có mấy tờ thư giấy, trên thư đầy chữ được viết bằng bút lông kim, vì thư giấy bị chôn dưới đất thời gian dài, nên giấy bị ố vàng.

Tiêu Lăng nhìn lướt qua những chữ viết trên đó, chân thành khen 1 tiếng, "Chữ của mẹ em thật đẹp."

Chữ trên thư giấy đẹp đẽ cứng rắn, mạnh mẽ như cây thông, Tiêu Lăng cũng là người học viết chữ bằng bút lông từ nhỏ, người ta nói nét chữ nếp người, nhìn nét chữ anh có thể cảm thấy mẹ của Tô Tố là người phụ nữ có tính cách rất kiên cường.

Tô Tố mím môi, cẩn thận cầm thư giấy trên tay, chú tâm đọc.

326. Chương 326

"Con gái yêu của mẹ, khi con nhìn thấy bức thư này thì mẹ đã không còn sống trên đời này nữa."

Tô tố nhìn thấy dòng chữ này, toàn thân rung rẩy! Tiêu lăng bèn cầm bình trà ngồi đến bên cô, nhẹ nhàng vịnh vào vai cô, hết sức an ủi và động viên cô, "Tô tố, đừng miễn cưỡng bản thân, em chưa chuẩn bị tâm lý tốt để xem thư đâu."

"Không, em đã chuẩn bị tinh thần rồi."

Tô tố tiếp tục xem, "Mẹ rất muốn nhìn thấy con lớn, cũng như muốn nhìn thấy con trưởng thành, rồi con kết hôn, và trải qua những tháng ngày thật hạnh phúc, nhưng… Có lẽ đây chỉ là hy vọng xa vời. Con ơi, tuy không có mẹ bên cạnh nhưng con vẫn sống hạnh phúc mà, đúng không!"

"Con ơi, cả đời này mẹ đã làm không ít việc sai trái cũng như không ít việc ngu ngốc, duy nhất không hối hận đó là việc đã sinh ra con. Viết bức thư này có nhiều điều khiến mẹ không muốn từ bỏ, mẹ có rất nhiều điều muốn nói với con, cầm bút lên thì nói không nên lời, có lẽ vào thời khắc này, dù có rất nhiều điều muốn nói cũng không có thể biểu đạt hết tâm ý của mẹ. Bây giờ mẹ có vài điều cần nói với con, con nhất định phải nhớ lấy nhé! Đại khái là mẹ có thể đoán được trong tương lai cuộc sống của con sẽ không được thuận lợi, thừa biết Tô Đại Khuê hiện tại đang ở nhà tổ chức tiệc kết hôn, hiện tuy họ chưa làm giấy hôn thú, nhưng họ đã có với nhau một đôi trai gái, và có quan hệ mật thiết với vợ của lão gia, chờ đến khi mẹ mất đi chỉ e rằng lão ta sẽ đưa ba mẹ con họ đến sống tại A Thị, đến lúc đó những ngày tháng sắp tới của con sẽ không được tốt đẹp."

"Con ơi, hãy tha thứ cho mẹ vì thời gian này đã không an bày cho con có được cuộc sống tốt đẹp, con vẫn

còn quá nhỏ, khi mẹ chết đi thì mọi quyền hành trong công ty chắc chắn sẽ rơi vào tay Tô Đại Khuê, mẹ đã ở bên văn phòng Luật sư làm thư chuyển nhượng cổ phần, chỉ cần khi con mười tám tuổi, con có quyền kế thừa cổ phần của mẹ trong công ty. Mẹ thật không biết đến khi nào con mới phát hiện ra những thứ mà mẹ để lại cho con, cũng có thể vĩnh viễn con không phát hiện được. Mẹ chỉ hy vọng con cố gắng chịu đựng, số tiền trong cái thẻ ngân hàng này được mẹ làm sau khi con ra đời và nó được đứng tên con, bên trong là tiền sau này cho con ăn học, tiền không nhiều lắm, nhưng chắc chắn là đủ để con học xong đại học, con hãy nhớ nhé, cho dù cuộc sống có khó khăn cỡ nào, thì nhất định cũng không được bỏ học. Mật mã thẻ chính là ngày sinh nhật của con."

Tô tố hốc mắt đỏ lên, khi mẹ viết bức thư này cũng không biết rằng Tô Đại Khuê đã khiến công ty bị phá sản một cách nhanh chóng như vậy!

Cánh mũi cô khụt khịt và cô tiếp tục xem, "Giấy tờ bất động sản đã được mẹ sang tên cho con, nếu người mẹ kế sau này có đuổi con ra ngoài, con không cần phải lo vì đã có căn nhà của chính mình. Con à, Tô Đại Khuê có thể sẽ không thương yêu con, bởi vì… Ông ta hoài nghi con không phải là con ruột của ông ta, Tô Đại Khuê nghi ngờ cũng đúng thôi vì thật sự con không phải là con ruột của ông ta đâu!"

Tô tố kinh ngạc trợn to mắt.

Tô Đại Khuê không phải là cha ruột của cô sao?

Cô tiếp tục xem tiếp phía dưới, "Người cha thật sự của con… Ông ta là người đàn ông tốt nhất mà mẹ từng gặp, ông ta thật sự yêu thương mẹ, cũng như thực sự yêu thương con, nhưng vì rất nhiều nguyên nhân, nên mẹ và ông ấy không thể ở bên nhau, và cũng không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh, chuyện này mẹ thực sự xin lỗi con. Hãy nhớ lời mẹ dặn, vạn lần ngàn lần con đừng tìm cha ruột của con, mẹ chỉ hy vọng con có một cuộc sống tốt đẹp, chỉ cần trải qua cuộc sống bình lặng, và con cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi."

"Đợi đến khi mẹ kế của con vào nhà ở, tất cả những dấu vết về mẹ trong ngôi nhà này sẽ dần phai đi, hãy tha thứ cho mẹ vì sự ích kỷ,mẹ không muốn con quên mẹ, cho nên mẹ đã đem tất cả những hình ảnh mẹ chụp với con đều giữ lại hết, con hiện tại cũng chưa hiểu chuyện, mẹ không biết sau này khi con trưởng thành có chút tình cảm nào dành cho mẹ không, mẹ chỉ cầu trời, hy vọng con sau này vẫn nhớ đến mẹ. Con ơi… Mẹ yêu con nhiều lắm, thật sự rất yêu thương con, vì con, mẹ có thể chấp nhận bất cứ chuyện gì, mẹ xin con, nhất định nhất định con đừng bao giờ quên mẹ. —— Người mẹ yêu quý của con Tô Cẩn!"

Tô cẩn?

Đây là tên của mẹ mình!

Tô tố như cảm thấy cổ họng bị nhét cục bông vào vậy, cô nghẹn giọng. Đôi mắt cũng nóng lên, chóp mũi như chua đi. Cô che miệng lại, và khóc thầm, cô lớn đến bây giờ, lần đầu tiên cô biết tên mẹ mình.

Mẹ cô cũng họ Tô!

Cho nên, cô đã hiểu vì sao cô theo họ mẹ!

Cô đúng là người con bất hiếu, ngay cả tên mẹ ruột của mình cũng không biết. Trước giờ Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên chưa bao giờ nhắc đến mẹ trước mặt cô, mỗi lần khi cô đến hỏi Tô Đại Khuê, đều bị Tô Đại Khuê mắng chửi, thời gian dần trôi, cô cũng không dám hỏi nữa.

"Tiêu Lăng, em là đứa con gái bất hiếu, vì cho đến bây giờ em mới biết tên mẹ ruột của mình…"

Tiêu Lăng lẳng lặng ôm chặt lấy cô, "Không thể trách em được, mẹ em mất khi em còn quá nhỏ, không biết đến mẹ cũng là điều bình thường thôi, hơn nữa Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên cũng không nhắc đến mẹ trước mặt em mà, xem như bà ta không tồn tại trên đời này vậy, thì làm sao mà em biết được."

Tô tố vẫn cảm thấy lòng rất áy náy, cô nhìn những nét chữ trong bức thư càng về sau càng hỗn độn, tim cô đau nhói quặn thắt lại, " Mẹ của em trong thư dường như ray rứt và rất quyến luyến… Mẹ rất sợ em quên mẹ."

"Vậy thì em đừng quên mẹ nhé."

Trong lòng Tiêu Lăng có chút xúc động, anh xem rất rõ nội dung trong thư, Tô Tố thật lòng rất yêu mẹ của cô, ngôn từ trong thư toàn lo lắng cho tương lai của cô, nghĩ lại mẹ cũng là người chăm chỉ và chịu đựng rất nhiều cực khổ. Mẹ đã chuẩn bị và sắp xếp mọi thứ cho đứa con gái bé nhỏ của mình, không tiếc công sức đem tờ giấy nhỏ giấu trong hạt châu bằng gỗ, bên trong có tổng cộng bốn hạt châu gỗ, chỉ có một trong bốn cái có đựng đồ, có lẽ mẹ sợ Tô Đại Khuê phát hiện.

Chỉ là không ai nghĩ rằng, vậy mà bức thư này phải sau hơn mười năm mới thấy được ánh mặt trời.

Tiêu Lăng nhìn thấy Tô Tố khóc một cách thật thương tâm, lòng cũng đau thắt lại, anh ôm Tô Tố thật chặt vào lòng, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, "Đừng khóc! Nếu mẹ em nhìn thấy em thế này, chắc chắn sẽ hận mình vì đã để lại những thứ gây đau lòng cho em, mẹ chỉ hi vọng em sống thật hạnh phúc."

Tô tố kéo lấy áo trước ngực Tiêu Lăng, "Tiêu lăng ơi, mẹ thật sự rất yêu em…"

"Đúng, mẹ thực sự rất yêu em."

"Cho nên… Không phải trời sinh em tính cách không được mọi người yêu thích, không chiếm được tình cảm của mọi người, bọn họ không thích em không phải vì em có vấn đề gì cả, mà bởi vì bọn họ có tâm bất chính, phải không!"

Tiêu Lăng xót xa, càng dùng sức ôm chặt lấy cô, "Đúng! Tất cả những người không thích em đều bị mù!"

Từ kiếp trước cho đến kiếp này, những người bạn và những người thân thiết bên cạnh em không được

nhiều, ngày trước lúc cô chết trên bàn phẩu thuật cô vẫn còn suy nghĩ, có phải cô không phải là người tốt, cho nên tất cả những người cô yêu thương bên cạnh đều phản bội cô! Khi được tái sinh vào cơ thể hiện tại, cô không chỉ một lần tự trách và hoài nghi bản thân, tại sao người cha sinh ra cô lại đối xử với cô như thế, có phải trời sinh ra cô không được yêu thích không.

Mà hiện tại, mọi khúc mắc đã được mở ra.

Không phải cô không tốt, mà là cô không may mắn, những người cô tiếp xúc đều muốn hại cô.

Sau khi đau lòng, Tô Tố đột nhiên nhớ tới điều gì đó, sắc mặt cô biến đổi lớn, "Rột"cô ngồi ngay ngắn lại, đôi mắt cô vẫn còn đỏ ửng, và ướt đẫm nước mắt, sắc mặt lại trở nên hoảng sợ.

"Tiêu Lăng! Tô Đại Khuê chẳng phải đã nói mẹ em bị xe đụng chết sao! Tai nạn xe có lẽ xảy ra như một bất ngờ, vậy tại sao mẹ lại ghi di chúc cho em? Giống như mẹ đã biết trước cái chết vậy! Chẳng lẽ... Tai nạn căn bản là giả sao, mẹ em đã bị người ta mưu sát!"

327. Chương 327

Bây giờ Tô Tố chưa xác định được sự việc xảy ra với mẹ của mình, cô phải lập tức tìm những người có liên quan để biết chân tướng sự việc này.

Một giờ sau.

Tiêu Lăng dẫn Tô Tố một lần nữa đến khu phòng trọ của Tô Đại Khuê, lần này họ đến sớm hơn lần trước, khi đến nơi trọ của Tô Đại Khuê thì trời vẫn còn chưa tối, cuối chiều thu thời tiết thật mát mẻ, Tô Tố xuống xe và hít một làn không khí thật sâu vào người bỗng chốc cảm thấy lạnh, cả người cô rung rẩy lên.

"Đừng lo lắng, hỏi rõ ràng thì sẽ tốt hơn, có lẽ chỉ là suy đoán sai của chúng ta mà thôi." Tiêu lăng cởi áo khoác bên ngoài của anh ra rồi khoát lên vai cô, thấy cô từng bước từng bước tiến chầm chậm tại hành lang không dám vào nhà, anh hơi hơi nhíu mi và nói, "Đi thôi, anh sẽ cùng em đi vào đó."

"Dạ"

Tâm sự của lần này và lần trước tuyệt nhiên không giống nhau, Tô Tố hít một hơi thật sâu, bước từng bước lên các bậc cầu thang. Tiêu Lăng đứng đó nhìn chằm chằm vào hai người là Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên, họ có muốn chạy cũng không chạy được.

Vừa lên hết lầu ba chợt nghe thấy tiếng cãi nhau chói tai trên lầu bốn.

“Tô Đại Khuê, ông là người đàn ông khốn nạn ông ép tôi đi bán thân để trả nợ cho ông… Rốt cuộc ông có còn là con người nữa không, tôi là vợ của ông, là mẹ của con ông, mà ông vẫn không biết xấu hổ dám yêu cầu tôi như thế sao”

Kế tiếp là tiếng gào thét cực kỳ phẩn nộ của Tô Đại Khuê, “Tôi đã nuôi bà và con suốt hơn hai mươi năm, bây giờ là lúc ba và con phải đền đáp cho tôi chứ, bà hiện tại cũng chỉ là người đẹp hết thời mà thôi, còn có thể tiếp khách nữa sao, nếu như bây giờ mà bà không chịu làm, thì nói không chừng tặng cho người ta cũng không thèm màng đến, chứ đừng nói chi là nhìn bà.”

“Tô Đại Khuê, thằng đàn ông khốn nạn, tôi sẽ không đồng ý đâu. Bây giờ tôi sẽ thu dọn đồ để ra đi, cho dù có đói chết tôi cũng sẽ không sống với ông nữa đâu”

“Bà đang phát mộng xuân thu gì thế, bây giờ hai ta như con châu chấu bị buộc chung một sợi dây, bà nghĩ bà có thoát nổi không? Thật lòng mà nói với bà, mấy ngày nay tôi đã thử rất nhiều cách rồi, bất kể là ban ngày hay ban đêm mỗi lần muốn trốn thoát ra ngoài thì đều bị người ta bắt lại, bà nghĩ giờ bà có thoát ra được hay không? Căn bản là không có khả năng” nói xong, Tô Đại Khuê bắt đầu hạ giọng xuống, giọng nói kèm chút ngọt ngào ý tứ, “LýÁi Liên, tôi đã nuôi bà hơn hai mươi năm rồi, đã cho bà hưởng thụ giàu sang phú quý hơn hai mươi mấy năm, bà cũng không thể nào nhìn thấy tôi vì nợ nần mà bị người ta chặt đứt tay, đi tiếp khách thì có làm sao đâu?Bây giờ thiên hạ chỉ cười nhạo những kẻ nghèo thôi chứ không cười những người đi tiếp khách bên ngoài đâu, hai người chúng ta bây giờ tuổi cũng đã lớn, tìm công việc sẽ không dễ dàng gì, nếu không nghĩ biện pháp kiếm tiền, chúng ta cũng chỉ đói chết mà thôi.”

“Ông đừng dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt tôi nữa, tôi tuyệt đối sẽ không đi tiếp khách đâu”

Tô Đại Khuê nghe thế lập tức thay đổi ngữ khí với thái độ hung hăng, “Nếu bà không làm thì tôi sẽ đánh chết bà, không phải tại vì đứa con gái cưng của bà rất giàu có mà không chịu lấy tiền ra trả nợ cho tôi thì chúng ta đâu đến nổi rơi vào cảnh bần cùng như thế này, Lý Ái Liên tôi nói cho bà nghe, tốt nhất bà đừng để cho tôi gặp được Tô Huệ, nếu không lão tử sẽ chém chết nó.”

Tô Tố thật sự nghe không lọt tai, cô lên lầu và gõ vào cửa.

Trong phòng bỗng chốc yên lặng, theo sau chính là lời nói đầy đề phòng của Tô Đại Khuê, “Ai, ai đó”

“Tôi Tô Tố đây”

Kéo nhẹ cánh cửa mở ra “ xoạt”, Tô Tố ngay lập tức nhìn thấy vẻ mặt đầy phẫn nộ và giận dữ của Tô Đại Khuê khi ông nhìn thấy phía sau Tô Tố là Tiêu Lăng thì khuôn mặt ông nhất thời trở nên hoảng sợ, theo bản năng ông lập tức đóng xầm cửa lại.

Trước khi cửa đónglại thì đã bị Tiêu Lăng chặng lại, dùng hết sức đẩy cửa ra.

Tô Tố vàTiêu Lăng cùng bước vào phòng.

"Các người, các người đến đây làm gì nữa, thứ mà các người muốn lấy thì cũng đã lấy đi rồi, Tô Tố, cô rốt cuộc còn muốn thế nào, rốt cuộc thế nào mới bằng lòng buông tha cho chúng tôi…"

Ánh mắt Tô Tố nhìn lướt qua ngón tay của Tô Đại Khuê.

Lần trước khi đến đây thì bên bàn tay trái vẫn còn thấy ngón út, mà lúc này, đã không còn thấy nữa.

Tô tố nhìn thấy ông ta đang rất giận dỗi mà không dám nói nên lời, bậm khóe miệng lại, cuối cùng cô lấy hết can đảm mà nhìn trực diện vào ông ta. Trước đây khi thấy ánh mắt xem thường cô của Tô Đại Khuê cô tỏ ra không quan tâm nhưng thật ra trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chịu. Nhưng bây giờ biết được Tô Đại Khuê không phải là cha ruột của mình, cái cảm xúc bị Tô Đại Khuê khinh thường ấy đã không còn. Bây giờ Tô Tố chỉ xem Tô Đại Khuê như một người xa lạ, cô trầm giọng nói, "Chúng tôi lần này tới là có chuyện muốn hỏi ông."

Lần trước khi Tô Đại Khuê đắc tội với Tiêu Lăng kết quả là bị chặt đứt một ngón tay, lần này ông ta tuy rằng hận đến nghiến răng, nhưng cũng không dám nói chuyện với Tiêu Lăng một cách ngạo mạn như trước nữa, ngay cả Lý Ái Liên cũng không còn dáng vẻ bệ vệ kêu ngạo như ngày nào, rút người vào một góc sợ hãi nhìn hai người.

"Có chuyện gì thế? Những sự việc mà tôi biết đã nói hết cho hai người, bây giờ tôi không còn gì để nói nữa."

"Là việc liên quan đến mẹ tôi." Ánh mắt nặng nề của Tô Tố dừng lại trên khuôn mặt của Tô Đại Khuê, không bỏ qua bất cứ biểu hiện gì, "Tôi hỏi ông, mẹ của tôi rốt cuộc chết như thế nào?"

Tô Đại Khuê hơi hơi sửng sốt, "Sự việc đã trở thành quá khứ của nhiều năm rồi, cô còn hỏi lại làm gì nữa?"

"Ông đừng quan tâm đến tại sao, chỉ cần cho tôi biết đáp án là được"

Dựa vào gì mà ông ta phải nói cho cô biết.

Tô Đại Khuê nghiến răng, nếu không phải vì con tiểu tiện nhân ở trước mặt, thì hắn cũng không đến nỗi đắc tội với Tiêu Lăng, mà rơi vào tình cảnh thê thảm như thế này, ông ta hận đến nổi muốn lột da cô, rút lấy gân cô, gặm xương của cô, ăn tim gan của cô, những ý định như thế này chắc chắn ông không thể thực hiện được với Tô Tố.

Cái bộ dạng của ông ta như không muốn hợp tác và phối hợp, "Sự tình đều đã là quá khứ của nhiều năm rồi, tôi không còn nhớ nữa."

Tô Tố phẫn nộ trừng mắt nhìn ông.

Tiêu Lăng lạnh lùng liếc nhìn ông một cái, "Tô Đại Khuê, chúng tôi đến đây hỏi ông cũng là vì chúng tôi đã

biết chân tướng sự việc rồi, ông tưởng là tôi không thể điều tra được hay sao hãy mau nói đi, bằng không…" Ánh mắt của anh ta nhìn vào ngón tay đã bị chặt đứt của Tô Đại Khuê, nheo mắt lại và nói, "Bằng không kết cục của ông càng thêm thê thảm."

Tô Đại Khuê như không còn cốt khí toàn thân run rẩy lạnh cóng.

Khi nãy trước mặt Tô Tố ông còn tỏ vẻ rất khí khái không chịu khuất phục nhưng trong nháy mắt mọi thứ đều tiêu tan.

Ông đặt mông ngồi lên chiếc ghế, ông như mất hết sức lực và xìu xuống, "Các người muốn hỏi cái gì, hỏi đi."

Đúng như Tiêu Lăng đã nói, nếu ông ta không hợp tác, thì không chừng ông ta sẽ không giữ được các ngón tay còn lại.

"Mẹ của tôi có phải bị tai nạn xe mà chết không?"

"Đúng vậy." Tô Đại Khuê nhớ tới Tô Cẩn, ánh mắt như có chút mập mờ, ông ta không còn do dự mà trả lời, "Mẹ của cô thật sự là bị tai nạn xe mà chết, đó là vào mười bảy năm về trước, vào mùa đông, trời rất lạnh. Những ngày đó tinh thần và tâm trạng của mẹ cô rất bất thường, cô ta ngay cả ngủ cũng thường gặp ác mộng kinh sợ rồi bừng tỉnh dậy, mỗi lần như vậy tôi hỏi bà ta mơ thấy gì, bà ta không chịu nói."

"Còn gì không" Tô Tố tiếp tục truy hỏi, "Còn sự việc đặc biệt nào nữa không?"

Tô Đại Khuê cau mày cố gắng hồi tưởng, mọi người trong phòng dường như ngừng thở không dám quấy rầy ông ta, đột nhiên,đôi mắt ông ta như bừng sáng lên, "Ta nhớ ra rồi, thời gian đó bà ta thường xuyên ôm cô, dùng ánh mắt thương cảm để nhìn cô, mỗi buổi tối bà ta đều ngủ cùng cô, không lúc nào muốn rời xa cô, ngay cả khi đi làm bà ta cũng bế cô đi làm cùng, khi đó cô đã đi học rồi, tôi còn nói hành động của bà ta không được bình thường, sẽ làm chậm trễ việc học hành của cô, sau này bà ta mới không mang theo cô."

Tô Tố ngừng thở, nghe Tô Đại Khuê tiếp tục nói, "Sau hai ngày không đưa cô đi theo thì lúc đi làm về bà ta bị tai nạn và chết."

328. Chương 328

Giọng Tô Tố đang run rẩy, " Ông… khẳng định mẹ tôi chết do tai nạn xe?"

Tô Đại Khuê nhớ tới trận đổ máu năm đó, biểu cảm có chút thương cảm.

Trên thực tế, ông và mẹ Tô Tố - Tô Cẩn có thể nói là kết hôn vội, hai người chỉ gặp ba lần liền lấy giấy chứng nhận kết hôn ngay, sau khi kết hôn hắn còn tưởng đang mơ, thật sự là không ngờ Tô Cẩn còn trẻ đẹp thế này, người phụ nữ đẹp như tiên nữ này sao lại đồng ý gả cho hắn. Lúc ấy hắn một nghèo hai trắng, mà lúc đó Tô Cẩn đều đã sáng lập ra công ty xây dựng ở thành phố a, mặc dù quá trình tương đối gian nan, công ty vừa mới bắt đầu thì việc làm ăn cũng không tốt, nhưng một người phụ nữ có thể làm được thế đã tương đương không dễ dàng gì.

Sau khi cưới, Tô Cẩn đối xử hắn cũng không phài là tốt, hai người cùng phòng cô ngày càng bài xích sự đụng chạm của hắn, loại bài xích tận đáy lòng này khiến hắn rất khó chịu. Kỳ thật ban đầu hắn rất muốn trải qua những này tháng tốt đẹp với Tô Cẩn, hắn cũng nghĩ qua sẽ bỏ rơi Lý Ái Liên và hai đứa con ở dưới quê, thế nhưng ai biết được, Tô Cẩn luôn thờ ơ với hắn. Về sau cô kiểm tra ra cô có con, lại sau đó chỉ mới bảy tháng là sinh ra Tô Tố.

Sau khi Tô Tố ra đời, Tô Cẩn cũng không còn cùng hắn làm chuyện thân mật, phần lớn thời gian đều dành cho Tô Tố„ hai người cùng nằm trên một chiếc giường nhưng lại có giấc mơ khác nhau, lại về sau việc làm ăn trong từ từ tốt lên, Tô Cẩn cũng ngày càng bận rộn, vấn đề sinh lý của hắn một thời gian dài không được giải quyết, liền bắt đầu ở bên ngoài bao nuôi phụ nữ.

Hắn biết, dựa vào sự thông minh của Tô Cẩn khẳng định đoán được hắn bao nuôi phụ nữ ở bên ngoài, bởi vì có đôi khi hắn sẽ cố ý để người mình đầy mùi nước hoa mà đi về nhà, hắn ban đầu cho rằng Tô Cẩn sẽ cãi nhau một trận với hắn, thế nhưng cũng không có, cô ngửi được mùi nước hoa trên người hắn cũng không bao giờ để tâm đến, về sau hắn càng lúc càng gan, thậm chí bắt đầu với Lý Ái Liên dưới quê nhà.

Nói thật, hắn không thích Lý Ái Liên, nhưng chỉ có trên người Lý Ái Liên hắn mới có thể cảm giác được mình là đàn ông là người đàn ông được sùng bái được cần đến,hắn lén đón Lý Ái Liên và hai đứa con đến thành phố a, Đây hết thảy đều giấu Tô Cẩn tiến hành. Bởi vì hắn hiểu rõ Tô Cẩn, nếu như Tô Cẩn biết hắn đãi qua tiệc rượu ở quê nhà, còn có một nam một nữ, với sự kiêu ngạo của cô chắc chắn sẽ không sống với hắn nữa.

Mà hắn, cũng không muốn mất đi Tô Cẩn.

Tô Cẩn…

Hắn cần thừa nhận, Tô Cẩn là người phụ nữ duy nhất hắn yêu qua.

Thế nhưng là có lúc chính vì yêu quá sâu, hắn vì muốn có được sự chú ý của Tô Cẩn, hắn cố ý **, cố ý lạnh nhạt Tô Tố, thế nhưng cô hình như không hề quan tâm, cô hình như chỉ là vì kết hôn nên mới kết hôn với hắn, về phần sau khi kết hôn… Hoàn toàn không có kế hoạch đưa hắn vào cuộc sống của cô. Cũng bởi vậy, hắn nghi ngờ Tô Tố không phải là con ruột của hắn, cho nên hắn cực kì lạnh nhạt với Tô Tố, thậm chí có đôi khi mở miệng răn dạy, mỗi lúc thế này Tô Cẩn sẽ giận lên với cãi lộn với hắn, mà chỉ có lúc này hắn mới cảm thấy được Tô Cẩn là người sống.

Hắn tìm thấy cách chọc giận cô, Tô Tố chính là công cụ trong tay hắn.

Dần dần, lâu ngày, hắn thật không có chút tình cảm nào với Tô Tố, nói ra thì, hắn trước kia thương đối ghen ghét Tô Tố, đố kỵ cô có thể có được tình yêu toàn tâm toàn ý của Tô Cẩn, mà người chồng trên danh nghĩa như hắn lại chưa hề cảm nhận được một chút sự ấm áp từ cô.

Thời gian càng lâu, hắn càng ghét Tô Tố.

Càng bởi vậy, năm đó sau khi Tô Cẩn qua đời, hắn đã từng nghĩ tới ném Tô Tố đến viện mồ côi, thế nhưng mỗi lần thấy cô có khuôn mặt giống hệt Tô Cần, ý nghĩ này liền bị hắn chặn lại.

Hắn đến bây giờ cũng quên không được cảnh tưởng Tô Cẩn qua đời

Lúc ấy hắn đã vào làm trong công ty của Tô Cần, hôm đó Tô Cẩn biết sự tồn tại của mẹ con ba người Lý Ái Liên, đưa ra đề nghị ly hôn với hắn trong công ty, hắn chết cũng không chịu, hai người bọn họ cãi nhau một trận trong công ty, Tô Cẩn rời khỏi công ty trước, sau đó hắn mới theo sau ra, hắn tận mắt thấy Tô Cẩn bị một chiếc taxi đụng bay ra ngoài, thấy cô toàn thân là máu ngã trong vũng máu. Tuyết chất đầy mặt đất, máu tươi ấm nóng của cô trong nháy mắt liền làm tan chảy một phần tuyết dưới thân cô, sau đó bị đông cứng lại, cô cơ hồ đánh mất sinh mệnh ngay tại hiện trường.

Mà tài xế gây tai nạn đã chạy thoát

Hắn báo cảnh sát, bởi vì đoạn đường xảy ra tai nạn không có camera, cảnh sát điều tra mấy tháng cũng không có tiến triển, tài xế gây tai nạn cũng không tìm được, ngay cả chiếc xe đó cũng không tìm được, cuối cùng vụ án này cứ cho qua như thế.

Lại về sau chính là việc hắn tiếp nhận công ty, và rất nhanh liền dẫn ba mẹ con Lý Ái Liên về nhà.

Tô Đại Khuê từ trong hồi ức đi ra, hắn ngẩng đầu liền thấy Tô Tố, hắn phảng phất tưởng rằng hắn thấy Tô Cẩn, ông thất thần trong giây lát, nhìn thấy sự vội vàng trong mắt Tô Tố, hắn lấy lại tinh thần. Hắn khẳng định gật đầu, " Ta chắc chắn mẹ con là chết do tai nạn xe, bởi vì… chính mắt ta thấy cả quá trình của tai nạn."

Tai nạn xe

Dưới chân Tô Tô mềm nhũn xém chút ngã sấp xuống, Tiêu Lăng sau lưng thấy thế liền đỡ lấy cô, "Tô Tố…"

Lòng Tô Tố đau quặn từng đợt, mẹ viết di thư, hiển nhiên là biết mình sắp chết, khẳng định có người hại mẹ

Chắc chắn thế

Mắt cô đỏ nhìn Tô Đại Khuê, " Tài xế gây tai nạn đâu?"

“ Không tìm được” Tô Đại Khuê lắc đầu, vẻ mặt chán nản, “ chuyện mẹ con qua đời gây đả kích cũng rất lớn đối với ta, lúc đó ba báo cảnh sát kêu họ nhất định phải tìm cho ra tài xế gây tai nạn, thế nhưng tài xế đó như hóa hơi vậy, hoàn toàn tìm không được.”

Bị trả thù

Nhất định là bị trả thù

Tô Tố cắn chặt răng, cố gắng ngăn không cho nước mắt chảy, Vậy thân thế của mẹ tôi thì sao, ngươi có biết bình thường mẹ có đắc tội người nào không, hoặc là có kẻ thù nào không?”

Tô Đại Khuê liền nghe ra chuyện không đúng, hắn đột nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Tô Tố, Ý của con là nói… mẹ con cô ấy là bị người ta tính kế hại chết? “ Hắn “ tăng” một cái nhảy khỏi ghế, “rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đúng rồi… Có phải mẹ con có để lại cho con chìa khoá để con thứ gì đó phải không, tại sao con lại nghĩ rằng mẹ con là bị người hại chết? Không không không, không thể nào. Ngày thường cô rất thân thiện, căn bản không có khả năng đắc tội người nào, cô ngoại trừ thời gian làm việc, thời gian còn lại đều ở nhà chăm sóc con, sao có thể có cơ hội đắc tội ai”

“ Vậy trên thương trường thì sao, có đối thủ cạnh tranh nào không…”

Tô Đại Khuê cẩn thận nhớ lại một chút, vẫn lắc đầu, “ lúc đó công ty mẹ con đều đã đi vào quỹ đạo, sớm đã bước qua giai đoạn cạnh tranh, vả lại nếu là công ty đối thủ, muốn nhằm vào không phải là mẹ con, mà là toàn bộ công ty, thế nhưng là sau khi mẹ con qua đời công ty cũng không bị chịu tổn thất nào lớn.”

Tô Tố cắn chặt môi.

Tiêu Lăng lo lắng đỡ lấy vai cô, nhìn cô phảng phất mệt rã người, hắn liền thay cô hỏi một vấn đề cuối cùng.

“ Thân thế của mẹ Tô Tố ông rõ không?”

329. Chương 329

“ Hoàn toàn không biết.”

Nhắc đến cái này, Tô Đại Khuê cũng rất hoang mang, “ Lúc ta và Tô Cẩn mới quen đã không có nghe cô ấy có người thân ở thành phố a, không chỉ là không có người thân, cô ấy ở nơi này ngay cả bạn bè cũng không có nhưng ba biết cô ấy có một số tiền lớn, cô ấy chính là cầm so6a tiền này sáng lập công ty.”

“ Ông có hỏi qua chưa?” Tô Tố tỏ vẻ hoài nghi.

“ Con đừng có dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, sao ta có thể chưa hỏi qua, sau khi ta kết hôn với mẹ con liền hỏi qua chuyện trong nhà cô ấy, nhưng mẹ con cho tới bây giờ cũng không nói, không chỉ là không nói, mỗi lần ta nhắc đến cô ấy đều sẽ thất thần thật lâu, về sau ta cũng không hỏi nữa, nhưng ta vẫn khá hiếu kì với mẹ con, Cho nên đã cho người điều tra cô ấy, thế nhưng… hoàn toàn Không tra ra được, thật giống như cô ấy xuất hiện từ trong không khí trên thế giới này vậy, hoàn toàn không có bất kỳ cái gì dấu vết nào để lại, tra không được cô ấy từ đâu tới đây, cũng tra không được bất cứ quá khứ nào của cô ấy.”

Tô Tố ngạc nhiên

Chuyện này sao có thể

“ Đừng nghi ngờ lời ta nói, Tô Tố, ta so với con càng muốn biết quá khứ của mẹ con, nhưng thật đáng tiếc, hoàn toàn tra không ra

…

Lúc trở về trời đã hoàn toàn tối.

Cửa sổ xe mở ra, Tô Tố tựa trên cửa sổ xe, im lặng nhìn ngoài cửa sổ xe, trong đêm gió lạnh thật lạnh, mái tóc dài của cô bay bay trong gió, quần áo chuyển động phất phới, nhưng cô hầu như hoàn toàn không có cảm giác lạnh, sắc mặt đờ đẫn giống như là một con con rối, cô như thế so với cô kích động vừa rồi còn khiến Tiêu Lăng lo lắng. Tiêu Lăng vừa lái xe, vừa nhìn cô nhẹ giọng an ủi, “ Tô Tố, chuyện này anh nhất định sẽ điều tra kĩ, nếu như mẹ em thật sự bị người ta hại chết,anh cũng sẽ tìm ra tên hung thủ hại chết mẹ em, tuyệt đối sẽ không để hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật.”

Lông mi Tô Tố run run, nhẹ nhàng xoay đầu lại.

Tiêu Lăng nhìn vào con mắt trống rỗng của cô, trong lòng có chút thắt chặt, anh dùng sức nắm chặt tay cô, phát hiện một tay cô lạnh ngắt. Tiêu Lăng kéo cô đến bên người, đưa tay ấn nút đóng cửa sổ xe, cửa kiếng xe liền nâng lên, trong xe lập tức trở nên ấm áp hơn.

“ Có lạnh hay không?”

Tô Tố lắc đầu, rủ mí mắt xuống, “Tiêu Lăng, hiện giờ em đã có thể khẳng định, mẹ em chắc chắn là bị người ta mưu sát, chắc chắn mẹ trước đó biết trước được có người muốn hại mẹ, cho nên sớm chuẩn bị nhiều đồ cho em như vậy, sợ em sẽ chịu ủy khuất. Anh nói… có khả năng là Tô lớn Khuê hay không, từ ngoài nhìn vào, sau khi mẹ em qua đời người được lợi lớn nhất chính là Tô Đại Khuê, ông ta chẳng những tiếp nhận lấy ngôi nhà của mẹ em, còn tiếp nhận luôn công ty của mẹ…

“Không sẽ không phải là hắn”

“ Tại sao?” Tô Tố không hiểu nhìn anh.

“ Bởi vì anh là đàn ông, hiểu ánh mắt của ông ta” Tiêu Lăng thấy Tô Tố vẫn không hiểu, vừa làm ấm tay cho cô vừa giải thích, “ Tô Đại Khuê có lẽ lúc nào đều không phải người, nhưng lúc ông ta nhớ lại mẹ em trong mắt ông ta mang theo hào quang của sự theo đuổi hồi ức, ông ta nhất định rất yêu mẹ em. Vả lại nếu là Tô Đại Khuê, mẹ em biết ông ta muốn giết mẹ em, sao lại ngu ngốc ngốc ở lại thành phố a để ông ta ra tay chứ? Sớm đã mang theo em cao chạy xa bay rồi. Nếu bà biết rất rõ có người muốn mưu sát bà, lại không đi, điều này nói rõ một vấn đề…”

Tô Tố sững sờ hỏi, “ Cái gì?”

Tiêu Lăng thở dài, “ Bởi vì bà biết, mặc kệ bà chạy tới đâu, người muốn đuổi giết bà chắc chắn cũng sẽ tìm thấy bà… Cho nên dứt khoát không làm chuyện vô dụng nữa, Còn có chính là tài xế gây ti nạn và chiếc xe gây tai nạn, theo cách nói của Tô Đại Khuê, mẹ em trên đường tan ca bị xe tông chết, từ công ty của mẹ em đến biệt thự Tô gia, đều là đường cái lớn, thế nhưng đoạn đường xảy ra tai nạn lại là một con đường không có camera, điều này nói rõ cái gì?”

“ Người mưu sát sớm đã chọn sẵn chỗ rồi?”

Tiêu Lăng gật đầu, lúc này trên đường cái không có người nào, hắn giẫm lên chân ga tăng nhanh tốc độ, “ Dù là mười bảy năm trước, thành phố a cũng đã khá phát triển, trên đường cái lớn khắp nơi đều là camera, đoạn đường xảy ra chuyện không có camera, thế nhưng đoạn đường khác có, nhưng cảnh sát căn bản lại không tra ra được bất kì xe khả nghi nào. Cái này lại nói rõ điều gì?”

Tim Tô Tố nặng nề.

Điều này nói rõ người mưu hại mẹ cô có lẽ có quyền thế rất lớn, lớn đến bố trí trận tai nạn xe này, nhưng lại không để bất kì kẻ nào phát hiện mánh khóe.

Tiêu Lăng nhìn sắc mặt Tô Tố liền biết cô đã hiểu, anh thấy sắc mặt cô dần dần có chút trắng, nắm chặt tay cô, “ Em phải chuẩn bị tốt tâm lý, có lẽ, anh nói là có lẽ, chuyện này có thể sẽ không có tiến triển gì”

…

Mấy ngày kế tiếp Tô Tố cùng Tiêu Lăng chạy đôn chạy đáo vì vụ án này.

Tiêu Lăng vừa tìm thám tử tư điều tra quá khứ củaTô Cẩn, vừa tìm Trương cục trưởng thành phố a tra ra vụ án mười bảy năm trước của Tô Cẩn, Trương cục trưởng đích thân dẫn Tiêu Lăng và Tô Tố đi xem hồ sơ, sau khi xem xong cho biết, “ Tiêu thiếu, vụ án này đã qua mười bảy năm, tất cả chứng cứ đều mất hết, muốn tìm ra hung thủ có thể nói là chuyện không thể nào.”

Tiêu Lăng hỏi ông, “ Trương cục, ông còn có ấn tượng với vụ án này không?”

Trương cục trưởng tỉ mỉ hồi tưởng một phen, vẫn lắc đầu, “Thời gian quá lâu, thực sự nhớ không nổi.”

Mặc dù xảy ra án mạng, nhưng bên trên hồ sơ bị đánh dấu vì tai nạn giao thông, trong mười bảy năm nay không biết đã xảy ra bao nhiêu án hình sự, đều là vụ án lớn, Trương cục trưởng thực sự nhớ không rõ một vụ án giao thông.

Dò tìm không có kết quả, Tiêu Lăng và Tô Tố lại đi hỏi thăm những cảnh sát đã qua tay vụ án này năm đó, vẫn không thu hoạch được gì.

Cùng cùng đó, kết quả mà Tiêu Lăng cho thám tử tư điều tra cũng ra rồi.

“ Hoàn toàn không tra ra được” người của xã trinh thám lắc đầu, bất lực, “ Chúng tôi dốc hết sức toàn lực cũng chỉ có thể tra được tình trạng sau khi bà Tô đến thành phố a, với lại thời gian quá lâu, sự việc cụ thể cũng tra không rõ, chỉ tra được bà Tô sau khi đến thành phố a lập tức mở công ty và mua biệt thự, hơn nữa sau khi đến bên này không đến một tháng liền kết hôn với ông Tô Đại Khuê. Còn tất cả những việc trước khi bà ấy đến thành phố a… giống như cố ý bị ai đó xóa sạch vậy, trống rỗng, hoàn toàn tra không ra”

Quả nhiên giống với suy đoán của Tiêu Lăng

sắc mặt Tô Tố khó giấu sự thất vọng,đau khổ nhắm mắt lại.

Loại cảm giác này thật tệ, rõ ràng biết mẹ của mình là bị người ta hại chết, ngay cả một chút xíu manh mối cũng không tìm được không tra được quá khứ của mẹ, càng đừng nghĩ sẽ tra được cha ruột của cô…

Tiêu Lăng im lặng ôm lấy nàng, Tô Tố giống như là bắt được một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, gắt gao bắt lấy vạt áo trước ngực của anh.

“ Tô Tố… Đừng nản chí, anh sẽ cho người tiếp tục điều tra, sẽ không từ bỏ.”

Tô Tố rầu rĩ “ ừm” một tiếng.

Tô Tố cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình, cố gắng không để cảm xúc thương tâm của mình lây nhiễm cho Tiêu Lăng và các con.

Ngay lúc Tô Tố và Tiêu Lăng điều tra quá khứ của Tô Cẩn, còn có một chuyện cũng làm truyền thông kinh ngạc.

người đứng đầu của tập đoàn Mạc thị, lúc Mạc lão gia tử ở kinh thành, thắng xe đột nhiên không ăn, đụng vào một cỗ xe tải, trong xe một tài xế còn có hai cảnh vệ bao gồm Mạc lão đầu ông, tử vong tại chỗ.

330. Chương 330

Sau khi Mạc lão đầu xảy ra chuyện, người đầu tiên biết tin là Bạch Linh.

"Mọi chuyện xong xuôi rồi, Bạch Linh, cô đừng quên cô đã hứa số thù lao 7 con số đấy."

"Cô yên tâm đi, không thiếu phần của cô đâu." Bạch Linh mấm môi, "Đợi tôi nhận được tin xấu của Mạc lão đầu xong sẽ lo tiền cho cô, nhưng mà Tô Huệ, cô phải nhớ cho tôi điều này, sau chuyện này chúng ta không còn quan hệ gì nữa, kể cả có gặp nhau trên đường, tôi cũng không quen biết cô đâu, hiểu chứ?

"Luật giang hồ thì tôi cũng hiểu ít nhiều, tôi sẽ lập tức trở về thành phố, trong ba ngày chuyển tiền cho tôi. Sau khi lấy tiền tôi lập tức ra nước ngoài, không bao giờ quay lại nữa."

Đột nhiên có tiếng bước chân vọng đến, Bạch Linh thót tim, nói vội, "Tôi còn chuyện khác, thế nhé." Rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

Bạch Linh vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Mạc Tầm bước đến.

"Gọi điện cho ai đấy?"

Bạch Linh khẽ đút điện thoại vào túi, cười với Mạc Tầm, "Chẳng ai, anh cũng biết em chả có mấy người bạn mà, chỉ là một cuộc gọi rác."

"Bây giờ em là hai người rồi, sau này thấy số lạ thì đừng bắt máy nữa, điện thoại có tia phóng xạ, không tốt cho em và con." Mạc Tầm đi đến bên cô, thấy cô ăn mặc phong phanh liền cau cau mày, lấy ra trong tủ một chiếc áo khoác choàng lên cho cô, miệng trách, "Dù ở trong phòng cũng không thể ăn mặc phong phanh thế chứ, nhỡ cảm lạnh rồi cũng không được uống thuốc đâu, người chịu mệt mỏi vẫn là em. Em đấy, bao giờ mới biết tự chăm lo cho bản thân mình hả."

Bạch Linh chui mình trong áo khoác, cô cảm nhận được sự ấm áp từ cơ thể truyền vào đến tim.

Tầm lâu lắm không quan tâm cô như vậy, cô cúi đầu xoa tay lên bụng, cười hiền dịu, "Con ơi, con xem bố quan tâm con chưa kìa, sau này lớn lên nhớ phải hiếu thuận với bố đấy nhé."

Mạc Tầm cười thật hiền, ngồi xuống cạnh Bạch Linh.

Bạch Linh thấy sắc mặt anh hơi trầm, không khỏi lo lắng, nhìn anh, "Tầm, hai ngày nay anh mệt mỏi quá hả, chuyện bên tập đoàn sao rồi?"

“Còn có thể sao được? Người bên tổ chuyên án đã đến để điều tra rồi, ông nội vẫn đang ở kinh thành chưa về, anh chỉ có thể dặn người sắp xếp cho họ ăn no uống say thôi, đợi ông về thì sẽ bắt đầu hỏi cung.” Mạc Tầm day day đầu mày, “Bây giờ chỉ có thể hy vọng chuyện này nhanh qua đi, đừng có dính líu quá nhiều.”

Bạch Linh cởi giày, trèo lên ghế ngồi, nửa quỳ sau lưng, ấn huyệt thái dương cho Mạc Tầm, “Anh à, đừng nghĩ nhiều quá, chuyện đến đâu hay đến đó, có khi chuyện này sẽ qua nhanh thôi.”

Mạc Tầm nhắm mắt lại, đưa tay ôm lấy eo Bạch Linh, cảm thán.

“Linh Nhi, có em bên anh thật tuyệt.”

Bạch Linh cắn môi nói đùa, “Bây giờ mới biết em tuyệt vời à?”

Mạc Tầm cười không nói gì.

Từ sau khi chuyện của ông nội lộ ra đến nay. Chỉ mới mấy ngày mà anh đã thấy được mọi thứ tình người tốt xấu thật giả trên đời, lúc trước những người thiếu nước muốn dính lấy tập đoàn Mạc Thị nay đều chạy xa trăm mét, coi người họ Mạc như bệnh dịch vậy. Nhất là sau khi tin tổ chuyên án đã bắt tay điều tra được đưa lên thời sự, tất cả mọi người đều tránh họ như tránh hủi, dường như chỉ nhìn họ một cái là mắc dịch vậy.

Đến cả tên khốn Ngụy Cường cũng vậy.

Khi trước trên đảo,còn mong nhanh nhanh chóng chóng cưới được Oanh Oanh, bây giờ thấy tập đoàn Mạc Thị có chuyện, tìm đủ mọi lý do chối từ.

Mạc Tầm càng nghĩ càng tức, chẳng nhẽ em gái anh còn không xứng được với tên cặn bã như hắn.?

“Tầm…”

Mạc Tầm mở mắt, thấy Bạch Linh đang lo sợ nhìn anh, thấy bản thân đang suy nghĩ quá nhập tâm, anh hít một hơi sâu, nỗ lực lấy lại bình tĩnh, đứng dậy cười với Bạch Linh, “Không nghĩ mấy chuyện đau đầu này nữa, đi, anh đưa em đi loanh quanh, chẳng bao lâu nữa em cũng lộ bụng rồi, mình đi mua ít váy bà bầu với ít sách dạy trẻ nhỏ.”

“Vâng.”

Bạch Linh thay một bộ quần áo, Mạc Tầm cũng đợi cô trong phòng, đột nhiên, điện thoại Mạc Tầm réo lên, Bạch Linh nghe thấy giọng anh nghiêm túc trả lời bên kia, “Cái gì? Được rồi, tôi biết rồi.”

Bạch Linh sau khi thay xong đồ, "Tầm, chuyện gì vậy?"

"Linh Nhi, anh không thể đi phố với em được, ông có chuyện rồi, em với Oanh Oanh đi mua sắm đi, anh đi xử lý chút chuyện."

Bạch Linh vờ như không biết, kinh ngạc nói, "Ông sao vậy anh?"

"Tai nạn giao thông, mất rồi."

"Cái gì?"

Trên mặt Mạc tầm không có nét đau buồn, thậm chí có chút nhẹ nhõm, anh đến bên Bạch Linh, cúi đầu hôn cô một cái thật sâu, "Linh Nhi, em nói đúng thật, tàu đến đầu cầu tự nhiên thẳng, ông nội mất rồi thì người của tổ chuyên án sẽ không còn lý do để điều tra nữa."

Bạch Linh nghĩ nhanh, "Cho nên chuyện này đối với công ty là tin tốt phải không?"

"Đương nhiên."

Bạch Linh chậm rãi nở một nụ cười, "Tầm, ông mà chết, cổ phần của công ty sẽ thuộc về anh và bố, sau này anh quản lý công ty không cần phải nhìn sắc mặt ai nữa, Tầm… Anh đừng trách em có câu này nói khó nghe… trước đây thật sự em thấy ông chả coi người nhà mình là người, đối xử với đứa cháu trai duy nhất như anh cũng chửi mắng, ông chết, cũng là một chuyện tốt."

Mạc Tầm cũng chẳng thấy đau buồn.

Thậm chí mấy ngày nay trong lòng còn căm hờn Mạc lão đầu, nếu không phải ông ta, tập đoàn Mạc Thị cũng không lâm vào hoàn cảnh này,bây giờ chết… thật đúng lúc.

…

Tin Mạc lão đầu khuất núi nhanh chóng được đăng trên trang đầu mặt báo.

Vợ chồng Mạc Đào trong thời gian nhanh nhất, đến kinh thành nhận xác Mạc lão gia. Chuyện của tập đoàn hoàn toàn giao phó cho Mạc Tầm. Liên quan cái chết của Mạc lão đầu, cộng đồng mạng đều đoán rằng Mạc lão đầu sợ tội nên tự sát, Mạc Tầm nhanh nhất có thể, tìm đến quan hệ bên kinh thành, tổ chuyên án đã nhanh chóng rút đi.

Còn chuyện sản xuất thuốc giả của Mạc gia…

Mạc Tầm mở một cuộc họp báo, công khai xin lỗi đại chúng, thái độ thành khẩn, không những báo cảnh sát xử lý người chịu trách nhiệm bên xưởng chế tạo thuốc, còn ban bố tin tức, chỉ cần đứa trẻ nào vì uống thuốc cảm của nhà họ Mạc mà xảy ra chuyện, chỉ cần đưa ra phiếu mua hàng là có thể chữa trị miễn phí tại bất cứ bệnh viện Phục Hoa nào trên toàn quốc. Hơn nữa chỉ cần có biên lai mua hàng, sẽ được trả lại gấp đôi số tiền. Mạc Tầm đảm bảo nhiều lần, sau này thuốc được sản xuất sẽ kiểm tra nghiêm ngặt, tuyệt đối chịu trách nhiệm với người tiêu dùng.

Tin này vừa ra, một loạt quần chúng đang phẫn nộ đã nhanh chóng được xoa dịu.

Trong lúc này, đám tang của Mạc lão đầu cũng đang được cử hành.

Toàn bộ người nhà Mạc gia đều không cảm thấy đau buồn, Mạc lão đầu chết, không khí gia đình họ lại nhẹ nhõm đi nhiều, đặc biệt là Mạc Oanh Oanh, Mạc lão đầu vừa chết, cô lập tức đến khóc lóc với bố mẹ không muốn gả cho Ngụy Cường. Vợ chồng Mạc Đào nghĩ đến thái độ của Ngụy Cường khi tập đoàn Mạc Thị vừa có chuyện, vì thương con, họ đồng ý tức thì.

Mạc Oanh Oanh vui sướng thiếu nước nhảy cẫng lên.

Cô thầm cảm thán trước mặt Bạch Linh, “Chị dâu, ông chết đúng lúc quá, ha ha vậy là em không bị ép gả cho cái lão già đáng ghét Ngụy Cường kia nữa, đúng là trời xanh có mắt mà. Lần này bão tố đã qua, xem em trả thù Tiêu Lăng và Tô Tố ra sao.

331. Chương 331

Tang lễ của Mạc lão đầu, Tiêu Lăng và Tiêu lão gia đương nhiên phải tham dự.

Nói đến đây, vừa nghe tin Mạc lão đầu mất do tai nạn, Tiêu Lăng và Tiêu lão gia kinh ngạc không thôi.

Thấy cộng đồng mạng đoán Mạc lão đầu do sợ tội tự sát, Tiêu lão gia là người đầu tiên không tin.

Ông nói với Tiêu Lăng, “Mạc lão đầu là người ham sống nhất trong những người ông biết, ông ta không thể nào tự sát. ông ta đi kinh thành một chuyến, đột nhiên có chuyện, nếu nói trùng hợp thì cũng trùng hợp quá, theo ông trong chuyện này có sự bất thường, Tiêu Lăng con đi điều tra, xem xem trong chăn này giấu cây kim như thế nào.”

Tiêu Lăng cũng không tin Mạc lão đầu sẽ tự sát, chỉ dựa vào biểu hiện ích kỷ của ông ta trong buổi đính hôn, cũng giống như lời ông nội nói, người như vậy rất ham sống không thể nào đi tự sát được. Khi nghe thấy phân tích của ông nội, anh gật gật đầu, “Con sẽ điều tra kỹ càng.”

...

Đám tang Mạc lão đầu được định vào ngày 10 tháng 10.

Ngày này, vì Mộ Bạch cũng đi tham dự lễ tang của Mạc lão đầu nên lấy danh nghĩa vai chính của bộ phim, đoàn làm phim phải nghỉ quay một ngày, Tô Tố do vậy cũng được nghỉ một ngày.

Hai ngày nay vì chuyện của mẹ cô mà tâm tình không được tốt, hai đứa con đều đi học rồi, Tiêu Lăng lo mình cô ở nhà sẽ nghĩ lung tung, trước lúc ra khỏi nhà anh gọi cho Tiểu Hy, kêu Tiểu Hy đến nhà chơi với Tô Tố.

"Yên tâm đi, em không sao đâu, một mình ở nhà xem sách, thời gian cũng trôi qua nhanh thôi."

Tiêu Lăng khẽ thơm lên trán Tô Tố, "Nếu ở nhà không thoải mái thì ra ngoài đi loanh quanh với An Tiểu Hy nhé."Anh rút từ ví một chiếc thẻ màu đen, "Đây là thẻ phụ của anh, không giới hạn số dư, thích gì em cứ mua đó, mật mã là 666."

Mặc dù Tô Tố không vui, cô vẫn bị cái mật mã quá đỗi đơn giản của anh làm nực cười, "Mật mã của anh sao đơn giản thế."

Tiêu Lăng nhanh trí, nhét thẻ vào tay cô cười, "Hôm nào mình đi đổi cái mật mã phức tạp hơn nhé."

"Vâng."

Tô Tố không từ chối, tiện tay nhét thẻ vào túi. Bây giờ cô tuyệt đối không nghèo, cô có số tiết kiệm 6 số mẹ để lại, bản thân cô cũng có cát xê, hơn nữa bất cứ thứ gì cô muốn, Tiêu Lăng đều cho người chuẩn bị trước, cô hoàn toàn không có việc gì cần dùng đến tiền.

Nhưng cô cũng biết Tiêu Lăng rất kiên quyết, nếu cô không nhận lấy, anh chắc chắn sẽ lại không vui.

...

Tiêu Lăng và lão gia đến đúng cuối giờ viếng. Họ mặc một cây đen, khi đến nhà Mạc gia, người nhà bên họ cũng đều mặc cả bộ đen. Mạc Đào ôm di ảnh của Mạc lão đầu, gương mặt đờ đẫn tiếp nhận lời an ủi của khách viếng.

Mạc Tầm và Mạc Oanh Oanh, hai người cũng mặc toàn bộ đen, đứng ngoài cửa tiếp đón khách viếng.

Mạc Oanh Oanh tự nhủ với bản thân phải quên Tiêu Lăng và bắt đầu lại.

Nhưng khi nhìn thấy anh chậm rãi bước đến, trái tim của cô vẫn loạn nhịp. Anh có bước đi đĩnh đạc, mặc sơ mi trắng với vest đen, thời tiết đã chuyển lạnh, anh khoác lên mình một chiếc áo gió đen lì. Áo gió để

phanh ngực, khi anh bước từng bước lớn, cánh áo lay động theo. Mạc Oanh Oanh dính mắt vào anh, rồi từ người nhìn lên mặt, lúc này Tiêu Lăng đang dìu lão gia đi tới, anh đang cúi đầu nói với lão gia gì đó, sắc mặt lạnh lùng hơi dịu đi, cô nhìn anh mà tim đập thình thịch.

Mạc Oanh Oanh giữ lấy lồng ngực.

Người này sao lại cuốn hút đến thế, lại có thể đẹp đến thế.

Đặc biệt khi anh cười, nụ cười khẽ nơi khóe miệng gần như có thể làm cho nghìn vạn thiếu nữ mất hồn, nhưng tại sao, từ trước giờ nụ cười ấy chưa từng nở với cô.

Mạc Oanh Oanh đứng ngây ra đấy, quên luôn cả chào hỏi khách đến viếng.

Khách viếng nhìn theo hướng của cô, thấy Tiêu Lăng đến, ánh mắt của bọn họ bắt đầu trở nên kỳ quặc. Cái cô Mạc đại tiểu thư này đầu không vấn đề chứ? Trong lễ tang của ông nội mà cô ta còn tâm tình để ngắm trai.

Đúng là cạn lời

Mạc Tầm chú ý đến thái độ của Mạc Oanh Oanh, khẽ khàng dẫm lên chân cô một cái.

"Á…" Mạc Oanh Oanh rên lên.

Mạc Tầm lạnh lùng ngoắc cô một cái, trầm giọng cảnh cáo cô, "Mạc Oanh Oanh, đừng làm anh mất mặt, muốn lên cơn mê trai thì cút về phòng."

Mạc Oanh Oanh ấm ức cắn lấy môi.

Cô chỉ mới nhìn Tiêu Lăng một cái, sao đến mức để anh mắng cô.

Lúc này, Tiêu Lăng và lão gia đã bước nhanh đến, vì Mạc gia thành công vực lại đại cuộc nên người đến tham gia tang lễ không ít, lão gia và Mạc lão đầu nói gì cũng là chiến hữu mấy chục năm, thấy Mạc lão đầu khi đi xương cốt không vẹn, sắc mặt ông cũng có chút thương tâm, ông vỗ vỗ vai Mạc Tầm, nói nhỏ, "Bớt đau buồn."

Mạc Tầm rung rung miệng, không nói gì.

Lão gia lắc đầu, tiến vào sảnh lớn.

Tiêu Lăng vừa định đi theo lão gia, Mạc Tầm đã bước lên trước cản anh lại. Đôi mắt sâu của anh bỗng chốc đen đi phần nào, anh liếc nhìn Mạc Tầm, "Có việc?"

Mạc Tầm nghĩ đến chuyện vụ việc vừa rồi căn nguyên do Tiêu Lăng, trong lòng oán hận, nhưng trên mặt lại cười tươi, anh ta đè giọng, "Tiêu Lăng, đợi sự trả đũa từ tôi đấy."

"Bất kể lúc nào."

Mạc Tầm thấy vẻ mặt vô can của Tiêu Lăng, trong lòng càng cay cú, anh ta thành tâm muốn trọc tức Tiêu Lăng, "Đúng rồi, nói ra thì tôi phải cảm ơn cậu mới đúng, nếu không phải cậu bày ra một đống chuyện như vậy thì tôi bây giờ cũng không thể trở thành người chủ của Mạc gia, sau này tập đoàn họ Mạc trong tay tôi chắc chắn sẽ phát triển lớn mạnh, còn nữa… cũng cảm ơn quyền thế cậu cho tôi, để tôi sau này hành xử không cần phải suy nghĩ nhiều nữa."

Tiêu Lăng đút hai tay vào túi, ngó qua anh ta, "Nói xong chưa?"

"Đương nhiên chưa." Mạc Tầm khóe miệng nhếnh lên, một nụ cười khó hiểu, "Tiêu Lăng, vậy tôi nói thẳng cho cậu biết, về Tô Tố… tôi nhất định sẽ không bỏ cuộc đâu, lúc trước có ông nội ngồi trên đầu ép xuống, tôi không thể làm gì. Bây giờ… Tôi có thể làm bất cứ thứ gì mình thích. Ha ha, đừng nhìn tôi như thế, nhỡ đâu tôi lại sợ quá mà đi cưỡng hiếp Tô Tố thì sao, mùi vị của nó thật khó quên, lần trước ở chỗ William, nếu như cậu đến chậm mấy phút nữa thôi, Tô Tố đã thành người của tôi rồi. Chậc chậc, bây giờ nhớ lại vẫn tiếc. Nhưng không sao, tin là sự tiếc nuối này không phải chờ đợi bao lâu đâu. Đúng rồi, quên nói với cậu, da của Tô Tố thật mềm mại, giống như lụa vậy, chúng làm người ta không muốn rời đi, còn vòng eo thon gọn ấy nữa, bộ ngực căng đầy…"

"Ngậm mồm!" tiêu Lăng đã bị kích động.

Mạc Tầm thấy mình đã thành công, cục tức trong lòng cũng được tan ra nhiều, anh ta cười vui sướng, nói tiếp, "Sao thế, mới vậy đã không chịu được rồi? Ha ha, Tiêu Lăng, kịch hay còn ở đằng sau kìa, Mạc Tầm này đảm bảo với cậu, đời này kiếp này, nếu không có được trái tim Tô Tố, cũng chắc chắn sẽ lấy được người của cô ấy. Trừ phi cả đời này cậu cho người bám sát cô ấy, không thì… Chỉ cần để tôi nhắm được cơ hội, tôi chắc chắn sẽ dùng trăm phương nghìn kế, làm cho cô ấy đau khổ trên giường.

332. Chương 332

"Bốp——"

Tiêu Lăng không chịu được nữa, một đấm trời giáng vào cằm Mạc Tầm, Mạc Tầm bị đánh mạnh ngã ra đất, Tiêu Lăng cúi người, đôi mắt sâu ấy toàn một hơi lạnh, không màng đến ánh mắt lạ thường của khách viếng nhìn vào mình, anh nắm chặt lấy cổ áo Mạc Tầm, lôi hắn dậy, "Mạc Tầm, ngậm cái mồm thối của mày lại. Mày thử động vào cô ấy đi, tao tuyệt đối sẽ không để mày có cái cơ hội ấy đâu."

Mạc Tầm bị đấm "hừ" giọng một tiếng, anh ta nếm được vị tanh trong miệng, cười phá nhìn Tiêu Lăng, "Đừng có nói như đinh đóng cột thế, tao lại không tin mày không có lúc lỏng lẻo."

Tiêu Lăng giơ nắm đấm, tỳ chặt lấy Mạc Tầm, vẫn muốn tiếp tục đánh.

Anh không thể nào chịu đựng những thứ bẩn thỉu phát ra từ miệng của Mạc Tầm, cái miệng thối ấy không đáng để nhắc tên Tô Tố, chỉ nghĩ đến việc Mạc Tầm dám động vào Tô Tố, anh dã muốn phanh thây hắn.

"Tiêu Lăng, anh dừng tay lại, đừng ăn hiếp người quá đáng. Đây là đám tang của ông tôi, không ngờ anh còn dám ở đây và lại đánh anh tôi, anh không sợ ông tôi nửa đêm đến tìm sao?"

Mạc Oanh Oanh ôm chặt lấy eo Tiêu Lăng, rồi hét lên với đám đông, "Bảo vệ đâu, bảo vệ mau đến kéo anh ta ra."

Miệng thì gọi bảo vệ, tay của Mạc Oanh Oanh lại dinh chặt lấy eo của Tiêu Lăng, đôi tay lại càng mơn chớn theo áo gió anh đến lồng ngực, sau khi cảm nhận thấy lồng ngực ấm áp vạm vỡ của anh, mắt Mạc Oanh Oanh sáng long lanh. Đã rất lâu rồi cô ta không được gần Tiêu Lăng như vậy, lúc này cô ta ôm lấy anh, cảm giác vô cùng hạnh phúc, hận nỗi cô ta không thể mọc trên người anh và cả đời này không phải rời xa.

"Cút!"

Tiêu Lăng quát lên, hất văng Mạc Oanh Oanh ra.

Mạc Oanh Oanh ngã ra đất, lần này cô ta cũng khôn ra rồi, không gào không khóc, chỉ vờ đáng thương trước mắt mọi người, mắt cô ta đong đầy nước nhìn các vị khách đến viếng, nghẹn ngào, "Các chú các bác ở đây làm chứng cho chúng cháu, Tiêu Lăng quá đáng quá, hai bên nhà đều là bằng hữu, bây giờ ông cháu còn chưa xuống đất mà anh ta đã đối xử với chúng cháu thế này… Cho dù không thành được vợ chồng cũng không đến mức phải ghét cháu đến vậy chứ. Tiêu Lăng, Mạc gia chúng tôi đắc tội gì với anh rồi, anh đến đây phá đám, để cho ông nội có đi cũng không an tâm."

Đám đông lập tức dùng ánh nhìn khiển trách hướng sang Tiêu Lăng.

Đối với họ, hành động của Tiêu Lăng đúng là hơi quá đáng, trong nhà người ta vừa có người mất, cho dù có hận thù sâu đậm gì cũng không nên làm loạn linh đường chứ.

Lão gia càng thêm phần không vừa ý, gằn giọng, "Tiêu Lăng, cháu đang làm gì đây? Còn không mau dừng tay."

Tiêu Lăng không để tâm đến ánh nhìn của đám đông, nhếch môi cười khẩnh. Đột nhiên, anh tiến đến ngồi xuống bên Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh nhìn anh, “Anh, anh định làm gì?”

“Làm gì?”Tiêu Lăng chợt đưa tay giật lấy áo khoác của Mạc Oanh Oanh. Mạc Đào thét lên, vừa bước nhanh đến, “Tiêu Lăng, cháu rốt cuộc muốn làm gì?”

Mạc Oanh Oanh cũng ngơ người.

Tuy nhiên không phải do cô sợ, mà là quá kinh ngạc.

Lẽ nào… lẽ nào Tiêu Lăng muốn…

Mạc Oanh Oanh đột nhiên dỏ ửng mặt, mặc dù nơi này không thích hợp nhưng nếu Tiêu Lăng ra tay với cô thật, cô cũng có lý do để bám chặt lấy anh không buông rồi.

Tiêu Lăng cười, lột đi áo khoác ngoài của Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh xấu hổ nhắm nghiền mắt, chờ đợi hành động tiếp theo của Tiêu Lăng nhưng cô ta đợi nửa ngày không thấy gì, không chỉ vậy, không khí tại linh đường phút chốc im ắng.

Bầu không khí này… có gì đó sai sai.

Mạc Oanh Oanh khó hiểu mở hai mắt, vừa mở mắt cô đã thấy ánh mắt khinh khi của đám đông.

Chuyện này… là sao?

Tiêu Lăng khi này đã cười lạnh, đứng dậy, từ trên nhìn xuống Mạc Oanh Oanh nằm trên đất, nhếch miệng cười, “Ông cô đi mà không yên tâm được sợ là do đứa cháu gái bất hiếu này thôi. Ông cô vừa mất, cô đã không đợi được mà ăn mặc như vậy đấy hả, tôi thật là đau lòng thay cho ông nội cô. Mạc Oanh Oanh, tôi đây là đang dạy dỗ đứa cháu gái bất hiếu thay ông nội cô đấy.”

Ăn mặc?

Mạc Oanh Oanh cúi đầu nhìn bản thân, đột nhiên mặt trắng bệch. Áo khoác ngoài cô mặc là của mẹ cô chuẩn bị cho, lúc này khoác ngoài đã bị Tiêu Lăng giật mất, lập tức lộ ra bên trong áo khoác là một chiếc áo đỏ vô cùng sexy, chiếc áo này Mạc Oanh Oanh mới mua, màu đỏ rực vừa tôn lên làn da trắng muốt của cô, vòng ngực của áo lại chỉ có một lớp mỏng, mờ ảo hiện ra hai chấm trước ngực, vô cùng khêu gợi.

Nhưng mà…

Mặc một chiếc áo đỏ rực như vậy trong tang lễ của ông nội mình… hơn nữa lại là loại áo gợi cảm như vậy, mọi người ở hội trường đều lộ vẻ khinh miệt.

Khi nãy còn mới ông ngắn ông dài, thực chất thì sao, là một người vô cùng kính trọng ông mình, cô ta có thể ăn mặc như vậy tham dự tang lễ? Thôi đi, đừng làm trò hề nữa.

Mạc Oanh Oanh bỗng chốc trở nên nói lắp, "Tôi… Tôi…"

Tôi nửa ngày không nói được gì khác.

Mạc Đào thấy ánh nhìn khinh miệt của đám đông, tức đến độ mặt đỏ bừng, trợn Mạc Oanh Oanh, "Còn ngây ra đó làm gì, mau về phòng con đi."

Mạc Oanh Oanh cũng không chịu được ánh nhìn của đám đông, ê chề bò dậy, nửa đi nửa chạy về phòng mình.

Chuyện này coi như cho qua.

…

Tô Tố không hay biết chuyện xảy ra trong buổi tang lễ, đương nhiên, cô cũng không muốn biết.

Tiêu Lăng vừa đi khỏi nửa tiếng, đã có cảnh vệ nói có một cô gái trẻ đến tìm Tô Tố, cô lập tức ra cổng đón Tiểu Hy.

Tiểu Hy lần dầu đến nhà Tiêu Lăng, cô bị sự sa hoa, bề thế của biệt thự làm cho ngất ngây, cô đi theo Tô Tố, miệng mở đến nỗi có thể nhét được một quả trứng gà.

"Mẹ ơi, chỗ này thật sự sa hoa. ở một nơi tấc đất tấc vàng như thành phố này, không ngờ lại có một điền trang hoành tráng đến thế này, nơi này nhìn sa hoa hơn Cẩm Viên nhiều, thánh thần ơi… phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ, a puây puây, Tiêu Lăng có tiền như vậy, chắc muốn mua 80, 100 căn như vậy cũng không vấn đề. Gái Tô Tố ơi, thảo nào mày không sang ở với tao, nếu tao mà có cơ hội ở trong cái biệt thự điền trang như thế này, chắc chắn tao cũng chẳng muốn đi chen chúc ở căn hộ đâu."

Tiểu Hy hiếu kỳ dắt Tô Tố đi hết chỗ này đến chỗ kia, cứ nhìn thấy thứ gì mới mới lại không đừng được cảm thán, có khi còn lấy cả điện thoại ra chụp một đống ảnh.

"Tiểu Hy…"

"Ái dà, Tố Tố đợi tý nhá, chẳng mấy khi tao được đến thăm quan những nơi như này, mày đợi tao chụp

mấy tấm hẳng nhé."

Tô Tố buồn cười lắc lắc đầu, nhưng cũng không cản lại.

Lần đầu cô đến đây cũng kích động chẳng khác Tiểu Hy.

Một tiếng sau, cuối cùng Tiểu Hy cũng bình tĩnh trở lại, cô lôi Tô Tố đến ngồi bên bể bơi, lập tức có người hầu bưng đến trà sữa caramel ấm và hoa quả, Tiểu Hy nâng ly trà sữa, mặt hạnh phúc, "A... Tố Tố ơi, mày thật sự đang sống cuộc sống của thiếu phụ giàu có đấy, nhưng Tiêu Lăng có nói bao giờ sẽ kết hôn với mày không? Anh ta không thể cứ chiếm cứ lấy mày mà không cho một danh phận chứ."

333. Chương 333

Vừa ngẩn đầu, Tiểu Hy liền nhìn thấy ánh mắt rủ xuống của Tô Tố, cô kinh ngạc nói, " không phải chứ? Bị miệng quạ của tớ nói trúng rồi hả? Tiêu Lăng bảo cậu đến đây ở, kết quả không có đề cập đến cho cậu danh phận? Cũng quá đắng lắm đấy chứ"

" Cậu nghĩ đi đâu vậy." Tô Tố cầm ly trà sữa lên, bất lực thở dài, " không phải bởi vì cái này."

" Đúng a, sao lại bởi vì chuyện này được, bây giờ Tiêu Lăng cưng chiều cậu đến tận tim can, hôm nay chính anh ta gọi điện cho mình, nói tâm trạng cậu không tốt bảo tớ đến thăm cậu, hì hì, còn bảo tớ đi dạo phố với cậu nữa, vừa ý cái gì thì trực tiếp quẹt thẻ mua cho tớ. Chậc chậc... đối với bạn thân của bạn gái cũng tốt như vậy, đối với cậu chắc chắn là cưng chiều đến vô tận rồi. Vậy cậu không vui vì chuyện gì?" Tiểu Hy hút mạnh một ngụm trà sữa, mắt liền sáng lên, " á đù, trà sữa ngon quá, còn ngon hơn các loại trà sữa mà tớ uống ở tiệm trà sữa, thế giới của người giàu quả nhiên cái gì cũng tốt nhất."

Tô Tố nhìn nụ cười rực rỡ của Tiểu Hy, đột nhiên vô cùng ngưỡng mộ cô ấy.

Tính cách của Tiểu Hy tùy tiện, chuyện mà người bình thường cho là không đáng để mắt tới, trong mắt cô ấy lại có thể khiến cô ấy vui vẻ vô cùng, nụ cười của cô ấy có thể cảm hóa mọi người bên cạnh.

" Sao lại nhìn tớ như vậy." Mặt Tiểu Hy hơi đỏ, che mặt lại nũng nịu nói, " Đừng nói cậu yêu tớ rồi nhé, chị đây không chấp nhận bách hợp..."

" Phụt"

Tô Tố xém chút phun hết trà sữa ra, cô bụm ngực lại ho lên, không hài lòng lườm cô ấy một cái, " cậu không làm diễn viên thật tiếc quá."

“ Hì hì, tớ cũng cảm thấy giới giải trí thiếu đi tớ, tuyệt đối sẽ thiếu đi một hạt giống tốt, nhưng mà, làm MC cũng không tệ đâu, giới MC lại có thêm một người tài năng.” Tiểu Hy nằm trên ghế hưởng thụ, một tay cầm trà sữa, một tay lấy trái cây nhét vào miệng, hài lòng nói rằng, “ Những ngày tháng như vậy thật sự quá sung sướng rồi, a a a… tâm nguyện cả đời của tớ chính là tìm được một người chồng giàu có, sao còn chưa thành công vậy, Tố Tố à, cậu không biết dạo này bao mẹ tớ bị làm sao ấy, mỗi ngày đều gọi điện hối tớ kiếm bạn trai, còn nói giới thiệu đối tượng cho tớ đi coi mắt nữa… ôi trời, tớ xinh đẹp như vậy, vả lại bây giờ tớ là MC đang nổi tiếng của đài Mango, vậy mà bảo mình đi coi mắt à, trời ơi, khiến tớ cũng choáng cả lên.”

Tô Tố ở bên cạnh Tiểu Hy, tâm tạng cũng bị cảm hóa tốt lên, cô bưng mặt Tiểu Hy lên, “ cậu không nói chú dì biết cậu có bạn trai rồi à?”

“ Bạn trai?” Tiểu Hy ngơ ra.

“ Tôn Nguyên đó”

“ Phụt…” Tiểu Hy phun trực tiếp ra, cô để ly trà sữa lên bàn, bất lực mà nói rằng, “ Tôn Nguyên? Ôi trời má ơi, Tố Tố cậu đừng dọa tớ, tớ không có quan hệ gì với anh ta cả, tớ nói rõ ràng với Tôn Nguyên rồi, đời này tớ thà ôm dưa leo sống cả đời cũng không chung sống với anh ta đâu. Nhưng mà dạo này bướm hoa này theo đuổi tớ suốt, hứ tưởng tớ không biết à, thật chất là vì câu nói này của tớ cố ý tới báo thù tớ, không chừng theo đuổi được tớ rồi liền đá tớ ra, tớ mới không trúng kế đâu”

Thà ôm dưa leo…

Tô Tố mồ hôi đầm đìa, lời này quả thật rất kích thích đến người.

Cô cười nhìn Tiểu Hy, “ Tôn Nguyên là người chồng giàu có chân chính đó.”

“ Ừm hứ, chị đây không cần hoa bướm như vậy, nếu thật sự ở bên nhau rồi, nói không chừng đi dạo phố cũng có thể gặp được cả đống bạn gái cũ, tớ mới không làm cho mình đau lòng đâu, loại đàn ông này ai thích thì cứ lấy đi.

Tô Tố nghe cô ấy nói như vậy mới yên tâm.

Cô nghe Tiêu Lăng nói Tôn Nguyên dạo này theo đuổi Tiểu Hy suốt, chỉ sợ rằng Tiểu Hy sẽ động lòng với anh ta, cuối cùng sẽ đau lòng.

Tiểu Hy nhớ đến nhiệm vụ Tiêu Lăng giao cho cô, cầm lấy tay Tô Tố đung đưa nhõng nhẽo, “ Tố Tố à, gần đây chúng ta không có tụ lại nhau, nhân lúc hôm nay hai chúng ta đều có thời gian, chúng ta đi dạo phố có được không? Tớ mới lãnh lương đấy, hì hì, đặc biệt nhiều, tớ mời cậu đi ăn cơm trưa.”

Tô Tố không muốn đi lắm.

Tiểu Hy ôm cánh tay cô ấy, " Tố Tố à, đi đi mà. Người ta lâu lắm rồi chưa đi dạo phố, mấy hôm nay sắp đến mùa thu rồi, chưa mua một bộ quần áo nào cả, đi dạo phố với tớ đi dù sao Tiêu Lăng không biết khi nào mới về, Cảnh Thụy và Tiểu Thất đều đi học rồi đến bốn năm giờ chiều mới về, một mình cậu ở nhà cũng chán, chi bằng đi ra ngoài với mình đi. Chúng ta hít không khí trong lành, nói không chừng tâm trạng sẽ tốt lên đấy."

"... được thôi."

...

Nửa tiếng sau, Tô Tố và Tiểu Hy đã xuất hiện trước cửa hàng bách hóa Vạn Đạt.

Tô Tố và Tiểu Hy từ trên xe của Tiểu Trần bước xuống, khóe miệng Tô Tố giật giật, " cậu xác định muốn đến đây mua sắm à? Tiểu Hy cậu giàu thật rồi à?"

Những đồ ở đây đều là hiệu của nước ngoài, mắc chết mắc chết.

" Đương nhiên, chính là chỗ này" Tiểu Hy dùng sức nắm chặt tay lại, " lần đầu tiên lương tớ nhiều như vậy, cho nên định mua chút quà gửi về nhà cho ba mẹ, họ nhìn thấy chắc chắn sẽ rất vui."

Thì ra là mua cho ba mẹ.

Tô Tố đột nhiên nhớ tới cô và Tiêu Lăng ở bên nhau lâu như vậy, hình như vẫn chưa từng mua quà tặng cho Tiêu Lăng, bây giờ cô cũng không nghèo khổ như lúc trước, có cần mua cái gì đó cho Tiêu Lăng để anh vui vẻ một chút không

Tô Tố và Tiểu Hy bước vào Vạn Đạt, Tiểu Hy rất hào phóng mà mua cho mẹ cô ấy một cái túi xách hiệu RS, mua cho ba cô ấy một cà vạt hiệu GU, sau đó cô ấy xách hai cái túi giấy nhỏ, đau lòng không thôi, " mẹ tớ chắc chắn sẽ cảm động nói với ba tớ rằng, nuôi con gái cuối cùng không thiệt rồi."

Tô Tố cười khì khì, " mẹ cậu thật thú vị."

An Tiểu Hy lắc đầu, thể hiện ra vẻ mặt vô cùng đau đớn, bộ dáng không muốn nói nhiều.

Tô Tố mắc cười, thật ra tình cảm của Tiểu Hy và mẹ cô ấy rất tốt, chỉ là hai mẹ con đều là người tính nóng nảy, gọi điện thì cãi nhau, không gọi thì nhớ nhung, thật thú vị.

" Tố Tố, cậu có muốn mua gì không?"

Tô Tố dạo một vòng, nhìn trúng một cái bóp da hiệu Lousvutton, cô nhớ đến bóp tiền của Tiêu Lăng đang

xài, bóp tiền đó hình như lâu lắm rồi, bên viền đã ma sát đến nổi lông, cũng không thấy anh thay cái mới.

Cô nhìn bóp tiền đang cầm trên tay, màu đen kinh điển, bóp da thật, sờ và rất êm tay.

Tô Tố nhìn giá... thầm nuốt nước bọt.

Gần đến năm chữ số đấy...

Hiệu này quả thật rất mắc, cô nhớ đến trước kia Tiêu Lăng mắt cũng không chớp một cái mua đồ cho cô, hạ quyết tâm, vẫn đi quẹt thẻ.

Đương nhiên, thẻ cô quẹt là thẻ của cô.

Nếu đã là tặng quà cho người ta, đương nhiên phải dùng tiền của mình mới có thành ý.

Hai người lại dạo thêm một vòng, rất nhanh đã tới buổi trưa rồi, lầu bốn của Vạn Đạt là khu ẩm thực, Tô Tố và Tiểu Hy vừa chuẩn bị lên lầu ăn cơm, đột nhiên Tiểu Hy chỉ vào đôi nam nữ ở phía trước, " hửm... Tố Tố, cậu nhìn xem đó là ai?"

334. Chương 334

Tô Tố thuận theo hướng tay của Tiêu Hy đang chỉ nhìn qua đó, thì thấy Lãnh Mạc toàn thân mặc đồ đen đang ôm eo một cô gái đi lượn trong trung tâm mua sắm.

Thân hình cô gái đó nhỏ nhắn, nét mặt duyên dáng, đang dựa nửa người vào Lãnh Mạc như một con chim non cần dựa dẫm vậy, nụ cười rất ngọt ngào.

Tô Tố cau mày lại.

Tiêu Lăng không phải nói với cô, tình cảm Lãnh Mạc đối với Trương Hân là rất thật lòng hay sao,thế bây giờ anh ta đang làm cái gì vậy.

Trước kia trong tiệc chào đón sinh viên mới ở trường Tiểu Hy cũng nhìn thấy Lãnh Mạc,biết anh ấy và Trương Hân là một đôi,trong lúc này nhìn thấy trong lòng Lãnh Mạc lại là người con gái khác,đột nhiên cũng cau chặt mày lại, "Tớ đi, nhóm nhà giàu thật quá loạn, trước kia tớ vẫn nghĩ Lãnh Mạc không giống cái tên ong bướm Tôn Nguyên kia cơ. Thật không nghĩ được rằng nhìn anh ta lạnh lùng như vậy, giống như một người đàn ông rất chung tình, kết quả hóa ra cũng có nhiều phụ nữ đến vậy.Qủa nhiên,đứng cùng bên với cái tên ong bướm kia không có ai là tốt đẹp cả."

Tiểu Hy đột nhiên ý thức ra mình hình như nói sai lời rồi,nhanh chóng cứu chữa, “Ngoài Tiêu Lăng và anh Mộ Bạch ra,hai người họ vẫn còn được tính là đàn ông tốt,nhất là anh Mộ Bạch,Tố Tố cậu nói thử xem bọn mình có cần qua chào hỏi một câu không?”

Lúc này Lãnh Mạc đang cùng người con gái đó đi xem quầy hàng hiệu,hoàn toàn không nhìn thấy hai người bọn họ.Nếu như bây giờ hai người bọn họ đi rồi thì cũng tránh rắc rối đỡ phải chào hỏi.

Tô Tố mặt lạnh lùng,từ trong túi lấy điện thoại ra hướng về phía hai người bọn họ, “Tách tách” chụp liền mấy kiểu ảnh.

Tiểu Hy không hiểu nhìn cô, “Tố Tố cậu chụp bọn họ để làm gì?”

Đương nhiên lưu lại gửi cho Trương Hân.

Mật thiết đi mua sắm như thế này,quan hệ của Lãnh Mạc và người con gái đó chắc chắn không bình thường.Lần trước ở tiệc chào đón sinh viên mới,Tô Tố thấy khi Trương Hân ở cùng Lãnh Mạc,cô và Trương Hân từ nhỏ lớn lên cùng nhau,cô hiểu Trương Hân,mặc dù cô ấy không nói nhưng từ ánh mắt của cô ấy có thể thấy được tình cảm cô ấy dành cho Lãnh Mạc.

Việc này Trương Hân có quyền được biết.

Tô Tố gửi hình cho Trương Hân.,tiện thể gửi luôn địa chỉ,bước nhanh về phía trước.

“Ấy,Tô Tố,cậu đi đâu vậy đợi tớ với.”

Tô Tố tiến tới trước mặt Lãnh Mạc và người con gái kia,phẫn nộ nhìn Lãnh Mạc. Lãnh Mạc vốn không để ý chỉ đang cùng cô gái đó mua sắm,cảm giác có người đang đi tới,anh ta ngay lập tức nhìn lại.Nhìn thấy Tô Tố sắc mặt bỗng nghiêm nghị, “Cô…”

“Anh và cô ta có quan hệ như thế nào” Không đợi Lãnh Mạc nói hết,Tô Tố lạnh lùng cắt ngang lời của anh ấy.Cô chỉ cô gái nhỏ nhắn kia,lạnh lùng nhìn Lãnh Mạc, “Lãnh Mạc,rốt cục anh có ý gì?”

Vẫn không đợi Lãnh Mạc nói,người con gái đó đã bắt đầu khó chịu.Cô ta nhìn gò má và thân hình của Tô Tố,bỗng có một chút hoảng loạn,dùng lực ôm lấy thân eo Lãnh Mạc đánh dấu chủ quyền,trợn mắt nhìn Tô Tố nói, “Cô là ai,tôi và anh ấy tối qua vẫn còn ngủ chung một giường,cô nói thử chúng tôi có quan hệ gì hả tiểu thư,cứ cho là trước kia cô và Lãnh Mạc có mối quan hệ gì đó,đó cũng là chuyện của quá khứ rồi,cô đừng có níu chặt anh ấy không buông nữa.”

Ngủ chung một giường rồi?

Sắc mặt của Tô Tố càng khó coi hơn, “Lãnh Mạc,anh là người đàn ông cặn bã.”

Lãnh Mạc cau mày nhìn Tô Tố, “Tô tiểu thư,cô quản quá nhiều chuyện rồi đó.”

Lãnh Mạc hai ngày hôm nay tâm tính đang không dễ chịu,hai ngày nay Trương Hân cũng không biết phải gió hay sao mà nhất định tham gia một Chương trình thực tế về tình yêu,chỉ lo danh tiếng. Trong Chương trình thực tế đó sẽ cùng một người đàn ông diễn thành một cặp đôi,từ khi bắt đầu mới tiếp xúc cho tới sau đó dần dần phát triển tới**,nhưng toàn bộ đều chỉ là dựa vào kịch bản yêu cầu.Việc này đượng nhiên là anh ấy không thể chấp nhận được,do đó vì chuyện này mà hai người cãi nhau to.

Đến tận hôm nay hai người đã chiến tranh lạnh nhiều ngày rồi.

Anh ấy cảm thấy mấy năm nay quá** người phụ nữ đó,cho nên cô ấy mới bắt đầu không biết trời đất là gì, nghĩ rằng với tình cảm của anh khi rời xa Trương Hân là không thể sống nổi sao?tối qua khi ở quán bar nhìn thấy người con gái này,trong lời cổ vũ của những người đi cùng đã thuê phòng ở cùng cô ấy. Hôm nay đưa cô ấy tới đây mua sắm,xem như thưởng công hôm qua đã ở cùng anh.Vốn định mua đồ xong sẽ cùng cô ta đường ai nấy đi ai mà biết được lại ở đây gặp phải Tô Tố.

Lại còn vừa mở miệng là căn vặn anh.

Mặc dù cô là người phụ nữ của Tiêu Lăng,sắc mặt của Lãnh Mạc cũng không vui gì rồi, “Tô tiểu thư,đây là việc riêng của tôi.”

Anh nhấn mạnh vào hai chữ: “Việc riêng”

Tô Tố cơ bản không nghe lọt bất kỳ câu nào Lãnh Mạc nói,cô cắn chặt răng phẫn nộ nhìn Lãnh Mạc, “Tôi đã gửi hình của các người cho Trương Hân rồi,cô ấy rất nhanh sẽ tới đây thôi.Lãnh Mạc nếu như anh không thích Trương Hân vậy đợi cô ấy tới anh nói rõ ràng với cô ấy,còn nếu trong tim anh có cô ấy thì đừng có làm mấy cái việc khiến người khác thấy buồn nôn như vậy.”

Tiểu Hy giật giật gấu áo Tô Tố,nói rất nhỏ, “Tố Tố,chúng mình hình như quản việc có chút hơi quá rồi…”

Tô Tố mím chặt môi.

Dù biết thân phận bây giờ của cô quản việc này rõ ràng có chút hơi quá,nhưng cô không thể đứng nhìn Trương Hân nhận phải chuyện ủy khuất như thế này được.

“Cô gửi tin nhắn cho Trương Hân rồi?”

“Ừ.”

Lãnh Mạc hình như có chút trầm xuống,ôm eo người con gái kia,lặng im đợi chờ.

Bọn họ bất động nguyên vị trí đó.

Người con gái trong lòng Lãnh Mạc bất an động đậy, “Lãnh Mạc…”

“Câm mồm.”

Người con gái đó cảm thấy toàn thân lạnh cứng,rụt vội cổ lại,không dám nói thêm gì nữa.

…

Hai mươi phút sau,Trương Hân tới.

Tóc Trương Hân được chải gọn gàng, buộc đuôi ngựa ở phía sau,cô ấy mặc một bộ đồ là lượt,chân đi đôi guốc cao bảy phân.Cô ấy bước rất nhanh đến quầy,tiếng guốc ở dưới chân vang dội, “cộc cộc cộc”,trang điểm rất tinh tế,môi đỏ khiêu gợi,sắc mặt lạnh như băng rất có tự tin.

Trước tiên cô gật gật đầu với Tô Tố và An Tiểu Hy,sau đó đi đến bên Lãnh Mạc và cô gái kia.

Lãnh Mạc vẫn giữ tư thế ôm cô gái đó,nhìn Trương Hân tiến lại gần.Anh ôm cô gái đó lực có chút hơi chặt chút,cô ta thuận thế dựa vào trước ngực anh.Lãnh Mạc từ từ nhìn Trương Hân, “ Em đến để làm gì.”

Trương Hân mím môi,không trả lời.Cô lạnh lùng nhìn Lãnh Mạc một cái,từ lúc tiến lại gần ánh mắt của cô vẫn lườm người con gái trong lòng Lãnh Mạc.Cô gái kia nhận thức rõ đây mới là chính chủ,càng thêm kinh hãi hơn khi thân phận của Trương Hân là nữ minh tinh hạng một.Nhưng nghĩ tới bây giờ cô ta mới là người phụ nữ của Lãnh Mạc trong phút chốc bắt đầu đắc ý.

Người con gái đó đưa tay ôm chặt eo Lãnh Mạc,khiêu khích nhìn Trương Hân, “Chị đại,người đàn ông này bây giờ là của tôi rồi.”

Trương Hân cười mỉa mai một tiếng,ánh mắt của cô cuối cùng cũng từ trên người con gái đó nhìn thẳng vào mắt Lãnh Mạc,nhạo bánh nói, “Không nghĩ ra được khẩu vị của anh lại biến thành ăn nhạt như thế này.”

Lãnh Mạc cười haha nhìn cô, “Thỉnh thoảng đổi khẩu vị cũng tốt.”

Trương Hân ánh mắt căm phẫn,bỗng nhiên——

Cô giơ cao tay,một cái tát rất mạnh vụt thẳng lên mặt cô gái đó.

“Bốp—.”

Aizzza.

Tiểu Hy vô thức ôm lấy mặt,cô nhìn còn thấy đau.

Cô gái đó bị đánh cho ngu muội rồi,trong ánh mắt lệ bắt đầu trực trào.

"Cút." Trương Hân hét lớn.

Cô gái đó ấm ức nhìn Lãnh Mạc,nhưng cô ta bỗng phát hiện,Lãnh Mạc cơ bản không có ý muốn giúp cô ta, "Lãnh Mạc…"

Lãnh Mạc từ trong ví tiền lấy ra một tập tiền dày đặt vào tay cô gái đó, "Bạn gái của tôi cho cô đi,cô đi đi nhé."

Cô gái đó phút chốc hiểu ra rồi.

Cô ta cũng chỉ là hòn đá thăm dò để Lãnh Mạc thử tình cảm của Trương Hân mà thôi.Cô ta đương nhiên cũng là người thông minh,cầm tiền đi luôn.

"Bạn gái?Cái danh này tôi không gánh nổi."Trương Hân cười lạnh lùng nhìn Lãnh Mạc, "Lãnh Mạc,lần này giữa cũng ta kết thúc."

335. Chương 335

"Lãnh Mạc,lần này giữa chúng ta kết thúc!" Trương Hân quay đầu định bỏ đi,Lãnh Mạc tinh mắt nhanh tay túm chặt cánh tay cô.Trương Hân như gặp phải sự kích động rất lớn,dùng lực hất mạnh tay của Lãnh Mạcra, "Đừng động vào tôi, đồ bẩn thỉu!"

Trương Hân hất cao cằm,dùng lực thu nắm đấm lại, "Lãnh Mạc!anh nghĩ là tôi nhất định phải cần có anh à!Nói cho anh biết,trong lĩnh vực giải trí này người theo đuổi bà đây rất nhiều,bây giờ tôi chính thức nói cho anh hiểu! Tôi, Trương Hân! chê anh bẩn thỉu! Tôi không cần anh nữa! bắt đầu từ hôm nay đường anh anh đi đường tôi tôi đi,!Nước sông không phạm nước giếng!"

Cô hất mái tóc đuôi ngựa,bước nhanh rời đi.

An Tiểu Hy nhìn theo Trương Hân một cách sùng bái.

Mạnh mẽ!

Quá mạnh mẽ!

An Tiểu Hy cô thích những người phụ nữ sảng khoái và mạnh mẽ như vậy!Cô quyết định rồi,cô muốn được làm bạn của Trương Hân!

Trương Hân vừa đi được vài bước,Lãnh Mạc rất nhanh bắt kịp cô rồi,dùng lực túm chặt lấy tay1cô không quan tâm tới sự kháng cự của cô,bắt lấy cô lôi vào phòng thử đồ.

"Đồ chết tiệt,anh bỏ tay ra!" Trương Hân tay đấm chân đá anh.

Lãnh Mạc giơ tay túm chặt lấy cánh tay cô,hai chân dùng lực kẹp chặt hai bắp chân cô,sắc mặt anh u ám,mặt như trải qua trận phong bão vậy, "Có dám thì thử nói lại một lần nữa xem?"

Nói lại lần nữa thì nói lại lần nữa!

Trương Hân cô không có sợ anh đâu!

Trương Hân hít sâu, "Nói lại một lần nữa chứ gì,bà đây chê anh bẩn thỉu,sau này tôi và anh đến chết cũng không qua lại… hừ…"

Lãnh Mạc dùng lực bịt miệng của cô lại,nghiên răng phần bộ nhìn cô, "thu lại lời em vừa nói!"

Miệng Trương Hân bị bịt chặt,nói không thành lời,chỉ có thể trừng mắt nhìn biểu thị kháng nghị!Cô và Lãnh Mạc đã bên nhau bảy năm,hai người đã từng cãi nhau vô số lần,nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ nói, "đến chết cũng không qua lại"như thế này,nhưng Trương Hân không hề hối hận.Bảy năm qua, anh cùng với rất nhiều phụ nữ có1quan hệ mập mờ,còn có thể nhân cơ hội cô đi quay phim lên giường với người phụ nữ khác.Cô nhịn hết này này lại tới lần kia,cũng vì điều đó mà không ít lần cãi nhau đã đề cập đến việc chia tay,nhưng tới lần cãi nhau tiếp theo anh vẫn ngựa quen đường cũ!

Cô coi như đã hiểu rõ rồi,người đàn ông này căn bản không thể quản nổi nửa thân dưới của mình!

Trương Hân dùng lực đẩy cánh tay anh ấy ra,ánh mắt căm ghét nhìn anh, "Lãnh Mạc!Những năm qua tôi thật sự chịu đủ anh rồi,anh có biết không,mỗi lần khi tôi nằm ở trên giường của anh,nghĩ cơ thể của anh đã từng bị nhiều người phụ nữ hôn qua tôi cảm thấy rất buồn nôn! Mỗi lần tôi cãi nhau với anh anh đều nghĩ rằng tôi giở tính khí trẻ conl!Lần sau anh vẫn thế vẫn hành xử như cũ! Nhưng lần này tôi nhất định không tha thứ cho anh nữa,Chúng ta chính thức chia tay!Sau khi chia tay anh muốn tìm loại phụ nữ nào thì đi mà tìm loại phụ nữ ấy,nào5sợ một đêm có thể cưỡi bao nhiêu cô,tôi cũng không muốn nhìn thấy anh thêm lần nào nữa!Mà tôi…"

Chính thức chia tay?

Khóe miệng Lãnh Mạc mím chặt,tay anh dùng lực túm chặt cánh tay cô, “Em làm sao vậy!” Trương Hân cúp mắt xuống, “Tôi năm nay mới có hai mươi ba tuổi,tôi sẽ tìm người đàn ông đối xử tốt với tôi, trung thành với tôi.Sau này tôi sẽ sống một cuộc sống bình dị,kết hôn sinh con!”

“Em đang mơ à!”

“Lãnh Mạc,Dis ông nội anh!” Trương Hân dùng lực đấm Lãnh Mạc! “Bà đây làm sao mà lại không thể sống cuộc sống bình thường,tôi nhất định sống thử xem!Ngày mai tôi sẽ tìm người để yêu!hahahaha,bà đây cũng sẽ lên giường với người đàn ông khác.Để xem anh có thấy dễ chịu hay không nhé!”

“Em dám!”

“Anh thử xem tôi có dám hay không!”

Tiêu Lăng nhăn mặt lại,nghiến răng nói, “Em dám yêu ai anh sẽ đánh gẫy chân thằng đó!thằng nào dám động vào em anh sẽ chặt tay nó,miệng chạm vào em anh sẽ khâu mồm nó,thân dưới dám chạm vào em,anh sẽ cắt cho nó thành2thái giám!Em yêu bao nhiêu thằng anh sẽ giết bấy nhiêu thằng,ngược lại anh còn muốn xem cuối cùng người đàn ông nào dám muốn có em!”

Trương Hân tức muốn phun máu!

“Lãnh Mạc, giao hợp cả nhà anh!”

giao hợp=**

Não bộ của Tiểu Hy bắt đầu chuyển động.

Giao hợp cả nhà hơn tức là**cả nhà anh ta rồi,Tiểu Hy khoé miệng giật giật.

Lãnh Mạc liếc mắt tới Tô Tố và An Tiểu Hy,không quan tâm tới sự kháng cự gào thét của Trương Hân,kéo cô ấy vào trong phòng thay đồ, “Rầm” đóng mạnh cánh cửa,người bán hàng của các quầy mặt đối mặt nhìn nhau,ngay cả Tô Tố và An Tiểu Hy cũng bị động tác của Lãnh Mạc làm cho giật mình.

Tiểu Hy lo lắng nhìn vào cửa của phòng thay đồ,lặng lẽ nuốt nước bọt, “Tô Tố,Trương Hân chắc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ,mình thấy Lãnh Mạc rất dữ tơn,anh ta chắc không đánh phụ nữ nhỉ.”

Tô Tố lấy điện thoại từ trong túi ra,ánh mắt dính chặt vào cửa phòng thay đồ.

Chỉ cần trên người Trương Hân có bất kỳ vết thương nào cô nhất định sẽ báo9cảnh sát.

Lúc này hai người chỉ có thể nghe âm thanh.

Trong phòng thay đồ bé tí đó phát ra tiếng đối đầu của hai người, “Tới đây!”

“Cái gì!”

“Em không phải muốn giao hợp cả nhà anh sao,cả nhà anh chỉ còn có mình anh thôi,em chịu thiệt thòi chút nhé,giao hợp một mình anh đi!”

“Tôi—dis! Anh,đồ vô lại cút ngay đi cho bà,bà đây bây giờ không còn cảm hứng với cái loại như anh rồi!anh nghĩ anh là ai mà đối xử với tôi như vậy!tâm trạng anh vui hay buồn anh cũng đều có thể lên giường với người phụ nữ khác,sao tôi lại không được phép!Lần trước bắt được anh tôi đã cảnh cáo anh rồi,nếu như còn để tôi bắt được lần nữa tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh!” Trương Hân hét lên với Lãnh Mạc, “Lãnh Mạc,anh đặt vị trí của anh lên quá cao rồi,và anh cũng quá xem thường người khác,tôi đâu có phải chưa từng cho anh cơ hội!”

Lãnh Mạc hoàn toàn không thể hiểu nổi cách nghĩ của Trương Hân,anh ấy nhấn mạnh nói, “Anh là1đàn ông,đàn ông ở bên ngoài có bao nhiêu người phụ nữ thì đã làm sao!đâu có phải là mối quan hệ gì lâu dài,chỉ là trên giường mà thôi!Chỉ là bạn trên giương!Lên giương một lần và không có bất kỳ mối liên quan nào nữa!những năm nay anh chỉ có duy nhất một người yêu là em,anh đã làm được như thế rồi,em còn muốn như thế nào nữa!”

An Tiểu Hy nghe thấy những lời Lãnh Mạc nói,khóe miệng giật một cái,nói khẽ với Tô Tố, “Đàn ông cặn bã mình gặp không ít,nhưng cái loại cặn bã đến mức cho là mình đúng thì đây là lần đầu tiên mình gặp!”

Tô Tố mím chặt môi không nói gì.

Cô thay Trương Hân cảm thấy không xứng đáng,so với tất cả mọi người cô có tư cách đánh giá Trương Hân nhất,cô ấy là người tính cách ngay thẳng vì người trượng nghĩa,mà còn rất nhiệt tình,là người phụ nữ rất tốt.Cô ấy xứng đáng với người đàn ông tốt hơn,Lãnh Mạc con người này… không xứng đáng với cô ấy!

Trong phòng thay đồ im lặng như chết!

Trương Hân đang rất tức giận ngược lại trở nên bình tĩnh hơn,cô không ồn ào cũng không làm náo loạn nữa,hít một hơi sâu,ánh mắt không thể nào bình tĩnh hơn nhìn Lãnh Mạc, “Thì ra đây mới là suy nghĩ thật sự của anh,tình cảm anh cảm thấy tôi cần phải cảm ơn anh hả… Những lời này thật sự anh nên nói với tôi sớm hơn nữa,sớm nói,chúng ta không bao giờ có ngày hôm nay rồi.Con người anh tư tưởng định kiến,bản thân nhận định việc gì không cần biết người khác nói như thế nào anh cũng đều nghe không vào.Nếu đã như vậy,tôi cũng không làm việc không có tác dụng nữa,tôi không khuyên anh nữa…”

Lãnh Mạc mím chặt môi không nói gì.

Anh ấy thật sự nghĩ rằng anh ấy đối với Trương Hân như vậy quá tốt rồi!

Đàn ông trong nhóm của bọn họ trừ Mộ Bạch cái người kỳ dị đó ra,ai mà lại không có vài người tình nhân?Anh ấy tự nghĩ những điều anh ấy làm vì Trương Hân như vậy đã là quá đủ,anh cho cô ấy tiền,cho cô ấy cơ hội để đóng phim,trong làng giải trí đỡ lưng cho cô ấy,nếu như không có anh ấy ở phía sau bảo vệ hộ tống,cô sớm đã bị những người ở trong làng giải trí ấy nuốt chửng rồi.

336. Chương 336

Trương Hân hít một hơi dài,từ từ bỏ tay Lãnh Mạc ra,bình tĩnh nói, “Tôi và anh không còn gì để nói nữa.Lãnh Mạc,chúng ta ba lần không hợp,miễn cưỡng ở bên nhau đến cuối cùng cũng chỉ hết lần này tới lần khác phát sinh chuyện giống như thế này mà thôi,đến lúc đó càng khổ sở đã vậy thà chúng ta dứt điểm ngay từ bây giờ còn hơn!Chúng ta chia tay đi.”

Lãnh Mạc cũng nổi điên lên rồi!

Ban đầu anh ấy vốn chỉ định lợi dụng người con gái vừa nãy để làm cho Trương Hân ghen một chút,làm sao biết được sự việc lại phát triển thành ra như bây giờ,anh ấy tự nghĩ bản thân không hề sai!từ đời của ông nội anh gia đình anh đã bắt đầu tham gia vào xã hội đen.Đời ông nội anh chỉ nói tới vợ bé thôi đã không biết được là có mười mấy người,cho đến đời bố anh,càng thái quá,tình nhân của bố anh ở khắp đất nước,ở đâu cũng có người đàn bà của ông ấy,chỉ nói tới con của ông ấy thôi không biết đã sinh ra bao nhiêu người.

Đến đời của anh bây giờ,anh hủy hoại tất cả những người anh em ruột muốn tránh giành vị trí của anh,thành công ngồi vào vị trí xã hội đen số một của cả nước.Lúc bắt đầu ở bên cạnh anh không đếm được có bao nhiêu người phụ nữ.Sau khi gặp Trương Hân số đó cũng không giảm bớt,chỉ tới khi anh ấy nhận thức được Trương Hân đối với anh ất mà nói rất đặc biệt,anh mới từ từ cắt đứt với những người phụ nữ khác,anh vì cô mà đã nhượng bộ rất nhiều rồi,cô vẫn chưa vừa ý!nhất định bắt anh phải chỉ có một mình cô cô mới vui?

Anh tự nhận anh làm không được!

Lãnh Mạc lạnh lùng nhìn Trương Hân,nghiến răng gật đầu, “Được! Lãnh Mạc tôi cũng không phải là người cố sống cố chết,nếu đã muốn chia tay,thế thì có chết cũng không qua lại!”

“Được!” Trương Hân vui vẻ đồng ý.

Lãnh Mạc nhìn cô nghĩ cũng không nghĩ ngay lập tức đồng ý,trong tâm có một ngọn lửa tàn ác vụt cháy!Cô ấy rời khỏi anh vẫn có thể sống,Lãnh Mạc anh rời khỏi người phụ nữ này chẳng lẽ lại không sống nổi hay saoChuyện cười!Anh thả Trương Hân đưa ra yêu cầu, “Hôm nay chuyển hết đồ của cô ra khỏi chỗ tôi!Khi về tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ đồ gì của cô tồn tại ở đó nữa!”

“Không cần chuyển!” Trương Hân mở của phòng thay đồ,đi thẳng không quay đầu lại, “Anh thấy không thích cứ vất hết đi,tôi không cần nữa!”

Sắc mặt Lãnh mạc phút chốc lạnh ngắt!

Anh nắm chặt nắm đấm cố gắng khống chế bản thân lắm mới có thể nhịn không bốc đồng đem Trương Hân túm ngược lại mắng cho một trận!

Trương Hân ra khỏi phòng thử đồ,vừa nhìn thấy Tô Tố và An Tiểu Hy nét mặt lo lắng,cô như không có chuyện gì xảy ra cười vui vẻ với hai người họ.Vừa cười vừa đi về phía họ,mỗi tay quàng cổ một người, “Hôm nay để hai em xem chuyện cười rồi,nhưng vẫn phải nói lời cảm ơn với hai em.Việc ngày hôm nay thật sự phải cảm ơn hai em lắm.Hai em vẫn chưa ăn phải không,Ấy… đi,đi lên khu ẩm thực trên tầng bốn,chị mời hai em ăn cơm!”

Tô Tố lo lắng nhìn cô ấy, “Chị,không sao chứ?”

“Không sao không sao!” Trương Hân không sao,vẫn tiếp tục mỉm cười bước về phía trước,hai người kia vẫn ngẩn người đứng yên đó nhìn cô ấy,cô vẫy tay gọi, “Đừng ngẩn ra nữa,nhanh đi thôi.”

Tô Tố và Tiểu Hy nhìn nhau một cái,nhanh chóng đi theo Trương Hân.

…

Hàng ăn Hải sản trên tầng bốn.

Trương Hân tìm một vị trí kín đáo,gọi một bàn đầy ắp hải sản.

Ba người đều là người của công chúng,những người tới ăn nhìn thấy ba người đều ngẩn người ra một chút.Nhưng cũng may khu trung tâm mua sắm này đều toàn những người giàu có,phẩm chất đều cao quý,cùng lắm họ chỉ lịch sự đến hỏi có thể chụp ảnh hay không,được cho phép mới tới gần chụp cùng ba người.

Trương Hân đeo găng tay,cầm lấy một con tôm hùm trong tay,tàn nhẫn tháo bỏ đầu của con tôm hùm!

An Tiểu Hy lúc này rụt cổ lại,Cô đột nhiên có cảm giác sau lưng lạnh rờn rợn.Mà cô còn có cảm giác,cảm thấy như Trương Hân hình như nghĩ con tôm hùm là Lãnh Mạc để đối xử vậy.

Trương Hân nhìn hai người không động tay,nhanh chóng gọi hai người, “Ấy, Hai em đừng khách sáo,ăn nhanh đi chứ.Một bàn đầy như thế này,một mình chị ăn sao hết được.”

Nỗi lo lắng ẩn sâu trong mắt Tô Tố.

Cô hiểu rõ Trương Hân,biết rằng ngay lúc này trong tâm Trương Hân không dễ chịu gì,cô càng hiểu rõ,cô ấy trước mặt những người không tin tưởng không bao giờ để lộ nội tâm.Tô Tố dưới gầm bàn huých huých tay Tiểu Hy,cũng coi như việc gì cũng chưa phát sinh,cười và cũng đeo găng tay vào,nhìn Trương Hân và nói, “Hai bọn em cũng không khách sáo nữa,hôm nay chị chuẩn bị tâm lý mất máu đi nhé.”

Trương Hân hất hất tay,rất hào khí, “Haha!bọn em chỉ cần lo ăn thôi,giá của chị cao lắm,làm sao mà lại có thể bị bọn em ăn một bữa mà đã nghèo được.”

Tiểu Hy hiểu ra ý của Tô Tố,cũng không hỏi nhiều nữa.

Ba người đều rất thích ăn hải sản,nhất là Tô Tố,thích ăn nhất chính là chân cua,cô nhấc bổng một chiếc chân cua lên ăn rất ngon miệng.

Trương Hân một phút phân tâm suýt chút nữa nghĩ đó là Tố Tố.

Dạ dày cô không được tốt lắm,bỏ găng tay đỡ cằm nhìn Tô Tố, “Không biết vì làm sao,bây giờ chị càng nhìn càng thấy em giống hệt Tố Tố… ở bên em bị thật sự thấy bóng hình của cô ấy.Mà bọn em lại còn giống nhau từ tên,Tố Tố cũng thích ăn cua,nhát là chân cua.Bọn em ngay cả cách gặm chân cua cũng giống y hệt nhau,cô ấy nhìn thấy chân ghe yêu thích cũng y như em bây giờ,trước tiên sẽ hít mùi vị của nó,sau đó vẻ mặt rất toại nguyện tách vỏ ăn thịt,thật là quá trùng hợp.”

Tô Tố suýt chút nữa bị thịt cua nghẹn ở cổ họng.

Cô ho nhẹ,bê nước lên uống một ngụm,sau đó mới ngẩng đầu nhìn cô ấy cười, “Cho nên có thể nói… đây chính là duyên phận.”

Trương Hân cũng công nhận thế nên gật đầu lia lịa, “Chị cũng thấy đây là duyên phận rất lớn.”

Ba người ăn hết sạch một bàn đầy ắp hải saen,mặt bàn thành ra rất bừa bãi.Ba người họ bụng cũng đã căng cứng,nhìn bàn ăn,lại nhìn nhau một cái,đột nhiên cười thành tiếng.

Trương Hân vỗ vỗ bụng,mặt rất mãn nguyện, “Haha,từ khi chị vào làng giải trí đều không ăn vui vẻ như thế này,hôm nay cảm ơn hai em đã đi cùng chj.”

Tô Tố lắc lắc đầu, “Việc đi ăn cùng là việc làm người ta luôn cảm thấy vui sướng mà,lần sau chị muốn ăn cứ gọi em,em sẽ đến ăn với chị.”

“Được thôi.”

Trương Hân trả tiền,ba người tới cửa của trung tâm mua sắm đường ai nấy đi, “Có cần chị đưa bọn em về không?”

“Không cần đâu!” Tô Tố chỉ về phía bãi đỗ xe cách đó không xa lắm, “Tài xế đưa bọn em tới,em gọi điện thoại cho cậu ấy là cậu ấy qua bây giờ mà.”

Trương Hân cười đùa, “Vậy chị sẽ không tiễn nữa nhé,đi đây!”

“Bye bye!”

Quay người bước đi,miệng đang cười ngay lập hạ thấp xuống,nụ cười mạnh mẽ ấy cũng vụt tắt,cô mím chặt môi thẳng lưng,cố kìm nén dòng lệ đang trào chực nơi khóe mắt,bước nhanh rời đi.

…

Tiểu Hy lo lắng nhìn theo bóng hình của Trương Hân rời khuất, “Tố Tố,cậu nghĩ Trương Hân thật sự giống như vẻ bề ngoài không quan tâm như vậy không?Mình nghe tên ong bướm nói hình như cô ấy cũng ở bên người đàn ông đó rất nhiều năm rồi,thời gian lâu dài như vậy,thiết nghĩ chỉ nuôi một con chó một con mèo cũng có tình cảm mà.”

Tô Tố từ trong túi lấy điện thoại ra,gọi cho Tiểu Trần một cuộc gọi cậu ấy tới đón,nghe thấy Tiểu Hy nói vậy,cô thở dài nói, “Sao mà giống như vẻ ngoài vô tư như vậy được,chỉ là Trương Hân chị ấy là người phụ nữ có lòng tự trọng rất cao,không chấp nhận để chúng ta nhìn thấy mặt yếu đuối của cô ấy mà thôi.”

Tiểu Hy kết luân, “Nói chung đàn ông trong nhóm của bọn họ thật sự quá loan rồi!tên ong bướm kia thật ra tâm ý cũng giống như Lãnh Mạc mà thôi,anh ta cũng nghĩ là có nhiều phụ nữ bên cạnh chẳng có gì là sai cả.Thật chịu không nổi nữa.Nhưng hôm nay qua chuyện này,mình càng không còn có ý định muốn gả vào gia đình giàu có nữa!”

337. Chương 337

Trên đường về nhà, Tiểu Hy trông thấy Tô Tố buồn bã không vui, vẻ mặt không hiểu gãi đầu, “Tô Tố, cậu bị gì thế?”

“Oh… không có gì.” Tô Tố hồi thần trở lại, nắm lấy túi giấy trên tay, “Thì không biết cái ví tiền mua cho Tiêu Lăng, anh ấy không biết có thích không?”

Đầu óc đơn giản của Tiểu Hy cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Nghe thấy lời nói của Tô Tố, cô không khách khí "xuỵt" một tiếng, "Cậu lo lắng bậy bạ gì thế, tớ nói cậu nghe, với trạng thái của cậu và Tiêu Lăng bây giờ, cậu cho dù mua toàn là thứ lề đường thì anh ta cũng coi như là bảo bối thôi."

Tô Tố tức thời bị cô chọc cười, "Có khoa trương đến thế không!"

"Không tin cậu hỏi Tiểu Trần." Tiểu Hy chồm lên lưng ghế tựa phía trên nhìn Tiểu Trần, "Tiểu Trần anh nói xem là tôi có nói đúng không, Tiêu Lăng bây giờ thương yêu Tô Tố nhà tôi biết mấy, Tô Tố nhà tôi cho dù mua rơm đan một cái ví tiền cho anh ta, đoán rằng anh ta cũng cảm thấy cậu ấy rất có1tâm đan nó, biết được trong đó ẩn chứa tình cảm dành cho anh ta đấy."

Tiểu Trần đang lái xe, không nhịn cười được, "Cô An nói rất có lý."

"Ha ha, tôi biết là sẽ như thế này."

Sự lo lắng của Tô Tố bị Tiểu Hy pha trộn như thế, lập tức tan đi rất nhiều.

Lúc hai người về nhà tổ Tiêu Lăng và lão gia tử cũng đã trở về, Tiểu Hy lúc này căng thẳng lên, cô đứng trước cổng của biệt thự nhất định không vào, "Tô Tố à, ông nội của Tiêu Lăng có phải là người rất là nghiêm túc không, đặc biệt là không dễ giao tiếp? Tớ sợ nhất là những lão đầu như thế, ông nội tớ là như vậy, tối ngày cứ nghiêm nghị không cười giống như là người ta thiếu nợ ông tới mấy triệu vậy. Hay là… tớ vẫn không nên đi vào, tớ ngay cả quà cáp tới thăm hỏi còn chưa mua…"

Tô Tố không khách khí trào ngược mắt, trực tiếp kéo Tiểu Hy vào trong biệt thự, "Cậu nghĩ quá nhiều rồi, ông ấy rất là hài hòa, hơn nữa còn là một ông lão rất1là thông minh, hai người nhất định sẽ giao tiếp rất tốt đấy."

Lúc Tiểu Hy vào trong cũng còn có chút không tin tưởng lắm, sau khi nhìn thấy lão gia tử liền tin ngay.

Lão gia tử thích nói chuyện, Tiểu Hy cũng thích nói chuyện, hai người gặp nhau mặt đầy nửa tiếng đã thân nhau rồi, ngồi cùng nhau trò chuyện đến không biết trời chăng mây đất.

Tô Tố trông thấy hai người chuyện trò rất vui, cười cười lắc đầu, kéo tay Tiêu Lăng lên lầu.

"Sao thế?"

"Trông sắc mặt của anh không tốt lắm." Tô Tố hỏi anh, "Có phải là đã xảy ra chuyện gì không?"

"Không có, chỉ là nhìn thấy Mạc Tầm trong lòng không vui." Tiêu Lăng kéo tay Tô Tố ngồi xuống, nhìn thấy túi giấy trên tay cô, đôi mày nhíu lại, "Cái gì thế, mua cho anh à?"

Tô Tố lúc này mới nghĩ đến ví tiền mà cô mua vẫn chưa đưa cho Tiêu Lăng.

Cô gãi gãi đầu, đưa túi giấy cho anh, "Em thấy ví tiền của anh cũng đã sờn rách rồi, mua cho anh cái mới nè, anh xem thử thích không?"

Đúng thật là mua cho anh đấy!

Tiêu Lăng5cảm thấy rất bất ngờ, anh cầm qua túi giấy, nhìn lên cái logo trên đó, đôi mày lại nhíu lại, "Louis Vuitton? Đổ máu rồi à!" Anh từ trong túi giấy lấy ví tiền ra, ví tiền màu đen thuần, mang theo những hoa văn màu nhạt, đơn giản lại phóng khoáng.

"Thích không?" Tô Tố lần đầu tiên mua quà cho nam nhân, có chút không chắc lắm.

"Đương nhiên là thích!"

Vì để biểu hiện mình thích, Tiêu Lăng lập tức từ trong túi quần tây móc cái ví tiền cũ ra, lấy ra hết những tiền mặt và thẻ ngân hàng trong đó đều để sang ví tiền mới, lại lấy ảnh chụp toàn gia phúc gia đình bốn người của họ trong ví tiền cũng rút ra bỏ vô ví tiền mới. Anh tiện tay vứt lun cái ví cũ vào thùng rác. Tô Tố kháng nghị, "Hey… Tiêu Lăng anh tại sao có cái mới liền bỏ cái cũ thế, cái ví này anh xài đã nhiều năm, tại sao nói vứt được là vứt được chứ."

Cô đưa tay muốn đi nhặt lại, Tiêu Lăng kéo lại cánh tay của cô, nói một câu bao hàm ý sâu2sắc, "Những thứ không thích hợp nữa sớm nên đổi thôi, còn nhặt lại làm gì." Anh cầm ví mới lên xem rồi lại xem, "Sao rồi, hợp với anh không?"

Tô Tố mỉm cười gật đầu, "Rất hợp!"

Tiêu Lăng cười bỏ ví tiền vào trong túi, hài lòng vỗ vỗ lên túi, "Được rồi, bây giờ nói chuyện nghiêm túc!" Sắc mặt của anh nghiêm túc hẳn lên, "Hôm nay đi dạo một vòng rồi cảm thấy trong lòng có dễ chịu chút nào chưa?"

Tô Tố cắn vào môi, gật đầu, "Tiểu Hy rất lạc quan."

Ở bên Tiểu Hy chắc chắn sẽ lây nhiễm tiếng cười của cô ấy, cảm thấy bản thân cũng trở nên hòa đồng hẳn lên.

"Tốt, vậy tiếp đó anh muốn nói với em hai chuyện, em nghe kĩ nhé."

Tô Tố nhìn thấy sắc mặt của anh nghiêm túc hẳn lên, theo phản xạ ngồi thẳng lưng lên.

“Thứ nhất, anh đã cho người tìm kiếm được mộ của mẹ em… Tô Đại Khuê tìm người mai táng ở một nơi miền núi khá hẻo lánh, nếu như em muốn đi cúng bái bà ấy, khi nào rảnh rồi, anh đi cùng em qua đó.”

Tô Tố bất chợt9có chút kinh ngạc, sao đó liền là cảm động.

Thật ra là cô không có nhờ Tiêu Lăng điều tra chuyện này, tại vì do lòng cô rối quá, chưa có đủ dũng khí đi đối diện mộ của Lãnh Băng Băng, không ngờ Tiêu Lăng lại để tâm, và còn im hơi lặng tiếng điều tra ra nơi ấy.

“Tiêu Lăng…”

“Tuyệt đối đừng nói cám ơn anh.” Tiêu Lăng gần như biết được cô muốn nói gì, đưa tay bịt miệng cô, cười nói, “Mẹ của em cũng là mẹ của anh, những điều này là anh nên làm, nói lời cám ơn anh, anh sẽ tổn thương đấy.”

Tô Tố kiềm nén cảm động, hít hít mũi hỏi, “Chuyện thứ hai là gì thế?”

“Tô Tố, anh biết là bình thường em làm gì đó cũng không muốn bị người ta đi theo, nhưng lần này lại khác. Tiêu gia để Mạc gia ăn một tổn thất lớn như thế, Mạc Tầm nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, anh lo rằng hắn ta đối phó không được anh sẽ ra tay với ba mẹ con em, cho nên, anh có khả năng phải ở bên cạnh ba mẹ con1em sắp xếp một số bảo tiêu bảo vệ em và con.”

Nghe thấy thế có khả năng làm tổn thương đến con, sắc mặt Tô Tố tức thì căng thẳng hẳn lên, “Chỗ hai đứa con…”

“Chỗ hai đứa con thì em hoàn toàn không cần lo lắng, trường học của chúng nó thuộc kiểu dạng đóng kín, hơn nữa hai đứa con đi học tan học có chuyên viên đưa rước, anh cũng sẽ sắp xếp bảo tiêu âm thầm bảo vệ chúng nó, anh là lo lắng em hơn, em công tác trong đoàn làm phim, những người xung quanh rất phức tạp, anh lo lắng hắn ta sẽ ra tay với em, cho nên…”

“Không cần nói nữa, em cũng đều hiểu rồi.” Tô Tô ôm chầm lấy Tiêu Lăng, cô không thể không cảm thán, suy nghĩ của Tiêu Lăng chu đáo hơn nhiều so với cô, nói đến hiểu rõ Mạc Tầm, cô tự nhận am hiểu Mạc Tầm hơn so với Tiêu Lăng, hắn ta tuyệt đối sẽ bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích, lần này bị tổn thất lớn trong tay của Tiêu Lăng, với tính cách có thù báo thù của Mạc gia bọn họ, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua! Nhược điểm của Tiêu Lăng là người thân. Lão gia tử ngày nào cũng ở trong nhà đã có cảnh vệ bảo vệ, không cần lo lắng. Chỉ duy nhất còn lại là cô và hai đứa con là nhược điểm của anh, cô dựa vào lòng anh, nghe thấy tim đập mạnh mẽ, cô chỉ cảm thấy vô cùng an tâm, dang tay ôm chặt lấy eo anh, dịu dàng nói, “Anh cứ cố gắng sắp xếp, em đều nghe theo anh.”

Bất kể cô suy nghĩ như thế nào, cô hình như cũng là người đầu tiên mà Mạc Tầm sẽ lựa chọn ra tay trước.

Tuy rằng cô không thích bị người ta âm thầm quan sát, nhưng nếu có thể bảo vệ được sự an toàn của cô, tiện thể cũng khiến cho Tiêu Lăng an tâm, vậy cô khắc phục chút thì có vấn đề gì đâu?

Coi như là bị đám phóng viên theo dõi thôi.

Tiêu Lăng càng ôm chặt Tô Tố hơn, lại một lần cảm thấy bản thân hồi xưa cưỡng ép tiến công quá ngu xuẩn, Tô Tố là người vô cùng thấy tình đạt lý, có thương có lượng đàng hoàng với cô, thì chắc sẽ không có gì thương lượng không được.

338. Chương 338

Đồng thời lúc đó.

Vẫn là căn nhà hàng lần trước, Bạch Linh lại một lần nữa hẹn Tô Huệ tới đây.

"Tiền đâu?" Tô Huệ vừa tới nơi là đã trực tiếp đòi tiền, "Bạch Linh, thù lao bảy chữ số!"

Bạch Linh lướt mắt nhẹ nhàng vào cô ta, từ trong túi xách lấy ra một tấm thẻ ngân hàng đưa cho cô ta, trông thấy mắt của Tô Huệ phát sáng, cô "Xoạt" một cái thu hồi lại thẻ ngân hàng, Tô Huệ tức thời giận dữ nhìn cô, "Cô làm gì thế!"

"Số tiền tôi hứa với cô đều ở đây, nhưng những điều cô hứa với tôi..."

"Cô yên tâm, hôm nay sau khi ra khỏi cánh cửa này chúng ta không ai quen biết ai! Cô yên tâm, trong nước tôi đã không còn chỗ dung thân, tôi cũng sẽ không ở đây đợi chờ Tiêu Lăng đến bắt tôi, tôi sẽ nhanh chóng xuất ngoại, có được1số tiền này cộng với nhan sắc xinh đẹp của tôi, sinh tồn ở nước ngoài sẽ không có vấn đề gì, sau này tôi cũng sẽ không quay trở về, cô cứ yên tâm mà sống nhàn nhã vô ưu đi."

Bạch Linh tít mắt lại, hình như đang phán đoán tính xác thật lời nói của Tô Huệ. Tô Huệ ban đầu đã có suy nghĩ như thế, bất kể cô soi mói ánh mắt của cô như thể nào cũng không né tránh.

Bạch Linh hình như là tin tưởng rồi, nhẹ hứ một tiếng đưa thẻ ngân hàng cho Tô Huệ, "Trong đây là toàn bộ tiền tiết kiệm của tôi ở những năm gần đây, mật khẩu là 123456, ở trong đó có sáu mươi mấy ngàn... Cô đừng nóng vội, để tôi nói hết được không!" Bạch Linh lại từ trong túi lấy ra một bộ trang sức kim cương, "Bộ trang sức này là1do Mạc Tầm mua cho tôi, đem nó đi bán ra ngoài cùng với số tiền tiết kiệm này cộng lại thế nào cũng có thể ra được bảy chữ số, thời gian gần đây tôi không tiện đem bán, cô tự nghĩ cách chuyển đổi thành tiền mặt đi."

Tô Huệ nghi ngờ nhìn cô, "Cô với Mạc Tầm cùng nhau bấy lâu nay, mới chỉ tiết kiệm được có bấy nhiêu đây tiền riêng tư?"

"Nếu không cô tưởng gì!"

Tiền của Bạch Linh đích thực không nhiều, tại vì cô với Mạc Tầm lúc bên nhau, việc ăn uống ngủ nghỉ đều là do Mạc Tầm cho người sắp xếp hết cả rồi, bản thân cô cũng không có nhiều chỗ để tiêu tiền, số tiền này đều là những năm gần đây Mạc Tâm đưa tiền tiêu cho cô, cô từ từ để dành mới có thể để dành được nhiều như vậy.

Tô Huệ nhận lấy thẻ và5bộ trang sức, tiếp xúc vào nhiệt độ của tấm thẻ, cô mới tận đáy lòng nhẹ nhõm. Cô ngồi xuống rót ly nước cho bản thân, cả người đều nhẹ nhõm hẳn ra, từng ngụm từng ngụm uống trà, "Vẫn chưa chúc mừng cô nữa, chúc mừng cô có được quý tử, có con rồi, cộng thêm Mạc lão đầu đã chết, địa vị của cô ở Mạc gia cũng đã vững vàng rồi, tôi có thể không thấy được cảnh kết hôn của cô với Mạc Tầm, hôm nay tôi lấy trà thay rượu chúc mừng cô trước, chúc mừng cô sớm ngày trở thành thiếu nại nại của Mạc gia."

Lời nói này khiến cho lòng Bạch Linh vui mừng, cô xoa vào bụng nhỏ cùng nâng ly với Tô Huệ.

Tô Huệ rất nhanh đã cáo từ rồi, Bạch Linh nhìn thấy hình bóng rời đi của Tô Huệ, hốc mắt cô từ từ sâu thẳm2xuống.

Cô lúc đầu không dự tính để lại mạng sống của Tô Huệ, nói sao thì Tô Huệ đã biết quá nhiều chuyện về cô, bây giờ Mạc lão đầu chết rồi, cô cũng đang mang thai, cô thực tại là không muốn dây dưa nữa, coi như là lấy tài chặn xui, Tô Huệ nếu biết điều thì trốn cho xa, đừng bao giờ quay về nữa, nếu không… Ánh mắt Bạch Linh hận thù, đừng trách cô vô tình!

…

Quãng thời gian tiếp đó, Tiêu Lăng trở nên tương đối bận rộn.

Quốc tế Hoàn Vũ ở một vùng ngoại ô đã mua một miếng đất. Miếng đất chuẩn bị xây nhà, do tiền bồi thường khác xa với sự mong đợi của các cư dân vùng ngoại ô này, phần lớn những người dân cự tuyệt giải tỏa, chuyện này cũng không quan trọng nhất, quan trọng nhất là người phụ trách công trình lần này sau khi9thương lượng xong với chính phủ thành phố A liền quyết định cưỡng chế tháo dỡ, kết quả trong quá trình tháo dỡ, làm bị thương một ông lão, gia đình ông lão lúc đầu cũng dây dưa gì nhiều, Hoàn Vũ quyết định bồi thường, lúc đầu con cái của ông lão đã đồng ý rồi, kết quả đến ngày thứ hai thái độ của họ lập tức thay đổi 180 độ, tiền bồi thường họ cũng không lấy nữa, nhất định là muốn lên toàn với quốc tế Hoàn Vũ.

Trong lòng Tiêu Lăng biết được chuyện này tuyệt đối liên quan đến Mạc Tầm, cho người điều tra qua, quản nhiên con cái của ông lão đó đã tiếp xúc qua với Mạc Tầm.

Những chuyện nhỏ như thế Tiêu Lăng đương nhiên sẽ không để tâm.

Mạc Tầm cũng đừng có nghĩ rằng chuyện này sẽ đánh đổ được Tieu Lăng, nhưng chỉ là đem chút phiền phức1cho anh thôi.

Tiêu Lăng giao việc này cho thư kí Trương xử lý, thư kí Trương cũng rất là thủ đoạn, rất nhanh đã xử lý

ổn thỏa tranh chấp này.

Nửa tháng trôi qua, thấm thoát là đã đến cuối tháng 10.

"Nhất Tiếu Nại Hà" do Tô Tố đóng cuối cùng đã quay xong rồi, công tác viên trong đoàn làm phim đều rất vui mừng, do là "Nhất Tiếu Nại Hà" lúc còn đang trong thời gian công chiếu, hơn nữa đó là thành công làm nổi tiếng lên một loạt các diễn viên chính và diễn viên phụ, đạo diễn Trịnh Đông lại càng vui mừng hơn và hào phóng chỉ huy, tối nay tổ chức tiệc ăn mừng.

Tô Tố và Mộ Bạch thân là nữ chính 1 và nam chính 1 trong phim, đương nhiên cũng phải tham gia.

Ngày này Tô Tố nhắn tin nhắn cho Tiêu Lăng nhắn anh không cần đợi cô, sau đó cùng với đoàn làm phim cùng nhau ra ngoài ăn cơm, Trịnh Đông sắp xếp bữa cơm, sau khi ăn cơm xong là đi ca hát, thời gian hai tháng ở cùng nhau, những người trong đoàn làm phim đều thân nhau cả rồi, toàn bộ đều rất hòa đồng, cảnh tượng rất hài hòa.

Giọng Tô Tố hát rất dở, lúc ca hát sợ rằng bị điểm danh, lén lút trốn đến một góc sofa của KTV ngồi xuống, điện thoại rung lên, cô lấy lên xem nhìn là biết là Tiêu Lăng gọi điện thoại, cô ra khỏi phòng ca, kiếm được một chỗ tương đối yên tĩnh nghe điện thoại.

"Alo…"

"Ở căn KTV nào? Gần xong rồi anh qua rước em."

Tô Tố trong lòng ấm áp, nghĩ đến vừa nãy cảnh tượng náo nhiệt trong phòng, khẩn trương từ chối, "Anh đừng đến, em thấy là họ có thể chơi đến rất tối, anh nghỉ ngơi sớm đi, để em nhờ người trong đoàn làm phim đưa em về là được rồi."

Trong điện thoại Tiêu Lăng nhẹ hứ một tiếng, "Em nói là người trong đoàn làm phim chắc không phải là Mộ Bạch chứ!"

Tô Tố, "…"

"Tiêu Lăng, anh yên tâm, em với Mộ Bạch từ đó đến giờ đều duy trì mối quan hệ bạn bè bình thường, chưa từng làm quá nửa bước nào, hơn nữa anh ấy là huynh đệ tốt của anh, nghĩ làm sao thì cũng không giật bồ anh đâu."

"Uhm hm, đổi lại là người khác anh ta sẽ không làm, anh ta đã yêu thầm em ba năm rồi, điều này anh mới không yên tâm. Công việc hôm này của anh không nhiều, em nói địa chỉ cho anh, anh tới rước em." Tiêu Lăng trở giọng đanh thép, trực tiếp làm nghẹt câu nói sau của Tô Tố, "Em có phải đang cảm thấy anh không thể xuất chúng được, cho nên không cho anh qua đó."

"..."

Anh cũng nói vậy rồi, cô còn có thể từ chối sao! Tô Tố báo địa chỉ xong, "Được rồi, chỗ này anh biết, xong rồi lập tức gọi điện thoại cho anh."

"Uhm, biết rồi Tiêu quản gia!"

Cúp điện thoại, Tô Tố dựa vào cửa sổ tận cùng của hành lang, bây giờ đã là cuối thu, những gió đêm bên cửa sổ vô cùng lạnh băng, cô nắm chặt lấy điện thoại nhưng trong lòng lại cảm thấy rất là nóng ấm.

Trạng thái bây giờ của cô và Tiêu Lăng, ngoài tấm giấy đăng kí kết hôn, càng ngày càng giống vợ chồng.

Cô nhìn lên cái tên trong danh bạ cuộc gọi.

Lúc đầu là cô lưu số điện thoại của Tiêu Lăng, trên đó trực tiếp đề tên của anh. Tiêu Lăng có một lần nhìn thấy biểu hiện vô cùng bất mãn, trực tiếp đem ghi chú sửa thành "Người chồng thân yêu" còn cấm không cho cô sửa lại.

Tô Tố nhìn thấy bốn chữ này, khuôn mặt tức thời có chút nóng ran. Khẩn trương cầm điện thoại trở về trang chủ.

"Vẻ mặt cười dâm đãng, trông ra những ngày gần đây qua cũng sống không tồi hen!"

339. Chương 339

Tô Tố nghe thấy âm thanh lập tức quay đầu, không biết tại sao thấy Mạc Oanh Oanh đi đến bên cạnh cô ấy, đúng bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông nhìn cỡ hai mươi sáu, bảy tuổi, nhìn thấy khuôn ặmt người đàn ông đó Tô Tố ngay lập tức hiểu chuyện và bữa ăn kinh tởm đêm qua đều muốn ói ra hết.

Người đàn ông bên cạnh Mạc Oanh oanh, cho dù là năm giác quan hay tính khí đều gần tương tự như Tiêu Lăng, Tô Tố nhìn trong nháy mắt là biết mối quan hệ giữa hai người rồi.

Nghĩ đến việc Mạc Oanh Oanh vẫn một lòng không đổi theo đuổi Tiêu Lăng, Tô Tố liền cảm thấy kinh tởm.

Cô ta không muốn hiểu nữa, con người làm thế nào có thể phạm tội phạm đến bước này!

Cô ta còn cảm thấy lười nhìn vào Mạc Oanh Oanh cho dù là một nháy mắt, nhấc chân lên và đi.

“Muốn1đi, không dễ vậy đâu. A Tường, chặn cô ấy lại!”

Đàn ông đều ngỡ ngàng trước diện mạo của Tô Tố, đúng cả buổi cũng không động đậy. Mạc Oanh Oanh nhìn thấy cảnh này, hung hăng lấy chân hất qua một cái, Tiêu Lăng thích Tô Tố, không dễ gì cô ấy phí sức đi tìm một Tiêu Lăng giả mạo vậy mà thậm chí còn bị Tô Tố mê hoặc! Mạc Oanh Oanh trừng mắt nhìn anh ta, “Tên khốn nạn, tôi tiểu thư đây kêu ngươi mà ngươi bị điếc à, chặn cô ta lại!”

Người đàn ông tên A Tường này dường như không dám chống đối Mạc Oanh Oanh, sải bước đến trước mặt Tô Tố và chặn cô ấy lại.

“Ngươi định làm gì!”

“Chỉ là muốn báo cho cô một tin vui.” Mạc Oanh Oanh từ từ bước đến bên cạnh Tô Tố, sát lại gần, Tô Tố liền ngửi thấy mùi rượu vang nồng nặc, cô ấy chán ghét liền lùi hai1bước, “Có chuyện thì nói, đừng đứng gần quá. Định hướng tình dục của tôi là bình thường, không có hứng thú gì với cô.”

Mạc Oanh Oanh nghiến răng, cô ta biết rằng đấu khẩu với Tô Tố là điều không thể, cô thông minh không trả lời câu nói của Tô Tố, tiếp tục chủ đề vừa nữa, “Tôi muốn nói cho cô biết một tin vui… chị dâu tôi có thai ba tháng rồi. Bây giờ hai mẹ con rất khoẻ mạnh và bình an. Không những vậy, anh tôi với chị ấy sẽ sớm tổ chức đám cưới thôi, hơ hơ… sau này họ sẽ hạnh phúc bên nhau, một nhân vật phản diện như cô sẽ không có cơ hội làm việc ác rồi.

Mẹ con khoẻ mạnh? Ông trời thật không có mắt!

Tô Tố cười lạnh nhạt, “Vậy à, vậy thì tôi phải chúc phúc cho cả gia đình họ hạnh phúc bình an rồi!”

“Không cần cô chúc phúc thì họ cũng hạnh phúc bình5an.”

Tô Tố nhìn Mạc Oanh Oanh không nói nên lời, “Cả gia đình họ Mạc đều bị bệnh hoang tưởng, Mạc Oanh Oanh, người có chút ngốc vẫn có thể miễn cưỡng nói rằng dễ thương, đáng sợ nhất là ngu! Cô nên mở rộng tầm mắt chút, với chỉ số IQ của cô, Bạch Linh mỗi phút đều lợi dụng cô, nực cười là cô bị người khác lợi dụng rồi mà còn biết ơn những người lợi dụng cô, cô đúng là não heo, bệnh không nhẹ!”

Mạc Oanh Oanh không tin những lời Tô Tố nói, “Cô đừng có mà kích động mối quan hệ của tôi với chị dâu, tôi không bị dụ bởi những lời của cô đâu!”

“Hết thuốc chữa!”

“Cô!” ánh mắt Mạc Oanh Oanh loé lên sự tức giận, cô ta nhìn vào dãy hành lang yên tĩnh, ra hiệu ám chỉ cho A Tường, một bên lại gần Tô Tố, một bên lạnh lùng nói, “Tô Tố, hôm nay coi như2cô xui xẻo, đụng đến tay tôi rồi, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ khiến cô chết rất khó coi.”

“Vậy thì phải xem cô có bản lĩnh không.”

“Đừng quên, tôi vẫn có người giúp.” Mạc Oanh Oanh đập vai A Tường, “Bắt cô ta lên xe tôi, tôi thưởng cho anh 200.000!”

Đôi mắt A Tường sáng lên, đôi mắt cháy lửa nhìn chằm chằm Tô Tố.

Tô Tố hoàn toàn không có chút sợ hãi nào, lạnh lùng mỉm cười, “Cô nghĩ rằng chỉ có cô có người giúp sao? Tự quay đầu lại xem!”

“Bớt hù tôi, tôi không bị lừa đâu!”

“Mạc… Mạc tiểu thư, thật, có người thật…”

Mạc Oanh Oanh quay đầu lại, khuôn mặt trắng bệt, lúc nãy không có ai ở hành lang, không biết từ khi nào xuất hiện ra bốn thằng cao to lực lưỡng, thời tiết lạnh như vậy, mỗi người chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ màu xám, mỗi người đều cao cỡ 2 mét, da ngâm đen, cơ bắp9nhô lên. Bốn người đứng ở đó, đột nhiên Mạc Oanh Oanh và ngườii đứng kế bên cô ta A tường bị nhỏ đi rất nhiều.

“Tô tiểu thư… cô quay lại phòng riêng trước, ở đây để chúng tôi giải quyết.”

“Được!”

Những người này là những vệ sĩ mà Tiêu Lăng sắp xếp cho Tô Tố, Tô Tố giao cho mỗi người một câu nói, “Đừng hại chết người.”

“Tô tiểu thư, cô yên tâm, chúng tôi có giới hạn.”

Tô Tố không ngần ngại bước về, phía sau lưng là tiếng hét của A Tường và tiếng hét kinh dị của Mạc Oanh Oanh, cô ta khịt mũi, đẩy cánh cửa của phòng VIP và đi vào.

“A… đừng đánh, đừng đánh tôi. Tô Tố cô đừng để họ đánh tôi, chỉ cần để họ ngừng tay thì tôi nói cho cô một bí mật! Thật sự là bí mật liên quan đến Tiêu Lăng, tôi có thể đảm bảo chuyện này anh ấy tuyệt đối chưa bao giờ nói với cô!”

Tô1Tố bước tiếp và không quay người lại, “Tôi không hề hứng thú với bí mật nói ra từ miệng cô!”

“Aaa… Tô Tố, cô không nghe cô chắc chắn hối hận, nó liên quan đến tình cảm trước đó của Tiêu Lăng, cô với Tiêu Lăng ở với nhau trong thời gian lâu như vậy, tôi không tin rằng cô không biết trong lòng anh ta có một người phụ nữ. Chỉ cần cô để họ tha cho tôi, tôi nói cho cô biết người phụ nữ đó là ai!”

Tô Tố càng không có hứng thú muốn biết.

Cô ta và Tiêu Lăng nằm trên cùng một chiếc giường, lúc trước cô ta cảm nhận được trong lòng anh ta có một hình bóng khác, nhưng bây giờ… cô ta dám khẳng định rằng trong lòng Tiêu Lăng chỉ có một mình cô ta.

Ai chưa có quá khứ chứ!

Cô ta không ngốc đến mức bám không buông, chưa kể rằng… Mạc Oanh Oanh rõ ràng là muốn kích động mối quan hệ giữa cô và Tiêu Lăng. Cô và Tiêu đã lúc trước đã một lần mất mát trước sự không tin tưởng rồi, lần này làm thế nào bị lừa nữa.

Tô Tố không ngần ngại đẩy cánh cửa đi vào trong, để tiếng hét của Mạc Oanh Oanh bị ngăn ở bên ngoài.

Tô Tố chỉ xem việc này là một tập nhỏ, hoàn toàn không để trong lòng. Sau đó cô ta nghĩ lại việc này và hối hận trong tối nay. Tại sao không nghe hết những lời của Mạc Oanh Oanh nói, nếu như đã chuẩn bị tâm lý trước, thì cũng nên chuẩn bị tâm lí để đối phó với những chuyện này.

…

Trong phòng riêng, tiếng nhạc nghe muốn điếc tai.

Tô Tố lập tức trốn vào góc của sofa, trên sofa đã có người ngồi, Tô Tố định chuẩn bị đi thì Mộ Bạch trên sofa quay sang nhìn, lúc này cô ta đi thì có vẻ hơi muộn, Tô Tố từ từ ngồi cảnh anh ta.

Mộ Bạch rót cho cô ta một ly nước, “Hôm nay thời tiết có chút lạnh, em làm ấm tay đi.”

“Cám ơn.”

“Lúc nãy là Tiêu Lăng gọi điện thoại cho em?” Mộ Bạch nhẹ nhàng đoán, “Có phải không cho anh đón em, không cho phép em ngồi xe anh về!”

Tô Tố lấy cốc trà và mỉm cười, đúng là người bạn lớn lên cùng nhau, biết rõ về nhau quá.

Mộ Bạch nhìn Tô Tố không nói lời nào là biết đoán đúng rồi, anh ta nuốt nước miếng và ho một tiếng.

Tô Tố nhanh chóng chuyển chủ đề, “đúng rồi, bộ phim này quay xong, tiếp theo anh định quay phim gì?”

“Không quay nữa.”

"Hả?" Tô Tố kinh ngạc.

"Thật ra, gia đình anh không đồng tình với việc anh làm diễn viên, lần này anh quay họ đều phản đối quyết liệt. Yêu cầu duy nhất của họ bây giờ là không làm công việc lộ diện, cho nên anh dự định quay trở lại công việc kinh doanh cũ của mình, đi đến nước Anh để đào tạo về luật." Mộ Bạch quay đầu nhìm Tô Tố sâu sắc, "Tôi đã cho gia đình quá nhiều kỳ vọng, lần này không có ý định để ba mẹ thất vọng nữa. Vì vậy, qua một thời gian sau thì anh sẽ đi sang Anh học rồi."

"Vậy… khi nào anh về?"

Mộ Bạch suy nghĩ sau đó mỉm cười và nói, "Đợi em với Tiêu Lăng phát thiệp hồng, anh nhất định sẽ đến tham gia!"

340. Chương 340

Tô Tố cảm thấy rất khó chịu.

Cô và Mộ Bạch cùng quay phim trong thời gian hai tháng, từ lúc quay phim có thể cảm nhận được Mộ Bạch là một diễn viên rất có hồn. Ôn Nhĩ Nhã trong kịch bản, trang nhã và khiêm tốn, yêu thương và gian ác, thường xuyên tình cờ đối mặt khiến cho nữ diễn viên cảm thấy ngại ngùng. Diễn viên nam như vậy khá là dễ mến, muốn diễn ra cảm giác tương tự như trong kịch bản, thì kiểm tra kỹ năng cơ bản của diễn viên.

Cô ta trong lúc diễn không bị NG, cũng là do cô ta trong quá khứ đã có kỹ năng quay trong 7 năm. Nhưng Mộ Bạch… mỗi vai diễn của Mộ Bạch cô ta đều có xem, kỹ năng diễn suất rất tự nhiên. Chỉ cần thiết lập máy quay là anh ta lập tức trở thành nhân vật trong kịch bản, khi cất máy quay đi thì lại biến thành Mộ Bạch đời thường, nhập vai và thoát vai rất1nhanh đều khiến cho người khác cảm thấy kinh ngạc.

Có rất nhiều diễn viên ưu tú, vì muốn quay phim nên đi nghiên cứu tâm lý, thông qua nghiên cứu mới diễn được như thật, như vậy cũng không tốt, đó chính là sau khi quay xong thì khó có thể thoát vai, đặc biệt bộ phim cần sự bùng nổ cảm xúc. Rất nhiều diễn viên ưu tú sau khi nhập vai thì khó có thể thoát vai, kết quả nhẹ là nghỉ ngơi trong một thời gian dài, nặng thì thậm chí có thể bị trầm cảm nghiêm trọng.

Nhưng với Mộ Bạch thì việc nhập thoát vai chỉ cần vài giây.

Tô Tố chân thành ngưỡng mộ vì tài năng của anh ấy.

Anh ta là một diễn viên rất tốt, cũng là một bạn diễn rất tốt, nghĩ đến việc anh ta sau này rời khỏi vòng tròn giải trí, trong lòng Tô Tố cảm thấy tiếc nuối, cảm giác tiếc nuối đồng thời cũng không thoải mái.

Cô nhìn anh ta dưới ánh đèn đầy màu1sắc trong phòng, một nơi ồn ào như vậy nhưng bầu không khí của

anh vẫn dịu dàng, như thể tiếng ồn xung quanh không thể nhập vào người anh ta.

Bên tai là tiếng nhạc ồn ào, Tô Tố phải lên giọng mới có thể để Mộ Bạch nghe được lời nói của cô, "Mộ Bạch"

Mộ Bạch quay sang nhìn cô với ánh mắt nhẹ nhàng, đợi những lời nói tiếp theo của cô ta.

"Anh, anh lần này quyết định ra nước ngoài… có liên quan đến em không"

Mộ Bạch ngượng ngịu một hồi, anh ta nghe tiếng hát gào thét, ma ám của đồng nghiệp trong đoàn phim, quyết định kéo cổ tay Tô Tố rời khỏi phòng.

…

Mạc Oanh Oanh bên ngoài phòng đã không thấy hình bóng, kể cả bốn người vệ sĩ cũng rời đi, hành lang rất yên tĩnh giống như không hề có trò hề gì lúc nãy.

Mộ Bạch kéo Tô Tố đi đến cửa sổ ở cuối hành lang, sau đó lịch sự nới lỏng cổ tay cô ra.

"Mộ Bạch…"

"Không liên quan5đến em đâu, là quyết định của riêng anh, cũng là quyết định của gia đình anh. Anh là đứa con duy nhất trong nhà, ba mẹ đều hy vọng anh có tương lai tốt, nhưng anh đều cho họ thất vọng từ lần này đến lần khác, họ rất yêu anh, cũng không muốn ép buộc anh, cho nên mới có chuyện vài năm anh vào trường sân khấu điện ảnh diễn… Trong khoảng thời gian quay sau đó anh phát hiện anh đối với nghề diễn viên này không mấy hứng thú, cho nên quyết định quyết định quay đầu lại học luật."

Tô Tố nghi ngờ nhìn anh ta.

Phát hiện ra không hứng thú với nghề diễn viên mà có thể ở học viên điện ảnh 3 năm? Cô không tin.

Mộ Bạch dựa vào bức tường phía sau, nhìn thấy Tô Tố với ánh mắt nghi ngờ, cười nhẹ nhàng, "Giả đó"

"Hả?"

"Những lời nói lúc nãy đều là giả." Mộ Bạch thở dài, "Đoạn nói lúc nãy anh đã chuẩn bị rất lâu rồi, anh nghĩ2rằng nếu em hỏi thì anh sẽ trả lời như vậy. Nhưng anh phát hiện anh không làm dễ dàng rời khỏi. Tô Tố…" Mộ Bạch bám lấy hai vai của cô và nhìn sâu vào đôi mắt cô, "Những lời nói tiếp theo là những lời anh muốn nói với em, anh chỉ nói một lần, em hãy lắng nghe."

Tô Tố lo lắng, cô ta hít một hơi thật sau, chuẩn bị tâm lý mới nói, “Anh nói đi”

“Lần này anh quyết định đi du học, thực sự có liên quan đến em, tại vì anh không thể nhìn em và Tiêu Lăng yêu nhau… anh sẽ ghen tị với anh ta. Càng hận bản thân tại sao không cản đảm sớm hơn để tỏ tình với em, biết quan hệ của em tới Tiêu Lăng anh thực sự không chấp nhận được, nếu là người khác thì anh hoàn toàn không ngần ngại chiến đấu với người đó để dành về. Nhưng Tiêu Lăng là anh em tốt nhất của anh, anh không thể… nhìn thấy hai9người hạnh phúc anh rất khó chịu. Nhưng mà nếu như em không hạnh phúc thì anh càng khó chịu hơn. Vì vậy anh quyết định anh không thể tra tấn bản thân mình như thế, anh quyết định chuyển sang một môi trường mới, bắt đầu lại từ đầu.”

Tô Tố há mồm.

“Em đừng nói chuyện, để anh nói xong, nếu không thì anh sợ rằng anh không đủ can đảm để nói tiếp.” Mộ Bạch cười trong đau khổ, “Hai tháng qua anh cố gắng giả vờ như không có gì xảy ra, nhưng anh không lừa được bản thân mình, anh sợ rằng bản thân mình tiếp tục ở đây sẽ càng điên hơn sẽ không điều khiển được bản thân rồi phát hoại ai người, anh không muốn mình thành người như vậy. Quãng thời gian này thái độ Tiêu Lăng đối với em anh đều để ý, còn em… ánh mắt em nhìn anh ta anh có thể hiểu. Cho nên, Tô Tố đừng thuyết phục anh ở lại, không thôi anh không biết1sau này làm sao đối mặt với hai người.”

Tô Tố càng cảm thấy tội lỗi, cô không biết quãng thời gian này Mộ Bạch thực sự đã chịu đựng rất nhiều.

“Tình yêu đơn phương là như vậy, chua ngọt đắng cay đều nếm qua một lần, bây giờ nhìn em sống tốt thì anh không có gì là không yên tâm cả. Cho nên anh rời khỏi, cũng cảm thấy rất an tâm. Tô Tố, em có thể hứa với anh một điều không.”

“Anh nói đi…”

Chỉ cần cô ta có thể giúp, cô ta nhất định sẽ cố gắng.

“Em có thể hứa với anh, nếu như… anh nói nếu như, nếu như một ngày nào đó tình cảm giữa em và Tiêu Lăng thay đổi, em có chấp nhận anh không?” Mộ Bạch nhìn cô đầy sự kỳ vọng.

Tô Tố đột nhiên dừng lại.

Câu hỏi này…

Nếu như cô trả lời không, Mộ Bạch chắc chắn càng đau lòng hơn, nhưng nếu cô ta trả lời có, đây rõ ràng cho mang lại cho anh ta cảm giác chờ đợi trong ảo giác.

Cô ta nghĩ một hồi, cuối cùng cô ấy cũng từ chối, “Mộ Bạch… em luôn luôn xem anh là người bạn tốt của em, bây giờ cũng vậy, sau này cũng vậy”

Trong thực tế, cô nghiêm túc nghĩ qua về vấn đề này.

Dù cho không có Tiêu Lăng tồn tại, cô và Mộ Bạch cũng không đến với nhau, cô và Mộ Bạch lúc ở cùng nhau cảm thấy rất tự nhiên và cũng rất thoải mái. Nhưng không có cảm giác tim đập, đỏ mặt, nói cách khác là cô không yêu anh ta.

Mộ Bạch thất vọng và sụp mắt xuống.

Tô Tố không chịu nổi, "Mộ Bạch…"

"Thật ra anh biết đáp án là như vậy, nhưng không hỏi ra thì cảm thấy không muốn từ bỏ." Mộ Bạch thở dài, buông vai cô ra, vừa chợp mặt thì khuôn mặt ảm đạm lại nỗ lực đưa ra một nụ cười ấm áp, dịu dàng, "Tô Tố, nhớ rằng nhất định phải hạnh phúc với Tiêu Lăng, không thôi thì có lỗi với chuyện từ bỏ của anh lắm. Còn nữa… mặc dù anh ở nước ngoài, nhưng có thể liên lạc được, nếu như em không hạnh phúc, anh sẽ không quan tâm việc em yêu hay không yêu anh. Lúc đó anh nhất định lập tức sẽ từ Anh bay về, sau đó về bên em, đến lúc đó dù cho em có từ chối anh thì anh cũng sẽ không từ bỏ."

Tô Tố khóc cười không được.

Cô cũng cảm thấy Mộ Bạch nhẹ nhàng vô hại, nhưng đâu biết rằng anh ta lại kiên quyết như vậy.

Tốt nhất là cô không cho anh ta hy vọng nào, Tô Tố kiên định nói, "Mộ Bạch, em và Tiêu Lăng sẽ luôn hạnh phúc."

Anh ta biết rằng hy vọng của anh ấy là rất nhỏ, nhưng mà chuyện sau này ai nói chính xác chứ.

Mộ Bạch mạnh mẽ trả lời cô ấy, "Anh không yêu cầu sự đồng ý của em, những câu nói này chỉ là nói trước cho em, pháp lý ở trong tay anh."

341. Chương 341

Mười giờ tối mọi người trong đoàn mới bắt đầu rời đi, Trịnh Đông thấy Mộ Bạch thích Tô Tố, ban đầu định tạo cho hội cho họ, để Mộ Bạch đưa Tô Tố về nhà.

"Có người đến đón cô ấy."

Mộ Bạch từ chối khéo, Trịnh Đông rất ngạc nhiên, anh ta nghĩ rằng Mộ Bạch và Tô Tố cũng là chuyện sớm muộn, làm cả thời gian như vậy, Tô Tố đã có chủ?

Một đám người ra khỏi KTV, Tô Tố đã gọi điện trước cho Tiêu Lăng rồi, trong lúc đám đông đi ra thì Tiêu Lăng đã đứng đợi ở đó rồi. Trịnh Đông nhìn thấy Tiêu Lăng liền giật mình ngơ ngác, những người trong đoàn phim cũng bị giật mình, Tiêu Lăng à Chủ tịch công ty truyền thông Tinh Quang, chủ tịch tập đoàn Hoàn Vũ, ai không quen chứ.

Được Tiêu Lăng đến đón… đám người kia nhìn Tô Tố với ánh mặt lập tức khác đi.

"Anh đến lúc nào vậy, đợi bao lâu rồi?"

"Mới vừa đến." Thực tế, anh đã đợi ở đây ít nhất một tiếng đồng hồ rồi. Tiêu Lăng nhìn cô ấy đến gần, thời tiết lạnh như vậy cô ta chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng, anh bước về phía trước, cởi chiếc áo khoác đen trên người và khoác lên vai cô ấy, không để ý những người xung quanh và nói, "Tại sao mặc ít như vậy."

"Không có gì, trong KTV rất ấm, lúc nãy ở bên trong còn cảm thấy nóng," Tô Tố có chút ngại ngùng, càng sợ kích động đến Mộ Bạch, lùi lại một bước, quay người chào tạm biệt những người trong đoàn phim, "Mọi người về sớm nha, chúng tôi về trước đây."

Chúng tôi…

Mọi người nhếch mày, tình cảm đến sống chung rồi à.

Trịnh Đông nhìn qua Mộ Bạch, mau chóng vẫy tay và nói, "Mau về đi, trời tối rồi…"chưa nói dứt lời liền bị gián đoạn bởi ánh nhìn lạnh lùng của Tiêu Lăng.

Trịnh Đông da đầu tê liệt, anh ta nói sai gì rồi sao.

Trong lòng Tiêu Lăng đương nhiên không thoải mái, biết rằng tối như vậy rồi, tại sao không rời khỏi sớm hơn?

Trịnh Đông càng thấy bất lực, nếu anh ta biết rằng người rước Tô Tố là Tiêu Lăng, đánh chết anh ta thì anh ta cũng không dám kéo đến muộn như vậy.

Bầu không khí của đám đông đột ngột kịch tính lên, Tô Tố nhéo Tiêu Lăng một cái, nói với anh ta đừng làm sắc mặt kiểu đó. Tiêu Lăng ho nhẹ, bám lấy vai Tô Tố với sự sở hữ, cảm nhận được toàn thân cô ta đều lạnh cóng, anh còn có thể quan tâm đến sắc mặt của mình sao. Đối với Trịnh Đông và đám người đó vội vã nói một câu, "Chúng tôi đi trước đây." Đưa Tô Tố rời đi.

…

Trên đường về nhà, Tiêu Lăng mở điều hoà xe ấm lên.

Trên người Tô Tố mặc chiếc áo khoá lớn của oanh ta, hệ thống sưởi đầy đủ, cô ta thực sự cảm thấy rất nóng.

Đưa tay cởi áo khoát ra, Tô Tố qua đầu hỏi Tiêu Lăng, "Chuyện Mộ Bạch đi Anh, anh có biết không?"

Tiêu Lăng choáng váng quay lại nhìn cô, sau đó tập trung lái xe, "Hôm nay anh ấy đã nói với em?"

"Ừm"

Tô Tố có chút hơi chán nản, nhìn Tiêu Lăng như vậy rõ ràng là biết rồi, nhưng không hề nói với cô ấy…

"Anh ta đi cũng tốt."

"Cái gì?"

"Ở lại ngày ngày xem chúng ta tình cảm ân ái, em cũng phải suy nghĩ về sức chịu đựng tâm lý của anh ta. Anh ta yêu thầm em ba năm, giả vờ như không có gì, như vậy thì anh ta quá vất vả rồi." Tiêu Lăng quẹo xe, lái về hướng nhà cũ, "Em đừng đặt gánh nặng tâm lý, như vậy cũng khá tốt, bên nước Anh rất cởi mở, anh ta ở đó học, nói không chừng gặp phải nữ thần định mệnh của anh ta. Đến lúc đó anh ta còn phải cám ơn chúng ta đó."

Sẽ như vậy sao

Tô Tố vẫn cảm thấy không thoải mái, cô luôn cảm thấy rằng Mộ Bạch là vì quan hệ của cô và Tiêu Lăng mới rời khỏi quê hương mà đi.

"Không cho phép anh ghen tị với anh ta."

"Tại sao chứ…"Tô Tố không hài lòng liếc nhìn Tiêu Lăng, "Sao anh hời hợt như vậy chứ."

Đối phó với vấn đề này không có đàn ông nào là không hời hợt

Tiêu Lăng vừa lái xe vừa giải thích, "Anh có bạn ở bên Anh, sẽ cho họ chăm sóc Mộ Bạch, với lại Mộ Bạch cũng đâu phải con nít, anh ta đã là người trưởng thành rồi. Có thể vì bản thân đưa ra mọi quyết định, chịu trách nhiệm về những cảm xúc của chính mình điều này là không thể miễn cưỡng, chẳng lẽ em vì hối hận mà thích anh ấy rồi?"

"Đương nhiên là không"

"Cho nên, sẽ tốt hơn khi để anh ta đi yên tĩnh trong một thời gian, nói không chừng có thể thấu hiểu rồi."

Tô Tố miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng một tay nắm lấy cô ấy, tay còn lại lái xe, nhẹ nhàng nói, "Hai ngày sau Mộ Bạch đi rồi, anh sắp xếp một vài người bạn tổ chức tiệc, em đi với anh nha."

"Em cũng phải đi."

"Đương nhiên, chẳng lẽ em không muốn tiễn Mộ Bạch?"

Tô Tố nhấn tay anh ấy, cô ta làm sao có thể không tiễn Mộ Bạch chứ, "Em cũng đi."

"Được"

Thật ra Tiêu Lăng cũng ích kỉ, tốt nhất là để cho Mộ Bạch xem tình trạng của anh ta và Tô Tố, như vậy thì anh ta có thể sớm từ bỏ.

...

Vé máy bay của Mộ Bạch là ngày 2 tháng 11.

Buổi tối ngày 1 Tiêu Lăng tổ chức buổi tiệc chia tay, địa điểm là Tiêu Lăng lựa chọn, là món ăn gia đình, địa điểm rất vắng, cũng không biết sao Tiêu Lăng tìm thấy được, Tiêu Lăng đặt một phòng riêng, đưa Tô Tố và hai đứa con cùng đi. Lúc họ đến địa điểm thì mọi người cũng đã đến đông đủ.

"Đại ca, anh cũng không được rồi, đã gần sáu giờ rồi sao bây giờ mới đến." Nhìn thấy Tiêu Lăng đưa gia đình đi, Tôn Nguyên đột nhiên dừng lại, "Uầy... chị dâu cũng đến rồi. Cảnh Thuỵ và Tiểu Thuỵ cũng đến rồi."

Lạnh Mạc và Mộ Bạch chưa gặp qua hai đứa nhỏ này, liền nhìn qua. Nhìn qua một hồi và họ đã bị sốc, hai đứa trẻ này với Tiêu Lăng lúc nhỏ thực sự rất giống người bạn mà họ đã cùng lớn lên. Nhìn thoáng qua đã biết là con của Tiêu Lăng, rất chuẩn.

Tô Tố bốn người bước vào phòng, Tiêu Lăng tiện tay đóng cửa, cúi xuống bên cạnh hai đứa nhỏ, từng người một giới thiệu, "Khuôn mặt tê liệt này là Lãnh Mạc, các con kêu chú Lãnh. Người mặc áo hoa hoè phức tạp này là Tôn Nguyên, chú ấy đã cho các con món quà gặp mặt, các con kêu chú Tôn. Người mặc áo sơ mi trắng này là..."

"Con biết con biết. Daddy, con biết." Tiểu Thất nhìn thấy Mộ Bạch đôi mắt liền sáng rực, chạy đến bên cạnh Mộ Bạch, "đạp đạp đạp" và leo lên người anh ta, Mộ Bạch sợ rằng con bé ngã, mau chóng ôm con bé vào lòng, Tiểu Thất móc vào cổ áo của Mộ Bạch, ngọt ngào nhìn anh ta, "Chú Mộ Bạch đúng không? Tiểu Thất có thấy chú trên tivi đó, a... bộ phim chú đóng với mami hay lắm đó, chú Mộ Bạch, chú đẹp trai hơn

nhiều so với trên tivi, Tiểu Thất thích chú lắm."

Tô Tố, Tiêu Lăng, "..."

Cảnh Thuỵ ngồi chậm rãi xuống chỗ ngồi của cậu ta, nhìn Tiểu Thất với thái độ khinh bỉ.

Tiểu Thất hoàn toàn không nhận thấy, toàn bộ người cô bé đều nằm trong lòng Mộ Bạch, "Chú Mộ Bạch, chú thích Tiểu Thất không."

"Thích"

Mộ Bạch nhìn dáng vẻ mềm mại của Tiểu Thất, trái tim tan chảy cả rồi.

Cô bé này rất dễ thương, khuôn mặt nhỏ tròn, đôi môi nhỏ hồng hồng, đôi mắt to tròn, ngoài ra còn có mái tóc đáng yêu... khi cười, đôi mắt uốn cong và ánh sáng chói lọi. Mộ Bạch một lúc đã thích con bé này rồi. Anh ta ôm cánh tay Tiểu Thất, để cô ta thoải mái ngồi trên đùi, nhìn thấy ánh mặt của cô bé thì một lần nữa khẳng định, "Chú thích Tiểu Thất, rất thích."

Ánh mắt Tiểu Thất sáng rực lên, cô bé ôm cổ Mộ Bạch, "Bachi" một cái hôn lên mặt anh ta, "Chú Mộ Bạch ơi, Tiểu Thất cũng thích chú lắm á, chúng ta cùng thích nhau, vậy thì sau này Tiểu Thất lớn lên cưới chú nha."

342. Chương 342

Tôn Nguyên gõ lên bàn, cười nắc nẻ

Ai da má ơi

Cô bé Tiểu Thất này tuyệt đối là bảo bối sống, quá dễ thương phải không nào, cái cục cơm nếp nhỏ bé này đã biết tán tỉnh trai đẹp rồi, anh nhìn dáng vẻ ngỡ ngàng của Mộ Bạch, càng thêm cười ra nước mắt, khoa trương đập lên mặt bàn, "ha ha ha, buồn cười quá đi thôi, Mộ Bạch bị một cô nương 4 tuổi tán tỉnh rồi ha ha ha"

Mọi người trong phòng nhìn thấy cảnh này cũng đều không nhịn được cười

Cho đến cả mặt của Lãnh Mạc cũng có chút ý cười

Tô Tố đi đến bên cạnh co bé, không khách khí gõ lên đầu cô bé, "Tiểu Thất, không được đùa cợt"

“Tiểu Thất không có đùa cợt à, Tiểu Thất là thật lòng mà” Tiểu Thất không vừa ý bĩu môi, lẩm bẩm lăn tròn quỳ vào trong lòng của Mộ Bạch, tỏ vẻ đáng thương nhìn anh, “chú Mộ Bạch, Tiểu Thất thật sự thích chú à,1Tiểu Thất thích nam diễn viên chính trong phim trên ti vi chưa từng vượt quá một tháng, Tiểu Thất thích chú hơn hai tháng rồi, vì vậy tiểu thất quyết định rồi, chú Mộ Bạch chú nhớ chờ đợi cháu nhé, Tiểu Thất lớn lên nhất định sẽ làm cô dâu của chú, ừm ba…”

Tiểu Thất lại hôn thật mạnh lên trên mặt Mộ Bạch, sau khi đạt được ý đồ thì cười giống như một chú mèo nhỏ ăn vụng được, “hey hey, trên ti vi đều là diễn như thế, chú Mộ Bạch, cháu đóng dấu lên mặt chú rồi đó, chú nhớ đợi chờ cháu lớn lên nhá”

Mộ Bạch cuối cùng hoàn hồn, cảm thấy trên mặt ướt át nước miếng, dở khóc dở cười

Thật sự khó mà tưởng tượng. Tính cách của Tiêu Lăng và Tô Tố làm sao có thể sinh ra một đưa tinh quái ra được

“Chú chú, chú còn chưa trả lời cháu nè” Tiểu Thất không vừa ý đung đưa cánh tay của Mộ Bạch

Cảnh Thụy1ở bên cạnh lạnh nhạt nói ra một câu, “đợi em lớn lên thì chú Mộ Bạch của em đã già rồi”

“vậy thì có quan hệ gì, tiểu thuyết và trong phim trên ti vi đều là đại thúc và cô gái trẻ à, hứ”

Cảnh Thụy lại nói thêm câu, “chú Mộ Bạch và Tiêu Lăng còn có mẹ là bạn tốt, bọn họ là cùng thế hệ, em và chú Mộ Bạch kết hôn rồi, vậy thì xin hỏi e muốn chú Mộ Bạch gọi họ là daddy mami, hay là em sửa lại gọi họ là anh chị dâu?”

Tiêu Thất phút chốc đau đầu rồi

Cô bé cắn đầu ngón tay, cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ

Mọi người nhịn cười nhìn cô bé, trôi qua một lúc, Tiểu Thất mặt mày ủ dột trèo từ trên đùi Mộ Bạch xuống, khuôn mặt bi thương ngẩng đầu nhìn anh, “chú Mộ Bạch, anh trai cháu nói đúng ồ, Tiểu Thất không thể gả cho chú rồi, nhưng chú Mộ Bạch yên tâm, Tiểu Thất sẽ5luôn luôn để chú trong tim, chúng ta không có cách nào vượt qua ánh mắt của thế thời, thì cứ yêu thương đối phương như thế này cũng được rồi, ai ya…”lời chưa nói hết, trên đầu bị đánh một cái, Tiểu Thất phút chốc không vừa ý rồi, không nhìn thấy cô bé vẫn còn đang bày tỏ sao cô bé ngoảnh đầu lại ánh mắt cáu giận, nhìn thấy là mami, cơn cáu giận bỗng chốc lại tụt xuống, cô bé xoa đầu, tủi thân bĩu môi, “mami, sao mami đánh con à”

Nếu mà không đánh cô bé, cô bé chắc sẽ bê nguyên cả lời thoại sinh ly tử biệt trong phim trên ti vi ra mất

Tô Tố không khách khí trừng mắt với cô bé, “về sau không được phép xem phim trên ti vi nữa Cảnh Thụy Tiêu Lăng, hai người phải giám sát cô bé, tiếp tục xem phim truyền hình lung tung thì sẽ không cho cô bé ăn kẹo, quà vặt toàn bộ tịch thu”

“A a2a, không được à” Tiểu Thất ôm lấy chân của Tiêu Lăng, “daddy, Tiểu Thất không nhìn mỹ nam nữa, Tiểu Thất muốn quà vặt. Không có quà vặt, không bằng chết đi”

Mộ Bạch nhếch mép, cảnh thấy anh còn không bằng một cây kẹo?

“Daddy daddy”

Tiêu Lăng chân mày giựt giựt, “daddy ủng hộ quyết định của mami”

Đây mới có mấy tuổi mà đã biết tán tỉnh mỹ nam rồi, lớn lên chút nữa thì không biết thế nào

Cũng không thể cứ mỗi lần gặp lại tán tỉnh một người chứ, Tiêu Lăng không nhẫn tâm nghĩ lại ánh mắt của Tiểu Thấy khi nhìn thấy mỹ nam, giống như con sói bị bỏ đói vậy, con ngươi đều đã xanh lè rồi, hận không để dùng ánh mắt nuốt sống người

“Daddy~~~”

“Nũng nịu không có tác dụng” Tiêu Lăng bế Tiểu Thất ngồi lên ghế, “daddy rất có nguyên tắc”

“U u u…”

Tiểu Thất nghĩ tới đồ ăn vặt điểm tâm đều rời xa cô bé, bỗng chốc đau khổ, ôm lấy mặt giả vờ khóc.9Đứa trẻ này rất biết giả khóc, lúc khóc gào khan, gào một cách bi thương, nhưng nước mắt một giọt cũng chẳng tìm thấy

Tiêu Lăng biết rõ cô bé giả khóc, nhưng vẫn không nhận nhịn được đau lòng

Nhanh chóng bế cô bé vào lòng nhỏ tiếng an ủi, “được được được, để con xem phim truyền hình, cho con ăn quà vặt”

Mọi người nhếch mép

Vừa rồi còn nói có nguyên tác đi gặp quỷ rồi chắc

Có Tiểu Thất bảo bối sống này ở đây, không khí của đêm tiệc tiễn biệt vô cùng thoải mái, Tôn Nguyên yêu thích nhất hai đứa trẻ, lúc ăn cơm lột bỏ vỏ con tôm để lên phía trước mặt của Cảnh Thụy, lừa phỉnh nói, “nào nào nào, gọi chú, gọi chú thì con tôm này cho cháu ăn”

Cảnh Thụy điềm đạm nhìn anh ấy một lát, rất nhanh cúi đầu xuống

Tôn Nguyên bắt gặp ánh mắt kinh thường của Cảnh Thụy, con ngươi kinh ngạc đến mức muốn rớt ra, còn không đợi anh phiền1muộn, Cảnh Thụy liền tung nhẹ ra một câu nói, "trẻ con" sau đó bản thân từ từ xử lý một con tôm, động tác nho nhã lột bỏ vỏ

Tay của Tôn Nguyên cứng đơ giữa không trung

Mọi người không hề nể nang cười phá lên

Tôn Nguyên phiền não nhét con tôm đã lột vỏ vào trong miệng mình, nhai vài cái rồi nuốt xuống, anh ấy ngoảnh đầu lại nhìn Tiêu Lăng, u uất nói, "đại ca, con trai anh thật dự lạnh lùng…"

Tiêu Lăng liếc nhìn anh ấy một cái, "ăn cơm của cậu đi"

Ánh mắt này và ánh mắt vừa rồi Cảnh Thủy nhìn anh, thật sự là giống y như nhau. Tôn Nguyên òa rơi nước mắt rồi, anh bị cặp bố con này khinh thường à

Tôn Nguyên bi thương ngồi ăn thức ăn, trong lòng âm thầm hạ quyết định

Hứ

Anh ta về sau nhất định phải sinh một cô con gái xinh đẹp, sau đó ngày ngày gửi con gái đến ở nhà đại ca, để cô bé từ nhỏ đi theo tên tiểu tử thối Cảnh Thụy vun đắó tình cảm, đến khi thanh mai trúc mã hai đứa không ngoài dự đoán, thuận lợi trở thành kết hôn. Đến lúc đó anh ấy sẽ trở thanh bố vợ của tiểu tử thối, xem đến lúc đó tiểu tử thối còn dám đối xử với anh như thế nữa không

ừm… tốt nhất là để con gái nhà mình ăn đứt tên tiểu tử Cảnh Thụy mới được

Nói như thế thì địa vị của anh sẽ "châng châng châng" tăng lên

Tôn Nguyên càng nghĩ càng vui, trên mặt cười như hoa rồi

Tiểu Thất và Cảnh Thụy ngồi cùng nhau, nhìn thấy dáng vẻ của Tôn Nguyên giật mình, hạ giọng xuống nói với Cảnh Thụy, "anh trai, anh nhìn chú Tôn Nguyên… chú ấy bị anh nói trẻ con còn cười thành như thế, chú ấy, có phải là người mặc chứng thích bị mắng à…"

Trong phòng rất yên lặng

Lời nói của Tiểu Thất taats cả mọi người đều nghe rất rõ

Miệng cười của Tôn Nguyên bỗng chốc cứng đơ lại, anh? Người thích bị mắng? Dây gân canh trên trán của Tôn Nguyên nổi lên cuồn cuộn, anh quyết định rồi, anh sau này khong những pahir sinh con gái, anh còn muốn sinh con trai, để con trai cưới Tiểu Thất về nhà, sau đó… hứ hứ hứ

"Anh trai, anh nhìn xem nhìn xem, chú ấy lại cười rồi, đáng sợ quá…"

Cảnh Thụy liếc nhìn Tôn Nguyên một cái, an ủi vỗ vỗ đầu Tiểu Thất, "chú ấy chắc không phải là người thích bị mắng"

"Á? Em nhìn thấy rất giống à, không phải là người thích bị mắng thì là cái gì?"

Hai đứa trẻ "giọng nói rất nhỏ" nói chuyện riêng, Cảnh Thụy trực tiếp đưa ra lời nhận xét, "chú ấy là não thiểu năng"

343. Chương 343

"Ha ha…"

Người trong phòng rốt cuộc cũng bật cười lên

Não thiểu năng?

Từ này để hình dung Tôn Nguyên làm sao mà lại chuẩn xác thế chứ

Tôn Nguyên vỗ lên bàn kháng nghị, "không ngờ các cháu lại ức hiếp người như thế, chú lúc nào não thiểu năng rồi, chú đang suy nghĩ được chưa, làm sao mà không thể cười cười hả"

Cảnh Thụy hứ nhẹ một tiếng, quay đầu đi không nhẫn tâm nhìn động tác trẻ con như thế của Tôn Nguyên

Đến cả Tiểu Thất cũng vô cùng khinh thường nhìn anh, "chú Tôn, Tiểu Thất lúc tức giận đều không giống chú vỗ bàn, dáng điệu của chú giống với bạn nhỏ trong lớp của Tiểu Thất không được ăn kẹp vậy, vô lý làm loạn"

Tôn Nguyên, "…"

Anh ta đứa con nít? Anh ta vô lý làm loạn?

Anh ta Tôn Nguyên lớn dường này rồi đều không có bị người khác xem thường như thế bao giờ, đặc biệt đối tượng coi thường anh còn là hai đứa con nít 4 tuổi

Tôn Nguyên hoàn toàn sầu não

Tiểu Thất thấy Tôn Nguyên cúi đầu xuống không nói gì, cảm thấy có thể là làm tổn thương lòng tự trọng của chú ấy rồi, có chút áy náy vỗ vỗ vai chú ấy, "chú Tôn, chú không cần phải cả thấy tự ti, Tiểu Thất sẽ không coi thường chú đâu"

"Ha ha…"

Mộ Bạch lúc này cảm giác thương cảm phải chia ly hoàn toàn không có nữa, cười nằm bò ra trên ghế hình tượng biến mất, ôm lấy bụng nói không ra lời

"Chú Mộ Bạch, chú làm sao vậy?" Tiểu Thất gãi đầu, cô bé không nói cái gì à, làm sao mà cười thành như vậy à

"Không"

Mộ Bạch nhìn thấy sắc mặt tái mét của Tôn Nguyên, nỗ lực nhịn cười, anh xoa chiếc đầu nhỏ bé của Tiểu Thất, "chú là nhận thấy cháu nói… có đạo lý"

"Mộ Bạch" Tôn Nguyên không vừa ý

Mộ Bạch đến nhìn Tôn Nguyên một cái cũng không nhìn, đưa tay ra ôm lấy Tiểu Thất vào lòng, cảm nhận được cơ thể nhỏ bé ấm áp mềm mại của cô bé, hận không thể luôn luôn không thả tay, anh nặn nặn chiếc mũi của cô bé, "làm sao đây à Tiểu Thất, chú Mộ Bạch rất thích cháu, thật muốn mang cháu ra nước ngoài luôn"

Tiểu Thất nghe thấy Mộ Bạch nói thích cô bé, vô cùng vui sướng, vung vẩy cánh tay nhỏ bé mũm mĩm, "vậy thì chú Mộ Bạch chú đừng đi nữa, ở lại tương thân tương ái với Tiểu Thất ya"

Tương thân tương ái cụm từ này là dùng như thế sao

Mộ Bạch ôm trán

Anh ôm Tiểu Thất tiếc nuối không muốn thả tay ra, "nhưng mà chú phải ra nước ngoài học tập à"

"Ý… thế thì thật là quá đáng tiếc rồi, chú nhớ sớm quay trở lại nhé, nếu không thì Tiểu Thất có thể sẽ thay đổi tình cảm đó"

Còn thay đổi tình cảm

Tiêu Lăng không thể nhẫn nhịn được nữa, cáu giận nhìn Tiểu Thất, “Tô Tiểu Thất con vừa phải thôi”

Con gái của gia đình anh còn chưa thương yêu đủ, không thể nghĩ sẽ bị người đàn ông khác cướp đi mất, Tiêu lăng không thể khống chế, nghĩ đến về sau Tiểu Thất sẽ lớn lên,lớn lên rồi thì sẽ phải đối mặt với vấn đề kết hôn sinh con, Tiêu Lăng phát hiện anh hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng vấn đề này.

Chỉ cần nghĩ đến, trong lòng liền có một ngọn lửa muốn phun ra, hận không thể bây giờ lôi đứa con trai về sau muốn lấy Tiểu Thất ra, nhân tiện sớm đánh gãy chan của cậu ta

Một bữa cơm bởi vì sự tồn tại của Tiểu Thất sự khác thường khi ăn cơm trở lên vui vẻ

Mà Tô Tố còn phát hiện ra trong đó tâm trạng của một người vô cùng phiền muộn, Lãnh Mạc một mình cùng mọi người nói chuyện ăn cơm, anh ta ăn cơm rất ít, rượu trong cốc thì liên tục không ngừng,anh ta uống rất chậm, thêm đó mọi người ánh mắt đều bị Tiểu Thất và Cảnh Thụy thu hút, trong phút chốc đương nhiên không có ai phát hiện

Tô Tố nếu như không phải đặc biệt chú ý quan sát, thì cũng không nhìn ra khác thường

Khoảng thời gian này cô và Trương Hân thường xuyên gặp gỡ, từ miệng của Trương Hân biết được hai người bọn họ liên tục không có giải hòa, chỉ là Trương Hân rõ ràng là không có đi ra khỏi mối quan hệ tình cảm này, trong lời nói có mang chút thương cảm, Tô Tố cũng hiểu, dù gì 7 năm tình cảm, sau khi chia tay làm sao cũng không thể phóng khoáng hơn trước

Nghĩ đến việc Trương Hân bị lỡ mất 7 năm thanh xuân, thêm nữa lần trước Lãnh Mạc trong cửa hàng nói những lời đó, Tô Tố một chút cũng không đồng cảm với anh ta

…

Ăn cơm xong, nhân viên phục vụ thu dọn bàn ăn, mấy người trong phòng nói chuyện, ngày của tháng 11 đã vô cùng hán lạnh, may trong phòng đều có điều hòa, vậy nên cũng không cảm thấy

Hai đứa trẻ trở thành trung điểm trong phòng

Tôn Nguyên rõ ràng ở chỗ hai đứa trẻ bị thiệt, vẫn rất muốn trêu chọc bọn trẻ

“Cảnh Thụy, Tiểu Thất, các cháu làm con trai nuôi con gái nuôi của chú được không?”

“Không muốn” Tiểu Thất trèo lên bàn nắm lấy trái nho trong đĩa hoa quả ăn, nghe thấy lời của Tôn Nguyên

đầu cũng không ngoảnh lại từ chối, “Tiểu Thất không muốn chú làm cha nuôi?”

“Tại sao? Chú đẹp trai lịch lãm lời nói ngọt nào lại có tiền, các cháu nhận chú làm cha nuôi, chú khẳng định đặc biệt yêu quý các cháu, còn mua cho các cháu món ngon đồ chơi nữa, cháu không phải thích kẹo sao, chú mua một đống kẹo cho cháu ăn”

Tiểu Thất nuốt trọn quả nho, ngoảnh đàu kinh bỉ nhìn Tôn Nguyên một cái, “mami nói rồi, kẹo không thể ăn nhiều, nếu không thì răng sẽ bị sâu ăn hết, chú Tôn Nguyên chú thật không có kiến thức thông thường, còn nữa, Tiểu Thất mốn ăn kẹo timg daddy lấy à, daddy yêu Tiểu Thất nhất, Tiểu Thất muốn cái gì daddy đều sẽ mua cho. Vả lại chú cũng không có anh tuấn như daddy của cháu, cũng không có nhiều tiền như daddy của cháu à”

Tôn Nguyên, “…”

Anh làm sao cảm thấy bản thân ở trước mặt hai đứa trẻ không đáng giá cơ chứ

“Tiểu Thất, hoa quả quá lạnh, ăn hai quả là được rồi, không được ăn tiếp đó”

“Ồ” Tiểu Thất tiếc nuối nhìn chùm nho, nhẫn nhịn đau khổ từ trên bàn trèo xuống, đôi mắt tròn lung linh nhìn một vòng, chạy đến bên chân của Mộ Bạch, Mộ Bạch lập tức bế cô bé ngồi lên đầu gối, “sao thế hả?”

“Chú Mộ Bạch, Tiểu Thất nhận chú làm cha nuôi được không?”

“Ái ái ái, Tô Tiểu Thất, cháu không thể trọng bên này nhẹ bên kia được, làm sao chú muốn cháu nhận chú làm cha nuôi cháu không đồng ý, ngược lại chủ động đi nhận Mộ Bạch à, chú chỗ nào không bằng chú Mộ Bạch của cháu hả?”

Mộ Bạch cũng muốn biết vấn đề này, cúi đầu mỉm cười nhìn Tiểu Thất, “Tiểu Thất có thể nói cho chú biết nguyên nhân không?”

“Bởi vì Tiểu Thất thích chú Mộ Bạch à” Tiểu Thất vòng tay ôm lấy cổ của Mộ Bạch, xích lại gần tai của anh nhỏ tiếng nói, “chú Mộ Bạch, mẹ nuôi của cháu nói rồi, chú Tôn là một con bướm hoa, con gái ở cùng với chú Tôn đều rất đáng thương rất đáng thương, Tiểu Thất không muốn di lại gần với chú ấy, đến lúc đó cũng sẽ rất đáng thương. Tiểu Thất vẫn chỉ thích chú Mộ Bạch thôi, nếu như chúng ta không thể thành phu thê, vậy chú sẽ làm cha nuôi của cháu đi, hey hey, như thế cũng khá tốt, phu thê còn có lúc ly hôn, cha nuôi là cả đời, cha nuôi sẽ luôn luôn yêu thương Tiểu Thất”

Đứa trẻ này… Mộ Bạch dở khóc dở cười

Anh còn chưa kịp nói cái gì, bên đó Tôn Nguyên đã nghe thấy lời nói của Tiểu Thất, “chết tiệt ớt cay nhỏ người phụ nữ xấu xa đó dám ở trước mặt Tiểu Thất nói xấu tôi, xem tôi quay về làm thế nào trừng trị cô ấy”

"Xì" Tiểu Thất nhẹ hứ một tiếng không quan tâm anh nữa, cũng không quản người ta Mộ Bạch có đồng ý nhận cô bé làm con gái nuôi không, nằm gọn trong lòng của Mộ Bạch trực tiếp gọi lên tiếng cha nuôi, "cha nuôi, cha khi nào từ Anh Quốc quay lại à, trở lại rồi thì sẽ mang về cho Tiểu Thất đồ ăn ngon á"

"Sẽ mang, đương nhiên sẽ mang đồ ăn ngon, nước ngoài có socola rất ngon, đợi khi nào cha nuôi quay lại sẽ mang cho con ăn được không nào"

"Được ạ được ạ, cha nuôi còn chưa trả lời Tiểu Thất khi nào thì cha nuôi quay lại à"

Mộ Bạch khẽ nhìn Tô Tố và Tiêu Lăng một cái, cúi đầu ôn hòa trả lời Tiểu Thất, "rất nhanh, đợi khi nào daddy của con và maimi kết hôn, cha nuôi nhất định quay lại"

344. Chương 344

Lúc 10 giờ Cảnh Thụy và Tiểu Thất bắt đầu buồn ngủ

Mộ Bạch nhìn trong ánh mắt của hai đứa nhỏ đã phân tán, ngồi trên sopha cái đầu nhỏ bé gật gà gật gù, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ, vừa buồn cười vừa thấy thương, anh ý chủ động đề xuất giải tán bữa tiệc, "được rồi, cơm cũng ăn xong rồi, cũng đến lúc về nghỉ ngơi rồi, hai đứa ngày mai còn phải đi học."

"Hai đứa này..." Tô Tố từ trong tay Mộ Bạch bế Tiểu Thất đã ngủ say lên, Tiểu Thất được Mộ Bạch bế ngửa ra, cái miệng nhỏ mở hé ra để không bị quá nóng, mép miệng còn chảy cả nước miếng, làm một góc áo của Mộ Bạch toàn bộ là nước miếng, một tảng ướt át. Tô Tố nhìn Mộ Bạch ái ngại.

Mộ Bạch sớm đã cảm nhận được cô bé đang chảy nước miếng, Mộ Bạch thực ra bản thân có chút tính sạch sẽ, nhưng anh phát hiện anh một chút cũng không để ý đến nước miếng của Tiểu Thất, tiện tay từ trên1bàn ăn anh rút hai tờ giấy lau đi vết bẩn, lắc đầu với Tô Tố, hạ giọng nói nhẹ nhàng: "không có việc gì cả, mau về đi, đừng để bọn trẻ bị cảm."

"Ừ", Tô Tố cởi áo khoác trên người bao lên người cô bé, còn một bên Tiêu Lăng cũng bế Cảnh Thụy lên, Cảnh Thụy đã buồn ngủ đến mức không thể mở được mắt, Tiểu Lăng bế cậu bé lên, cậu bé hiếm khi mà không có phản kháng.

Mấy người ở cửa chào tạm biệt, "Mộ Bạch, ngày mai anh bay chuyến lúc mấy giờ, em và Tiêu Lăng đi tiễn anh"

"Không cần đâu, đâu phải lần đầu đi Anh Quốc đâu", Mộ Bách từ chối, "vả lại vốn dĩ không có chút cảm giác buồn bã, các bạn tiễn tớ ngược lại trong lòng còn cảm thấy buồn, hôm nay tại đây tạm biệt là được rồi, Tiêu Lăng, cậu phải nhớ, nhớ đối xử tốt với Tô Tố, nếu không thì tớ bất cứ lúc nào quay về và cướp lại cô ấy từ cậu "

“Cậu sẽ không có cơ hội đó đâu”

“Hy vọng là vậy”

Mấy1người cũng đi ra khỏi phòng, ra khỏi cửa phòng, không khí ập đến lạnh giá, Tô Tố và Tiêu Lăng dùng áo bao bọc chặt lấy bọn trẻ, đi ra khỏi quán ăn nhìn một cái, mặt đất phủ một lớp trắng mênh mang, tuyết trên bầu trời còn đang cố gắng bay lượn không ngừng.

Tô Tố ngạc nhiên, “chẳng trách hôm nay lạnh vậy, tuyết rơi rồi, mới tháng 11 mà tuyết đã rơi rồi, về sau nữa chắc chắn sẽ càng lạnh hơn.”

“Các cậu mau mau quay về đi ” Mộ Bạch giục.

“Đúng rồi, đúng rồi, đừng để bọn trẻ bị lạnh, bỗng nhiên thay đổi thời tiết bọn trẻ dễ bị cảm lắm.” Tôn Viên cũng thúc giục hai người về.

Tiêu Lăng và Tô Tố cùng mấy người chào tạm biệt, “vậy được thôi, chúng ta hẹn ngày khác khi nào gặp lại, Mộ Bạch, khi nào anh đặt chân đến Anh Quốc thì nhớ gọi điện thoại về báo bình an nhé.”

“Nhất định.”

Tiêu Lăng và Tô Tố mỗi người bế một đứa trẻ rời đi, ánh đèn hai bên đường khiến bóng của hai người kéo dài trên5mặt đất, rõ ràng là tuyết đang rơi, hít thở đều ra khí màu trắng, nhưng nhìn cảnh sắc này vẫn cảm thấy ấm áp.

“Thật tốt” Mộ Bạch thở dài một hơi, vẫy tay với Tôn Nguyên và Lãnh Mạc, “vậy tớ cũng về đây”

“Đi đi, lái xe cẩn thận ”

Tuyết rơi lất phất, rơi trên vai của hai người, Tôn Nguyên lạnh đến độ rụt hết cả cổ, anh ấy xoa xoa tay làm ấm, nhìn Lãnh Mạc, than thở “ Ài, vẫn là hai người thì tốt, không giống tớ và Mộ Bạch, đơn độc một mình, vào ngày trời lạnh như thế này về đến nhà cũng không có người làm ấm chăn à, cậu và cái cô Trương Hân cũng 7 năm rồi, nếu như đã nhận định người này, cần kết hôn thì nhanh chóng kết hôn đi, cậu nhìn đại ca bây giờ hạnh phúc biết bao nhiêu. Trước kia mỗi tháng còn có thời gian cùng chúng mình tụ tập, bây giờ… hứ hứ, có vợ rồi quên hết anh em bạn bè, ngày ngày chỉ muốn dính lấy Tô Tố, ài… thực sự là khiến người2khác phải ngưỡng mộ. ”

Trong đầu Tôn Nguyên đột nhiên xuất hiện hình bóng của An Tiểu Hy.

Anh cũng theo đuổi An Tiểu Hy hai tháng rồi, nhưng người phụ nữ này không dễ bị đổ, mấy lần anh định bỏ cuộc, nhưng bây giờ nghĩ lại thật kỹ, những năm gần đây phụ nữ bên cạnh anh, chỉ cần anh mở miệng,

bọn họ đều tự động tự phát leo lên gường anh, dù không có nói ra nhưng cũng có vô số phụ nữ tự tìm đến. Nhưng những phụ này đối với anh mà nói chỉ có khi cần phải trút ra dục vọng mới có tác dụng, khi anh tức giận bọn họ đến thở mạnh cũng không dám thở.

Nào giống An Tiểu Hy, anh không bể mặt cô ấy, cô ấy có thể chống nạch bắt đầu mắng chửi, mặc dù rất đanh đá đáo để, nhưng lại rất thành thật

Cứ nghĩ như vậy, An Tiểu Hy người phụ nữ ấy hình như cũng khá đáng tin cậy.

Tôn Nguyên vẫn đang nghĩ đến An Tiểu Hy, Lãnh Mạc buông một câu lạnh không tưởng, "phân rồi."

"Há?"

"Tớ nói9tớ và Trương Hân chia tay rồi " Lãnh Mạc cau mày phiền muộn, chuyện của anh và Trương Hân chia tay không có nói với ai khác, thời gian gần đây kìm nén làm anh sắp điên lên, Lãnh Mạc hít sâu một hơi thật sâu, phiến muộn lấy chân đạp lên chiếu ô tô bên cạnh một cái, chiếu xe bỗng chốc phát ra tiếng còi báo động chói tai, Lãnh Mạc lại càng thêm khó chịu, "Tôn Tử à, tìm chỗ uống cốc đi."

Tôn Nguyên nhìn ra tâm trạng của anh ấy không đúng, đương nhiên là không từ chối.

Anh lại gần Lãnh Mộ mới ngửi thấy một mùi rượu nồng lặc, Tôn Nguyên lập tức giơ tay,"uống rượu có thể, tớ lái xe."

"đi"

Hai người đi đến một quán rượu ở thành phố A

Khác với cái giá lạnh bên ngoài đường, trong quán bar nóng nực, đèn đỏ rượu xanh, bên tai là tiếng nhạc trấn động đến điệc tai, hai người không có muốn phòng riêng, ngọi tại quầy rượu uông hết cốc này đến cốc khác, Lãnh Mạc cuối cùng cũng bộc phát rồi, hét lớn với1Tôn Nguyên, "Tô Tử cậu nói những người phụ nữ cuối cùng đang nghĩ cái gì tớ đối với Trương Hân còn không đủ tốt sao, nhưng năm trở lại đây, chỉ cần là cô ấy muốn, tờ đều nghĩ cách làm thỏa mãn cô ấy, tớ chỉ còn chưa coi cô ấy là Bồ Tát để cung phụng thờ cúng nữa thôi, nhưng cô ấy thì sao, tâm trạng cô ấy tốt thì nghe lời nhu mì. Tâm trạng không tốt lập tức tỏ thái độ ra mặt với tớ, tớ không phải chỉ là không cho cô ấy quay tiết mục tình yêu thực tế với người đàn ông khác, kiểu tiết mục như thế có thể quay được sao, cô ấy là người phụ nữ của tớ, cô ấy cuối cùng có biết điểm này không"

Lãnh Mạc càng nói càng tức giận, đổ ra một cốc Vodka một hơi uống hết

Càng uống càng nóng, anh cởi bỏ áo khoác ngoài, một phát kéo bỏ chiếc cà vạt trên áo sơmi đen, xoắn tay áo lên, cả người toát ra chút khác thường lại chút khí chất quyến rũ, "Tôn Tử, cậu nói xem tớ không để cô ấy quay tieeys mục đó có sai không"

"Đương nhiên không sai" Tôn Nguyên uống một it một ít một, "cô ấy là người phụ nữ của cậu, làm sao có thể cùng người đàn ông khác đi nói chuyện tình yêu, quay tiết mục cũng không được"

"Chúng tớ hai người cãi nhau một trận lớn, tớ vì muốn chọc giận cô ấy, cố ý cùng người phụ nữ khác lên giường"

"Phụt…"Tôn Nguyên ngụm rượu trong miệng phun ra, mở to mắt nhìn Lãnh Mạc, "cậu nói gì?"

"Tớ nói tớ cùng người phụ nữ khác lên giường rồi"

"Thật sự lên rồi hay là giả, cố ý chọc giận cô ấy?"

Lãnh Mạc lạnh lùng nhìn anh ta một cái, "đương nhiên là thật rồi"

Chết tiệt

Tôn Nguyên trực tiếp trong lòng chửi bậy, cặp mày của anh giựt lên, anh đoán chuyện sau đó phát triển, "sau đó cậu bị cô ấy bắt gian rồi, vì vậy cô ấy đưa ra lời chia tay với cậu?"

"Gần như thế đó"

"Chết tiệt Lãnh Mạc cậu noi xem cậu, ối má ơi, cậu muốn tớ làm sao để nói cậu mới được, cậu chuyện này chỉ cần là người phụ nữ bình thường không ham muốn phú quý của cậu, khẳng định muốn chia tay cậu à, càng quan trọng hơn là, cậu lên giường rồi thì lên giường, ít nhất thái độ cũng phải tỏ ra chính trực một chút, với cái dáng điệu không biết hối cải này, ai sẽ tha thứ cho cậu à"

Lãnh Mạc tay sững lại, "vậy cậu nghĩ tớ phải làm sao?"

345. Chương 345

"oh shit… tớ còn luôn nghĩ cậu là một tay tình trường cao thủ, không nghĩ đến bỗng nhiên… thôi vậy thôi vậy, nhìn trên thân phận huynh đệ chúng ta, huynh đệ không điều kiện phân tích một chút cho cậu," Tôn Nguyên chộp laays cốc rượu của Lãnh Mạc, một tay vắt lên trên vai anh ta, "nghe cho rõ nè"

"Cậu nói"

"Ok, trước khi phân tích với cậu, tớ muốn hỏi cậu trước, cậu đối với cô Trương Hân đó rốt cuộc ôm suy nghĩ gì? Hay là dự định cùng cô ấy đi tiếp, đến khi đầu bạc?"

Lãnh Mạc cau mày, vấn đề này hỏi quá không có tiêu chuẩn rồi

Chơi đùa?

Chơi đùa thôi có thể duy trì thời gian 7 năm sao nhưng mà… anh cũng chưa từng nghĩ đến dáng vẻ đầu bạc của Trương Hân, con người trong xã hội đen như anh là không có câu nói ngày mai. Mẹ của anh chính vì kết hôn cùng với bố anh, những bang đảng đó tìm không được điểm yếu của bố anh, biết ông có người vợ,1vì vậy lấy mẹ của anh ra để uy hiếp, trước tiên là bắt cóc mẹ anh lại, sau đó đương nhiên muốn tiền chuộc của bố anh. Người tình của bố anh có một đống, đương nhiên sẽ không vì mẹ anh mà từ bỏ đại bàn, những người đó vì muốn trút giận, băm nát mẹ anh thành tương, chuyển phát đến nhà của bố anh, đấy mới dần dần ấp ủ thành bi kịch

Vì vậy đời anh không có ý định kết hôn

Thế nhưng… trong đầu anh hoang tưởng khung cảnh cùng Trương Hân đầu bạc tới già, bỗng nhiên cảm thấy không trốn tránh

“Trả lời tớ à” Tôn Nguyên ngược lại so với người trong cuộc càng hối hả

“Chơi đùa thì sao, muốn đi tiếp về sau thì lại làm sao?”

“Nếu là chơi đùa thì dễ xử lý nhiều, chia tay thì chia tay thôi, ai rời khỏi ai không thể sống nổi à, Nhưng mà tớ nhìn dáng vẻ của cậu, rõ ràng không chỉ là chơi đùa thôi không, ái… cậu nói xem tớ làm sao để1nói cậu đây, phụ nữ thực tế đều là sinh vật rất keo kiệt, trong tim họ càng thích câu, thì càng để ý cậu có sạch sẽ hay không, trước khi cùng với cô ấy có phụ nữ rồi thì cũng xem như thôi rồi, cậu nói cậu đã gặp được người mình thích rồi, cậu còn cùng người phụ nữ kahcs lên giường, cậu đây không phải là muốn bị đánh mà, tớ mà là người phụ nữ tớ cũng sẽ không tha thứ cho cậu”

Lãnh Mạc cau mày, “nhưng mà tớ đã vì cô ấy mà không cần những người phụ nữ khác rồi, thỉnh thoảng tìm phụ nữ thì làm sao”

Trong lòng Tôn Nguyên như có hàng vạn chú ngựa thảo nguyên đang chạy qua

“Cậu nhìn tớ như vậy làm gì”

“Lãnh Mạc à Lãnh Mạc… tớ thật sự phục cậu sát đất luôn rồi, cậu… tớ không còn gì để nói. Tớ hỏi cậu, cậu có thể tiếp nhận Trương Hân một bên cùng cậu duy trì mối quan hệ đồng thời, lại cùng người đàn ông khác lên5giường không”

Lãnh Mạc ánh mắt đầy sát khí nhìn qua

Tôn Nguyên nhún nhún vai, bất lực buông tay xuống, "nếu như cậu tiếp nhận không được, vậy thì cậu là cái gì mà muốn người ta phải tiếp nhận à, đến cả tớ một công tử phong lưu còn không muốn nhìn tiếp, ít ra bổn công tử trong thời gian giao lưu với những người phụ nữ, một lần cũng chỉ có một người, như quan niệm tình yêu như thế này của cậu, Trương Hân cố thể nhẫn nhịn đến bây giờ mới bộc phát, tớ cảm thấy cô ấy cũng xem như ninja thần rùa rồi"

Lãnh Mạc lại một lần nữa ánh mắt sát khí nhìn qua

"Cậu đừng nhìn tớ như thế, nhìn tớ có ích gì, cậu đây là điển hình của "chỉ cho quan đốt lửa không cho dân thắp đèn", trước tiên, cậu và Trương Hân quan hệ của hai người đều không bình đẳng, người ta còn cùng cậu nói chuyện quái tình yêu à, cạu nhìn Tiêu Lăng xem, anh ấy trước đây2không phải là một người trên cao sao, cảm thấy chị dâu theo anh ấy, đó là may mắn to lớn của chị dâu…"

"Trương Hân theo tớ là may mắn của cô ấy"

"Chết tiệt tớ thật sự không còn gì để nói cậu nữa, vậy thì cậu tự bản thân nghĩ cách, không phải là người ta Trương Hân nghĩ cách á"

"Ông nội tớ và bố tớ. Mỗi người bọn họ phụ nữ không ít, vả lại trong giới bọn mình… không phải đều như vậy sao, có tiền thì chơi đùa" Lãnh Mạc không cảm thấy bản thân có chỗ nào sai cả

Tôn Nguyên rốt cuộc không còn lời nói nữa

Anh ấy vẫy vẫy tay, "được, vậy thì cậu cứ nghĩ như vậy đi, tớ đảm bảo với cậu, nếu như cậu không thay đổi suy nghĩ thay đổi thái độ, cậu và Trương Hân chỉ có hai khả năng"

"Nói"

Tôn Nguyên giơ lên một ngón tay, "thứ nhất, dứt khoát chia tay, từ hôm nay về sau giống người lạ"

Lãnh Mạc "cạch" một tiếng hạ cốc rượu xuống, trừng mắt9với Tôn Nguyên, rõ ràng không tiếp nhận khả năng này

"Ok, tớ nói khả năng thứ hai chính là cậu cưỡng ép cô ấy ở lại bên cạnh cậu, sau đó khiến cô ấy hận cậu cả đợi"

"Không được"

Tôn Nguyên nhún nhún vai, biểu thị với anh ấy đã cố hết sức vô ích thôi, "Lãnh Mạc, tớ thật sự là say rồi, cậu nói nói cậu, cậu vừa không muốn cùng người ta chia tay, cậu còn không muốn cho người ta một danh phận, cậu như vậy cô nương nào tốt tình nguyện đi theo cậu à, dù sao thì tớ là người đã có kinh nghiệm,

cậu không nghe tớ, cuối cùng khẳng định sẽ bị thiệt. cậu nhìn nhìn tớ, những người bạn gái trước của tớ nhiều bao nhiêu, có một người nào hận tớ tận xương tủy chưa? Không có phải không, tớ nói cho cậu biết à, tớ đây mới chính là cảm giác của thành công"

"Vậy, cậu nói tớ phải làm sao"

"Còn làm sao nữa, cắt đứt với tất cả những người phụ1nữ khác vậy, cùng Trương Hân tốt lên, sau khi tớ biết quan hệ của cậu và Trương Hân đặc biệt tìm kiếm thông tin của cô ấy, cô ấy ra mắt 7 năm nhưng chưa một lần có truyền tin đồn với người khác, giữ mình trong sạch, cậu còn muốn cái gì"

Lãnh Mạc cau mày

Muốn anh ta cắt đứt với tất cả phụ nữ?

Cả cuộc đời chỉ có một mình Trương Hân? Lãnh Mạc cảm thấy anh không thể làm được

Tôn Nguyên rốt cuộc cũng không còn lời gì để nói với anh ấy nữa, "tớ lại hỏi cậu, cậu và Trương Hân chia tay bao lâu rồi?"

"Hơn nửa tháng rồi"

"Hơn nửa tháng nay cậu làm thế nào để giải quyết hả? Tìm người phụ nữ khác?"

"Không có"

Lãnh Mạc cũng không phải không có thử muốn với người phụ nữ khác, dù sao thì ai rời khỏi ai cũng không phải không thể sống, nhưng khi nghĩ tới Trương Hân, anh lập tức hưng phấn gì cũng đều không còn nữa

"Cũng như nói là cậu người đàn ông trưởng thành đã 28 tuổi, đã hơn nửa tháng đều không có sống đời sống tình dục rồi, phải không?"

Lãnh Mạc trừng mắt với Tôn Nguyên

Làm sao nói mà giống như anh giữ thân xác cho Trương Hân vậy

"Cậu đối với người phụ nữ khác có cảm hứng không?"

Lãnh Mạc cắn răng, "cậu nói xem?"

“Tớ đang hỏi cậu được chứ? Cậu không nói tớ làm sao mà giúp cậu phân tích”

“Cậu xác định cậu là đang giúp tớ phân tích?” Lãnh Mạc nét mặt hoài nghi

“Đương nhiên rồi, là huynh đệ tốt, tớ có thể lừa dối cậu sao” Tôn Nguyên khoác tay lên vai anh ấy giống như hai người tốt vậy, “tớ nói cậu nghe, nếu như cậu chỉ có cảm hứng với một người phụ nữ, vậy thì chúc mừng cậu, cậu đã rơi vào hố rồi, mà lại hoàn toàn không thể tự giải thoát, nếu như là trạng thái này, tớ kiến nghị cậu thái độ tốt với Trương Hân, nhận sai, dù gì thì các cậu tình cảm 7 năm đặt ở đó, thái độ của cậu mềm mỏng một chút nói không chừng cô ấy sẽ tha thứ cho cậu”

Muốn anh một người đàn ông cúi đầu với Trương Hân? Anh không làm được

Lãnh Mạc gạt bỏ cánh tay của Tôn Nguyên, “được rồi, đừng có đưa ra ý tưởng dở hơi đó nữa”

“được thôi cậu thích nghe thì nghe không nghe thì thôi, tớ còn không vui vẻ để nói nữa cơ. Đằng nào thì tình cảm của cậu không thuận lợi cũng chẳng có quan hệ một đồng nào với tớ hết” Tôn Nguyên lạnh lùng hứ một tiếng, từ vị trí trên quầy rượu đứng dậy, “nói chuyện với cậu thật sự chẳng khác gì gảy đàn tai trâu, cậu tự nghĩ cách đi, với cái thái độ này của cậu, ở một mình cả đời cũng đáng đời”

Lãnh Mạc, “…”

Anh nhìn Tôn Nguyên đầu cũng không ngoảnh lại cứ thế bỏ đi, càng thêm bức dứt, lại gọi thêm một chai volka, đổ đầy cốc, ngẩng đầu uống hết

Hôm nay anh uống không ít, lúc này đầu óc có chút mơ màng

Vừa rồi chủ ý của Tôn Nguyên rõ ràng không phù hợp với anh ấy, anh bây giờ muốn đi đến nahf của người phụ nữ chết tiệt đó, muốn chia tay anh ấy? Không có cửa.

346. Chương 346

Lãnh Mạc lấy chìa khóa xe rồi rời khỏi quán bar, 2.5.8ZW.

Ngoài quán bar tuyết càng ngày càng dày, mở mắt nhìn phía trước là một vùng tuyết trắng, Lãnh Mạc ra khỏi quán bar, đột nhiên hắc hơi,”st”

Đầu óc anh dẫn tỉnh táo một chút, dưới chân vẫn có chút gì đó bồng bềnh, tựa vào chiếc xe đầy tuyết trắng của mình để nghỉ ngơi, anh là người luôn quậy thâu đêm, bình thường một hai cân rượu chả đáng là gì với anh, vậy mà hôm nay, tại buổi tiệc đưa tiễn Mộ Bạch anh chả ăn mấy miếng cơm, để bụng trống mà uống

từng ngụm từng ngụm đến hết một hai cân rượu, vừa rồi lại uống không ít ở quán bar cùng với tiểu Tôn, rượu trắng rượu đỏ đều óc, giờ đây anh thấy cả người anh lơ lửng bồng bềnh.

Với loại người hỗn tạp hắc ám như anh, rất ít khi uống say như vậy, vì phải thường xuyên giữ đầu óc tỉnh táo, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Anh vừa ra khỏi quán bar, đã bị mấy người mặc áo đen bao vây.

Lãnh Mạc chau mày nhìn vài người trong số họ, "Các người đến đây làm gì.?"

"Tôn Thiếu Gia bảo chúng tôi đến bảo vệ đại ca." Người trợ lí đắc lực của Lãnh Mạc Vương Bưuđỡ lấy Lãnh Mạc, "Đại ca, anh như vậy không lái xe được đâu, đại ca muốn đi đâu, em đưa anh đi."

Lãnh Mạc đầu óc quay cuồng, tiện tay ném chìa khóa cho 8, "chở tôi đến chỗ Trương Hân"

Vương Bưu ngây người.

Vương Bưu là một đại nam nhân với làn da bánh mật thân hình cao to lực lưỡng hơn người, thân cao vừa đủ hai mét, anh cao to như một con gấu, nắm đấm có độ sát thương lớn, khiến người ta vừa nhìn đã biết không nên đụng vào. Vương Bưu từ khi Lãnh Mạc bắt đầu bước chân vào thể giới xã hội đen đã theo anh, đối với sự việc của Lãnh Mạc hiểu rõ hơn ai hết, anh rõ ràng nhớ là đại ca và cô Trương đã chia tay rồi.

Vương Bưu có chút ngây ra, cầm chìa khóa mà không biết làm thế nào cho phải.

Mà Lãnh Mạc giờ đã ngồi vào vị trí phó lái.

Ngoài trời lạnh đến đáng sợ, Vương Bưu cũng nhanh chóng ngồi vào ghế lái, anh căn dặn mấy người áo đen bên cạnh, "Âm thầm ngồi trong đó bảo vệ đại ca là được."

"Dạ, Bưu ca."

Vương Bưu lên xe, nhanh chóng đóng cửa xe, mở lò sưởi bên trong xe, vừa quay đầu nhìn đã thấy Lãnh Mạc nhắm chặt mắt lại, nằm cả nửa người xuống ghế phó lái, dường như đã ngủ say, nhưng Vương Bưu biết, đại ca trong tình huống này không thể ngủ được, lúc đầu óc anh càng không tỉnh táo thì tính cảnh giác ngờ vực lại càng cao. Mấy năm gần đây, người phụ nữ bên cạnh đại ca không ít, nhưng lúc nào cũng qua đêm xong là tiễn tất cả họ đi, chỉ duy nhất cô Trương.

Đại ca cũng chỉ thật sự thả lỏng khi ở ngủ cùng cô Trương.

Cho nên lúc đại ca và cô Trương chia tay, Vương Bưu là người đầu tiên không tin, nhưng quả thật thấy đại

ca hơn nửa tháng trời cũng không có liên lạc với cô Trương, mà cô Trương cũng không có liên lạc với đại ca, cuối cùng cũng tin hai người đã chia tay, Vương Bưu quay đầu nhìn Lãnh Mạc, lại xác định thêm lần nữa, "Đại ca, là đi tìm cô Trương thật sao. Thực ra đại ca, cô Trương cũng khá tốt…"

"Đừng phí lời lái xe đi."

"Ồ" Vương Bưu buồn bực khởi động máy.

Vương Bưu chạy xe đến nhà Trương Hân, Trương Hân theo đại ca bảy năm, trong bảy năm bất cứ tài sản nào Vương Bưu đều biết, đối với địa chỉ của Trương Bân, đại ca và hắn đều biết. Địa chỉ hiện tại của Trương Hân là một căn hộ cao cấp cô mua cho mình tại thành phố A, độ bảo mật của chung cư rất cao, đến trước cổng khu phố nhỏ, Lãnh Mạc bảo Vương Bưu ngừng xe.

"Đại ca, không vào sao?"

Lãnh Mạc liếc mắt qua, Vương Bưurụt cổ lại, lập tức không nói chuyện, Lãnh Mạc lạnh lùng ngồi trên xe, nhìn gió tuyết lớn bay bay ngoài cửa kính, gương mặt còn lạnh hơn cả tuyết.

Hai người cứ yên lạnh ngồi đó gần nửa tiếng đồng hồ.

"Í_"mắt Vương Bưunhọn hoắc, đột nhiên thấy bên khu phố nhỏ kia có một chiếc xe chạy đến, chỉ vào hướng chiếc xe Cayenne màu đỏ đậm, kinh ngạc đáp,"Đại ca, đó có phải là xe cô Trương không?Tối nay đã gần mười hai giờ rồi, cô Trương sao chưa về nhà? Ôi, thật ra cô Trương cũng khá vất cả, bình thường đi diễn cũng diễn tới nửa đêm canh ba, mà giờ trời lạnh như thế, có lúc phải quay cảnh mùa hè, mặc đồ ngắn ngâm mình trong nước còn phải biểu hiện ra một bộ dạng đang hưởng thụ, Ôi, cái nghề diễn viên thật không dễ _" Vương Bưu vừa nhìn sắc mặt của Lãnh Mạc vừa nói đỡ cho Trương Hân, đột nhiên, anh ta thấy trên xe Trương Hân có một người bước xuống, âm thanh đột nhiên dừng lại.

Không cần Vương Bưu nhắc nhở, Lãnh Mạc cũng đã nhìn thấy, xe Trương Hân dừng ngay cửa khu phố nhỏ, cách xe của họ chỉ hơn mười mét, mà sau khi xe cô dừng lại, người từ vị trí lái xe bước xuống lại là một người đàn ông.

Người đàn ông mặc một chiếc áo lông Hàn Quốc giản dị, vô cùng thư thái, nửa thân dưới mặc một chiếc quần màu đen, thân hình cao gầy, khuôn mặc trông cũng khá xuất sắc, Vương Bưu cẩn thẩn nhìn biểu hiện cảu Lãnh Mạc, đã thấy anh ngồi thẳng tựa bao giờ, đôi mắt tối sầm âm lạnh, nhìn vô cùng bi thảm.

Vương Bưu bị hết cả hồn, sợ Lãnh Mạc sẽ xông ra đánh người, nhanh chóng ôm chặt chân lớn của Lãnh Mạc, cảm giác cơ bắp dưới chân anh đã bị co lại, Vương Bưu nhanh chóng cất lời, "Đại ca, nhịn đi, hiểu lầm, nhất định là hiểu lầm, nói không chừng là người làm chung ở đoàn phim đưa cô về nhà. Với lại anh nhìn đi, cô Trương cũng không cho người này đưa cô vào trong khu phố, rõ ràng là quan hệ vẫn chưa thân mật bao nhiêu, đừng để ý, kaka, đừng để ý."

Đôi mắt Lãnh Mạc dường như có thể phóng ra dao.

Anh đã nhận ra người đàn ông đó, trong phim anh ta đóng tiểu sinh Đương Hồng, có tên nam nhân ấm áp gọi là Từ Dịch, điểm mấu chốt là, người đàn ông này không phải ai khác, chính là diễn viên chính quay tiết mục Chương trình Hẹn Hò cùng nhân vật tài năng chung với Trương Hân.

Đáng chết.

"Vương Bưu, cậu lập tức gọi điện thoại cho người phụ trách của Tinh Quang, hỏi rốt cuộc Trương Hân có tiếp nhận tham gia quay Chương trình Got Talent không"

"Ồ ồ ồ, được rồi."

Vương Bưu lập tức móc điện thoại trong túi ra gọi số, xác minh thân phận mình xong, người phụ trách Tinh Quang rất nhanh chóng nói cho họ kết quả, tiếng điện thoại anh kêu lên, Lãnh Mạc nghe rõ ràng đáp án đầy khẳng định của người phụ trách, "Dạ đúng, Trương Hân tiểu thư có nhận ghi hình Got Talent đợt này ạ, mà tiết mục đợt này đã bắt đầu ghi hình đợi một cách đây mấy ngày rồi, đợi lúc này năm sau chắc có thể phát ra ngoài."

Vương Bưu nuốt nước bọt, cúp điện thoại, rồi an ủi Lãnh Mạc, "Đại ca đây đều là công việc, cho dù là quay Got Talent thât, cũng chỉ là dựng kịch thôi, đều là giả, cũng như là hẹn hò trong phim với nam chính vậy cùng một đạo lí vậy thôi, đều là giả, đợi quay xong cũng không còn liên hệ gì."

Vương Bưu nhìn Lãnh Mạc, thấy mắt anh ta cứ nhìn chằm chằm ngoài kia, thật ra đây cũng coi như vẻ mặt đầy nhẫn nhịn khắc chế của Lãnh Mạc, nhưng nhìn đi nhìn lại, mặt anh ta càng ngày càng tối sầm, và cứ nhìn mãi như thế.

Vương Bưu nhanh chóng rời mắt nhìn ra ngoài.

Dưới cái nhìn ấy, anh nhịn không được thay Từ Dịch và cô Trương toát hết mồ hôi.

Thì ra cái tên Từ Dịch đó sau khi xuống xe thì che cây dù, anh vào qua vị trí phó lái, nho nhã đưa tay đỡ kéo Trương Hân ra khỏi cửa xe, một tay đỡ lấy đỉnh cửa xe, một tay khác che dùm dù là dù đơn, hai người đều ở dưới dù có cản giác là khoảng cách vô cùng vô cùng gần.

Cũng không biết Từ Dịch và cô Trương nói gì, cô Trương bỗng tròn mắt cười vô cùng vui vẻ, cái người tên Từ Dịch đó nhìn cô say đắm, đột nhiên anh ta ôm cô Trương vào lòng. Mà cô Trương thì không đẩy anh ta ra.

Khỉ thật.

Trái tim bé nhỏ của Vương Bưu lén nhìn qua đại ca một cái, quả nhiên sắc mặt đại ca giờ đã đen như cái đáy nồi.

347. Chương 347

Trương Hân bị Từ Dịch ôm vào lòng ôm vào lòng nhất thời ngây ra,

Cô và Từ Dịch đều làm trong ngành giải trí hỗn tạp ấy, nhưng Từ Dịch chủ yếu làm ở mảng phim truyền hình, còn cô đã sớm thành diễn viên có tiếng hạng A, cát xê quá cao, nên ít khi thấy bóng dáng cô xuất hiện tại các bộ phim truyền hình, lần này cô và Từ Dịch lần đầu tiên cùng quay Got Talent, cũng là lần đầu tiên gặp, Thời gian quay kết thúc quá muộn tuyết lại đang rơi nên cô bảo thư kí về trước, Từ Dịch chủ động đề xuất đưa cô về, Trương Hân nghĩ dù sao sau này sẽ hợp tác nhiều, nên cũng không từ chối.

Nhưng cô hoàn toàn không ngờ anh ra lại có hành động như vậy.

Cô ta ý thức phản khán, còn chưa đợi cô phản kháng, Từ Dịch đã vô cùng lịch sự thả cô ra, Từ Dịch cười ấm áp, “Mạo phạm rồi, nhưng hôm nay cô thật sự rất đẹp, thời gian không còn sớm nữa, cô mau về1nhà nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, anh còn vô cùng chu đáo nhét dù vào tay của Trương Hân.

Trương Hân ngược lại không muốn nợ anh ta, cô đưa dù trả lại Từ Dịch, “Anh cứ giữ mà dùng, tôi đã tới nhà, chạy xe vào trong bãi xe, từ bãi xe ngồi thang máy đi lên, không cần đến dù.”

Từ Dịch cười càng ấm áp hơn, lần này anh ta không khách sáo, đùa đáp lại, “Bạch nương tử và Hứa Tiên lần đầu gặp nhau, cũng tặng Hứa Tiên một cây dù, vậy tôi không khách sáo nhận dù nhé, lần sau có thể lấy dù làm cái cớ, gặp lại em thêm lần nữa.”

Anh ta cứ đường đường chính chính như vây ngược lại khiến Trương Hân có cảm tình với anh thêm vài phần, “Anh cũng về đi.”

“No No No, đàn ông ga lăng phải nhìn thấy cô gái đi trước, tôi sẽ ở đây đợi đến khi cô lên xe vào trong, mới bắt xe đi”

Trương Hân tự nhiên bật cười, “Vậy được rồi, tôi đi trước nhé.”

Từ Dịch che dù, tiễn Trương Hân đến1bên vị trí lái xe, giúp cô che chắn cơn gió tuyết lớn, chính vào lúc này, chiếc xe đối diện đột nhiên rọi đèn sáng trưng, cô và Từ Dịch còn chiếc xe đều nằm dưới ánh sáng của đèn xe.

Trước mắt bỗng nhiên vụt sáng, mắt Trương Hân chịu không được, ý thức đưa tay ra đỡ.

Còn Từ Dịch càng nahnh chóng chặn đèn xe trước mắt, đợi thích ứng với ánh sáng của đen xe, Từ Dịch chau mày hướng về nơi phát sáng, nhìn ngược ánh sáng thì mơ hồ thấy một chiếc xe sang trọng, trong xe có hai người, nhưng lại không thấy rõ mặt người trong xe.

"Người này cũng thật quá mất lịch sự rồi." Từ Dịch nói rồi muốn tiến lên phía trước, "Tôi đi nói lí với bọn họ"

"Thôi đi, "Trương Hân kéo anh lại, nhẹ nhàng né nơi phát sáng, dường như không cần nhìn, cô cũng biết chắc chắn người trên xe chính là Lãnh Mạc, cô sợ Từ Dịch mà đi lên làm Lãnh Mạc tức giận, đến lúc đó kết cục bi thảm như thế nào,5cô liên khuyên ngăn,"Chúng ta là người của công chúng, nếu thật làm lớn chuyện ở đây thì không tốt lắm, người đó chắc là do thấy chúng ta là minh tinh, nên mới làm như vậy, không có ác ý gì, anh mau về đi."

Từ Dịch không yên tâm, "Vẫn là cô về trước đi, ngộ nhỡ người trong xe là thằng biến thái…"

"Không sao đâu, đay là nơi công cộng, mà lại ở cổng của khu phố nhỏ nat, nếu có chuyện thật bảo vệ cũng không thể làm ngơ,anh mau về đu. 2.5.8 Zw" Trương Hân lo lắng Từ Dịch mà còn không đi, đợi cô đi khỏi, Lãnh Mạc sẽ không nhịn nổi đánh cho Từ Dịch một trận.

"Vậy… được thôi. " Từ Dịch giương dù tạm biệt cô, " Lần sau mình gặp nhau nữa nhé."

"Bye"

…

Tận mắt thấy Từ Dịch bắt xe, sau đó rời đi. Đèn xe đối diện cũng tối lại, cô lạnh lùng hằn lên một tiếng, từ trong xe, nổ máy, không quay đầu lại nhìn trực tiếp vào khu phố nhỏ.

"Đại, đại ca"

"Im miệng"

"Ồ" đại hán ngông cuống ấy uất2ức đáp một từ, nhanh chóng thả chân của Lãnh Mạc ra, cố gắng nép sát trong góc xe, dằn cảm xúc mình xuống, để tránh vô cớ bị sát thương.

Mặt điên người nắm nắm tay của mình.

Người đàn bà đó rõ ràng biết anh ở đó, lại còn dáng dùng ánh mắt đưa tình tiễn đưa người đàn ông khác rời khỏi. Rõ ràng biết anh ở đấy, lại làm như không quan tâm gì hết bỏ đi.

Đáng chết mà.

Mới chia tay chưa bao lâu, nhanh chóng tìm được một mối tốt khác.

Lãnh Mạc thậm chí nghi ngờ, cô có phải sớm muốn chia tay với anh, vừa may lấy lí do vô cùng hoàn mỹ là anh lên giường cùng người đàn bà khác? Càng nghĩ càng thấy có khả năng này, nếu không trước đây anh không cho Trương Hân đóng phim, Trương Hân lại không vui cãi nhau với anh, nhưng sau khi cãi một trận linh đình vẫn nghe lời anh, nhưng lần này sao lại có thể kiên quyết như vậy?

Chả lẽ cô và cái tên Từ Dịch đó đã âm thầm qua9lại từ lâu, nên mới cứ nhất quyết đòi quay cái Got Talent chết tiệt này.

Xem anh ta như con khỉ đá đi sao.

"Đại, đai ca…"

"Nói"

"Có cần điều tra tên Từ Dịch đó một chút không, sau đó tìm anh em cảnh cáo hắn?"

"Không cần"

"Ồ" Vương Bưutrầm mặc xuống, do dự lại mở lời nói, "Đại ca…"

"Lời nói thừa thì ít nói lại."

Lần này không phải lời nói thừa, Vương Bưukhóc không ra nước mắt, "Có cần vào khu phố nhỏ này không, hình như chỗ này không được đậu xe lâu…"

Vào con khỉ…

Thật là cho rằng Lãnh Mạc rời xa cô ta thì không sống được sao? Nực cười.

Lãnh Mạc lạnh lùng nhìn Vương Bưu, "Về"

"Về, về đâu?" Vương Bưu ngây ra hỏi, Vương Bưucứ nháo nahfo lên đến nổi chảy cả mồ hôi hột, anh cười cười lâu khô mồ hôi trên đầu, tùy ý chà vào đồ của nah ra, "kaka, đừng tức giận, đại ca đừng tức giận, tức giận dễ có nếp nhăn, về nhà thì về nhà."

Vương Bưu lập tức nổ máy tiến thẳng về nhà.

Lãnh Mạc tắt máy sưởi trong xe,1hạ thấp toàn bộ cửa sổ trong xe, mấy bông tuyết ngoài trời lạnh thấu sương bay vào trong xe, Vương Bưu hắt hơi một cái, anh định kêu lạnh, nhưng nhìn thấy ánh mắt còn sắc hơn dao của đại ca, lập tức nuốt lời định nói xuống.

Nửa tiếng sau, Lãnh Mạc về tới khu biệt thự thuộc khu phố A của anh.

"Chào đại ca"

Lãnh Mạc thổi gần nửa tiếng gió lạnh ấy, mùi rượu trên người cũng tan hết rồi, thấy thuộc hạ đều đang ở trong phòng khách đợi anh, liền đưa tay, "Về hết đi, có chuyện gì thì mai nói sau"

Nói xong, không quay đầu lại nhìn đã đi lên lầu.

Mọi người cả đầu không hiểu gì hết nhìn 8, "Bưu ca, đại ca bị gì vậy?"

Vương Bưu tuy hơi ngốc nghếch một chút, nhưng chuyện gì nên nói chuyện gì không nên nói anh vẫn biết, anh lắc đầu nhìn mọi người, "Chuyện của đại ca sao tôi biết được, mau tản ra hết đi, có gì mai báo đại ca sau."

"Nhưng mà, đầu cảng xảy ra chuyện, hàng của chúng ta bị cảnh sát giữ rồi."

Vương Bưu chau mày, "Chuyện lớn bằng trời cũng phải đợi đến mai"

Mọi người không biết nói gì nữa, chỉ tản ra hết.

Lúc này Lãnh Mạc về tới phòng, nhìn khắp phòng toàn là đồ vật thuộc về Trương Hân, đột nhiên nổi trận lôi đình.

Đồ trang điểm và dưỡng da trên bàn trang điểm.

Bộ ga nệm cô lựa.

Mấy bình hoa và ly trà cô chọn.

Lãnh Mạc một chân đạp văng bay ra ngoài, mấy tách trà bị đạp nát bể đầy trong phòng, "Bằng" một tiếng lớn.

Vương Bưu lập tức mở cửa xông vào.

"Đại ca…"

Lãnh Mạc mặt lạnh lung, nghiến răng giận dữ đáp," Lập tức kêu người giúp việc vào, đem toàn bộ đồ của Trương Hân toàn bộ vứt hết cho tôi, tôi không muốn thấy bất cứ gì liên quan đến cô ta nữa"

348. Chương 348

"A?"

"Nghe không rõ sao, bây giờ, lập tức kêu người làm vào đây, đem tất cả những thứ của Trương Hân vứt hết đi, nghe rõ chưa" Lãnh Mạc giận dữ, trên mặt toàn là sự tức giận.

"Vâng vâng vâng, tôi lập tức kêu người làm đến."

Đã lâu lắm rồi không thấy đại ca kích động như vậy, Vương Bưu nhất thời không dám đắc tội anh, rụt cổ lại, lập tức xuống lầu kêu người làm lên. Không tới 5 phút 4 người làm lên lầu, Lãnh Mạc đứng giữa phòng, yên lặng mà lạnh lùng nhìn người làm, dọn từng thứ của Trương Hân ra khỏi phòng.

Đầu tiên là đồ dùng trong nhà tắm, sau đó là quần áo giày dép phụ kiện của cô, sau đó nữa là mỹ phẩm dưỡng da…

Vương Bưu giơ tay chỉ giường lớn, "Còn có cái này, ga giường, chăn, bao gối đều tháo ra hết," Cái tủ này cũng là của Trương tiểu thư kêu người đem đến, đem đi1đem đi, còn có bàn uống trà, bàn này cũng là đồ mà Trương tiểu thư mang về, đúng rồi, còn có những cuốn sách ở đầu giường, đều là những cuốn Trương tiểu thư bình thường hay xem. Uhm… còn có sofa, sofa là do Trương tiểu thư mua ở trên mạng về, còn có cái kệ sách, kệ sách cũng là Trương tiểu thư đi siêu thị mua về, cái này cái này còn có cái này nữa, đều đem đi bỏ hết."

Người làm chỉ có nghe lệnh mà hành động.

Nửa tiếng sau, Lãnh Mạc nhìn thấy căn phòng trống trãi chỉ có 1 cái giường lớn, lông mày giật giật.

Vương Bưu sợ anh tức giận, nhanh chóng giải thích, " Đại ca, tôi cũng dựa theo lệnh của anh mà đem đồ đi thôi, những thứ lúc nãy đều là Trương tiểu thư mua, thực ra…" Vương Bưu chỉ cái rèm trên cửa sổ, nuốt nước miếng, "Thực ra cái rèm cửa này cũng là của Trương1tiểu thư mua, đại ca, có cần tháo ra luôn không?"

“Tháo.”

“Dạ, nhanh chóng đem rèm cửa tháo xuống.”

Người làm lập tức tháo rèm cửa xuống, Vương Bưu cẩn thận nhìn quanh phòng lần nữa, đột nhiên, anh ngẩng đầu, thấy cái đèn chùm thuỷ tinh đang sáng trên đỉnh đầu, “Đại ca, đèn thuỷ tinh cũng là Trương tiểu thư chọn..”

Căn phòng lớn như vậy mất đi đồ vật của Trương Hân, đột nhiên cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo, cửa phòng và cửa sổ đều mở, khí lạnh tràn vào, gió lạnh thổi tới càng lạnh hơn.

Lãnh Mạc cắn răng.

Tại sao anh không biết Trương Hân mua nhiều thứ như vậy.

Vương Bưu thấy Lãnh Mạc lạnh mặt không nói chuyện, cứng rắn tiếp tục hỏi, “Đại ca, tôi nhớ rồi, máy điều hoà trong phòng cũng là Trương tiểu thư mua ở siêu thị, cái đó, cái đó nếu gỡ bỏ thì hơi phức tạp…”

Lãnh Mạc mím môi, lạnh lùng nhìn Vương Bưu.

Vương Bưu tự nhận hiểu Lãnh5Mạc nhất, nhìn bộ dạng này của anh, ngược lại thả lỏng, anh nhanh chóng xua tay đuổi người dùng, “Được rồi được rồi, không cần tháo nữa, nhanh chóng đi đi.”

Người làm sợ sẽ gặp hoạ, cầm đồ lập tức rồi đi.

“Đợi tí.” Lãnh Mạc kêu họ lại.

“Đại ca, còn gì muốn căn dặn sao?”

Lãnh Mạc nhìn căn phòng trống trãi, chỉ còn 4 bức tường và 1 cái giường, thảm đến nỗi giống như vừa bị người ta cướp xong làm trong lòng anh hỗn loạn hơn, anh hung hăng trừng mắt với Vương Bưu, “Lập tức làm căn phòng trở lại như cũ.”

“A? Lúc nãy ngài không phải nói…”

“Bây giờ tôi đổi ý, đem tất cả mọi thứ về chỗ cũ, cái nào cần để ở đâu để lại chỗ nấy, không được xảy ra bất kỳ sai lệch nào.”

Vương Bưu và người làm muốn khóc, đây không phải là hành hạ người khác sao.

“Đừng nhiều lời, nhanh chóng trả lại nguyên trạng.”

“Dạ.” Vương Bưu buồn2phiền cúi đầu, bắt đầu cùng người làm đem đồ vật trở lại chỗ cũ.

Thời gian tháo bỏ thì ra nhanh, thời gian khôi phục lại thì gấp đôi.

1 tiếng sau, phòng lại đầy ắp trở lại.

Tim của Lãnh Mạc như được lấp đầy lại lần nữa, cả người như tràn đầy năng lượng, mà lúc này, đã là 2h sáng rồi.

Vương Bưu ngáp 1 cái, “Đại ca, còn có chuyện gì không.”

Lãnh Mạc trầm mặc không nói chuyện, lúc này Vương Bưu biết mình nên lui.

Anh sợ Lãnh Mạc lại hành hạ lần nữa, nhìn người làm 1 cái, lặng lẽ rời đi.

Người vừa đi, căn phòng lập tức im lặng hẳn.

Rõ ràng đồ vật trong phòng đã đầy lại, nhưng trong lòng anh lại trống trãi. Lãnh Mạc mệt mỏi ngồi lên giường, anh âm thầm nói với bản thân, Lãnh Mạc à, không phải chỉ là 1 người phụ nữ thôi sao, có gì lớn lao chứ, chỉ là thời gian 7 năm thôi, mày chỉ9không quen thôi, qua 10 ngày nửa tháng nữa sẽ quen thôi.

Nhưng không đợi anh thuyết phục bản thân, trong đầu hiện lên hình ảnh Từ Dịch ôm Trương Hân.

Lãnh Mạc đấm 1 đấm xuống giường, tức giận đứng dậy.

Đáng chết.

Không thể nhịn nữa.

Hôm nay đưa cô về nhà? Ngày khác có thể sẽ ở lại nhà cô qua đêm.

Anh phát hiện anh không chịu nổi khi nghĩ đến Trương Hân nằm chung giường với người đàn ông khác, lửa giận của Lãnh Mạc tăng lên, lấy chìa khoá xe đi ra cửa.

…

Gần 3h sáng.

Vốn dĩ Trương Hân đã ngủ say, nhưng bị tiếng đập cửa rất lớn làm cho tỉnh dậy, lúc đầu cô còn tưởng là mơ, nhưng tiếng đập cửa ngày càng rõ. Trương Hân nhanh chóng mở đèn phòng ngủ, lấy chăn ra đi xuống giường, chăn vừa rời thân, cả người cô lạnh đến run rẩy, cô lấy cái áo khoác đầu giường rồi đi ra ngoài.

Trương Hân cầm chặt điện thoại, mở cửa1phòng ngủ, tiếng đập cửa ngày càng rõ.

Không phải là trộm chứ?

Nhưng trộm thì làm sao có thể có gan đập cửa chứ.

Không lẽ muốn vào nhà cướp đồ?

Đây là căn hộ cao cấp, mỗi lầu đều có bảo vệ, làm sao có chuyện này xảy ra được Trương Hân thực sự muốn khóc, bảo vệ chết đâu hết rồi. Cô thề, nếu cô không xảy ra chuyện gì, cô nhất định đi mắng vốn.

Tim Trương Hân đập "thình thịch", cô nhìn phòng khách 1 vòng, không thấy đồ vật có thể dùng để phòng thân, cô lại nhìn cửa nhà bếp, lập tức bước nhanh vào nhà bếp, lấy 1 cây dao ra.

Lúc này cửa lớn phòng khách như muốn bị đập hư.

Bây giờ báo cảnh sát chắc chắn không kịp, đầu Trương Hân hiện lên bóng dáng của 1 người, cô nhìn điện thoại, quyết tâm không gọi cho người đó, muốn chia tay thì phải chia tay triệt để.

Trương Hân không dám mở đèn, sợ hãi đến môi cũng trắng bệch, lặng lẽ nấp sau cửa lớn.

Lúc này điều duy nhất cô ước là chỉ có 1 tên cướp, cô có chuẩn bị trước chắc sẽ chém chết được tên đó.

"Ầm…"

Cánh cửa vững chắc vậy mà bị rơi xuống, Trương Hân không dám thở mạnh, cả ngày dính sát vào tường, cầm chặt dao cắt rau run rẩy đến lợi hại.

Cửa lớn bị đạp mở.

Trong bóng tối, Trương Hân mơ hồ thấy 1 bóng người bước vào, cô nhắm mắt kêu lên tay cầm cây dao chém qua kia, 1 bên chém 1 bên la, "Aaa… cướp kìa cứu mạng."

Trương Hân nhắm chặt mắt không dám mở, cô chém vào khoảng không, cổ tay bị 1 người nắm chặt, dùng sức rất mạnh, cô đau đến kêu lên 1 tiếng, dao trên tay "Ba" 1 tiếng rơi xuống sàn, phát ra âm thanh sắc bén.

Trong đầu Trương Hân lập tức nghĩ: Xong rồi.

349. Chương 349

"AAA…"

Trương Hân nhắm mắt kêu lên, trong đầu cô chỉ nghĩ cảnh nhà bị cướp đồ, sau đó giết người phanh thây, cô vừa sợ vừa hối hận, cảm thấy người đến nắm chặt cổ tay cô, cô kêu lớn, "Anh, anh muốn làm gì, tôi có tiền, anh cần bao nhiêu, anh muốn bao nhiêu tôi cũng có thể cho anh, nhưng anh không được làm tổn hại tôi. Tôi nói cho anh biết, nếu anh dám làm hại tôi, anh nhất định sẽ hối hận."

Trong bóng tối, đột nhiên người đàn ông ôm Trương Hân.

Tiếp xúc của người đàn ông khiến Trương Hân lập tức điên lên, mắt cô đỏ lên, liều mạng phản kháng, kêu lớn, "A… buông tay ra, cứu mạng… cứu mạng a."

Người đàn ông càng dùng sức ôm cô.

Sức của nam và nữ rất khác biệt, Trương Hân hoàn toàn không có biện pháp phản kháng, trong tim đột nhiên tuyệt vọng.

"Là anh."

Đầu Trương Hân trống rỗng, hoàn toàn không nghe ra tiếng của Lãnh Mạc, ôm đầu kêu lên như cũ.

Lãnh Mạc nhíu mày, dùng sức đánh lên cánh tay cô, "Trương Hân, là anh em bình tĩnh tí."

Nghe giọng nói quen thuộc, nhất thời cơ thể Trương Hân cứng đờ, ngây người nhìn Lãnh Mạc, mắt của Lãnh Mạc rất tốt, đã thích nghi với bóng tối, thấy Trương Hân bị anh doạ đến như vậy, trong lòng cảm thấy có lỗi, đưa tay ôm cô, nhẹ giọng an ủi, "Là anh, anh là Lãnh Mạc."

Lãnh Mạc?

Lông mi Trương Hân khẽ rung động, sắc mặt dần dần thả lỏng.

Lãnh Mạc lập tức thả lỏng, nhẹ nhàng thả cô ra, khá hài lòng nói, “Cách làm lúc nãy rất đúng, sau này nếu gặp phải chuyện này, người ta muốn tiền em cứ cho, không có tiền thì gọi cho anh, tuyệt đối không được để người khác chiếm tiện nghi…”

“Ba…”

Lãnh Mạc chưa nói xong, đã bị Trương Hân cho một cái tát cắt ngang lời đang nói, mặt anh tê tê, truyền đến cảm giác nóng rát, sắc mặt Lãnh Mạc lập tức âm trầm, anh lớn như vậy, cũng chưa có ai dám đánh anh.

“Lãnh Mạc, anh là tên đáng ghét, tên đáng ghét.”

Chân Trương Hân mềm nhũn, cả người té xuống đất, trời đang lạnh, bên ngoài còn có tuyết rơi, áo ngủ trên người của cô nhất thời bị mồ hôi làm cho ướt hết, tóc dính lên mặt, cả người suy yếu.

Lãnh Mạc mở đèn phòng khách, nhìn thấy bộ dạng này của Trương Hân, lửa giận lúc nãy của anh, lập tức nguội lạnh.

Thấy anh đã doạ cô sợ.

Lòng của Lãnh Mạc mềm xuống, anh quỳ dưới đất, nhẹ nhàng vỗ lưng, “Là anh, anh đáng sợ như vậy sao, em cũng không suy nghĩ xem, nửa đêm ngoài anh ra thì ai sẽ đến nơi này của em chứ, em không biết suy nghĩ sao.”

Tim Trương Hân đập rất nhanh, nghe lời của Lãnh Mạc ngẩng đầu tức giận nhìn anh, cô lau mồ hôi trên trán, cắn răng đánh anh, “Lãnh Mạc, vào nhà dân mà không được cho phép là phạm pháp.”

Phạm pháp?

Lãnh Mạc hừ lạnh 1 tiếng.

Trước mắt thì cảnh sát trong nước không ai dám bắt anh.

Đột nhiên bên ngoài truyền lại tiếng ồn ào, “Các người đừng quá đáng, Trương tiểu thư, cô không sao chứ.”

Trương Hân nghe ra tiếng của bảo vệ, cô lần nữa tức giận nhìn Lãnh Mạc, “Anh làm gì rồi.”

“Để vệ sĩ cản bảo vệ ở bên ngoài.”

“Bảo vệ, tôi không sao, anh về đi.”

“A?” Bảo vệ chậm chạp chưa chịu đi.

Vệ sĩ bên ngoài cửa lập tức đuổi anh đi, “Đại ca của chúng tôi muốn nói chuyện với chị dâu, ở đây không có chuyện của anh, nhanh chóng đi đi, nếu không tôi sẽ khiến anh ăn không đi tự động chạy đi.”

Trương Hân trong nhà nghe cuộc đối thoại đó, sắc mặt càng khó coi, “Lãnh Mạc, anh đừng huênh hoang, anh đừng nghĩ thành phố a địa bàn của anh nên muốn làm gì thì làm, tôi nói anh biết, anh tiếp tục như vậy sẽ không có kết quả tốt đâu.”

Lãnh Mạc hoàn toàn không quan tâm lời cô nói, mắt nhìn 1 vòng, thấy cây dao bị cô làm rớt, đá 1 cái cây dao bay vào góc tường, “Trương Hân, nếu anh không có luyện võ, nói không chừng bị em chém chết, em muốn giết chết chồng mình sao.”

Chồng?

Chồng cái mông gì.

Chém chết anh cũng đáng.

3h sáng không ngủ đi phá cửa nhà người khác, không chém anh thì chém ai.

Dưới sàn không trải thảm nên lạnh thấu xương, Trương Hân ngồi dưới đất không bao lâu lạnh đến run rẩy, cô dựa vào tường, run rẩy từ dưới đất đứng lên, hai chân cô không có sức lực, mềm như cọng mì, mắt thường cũng có thể thấy cô đang run rẩy đến kịch liệt.

Lãnh Mạc thở dài, bá đạo ẵm cô lên, đi vào phòng ngủ của cô.

Trương Hân lập tức xù lông, “Anh muốn làm gì.”

“Em nói xem, nhìn bộ dạng bây giờ của em, em nghĩ anh sẽ làm gì em.” Lãnh Mạc lạnh mặt ôm Trương Hân vào phòng ngủ, phòng ngủ đã mở điều hoà, nhưng vì cửa phòng mở quá lâu, nên nhiệt độ trong phòng bay hết ra ngoài, lúc này trong phòng lạnh lẽo. Lãnh Mạc ôm Trương Hân, đá để mở cửa, ôm cô lên giường.

Trương Hân mệt mỏi nằm lên giường, tim đập nhanh.

Chuyện vừa mới xảy ra trong mấy phút ngắn ngủi, mà cô cảm thấy như cả thế kỉ vậy, lúc này sức lực toàn thân đều mất hết, cả người mềm nhũn.

“Mệt rồi?”

Trương Hân không nói chuyện.

“Còn khó chịu? Khó chịu cũng đáng đời, ai bảo anh nhấn chuông không mở.”

Trương Hân nhắm mắt vẫn không nói chuyện.

Lãnh Mạc ho nhẹ, đưa tay lắc vai Trương Hân.

Trương Hân bất ngờ mở mắt ra, tức giận nhìn anh, “Anh còn muốn gì”

Lãnh Mạc nhíu mày, “Thái độ của em đối với anh có thể tốt hơn tí không”

Haha

Anh doạ cô thành như vậy, còn muốn cô vui vẻ đối mặt với anh?

Trương Hân cố nhịn lửa giận, nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, “Bây giờ là hơn 3h, sắp 3h30 rồi, xin hỏi Lãnh tiên sinh, nửa đêm anh đến tìm tôi làm gì, nếu không có chuyện gì, mời anh rời khỏi nhà tôi, trời sáng tôi còn phải làm việc nữa.”

Lãnh tiên sinh.

Lãnh Mạc chịu không được cách xưng hô xa cách này, anh nguyện để Trương Hân lạnh mặt kêu la anh là Lãnh Mạc, anh đứng bên giường, trầm mặc hỏi, “Trương Hân, em nói, rốt cuộc em muốn làm gì? Chúng ta mới vừa xa nhau, em đã có quan hệ với cái tên Từ Dịch kia.”

Trương Hân cười lạnh.

Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, rõ ràng là anh ngoại tình trước, còn có mặt mũi đến hỏi cô?

“Lãnh Mạc, anh cũng biết chúng ta đã chia tay rồi, nếu đã chia tay, tôi có quan hệ với ai hẹn hò với ai, liên quan gì đến anh.”

“Em chia tay với anh, anh đồng ý sao”

Trương Hân ngây người, quay đầu lại nhíu mày nhìn anh, “Anh có ý gì?”

Lãnh Mạc tăng nhiệt độ của căn phòng lên 2 độ, tuỳ tiện cởi áo khoác, đi qua bên kia giường, mở chăn ra nằm lên trên. Trương Hân bất ngờ, đưa tay đẩy anh ra, "Anh đi xuống, tôi với anh không có quan hệ gì, sau này anh không được lên giường của tôi."

Lãnh Mạc bình tĩnh nhìn cô, mặc cho cô đẩy, thân thể không động đậy chút nào, anh đắp chăn cho mình, thản nhiên nói, "Anh nói rồi, anh không đồng ý chia tay, chia tay là do em tự đề xuất, anh chưa hề chấp nhận."

350. Chương 350

"Anh, nói cái gì?"

Lãnh Mạc lặp lại từng câu từng chữ, "Anh nói anh không đồng ý chia tay, chia tay là em tự nói, anh không chấp nhận."

Trương Hân tức muốn ói máu.

"Ly hôn thì cần hai bên đồng ý, nhưng chia tay cũng cần đồng ý của anh? Lãnh Mạc, anh có thể diện không, có phải tôi nói không rõ ràng? Tôi không muốn hẹn hò với anh, bây giờ nhìn thấy mặt anh tôi cảm thấy phiền chết mất, chỉ cần nhìn thấy anh, tôi lập tức nghĩ đến anh đã lên giường với nhìn phụ nữ khác. Tôi chê anh bẩn, chê anh bẩn anh hiểu không"

Bẩn?

Sắc mặt Lãnh Mạc nhất thời lạnh lẽo, "Trương Hân em nói chuyện cẩn thận tí."

"Cẩn thận cái đầu anh" Trương Hân lạnh lùng nhìn anh, "Không phải tôi không cho anh cơ hội, là anh không biết trân trọng, bây giờ tôi quyết tâm chia tay với anh rồi Lãnh Mạc, nếu anh là một người đàn ông thì đừng dây dưa không rõ nữa, anh biết đấy, tôi ghét những người dây dưa, chúng ta muốn chia1tay thì chia tay cho rõ ràng, đừng mơ hồ khiến cho người khác cảm thấy kinh tởm, bây giờ dù anh đảm bảo sau này không đụng vào người phụ nữ khác nữa, tôi cũng không quay lại với anh, 7 năm nay tôi đã nhịn đủ rồi, mỗi lần tôi đều nghĩ là sẽ cho anh cơ hội cuối cùng, nhưng anh từ trước đến giờ chưa từng quan tâm điều này, bây giờ tim tôi đã lạnh, anh không thể làm nó nóng lại được nữa."

Lãnh Mạc phiền não không thôi.

Tại sao nói đi nói lại cũng nói vấn đề này.

Xem ra, anh cần nói rõ với cô, Lãnh Mạc quay người Trương Hân lại, bây giờ hai người đang đối mặt với nhau, anh nghiêm túc nói, "Trương Hân, vấn đề em nói anh đã nghiêm túc suy nghĩ qua, nhưng đó là không thể nào anh không thể chỉ có 1 người phụ nữ được, tình trạng của anh đâu phải em không biết, nếu chỉ có

1 người phụ nữ là em, đến lúc đó nếu người ta biết em là phụ nữ của anh,1hậu quả sẽ thế nào?"

Trương Hân haha cười lạnh.

Anh ngoại tình là vì muốn tốt cho cô?

Có cần chọc cười vậy không.

Cô đẩy Lãnh Mạc ra, kháng cự di chuyển ra phía góc giường, "Chúng ta đã chia tay rồi, tình trạng của anh thế nào không chút liên quan đến tôi, cũng không có chữ nếu như trong lời anh nói, anh tránh xa tôi ra không phải tôi sẽ càng an tâm sao? Nói đến cùng anh cũng chỉ là người đàn ông ích kỉ, không muốn vì tôi mà buông bỏ cả rừng cây, nếu như vậy chúng ta không có gì để nói, anh muốn cả rừng cây? Được mời đi tìm người khác, tôi sẽ không là 1 cây trong rừng cây của anh, bây giờ hoàn toàn không muốn dây dưa với anh, năm nay tôi 23 tuổi, còn rất nhiều thanh xuân và tương lai phía trước, sau này tôi sẽ tìm người đàn ông yêu tôi, người đàn ông chung thuỷ với tôi, chúng tôi sẽ trở thành 1 nhà hạnh phúc, sống đó cứ thể mà sống. Còn về anh… tôi nói lại5lần nữa, tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh, bây giờ, mời anh rời khỏi nhà tôi, sau này cũng đừng đến nữa."

Càng nghe sắc mặt Lãnh Mạc càng khó coi.

Theo anh thấy, anh đã nhường nhịn rất nhiều rồi, cũng đưa ra đầy đủ thành ý, những người phụ nữ trước đây, chỉ có anh muốn chia tay, dù cho bọn họ có cực khổ cầu xin đến đâu anh cũng không quan tâm, đối với Trương Hân, anh đã phá lệ nhiều lần, cô còn muốn thế nào đây.

Hơn nữa, 7 năm trước không phải cũng qua như vậy sao, 70 năm sau không phải cũng có thể qua như vậy mà.

Trước đây không nói không chịu không nổi anh, tại sao gần đây lại không chịu nổi.

Lãnh Mạc càng nghĩ càng thấy ý nghĩ của mình là đúng, anh nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nhìn Trương Hân, "Có phải có liên quan đến tên Từ Dịch kia? Trương Hân, em cũng có bản lĩnh thật, vậy mà dám ở trước mắt tôi câu dẫn đàn ông, em nghĩ anh sẽ cho phép hai2người sao? Nếu em không muốn Từ Dịch gãy tay gãy chân, thì ngoan ngoãn ở bên anh, chỉ cần em đồng ý cắt đứt hoàn toàn quan hệ với hắn, những chuyện ái muội trước đây của hai người anh xem như không có chuyện gì xảy ra."

Trương Hân tức đến ôm ngực, lòng ngực đau đến lợi hại, cô không thể chịu nỗi nữa, mở chăn ra đi xuống.

Cô đứng bên góc giường căm ghét nhìn Lãnh Mạc, "Coi như tôi cầu xin anh, xin anh đừng khiến tôi ghê tởm nữa được không, rõ ràng là anh làm sai, anh đừng nói như tôi là người sai, bộ dạng rộng lượng của anh tôi nhìn rõ rồi, cứ coi như 7 năm nay tôi bị mù đi, bây giờ tôi nhìn rõ bản chất thực của anh thì anh muốn đánh người đúng không, vậy anh đánh gãy tay chân tôi đi, nhưng tôi nói cho anh nghe, cho dù anh đánh gãy tay chân tôi, tôi cũng không quay lại với anh."

“Trương Hân.”

Trương Hân cự tuyệt việc tiếp tục nghe anh nói, chỉ tay về phía cửa9lớn, lạnh lùng nói, “Nơi đây không hoan nghênh anh, mời anh lập tức rời khỏi nhà tôi.”

Muốn anh đi, sau đó kêu người đàn ông khác đến sao.

Lãnh Mạc buồn phiền, cắn răng tức giận nhìn Trương Hân, “Trương Hân, cho em thang em không xuống, để đến cuối cùng cả hai người đều khó coi mới chịu phải không.”

“Đây là uy hiếp tôi? Haha… Lãnh Mạc, tôi nghĩ là anh rất hiểu tôi, xem ra chỉ là tôi tự đa tình, tôi nói rõ cho anh biết, cái thang anh đưa, tôi cự tuyệt, anh muốn làm gì cứ việc làm, tôi không sợ anh.”

Vốn dĩ cô là 1 cô nhi, trước đây khi Tô Tố còn sống bọn họ nương tựa nhau mà sống, bây giờ cô chỉ cô độc 1 mình, có gì đáng để sợ chứ?

Nhiều nhất là chết đi.

Với Lãnh Mạc bây giờ, cô tình nguyện chết, cũng không muốn có quan hệ gì với anh.

“Anh không đi đúng không?”

“Không đi.”

“Được, vậy tôi đi, tôi đi là được chứ gì.” Trương Hân lấy cái áo khoác lông dày từ trong tủ ra, mặc lên người, cầm1lấy điện thoại không quay đầu lại xông ra phòng ngủ, sắc mặt Lãnh Mạc âm trầm, nhưng không đuổi theo.

Trương Hân đi đến cửa đại sảnh.

Cửa lớn bị đá hỏng, gió lạnh thổi vào làm cô run rẩy, vệ sĩ của Lãnh Mạc canh ở ngoài, nhìn thấy Trương Hân ra, mấy người đàn ông lập tức đưa tay ngăn cô lại.

Trương Hân tức giận, giọng sắc bén, “Các anh muốn thế nào.”

Mấy người vệ sĩ nhận ra Trương Hân, thấy cô lập tức mặt mày khổ sở, “Trương tiểu thư, đại ca căn dặn, không có lệnh của anh không cho cô đi ra khỏi cửa nửa bước, xin cô đừng làm khó chúng tôi…”

“Nếu tôi nhất định phải đi thì sao”

Vệ sĩ cúi đầu, “Vậy chúng tôi xin đắc tội rồi.”

Trương Hân cảm thấy lửa hận truyền từ dưới chân lên đến đỉnh đầu, mặt nhẫn nhịn đến đỏ lên, đây là sao chứ đây là nhà cô mà, vậy mà dám hạn chế sự tự do của cô ở nhà cô, cô cắn răng báo cảnh sát.

Vệ sĩ có lòng tốt nhắc nhở, “Trương tiểu thư, vô dụng thôi, đại ca đã nói với cảnh sát rồi, cô báo cũng vô dụng.”

Trương Hân cố chấp đợi điện thoại, nhưng khi cảnh sát nghe tên cô, không nói 2 lời lập tức cúp máy, 1 câu Trương Hân cũng chưa nói xong đã bị ngắt ngang, nghe tiếng tắt máy “Tút tút tút”, cô chỉ cảm thấy tim cô như lập tức rơi xuống đáy biển.

“Đừng phản kháng nữa.”

Trương Hân quay đầu đã thấy Lãnh Mạc bước lớn về phía cô, nửa thân trên anh cởi hết chỉ còn lại 1 cái áo sơ mi màu đen, trời lạnh như vậy anh dường như hoàn toàn không cảm thấy, khí chất cường đại bước đến, “Trương Hân, em chạy không thoát.”

351. Chương 351

Trương Hân lùi lại hai bước, “Anh muốn làm gì, đừng có qua đây.”

Làm gì?

“Làm em thôi” Lãnh Mạc tiến đến trước mặt Trương Hân, thò tay nắm lấy cổ tay cô, tay anh dùng sức, vác Trương Hân lên vai.

“A——” toàn bộ cơ thể Trương Hân bị vắt lên vai Lãnh Mạc, phút chốc máu dồn cả lên não cô, cô dùng tay đánh mạnh vào lưng anh, gào thét, “ Lãnh Mạc anh là tên cầm thú chết tiệt, thiếu chuyện đó thì đi mà tìm mấy đứa con gái khác, không phải là anh không thiếu đàn bà sao. Anh không được phép động vào người tôi.”

Không được phép?

Lãnh Mạc lạnh lùng vác cô vào phòng ngủ, đến nơi anh ném cô lên giường, Trương Hân vô thức bò về phía chân giường toan tháo chạy, tay Lãnh Mạc nhanh chóng bắt lấy chân cô, kéo mạnh lại.

“A——”

Lãnh Mạc giật chiếc áo phao vướng víu trên người cô, hai chân kẹp chân của Trương Hân để cô không chạy thể chạy, động tác của anh vô cùng bản năng, tay anh giật mạnh, những chiếc cúc bỗng chốc bay ra khỏi áo "pực pực pực" kêu lên, anh lột áo sơ mi quăng đi, nằm đè xuống.

"Không được động vào tôi." Trương Hân chỉ còn hai tay còn có thể cử động, cô dùng chúng che chắn lấy bộ ngực của mình, hét lên, "Lãnh Mạc tôi 'chơi với' cả nhà anh!"

Lãnh Mạc bất kể sự chống trả của cô, một tay cởi áo khoác của cô xuống quăng xuống giường, anh nghe cô nói vậy chân mày lập tức nhướn lên, "Không phải nói với em rồi sao, cả nhà anh còn mỗi anh, muốn 'chơi' thì 'chơi' một mình anh đủ rồi, nhưng mấy chuyện này vất vả lắm, cứ để cho đàn ông làm là được rồi."

Lãnh Mạc không nể nang gì, bất đầu tuốt áo ngủ của cô xuống.

Trương Hân lần này thật đã nộ, "Anh đang phạm pháp đấy Lãnh Mạc ạ, hôm nay anh dám làm thế với tôi, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu."

Lãnh Mạc không buồn để ý đến lời của cô.

Bây giờ mục đích của anh chỉ có một, cưỡi cô ấy, để Trương Hân biết, cô ấy là người đàn bà của ai, xem xem sau này cô còn dám nói hai chữ 'chia tay ' chết tiệt kia không.

"Lãnh Mạc anh không được làm thế với tôi, chúng ta chia tay rồi, chia tay rồi."

Lãnh Mạc nằm đè lên Trương Hân, anh chỉ cảm thấy cơn thèm khát hơn nửa tháng nay chưa được xả, khi này chỉ thấy trong người rất sảng khoái, hơn nửa tháng nay tâm tình anh không hề tốt, ở với mấy người phụ nữ khác không khiến anh vui vẻ, nhưng bây giờ, chỉ là đơn giản chạm vào cô thôi, đã đủ làm cho cơ thể anh nóng bừng.

Anh thấy hơn nửa tháng nay, bản thân đúng là chết não, đáng nhẽ anh nên sớm đến tìm người phụ nữ này.

Lãnh Mạc phủ phục người xuống, gần giọng bên tai cô, "Trương Hân, sau này còn dám nói muốn rời xa anh thì anh sẽ bẻ chân bẻ tay em rồi nhốt lại, xem em chạy đi đâu được."

Dứt lời, anh xé mạnh chiếc váy ngủ của cô.

"Xoẹt——"

Tiếng xé vải kêu lên, bất thình, tim Trương Hân bỗng chốc cũng như miếng vải kia vậy, hoàn toàn bị xé rách. Trương Hân biết cô kháng cự vô ích, bèn nhắm nghiền đôi mắt buông bỏ, cô đưa cánh tay vắt ngang mắt, bờ môi mím chặt.

Lãnh Mạc thấy cô tiêu cực phản kháng, trong lòng bỗng thấy không thoải mái. Khi trước theo anh 7 năm cũng chưa từng thấy cô như vậy, lẽ nào cô thật sự đã yêu người khác?

Vừa nghĩ đến Từ Dịch, ánh mắt Lãnh Mạc càng lạnh băng.

Muốn ở với thằng khác? Nằm mơ!

Anh không còn lòng thương xót mà thô bạo xé đi mọi trở ngại.

Bên ngoài phòng bông tuyết bay nặng hạt, trời vô cùng hán lạnh nhưng ở trong phòng, rõ ràng đã mở điều hòa, nhiệt độ cũng vừa phải, Trương Hân lại cảm thấy như đang trong hầm băng. Cô buồn rầu phát hiện, cho dù tim cô có phản kháng Lãnh Mạc thế nào nhưng cơ thể cô lại không muốn nghe lời. Dưới sự ve vuốt của anh, từng thớ thịt cô tan dần ra.

Trương Hân bịt mắt lại, đuôi mắt tuôn rơi một hàng lệ.

Cô hận bản mình buông lơi như vậy.

Lại càng hận hành động cầm thú của Lãnh Mạc.

Sự điên cuồng của Lãnh Mạc kéo dài đến tờ mờ sáng mới kết thúc, cả hơn ba tiếng đồng hồ vật lộn, Trương Hân vẫn cắn răng chịu đựng, đợi đến lúc cảm thấy anh từ từ rời ra, cô mới mở mắt. Một đêm không ngủ, đôi mắt cô đỏ ngầu, quầng mắt cũng đỏ ửng cả lên, cả người chỗ đỏ chỗ tím, cô nằm đó như một con búp bê tan nát.

Lãnh Mạc cũng là một đêm không ngủ nhưng khác với cô, anh vô cùng sảng khoái. Lãnh Mạc còn định xong chuyện, ôm Trương Hân tình cảm một chút, ai ngờ chưa kịp nằm xuống đã có người gõ cửa.

"Đại ca…"

Lãnh Mạc cau mày khó chịu, "Chuyện gì?"

"Phía anh Bưu có điện, nói có chuyện gấp cần báo cáo với anh, mời anh nhanh chóng quay về."

Vương Bưu

Vương Bưu biết anh và Trương Hân ở với nhau, không có chuyện quan trọng chắc chắn sẽ không gọi cho anh.

“Tôi biết rồi, đi mua bộ đồ đến đây.”

“Vâng, đại ca.”

Lãnh Mạc trần chuồng xuống giường, tiện tay lấy trong tủ đồ một chiếc khăn tắm sạch quấn lên hông, anh ghé sát người sờ lên mặt Trương Hân, như người có được mọi thứ vậy, giọng nói cũng vô cùng dịu dàng, “Trương Hân, ngoan ngoãn đi theo anh, anh sẽ không để em chịu thiệt thòi. Giờ anh có chuyện phải đi, em mau chóng sửa soạn nhé, trước 7 giờ tối nay nhất định phải về biệt thự của anh, hiểu chứ?

Trương Hân nhắm nghiền mắt như đã ngủ say.

Lãnh Mạc biết cô chưa ngủ, ‘hừ’ nhẹ một tiếng, “Trước 7 giờ nếu còn không về, đừng trách anh dùng biện pháp mạnh.”

Trương Hân miệng cười khểnh.

Do vậy Lãnh Mạc biết cô đã nghe rõ, anh bước vào phòng tắm sửa soạn, đợi lúc anh bước ra, thủ hạ đã mang đến quần áo cho anh. Lãnh Mạc nhanh chóng thay quần áo. Lúc này ngoài trời đã rạng sáng, trước khi rời đi, Lãnh Mạc ghé đến thơm lên trán Trương Hân, động tác rất nhẹ nhàng nhưng giọng nói lại lạnh buốt, “Đừng quên những lời anh mới nói với em.”

Nói xong, anh không quay đầu đi luôn.

Trương Hân nghe tiếng cửa phòng ngủ đóng lại, đợi cho tiếng bước chân đã dần xa mới mở mắt.

Ánh mắt cô vô thần hướng lên trần nhà, thất thần bước đi gột rửa những dấu vết trên tấm thân, cô mặc quần áo, tóc tai bù xù, chân đất tiến đến bên cửa sổ, kéo tấm rèm ra, bên ngoài đã phủ đầy tuyết trắng, đầu cô tỳ lên kính cửa, có thể cảm nhận được cái lạnh vương trên tấm kính.

Cô đờ đẫn kéo cánh cửa phòng ngủ, cửa phòng khách không hiểu từ khi nào đã được sửa lại nguyên vẹn, lúc này căn phòng thênh thang, cứ như chưa từng có ai đến. Hay là cô cứ đến chỗ của anh và ở đó như chưa từng có chuyện gì xảy ra?

Trương Hân cười khẩy

Cô không làm được.

Đến mức phải chuyển đến đó? Cô, Trương Hân không phải loại người ai muốn chém chém, ai muốn giết giết.

Trương Hân gói lại mấy thứ cần thiết và gọi một cú điện cho người quản lý xong, lập tức không cần ngoảnh mặt, cô rời khỏi căn hộ. Cô biết cả cái thành phố này là địa bàn của Lãnh Mạc nhưng cô không tin anh ta có thể một tay che cả bầu trời, cô phải tìm cho được một chốn mà anh không tìm ra.

...

Tô Tố nghe cảnh vệ nói có người đến tìm cô, cảm thấy hơi ngạc nhiên, liền cầm ô lội tuyết ra xem mới biết là Trường Hân, hai con ngươi suýt chút rơi khỏi tròng, "Trương Hân?"

Trương Hân tay xách hành lý, mặt cười gượng nhìn Tô Tố, "Tô Tố, có thể cho tôi trú ngụ ở đây một thời gian không?"

352. Chương 352

"Tô Tố, có thể cho tôi trú ngụ ở đây một thời gian không?"

Tô Tố thấy Trương Hân dưới trời tuyết tắng, cô mặc một chiếc áo phao đen dài bo dáng, quần bó cũng màu đen và một đôi boots đen ngang gối, cho đến mũ trên đầu cô cũng là màu đen, thứ duy nhất có chút màu sắc là chiếc va li màu đỏ trong tay cô. Hôm nay cô không trang điểm, thấy Tô Tố đi ra từ biệt thự, cô bỏ cặp kính dâm to lù, lộ ra một khuôn mặt trắng bệch như thiếu máu.

Cũng không biết cô đi trong trời mưa tuyết này bao lâu, trên giày đã dính đầy tuyết, mũi giày cũng đã bị tuyết làm ướt hết, trên mũ trên vai cũng tươm là tuyết. Cô không đeo găng tay, một đôi tay trắng nõn nay lạnh đến đỏ ửng. Tô Tố rất ít khi nhìn thấy Trương Hân như vậy, trong ấn tượng của cô, Trương Hân luôn là một cô gái tươm tất trong ăn mặc, bất kể lúc nào ở đâu, cô luôn luôn như một nữ vương, để người khác chỉ nhìn là muốn phủ phục dưới chân cô.

Đây là lần dầu tiên cô thấy bộ dạng thất thần này của Trương Hân, Tô Tố bỗng chốc ngây người ra, sau ngạc nhiên là đau xót.

Chị ấy vừa trải qua chuyện gì vậy?

Sự im lặng của Tô Tố bị Trương Hân nhìn thấy, nhưng cô lại từ chối điều này, cô cười khổ tâm lùi lại một bước, "Yêu cầu này của tôi có hơi thiếu chút suy nghĩ, cô đừng thấy khó xử, tôi sẽ đi tìm một người bạn khác vậy."

Trương Hân thở dài, đúng là cô đã thiếu suy nghĩ.

Lúc rời khỏi căn hộ chung cư, người đầu tiên cô nghĩ đến là Tô Tố.

Ngay lúc đó chính cô cũng cảm thấy bất ngờ.

Nhưng suy tính một hồi, chỗ của Tô Tố vẫn là nơi tốt nhất, Tô Tố và Tiêu Lăng là người yêu, mà chỉ cần Tiêu Lăng và Tô Tố đồng ý giúp cô, thì cô nghĩ rằng Lãnh Mạc muốn tìm cô cũng khá tốn công mất sức.

Không chỉ vậy, Lãnh Mạc còn biết rõ bạn bè của cô. Cô ở trong làng giải trí 7 năm, đương nhiên cũng có những người bạn thân trong giới, cô lo nếu mình đến chỗ họ, cuối cùng Lãnh Mạc mà điên lên sẽ làm khó xử cho họ.

Hơn nữa Tô Tố có Tiêu Lăng bảo vệ, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng cô quên mất một chuyện.

Trương Hân nhìn căn biệt thự sau lưng Tô Tố, trong đầu đã nhảy ra một đống sự kiện liên quan đến giới nhà giàu.

Nghe nói ông của Tiêu Lăng là quân nhân chính cống.

Những người già như vậy chắc là không thích có cháu dâu làm diễn viên chứ? Tô Tố mặc dù bề mặt thì tươi tắn vui vẻ, trên thực tế giữa cô với Tiêu Lăng có con trước hôn nhân, trong tình huống như vậy, ông của Tiêu Lăng lại càng ghét Tô Tố mới đúng, hơn nữa đây là nhà tổ của Tiêu gia, nếu địa vị của Tô Tố ở đây bấp bênh, cô còn đến xin cứu giúp thì không khác gì thêm làm phiền Tô Tố.

Càng nghĩ Trương Hân càng thấy mình thiếu suy nghĩ, Trương Hân ngượng ngùng nói, "Ờm... Tôi đi trước đây."

"Chị muốn đi đâu?" Tô Tố nhanh tay giữ lấy Trương Hân, tay cô lạnh toát, vừa nắm lấy Tô Tố đã cảm nhận như vừa cầm một nắm tuyết, cô nhanh chóng tiến đến bên Trương Hân, lấy ô che lấy cô, đưa tay vuốt đi đống tuyết trên vai Trương Hân, xong xuôi cô tháo chiếc khăn quàng cổ dày của mình đeo cho Trương Hân, "Có phải chị đi bộ đến không, sao trên người toàn tuyết vậy, gọi điện trước cho em, em sẽ cho người đến đón chị."

Đứng ngoài trời, gió lạnh căm căm, không khí vừa thở ra dường như có thể đóng băng được, Tô Tố nhanh chóng nắm lấy tay cô xoa mạnh để làm ấm, "Đừng đứng ngoài này nữa, mình mau vào nhà đi."

Trương Hân bị Tô Tố kéo vào biệt thự.

Trên cổ còn vương ít hơi ấm của Tô Tố, cô ngây ra, tay sờ vào khăn quàng, chỉ cảm thấy khóe mắt cay cay.

Không biết vì sao, cô gái nhỏ bé này luôn làm cô an tâm.

Ngộn tuyết trong biệt thự vẫn chưa được dọn dẹp, phóng tầm mắt toàn một màu trắng xóa, nhìn như một thế giới băng tuyết vậy. Trương Hân bị Tô Tố kéo đến cửa vào, lưỡng lự một lúc không dám vào, cô lắc lắc tay, "Hay là, hay là chị đi mua chút gì nhé, trong nhà còn người già trẻ nhỏ nữa."

"Không cần, không cần, trong nhà thứ gì cũng đầy đủ, ông nội đang đọc báo trong phòng khách, Tiêu Lăng thì đi làm rồi, còn hai đứa nhóc đi học vẫn chưa về."

Trương Hân nghe vậy càng căng thẳng.

Lãnh Mạc không có cha mẹ càng không có thân nhân lớn tuổi, cô ở với Lãnh Mạc 7 năm nhưng chưa từng có kinh nghiệm sống với người lớn, nhưng những điều căn bản trong đời sống cô vẫn hiểu, lần đầu đến thăm nhà người khác không nên đi tay không, như vậy không được lịch sự.

Trước do cô đang phiền lòng, đi hai tiếng đồng hồ mới tới được đây, cả quãng đường đi cô cứ ngây người ra như vậy nên hoàn toàn không nghĩ ra chuyện này, bây giờ mới thấy khó xử.

Tô Tố thấy được sự do dự của cô, dịu dàng nói, "Ông là người khá thân thiện, hơn nữa rất thích sự náo nhiệt, có người đến làm khách ông sẽ vui lắm đấy, mau vào đi."

Trương Hân ngại ngùng theo Tô Tố bước vào nhà.

Trong nhà nhiệt độ lúc nào cũng đủ dễ chịu, Trương Hân vừa bước vào phòng đã thấy cái lạnh trên người như bốc hơi mất.

Lão gia đương ngồi trên sofa ở phòng khách đọc báo, khi nhìn thấy Trương Hân đến ngay cạnh Tô Tố, ánh mắt ông dừng lại trên chiếc va li của cô một hồi, sau đó như không có chuyện gì, ông gật đầu cười với Trương Hân, cười nói với Tô Tố, "Bạn con à?"

"Vâng ạ." Tô Tố giới thiệu, "Trương Hân, đây là ông nội, đây là bác Trần. Thưa ông và bác, đây là Trương Hân, người bạn thân nhất của cháu."

Người bạn thân nhất.

Trương Hân nghe Tô Tố giới thiệu, trong lòng vô cùng ấm áp, cô chào lão gia một tiếng, ngại ngùng nói, "Tiêu gia gia, bác Trần, cháu chào mọi người, lần này… làm phiền mọi người quá ạ."

Lão gia và lão Trần đương nhiên nghe thấy cô tự giới thiệu, thấy cô nói vậy, lão gia nhanh trí, không hỏi gì cả, ông gấp báo lại cười hiền hòa, "Cháu mau đừng nói thế, Tố Tố của chúng ta ít bạn bè, vừa hay hai ngày nay nó cũng vừa quay xong phim, ngày nào cũng ở nhà với ông già này chắc nó cũng buồn chán lắm, cháu đến rất đúng lúc, cứ ở lại đây một thời gian, ở chơi với bạn cho đỡ buồn. Trương Hân, cháu là Trương Hân nhỉ?" thấy Trương Hân gật gật đầu, lão gia lại nói, "Thấy cháu cũng ướt hết rồi, Tô Tố con đưa bạn lên lầu ngâm nước nóng đi, trời lạnh như thế này dễ ốm lắm, trên lầu có phòng cho khách, bảo dì Trương

thu dọn lại rồi thêm đồ dùng vào."

"Cảm tạ Tiêu gia gia."

Tô Tố đưa Trương Hân lên phòng cho khách trên lầu.

Căn phòng này thường ngày không ai ở, vừa mở cửa phòng cũng lạnh lẽo, thiếu chút hơi người, Tô Tố bật điều hòa, căn phòng phút chốc ấm lên nhiều.

Cô thấy Trương Hân có chút không tự tại, bèn kéo tay Trương Hân, dịu dàng nói, "Chị cứ coi như đây là nhà mình, yên tâm ở lại, muốn ở đến bao giờ thì ở đến bao——"chưa nói xong Trương Hân bỗng ôm chặt lấy Tô Tố, Tô Tố hơi ngây ra, đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, không hỏi gì.

"Cảm ơn." Trương Hân trong lòng vô cùng cảm động, cô sợ nhất Tô Tố sẽ hỏi chuyện, dù gì ở thành phố này cô cũng có nhà, cô chỉ sợ Trương Hân mà hỏi thì không biết trả lời ra sao, nhưng lo sợ của cô rõ ràng là dư thừa, Tô Tố lại không hỏi nhiều, cho đến Tiêu lão gia cũng không hỏi một câu, sống mũi cô cay cay, mắt đỏ hoe như sắp khóc, ôm chặt lấy Tô Tố. "Tô Tố, cảm ơn em, thật lòng cảm ơn em."

353. Chương 353

Buổi tối

Tiêu Lăng đi làm về đến nhà thấy Trương Hân ở đây, anh vô cùng kinh ngạc nhưng phút chốc giấu đi cảm xúc của mình, về đến phòng anh mới hỏi Tô Tố, "Sao cô ấy đến nhà mình vậy?"

"Anh còn hỏi." Tô Tố đạp một cái lên cửa, túm lấy cà vạt của Tiêu Lăng, hung hăng hỏi anh, "Anh là đồ khốn, không phải anh nói tên khốn Lãnh Mạc yêu Trương Hân thật lòng sao, nếu vậy sao chị ấy lại đau khổ đến mức phải chạy đến tìm em như thế? Tên khốn ấy, anh không biết chị ấy đáng thương thế nào đâu, trưa nay lúc em nhìn thấy chị ấy, như một búp bê gỗ vậy. trước nay em chưa từng thấy chị ấy như thế, chắc chắn chị ấy bị tên chết tiệt Lãnh Mạc kia làm cho tổn thương nên mới không có chỗ để đi không thì sao có nhà mà không được về. em biết mà, đàn ông chẳng ai tốt lành cả."

Tiêu Lăng thiếu nước bị thắt cổ, nhanh tay giữ tay Tô Tố lại, anh cười khổ não, "Em đừng vơ đũa cả nắm thế, anh đây chẳng là lãng tử quay đầu hay sao…"

Tô Tố lạnh lùng

Tiêu Lăng chỉ sợ Tô Tố nhắc đến những chuyện khi trước, nhanh chóng chuyển chủ đề, anh đề nghị, "Không thì, để anh gọi điện hỏi Lãnh Mạc xem có chuyện gì xảy ra?"

“Gọi gì mà gọi, không được gọi.” Tô Tố nghiến răng nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng em cảnh cáo anh, không được để Lãnh Mạc biết Trương Hân ở đây, nếu Lãnh Mạc cho người tìm Trương Hân, anh cũng phải nghĩ cách không được để cho hắn biết Trương Hân trốn ở đây. Thật là nực cười, tưởng rằng Trương Hân không có người nhà thì muốn bắt nạt sao thì bắt nạt sao? Nếu Trương Hân không chịu một nỗi ấm ức to lớn nào đó thì làm sao chị ấy có nhà không thể về? Tiêu Lăng em cảnh cáo anh một lần nữa, tuyệt đối, tuyệt đối không được phép nói cho Lãnh Mạc biết Trương Hân ở đây không thì anh không xong với em đâu.”

Tiêu Lăng còn nói gì được? mau chóng gật đầu đồng ý, “Được được được, anh không nói, không nói được chưa?”

Tô Tố tức mình.

Buông cà vạt của Tiêu Lăng ra, tức tối ngồi lên giường.

Tính cách Trương Hân cô biết rõ, chị ấy rất có tự tôn, nếu không phải đã đi đến bước đường cùng thì tuyệt đối không để cho người khác nhìn thấy hình ảnh thê thảm của bản thân. Mà hôm nay chị ấy đã xách va li rời khỏi nhà, không cần nghĩ cũng biết chuyện lần này lớn thế nào.

Tô Tố nghĩ đến khi trước bất cứ chuyện gì xảy ra đều có Trương Hân bảo vệ cô, mà bây giờ chị ấy chịu ấm ức cô lại không giúp được gì, càng nghĩ càng buồn lòng, càng nghĩ càng cay mắt.

Ngay lúc này, Tiêu Lăng hận nỗi không đấm cho Lãnh Mạc một trận.

Chuyện của hắn ta và Trương Hân sao lại làm cho người phụ nữ của anh buồn lòng chứ.

Tiêu Lăng nhanh chóng đi đến bên giường, ôm vai Tô Tố, “Sao em lại buồn, chuyện vặt vãnh giữa các cặp tình nhân là chuyện bình thường như cơm bữa thôi, họ đều là người trưởng thành, chắc chắn sẽ tự có cách giải quyết thôi.”

“Đàn ông các anh đều là người xấu.”

“Được được được, bọn anh đều là người xấu.” Tiêu Lăng thuận theo ý cô.

“Chẳng có ai tốt đẹp cả.”

“Ừ ừ, chẳng ai tốt cả.”

“Tất cả đều là dạng phụ tình bạc nghĩa.”

“Đúng, em nói đều đúng hết.”

Tiêu Lăng càng vậy, Tô Tố lại thấy mình có hơi vô lý, cô khịt khịt mũi, cắn môi nằm ra giường.

Tiêu Lăng thấy buồn cười, ngồi xuống bên vỗ nhẹ lên mông cô, "Còn biết ngại nữa à?"

"Không có."

Còn cứng mồm nữa, Tiêu Lăng cũng không vạch trần cô, vỗ vỗ mông cô, "Mau dậy nào, đợi lát nữa các con về thấy em thế này sẽ cười cho đấy."

...

6 giờ 50 phút tối.

Lãnh Mạc muốn điên khùng lên, đứng ngồi không yên liên tục nhìn đồng hồ trên tay, gương mặt sầm xuống như muốn đâm lê.

Mọi người xung quanh đều tránh xa anh.

Chuyện nực cười, ngoài trời đã đủ lạnh rồi, ai còn muốn đứng cạnh lão đại cho cóng mình hơn kia chứ.

Trương Hân sao vẫn chưa đến."

Vương Bưu không ngớt mắt trông ra cổng ngóng, anh có một dự cảm không lành, nếu như hôm nay cô Trương không đến, lão đại chắc chắn không để cho họ yên, Vương Bưu mau mồm đáp, "Chắc cô Trương cảm thấy trong lòng không vui nên cố ý đến sát giờ đây mà."

Lãnh Mạc cố giữ bình tĩnh.

6 giờ 55 phút.

Trời mùa đông tối nhanh hơn mọi mùa trong năm, lúc này ngoài kia trừ màu tuyết rơi trắng xóa, trời đã tối như mực mà Trương Hân vẫn chưa đến.

Lãnh Mạc gần như dính mắt vào màn hình điện thoại, khi này thấy cô vẫn chưa tới, bỗng chốc rồ lên, anh đứng phắt dậy, đạp gãy chân bàn trà, người hầu trong phòng phút chốc không dám thở ra tiếng, Lãnh Mạc đen sầm mặt, bước nhanh tới phòng khách, nhìn ra ngoài vẫn không thấy động tĩnh gì, bèn nghiến răng ken két, "Trương Hân, cô bỏ lời của tôi đặt dưới đít ngồi sao, 5 phút nữa còn dám không đến, tôi thề sẽ đánh gãy chân cô, sau đó nhốt cô lại bên cạnh tôi, tôi nói được làm được."

Cả đám người trong phòng, bây giờ chỉ còn mình Vương Bưu dám cất lời, "Đại ca, ngoài trời mưa tuyết lớn như vậy, đường lại trơn, cô Trương có khi nào gặp chuyện gì…"

Lãnh Mạc phút chốc căng người.

Anh nhìn ra ngoài.

Mưa tuyết ngoài trời bay như vũ bão, ánh mắt lóe qua sự lo lắng, không nhẽ lại có chuyện thật.

không kịp nghĩ gì, anh lập tức gọi cho Trương Hân.

Trương Hân sớm biết anh sẽ tìm cô, từ lúc đến nhà Tô Tố cô đã tắt điện thoại rồi, nên Lãnh Mạc lúc này chỉ nghe được một giọng nữ, "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau, sorry…"

Sắc mặt Lãnh Mạc càng khó coi hơn, anh cúi đầu nhìn đồng hồ, trên đó đã chỉ 7 giờ tối.

Trương Hân chưa từng trái lời anh, lẽ nào…

Anh chẳng buồn nghĩ gì, lập tức xông ra khỏi nhà.

"Ấy… đại ca, đại ca đi đâu đấy?" Vương Bưu nhanh chóng cầm theo áo khoác vắt trên ghế, duổi theo Lãnh Mạc, "Đại ca, nãy em chỉ nói bâng quơ vậy thôi. Cô Trương nhất định sẽ không có chuyện gì đâu."

Lãnh Mạc đón lấy áo khoác từ tay Vương Bưu, bước đi khá nhanh, vừa đi vừa dặn dò, "Lập tức gọi cho tất cả các bệnh viện trong thành phố, hỏi xem có ca nào là Trương Hân không, tôi cần câu trả lời sau năm phút nữa."

Vương Bưu bước nhanh theo Lãnh Mạc, nhanh chóng gọi điện lệnh xuống dưới.

Lãnh Mạc đánh xe từ trong gara ra, Vương bưu thấy vậy sợ anh chạy nhanh quá sẽ có chuyện, nhanh chân ngồi lên ghế phụ, Lãnh Mạc chẳng rảnh nhìn anh ta một cái, vặn chìa nổ máy, phút chốc đạp ga hết lực, cả chiếc xe như tên bắn khỏi cung, lao vút đi.

Động tác của anh quá nhanh, Vương Bưu chưa kịp thắt dây an toàn, cả người đập mạnh vào kính cửa, đau đến độ anh ta rên lên. Lãnh Mạc dường như không hề để ý thấy Vương Bưu, vẫn đạp ga hết tốc lực, chiếc xe rít lên từng hồi phi vun vút trên đường.

Đến căn hộ của Trương Hân mất nửa tiếng, nhưng bị Lãnh Mạc cưỡng chế còn có 20 phút.

Trong lúc đó, Vương Bưu nhận được phản hồi của thủ hạ, anh ta mới thở phào nói, “Đại ca, các bệnh viện đều không có số liệu của cô Trương, chắc cô ấy không có chuyện gì đâu.”

Sắc mặt Lãnh Mạc càng khó coi hơn nữa.

Đến đây Vương Bưu có chút khó hiểu, nhưng anh nhanh chóng hiểu ra.

Trời ơi…

Nếu cô Trương không gặp chuyện gì bất trắc, cũng không ốm bệnh gì nhưng lại cho đại ca ăn thịt thỏ… Vương Bưu thầm cầu hộ, cô Trương ơi cô Trương, sau khi cô gặp được đại ca nhất định phải cẩn thận đấy, không thì… Vương Bưu thay Trương Hân toát mồ hôi.

354. Chương 354

Bảy giờ mười ba phút tối,Lãnh Mạc lao rất nhanh tới cổng căn hộ của Trương Hân.

Cửa căn hộ đã được sửa xong,lúc này cửa đang đóng chặt.

Lãnh Mạc lạnh lùng đang định đạp cửa.

“Đại ca đại ca,việc tầm thường này để em làm”Vương Bưu nhanh chóng kéo Lãnh Mạc lại,một đạp một cước lên cửa lớn phòng khách.Anh ta mình hổ thân gấu sức lực lại lớn,mà cửa tối hôm qua mới bị hỏng,anh ta vừa dùng lực đạp một cái,cửa đã lung lay mở bật rồi.

Không cần biết là phòng khách hay là phòng ngủ,tất đều chìm trong một màu đen u tối.

Lãnh Mạc bước nhanh vào phòng,Vương Bưu cũng đi ngay theo,tay với mở đèn ở phòng khách.Ánh đèn vừa sáng lên,trong phòng khách vẫn giữ nguyên hiện trạng như tối qua,trong phòng khách hoàn toàn không có ai.Lãnh Mạc đi vào phòng ngủ,ga giường phòng ngủ vẫn rất bừa bộn, nguyên hiện trạng như sáng nay lúc anh rời đi,trong phòng không thấy người đâu.

Mặt Lãnh Mạc gần như lạnh hơn cả1băng đá

Vương Bưu nuốt nước bọt,lẩn ra sau hai bước.Anh ta thấy sắc mặt của Lãnh Mạc ngày càng khó coi hơn,nhanh chóng lấy điện thoại ra “Đại cả,cũng có thể Trương tiểu thư đi làm rồi cũng nên,để em gọi tới công ty của cô ấy hỏi xem tình hình ra sao, rốt cuộc xảy việc này là thế nào,đại cả bình tĩnh đừng nóng vội.”

Vương Bưu nhanh chóng gọi điện tới Truyền thông Tinh Quang.

Đầu dây bên kia truyền lại giọng nói chán bản của người phụ trách"Chúng tôi cũng không biết nữa,hôm nay Trương Hân tiểu thư đột nhiên gọi điện cho quản lý của cô ấy,nói tất cả các công việc lùi hết lại về sau,bây giờ cô ấy không nhận làm bất cứ việc gì.Trong tay chúng tôi còn có một Chương trình quảng cáo sắp phải quay tới nơi rồi,lại còn Chương trình thực tế.Vương tiên sinh,nếu như ngài liên lạc được với Trương Hân tiểu thư,làm ơn truyền đạt tới cô ấy,nếu làm như thế này nhà quảng cáo nhất1định nổi cơn lôi đình,đến lúc đó nếu như thật sự làm lớn chuyện sẽ ảnh hưởng rất lớn tới danh tiếng của cô ấy đó."

Vương Bửu lặng lẽ tắt cuộc gọi,anh ta dườn như không dám nhìn sắc mặt của Lãnh Mạc.

Lãnh Mạc mím chặt môi đi đến cạnh tủ quần áo,đưa tay mở tủ ra,những bộ quần áo cô ấy thường mặc hàng ngày cũng không còn ở đó nữa.Vừa mở cửa tủ ra anh ấy đã thấy ngay một tờ giấy ở trên đó,nội dung trong giấy là viết cho anh ấy.

"Đồ chết tiệt,bây giờ chắc anh đang tức điên lên phải không,tức điên luôn đi nhé anh nghĩ là những lời bà đây nói là đánh rắm sao,tôi nói cho anh biết,tôi và anh chia tay là chia tay,anh không chấp nhận cũng kệ xác anh.Việc anh đối xử với tôi ngày hôm qua cả đời này tôi cũng không bao giờ tha thứ cho anh."

Lãnh Mạc vò chặt tờ giấy trong tay,từng sợi dây thần kinh nổi rõ trên trán,âm thanh gần5như từ kẽ răng phát ra tiếng"Trương Hân giỏi,cô rất giỏi"

Xong đời rồi

Lần này đại cả thật sự nổi điên rồi.

Lãnh Mạc tức giận ném mạnh tờ giấy trong tay,cười lạnh lùng nói"Dám chơi trò mèo vờn chuột với tôi hả?Trương Hân cô giỏi lắm,cô tốt nhất nên cầu nguyện đừng để bị tôi t được đi."

"Đại,đại ca…"

"Cho người đi điều tra ngay"Lãnh Mạc nghiến răng"Điều tra xem Trương Hân có mua vé xe hay vé máy bay không,khoá tất cả các thẻ ngân hàng của cô ấy lại,chỉ cần có tin rút tiền hoặc card thẻ,báo cho tôi ngay lập tức."

"Vâng,em sẽ cho người đi điều tra ngay."

Mười phút sau,Vương Bửu trả lời rất chắc chắn"Đại ca,Trương tiểu thư không mua bất kỳ vé máy bay và vé xe nào.Còn về vấn để rút tiền… ngân hàng của Trương tiểu thư vào chín giờ sáng nay có rút một lần tiền,số tiền là mười vạn"

Điều này cho thấy cô ấy vẫn ở thành phố a,mà trốn ít nhất cũng được mười tiếng rồi.

“Tốt rất tốt”Ánh mắt2Lãnh Mạc u tối,nói một phương án“Bây giờ cho người điều tra tin tức tại tất cả nhà nghỉ và khách sạn ở thành phố a”

Lần này thời gian có chút lâu hơn,sau hai mươi phút,Vương Bửu trả lời Lãnh Mạc“Đại ca,Trương tiểu thư không có bất kỳ thông tin nào về chỗ ở.”

Lãnh Mạc không lấy làm lạ

Nếu Trương Hân đã quyết định muốn bỏ trốn,thì chắc chắn sẽ không dễ để bị anh tìm ra như vậy được

Nhưng… đừng quên là„thành phố a là địa bàn của anh.Cho dù anh có đào sâu ba tấc đất,cũng nhất định phải lôi cô ra bằng được.

“Đem danh sách và địa chỉ nhà của tất cả những nghệ sĩ đã từng tiếp xúc với Trương Hân,không cần biết nam hay là nữ nghệ sĩ gửi hết cho tôi.Ha… Trương Hân,tôi sẽ cho cô biết dám đối đầu với tôi sẽ như thế nào.”

Vương Bưu nhìn Lãnh Mạc đã dần mất đi lý trí,một câu cũng không nói không dám trái lời.

Đại ca tức giận là đáng sợ nhất,Vương Bưu chỉ9có thể cầu nguyện cho Trương Hân trốn được lâu một chút,lúc này đại cả đang giận tới đỉnh điểm rồi,nếu mà tìm được Trương Hân… Trương tiểu thư sẽ rất thảm.Thật ra Vương Bưu có thể nhìn ra tình cảm mà đại ca dành cho Trương tiểu thư không giống những người khác,cho nên không muốn đại ca trong lúc mất đi lý trí sẽ làm việc bản thân sẽ phải hối hận.

Trương tiểu thư à Trương tiểu thư,cô tốt nhất trốn kỹ cho tới khi đại ca bình tĩnh lại nhé.

Một tiếng sau,Vương Bưu nhận được người dưới quyền gửi danh sách tên và địa chỉ của tất cả nghệ sĩ.Lãnh Mạc nhìn danh sách dài tên và địa chỉ,túm lấy điện thoại nhanh chóng rời đi.Vương Bưu ngay lập tức bước nhanh theo.

Năm tiếng sau.

Cũng là bà giờ đêm

Vương Bưu nhìn thấy đại ca sau khi tới từng nhà một tìm sắc mặt ngày càng lạnh lùng,ngày càng tức giận,sau khi tìm xong nhà nghệ sĩ cuối cùng,sắc mặt Lãnh Mạc càng thêm u1tối.

“Trốn thật sự rất kỹ ”

“Đại ca,thế bây giờ phải làm sao ạ?”

Lãnh Mạc lạnh vù vù nhìn anh ta một cái“Chỉ cầm với ta vẫn ở thành phố a,nội trong ba ngày,không cần biết phải dùng cách gì,kể cắt có phải đào sâu ba tấc đất cũng nhất định phải tìm cho ra người”

“Vâng”

...

Trong lúc Lãnh Mạc tìm Trương Huệ tìm đến bất diệc nhạc hồ,cô ấy đã ơn trong phòng dành cho khách ở Tiêu gia tắm nước nóng,nằm ở trên giường rồi.

Lăn đi lăn lại cũng ngủ không nổi.

Trương Hân cuối cùng bật điện lên,xỏ dép tới bên cửa sổ ngồi xuống đó.

Trên nền cửa sổ có trải một tấm thảm lông cừu dày,hoàn toàn không có cảm giác lạnh.

Chắc bây giờ Lãnh Mạc tìm cô tìm tới phát điên rồi——không phải vì lo,chắc chắn là vì tức giận.Lãnh Mạc người đàn ông đó cô quá hiểu rõ,điều cấm kị nhất đó chính là người khác thách thức quyền lực của anh ta.Mà việc cô bỏ trốn,chính là thách thức lớn nhất đối với anh ta.Mà mảnh giấy với để lại,Lãnh Mạc nhìn thấy không tức điên lên mới lạ.

Trương Hân nhếch miệng tỏ rõ sự nhạo báng.

Trước mắt Lãnh Mạc vẫn chưa chạy tới Tiêu gia đại trạch,rất rõ ràng Tiêu Lăng vẫn chưa đem tin tức cô ở đây nói với Lãnh Mạc.Đối với điều này,Trương Hân thật lòng cảm ơn Tô Tố.

Nếu như không có Tô Tố kẻ giữa thuyết phục,Tiêu Lăng cũng chẳng có lý do gì phải giúp cô cả.

Đêm trong biệt thự không quá đỗi u ám,đèn ở trang viên đều sáng,hạt tuyết lớn như đang nhảy múa dưới ánh đèn,ánh sáng màu vàng cam làm cho hoa tuyết lạnh lẽo kia thêm chút ấm áp vài phần

Trương Hân nắm chặt điện thoại,màn hình tối đen.Cô cũng không có dự định mở máy lên,không những thế ngay cả webo wechat và qq,tất cả những phần mềm có thể liên lạc với thế giới bên ngoài cô cũng đều tắt hết.

Cô biết mình làm như vậy có chút ích kỷ,nhất là bây giờ cô vẫn còn đang còn có công việc phải làm.

Nhưng mà so với những việc đó,tự do và tương lai của con sau này còn quan trọng hơn,người quản lý của cô là người mồm mép rất lợi hại ở trong ngành này,bảy năm qua không có việc gì là cô ấy không giải quyết được.Hy vọng lần này cũng như vậy,kẻ cả không thể giải quyết được,cô cam nguyện trả tiền vi phạm hợp đồng,bây giờ cô cũng không còn muốn xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

Trương Hân nhìn vào màn hình điện thoại tối đen,cười nhạo báng"Lãnh Mạc à Lãnh Mạc,tôi ngược lại còn muốn xem xem bao giờ anh tìm thấy tôi"

355. Chương 355

ngày một tháng mười một,ba giờ chiều

Mộ Bạch yên lặng ngồi trong phòng chờ VIP đợi máy bay,bên cạnh anh ấy là cha mẹ đặc biệt bỏ công việc để tới tiễn anh ấy

Ba mẹ Mộ Bạch ăn mặc mười phần cán luyện,nhất là mẹ anh ấy,mặc một bộ đồ gọn gàng nhưng toát lên vẻ rất cường đại,nhưng trước mặt Mộ Bạch lại trở thành một hình tượng người mẹ hiền thục,bà đưa tay kéo lấy tay Mộ Bạch,thay anh kéo khăn quàng trên cổ chặt vào một chút"Đừng để bị ốm nhé.Ở Anh nhớ chăm chỉ học hành,trường học mẹ cũng đã cho người tới thăm hỏi rồi.Luân đôn thời tiết ẩm mưa nhiều,con một mình ở bên ngoài phải nhớ chăm sóc bản thân,lấy được bằng ngay lập tức về,biết chưa?"

Mộ Bạch cười ôn hoà,đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào vai mẹ"Mẹ yên tâm đi,con là người lớn rồi,con sẽ chăm sóc bản thân mà,mẹ và ba ở nhà nhớ chú ý sức khỏe,đừng có làm việc quá sức đó."

"Được được được."

Hai mẹ con họ ôm chặt,ba Mộ Bạch đứng bên cạnh có chút không không vừa mắt,vẻ mặt trầm tư nghiêm nghị nói"Được rồi được rồi,đừng có khóc lóc nữa,con trai không dễ dàng gì mới muốn đi du học,việc của chúng ta là phải cổ vũ cho nó,bà đừng làm nhụt ý trí của nó."nói xong,ông lại quay đầu nhìn Mộ Bạch,sắc mặt nghiêm nghị nói"Người nước ngoài phong cách thoáng,cám dỗ cũng nhiều,cho nên con đã là người thành niên rồi chắc con cũng biết việc gì nên làm việc gì không nên phải không.Nếu đã muốn học pháp luật,sau này về nước tham gia vào chính trị nhất định không được để bị bất kỳ điều tiếng gì,nếu không thì kết cục cuối cùng cũng sẽ giống như Mạc lão đầu đó,hiểu chưa!"

Mộ Bạch từ từ buông lỏng mẹ ra,nghiêm túc gật đầu"Con hiểu rồi!"

Sắc mặt ba Mộ Bạch lúc này mới giãn ra được chút,ông nhẹ nhàng vỗ vai Mộ Bạch"Cách sống của con bố mẹ luôn để mắt tới,nói với con những điều này chỉ mong con lúc nào cũng giữ vững bản thân"

"Ba yên tâm,con hiểu rõ điều này!"

Phát thanh bắt đầu gọi trong phòng chờ VIP,thúc giục hành khách đi Anh quốc màu chóng checkin.Ba mẹ Mộ Bạch giục anh "nhanh đi thôi,nếu nhớ mẹ con thì đợi tới kỳ nghỉ về nhé."

"Vâng!"

Mộ Bạch đứng lên,ánh mắt nhìn ra cửa vào của phòng chờ VIP,nơi đó hoàn toàn trống trải,không có ai cả!

Phát thanh lại bắt đầu thúc giục hành khách lần nữa.

Người giúp việc kéo hành lý nhìn Mộ Bạch"thiếu gia,chúng ta cần phải đi rồi"

"Ừ,đi thôi!"

Mộ Bạch mắt cúi xuống mờ nhạt.

Rõ ràng là do anh không để Tô Tố tới tiễn,nhưng cô không đến thật anh lại thấy có chút thất vọng.Điện thoại đột nhiên vang lên,Mộ Bạch nhìn, là tin nhắn của Tô Tố,ngắn ngủi vài từ Về sớm nhé!

Cảm giác thất vọng của Mộ Bạch bỗng chốc dường như tan biến,một nụ cười ấm áp xuất hiện trên miệng anh,không còn vương vấn thêm nữa,bước nhanh rời đi.

…

Nhất Tiếu Nại Hà cuối cùng cũng nhận được đại thắng,sau kết quả lớn như vậy giá của Tô Tố và Mộ Bạch cũng nhanh chóng được đề cao hơn.Sau khi fan hâm mộ biết Mộ Bạch đi nước ngoài du học,fan nữ khóc rất nhiều.Còn Tô Tố… nhận được rất nhiều kịch bản mới của các đạo diễn,tìm cô đóng phim vai nữ diễn viên chính,kịch bản mà Trương Việt cầm tới cũng không ngoại lệ,đều bị Tô Tố trả lại hết.

Trương Việt có chút không hiểu nổi"Lúc này là lúc cô tỏa sáng nhất,nếu như quay thêm phim mới,đối với tương lai của cô mà nói là rất tốt.Nếu như mức độ người xem cao thì có thể thiết lập đươc vị trí của cô trong làng giải trí,cơ hội này rất khó có được đó."

Tô Tố không hề do dự,vẫn là trả lại"Năm sau,đợi năm sau tôi sẽ nhận đóng phim,bây giờ khẳng định là không được."

Trương Vệ cảm thấy tiếc"Có thể hỏi lý do được không?"

Bởi vì cô muốn ở bên Trương Hân trong thời gian buồn bã này,Mà… "còn hai tháng nữa là năm mới,con tôi cũng sắp được nghỉ đông rồi.Mấy năm qua tôi chưa có thời gian để chơi với chúng,cho nên năm nay nhất định phải để trống chút thời gian cho họ."

Vốn dĩ cô và Tiểu Lăng quyết định mở tiệc party cho hai đứa trẻ,nhân tiện mời vài người bạn thân tới nhà mở tiệc.Nhưng Mộ Bạch đi rồi,Trương Hân lại đang ở nhà họ,nếu như tổ chức tiệc,Lãnh Mạc chắc chắn sẽ tới,tới lúc đó mà gặp nhau thì đúng là không còn gì để nói nữa,bọn họ quyết định không tổ chức nữa

Tôi hôm nay là ngày sinh nhật của hai đứa trẻ,Tô Tố cũng không thể ở bên ngoài quá lâu,nói rõ lý do với Trương Việt"Đợi bọn trẻ nghỉ đông xong tôi sẽ suy nghĩ về việc đóng phim."

Trương Việt mặc dù cảm thấy tiếc,nhưng nhìn thấy Tô Tố đã chắc chắn quyết định như vậy rồi cũng không khuyên thêm nữa"Được,vậy tôi sẽ giúp cô hủy hết các hoạt động vậy,đợi năm sau nói sau"

Tô Tố cáo biệt Trương Viêt,cảm nhận được hơi lạnh cóng của mùa đông ở bên ngoài tiêm cafe,kéo chặt áo,ngồi vào trong xe,

"Tô tiểu thư,về nhà phải không?"

"Đợi chút nữa hẵng về,Tiểu Trần cậu có biết tiệm bánh gato nào nổi tiếng ở thành phố a không,tôi muốn mua cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất một chiếc bánh gato."

Tiểu Trần nhanh chóng mở máy sưởi của xe lên cao một chút"tự làm bánh đi,như thế không cần phải tìm tiệm bánh gato nữa.Dì Trương làm đồ ngọt rất ngon,Tô tiểu thư có thể về nhờ dì Trương dạy cho cô."

Tô Tố rất ngạc nhiên"Dì Trương còn biết làm đồ ngọt nữa à?"

"Đương nhiên biết,thật ra dì Trương giỏi nhất chính là làm đồ ngọt đó.Trước kia đại tiểu thư và nhị tiểu thư đều thích ăn đồ ngọt,cho nên dì Trương thường làm cho hai người bọn họ ăn.Sau này đại tiểu thư chuyển đi khỏi nhà cũ,nhị tiểu thư đi mỹ,lão gia tử lại không thích ăn ngọt,cho nên dì Trương rất ít khi làm.Tôi gọi điên thoại cho người chuẩn bị đồ một chút,Tô tiểu thư về cùng với dì Trương học làm nhé!"

"Được!"

"Vậy bây giờ chúng ta về nhà nhé?"Nói xong,Tiểu Trần khởi động xe.

"Đợi chút,đưa tôi đi Vạn Đạt một chút nhé,tôi đi mua chút đồ cho Trương Hân."

Tiểu Trần bắt đầu lái xe,thành thật nói"Tô tiểu thư cô và Trương Hân tình cảm thật là tốt!"

Tô Tố cười không nói gì,Trương Hân tới nhà cũ chỉ đem theo một vali mật mã,đồ dùng hàng ngày và quần áo đem rất ít.Tô Tố nghe Tiêu Lăng nói Lãnh Mạc những ngày qua tìm Trương Hân sắp phát điên rồi,cả thành phố a đều có người đang tìm cô ấy,cho nên Trương Hân không dám ra ngoài mua đồ.Hai ngày hôm nay đò cô ấy mặc có chút mỏng manh,thân hình Trương Hân có chút cao gầy,đồ của cô Trương Hân mặc đều không vừa,cho nên có tính mua cho Trương Hân vài bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày.

Cô bây giờ may sao cũng được gọi là người có tiền rồi,Tô Tố cũng biết phong cách mà Trương Hân yêu thích,rất nhanh đã mua được bao nhiêu là nhiều đồ.

Cô đang chuẩn bị về nhà,ai biết được lại gặp phải người mà cô không hề muốn gặp chút nào.

Cô không muốn gặp thật ra cũng khó.

Phía trước,khu vực này ban đầu vốn rộng rãi bây giờ đông đúc rất nhiều người vây xung quanh,người đứng xem bên ngoài chỉ trỏ người ở phía bên trong nhận xét là vô trách nhiệm,mà người đám đông nói muốn bỏ qua cũng khó chính là Mạc Oanh Oanh với âm giọng sắc nhọn của cô ấy.

Tô Tố nghe thấy giọng của Mạc Oanh Oanh đang gào thét trong đám người nó"Tôi nói rồi,tôi không phải là tiểu tam!chồng của bà sao mà không rải nước tiểu mà nhìn bản thân chút!Mạc Oanh Oanh tôi mà lại thèm để ý ông ta?"

356. Chương 356

Tô Tố vốn định chuẩn bị rời đi rồi,nghe thấy tiếng hét của Mạc Oanh Oanh,cũng không vội rời đi nữa,tiến lại gần một chút đám người đó xem náo nhiệt.

Náo nhiệt của Mạc Oanh Oanh,không xem thật đáng tiếc.

Tiến gần lại chút mới phát hiện,trong đám người đó không chỉ có Mạc Oanh Oanh mà ngay cả Bạch Linh cũng ở đó.

Bạch Linh hình như vĩnh viễn cách ăn mặc đều là màu trắng,hôm nay tóc cô ta ngang vai,mặc nguyên một thân lông vũ mảnh khảnh toàn màu trắng,toàn thân phẳng phất so với trước kia có chút tròn trịa và hồng hào hơn,nhưng lúc này sắc mặt của cô ta không được tốt cho lắm,một tay giữ cánh tay của Mạc Oanh Oanh,một tay bám vào eo,rõ ràng mới có bầu chưa đến ba tháng,bụng cũng chưa có hiện rõ,nhưng thể hiện hệt như một sản phụ sắp lâm bồn vậy.

Tô Tố bụm miệng cười.

Tô Tố lại nhìn về phía Mạc Oanh Oanh,trời lạnh như thế này cô ta lại chỉ mặc có một cái áo khoác gió màu đỏ,Mở1áo khoác gió ra, để lộ chiếc áo lót ren màu đen sexy.Quần áo lộ liễu chỗ kín chỗ hở để lộ bộ ngực trắng muốt, gợi cảm đến mê hoặc,dưới chân là một đôi giày cao mười phân. Phía trên đôi giầy chỉ mặc một chiếc quần soóc màu xám sang trọng, để lộ hai đùi trắng.Cô ta trang điểm tinh tế và rất mê hoặc,còn những người xung quanh cô chỉ chỉ trỏ trỏ vào cô ta.

Đứng đối diện với Mạc Oanh Oanh là một người phụ nữ trung niên,người phụ nữ đó nhìn cũng phải tầm

hơn bốn mươi tuổi,thân hình có chút đẫy đà,nhưng làm đã được bảo dưỡng rất tốt,rất trắng trẻo,bà ta mặc một chiếc áo khoác to hoạ tiết báo gấm,lúc này đang nhìn Mạc Oanh Oanh với ánh mắt rất dữ tợn và đầy thù hận!

Người phụ nữ đó đưa tay ra túm lấy cổ áo Mạc Oanh Oanh,hét lên cuồng loạn"Vẫn còn dám nói mày không phải là tiểu tam,nếu như không phải mày quyến rũ chồng bà,chồng bà sao lại có1thể yêu cầu ly hôn với bà được!Mạc Oanh Oanh mày là con tiện nhân,cái bọn con nhà giàu có phải đều đê tiện như mày phải không!Phá hoại gia đình nhà khác rất làm mày có cảm giác rất có thành tựu phải không!Ngày hôm nay để tao bắt gặp được mày như thế này,tao nhất quyết sẽ không bỏ qua cho mày!Mọi người mau tới mà xem,người phụ nữ này là em gái của chủ tịch tập đoàn Mạc Thị,muốn gì được đó,nhưng không nhịn nổi cô đơn nhất định cứ phải đi mê hoặc chồng tôi.Chồng tôi cũng đã hơn bốn tuổi rồi,tuổi tác cũng đã có thể là bố cô ta.Không hiểu nổi cô ta đói khát tới mức độ nào,ngay cả chồng tôi cao tuổi như vậy mà cô ta cũng không bỏ qua!Bây giờ chồng của tôi vì cô ta mà cứ nhất định muốn ly hôn với tôi.Người phụ này đơn giản mà nói chính là con hồ ly tinh mà!"

Mạc Oanh Oanh muốn tức chết rồi.

Hôm nay anh trai cô đi làm,muốn cô ở nhà5với chị dâu,cô liền đề cập muốn đưa chị dâu đi mua sắm,ai mà biết được vừa mới tới đã gặp phải chuyện này,đã bị người phụ nữ điên cuồng trước mặt này túm lại!

Xem náo nhiệt đều là phụ nữ,mà phụ nữ ghét nhất chính là tiểu tam.Bị những người ớt trước mặt chỉ chỉ trỏ trỏ,Mạc Oanh Oanh hận nghiến răng kèn kẹt,cô dùng lực đẩy người phụ nữ trung tuổi đó"đồ đàn bà điên đang nói cái chuyện quái quỷ gì vậy,tôi đường đường là đại tiểu thư của tập đoàn Mạc Thị,tôi để ý chồng bà,tôi ngay cả chồng bà là ai còn không biết,chồng bà ăn vụng thì liên quan gì tới tôi,Mạc Oanh Oanh tôi mà cần đàn ông,tuỳ ý vẫy tay là cả một đống đàn ông tới ứng tuyển,đừng có làm trò hề nữa được không!Bà nói,ai là người sai khiến bà tới bôi nhọ tôi,không nói được thì hôm nay bà cô nội này sẽ dạy cho bà một bài học."

"Mày mê hoặc chồng người khác mày lại còn cãi lý nữa!"

"Tôi nói rồi2tôi không biết chồng bà,con người bà nói đã xong chưa!"Mạc Oanh Oanh tức điên!

"Không quen!Chồng tôi đã chính miệng nói với tôi là đã lên giường với đại tiểu thư Mạc gia rồi,việc vần làm cũng làm rồi,lại còn nói gia đình cô cũng đồng ý chuyện hôn sự của hai người,yêu cầu duy nhất là phải nhanh chóng ly hôn với tôi,lẽ nào đều có thể là giả sao!"

Đám đông bắt đầu nghị luận"Không phải chứ,tôi nhìn cô nương này rất xinh đẹp,mà nhìn vào tình hình thân phận của cô ấy cũng không thấp,sao lại có thể để ý một người đàn ông trung tuổi được?"

"mỉa mai——có vài người nói được nhiều câu tốt,cô nhìn xem cách ăn mặc phong lưu của người phụ nữ này,tôi nghĩ cũng chẳng tốt đẹp gì,nói cô ta cố ý mê hoặc đàn ông,tôi thật sự vẫn tin!"

Mạc Oanh Oanh giận tới phát cáu,mặt đỏ lừ!

Ngụy Cường?

Thì ra là vợ của cái tên chết tiệt này!

Mạc Oanh Oanh nghiến răng tức tối nhì người phụ nữ trung tuổi"Tôi và Nguỵ Cường một chút quan9hệ cũng không có,bà nhanh làm cho ông ta quên ngay cái tư tưởng đó đi.Đừng có mà cóc đòi ăn thịt thiên nga,trước kia ông nội tôi có đồng ý cho ông ta cưới tôi,bây giờ ông nội tôi chết rồi,ông ta vẫn nghĩ tôi sẽ thực hiện lời hứa đó sao.Bà về mà nói với cái trò hề buồn nôn ấy là sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi,càng không được phép để tôi biết đến sự tồn tại,đừng có để bổn cô nương đây cho ông ta phá sản!"

Mạc Oanh Oanh căm hận nghiến răng!

Ngụy Mạc đúng là cái loại không cần danh dự,khi ông nội gặp vấn đề chính ông ta đích thân tới nói muốn hủy hôn ước,đợi thời gian khó khăn của Mạc gia qua rồi,ông ta lại đam mặt dày tìm tới,nói muốn cưới cô!

Ông ta cũng không rải nước tiểu ra mà soi bản thân, cái loại không có đức hành,Mạc Oanh Oanh với mà thèm để ta tới?

Đừng có làm trò cười!

Mạc Oanh Oanh đỡ Bạch Linh xông ra khỏi đám người1đó,người phụ nữ trung tuổi nhanh chóng tới trước chặn cô lại"Không được đi!mày là tiểu tam,Nguỵ Cường vì loại tiện nhân như mày mà bắt tao phải ly hôn,tao không ly hôn ông ấy ngày nào cũng tìm người tới đe dọa.Choncufng bây giờ tao cũng chẳng có ngày nào được sống yên ổn,nếu đã như vậy,đừng có nghĩ là màu cũng sẽ được sống yên ổn!"

Bạc Linh thấy được sự điên khùng trong ánh mắt người phụ nữ này,nhận thức được chắn bụng lùi về phía sau,nhưng Mạ Oanh Oanh cứ giữ chặt cánh tay của cô,cô căn bản không có cách nào rời khỏi đám người này"Oanh Oanh,kệ đi,chúng ta nhanh về nhà thôi."

"Chị dâu,hôm nay không giải quyết được cục tức này em nhất định không đi."Mạc Oanh Oanh giữ chặt Bạch Linh,xong ra trước người phụ nữ kia gầm gừ "tôi nói cho bà biết,chính bà như thế này vừa xấu vừa già,tôi mà là chồng bà tồi cũng sẽ cặp bồ,haha,bà cũng không soi gương thử xem mình có đức hành gì,nếp nhăn ở đuôi mắt bà đều có thể kẹp chết ruồi rồi đó,buồn cười chết đi được.Tôi mặc dù nhìn thấy Nguỵ Cường đã buồn nôn chết đi được,nhưng thật sự phải công nhận,việc ông ta muốn ly hôn với bà,đúng là sự lựa chọn chính xác!"

"A A A——"

Người phụ nữ đó bị Mạc Oanh Oanh làm cho phát điên,hét lên xông tới túm lấy tóc Mạc Oanh Oanh,mắt đỏ lừ hét"Tiện nhân! tiện nhân mày chết đi,tao nhất định không tha cho mày!"

Mạc Oanh Oanh cũng không cảm chịu,giằng có lại với người phụ nữ đó.

Trong phút chốc,tiếng kêu thét gào oán không ngừng

Tô Tố nhìn thấy đám người lùi sau hai bước,sợ bị thương tới bản thân,mà Mạc Oanh Oanh thân hình gầy gì,cơ bản không phải là đối thủ của người phụ nữ trung niên đó,không lâu sau đã bị người phụ nữ đó ấn xuống đất,cưỡi trên người dùng lực tát liên tục.

"Tiện nhân!Tiện nhân tao đánh chết mày!"

"A——"Mạc Oanh Oanh trốn cũng không trốn được,che mặt hét lên cầu cứu "chị dâu,chị dây màu tới cứu em…"

Bạch Linh hận nghiến răng!

Cô ta cơ bản không muốn quản việc quá nhiều!nhưng hôm nay nếu không giúp Mạc Oanh Oanh,Mạc Oanh Oanh nhất định sẽ hận cô ta,vợ chồng Mạc Đào đều chiều Mạc Oanh Oanh hết mức,tới lúc đó Mạc Oanh Oanh nếu như nói xấu cô với họ,những ngày về sau của cô nhất định sẽ không tốt đẹp gì.

Bạch Linh nghiên chặt răng,một tay bảo về bụng,một tay kéo người phụ nữ trung tuổi đó,"Đừng đánh nữa,màu dừng tay!"

"Mày cút ra!"

Người phụ nữ đó đánh mắt đỏ lừ,dùng lực đẩy,Bạch Linh không nghĩ bà ta lại đẩy mạnh như vậy,bị đẩy cứ thế lùi sau mấy bước liền,phía sau là đám người đứng xem,không biết ai ngáng phải chân cô ta,lúc đó cô ta mông bỗng ngồi bệt xuống đất.

Bụng bỗng có một cơn đau như bị chọc,Bạch Linh giữ chặt bụng hét ầm lên"A——Bụng của tôi!"

357. Chương 357

Mạc Oanh Oanh và một phụ nữ trung tiên cảm xúc nóng lửa, ở đâu nghe thấy tiếng Bạch Linh, và đám đông tụ tập ở đó cũng không quan tâm đến tiếng gào thét của Bạch Linh.

Này!

Mặc áo dày như vậy, chỉ mới chạm nhẹ một cái thì đã đau như vậy sao?

Diễn thì cũng phải diễn giống một chút chứ!

Bạch Linh ngã xuống đất, đứng cũng đứng không nổi, lúc nãy vẫn là một một khuôn mặt nhỏ nhỏ ửng đỏ đột nhiên trở thành một màu trắng bệt, cô ta cố gắng ôm chiếc bụng, trên trán toát ra những hạt mồ hôi hột, cô sợ hãi và cảm nhận thân dưới có một dòng nước nóng nóng ấm ấm chảy ra bên ngoài!

"Con… Con của tôi!"

Cô ta đau khổ gào thét, mọi người xung quanh ban đầu còn đang với tâm trạng xem kịch hay, nhưng nét mặt của Bạch Linh càng ngày càng trắng bệt đi, nét mặc đau khổ trên khuôn mặt cũng không giống như đang diễn, đột nhiên giật cả mình, đám đông nhanh chóng lùi lại một bước, sợ rằng chuyện của Bạch Linh sẽ liên luỵ đến bản thân họ.

"A… "

Mạc Oanh Oanh cũng nghe thấy tiếng hét của Bạch Linh, cô ta hoảng hốt, nhưng mà cô ta bị người phụ nữ trung niên đè lên người, cô dùng sức đẩy ra, trước mắt đều là kim sao, tức là trong lòng dù có gấp gáp cũng không có cách giải quyết, "Báo cảnh sát! Các ngươi đều chết hết rồi sao, mau gọi cảnh sát, tìm bảo vệ, a… bảo vệ… "

Bảo vệ năm phút sau mới đến.

Bảo vệ kéo người phụ nữ trung niên cuồng loạn, Mạc Oanh Oanh mới có cơ hội ngồi thở, từ dưới đất đứng dạy hung hăng chửi mắng người phụ nữ trung niên.

Bảo vệ lập tức ngăn cô ta lại, "Quý tiểu thư này, mời cô bình tĩnh một chút!"

"Ông mới là tiểu thư, cả nhà ông mới là tiểu thư! Các ngươi đều chết hết rồi sao! Chỗ này xảy ra rắc rối trong thời gian lâu như vậy, tại sao các ngươi bây giờ mới đến! Bây giờ các ngươi lập tức ném người đàn bà điên rồ này vào đồn cảnh sát, tôi muốn cho cô ta xem kết quả của việc xúc phạm tôi!"

Tại thời điểm này, khuôn mặt mặt Bạch Linh sưng lên thành đầu lợn, cả khuôn mặt đỏ gay gắt sau đó cộng thêm khuôn mặt gào thát, trông rất đáng sợ. Bảo vệ không thể nhịn, chỉ về phía Bạch Linh, " Bạn cô bây giờ tình hình rất xấu, cô không đi xem xem sao!"

Mạc Oanh Oanh bây giờ mới nhớ đến sự tồn tại của Bạch Linh, cô quay đầu xem, nhìn thấy tình hình của Bạch Linh liền hoảng hốt, lần này Bạch Linh đã đau đến nỗi khập khiễng trên mặt đất, cơ thể dưới đã có một vũng máu.

Mạc Oanh Oanh mắt sưng bây giờ chỉ còn lại một nụ cười gượng, nhìn dáng vẻ của Bạch Linh sợ đến xuýt khóc. Cô ta không dám chạm vào Bạch Linh, "Chị dâu, chị làm sao vậy, đừng làm em sợ…"

Bạch Linh gần như căm hận Mạc Oanh Oanh!

Cô ta cắn chặt môi, “Gọi 120, mau gọi 120!”

“Vâng vâng vâng, em sẽ gọi điện thoại ngay…”

Mạc Oanh Oanh sợ sệt dưới sự hoảng hốt này, run rẩy lấy điện thoại từ trong túi ra, dưới sự sợ hãi của cô ta, người đầu tiên cô ta gọi không phải là 120 mà là gọi cho Mạc Tầm, điện thoại vừa được nghe máy, Mạc Oanh Oanh bật khóc, “Anh, anh mau đến, chị dâu xảy ra chuyện rồi, chúng em ở lầu 3 trung tâm mua sắm Vạn Đạt, chị dâu chảy rất nhiều máu. Anh mau đến!”

Đồ ngu!

Tô Tố đứng bên ngoài dám đông nhếc miệng lên.

Ai gặp phải loại cô gái ngu ngốc như Mạc Oanh Oanh, thực sự là xui xẻo cả đời, tình trạng này mà gọi cho Mạc Tầm? Mạc Tầm là vị thần tiên hay là có khả năng dịch chuyển Bạch Linh đến bệnh viên, nhưng mà cô ta không đồng cảm với Bạch Linh, cô nhìn dòng máu từ từ lan rộng từ từ cơ thể dưới của Bạch Linh và đột nhiên nhớ lại cảnh tượng cô ta trên bàn mổ.

Cũng một màu máu đang chảy ròng rọc.

Cũng mất đi đứa con!

Máu chảy thành như vậy, đứa con không thể sống sót được!

Tô Tố cười lạnh lùng, đây có phải là quả báo không, ác quả ác báo?

Cô ta đứng yên ở đó không cử động, có những người xung quanh che đi thân hình của cô, Mạc Oanh Oanh và Bạch Linh cũng không phát hiện ra cô ấy.

Nửa tiếng sau, Mạc Tầm lao nhanh đến với một thể đau khổ.

Anh ta cưỡi gió trên chân, bước đi lớn từ bên cạnh Tô Tố lướt qua. Vừa định đi vào trong đám đông nhưng đột nhiên cảm thấy có gì đó và như thế dừng bước, nhìn thấy Tô Tố, anh mắt anh ta hoàn toàn đều cảm thấy sai trái. Không thể ngờ rằng trong tình trạng như vậy lại gặp Tô Tố.

Mạc Tầm đã một tháng mấy không gặp Tô Tố rồi, cho đến bây giờ nhìn thấy Tô Tố thì đột nhiên cảm thấy cơ thể như bị tách rời.

Tại lúc này anh dường như đã quên đi cả thế giới, trong mắt chỉ còn tồn tại một mình Tô Tố.

“Em…”

Tô Tố tựa người vào bức tường kính, uể oải nhìn Mạc Tầm. Chỉ vào trong đám đông, Bạch Linh máu không ngừng chảy, cười mỉm và nói, “Anh không đưa Bạch Linh đến bệnh viện nữa, e rằng cô ta sẽ chảy nhiều máu đến chết!”

Mạc Tầm thức tỉnh!

Anh ta vừa quay đầu, nhìn thấy Bạch Linh dưới đất, áo khoát trắng của cô ta đã bị đẫm máu, ở phía dưới viền váy nhuộm ra bông hồng màu đỏ của máu, nhìn vào trông rất sốc, Mạc Tầm đột ngột dừng bước chân, anh ta đột nhiên nhớ lại cảnh tượng vài tháng trước lúc Tô Tố mất, cảnh tượng tương tự như vậy.

Lúc đó anh ta cùng với Bạch Linh từ phòng mổ đi ra sau đó đi gặp Tô Tố, cũng nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Trên bàn mổ trống rỗng.

Bụng của Tô Tố bị mổ ra, ở ngay bụng có một dòng máu chảy ra miệng bụng. Máu liên tục chảy ra từ vết thương, chiếc bàn mổ màu trắng đã bị thấm máu, Tô Tô nằm trên bàn mổ như thế, đôi mắt to tròn, nét mặt sững sờ, một bộ dạng chết không toàn thây, nằm bên cạnh cô ta là những đứa trẻ mới được lấy ra, cơ thể của đứa trẻ đã tím tái và lạnh.

Vào lúc đó anh cảm thấy trái tim của anh bị ném một cái, đau đớn và đau đớn!

Và bây giờ, Bạch Linh cũng cùng một cách ngã ở trước mặt anh.

Trong một khoảnh khắc, anh hoàn toàn không dám bước lên.

“Anh… anh mau đến, chị dâu chảy nhiều máu quá, anh mau đến đây…”

Mạc Tầm đột nhiên thức tỉnh, sải bước đi đến bên cạnh Bạch Linh, bế cô ta lên, cảm thấy được sự thấm ướt, Mạc Tầm lúc đó hoảng loạn, anh ta liếc nhìn Mạc Oanh Oanh, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Mạc Oanh Oanh đâu dám nói là vì cô ta, nhìn thấy dáng vẻ tra hỏi của anh trai, ánh mắt né tránh đi, “Em, em cũng không biết… đột nhiên, đột nhiên bị như vậy… anh, anh đừng hỏi nhiều như vậy nữa, mau đưa chị dâu đến bệnh viên…”

Chết tiệt!

Mạc Tầm và Mạc Oanh Oanh lớn lên cùng nhau, làm thế nào không biết đức tính của Mạc Oanh Oanh,

nhìn dáng vẻ của cô ta là biết điều này không thể không liên quan đến cô ta.

"Tầm…" Bạch Linh đột nhiên nắm lấy áo Mạc Tầm, nước mắt chảy dài dọc theo đôi mắt, cô ta cảm thấy trong cơ thể, linh hồn nào đó bắt đầu dần dần tan chảy, đứa con này không dễ gì cô ta mới có được, ngay lúc này xảy ra chuyện, cô ta cảm thấy trong lòng rất đau đớn, khóc đau khổ nhìn Mạc Tầm, "Con của chúng ta… có phải mất rồi không?"

Mạc Tầm trong lòng cũng hoảng sợ.

Chảy nhiều máu như vậy, đứa con chắc chắn không giữ được. Anh ta ôm chặt lấy Bạch Linh, "Linh Nhi, chúng ta sau này còn có con, còn có nhiều đứa con nữa…"

Nước mắt Bạch Linh chảy ra từ khoé mắt!

Cô ta nhắm mắt lại!

Con của cô ta… không còn nữa! Không còn nữa!

Cô ta giữ chặt nắm đấm, hận đến muốn đâm ngàn con dao vào Mạc Oanh Oanh, nếu như không phải cô ta, thì con của cô ta làm sao sảy đi!

Bạch Linh cắn răng!

Mạc Oanh Oanh, cô giết chết đứa con của tôi, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cô!

358. Chương 358

Mạc Tầm vội ôm Bạch Linh vào bệnh viên.

Mạc Oanh Oanh trong lòng chết tội, hoàn toàn không dám bước lên, cô ta nhìn xuống đất một vũng máu, nghiến răng nhìn người đàn bà bị bảo vệ giữ lấy, hung hăng nói, "Đều là tại bà, đều là tại bà! Người đàn bà điên, nếu không phải bà thì sao chị dâu tôi bị sảy thai! Tôi đánh chết bà, đánh chết bà!"

"A… " người đàn bà trung niên này cũng bị chuyện này hù đến ngớ ngẩn, bà ta chỉ định dạy dỗ Mạc Oanh Oanh, không ngờ rằng lại thành ra nông nổi này, bà ta sợ đến trắng mặt, bà ta không bị ngồi tù chứ? Càng nghĩ càng sợ hãi, người đàn bà nhanh chóng mở miệng giải thích cho bản thân, "Không phải tôi, không phải tôi, tôi không có đẩy cô ta, là cô không cẩn thận đẩy ngã cô ta, đừng đổ trách nhiệm lên người tôi, chuyện này không liên1quan đến tôi, không liên quan!"

Mạc Oanh Oanh vẫn chưa hết giận, tiếp tục đạp người đàn bà.

Bảo vệ lập tức ngăn chặn Mạc Oanh Oanh, "Quý cô này, nếu như cô còn động tay thì đừng trách chúng tôi không khách sáo!"

Cuối cùng của cuối cùng, bảo vệ đưa người đàn bà đó rời đi, những người đang xem sự náo nhiệt này đã không có chuyện gì náo nhiệt có thể xem nữa, cũng tản ra dần.

Mạc Oanh Oanh sợ đến gần chết.

Khoảng thời gian này, chính mắt cô ta thấy rằng ba mẹ chú trọng đứa con trong bụng như dâu như thế nào, còn anh hai, anh hai biết sau khi trong bụng chị dâu có đứa con thì lập tức cho người đến bày trí phòng em bé. Thỉnh thoảng thời gian nghỉ cuối tuần anh ta đều đích thân đưa chị dâu đến trung tâm mua sắm đồ để mua những vật dụng cần thiết cho trẻ em, mức độ chú trọng1có thể được nhìn thấy.

Bây giờ vì cô ấy mà mất đi đứa con…

Cô ta không dám tưởng tượng ba mẹ và anh hai sẽ đối xử với cô ấy thế nào!

Trong gia đình cô đều có tư tưởng trọng nam khinh nữ, nghĩ rằng cô ta là con gái, sau này phải gã ra ngoài, cho nên mặc dù thương cô ta nhưng không xem cô như người trong gia đình, cổ phần trong công ty càng không có phần của cô ta! Đứa con trong bụng của chị dâu vì cô ấy mà mất, ba mẹ và anh hai nếu như biết được chắc chắn sẽ mắng cô ấy chết.

Mạc Oanh Oanh càng ngày càng sợ hãi, hoàn toàn không dám đi bệnh viện xem tình trạng của Bạch Linh.

Tô Tố nhìn Mạc Oanh Oanh khờ khạo đứng ở đó, lạnh nhạt cười và nhún vai xách theo đồ đạc chuẩn bị đi. Nhưng ngay lúc này Mạc Oanh Oanh đột nhiên ngẩng đầu lên, phát5hiện Tô Tố!

Tô Tố?

Sao cô ta lại ở đây?

Mạc Oanh Oanh trong đầu loé lên một vở kịch lớn!

Mắt nhìn Tô Tố sắp đi, cô ta động tác nhanh nhẹn giữ lấy Tô Tố, "Cô không được đi!"

Tô Tố nhíu mày, "Sao, còn muốn đẩy tôi? Tôi không yếu đuối như Bạch Linh, muốn động tay với tôi, cô tốt nhất nên đo lượng trước sức của mình."

Mạc Oanh Oanh nhớ lại lần trước ở KTV muốn động tay với Tô Tố, đột nhiên xuất hiện một vài vệ sĩ, lần đó cô ta bị đánh đến khi về nhà mà mẹ cô ta cũng nhận không ra, không dễ gì để vết thương lành lặng, nghe Tô Tố nói vậy, cô ta lập tức choáng váng, cô ta không dám động tay nhưng dám hỏi, "Tại sao cô lại ở đây, người đàn bà vừa nãy là cô tìm đến đúng không? Chắc chắn là cô, chắn chắc là cô không quen với việc tôi và chị2dâu ở đây thoải mái mua sắm, chắc chắn là cô trả thù cả nhà tôi, cho nên cố tình tìm tôi trút giận! Còn chị dâu tôi… có phải cô để cho người đàn bà đó đẩy không? Chắc chắn là cô, tôi thừa biết là cô, người phụ nữa lòng dạ độc ác, cô rốt cuộc muốn gì! Tôi nói cho cô biết, cô hại tôi và chị dâu tôi thì ba mẹ và anh tôi không bỏ qua cho cô đâu!"

Tô Tố không nói lời nào chỉ đảo mắt.

Cô ta như vậy có phải nằm xuống cũng bị dính đạn?

Nhìn đám đông xung quanh, đột nhiên để mọi chuyện chỉ về hướng cô ta rồi!

Hehe…

Cô ta lười quan tâm đến người phụ nữ ngu như heo này, người phụ nữ này thậm chí không xứng đáng làm đối thủ của cô ta, thủ đoạn thực sự quá thấp kém rồi!

Tô Tố quay người bỏ đi.

Mạc Oanh Oanh chạy đến trước mặt cô ta giữ cô lại9ta.

"Mời cô lúc này đừng đối diện trước mặt tôi, hình dáng của cô lúc này còn không tốt bằng con lợn cái, cút xa ra!"

Mạc Oanh Oanh không chịu đi, "Tô Tố, cô mau chóng thừa nhận, người đàn bà đó phải người cô tìm đến không!"

"Tuỳ cô nghĩ như thế nào!"

Lời nói này trong đầu Mạc Oanh Oanh gần như là mặc định, ngay lúc này cô ta gấp gáp tìm ra thủ phạm cho việc phá thai của Bạch Linh. Như vậy mới có thể vô tội cho bản thân, cho nên nghe thấy Tô Tố nói như vậy, cô ta lập tức hét lên, "Tôi biết chắc chắn là cô, Tô Tố, bây giờ tôi về nhà nói với ba mẹ, họ nhất định sẽ tìm cô giải quyết!"

Nói xong, Mạc Oanh Oanh dường như sợ Tô Tố sẽ đối khẩu nên lập tức chạy ra ngoài.

"…"

…

Bệnh viên Phục Hoa, Bạch Linh nằm trên chiếc giường bệnh lớn, nét mặt tái mét nhợt nhạt1và đôi mắt khép lại, như thể sắp hôn mê.

Đã kiểm tra qua một lần, trên tay bác sĩ đang cầm kết quả kiểm tra, hoàn toàn không dám nhìn Mạc Tầm.

“Rốt cuộc là thế nào?” Mạc Tầm nhịn không được liền hỏi.

“Mạc Tổng… tình hình, không khả quan!” Bác sĩ mặc một chiếc áo choàng trắng hạ giọng ngập ngừng nói, “Đứa con được xác định là không còn rồi, việc sảy thai này là hại đến cơ thể nhất, Bạch tiểu thư cơ thể cô ấy đã không được tốt, mang thai không dễ dàng, lần này lại ra máu nhiều và tổn thương như vậy thì…”

Mạc Tầm trấn an lại tim.

Bác sĩ hạ nhẹ giọng nói tiếp, “Bởi vì đưa đến quá trễ, đã tổn thương đến cơ thể, sau này… Bạch tiểu thư e rằng sẽ không có con nữa.”

Mạc Tầm một câu cũng không nói nên lời.

Áp lực trong phòng quá kinh khủng.

Mạc Tầm và bác sĩ đều nghĩ rằng Bạch Linh đã hôn mê, nhưng họ không thấy rằng, Bạch Linh trong chăn, đôi tay nắm chặt drap giường màu trắng, dùng sức rất mạnh, móng tay gần như dính xuyên thủng drap giường.

Sau này sẽ không bao giờ có con!

Bạch Linh cắn răng mới điều khiển được, không cho bản thân rung rẩy.

Cô ta không dễ gì tính toán kỹ lưỡng mới có được đứa con, tại vì Mạc Oanh Oanh! Không còn nữa!

Cả đời này đều không thể có con nữa!

Cả đời này đều không cùng Mạc Tầm kết tinh nữa!

Cả đời này đều không bị vợ chồng Mạc Đào coi trọng nữa!

Mạc Oanh Oanh!

Mạc Oanh Oanh!

Bầu không khí trong phòng bệnh liền hạ nhiệt.

Bác sĩ không bất an, "Mạc Tổng…"

Mạc Tầm đi đến bên giường bệnh, nhìn người Bạch Linh xanh xao, rõ ràng anh ta nên đau khổ, nhưng không biết rằng có phải đã quen với hình dáng này của Bạch Linh, anh ta hoàn toàn không tìm thấy cảm xúc đau khổ đối với cô ta.

Mạc Tầm thở dài nhìn vào bác sĩ, "Bây giờ việc chúng tôi phải làm là gì?"

"Chỉ có thể chăm sóc cơ thể." Bách sĩ thở một hơi, nhẹ nhàng nói, "Cơ thể cô Bạch Linh quá yếu rồi, lần lại lại chảy máu nhiều như vậy, nếu như không chăm sóc kỹ, sau này tính mạng e rằng… có hạn chế. Còn nữa, đừng cho cảm xúc của cô Bạch quá đau khổ, nếu không thì sẽ bị đau tim như thế càng khó điều trị hơn."

Mạc Tầm ngồi ngay mép giường, nhẹ nhàng vuốt ve má Bạch Linh, ra hiệu tay cho bác sĩ, "Tôi biết rồi, anh đi ra ngoài đi!"

Mạc Tầm nhìn Bạch Linh sâu sắc, trước mắt xuất hiện bóng của Tô Tố, anh ta trước đó còn cố gắng thuyết phục bản thân phải đối với Bạch Linh dịu dàng, chu đáo, cố gắng thuyết phục bản thân từ bỏ Tô Tố.

Nhưng bây giờ…

Đứa con không còn nữa, điều kiện trong lòng của anh dường như đã biến mất.

Anh phát hiện tim của mình bắt đầu hoạt động trở lại.

359. Chương 359

Nửa tiếng sau, vợ chồng Mạc Đào nhận được tin của Mạc Oanh Oanh liền nhanh chóng chạy đến bệnh viên!

Mở ra cửa phòng bệnh, Mạc phu nhân liền lao vào trong, nhìn thấy Bạch Linh nằm trên giường bệnh chết sống không biết, Mạc phu nhân ánh mắt đầu tiên nhìn vào cái bụng của cô ta, "Mạc Tầm, đứa con…"

Mạc Tầm cười trong đau khổ và lắc đầu, “Mất rồi!”

Mạc phu nhân khó có thể chịu đựng được đòn đánh này, cơ thể đột nhiên run rẩy! Mạc Đào vội vàng đỡ lấy bà ta, nét mặt của Mạc Đào rất khó coi, “Con Tô Tố chết tiệt! Tôi giết chết nó còn hơn!”

Tô Tố?

Mạc Tầm ngẩm nghĩ, “Chuyện này có liên qua gì đến Tô Tố?”

“Oanh Oanh nói Tô Tố cố tình kiếm người đến gây rắc rối cho con bé và Bạch Linh, đều là Tô Tố hại đứa con của con mất rồi!”

Mạc Tầm cau mày.

Oanh Oanh thực sự nói như vậy!

Mạc Tầm từ phía giường đứng dậy đi về phía 2 người, “Chuyện này không liên quan đến Tô Tố, ba mẹ đừng đi gây chuyện với người ta, muốn tìm thì đi tìm Mạc Oanh Oanh, nếu như không phải Mạc Oanh Oanh đánh lộn với người khác thì Linh Nhi tại sao bị người khác đẩy ngã đến đứa con mất đi!”

Mạc Tầm cũng không ngốc, lúc nãy trong thời gian Bạch Linh đang kiểm tra thì đã đi lãm rõ mọi chuyện rồi!

“Oanh Oanh?” Mạc phu nhân ngạc nhiên.

“Không phải con bé thì là ai!” Mạc Tầm cắn răng và nói, “Ba mẹ sao không hỏi người đánh nhau với con bé! Người đàn bà đó là vợ của Nguỵ Cường!”

Vợ chồng Mạc Đào cũng không phải là ngốc, lập tức hiểu ra mọi chuyện. Trong lòng hai người có chút khó chịu, hai người họ thậm chí còn vị lừa bởi con gái của mình! Mạc phu nhân đảo mắt nhìn và chuyển chủ đề, “Tình hình Bạch Linh sao rồi, bác sĩ nói gì!”

Nếu như là lúc trước, Mạc Tầm chắc chắn che giấu mọi tình trạng, không cho ba mẹ có bất kỳ ý kiến nào về cô ta, nhưng lần này, không biết anh ta nghĩ gì, hoàn toàn không có sự che giấu nào cả, “Bác sĩ nói Linh Nhi tổn thương cơ thể, e rằng sau này không thể nào có con nữa.”

Mạc phu nhân đột nhiên trố mắt!

Đợi đến khi phản ứng thì sau đó bà ta lập tức hỏi, “Vậy thì làm sao được! Mạc Tầm, con là con trai duy nhất trong gia đình nhà chúng ta, năm nay con đã 29 tuổi rồi! Lúc trước ba mẹ mặc kệ con, là nghĩ rằng

đợi con và Bạch Linh chia tay, nhưng hai con đều không có động tĩnh gì cả, lần này mẹ không tuyệt đối không cho phép con nữa. Nếu con muốn tiếp tục ở với Bạch Linh, mẹ mặc kệ con, nhưng con cũng sớm cho mẹ bế cháu nội, gia đình nhà Mạc không được phá vỡ hương!"

Mạc Đào rất đồng tình với lời nói của Mạc phu nhân và lặp lại, "Mẹ con nói đúng, chuyện có con thì con không được kéo thời gian nữa, con muốn ở cùng ai là tự do của con nhưng gia đình Mạc không thể không có tương lại! Ba cho con thời gian 2 tháng, không cần biết là con dùng phương pháp gì hay tìm người phụ nữ gì nhưng nhất định phải để mang thai của gia đình họ Mạc!"

Mạc Tầm nghĩ một hồi, "Mặc kệ con tìm người phụ nữ như thế nào?"

"Bất cứ người phụ nữ nào, chỉ cần con vui vẻ!"

Mạc Tầm cười và đồng ý, "Được! Trong hai tháng, con nhất định tìm người phụ nữ mang thai của con!"

...

Tô Tố về đến biệt thự, mang quần áo cô đã mua về cho Trương Hân.

Trương Hân đang cùng Lão gia tử chơi cờ, nhìn thấy túi giấy, đột nhiên dừng lại, "Cho chị hả?"

"Ừa, đồ của chị ít quá." Tô Tố nhìn một hồi, vỗ vai cô ta, "Quần áo để ở đây trước, chị tiếp tục chơi cờ với ông đi, em đi đến chỗ chị Trương để học làm bánh kem."

Tô Tố đặt đồ xuống sau đó đi theo chị Trương đến nhà bếp, đây là lần đầu tiên Tố Tố vào phòng bếp của nhà cũ, Tiểu Trần gọi điện thoại về nhà trước cho nên những vật dụng để làm bánh kem đã chuẩn bị xong, chị Trương đã bắt đầu, bánh đã được làm xong rồi.

Nhìn thấy Tô Tố vào, dì Trương đưa một chiếc tạp dề cho Tô Tố, "Tô tiểu thư, chúng ta làm bánh kem gì đây?"

"Đơn giản một chút." Tô Tô cột chiếc tạp dề, đưa tay ra buộc tóc, gãi đầu và ngại ngùng nói, "Vậy làm bánh kem dâu đi, loại mà trong lớp bánh có thể để thêm trái cây, em không biết làm bánh ngọt lắm, sợ rằng không làm ra được."

Quan trọng là các con sắp tan học rồi, cô muốn cho các con một bất ngờ, cho nên nhất định phải làm xong chiếc bánh kem trước khi chúng nó về nhà!

Chị Trương gật gật đầu, "Thật ra làm bánh kem rất đơn giản, qua đây, Tô tiểu thư, tôi dạy cô!"

Tô Tố lần đầu tiên tự tay làm bánh kem cho con mình, hoàn toàn không muốn làm hỏng, có chị Trương một sư phụ ở đây, đệ tử Tô Tố ngốc nghếch này chỉ mất hơn 3 tiếng đồng hồ, chỉ làm hỏng một chiếc bánh, đến chiếc bánh thứ hai là thành hình dạng rồi.

"Chị Trương, như thế nào, như thế nào?"

"Khá tốt đó." Chị Trương mỉm cười nhìn vào chiếc bánh kem đã thành hình dạng, hình dáng của chiếc bánh kem rất đơn giản, chỉ là một chiếc bánh kem hình tròn nhỏ nhỏ, chỉ to 6 inch. Tại vì Tô Tô không tạo hình bông cho nên những hình lá của bông đều thay thế bằng trái dâu. Trái dâu tròn tròn đặt xung quanh bánh, ở giữa dùng kem màu đỏ ghi vài chữ: Cảnh Thuỵ, Tiểu Thất thân yêu, chúc hai con sinh nhật vui vẻ, hạnh phúc mỗi ngày. "Rất tốt rồi."

Tô Tố nhìn thời gian!

Hey, đã sắp 4 giờ chiều rồi!

Các con tan học lúc 4 giờ 30, vẫn còn nửa tiếng để chuẩn bị!

Tô Tố nhanh chóng tay chân bận bịu đặt chiếc bánh kem vào hộp!

Tiêu Lăng biết hôm nay là sinh nhật của hai đứa con, cố tình trở về nhà sớm hơn, Tô Tố vừa gói xong bánh kem thì Tiêu Lăng đã về đến nhà! Tuyết đã ngừng rơi, nhưng bởi vì con đường còn đóng băng nên mặt đường rất trơn, cho nên Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất về nhà muộn hơn thường ngày, 5 giờ 30 mới đến nhà.

Trời đã tối rồi.

"Mami mami, con và anh hai nhận được rất nhiều quà sinh nhật." Tiểu Thất vừa vào phòng khách đã nhảy tưng tưng và chạy qua, vỗ vỗ và khoe chiếc cặp phồng lên, vui vẻ và nói, "Tiểu Thất lần đầu tiên nhận được nhiều quà sinh nhật như vậy, anh hai còn nhiều hơn Tiểu Thất. Cặp xách không nổi luôn, là chú Tiểu Trần giúp anh hai đem về đó."

"Cảnh Thuỵ, Tiểu Thất, sinh nhật vui vẻ!"

"Mami, Tiểu Thất yêu mami!"

Lúc ăn cơm, cả gia đình quay quần bên nhau, bầu không khí rất tốt.

Lão Trần và chị Trương hiếm hoi cũng được cùng họ ăn cơm.

Trên bàn đầy các món ăn, lão gia tử rất hạnh phúc, lần đầu tiên trên bàn ăn rót một ly rượu, nhìn thấy đôi

mắt không đồng tình của lão Trần, ông ta cười và nói, “Hôm nay vui vẻ, chỉ lần này, chỉ lần này thôi!”

Lão Trần lúc ấy không nói gì nữa.

Lão gia tử bắt đầu phát quà cho hai đứa nhỏ, cho Tiểu Thất một chiếc váy công chúa màu hồng xinh đẹp, cho Cảnh Thuỵ một chiếc bút máy xinh đẹp màu vàng! Hai đứa con đều cảm ơn ông, lão Trần và chị Trương cũng phát quà cho hai đứa nhỏ, Trương Hân tặng cho hai đứa nhỏ ngôi sao do chính tay cô ấy tự gấp, đầy một hủ, Tiểu Thất lúc đó ôm không buông bỏ.

“Mami, mami, quà của mami đâu!”

Tô Tố ho nhẹ, đưa bánh kem lên.

Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ nhìn chằm chằm vào kem, Tô Tố ngại ngùng mở hộp ra, Tiểu Thất nhìn thấy đồ ngọt là đôi mắt sáng rực lên, “Mami, đây là mami tự làm hả!”

“Đẹp không?” Tô Tố hơi xấu hổ.

Tiểu Thất cắn ngón tay của mình, lúng túng không nói lời nào, Tô Tố nhìn vào đột nhiên nản chí, đâu biết rằng nét mặt hai đứa nhóc đột nhiên thay đổi, cười rít lên, “Hahaha, mami bị lừa rồi, mami làm đẹp lắm đó, Tiểu Thất và anh hai đều rất thích.”

“Daddy, daddy, quà của daddy đâu.”

Mọi người nhìn sang Tiêu Lăng, Tô Tố cũng không ngoại lệ, cô cứ hỏi rằng Tiêu Lăng đã chuẩn bị quà gì cho hai đứa nhỏ, nhưng Tiêu Lăng bí ẩn không nói cho cô ta nghe, làm cho cô ấy tò mò muốn chết.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng cười, với sự mong đợi của mọi người, anh ta đã thay đổi thủ đoạn, từ phía sau lấy ra vài tờ giấy.

Tiểu Thất lập tức không hài lòng, “Đây là quà sao?”

“Đúng!” Tiêu Lăng lấy tờ giấy này làm thành hai bản, một bản đưa cho cảnh Thuỵ, một bản đưa cho Tiểu thất, “Đây là quà sinh nhật daddy tặng cho hai đứa đó!”

Tiểu Thất quay đầu, biểu hiện hoàn toàn không có hứng thú.

Cảnh Thuỵ tập trung cầm tài liệu lên đọc và đọc, sau khi đọc xong liền nhìn sang Tiêu Lăng với sự ngạc nhiên, “Chắc chắn là cho con với Tiểu Thất?”

Tiêu Lăng dứt khoát gật đầu.

Cảnh Thuỵ cẩn thận cất tài liệu vào, hạ mắt xuống, "Cám ơn daddy!"

Tiêu Lăng đã bị sốc!

Vừa nãy Cảnh Thuỵ... kêu anh ta là gì?

360. Chương 360

Không chỉ có Tiêu Lăng, những người có mặt ở hội trường cũng vô cùng bất ngờ.

Từ khi Cảnh Thụy và Tiểu Thất biết Tiêu Lăng là ba ruột của chúng, lần nào Tiểu Thất cũng vui vẻ gọi "daddy daddy", nhưng Cảnh Thụy thì chưa bao giờ gọi daddy qua, nói chuyện với anh đều nói trực tiếp, không có xưng hô, nếu như phải xưng hô thì đều gọi thẳng tên, trước nay chưa từng gọi qua "daddy", hay "ba" gì cả, Tiêu Lăng biết đứa con này không ưa anh, luôn coi anh là cái gai trong mắt, nên cũng không miễn cưỡng ép buộc Cảnh Thụy phải gọi mình.

Anh nghĩ rằng sau khi anh và Tô Tố làm lành thì thái độ của Cảnh Thụy đối với anh sẽ tốt hơn, sự thật đúng là vậy, thái độ của Cảnh Thụy đã cải thiện hơn nhiều, nhưng vẫn chưa mở miệng gọi anh, anh tưởng rằng Cảnh Thụy sẽ mãi như vậy.

Không ngờ rằng...

Tiêu Lăng kích động đến nói không lên lời.

Cả bàn đều1vui mừng thay cho anh, vậy là Cảnh Thụy đã tha thứ hoàn toàn cho anh rồi a.

Lão gia tử cũng vui mừng đến không tả được, kích động đến nỗi uống sạch ly rượu trước mặt, "Tốt tốt tốt, sau này chúng ta sẽ là một gia đình hoàn mỹ, ấm áp. Cái thằng tiểu tử Tiêu Lăng nhà ngươi, nếu sau này dám làm chuyện gì có lỗi với Tô Tố hay bọn trẻ, ta sẽ đánh gãy chân ngươi."

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố và hai đứa trẻ rất lâu, khẳng định, "Ông nội yên tâm, sẽ không có lần sau đâu."

Tô Tố đang rất muốn biết rốt cuộc Tiêu Lăng đã tặng quà sinh nhật gì cho Cảnh Thụy mà có thể khiến nó gọi anh như vậy. Nhìn thấy Cảnh Thụy nhét vài tờ giấy vào túi áo, Tiểu Thất thì chỉ lo ăn, xấp văn kiện trên bàn nhìn cũng không nhìn tới, Tô Tố liền lấy xem.

Vừa nhìn một cái, cô đã giật bắn người.

Chữ bên trên văn kiện vừa to vừa rõ,1"Văn kiện chuyển nhượng cổ phần", cô hốt hoảng đọc kỹ từ trên xuống dưới, phát hiện đúng thật là anh chuyển nhượng 5% cổ phần công ty quốc tế Hoàn Vũ cho hai đứa con làm quà sinh nhật.

Tô Tố cảm động từ tận đáy lòng.

5% cổ phần, nhìn con số nhỏ vậy, nhưng là 5% của công ty quốc tế Hoàn Vũ, cứ chia lợi nhuận từ 5% thì cũng phải lên tới 10 con số, nếu công ty phát triển tốt, có thể lên đến 11 con số.

Tô Tố kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Lăng, "Đây, đây… Tiêu Lăng, như vậy không nên đâu, bọn trẻ mới có 4 tuổi, sao nhận nổi món quà lớn như vậy."

"Tuy bọn trẻ vẫn còn nhỏ, nhưng lại rất hiểu chuyện, quốc tế Hoàn Vũ do một tay anh dựng nên, sau này cũng là của Cảnh Thụy với Tiểu Thất thôi, hiện tại đưa cho chúng trước một ít cổ phần có là gì", Tiêu Lăng đặt đũa xuống, vô cùng cao hứng, 5% cổ phần có thể5thay đổi thái độ của Cảnh Thụy đối với anh, đúng là thu hoạch quá lớn, nếu biết cổ phần có tác dụng đến vậy, anh sớm đã chuyển cho bạn trẻ rồi.

Tô Tô nghĩ qua nghĩ lại.

Cô nghe qua nghe lại, Tiêu Lăng nói qua nói lại cũng chỉ là một câu: Có tiền muốn làm gì cũng được.

Văn kiện được soạn rất tốt, dấu cũng đã đóng, đã có hiệu lực pháp lý, Tô Tố có muốn phản đối cũng không còn được nữa, cô vỗ vỗ đầu Tiểu Thất, "Quà daddy tặng con, cất cẩn thận."

Tiểu Thất để lộ khuôn mặt bất mãn, nhìn Tiêu Lăng, "Nhưng mà Tiểu Thất không thích a, chẳng phải chỉ là vài tờ giấy thôi mà, daddy mua cho con cục kẹo còn tốt hơn, Tiểu Thất háo hức mong chờ được đón sinh nhật, được nhận quà của daddy, vậy mà lại tặng con mấy tờ giấy này, bảo bảo không vui chút nào."

5% cổ phần của quốc tế Hoàn Vũ mà Tiểu Thất lại không coi trọng bằng2một cục kẹo.

Người trên bàn đều im lặng.

Cảnh Thụy ngồi bên cạnh nho nhã lau miệng rồi nhẹ nhàng nói một câu mỉa mai, "Ngốc."

"A a a, sao anh lại mắng Tiểu Thất." Tiểu Thất bất mãn chề môi.

"Mấy tờ giấy mà em vừa nói đủ để em ăn kẹo cả đời đó."

Tiểu Thất mở to mắt nhìn.

“Thật hả?”

Chỉ hai tờ giấy mỏng manh vậy mà đủ cho cô ăn kẹo cả đời?

Tiểu Thất nhìn thái độ của Cảnh Thụy, mọi người trên bàn thì im lặng nhìn cô, cô liền hiểu ra vấn đề, hét lên một tiếng “wow”, nhanh chóng cầm lấy văn kiện trên bàn cất vào trong túi, một bên nhét còn một bên kêu to, “Mọi người không được giành với Tiểu Thất a, đây là tiền mua kẹo cả đời của Tiểu Thất a.”

Cả bàn đều cười.

Bữa cơm ăn được một nửa Tiêu Khả mới từ từ đi đến.

Trên người toát ra khí lạnh, tay cầm quà tặng, nhìn thấy cả bàn đang ăn uống mà không chờ cô, có chút bất mãn,9“Mọi người thật là, sinh nhật của Tiểu Thất với Cảnh Thụy mà không chờ người làm cô cô này, thật khiến tôi đau lòng, ông nội cũng thật quá đáng, vậy mà không nói trước với con, hôm nay con mém bị đông cứng ở một nơi nguy hiểm mà nhanh chóng chạy ngay tới đây, Tiểu Thất mau qua đây ôm cô cô một cái thật ấm áp nào.”

“Không muốn, người của cô cô lạnh lắm.”

“Haha, không muốn cũng phải ôm”, cô ôm lấy Tiểu Thất, lấy tay bóp nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thất, lúc này mới vừa ý mà buông Tiểu Thất ra, tặng quà sinh nhật cho Cảnh Thụy với Tiểu Thất rồi tự mình kéo ghế ngồi xuống bàn ăn, nhìn thấy trên bàn ăn còn có Trương Hân, cô bất ngờ, mở to mắt chỉ vào Trương Hân, “A…, Trương Hân, sao cô lại ở nhà tôi, không phải người trong đoàn làm phim nói gần đây cô mất tích rồi sao, cái tên tiểu tử thúi Lãnh Mạc đang1ở thành phố A điên cuồng tìm cô đó, tôi nghe nói vì tìm cô mà đã đi mòn mấy đôi giày rồi đó, ây ya, thì ra cô ở nhà tôi, hèn gì Lãnh Mạc anh ta tìm không được cô, hahahaha.”

Trương Hân mỉm cười, cô có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ điên loạn của Lãnh Mạc.

Anh ta căn bản là một tên cuồng tự luyến, cô đã sống ở nhà Tô Tố được nửa tháng, nửa tháng mà không tìm được cô, đối với anh ta là một sự sỉ nhục vô cùng lớn, chắc là bây giờ anh ta đang rất tức giận.

“Tiêu Khả, Trương Hân là bạn tốt của em, chị đừng nói ai biết chuyện Trương Hân đang ở nhà em nha.” Tô Tố không yên tâm nên nhắc nhở.

“Yên tâm yên tâm”, Tiêu Khả mạnh dạn vỗ vỗ ngực, “chị ghét nhất là tên tiểu tử thúi Lãnh Mạc đó, từ nhỏ đến lớn cứ mặt hầm hầm, chưa bao giờ cho chị chút sĩ diện, chị không thèm nói tin tức này cho hắn biết đâu, có điều, Trương Hân cô phải cẩn thận, Lãnh Mạc hắn rất xấu tính, bây giờ lại đang nóng giận, nếu để hắn tìm được cô thì cô sẽ rất khó sống.”

Trương Hân cảm thấy ấm áp trong lòng.

Khoảng thời gian cô ở lại Tiêu gia không lâu, nhưng càng ở thì lại càng thích người của Tiêu gia, cô là người không giỏi giao tiếp, nhưng lại mong muốn nhận được sự ấm áp quan tâm từ người khác. Không khí gia đình Tiêu gia vừa ấm áp lại thoải mái dễ chịu, ai cũng đối đãi với cô rất tốt, dù là người vừa mới quan nhưng ai cũng đối xử với cô như thành viên trong gia đình, cô ở lại đây cảm giác như không muốn rời đi nữa.

Về phía Lãnh Mạc…

Trương Hân cụp mắt xuống, chuyện của anh ta đã không còn liên quan gì với cô.

Có truyện mới này hay lắm nè mọi người,Chỉ có 47 chap mình post FULL luôn rồi.

Truyện Ý Tương Tư Mà Tôi Từng Chôn Sâu

361. Chương 361

Ăn cơm xong đã là 8 giờ tối.

Người trong nhà vây quanh nói chuyện, tâm trạng hôm nay của lão gia tử rất tốt, nhớ lại lúc Tiêu Lăng còn nhỏ, trong nhà cũng náo nhiệt như vậy.

Hơn 8 giờ tối người làm nhận được một bưu kiện, là hai hộp giấy nhỏ, không ghi tên người gửi, chỉ ghi tên người nhận.

Ý… lại là gửi cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

Cảnh Thụy nhìn qua, Tiểu Thất đêm hộp ghi tên Cảnh Thụy giao cho Cảnh Thụy, mình thì nhanh chóng tháo hộp ra xem, hộp vừa mở ra đã vô cùng thích thú, miệng không ngừng “wow wow”, “Là socola, socola a, mami, trong lớp có bạn từng cho con ăn qua, rất rất rất ngon a.” Tiểu Thất ôm hộp socola vào lòng, “Không biết là ai tặng a, đúng là quá tâm lý rồi a.”

Cùng lúc đó, Cảnh Thụy mở hộp của mình ra xem, bên trong là một chiếc máy bay mô hình vô cùng tinh xảo.

Đây không phải là đồ chơi.

Mà là mô hình thu nhỏ của máy bay trực thăng, không giống đồ chơi hay chỉ là một cái khung mô hình đơn giản, mà bên trong máy bay đầy đủ vật dụng y như thật, cửa sổ còn có thể mở ra được, Cảnh Thụy dù không nói gì nhưng lại cầm tới không rời tay.

Tiêu Lăng biết nhìn hàng, nhìn thấy mô hình máy bay liền nhăn nhăn mày.

"Đây không giống đồ chơi."

"Đây không đơn giản chỉ là mô hình, trên thị trường rất hiếm người bán", không quen biết sẽ không mua được, mà giá cả cũng khá đắt, số tiền mua món đồ này đủ tiền mua một chiếc xe Audi, Tiêu Lăng nhất thời không thể nghĩ ra ai lại vung tay rộng rãi đến vậy để tặng quà cho hai đứa trẻ.

Điện thoại vang lên, Tiểu Thất chạy đến nghe điện thoại.

"A... con nè con nè, là con nè ba nuôi, haha, không ngờ ba nuôi lại nhớ sinh nhật của Tiểu Thất với anh con, Tiểu Thất vui quá đi."

Ba nuôi?

Tô Tố với Tiêu Lăng nhìn nhau, đi đến bên cạnh để nghe Tiểu Thất nói chuyện với Mộ Bạch, khi lại gần âm thanh trở nên rõ ràng hơn.

"Ba nuôi ba nuôi, ba ở bên Anh chơi có vui không? Con nghe mẹ nói mấy hôm nay bên đó đều có mưa, ba nuôi phải chú ý giữ gìn sức khỏe, nếu chẳng may bị bệnh Tiểu Thất sẽ đau lòng lắm a."

Giọng nói Mộ Bạch vẫn ấm áp như trước, "Tiểu Thất yên tâm, ba nuôi sẽ giữ gìn sức khỏe, bây giờ ba nuôi không có ở trong nước, không thể tự tay tặng quà sinh nhật cho con, con có vì vậy mà không vui không?

"Đương nhiên là không rồi, Tiểu Thất rất thích quà của ba nuôi, hôm nay Tiểu Thất nhận quà mỏi tay luôn,daddy còn chuyển nhượng cho con 5% cổ phần công ty của daddy nữa, haha, anh trai nói đủ cho Tiểu Thất ăn kẹo cả đời đó, ba nuôi, bây giờ Tiểu Thất đã là người có tiền rồi, chờ ba nuôi về nước con mời ba ăn cơm được không?"

Thật ra khi biết quà là do Mộ Bạch tặng, Tô Tố rất cảm động, cô chưa từng nói với anh về sinh nhật của hai đứa trẻ, không biết anh biết từ đâu, nhưng nhìn quà sinh nhật cũng đủ biết anh rất có thành ý.

Mộ Bạch nghe Tiểu Thất nói mà dở khóc dở cười, "Được, ba nuôi chờ con."

Lúc nói chuyện điện thoại, Tiêu Lăng nói một câu, "Thật ra Mộ Bạch không thích con nít, vậy mà nói chuyện với Tiểu Thất lại hợp đến vậy", nói xong anh còn châm chọc mà thêm 1 câu, "Ai kêu con của Tiêu Lăng này lại làm người khác yêu mến cơ chứ, việc này cũng khó trách a."

"..."

Tô Tố mặt tối sầm

Bên ngoài gió lạnh, trong nhà thì mọi người đang nói chuyện rất vui vẻ.

Lúc 11 giờ thì đột nhiên cúp điện.

Cả căn phòng đều tối đen như mực.

Mọi người ai cũng giật mình, Tô Tố lập tức quay sang nói với Tiểu Thất, "Tiểu Thất con đừng sợ, đứng im đó, đừng chạy lung tung."

"A." Tiểu Thất ngoan ngoãn đứng im tại chỗ, "Mami, có phải cúp điện rồi không?".

"Chắc là vậy."

"Không thể nào", Tiêu Khả lên tiếng, "Tôi sống ở đây hơn 20 năm, dù khu vực khác cúp điện ở đây cũng không ảnh hưởng gì, cho dù cúp điện cũng sẽ nhanh chóng có máy phát điện... Đừng lo, bảo vệ sẽ nhanh chóng mở máy phát điện thôi."

Quả nhiên không đến năm phút, căn phòng lớn đã sáng đèn trở lại.

Mới năm phút trước cả phòng khách còn đang náo nhiệt, vậy mà bây giờ đã khác hoàn toàn.

Mọi người kinh ngạc mở to mắt.

Lúc này ở giữa sảnh phòng khách là vô số hoa hồng được bày thành hình trái tim, ở giữa là Tiêu Lăng đang mặc trang phục vô cùng nghiêm túc, đang đứng mỉm cười ôn nhu

Mọi người ai cũng hiểu ra vấn đề, nhìn sang Tô Tố.

Tô Tố kinh ngạc che miệng, chỉ năm phút ngắn ngủi, mà còn tối đen như mực, anh đã có thể làm được như vậy.

Chỉ duy nhất lão gia tử là không kinh ngạc, ông từng đi lính, tính cảnh giác rất cao, đèn vừa tắt ông đã cảm nhận được Tiêu Lăng đang chuyển động, đã vậy đôi mắt ông thích ứng với bóng tối rất nhanh, Tiêu Lăng chạy ra chạy vào phòng chứa đồ ông đều thấy rất rõ.

Haha, tiểu tử tốt.

"Tiêu Lăng…"

Tiêu Lăng ở giữa trái tim bằng hoa hồng, quỳ một chân xuống, trong túi lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ bằng nhung, từ từ mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, anh cầm chiếc hộp nhìn về phía Tô Tố, "Em yêu, hôm nay là một ngày đặc biệt, ngày này 4 năm trước em đã phải cực khổ rồi, lúc đó anh không có ở bên em. Càng huống hồ hôm nay là sinh nhật của hai đứa con, anh không phải là một người ba tốt, cũng không phải là một người chồng tốt, nhưng mà… anh sẽ cố gắng học hỏi, em… có nguyện ý cho anh cơ hội này không?"

Sự thực là, vì buổi cầu hôn hôm nay Tiêu Lăng đã chuẩn bị rất lâu.

Chiếc nhẫn kim cương trong tay anh là hai tháng trước anh đặt một sư phụ ở nước ngoài làm riêng, đợi đến 2 ngày trước mới nhận được, vốn dĩ anh định Noel mới cầu hôn, nhưng nhận được chiếc nhẫn anh liền nôn nóng không đợi được nữa.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, nên anh đã chọn hôm nay.

Tiêu Lăng từ sau lưng lấy ra một cái hộp, anh vừa mở ra, "Đây là lần đầu tiên anh cầu hôn, cũng không biết phải làm như thế nào, chắc là sẽ có sơ suất, nhưng nguyện ý thể hiện toàn bộ tấm lòng của anh. Đây là toàn bộ cổ phần của anh ở công ty quốc tế Hoàn Vũ và công ty truyền thông Tinh Quang, đây là toàn bộ giấy tờ nhà và cửa hàng của anh ở trong và ngoài nước, còn đây là chìa khóa của những chiếc xe anh mua từ trước đến nay, còn có…" Tiêu Lăng từ dưới đáy hộp lấy ra một cuốn sổ hộ khẩu màu đỏ, "Toàn bộ tài sản của anh đều nguyện ý ghi thêm tên em, vậy, em có đồng ý thêm tên em vào sổ hộ khẩu của anh không?"

Tô Tố cũng là lần đầu tiên được người khác cầu hôn.

Cô không biết khi người khác cầu hôn sẽ như thế nào, nhưng đảm bảo dù so với ai thì đây cũng là màn cầu hôn đặc sắc nhất.

Tô Tố chỉ đứng đó rơi nước mắt, không nói thêm được gì.

362. Chương 362

Tiêu Lăng nét mặt căng thẳng nhìn Tô Tố, như sợ rằng cô không chấp nhận lời cầu hôn.

Tô Tố che mặt lại, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

“Tô Tố…”

“Em đồng ý” Tô Tố đột nhiên nín khóc và mỉm cười, vươn cánh tay trái ra ôm chầm lấy Tiêu Lăng, “Em đồng ý làm người được xuất hiện trong hộ khẩu nhà anh”

Khóe miệng Tiêu Lăng cuối cùng cũng nở nụ cười, cả người anh như buông lỏng và thư giãn ra, vậy mà trên trán vẫn còn toát ra một ít mồ hôi, có thể thấy rằng lần cầu hôn này anh không chắc chắn sẽ được chấp nhận, Tiêu Lăng như sợ Tô Tố sẽ đổi ý, nhanh chóng lấy chiếc nhẫn kim cương hồng từ trong hộp ra, rồi lập tức đeo vào ngón áp út bên tay trái của cô.

Chiếc nhẫn kim cương này là anh cố ý nhờ người ta làm, độ lớn nhỏ vừa y, hơn nữa bên trong chiếc nhẫn còn có khắc tên viết tắt của hai người, mang rất nhiều ý1nghĩa, tuy chiếc nhẫn này không phải đẹp đẽ quý giá gì, và cũng không phải là độc nhất vô nhị, nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy chiếc nhẫn thì anh đã thích nó rồi, anh cảm thấy chiếc nhẫn có đính kim cương màu hồng này rất thích hợp với cô, chiếc nhẫn được đeo vào tay cô, thật tình là nó rất hợp, ngón tay cô trắng mịn, chiếc nhẫn kim cương hồng ấy càng tô điểm cho đôi tay trở nên trắng hồng và nõn nà hơn, khiến cho người ta nhìn vào đều cảm thấy rất triều mến.

Tiêu Lăng kìm lòng không được liền nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng hôn lên ngón tay cô một cái, sau đó dùng sức nắm chặt tay cô lại, “Tô Tố, đeo chiếc nhẫn vào tay em rồi, thì xem như em không thể trốn thoát được rồi nhé.”

Tô Tố thuận thế kéo anh từ dưới đất đứng dậy, mặc kệ trong đại sảnh đang có rất nhiều người, cô ôm chặt lấy Tiêu Lăng, “Em bây giờ bị anh nắm trong tay rồi1, có muốn chạy đi chăng nữa, cũng chạy không thoát được rồi…”

Tiêu Lăng sửng sốt, càng cười khoái chí.

Những người trong đại sảnh tự đáy lòng cũng thật sự vui mừng cho hai người.

Tiêu Khả vỗ tay đầu tiên, Trương Hân và Lão Gia Tử cũng cho một tràn vỗ tay thật mạnh mẽ theo sau.

“Tốt quá ha ha, tốt tốt tốt quá” xem lão gia tử còn phấn khích hơn Tiêu Lăng, phấn chấn đến nổi mặt lão đỏ bừng lên, “Tiểu Tử Thối, coi như cháu đã thông suốt rồi nhé ha ha, ông cũng không nghĩ rằng, trong lúc sinh thời ông có thể thấy cháu thành gia lập thất, ha ha, tốt lắm tốt lắm, Tô Tố, cháu yên tâm, nếu Tiểu Tử Thối này dám ức hiếp cháu, ta sẽ lập tức đánh gãy chân nó”

Tô Tố nghiêng mắt liếc Tiêu Lăng một cái, đưa tay khiều nhẹ cánh tay của Tiêu Lăng, “Có nghe lời Gia Gia căn dặn chưa.”

“Gia Gia, rốt cuộc ai mới là cháu nội của ông đây”

Lão Gia Tử5giận dỗi vẫy vẫy cánh tay, “Bây giờ ông đã có chắt trai thì vạn sự sung túc rồi, ai còn cần đến

Tiểu Tử Thối như cháu nữa, ta bây giờ đã có Cảnh Thụy và Tiểu Thất là được rồi."

Tiêu Lăng tỏ vẻ đau khổ.

Mọi người trong nhà bỗng chốc cười òa lên.

Cuối cùng lão gia tử lên tiếng chốt ngày kết hôn, "Muốn định ngày kết hôn vào năm tới hay sao? Hay là vào thời điểm xuân về hoa nở, đến lúc đó thời tiết cũng ấm áp lên, mặc áo cưới cũng không cảm thấy lạnh, hơn nữa chỉ còn thêm ba tháng nữa là sang năm mới rồi, tranh thủ thời gian đó chuẩn bị mọi thứ được đầy đủ hơn, Tiêu Gia nhà ta đã lâu không làm hỉ sự rồi, lần này nhất định phải tổ chức cho thật long trọng mới được. Đúng rồi đúng rồi, Tiêu Lăng chẳng phải có một cái trang viên rất lớn dùng để nghỉ ngơi ở Hải Nam sao, hay là hôn lễ cũng tổ chức ở đó, ở đó thời2tiết rất ấm áp, so với A Thị thì nơi đó ấm áp hơn nhiều, phong cảnh cũng tuyệt đẹp… Đến lúc đó những khách mời đến dự tiệc cũng thuận tiện được nghỉ ngơi."

Lão Gia Tử vui đến nổi đã sắp xếp bố trí hết rồi.

Tiêu Lăng bàn về đề tài này thì cảm thấy rất thích thú, ngồi cùng Lão Gia Tử ở bên kia mỗi người một câu trao đổi không ngừng, "Địa điểm thì ta nên tổ chức ở Hải Nam, còn bố trí sân bãi thì ta nên tìm công ty tổ chức tiệc cưới thực hiện, nếu tổ chức vào năm sau, thì bây giờ có thể bắt đầu chuẩn bị kế hoạch chiêu đãi khách mời, bắt đầu bắt tay vào việc viết thiệp mời."

"Đúng đúng, nhớ rõ, người cần phải mời thì nên mời, cố gắng làm cho thật náo nhiệt sôi động vào"

"Tốt"

Tiêu Lăng chấp nhận không một chút do dự, anh ta muốn cả thế giới đều biết, tin anh và Tô Tố chuẩn bị kết hôn, trong đầu9anh đã liệt kê một chuỗi công việc cần phải sắp xếp, nhưng mà đối với việc này anh vẫn chưa có kinh nghiệm, lập tức thỉnh giáo Lão Gia Tử, "Vậy ngày mai con sẽ đem chuyện sắp kết hôn cho giới truyền thông biết nhé, bây giờ con đi nhờ người chuẩn bị lễ phục và áo cưới, và còn bánh kẹo cưới nữa con sẽ nhờ người chuẩn bị sẵn, Gia Gia xem có còn thiếu thứ gì cần chuẩn bị thêm nữa không."

"Đương nhiên là còn" Lão Gia Tử nói, " Cháu và Tô Tố vẫn chưa chụp hình cưới mà, cháu nhanh chóng giải quyết hết công việc trong thời gian này đi, dành chút thời gian cùng Tô Tố đi chụp hình cưới, còn phải tìm dâu phụ và rể phụ nữa, việc này các cháu có thể tự tìm lấy. Còn nữa cho dù bên nhà gái của Tô Tố không có ai đi nữa, thì cũng không thể cho người ta cảm thấy Tô Tố bị bạc đãi, cho nên hôn lễ của các cháu phải long trọng thật1long trọng vào"

Tiểu Thất cuối cùng cũng không nhịn được, lập tức chạy tới, "Thái Gia Gia, Thái Gia Gia, thế còn Tiểu Thất thì sao, Tiểu Thất và anh trai có thể giúp gì đây?"

Lão Gia Tử suy nghĩ một hồi, ôm chầm lấy tiểu nha đầu vào trong lòng, "Con và Cảnh Thụy có thể giúp Ma mi làm phù dâu phù rể nhí được không? Chính là giống như trong Ti vi lúc cử hành hôn lễ thay cô dâu cầm chiếc váy lên đó, Tiểu Thất cháu thấy được không nào"

“ô de, Tiểu Thất được tham gia hôn lễ của Mami rồi, thích quá đi ha ha ha”

Cảnh Thụy cũng rất vui mừng, còn hạnh phúc hơn lúc nhận từ Tiêu Lăng thư chia cổ phần cho mình nữa.

Nhìn thấy Lão Gia Tử cùng Tiêu Lăng hai người thảo luận khí thế ngất trời, Tô Tố hoàn toàn không dám xen lời vào, cô ngượng ngùng gãi đầu, những chuyện này đáng lý ra phải hỏi ý kiến của cô mới đúng chứ.

Hazz…

Sao có cảm giác không có liên quan gì đến cô thế nhỉ.

Tô Tố như có cảm giác đang đóng vai nữ chính bỗng chốc bị hạ xuống thành đóng vai người qua đường vậy.

Cô lập tức cảm thấy không ngừng bối rối và túng quẩn.

Trương Hân cảm thấy rất ngưỡng mộ và nhìn cô, “Tô Tố, cô thật hạnh phúc”

Cô cong chân mày tự cảm thấy thật hạnh phúc, “Trương Hân, tôi có thể mời cô làm phù dâu của tôi được không”

“Tôi ư?” Trương Hân kinh ngạc chỉ vào mũi của mình, “Cô chắc chắn chứ?”

Thông thường tìm phù dâu, trước tiên phải tìm người chưa từng kết hôn, tiếp đó phải có mối quan hệ tốt với cô, sau đó là phải có tâm đầu ý hợp nữa, thí dụ tình cảm của người phù dâu đó phải thật suôn sẻ, trong cuộc sống không có quá nhiều sóng gió đau khổ.

Tuy nhiên cuộc sống của Trương Hân không được thuận lợi, và cũng không được ổn định, mà Tô Tố lại yêu cầu cô làm phù dâu sao?

Trương Hân lại dùng ánh mắt tỏ vẻ hoài nghi nần nữa.

Tô Tố khẳng định với cô bằng cái gật đầu.

Không ai có thể thích hợp làm phù dâu hơn Trương Hân, nếu kiếp này cuộc sống cô có thể hạnh phúc hay không?đó là hi vọng Trương Hân chính mắt nhìn thấy cô hạnh phúc.

…

Buổi tối Tô Tố cùng Tiêu Lăng trở về phòng.

Tô Tố gọi điện thoại cho Tiểu Hi, khi nghe thấy cô sắp kết hôn, trong điện thoại liền vui mừng reo lên, "A a... Tố Tố thật sự là chúc mừng mày nha, ha ha, bây giờ tao thật sự rất vui mừng, ha ha ha, không được rồi không được rồi, phù dâu mày nhất định phải để dành cho tao, tao vẫn chưa làm phù dâu cho ai hết đâu, ha ha, TôTố, mày đã định thời gian nào chưa, mau nói cho tao nghe, nói nhanh đi, để tao sắp xếp và chuẩn bị thời gian một tí, ha ha."

Tô Tố rút lại nụ cười, cô cảm thấy Tiểu Hi còn vui mừng hơn cả cô nữa.

"Hôn lễ được định vào ngày mười bốn tháng ba."

"Ngày mười bốn tháng ba sao? Ngày tốt ngày tốt, Tiêu Lăng thật đúng là có tâm á, đáng tiếc năm nay không phải trùng hợp vào năm thứ mười ba, nếu không thì có thể chọn ngày bốn tháng một năm mười ba rồi. Tổ hợp lại là yêu em trọn đời, ha ha."

Tô Tố liết nhẹ về phía Tiêu Lăng, ngày này có ý nghĩa như vậy sao? Cô thật sự không nghĩ tới.

Tiêu Lăng ôm nhẹ vào vai cô, thì thầm một làn hơi ấm vào tai cô, "Vợ yêu, chúng ta đi ngủ thôi"

Mặt Tô Tố bỗng trở nên đỏ ửng lên.

Bên kia Tiểu Hi cũng phát giác được, liền nhanh chóng tắt máy điện thoại, "Tô Tố Tô Tố, người đàn ông của cô hôm nay vừa cầu hôn thành công rồi, chắc chắn cũng đang rất phấn khích đây, hihi, mày phải biết điều nhé, tao sẽ không quấy rầy hai người ân ái đâu, ngày mai chúng ta lại nói chuyện tiếp nhé, bye"

363. Chương 363

Ngược lại với tin vui của Tiêu Lăng và Tô Tố, thì những ngày tháng của Bạch Linh đều trôi qua thật khó khăn đau khổ.

Bạch Linh mặc trên người một chiếc áo bệnh nhân màu trắng sọc xanh, tái nhợt mà trầm lặng đứng bên cửa sổ phòng bệnh, cửa sổ bị đóng chặt lại, cô chỉ có thể nhìn thấy những cánh hoa tuyết trắng đang bay phất phới bên ngoài, căn phòng bệnh cao cấp này có rất ít người ở, trong phòng bệnh này yên tịnh đến nỗi có thể nghe được tiếng con tim mình đập thình thịch.

Bạch Linh dựa vào cửa sổ, cười trong sự đau khổ.

Từ tối hôm qua cho đến bây giờ đã đúng một ngày rồi, vào cái lúc cô bị sẩy thai cho đến hiện tại đã trôi

qua hơn hai mươi mấy tiếng đồng hồ, từ ngày cô bắt đầu nhập viện thì một ngày của cô kéo dài như một năm, chỉ có Mạc Tầm đưa cô đến bệnh viện, và cô cũng biết vợ chồng Mạc Đào cũng đã đến đây, cô cũng đã từng nghe cuộc đối thoại của hai vợ chồng Mạc Đào và Mạc Tầm

Mạc Tầm…

Bạch Linh nắm chặt bàn tay lại, cô cảm thấy rất thất vọng với anh ta

Vậy mà anh ta cũng đồng ý với vợ chồng Mạc Đào là sau hai tháng nữa sẽ tìm người phụ nữ mang thai hộ cho anh ta.

Trong mắt Bạch Linh bây giờ đầy sự phẫn nộ

Dựa vào cái gì

Chẳng lẽ con của cô không phải là con sao

Suốt hơn hai mươi tiếng đồng hồ, cô đã nếm được cái cảm giác đang ở trên thiên đường bỗng chốc rơi xuống địa ngục, trước đó khi trong bụng cô còn cái thai, tuy rằng vợ chồng Mạc Đào không thích cô, nhưng cũng vì danh phận của đứa bé mà vẫn đối xử tốt với cô, nhưng sau khi con cô mất rồi, bọn họ đến bệnh viện cũng không thèm liếc mắt nhìn cô dù chỉ một lần, từ lúc Mạc Tầm đồng ý cho người phụ nữ khác mang thai hộ, thì họ lập tức rời đi, Mạc Tầm thì… Trong mắt Bạch Linh lấp lánh những giọt nước mắt.

Sau khi nghe cuộc nói chuyện của họ không bao lâu thì thuốc bắt đầu có tác dụng và làm cô ngủ mê man, đợi đến khi tĩnh lại, nghĩ rằng sẽ được nhìn thấy ánh mắt thương tiếc của Mạc Tầm, thì thật không ngờ đến bóng dáng của Mạc Tầm cô cũng không được nhìn thấy, anh ta đã lẵng lặng đi mất tiêu, cả người anh ta như lặng mất tăm, mãi cho đến hiện tại cũng không thấy đến thăm cô.

Những giọt nước mắt trên khóe mắt Bạch Linh không ngừng tuôn chảy.

Cửa phòng bệnh đột nhiên vang lên, Bạch Linh vội vàng lau những giọt nước mắt đi, vui mừng nhìn ra cửa thì thấy người xuất hiện bên cửa phòng, lập tức những ánh hào quang trong mắt cô trở nên ảm đạm xuống.

“Bạch tiểu thư, tại sao cô lại đứng đó…” Nữ hộ lý bưng trên tay chiếc hộp giữ nhiệt, nhìn Bạch Linh lập tức đỡ cô lên giường ngồi “Bạch tiểu thư, cô đã sẩy thai, cũng giống như đang trong tháng của phụ nữ sau sinh vậy, một tháng cũng không được bước chân xuống giường sẽ bị nhiễm lạnh, bằng không về sau nhất định sẽ bị nhiều bệnh vặt, mau lên giường nằm xuống đi…”

Nữ hộ lý này là người Mạc Tầm đã tìm tới để chăm sóc cô, từ lúc cô tỉnh dậy cho đến giờ đều là nữ hộ lý này đã ở bên chăm sóc cho cô.

Bạch Linh hoang mang nắm lấy tay nữ hộ lý, “Cô Trương, Mạc Tầm đâu, tôi muốn nhìn thấy Mạc Tầm được không?”

“Mạc tiên sinh à” nữ hộ lý đặt chiếc hộp giữ nhiệt lên tủ ở đầu giường, lấy tất cả thức ăn từ trong hộp ra, nghe thấy Bạch Linh hỏi, cô lập tức nói, “Mạc tiên sinh dạo này khá bận rộn.”

Nhìn thấy vẻ mặt Bạch Linh ảm đạm u ám,cô lập tức nói tiếp, “ Nhưng mà Mạc tiên sinh cũng rất quan tâm đến Bạch tiểu thư đấy, hộp canh gà này là Mạc tiên sinh ngàn lời dặn dò tôi hầm cho Bạch tiểu thư uống đấy, hơn nữa Mạc tiên sinh đối với Bạch tiểu thư thực sự rất chu đáo tận tình nữa, biết rằng phụ nữ khi trong tháng là không thể ăn quá mặn nên đã cẩn thận kêu tôi để ít muối thôi, những thứ gia vị khác đều không được bỏ vào, và đặc biệt yêu cầu tôi nói với Bạch tiểu thư là nếu có cần chuyện gì thì cứ dặn dò tôi, muốn ăn gì và muốn uống gì chỉ cần cô yêu cầu là tôi sẽ lập tức đi mua cho cô.”

“Thật sao?” Bạch Linh nắm chặt bàn tay của nữ hộ lý, “Mạc Tầm có thật là nói như thế không?”

“Đương nhiên là sự thật.” Nữ hộ lý nhìn Bạch Linh cảm thấy khó hiểu, “Bạch tiểu thư cô đừng nên suy nghĩ nhiều nữa Mạc tiên sinh thật sự rất bận rộn đợi anh ta rảnh nhất định sẽ đến thăm cô, thời gian này chủ yếu là cô nên bảo vệ sức khỏe tịnh dưỡng cho tốt, con mất rồi không sao vì cô và Mạc tiên sinh còn trẻ mà sau này còn nhiều cơ hội để có thật nhiều con thôi.”

Bạch Linh như cảm thấy suy sụp dựa vào giường.

Vẫn có thể có nhiều con sao?

Ha…

Thể chất của cô bây giờ rất là khó đậu thai, lần có con này thật không dễ dàng, sự việc này chỉ có mình cô biết mà thôi, bây giờ bị sẩy thai làm tổn hại đến cơ thể thế này, thì sau này cô làm sao có con được nữa.

Mạc Oanh Oanh

Mạc Oanh Oanh chết tiệt

Cô tuyệt đối sẽ không buông tha cho Mạc Oanh Oanh

Bạch Linh một hơi uống hết hộp canh gà của nữ hộ lý mang tới, đợi sau khi nữ hộ lý rời đi, cô lập tức bấm điện thoại gọi đi, “ Hêy, là tôi, giúp tôi làm một việc”

…

Màn đêm buông xuống, Mạc Oanh Oanh với tâm trạng phiền muộn đến quán bar uống rượu.

Người đàn ông ngồi bên cạnh cô thay đổi không ngừng, lần này biến thành Tiểu Thịt Tươi có làn da trắng trẻo, cô ngồi ngay quầy rượu, kéo cánh tay của Tiểu Thịt Tươi, say khướt và hô to, "Anh nói xem chuyện này có liên quan gì đến tôi không, đâu phải tôi làm cho chị dâu bị sẩy thai mà ba mẹ lại mắng chửi lên người của tôi, rõ ràng chính là lỗi của Tô Tố mà, tôi không có tí sai nào cả, bọn họ cần cháu đến nổi phát điên rồi, việc làm xấu xa gì cũng đổ hết lên đầu tôi, lại còn nói tôi phải thành thật nếu không sẽ gặp ai thì gã tôi cho người đó"

Tiểu Thịt Tươi nắm chặt cánh tay của cô và nói, "Mạc tiểu thư cô đừng uống nữa…"

"Ai là tiểu thư ai là tiểu thư ngươi mới là tiểu thư, trong nhà người mới là tiểu thư…" Mạc Oanh Oanh căn bản không để ý tới anh ta, tiếp tục uống rượu vào bụng, "Anh nói xem tôi có phải là đang chột dạ không, làm sao tôi dám nhìn mặt chị dâu của tôi, dù sao chị ấy cũng đối xử rất tốt với tôi, nhất định cũng sẽ không trách tôi… Huống chi chuyện này thật ra là không liên quan đến tôi"

Mạc Oanh Oanh uống say khướt, ánh mắt nhìn thấy mọi người như không tỉnh táo bóng chồng bóng, cô đẩy Tiểu Thịt Tươi ra, "Anh đi ra đi, anh là đồ khốn nạn, anh dám hủy hôn ước với tôi à, anh không muốn lấy tôi thì cũng đừng mang tôi ra làm trò cười… Sau này tôi sẽ không thích anh nữa "

Mạc Oanh Oanh thất tha thất thểu rời khỏi quán bar, trong quầy bar có hai người đàn ông khác đang nhìn cô, họ nhìn nhau, rồi bước đi theo sau cô.

Mới ra khỏi quán bar, thì bỗng nhiên có một cơn gió lạnh thổi đến,Mạc Oanh Oanh lập tức vịnh vào bức tường và ói liên tục.

Vừa nôn ói xong, cô ngẩng đầu lên, bỗng nhiên cảm giác trước mắt tối sầm lại, cô bị một cái túi chụp lên đầu, rồi bị người ta khiêng lên, cô nhất thời kinh hoảng không ngừng kêu la, "A… thả tôi ra, tôi là Mạc Oanh Oanh, là đại tiểu thư của Mạc gia, các người động đến ta, cha mẹ và anh trai của tôi nhất định sẽ không buông tha cho các người đâu"

Người đàn ông đó không nói gì, khiến Mạc Oanh Oanh càng thêm khiếp sợ.

Đại khái qua hai mươi phút sau, Mạc Oanh Oanh đột nhiên bị quăng xuống nền đất, và cái túi trên đầu cô được vén mở ra.

"A…"

Mạc Oanh Oanh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bỗng chốc bị dọa dường như sắp tè ra quần.

Cô ta hiện đang ở trong một cái hẻm tăm tối, cái hẻm nhỏ này tràn ngập mùi hôi thối từ thùng rác, cái hẻm âm u tối mịt, lúc này đang có năm sáu người đàn ông nhìn chằm chằm cô như hổ đói rình mồi.

Mạc Oanh Oanh đã rã rượu và bừng tỉnh dậy, bị dọa đến nổi cứ liên tục lùi về phía sau, "Các người, các người muốn làm gì"

Một trong số những người đàn ông đó có một người với vết sẹo trên mặt như đã từng bị dao cắt không vội cũng không chậm đứng trong hẻm tối rồi lấy ra một cái máy ảnh, đã chuẩn bị xong mọi thứ, anh ta và những người đàn ông khác liếc nhìn nhau, với giọng cười – dâm đãng tiến lại gần Mạc Oanh Oanh nói, " Cô cảm thấy chúng tôi muốn làm gì nào?"

"A… tôi là đại tiểu thư của Mạc gia, tôi sẽ cho các người tiền, các người đừng đụng vào tôi…"

"Rất tiếc à rất tiếc, chúng tôi bây giờ không hứng thú gì tới tiền, chúng tôi muốn nếm thử, hương vị của một thiên kim tiểu thư nhà giàu là như thế nào, anh em còn khách sáo gì nữa? Lên thôi nào."

364. Chương 364

Ngày thứ hai, sự việc Mạc gia đại tiểu thư cùng nhiều người thông gian đã lập tức lan tỏa trên tất cả các trang mạng.

Một đoạn video ngắn ngủi ba phút trên mạng đã được lưu hành rộng rãi, trong video Mạc Oanh Oanh lõa thể với nhiều đàn ông giao hoan, khuôn mặt và thân thể của những người đàn ông đã bị che lại, chỉ có khuôn mặt của Mạc Oanh Oanh là rõ ràng nhất trong video, trên khuôn mặt của Mạc Oanh Oanh vừa vui sướng vừa hạnh phúc, dưới thân thể của những người đàn ông cô cười vô cùng mãn nguyện.

Tiêu đề của video vô cùng giật gân: Cuộc sống hoang dâm của đại tiểu thư tập đoàn Mạc thị.

Đoạn video chỉ ngắn ngủi ba phút rất nhanh lan truyền thần tốc, cái tên Mạc Oanh Oanh cũng được người khác thần tốc tìm kiếm, sự việc này cũng nhanh chóng trở thành hạng nhất lượt tìm kiếm nhiều nhất trên Weibo.

Mạc Oanh1Oanh nổi danh tức tốc trong nước với tốc độ ánh sáng.

Dưới ô bình luận của video càng khiến người khác khó coi hơn.

"Không ngờ Mạc tiểu thư lại dâm đãng như vậy, nhìn vẻ mặt mãn nguyện của cô ta, đây là quá thiếu mùi đàn ông rồi, thiếu mùi đàn ông cứ tới kiếm tôi, bảm đảm khiến cô ta mãn nguyện."

"Còn nói là giới thượng lưu, những người phụ nữ ở giới thượng lưu đều dâm đãng như vậy sao, thật ghê tởm!"

“Người phụ nữ này so với con chó cái còn dâm hơn nhiều.”

Còn có người biết nội tình kể rằng, “Cái người Mạc Oanh Oanh này trước lúc anh và chị dâu cô ta đính hôn trước một ngày, đã thông gian với một người đàn ông trung niên đấy, theo nghe nói tuổi tác của người đàn ông đó có thể làm ba cô ta rồi, còn có một chuyện nữa… Chị dâu của Mạc Oanh Oanh đang mang thai, kết quả là người1vợ của gã đàn ông trước đó đã thông gian với Mạc Oanh Oanh đến kiếm chuyện với cô ta, hai người đã ra tay đánh nhau trong trung tâm mua sắm, hại đến chị dâu của cô ta bị lưu sản tại chỗ. Theo nghe nói, chị dâu cô ta sau khi xảy ra chuyện cô ta cũng không hề gọi điện gọi cấp cứu, nửa tiếng hơn vẫn ngây người đứng đó, kết quả là lúc đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói là đưa vô trễ quá, chị dâu cô ta cả đời không thể mang thai được nữa.”

Tin tức này vừa ra lò, Mạc Oanh Oanh tức thời bị chửi càng thê thảm hơn.

“Trời đất, người phụ nữ đúng thật là tai hại, chị dâu cô ta tội nghiệp thật, tự nhiên có đứa em chồng vô liêm sỹ như thế, anh hai của Mạc Oanh Oanh đúng là bi ai thật, lúc đầu là đã có con rồi, bây giờ lại tại vì cô ta5mà làm không thành ba được.”

“Thê thảm nhất vẫn là chị dâu cô ta, một người phụ nữ cả đời không thể mang thai, đây là đả kích tàn nhẫn vô cùng, nghe nói cái người Bạch Linh này bên gia đình cũng không có bấy nhiêu người, lần này đúng là thảm thật, ở cái nơi Mạc gia như thế, không có con còn không phải là sẽ bị tống khứ ra khỏi nhà sao? Đúng là tội nghiệp thật!”

“Nhưng chính người Mạc gia đã hại con gái người ta cả đời không có con được, lại tống khứ người ta ra khỏi nhà, vậy thì có mất mặt quá không.”

“Đúng rồi đúng rồi!”

Trong một quãng thời gian ngắn trên mạng toàn là chuyện xấu hổ của Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh tức thời bị đẩy lên đỉnh ngọn sóng gió, và tập đoàn Mạc thị cũng chịu ảnh hưởng của Mạc Oanh Oanh, cổ phiếu không ngừng giảm mạnh.

Mạc Tầm tức điên lên rồi.

Về đến nhà trông thấy2Mạc Oanh Oanh, một cái tát giáng liền xuống đó, “Cái đưa ngu xuẩn như mày nhìn xem đã gây ra chuyện ngu ngốc gì rồi hả, mày thèm đàn ông đến như vậy sao, cần đến nỗi ở những nơi thối nát cũng có thể cùng đàn ông giao hoan, mày có cần sỹ diện nữa không?”

Mạc Oanh Oanh rất là oan ức, che mặt khóc ròng, “Anh hai, tại sao anh lại có thể nói em như thế, em mới là người bị hại trong chuyện này, em không phải tự nguyện, em là bị người khác hãm hại đấy, những người đó căn bản là đã có âm mưu, ngay cả camera HD cũng chuẩn bị đầy đủ, lúc em bước ra quán bar đã đã bị người ta bắt cóc đi, em đâu biết là sẽ thành ra như thế… anh không chủ trì công bằng cho em thì thôi, không ngờ còn trách mắng em, anh rốt cuộc có phải là anh của em9không?”

"Mày còn mặt mũi nói à!" Mạc Tầm nổi giận đùng đùng, "Nếu như không phải những chuyện thối nát này của mày, cổ phiếu của công ty tại sao lại giảm sút nghiêm trọng đến thế, tao hận đến nỗi muốn mày với tao không có quan hệ gì hết, nếu không ai đi dọn những tai họa này cho mày."

Mạc Oanh Oanh oan ức nhìn vào ba mẹ.

Lần này Mạc Đào phu thê không giúp cô nữa, "Mạc Oanh Oanh, khoảng thời gian con nên ngoan ngoãn ở nhà đi, không được ra ngoài!"

"Ba…"

"Câm miệng, nhiều lời nữa ba sẽ cắt thẻ của con!"

Mạc Oanh Oanh tức thì không nói nữa, qua được một lát, cô lại không nhịn được, "Chuyện lần này nhất định là có người ganh ghét con, con nghĩ qua nghĩ lại, người đắc tội gần đây chỉ có Tô Tố, ba mẹ, nhất định là con tiện nhân kia hãm hại con, con tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta."

Ánh mắt1lạnh lùng của Mạc Tầm lướt qua, "Mày đừng vu oan người tốt."

"Người tốt?" Mạc Oanh Oanh thét lên, "Anh, anh đúng là bị loại phụ nữ kia mê hoặc rồi, cô ta là người tốt cái thá gì, anh căn bản là bị nữ sắc làm mê muội lý trí."

Mạc Tầm cười lạnh, "Mày có tin là mày nói thêm một câu, tao sẽ đuổi cổ mày ra khỏi nhà không?"

"Anh dám, em cũng họ Mạc!"

"Vậy thì sao." Mạc Tầm sắp bị tức điên lên, chính là do Mạc Oanh Oanh, anh bây giờ đúng thật ruồng bỏ Bạch Linh rồi, nói không chừng có bao nhiêu người chỉ vào mũi anh chửi anh là kẻ phụ tình, kế hoạch của anh bây giờ chỉ có thể hoãn lại, càng nghĩ lại càng tức, Mạc Tầm lạnh lùng vứt một câu xuống, "Sau này không ngoan ngoãn nữa, xem thử tao có đuổi mày ra ngoài không." Sau đó xoay người bước nhanh đi khỏi.

…

Và đồng thời cùng lúc đó, Tiêu Lăng công bố chuyện muốn kết hôn.

Truyền thông tức thời bất ngờ hẳn lên.

Không chỉ bên truyền thông kinh tế, ngay cả truyền thông ngành giải trí cũng đang sôi sục lên.

Cũng chưa nghe qua là Tiêu Lăng có bạn gái, không ngờ lại tiến triển đến bước kết hôn? Truyền thông bắt đầu điên cuồng điều tra tất cả các thông tin về vị hôn thê của Tiêu Lăng, nhưng tìm qua tìm lại, hoàn toàn không có manh mối gì.

Có truyền thông không nhịn được hỏi Tiêu Lăng, "Tiêu thiếu gia, xin hỏi vị hôn thê của ngài rốt cuộc là người như thế nào? Tiêu thiếu gia, có thể cho tôi cả gan hỏi thăm một câu, là ngài theo đuổi cô ấy hay là cô ấy theo đuổi ngài thế?"

"Đương nhiên là tôi theo đuổi cô ấy!" Tiêu Lăng trả lời khẳng định, trong ánh mắt ẩn chứa đầy những tình cảm dịu dàng, "Tôi rất yêu rất yêu vị hôn thê của tôi, cô ấy là người phụ nữ hoàn hảo nhất thế giới này, tôi tốn rất nhiều công phu mới có thể theo đuổi thành công cô ấy, còn cô ấy là ai thì… đợi chúng tôi chụp ảnh cưới xong rồi sẽ công bố cho mọi người xem."

"Bí mật thật, vị hôn thê của Tiêu thiếu gia nhất định sẽ cảm thấy rất hạnh phúc."

"Không, tôi mới hạnh phúc hơn."

Chỉ là những câu phỏng vấn đơn giản, công chúng đã trông thấy đầy đủ sự quan tâm của Tiêu Lăng đối với "vị hôn thê", hơn nữa Tiêu Lăng tâm trạng rất tốt, cho thư kí Trương chuẩn bị lì xì, phân phát lì xì lớn cho tất cả phóng viên có mặt tại đây, hơn nữa còn cho thư kí Trương phân phát lì xì lớn cho mỗi nhân viên ở tổng công ty.

Tất cả mọi người đều vui mừng đến không khép miệng được, không ngừng chúc mừng Tiêu Lăng tìm được ý trung nhân.

…

Và đồng thời.

Ở một căn phòng xa xa bên bờ đại dương kia, có một người con gái mặc bộ đồ trắng đang ngồi xổm dưới đất, trên đầu gối cô đang đặt một máy tính bảng màu trắng, cô đưa ngón tay xoa vào người đàn ông xuất hiện trên máy tính, nhìn thấy khuôn mặt cười ngọt ngào của anh, trông thấy toàn thân anh tinh thần sảng khoái, trên mép miệng cô nở một nụ cười hồi ức, nghe nói anh muốn vào ngày 14 tháng 3 ở Hải Nam kết hôn, nụ cười trên mặt cô tức thì tan nát.

Cô hoảng hốt đứng dậy, chân không hoang mang chạy ra ngoài.

"Diệp Lạc, con muốn đi đâu thế, con mau dừng lại."

"Ba ơi, ba ơi… " Người con gái đó chính là người nổi tiếng quốc tế Tiêu Diệp Lạc, Tiêu Diệp Lạc nắm chặt lấy cánh tay của ba, "Ba ơi, Tiêu Lăng muốn kết hôn rồi, anh ấy muốn kết hôn rồi, con muốn về nước, con bây giờ muốn về nước ngay."

365. Chương 365

Tiêu Quốc Cường yên tĩnh nhìn vào Tiêu Diệp Lạc, ánh mắt nhợt nhạt, không nói bất kì lời nói.

Dưới ánh nhìn của ông, vẻ mặt nôn nóng của Tiêu Diệp Lạc từ từ trở thành thất vọng, lại từ thất vọng chuyển thành bình tĩnh, cô cười cay đắng một tiếng rồi cúi đầu, mái tóc hơi vàng của cô từ vành tai rũ xuống, máy tính bảng trên tay cô rớt xuống đất, phát ra một tiếng động nhẹ "bùm", cô ôm lấy đầu gối từ từ ngồi xổm xuống đất, cả người như là một chú mèo con bị ruồng bỏ, vô cùng tội nghiệp.

Tiêu Quốc Cường thở dài, từ sofa lấy chiếc áo khoác đắp lên người cô, ông xoa vào đầu cô, "Diệp Lạc, còn ba và mẹ mà."

"Uhm." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Diệp Lạc ngưởng lên, cố gắng mỉm cười, "Ba ơi, con xin lỗi…"

"Đứa con ngốc này, nói xin lỗi gì với ba thế." Tiêu Quốc Cường từ dưới đất nhặt máy tính bảng lên, chất lượng của máy tính khá tốt, không có bị hư, trên đó vẫn còn hiện lên hình ảnh của Tiêu Lăng, Tiêu Quốc Cường ấn vào nút trở về, thu thập máy tính bảng, vỗ vai của Tiêu Diệp Lạc, "Đừng xem những thứ bậy bạ này nữa, thời gian không sớm rồi, nghỉ ngơi sớm đi, ba và mẹ đều ở đây cả."

"Uhm."

…

Từ khi công bố thời gian kết hôn, Tô Tố liền bận rộn hẳn lên.

Mỗi ngày đều có người ra vào biệt thự, có nhà thiết kế phục trang nổi tiếng trên thế giới giúp cô đo người làm lễ phục, ngay cả bộ lễ phục phù dâu của Trương Hân và Tiểu Hy cũng có người đến đo người. Đương nhiên rồi, cũng không thể thiếu hai hoa đồng Cảnh Thụy và Tiểu Thất, hai đứa nhỏ chúng nó đòi mặc những bộ trang phục mới vẽ ra trên giấy thiết kế, Tô Tố đã xem qua rồi, bộ đầm công chúa nhỏ màu trắng, cả người đều là bạch sa, Tô Tố gần như có thể tưởng tượng được hai đứa nhỏ mặc bộ lễ phục nhỏ màu trắng đầu đội vòng hoa thì dễ thương biết mấy, bộ trang phục của Cảnh Thụy ban đầu là áo vest nhỏ màu trắng, Tô Tố nhìn thấy không vừa lòng lắm, sửa thành bộ trang phục đuôi yến màu trắng, kèm với đôi boot nhỏ màu trắng, cách phối như thế nhất định rất là thời thượng.

Tờ giấy thiết kế áo cưới cô mãi chưa thấy qua, bộ lễ phục thì đã chuẩn bị được mấy bộ, chỉ là tờ thiết kế mới vừa vẽ ra, lễ phục toàn bộ đều là thủ công, cho nên vẫn còn cần một khoảng thời gian dài mới có thể thấy được thành phẩm.

Tiểu Hy lúc nhìn thấy tờ thiết kế kinh ngạc không tưởng, "Tô Tố, tớ có thể tưởng tượng được rằng đến khi cậu mặc những bộ lễ phục này xuất hiện tại hôn lễ hiện trường thì đẹp biết mấy… Wow, Tiêu Lăng lần này chi nhiều tiền thật, mỗi một bộ lễ phục đều sử dụng mỗi một nhà thiết kế khác nhau, mỗi một nhà thiết kế

đều là đại sư nổi tiếng thế giới… chỉ riêng là lễ phục đã như thế, đúng thật không biết áo cưới sẽ kinh ngạc đến như thế nào. Ha ha, đến lúc đó tròng mắt của Tiêu Lăng nhất định sẽ không rời mắt đâu."

Tô Tố không nhịn được cười, "Có cần khoa trương vậy không."

"Tuyệt đối không khoa trương." Tiểu Hy nâng mặt lên và nhìn Tô Tố, "Cậu so với ngày xưa bây giờ khí sắc tốt hơn nhiều, bây giờ cả người cậu đều tinh thần sảng khoái, sau khi sửa soạn lộng lẫy xong nhất định sẽ làm mù đôi mắt khinh người của biết bao nhiêu người, hey… đúng rồi, Tố Tố, chuyện cậu kết hôn có nói cho Mộ Bạch sư huynh nghe không, Mộ Bạch sư huynh sẽ về không?"

Nhắc đến chuyện này vẻ mặt Tô Tô tức thời lộ ra nụ cười, "Đã báo anh ấy nghe rồi, bên tớ đã xác nhận cậu và Trương Hân sẽ làm phù dâu cho tớ, bên Tiêu Lăng thì đã xác nhận Lãnh Mạc và Tôn Nguyên làm phù rể, còn Mộ Bạch… ông nội nói tớ không có người bên nhà gái, vậy để Mộ Bạch làm người thay thế vị trí cho ba, để anh ấy đưa tớ giao đến tay Tiêu Lăng… Mộ Bạch anh ấy cũng đồng ý rồi."

Đôi mày của Tiểu Hy tức thời nhíu lại.

Ôi trời.

Vậy trong lòng Mộ Bạch sư huynh chắc là đâu khổ lắm đây.

Hình như đoán được tâm tư của Tiểu Hy, Tô Tố dùng sức búng lên trán cô, "Suy nghĩ gì đó, tớ nghe Tiểu Thất nói Mộ Bạch ở nước Anh đang quen một người bạn gái, chắc là anh ấy thông suốt rồi."

Tiểu Hy hoàn toàn không tin.

Vừa đây mới đi chưa được một tháng, làm sao có thể chuyện tình yêu thầm ba năm nói thông suốt là thông suốt được.

Nhưng cô ấy không hỏi nhiều nữa, thừa thế chuyển đổi chủ đề, "Haiz…"

"Than thở gì thế?"

"Thì cảm thấy Tiêu Lăng có mắt mù hay sao, tại sao lại tìm tên bướm hoa Tôn Nguyên làm phù rể…"

Trương Hân cũng thở dài, "Tìm Lãnh Mạc cũng là mắt mù rồi."

Tô Tố nhìn thấy Trương hân có chút lo lắng, "Trương Hân, nếu như chị làm phù dâu của em, trên hôn lễ sẽ gặp được Lãnh Mạc, hay là…"

"Không sao." Trương Hân cầm ly trà trên tay sưởi ấm, "Chị không thể nào cứ trốn tránh như thế được, nói sao thì cũng còn công việc phải làm, đợi qua năm nay chị cũng phải bắt đầu công việc rồi, đến lúc đó cũng sẽ gặp anh ấy, khoảng thời gian này cũng không phải là chị muốn trốn tránh anh ấy, chỉ là muốn cho anh ấy cơ hội bình tĩnh lại thôi, để anh ấy suy nghĩ kĩ rốt cuộc chị có phải là người phụ nữ mà anh ấy cần không, bây giờ chị cũng biến mất trước mặt anh ấy cũng được một tháng rồi, nghĩ là có thể anh ấy cũng đủ bình tĩnh rồi."

Mong là như thế.

...

Buổi tối ngày đó, Tiêu Lăng cũng không biết bận gì, về rất là trễ.

Tô Tố đang ngồi trên bàn trang điểm trong phòng, thông qua cái gương lặng lẽ xoa vào vết sẹo trên trán, phụ nữ thì ai cũng yêu cái đẹp, phụ nữ ai cũng muốn bản thân lúc kết hôn phải thật xinh đẹp, nhưng... vết sẹo trên đầu cô e sợ rằng vĩnh viễn không thể làm mờ được.

Ở trước mặt Tiêu Lăng cô chưa từng biểu hiện bất kì sự hối tiếc nào, lo lắng rằng anh sẽ áy náy, nhưng, sự thật là, trong lòng cô rất nói không ngại là giả đấy.

"Tại sao cảm giác thấy vết sẹo hình như có chút mờ nhạt rồi nhỉ?" Không lẽ chỉ là ảo giác.

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng, Tô Tố khẩn trương bỏ tay xuống, từ bàn trang điểm đứng dậy.

"Tại sao giờ này mới về thế." Tô Tố rót ly nước cho anh, "Ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi." Tiêu Lăng cầm lấy ly thủy tinh uống một miệng nước ấm cảm giác thấy cả người ấm hẳn lên, anh nhìn vào thời gian, đã là buổi tối 11 giờ rồi, "Hôm nay không phải đã gọi điện thoại cho em là, cuối năm công việc khá nhiều, gần đây có thể đều phải tăng ca, buổi tối em không cần đợi anh, mệt thì ngủ đi."

Cô mệt gì đâu.

Bây giờ tuy rằng phải chuẩn bị hôn lễ, gia đình trong nhà ai cũng bận, nhưng trái lại cô lại trở thành người rảnh rỗi nhất, mỗi ngày đều ở nhà uống trà cắm hoa, may mà còn có Trương Hân ở bên trò chuyện, lúc Tiểu Hy không bận cũng có ghé đến nhà nói chuyện với cô, nếu không cô chắc là bị rảnh đến điên quá.

"Rảnh rỗi quá, muốn đóng phim quá."

Tiêu Lăng đặt ly thủy tinh xuống, đưa tay ôm cô, "Vậy thì không được, em bây giờ nên ngoan ngoan ở nhà đợi đến ngày cưới đi, nếu như cảm thấy nhàm chán thì có thể đi dạo, không thì đến thẩm mỹ viện dưỡng da, chuẩn bị làm cô dâu xinh đẹp nhất, nói chung là không được đi làm."

Tô Tố chỉ là nói vậy thôi.

Bây giờ cô cũng không có dự tính nhận kịch bản.

Tiêu Lăng ôm chặt cô, cười trêu ghẹo vào kế bên tai cô, "Nếu như cảm thấy nhàm chán, vậy chúng ta làm chuyện cảm thấy thích thú hơn…"

Tô Tố nhìn thấy ánh mắt của anh đang sâu thẳm xuống, quá hiểu rõ đây nghĩa là gì.

Mặt cô đỏ lên, đưa tay đẩy anh, "Anh cả người hơi lạnh không, mau đi tắm đi."

Tiêu Lăng đưa tay kéo lại cô, "Vậy tắm uyên ương đi."

"Em mới không muốn."

"Không được cũng phải được."

Tiêu Lăng kéo tay Tô Tố vào phòng tắm, trực tiếp dùng vòi sen làm ướt cả người Tô Tố.

"Á… "

Trong phòng đang mở lò sưởi, cho nên Tô Tố chỉ mặc duy nhất một bộ đồ ngủ mỏng manh, bộ đồ vừa ướt những vòng đo trên người đều hiện ra rõ rệt. Tô Tố la lên, "Tiêu Lăng anh là đồ háo sắc."

Tiêu Lăng phối hợp cười gian, "Vợ à, nếu như anh không háo sắc với em, vậy thì không khác gì thứ đó rồi."

Vợ…

Mặt Tô Tố càng đỏ hơn.

Từ khi cầu hôn thành công, Tiêu Lăng đã sửa cách xưng hô với cô, anh không chỉ một lần muốn cô gọi anh bằng chồng, nhưng cô thì cảm thấy ngượng ngùng không gọi ra miệng được.

"Vợ à…" Tiêu Lăng ôm lấy Tô Tố.

"Uhm?"

“Chúng ta sinh thêm đứa nhé!”

366. Chương 366

Sinh thêm một đứa con?

Tô Tố liền ngẩn người ra, phản ứng theo bản năng hỏi, “ tại sao vậy?”

Thật ra cô không muốn sinh, tuy Cảnh Thụy và Tiểu Thất không phải là do chính cô sinh ra, nhưng cô cảm thấy có hai nhóc con này đã đủ rồi, chưa từng nghĩ qua sinh thêm một đứa con. Cho nên mỗi lần Tiêu Lăng làm với cô đều có sử dụng biện pháp tránh thai.

Tô Tố biết Tiêu Lăng khẳng định có lý do gì đó mới nhắc tới chuyện này, ngẩn đầu nghi hoặc nhìn anh, “ sao đột nhiên lại nghĩ tới cái này?”

“ Không phải đột nhiên nghĩ tới, ý định này anh đã nghĩ rất lâu rồi.”

Trong phòng tắm vô cùng ấm áp, Tiêu Lăng dứt khoát ôm Tô Tố vào bồn tắm, trong bồn tắm xả đầy nước, hai người vừa bước vào, làn nước ấm nóng lập tức tràn ra, Tiêu Lăng ngồi trong bồn tắm, đưa tay ôm Tô Tố vào lòng, để cả1người Tô Tố ngồi lên đùi anh, anh ôm cô nhẹ giọng nói, “ bà xã, anh rất yêu Cảnh Thụy và Tiểu Thất, điểm này không gì đáng nghi ngờ cả, nhưng anh cảm thấy rất đáng tiếc, lúc anh gặp họ thì họ đã bốn tuổi rồi, bây giờ tuổi ta đã tròn năm tuổi rồi. Có thể nói anh là đột nhiên được làm ba đấy, hoàn toàn không có quá trình chuẩn bị tâm lý.”

Tô Tố gật đầu, “ anh tiếp tục nói.”

“ Anh rất muốn có con với em lần nữa, từ lúc bắt đầu mang thai, anh muốn cùng em đi khám thai, muốn nhìn bụng em từ từ nhô lên, như những người cha bình thường vậy, có thể cảm nhận được kì tích của sinh mệnh, anh nghe nói thai nhi khoảng năm sáu tháng đã có thể cử động trong bụng rồi, anh muốn nghe mỗi lần con cử động trong bụng, chứng kiến mỗi một gia đoạn trưởng thành của con, muốn nhìn nó lần đầu1tiên uống sữa, muốn nhìn nó lần đầu tiên mọc răng, muốn nhìn nó lần đầu tiên biết bò, muốn nhìn nó lần đầu tiên biết đi… lần này, anh sẽ không bỏ lỡ nữa.”

Tô Tố nghe xong trong lòng có chút đau xót.

Sao lại nói đến… đáng thương như vậy.

Nhưng mà, nhưng mà cô vẫn chưa nghĩ kĩ.

“ Bà xã, thật ra ông nội cũng muốn chúng ta sinh thêm vài đứa, con cháu nhà chúng ta ít quá, sinh thêm một đứa thì tốt biết mấy, tốt nhất sinh đứa giống em, tốt nhất là con gái, một phiên bản thu nhỏ của em bi bô gọi anh là daddy, hạnh phúc quá đi mất.”

Tô Tố vẫn còn do dự.

Tiêu Lăng tiếp tục nói, “ bà xã, nói anh biết em đang lo lắng điều gì, tại sao lại do dự như vậy.”

“ Khụ… em chỉ lo lắng Cảnh Thụy và Tiểu Thất không chấp nhận được…”

Bây giờ chính sách hai con đã cởi mở hơn,5nhưng trên mạng có rất nhiều bạn nhỏ vì muốn ngăn chặn ba mẹ sinh thêm con, nghe nói họ còn thành lập một “ liên minh chống hai con” gì đó nữa, không cần nghĩ cũng biết, còn có một số tin tức, đứa con lớn vì muốn tranh sủng với đứa em lại làm ra rất nhiều hành động cực đoan, tuy cô tin Cảnh Thụy và Tiểu Thất sẽ không làm như vậy, nhưng hai đứa tụi nó cũng không nhỏ nữa, cô cũng phải suy nghĩ đến tâm trạng của bọn nhỏ.

Thì ra là lo lắng chuyện này.

Tiêu Lăng thở phào nhẹ nhõm, cười mỉm chi hôn lên gò má của cô, “ bà xã, anh đã thăm dò ý kiến của Cảnh Thụy và Tiểu Thất rồi, họ đối với việc có thêm một em trai hoặc em gái, hoàn toàn không có bất cứ dị nghị gì cả.”

Hả?

Tô Tố kinh ngạc nhìn Tiêu Lăng, “ anh đã thăm dò bọn họ rồi à?”

“ Đương nhiên, chuyện này như2làm ăn vậy, phải có kế hoạch kĩ càng sau đó mới hành động, anh đương nhiên đã hỏi qua ý kiến của các con, sau đó mới đến hỏi em.”

Vẻ mặt Tô Tố tràn đầy nghi ngờ.

Tiêu Lăng xém chút ói máu, anh không đáng để tin tưởng như vậy sao?

Trên thực tế, từ sau khi Tiêu Lăng biết chuyện Tô Tố mượn xác hoàn hồn, thì đã có ý định sinh thêm một đứa con, tất nhiên, Cảnh Thụy và Tiểu Thất đều là con của anh, nhưng đối với anh mà nói, Cảnh Thụy và Tiểu Thất là con của cơ thể này, chứ không phải là con của Tô Tố mang linh hồn này, anh muốn có một đứa con thật sự của anh và Tô Tố cùng sinh ra.

“ Bà xã?”

“ Anh thật sự đã hỏi các con rồi sao?”

Tiêu Lăng giơ tay lên, “ anh thề”

“ Vậy… được thôi” Tô Tố miễn cưỡng đồng ý với anh

Mắt Tiêu Lăng sáng lên, lập tức đi lột quần9áo của Tô Tố, Tô Tố vẫn còn chìm trong suy nghĩ chưa hoàn hồn lại, cảm nhận được hành động của Tiêu Lăng liền bụm chặt ngực lại, quay qua cảnh giác nhìn anh, “ anh làm gì vậy?”

Tiêu Lăng không dừng lại động tác, “ bà xã, đương nhiên phải cố gắng tạo người rồi”

Mặt Tô Tố đen sì.

Sao cô lại cảm thấy gì mà muốn có thêm một đứa con chỉ là cái cớ, quá trình tạo người mới là mục đích của anh đây.

…

Hai tiếng sau.

Tiêu Lăng ôm Tô Tố đã mệt đến ngủ đi từ trong phòng tắm ra, anh dùng khắn tắm bọc cô lại để cô nằm trên sô-pha, mái tóc đen mượt rơi trên viền sô-pha vẫn còn nhỏ nước, Tiêu Lăng lấy máy sấy tóc, nhẹ nhàng mà sấy tóc giúp cô.

“ Ưm… ồn quá…” Tô Tố càu nhàu một tiếng.

Tiêu Lăng sợ cô sẽ lăn từ sô-pha xuống, liền đưa tay đỡ cô, vỗ vai cô nhẹ giọng an ủi, “1ngoan, ngủ không sấy khô tóc sẽ đau đầu đấy, chịu thêm chút nữa sắp xong rồi.”

Tô Tố chẹp chẹp cái miệng nhỏ, lập tức trở nên im lặng.

Tiêu Lăng dùng tốc độ nhanh nhất giúp cô sấy khô tóc, lại cởi khăn tắm trên người cô ra, lau khô những giọt nước còn đọng lại trên người cô, sau đó mới ẵm cô lên giường nghỉ ngơi.

Tiêu Lăng nhìn đồng hồ, đã là hai giờ sáng rồi.

Anh không có ngủ, anh mang đôi dép lê đi đến bên tủ, từ trong ngăn kéo tủ lấy một hộp thuốc mỡ ra, đây là thuốc mà anh dùng thời gian mấy tháng mới kiếm được, những người dùng qua đều nói hiệu quả rất tốt,

anh cũng không biết rốt cuộc hiệu quả thế nào, cho nên không dám nói cho Tô Tố biết, sợ cô hi vọng càng lớn thất vọng càng lớn. Cho nên mỗi lần anh đều đợi Tô Tố ngủ say rồi mới lén lén thoa lên cho cô, sau nửa tháng, anh thấy vết sẹo trên đầu cô hình như đã nhạt hơn nhiều.

Tiêu Lăng đem thuốc mỡ đi đến bên giường, nhẹ nhàng phủi tóc trên trán cô ra, mở nắp ra thoa một ít thuốc mỡ lên.

Thuốc rất thơm, mùi cũng dễ ngửi, nhưng mùi bay hơi rất nhanh, ít ra anh lén thoa cho cô hơn nửa tháng, cô cũng không phát hiện ra.

Đóng nắp lại, Tiêu Lăng lấy tay nhẹ nhàng thoa đều thuốc, nhìn vết sẹo nhàn nhạt đó, anh thở dài, cúi đầu in một nụ hôn trên trán cô, " bà xã, xin lỗi"

" Ưm…"

Tô Tố đang trong giấc ngủ cảm nhận được có người làm ồn cô, không hài lòng mà cau mày lại, quơ tay đánh một cái, vừa đúng đánh trúng vào mặt của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng cũng không để ý, cười ha hả lên, đem tay cô nhét vào trong chăn.

Anh không ngủ ngay lập tức.

Mà lấy một xấp giấy A4 từ dưới đáy tủ ra, Tiêu Lăng ngồi trên sô-pha, trên tay cầm một cây bút chì, nghiêm túc mà vẽ lên đó.

Rất nhanh, hình mẫu của một chiếc áo cưới liền hiện ra trên giấy.

Tiêu Lăng nhìn qua nhìn lại, không vừa ý chút nào, tiện tay vò tờ giấy A4 thành một cục, sau đó lại bắt đầu vẽ lại.

Không sai, đây chính là công việc mấy ngày nay của anh, mỗi ngày sau khi Tô Tố ngủ say anh đều tự tay thiết kế áo cưới cho cô.

Nhưng bởi vì anh không phải là nhà thiết kế trang phục chuyên nghiệp, cho nên những thứ vẽ ra đều không vừa ý lắm, hôm nay anh về muộn là vì đi thỉnh giáo một nhà thiết kế chuyên nghiệp, nên mới về muộn.

Anh nhất định phải khiến Tô Tố mặc chiếc áo cưới tự tay anh thiết kế, kết hôn với anh.

367. Chương 367

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới chớp mắt đã đến trước đêm giao thừa âm lịch.

Cuối năm Tiêu Lăng trở lên càng lúc càng bận, ngày hôm bay, Tô Tố nhận được điện thoại của thiết kế sư, nói một trong những lễ phục của cô, còn có lễ phục của hai đứa nhỏ, bao gồm đồ cô dâu đã làm xong, kêu họ nếu có thời gian đến phòng làm việc thử đồ, nếu chỗ nào không vừa cũng có thể sửa lại.

Tô Tố nhìn Trương Hân một lượt, có chút do dự, "Hay các người đem đồ đến đây đi."

"Là vậy cô Tô… cuối năm chúng tôi cũng hơi bận, vì trước khi Tiêu Thiếu gia xuống đơn, thiết kế sư của chúng tôi cũng đã nhận được không ít đơn, nhận đơn Tiêu Thiết Gia xong chúng tôi phải ngừng tất cả các đơn khác lại, chuyên tâm làm đơn hàng của ngài ấy, bây giờ mới có thời gian làm các lễ phục khác, các thiết kế sư của chúng ra đã liên tục thức mấy đêm không ngủ, nên… nếu cô Tô có thời gian, phiền cô đến đây một chuyển, với lại văn phòng công cụ gì cũng có, quần áo chỗ nào không thích hợp có thể lập tức ghi chú lại."

"Vậy, được thôi". Tô Tố cúp máy, ánh mắt áy náy nhìn Trương Hân, "Hay tôi và mấy đứa nhỏ cùng với Tiểu Hy đi thử lễ phục, sau đó đem đồ cưới về nhà để cô thử.?"

"Không cần phiền như vậy." Trương Hân đã mặc áo khoác vào, "Mình đâu phải không thể ra ngoài gặp người khác, đi thử đồ thôi mà, không sao."

Tô Tố lo lắng cho cô sợ bị người của Lãnh Mạc phát hiện.

Nghe Tiêu Lăng nói, Lãnh Mạc vẫn luôn tìm Trương Hân không chịu từ bỏ.

Trương Hân đến bên Tô Tố vỗ vai cô, " Yên tâm đi, yên râm đi, với lại lâu rồi mình không ra ngoài, người sắp mốc hết rồi, vừa may nay trời không có tuyết, ra ngoài đi dạo thật là không gì tuyệt bằng. Bạn mau kêu Cảnh Thủy và Tiểu Thất thay đồ, chút nữa nắng to, buổi tối chắc trời lại chuyển lạnh."

Tô Tố bỗng nhớ ra, dù sao họ cũng ngồi trên xe, trực tiếp đến cửa văn phòng, sẽ không xảy ra chuyện, sau đó thay đồ xong lập tức về lại, chắc không bị ai phát hiện đâu. Nghĩ như vậy, cô gật đầu, "Vậy được rồi, chúng ta thử đồ xong thì về ngay."

"Được"

Hai đứa trẻ cũng được nghỉ, Tô Tố cho hai đứa nhóc mặc áo lông ngỗng màu đỏ, hai đứa nhóc bỗng biến thành mấy búp bê mà hay bắt gặp trong mấy tấm hình treo tết, vô cùng đáng yêu, Tô Tố không nhịn được chụp cho hai đứa một tấm hình, khi này mới gọi cho Tiểu Hy, sau khi biết Tiểu Hy cũng có thời gian rãnh, Tô Tố để Tiểu Trần đưa cô, hai đứa nhóc và Trương Hân đi đón Tiểu Hy, sau đó ba người sẽ xuống xe ở văn phòng làm việc.

Văn phòng làm việc là do một thiết kế sư trong nước mở.

Do đây là kiến trúc sư tầm cỡ quốc tế, nên phòng làm việc của cô cũng sang chảnh không kém, ở vị trí phồn hoa nhất của thành phố A, mà còn sang trọng đến nổi chiếm nguyên không gian của một tầng lầu. Phòng làm việc chia làm nhiều phòng nhỏ, nhân viên văn phòng thấy Tô Tố và Trương Hân còn có Tiểu Hy đều mở to mắt nhìn, xúc động đến không nói nên lời, "Trương, cô Trương… cô Tô, cô An..các vị các vị theo tôi."

Tô Tố và những người khác theo chân nhân viên đến một căn phòng sang trọng nhất, trong phòng treo đầy các loại y phục với phong cách khác nahu, trong góc phòng cũng để hình mấy con Manocanh, mặt những bộ đồ với tính cách tương xứng, Tô Tố và Trương Hân còn có Tiểu Hy đều là những người chưa tiếp xúc với đời nhiều, nhìn thấy mấy bộ đồ đó không kiềm nổi lời khen ngợi, mỗi bộ đồ đếu có một phong cách độc đáo riêng, khiến người xem không ngăn nổi cảm giác thích thú.

Thiết kế sư đúng là bận thật, lễ phục đều do thư ký đem đến, thư ký nhìn bọn họ có chút ngại ngùng, "cô Tô, sếp chúng tôi khá bận, có chỗ nào chậm trễ xin tha thứ."

"Không sao"

Trợ lý thấy họ là người dễ nói chuyện, liền thở một hơi nhẹ nhõm, đưa tay ra làm tư thế "mời", "Mấy vị cùng tôi đến chỗ thử đồ nhé, chỗ nào không thích hợp chúng tôi sửa liền."

Mọi người và cô cùng vào phòng thử đồ.

Trang phục của Tô Tố là một bộ trang phục thuần trung hoa, là trang phục bắt buộc phải mặc khi kính trà cho trưởng bối sau lễ, trang phục thuần trung hoa, chiếc vương miện hình phượng hoàng long trọng sắc nét tinh tế, từ trong ra ngoài đều tầng lớp tầng lớp một, rất may Tô Tố đã từng đóng phim cổ trang, mặc trang phục này không làm khó cô được. Cô ở phòng thử đồ thay xong đồ cưới, đồ cưới này cô vừa nhìn đã thích, màu hồng đậm lại dùng chỉ vàng thêu hình chim Phượng Hoàng đang dang cánh, cổ áo, tay áo đều dùng loại chỉ màu vàng thêu hình đám mây tầng tầng lớp lớp, tay nghề thêu thật xuất chúng, đường may thật sự quá tinh tế hầu như không tìm thấy bất cứ lỗi may nào, phượng hoàng thì thêu càng sống động như thật, giống như từ trên quần áo bay xuống.

Càng khoa trương hơn là cái vương miện, vương miệng được tạo từ vàng nguyên chất, trông như hình tượng một con phượng hoàng, phượng hoàng cất cánh, đôi cánh mở rộng ra ở vị trí đỉnh đầu, trên đó còn đính vô số ngọc ngà trâu báu, hai bên cánh là hai sợi dây bằng vàng treo thẳng xuống, lắc lư nhìn vô cùng đẹp.

Nhưng…

Quá nặng.

Tô Tố đội vương miện lên, vương miện nặng đến nổi đè méo cả cổ của cô.

Trời ơi nổi cái vương miệng này không thì cần bao nhiêu tiền.

Nhưng hiệu quả tương xứng thì quá là kinh ngạc.

Lúc Tô Tố từ trong phòng thay đồ bước ra, Trương Hân và Tiểu Hy bao gồm hai đứa nhóc đều thay xong trang phục đi ra, họ thấy Tô Tố trang điểm như thế, mắt đều sáng lên.

"Woa..mami giống tiên nữ quá à"

Tô Tố thấy mấy người họ thay đồ xong, ai nấy đều cải trang y như cổ trang, Trương Hân và Tiểu Hy đều là một bộ đồ Hán màu hoa đào đỏ, y phục xếp tầng tầng lớp lớp vô cùng đẹp, hai đứa nhóc cũng là một bộ đồ Hán, Tiểu Thất mặc váy hồng cổ trang, trên đầu cột tóc hai trùm, còn Cảnh Thụy cũng mặc một bộ đồ cổ trang kiểu Nho giáo màu hồng, đầu đội một mũ vuông, tay áo to đùng, cộng với khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của nó, giống y như một công tử nho nhã.

Đôi mắt tròn như trân châu của Tô Tố gần như không dời mắt ra được,

"Đẹp"

"Mami cũng đẹp." Cảnh Thụy lên tiếng khen, "Rất đẹp tiếc là daddy không đến, không nhìn thấy."

Tô Tố nhìn vào chính mình trong gương, vô cùng hài lòng bộ đồ này.

Trợ lý gần như đơ cả người ra, một lúc sau mới phản ứng lại, "Cái đó… có chỗ nào không thoải mái không ạ, chúng tôi có thể sửa."

"Không, như vậy là quá tốt rồi." Không hổ danh là cực phẩm thiết kế sư, do đã đo đạc trước đó, nên đương nhiên không có sơ xuất nào, Tô Tố đối với bộ trang phục này thực sự là thích không còn gì để chê, quay sang hỏi mọi người, "mọi người thấy cần phải sửa chỗ nào không."

Trương Hân và Tiểu Hy tỏ ý hài lòng, Cảnh Thụy cũng không phát biểu gì, Tiểu Thất kéo lấy cái đầm, có chút ngại ngùng nói, "Mami, hình như Tiểu Thất dạo này ăn đến mập rồi…"

Bộ đồ này có chút chật.

Cuối cùng cuối cùng, chỉ có đồ Nho giáo của Tiểu Thất sửa một chút.

Mọi người thay lại đồ, trợ lý thấy họ đã đi khỏi chỉ còn bóng dáng đằng sau, cô lén lén chụp một tấm hình sau đó gửi chia sẻ cho bạn bè trong mạng xã hội của mình,

Tô Tố đợi người tiễn Tiểu Hy về trước.

Khi vừa về tới cổng của Biệt Thự, Tô Tố đã thấy một chiếc xe sang trọng đậu trước cửa biệt thự, lúc Tô Tố xuống xe thì kinh ngạc kêu "Í" một tiếng, "Đây là xe của ai, nhà có khách đến sao?"

Sau khi bảo vệ nghe tiếng, nhìn thấy ánh mắt có chút khác lạ của Tô Tố, "Cô Tô, là lão gia và phu nhân về rồi ạ"

368. Chương 368

Bố mẹ của Tiêu Lăng từ Mỹ quay lại rồi?

Tô Tố ngạc nhiên, cô chưa thấy Tiêu Lăng nhắc đến chuyện này

Ngoài ngạc nhiên còn có thêm chút căng thẳng, Tô Tố không kìm nén được nắm chặt vào áo, "Tiêu Lăng quay về chưa?"

Bảo vệ nhỏ tiếng trả lời," Thiếu gia sau khi nghe tin lão gia phu nhân trở về lập tức quay về rồi."

Cảnh Thụy về Tiểu Thất từ trước đến giờ chưa từng nghe bất kỳ ai nhắc về vợ chồng Tiêu Quốc Cường, nghe đến "lão gia phu nhân" Tiểu Thất tròn xoe mắt, "oa, daddy còn có bố mẹ à. "

Tô Tố dở khóc dở cười, " daddy của con đâu có phải nhảy ra từ trong hòn đá, đương nhiên là phải có bố mẹ rồi."

Tiểu Thất cũng tự nhận ra rằng câu hỏi của mình thật ngớ ngẩn, ha ha cười trừ, "thì tại con chưa bao giờ nghe ông cố nội hay daddy nhắc đến ông bà nội mà, nên mới cho rằng... hey hey, ông bà nội về rồi, vậy thì Tiểu Thất đi xem ông bà nội đây, Tiểu Thất còn chưa nhìn1ông bà nội bao giừ."

Tiểu Thất vui vẻ chạy về phía biệt thự.

Cảnh Thụy không theo sau, mà lo lắng nhìn Tô Tố.

Cậu bé lần đầu tiên nghe đến bản thân còn có ông bà nội, cậu bé không giống Tiểu Thất vui vẻ như thế, đầu óc Tiểu Thất đơn giản tứ chi phát triển, điển hình của một đứa trẻ ngốc, đầu óc của cậu bé nhanh chóng chuyển động.

Cậu bé và Tiểu Thất còn cả mẹ đều đã ở đây một thời gian dài như vậy, nhưng là lần đầu tiên nghe về ông

bà nội, mà ông bà nội cũng chưa bao giờ nhìn thấy cậu bé và Tiểu Thất, mà hơn thế nữa là không hề có biểu hiện tò mò về sự tồn tại của hai đứa trẻ, như vậy chỉ có một khả năng.

Đó là thực ra ông bà nội không quan tâm đến chúng giống như ông cố nội và bố, nếu như đến bọn trẻ còn không quan tâm, càng sẽ không quan tâm gì đến mẹ.

Cảnh Thụy lo lắng nắm chặt lấy tay của Tô Tố.

"Mẹ, đừng lo, vẫn còn ông cố nội1và bố nữa"

Trong tim Tô Tố liên tục đập thình thịch, lần này đúng là con dâu xấu phải gặp bố mẹ chồng rồi, cô cũng không thấy lo lắng, chỉ là căng thẳng cô hít một hơi thật sâu, âm thầm động viên bản thân.

Tô Tố, không phải sợ trường hợp còn phức tạp hơn đều đã trải qua rồi, đây cũng chỉ là gặp hai người lớn thôi, có gì phải căng thẳng.

Cứ như thế âm thầm động viên bản thân vững tâm lý, sau đó Tô Tố mới cùng Trương Hân còn có Cảnh Thụy đi vào biệt thự.

Vừa vào đến phòng khách, thì lập tức nhận thấy không khí có gì không đúng.

Trên ghế sopha ở phòng khách, lão gia tử gương mặt nghiêm nghị nắm cây ba-toong đứng ở đó, lão Trần im lặng đứng phía sau, ngồi đối diện ghê sopha là một cặp nam nữ trung tuổi, nam giới mặc bộ quần áo thoải mái đơn giản, nhìn cao to, khí chất thanh lịch, thể hiện là người có học nho nhã, ngồi bên cạnh là người phụ nữ trung tuổi, bà ấy chăm sóc cũng5rất tốt, nhìn thì không quá 35 tuổi, khuôn mặt trắng với nét mặt tinh tế, thân hình mảnh mai, bà ấy mặc một bộ quần áo phong các dân tộc, trên dầu dùng một cái trâm cuốn hết lên, thanh lịch lại hào phóng.

Đây là bố mẹ của Tiêu Lăng…

Tô Tố ngây ra rồi căng thẳng trở lại, bởi vì sắc mặt của hai người họ nghiêm nghị, mà ánh mắt của người phụ nữ trung tuổi càng nhìn chằm chằm vào Tiểu Thất đang đứng ở trong phòng khách, đầy ý quan sát, "đây là con cái của ai, nhà cổ của Tiêu Gia chúng ta từ khi nào mà những người linh tinh đều có thể vào chạy nhảy lung tung còn giống có quy tắc hay không"

Tiểu Thất chưa bao giờ bị người khác giáo huấn như vậy, gương mặt đầy ấm ức đứng im ở đó, cô bé không vừa ý, "Tiểu Thất không phải là người linh tinh…"

Tiêu mẫu lạnh lùng nhìn qua Tiểu Thất, nghiêm khắc nói, "khi người lớn giáo huấn cháu lại còn dám cãi lại có chút giáo dưỡng không vậy?"

Sắc mặt của2Tô Tố Tiêu Lăng và lão gia tử cùng lúc biến đổi

Bọn trẻ là sự chịu đựng cuối cùng của Tô Tố, ai cũng không được làm hại nó, ngay cả bố mẹ của Tiêu Lăng cũng không được.

Tô Tố bước nhanh về phía trước và ôm Tiểu Thất, ánh mắt sắc sảo nhìn về Tiêu mẫu, giọng trầm xuống nói, "bác gái bác không cảm thấy bản thân quá độc đoán sao, bác hoàn toàn không hiểu rõ về Tiểu Thất, mà dựa vào cái gì nói con bé không có giáo dục? Cháu không tin Tiêu Lăng chưa nói với bác, Tiểu Thất là con gái của anh ấy, đồng thời cũng là cháu gái của bác, bác coi thường cháu gái của bản thân vậy, chẳng lẽ trong lòng bác rất thoải mái hơn?"

Sắc mặt Tiêu mẫu càng thêm lạnh giá, "cháu gái? tôi chưa bao giờ công nhận còn cô nữa là ai, người lớn nói chuyện mà có đến lượt cô hậu bối chen ngang vào không? quy tắc của cô là do ai dạy vậy?"

Nếu như có thể, Tô Tố rất mong được giao tiếp hòa bình9với bố mẹ Tiêu Lăng.

Nhưng bây giờ, rất rõ ràng là một chuyện không thể xảy ra.

Cô trước giờ cũng không phải là người dễ bị bắt nạt, đối mặt với việc cố tình xỉ nhục của Tiêu mẫu, cô tuyệt đối không thể nhẫn nhịn, Tô Tố mím môi, bế đứa trẻ đứng lên, "bác nói không sai, cháu từ nhỏ bố mẹ đã mất, vì vậy đích thực không có ai dạy cháu quy tắc, nhưng ít nhất, ít nhất tôi biết được nhân tình thế sự, càng biết được phép lịch sự cơ bản. Bác miệng cứ khăng khăng nói cháu và con chúa không có giáo dục, thế thì phép lịch sự của bác hiện giờ đang ở đâu? Chẳng lẽ tuổi lớn rồi thì có thể dựa dẫm tuổi cao như thế sao? Ha… cháu đúng thật là nhìn không hiểu rồi"

"Quả nhiên là tiểu nha đầu răng lưỡi lanh lợi" Tiêu mẫu cũng không bức tức, chỉ là sắc mặt lại càng lạnh giá thêm mấy phần, "Tô tiểu thư ở đây là nhà tôi, nếu như cô nhìn không quen phong cách hành sự của tôi, nghe1không quen lời tôi nói, cô có thể dẫn bọn trẻ đi thật xa à, nhà chúng tôi cũng không hoan nghênh các ngươi"

Tô tiểu thư>

Tô Tố cười lạnh nhạt cô trước đây còn nghĩ Tiêu mẫu không biết sự tồn tại của cô, nhưng bây giờ… đến họ của cô đều nắm rõ, lại làm sao có thể không biết cô, rõ ràng biết cô là người phụ nữ Tiêu Lăng muốn kết hôn, mà vẫn đối xử với cô như thế

Cơ bản thì có thể là nhằm thẳng vào cô

Tiêu Lăng nhìn không khí càng ngày càng căng, khó chịu vô cùng, một bên là bố mẹ của anh, một bên là vợ anh, người bị kẹp ở giữa khó chịu nhất chính là anh mà anh càng biết, Tô Tố và bọn trẻ chịu thảm họa vô tội này, toàn bộ là bởi vì anh

“Mẹ, mẹ có cái gì thì đổ lên người con, Tô Tố và bọn trẻ là vô tội…”

“Ha… được đúng là được, mẹ với bố con mới đi có 5 năm, trong nhà toàn bộ trở thành trời đất của người khác rồi, Tiêu Lăng, con thật sự là hiếu thuận, rất tốt, có phải mong mỏi mẹ với bố con vĩnh viễn đều không có quay trở lại mới tốt?”

Tiêu Lăng từ chối, “con không có”

“Không có?” Tiêu mẫu nụ cười càng lạnh hơn, bà đứng dậy, “trong mắt của con còn có mẹ và bố con hai người tồn tại không? Con trai của bản thân muôn kết hôn rồi, mẹ và mố con lại từ trên tin tức xem được thông tin, con nói cho mẹ biết, con cuối cùng muốn làm cái gì?”

“Mẹ…”

“Con im miệng mẹ không muốn nghe bất kỳ lời giải thích ào của con”

“Đủ rồi” lão gia tử không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, đập mạnh lên bàn tức giận nhìn Tiêu mẫu, “mày xem ta là chết rồi phải không? Mày đây là đang nhắm chỉ vào ai? Nhằm vào ai? Tô Tố và Cảnh Thụy Tiểu Thất là ta cho bọn họ ở trong nhà đó, hôn nhân của Tiêu Lăng cũng là ta định lại, mày nếu như có tức giận mày nhắm vào ta lão gia tử này mà nói, tức giận với hậu bối thì coi là bản lĩnh cái gì”

369. Chương 369

“Bố…”

“Đừng gọi ta bố” lão gia tử lạnh lùng ngoảnh mặt đi không nhìn bọn họ một lần nữa, “các người miệng nói là muốn quay về đón năm mới, đây là thái độ các người quay lại đón năm mới? các người nếu như muốn ở lại trong nước đón năm mới, vậy thì thành thành thực thực, nếu như muốn gây ra một vài chuyện ra, ở đây không hoan nghênh các người”

Tiêu mẫu hận thù trừng mắt với Tô Tố, không chịu cắn chặt răng lại

Tiêu Quốc Cường vỗ vỗ vai Tiêu mẫu, “đừng nói nữa”

Tiêu nẫu bị Tiêu Quốc Cường dùng sức kéo lại ngồi xuống ghế sopha, chỉ là ánh mắt như cũ không phẫn nộ

Lão gia tử đau lòng đi đến trước mặt Tô Tố và bọn trẻ, từ trong lòng Tô Tố đón lấy Tiểu Thất đang bị hoảng sợ, nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiểu Thất, sợ không nhẹ à, lõa gia tử trong tim đau nhói, ông ôm lấy tiểu nah đầu ngồi đến sapha, vẫy vẫy tay kêu Tô Tố và Cảnh Thụy cũng ngồi xuống,1Tô Tố chỉ do dự

chốc lát, thì nắm tay dắt Cảnh Thụy ngồi bên cạnh Tiêu Lăng, Trương Hân thấy tình hình trong phòng, cô một người ngoài rõ ràng không thích hợp chen ngang, từ từ lùi ra hỏi phòng khách.

Tô Tố vừa ngồi xuống, Tiêu Lăng lập tức kéo lấy tay cô nắm thật chặt, dường như sợ cô sẽ rời khỏi biến mất vậy

Không có nghi ngờ gì cả

Tô Tố trong lòng vô cùng không thoải mái

Vừa rồi Tiêu mẫu nhục mạ Tiểu Thất như vậy, nhưng Tiêu Lăng lại không có đứng ra đầu tiên, trong lòng Tô Tố vô cùng thất vọng

Cho dù một bên là mẹ cảu anh ấy, một bên là con gái của anh ấy, trong lòng của anh khó khăn, nhưng Tiểu Thất mới mấy tuổi? cô bé mấy ngày trước mới vừa 5 tuổi vẫn còn là một đứa trẻ cần phải có người yêu thương bảo vệ, không cần biết là nguyên nhân gì, bị Tiêu mẫu nhục mạ như thế, anh ấy đều cần phải đứng ra đầu tiên bảo vệ đứa trẻ

Tiêu Lăng rõ1ràng cũng biết bản thân làm không đúng, anh nhẹ nhàng xích lại gần Tô Tố, giọng nói hiếm có khổ sở cầu xin, “Tô Tố, đợi chút về phòng anh sẽ giải thích cho em”

Tô Tố miễn cưỡng nhẫn nhịn lại

…

Tiểu Thất thực tế là một đứa trẻ chỉ cần có chút ánh nắng thì sẽ tươi vui, nhưng cô bé vẫn là lần đầu tiên bị người khác mắng như vậy, mà người mắng cô bé còn là bà nội người cô bé rất muốn gặp, vì vậy lúc này co rúm trong lòng lão gia tử, cả người đều ủ rũ lại

Lão gia tử đừng nhắc đến đau lòng nhiều như thế nào, giọng nói ấm áp nịnh, “Tiểu Thất à, vừa rồi cháu bị giật mình rồi phải không à, bà nội cháu vừa rồi là nói đùa với cháu thôi, không phải là cố ý muốn mắng cháu, Tiểu Thất của chúng ta độ lượng như thế, tha thứ cho bà nội được không?”

Tiểu Thất sợ hãi nhìn Tiêu mẫu một cái, cả khuôn mặt nhỏ bé trốn trong lòng của lão gia5tử, “thái gia gia, ông đừng nịnh Tiểu Thất nữa, Tiểu Thất không có ngốc… bà ấy không thích Tiểu Thất, Tiểu Thất cảm nhận được…”

Lão gia tử cười ngại ngượng

Ông làm sao lại quên, Tiểu Thất tuy không thông minh như Cảnh Thụy, nhưng cuối cùng cũng không phải là đứa trẻ ngốc nghếch, vả lại cảm nhận của trẻ nhỏ là nhảy bén nhất, ai đối với co bé tốt ai đối với cô bé

không tốt, cô bé vẫn là có thể cảm nhận rõ ràng

Lão gia tử cảnh cáo nhìn Tiêu mẫu, "Thục Phân vừa rồi con dọa bọn trẻ sợ hãi rồi, nhanh xin lỗi bọn trẻ đi"

Muốn bà ấy xin lỗi một đứa trẻ? Tiêu mẫu không làm được

Bà ấy nhìn mỉa mai về phía Tô Tố, lại dùng ánh mắt vô cùng khinh thường nhìn Tiểu Thất và Cảnh Thụy một cái, cái ánh mắt khing thường đó dường như nhìn bọn họ ba con người giống như bọ chét vậy, khiến người khác khó có thể chịu được. Tô Tố không thể nhịn thêm được nữa, chỉ muốn bộc phát, Tiêu2mẫu nếu như không vừa ý với cô, cứ việc tấn công công, nhưng bọn trẻ có gì sai, tại sao lại dùng ánh mắt đó nhìn con của cô

Tô Tố tức giận muốn nói, thì bị Tiêu Lăng kéo chặt lấy

Tô Tố trong lòng trĩu nặng, như hầm băng, hôm nay niềm vui sướng đi thử váy cưới bỗng chốc biến mất toàn bộ, cô không dám tin nổi nhìn Tiêu Lăng, "anh đây là ý gì…"

"Tô Tố, xin em nhẫn nhịn"

Xin?

Cả người Tô Tố đều sững lại, đây là Tiêu Lăng lần đầu tiên dùng từ như thế này nói với cô, cũng là lần đầu tiên dùng âm giọng ăn nói khép nép thế này đau khổ cầu xin cô

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, trong mắt của anh toàn bộ đều là đau khổ. Tô Tố cắn chặt lấy răng, lại một lần nữa nhẫn nhin xuống, cô ôm lấy Cảnh Thụy vào lòng, một tay nhẹ nhàng ôm chiếc đầu nhỏ bé của cậu bé vào lòng, "Cảnh Thụy, ngoan, đừng nhìn"

Cảnh Thụy ngoan ngoãn nằm trong lòng của Tô Tố không nói9lời nào

Nhưng mà, Tô Tố muốn nghỉ yên thân, Tiêu mẫu thì không muốn thế

Tiêu mẫu khinh bỉ nhìn ba người, ánh mắt chuyển lên người của lão gia tử, "bố, con thấy bố là muốn chắt muốn điên rồi, tùy tiện người như thế nào tìm đến, bố đều có thể nhận, không sai, hai đứa trẻ này đích thực là giống Tiêu Lăng hồi nhỏ, nhưng thế thì nói rõ được cái gì, một người con gái ở tuổi 16 đều có thể sinh con, lời của cô ta có thể có bao nhiêu bộ đáng tin? Bố đừng có để bị người phụ nữ này lừa gạt nữa"

Không khí trong phòng khách bị đè nén đến đáng sợ

Tiêu mẫu tiếp tục nói, "càng hơn thế, chúng ta lùi lại vạn bước nói, cho dù hai đứa trẻ này là chủng của Tiêu Lăng thì đã làm sao? Ai quy định là một người phụ nữ thay một người đàn ông sinh con thì phải kết hôn? Nam hoan nữ ái vốn dĩ là chuyện thường tình, nếu như thật sự phát sinh quan hệ thì1phải kết hôn, thì người phụ nữ này xếp hàng cũng xếp ngoài mấy chục người rồi ba à, con à sẽ không chấp nhận cô con dâu này, càng thêm không chấp nhận hai đứa cháu này, về sau Tiêu Lăng sẽ kết hôn, nhưng tân nương tuyệt đối không thể là người phụ nữ trước mặt, còn nữa, bố, nếu như bố muốn có chắt, về sau sẽ có rất nhiều chắt khác, bớt hai đứa cũng không có vấn đề gì"

"Đủ rồi" Tiêu Lăng không thể nhẫn nhịn được nữa, anh nhịn đỏ cả mặt, khuôn mặt bi thương nhìn Tiêu mẫu, "mẹ, con còn nghĩ mẹ quay về nước là vì 5 năm không có nhìn thấy con, vì vậy nhớ tới con đứa con trai này, con nghe tin thấy mẹ và bố quay về, lập tức từ công ty gấp gáp quay lại, nhưng thì ra... tất cả đều là bản thân con mơ tưởng thôi. Con thật sự không hiểu, người mẹ ôn hòa hiền dịu cảu con trước đây đi đâu rồi, cành không hiểu mẹ tại sao lại biến thành dáng vẻ ngày hôm nay, nhưng con còn có câu nói này, mẹ có chuyện gì thì trút lên người con, đừng hãm hại vợ và con cái của con"

Tiêu mẫu cũng bực tức, đứng dậy chỉ thẳng mặt Tiêu Lăng quát lớn, "mẹ nuôi con hai mươi mấy năm, không nghĩ đến nuôi một con sói mắt trắng từ đầu đến đuôi, con như thế nói chuyện với mẹ của con sao? Mẹ nói rõ cho con biết, mẹ chính là không thích Tô Tố này, chỉ cần còn có mẹ bà bố con, các người tuyệt đối không thể kết hôn

"Không thế nào"

Anh ấy không dễ dàng gì cầu xin được Tô Tố tha thứ, tuyệt đối sẽ không trong lúc này tiếp tục gây tổn thương trái tim của cô ấy

Sắc mặt của Tiêu Lăng nhìn mẹ rất khổ sở, trong lòng cũng rất khó chịu, nhung anh không thể nhẫn nhịn được lời nói của mẹ khinh bỉ đối với vợ con anh, "mẹ, chuyện con kết hôn không có thông báo cho mẹ, đích thực là con không đúng, bởi vì con không xác định được mẹ và bố muốn hay không muốn nhìn con, nhưng con muốn nói với mẹ, con đa trưởng thành rồi, biết được bản thân muốn cái gì, con có thể vì lựa chọn của bản thân chịu trách nhiệm, cũng xin mẹ và bố không can thiệp vào bất kỳ quyết định nào của con"

Tiêu mẫu tức giận, chỉ vào Tiêu Lăng nửa ngày không nói lên lời

Tiêu Lăng đã quay mặt nhìn đi, không nhìn bà nữa, "mẹ, nếu như mẹ thật sự là nhìn con ngứa mắt, con có thể dẫn Tô Tố còn có Cảnh Thụy Tiểu Thất dọn ra ngoài ở"

370. Chương 370

Tiêu mẫu tức giận toàn thân run lên, "con đây là đang uy hiếp mẹ?"

"Không phải là uy hiếp" Tiêu Lăng cười đau khổ nói, "me, mẹ là mẹ của con, là người rất quan trọng trong lòng con, Tô Tố và bọn trẻ cũng quan trọng như vậy, mẹ chỉ là không hiểu cô ấy, không biết hai người bọn

con đã phải trải qua bao lâu mới được ở bên nhau, con không hy vọng mẹ trọng khi không hiểu cô ấy đoạn tuyệt với cô ấy, cô ấy không phải là người phụ nữ không tốt như mẹ tưởng tượng, cô ấy là người phục nữ lương thiện nhất trên thế giới này"

Tiêu mẫu hít một hơi thật sâu, "con, không phải cô ta không được?"

"Không sai cuộc đời này của con không kết hôn, nếu đã muốn kết hôn, đối tượng kết hôn chỉ có thể là Tô Tố, sẽ không phải là người khác"

"Được, được được được con đúng là đủ long đủ cánh rồi, có thể đối đầu với bố mẹ rồi, nếu như con đến ý kiến của bố mẹ đều không nghe vào, rất đơn giản, từ ngày hôm nay trở đi, mẹ và bố con sẽ không có đứa con trai như con"

"Mẹ…"

Tiêu mẫu sắc mặt tối sầm lại từ trên ghế sopha đứng dậy, lwnhj lùng nói, "tôi mệt rồi, bây giwof muốn về phòng nghỉ ngơi" lời vừa nói xong, bà ấy không hề do dự đi lên lầu

Tiêu Quốc Cường nhìn bóng dáng bỏ đi đằng sau lưng vợ, lại nhìn sắc mặc tím tái của bố mình, áy náy cười khổ một tiếng, "bố, khoảng thời gain gần đây Thục Phân tâm trạng không vui vẻ, bố đừng để tâm cô ấy, con lên khuyên bảo cô ấy" Tiêu Quốc Cường khi đi đến trước mặt Tiêu Lăng, bước chân dừng lại, anh nhìn đứa con trai nhiều năm không gặp, thở dài, vỗ vỗ vai cậu ta, "chúng ta lần này về nước là về đón năm mới, mẹ con chỉ ác khẩu chứ lòng dạ đôn hậu, nói nhưng lời đó con cũng đừng để tâm, chuyện của con và Tô tiểu thư ta có biết một chút, bố ở đây chúc phúc cho hai đứa bạch đầu giai lão, chỉ là tính khí của mẹ con con cũng biết, chúng ta đón năm mới cxong lập tức rời đi, có thể sẽ không quay lại tham gia hôn lễ của con…"

Tiêu Lăng xúc động, "bố…"

"Được rồi được rồi, con cũng là người làm bố rồi, chăm sóc tốt vợ và con cái của con, mẹ con không phải nhằm vào bọn họ, điểm này con cần phải biết"

Tiêu Lăng cười đau khổ

Anh đương nhiên biết

Anh càng biết, người mà mẹ nhắm đến luôn luôn chỉ có anh, nhưng Tô Tố và bọn trẻ… bọn họ chỉ là bị anh liên lụy thôi, vì vậy mới bị mẹ ghét mà thôi

"Ta lên trên xe mẹ con"

Sau khi Tiêu Quốc Cường rời đi, không khí trong phòng khách vẫn giữ nguyên, Cảnh Thụy từ trong lòng của Tô Tố ngẩng đầu, díp mắt nhìn về phía vị trí cầu thang

"Cảnh Thụy, con không được gây náo loạn biết chưa"

"Con biết rồi" Cảnh Thụy cúi đầ, từ trong lòng Tô Tố nhảy xuống, "họ là bố và mẹ của bố, con sẽ không gây chuyện, nhưng…" cậu bé nghiêm túc nghiêm nghị nhìn Tiêu Lăng, thành khẩn đưa ý kiến, "bố, con thấy bố cơ bản xử lý không được mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu của mẹ và mẹ bố, đằng nào thì mẹ của bố chỉ là ở tại thành phố A đón năm mới, nếu như bố không muốn chuyện trở nên càng rắc rối, thực tế có thể để mẹ đưa con và Tiểu Thất dọn ra ngoài một thời gian, như vậy mới có thể tránh bọn họ xảy ra sung đột"

Tiêu Lăng xoa xoa đầu cậu bé, "được rồi, kiến nghị của con bố sẽ nghiêm túc suy nghĩ"

…

Buổi trưa ngày hôm đó Tiêu Quốc Cường và Tiêu mẫu không xuống lầu ăn cơm, người dưới lầu cũng không hề vui vẻ, cơ bản đều thuộc tình trạng nuốt không trôi

Ăn cơm xong, Tiêu Lăng cảm thấy anh phải giải thích rõ ràng cho Tô Tố

Anh thúc giục hai đứa trẻ về phòng, Trương Hân cũng cô cùng tự giác về lại phòng mình, Tiêu Lăng và lão gia tử chào hỏi xong cùng Tô Tố về lại phòng

"Tô Tố…"

"Anh nói đi, em nghe anh giải thích"

Tiêu Lăng thở phào nhẹ nhõm, vẫn sẵn lòng nghe anh giải thích thì tức là không có phất triển đến mức xấu nhất

Anh kéo Tô Tố ngồi lên sapha cạnh bàn trà, rót một ly nước ấm để trước mặt cô, có chút do dự thì mới kể, "anh trước giờ không có nhắc với em về bố mẹ anh, thực chất không phải có điều gì giấu diếm, là bản thân anh cũng không biết bắt đầu từ đâu kể"

"Vậy thì kể từ đầu"

"Được" Tiêu Lăng sắp xếp lại tâm tư, rồi mới nói tiếp, "trong trí nhớ của anh, mẹ của anh là điển hình của một người phụ nữ phương Nam, thân hình nhỏ bé ấm áp hiền dịu… đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh, mẹ anh trước đây không phải dáng vẻ như bây giờ. Ông nội anh là người lính, luôn hy vọng bố anh và bác trai có thể vào quân đội, bác trai anh là lão đại, chịu không nổi áp lực của ông nội, cuối cùng đi vào quân đội làm người lính, có quan hệ của ông nội trong binh đoàn phát triển cũng không tồi, hôn nhân của bác trai

và bác gái cũng là do ông nội anh một tay thực hiện, nhưng bác trai sống không hạnh phúc, bác gái anh cũng là người lính, còn là người lính nghiêm khắc hơn cả bác trai, bọn họ thường xuyên xum vầy ít xa cách nhiều, cuộc sống không hề giống vợ chồng"

Tô Tố nghe rất nghiêm túc

Tiêu Lăng tiếp tục kể, "ông nội anh nhìn thấy cuộc sống của bác trai, cảm thấy rất hối hận, vì vậy không miễn cưỡng yêu cầu bố anh nhất định phải làm người lính, sau đó bố anh học nghệ thuật, ông ấy rất thích vẽ, trong trường quen biết mẹ anh, hai người bị tiếng sét ái tình, rất nhanh chóng thì đính hôn, hai người họ rất yêu thương nhau, sống cũng rất hạnh phúc, hai người họ thương xuyên cùng nhau đi đến những nơi phong cảnh mộng mơ cùng nhau vẽ, đúng rồi, hai người họ trong giới là họa sĩ hiện đại rất có danh tiếng sau khi hai người họ kết hôn không lâu thì có anh, bố anh và mẹ anh đều rất yêu anh, hồi nhỏ anh rất quậy, hai người họ đối với anh hoàn toàn nuôi kiểu thả rông, hồi anh còn rất nhỏ họ thường xuyên dẫn anh đi rất nhiều địa điểm xinh đẹp vẽ, về sau khi sắp phải đi học mới bị gửi về bên cạnh ông nội"

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó Diệp Lạc đến với ngôi nhà này… lúc đó bố mẹ rất ít ra ngoài, họ thường hay ở nhà, cả nhà anh náo náo nhiệt nhiệt sinh sống rất vui vẻ cũng rất hạnh phúc, nhưng 5 năm trước… bỗng nhiên phát sinh một số chuyện, Diệp Lạc chọn đi Mỹ phát triển, bố mẹ anh cũng quyết định cùng Diệp Lạc đi Mỹ chăm sóc cô ấy. Lần đó, anh và bố mẹ phát sinh mâu thuẫn rất lớn…"

"Mâu thuẫn gì?"

Tiêu Lăng cười khổ sở nhìn Tô Tố, "anh có thể nói bản thân anh cũng không biết là mẫu thuân gì không?"

Tô Tố do dự nhìn Tiêu Lăng

"Là thật, bản thân anh cũng không biết là chuyện gì, thì dường như trong một đêm, mọi thứ trước đây vẫn còn bình thường tốt đẹp, qua một đêm, bố mẹ anh bỗng nhiên đối với anh có ý kiến, từ sau khi họ đi Mỹ, 5 năm họ đều không có quay lại. Anh lúc đó trong lòng cũng có nút thắt trong tim, cũng có thời gian 5 năm không bước nửa bước vào nhà cổ… 5 năm này bố mẹ anh không một lần hỏi đến anh, cũng chưa từng gọi điện thoại về nhà, càng hơn thế, mỗi lần anh gọi điện thoại cho họ, họ chưa từng nghe máy, anh đi Mỹ tìm họ, họ cũng không muốn gặp anh…"

Tô Tố ngạc nhiên

Cô cũng là một người mẹ, thực sự là nghĩ không ra lý do gì, có thể khiến một người mẹ 5 năm đều không tha thứ cho con của bản thân

"Tô Tố, anh nói với em những chuyện này, đơn thuần chỉ là muốn em không trách mẹ của anh, bởi vì bà ấy không phải là nhắm đến em, cũng không phải nhắm đến bọn trẻ, bà ấy chỉ là đơn thuần có ý kiến với anh mà thôi, anh biết điều này đối với em không công bằng, nhưng bây giờ chỉ còn cách đón năm mới mấy

ngày thôi, đón năm mới xong họ khẳng định sẽ quay về Mỹ, vì vậy xem như anh cầu xin em, nhẫn nhịn mấy ngày, được không?"

371. Chương 371

Lại là cầu xin?

Anh ấy đều dùng đến từ này rồi, cô còn có thể nói cái gì?

Tô Tố gật gật đầu, "bản thân em chịu chút thiệt thòi không có gì, nhưng Tiêu Lăng, em tuyệt đối không thể nhìn thấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất chịu một chút thiệt thòi nào cả, anh hiểu rõ ý của em chứ?"

Anh ấy đương nhiên hiểu rõ

Nhưng mà có thể có được kết quả như thế này đã rất tốt rồi, Tiêu Lăng không lo lắng mẹ lại nói gì với bọn trẻ, dù gì trong nhà có ông nội, ông nội tất nhiên sẽ không để Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị trách mắng

Tối hôm đó, rất nhiều người đêm không thể ngủ

Cùng lúc đó

Trong biệt thự của Lãnh Mạc, trong biệt thự đã 2 tháng bị đè nén, từ sau khi Trương tiểu thư mất tích, tâm trạng của lão đại u ám không ổn định, giống như một cây pháo bất kỳ lúc nào đều có thể bị châm ngòi, ai động phải người đó đen đủi, cho đến cả tâm phúc của anh ấy Vương Bân cũng vì một chuyện nho nhỏ bị mắng tơi bời, hai tháng trôi qua, mọi người nhìn thấy lão đại từ điên cuồng giận sữ của lúc bân đầu, chuyển biến thành lạnh lùng khốc liệt, cuối cùng đến tính nóng nảy tìm kiếm Trương tiểu thư cũng không có nữa, những ngày lại gần đây càng trở nên nản lòng

"uây uây uây… "

Trong sự yên tĩnh của biệt thự bỗng nhiên truyền đến tiếng hét thất thanh của Vương Bân

Ôi mẹ ơi…

Người giúp việc trong biệt thự bắt đầu than thở thương xót cho Vương Bân, tâm trạng lão đại không tốt 2 tháng nay rồi, anh Bân lại còn dám vui vẻ như vậy, đây không phải là muốn bị đánh sao?

Những người giúp việc nhìn về phía Lãnh Mạc, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt của lão đại tối sầm lại

Vương Bân thì lại không chú ý đến biểu cảm của Lãnh Mạc, tóm lấy điện thoại chạy về phía Lãnh Mạc, bên chạy bên hét, “lão đại lão đại, anh xem đây có phải là Trương tiểu thư không, xem xem có phải không?”

Trương Hân?

Lãnh Mạc “xòa” giật lấy điện thoại

Trong điện thoại là một nhóm bạn bè, trong nhóm bạn bè có một tấm ảnh, trong tấm ảnh có 5 người, chỉ là toàn bộ đều là sau lưng, 3 người phụ nữ trưởng thành, 2 đứa trẻ nhỏ, Lãnh Mạc nhing chằm chằm vào bóng dáng của một người phụ nữ ở trong, anh với Trương Hân sớm tối bên nhau 7 năm, Trương Hân đừng nói là sau lưng, cho dù một sợi tóc anh cũng có thể nhận ra

Đó không phải là Trương Hân thì là ai?

Trong nhóm bạn nè còn ghi hàng chữ: a a a, vui quá à, hôm nay tận mắt nhìn thất Trương Hân Tô Tố còn có An Tiểu Hy, ba người đều rất xinh đẹp, so với trên ti vi còn xinh đẹp hơn nhiều, tiếc quá à không thể chụp được bọn họ khi thử y phục, quá đáng tiếc quá đáng tiếc rồi.

Lãnh Mạc “xòa” từ trên ghế sopha đứng dậy, “đây là ở đâu?”

Vương Bân lập tức nịnh nọt trả lời, “đây là một phòng làm việc của nhà thiết kế mở, chuyên môn thiết kế mũ vương miện còn có trang phục cổ trang cho người khác, khá nổi tiếng.” Nói xong, anh rón rén nhìn Lãnh Mạc, bổ sung một câu, “lão đại, tấm ảnh này là chụp lúc buổi sáng, bây giờ Trương tiểu thư bọn họ khẳng định đã không ở đó nữa rồi, lão đại anh có thể bắt đầu điều tra từ hai người phụ nữ bên cạnh Trương tiểu thư, chỉ cần tìm ra họ, khẳng định có thể tìm được Trương tiểu thư rồi”

Điều tra?

Đâu phải điều tra

Lãnh Mạc nhìn vào nhóm bạn bè hai chữ “Tô Tố, hận suýt chút nữa nghiền nát điện thoại trong tay

Tô Tố

Anh không nghĩ tới Trương Hân lại chạy đến chỗ của Tô Tố

Trương Hân và Tô Tố từ khi nào tốt đến như vậy rồi? Anh rõ rang nhớ hai người họ chỉ có duyên gặp qua một lần, lại còn là ngày mùng 1 tháng 9 tại học viện điện ảnh gặp mặt, anh không có nghĩ Trương Hân sẽ tìm đến chỗ của Tô Tố

Nhưng không thể không thừa nhận, Trương Hân bước đi này rất tuyệt

Lãnh Mạc răng như muốn bị cắn vỡ vụn

Chết tiệt, nếu như chỉ là một mình, Tô Tố, làm sao có thể giấu được Trương Hân

Tiêu Lăng à Tiêu Lăng, cậu rõ ràng biết tớ tìm Trương Hân tìm sắp điên lên rồi, thế mà lại lén lút giấu cô ấy lại

Lãnh Mạc một chân đạp bay bàn uống trà

Vương Bân động tác cũng nhanh chóng tránh sang một bên, tránh bị tai họa. Anh nhìn cái bàn uống trà lại tan tành, miệng không ngừng giựt giựt, đây đã là bộ bàn trà thứ sau bị thay trong 2 tháng nay rồi…

“Lão đại, chúng ta bây giờ phải đi tìm kiếm Trương tiểu thư không”

Lãnh Mạc 2 tháng nay chuyện muốn làm nhất chính là tìm ra Trương Hân, nhưng bây giờ Trương Hân ở chỗ Tiêu Lăng

Anh và Tiêu Lăng lớn lên cùng nhau, đặc biệt là lão gia tử của Tiêu Lăng đối với anh không tồi, bây giờ lại là lúc nửa đêm, anh về tình về lý đều không thể chạy đến nhà Tiêu Lăng gây náo loạn

Nhưng lúc này không cho anh một lời giải thích, cục khí trong lòng Lãnh Mạc làm sao có thể nuốt xuống

Lãnh Mạc gọi điện thoại cho Tiêu Lăng

Điện thoại rất nhanh được nhắc máy

“Lãnh Mạc?”

“Trương Hân ở chỗ cậu?” Lãnh Mạc hỏi thẳng vấn đề

Tiêu Lăng sững lại một chút, “cậu làm sao biết được?”

Đây là thừa nhận rồi?

Ngọn lửa tức giận của Lãnh Mạc “châng châng châng” vụt lên, anh giống như một con sư tử bị chọc giận, không ngừng ở trong phòng khách đi đi lại lại, “Tiêu Lăng… Tiêu Lăng cậu là thằng điểu… đừng nói với tớ

cậu không biết tớ đang tìm Trương Hân, tớ tìm cô ấy đã 2 tháng rồi, cậu thì giấu cô ấy đi, cậu đây là ý chết tiệt gì hả, tớ nằm mơ cũng không nghĩ tới Trương Hân lại ở chỗ cậu, chết tiệt Tiêu Lăng cậu là thằng điểu"

Tiêu Lăng sợ điện thoại làm ồn đến Tô Tố, nhẹ chân nhẹ tay xuống giường, trốn trong phòng vệ sinh, "Lãnh Mạc, cậu bình tĩnh chút"

"Bình tĩnh cái đầu cậu Tiêu Lăng cậu buộc phải cho tớ một lời giải thích hợp lý"

"Chuyện của cậu và Trương Hân tớ cũng biết chút ít rồi…"

"Cậu đừng có giáo huấn tớ nữa, nhanh giải thích cho tớ"

"Ok chuyện của các cậu tớ không muốn nhận xét, cũng không muốn quản, nhưng Trương Hân là người bạn tốt nhất mà vợ tớ nhận định, cô ấy cầu xin tớ muốn tớ giấu Trương Hân lại, sợ bị cậu hãm hai, cậu nói xem tớ có thể làm gì? Lãnh Mạc, 2 tháng vừa rồi lo lắng của cậu tớ đều nhìn trong mắt, đừng nói cậu đối vơi Trương Hân không có cảm tình, tớ không tin, tin rằng bản thân cậu cũng không lừa dối bản thân nếu như cậu đã biết Trương Hân hiện tại đang ở chỗ tớ, vậy cậu muốn làm cái gì?"

"Đương nhiên đón cô ấy trở về" Lãnh Mạc không hề do d

"Sau đó thì sao? Sau khi đón trở về cậu muốn làm cái gì? Rất rõ ràng Trương Hân có thể trốn tránh cậu 2 tháng, cho thấy cô ấy muốn chấm dứt hoàn toàn với cậu rồi…"

"Chấm dứt cũng không được, tớ bắt buộc phải trói cô ấy ở bên cạnh tớ, cả đời này của cô ấy cũng đừng nghĩ rời khỏi tớ, còn dám chạy trốn tớ đánh gãy chân của cô ấy"

Đây hoàn toàn là phương pháp làm kiểu Lãnh Mạc

Tiêu Lăng ray ray giữa hai hàng lông mày, "Lãnh Mạc, nếu như cậu vẫn là suy nghĩ này không có bất kỳ thay đổi nào… tớ khẳng định không thể để cậu đón Trương Hân đi" nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Lãnh Mạc, Tiêu Lăng biết cậu ta lúc này thật sự tức giận rồi, nhưng anh cũng có suy nghĩ của bản thân, "Lãnh Mac, tớ giấu Trương Hân lại, có một phần nguyên nhân cũng là bởi vì cậu, tớ sợ rằng sau khi cậu tìm thấy cô ấy không bình tĩnh, cuối cùng khiến cả hai đều bị tổn thương, chẳng lẽ chuyện tớ và Tô Tố cần không đủ để cho lậu bài học sao"

Lãnh Mạc cắn răng

Tiêu Lăng thương cảm khuyên nhủ, "trong khoảng thời gian vừa qua tớ quan sát, cảm thấy Trương Hân đối với cậu không phải là không có cảm tình, phụ nữ đều là động vật mềm lòng, đặc biệt là đối với người bản thân thích, trong lòng rất cứng rắn, vì vậy cậu thật sự muốn ở cùng Trương Hân, vẫn phải chú ý chiến lược, hiểu không?"

372. Chương 372

Lúc này trong đầu của Lãnh Mạc luôn hiện lên câu nói của Tiêu Lăng "Không phải là Trương Hân không có tình cảm với mày đâu".

Cơn nóng giận bất thường như lửa đốt của anh bị câu nói này làm dịu đi.

Sự lạnh lùng không còn nữa, cũng không còn tức giận, anh đặt mông ngồi vào ghế sofa, cất giọng thanh thanh, "Mày nói… là Trương Hân có tình cảm với tao à, do đâu mà mày thấy được như vậy?"

"Tao tốt xấu gì cũng là người từng trải, làm sao mà không nhìn ra được, mỗi lần cô ấy đến đây đều như hồn vía lên mây hết vậy, nghe mọi người bàn tán chuyện gì liên quan đến mày là cô ấy như bị thất thần… Như vậy không phải thích, vậy thế nào mới gọi là thích đây."

Lãnh Mạc cười nhếch khóe miệng lên, hừ nhẹ một tiếng, "Tao thừa biết người phụ nữ này khẩu thị tâm phi"

Tiêu Lăng, "…"

"Tiêu Lăng, vậy mày chỉ tao vài chiêu đi, mày nói tao nên làm thế nào mới tốt đây? Tao không muốn đánh gãy chân cô ấy đâu, nhưng mà cô ấy thật sự rất cứng đầu, mỗi ngày ở với cô ấy, có lúc muốn đối xử với cô ấy thật tốt, nhưng nhiều khi cô ấy hay gây sự, khiến người ta hận đến nổi muốn bóp chết cô ta cho hả cơn giận, mày nói tao nghe bây giờ tao nên làm cách nào để thu phục cô ấy đây?Giống như mày đã thu phục Tô Tố vậy, bây giờ tao thấy mày và Tô Tố hai người như là được ngâm trong mật ong vậy."

Giống như ngâm trong mật ong à?

Tiêu Lăng nghĩ tới cảnh hôm nay mẹ anh và Tô Tố đã đối chọi rất gay gắt, bèn thở dài.

Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh.

Anh nhìn chiếc đồng hồ đang đeo trên tay, " Bây giờ đã là hai giờ sáng rồi, mày có phải là chỉ muốn bàn vấn đề này với tao như vậy thôi không?"

"Đương nhiên là không phải vậy rồi"

"Nhưng mà ngày mai tao còn phải đi làm nữa"

“Mày là ông chủ mà, lâu lâu trốn việc tí cũng đâu có sao. Lãnh Mạc ngồi bắt chéo chân lại, “ Mày nhanh chóng góp ý cho tao đi”

“Hôm nay cha mẹ tao phải về nước rồi, ở nhà lại đang bùng phát lên một trận đại chiến, bây giờ tao cảm thấy rất mệt mỏi, cũng không còn tâm trí để cho mày ý kiến được đâu, nếu mày thật sự muốn tao nghĩ cách cho mày, thì ngày mai mày đến công ty tìm tao.”

“Ai?”

“Tút tút tút…”

Không chờ Lãnh Mạc từ chối, thì đã vọng lại tiếng gác máy bên kia đầu dây.

“Ôi chao”

Lãnh Mạc giận đến nỗi muốn đập bể cái máy điện thoại trên tay, mới nói có một nửa mà đã bị dừng lại rồi

Vương Bưu nhìn thấy anh ta trả lời điện thoại xong, liền cẩn thận tiến đến gần, “Lão Đại Lão Đại, bây giờ chúng ta có cần đi đón Trương tiểu thư về không?”

“Đón cái rắm”

Nếu không tìm được cách giải quyết vấn đề, thì đón Trương Hân về để làm gì kia chứ? Đổi lại cô ta cũng mới bỏ đi có vài ngày, nếu tìm cô ta trở về rồi chắc chắn anh ta sẽ không do dự mà đánh gãy chân cô ta nhưng thời gian trải qua hai tháng cũng đủ để cô ta suy nghĩ thông suốt rồi, nếu bắt anh đánh gãy chân của Trương Hân? Thì sau khi đánh gãy chân xong chắc chắn anh ta sẽ rất hối hận.

Hơn nữa lúc đó anh ta cũng chỉ nói vài câu, nhưng cô ta lại bỏ đi suốt hai tháng, thật sự nếu đánh gãy chân của cô ta, không chừng cô ta sẽ hận anh cả đời.

Không nên không nên, bất đắc dĩ lắm anh mới đánh gãy chân của cô ta mà thôi.

Lãnh Mạc nhìn thời gian. Thì chỉ mới có hai giờ năm phút rạng sáng thôi, cách thời gian đi làm của Tiêu Lăng còn đến sáu tiếng năm mươi lăm phút, còn rất nhiều thời gian.

Lãnh Mạc không thể chờ thêm một phút nào nữa

Lãnh Mạc cầm lấy chìa khóa xe chạy ra ngoài.

Vương Bưu cũng vội chạy lại lấy cái áo khoác rồi đi theo sau, “Lão Đại, lão Đại anh muốn đi đâu, bây giờ là mùa đông, trời đêm rất lạnh”

Lãnh Mạc cũng không quay đầu lại, “Tôi đến công ty của Tiêu Lăng để chờ anh ta trước”

“…” Vương Bưu

…

Sáng sớm hôm sau, khi Tiêu Lăng thức dậy thì Tô Tố còn đang ngủ.

Tiêu Lăng kỳ thật cũng không muốn đi làm, anh ta sợ nếu không ở nhà thì Tô Tố phải chịu sự uất ức, nhưng hiện là cuối năm, là thời điểm công ty rất bận rộn, anh ta không thể không đến công ty. Tiêu Lăng thở dài, liền nhẹ tay nhẹ chân bước xuống giường, sau đó thay quần áo xuống lầu.

Khi bước xuống lầu cũng vừa đúng tám giờ sáng.

Dưới lầu, lão gia tử và vợ chồng Tiêu Quốc Cường đã mặc quần áo chỉnh tề đang ngồi dùng bữa sáng, mẹ Tiêu nhìn thấy Tiêu Lăng đi xuống một mình, lập tức chau mày lại, “Sao chỉ có mình con, Tô Tố đâu?”

“Tối qua cô ấy không ngủ được, giờ vẫn còn đang ngủ.”

“Buổi sáng đã trễ lắm rồi, người lớn ai cũng đã dậy, cái loại giáo dưỡng này đúng là thật tốt không còn gì để nói.” Mẹ Tiêu cười lạnh lùng, “Tối qua không ngủ được? Có phải tại vì mẹ đã làm cô ta không được thoải mái không.”

Tiêu Lăng hít một hơi thật sâu đi xuống cầu thang, “Mẹ, xin mẹ đừng nói cô ấy như thế”

Mẹ Tiêu hừ lạnh một cái, “ Mẹ nói không sai một chút nào, Diệp Lạc chưa bao giờ không có phép tắc như vậy, lại còn hai đứa con của cô ta nữa, đã tám giờ sáng rồi mà vẫn chưa thấy dậy, mẹ thật sự là không nhịn được nữa “

Lão gia tử tức giận cầm đôi đũa đập vào chén, “còn muốn ăn cơm nữa không? Giờ này chưa thức dậy thì có làm sao đâu, nó đều là con cháu cả mà, con nít cần ngủ nhiều, ngủ nhiều thì đã làm sao con nhịn không quen thì có ai biểu con nhịn đâu, ba nói các con rốt cuộc là về đây ăn Tết hay là về đây kiếm chuyện để gây sự khiến mọi người không thoải mái đây, ta rất hoan nghênh các con về đây ăn Tết, nếu đến mà không cảm thấy thoải mái, các con hãy đi về đi cùng lắm cha xem như không có con trai và con dâu vậy”

Tiêu Quốc Cường nhìn thấy cha của ông giận đến mặt đỏ bừng lên, sợ cha tức giận không tốt cho sức khỏe, ông ấy đưa tay ra khều nhẹ mẹ Tiêu, ra hiệu kêu bà ta dừng lại.

Mẹ Tiêu lạnh lùng hừ một tiếng, rồi nhịn không nói nữa.

Tiêu Lăng ngồi xuống cùng ăn sáng với gia gia và cha mẹ.

Chỉ là bữa ăn sáng nhưng vô cùng không thoải mái và rất áp lực, trên bàn ăn không ai nói tiếng nào, không khí thật lạnh lẽo và đáng sợ.

Tiêu Lăng ăn xong bèn lau miệng đứng dậy, "Con đi làm đây "

"Từ từ" mẹ Tiêu gọi anh.

Tiêu Lăng vừa động đậy một tí, thì đứng sựng lại không nhúc nhích, mẹ Tiêu đi đến gần ghế sofa lấy một chiếc áo khoác màu đen rồi đưa cho anh ta, lạnh lùng nói, "Mặc vào lại đi, bị cảm lạnh rồi trách mẹ nữa."

Tiêu Lăng nhận lấy chiếc áo.

Trong lòng cảm thấy rất hỗ độn, mùi vị gì cũng đều có.

Trước kia khi còn nhỏ anh đặc biệt rất nghịch ngợm, khi đi học vào mùa đông anh đều không mặc thêm chiếc áo khoác nào trên người, mỗi lần ấy khi đi học về đều lạnh đến nổi cả khuôn mặt đều đỏ bừng, có một lần bị lạnh quá, anh đã phát sốt đến tận bốn mươi độ, cha mẹ vội vàng ôm anh ta đến bệnh viện, trong tâm trạng lo lắng sốt ruột, mẹ anh lúc đó chỉ mang một đôi dép dùng để mang trong nhà, lúc sau đến bệnh viện dép cũng không biết bay tới nơi đâu, mùa đông năm đó đôi chân mẹ đã bị nứt da

Kể từ đó trở đi, chỉ cần trời trở lạnh là mẹ anh đều chuẩn bị sẵn áo khoác, trước khi đến trường đều mặc lên cho anh.

Đã bao lâu rồi anh ta không được cái cảm giác được mẹ đối xử như vậy, Tiêu Lăng như biểu lộ vẻ xúc động, "Mẹ..."

Mẹ Tiêu buông hạ ánh mắt, không kiên nhẫn khoát tay"mau đi đi, mau đi đi, không phải là đã trễ lắm rồi sao, còn quyến luyến điều gì nữa à, con yên tâm đi, có gia gia ở đây, làm sao mà mẹ dám bắt nạt vợ con của con"

Tiêu Lăng nghe mẹ nói vậy, trong lòng cảm thấy có chút hụt hẫng không thôi, anh ta lấy áo khoác mặc vào, "Mẹ ơi, con đi làm đây, đợi con về rồi, mẹ con chúng ta cùng nói chuyện cho thật tốt nhé?"

Nghe vậy, Mẹ Tiêu không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt bỗng trở lại vẻ lạnh lùng.

Bà lạnh lùng nói, "Không có chuyện gì để nói tốt cả, con mau đi làm đi"

Tiêu Lăng trầm lòng xuống.

Anh thoáng cảm nhận được mẹ đã xây một bức tường trong lòng với anh rồi

Anh thở một hơi thật dài, bậm môi bước từng bước lớn rời khỏi biệt thự

Và trong biệt thự, Tiêu Quốc Cường nhìn thấy thái độ của mẹ Tiêu đối với Tiêu Lăng, chỉ có thể bất đắc dĩ mà cười gượng, sau khi lão gia tử đã rời đi, Tiêu Quốc Cường vỗ nhẹ vào tay của mẹ Tiêu, "Rõ ràng là trong lòng rất quan tâm đến con, nhưng tại sao lại cứ phải xử sự như vậy"

Đôi mắt mẹ Tiêu đỏ nhẹ, trợn nhìn ông một cái, "Ai mà thèm quan tâm đến nó, tôi mới là không có quan tâm đến nó nên mới làm như vậy… Nhưng những thứ này là thứ nó nên nhận được"

373. Chương 373

Tiêu Quốc Cường nghe mẹ Tiêu nói vậy lại thở dài.

Ông nhẹ nhàng ôm mẹ Tiêu, "Thục Phân à, chúng ta đối xử với Tiêu Lăng như vậy thật không công bằng với nó đấy, em cảm thấy nó nên chịu như vậy sao, nhưng con mình sẽ cảm thấy rất tủi thân, nó không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết tại sao em lại đối xử như vậy với nó… Rõ ràng là em rất soi mói nó, nhưng nó vẫn tỏ thái độ rất tôn kính em, như vậy thật không dễ dàng gì, con đã trải qua năm năm không dễ dàng, hay là, chúng ta nên nói chuyện ra cho thông suốt với con được không, có lẽ nếu nói rõ ràng sẽ tốt hơn."

"Không được" mẹ Tiêu đẩy Tiêu Quốc Cường ra, kiên quyết phản đối, "Trừ phi sự việc phát triển đến không thể khống chế nữa, nếu không tuyệt đối em không nói với Tiêu Lăng bất cứ chuyện gì đâu"

Tiêu Quốc Cường bất đắc dĩ phải cười trong đau khổ.

…

Tô Tố rửa mặt xong, ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng khách của mình hoàn toàn không nghĩ sẽ xuống lầu.

Nghĩ tới xuống lầu phải đối mặt với nét mặt chua ngoa đanh đá của mẹ Tiêu thì cô không còn cách nào để bình tĩnh nữa, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Tô Tố chạy nhanh đến bên cạnh để mở cửa ra.

"Mami…"

“Mau vào đi.”

Đi cùng hai đứa nhỏ còn có Trương Hân nữa.

Họ lẵng lặng lẻn vào như kẻ trộm vậy, và Tô Tố nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Tiểu Thất vừa bước vào phòng lập tức lao vào chiếc ghế sofa nằm úp xuống, bản năng hồi phục của những đứa trẻ này rất mạnh mẻ, sự việc tối hôm qua như vẫn còn dư âm chưa tan biến hết, Tiểu Thất hai tay đập vào ghế, “Mami, Tiểu Thất cảm thấy khó chịu quá, toàn thân như không được tự do vậy, rất muốn đi ra ngoài chơi, con rất muốn xuống lầu, ở trên lầu Tiểu Thất cảm thấy ngột ngạt chết đi được.”

Tô Tố vỗ vào mông của đứa bé, “Các con vẫn chưa xuống lầu à?”

“Dạ chưa xuống ạ.” Tiểu Thất với vẻ mặt cầu xin, ngậm chặt vào ngón tay cái, “Tiểu Thất muốn xuống lầu chơi với Thái gia gia, nhưng lại không muốn gặp mẹ của ba đâu, con cảm thấy bà rắc rối lắm.”

Tô Tố cảm thấy bất đắc dĩ và nhìn Trương Hân, “Trương Hân, hôm nay thật là làm phiền cô.”

“Tại sao cô lại nói những lời này với tôi, cô có xem tôi là bạn không, tôi ở đây ăn chùa uống chùa ở chùa lâu như vậy, tôi còn cảm thấy rất ngượng ngùng nữa kìa.” Trương Hân ôm Tô Tố, rồi buông ra thật nhanh, “Bây giờ cô đừng để ý đến tôi, tôi rốt cuộc chỉ là người ngoài thôi, bác gái cũng không thể vô duyên vô cớ mà nổi giận với tôi được, bây giờ cách đối xử của cô và bà ấy mới là quan trọng.”

Tô Tố gật gật đầu.

“ Ột ột ột…”

Tiểu Thất đưa tay ôm bụng lại, “Ai, con đói bụng quá…”

Tô Tố nhìn lên thời gian, đã chín giờ rưỡi sáng rồi, bình thường bọn trẻ ăn sáng vào lúc tám giờ, nhưng hôm nay cho đến giờ này vẫn chưa có một giọt nước vào miệng, như vậy không thể được Tô Tố kéo hai đứa nhỏ lại, “Đi, Mami dẫn các con đi xuống ăn sáng nào.”

Trương Hân cũng đi theo cùng họ xuống lầu.

Vừa xuống tới thì đã nhìn thấy mẹ Tiêu đang ngồi trên ghế sofa, hôm nay bà ta mặc trên người một chiếc váy dài mùa đông với chất vải bố dày, bên ngoài chiếc váy có khoác một chiếc khăn choàng bằng lông cừu màu trắng, với một mái tóc bới gọn lên sau gáy được cài một cây trâm hết sức tỉ mỉ, nhìn rất đoan trang và tao nhã.

Chính là lần này Tô Tố không bị mê hoặc bởi vẻ ngoài của bà ta nữa, khi nhìn thấy mẹ Tiêu, bước chân cô như bị sựng lại, sau đó cô tiếp tục coi như không xảy ra chuyện gì và bước tiếp xuống lầu.

Dì Trương nhìn thấyTô Tố xuống lầu, nhẹ nhàng thở ra, bước nhanh chào đón, "Tô tiểu thư, mau tới phòng ăn dùng bữa sáng nào, bữa ăn của cô,Trương tiểu thư, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư đều đã được chuẩn bị xong rồi, mau ngồi xuống ăn đi."

"Cám ơn Dì Trương"

Tô Tố vừa muốn dẫn các con đi vào phòng ăn, chợt nghe thấy một âm thanh hừ lạnh lẻo từ phía sau vọng lại, "nhìn thấy được trưởng bối không chào hỏi một tiếng à, vậy sao có thể trở thành nữ chủ nhân của nhà họ Tiêu đây, đợi đến khi trở thành nữ chủ nhân của nhà này rồi có phải đến ngay cả lão gia tử cô cũng không coi trọng à?"

Bước chân của mọi người như khựng lại.

Dì Trương cảm thấy lúng túng, hạ giọng nói chuyện với Tô Tố, "Tô tiểu thư, để tôi tìm lão gia tử đến đây..."

"Không cần" Tô Tố đẩy hai đứa nhỏ sang một bên, " Các con đi ăn sáng trước cùng dì Trương đi, mami một chút sẽ đến sau."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh Thụy bỗng lạnh băng, cảnh giác quay sang nhìn mẹ Tiêu, không chịu đi.

Tiểu Thất cũng ôm lấy đùi của Tô Tố, "Mami hãy đi theo tụi con đi ăn sáng đi, mami cũng chưa ăn sáng gì đâu."

"Mami sẽ nhanh thôi mà, yên tâm đi, không có việc gì đâu." Tô Tố nhìn về phía Trương Hân, kéo hai đứa trẻ đến giao cho cô ấy, "Trương Hân, cô thay tôi dẫn hai đứa nhỏ đi đi, để tôi nói chuyện với bác gái một chút."

"Được"

Trương Hân đã dẫn hai đứa trẻ đi, Tô Tố nhìn hai đứa trẻ rời đi, chờ đến khi bóng dáng của hai đứa trẻ hoàn toàn biến mất, cô xoay người lại, ánh mắt ảm đạm cô nhìn mẹ Tiêu, "Bác gái, có phải bà có chuyện muốn nói với con không?"

Mỗi ngày lão gia tử đều trong phòng khách này để xem báo, hôm nay lại không thấy bóng dáng ông đâu, vả lại mẹ của Tiêu Lăng cũng không thích cô, nhưng trái ngược hoàn toàn thì lại ngồi ở đây, hiển nhiên không phải chỉ trách cô vài câu đơn giản như thế.

Chân mày mẹ Tiêu nhúng lên một cái, bèn đặt ly trà xuống một cách thật tao nhã, "Quả nhiên là một con

tiểu nha đầu thông minh, khó trách có thể nắm chặt con tim của Tiêu Lăng nhà tôi." Nói xong bà ta như ban ơn chỉ vào ghế sofa đối diện,"Tôi thật sự có chuyện muốn nói với cô, ngồi đi"

Cái phong thái điệu bộ này thật khiến người ta cảm thấy khó chịu

Tô Tố nghĩ lờiTiêu Lăng nói với cô vào đêm hôm qua, đúng là vẫn nên nhẫn nhịn vậy, cô im lặng ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện mẹ Tiêu, "Bác có chuyện gì thì mời nói, tôi sẽ rữa tai lắng nghe"

"Tôi chỉ nói ngắn gọn với cô" ánh mắt của mẹ Tiêu bỗng lóe lên thật sắc sảo, " Tôi cảm thấy cô không thích hợp sống với Tiêu Lăng"

Cô như biết được mẹ Tiêu không nói điều gì tốt hơn với cô

Tô Tố nhún nhún vai, " Chỉ cần tôi và Tiêu Lăng hai người cảm thấy thích hợp là được rồi"

" Tôi và cha của nó sẽ không tán thành cho hai người"

"Không sao cả, ông bà chấp nhận hay không thì tôi và Tiêu Lăng vẫn cảm thấy hạnh phúc"

Mẹ Tiêu hơi tức giận, bà ngồi thẳng người lên, ánh mắt sắc lạnh, "Tô tiểu thư, không lẽ cô muốn tôi nói đến nổi cô không có giá trị gì thì cô mới nhìn rõ bản thân? Theo tôi thấy, cô không xứng với gia đình tôi, Tiểu Lăng và cô có cuộc sống hoàn toàn không giống nhau, nếu tôi nhớ không lầm, thì Tô tiểu thư trước khi gặp Tiểu Lăng nhà chúng tôi thì mỗi ngày đều tiếp xúc với vô số củi gạo dầu giấm tương cà, còn Tiểu Lăng thì khác, bên cạnh của nó luôn là những người bạn không giàu sang thì phú quý, phạm vi quen biết của nó toàn những người nổi tiếng và giàu có, nó còn hiểu được ngôn ngữ của tám quốc gia, từ nhỏ đã có nền giáo dục rất tốt, nó còn được học các lễ nghĩa thật cao quý. Nếu như tôi không đoán lầm, thì Tiêu Lăng trước giờ không bàn chuyện công việc với cô đúng không? Tại sao không? Vì cho dù có nói với cô thì cô cũng không hiểu, hai người cũng không có cùng chủ đề gì đúng không? Cô thì sao, cô có gì ngoài vẻ mặt xinh đẹp, cô nhìn xem mình có điểm nào xứng với Tiêu Lăng chứ?"

Miệng mồm quả thật rất ác độc

Nếu mà đổi lại một người, có khả năng chịu đựng kém, thì khi nghe mẹ Tiêu nói như vậy chắc chắn tâm lý phòng bị sẽ bị sụp đỗ ngay

Không thể phủ nhận, khi mẹ Tiêu nói những lời như vậy cô có chút lưu tâm

Nhưng không đủ để cho cô lùi bước

Tô tố mỉm cười, chống cánh tay tới gần mẹ Tiêu, "Chẳng phải bà khen tôi lớn lên trông thật xinh đẹp sao? Cám ơn, tôi cảm thấy rất vui"

Mẹ Tiêu sửng sốt, trong ánh mắt hiện lên sự phẫn nộ, "Tô Tố cô không hiểu những lời tôi nói sao"

"Hiểu rồi, đương nhiên là hiểu rồi" Tô Tố giả vờ thô lỗ ngoáy ngoáy lỗ tai, "Bà nói rõ như vậy làm sao mà tôi không hiểu được, nhưng mà... Bà cũng đã nói rồi, tôi lớn lên trong thật xinh đẹp, thì xinh đẹp cũng là cái vốn của bản thân thôi, đương nhiên có thể dùng dung mạo để nói chuyện rồi, tôi cần gì phải khổ cực để sử dụng tài hoa, bà hoàn toàn có thể xem tôi như một bình hoa".

374. Chương 374

Mẹ của Tiêu Lăng tức đến muốn nổ tung.

Nói thật, bà chưa bao giờ gặp qua loại phụ nữ như vậy, bà cũng tự nhận thấy lời nói của mình rất khó nghe, vậy mà Tô Tố lại không hề quan tâm, cô nói cô chỉ có một khuôn mặt, cô thì hay rồi, biến xấu hổ thành tự hào.

Mẹ Tiêu Lăng cố gắng nhịn, hít một hơi thật sâu, "Tốt lắm, Tô tiểu thư quả là một người tự tin, vậy cô có từng nghĩ qua, cô sớm muộn gì cũng sẽ già, trên mặt sẽ xuất hiện nếp nhăn, không còn giữ được vẻ đẹp của hiện tại nữa, cô nghĩ lúc đó Tiêu Lăng có còn ở bên cô không? Đừng nói với tôi tình yêu sâu đậm cái gì đó, Tiêu Lăng là con tôi nên tôi hiểu nó nhất, trước đây nó từng có một mối tình sâu đậm, tính cách cũng thay đổi rất nhiều, đến nửa cái mạng của mình cũng không cần, nhưng cô nhìn lại bây giờ đi, chẳng phải rất thoải mái chia tay với cô hay sao? Tình yêu là thứ gì đó hư vô mộng ảo thôi, Tô tiểu thư nên tự mình suy nghĩ cho kỹ đi."

Nửa cái mạng của mình cũng không cần?

Bên trong Tô Tố cảm thấy có chút khó chịu, không thoải mái.

Cô cũng biết Tiêu Lăng từng có một mối tình sâu đậm, chỉ là Tiêu Lăng không nói với cô, với trực giác phụ nữ cô cũng biết được chuyện tình này là thứ gì đó rất thần kỳ đối với Tiêu Lăng, Tiêu Lăng không nói cô cũng không muốn hỏi, dù gì cũng là chuyện quá khứ.

Nhưng bây giờ lại nghe từ chính miệng của mẹ Tiêu Lăng nói ra, lúc này cô mới nhận ra, quả thật trong lòng cô từ lâu đã không hề thoải mái.

Cô cũng biết, những lời nói này là mẹ Tiêu Lăng cố tình nói cô nghe.

Tô Tố nhếch môi, cô biết nếu lần này cô lùi bước thì xem như nhận thua.

"Bác gái, đó đã là chuyện quá khứ, quan trọng là phải nắm bắt hiện tại, vì cầu hôn con mà Tiêu Lăng đã đem oàn bộ tài sản ra, còn nói muốn thêm tên con vào tài sản của anh ấy." Nhìn thấy sắc mặt mẹ Tiêu

Lăng chuyển sắc, "Bác gái, con nói những điều này không phải để khoe khoang với bác, chỉ là muốn cho bác biết, bác nói bác hiểu Tiêu Lăng, con cũng rất hiểu anh ấy, đàn ông như anh ấy, có thể làm đến bước này xem như đã thể hiện toàn bộ thành ý của mình, muốn con sống cho thật tốt, sao con nỡ từ chối anh ấy đây"

Sắc mặt của mẹ Tiêu Lăng lập tức âm trầm.

Bà không ngờ vì Tô Tố mà Tiêu Lăng lại làm tới mức này.

Lúc đầu…

Bà dừng mạch suy nghĩ, dùng ánh mắt sắc bén dò xét Tô Tố.

Cô gái trước mặt bà khó đối phó hơn trong tưởng tượng của bà.

"Tô tiểu thư, cô đừng quá tự tin, có dám cược với tôi một ván không?"

Tô Tố làm ra bộ dạng đang rất chăm chú lắng nghe, "Xin bác gái cứ nói."

Mẹ Tiêu Lăng vuốt vuốt ly trà trong tay, nhếch môi nhìn Tô Tố, ánh mắt lạnh lùng kinh người, "Chúng ta cược… hôn lễ ở Hải Nam của cô với Tiêu Lăng sẽ không thể thành công được."

Cuối cùng Tô Tố cũng đã cảm thấy tức giận.

"Bác gái, bác có thể đừng quá đáng như vậy được không? Tiêu Lăng là con ruột của bác, giờ con ruột của bác muốn kết hôn, bác đã không chúc phúc thì thôi mà còn muốn phá hỏng hôn lễ? Con thật không biết bác làm mẹ như thế nào? Không cần biết giữa bác và Tiêu Lăng đã xảy ra khuất mắt gì, nhưng con cũng có con, con cũng là một người mẹ, mặc kệ sau này nếu Cảnh Thụy có làm gì có lỗi với con, con đều sẽ tha thứ. Vì con tin rằng nếu Cảnh Thụy có làm chuyện gì có lỗi với con cũng đều là vô ý. Vậy mà bác… không xứng đáng làm một người mẹ."

Ánh mắt mẹ Tiêu Lăng chợt lóe lên, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng phản ứng của bà lại không như Tô Tố nghĩ, bà không hề tức giận cũng không hề có một chút phản bác.

Mẹ Tiêu Lăng dựa vào ghế salon, mắt vẫn kiên định như cũ, "Nói tới cùng cũng là cô không dám cược với tôi? Sao vậy, chẳng phải là rất tự tin hay sao?"

"Con có tự tin là việc của con, con sẽ không cược với bác", không muốn nghe thêm những câu nói khó nghe,

Tô Tố liền đứng dậy, "Con sẽ không đem hạnh phúc của con với Tiêu Lăng ra đặt cược với bác, nếu bác muốn phá hỏng hên lễ vậy thì cứ tới, con không ngại, tình cảm của con với Tiêu Lăng không phải nói phá hỏng là có thể phá hỏng."

"Tự tin là chuyện tốt, nhưng tự tin quá lại thành ra tự đại, nếu cô đã không tin, được thôi, chúng ta cứ chờ xem"

Tô Tố xoay người bỏ đi.

Ra tới sảnh lớn, Tô Tố hít một hơi thật sâu, cố gắng điều tiết lại tâm trạng của mình.

Mẹ của Tiêu Lăng —— đối với cô hoàn toàn không có chút thiện cảm nào.

Nếu mẹ của Tiêu Lăng nhắm vào cô, cô có thể tự hiểu là do bà không thích cô, nhưng nếu vì nhắm vào cô mà ngay cả cảm nhận của Tiêu Lăng cũng không quan tâm thì cô đang không biết người mẹ đoan trang hiền thục Tiêu Lăng từng nói với cô cùng người cô mới gặp có phải là cùng một người không vậy.

Cùng lúc, trong lòng Tô Tố dấy lên một cảm giác bất an.

Mẹ của Tiêu Lăng có vẻ là người đã nói thì sẽ làm, nếu bà ấy đã nói vậy… Không lẽ sẽ phá hỏng hôn lễ của cô với Tiêu Lăng thật sao?

…

Tiêu Lăng vừa ra khỏi công ty đã nhìn thấy Lãnh Mạc toàn thân mặc bộ đồ màu đen đang đứng kế chiếc xe.

Lãnh Mạc tựa người lên chiếc xe, trong tay đang cầm một điếu thuốc, không biết đã đứng đó bao lâu mà mặt có chút trắng bệch, tay thì lạnh tới bỏ ửng lên.

Tiêu Lăng dừng xe lại, bước xuống xe.

Lãnh Mạc nhìn thấy Tiêu Lăng liền dập tắt điếu thuốc, nhanh chóng bước tới, anh ta vừa đi tới Tiêu Lăng cảm thấy như một cục băng đang tiến lại gần, "Tiêu Lăng".

"Anh đợi ở đây bao lâu rồi? Có gì thì lên lầu rồi nói."

Tiêu Lăng đi về phía công ty, Lãnh Mạc cắn răng đi theo.

Trong công ty, Tiêu Lăng đi đến đâu cũng được nhân viên cung kính chào hỏi.

“Chào buổi sáng tổng giám đốc.”

“Chào buổi sáng Tiêu tổng.”

Tiêu Lăng sắc mặt lãnh đạm chỉ gật đầu, đến văn phòng tổng giám đốc, thư ký Trương đã tới, Tiêu Lăng quăng cặp xách cho thư ký Trương, cô nhanh chóng đỡ lấy, “Thư ký Trương, pha vào đây hai ly cà phê, phải nóng, thêm một phần bữa ăn sáng.”

“Vâng, tổng giám đốc, xin chờ một chút.”

Tiêu Lăng vừa ngồi xuống bàn tổng giám đốc đã có một xấp văn kiện chất thành đống nằm trên bàn, đây đều là văn kiện đã được thư ký Trương xử lý và phân loại theo cấp độ, trên cùng là văn kiện khẩn, phía dưới thì có thể từ từ xử lý.

Tiêu Lăng tiện tay lấy một văn kiện ở trên cùng, mở ra vẫn chưa đọc, hai tay đã đặt trên văn kiện.

“Tiêu Lăng”, Lãnh Mạc tức đến muốn phun máu, “Hôm qua 2 giờ tôi đã đến đây chờ, chờ tới tận bây giờ, cậu thì hay rồi, giờ làm như tôi là người vô hình, ngồi đó tiếp tục làm việc?”

Tiêu Lăng thở dài, đẩy xấp văn kiện sang một bên, lạnh lùng tựa vào chiếc ghế da, “Cậu muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

Thư ký Trương đã đem cà phê đến.

Tiêu Lăng đưa một ly cho Lãnh Mạc,”Uống cho ấm người trước đi.”

Lãnh Mạc nhìn cũng không nhìn, trực tiếp nói, “Không phải cậu nói sẽ cùng tôi bàn bạc kế sách đối phó với Trương Hân hay sao, anh nói tôi nghe thử.”

375. Chương 375

“ Uống cà phê trước”

“ Lãnh Mạc giận Tiêu Lăng, Tiêu Lăng cầm tách cà phê từng uống ngụm nhỏ, một bộ mặt ngươi không uống ta sẽ không nói, Lãnh Mạc cắn răng, cũng không để ý cái nóng của cà phê, hai ba ngụm xem như nước lã một uống hết.

“ Được rồi, cậu có thể nói rồi”

Tiêu Lăng, “…”

Thật đúng là sốt ruột

Tiêu Lăng đặt tách cà phê trong tay xuống, nghiêm túc nhìn Lãnh Mạc, “ Cậu thật muốn làm hòa với Trương Hân?”

“ ** Tiêu Lăng cậu có thể đừng dài dòng không. Tớ không muốn làm hòa với cô ta, tối hôm qua tớ xông tới nhà các cậu,mặc kệ cô ta nghĩ thế nào, trước hết giật lại chìa khóa rồi nói, về phần hai giờ đêm tha thiết mong chờ chạy về hướng cậu? Cậu đừng nói nhảm nữa, mau nói trọng điểm”

“ Được, vậy tớ nói cậu nghe, trải qua hai tháng quan sát, tớ phát hiện Trương Hân là loại ăn mềm không ăn cứng điển hình, hơn nữa người ta có giới hạn và sự kiêu ngạo của mình, thủ đoạn của cậu càng cường ngạnh, càng có thể kích thích lòng đối kháng của cô ta, thời gian trước tôi nhàm chán, sẵn điều tra cô ta một chút… Cậu trừng tớ làm cái gì, nếu như không phải đống việc tồi tệ của cậu, tớ mới không đi điều tra cô ta”

“Lãnh Mạc thở hổn hển, bực bội giật cái nút trên cổ áo ra, “ Cậu nói tiếp”

Thực ra Tiêu Lăng không có điều tra Trương Hân, chỉ là nếu như không điều tra, anh không có lý do giải thích sao anh hiểu rõ quá khứ của Trương Hân như vậy.

“ Chắc cậu biết Trương Hân xuất thân từ trong cô nhi viện.”

“ Biết”

Anh đương nhiên biết, năm đó nếu như không phải hắn, Trương Hân nói không chừng còn đang cái nào xó nào đó rửa chén rồi nhưng con nhỏ chết bầm đó hết lần này tới lần khác, căn bản không nhớ rõ cái tốt của anh.

“Vậy cậu chắc cũng biết ngừ cô ta quan tâm không nhiều, trước kia cô ta ở bên cạnh cậu không có phản kháng, xem chừng cũng là bởi vì trước kia… Tô Tố kia của Tô Tố hiện giờ cũng không có ở đây, chỉ mình cô, cô ta đương nhiên sẽ không sợ cậu.”

Lãnh Mạc cắn chặt răng, “ Đáng chết, tôi thật không hiểu, “ bảy năm nay tớ ngủ chung một chiếc giường với cô ta, chuyện thân mật hơn cũng đã làm qua, tớ trong lòng cô ta lại còn không bằng một người chết nếu như không phải xác định hai người họ không phải less, năm đó tớ chắc sẽ nhịn không nổi”

Tiêu Lăng lập tức nhíu mày

Một người chết?

Sắc mặt anh lập tức trở nên khó coi

Cậu mới là người chết, cả nhà cậu đều là người chết

Lãnh Mạc nhưng không có chú ý tới Tiêu Lăng sắc mặt, tiếp tục nói, " Cậu nói đi tớ đều vì ai, Tô Tố đó chết rồi tớ cũng đâu có cách nào? Tớ cũng không thể đào mộ cô ta ra khiến cô ta sống lại, Tô Tố đó trong lòng chúng ta biết rõ cô ta chết như thế nào, con nhỏ chết bầm đó nhất định phải đi điều tra, còn nói phải trả sự công bằng cho Tô Tố, chỉ bằng sức một mình cô ta lại dám đấu với Mạc Tầm, tớ thật không biết nên nói cô ta ngốc hay nói cô ta ngây thơ"

Tiêu Lăng nghe mà trong lòng càng khó chịu, hắn trầm mặt, vỗ bàn một cái, " Cậu còn nghe lời tớ nói không?"

Lãnh Mạc kỳ quái nhìn Tiêu Lăng một cái.

Người này sao giờ lại lúc này lúc khác

' Được, cậu nói tiếp"

" Ý của tớ là, chị em tốt nhất trong lòng cô ta không còn nữa, trên thế giới này hiện giờ còn có ai thân với cô ta nhất?"

" Đương nhiên là tớ" Lãnh Mạc buột miệng nói ra.

" Đúng, chính là cậu" Tiêu Lăng nói tiếp, " chị em tốt của cô ấy không còn, đau lòng nhất chính là cô ấy, cô ấy vốn chính là xuất thân từ cô nhi viện, cảm giác an toàn tương đối ít, chuyện cậu phải làm nhất lúc này chính là an ủi cô ấy, ở cạnh cô ấy thừa cơ thay thế vị trí quan trọng nhất trong lòng cô ấy nhưng cậu lại làm thế nào? Biết rất rõ cô ấy kị cái gì, hết lần này tới lần khác còn cố tình làm, cậu nói đi cậu có phải cố ý không, cô ấy chỉ có cậu là người quan trọng nhất, ngươi còn xác muối lên vết thương của cô ấy, cậu nói thử đổi lại người khác có chấm dứt quan hệ với cậu không"

Hình như… Có chút đạo lý

Lãnh Mạc nghe vậy, cảm thấy mình giống như thật sự không đúng.

Anh có chút chột dạ, " Vậy, vậy giờ tôi phải làm như thế nào?"

" Còn có thể làm thế nào tặng quà nhận lỗi, nói chung là các loại mềm, phụ nữ mà, lúc mềm lòng chính là

rất mềm, có thể bao dung mọi thứ của cậu. Nhưng nếu như cậu thật sự thấu hiểu lòng cô ấy, tim cô ta chắc chắn cứng lại, đến lúc đó cậu muốn làm ấm cũng được. Tiêu Lăng cảm khái nói.

" Kinh nghiệm của cậu?"

Tiêu Lăng híp mắt lạnh lùng nhìn qua.

" Được được được, tớ không nói nữa là được chứ gì? Lãnh Mạc đặt mông ngồi vào ghế sofa, " Ai, bắt tớ hạ thấp giọng nhận lỗi với cô ta…"

" Xùy —— " Tiêu Lăng cười lạnh, giờ còn đến chuyện mặt mũi của cậu sao, Lãnh Mạc, cậu đừng trách anh em không có nhắc nhở cậu, hiện giờ là cậu muốn đến với Trương Hân, người ta mới là vị trí chủ đạo, cậu nể mặt? Rất đơn giản, vậy thì có thể đến với người ta"

Lãnh Mạc Lập tức không vui.

" Tớ nói chứ Tiêu Lăng, hôm nay cậu sao nói chuyện ngộ vậy, nếu là trước kia cậu không phải sẽ giúp đỡ anh em sao, tớ nghe giọng điệu của cậu như đang bên vực cho Trương Hân… Tớ cảnh cáo cậu nha, cậu đã có Tô Tố, cậu dám cạy góc tường nhà tớ, chúng ta anh em cũng không có để làm"

" Được tớ thật uổng công lo cho cậu nếu không phải xem cậu là anh em của tớ, tớ mới không nói những lời này với cậu dù sao cậu có thể nghe vào được bao nhiêu hay bấy nhiêu, nghe không vào lập tức về nhà cũ bắt người tớ cũng không xen vào, dù sao đều là chuyện của cậu, cậu hạnh phúc không không chút quan hệ gì với tớ. Tiêu Lăng mở tài liệu lật xem, vừa lật vừa cúi đầu nói, " Dù sao Trương Hân lại không thiếu người theo đuổi, hai ngày này tớ đi theo cô ta ở trên qq trò chuyện rất vui vẻ với một người tên Từ Dịch."

" Cái gì"

"Cậu Kích động như vậy làm gì." Tiêu Lăng nhíu mày, " Dù sao cậu chỉ để ý thể xác của Trương Hân, lại không quan tâm lòng của cô ta"

" ** Cha cậu, tớ sao không quan tâm"

Lãnh Mạc không ngừng đi tới đi lui trong văn phòng, vừa đi vừa cắn răng, Từ Dịch chết tiệt, tiểu nhân thừa dịp tớ chiến tranh lạnh với Trương hân mà thừa lúc xen vào, Trương Hân cũng ngu ngốc, cô ta cũng không nghĩ một chút, trên thế giới này, ngoại trừ tớ ra còn ai có thể thật lòng thật dạ tốt với cô ấy, Từ Dịch đó căn bản chính là muốn lợi dụng cô ta, vậy mà cũng nhìn không ra, mắt mù sao đáng chết,hoa tớ cực khổ trồng bảy năm trời, mãi mới chờ đến lúc bông hoa nở ra, lại có người muốn cướp hết đi, không thể nhịn không thể nhịn"

Tiêu Lăng khóe miệng co giật.

Còn ai tới nói Lãnh Mạc là mặt đơ cộng thêm ít nói một bạt tay của cậu ta đánh chết được ai

Người đàn ông lải nhải trước mặt này anh thật muốn giả bộ như không quen

" Không được không được, tớ không thể ngồi không thế, Tiêu Lăng cậu nói đúng, tớ phải chú ý phương pháp sách lược. Hôm nay cậu hãy trở về ói với Trương Hân, nói tớ đã biết cô ta ở chỗ cậu, cậu nói với cô ta không cần trốn tránh tớ, tớ không gây phiền toái cho cô ta, cũng không nhắm vào cô ta, công việc cứ làm việc của mình, nên làm gì thì làm cái đó, dù sao tớ lúc này muốn dùng mềm, tớ vẫn không tin, Lãnh Mạc tớ ngay cả tim của một người phụ nữ cũng cảm hóa không được"

" Được rồi, sau khi tớ tan ca về sẽ chuyển lời với cô ấy"

" Còn nữa, nói cho cô ấy biết, nói là... hơ thì nói là việc trước kia đúng là tớ làm không đúng lắm, thôi thôi, cậu vẫn là đừng nói, cậu nói cô ta cũng không tin lời này là của tớ nói"

376. Chương 376

May cho anh ta còn biết tự mình biết mình

Tiêu Lăng nhìn Lãnh Mạc đi qua đi lại trong phòng làm việc,bất lực mà lắc đầu, anh dứt khoát giả vờ không thấy gì cả, cúi đầu xem tài liệu.

Trong lúc nói chuyện, thư kí Trương đã đem thức ăn sáng lên.

" Tổng tài, bữa sáng của ngài."

" Tôi ăn rồi, đưa cho Lãnh Mạc."

Lãnh Mạc cũng không khách sáo, nhanh tay lẹ chân giải quyết xong bữa sáng, lập tức cảm thấy dạ dày thoải mái hơn nhiều.

" Được rồi, cậu cũng ăn no rồi, nên đi về đi, tôi còn việc phải làm." Tiêu Lăng nhìn thấy một chồng tài liệu chất đầy trên bàn liền đau đầu không thôi, những thứ này bao giờ mới xử lí xong, thật muốn mau chóng về nhà, cũng không biết anh không ở nhà, tình hình trong nhà ra sao nữa.

Mẹ không phải là người chịu được thiệt thòi.

Tô Tố đương nhiên cũng không phải.

Nếu như hai người họ đối đầu với nhau…

Tiêu Lăng càng đau đầu hơn.

“ Này? Tiêu Lăng…” Lãnh Mạc kiếm một cái ghế ngồi xuống, “ cuối năm công việc trong công ty quả thật rất nhiều, cũng may bên tôi cuôi năm yên tĩnh hơn, nào nào nào, dù sao tôi cũng có một chút xíu cổ phần trong công ty, tớ giúp cậu làm.”

Tiêu Lăng liếc xéo anh ấy một cái, lần nữa đóng lại tài liệu, “ cậu có chuyện cứ nói”

Sao lại dễ dàng bị nhìn rõ như vậy

Lãnh Mạc ho nhẹ một tiếng, trên mặt là dáng vẻ nghiêm túc tới không thể nghiêm túc hơn được nữa, “ tớ muốn hỏi cậu, trước kia cậu và Tô Tố, làm sao khiến cô ấy tha thứ cho cậu vậy, có bí quyết gì? Tiêu Lăng, chúng ta là anh em tốt chơi từ nhỏ đến lớn đấy, có biện pháp tốt gì đừng chơi trò che giấu”

Tiêu Lăng không nhịn được nhớ lại khoảng thời gian chiến tranh lạnh với Tô Tố.

Lúc đó Tô Tố quyết tâm muốn cắt đứt mọi quan hệ với anh, trước kia anh cứ dựa vào anh là ba của bọn nhỏ, lấy bọn nhỏ làm cớ để được tiếp cận cô mỗi ngày… đương nhiên phương pháp này nói với Lãnh Mạc cũng vô dụng, cậu ta và Trương Hân không có con cái.

Anh suy đi nghĩ lại, đem Thất tự chân ngôn mà ông nội giao cho anh để dạy Lãnh Mạc, “ can đảm, cẩn trọng, da mặt dày”

Trên mặt Lãnh Mạc với bộ dáng nghiêm túc nghe giảng.

Tiêu Lăng mắc cười, nghĩ một hồi lại thêm một điều, “ còn một điều là phụ nữ là động vật giác quan, trực giác lại chuẩn, ai tốt với cô ấy ai không tốt với cô ấy, cô ấy không khờ đến nỗi không nhận ra, nhất là hai người đã ở bên nhau bảy năm, lại hiểu rõ đối phương, cậu làm quá giả cô ấy cũng sẽ không tin. Nói chung tớ chỉ có thể dạy cậu những thứ này, cậu đừng quấy rầy tớ nữa, mau về đi, tớ xử lí xong công việc còn phải về nhà.”

Lúc này Lãnh Mạc mới nhớ đến chuyện này, “ ba mẹ cậu về rồi?”

Nụ cười trên mặt Tiêu Lăng biến mất trong nháy mắt, gật đầu nói nhỏ một chữ “ ừm”

Trong đầu Lãnh Mạc bỗng thoáng qua một ý nghĩ, “ người anh em, tớ có một biện pháp”

“ Nói”

“ Tối nay tớ đến nhà cậu làm khách được không? Tớ là khách, ba mẹ cậu chắc sẽ không làm gì cậu với Tô Tố trước mặt khách đâu, tớ đến nhà vừa đúng có thể làm dịu quan hệ của các người.”

Tiêu Lăng không vui lòng nhìn Lãnh Mạc, “ cậu chắc chắn cậu là vì muốn làm dịu quan hệ của bọn tớ sao?”

“ Tớ thừa nhận tớ có lòng riêng, nhưng dù sao đây cũng là một cách tốt.”

Tiêu Lăng suy đi nghĩ lại, cho rằng cũng có đạo lí.

Mẹ anh coi trọng lễ nghi gia giáo nhất, có người khách Lãnh Mạc này trong nhà, cho dù bà không hài lòng với anh và Tô Tố với con của họ đến mấy, cũng sẽ không thể hiện ra.

“ Được xem tài liệu giúp tớ, xem xong sớm về nhà sớm”

…

Tô Tố phát hiện cô đã quá xem thường mẹ Tiêu rồi.

Cô còn tưởng rằng lửa chiến hồi sáng đã cháy gần hết rồi, không ngờ mẹ Tiêu còn có chiêu cuối cùng

Ăn xong cơm trua hai đứa nhỏ đều đi ngủ trưa cả rồi, Trương Hân ở dưới lầu đánh cờ với lão gia tử, trong phòng khách vợ chồng Tiêu Quốc Cường mỗi người cầm một cuốn tập tranh xem.

Tô Tố ở dưới lầu cũng ngại ngùng, một câu nói của lão gia tử đã giải vây giúp cô, “ Tố Tố à, Tết năm nay trong nhà nhất định có rất nhiều khách đến, cháu và Tiêu Lăng còn chưa kết hôn, đến lúc đó người ta không biết cháu là ai, cháu lên lầu lấy chiếc vòng ngọc lần trước ông nội cho cháu mang ra đeo vào, chiếc vòng đó ai cũng biết, nhìn thấy chiếc vòng ngọc đó họ sẽ biết cháu sắp là con dâu của nhà chúng ta, đến lúc đó cũng có thể tránh khỏi sự ngại ngùng.”

Tô Tố biết lão gia tử nói những lời này là cố tình muốn nhắc nhở mẹ Tiêu

Nhắc nhở mẹ Tiêu cô là cháu dâu mà lão gia tử đã nhận định

Tuy Tô Tố cảm thấy không cần thiết, nhưng cô vẫn vì tâm tử của lão gia tử mà cảm thấy ấm áp.

Lúc lên lầu cô còn nghe thấy âm thanh chói tay của mẹ Tiêu, “ ba, sao ba lại đưa cái vòng đó cho Tô Tố, đó là đồ của con, cho dù Tiêu gia có con dâu, cũng nên là con đưa cái vòng đó cho người đó, ba làm vậy không phải là vượt quá chức phận à, hốn chi, Tô Tố cô ta vẫn chưa là con dâu của Tiêu gia đâu.”

Tô Tố lắc lắc đầu, vào phòng lấy chiếc vòng ra.

Khoảng thời gian này cô không đóng phim, ở trong nhà dì Trương chăm sóc rất tốt, người có thịt hơn trước kia, đeo chiếc vòng len tay trái lại rất vừa vặn, Tô Tố đeo chiếc vòng vào, vừa chuẩn bị xuống lầu, lại bị thu hút bởi tờ giấy trên giường.

Phòng của cô và Tiêu Lăng mỗi ngày đều có người đến quét dọn, cho nên sẽ không xuất hiện sự sai sót thấp kém như vậy mới đúng.

Tô Tố khom lưng đưa tay lấy tờ giấy đó ra.

Tờ giấy xếp rất gọn gàng, Tô Tố đưa tay mở ra, trong đó là một lá thư.

Vả lại còn là do chính tay Tiêu Lăng viết

Lúc đó chữ của Tiêu Lăng vẫn chưa ngay ngắn như bây giờ, hơi non nớt, nhưng Tô Tố vừa nhìn đã nhận ra được.

Cô ngồi trên sô-pha, im lặng xem bức thư đó.

Người viết quả thật là Tiêu Lăng.

Lá thư là một bức thư tình.

Không

Có thể nói đây là một bức thư đầy bi thương

" Hôm nay, ông trời đã đùa với tôi. Người phụ nữ tôi yêu nhất đã rời khỏi tôi, tôi không hiểu tại sao, tôi tốt với em như vậy, tại sao em lại rời khỏi tôi, chẳng lẽ chỉ là vì muốn theo đuổi cái nghệ thuật mà em luôn nói ư? Tình cảm bao năm nay của chúng ta trong mắt em lại không đáng được nhắc đến như vậy, trái tim em thì ra lại ác như vậy ha ha… Tiêu Lăng tôi thật là quá đáng thương, chuyện như vậy lại xảy ra trên người tôi, tôi sẽ không đợi em, tuyệt đối sẽ không, em nhất định sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận với sự lựa chọn hơm nay của em."

Không có tên của nhân vật nữ chính, nhưng từ trên câu chữ Tô Tố có thể cảm nhận được tâm trạng căm phẫn của Tiêu Lăng lúc đó.

Trong lòng Tô Tố có chút không thoải mái.

Lá thư này rõ ràng là mẹ Tiêu cố tình muốn cô không vui, nên mới để trong phòng cô.

Vì muốn để cô thấy được, còn cố tình để ở nơi dễ thấy nhất.

Cô cười mỉa mai, thật sự làm khổ bà ta quá.

Nhưng mà... tưởng một bức thư thì có thể khiến cô từ bỏ sao? Cô chỉ có thể nói mẹ Tiêu quả thật chưa hiểu rõ cô lắm.

Tô Tố vừa chuẩn bị gấp bức thư lại, ánh mắt cô đột nhiên nhìn chăm chú vào

Thời gia viết dưới lá thư, Tiêu Lăng viết là mùng 10 tháng 3 năm 2011

Mặt Tô Tố biến sắc, liền đứng phắt dậy từ trên sô-pha

Cuối cùng cô đã hiểu mục đích mà mẹ Tiêu muốn cô xem bức thư này rồi

Nội dung trong thư không quan trọng, quan trọng là ngày tháng

Nếu như cô nhớ không lầm, lúc cô quan hệ với Tiêu Lăng, chính là ngày 11 tháng 3 năm 2011 cho nên... điều mẹ Tiêu muốn nói cho cô biết là, lúc đó là bởi vì Tiêu Lăng đã chia tay với người phụ nữ khác, tâm trạng buồn phiền, cho nên vừa đúng cô tự dâng mình đến cửa, liền coi cô là công cụ phát tiết.

Cô không thể không nói, chiêu này của mẹ Tiêu quả thật đã khiến cô ghê tởm.

377. Chương 377

Nếu cô là chủ của thân thể này, cô nhất định sẽ ngại việc này.

Nhưng, chỉ có thể nói mẹ Tiêu tính sai rồi.

Cô chỉ chú ý kết quả, từ lúc mới được sống lại trên cơ thể này cô đã hiểu rõ, cô rất cảm ơn trời cao, để cô có được 2 đứa con như thiên thần, cho nên, quá trình không quan trọng, kết quả mới là quan trọng nhất.

Chuyện quá khứ thì đã qua rồi, cô sẽ không lấy quá khứ của người khác để trừng phạt chính mình ở hiện tại, hơn nữa, đây đã là chuyện của 5 năm trước, chuyện của trước đây, đáng để cô buông bỏ tình yêu hiện tại sao?

Chuyện cười.

Tô Tố nghĩ nghĩ, xé bức thư trong tay thành trăm mảnh, bỏ vào thùng rác, sau đó như không có chuyện gì đi xuống lầu.

Tiếng ồn ào dưới lầu đã ngừng lại.

Mẹ Tiêu thấy cô đi xuống, lập tức nhìn chằm chằm vào cô, Tô Tố đứng trên lầu cười nhẹ nhàng với cô, trong nụ cười thể hiện sự khinh thường đối với mẹ Tiêu, muốn nói là thật xin lỗi, lại để người thất vọng rồi.

Mẹ Tiêu nhìn thấy hàm ý của nụ cười, sắc mặt khẽ thay đổi, mím môi nhìn xuống.

"Tố Tố à, lại đây, ông nội xem cái vòng tay có hợp với con không?"

"Cũng khá hợp đó ông nội." Tô Tố đưa cổ tay ra, để cái vòng bạch ngọc trên cổ tay lộ ra, đưa đến trước mặt ông nội, "Ông nội, ông xem có phải khá đẹp không?"

Cổ tay Tô Tố rất trắng, vòng bạch ngọc cũng có màu trắng trong suốt, hai thứ kết hợp lại, đặc biệt hút mắt người nhìn.

Mẹ Tiêu không nhịn được nữa, "Ba, cái vòng tay này của con, tại sao ba lại đưa cho Tô Tố."

Ông nội thản nhiên nhìn cô, rất nhanh thu ánh nhìn lại, trầm giọng nói, "Thục Phần, ta vẫn chưa chết, đợi ta chết rồi, con mới làm chủ cái nhà này."

"Ba" Tiêu Quốc Cường khiếp sợ không thôi.

Ông càng không cho Tiêu Quốc Cường sắc mặt tốt để coi, ông mất hứng đánh cờ, cười cười tạ lỗi với Trương Hân, "Trương Hân à, ngày khác ông lại đánh cờ với con nhé." Nói xong, ông đứng dậy, lạnh lùng nhìn Tiêu Quốc Cường 1 cái, lạnh giọng nói, "Con theo ta qua đây."

Ông nội đi vào phòng sách trước.

Tiêu Quốc Cường không dám phản đối, lập tức từ sofa đứng dậy, mẹ Tiêu cũng đứng dậy kéo ông lại, "Đừng đi."

Căn bản cô không cần nghĩ, cũng biết lão gia muốn nói gì.

Tiêu Quốc Cường vỗ lên tay cô, "Đừng lo, đó là ba anh."

…

Trong phòng sách, lão gia ngồi trên cái ghế sau bàn để văn kiện, dùng cây gậy chỉ ghế đối diện, “Ngồi”

Tiêu Quốc Cường thuận theo ngồi xuống.

Lão gia lập tức hỏi, “Lần này về nước là chủ ý của ai?”

“Là Thục Phần… ba, người cũng biết tình hình bên Mỹ bây giờ, mấy năm nay Thục Phần cũng chịu khổ, nếu cô ấy có làm gì đắc tội ba con thay cô ấy xin lỗi, ba, bản chất cô ấy không xấu, chỉ là bị kích động, cho nên mới biến thành bộ dạng bây giờ.”

Lão gia cười lạnh, “Nếu không phải biết lý do ban đầu, mày nghĩ tao có thể bỏ qua cho cô ta tới bây giờ sao? Lý do về nước lần này của hai đứa tao đa phần đã đoán được, còn về việc không ngăn cản những hành động nhỏ của tụi bây, chỉ là muốn kiểm tra khả năng chịu đựng và khả năng ứng biến của Tô Tố, bây giờ xem ra, cô ấy rất thích hợp làm nữ chủ nhân của Tiêu gia, tối nay là giao thừa, còn không đến 1 tuần nữa là qua tết, đợi qua xong tết tụi bây nhanh chóng rời đi.”

“Ba…”

“Con nghe ta nói xong đã, năm sau Tiêu Lăng kết hôn hai đứa nếu không muốn về cũng không cần về, trong nhà chỉ cần 1 mình ta là đủ, chúng ta cứ duy trì cuộc sống của 5 năm nay đi.”

“Nhưng mà Diệp Lạc…”

“Đủ rồi, đừng nhắc Tiêu Diệp Lạc với ta.” Lão gia đột nhiên tức giận, tức đến đập bàn, “Tiêu Quốc Cường, tao thấy đầu mày bị vô nước rồi, càng lớn tuổi càng không biết rõ, năm đó Diệp Lạc là bị người ta ép sao? Là cô ta nhất định phải đi, nếu đã đi rồi, thì phải chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình bởi vì Diệp Lạc đối với Tiêu Lăng có ý nghĩa rất lớn, có bao giờ nghĩ đến chuyện này đối với Tiêu Lăng là 1 đả kích rất lớn không? Nó cũng không chuyện gì đã xảy ra, chính giữa** các người đều rời đi, năm đó chút nữa là nó không gượng dậy nổi.”

“Chúng con cũng không muốn như vậy, nhưng người cũng biết, Diệp Lạc cũng là bất đắc dĩ.” Tiêu Quốc Cường gấp gáp nói.

“Bất đắc dĩ cái mông gì, chuyện thối nát của Tiêu Diệp Lạc và tâm tư của cô ta tưởng ta không biết sao, năm đó nếu cô ta không rời đi, thì không cần biết dù khổ hay khó đến đâu, Tiêu Lăng cũng sẽ không buông tay cô ta, nhưng nó đã quyết định ra đi vào thời điểm đó thì nên biết trước hậu quả, bây giờ hậu quả chính là trái của hạt giống năm đó cô ta trồng, đừng trách Tiêu Lăng thay tình đổi dạ, nó thay tình thì như thế nào ai quy định nam nhân nhất định phải chung thủy với mối tình đầu suốt cuộc đời?”

Tiêu Quốc Cường mím môi không nói chuyện.

Cơn giận của lão gia chưa nguôi, lại nói, " Tiêu Lăng là tôi nuôi lớn, hơn 20 năm trước vẫn luôn sống bình an thuận lợi, sau khi bị tình yêu tổn thương thì trở thành 1 người đàn ông trưởng thành hơn, không thể không nói, Tiêu Diệp Lạc quả thật có tác dụng rất lớn, từ 1 khía cạnh nào đó, Tiêu Lăng nên cảm ơn cô ta. Nhưng 5 năm nay, các người ở bên Diệp Lạc, thấy nó đau khổ, nhưng Tiêu Lăng đau khổ các người có thấy không? Ta nhìn nó lớn lên, thấy nó trong khoảng thời gian đầu ngày nào cũng mất ngủ, cả ngày vùi đầu vào công việc, cậu có biết tâm trạng của lão đầu này là như thế nào không."

Lão gia đau khổ nói, "5 năm qua, nó không dễ dàng từ tổn thương đứng lên, gặp được người con gái mình thích. Cũng đã có 2 đứa con, các người cũng nuôi nó 20 mấy năm nay, nó sống cuộc sống tốt các người không thể vui vẻ sao"

"Ba…"

Lão gia thấy ông nói nhiều như vậy mà Tiêu Quốc Cường cũng không có phản ứng gì, đau lòng lắc đầu, "Tiêu Quốc Cường, mày làm tao thật thất vọng, nếu mày không muốn hứa hẹn với tao, vậy tao cho mày 1 lời thề. Lão đầu tao sẽ nói ở đây, hai người tụi bây bất kể là ai, chỉ cần dám phá hoại hôn lễ của Tiêu Lăng, cũng đừng trách tao tuyệt tình không nhận người thân, Tiêu Quốc Cường, mày biết mà, lời tao nói được luôn làm được nếu hôn lễ của Tiêu Lăng vì hai tụi bây mà có vấn đề gì, không quan tâm nguyên nhân từ ai, tao sẽ tuyên bố đoạn tuyệt tình cha con, sau này tao chết, mày cũng đừng đến thăm."

"Ba, người đừng như vậy."

Lão gia mím môi, không chút nhân nhượng.

Bây giờ nếu mềm lòng với con trai và con dâu, người chịu tổn thương sẽ là Tiêu Lăng.

Đứa trẻ này đã đủ đáng thương rồi, ông không muốn trong tim nó lại bị thêm 1 đao nữa.

Còn về Diệp Lạc… nếu nó đã chọn rời đi, thì cũng sẽ nghĩ đến hậu quả hiện giờ.

"Tiêu Quốc Cường mày hãy như 1 người đàn ông nói 1 lời cho tao nghe."

Tiêu Quốc Cường biết, cha của ông trước giờ nói gì làm nấy. Nói đoạn tuyệt thì sẽ đoạn tuyệt, nếu nói trước khi chết không cho ông gặp 1 lần, thì tuyệt đối sẽ không cho gặp. Ông nhìn người ba bắt đầu già đi của mình, 5 năm không gặp, tóc ông đã bạc trắng, trên mặt cũng có nhiều nếp nhăn, tuy rằng tinh thần vẫn không tệ, nhưng ông biết, ba đã già rồi.

Cuối cùng Tiêu Quốc Cường cắn răng đáp ứng, "Ba, con đáp ứng, con sẽ nghĩ cách thuyết phục Thục Phần, không để cô ấy làm bậy."

378. Chương 378

5h chiều, Tiêu Lăng và Lãnh Mạc cùng về nhà.

Lúc Trương Hân nhìn thấy Lãnh Mạc, hồn bị dọa đến muốn bay đi, Tô Tố cũng không thèm quan tâm đến việc đấu đá với mẹ Tiêu, mở to mắt tức giận nhìn Tiêu Lăng. 2 người vừa mới vào nhà, Tô Tố vô thức đứng chặn trước mặt Trương Hân, phòng bị nhìn Lãnh Mạc.

"Anh đến đây làm gì."

Ánh mắt của Lãnh Mạc rơi trên người Trương Hân không hề dời đi, anh phiền não phát hiện, 2 tháng không gặp, Trương Hân hồng hào hơn nhiều so với lúc ở bên anh, đến trên má dường như có thêm 2 miếng thịt.

Trong lòng Lãnh Mạc nhất thời không thoải mái.

Sao đây? Rời khỏi anh thì sống tốt hơn có phải không?

Nhớ lại cuộc sống 2 tháng nay của mình, lại nhìn Trương Hân, sắc mặt Lãnh Mạc ngày càng lạnh lẽo.

Tiêu Lăng đá mạnh vào chân Lãnh Mạc, cảnh cáo nhìn anh 1 cái, Lãnh Mạc lập tức nhớ đến mục đích của lần này, anh nhớ tới lời Tiêu Lăng dạy… phải mềm mỏng.

Mặt Lãnh Mạc lập tức dịu lại, thả lỏng khuôn mặt, ánh mắt dịu dàng nhìn Trương Hân, "Trương Hân, hai tháng không gặp, em sống có tốt không?"

Trương Hân run rẩy.

Người này… có bệnh sao.

Cô đẩy Tô Tố ở trước mặt ra, nhẹ giọng nói, "Đừng lo, không sao đâu." với lại cô cũng tính năm sau sẽ xuất hiện, bây giờ chỉ sớm hơn thời gian dự tính 1 tuần mà thôi, Trương Hân hít sâu 1 hơi, nhìn Lãnh Mạc đang cười không tự nhiên, nhíu mày nói, "Anh chưa uống thuốc sao."

Cười đến kỳ lạ như vậy.

Khuôn mặt cứng đờ, còn khó coi hơn cương thi, chẳng thà cười lạnh như bình thường.

Sắc mặt của Lãnh Mạc lập tức trầm xuống.

Lúc này Trương Hân mới thở phào, Lãnh Mạc như vậy mới là trạng thái bình thường, cô nguyện ý đối phó với Lãnh Mạc ở trạng thái bình thường, không hề muốn đối phó với trạng thái lúc nãy của anh. Trạng thái lúc nãy của Lãnh Mạc rất xa lạ với cô, khiến cô không biết anh đang có chủ ý gì.

Sau đó, Lãnh Mạc chỉ âm trầm 3 giây, rất nhanh lại nhe miệng cười, anh chậm rãi bước đến gần Trương Hân, cũng không khiển trách, không tức giận, thậm chí không có bộ dạng tức giận nữa, lông Trương Hân như dựng ngược, phòng bị nhìn anh. Lãnh Mạc cũng không quan tâm, đi đến kế bên cô, không tự nhiên mà sờ mặt cô, "Khụ… cái đó, Trương Hân à, chuyện lúc trước của chúng ta cũng là anh sai… em đại nhân đại lượng tha thứ cho tiểu nhân như anh được không, sau này anh nhất định sẽ sửa đổi."

Trương Hân chỉ cảm thấy trên mặt lành lạnh, cô bất ngờ đến lùi lại 2 bước, khuôn mặt như gặp quỷ.

Lãnh Mạc xin lỗi cô?

Khoan đã, không phải anh cảm thấy có vài người phụ nữ bên ngoài là bình thường sao.

Người đàn ông này gặp chuyện gì kích động sao.

Đây là biểu hiện gì.

Lãnh Mạc phiền não không thôi, cố gắng kìm chế lửa giận, tiếp tục lại gần cô, anh chưa xin lỗi ai bao giờ, ngữ khí có chút cứng đờ cũng có chút không tự nhiên, "Em ở chỗ Tiêu Lăng thực ra anh cũng yên tâm, nếu em hợp với Tô Tố, vậy thì em ở đây thêm mấy ngày, đợi qua tết anh lại qua đây đón em về nhà."

"Tôi không muốn về nhà với anh."

"Ngoan nào, qua tết con cháu nhà người ta đến, 1 người ngoài như em ở lại làm gì, nếu em thích Tô Tố… đợi 30 tết năm sau anh lại đưa em qua đây, như vậy được không?"

Trương Hân cảm thấy như 1 vạn con ngựa đang chạy trên đỉnh đầu vậy.

Ai có thể nói cho cô biết yêu nghiệt trước mắt là ai? Lãnh Mạc mà cô biết không như vậy. Không lẽ mà muốn lừa cô về trước, sau đó liều mạng báo thù cô? Trương Hân cảm thấy lý do này có thể giải thích cho sự bất thường của Lãnh Mạc.

Nghĩ như vậy cô liền cảm thấy Lãnh Mạc thật bỉ ổi vô liêm sỉ, nhìn anh bằng ánh mắt phòng bị.

Lãnh Mạc cố gắng lờ ánh mắt của Trương Hân đi, quay đầu đối diện ông nội đang xem kịch, ái ngại cười, "Tiêu gia gia, hôm nay là giao thừa, bên nhà con rất lạnh lẽo, cho nên con đến đây cho đông vui, ông không phiền chứ." Thấy lão gia cười lắc đầu, Lãnh Mạc lại nhìn vợ chồng Tiêu Quốc Cường, "Hôm nay ở công ty nghe Tiêu Lăng nói bác trai bác gái quay về, 5 năm không gặp, hai người cũng không có gì thay đổi."

Vợ chồng Tiêu Quốc Cường khá quen với Lãnh Mạc, nghe anh nói như vậy, vô thức cười cười, "Tiểu tử bây giờ biết nói chuyện hơn 5 năm trước rồi đó."

Lãnh Mạc cười cười không nói chuyện, vẫy tay 1 cái, Vương Bưu ở bên ngoài lập tức ôm 1 đống quà đi vào.

Lão gia lông mày khẽ nhíu, "Đây là muốn làm gì?"

"Tiêu gia gia, bạn gái con ở nhà ông lâu như vậy, thật là làm phiền rồi, cho nên chút quà mọn này không thể thể hiện hết thành ý…"

"Bạn gái?" Lão gia sống chung 2 tháng nay, cũng khá thích Trương Hân, chuyện của Trương Hân và Lãnh Mạc ông cũng biết 1 ít, nghe Lãnh Mạc nói vậy, ông nhịn không được đâm anh 1 câu, "Bạn gái con nhiều vậy, nếu ai cũng tặng quà như vậy, sợ là sẽ phá sản mất."

Sắc mắt Lãnh Mạc trầm xuống.

Ông ơi là ông, sao ông có thể đâm con như vậy.

Anh quay lại, lập tức thâm tình nhìn Trương Hân, dịu dàng nói, "Tiêu gia gia ông nói cái gì vậy, bây giờ con là công dân tốt, chỉ có 1 người bạn gái thôi."

Lão gia sống hơn nửa đời người, nếu không nhìn thấy tâm tư của Lãnh Mạc thì sống lâu như vậy cũng uổng phí, nhưng rốt cuộc cũng là chuyện của tụi nhỏ, ông cũng sẽ không nhúng tay vào, ông hừ lạnh 1 tiếng cũng không hỏi nữa.

Trong biệt thự không có chút không khí tết.

Nhưng may là có 2 đứa trẻ, cho nên cũng được tính là náo nhiệt.

Lúc ăn cơm Tô Tố ngồi kế bên Tiêu Lăng, kéo anh cắn răng nhỏ tiếng nói, "Tại sao anh lại đem người này về, anh ta sẽ không làm gì Trương Hân chứ?"

"Không đâu, yên tâm." Tiêu Lăng vỗ lên cánh tay cô, nhìn Lãnh Mạc đang không ngừng gắp thức ăn cho Trương Hân, miệng khẽ giật, cũng thấp giọng trả lời Tô Tố, "Lãnh Mạc không biết tại sao biết Trương Hân ở nhà chúng ta, mới sáng đã đến công ty… hôm nay anh không dẫn cậu ta về, hôm sau cậu ta cũng sẽ tự đến, cho nên tốt hơn là nói rõ ràng với cậu ta trước, em yên tâm, cậu ta đã đáp ứng anh, sẽ đối tốt với Trương Hân."

Tô Tố nghi ngờ nhìn Tiêu Lăng.

Lãnh Mạc trước mắt và người lạnh lùng ít nói cô gặp trước đây hoàn toàn khác nhau, anh đang không ngừng gắp thức ăn cho Trương Hân, nếu là tôm thì lột vỏ giúp cô, có thể thấy rõ Trương Hân chưa thể chấp nhận được bộ dạng này của Lãnh Mạc, vai căng cứng, không thả lỏng được chút nào.

Có mặt của Lãnh Mạc, quả nhiên bữa cơm hôm nay mẹ Tiêu không làm khó Tô Tố và Tiêu Lăng nữa.

Rất không dễ dàng mới ăn xong bữa cơm, hai đứa nhỏ đi nói chuyện với ông nội, vợ chồng Tiêu Quốc Cường nhanh chóng lên phòng, còn Tô Tố và Tiêu Lăng đang nhìn Lãnh Mạc phía đối diện của ghế sofa đang hỏi han đủ điều.

"Trương Hân em khát không, anh rót nước cho em nhé?"

"Không khát"

"Vậy em muốn ăn trái cây không, anh kêu Vương Bưu đi rửa, anh nhớ sau khi ăn cơm em thích ăn trái cây, đúng rồi, anh nhớ em thích ăn dâu tây, để anh kêu Vương Bưu đi mua."

"Tôi không muốn ăn."

"Vậy em…"

Cuối cùng Trương Hân cũng nhịn không nổi, từ sofa nhảy dựng lên, "Lãnh Mạc rốt cuộc anh muốn như thế nào? Cắt da xẻ thịt từ từ như vậy không bằng cho tôi 1 dao để tôi chết 1 cách thống khoái."

379. Chương 379

Trương Hân muốn điên lên.

Bộ dáng của Lãnh Mạc hôm qua quá bất thường, bất thường đến khiến cô phải kêu lớn.

"Lãnh Mạc, anh muốn chém muốn giết thì nhanh lên có được không."

Lãnh Mạc lông mày khẽ giật.

Anh rất không dễ dàng mới dịu dàng 1 lần, tại sao phản ứng của Trương Hân lại như vậy?

Anh không nhịn được nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhìn anh khích lệ.

Cho nên Lãnh Mạc tiếp tục dịu dàng, "Trương Hân, em là phụ nữ của anh, anh làm sao có thể chém giết em được, anh thực sự cảm thấy chuyện trước đây là lỗi tại anh, thành tâm muốn xin lỗi em, thật đó, anh thực sự hiểu rõ được lỗi lầm của mình. Hai tháng nay em vất vả rồi, vì muốn tránh anh mà không thể ra khỏi cửa… tính cách của em như vậy làm sao chịu nỗi 2 tháng không ra ngoài chứ… là anh sai, sau này em có thể đi shopping với Tô Tố lúc nào cũng được, anh nhất định không ngăn cản em."

Mặt Trương Hân hoài nghi, do dự nhìn và đánh giá Lãnh Mạc.

Lãnh Mạc mặc cô đánh giá, "Anh thật lòng, chuyện trước đây Tiêu Lăng đã dạy cho anh 1 bài học rồi, anh cũng biết mình sai ở đâu… Trương Hân, em biết không, hai tháng nay anh đều nhịn không đi ** với người phụ nữ khác."

Trương Hân không tin.

** của Lãnh Mạc mạnh mẽ như vậy, cô rõ hơn bất kỳ ai khác.

Lúc ở bên cô, khi cô đến kỳ kinh nguyệt, anh cũng không nhịn được đi tìm người phụ nữ khác, với lại bây giờ anh kinh doanh hộp đêm, bar, câu lạc bộ cá nhân, bên trong đó biết bao phụ nữ xinh đẹp, cô không tin 2 tháng nay Lãnh Mạc không đụng vào phụ nữ.

"Lãnh Mạc, tôi không ngu, đừng có lừa tôi."

"Trương tiểu thư, đại ca nói thật đó không hề lừa cô, 2 tháng nay đại ca thật sự không chạm đến người phụ nữ khác, tôi lấy nhân phẩm của tôi để đảm bảo, mỗi tối đại ca nhớ cô đến ngủ không được, căn bản không có tâm trạng đi làm chuyện đó." Vương Bưu lập tức nói tốt cho Lãnh Mạc.

Lão gia ở bên kia không chịu nổi, "Mấy đứa bây không thể nói chuyện nhỏ lại à, còn có trẻ con ở bên đây."

Vương Bưu nhìn thấy ánh mắt ngây thơ của Tiểu Thất, rụt cổ lại, lập tức im miệng.

Quả nhiên, Tiểu Thất tò mò mà chạy qua, "Daddy daddy, cái gì gọi là chạm vào người phụ nữ khác?"

Đáng chết, dạy hư con gái cưng của anh.

Tiêu Lăng hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Mạc và Vương Bưu, ôm lấy Tiểu Thất dịu dàng giải thích, "Không có gì, chú Lãnh Mạc bị bệnh rồi."

Bệnh về não bộ.

“A… chú Lãnh Mạc thật đáng thương.” Tiểu Thất ôm cổ Tiêu Lăng, đôi mắt lớn nhìn mặt Lãnh Mạc 1 cái, đồng cảm nói, “Hèn gì dì Hân ngồi xa chú Lãnh Mạc như vậy, thì ra chú bị bệnh không thể chạm vào phụ nữ.”

Bệnh không thể chạm vào phụ nữ?

Miệng mọi người giật giật, đây không phải là yếu sinh lý sao?

“Haha, Tiểu Thất con thật dễ thương.” Trương Hân vỗ lên mặt Tiểu Thất hung hăng hôn 1 cái, “Tiểu Thất thật thông minh.”

“Hì hì.” Tiểu Thất ái ngại cười, xấu hổ nhìn xuống dưới, “Mọi người khen Tiểu Thất như vậy, Tiểu Thất sẽ xấu hổ mất.”

Mọi người phì cười.

Thấy trời ngày càng tối, hai đứa trẻ bắt đầu ngáp, ông nội cũng đi nghỉ ngơi, Lãnh Mạc không hề có ý muốn rời đi.

Tô Tố cũng không thể đuổi người, Tiêu Lăng càng không.

Trương Hân nhịn không được, nhìn Lãnh Mạc, “Anh còn không đi, chúng tôi cần phải nghỉ ngơi rồi.”

“Phải nghỉ ngơi rồi.” Lãnh Mạc nhìn đồng hồ, “Ừ. Thời gian cũng không sớm nữa, cần sớm nghỉ ngơi.”

Nói xong, Lãnh Mạc từ sofa đứng dậy, Trương Hân thở phào, tưởng là anh muốn rời đi, nhưng lại thấy anh không đi về hướng cửa lớn, mà đi lên cầu thang, cô lập tức nuốt nước miếng, “Lãnh Mạc anh không về nhà sao.”

“Trễ vậy rồi, ngoài đường lạnh, với lại hôm nay là giao thừa, giao thừa mà qua 1 mình thì thật lạnh lẽo, nên anh ở lại đây 1 đêm vậy.” Đi đều cầu thang, Lãnh Mạc dừng lại quay đầu nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng à, trễ vậy rồi, người làm cũng nghỉ ngơi, thu dọn phòng mới thật phiền phức, cậu nói tôi biết phòng của Trương Hân là phòng nào, tối nay tôi ở chật chội với cô ấy 1 chút cũng được.”

Ta kháo.

Trong lòng Trương Hân kích động.

Cái gì mà ở chật chội tí với cô cũng được, nghe có vẻ ủy khuất quá.

Còn có.

Trễ vậy người làm nghỉ ngơi hết rồi, nếu muốn ở lại sao anh không nói sớm, 5h chiều đã đến đây, bây giờ mới nói dọn phòng phiền, vậy sao không nói sớm.

Trương Hân bước bước lớn về phía cầu thang, đưa tay ngăn Lãnh Mạc, "Tôi không ở chung phòng với anh."

Lãnh Mạc nhớ đến lời Tiêu Lăng nói dũng cảm - tỉ mỉ - mặt dày, quan trọng nhất là mặt dày.

Nghĩ vậy lập tức không tức giận, cười cười ôm Trương Hân, "Ài, đừng như vậy, cũng là người 1 nhà, chúng ta ngủ với nhau bao nhiêu năm, thêm 1 đêm ít 1 đêm cũng đâu khác biệt gì, với lại cũng trễ vậy rồi, em thật sự không ngại phiền Tiêu Lăng sao, ngoan, anh đã 2 tháng không được ngủ ngon rồi, nhanh chóng dẫn anh lên phòng nghỉ ngơi."

"Ai là người 1 nhà với anh, Lãnh Mạc anh buông tay mau."

Buông tay thì anh là thằng điên.

Lãnh Mạc nửa ôm nửa ẵm Trương Hân lên lầu, quay lại nhìn Tiêu Lăng, "Rốt cuộc là phòng nào?"

"Là căn mà trước đây khi cậu đến làm khách thường hay ở."

Lãnh Mạc lập tức biết ngay, ôm Trương Hân trực tiếp đi đến phòng đó. Khuya rồi, mọi người cũng ngủ, Trương Hân sợ đánh thức người khác, cũng không kêu la, chỉ hung dữ nhìn Lãnh Mạc, cắn răng nói, "Lãnh Mạc anh không có thể diện sao."

"Thể diện? Ăn được không."

Trương Hân bực tức trong lòng, nhìn Lãnh Mạc như nhìn quỷ.

"Ngoan, mở cửa ra."

"Không mở."

"Không mở thì anh đá cửa vậy, đây cũng phải nhà anh, cửa cũng không phải của anh, với lại Tiêu gia gia cũng ngủ rồi, đánh thức cũng không có sao, người lớn tuổi mà, tuy chất lượng giấc ngủ không tốt lắm, nhưng cái gì Tiêu gia gia không nhiều chứ thời gian thì nhiều, sáng mai vẫn có thể ngủ bù còn có Tiêu bác trai và bác gái, bọn họ không thích Tô Tố, em lại là bạn của Tô Tố, chắc chắn cũng không thích em, nếu chúng ta làm nên tiếng động lớn, em nói xem ấn tượng của họ đối với Tô Tố có xấu hơn không?"

Trương Hân hận đến trực tiếp cắn răng, lời Lãnh Mạc nói cũng chính là nỗi lo của cô.

"Ngoan, có thể mở cửa rồi."

Trương Hân bực tức mở cửa phòng.

Lãnh Mạc không vào phòng ngay lập tức, đứng trước lang cang màu trắng dặn dò Vương Bưu, "Vương Bưu, cậu về trước, ngày mai đến đón tôi."

"Dạ được đại ca."

Trương Hân đã vào phòng nghe thấy lời của Lãnh Mạc, tức đến muốn điên.

Lúc nãy là ai nói bây giờ khuya rồi ra đường không tiện, bây giờ kêu Vương Bưu về sao không nói khuya đi.

Lãnh Mạc nhanh chóng vào phòng.

Sau khi vào phòng anh lập tức khóa cửa, như là chủ của căn phòng vậy, tự nhiên ngồi lên mép giường.

Trương Hân nghĩ sau khi rời khỏi mọi người thái độ của anh sẽ thay đổi, nhưng cô đã đoán sai, Lãnh Mạc vẫn dùng ánh mắt làm cô nổi da gà nhìn cô, ngược lại không hề có ý thu lại.

Hai người nhìn nhau.

Dường như đã qua nửa ngày Lãnh Mạc mới nói, "Không phải nói muốn ngủ sao, em còn không đi tắm sao?"

380. Chương 380

Cô là người phụ nữ của tôi

"Tôi có tắm hay không liên quan gì đến anh."

Lãnh Mạc cau mày, hiện rõ chút không vui nhưng cũng không nói lời trách cứ.

Trương Hân da đầu càng tê.

Nếu khi trước, ai nói chuyện với anh như vậy, cho dù anh không mắng cũng chắc chắn lườm cháy mặt, nhưng bây giờ anh hoàn toàn không có ý tức tối.

Trương Hân đã hoàn toàn xác nhận xong.

"Lãnh Mạc, có phải anh gặp vấn đề gì không, hai tháng nay chuyện làm ăn thất bại rồi? Hay đế quốc đen tối của anh sắp biến chuyển, không thì bên chính trị trong nước bắt đầu định đối phó với anh."

Lãnh Mạc không hòa khí gì, nói, "Em không thể nghĩ tốt cho anh à, làm ăn thất bại? Nực cười, việc làm ăn của anh đã bao giờ thua tiền, còn chuyện bang phái, có Lãnh Mạc này ở đây, cả cái châu Á này có bang phái nào dám động vào, còn về chính khách? Muốn đối phó với anh cũng phải ngập ngừng nửa bước, chọc giận anh đối với họ cũng chỉ có xấu chứ chẳng có chuyện gì tốt."

Như vậy mới giống Lãnh Mạc của mọi khi.

Vẫn hống hách ngạo mạn như mọi khi.

Trương Hân vòng qua mé bên kia giường, đá giày hất chăn chui lên giường nằm.

"Em không tắm à?"

"Không tắm nữa, mùa đông lạnh thế này, một ngày không tắm có sao." Cô có điên mới đi tắm trước mắt con sói đói này, nếu như Lãnh Mạc đã tìm đến, Trương Hân thò tay hộc tủ đầu giường lấy điện thoại, hai tháng nay điện thoại của cô chưa mở máy rồi, vừa mở lên, các cuộc gọi nhỡ, tin nhắn, tin nhắn thoại nhiều đến chút nữa nghẽn máy.

Lãnh Mạc ghé đầu qua xem, nhìn thấy trên màn hình 99+ cuộc gọi nhỡ, anh 'hừ' một tiếng.

Trương Hân mở nhật ký cuộc gọi, trong đó mấy trăm cuộc gọi nhỡ đều là của Lãnh Mạc, ngày đầu tiên cô trốn đi nhiều cuộc gọi nhất, đến cả mấy trăm cuộc, Trương Hân gần như có thể tưởng tượng Lãnh Mạc lúc đó vì không tìm thấy cô, tâm trạng cuống lên như thế nào.

"Nói thật đi, hai tháng nay anh đập bao nhiêu cái điện thoại rồi?"

"Không nhiều." Lãnh Mạc 'hừ' nhẹ một tiếng, "Có mười mấy cái."

Trương Hân ngoắc ngoắc khóe miệng, những cuộc gọi nhỡ dồn dập nhất là vào 3 ngày đầu cô bỏ đi, sau đó cũng dần ít đi, nhưng mỗi ngày vẫn đều đặn hơn mười cuộc gọi nhỡ, cô 'xoẹt xoẹt' kéo nhanh xuống dưới, khá lâu sau mới kéo được đến chỗ người quản lý của cô. May sao bây giờ cô ta đã chuyển sang làm tại Tinh Quang, có mối quan hệ với Tiêu Lăng nên người quản lý cũng không gọi mấy cho cô, chỉ có hai cuộc. Còn lại là rất nhiều bạn bè trong giới giải trí gọi cho cô, đều hiển thị hai tháng trước, tiếp sau đó là cuộc gọi

của Từ Dịch.

Từ Dịch gọi cho cô mười mấy cuộc điện thoại.

Lãnh Mạc cũng nhìn thấy tên của Từ Dịch, sắc mặt anh có đôi chút khó chịu, nhớ đến lời Tiêu Lăng dặn, lập tức thả lỏng cơ mặt, anh ho nhẹ một cái, "Anh nghe nói dạo này em hay nói chuyện với Từ Dịch lắm à?"

Trương Hân nhẹ nhàng quắc mắt nhìn anh, "Liên quan cái gì đến nhà anh."

"Đương nhiên liên quan, em là người đàn bà của anh." Về điểm này, thái độ của Lãnh Mạc khá cứng rắn.

"Thư chia tay em viết cho anh chưa đọc được hả?"

"Đọc rồi, đã sao, anh không chấp nhận." Nhắc đến chuyện này, Lãnh Mạc lập tức lạnh lùng nhìn cô, "Trương Hân, nói chung anh nói với em thế này, đời này anh không định tha cho em đâu, trừ phi em có thể trốn cả đời, nếu không cùng trời cuối đất anh cũng sẽ bắt bằng được em mang về."

Trương Hân nghe anh nói vậy không biết nên cảm thấy thế nào.

Cô không trả lời những cuộc gọi nhỡ, mà quay ra mở 99+ tin nhắn chưa đọc, vừa xem vừa nói, "Tìm về, sau đó thì sao? Anh tiếp tục cuộc sống hào hoa của mình và muốn em làm người phụ nữ hậu phương? Những chuyện như vậy không có nữa đâu, miệng anh nói anh sai rồi, nhưng em hiểu anh, Lãnh Mạc, những lời đó anh chỉ nói cho em nghe thôi, nếu thật sự muốn vì em mà đoạn tuyệt với 3000 hồng nhan tri kỷ thì anh không bao giờ làm được, nếu đã vậy mình cho nhau một lối đi riêng thôi, không phải tốt cho cả hai sao? Nói gì cũng có duyên với nhau, anh có nhất định phải làm cho đến cuối cùng chia tay trong thù hận không?"

Trương Hân rất muốn nói chuyện thẳng thắn với Lãnh Mạc nhưng cô biết anh không nghe lọt tai đâu.

Anh có chính kiến của bản thân mình, người khác còn lâu mới làm lay động được cách nghĩ của anh.

Lãnh Mạc trầm mặc ít phút.

Trương Hân xem từng tin nhắn của Lãnh Mạc, bắt đầu từ tức giận đến các kiểu uy hiếp, cô thở dài, xóa sạch toàn bộ tin nhắn. Vứt điện thoại sang một bên, cô ngoảnh đầu lại nhìn sang Lãnh Mạc, lúc này Lãnh Mạc nghiêm túc lạ thường, Trương Hân thấy đã có cơ hội, nói, "Mình nói chuyện thẳng thắn được không, cái kiểu bình tĩnh và rõ ràng ấy."

"Em muốn nói gì thì nói đi."

"Được, vậy chúng ta cùng phân tích nhé." Trương Hân khoanh chân ngồi thẳng, nghiêm túc nói, "Thực ra theo em thấy, anh không hề yêu em, đương nhiên, anh cũng không thể yêu bất kỳ ai, anh không muốn chia tay chỉ vì, thứ nhất vì thói quen, nói gì mình cũng ở với nhau 7 năm, trong 7 năm đó chúng ta đều quá quen với sự tồn tại của đối phương cho nên ngay lập tức thì chưa thể quen với sự xa cách này. Thứ hai vì câu chia tay là em nói ra, chuyện như vậy đối với anh là sự sỉ nhục vô cùng lớn, nên anh không cảm thấy dễ chịu. Thứ ba là vì bộ mặt, anh nghĩ em là người phụ nữ của anh, anh lo sau khi rời xa anh, em đi tìm người đàn ông khác, đến lúc đó làm xấu bộ mặt của anh."

Lãnh Mạc trong lòng 'hừ' một tiếng, cô phân tích anh khá sắc nét, anh nheo mắt không nói gì, tiếp tục nghe cô nói, anh muốn xem xem cô còn có thứ gì mới mẻ.

"Nếu như vì thói quen thì cái này dễ giải quyết lắm, không nói một năm, nửa năm thôi chắc là anh cũng làm quen được rồi. Còn nữa nếu anh thấy hai chữ chia tay do em nói ra khiến anh khó chịu, thì chúng mình đổi cho nhau, cảnh tượng hôm đó diễn lại lần nữa, lần này anh nói chia tay em. Còn vấn đề thứ ba... Anh không cần lo em đi tìm người đàn ông khác, tạm thời em chỉ muốn chuyên tâm sự nghiệp, không muốn nghĩ tìm đàn ông, đến lúc em muốn tìm cũng là chuyện vài năm sau rồi, đến lúc đó có khi anh còn chẳng nhớ em là ai."

"Cho nên?"

"Nếu anh thật sự không yên tâm, vậy em có thể đợi đến khi nào anh thật sự quên đi, em mới tìm bạn trai, như thế có được không?"

Lãnh Mạc mím môi, "Cho nên nói đi nói lại, em vẫn muốn chia tay anh chứ gì?"

Trương Hân nghiêm túc gật đầu.

Hai người ở với nhau không sợ khoảng cách giàu nghèo, khoảng cách văn hóa cũng không sợ, chuyện tình cảm có thể nuôi dưỡng được, nhưng sợ nhất là hệ quy chiếu khác nhau, rõ ràng giữa cô và anh không hề hợp trong chuyện này, cô là cô gái bình thường, không thể chịu đựng chuyện người đàn ông của mình ngoài mình ra có cô gái khác, nhưng Lãnh Mạc không như thế,bạn bè anh kể cả ông cố đến đời bố anh ta, luôn luôn có cả đống phụ nữ, anh lớn lên trong môi trường như vậy nên nghĩ bên cạnh có nhiều phụ nữ như vậy là chuyện bình thường.

Thậm chí, trong giới của họ, phụ nữ còn là thứ trang sức để đem ra khoe khoang, như kiểu có càng nhiều đàn bà thì càng oai vậy. Nếu chỉ có một người phụ nữ sẽ bị coi thường.

Trương Hân không thể tiếp thu được quan niệm này.

Tình yêu 7 năm cô cũng tiếc lắm, nhưng so với ở bên anh mà làm cô đau khổ, cô thà dứt tình. Có khi đợi mọi chuyện bị lãng quên, cô lại sống được cuộc sống tốt đẹp hơn.

381. Chương 381

"Trương Hân, anh nói rồi, chia tay là ngưỡng chịu đựng của anh, riêng điểm này anh sẽ không đồng ý."

Trương Hân trững lại, vậy nãy giờ cô nói nhiều thế đều là tiếng gió thoảng qua à?

"Còn những thứ lúc nãy em phân tích, anh đều thấy sai bét."

"Sai chỗ nào?"

Lãnh Mạc cũng cởi giày, thong thả ngả mình tựa vào đầu giường, "Thứ nhất anh ở cùng em không phải do thói quen, hai tháng nay anh cũng nghiêm túc suy nghĩ lại rồi, anh không thể bỏ được em, vì anh dùng thời gian hai tháng mà cũng không thích nghi được cuộc sống không có em, cũng không có ý định dùng nhiều thời gian hơn nữa để thực nghiệm thứ vớ vẩn như vậy nữa. Thứ hai, anh sẽ không nói chia tay. Thứ ba, đúng là anh không thể chịu được em quen thằng đàn ông khác, đương nhiên, cả đời này em chỉ có thể có anh là người đàn ông duy nhất. Anh tuyệt đối, tuyệt đối không buông em ra đâu."

Ha!

Vậy nãy giờ những lời cô nói đúng là nước đổ lá khoai rồi.

Cô đúng là điên rồ mới nghĩ chuyện thuyết phục anh.

Trương Hân tức tối đặt đầu nằm xuống, đưa lưng sang Lãnh Mạc rồi trùm kín chăn.

Lãnh Mạc chọc chọc chăn trên người cô.

"Anh làm gì thế!" trương Hân hung hăng lườm anh.

"Em tức cái gì vậy… Khi nãy dưới lầu anh không lừa em, hai tháng nay anh chưa đụng vào người phụ nữ nào."

Trương Hân 'hừ' anh.

Vậy thì đã sao, có câu nói rất hay, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Bao nhiêu lần cô đã tin anh có thể thay đổi rồi kết quả thì sao?

Ha ha ha——

“Hay là thế này, chúng mình thương lượng.” Lãnh Mạc nín nhịn sự bực mình, thương lượng với cô, “Sau này anh chắc chắn sẽ không để em biết đến sự tồn tại của người phụ nữ khác, cũng không để họ có cơ hội gặp em, anh sẽ làm cho sạch sẽ.”

Cổ Họng Trương Hân như mắc nghẹn cả cục bông, vô cùng khó chịu.

Nói đi nói lại, thứ “thỏa hiệp” của anh với cô chỉ đến vậy.

Trương Hân kéo chăn trùm kín đầu, tỏ ra không muốn nghe tiếp nữa.

Lãnh Mạc lại không buông tha cô, anh lật chăn ra, nói khẽ, “Anh nói thật đấy, sau này anh sẽ không vì muốn thử thách em mà dính đến mấy người đàn bà khác để em đau lòng nữa, chúng mình vẫn cứ sống như 7 năm qua nhé, cuộc sống như vậy có gì không tốt hơn nữa có anh bảo vệ cho em, không có ai dám ức hiếp em cả.”

Phù

Trương Hân nỗ lực nín nhịn, nhưng cuối cùng cũng không chịu được nữa.

Cô tự nhận mình không phải là người dễ nổi nóng nhưng Lãnh Mạc tuyệt đối có bản lĩnh làm cô phải xù lông.

Trương Hân ngồi bật dậy, tức tối nhìn Lãnh Mạc, “Tôi nói rồi, không thể nào không thể nào không thể nào, anh có hiểu không?! Tôi đã mất hết niềm tin nơi anh rồi, cho dù anh có làm sạch sẽ đến đâu nhưng chỉ cần anh không ở bên tôi một giây tôi sẽ bắt đầu nghĩ linh tinh. Tôi sẽ nghĩ không biết giờ này anh có đang ở bên cạnh người phụ nữ khác, hai người đang nói những gì, đang làm những gì, chuyện như vậy tôi chỉ cần nghĩ đến đã thấy tim muốn thắt lại, Lãnh Mạc rốt cục anh có hiểu hay không vậy, cứ thế này tôi sẽ làm cho bản thân điên mất. Tôi vẫn biết anh sẽ không thay đổi được, nhưng vẫn dành cho anh nhiều thời gian như thế. 7 năm nay, không khi nào tôi ngừng nhắc nhở bản thân không được động lòng với anh, bởi vì khi đã yêu anh nhất định cuối cùng người bị điên sẽ là tôi.”

Trương Hân điên rồ gầm lên, “Không phải anh vẫn muốn biết tình cảm của tôi với anh sao, được tôi nói cho anh, tôi thừa nhận tôi đã yêu anh, 7 năm nay, tôi cứ đi từ không liên can đến nước đút chân dưới bùn lầy không dứt ra được, anh đã hài lòng chưa? Nhưng tình cảm của tôi với anh càng sâu đậm, tôi lại càng đau khổ, tôi lại càng tan nát cho nên tôi chạy ra nước ngoài chụp ảnh mẫu, tôi muốn thử xem bản thân mình nếu rời xa anh có sống nổi không. Tôi nói với bản thân, nếu rời xa anh mà tôi vẫn sống tốt, vậy thì tôi sẽ chịu đựng mọi hành vi của anh, nhưng sự thật lại là… tôi có thể xa anh. Tôi sẽ bứt rứt, đau khổ, nhưng tôi vẫn sống tiếp được.”

Tâm trạng của Lãnh Mạc vì câu nói của Trương Hân mà thay đổi 180 độ.

Nghe cô thừa nhận tình cảm với mình, anh vẫn chưa kịp vui sướng thì cô đã nói muốn rời xa.

Trương Hân chợt nhận thấy bản thân không giữ được bình tĩnh, cô hít một hơi sâu, nỗ lực lấy lại trạng thái, "Lãnh Mạc, anh có biết tôi tiếp tục ở lại bên cạnh anh sẽ có kết cục như thế nào không?"

"Em thành như thế nào anh đều thích."

Câu trả lời này thật sự khó làm người ta vui.

Trương Hân đã lấy lại bình tĩnh, nói, "Tôi nói cho anh biết cái hậu quả ấy là tôi sẽ hoài nghi anh. Chỉ cần tôi hoài nghi thì bất cứ lúc nào cũng nghi anh, mỗi lần anh từ ngoài về, tôi sẽ như một mụ điên kiểm tra áo quần anh, xem xem trên đó có vết son môi không, có mùi nước hoa không. Anh đừng nói anh sẽ làm sạch sẽ không để tôi phát hiện, anh nên tin vào trực giác của một người phụ nữ. Chỉ cần tôi hoài nghi anh, vậy thì bất kỳ một chuyện nhỏ nhặt đến đâu cũng có thể khiến tôi như một con điên, hăng lên cãi nhau với anh. Sẽ dần dần mất đi cái tôi của tôi mà biến thành một ác phụ, anh có chắc tôi thành như vậy, anh còn thích tôi?"

Lãnh Mạc cau mày.

Anh tưởng tượng cảnh tượng mà Trương Hân vẽ ra, đôi mày càng nhíu càng sâu.

"Không chấp nhận được chứ gì? Đừng nói anh, đến bản thân tôi cũng không chấp nhận được mình thành ra như thế. Cho nên trước lúc đó tôi phải tránh xa anh ra."

Cô có sự tự tôn, không muốn ép bản thân mình đến mức đó.

Cũng không muốn ép Lãnh Mạc.

Cho nên chia tay là kết quả tốt nhất cho hai người. Trước khi tình cảm quá sâu đậm, rời xa rồi ít nhất còn để lại cho nhau những kỷ niệm đẹp.

"Nếu anh thật sự muốn đối phó với tôi, tôi chắc chắn không phải đối thủ của anh, với năng lực của anh có thể bóp chết tôi bất cứ lúc nào, cũng có thể cho tôi khó sống bất kỳ lúc nào, càng có thể dùng thế lực của mình ép tôi ở lại bên cạnh anh cả đời… Nhưng nếu thật sự như vậy, tôi sẽ trở thành một con búp bê vô hồn, nếu anh thấy thế cũng chẳng sao… vậy thì tùy ý anh."

Nói xong, Trương hân lại nằm xuống.

Nên nói, không nên nói cô đều đã tuột ra hết rồi, cô chỉ hy vọng Lãnh Mạc có thể nghiêm túc suy nghĩ những điều cô nói.

Trong lòng Lãnh Mạc bây giờ rối như tơ vò.

Lúc trước Trương Hân chạy trốn, tâm trí anh cũng chưa rối bung như vậy.

Lúc ấy anh cảm nghĩ Trương Hân có chạy đến chân trời góc bể anh cũng sẽ tìm thấy cô nên không quá lo lắng nhưng bây giờ nghe những lời này của cô, anh thấy vô cùng khó chịu, cứ như cô đã thật sự rời xa anh rồi.

Lần này cảm giác không như cũ nữa.

Anh rất chắc chắn, anh sẽ không để Trương Hân rời xa mình, nhưng anh cũng không hề muốn cô biến thành những gì mà cô nói. Nếu mọi chuyện thành ra như vậy, giữa họ không thể còn lại những khoảnh khắc đẹp đẽ nữa.

Rõ ràng cũng không còn được như cuộc sống của 7 năm nay.

Hôm nay anh mới biết, 7 năm nay Trương Hân không hỏi han đến những người đàn bà xung quanh anh không phải là vì cô độ lượng, mà bởi vì cô cố gắng không để tâm đến.

Không để tâm?

Hình như cũng không được.

Lãnh Mạc cảm thấy lối tư duy của mình đi vào ngõ cụt, làm cách nào cũng không chui ra được.

Trương Hân đã đưa anh một bài toán khó, không ngờ còn kích thích hơn cả chuyện tranh đấu.

"Anh cứ nghĩ cho kỹ, em ngủ đây."

Trương Hân quay người nhắm mắt lại, Lãnh Mạc cũng nhắm mắt lại nằm xuống, Trương Hân tắt đèn, trong phòng bỗng chốc chỉ còn là màn đêm đen kịt, nhưng cả hai đều biết đối phương chưa ngủ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, trong bóng tối phát ra tiếng nói của Lãnh Mạc.

"Trương Hân, anh có thể thử."

382. Chương 382

Tim Trương Hân đập mạnh, thử cái gì?

Lãnh Mạc quay người qua nhìn Trương Hân, trong bóng tối anh chỉ có thể nhìn thấy gáy cô, nhưng sự đề phòng của Lãnh Mạc rất cao, từ hơi thở của cô anh cũng biết cô chưa hề ngủ, anh kéo vai cô lại, xoay người cô qua phía mình, anh nhìn vào mắt cô, có chút không chắc chắn, "Anh có thể thử, thử chỉ quen với một mình em."

Trương Hân nín thở, trợn to mắt.

Vừa mới xong… anh ta nói cái gì?

Lãnh Mạc mở đèn đầu giường, ánh đèn vàng dịu nhẹ chiếu xuống hai người, ánh mắt của Lãnh Mạc cũng dịu lại, "Anh nghĩ một hồi, anh sẽ không để em rời xa anh, cũng không muốn ép em, cho nên cách tốt nhất là anh sẽ thử chỉ yêu một người phụ nữ là em."

Cô..không nghe nhầm chứ?

Trương Hân kinh ngạc.

"Anh, anh nói lại lần nữa!"

"Anh nói là, anh đồng ý thử, để xem xem anh chỉ có một người phụ nữ có được không." Lãnh Mạc giọng nghiêm túc nhắc lại một lần nữa, "Anh nghĩ kỹ rồi, đây có thể là chiếc chìa khóa để giải quyết vấn đề này, anh muốn vì em mà thử một lần, nhưng anh không biết có được hay không…"

Lãnh Mạc còn chưa nói dứt lời, Trương Hân đã ôm chặt lấy anh, "Chỉ cần anh chịu thử… thử là được rồi."

Trương Hân cảm động thiếu chút khóc.

Trước giờ cô chưa từng nghĩ, một người đàn ông độc đoán như Lãnh Mạc lại vì cô mà nói ra những lời như vậy, cô đồng ý cho anh một cơ hội, cũng cho cả hai một cơ hội.

"Lãnh Mạc, chỉ cần anh đồng ý thử, em sẽ ở bên cạnh anh."

"Anh vẫn chưa nói xong." Với cái ôm tình nguyện, anh chưa bao giờ từ chối, anh đưa tay ôm lấy Trương Hân, nhìn cô vui sướng ngoài dự tính, trong lòng anh cũng vui theo. "Đương nhiên rồi, nếu lần thử này mà thành công thì tự khắc là tốt nhất, nhưng nếu không được, đến lúc đó anh cũng không buông tay đâu, có khiến em trở nên điên rồ anh cũng sẽ giữ em bên cạnh."

"Cái này đến lúc đó hẵng nói."

Nguyện vọng của Trương Hân khá đẹp đẽ, nhỡ Lãnh Mạc thành công thật thì sao.

Mặc dù xác suất gần bằng không.

Đã quyết định xong, hai người đều vui vẻ lại. Lãnh Mạc hơn hai tháng nay chưa đụng vào phụ nữ, bây giờ ôm Trương Hân trong lòng, anh lập tức thấy cơ thể có phản ứng, Trương Hân vẫn đang ngủ vùi trong vui sướng mà không hề phát giác sự khác thường của cơ thể anh.

Lãnh Mạc tạm thời cũng không muốn phá hoại bầu không khí hạnh phúc như vậy.

Anh đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, "Nếu đã quyết định xong rồi, vậy khi nào em định về với anh?"

"Để hai hôm nữa đã." Trương Hân cũng ở nhà tổ của Tiêu Lăng một thời gian, cũng có cảm tình với những người ở đây, đặc biệt là Tô Tố, cô càng tiếp xúc với Tô Tố càng thấy cô giống với Tố Tố, nhưng cô hiểu Tố Tố đã không còn nữa. Trương Hân cười lên ngực Lãnh Mạc, tim anh đập chậm hơn người bình thường đôi chút nhưng rất có lực. Cô mới yên tâm, "Thế nào thì mai cũng phải nói với Tô Tố và mọi người bên đó, thời gian này Tiêu lão gia đãi em không bạc, còn Tiêu Lăng nữa, Tiêu Lăng là ông chủ của em, anh ta cũng không truy cứu trách nhiệm khi em không đi diễn… đợi ngày kia hoặc là ngày kìa em hẵng về vậy, ngày kia là 25 tết, ngày kìa là 26 tết, lúc về cũng có thể chuẩn bị các thứ để đón năm mới rồi."

"Được."

Tâm trạng Lãnh Mạc khá tốt, lúc này Trương Hân có đòi trăng đòi sao, xem ra anh cũng sẽ nghĩ cách.

"Còn nữa, em với Từ Dịch không hề có chuyện gì, lần trước là đúng lúc chụp ảnh mẫu, về muộn quá nên anh ấy mới chở em về, anh không thấy em còn không để anh ta vào cổng chung cư sao… hai tháng nay em không hề liên lạc với bên ngoài, làm sao mà nói chuyện được với Từ Dịch? Anh đừng nghe người khác nói bừa.

Nếu như Lãnh Mạc đã đồng ý thay đổi bản thân, Trương Hân cũng đồng ý giải thích với anh, "Còn chuyện show truyền hình về tình yêu kia, nếu anh cảm thấy không chấp nhận được em cũng có thể từ chối công việc ấy, cùng lắm là mất chút tiền phạt, dù sao cũng là anh trả cho em."

Lãnh Mạc không ngờ vì một câu nói của anh mà thái độ của cô thay đổi hẳn như vậy, phút chốc thấy càng hưng phấn hơn.

Thực ra anh không hề để tâm cô đóng phim gì với vai gì, anh chỉ để ý những người đàn ông xung quanh cô. Trương Hân đã nói không hề có gì với Từ Dịch vậy anh cũng chẳng còn gì phải bận tâm.

"Chỉ cần em không có hứng với tên Từ Dịch kia, anh cũng chẳng ép em từ bỏ hợp đồng, em thích là được rồi, vui vẻ thì quay, không thích thì bảo anh, anh sẽ nộp tiền hủy hợp đồng cho."

"Tốt vậy sao?" Trương Hân ngẩng đầu nhìn Lãnh Mạc không dám tin.

“Đương nhiên.”

“Hì hì” Tâm trạng Trương Hân vui đột xuất, cô ôm chặt lấy Lãnh Mạc.

Ở với nhau 7 năm, hôm nay là ngày cô vui nhất, trong 7 năm cô chỉ lên giường và rất ít tâm tình với anh, nhưng hôm nay cô thấy trái tim hai người ở ngay sát bên nhau.

Trương Hân vui sướng lăn lộn trong lòng Lãnh Mạc.

Rất nhanh, cô cảm thấy có gì không đúng.

Cô dừng lại, đỏ mặt nhìn Lãnh Mạc, “Cái tên cầm thú này, những lúc thế này mà anh…”

Đây chính là sự khác biệt rõ ràng nhất giữa đàn ông và đàn bà.

Đàn bà là động vật cảm tính, dưới không khí thư giãn như vậy sẽ càng thích giao tâm hơn.

Đàn ông là động vật tư duy bằng nửa bên dưới, thích đàn bà tự ngã vào lòng, ấm hương nhuyễn ngọc trong tay, bên dưới lập tức không nghe lời.

“Cuối cùng em cũng phát hiện ra.” Lãnh Mạc cảm thán, anh đã cương rất lâu rồi.

“Sao anh dê thế!”

“Em phải hiểu cho một thằng đàn ông hai tháng không đụng vào phụ nữ, hơn nữa người phụ nữ mình thích nằm trong lòng mình mà không có cảm giác thì chắc chắn là liệt dương.” Lãnh Mạc lật mình đè cô xuống dưới thân, cười nham hiểm, “Khi nãy quên nói với em, anh có thể thử không đụng vào người phụ nữ khác, nhưng có một điều kiện đấy——Em phải dùng bản thân mình để làm anh hài lòng, có bản lĩnh thì vắt kiệt anh đi, để anh khỏi có sức mà đi tìm người khác.”

“Lãnh Mạc, ư…”

Lãnh Mạc trực tiếp dùng nụ hôn nóng bỏng nói với cô mưu cầu.

Những lúc thế này, anh không muốn nghe những lời không liên can.”

…

Hôm sau

Sáng sớm Lãnh Mạc đã tỉnh dậy, giải quyết được một cái cả người đều khoan khoái, phong độ hẳn ra. Lúc ăn sáng, Tiêu Lăng và Tô Tố nhìn nhau một hồi không nói gì, lão gia cũng là người từng trải, nhìn Lãnh Mạc lông mày nhướn lên, ông cũng không nói gì. Tiêu Quốc Cường không liên can cũng chẳng để tâm đến Lãnh Mạc, chỉ có Tiêu mẫu cau mày nhìn anh.

Lãnh Mạc rõ ràng là quá phấn chấn, đến Tiểu Thất và Cảnh Thụy cũng thấy được sự khác thường của anh.

"Chú Lãnh Mạc ơi, có phải chú vừa nhặt được tiền không? Dì Hân đâu ạ?"

Lãnh Mạc tâm tính vui vẻ, gắp cho Tiểu Thất một chiếc bánh bao nhỏ rồi xoa xoa đầu cô bé, "Không phải là chú nhặt được tiền đâu, chỉ là chú có chuyện vui thôi, dì Hân của cháu tối qua ngủ muộn nên bây giờ vẫn chưa dậy, các cháu nhớ đừng lên làm phiền dì nhé, đợi tối nay chú đến mang kẹo cho ăn."

"A. Tối nay chú cũng đến ạ?"

Lãnh Mạc nhướn mày, "Sao vậy? Tiểu Thất không hoan nghênh chú à?"

Không thể không nói, lúc mặt mày Lãnh Mạc thư giãn, anh khá đẹp trai. Tiểu Thất nhìn Lãnh Mạc, thiếu chút rơi nước miếng, "Không đâu, không đâu, Tiểu Thất còn mong chú đến chơi thường xuyên cơ."

Ít nhất chú đến chơi, mẹ của daddy sẽ không soi mói ma mi nữa.

Gương mặt Lãnh Mạc càng nở rộ, vỗ vỗ lên đầu con bé, anh cười hết sức mãn nguyện.

383. Chương 383

Trương Hân tỉnh lại cũng đã là mười một giờ trưa.

Đã từ rất lâu cô không tập thể dục rồi,dạo gần đây sức khỏe có chút không chịu nổi,cô đưa thân thể nặng nề của mình đi tắm,tắm chút nước nóng cô mới có cảm giác mình sống lại.

Khi ra khỏi phòng còn có chút thấy hơi xấu hổ.

Ở nhà người khác mà lại còn ngủ tới tận bây giờ... Tối hôm qua Lãnh Mạc lại còn ở đây,ai chắc cũng đoán được bọn họ tối hôm qua làm những gì.

Aizz...

Mệt tâm thật.

Trương Hân nhẹ nhàng mở cửa phòng,ngó nhìn xuống dưới lầu một cái.

May quá may quá,ở tầng bên dưới không có ai cả.

Cô vui mừng vỗ nhẹ ngực,nhanh như một con gió đi xuống lầu

"Trương tiểu thư cô dậy rồi ác?Trong phòng ăn đồ ăn của cô vẫn còn đang nóng ạ,để tôi bế qua cho cô nhé."

"Dì Trương không cần đâu,tôi chút nữa ra ngoài ăn là được rồi." Trương Hân cảm thấy xấu hổ gãi gãi đầu, "Hôm nay dậy muộn quá không nói với dì là không cần phần cơm cho tôi,Tô Tố bọn họ đâu cả rồi?"

"Trương tiểu thư khách khí quá rồi." Dì Trương nhẹ nhàng nói, "Tiểu thư đang ở bên ngoài tắm nắng,hiếm lắm hôm nay nắng to lại không có gió.Tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư được lão gia tử đưa đi thăm bạn thời chiến rồi,lão gia và phu nhân cũng đi ra ngoài,thiếu gia thì đi làm."

Trương Hân thấy ấm áp ở trong lòng.

Lão gia tử bình thường rất ít khi ra khỏi nhà,lần này dự tính ra ngoài chắc sợ cô xuống nhà thấy khó xử đây mà.

Trương Hân thấy dì Trương cười có chút ẩn ý,mặt bỗng thấy nóng bừng lên chút ít,che mặt nói, "Tôi đi tìm Tô Tố." sau đó nhanh chóng rời đi.

Tô Tố đang ở phòng kính khi mà lúc bình thường lão gia tử hay ở đó uống trà tắm nắng.

Trong phòng kính có đặt một cái làn treo hình elip,cô ấy đeo tất dày nằm trên đó, mắt nhắm nghiền khuôn mặt rất yên bình,ánh sáng len theo những lỗ hổng ở làn treo chiếu xuống người cô ấy,ánh sáng giống như vàng nghiền vậy, trong một khoảnh khắc, thời giam như ngưng lại.

Trương Hân bước chậm lại,không nỡ làm phiền thời khắc yên bình như thế này.

Nhưng Tô Tố vẫn phát hiện ra cô.

Tô Tố hé dần mắt,nhìn thấy Trương Hân đang đứng bên ngoài phòng kính,từ làn treo ngồi dậy,vẫy cô ấy.

Trương Hân lúc này mới bước vào phòng kính.

Bên cạnh làn treo là bộ bàn ghế,Trương Hân ngồi xuống ghế.Tô Tố nhìn cô từ trên xuống dưới dò xét một chút,Trương Hân ngày hôm nay,ấy... ánh mắt so với trước kia sáng hơn nhiều rồi,cũng so với trước đây hai tháng nhìn có sức sống nhiều hơn rồi.

Trương Hân bị Tô Tố dò xét có chút không được thoải mái,ho khan một tiếng, "Sao mà lại nhìn chị như thế,trên mặt chị có mọc hoa đâu."

"Sức mạnh tình yêu quả nhiên rất to lớn,ở nhà bọn em hai tháng trời u sầu thiểu não,thế mà Lãnh Mạc người ta tới có một đêm thôi mà đã nịnh vui được rồi." Tô Tố thở dài lắc đầu, "Nhìn chị thế này,chắc làm hoà rồi hả?"

Trương Hân mặt đỏ ửng gật gật đầu.

Người giúp việc bê tới trà sữa nóng,Trương Hân nhấc một cốc lên vui mừng nói, "Anh ấy đồng ý với chị sẽ thử thay đổi bản thân."

Tô Tố nhếch lông mày.

Mặc dù cô không thích Lãnh Mạc,nhưng người như Lãnh Mạc có thể nói được như vậy,cô có chút rất bất ngờ.

Cô nhìn nét mặt Trương Hân đỏ ửng,không kiềm chế được lắc đầu liên tục.Trước kia miệng cứ chắc nịch là đối với Lãnh Mạc không còn tình cảm nữa,xuỳ xuỳ,cô biết ngay lời nói đó chỉ là nịnh người khác thôi.

"Tô Tố, em nói thử xem liệu anh ấy có thể thay đổi không?" Trương Hân có chút không chắc chắn lắm.

Tô Tố không muốn làm tổn thương cô ấy,bản thân cô ấy còn không chắc chắn,thì người không hiểu gì về Lãnh Mạc như cô biết nói gì bây giờ?Nhìn ánh mắt chờ đợi của Trương Hân,Tô Tố thở dài, "Em chỉ có thể nói,em cũng rất mong anh ta có thể vì chị mà thay đổi."

"Chị cũng mong như thế."

Thực tế mà nói,Lãnh Mã trên thế giới này cũng là người thân duy nhất của cô rồi,cô cũng hy vọng có thể cùng anh nắm tay đi tới hết cuộc đời này.

"Aizz,thôi kệ đi,không nói tới người đó nữa,Tô Tố,hôm nay chị tới để nói từ biệt em.Chị ở nhà bọn em cũng đã làm phiền hai tháng rồi,bây giờ Lãnh Mạc cũng tới tìm chị rồi,không còn cần phải trốn tránh nữa,mà sắp tới cũng là năm mới rồi,người ngoài như chị cùng gia đình em đón năm mới có chút không thích hợp cho lắm."

Cô biết ngay mà.

Nếu như Trương Hân không có làm hòa với Lãnh Mạc,cho dù thế nào Tô Tố nhất định cũng không để cô ấy đi được.

Nhưng bây giờ tình hình ở Tiêu gia… Có bố mẹ của Tiêu Lăng ở đây,một mình cô chịu ánh mắt của soi xét của Tiêu mẫu là đủ rồi,không hy vọng Trương Hân ở đây cũng bị bọn họ chỉ trích.

Tô Tố chỉ hơi do dự một chút rồi cũng đồng ý, “Được thôi,nhưng dù có vội thế nào cũng đợi mai chứ,hôm nay ông nội đưa hai đứa nhỏ ra ngoài rồi,vẫn chưa biết khi nào mới về,đợi chút nữa em cho người thu dọn hành lý cho chị,chị chào mọi người một tiếng rồi hẵng đi nhé.”

“Ừ,được.”

“Trước khi đi,chị đi sắm đồ tết với em có được không?”

“Đồ tết?”

“Thật ra em không muốn cứ ở mãi trong nhà,muốn ra lượn lờ một chút,chị có muốn đi với em không.”

“Được thôi.”

…

Nửa tiếng sau.

Tô Tố và Trương Huệ trang điểm ngụy trang một chút xuất hiện trên phố đi bộ ở thành phố a,phố đi bộ không giống như ở Vạn Đạt,người ở đây rất phức tạp,lượng người rất đông,hãng hàng hóa ở đây cũng đều chỉ là những hãng hàng bình dân,bên đường còn bày bán vài tiệm ăn vặt.

Tô Tố và Trương Huệ khoác tay nhau đi ngắm đường,thỉnh thoảng nhìn thấy vài món đồ ăn vặt muốn ăn mua hai xiên.

“A—Lâu rồi không được lượn phố như thế này… Sắp quên mất cái cảm giác này rồi.”

Trương Hân vừa ăn đậu phụ thối vừa lau miệng, “Sướng.”

Hai người ánh mắt nhìn nhau,cười phá lên.

Tô Tố chỉ cảm thấy bao nhiêu ngày ôm trong người sự chán nản mới một chút này thôi đã tan biến hết rồi,cô vẫn thích cảm giác đông người náo nhiệt,ồn ào như vậy mới làm cho bản thân cảm thấy mình vẫn đang sống,ngày nào cũng ở trong biệt thự không ra ngoài,cô sắp phát điên lên rồi,nhất là lại còn phải đối mặt với tính khí lúc nóng lúc lạnh của Tiêu mẫu.

"Aizz... con người,cần phải thường xuyên ra ngoài đi đi lại lại,chứ hôm nào cũng ở trong nhà rất dễ nghĩ linh tinh.Ra ngoài đi lượn như thế này,cảm nhận dòng người một chút,sau đó xem tiểu cô nương vui mừng vì mua được một bộ quần áo mới,cái cảm giác này thật sự rất thích."

Trương Hân đưa giấy cho Tô Tố, "Em xem em nói,năm nay em mới có hai mươi mốt tuổi,sao lại nói bản thân giống như người tuổi rất cao vậy,chị hai mươi ba,chị còn chưa thấy mình già nữa là."

"hì hì" Tô Tố cười khô nhận lấy giấy lau dầu trên miệng. "đi đi đi,bọn mình đi lượn tiếp,để những cái việc vớ và vớ vẩn kia đi gặp quỷ hết,bản thân vui vẻ trước rồi nói sau."

"Đi."

Tô Tố đã rất lâu rồi chưa vui như thế này, hai người đi giày đế bằng lượn phố từ buổi trưa tới tận hơn bốn giờ chiều,hai người cũng ăn trưa luôn ở bên ngoài,ăn một loạt đồ ăn có hàm lượng cao,nói đi mua đồ tết nhưng nào mua được gì.

"A... Chẳng trách Tiểu Thất thích ăn kẹo như vậy,cảm giác ăn ngọt vào làm cho người ta cảm thấy rất hạnh phúc."

Trương Hân thêm vào, "Chị bao nhiêu năm rồi chưa dám ăn như này đấy."

"Em cũng thế đó" từ lúc vào ngành giải trí,thân thể của bọn họ không phải là của chính họ nữa rồi,ăn uống càng phải không chế,những đồ ăn có hàm lượng cao như thế này nhất định phải tuyệt duyên.

Đến lúc phải về hai người họ vẫn lưu luyến không nỡ.

"Lần sau cần phải hẹn một lần nữa."

"Nhất định là thế."

Trời gần tối hai người họ mới khoác tay nhau quay về,phố đi bộ người quá đông,xe của Tiểu Trần phải đỗ ở vị trí ít người để đợi hai người họ.Tô Tố và Trương Hân cùng nhau quay về,khi đi tới một ngã tư,hai người họ đang đứng ở vạch đợi đèn đỏ để qua đường.

Vào lúc này,một chiếc xe bỗng phát điên xông thẳng vào chỗ hai người mà tăng tốc lao tới.

384. Chương 384

Tốc độ của chiếc xe phải nói là quá nhanh,nhanh tới nỗi hai người hoàn toàn không kịp phản ứng,cũng nhanh tới mức vệ sĩ bên cạnh Tô Tố hoàn toàn không có cơ hội kịp xuất hiện.

Người qua đường cùng lúc đó la hét,xe cũng đã xông tới vạch qua đường rồi.

Trên vạch qua đường rất nhiều người,Trương Huệ và Tô Tố chịu nặng nhất.

"Trương Huệ."

"Tô Tố,nhanh tránh ra."

Tô Tố mắt mở to,đồng tử siết chặt lại.Khoảnh khắc cuối cùng,cô chỉ kịp dùng hết sức đẩy Trương Hân ra ngoài,cũng có thể nói là cùng một lúc,Trương Hân cũng dùng hết sức đẩy cô ra.dưới lực cùng phản ứng,hai người họ đều ngã xuống đất,tránh khỏi lực đâm mạnh nhất của chiếc xe.người đi bộ ở phía sau của họ thì không được may mắn như vậy,trong khoảng khắc hai người họ tránh được,tốc độ của chiếc xe hoàn toàn không giảm,vẫn như cũ đam thẳng về phía trước,những người đi bộ ở phía sau hét ầm ĩ rất thảm thương.

Mặc dù như vậy,bị chiếc xe sượt qua,Tô Tố vẫn có cảm giác bắp chân có một cảm giác đau nhói,cô ngã xuống đất,sắc mặt trắng bệch.

Tình1hình của Trương Hân còn thảm hại hơn Tô Tố, dù cô ấy cũng được Tô Tố đẩy tránh ra khỏi lực đâm trực diện của chiếc xe đó,nhưng thân xe sát gần phía bên của cô ấy hơn,cô ấy vẫn chưa kịp ngã xuống đất thì chiếc xe trắng đặng kia đã quành lại.

"Rầm—."

Cả người với ấy đã bị chiếc xe đâm bay xéo ra, ngã rất nặng trên thanh chắn ở bên đường,khoảnh khắc đó chỉ cảm thấy xương toàn thân như vỡ vụn,đau tới nỗi trước mắt cô ấy chỉ toàn một màu đen,ngực gần như đau muốn nứt ra,não bộ đau như bị một vật nhọn đâm xuyên qua,máy lan ra tức thời.

Trong phút chốc toàn cảnh trở lên thật hỗn loạn.

Chiếc xe trắng đó đâm người xong hoàn toàn không dừng lại,nhanh chóng lùi ra sau,tăng tốc độ trốn khỏi hiện trường đang loạn như cháo này.

"Trương Hân Trương Hân." Tô Tố nhìn theo Trương Hân đang nằm trong vũng máu,sợ hãi mắt mở lớn,cô không còn để ta tới nỗi đau đớn ở chân mình nữa,bò nhanh tới trước Trương Hân,nhìn thấy mặt cô ấy toàn

máu,nước mắt của cô không ngừng1rơi xuống, “Trương Hân chị đừng dọa em cấp cứu…,10,gọi 10…”

Trong lúc đang nói,mấy người vệ sĩ của Tô Tố cũng xông tới nơi.

“Nhanh đưa chị ấy tới bệnh viện,nhanh đưa Trương Hân tới bệnh viện.” …

Nửa tiếng sau.

Tô Tố ngồi ở bên ngoài phòng phẫu thuật,vết thương ở chân cô vẫn chưa được xử lý,máu tươi thấm đẫm chiếc quần màu be,lan ra màu đỏ rất nhức mắt.

Nhưng dường như lúc này cô không còn biết đau là gì,hai mắt nhìn chằm chằm vào phòng phẫu thuật bên trên là, “ đang phẫu thuật” ba chữ đó,cô bây giờ nhìn rất thê thảm,áo khoác lông vũ trắng của cô toàn là bụi đất và máu tươi,tóc cô rối bù bắt bên vai,sắc mặt trắng bệch,toàn thân cứng đờ như một bức tượng.

Tiêu Lăng vội tới nơi nhìn thấy Tô Tố bây giờ là như vậy,trong khoảnh khắc anh thấy trong tim nhói đau.

Tiêu Lăng nhanh chóng chạy tới.

Cùng với Tiêu Lăng vẫn còn có Lãnh Mạc mặc toàn một thân đen,Lãnh Mạc ánh mắt hoảng loạn,sắc mặt căng cứng.

“Tô Tố.”

“Tiêu Lăng?Tiêu Lăng…” Tô Tố như bắt được ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng,túm chặt5cánh tay Tiêu Lăng, “Trương Hân chị ấy sẽ không sao có đúng không,đều trách em,đều trách em,em không nên rủ chị ấy đi lượn phố,nếu như hôm nay không ra đường thì đã không xảy ra chuyện rồi… Tiêu Lăng,Trương Hân chảy rất nhiều máu,rất nhiều máu…”Tâm trí Tô Tố dường như không còn minh mẫn nữa,cứ túm chặt lấy Tiêu Lăng nói sảng, “Giống như em lúc đó,nằm trên bàn phẫu thuật toàn máu,sau đó em chết,không không không,Trương Hân chị ấy không thể chết được,chị ấy lương thiện trượng nghĩa như vậy,chị ấy chắc chắn không thể có chuyện gì được,Tiêu Lăng nói với em chị ấy sẽ không có chuyện gì phải không…”

Tiêu Lăng ôm chặt lấy Tô Tố,một tay ấn chặt lấy bắp chân cô ấy vẫn còn đang chảy máu, “Trương Hân không có chuyện gì được,chắc chắn không có,anh bảo đảm với em,Tô Tố em bình tĩnh chút.”

Bình tĩnh?

Cô làm sao làm bình tĩnh được.

Người nằm ở trong kia là Trương Hân đó.

Tô Tố ôm chặt đầu, “Không có chuyện gì,chắc chắn không có chuyện gì…”

Lãnh Mạc nghiến răng xông tới, “Nếu như Trương Hân xảy ra chuyện gì,tôi nhất2định không bỏ qua cho cô.”

“Lãnh Mạc đủ rồi đó,cô ấy đã đau lòng như vậy rồi,lẽ nào cậu không thấy sao.”

Lãnh Mạc sắc mặt tối sầm,lần này ngay cả Tiêu Lăng cũng không nể mặt,khoảnh khắc anh ấy nghe thấy Trương Hân bị tai nạn trước mắt chỉ thấy toàn một màu đen,anh ấy không thể tưởng tượng được nếu như Trương Hân biến mất anh ấy sẽ biến thành như thế nào.

Mà tất cả là do Tô Tố gây ra.

Nếu như anh ấy biết sẽ xảy sự việc này,tối hôm qua anh đã không quan tâm tới ý nguyện của Trương Hân làm gì,bắt cô đem về luôn.

Trước cửa phòng phẫu thuật chỉ có ba người họ

Bầu khí lạnh gần như sắp đóng băng tới nơi.

Mỗi người đều cảm thấy từng giây như hàng năm dài bất tận,Tiêu Lăng cho y tá đến cửa lý vết thương kẻ chân của Tô Tố,nhưng Tô Tố dù có nói như thế nào cũng không cho ai động vào cô.

“Đừng chạm vào tôi.”

“Tô Tố,Vết thương ở chân em cần được xử lý.” Tiêu Lăng ấn chặt vai cô.

“Không,em muốn đợi Trương Hân ra.”

Vừa nói dứt lời,phòng phẫu thuật được9mở ra từ bên trong,y tá từ bên trong đi ra,Lãnh Mạc ngay lập tức xông tới, “Trương Hân sao rồi?”

Không quan tâm đến sự gấp gáp của ba người, “Tình hình bệnh nhân không tốt lắm,xương bị gẫy hai đoạn,còn nghiêm trọng hơn đó là,đoạn xương gẫy chọc thẳng vào bộ phận gan,bây giờ bác sĩ đang lấy đoạn xương ở gan ra,và cần phải làm phục hồi gan.Bây giờ tình hình có chút nguy kịch,máu ơn trong bệnh viện không đủ dùng,trong các người ai có nhóm máy giống bệnh nhân,cần hiến máu chọn người bệnh ngay lập tức.”

“Trương Hân… Trương Hân là nhóm máu a,tôi là nhóm máu o…”Tô Tố làm nhảm, “Ai là nhóm máu a,ai là nhóm máu a.”

Lãnh Mạc sắc mặt u tối gần như chảy cả ra, “Bệnh viện các người ăn phân sao,nơi lưu trữ máu ở đâu, bây giờ tới lúc cần làm phẫu thuật mới cuống lên,máu tích trữ bị các người hút mất rồi sao.”

Sắc mặt Y tá có chút biến sắc,có thể nhìn thấy Lãnh Mạc không phải là người tốt gì không dám phản kháng, “Bây giờ sức khỏe người bệnh quan trọng nhất,mọi1người rốt cuộc có ai thuộc nhóm máu a không.”

“Tôi.” Tiêu Lăng nói với y tá, “Lấy của tôi đi,việc gấp,đừng làm tốn thời gian nữa.”

“Được được.”

Tiêu Lăng hút nguyên gần 00 máu,vốn dĩ người bình thường chỉ cần nhiều nhất là 400,nhưng với tình hình này không giống,đơn giản bình thường sức khỏe của Tiêu Lăng đã tốt,hút 00 cũng không có gì ảnh hưởng quá nhiều đến sức khỏe.

Phòng phẫu thuật đã đang trong lúc phẫu thuật gấp.

Điện thoại Tô Tố bỗng vang lên,Tô Tố căn bản không có tâm ta muốn nghe điện thoại,nhưng chuông điện thoại thúc giục quá mức,cứ reo liên tục.

Tiêu Lăng nhìn trạng thái hiện tại của Tô Tố,lấy điện thoại từ trong túi của cô ra,nghe máy.

Người gọi đến hiện lên trong điện thoại là Lưu Năng của viện điều tra.

Điện thoại vừa được nghe,Lưu Năng vội vàng nói, “Tô tiểu thư là cô phải không,việc cô và Trương Huệ nhờ tôi điều tra hình như bị người khác phát hiện ra rồi, tôi nhờ người theo dõi Bạch Linh,kết quả hôm nay đột nhiên mất dấu,tôi nghi là Bạch Linh và Mạc Tầm đã phát hiện ra các cô đang theo dõi hỏi rồi.Tô tiểu thư,hiện tại cô và Trương Tiểu thư hắc sẽ có nhiều nguy hiểm,gần đây các cô nhất định phải cẩn thận một chút”

Sắc mặt Tiêu Lăng lạnh lại, “Trương Hân và Tô Tố hôm nay bị tai bạn xe,bây giờ Trương Hân đang cấp cứu rất nguy kịch trong bệnh viện,ý của ông là,việc tai nạn ngày hôm nay của họ căn bản không phải do ngoài ý muốn,mà là do Bạch Linh và Mạc Tầm kế hoạch phải không?”

385. Chương 385

Đầu dây bên kia Lưu Năng ngẩn ra một chút, “Anh là?”

“Ông không cần bận tâm tôi là ai,tôi chỉ hỏi ông một câu có phải hay không.”

“Chắc là như vậy.” Lưu Năng biết tính nghiêm trọng của việc này,giọng trầm xuống nói.

“Người trong viện điều tra được tôi điều đi cũng bỗng nhiên mất tích,tôi nghĩ chắc cũng lành ít dữ nhiều rồi.”

Tiêu Lăng tắt điện thoại,vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ánh mắt u ám lạnh ngắt của Lãnh Mạc.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố một cái,Tô Tố cũng lo lắng nhìn lại,Tiêu Lăng lúc này mới trầm xuống nói, “Trương Hân vẫn đang điều tra chuyện trước kia của cái cô Tô Tố kia cậu có biết không?”

Lãnh Mạc cau mày gật đầu.

Trương Hân điều tra cô Tô Tố đã chết kia,việc này anh biết rất rõ,nhưng anh cứ nghĩ là Trương Hân chỉ đang làm loạn một chút,không có sự giúp đỡ của anh,cô chắc chắn không điều tra ta được chân tướng gì,cho nên mới không lo lắng cho lắm,càng không để ta chuyện này,nhưng bây mgiờ… việc tai nạn xe của cô không phải chuyện ngoài ý muốn?

Mặt của Lãnh Mạc”Vút”Lạnh lùng.

Mạc Tầm và Bạch Linh.

Lãnh Mạc nắm chặt nắm đấm,cho là anh chết rồi sao.

Trước kia anh một mực không muốn để cho Trương Hân điều tra chuyện này,thứ nhất vì Tô Tố đã chết rồi,kể cả có điều tra ra sự thật thì đã làm sao,lực lượng của Mạc gia ở thành phố a này rất đông đảo,anh cũng không muốn gây thù chuốc oán thành kẻ thù của họ,nhưng bây giờ… Lãnh Mạc anh từ trước tới giờ không phải là người sợ việc gì cả,dám hại người phụ nữ của anh,Lãnh Mạc này sẽ đối đầu với Mạc gia.

“Tiêu Lăng,việc này anh không cần anh phải động tay,em nhất định phải cho Mạc Tầm trả giá.”

Tiêu Lăng hiểu ta của Lãnh Mạc,ánh mắt của anh rời sang vết thương trên chân của Tô Tố,ánh mắt cũng trầm lại, “Được,việc này sẽ giao cho cậu xử lý trước.”

Mạc Tầm thật sự đã đê tiện tới mức độ này rồi.

Anh và Mạc Tầm từ sau việc khi Mạc lão đầu đã bắt đầu đối đầu.Anh trá hình giết Mạc lão đầu,Mạc Tầm lại cố y gây sự ở vùng anh đang phát triển,nhưng những việc này chỉ là những chuyện nhỏ,nhất là công việc của anh và Mạc gia hoàn toàn không giống nhau,cho nên muốn ngăn chặn đối phương chỉ là vấn đề

thời gian mà thôi.Cũng bởi vì nhìn thấy Mạc gia đã lâu rồi không có hành động gì,thêm vào đó là sắp năm mới,cho nên không để tâm nữa.

Không ngờ được rằng nhà họ giả chết.

...

Trời cũng đã càng lúc càng tối dần.

Đêm mùa đông đặc biệt lạnh.

Bạch Linh một mình ngồi trong căn phòng trống trải,Mạc Tầm đã rất nhiều ngày không về nhà rồi,anh ta hôm nào cũng lấy lý do công việc bận không có thời gian về,cho nên cô ngày càng ít thời gian có thể gặp được anh.Nghĩ tới đó,sắc mặt của Bạch Linh còn lạnh hơn nữa.

Muốn từ từ xa lánh cô ta như thế này rồi sau đó đuổi cô ta hay đi hay sao?

Đừng mơ.

Bỗng nhận được điện thoại,cô ta ngay lập tức ngồi dậy, "Thế nào rồi,việc yêu cầu anh làm làm thế nào rồi?"

"Cô yên tâm,tự tôi đâm người,xe cũng bị bỏ lại bên ngoài sự giám sát tận vùng ngoại ô.đảm bảo không có ai có thể điều tra được ra tôi."

Sắc mặt Bạch linh thay đổi, "Thế biển số xe của anh..."

"Haha,tôi đâu có ngốc,yên tâm đi,biển số xe là giả,cho cảnh sát tìm thoải mái cũng không thể nào tìm được thân phận của chúng ta"

"Người thì sao,người tôi yêu cầu anh đâm."

"Tô Tố và Trương Hân ở cùng nhau,tôi vốn nghĩ đinh xử lý luôn cả hai người bọn ho,nhưng thời gian gấp gáp quá,mà khoảng cách của bọn họ lại có chút xa,cho nên tôi chỉ có thể chọn đâm Trương Hân,lúc tôi rời đi toàn thân cô ta toàn máu,bây giờ chắc cũng lành ít dữ nhiều."

Sự lo lắng của Bạch Linh cuối cùng cũng được yên tâm phần nào.

Như vậy tốt rồi.

Hai ngày trước cô ta ra khỏi nhà,vô tình có cảm giác bị người theo dõi,lúc bắt đầu cô ta vờ như không biết,ngày hôm nay cố tình ra khỏi nhà.quả nhiên không ngoài dự tính,người theo dõi đó lại đi theo cô ta,cô ta tìm người mai phục phía sau,tìm người bắt lại.

Dưới hình phạt nặng người đó liền khai ra,quả nhiên anh ta là người của sở điều tra,phụ trách theo dõi cô ta,mà lại còn nói là có người trả khoản tiền rất lớn yêu cầu điều tra về nguyên nhân chết của Tô Tố trước kia.

Cô ta bỗng chốc dần thấy lo sợ.

Cái chết của Tô Tố.

Cô ta hỏi kỹ càng,nhưng người theo dõi cô ta nói chỉ phụ trách theo dõi,là ai điều tra việc này,anh ta không hề biết được.Bạch Linh suy nghĩ rất kỹ,cuối cùng mục tiêu ngắm chính là Trương Hân.

Ngoài Trương Hân cô ta nghĩ không ra là ai đã điều tra việc này.

Trương Hân là chị em tốt của Tô Tố trước kia,ngoài cô ta ra,không ai có thể làm thế.

Cho nên mới có tai nạn xe ngày hôm nay.

Bạch Linh cắn chặt môi.

Cô ta nhất định không để cho bất kỳ người nào biết được cái chết của Tô Tố,việc này cô ta đã che giấu rất lâu rồi,nhất định không có ai có thể phát hiện được,nhất là,cô ta đã giết người rồi,không quan tâm phải giết thêm bao nhiêu người.

Lúc đầu

Sau khi cô ta biết Mạc Tầm đối với Tô Tố có tâm ý,cô ta đối với Tô Tố căm hận trong tâm,càng nói đến Tô Tố mang thai đứa con của Mạc Tầm,nếu như cô ấy và đứa bé sống,Mạc Tầm nhất định toàn tâm toàn ý hướng về phía cô ta,nhưng nhất định không thể không lo cho Tô Tố và đứa bé được,càng nói thêm vợ chồng Mạc Đào muốn có cháu nội đến điên cuồng như thế nào.

Cho nên,năm đó trước khi cô ta vào phòng phẫu thuật đã sắp xếp hết rồi.

Tô Tố sinh mổ thành công đã cắt xong dây rốn,Mạc Tầm liền rời đi và cùng cô ta vào phòng phẫu thuật,nhưng,thật ra,Mạc Tầm đi tìm bác sĩ để làm phẫu thuật khâu cho Tô Tố,cũng tìm người đem đứa bé tới lồng ấp.Nhưng cô ta túm được vị bác sĩ đó uy hiếp ông ấy,cho nên bác sĩ mới không thể đi tới đó nữa.

Về sau Mạc Tầm quá tức giận,bác sĩ cũng chỉ nói lúc đó toàn cảnh quá loạn,căn bản quên mất Tô Tố.

Sau khi Tô Tố và đứa bé đều chết rồi,cô ta sợ bác sĩ có ngày phản bội,cho nên không cần suy nghĩ nhiều giết chết ông ấy luôn.

Liên quan tới cái chết của Tô Tố,cô ta nhất định không để cho bất kỳ ai biết được.

Nhất là Mạc Tầm.

Nếu như để Mạc Tầm biết được tất cả chuyện này đều là cô ta lên kế hoạch,dựa vào sự thờ ơ bây giờ của anh ấy dành cho cô ta,chắc chắn sẽ dùng lý do này để chia tay với cô ta,cô ta nhất định không thể để việc này xảy ra được,cho nên… ánh mắt của Bạch Linh trần ngập thù hận.

Tất cả những người biết được chuyện này đều phải chết.

Ngay cả những người điều tra việc này—đều phải chết hết cô ta mới yên tâm.

“Bạch Linh?”

“Ừ.”Bạch linh định thần lại,tieeso tục hỏi người đàn ông trong điện thoại, “Anh có biết bọn ho đang đi tới bệnh viện nào không?”

“Lại còn có thể là bệnh viện nào,bệnh viện Phục Hoa của Mạc gia.”

Bạch Linh cau mày,thế thì càng dễ xử lý rồi.

“Được rồi,tôi biết rồi,thời gian gần đây nếu không có việc gì thì đừng tìm tôi.tránh để người khác phát hiện.”

Người đàn ông giọng trầm xuống, “Bạch Linh,thế khi nào em mới tới chỗ của tôi,tôi nhớ em rất lâu rồi…”

Bạch linh nhẫn nhịn sự căm ghét,ứng phó người đàn ông đó, “Thời gian gần đây tôi không rảnh,anh cũng biết hoàn cảnh bây giờ của tôi đó,địa vị của tôi ở Mạc gia rât tầm thường,bây giờ đứa bé lại không còn nữa…”

Giong người đàn ông đó trầm xuống, “Mạc Oanh Oanh hại chết con của chúng ta,tôi đã cho cô ta thân bại danh liệt rồi,Bạch Linh,hay là em rời khỏi Mạc gia,anh thấy,anh ta cơ bản đâu có thích gì em,anh ta bây giờ trong tim chỉ có Tô Tố,tôi không tin là em không nhìn ra,nếu đã như vậy,thì hai người chia tay hòa bình,tới lúc đó chúng ta ở bên nhau…”

“Không bao giờ. “Bạch Linh hét lên, “Tôi không bao giờ rời khỏi Mạc gia,nhất định không bao giờ.”

386. Chương 386

Hơi thở của người đàn ông nặng nề hẳn lên, “Cái người Mạc Tầm kia có đối xử tốt với em như anh không, Bạch Linh, chúng ta quen biết nhau đã bảy năm rồi, bảy năm nay anh đối xử với em như thế nào không lẽ em còn không rõ sao, em nhờ anh làm chuyện gì, anh có không giúp đỡ em không? Anh yêu em, anh thật lòng yêu em.”

“Đủ rồi, anh im đi, không được nói nữa.”

Người đàn ông bên đầu dây bên kia nghiến răng, không nói nữa.

Bạch Linh nghe thấy tiếng thở nặng nề im lặng của anh, cũng âm thầm nghiến răng.

Sự thật là.

Cô lừa dối tất cả mọi người.

Bảy năm trước, sau khi cô từ thung lũng núi thoát ra, người đầu tiên gặp được không phải là Mạc Tầm, mà là Lưu Tư Minh. Lưu Tư Minh là người thành phố A, ba mẹ rất sớm là đã không còn, để lại cho anh vài căn nhà giá ngất ngưởng, lúc trước cô một mình chạy ra, căn bản không có khả năng sinh tồn, cô đói đến xỉu trên đường, bị Lưu Tư Minh nhặt về nhà, lúc đó cô rất cảm kích anh, coi anh như là ân nhân vậy, nhưng theo thời gian thấm thoát trôi qua, cô phát hiện ra ánh mắt Lưu Tư Minh nhìn cô càng ngày càng dịu dàng, càng ngày càng quan tâm.

Nếu như không có sự xuất hiện của Mạc Tầm, cô nghĩ cô nhất định sẽ kết hôn cùng với Lưu Tư Minh, sau đó sống những ngày tháng giản đơn.

Nhưng trên đời không có nếu như, cô vẫn gặp được Mạc Tầm, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Mạc Tầm, tim cô chợt đập nhanh, cuối cùng cũng hiểu được tình yêu sét đánh là vị gì, là cảm giác gì, cho nên cô không hề có chút do dự rời khỏi Lưu Tư Minh, cùng Mạc Tầm cùng nhau đi đến Mạc gia.

Cô lúc đầu là không muốn dính dáng bất kì với Lưu Tư Minh nữa, nhưng Lưu Tư Minh không thể quên cô được, mãi cứ níu kéo lấy cô.

Hai năm trước cô bị chẩn đoán ra bệnh bạch cầu, Mạc Tầm tốn công tốn sức tìm được người chị sinh đôi của cô, nhưng sau khi xét nghiệm một loạt, tủy của Tô Tố không phù hợp với cô, cho nên mới nảy sinh chuyện Mạc Tầm tiếp cận Tô Tố.

Quãng thời gian lúc đó là cô đau khổ nhất.

Cô không có cách nào nhìn Mạc Tầm cùng với Tô Tố kia tương thân tương ái, cho dù người đó là chị em sinh đôi với cô, cho dù Mạc Tầm là vì cô… Cô rất khó chịu, cô đau đớn đến điên dại, cô chính là lúc đó lại một lần cùng Lưu Tư Minh ở bên nhau.

Cô sẽ ra đường đi dạo, sau đó cùng anh cùng nhau trò chuyện, cô chưa từng suy nghĩ là sẽ phản bội Mạc Tầm.

Nhưng…

Nhưng cô cũng là người phụ nữ bình thường, cô cũng có nhu cầu sinh lý, nhưng quãng thời gian đó, cô chỉ có thể dùng mắt chứng kiến Mạc Tầm yêu quý của cô với Tô Tố tương thân tương ái.

Trong một lần mất đi lý trí, cô và Lưu Tư Minh đã quan hệ với nhau.

Kể từ ngày đó dây dưa không dứt.

Cô cố gắng cẩn thận, rất cố gắng không cho bất kì ai phát hiện ra.

Trong chuyện chị em sinh đôi Tô Tố của cô, không thể không nói là Lưu Tư Minh giúp đỡ cô rất nhiều, nếu như không có Lưu Tư Minh, người bác sỹ đó sẽ không chết, hơn nữa sớm muộn gì cũng sẽ điều tra tới cô, tiếp đó còn có cha mẹ nuôi của cô là hai vợ chồng Bạch thị, cũng là do Lưu Tư Minh xử lý dùm cô.

Cô từng suy nghĩ sẽ đoạt tuyệt tận gốc với Lưu Tư Minh.

Cho nên quãng thời gian đó cô và Tô Huệ hợp tác với nhau, nhưng người tính không bằng trời tính, lúc này cô lại mang thai đứa con của Lưu Tư Minh, cô vừa căng thẳng vừa lo sợ, cô lúc đầu không định nói Mạc Tầm nghe, bản thân lén lén lút lút đi xử lý đứa con đó, nhưng do vấn đề sức khỏe của cô, xử lý đứa con chỉ sẽ tổn hại đến sức khỏe cô, cho nên cô cứ do dự mãi.

Do dự rồi do dự đến lễ đính hôn của cô và Mạc Tầm.

Tiếp theo đó là lão gia tử muốn cô rời khỏi Mạc Tầm, cô trong tình thế bị ép buộc, chỉ có thể nói là bản thân đã có thai.

Sau đó tất cả cách đãi ngộ của cô đều thay đổi.

Vợ chồng Mạc Đà không còn bắt bẻ cô về điều gì nữa, Mạc Tầm cũng bắt đầu không nhắc đến hai chữ Tô Tố nữa, chuyên tâm cùng sống với cô, cô còn tưởng hạnh phúc này sẽ mãi duy trì…

“Bạch Linh?”

Bạch Linh từ kí ức hồi thần lại, trên tay siết chặt điện thoại, dùng lực quá độ, gần như là muốn siết hư màn hình, “Tô Tố và Trương Hân nếu như ở bệnh viện Phục Hoa, vậy chuyện đó sẽ trở nên dễ dàng hơn, tôi ở bên đây sẽ cho người theo dõi tình hình của Trương Hân, cô ta chết rồi càng tốt, nếu như chưa chết… tôi sẽ nghĩ cách sắp xếp anh vào bệnh viện, đến lúc đó anh đóng giả điều dưỡng, giúp cô ta truyền thuốc, để cô ta sau này không tỉnh dậy nữa.”

Lưu Tư Minh thở dài, “Anh biết rồi, anh sẽ nghe theo lời em nói mà làm, nhưng Linh Nhi… anh nhớ em.”

Bạch Linh ghê tởm cau mày, ”Không nói nữa vậy đi, tôi sẽ gọi anh sau, đừng có gọi điện thoại cho tôi.”

Bạch Linh không chút do dự cúp máy điện thoại.

Bạch Linh nằm trên chiếc giường lớn, ngửi một hơi thở sâu mùi hương trên tấm mền.

Trên tấm mền hình như còn tàn dư hơi thở của Mạc Tầm, cô cảm thấy sớm muộn có một ngày cô sẽ bị điên, nếu như cô điên rồi, nhất định là bị Mạc Tầm tức điên đấy.

Họ tại sao lại không thể bỏ mặt tất cả mọi người, ở bên nhau vui vẻ hả.

“Mạc Tầm, anh tại sao không thể toàn tâm toàn ý chỉ đối xử tốt với em, ngày xưa có một Tô Tố, bây giờ cũng có một Tô Tố. Anh rốt cuộc muốn em phải làm sao, em giả vờ nhu nhược trước mặt anh, đối với anh dịu dàng chu đáo, anh tại sao lại không nhìn thấy mặt tốt của em, tại sao, rốt cuộc đây là tại sao?”

Bạch Linh giận dữ xả ra một loạt bất mãn ở trong phòng.

Trời bắt đầu tối rồi, cô nhìn lên thời gian, đã là 6 giờ tối, đã đến thời gian ăn cơm tối, nghĩ đến lát hồi xuống ăn cơm phải đối diện vợ chồng Mạc Đào, Bạch Linh giận dữ nghiến răng, họ tại sao chưa chết, còn chưa chết hả!

Bạch Linh cố gắng điều chỉnh lại, dùng sức xoa lên gương mặt mình, xoa dịu đi phần mặt cứng đờ của mình, đợi đến lúc sắc mặt của người trong gương giống như sắc mặt nhu nhược vô tội trước kia cô mới xuống lầu.

Vừa đi đến cửa cầu thang đã nhìn thấy trong nhà hàng đã mở cơm ăn.

Vợ chồng Mạc Đào đang ngồi trên bàn ăn cơm, ngồi kế bên họ chính là Mạc Oanh Oanh.

Sắc mặt của Bạch Linh có chút thay đổi.

Hôm nay không ngờ ngay cả giờ cơm cũng không gọi cô nữa.

Cô nghiến răng, giả vờ như không có gì xuống lầu.

Mạc phu nhân trông thấy Bạch Linh lập tức cau mày, "Còn ngây ở đó làm gì, không muốn ăn cơm à? Mỗi ngày đều phải cho người làm đi gọi, bộ tưởng bản thân đúng thật là thiên kim đại tiểu thư à?"

Khuôn mặt Bạch Linh tiết ra một nụ cười, "Mẹ…"

"Đừng gọi ta bằng mẹ." Mạc phu nhân lấy khăn giấy lau miệng, lạnh lùng lướt mắt nhìn Bạch Linh, "Một tiếng 'mẹ' này của cô ta không có nhận nổi, nói sao ra thì cô với Mạc Tầm cũng chỉ là quan hệ nam nữ bình thường, đợi đến lúc hai người kết hôn rồi gọi cũng chưa muộn."

Bạch Linh cúi mày vâng lời ngồi vào bên cạnh bàn ăn, người làm lập tức giúp cô kéo ghế ra.

Mạc phu nhân lại thấy không ưa, "Đừng giúp cô ta, cô ta đâu phải là không có tay, sau này việc của cô ta để cô ta tự làm lấy."

Bạch Linh cúi mặt không nói năng.

Mạc phu nhân nhìn thấy bộ dạng cô như vậy còn tức giận hơn, "Ta ghét nhất là cái bộ dạng cô như thế này, cái bộ dạng ngoan ngoãn vâng lời như là chịu nhiều oan ức vậy, ta thật không biết là Mạc Tầm rốt cuộc thích cô ở điểm nào, rõ ràng đã biết cô không thể sinh con nữa, không ngờ còn không rời bỏ người phụ nữ như cô, đúng thật là vô dụng, ngay cả cháu ta cũng không giữ được, giữ không được cũng đành, cô còn không sinh con được nữa… ta nuôi con gà mái còn biết đẻ trứng, còn người phụ nữ như cô lại chẳng có tích sự gì, ngoài việc biết giả vờ tội nghiệp cho người ta xem, cô nói thử cô còn biết làm gì."

Bạch Linh ấm ức ngẩng đầu lên.

"Được rồi được rồi, ta trông thấy bộ dạng của cô là muốn ói rồi, ta hỏi cô, Mạc Tầm hai ngày nay đang làm những gì."

387. Chương 387

"Tầm… con cũng không biết nữa."

Mạc phu nhân tức thời xù lông, bà dứt khoát không ăn cơm nữa, trực tiếp từ chỗ ngồi đứng dậy, chỉ thẳng vào mũi Bạch Linh rồi mắng, "Cô ngay cả nam nhân của mình đang làm gì cũng không biết, cô nói xem cô còn biết được gì, Mạc gia ta đúng là nuôi uổng cô nhiều năm rồi, cô là heo à chỉ biết ăn cơm rồi đi ngủ, bộ

không biết quan tâm quan tâm Mạc Tầm à, nó một mình ở ngoài đi làm cực khổ bao nhiêu, cô không biết san sẻ với nó không?"

Đôi mắt của Bạch Linh tức thì đỏ lên, "Mẹ…"

"Đã nói rồi đừng gọi tôi bằng mẹ."

"Bác, bác gái…" Bạch Linh nhéo mạnh đùi của mình, "Tầm nói là sắp qua tết, công việc tương đối bận, cho nên…"

Mạc phu nhân lại một lần nữa cắt ngang cô, "Nó công việc bận cô không biết san1sẻ với nó à, cho dù không giúp được, cô không biết nấu canh đưa cho nó tẩm bổ sức khỏe à? Bạch Linh ơi Bạch Linh, ta hồi xưa còn trông thấy cô ngoan hiền hiểu chuyện, bây giờ lại cảm thấy cô càng ngày càng giả dối."

Đó là do bà cảm thấy tôi không ưa mắt thôi, cho nên mới cảm thấy cả người tôi đều là khuyết điểm.

Lời nói này Bạch Linh chỉ có thể nói trong lòng, trên mặt không hề lộ ra sự bất ổn nào, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ của mình lên, vâng lời nói, "Bác gái, con bây giờ sẽ đưa cơm cho Tầm…"

"Thím Lưu, đưa hộp cách nhiệt cho cô ta."

"Vâng, cô Bạch hãy đi theo tôi."

Bạch Linh chưa một hạt cơm vào bụng, trực tiếp bỏ đũa xuống cùng thím Lưu vào phòng bếp, đến phòng bếp, trông mắt đã thấy hộp cách nhiệt đã đựng xong, trong lòng Bạch Linh1cười lạnh, trông ra Mạc mẫu đã dự tính thị uy với cô, nếu không tại sao mà ngay cả hộp đựng cơm cũng chuẩn bị sẵn rồi.

Thím Lưu dùng túi đựng hộp cách nhiệt vào, đưa cho Bạch Linh, thím ngày thường cũng ấn tượng khá tốt với Bạch Linh, phải nói là tất cả người làm trong biệt thự đều đối xử tốt với Bạch Linh, thím Lưu nhìn thấy sắc mặt ấm ức của cô, nhịn không được thấp giọng nói, "Cô Bạch đừng giận phu nhân, chuyện xấu hổ… của đại tiểu thư từ khi bị lộ ra, tâm trạng phu nhân cứ mãi không tốt, vừa nãy phu nhân mới cãi nhau với đại tiểu thư, cô á, cô gặp xui rồi."Nói xong, thím Lưu từ trong phòng bếp lấy ra món đồ ngọt mà thím đã chuẩn bị sẵn trước đó cho cô, "Thời tiết lạnh như thế, không ăn chút đồ sao mà được,5món đồ ngọt này cô Bạch cô cứ đem theo trên đường ăn một chút nhé."

"Cám ơn thím Lưu."

Thím Lưu lắc đầu, "Mau ra ngoài đi, nếu không lát hồi phu nhân lại giận nữa đấy."

"Uhm."

Bạch Linh giấu đi món đồ ngọt, vừa từ trong bếp ra đã trông thấy mũi không phải mũi, mắt lại không phải là mắt của Mạc mẫu, và Mạc Oanh Oanh ngồi đối diện bà đã không biết đi đâu, trông ra cô lại gặp xui nữa rồi.

Quả nhiên, Mạc mẫu nhìn thấy cô lập tức lại phát điên lên, "Cô còn đứng ngây người ở đó làm gì, còn không khẩn trương đi."

"Bác gái, xe…"

"Muốn xe gì." Mạc mẫu cười lạnh, "Cô ngay cả việc lưu sản cũng có thể vượt qua được, đi có vài bước không lẽ không đi được à? Tự mình đi bộ qua."

Bạch Linh tức thời ngây người.

Đi bộ qua?

Trang viên Mạc gia không phải ở trung tâm thành2phố, và Mạc Tầm bây giờ nhất định là đang ở trong chung cư ở trung tâm thành phố, cho dù ngồi xe cũng phải nửa tiếng đồng hồ, để cô đi bộ qua à?

Ở ngoài biệt thự ngay cả xe cũng đón không được.

Huống chi là, bây giờ đã tối như vậy, Mạc mẫu lại không sợ cô thân gái một mình gặp chuyện trên đường sao?

Trong lòng Bạch Linh nổi lên một hận thù.

Cô mím môi, "Bác gái, con biết là bác muốn vì con tốt, thời tiết lạnh như thế, con đi qua đó vận động để đổ mồ hồi làm ấm cơ thể, nhưng…" Bạch Linh cầm hộp cách nhiệt trên tay, "Con chỉ là sợ là đợi đến lúc con đến nơi canh cũng nguội rồi, hơn nữa đợi đến lúc con đến chỗ Mạc Tầm, dự đoán rằng anh ấy cũng đã ăn cơm rồi, đến lúc đó tâm tư quan tâm của bác gái9đối với anh ấy, anh ấy sẽ không nhận được."

Mạc mẫu cau chặt đôi mày.

Mạc Đào tức thời mở miệng, "Để tài xế của ta đưa con qua đó, hãy nói là do ta dặn dò."

"Cám ơn ba ạ, vậy con đi trước."

"Đi đi."

Đợi hình bóng Bạch Linh khuất khỏi ánh nhìn, Mạc Đào mới cau mày nhìn Mạc phu nhân, "Em có tệ thế không."

"Em thì sao, ai bảo cô ta hại đến cháu em không còn nữa."

Mạc Đào lắc đầu, "Em đừng tự lừa dối bản thân nữa, con gái yêu của bản thân em làm nên thế này em còn không biết ngại đổ hết lỗi lên người Bạch Linh? Anh thấy em dạo này có thời gian thì nên dạy dỗ dạy dỗ lại Oanh Oanh đi, cái đứa con đúng là hư đốn thật, khẩn trương kiếm giáo viên lễ nghi dạy dỗ nó, tối ngày không biết nghe lời, cuộc sống riêng tư một phen1thảm họa, tại vì nó mà cổ phiếu của Mạc thị bị giảm sút, nếu không quản giáo nó nữa, anh thấy đứa con này phải bỏ rồi."

"Em cũng có suy nghĩ này, đứa con này thật không biết nghe lời, anh không biết đâu, hai ngày nay em không dám bước ra cửa, vừa bước ra cửa cứ cảm thấy có người đâm chọt sau lưng, việc của Oanh Oanh lần này quá mất mặt rồi, tuyệt đối không thể để nó có lần sau."

...

Lúc vợ chồng Mạc gia đang thảo luận chuyện của con cái, Bạch Linh đã ngồi lên chiếc xe đi chung cư của Mạc Tầm.

Nói thật lòng, cô cũng mấy ngày gần đây không thấy Mạc Tầm, lúc này sắp sửa được gặp Mạc Tầm, trong ánh mắt của cô đều là vui mừng.

Bạch Linh không có gọi điện cho Mạc Tầm, cũng không có nhắn tin cho anh.

Chuẩn bị trực tiếp tạo cho anh một bất ngờ.

Bạch Linh biết được nơi ở của anh, không những biết, mà còn có chìa khóa chung cư của anh.

Lúc xuống xe, gió lạnh lập tức vây bủa đến, Bạch Linh cuộn chặt lấy áo khoác của mình, ôm lấy hộp cách nhiệt khẩn trương chui vào thang máy, thang máy từ từ đi lên, không mấy dễ dàng mới đến được cửa chung cư của Mạc Tầm.

Bạch Linh cầm chìa khóa, vừa chuẩn bị mở cửa.

Cửa phòng đột nhiên từ trong mở ra.

Mạc Tầm nôn nóng một bên mặc áo khoác một bên kéo cửa ra, nhìn thấy Bạch Linh trước cửa, anh ngây người, "Linh Nhi?"

"Tầm." Ánh mắt của Bạch Linh sáng lên, "Hai người chúng ta có phải tâm ý tương thông không, em vừa định mở cửa là anh đã ra đây rồi. Mau mời em vào nhà, bên ngoài lạnh lắm, em có đem canh cho anh, mẹ lo lắng cho anh một mình ở bên ngoài ăn không ngon, cho nên nhờ em đưa canh đến cho anh."

Bạch Linh nói xong vừa định bước vào nhà.

Mạc Tầm khẩn trương cản cô lại.

"Sao thế?"

Ánh mắt của Mạc Tầm có chút hoang mang, "Ở bệnh viện bây giờ có chuyện gấp cần phải xử lý, anh bây giờ phải ra ngoài, trong phòng lạnh lắm em đừng nên vào." Mạc Tầm từ tay của Bạch Linh nhận lấy hộp cách nhiệt, giọng điệu dịu dàng nói với cô, "Anh hôm nay có thể sẽ bận đến rất khuya, sức khỏe em vẫn chưa khỏe lại, khẩn trương về nhà nghỉ ngơi đi."

"Chuyện rất gấp cần xử lý sao?"

"Uhm, rất là khẩn cấp, nếu không anh sẽ không ra ngoài vào giờ này."

Bạch Linh có chút thất vọng, nhưng cũng biểu hiện thông cảm, "Vậy thôi, em về nhà trước, anh hai ngày nay có nếu như có thời gian, nhớ là về nhà, ba mẹ cũng đều rất nhớ anh, em… cũng rất nhớ anh."

"Được, anh ngày mai tan ca xong sẽ lập tức về nhà." Mạc Tầm cúi người xuống hôn lên trán Bạch Linh.

Tiếp xúc gần như vậy, trong lòng Bạch Linh tức thì trầm lại.

Trên người của Mạc Tầm, rõ ràng là có một mùi nước hoa thoang thoảng.

Sắc mặt Bạch Linh tức thời trắng bệt lại.

Hơi thở của cô gần như muốn ngưng lại, thuận theo khe hở nho nhỏ nhìn vào bên trong.

Cách nhìn như thế, lòng của cô lại càng đau như cắt.

Ở trên thềm, rõ ràng đang đặt một đôi giày cao gót màu đỏ, và đôi giày đó… không phải là của cô.

388. Chương 388

Bạch Linh không bị thuyết phục.

Cô ta hoàn toàn không thể tin rằng Mạc Tầm phản bội cô ta.

Ai nhè lúc cô xuất hiện thì nét mặt anh ta rất hoảng loạn, ai nhè cô nói như thế nào cũng không để cho cô vào nhà.

Thì ra là thế, thì ra là thế.

Bạch Linh đau trong lòng, cô cố gắng tự nhủ bản thân có lẽ đây chỉ là một tai nạn, có lẽ… đôi giày đó là Mạc Tầm mua để tặng cô ta.

Yêu nhau bảy năm, Mạc Tầm làm sao có thể phản bội cô ấy.

Không thể nào

Hoàn toàn không thể, Bạch Linh cố gắng tự thuyết phục bản thân

"Linh Nhi? Em sao vậy, có phải trong người không được khoẻ không?"

"Ừm" Bạch Linh nắm chặt nắm đấm và hoàn hồn lại, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn Mạc Tầm với ánh mắt bối rối và lo lắng, trong lòng cô ta càng đau khổ, nhanh chóng lắc đầu, "Không có, đột ngột nghĩ đến một chuyện quá nhập tâm, không phải anh đang bận sao, mau đi đi, bây giờ em bắt xe về nhà."

Nếu như là bình thường, trời đã tối như vậy, cô ta một mình bắt xe về nhà chắc chắn là không an tâm, nhưng hôm nay dường như anh ta nhìn dáng vẻ rất gấp gáp, vừa nghe cô ấy nói xong thì lập tức gật đầu, "Ừa, vậy bây giờ chúng ta xuống lầu, anh bắt xe cho em."

"Được."

Bạch Linh nhìn Mạc Tầm cẩn thận mở cánh cửa phòng, sau đó bước ra khỏi phòng như không có gì xảy ra, sau đó đóng cửa lại.

Hai người khoác tay xuống lầu.

Đến lối vào chung cư, Mạc Tầm trực tiếp gọi một chiếc taxi cho Bạch Linh, Bạch Linh ngồi vào trong và tạm biệt Mạc Tầm, "Anh có việc thì bận đi, đừng bận tâm đến em, em về nhà ngay."

“Được, về đến nhà gửi tin nhắn cho anh.”

“Ừm.”

Chiếc xe taxi khởi động, Bạch Linh nhìn thấy từ cửa xe, chưa kịp đợi hình bóng chiếc xe taxi biến mất thì Mạc Tầm đã nhanh chóng rời khỏi chỗ đứng hiện tại. Cô ta tính toán thời gian, đợi 5 phút sau, cô ta đột nhiên nói với tài xế, “Bác tài, tôi chợt nhớ ra có một vài thứ chưa lấy, chú chở con về lại.”

“Được, được.”

Một lần nữa quay lại cổng chung cư, nét mặt Bạch Linh càng ngày càng trắng bệt, cô ta đi vào thang máy và đứng ngay cửa căn hộ một lần nữa.

Cô ta lấy chìa khoá ra khỏi túi, hành động rất cẩn thận và mở cửa phòng ra.

Cánh cửa được mở ra, nét mặt cô ta nhợt nhạt như tờ giấy.

Đôi giày cao gót ở lối vào vẫn còn ở đó, từ hướng lối vào cho đến phòng ngủ, một đống quần áo lộn xộn được ném xuống đất. Chiếc áo khoác nữ màu đỏ, chiếc quần màu đen, tiếp theo là chiếc áo bên trong và áo ngực. Một bộ ren màu đỏ mỏng như kim, trong lòng cô ta bị tê liệt, cắn chặt môi, khuôn mặt đỏ bừng.

Mạc Tầm đi rất gấp gáp, gấp gáp đi vào phòng đến không đóng chặt cửa lại.

Bạch Linh nhẹ tay nhẹ chân bước đến cửa phòng, nhìn vào chiếc giường lớn nằm trên đó là một người phụ nữ.

Trong phòng mở điều hoà, có một hơi nóng phát ra từ bên trong, chiếc chăn chỉ đắp đến ngực của người phụ nữ đó, cô ta nằm trên giường và nghiêng chân bấm điện thoại. Góc nhìn của Bạch Linh có thể nhìn thấy một người phụ nữ với làn da trắng và tóc đen óng gợn sóng.

Một lúc sau, Bạch Linh có ảo ảnh về Tô Tố.

Cô ta nắm chặt nắm đấm, lùi về hai bước, cô ta hiểu rồi, người phụ nữ này chỉ là người thay thế thôi, trong lòng Mạc Tầm vẫn thầm thương vẫn là Tô Tố.

Người phụ nữ trong phòng trò chuyện với người khác với một bầu không khí nóng cháy như lửa.

Bạch Linh muốn lao vào nắm tóc người phụ nữ ấy và hung hăng nói với cô ấy, nói với cô ấy rằng Mạc Tầm có bạn gái rồi, nhưng cô không thể để cô ta biết, nếu như cô lao vào như vậy, vậy thì cô và Mạc Tầm ngay cả trước mặt cũng không thể duy trì được sự hoà bình.

Cho nên cô chỉ có thể lén lút đến, sau đó lén lút rời đi

Bạch Linh như một linh hồn lang thang, từ toà căn hộ bước ra ngoài và từ từ đi đến cổng của căn hộ.

Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bầu trời đêm tối, có cơn gió lạnh thổi, cô ta chỉ cảm thấy cái lạnh từ đầu đến chân.

"Hơ hơ… tại sao phản bạn tôi, tại sao chứ." Bạch Linh cúi xuống trong một góc tối, chỉ cảm nhận đôi chân không có cách nào chống đỡ được sức nặng của cơ thể. Cô ta ngồi ở đó, dùng đôi tay ôm chặt lấy bản thân mình, nước mặt cuối cùng cũng chảy ra từ khoé mắt, "Mạc Tầm, em đối xử với anh không tốt sao, anh và Tô Tố chỉ quen nhau mấy ngày, tại sao vì cô ta mà tìm người thay thế, nếu như anh không yêu em, tại sao trong bảy năm qua đối xử với em tốt như vậy, tại sao cho em hạnh phúc sau đó lại đẩy em vào địa ngục… Mạc Tầm, anh đối xử với em như vậy đúng không chứ, đúng không chứ"

Nước mắt cô ta chảy đầy mặt, cơn gió vừa thôi thì khuôn mặt đã lạnh ngắt.

Không không không.

Cô ta không thể tiếp tục như thế.

Cô ta muốn cứu lại tình cảm của cô ta, cô ta không thể mất đi Mạc Tầm, ai cũng không thể đánh cắp anh ấy.

Bạch Linh đưa tay lau nước mắt, đứng dậy lần nữa.

Rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến Mạc Tầm rời bỏ một người phụ nữ ấm áp và quay người đi ra ngoài?

Công việc?

Hơ hơ, tưởng cô ta là con nít ba tuổi sao.

Bạch Linh lập tức gọi điện thoại cho Lưu Tư Minh, "Anh có biết Trương Hân và Tô Tố ở bệnh viện Phục Hoa nào không?"

"Bạch Linh, cô sao vậy, cô khóc à?"

Bạch Linh hét lên, "Tôi hỏi anh biết Tô Tố và Trương Hân đang ở bệnh viện nào, mau nói cho tôi."

“Được được được, cô đừng gấp gáp, tôi nói cho cô biết, hai người họ đang ở bệnh viện Phục Hoa ở trung tâm thành phố.” Nói xong, Lưu Tư Minh lại nhịn không được hỏi cô ta, “Bạch Linh, có điều gì xảy ra ở chỗ cô sao, cô nói với tôi một tiếng, đừng để tôi lo lắng.”

“Không liên quan tới anh” Bạch Linh lập tức tắt máy điện thoại, một lần nữa gọi thêm một chiếc taxi, “Đi đến bệnh viện Phục Hoa tại trung tâm thành phố.”

“Vâng.”

Trên đường không có nhiều người, xe lái rất nhanh, chưa đến nửa tiếng sau, chiếc xe đã lái đến cửa bệnh viện.

Bạch Linh không vội vã lao vào bệnh viên.

Cô ta đi đến bãi xe nhân viên của bệnh viện, nhìn qua một lần, cô ta liền nhìn thấy ngay chỗ đậu xe có chiếc Ferrari quen thuộc, Bạch Linh không từ bỏ hy vọng, nhưng đến lúc thấy biển số xe thì cô ta không thể tiếp tục lừa dối bản thân.

Quả nhiên

Anh ta quả nhiên đến bệnh viên rồi

Tô Tố…

Tô Tố đối với anh ta quan trọng như vậy sao

Bạch Linh không thể hiểu, tại sao rõ ràng là chưa bao giờ ở cùng nhau, Mạc Tầm có thể có tình cảm sâu nặng với Tô Tố như vậy, chẳng lẽ là vì cùng tên với Tô Tố trước kia, cho nên tình cảm mới chuyển sang cô ấy.

Tô tố ở đâu tốt hơn cô ta.

Mỗi lần gặp nhau, cô ta đều nhìn cô với vẻ mặt khinh bỉ, rõ ràng một thái độ cực kỳ khinh thường anh ta, cô ta thật không thể hiểu, tại sao Mạc Tầm còn không từ bỏ Tô Tố.

Chẳng lẽ thực sự là câu nói… không sở hữu được mới là cái tốt nhất.

…

Bạch Linh đang nghĩ bậy bạ, Mạc Tầm đã xuất hiện ở bệnh viện.

Anh ta nhận được một cuộc điện thoại từ bệnh viện, nói Tô Tố đã đến khám bệnh rồi, cho nên lập tức không do dự và lao đến.

Biết rằng cô ta xảy ra tai nạn, Mạc Tầm hoảng hốt đến hồn bay mất, nhưng khi biết rằng Tô Tố chỉ là trầy xước nhẹ, người bị thương nặng mới là Trương Hân, thì anh ta mới cảm thấy nhẹ nhỏm.

"Tình hình của bệnh nhân sao rồi?"

"Cô Trương Hân còn ở phòng mổ, cô Tô thì có Tiêu thiếu gia và cậu Lãnh đợi cùng ở ngoài cửa phòng mổ."

Mạc Tầm lạnh lùng và gật đầu, "Lập tức đưa tôi đi xem"

389. Chương 389

Bác sĩ đưa Mạc Tầm trực tiếp đến cửa phòng mổ.

Ca phẩu thuật của Trương Hân đã kéo dài hơn 3 tiếng đồng hồ rồi, bây giờ vẫn chưa có tin tức gì.

Trước cửa phòng phẩu thuật "Đang phẩu thuật" ba chữ chói loá, chiếu vào mắt khiến đa số người không thể mở mắt, bầu không khí im lặng như chết.

Khi Lãnh Mạc đến phòng mổ, nhìn thấy là cảnh tượng này.

Ánh mắt đầu tiên nhìn vào Tô Tố.

Trên người Tô Tố một áo khoác phao màu trắng, thân dưới mặc chiếc quần đã bị ướt, Tiêu Lăng ngồi ngay ghế cạnh cô ta, dùng một ngón tay bịt lại vết thương trên chân của cô ta, nét mặt lo lắng nhìn vào cô ta. Còn Tô Tố khuôn mặt nhợt nhạt, ngồi ngay đó như người mất hồn.

Mạc Tầm nhìn thấy có chút đau đớn trong lòng.

Bạch Linh cũng thường xuyên mặc đồ màu trắng, thường xuyên lộ ra dáng vẻ yếu đuối, nhưng có lẽ gặp Bạch Linh nhiều lần như vậy nên từ từ không còn cảm giác đau lòng, thay vào đó là cảm giác mệt mõi phiền hà.1Nhưng khi nhìn thấy Tô Tố yếu đuối, anh ta cảm thấy trong lòng rất đau đớn, Mạc Tầm thật sự cảm thấy đau trong lòng.

Anh ta vung người bác sĩ dẫn đường, sải bước đi qua.

Ba người ngay lập tức nhìn qua anh ta.

Một hồi sau, ánh mắt của ba người đều lạnh lùng đến đáng sợ.

Mạc Tầm gãi đầu, nhìn vết máu trên đùi Tô Tố, hạ giọng nói, "Vết thương trên chân của em cần được giải quyết, anh hỏi tình hình từ bác sĩ rồi, mặc dù tình hình của Trương Hân có chút nguy hiểm, nhưng mà bác sĩ bên trong phẫu thuật cho cô ta có kinh nghiệm cao tay, chắc nên không có nguy cơ nguy hiểm đến tính mạng, các người có thể thư giản tâm trí, không có chuyện gì xảy ra đâu."

"Không có chuyện?" Lãnh Mạc nhếch miệng lên đi đến bên Mạc Tầm, chưa kịp đợi Mạc Tầm phản ứng nhưng anh ấy đã nắm lấy cổ áo Mạc Tầm, nắm đấm chỉ vào mặt anh ta, nặng nề đấm qua một phát.

"Crack…"

Mạc Tầm bị đánh đến tê tái đầu óc, vẫn chưa1cảm thấy đau, liền nghe thấy crack ở mũi, và rồi anh mới cảm thấy được nỗi đau của trogn tim.

Anh ta ngã ở dưới đất ôm lấy chiếc mũi, đau đến nét mặt tái mét, một tiếng khịt mũi.

Sau khi Lãnh Mạc ổn định địa bàn, rất ít anh ta tự động tay, chỉ cần anh ta động tay, không bị thương thì chết.

Nghĩ đến Trương Hân trong phòng mổ không biết sống chết ra sao, anh mắt của Lãnh Mạc ảm đạm đến khủng khiếp, anh ta nắm lấy cổ áo Mạc Tầm, lạnh lùng và nói, "Làm sao? Cậu đến đây là để xem Trương Hân sống hay chết à? Hoặc là xác định cô ấy còn sống thì sau đó lại tiếp tục hại cô ta một lần nữa. Trương Hân là người phụ nữ của tôi, nếu như lần này cô ấy xảy ra chuyện, tôi với gia đình họ Mạc nhà ngươi… sẽ trở thành mối thù vĩnh viễn không bao giờ phá vỡ với gia đình Mạc nhà người, tôi sẽ không là Lãnh"

Mạc Tầm trong lòng lạnh lẽo, không chú ý đến sự đau đớn trên mũi,5"Anh nói vậy là có ý gì, như thế nào là hại cô ta thêm lần nữa? Tôi đã hại Trương Hân lúc nào, Lãnh Mạc anh nói thì cũng phải có chứng cứ."

Lãnh Mạc cười lạnh, "Mặc dù anh có thể phủ nhận, nhưng anh hãy đợi đấy, chuyện tai nạn tôi nhất định tìm ra khe hở vách đá, đến lúc đó thì anh và Bạch Linh đừng hòng bỏ chạy, còn nữa Mạc Tầm, anh mà dám để cho bác sĩ nắm lấy cơ hội để động tay với Trương Hân, tôi tuyệt đối không tha cho anh"

Lãnh Mạc hất tay, ném Mạc Tầm sang một bên như ném rác.

Anh ta bây giờ là cái bẫy chuột, nếu như biết chuyện tai nạn là do Mạc Tầm và Bạch Linh làm, bất kể như thế nào đều không để cho Trương Hân khám ở bệnh viện Phục Hoa nữa. Bây giờ là địa bàn của Mạc Tầm,

lỡ như gây tội lỗi với anh ta, thì anh lo lắng Trương Hân trong phòng mổ sẽ bị thương.

Anh ta… không thể cược.

Cho nên, anh ta nhịn

Đợi Trương Hân an toàn từ phòng phẩu2thuật ra, sau đó anh ta nhất định tính sổ với Mạc Tầm.

Mạc Tầm ngã dưới đất, máu trên mũi rất nhiều, anh ta nhìn đám đông với khuôn mặt không hiểu gì xảy ra, "Các ngươi không phải đang cho rằng tai nạn của hai người họ là liên quan đến tôi?"

Tiêu Lăng và Lãnh Mạc đồng thời nhìn qua một cách thờ ơ, ánh mắt lạnh lùng.

Mặc dù không nói gì, nhưng ý nghĩa trên mắt là như vậy.

Mạc Tầm suýt nữa tức cười.

Anh ta ngồi dậy, tiện tay chùi đi vết máu trên mặt, thực sự cười ra tiếng, "Mỗi người các ngươi đều bị tâm thần rồi sao. Tôi làm sao có thể… nói chung là việc này không liên quan đến tôi, các ngươi muốn điều tra thì đi điều tra đi, cây ngay không sợ chết đứng, tôi sợ các ngươi không thành? Hai người cũng đừng tạt nước bẩn vào ngươi tôi, tôi không có bỉ ổi đến mức ra tay với hai cô gái yếu đuối như các ngươi nghĩ, mang lại lợi ích gì cho tôi không?"

Lãnh Mạc lúc này lo lắng về Trương Hân trong9phòng phẩu thuật, nghe thấy tiếng nói luyên thuyên không ngừng của Mạc Tầm, tiếng ù ù trong đầu, anh ta nhìn qua với con mắt lạnh lùng, "Câm miệng anh lại, không thôi thì tôi tự ra tay để anh ngậm miệng lại"

Chiếc mũi Mạc Tầm còn rất đau, nghĩ đến thủ đoạn của Lãnh Mạc, anh ngậm chặt môi mình, cuối cùng cũng không nói chuyện.

Mạc Tầm nhìn sang Tô Tố.

Tô Tố tựa vào vòng tay của Tiêu Lăng, ánh mắt không hề nhìn qua anh ta chút nào.

Mạc Tầm bịt mũi ngồi đối diện với ghế cô ta, anh ta đột nhiên cảm thấy bản thân rất nực cười, đáng lẽ đang cùng một cô gái đang vui vẻ trên giường, kết quả nghe thấy tin tức cô ta xảy ra tai nạn thì anh ta lập tức xông đến bệnh viện, kết quả thì… kết quả thì bị đập?

Lãnh Mạc và Tiêu Lăng đơn giản là bệnh rồi

Bệnh ảo tưởng

Anh ta làm thế nào tìm người đi đụng chuyện với Trương Hân và Tô Tố, Trương Hân là bạn thân nhất của Tô Tố đã chết, anh ta cũng biết Trương1Hân có một số thủ đoạn nhỏ, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc đối phó với Trương Hân, vì cô ta là chị em tốt nhất của Tô Tố trước đó, nên anh ta lo lắng cho cô ấy.

Còn về Tô Tố…

Ánh mắt Mạc Tầm hướng về Tô Tố, nhìn thấy cô ta như người vô hồn liền cảm thấy đau lòng, tại sao lại để người khác đi tông chết cô ta.

Đơn giản là điên rồi mới có thể đẩy hết mọi chuyện lên người anh ta.

Mũi của Mạc Tầm càng ngày càng đau, anh ta chịu không nổi đứng dạy, "Tôi đi xử lý vết thương, các người ngồi ở đây đợi."

"Vương Bưu"

"Có em"

"Đi theo anh ta" ánh mắt của Lãnh Mạc dán vào phòng phẫu thuật, âm thanh lạnh nhạt, "Quan sát anh ta, không để anh ta gọi điện thoại, đợi anh ta xử lý vết thương, lập tức bắt anh ta qua đây."

Lãnh Mạc lo lắng Mạc tầm đi tìm bác sĩ ra lệnh đối phó Trương Hân.

Vương Bưu lập tức gật đầu, "Đại ca, em biết rồi"

"Thần kinh"

Mạc Tầm cười mỉa mai và sải bước rời đi, Vương Bưu không rời khỏi bước chân của anh ta, Mạc Tầm tự cho rằng bản thân vô tội, Vương Bưu thích theo thì theo, mặc dù trong lòng anh không vui nhưng không nói gì.

Trong lúc Mạc Tầm đang xử lý vết thương, đèn sáng ở phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt.

Ba người như bị châm cứu, đột nhiên đứng dậy và chạy đến cửa phòng phẫu thuật.

"Em chậm lại"

Tiêu Lăng đưa tay đỡ Tô Tố, cô ấy di chuyển dữ dội, không dễ dàng gì ngăn chặn vết thương chảy máu, bây giờ lại bắt chảy ra lại.

Nét mặt Tô Tố trắng bệt, không để tâm đến Tiêu Lăng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa phòng phẫu thuật.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng thở và đỡ lấy cô ấy, không nói lời nào.

Cửa phòng phẫu thuật nhanh chóng từ bên trong mở ra.

Lãnh Mạc lao lên phía trước, bất cần mọi thứ và chạy vội vã vào phòng phẫu thuật.

"Hả?" Bác sĩ kéo anh ta ra, "Anh làm gì thế, bệnh nhân vừa hoàn thành phẫu thuật, vi khuẩn trên người anh lây lan sang vết thương trên cơ thể cô ấy thì làm sao, mau chóng dừng lại"

Lãnh Mạc một mình độc lập bước đi, ngơ ngác nhìn bác sĩ, "Anh, anh nói Trương Hân, cô ấy…"

Bác sĩ lạ lùng nhìn anh ta, "Tình trạng của bệnh nhân tuy nhiên rất nghiêm trọng, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng, anh không thấy rằng không có thông báo quan trọng nào cho cậu sao. Bệnh nhân bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ là mới phẫu thuật xong, thuốc gây mê chưa hết, bây giờ còn đang ngủ mê."

390. Chương 390

Tim của Lãnh Mạc thấp thỏm hơn 3 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng thả lỏng

Đôi chân anh có chút mềm yếu, loảng choảng lùi về sau hai bước, thả lòng lúc này, mới phát hiện cả đằng sau lưng đều ướt sũng

Bác sĩ cởi bỏ khẩu trang và găng tay, "các cậu bây giờ nhanh chóng đi làm thủ tục nhập viện đi, người bệnh vẫn phỉa ở lại trong bệnh viện quan sát một thừi gian"

Lãnh Mạc bỗng bừng tỉnh trở lại

Anh đứng thẳng người, "chúng tôi muốn chuyển viện"

Động tác của bác sĩ sững lại, trừng to mắt lên, “cậu nói cái gì?”

“Chúng tôi muốn chuyển viện, lập tức chuyển” Lãnh Mạc tuyệt đối không thể nhìn Trương Hân ở tại bệnh biện của Mạc Tầm, ở đây ai mà biết được Mạc Tầm sẽ làm hành động nhỏ nào

Bác sĩ lập tức phản đối, “không được, bệnh viện này không được chuyển”

Lãnh Mạc ánh mắt băng giá nhìn qua

Bác sĩ nhìn thấy ánh mắt của anh ấy có sát khí, giật mình,1rơn hết tóc gáy lên đứng ở góc độ người bác sĩ ra lời khuyên, “người bệnh ở tình trạng như thế này thật sự không thể chuyển viện, chỉ sự trắc trở trên đường nói không chừng có thể lấy mạng của cô ấy, càng hơn thế... tôi có thể nói thế này với cậu, tại thành phố A, không tìm được bác sĩ nào càng giỏi hơn ở bệnh viện Phục Hoa, cậu mù quáng chuyển viện, thì chỉ sẽ gây cho người bệnh tổn thương thôi. Đương nhiên, cậu là người nhà người bệnh, quyền quyết định ở cậu, nếu như cậu cứ muốn chuyển viện, gây nên hậu quả, thì hãy suy nghĩ thật kỹ lưỡng”

Lãnh Mạc ánh mắt tối sầm lại

Bác sĩ nuốt nước bọt cố nói, “cậu, cậu đừng nhìn tôi như thế, nhìn tôi như thế cũng chẳng ích gì, tôi nói là sự thật, hiện tại chuyển viện đối với người bệnh một chút tốt đẹp cũng không có, ngườ bệnh hiện giờ cần phải được tĩnh dưỡng, chứ1không phải di chuyển”

Khuôn mặt Lãnh Mạc lạnh lùng không nói lời nào

Tiêu Lăng biết sự lo lắng của Lãnh Mạc, thấy vây vỗ vỗ vai cậu ta, “Trương Hân có thể từ trong phòng phẫu thuật đi ra, cho thấy vị bác sĩ này không nói dối, tạm thời ở lại đây, nếu như cậu thực sự không yên tâm, tớ lập tức kêu người tìm bác sĩ giỏi nhất trong nước, kêu họ nhanh chóng đến đây, hoặc đợi sau khi tình trạng của Trương Hân ổn định một chút, thì nghĩ tiếp chuyển viện. Đừng lấy sức khỏe của Trương Hân ra làm trò đùa”

Trong lúc nói chuyện, y tá đã đẩy Trương Hân từ trong phòng phẫu thuật ra, Lãnh Mạc thấy vậy lập tức không màng đến điều gì khác, xông đến nhìn tình trạng của Trương Hân

Trương Hân nhắm mắt nằm ở đó, khuôn mặt trắng bệch, đôi môi hồng hào trước giờ cũng biến thành màu trắng bệch

Lãnh Mạc nắm chặt lấy tay của cô ấy, ngón tay của5cô lạnh giá, anh nỗ lực xoa xoa ngón tay của cô, dường như như vậy có thể làm ấm cho cô ấy

“Nhanh chóng làm thủ tục nhập viện đi” bác sĩ lần nữa khuyên một câu

“Được”

Lãnh Mạc nhìn thấy dáng vẻ của Trương Hân, nào còn dám di chuyển cô nữa, gọi đi một cú điện thoại, ;ập tức có người bắt đầu đi làm thủ tục nhập viện, tắt điện thoại, Lãnh Mạc ánh mắt băng giá nhìn bác sĩ, “sắp xếp phòng bệnh tốt nhất của các ông, dùng thuốc tốt nhất”

Bác sĩ giờ mới thở phào, “được rồi, tôi lập tức cho người sắp xếp”

Đợi sau khi thủ tục nhập viện làm xong, Trương Hân đã ở trong phòng bệnh rồi, vẫn là căn phòng tinh tế trong bệnh viện Phục Hoa, bên trong không có bất kỳ mùi hương kỳ lạ nào, từ sau khi Trương Hân vào ở, Lãnh Mạc chỉ một cuộc điện thoại gọi đi, không đến 20 phút, trước cửa phòng hơn 10 người dáng vẻ đại2hán đeo kính đen mặc đồ đen đứng canh gác, hơn 10 mấy người đứng canh gác trước cửa phòng, nghiêm ngặt kiểm tra tất cả những người ra vào

Bác sĩ chính của Trương Hân nhìn thấy cnahr tượng này, bị sốc có chút chân mềm, “đây, đây…”

“Không có quan hệ với ông, ông chỉ cần khám chữa cho cô ấy tốt là được” Lãnh Mạc ngồi ngay bên cạnh giường, nhìn Trương Hân đang tiếp nước, cau mày hỏi, “cô ấy khi nào mới tỉnh lại?”

“Sau khi thuốc mê không còn thì cũng phải đến nửa đêm 1,2 giờ”

“Tôi biết rồi, còn có cái gì cần phải chú ý nữa, nói nhanh”

Trời lạnh, nhưng bác sĩ chỉ cảm thấy trên trán toát hồ môi lạnh, ông nhanh chóng nói, “không có cái gì phải chú ý hết, chỉ là, chú ý đừng động vào vết thương, còn nữa không thể để người bệnh động đến nước, vết thượng bị nhiễm trùng chuyện này tuyệt đối không được phát sinh”

“tôi biết rồi”

“nếu như người bệnh có9tình trạng như thế nào thì ấn chuông, lập tức sẽ có người đến xem tình trạng của cô ấy” bác sĩ bàn giao xong, không ở lại thêm, quay đi bỏ chạy

Sau khi đợi bác sĩ rời khỏi, trong phòng bệnh lập tức lại chỉ còn lại Tiêu Lăng Lãnh Mạc và Tô Tố, bao gồm cả Trương Hân đang hôn mê

Trương Hân bây giờ là đối tượng quan trọng mà Lãnh Mạc bảo vệ, anh không hề do dự nói với Tiêu Lăng, “cậu kêu người tìm bác sĩ đến đây, bác sĩ ở đây tớ không tin tưởng được”

“Được, tớ đợi chút sẽ thông báo, sáng sớm ngày mai có thể đến được bệnh viện rồi”

“Ừm” ánh mắt của Lãnh Mạc lướt qua Tô Tố, tuy biết rằng chuyện này không có quan hệ gì tới Tô Tố, nhưng cuối cùng vẫn là trong lòng không vui, tại sao người xảy ra chuyện là Trương Hân mà không phải là Tô Tố, cành hơn thế chuyện hôm nay vốn dĩ phải trách Tô1Tố, ai cho cô ta cứ lôi kéo Trương Hân ra ngoài, nếu như Trương Hân ở bên cạnh anh, những người đó muốn ra tay với cô cũng tìm không ra cơ hôi, nếu như Tô Tô không phải là người phụ nữ của Tiêu Lăng, nếu như Tô Tố không phải là bạn của Trương Hân, anh đã sớm… hứ

Lãnh Mạc thu hồi lại ánh nhìn, “được rồi, ở đây không có chuyện của cậu nữa, các cậu cũng đi đi”

Tô Tố không yên tâm, “Trương Hân…”

“Trương Hân ở đây có Lãnh Mạc rồi, Tô tố, em bây giờ bắt buộc phải theo anh đi xử lý vết thương” Tiêu Lăng ôm lấy cô, nhìn thấy vét máu ở chân cô ánh mắt thoáng qua đau thương, tức giận nói, “chân của em còn có muốn hay không”

“Nhưng…”

“Nếu như em không yên tâm, đợi chút anh sẽ mở một căn phòng ngay bên cạnh phòng của Trương Hân, em ở trong đó xử lý xong vết thương, đợi Trương Hân tỉnh lại, anh lập tức thông báo cho em, như vậy được chưa? Tô Tố, em bây giờ buộc phải xử lý vết thương”

Tô Tố cúi mặt “ừm”

Tiêu Lăng thở phào, bế bổng Tô Tố lên đi tìm bác sĩ xử lý vết thương

Đến khu vực băng bó, bac sĩ băng bó nhìn thấy cả chân cô toàn máu giật mình, ông đưa tay ra chạm vào chiếc quần ở bắp chân cô, Tô Tố lập tức rụt chân lại vì đau

“Động tác của ông nhẹ chút”

Bác sĩ nói, “vết thương của người bệnh và quần bị dính vào nhau rồi, bây giờ chỉ có thể dùng kéo cắt bỏ chiếc quần ở chân, nếu không thì sẽ càng đau”

Tiêu Lăng tức giận nhìn bác sĩ, “thế thì ông còn phí lời nhiều như thế làm cái gì, còn không nhanh băng bó cho cô ấy”

Bác sĩ lần nữa không nói gì, anh ta ít ra cũng phải hỉ xin ý kiến của người bệnh chứ

Bac sĩ bất lực lấy từ trong ngăn kéo cây kéo ra, quỳ xuống nhìn Tô Tố, “có thể sẽ có chút đau, cô nhẫn nhịn chút”

"Ừm"

Động tác của bác sĩ cố gắng nhẹ nhàng cắt bỏ chiếc quần của Tô tố, vết thương của cô ở bắp chân, mặc thì lại mặc quần jean bó sát, chạm phải, phút chốc đau thấu tim

Tiêu Lăng nhìn thấy vậy vô cùng đau lòng, đưa tay ra trước miệng cô, "đau thì em cắn tay anh đi"

Tô Tố cắn chặt lấy hàm răng, dùng sức lắc đầu, cô cố nở ra nụ cười, "không đau… ừm…" lời chưa nói hết, bác sĩ lấy sức xe mạnh phần quần dính lên chân cô, cô đau quá ngậm hứ một tiếng

Tiêu Lăng nhìn bác sĩ với ánh mắt tức giận

"Đừng nhìn tôi như thế, từ từ xé chỉ sẽ càng thêm đau"

Xé rách vải, bắp chân của cô bị cào rách rất tê, vết thương dài bằng ngón giữa, thịt lộn ra ngoài, máu và thịt lẫn lộn không rõ, nhìn vô cùng đáng sợ

Tiêu Lăng hít sâu một hơi

391. Chương 391

"Đau không?"

Tiêu Lăng vừa đau lòng vừa tức giận, Mạc Tầm chết tiệt, anh nhất định sẽ khiến Mạc Tầm và Bạch Linh phải trả giá

Không dễ dàng gì xử lý xong vết thương, Tô Tố đã đổ hết mồ hôi lạnh, bởi vì lúc xử lý vết thương phải dùng i-ốt khử trùng, i-ốt tiếp xúc với vết thương, đau đến mức cô suýt ngất đi

Cuối cùng Tiêu lăng vẫn bế cô về phòng bên cạnh phòng Trương Hân

Tô Tố thay y phục nằm lên giường, nhưng mở to mắt làm sao cũng không ngủ được

Tiêu Lăng ngồi bên cạnh giường cô, vỗ vỗ vai cô, "cái gì cũng không phải suy nghĩ, nhanh ngủ đi, Trương Hân đã qua cơn nguy lịch rồi, đợi cô ấy tỉnh lại ngay phút đầu tiên anh sẽ nói với em"

Tô Tố ánh mắt không yên xoắn ngón tay

“Tiêu Lăng…”

“ừm?”

“Em, em vừa rồi có phải nói lời hồ đồ không?” cô nhớ vừa rồi cô rõ rành nói với Tiêu Lăng chuyện cô trước đây chết trên bàn phẫu thuật, Tô Tố lén nhìn Tiêu Lăng, biểu cảm trên mạt anh rất tự nhiên, cũng không biết là có nghe thấy không, hay là không để tâm

Tô Tố có chút thấp thỏm không yên

Cô cũng thật là không có chút phòng bị gì với Tiêu Lăng, vì vậy mới ở lúc nãy nói ra sự thật

“Lời nói hồ đồ? Anh lúc đó sự chú ý đều ở trên vết thương của em, không có chú ý gì khác, nói hồ đồ gì thế?”

Đây là, không nghe thấy? Tô Tố nhịn không được thở phào nhẹ nhõm, cô thả lỏng một chút, cười cười với anh, “không có gì không có gì, chỉ là trong đầu bỗng chốc bị kích động, ban rthaan không biết bản thân nói linh tinh cái gì nữa, không phải để ý, em mệt rồi nằm nghỉ chút xíu trước đây, Tiêu Lăng anh cũng lên đây ngủ chút, như thế này thường xuyên thức đêm sẽ không chịu được”

“Được”

Tiêu Lăng cũng cởi bỏ áo khoác ngoài nằm lên trên giường

Tô Tố nghe nhịp tim đập đều đều của anh, chỉ cảm thấy mí mắt nặng nề vô cùng, cô túm lấy phần áo ở trước ngực của Tiêu Lăng, mệt mỏi nói, “Tiêu Lăng, Trương Hân mà tỉnh dậy, nhớ nhất định phải gọi em dậy”

Tiêu Lăng vỗ vỗ lưng cô, “yên tâm đi”

Tô Tố giờ mới an tâm ngủ

…

Trương Hân lúc nửa đêm gần 2 giờ sáng mới tỉnh lại

Khi mở mắt, cô có chút không biết người đang ở đâu, cử động chút, vết thương liền đau nhói

Lãnh Mạc nghe thấy động tĩnh lập tức đổ nhào đến, “thế nào rồi? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái?”

“Lãnh Mạc”

“Là anh” Lãnh Mạc mở công tắc đèn đầu giường, nhìn thấy Trương Hân tỉnh lại anh thở phào nhẹ nhõm, “chỗ nào khó chịu?”

“Đau, toàn thân đều đau”

Trương Hân bỗng nhớ ra tình hình trước khi hôn mê, sắc mặt của cô đột nhiên thay đổi, nắm chặt lấy cánh tay của Lãnh Mạc, “Tô Tố đâu? Cô ấy làm sao rồi cô ấy có xảy ra chuyện gì không”

Lúc này rồi mà còn nhớ đến người khác

Trong lòng Lãnh Mạc có chút không vui, nhẹ hứ một tiếng, “vẫn ổn vẫn ổn, chỉ bị thương ở chân thôi”

“Không bị gì là tốt không bị gì là tốt” Trương Hân thở phào, trên trán toát ra đẫm mồ hôi, Lãnh Mạc nhanh chóng lấy giấy lau giúp cô, Trương Hân nhìn sắc mặt tối sầm của anh, làm sao mà có thể không biết được anh đang nghĩ cái gì, cô tóm lấy tay của anh, “anh đừng trách Tô Tố, hôm nay nếu không phải cô ấy, mạng của em đã không còn. Khi chiếc xe lao đến, nếu không phải là Tô Tố đẩy em một cái, chiếc xe đã đâm thẳng chính diện vào em rồi, vậy thì anh thật sự không nhìn thấy em nữa”

Lãnh Mạc nghĩ tới cảnh lúc đó, nắm chặt lấy tay của Trương Hân

Trương Hân phần trước ngực đau nhói, thuốc mê đã hết công hiệu đến vết thương cũng đau, cô hít thở một chút cảm thấy rất tốn sức, “nhưng mà… rất kỳ lạ à, em cảm thấy, chiếc xe đó hình như là nhắm vào em là chính, vốn dĩ sau khi Tô Tố đẩy em, chiếc xe nếu như vẫn tiến về phía trước, em cùng lắm cũng chỉ bị thương ở chân, nhưng mà chiếc xe, chiếc xe nhìn thấy người em lệch đi rồi, lập tức quay đầu xe, tiếp tục hướng về người em đâm, mà lại… trước khi em hôn mê nhìn thấy sau khi chiếc xe đam xong thì lùi lại, sau đó… bỏ chạy rồi”

Trương Hân nói những lời này vô cùng tốn sức, nhưng trước mặt vẫn phải biểu đạt rõ ràng

Bình thường nếu như chiếc xe mất khiểm soát, làm thế nào thì người gây tai nạn cũng phải xuống xe nhìn một lượt tình hình của người bị hại, nhưng chiếc xe đâm cô cơ bản không thế

“Nhìn thấy người đâm em chứ?”

“Nhìn thấy rồi, một mắt, là đàn ông”

Cô nhớ khi cô bị xe đâm giây phút đó, nhìn thấy người đàn ông trong chiếc xe

Chỉ là một mắt

Người đàn ông đó thật sự giống như có chuẩn bị mà đến, trên cổ cuốn chiếc khăn rất dày, chiếc khăn che lấp tất cả dưới con mắt, chỉ lộ ra một đôi mứt, cô nhớ đôi mắt đó, lạnh giá không có cảm tình, Trương Hân đột nhiên rùng mình

Lãnh Mạc nhanh chóng nắm lấy tay cô, "đừng nghĩ nữa, anh sẽ cho người đi điều tra chính xác, không cần biết là cố ý hay là vô ý, làm tổn thương em đều phải trả giá"

"Đâm em, là một người đàn ông, quàng khăn,đội mũ…"Trương Hân thở gấp, "anh có thể bắt đầu điều tra từ chỗ Bạch Linh… em, đắc tội với người khác không ít, nhưng có thể đến mức độ muốn lấy mạng, em, chỉ có thể nghĩ đến cô ta"

"Anh biết rồi, em đừng nói nữa"

Trương Hân nói chút chút, trên đầu đã ướt sũng lớp mồ hôi

Co thật sự rất hy vọng chuyện này là do Bạch Linh làm, trước đây cô điều tra Bạch Linh và Mạc Tầm, Lãnh Mạc liên tục không cho phép, nếu như chuyện của lần này là do Bạch Linh và Mạc Tầm làm, vậy thì tính khí của Lãnh Mạc khẳng định sẽ không bỏ qua cho họ

Nếu như thế, cô có thể dựa vào thế lực của Lãnh Mạc, thay Tố Tố báo thù rồi

Trương Hân cuối cùng vẫn là do bị thương nặng, nói được hai câu thì lại chìm sâu trong giấc ngủ, đợi sau khi cô ngủ sâu, Lãnh Mạc lập tức gọi một cú điện thoại, "Vương Bưu, kêu cậu điều tra đã điều tra ra chưa?"

"Lão đại, chỉ điều tra ra chiếc xe bị vứt ở ngoại ô, ở đó máy quay ít, vì vậy tạm thời vẫn chưa điều tra ra người, đúng rồi, biển số chiếc xe là giả"

Lãnh Mạc cười lạnh lùng, nghĩ rằng thế thì anh điều tra không được sao?

Anh dặn dò Vương Bưu, "đừng tìm chiếc xe nữa, điều tra cho tôi Bạch Linh, trước sáng ngày mai tôi muốn nhìn thất tất cả mọi chuyện từ sau khi sinh ra liên quan đến Bạch Linh, ngoài ra… đi điều tra lịch sử cuộc gọi điện thoại của cô ta, bắt buộc phải lôi được người ra"

"Vậy còn phía Mạc Tầm vẫn phải theo dõi chứ?"

"Không cần, không quản anh ta nữa"

“Vâng, tôi lập tức đi điều tra”

Lãnh Mạc đã bình tĩnh lại, từ phản ứng của Mạc Tầm ngày hôm nay mà nhìn, chuyện tai nạn xe liên quan đến anh ta không lớn, nhưng chuyện mất tích người của phòng thám tử là sự thật, người của phòng thám tử theo dõi là Bạch Linh, vì vậy chuyện này và Bạch Linh không thoát khỏi có liên quan

Dám động đến người phụ nữ của anh, thì phải nghĩ được cái giá phải trả

Ngày hôm sau

Ngày của mùa đông thường sáng muộn

Vương Bưu lúc 6 giờ 30 phút đã gõ cửa phòng, trời bên ngoài vẫn là tối

Lãnh Mạc mở cửa, Vương Bưu lập tức nhẫn nhịn không được, “lão đại…”

Lãnh Mạc nhìn một cái về phía Trương Hân đang nằm trên giường, động tác ra hiệu đừng nói gì, Vương Bưu lập tức ngậm lại lời muốn nói

Hai người cùng đi ra phòng khách nhỏ

Sau khi đóng cánh cửa, Vương Bưu giờ mới không nhịn được đưa tài liệu trong tay cho Lãnh Mạc, “lão đại, cái cô Bạch Linh này thật sự không ngờ được, nếu như không phải là do nhánh điều tra nhiều, có thể thật sự điều tra không ra điểm mấu chốt của người phụ nữ này, người phụ nữ này… đích thực là người phụ nữ độc ác, trong tay nhuốm không ít mạng người rồi, dữ liệu đều ở hết trong đây, lão đại anh xem xem”

Lãnh Mạc tốc độ rất nhanh lật đọc xem tất cả dữ liệu, càng nhìn sắc mặt của anh càng châm biếm

Đợi gập lại dữ liệu, miệng của anh đã nhếch lên một góc độ của sự tàn bạo

“Lão đại, có cần phải khử cô ta không, hoặc là bắt lấy cho Trương tiểu thư trút giận?”

392. Chương 392

Lãnh Mạc nhếch mép, lạnh lùng nói, “vầy thì không phải quá dễ dàng với cô ta rồi”

Vương Bưu rùng mình

Giết người chẳng qua chỉ cái gật đầu, lần này lão đại thậy sự tức giận rồi à

"Lão đại, vậy thì chúng ta phải làm thế nào?"

Lãnh Mạc tiện tay vứt tập tài liệu sang một bên, những chuyện lớn lớn nhỏ nhỏ này của Bạch Linh có thể dùng bốn chữ để hình dung, độc ác khát máu, nhưng lại rất thích giả làm yếu đuối, điểm yếu của cô ta chính là Mạc Tầm, ha ha…

Vậy thì anh sẽ rạch ra bộ mặt thật sự của cô ta, bày ra trước mắt của Mạc Tầm

Như vậy thì mới là hình phạt cuối cùng

Lãnh Mạc cười tàn nhẫn, dặn dò Vương Bưu, "trực tiếp đưa phần tài liệu này cho Mạc Tầm một bộ, để bản thân anh ta cân nhắc xem, đợi Mạc Tầm hành hạ Bạch Linh xong, thì khử cô ta đi"

"Vâng"

Người phụ nữ này lòng phục thù quá mạnh, tuy nhiên Lãnh Mạc cảm thấy cô ta chỉ là một người phụ nữa yếu đuối, cơ bản không thể nào gây ra bất kỳ nguy hại nào cho anh được, nhưng ai khiến cô ta động vào Trương Hân cơ chứ, đã động đến trên đầu anh rồi, làm sao có thể không trả giá bằng máu được

Lúc nói chuyện, Lãnh Mạc bỗng nhiên từ trên ghế sopha phòng khách đứng dậy, bước lớn đến phòng ngủ

Vương Bưu còn nghĩ phát sinh chuyện gì rồi, cũng nhanh chóng cầm lấy tập tài liệu, bước lớn theo sau

Đi đến trước cửa Vương Bưu nhìn thấy Trương Hân đã tỉnh lại, khuôn mặt trắng bệch đang ở đó cựa quậy,

"Em đang làm cái gì thế" sắc mặt Lãnh Mạc thình lình thay đổi, bước lớn xông lên, ấn bả vai của cô, "đừng động đậy, người em không muốn nữa phải không, xương sườn đã gãy còn không thành thật, nằm yên đó, muốn cái gì nói với anh"

Trời lúc này đã có chút sáng, Trương Hân quả nhiên không tiếp tục cựa quậy, cô chớp chớp mắt, "em còn nghĩ anh bỏ đi rồi…"

"Em ở đây anh có thể đi đâu" Lãnh Mạc thở một hơi ngồi xuống bên đầu giường, "em muốn cái gì, anh giúp em lấy"

"Em chỉ là, muốn biết tình trạng của Tô Tố, như thế nào" Trương Hân cắn môi, "em không nhìn thấy không yên tâm"

“Vương Bưu”

“Có”

“Đi sang phòng bệnh bên cạnh gọi Tiêu Lăng và Tô Tố qua đây, nói là Trương Hân tỉnh lại rồi”

“Vâng vâng” Vương Bưu gật đầu, vừa đi còn vừa quay đầu lại khuyên Trương Hân, “Trương tiểu thư, cô nhất định phải dưỡng tốt cơ thể của mình à, nếu không thì lão đại chúng tôi lại phải đêm đêm không ngủ được. Cái đó, tôi đi đây”

Cánh cửa đóng lại, Trương Hân mới không nhịn được cười ra tiếng

Sắc mặt của Lãnh Mạc có chút không tự nhiên, “cười cái gì”

“Cười anh” Trương Hân nỗ lực cử động tay, nắm lấy tay của Lãnh Mạc, cô hít thở có chút vất vả, tốc độ lời nói có chút chậm, “rõ ràng, rõ ràng quan tâm em, lại giả không quan tâm, hứ Lãnh Mạc, anh còn tiếp tục hung dữ với em, thì em, không cần anh nữa”

“Em dám” đầu chân mày của Lãnh Mạc tức thì cau có lại

Trương Hân bịu môi, cười vô cùng thoải mái

Hai người nói được hai câu, cánh cửa bị đẩy ra, Trương Hân ngoảnh đầu nhìn ra cửa, người xuất hiện trước cánh cửa là Tiêu Lăng và Tô Tố, Tô Tố mặc chiếc áo người bệnh sọc xanh trắng, bị Tiêu Lăng bế bổng trong lòng, sắc mặt tuy có chút nhợt nhạt, nhưng không phải nghiêm trọng nằm giường không dậy nổi

Trương Hân bỗng chốc yên tâm xuống

“Tô Tố…”

“Trương hân”

Tiêu Lăng bế Tô Tố bước nhanh vào trong phòng, Tiêu Lăng đặt cô xuống chiếc ghế cạnh giường, Tô Tố lập tức nắm lấy tay Trương Hân, nước mắt ào ra nói, “Trương Hân, cậu không sao, thật tốt cậu không sao, lần này đều là tớ không tốt, tớ không nên kéo cậu ra ngoài đi mua sắm, xin lỗi xin lỗi, đều là tớ sai, là tớ hại cậu thành ra như thế này, thật tốt cậu vẫn ổn, nếu không thì cả đời này lương tâm tớ không yên…”

Trương Hân nắm ngược lại tay của Tô Tố, nỗ lực nói hết một câu, “không có liên quan đến cậu, tớ nhìn thấy chiếc xe đó là nhằm đến tớ, nếu không phải là cậu đẩy bỏ tớ, tớ có thể đã không còn mạng nữa rồi, vả lại có người cố ý muốn hại tớ, cho dù không có lần này cũng có lần sau, tớ lại nghĩ thật tốt chuyện lần này,

ít ra tuy có nguy hiểm, bây giờ vẫn còn sống tốt, nếu không thì địch trong tối tớ ngoài sáng, nói không chừng thay vào đó khi tớ ra ngoài một mình, tớ bị người khác hại chết rồi. Lần này ít ra còn cho chúng mình một cảnh cáo"

Tô Tố sững lại, nhìn Lãnh Mạc, "anh biết rồi?"

"Biết cái gì?"

"Hôm qua khi cậu ở trong phẫu thuật, Lưu Năng gọi điện thoại cho tớ, nói người theo dõi Bạch Linh mất tích rồi, khuyên chúng mình cẩn thận chút"

Trương Hân nét mặt băng giá, "quả nhiên là cô ta"

Cô chỉ đoán là Bạch Linh, quả nhiên không sai

"Được rồi, chuyện này hai người các cô đều đừng nghĩ nữa" Tiêu Lăng nhìn về Lãnh Mạc, "câu ta sẽ xử lý xong"

"Ừm"

Trương Hân gật đầu, "Tô Tố, cậu bị thương ở chân rồi đúng không, tình trạng bây giờ, thế nào rồi?"

"Tớ chỉ là vết xước thôi, không có gì to tát cả..."

Tiêu Lăng nghe vậy nhẫn nhịn không được "hứ" một tiếng, "vết xước? rách da thịt hở cũng gọi là vết xước? Tô Tố, người phụ nữ chết tiệt này có thể đáng tin chút được không? Hôm qua quyết phải đợi Trương Hân phẫu thuật xong mới đi băng bó, anh thấy em là đầu óc bị co rút rồi, em không băng bó thì cô ấy sẽ khỏi sao?"

"Tiêu Lăng..."

"Im miệng em dáng vẻ như thế tôi xem em về nhà làm sao giải thích với hai đứa trẻ, bọn chúng bây giờ còn không biết tình hình nữa, sáng sớm hôm nay ông nội đã gọi điện thoại đến hỏi rồi, hỏi chúng ta hai người tại sao cả một đêm không về nhà, hai đứa trẻnếu như biết em bị thương thế này, còn không biết sẽ lo lắng thế nào nữa"

Tô Tố áy náy cúi đầu xuống

Cô lúc đó cũng là quá lo lắng cho Trương Hân, lại thêm hổ thẹn, vì vậy kiên quyết không để người khác băng bố cho cô, giống như như vậy có thể cùng hoạn nạn với Trương Hân rồi, cô nào nghĩ nhiều hơn nữa

Lúc này nghe Tiêu Lăng nói, cô mới cảm thấy bản thân thật sự thiếu suy nghĩ rồi

Ài

Trong nhà hai đứa trẻ tinh quái tinh quái lắm, muốn giấu bọn chúng, thật sự là chuyện không thể

Tô Tố thở dài

"Tô Tố…"

"Ừm?"

Trương Hân mở miệng, "cậu nếu như có thể xuất hiện thì xuất viện đi, ở đây là bệnh biện Phục Hoa, là địa bàn của Mộ Tầm và Bạch Linh, chẳng may Bạch Linh nhìn thấy chúng ta chưa chết, tại gây ra âm mưu quỷ quyệt gì thì làm sao? Vẫn là về nhà an toàn hơn một chút"

Lãnh Mạc lạnh lùng "hứ" một tiếng, "Trương Hân, em coi anh là chết rồi à?"

Anh đã biết Bạch Linh muốn hại Trương Hân rồi, làm sao có thể còn để cô ta có cơ hội như thế nữa

Anh vỗ lấy đầu của cô, "nhiệm vụ của em bây giờ chính là nuôi dưỡng cơ thể thật tốt, vết thương lạnh rồi chúng ta lập tức chuyển viện, còn các chuyện khác không cần em phải bận tâm, em thành thành thực thực là được rồi"

Trương Hân bĩu môi không nói lời nào

Cô bỗng nhiên lại nghĩ ra cái gì, "Tô Tố, còn có hơn một tháng nữa thì là hôn lễ của cậu và Tiêu Lăng, tớ như thế này đến lúc tham gia hôn lễ xấu bao nhiêu à…"

"Nếu như đến lúc đó sức khỏe không có hồi phục, thì đừng tham gia nữa" Tô Tố hạ giọng nói, "sức khỏe của cậu quan trọng hơn"

"Không được không được, tớ đồng ý rồi, vả lại tớ cũng muốn chứng kiến hôn lễ của cậu à, tớ khẳng định trước hôn lễ của cậu sẽ khỏe lại, sau đó làm phù dâu của cậu"

Tô Tố và cô nhìn nhau

Hai người cùng lúc cười ra tiếng, Tô Tố gật đầu, "được, tớ đợi cậu"

393. Chương 393

Cũng cùng lúc đó

Vương Bưu cũng không phí lời, đi ra khỏi phòng bệnh, chào hỏi với các bác sĩ vị trí của Mạc Tầm

"Mạc tổng? ở trong phòng của anh ấy nghỉ ngơi"

Vương Bưu xông thẳng vào trong phòng của Mạc Tầm

"Ái, vị tiên sinh này, ngài không thể vào"

Vương Bưu đẩy bỏ người chặn lối, đạp thẳng vào cánh cửa phòng, phòng làm việc của Mạc Tầm là căn phòng tiện nghi rất lớn, trong phòng tất cả mọi vật đầy đủ, ngày hôm qua mũi của anh bị Lãnh Mạc đánh gãy xương, vì vậy hôm qua anh không có về nhà, ở lại tronng bệnh viện

Nghe thấy tiếng đạp cửa, Mạc Tầm từ trên giường ngồi dậy, mũi của anh băng băng gạt, nhìn lên có chút buồn cười, nhưng khí thế không hề giảm, nhìn thấy Vương Bưu, anh cau mày lại, "có chuyện gì không?"

"Không có chuyện gì lớn, chuyện nhỏ thì có một chuyện" Vương Bưu vẩy vẩy tập tài liệu trên tay, tùy tay vứt lên trên giường của Mạc Tầm, tập tài liệu chuẩn xác khoogn sai rơi vào tay của Mạc Tầm, "đây là lão đại chúng tôi cho người điều tra tài liệu cả đêm, lão đại chúng tôi cảm thấy tập tài liệu này Mạc thiếu gia cũng cần phải xem, vì vậy mới kêu tôi mang tài liệu đến để cậu xem qua. Mạc thiếu gia từ từ thưởng thức, tôi đi trước đây"

"Đây là cái gì?"

"Mạc thiếu gia xem rồi tự nhiên sẽ biết thôi" Vương Bưu đi đến cửa, bỗng nhiên dừng chân, quay đầu lại nhìn Mạc Tâm, "đúng rồi, quên không nói với Mạc thiếu gia, tập tài liệu này là chúng tôi từ các nguồn đặc biệt điều tra ra, được rồi, không cần cảm ơn chúng tôi đâu, tạm biệt"

Mạc Tầm nghe thấy tiếng đóng cửa, cặp mày bỗng nhiên cau lại

Thật sự là không hiểu ra sao cả

Ah từ trên giường ngồi dậy, nhìn trong tay tập tài liệu dày cộm, tùy tay cầm lên nhìn một cái, chỉ là nhìn một cái, ánh mắt của anh thức thì ngưng lại

Những chữ cái lớn trên bìa rõ rõ ràng ràng: tài liệu điều tra Bạch Linh

Linh Nhi?

Bọn họ điều tra Linh Nhi làm cái gì

Mạc Tầm tiện tay mở ra xem nội dung bên trong tài liệu, từ khi cô ấy sinh ra trong trại trẻ mồ côi, đến cô ấy được nhận nuôi, sau đó chạy trốn… những điều này đều là chuyện anh biết, Mạc Tầm suýt chút nữa không nhìn tiếp, nhưng nghĩ tới Vương Bưu sẽ không vô duyên vô cớ đưa cho anh đồ không có giá trị, anh nhẫn nhịn, tiếp tục xem tiếp phía sau

Khi xem tiếp, anh gần như nín thở

Trên tài liệu hiện thị rõ ràng, từ đôi vợ chồng Bạch Thị, đến ông nội anh, đến cả tai nạn hôm qua của Tô Tố và Trương Hân… nhưng chuyện này, chính lại là toàn bộ liên quan đến Bạch Linh

Mạc Tầm trợn tròn con mắt

Đây, đây làm sao có thể

Không chỉ có như thế, trên tài liệu còn biểu thị, Bạch Linh và một người đàn ông tên Lưu Tư Minh giao du mật thiết, trong tài liệu còn kẹp theo mấy tấm ảnh thân mật của bọn họ, tay của Mạc Tầm đều đang run rẩy

Anh không dám tin, tối ngày hôm qua Bạch Linh còn đưa canh cho anh, làm sao lại là người phụ nữ tâm địa độc ác như thế này được

Anh dường như đang hoài nghi tính thực tế của tập tài liệu

Nhưng mà, nhưng mà, sự thật của câu chuyện thì bày ra ngày trước mắt của anh, khiên anh không tin không được

Mạc Tầm xuống khỏi giường, bước lớn xông ra ngoài

Vương Bưu ở trước cửa vẫn chưa bỏ đi, nhìn thấy Mạc Tầm hoảng loạn lảo đảo chạy ra, anh phút chốc cười lên, “tôi đoán được Mạc thiếu gia có thể sẽ có một vài hoài nghi, vì vậy lưu lại đây giải thích cho Mạc thiếu gia”

Mạc Tầm nắm chặt tài liệu trong tay, “đây… thực sự là chuyện gì vậy”

"Thì chính là chuyện mà Mạc thiếu gia nhìn thấy đó, ha ha… nói thật, nếu như không phải là lão đại kêu tôi đi điều tra, tôi dường như đều không dám tin Bạch tiểu thư là loại người như vậy, hey hey, lớn lên với dáng vẻ vô hại, trên thực tế à, chuyện gì ác độc đều gần như làm hết lượt rồi, thành thật mà nói, tôi còn khá đồng cảm với Mạc thiếu gia, bởi vì bị một người phụ nữ lừa dối tận 7 năm trời… nhưng mà cũng không trách được cậu, Bạch Linh giả bộ đích thực rất lợi hại"

Mạc Tầm không còn công phu nghe anh ta nói dông dài, một tay tóm lấy cổ áo Vương Bưu, "anh nói rõ ràng một chút cho tôi, tai nạn xe ngày hôm qua làm sao có thể liên quan đến Bạch Linh"

"Đây không phải quá đơn giản hay sao? Mạc thiếu gia bản thân cậu làm chuyện gì chắc phải hiểu rõ nhất chứ, ban đầu bởi vì muốn cứu Bạch Linh, lưu ý đi tiếp cận Tô Tố tiểu thư chị gái sinh đôi của Bạch tiểu thư, sau cùng gây nên chuyện cái chết thảm khốc của hai mẹ con Tô Tố, chẳng lẽ chuyện này cậu không có cảm thấy có chút kỳ lạ sao? Trương tiểu thư của chúng tôi và Tô Tố tiểu thư luôn là chị em tốt của nhau, nhìn thấy Tô Tố tiểu thư vô duyên vô cớ chết thảm khóc như thế, đương nhiên sẽ không cam chịu, cô lấy liên tục đoán chuyện này và Bạch Linh có liên quan, vì vậy nhờ vả người của phòng thám tử điều tra Bạch Linh, đồng thời hàng ngay theo dõi cô ấy, mà tại hôm qua, người của phòng thám tử mất tích không thấy nữa, tiếp sau đó là chuyện tai nạn xe của hai người Trương tiểu thư và Tô tiểu thư"

Vương Bưu hất bỏ tay của Mạc Tầm, cười nói, "Mạc thiếu gia cậu chắc sẽ không nghĩ chuyện này là trùng hợp chứ"

Mạc Tầm sắc mặt lúc thì xanh lúc thì trắng, nhìn vô cùng thảm hại

Vương Bưu không có bị anh ta dọa, bình tĩnh nói, "nhưng mà không thể không thừa nhận, Bạch Linh làm chuyện gì cũng rất cẩn mật, nếu không phải là chúng tôi có nguồn đặc biệt, nói không chừng còn thật sự điều tra không được nhiều chuyện như thế này"

"Anh là nói… hai mẹ con Tô Tố cũng là cô ấy hại chết sao? Không không thể nào, đó là chị gái ruột của Linh Nhi, cô ấy sẽ không làm chuyện như vậy"

Vương Bưu nhún nhún vai, "có hay không chuyện này chúng tôi không thể nói gì, tự bản thân Mạc thiếu gia trong lòng có chiếc cân mới được. OK, bây giờ chuyện lão đại giao cho tôi tôi cũng đã làm xong rồi, tôi phải đi rồi, Mạc thiếu gia tự bản thân cậu xem xét đi"

Mạc Tầm ánh mắt chằm chằm nhìn Vương Bưu rời khỏi

Anh nắm chặt tập tài liệu trong tay, chỉ cảm thấy đống giấy này bỗng chốc nặng như Thái Sơn

Anh nỗ lực nói với bản thân:Mạc Tầm đưng hoài nghi Linh Nhi, tình cảm 7 năm của cô ấy và anh, từ trước đến giờ đều không có bất kỳ chuyện gì không hay xảy ra, làm sao có thể là người phụ nữ độc ác trong tài liệu?

Nhưng trong đầu lại xuất hiện một giọng nói khác

Mạc Tầm à Mạc Tầm, mày đúng là ngu dốt mà, mày bị một người phụ nữ đùa cợt 7 năm trời, vả lại Bạch Linh cô ta như thế nào cũng là một người phụ nữ, là người phụ nữ thì sẽ có tính ghen tuông đố kỵ, cô ta nhìn thấy mày và Tô Tố ở cùng nhau, còn có cả con nữa rồi, chẳng lẽ cô ta sẽ không ghe tuông đố kỵ? Nói là chị gái ruột, nhưng hai chị em họ từ lúc sinh ra đến lớn lên, thời gian nói chuyện còn chưa đến một ngày, lại từ đâu mà có tình cảm, vì vậy Bạch Linh muốn hại Tô Tố, lý do không thể chính đáng hơn rồi

Còn nữa trong tài liệu ghi rõ…

Chuyện Oanh Oanh bị cưỡng hiếp rõ ràng cũng là Bạch Linh làm

Cô ấy là có lý do làm chuyện này

Bởi vì Oanh Oanh hại cô ấy sảy thai, đồng thời hại cô ấy không thể mang thai được nữa

Vợ chồng Bạch Gia chết rồi không có quan hệ gì với anh, chuyện Mạc lão đầu chết rồi cũng là có lợi đối với anh, nhưng Mạc Tầm không có cách nào nhẫn nhịn người phụ nữ nằm trên giường 7 năm với anh, lại giấu anh làm những chuyện rất độc ác này

Rõ ràng là chuyện phải thương tâm, nhưng Mạc Tầm phát hiện trong lòng của anh chỉ có bực tức, hoàn toàn không có ý nghĩ thương tâm, càng hơn thế… còn có chút vui mừng

Nếu như chuyện hiện thị trên tài liệu đều là sự thật, vậy thì… anh có thể có lý do từ bỏ Bạch Linh rồi

Anh không cần phải cẩn thận sợ bị cô ấy phát hiện

Cũng không cần phải làm bao nhiêu chuyện không tình nguyện

Suy nghĩ như vậy, Mạc Tầm đột nhiên tóm lấy chìa khóa xe xông ra ngoài, anh bây giờ phải về đó, về đó tìm Bạch Linh hỏi cho rõ ràng rành mạch

394. Chương 394

Mạc Tầm chạy xe thẳng một mạch về đến Mạc Thị Trang Viên.

Lúc anh đến nhà trời đã sáng hoàn toàn, mặt trời đã leo lên đỉnh, chỉ là trời không nóng. 2..5.8 ZW anh xuống xe, giao chìa khóa lại cho người giúp việc, trực tiếp xông vào đại sảnh.

Thiếm Lưu thấy anh thì ngơ ra một lát, “Thiếu gia, mũi của cậu…”

“Bạch Linh đâu” Mạc Tầm ngắt lời bà, trực tiếp vặn hỏi.

“Cô Bạch à? Cô Bạch còn chưa thức dậy nữa, lão gia phu nhân và đại tiểu thư cũng chưa dậy.”

Mạc Tầm gật gật đầu, cầm tư liệu lập tức xông thẳng vào phòng Bạch Linh.

Anh ta mang một sự phẫn nổ để mở cửa phòng.

Tro g phòng, Bạch Linh còn đang ngủ say giắc, cô yên tĩnh nằm trên giường, khuôn mắt nhỏ nhắn của cô chỉ cỡ một bàn tay, màu da có chút trắng bệch, nhìn vào cảm thấy vô cùng yếu ớt làm người ta cảm thấy yêu thương, Mạc Tầm đứng cạnh giường, lạnh lùng nhìn Bạch Linh, đồng thời cũng là người đàn bà này, xem anh như một con khỉ vậy, chơi đùa gần chín năm trời.

Nắm tay của Mạc Tầm từ từ nắm chặt lại.

Người đàn bà này nếu chỉ chơi đùa anh thì thôi, ả còn dám cùng người đàn ông khác cho cắm sừng anh.

Phàm là đàn ông đều không chịu được điểm này.

…

Trong phòng rõ ràng có bật điều hòa, nhưng Bạch Linh đang ngủ đột nhiên cảm thấy sau lưng có chút phát lạnh, cô vừa mở mắt ra đã thấy một cặp mắt tối sầm lạnh băng nhìn cô, Bạch Linh nhất thời giận cả mình, vớ lấy chăn không ngừng rút vào chân giường.

Động tác này nếu là ngày thường, Mạc Tầm chắc chắn cười mà nói cô là đồ nhát gan.

Nhưng giờ… trong mắt anh chỉ thấy hoàn toàn là do Bạch Linh làm quá nhiều chuyện xấu, đó là biểu hiện của sự chột dạ.

Bạch Linh nhìn thấy Mạc Tầm mới vỗ ngực thở một hơi ra, “Tầm, sao anh lại về sớm như vậy, làm em giật mình…”Bạch Linh nói, ánh mắt chuyển sang nhìn mặt Mạc Tầm, miếng băng vết thương trên mũi của anh quả là quá rõ ràng rồi, khiến cô muốn không thấy cũng khó, Bạch Linh mặt biến sắc, mở chăn ra xông qua đó,” Mũi anh sao thế? Anh đánh nhau với người ta à. Ai khiến anh thành ra thế này?”

Biểu hiện ánh mắt đầy quan tâm của Bạch Linh là thật, nhưng trong lòng Mạc Tầm vẫn còn chút nghi ngờ, giờ đây ngay đến sự chân thật của cô anh cũng không biết có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả.

Anh từ từ đẩy Bạch Linh ra.

Bạch Linh còn chưa ý thức ra điều bất thường, ôm lấy eo của Mạc Tầm tim đau đớn không ngừng, "Đây rốt cuộc là sao, tối qua không phải anh đi bệnh viện sao, sao lại đánh nhau với người khác thành ra vậy, vết thương này có phải do bác sĩ xử lí cho anh không, bác sĩ nói thế nào, có nghiêm trọng không, sau này có để lại di chứng gì không đó."

"Không sao, vết thương nhỏ" Mạc Tầm lại đẩy Bạch Linh ra thêm lần nữa, "Linh nhi, anh có chuyện muốn hỏi em."

"Vừa đúng lúc em cũng có chuyện muốn nói với anh."

Mạc Tầm gật đầu, "Vậy em nói trước đi."

Anh cảm thấy nếu như anh nói trước, vậy lời Bạch Linh muốn nói đều phải chôn chặt trong lòng rồi.

"Ừm" Bạch Linh dụi dụi mắt, ngón tay đan vào nhau có chút bất an, "Tầm, em nghĩ… hai chúng ta giờ không lớn cũng không còn nhỏ, ở chung với những người lớn tuổi, dễ dàng xảy ra xung đột. Hay là, hai chúng ta dọn ra khỏi nhà cũ này, sức khỏe em hiện giờ cũng hồi phục kha khá, anh đi làm về em còn có thể đốt lửa làm cơm cho anh ăn, đợi tới thứ bảy cuối tuần, anh có thời gian rãnh chút, chúng ta lại về thăm ba mẹ, anh thấy như thế nào?"

Đây là việc mà Bạch Linh dành cả buổi tối để nghĩ ra cách "Vẹn cả đôi đường."

Giờ vợ chồng Mạc Đào càng ngày càng không vừa mắt vô, đặc biệt là Mẹ Mạc, mỗi ngày ánh mắt bà cứ như gián chuột vậy nhìn cô, cô thực sự chịu không nổi sự khinh thường và đàn áp đó, quan trọng hơn là cô muốn dọn ra ở chung với Mạc Tầm.

Có cô bên cạnh, Mạc Tầm sẽ không thể đem người phụ nữ khác về nhà được.

Cô cảm thấy đây là cách giải quyết tốt nhất hiện nay.

Mạc Tầm không nói câu nào, không khí có chút lạnh lão, Bạch Linh lại không phát giác ra, cô đưa đưa đầu ngón tay nhỏ đáp tiếp, "Tầm… em cũng không biết gần đây có chuyện gì, mẹ… mẹ hình như không thích em, với tình huống như vậy, em mà còn ở với mẹ chung một mái nhà, chỉ có càng thêm mâu thuẫn, đến lúc đó anh kẹt ở giữa cũng khó xử, nên em mới nghĩ, chúng ta cứ dọn ra ngoài ở là được, mọi vấn đề đều giải quyết hết, Tầm, anh cảm thấy thế nào?"

"Là một cách hay"

Bạch Linh vui vẻ nhướng mắt, "Thật à, anh cũng cảm thấy là một ý hay?"

"Đích thật là một ý hay, nhưng chỉ là, người dọn ra là cô, không phải chúng ta."

Nụ cười bên khóa miệng của Bạch Linh bỗng hạ xuống, “Tầm, Anh, anh nói câu này nghĩa là sao?”

Mạc Tầm cười nhạt.

Bạch Linh giờ mới cảm thấy Mạc Tầm có gì đó không bình thường, cô có chút bất an, cô chưa bao giờ thấy Mạc Tầm lại dùng biểu hiện này với cô, Bạch Linh cố gắng ngừng hoang mang, đưa tay bắt lấy tay Mạc Tầm, “Tầm, anh sao vậy? Nếu anh không muốn dọn nhà, chúng ta không dọn nữa, em sẽ cố gắng lấy lòng mẹ, sẽ cùng mẹ chung sống hòa thuận.”

Nghe ra thật là hiền đức không chỗ chê, Mạc Tầm nhìn sâu vào mắt Bạch Linh, phát hiện từ ánh mắt đến động tác, từ động tác đến ngôn ngữ, hoàn toàn không tìm thấy bất kỳ sơ hở lỗ hỏng nào.

Chả trách anh bị cô lừa tới bảy năm lâu như vậy.

Không phải anh quá ngốc, không nhìn ra tâm cơ của cô, mà người đàn bà này che giẩu quá kĩ, sợ rằng tất cả những giây phút ở chung với anh chắc đều do cô diễn kịch đây, một nhân tài như vậy, không đi làm diễn viên thì thật sự quá tiếc.

Mạc Tầm lười phí lời thêm, trực tiếp vứt đống tài liệu trên tay ngay trước mặt Bạch Linh, “Cô tự xem đi”

Bạch Linh lật hai trang đầu của tư liệu ra coi, mặt ngay lúc đó trắng bệch đến thê thảm, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, nói tiếng đầy bi thương, “Mạc Tầm, anh, điều tra em?”

“Tôi thà tự mình đi điều tra rõ ràng còn hơn bị người khác làm cho mê muội như một thằng ngốc” Mạc Tầm làm mặt lạnh, “ Bạch Linh, tôi thật không ngờ cô lại là người đàn bà như vậy. Bảy năm, chả lẽ cô ngụy trang không cực khổ sao, chẳng lẽ lương tâm cô không có một chút bất an nào sao? Tôi bây giờ chỉ hỏi cô vài câu”

“Tầm, không phải như vậy, đống tư liệu này đều là giả, anh đừng tin được không”

“Tôi cũng không muốn tin, nhưng Bạch Linh… là thật là giả, nếu muốn kiểm chứng quá đơn giản, cô chắc rằng đến giờ cô còn muốn nói dối để lừa tôi?”

Bạch Linh ngây ra, khuôn mặt thoáng chút căng ra, bờ môi mím chặt, sắc mặt có chút lạnh lẽo.

Cô ta như vậy Mạc Tầm chưa bao giờ thấy, nụ cười mỉa mai, có lẽ đây mới là Bạch Linh thật sự, anh trầm giọng hỏi, “Tôi hỏi cô, chuyện Tô Tố qua đời nữa năm trước, có phải do một tay cô thao túng?”

“ Mạc Tầm, tôi biết là anh phải lòng người phụ nữ đó, nếu là thật, nếu đến giờ anh vẫn nhớ cô ta thì tôi làm vậy thì đã sao, ai bảo anh và cô ta ở chung, cô ta còn mang thai con anh, người giết cô ta không phải tôi, là anh, nếu anh không động lòng với cô ta, tôi sẽ không ra tay.”

Quả nhiên là cô.

Tim Mạc Tầm lại trầm lại, "Tôi lại hỏi cô, hôm qua Trương Hân và Tô Tố bị tại nạn xe… có phải cô tìm người làm không?"

"Là tôi thì đã sao" Bạch Linh cười lạnh lùng, "Trương Hân cô ta đáng chết, ai bảo cô ta cứ bám lấy lỗi của tôi không buông, nếu cô ta không đi điều tra, tôi sẽ không ra tay với cô ấy."

Quả nhiên lại là cô.

Mạc Tầm lại hỏi cô câu hỏi cuối cùng, "Được giờ tôi hỏi cô,việc Oanh Oanh bị làm nhục, có phải do một tay cô lên kế hoạch.?"

"Là cô ta đáng đời, ai bảo cô ta giết chết con tôi."

Lời vừa thốt ra.

Đột nhiên cánh cửa bị "Bùng_"cái mở ra, đứng trước cửa, lại là gương mặt đầy u ám của hai vợ chồng Mạc Đào, và khuôn mặt đầy căm hận của Mạc Oanh Oanh.

395. Chương 395

Mạc Oanh Oanh hận muốn chết.

Sao cô có thể nghĩ rằng việc mình bị cưỡng bị hiếp còn bị quay video lại là Bạch Linh làm chứ.

Thật tiếc là cô đã đối với Bạch Linh tốt đến vậy.

Nghĩ tới những uất ức những ngày qua, ngày ngày đều không dám ra ngoài, ra ngoài đều bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ soi mói, Mạc Oanh Oanh càng tức giận, càng nghĩ càng tức, cô bước lớn xông vào phòng, trực tiếp xông đến chỗ Bạch Linh, trèo lên giường, căm hận kéo tóc của Bạch Linh.

"Á_Cô bỏ tay ra"

"Bỏ tay? Cô mơ đi" Mạc Oanh Oanh căm hận kéo chặt tóc của Bạch Linh, hận đến nổi cắn chặt răng, " Bạch Linh à Bạch Linh, tôi thật là mù đã nhìn lầm cô, lúc đầu khi cô vào nhà không ai chấp nhận cô, là tôi dẫn đầu kêu cô một tiếng chị dâu, tôi cực khổ làm công việc của bố mẹ tôi, sau này mới khiến họ chấp nhận cô. Còn cô, chính là báo đáp tôi thế sao? Con đàn bà vô lương tâm như cô, rốt cuộc cô còn làm bao

nhiêu chuyện có lỗi với gia đình tôi, hôm nay tôi phải đánh chết cô, nếu không tôi không họ Mạc."

Mạc Oanh Oanh một tay kéo chặt đầu Bạch Linh, một tay khác tát cho cô ta một cái thật mạnh.

"A_"

Luận tâm kế mười Mạc Oanh Oanh cũng không phải là đối thủ của Bạch Linh, nhưng nếu luận thể lực, Bạch Linh thật sự là đánh không lại Mạc Oanh Oanh, Mạc Oanh Oanh cưỡi lên người Bạch Linh, tát liên tục vào hai má cô, "Khốn nạn, cô ở nhà chúng tôi bảy năm, tôi đã khi nào đối sự tệ với cô, vậy mà cuối cùng cô lại đối với tôi như vậy, cô còn là người không, còn là người không tôi đánh chết cô, đánh chết cô"

"Tầm cứu em, cứu em"

Mạc Tầm lạnh lùng bàng quang đứng nhìn, hoàn toàn không có ý mở lời.

Vợ chồng Mạc đào hận đến ngứa cả răng, hai vợ chồng họ vừa thức dậy nghe nói Mạc Tầm về, còn bị thương,liền xông lên đâu coi tình hình gì, ai ngờ, ở cửa phòng lại nghe đoạn nói chuyện giữa Mạc Tầm và Bạch Linh.

Bất cứ người làm cha mẹ nào cũng không thể tha thức cho người đã bày kế mưu hại con gái mình như vậy.

Hơn nữa, Bạch Linh không chỉ hại con gái họ, còn khiến họ mất mặt, quan trọng hơn, Khiến cổ phiếu khó khăn lắm mới ổn định lại được của Mạc Thị là rớt giá "Ting Ting" vậy, người này thật sự là không thể tha thứ.

Trong phòng đều là tiếng kêu thảm thiết của Bạch Linh.

Vợ chồng Mạc Đào chạy đến cạnh giường, nhìn đống tư liệu trên giường, đưa tay ra lấy, càng xem lòng hai người họ càng kinh sợ.

Trời ơi.

Đây đều là thứ gì đây.

Bên cạnh họ lại chứa chấp một người đàn bà ác như con rắn độc, Mạc phu nhân càng sợ hơn đến nổi đổ cả mồ hôi lạnh, Bạch Linh ngay cả ba mẹ nuôi của họ cũng không tha, nếu mà khoan dung cho cô ta tiếp tục ở lại Mạc Gia, sau này người thê thảm nhất có thể chính là hai vợ chồng họ?

Vợ chồng hai người họ hai mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều là sự kinh sợ.

Mạc phu nhân sợ đến cả người run lên, "Mạc Tầm, không thể dễ dàng tha cho Bạch Linh như vậy, con đàn bà này quá độc ác, tha cho ả chỉ khiến ả càng thêm hận chúng ta, mọi hành động việc làm của ả đều đủ cho ả bị giam cầm trong ngục cả đời, chúng ta mau đưa ả đến đồn cảnh sát đi."

Lúc này Mạc Oanh Oanh cũng đã đánh mệt rồi, hai tay cô đều đánh đến tê hết cả rồi, mà Bạch Linh trên giường kia cảng thảm hơn, khuôn mặt chỉ to bằng bàn tay ấy giờ đây sưng như đầu heo, mặt đỏ như lửa, nhìn vào vô cùng khủng khiếp.

Mạc Oanh Oanh trút hơi thở từ trên giường bò xuống, nghe thấy lời mẹ nói, cô không do dự đáp lại đầu tiên,"Anh, mẹ nói không sai, con đàn bà này thù rất dai, giữ cô ta lại chắc chắn sẽ không lường được hậu quả về sau."

Khuôn mặt của Mạc Tầm trầm tư không nói lời nào.

"Tầm…"Bạch Linh cố gắng gượng dậy từ giường bò lên, nắm lấy áo của Mạc Tầm, nước mắt rơi đầy mặt, lần này cô vừa rơi nước mắt, kích thích vào các vết thương trên mặt, nhất thời khiến cả người cô run lên, "Tầm… đừng làm vậy với em, em làm tất cả đều vì anh, em động thủ với ba mẹ nuôi em, vì họ đáng chết, nếu như họ không đến buổi tiệc đính hôn của chúng ta, vậy chúng ta đã là vợ chồng chưa cưới, còn có ông anh, trước tình huống đó, là anh nói với em nếu ông anh không còn, vậy mọi nguy cơ đều sẽ được hóa giải, nên em mới tìm hết mọi cách sai người đi giết ông, thật sự em vì muốn tốt cho anh, em làm mọi chuyện đều vì anh mà."

"Cô tốt kiểu đó, tôi không cần" Mạc Tầm lạnh lùng hất tay cô ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, "Bạch Linh, hôm nay tôi coi như nhìn thấu con người thật của cô, bảy năm nay cô ngụy trang giỏi thật, cô không mệt sao, cứ giấu giấu giếm giếm như vậy, cô không mệt? Giờ tôi thật sự không biết người đàn bà yếu đuối ở cùng tôi bảy năm qua có phải là cô hay là đó vốn không phải là con người thật của cô, người tôi quen gần bảy năm, vốn dĩ chính là một con người cô tự vẽ ra."

"Không không phải vậy, em thật sự yêu anh… Mạc Tầm, em yêu anh từ cái nhìn đầu tiên, em thừa nhận, em đối với người khác có phần nhẫn tâm, nhưng đó là do họ có lỗi với em trước, em mới đối phó với họ, nhưng em chưa từng nghĩ sẽ tổn hại đến anh, tâm nguyện lớn nhất đời em là được kết hôn với anh, sau đó hai người chúng ta anh thì đi làm, mỗi ngày em ở nhà đợi anh về, em sẽ nấu ăn giặt giũ, làm một người mẹ hiền vợ tốt… em cũng không muốn giết người, là họ bức e. em luôn cẩn thận dè dặt không để anh phát hiện, chính là lo sợ sau khi anh phát hiện anh sẽ rời bỏ em…"

Bạch Linh cứng miệng đáp lại, "Em không cố ý lừa anh đâu, anh tin em, anh tin em được không"

"Tin? Cô cảm thấy tôi còn tin một người đàn bà lừa tôi đến bảy năm?" Mạc Tầm cười lạnh, "Bạch Linh, cô coi tôi là đồ ngốc sao."

Trái tim Bạch Linh thoáng chút rơi vào vực sâu không đáy.

Mặt cô đau rát như lửa đốt, nhưng loại đau đớn này, vẫn mãi không đau bằng một phần vạn nỗi đau của con tim.

Cô ngây người ngã xuống giường, cả người như muốn phát điên.

Tại sao lại như vậy

Sao có thể như vậy

Mọi thứ vốn đang yên ổn mà, tại sao bỗng chốc lại biến thành như thế chứ

Cô nhìn vào đáy mắt không có chút tiếc thương của Mạc Tầm, trái tim bị đóng thành mảng băng, anh… vốn dĩ không hề yêu cô…

Haha

Thực là nực cười

Sao có chuyện nực cười đến vậy

"Mạc Tầm… anh nói tôi ác, nói tôi vô tình, vậy anh thì sao?" Bạch Linh lại ngồi dậy lần nữa, trừng mắt nhìn Mạc Tầm, ánh mắt sắc bén lên, " Chuyện anh làm với tôi có thể tha thứ sao? Anh luôn miệng nói vì chữa bệnh cho tôi mà tiếp cận Tô Tố, nhưng anh lại yêu cô ta, khó khăn lắm con Tô Tố đó chết đi, anh lại yêu một người khác cũng tên Tô Tố, tôi yêu anh, tôi không muốn mất anh, nên tôi giả vờ như không biết, chỉ có thể tự dằn vặt hận bản thân mình lúc anh thất thần, tôi cứ cho rằng sự dịu dàng của tôi có thể làm anh tan chảy, nhưng anh thì sao… anh một lần rồi lại lần nữa phản bội tôi, anh không chỉ phản bội tôi về mặt tình cảm, mà thân thể anh cũng phản bội tôi."

Bạch Linh cắn răng, trong khẩu khí toàn mang ý trách móc hận thù, "Tối hôm qua anh lên giường cùng người phụ nữ khác, anh tưởng tôi không biết sao nhưng tôi yêu anh, tôi vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra, tôi chỉ có thể đứng tại chỗ ban đầu chờ đợi anh, đợi anh quay đầu, tôi ác với người khác, nhưng mỗi đối với anh, trái tim chân thật này đều dành cho anh, chưa từng làm chuyện có lỗi với anh, nhưng anh thì sao, chính anh lại là đối xử với tôi như thế đó? Mạc Tầm, anh thật sự xứng với lòng tốt của tôi sao"

396. Chương 396

Mạc Tầm vẫn chưa nói gì, Mạc Oanh Oanh đã nhịn không được.

"Người phụ nữ này cô còn có mặt mũi để nói sao, sao anh tôi không thể đối với cô như vậy, anh ấy là anh ruột của tôi, cô đối với tôi như vậy, cô cảm thấy anh tôi sẽ yêu thương cô như trước đây sao? Đúng là anh tôi có phụ nữ bên ngoài đó, vậy thì đã sao, tức chết cô tức chết cô, từ hôm nay nhà chúng tôi sẽ không có chút quan hệ gì với cô, anh tôi sẽ không tiếp tục mối quan hệ với cô nữa, cuộc sống riêng của anh ấy, anh muốn thế nào thì thế nấy, liên quan đến cô sao."

Bạch Linh chậm rãi di chuyển ánh nhìn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh lần đầu thấy Bạch Linh như vậy, bị dọa 1 phen, sau lưng chảy mồ hôi lạnh, ánh mắt lúc nãy Bạch Linh nhìn cô… khiến cô có có ảo giác như bị con rắn độc nhìn chằm chằm vào mình, chỉ đợi thời gian chín muồi sẽ nhào lên cắn cô.

Mạc Oanh Oanh sợ hãi lùi 1 bước.

"Cô, cô đừng nhìn tôi như vậy, tôi, tôi nói cho cô biết, bây giờ cô đang phạm tội, chúng tôi lúc nào cũng có thể đưa cô lên đồn cảnh sát, cô, nhanh chóng nhắm mắt lại, không được nhìn tôi như vậy."

Bạch Linh quay đi, nhìn Mạc Tầm.

Người khác nói gì làm gì cô không quan tâm, cô chỉ quan tâm Mạc Tầm mà thôi, cũng quan tâm đến suy nghĩ và hành động của anh.

"Tầm…"

"Đừng gọi tên tôi, tôi chịu không nổi."

Mạc Tầm nhíu mày, giống như Mạc Oanh Oanh vậy lùi xuống 1 bước, chỉ hành động đơn giản này, làm cho tim Bạch Linh càng lạnh lẽo.

Ánh mắt Mạc Tầm khẽ lạnh, "Không sai, cô nói không sai, quả thật tôi đã phản bội cô, bất kể là tình cảm hay thân thể, bây giờ tôi không giấu nữa, chúng ta cùng nói rõ chuyện của 7 năm nay đi, tôi tự cảm thấy tôi đối xử với cô rất tốt, nếu không có tôi, cái mạng này của cô chắc cũng không còn nữa, cho nên, tôi không có lỗi với cô. Mà cô, cô không có lí do gì để hận tôi, cho nên chúng ta cứ như vậy đi, tôi sẽ không đưa cô đến đồn cảnh sát, cô đi đi, đi thật xa khỏi nơi này, sau này đừng để tôi nhìn thấy mặt cô nữa."

"Không được." Mạc phu nhân kêu lên "Mạc Tầm, con làm vậy là thả hổ về rừng, người phụ nữ này không phải là người biết điều, con thả cô ta đi, vạn nhất cô ta ra tay với chúng ta thì sao? Chúng ta không thể để lại tai họa này được, nhanh chóng đưa cô ta vào đồn, chúng ta nuôi cô ta 7 năm, đến nuôi 1 con chó còn biết bảo vệ chủ nhân, con nhỏ Bạch Linh này lại là con sói mắt trắng, lưu lại nhất định sẽ là tai họa."

"Mẹ, đừng nói vậy, quyết định vậy đi."

Mạc Tầm cũng vì tình nghĩa 7 năm nay, mà tha cho Bạch Linh 1 lần.

7 năm nay, anh khẳng định là, Bạch Linh đem đến cho anh nhiều sự ấm áp. Quan trọng hơn là, dữ liệu trong tay anh, nhìn thì có vẻ có thể kết tội Bạch Linh, nhưng thực sự không đủ nhân chứng vật chứng, nếu thật sự đem dữ liệu đó để chứng minh, đến lúc đó cô ta cắn chết cũng không chịu nhận, thì người khác

cũng không có cách nào buộc tội?

Hơn nữa, nếu bị đồn là anh bỏ rơi Bạch Linh, còn tự tay đưa cô vào đồn cảnh sát, lúc đó cổ phiếu của Mạc gia sợ là sẽ mất giá không phanh.

Suy đi nghĩ lại, để Bạch Linh biến mất khỏi cuộc sống của anh, là cách tốt nhất.

Còn về việc Bạch Linh phục thù.

Không có Mạc Tầm, Bạch Linh là 1 người không thân phận không hậu thuẫn, là 1 cô gái trói gà không chặt, cô có thể làm gì chứ?

"Được rồi, cô đi đi."

Đi?

Bạch Linh cười bi ai.

Nam nhân… quả là không thể dựa dẫm, lúc trước người thề non hẹn biển là anh, bây giờ người muốn cô biến mất vĩnh viễn cũng là anh.

Haha…

Cô thấy ánh mắt lạnh lùng của Mạc Tầm, không còn chút ấm áp của ngày thường, đến giả bộ cũng không thèm giả, anh chắc là hy vọng ngày này rất lâu rồi, nói không chừng… dữ liệu mà anh nói lần này, chỉ là cái cớ để đuổi cô đi.

Nhất thời Bạch Linh như hiểu rõ cảm xúc của Mạc Tầm.

Cô mím môi, trên mặt vẫn đau rát, nhìn Mạc Tầm, Mạc Tầm quay đi không nhìn cô, cô lại nhìn Mạc Oanh Oanh, ánh mắt Mạc Oanh Oanh như hận không thể cắt thịt lột da cô, còn vợ chồng Mạc Đào, hai người vừa phòng bị vừa căm ghét nhìn cô.

Cái gọi là "nhà" này… đã không còn nơi để cô dung thân nữa.

Bạch Linh nhìn xuống, mở chăn ra đi xuống giường.

Sỉ nhục hôm nay cô sẽ nhớ rõ.

Mạc Tầm

Mạc Oanh Oanh

Vợ chồng Mạc Đào

Trong lòng Bạch Linh ghi nhớ rõ tên từng này, sẽ có 1 ngày, cô sẽ đem tất cả những sỉ nhục cô chịu hôm nay từng thứ từng thứ trả hết cho họ.

Bạch Linh xuống giường, đi đến bên tủ thu dọn đồ đạc.

"Cô ngừng tay." Mạc Oanh Oanh giơ tay ngăn cô lại, "Bạch Linh, cô có thể diện không, đồ cô ăn cô dùng ở nhà chúng tôi đều là tiền của anh tôi mua, cô có tư cách gì lấy đi chứ? Tôi nói cô biết, đồ của Mạc gia cô 1 món cũng đừng hòng đem đi." Vừa nói, Mạc Oanh Oanh quay đầu nhắc nhở Mạc Tầm, "Anh, thẻ ngân hàng anh đưa Bạch Linh nhớ phải đóng băng đó, cô ta đã không là người nhà của chúng ta nữa, có tư cách gì chiếm tiện nghi nhà chúng ta chứ."

Mạc Tầm gật đầu biểu thị đồng ý.

Trong lòng Bạch Linh trầm xuống.

Cô cắn môi nhìn Mạc Oanh Oanh, "Đồ đắt tiền 1 thứ tôi cũng không lấy, tôi chỉ lấy quần áo của mình."

"Haha, mắc cười chết người, quần áo của cô đều là anh tôi mua, cô có tư cách gì mang đi nói tôi nghe đi Bạch Linh, đồ này đợi cô đi rồi, tôi lập tức bỏ vào thùng rác, tôi quăng cho ăn mày cũng không bố thí cho cô."

Bạch Linh nhìn Mạc Tầm, Mạc Tầm quay mặt đi coi như không thấy chuyện gì.

Ha…

Nam nhân 1 khi đã tuyệt tình, quả thật dù là người thân cũng không nhận.

Bạch Linh không làm chuyện vô ích nữa, cô không đem gì cả, chỉ mặc 1 bộ đồ ngủ mỏng và đôi dép, dưới ánh nhìn của mọi người, từ từ xuống lầu.

Bên ngoài cửa sổ.

Ông trời như đối nghịch với cô, mới lúc nãy trời còn nắng nhưng không biết vì sao, trên trời đột nhiên đổ

tuyết.

Những người hầu trước kia khi thấy cô đều cung kính kêu bạch tiểu thư, bây giờ nhìn cô bằng ánh mắt sợ hãi, không ai dám bước lên để giúp đỡ.

Bạch Linh cười mỉa mai.

Cô cố gắng đi ra sân, gió lạnh thổi đến, tuyết lạnh thấu xương rơi lên người cô, đồ ngủ mỏng manh nhanh chóng bị tuyết làm ướt đẫm, thân thể cô không chút độ ấm.

Bạch Linh lạnh đến môi trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Đi ra khỏi cửa lớn nhà họ Mạc, cô quay đầu, nhìn lại lần nữa nơi cô đã sống 7 năm.

Mạc thị trang viên vẫn đẹp tráng lệ như vậy, nhưng sau này sẽ không phải là nơi cô ở nữa.

Bạch Linh nhìn trang viên, không có ai tiễn cô, cô nắm chặt thành quyền, "Mạc Tầm Mạc Tầm anh đợi đó… đợi đến ngày tôi có năng lực, nỗi nhục ngày hôm nay, tôi sẽ trả lại gấp trăm lần."

Bạch Linh không nhìn trang viên nữa, ôm cơ thể đang run rẩy, kiên định rời đi.

397. Chương 397

Bên trong trang viên vẫn còn cãi cọ.

"Anh, anh thật sự để Bạch Linh đi sao? Như vậy quá lời cho cô ta rồi, 7 năm nay cô ta coi nhà chúng ta như con khỉ để chơi đùa, anh chỉ đuổi cô ta đi như vậy, đây có thể gọi là trừng phạt sao, em không biết, anh, 7 năm nay ngày nào em cũng gọi cô ta là chị dâu, còn cô ta thì sao, hại em thành như vậy, hại em không có mặt mũi để ra đường gặp người khác, em bị cô ta hại thảm như vậy, khi cô ta đến an ủi, em còn vui vẻ đón tiếp. Em cảm thấy em như tên ngốc vậy, bực tức này không cần biết ra sao, em cũng không nhịn đâu."

Mạc Tầm lạnh lùng nhìn cô, "Vậy em muốn thế nào"

"Em, tất nhiên là báo thù, cô ta hại em, tại sao em không thể hại lại chứ."

"Em đủ rồi, dẹp bỏ suy nghĩ mẹ kiếp đó của em đi, người cũng đi rồi, chuyện này tới đây thôi." Mạc Tầm quay lưng rời đi.

Mạc Oanh Oanh kéo tay anh lại, căm hận nói, “Anh, có phải anh còn tình cảm với tiện nhân kia không, em nói anh biết, anh tuyệt đối không được làm lành với cô ta, cả đời này dù em có nhận ăn mày làm chị dâu cũng không nhận Bạch Linh.”

“Em nghĩ nhiều rồi.”

“Vậy anh không còn tình cảm với cô ta.”

“Đây là chuyện của anh.” Mạc Tầm đẩy Mạc Oanh Oanh ra, nhíu mày nói, “Bệnh viện còn có việc, đi trước.”

Lần này Mạc Oanh Oanh không kéo lại, “Được được được, anh đi nhanh đi.”

Đợi sau khi Mạc Tầm rời đi, Mạc Oanh Oanh quay lại, chào vợ chồng Mạc Đào, rồi rời đi.

“Ba mẹ, con ra ngoài có chút chuyện, đi trước, tối nay không về.”

Không đợi vợ chồng Mạc Đào trả lời, Mạc Oanh Oanh nhanh chóng rời đi, về phòng của mình, cầm điện thoại và chìa khóa xe đi ra khỏi cửa.

Hừ

Cô chịu thiệt dưới tay Bạch Linh nhiều như vậy, làm sao dễ dàng tha cho cô ta được.

Bản lĩnh khác Mạc Oanh Oanh không có, nhưng ăn miếng trả miếng thì cô làm được.

Đi ra đại sảnh, khí lạnh đột nhiên thổi vào mặt.

Mạc Oanh Oanh nhanh chóng kéo chặt áo lại, nghĩ đến đồ ngủ và dép của Bạch Linh, không biết lúc đó bị lạnh đến mức nào, Mạc Oanh Oanh lập tức cảm thấy không lạnh nữa.

“Đáng đời, ai bảo dám tính kế tôi.”

Mạc Oanh Oanh nhanh chóng xuống gara xe, vừa khởi động xe mở điều hòa, vừa gọi cho đám bạn bè của mình, “Alo, bây giờ tôi có 1 chuyện rất hạnh phúc để các cậu làm, đến đây, nhanh đến nhà tôi, tôi ở gara chờ các cậu.”

...

Lúc này Bạch Linh chỉ có 1 chỗ có thể đi.

Cô muốn gọi điện cho Lưu Tư Mình, nhưng điện thoại rơi ở Mạc gia, cô lạnh đến run rẩy, xung quanh cũng không có taxi, lâu lâu gặp 1 xe hơi riêng, không đợi cô vẫy tay, xe đã nhanh chóng rời đi.

Tuyết nhanh chóng làm ướt hết đường, xe chạy nhanh qua, làm văng nước vừa dơ vừa lạnh lên người cô, lạnh đến thấu xương.

Bạch Linh ôm chặt bản thân, môi đã sớm tái xanh.

Đột nhiên, 1 chiếc xe dừng trước mặt cô.

Cô thấy chiếc Ferrari quen thuộc của Mạc Tầm, mắt lập tức sáng lên, "Tầm…"

Có phải Tầm của cô hối hận rồi không, nên đến tìm cô để đưa cô về?

Nếu là như vậy, cô sẽ tha thứ cho anh.

Cô tình nguyện xem như hôm nay không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục sống chung với anh.

Nhưng…

Hiển nhiên là cô tính toán sai lầm.

Ferrari của Mạc Tầm chỉ dừng lại 1 chút, sau đó tăng tốc độ, "ùn" 1 cái phóng đi.

Nụ cười trên mặt Bạch Linh chưa kịp xuất hiện, mặt đã cứng đờ, kết hợp với khuôn mặt bị đánh sưng, nhìn cực kì nhếch nhác.

Xe rời đi, từ cửa xe bay đến 1 tờ tiền màu đỏ.

Bạch Linh nhặt 100 đồng từ dưới đất lên, cuối cùng nhịn không được, hướng lên trời cười lớn, "Haha… hahaha vậy mà cho cô 100 đồng… tưởng cô là ăn mày sao, haha Mạc Tầm… hahaha…"

Cô cười đến chảy nước mắt, xe qua lại nhìn cô như nhìn người điên, tăng tốc để chạy nhanh hơn.

Bạch Linh cười quằn quại, tay nhàu nát tờ tiền màu đỏ trong tay, móng tay đâm rách cả tờ tiền.

Cô lau nước mắt, không ngừng lại nữa, tiếp tục bước đi.

Lần này, cô đi chưa tới 10 phút.

Có 3 chiếc xe lần nữa dừng lại trước mặt cô, 1 trong số đó là xe của Mạc Oanh Oanh.

3 chiếc xe chặn đường cô, Bạch Linh cắn răng nhìn người trước mặt, trên 3 chiếc xe có 5-6 người đàn ông bước xuống, những người đàn ông này ăn mặc trông rất hào nhoáng, nhìn thấy Bạch Linh thì huýt sáo, "Ài, Oanh Oanh, đây là chị dâu của chị sao, tại sao đột nhiên xuất hiện ở đây, mặt là bị sao vậy, bị người ta đánh à?"

"Hừ bây giờ cô ta không phải chị dâu của chị, gia đình chị với cô ta chẳng có quan hệ gì nữa." Mạc Oanh Oanh dựa lên thân xe, cười âm trầm nhìn mấy người đàn ông, "Sao nào, thật ra dù mặt bị đánh hơi sưng, nhưng thân hình cũng rất đẹp, làm chị như tôi đủ nghĩa khí chưa, cho các cậu một mỹ nhân nóng bỏng như vậy, các cậu còn không mau cảm ơn chị?"

Nóng bỏng?

Sắc mặt Bạch Linh đột nhiên trắng bệch.

"Mạc Oanh Oanh, cô muốn làm gì?"

"Làm gì?" Mạc Oanh Oanh cười lạnh cầm lấy cánh tay của Bạch Linh, đẩy cô lên xe, "ầm" 1 tiếng đóng cửa xe lại, cô phủi phủi tay, thấy khuôn mặt sợ hãi của Bạch Linh cảm thấy cực kỳ đắc ý, "Bạch Linh, không ngờ cô cũng có ngày hôm nay chứ gì, cô để người khác đối xử với tôi ra sao? Cô nghĩ tôi sẽ dễ dàng tha cho cô? Chúng ta sống chung với nhau 7 năm, cái tính có thù tất báo của tôi chắc chị biết rõ."

Sắc mặt Bạch Linh trắng bệch, đưa tay muốn mở cửa, "Cô không thể như vậy, không thể đối với tôi như vậy được."

"Cô có thể đối với tôi như vậy, dựa vào đâu bắt tôi không đối với cô như vậy."

Mạc Oanh Oanh thấy cô hoảng loạn đến đập cửa ầm ầm, hừ lạnh 1 tiếng, "Đừng phí sức nữa, lần này cô chạy không thoát đâu."

Mạc Oanh Oanh lên xe, khởi động máy, lúc khởi động nhìn hai chiếc xe đằng sau, "Chạy theo".

Nửa tiếng sau, mấy người dẫn Bạch Linh vào nhà trọ nho nhỏ.

Mạc Oanh Oanh đã nhấn nút quay video trên điện thoại.

"Bạch Linh, nhìn 1 cái, tôi đối với cô cũng không tệ chứ, còn cho cô cả 1 nhà trọ, haha, để tôi đối tốt với cô thêm 1 tí nhé, không phải bây giờ thân thể cô đang suy nhược sao, tôi để bọn họ từng người từng người lên, sao này, đủ chu đáo chưa."

"Mạc Oanh Oanh, cô không thể như vậy…"

Mạc Oanh Oanh đẩy 1 cái là có thể đẩy ngã Bạch Linh lên chiếc giường màu trắng của nhà trọ, nhìn mấy người đàn ông đằng sau 1 cái, "Còn đứng đó làm gì, người đẹp như vậy đang ở trước mặt các cậu, các cậu không nhúc nhích gì cả, có phải là đàn ông không."

Mấy người đàn ông do dự, "Oanh Oanh, chị chắc chắn anh chị…"

"Yên tâm yên tâm." Mạc Oanh Oanh vỗ vai bọn họ, "Anh của chị đã quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ với cô ta, không thể nào làm lành lại được, các cậu cứ việc đi, anh chị có biết cũng không gây phiền phức cho các cậu đâu."

Nghe như vậy, tất cả mọi người đều yên tâm.

Không chút do dự, cười nham hiểm đến gần Bạch Linh, "Tiểu mỹ nhân, lại đây, để anh thương yêu em."

398. Chương 398

Bạch Linh nhìn mấy người đàn ông đang tới gần, lần này thật sự sợ hãi.

Cô biết.

Nếu cô thật sự bị những người đàn ông này cưỡng bạo, còn bị quay video, vậy cô và Mạc Tầm sẽ không còn cơ hội để quay lại bên nhau nữa.

Tuy Mạc Tầm không cần cô.

Nhưng trong lòng cô vẫn ôm chút hy vọng không có thật, nghĩ rằng anh chỉ nhất thời tức giận, sau khi bình tĩnh lại rồi, sẽ nghĩ đến tình cảm 7 năm của bọn họ, sẽ nghĩ đến điểm tốt của cô, nhưng nếu cô xảy ra chuyện này, không cần biết là tự nguyện hay bị ép buộc, với tính cách của Mạc Tầm, sẽ không bao giờ quay lại với cô.

Bạch Linh kháng cự lùi lại, "Các người không thể như vậy, các người không thể."

"Không thể?" Mạc Oanh Oanh cười lạnh, "Bạch Linh, ban đầu lúc đối xử với tôi sao cô không nghĩ vậy, tại sao không nghĩ cô làm như vậy sẽ làm tổn hại đến tôi, bây giờ biết sợ rồi? Ha… tôi nói cô biết, tôi sẽ lấy thủ đoạn mà cô đối phó với tôi hoàn trả lại cho cô, sau khi những người này cưỡng bức cô xong, tôi sẽ đăng video lên mạng, đến lúc đó mọi người sẽ nhìn thấy con người thật của cô, coi đến lúc đó có ai đồng tình với cô hay không."

"Mạc Oanh Oanh, cô là đồ ngu, nếu cô làm như vậy, cô tin tôi đi, người đầu tiên không tha cho cô chính là Mạc Tầm."

"Xì…" Mạc Oanh Oanh tiếp tục cười lạnh, "Bạch Linh, cô nghĩ cô là Bạch Linh của trước đây sao, anh tôi đã nói rõ là không cần cô nữa, cô nghĩ anh sẽ ra mặt trả thù cho cô? Đừng nói chuyện cười nữa, bây giờ cô nói gì cũng vô dụng, tôi nhất định không tha cho cô." Mạc Oanh Oanh nhìn mấy người đàn ông, "Các người còn đứng đó làm gì, không nhanh lên, không thấy máy quay bổn tiểu thư cũng chuẩn bị xong rồi sao."

"Mạc Oanh Oanh, uhm…"

Bạch Linh còn muốn nói thêm, nhưng những người đàn ông này không cho cô cơ hội, cô vẫn chưa nói xong, đã bị người bịt miệng lại, tiếp theo đó, hai tay và chân đều bị người ta cầm chặt, Bạch Linh mở to mắt, liều mạng phản kháng.

"Đừng phí công vô ích, để có thể thỏa mãn cô, tôi đặc biệt tìm mấy người đàn ông cường tráng, thân thể cô nhỏ bé như vậy, làm sao phản kháng nổi." Mạc Oanh Oanh cười châm biếm, "Được rồi được rồi, các người nhanh lên, bổn tiểu thư đang đợi quay phim đây."

"Được rồi."

Mấy người đàn ông cười nham hiểm cởi quần áo ra.

Bạch Linh sợ hãi mở to mắt.

Cô hung hăng cắn tay người đàn ông, bị đau người đàn ông đẩy Bạch Linh ra, Bạch Linh nhân cơ hội kêu lớn, "Mạc Oanh Oanh, cô làm vậy anh cô nhất định sẽ không tha cho cô, bây giờ Mạc thị… uhm…"

Bây giờ tập đoàn Mạc thị vì chuyện của Tô Tố mà đang đứng đầu ngọn sóng, nếu cô có chuyện gì nữa, tập đoàn Mạc thị chắc chắn sẽ bị tổn thất nặng.

Cũng như vậy, lần này cũng chưa nói xong, miệng cô lần nữa bị người khác bịt lại.

"Cô bớt lừa gạt tôi, sau này tôi sẽ không tin bất kỳ lời nào của cô, cô lừa tôi lừa đến tôi thảm như vậy, tôi mà tin cô nữa thì tôi là con heo." Mạc Oanh Oanh hừ lạnh 1 tiếng, "Các ngươi nhanh lên."

Mấy người đàn ông đã trần truồng, cười gian hì hì đi đến trước mặt Bạch Linh.

"Uhm…" Buông tôi ra.

Bạch Linh liều mạng động đậy cơ thể, 1 trong số những người đàn ông thấy cô không ngoan ngoãn, đập lên đầu cô 1 cái, đau đến đầu Bạch Linh lập tức trống rỗng, "Tiểu tiện nhân, còn dám phản kháng, còn động nữa đợi chút nữa lão tử làm chết mày."

Trước mắt Bạch Linh đen tối, không đợi cô tỉnh táo lại, cô đã nghe "Xoẹt…" 1 tiếng, lập tức cảm thấy thân thể mình lạnh lẽo, quần ngủ đã bị xé nát rơi xuống đất.

Tim của Bạch Linh ngày càng lạnh lẽo.

Những người đàn ông không do dự nữa, đối với Bạch Linh triển khai hành động tiến công mạnh mẽ.

…

1 tiếng sau.

Cả người Bạch Linh như 1 con búp bê vải rách nát nằm trên ** lớn, bây giờ trên ** lớn đã hoàn toàn lộn xộn, cái chăn vốn gọn gàng giờ đã bị bung ra, phía trên đầy những vết bẩn, toàn thân Bạch Linh đều là dấu xanh tím, hai mắt vô hồn nằm đó, giống như là chết vậy.

Mạc Oanh Oanh hài lòng bấm lưu, "Được rồi được rồi, các người quá lời rồi, cần rời đi thì nhanh chóng rời đi."

Có người vẫn do dự không nỡ đi, nói, "Mùi vị của người phụ nữ này cũng không tệ."

Người phụ nữ của Mạc Tầm đó.

Nghĩ vậy lại cảm thấy toàn thân nóng lên.

Mạc Oanh Oanh lấy chân đá 1 chân, "Được rồi, nhanh chóng rời đi, tôi còn phải sửa clip cho tốt rồi đăng lên mạng nữa."

Người đàn ông lúc nãy không dám cãi lời, lưu luyến nhìn Bạch Linh 1 cái, mặc quần áo rời đi.

Mạc Oanh Oanh đi đến trước mặt Bạch Linh, đưa tay bóp mặt cô, "Bạch Linh, dựa theo tác phong làm việc của tôi, tôi hại cô thành như vậy, tôi không lấy mạng cô đã là nể mặt anh tôi rồi, hôm nay chúng ta

coi như không ai nợ ai, sau này nếu để tôi biết cô còn làm bậy gì nữa, thì đừng trách tôi ra tay độc ác."

Bạch Linh nhắm mắt lại mặt như người chết, dường như căn bản không nghe Mạc Oanh Oanh nói gì.

Mạc Oanh Oanh hừ lạnh 1 tiếng, lười nhìn cô ta thêm lần nữa, nếu không phải sợ làm chết Bạch Linh thì anh cô sẽ tính sổ với cô, thì nhất định sẽ không để Bạch Linh sống tiêu dao như vậy.

Quá dễ dàng cho cô ta rồi.

...

Mạc Oanh Oanh vừa mới đi, bên Lãnh Mạc nhận được tin đầu tiên từ Vương Bưu.

Nghe chuyện xảy ra từ đầu đến cuối, Lãnh Mạc lông mày khẽ nhếch, ánh mắt sắc bén hiện lên 1 tia bình thản.

Vương Bưu nhỏ tiếng cảm thán, "Tôi cảm thấy tên Mạc Tầm này còn nhẫn tâm hơn Bạch Linh, tình cảm 7 năm vậy mà chỉ cần 1 bộ dữ liệu, đem tất cả chuyện Bạch Linh làm cho anh đều phủ định hết, hì, quả thật là người 1 nhà thì giống nhau, cả gia đình họ đều là cực phẩm. Đại ca, bây giờ chúng ta làm gì Bạch Linh đây."

"Trước mắt đợi đã."

Lãnh Mạc nhấc ngón tay, gõ nhẹ lên bàn trả, thản nhiên nói, "Bây giờ chắc Bạch Linh cực kì hận người nhà Mạc Tầm, ha... cũng không biết Mạc Tầm là niệm tình cũ hay là ngu... người ngủ bên gối 7 năm, cậu ta nghĩ là Bạch Linh sẽ cam chịu rời đi sao?"

"Đại ca, ý của anh là?"

"Hai người họ sống chung 7 năm, bất kể Bạch Linh có yêu Mạc Tầm đến đâu, với tính cách luôn cảm thấy không có cảm giác an toàn của cô ta, cậu nghĩ cô ta sẽ không làm gì sao? Người thân nhất chính là người ngủ chung gối, chính vì vậy, nếu bị phản bội, bị chính người chung gối phản bội mới làm người khác dễ dàng kích động nhất. Trong tay Bạch Linh nhất định có bí mật gì của Mạc gia mà chúng ta không biết" Lãnh Mạc bình tĩnh căn dặn "Tạm thời kêu vài thủ hạ đi theo cô ta, đừng để bị phát hiện, nếu tôi đoán không sai, vài ngày nữa Bạch Linh sẽ phản kích, để bọn họ tự tàn sát lẫn nhau xong, rồi tìm cơ hội thích hợp hơn sau này."

Lãnh Mạc để tay lên cổ làm động tác như giết người.

Vương Bưu lập tức hiểu rõ, lập tức gật đầu, "Đại ca, em biết phải làm gì rồi."

Không hổ là đại ca, tâm tư sâu hơn chúng ta nhiều.

Lãnh Mạc hừ lạnh 1 tiếng.

Lần tai nạn xe này tuy Bạch Linh là chủ mưu, nhưng nói tới cùng, Mạc Tầm cũng không thể thoát tội, mà anh, tuyệt đối không tha cho bất cứ ai làm hại Trương Hân.

399. Chương 399

Bạch Linh nằm im trên một chiếc giường trắng lớn.

Sắc mặt cô trắng thảm hại, gần như hòa tan với màu trắng của chiếc giường đơn.

Hơn gần nửa ngày cô mới dần dần phục hồi sức lực.

Cô từ từ từ giường ngồi dậy, thân dưới là nỗi đau xé tim gan, khuôn mặt cô thoáng chút méo mó, cô khỏa thân, gắng gượng đi vào nhà tắm, cô mở vòi nước, khách sạn này là khách sạn đơn giản nhất, đến cả nước nóng cũng không có.

Nước lạnh thuận theo đầu vòi hoa sen sà xuống, đụng vào da thịt khiến da cô nổi hết từng cục da gà lên.

Bạch Linh lạnh đến nỗi hai hàm răng run cầm cập, rơi nước mắt gắng hết sức để chà nhẹ lên vết thương trên người.

Những vết thương xanh xanh tím tím ấy nhìn vào dơ ơi là dơ, mới vài ngày trước cô còn được Mạc Tầm cung phụng trên tay như nàng công chúa, vậy mà hôm nay, anh lại chà đạp cô không thương tiếc như vậy.

Mạc Tầm

Bạch Linh cắn thật chặt hàm răng của mình lại.

Giờ đây người cô hận nhất không phải Mạc Oanh Oanh, không phải Tô Tố, càng không phải hai vợ chồng Mạc Đào, người cô hận nhất chính là Mạc Tầm.

Ai làm gì cũng không thể tổn thương đến cô.

Chỉ có Mạc Tầm.

Chỉ có Mạc Tầm mà cô yêu thương nhất.

Nếu anh không yêu cô, sao anh lại cho cô cái cảm giác được yêu thương đến vậy, chính lúc cô cho rằng sắp có được hạnh phúc, anh lại thu lại toàn bộ tình cảm của mình, khiến cô từ trên thiên đường trực tiếp rớt xuống địa ngục, cô thà rằng cô chưa bao giờ được gặp qua sự dịu dàng như thế, vậy cô sẽ không yêu, càng không bị tổn thương.

Những giọt nước băng lạnh làm ướt cả người cô, trong nhà tắm dường như ngập tràn hơi lạnh. 2.5.8 ZW.

Bạch Linh nắm lấy khăn tắm màu trắng, cố hết ức để chà sát nhẹ, vết bầm tím xanh trên người cô bị chà sát, liền đỏ ửng lên, da của cô dường như đều bị chà rách, mạch máu đỏ tươi lộ hết ra ngoài.

"Mạc Tầm, tôi Bạch Linh trong những năm tháng còn sống, tuyệt đối không để anh sống tốt, là anh phản bội tôi trước, là anh ném tôi xuống đại ngục trước, cho nên… đừng trách tôi ác độc, đừng trách tôi, điều này đều do anh tự chuốc lấy, đều do anh tự chuốc lấy."

Bộ đồ ngủ đó của Bạch Linh đã bị nát vụng không ra hình dạng gì rồi, cô chỉ có thể mặc đồ tắm của khách sạn ra khỏi cửa.

"Cô ơi, đây là đồ tắm trong tiệm chúng tôi…"

"Tiền cho anh" Bạch Linh đưa tiền giấy một trăm ngàn mà Mạc Tầm đã vứt cho cô ta trước đó ném cho ông chủ tiệm, mắt lạnh băng làm người khác khiếp sợ, "Đủ chưa"

"Đủ rồi đủ rồi…"

Ngoài trời tuyết đã bắt đầu rơi một lớp mỏng, vậy mà gió lạnh vẫn cứ lạnh như cũ, cô ôm chặt bộ đồ tắm màu trắng, chả ngó ngàng đến ánh mắt kì lạ của người xung quanh, cứ đi trên đường mà không có mục tiêu gì.

Trời đất rộng lớn bao la, cô hoàn toàn không biết nên đi đâu.

Tóc đang còn ướt của cô bị gió lạnh thổi qua, lạnh đến nối tê cứng thành đá, vậy mà Bạch Linh không chút để tâm.

Trong đầu cô tái hiện lại từng chi tiết của từ đầu câu chuyện.

Từng cảnh từng cảnh giống hệt như một bộ phim đang tái hiện chớp nháy trong trí óc cô.

Mắt Bạch Linh cô càng ngày càng tối sầm lại, bước chân của cô cũng bắt đầu lắc lư. 2.5.8 ZW.

Đột nhiên_

Sau lưng có người vỗ vai cô, mắt Bạch Linh ngơ ngơ quay đầu lại.

"Xin hỏi, có phải cô Bạch Linh không"

...

"Mất đuôi rồi?"

Thời tiết lạnh như vậy, cả đầu Vương Bưu đầy mồ hôi, ấp úng đáp, "Dạ, Dạ vâng, tôi sai hai người phải luôn theo sát Bạch Linh, hai người họ lúc mới bắt đầu mọi chuyện đều rất bình thường, nhưng vừa nảy đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, nói rằng đúng hai mươi phút trước, có người dùng thuốc gây mê đâm vào họ, sau đó hai người họ ngất xỉu tại một hẻm nhỏ, xém chút bị chết cống, sau khi tỉnh dậy đã không thấy Bạch Linh đâu nữa."

Sắc mặt của Lãnh Mạc dường như có thể cạo ra cả một lớp sương lạnh.

Đầu Vương Bưu càng cúi thấp hơn.

Nếu như dung số liệu để phân chia giới xã hội đen ra, khắp Châu Á này, đại ca ít nhất chiềm tới bảy phần, mà thành phố A lại là đại bản doanh của anh ta, trong trại anh ta mà làm mất dấu một con nha đầu trói gà không chặt như vậy, thật sự là một sự sỉ nhục lớn.

"Sai người đi tìm chưa?"

"Đã sai người đi tìm rồi, nhưng tình hình là, tình hình không được lạc quan lắm, theo lý mà nói nếu như đang ở thành phố A sẽ không có người mà ta không tìm được, nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, vẫn thản nhiên không có bất kì một tin tức nào, dường như... dường như Bạch Linh hóa thành không khí tự biến mất khỏi thành phố A vậy"

Lãnh Mạc mặt lạnh hơn, "Tiếp tục tìm cho tôi, nhất định phải tìm cho ra con đàn bà này."

Bạch Linh mà còn sống, giữ lại chỉ có thể là một tai họa.

"Dạ, em đã phái thuộc hạ đi tìm rồi."

Lãnh Mạc ngặm chặt môi.

Tư liệu anh điều tra đã vô cùng chi tiết, có thể giúp Bạch Linh cũng chỉ có tên Lưu Tư Minh đó thôi. Anh nhanh chóng nhìn Vương Bưu, Vương Bưu dường như biết anh muốn nói gì, nhẹ nhàng lắc đầu, " Không phải tên Lưu Tư Minh đó đâu, Lưu Tư Minh luôn nằm trong sự giám sát của chúng ta, anh ta không thể, cũng không có cái khả năng giấu Bạch Linh đi."

Mày mắt Lãnh Mạc càng thêm sắc lạnh.

Có thể ở địa bàn anh mà đưa người đi, lại không để lại bất cứ dấu tích gì, anh nhất thời không nghĩ ra là ai.

"Đại ca...:

"Đợi Trương Hân xuất viện, bên mình âm thầm phái theo mấy vệ sĩ, nếu sau này còn để xảy ra chuyện như vậy nữa, bảo bọn họ không cần vác mặt về gặp tôi nữa."

Sắc mặt Vương Bưu đầy cung kính,"Dạ, em biết rồi."

...

Tối hôm đó, lúc Lãnh Mạc đang chăm sóc cho Trương Hân, Vương Bưu báo tin đến.

"Vương Bưu?"

"Cô Trương, cô có cảm thấy đỡ chút nào không?"

Đâu nhanh như vậy được.

Trương Hân lắc đầu, "Vẫn chưa"

Cô nhúc nhích cái thì lòng ngực vẫn đau ghê gớm, nói lớn tiếng trấn động đến lòng ngực cũng cảm thấy đau, trở người cũng cần phải có Lãnh Mạc giúp đỡ.

" Vương Bưu anh tìm Lãnh Mạc có việc gì không?"

Lãnh Mạc liếc mắt nhìn một cái.

"À, không có, chính là đến xem bên này có chỗ nào cần giúp đỡ không." Vương Bưu nhẹ nhàng ho lên một tiếng, "Đại ca, anh một mình chăm sóc cho cô Trương có nổi không, hay chúng ta tìm một y tá cáo cấp đến?"

"Đúng vậy…" Trương Hân đau lòng nhìn Lãnh Mạc, "Hay là vẫn nên tìm một ý tá thôi, anh cứ canh giữ em cả ngày lẫn đêm như vậy, em có bất kì động tĩnh gì anh đều tỉnh ngay, cứ vậy hoài thân thể anh sao chịu nổi."

"Không sao." Lãnh Mạc sờ đầu của cô, "Em đừng nói nữa, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi."

Trương Hân nghe xong trong lòng ngọt lịm, lần này cô xảy ra tai nạn, Lãnh Mạc đối với cô đã dịu dàng hơn trước rất nhiều.

Đay cũng được xem trong hỏa gặp được phúc rồi.

Trương Hân nằm trên giường, cơ thể cô đang trong giai đoạn hồi phục, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Lãnh Mạc tắt đèn đóng cửa phòng lại, cùng Vương Bưu đi ra ngoài phòng khách.

Vương Bưu lúc này mới đem kết quả điều tra được báo cho Lãnh Mạc, "Đại ca, tra ra rồi, là người từ Kinh Thành đến dẫn Bạch Linh đi, hiện giờ đã ngồi máy bay bay hướng Kinh Thành rồi." Mặt Lãnh Mạc rất khó coi, Vương Bưu lập tức giải thích, "Sau khi em biết tin đã ngay lập tức gọi điện thoại cho cục trưởng Trương, chuyện ở sân bay suy cho cùng chúng ta cũng không tiện ra mặt, cục trưởng Trương đã đồng ý ngăn người lại, nhưng, anh ta không thành công… dựa lên lời cục trưởng Trương nói, đây là lệnh của cấp trên."

"Cấp trên?"

Vương Bưu nghiêm mặt lại, gật đầu liên tục, "Cục trưởng Trương không nói rõ rốt cuộc là ai, nhưng người gọi điện thoại cho cục trưởng Trương là một quan chức Trung Ương cấp cao, như vậy cho thấy người dẫn Bạch Linh đi thân phận tuyệt đối không đơn giản."

"Tiếp tục tra, nhất định phải tìm cho ra ai là người bảo vệ Bạch Linh"

400. Chương 400

Mới Sáng sớm, các trang mạng lớn đều tràn ngập video Bạch Linh bị hiếp dâm.

Mạc gia vốn dĩ đã nằm trên đầu sóng ngọn gió, nay thêm chuyện của Bạch Linh, tập đoàn Mạc Thị vừa chưa kịp bình ổn đã lại lần nữa bị đẩy ra trước gió, cổ phiếu của tập đoàn Mạc Thị lại một lần nữa tuột dốc. Ngày càng nhiều người đặt thái độ hoài nghi.

"Cái cô Bạch Linh này không phải mới sảy thai sao? Sao đột nhiên lại bị cưỡng hiếp, chắc không phải do

người khác cố tình sắp đặt để đuổi ra khỏi hào môn(ý chỉ được gả cho nhà giàu có) đấy chứ."

Câu chuyện vừa dứt, đã có người tiếp lời, "Có thể có thể, cô gái này cũng khổ thân quá, thấy trên tivi ánh mắt cô ta như đã chết vậy."

"Hào môn đúng thật không phải ai muốn bước chân vào cũng được, nhìn xem năm nay nhà Mạc gia đã bung ra bao nhiêu chuyện xấu xa rồi, nhìn vào đó mới thấy hào môn của giới thượng lưu, chậc chậc."

Mạc Tầm xem video, anh thiếu chút xù lông lên.

Không cần nghĩ anh cũng biết chuyện này do ai làm.

Nhưng anh không có thời gian đi kiếm chuyện với Mạc Oanh Oanh vì phiền phức đã tìm đến anh rồi.

"Mạc thiếu gia, chuyện này là thế nào, vì chuyện riêng của nhà các vị mà ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh tiếng của công ty, bây giờ cổ phiếu công ty tuột dốc không phanh, người dân cũng đang tẩy chay bệnh viện Phục Hoa và tất cả những xưởng sản xuất thuốc dưới chướng tập đoàn Mạc Thị, cứ để thế này thì khốn đốn đấy, khỏi phải làm ăn gì nữa luôn."

"Đúng đấy đúng đấy, mấy cổ đông già chúng tôi cũng không định nói gì đâu nhưng tình hình hiện tại tồi tệ quá, Mạc tổng, nếu ngài không giải quyết được tình hình trước mắt thì chúng tôi bắt buộc phải họp bầu lại chủ tịch thôi."

Mạc Tầm nhìn đám người vừa xông vào phòng chủ tịch, hít sâu, anh đứng dậy, "Mong các vị giữ bình tĩnh, chuyện này tôi nhất định sẽ đưa cho mọi người câu trả lời viên mãn nhất."

...

Tô Tố khi nhìn thấy video cũng kinh ngạc một hồi.

Cô cứ nhìn đăm đăm vào màn hình ti vi trong phòng bệnh, mồm không thốt được chữ nào, video được đăng trên thời sự nên đã được xử lý mosaic, nhưng dù đã qua xử lý, vẫn nhìn được rõ hình ảnh bẩn thỉu trong đó.

Tô Tố nuốt nước bọt, chăm chăm nhìn sang Trương Hân. Trương Hân cũng giống cô, bốn mắt nhìn nhau, đồng thanh.

"Em nói chuyện này do Lãnh Mạc hay Tiêu Lăng làm?"

"Chị nói chuyện này do Tiêu Lăng hay Lãnh Mạc làm?"

Hai người nhìn nhau, bật cười.

Tô Tố nhún nhún vai, "Chắc không phải Tiêu Lăng, lúc trước Lãnh Mạc có nói không để Tiêu Lăng nhúng tay vào chuyện này."

Trương Hân ôm bụng, cô vừa phẫu thuật nên mấy ngày nay không được ăn, cô thở dài, "Chắc cũng chẳng phải do Lãnh Mạc, anh ấy làm việc với đường lối diệt cỏ tận gốc, sẽ không làm mấy chuyện như vậy."

"Vậy…"

"Kệ họ đi." Trương Hân khuơ tay, "Nói chung không cần biết ai làm, mình cứ coi như trừ hại cho dân thôi, thứ đàn bà như Bạch Linh đáng nhẽ nên sớm bị quả báo."

Tô Tố gật đầu tán thành.

Trương Hân đói bụng không chịu được, nhanh chóng chuyển chủ đề, "Khi nào em ra viện, hôm nay đã 26 tết rồi, không nhẽ em định ăn tết ở bệnh viện, ở nhà còn người già trẻ nhỏ phải chứ?

Thực ra Tô Tố đã có thể ra viện từ lâu, chẳng qua cô muốn ở lại đây mấy hôm nói chuyện với Trương Hân cho cô đỡ buồn nên mới không làm thủ tục xuất viện.

Trương Hân rõ ràng nhìn ra suy nghĩ của Tô Tố, "Em đừng để ý đến chị, chị có Lãnh Mạc, hơn nữa cơ thể chị tốt hơn trước rất nhiều rồi, nói chi chị là trẻ mồ côi, ở đâu ăn tết mà chẳng như nhau. Em thì khác, tết năm nay bố mẹ Tiêu Lăng có ý muốn về nhà ăn tết, hai ngày nay hai em lại không về nhà, không biết bác gái sẽ nghĩ em thế nào, một mình chị ở đây được, không cần em phải ở lại đâu, em mau về nhà đi."

Tô Tố không yên tâm, "Nhưng mà…"

"Không nhưng nhị gì cả." Trương Hân chỉ hướng hai người đàn ông đang nói chuyện ngoài phòng khách, nói nhỏ, "Em không biết đâu, cái tên Lãnh Mạc này nhỏ nhen lắm, ngày nào em cũng đến thăm chị, hắn nhìn vậy mà không vui đâu, hắn nghĩ em chiếm lấy thời gian của chị với hắn, mong em đi cho sớm chợ đấy."

Tô Tố bỗng chốc không biết nên khóc nên cười.

"Em đừng không tin nhé, nếu em mà là đàn ông, chị dám chắc hai chân em giờ này đã bị hắn đánh gãy rồi."

"…" Tô Tố.

Đến mức như vậy không?

“Cho nên, em nhanh chóng ra viện đi. Chị cũng chẳng phải ở đây lâu nữa đâu, nghe bác sĩ nói tình hình của chị cũng dần ổn định rồi. Chỉ hai ngày nữa cũng xuất viện về nhà tĩnh dưỡng được rồi, em hoàn toàn không phải lo lắng đâu, nhanh đi về đi.”

Tô Tố nghẹn lời, “Chị mong cho em đi khỏi đây thế à?”

“Đúng rồi, em còn không về đi Tiểu Thất và Cảnh Thụy lo lắm đó.”

Tô Tố trầm mặc.

Đã mấy ngày cô không nhìn thấy các con, giờ cũng đang rất nhớ chúng.

Dưới sự thuyết phục của Trương Hân, ngày 27 âm, Tiêu Lăng làm giấy xuất viện cho Tô Tố, rồi đưa cô về.

Vừa vào đến sảnh lớn, hai đứa nhỏ nhìn thấy Tô Tố lập tức xông đến.

“A a a, ma mi——”

“Không được.” Tiêu Lăng ôm lấy Tiểu Thất, không để con bé chui vào lòng Tô Tố, “Chân ma mi đang bị thương, Tiểu Thất không được va vào người ma mi nghe chưa?”

“Mami có đau nặng không?”

“Vết thương nhỏ thôi.” Tô Tố bám vào cánh tay Tiêu Lăng, đi lò cò vào đến phòng khách, rất không may họ gặp đúng Tiêu mẫu, Tiêu mẫu nhìn cô từng li như nhìn một con ruồi, bà nhìn từ trên xuống dưới rồi như thấy gì đó ghê tởm, “Không muốn nhìn thấy tôi thì cứ nói, diễn làm gì mấy cái trò vặt vãnh này, cô tưởng tôi không nhìn ra sao?”

“Mẹ!”

Tô Tố kéo lấy tay Tiêu Lăng, ám chỉ anh đừng nói nữa, cô cười nhìn Tiêu mẫu, đáp lại một câu, “Bác gái quả nhiên có hỏa nhãn tinh kim, đến việc cháu giả vờ bệnh bác cũng nhìn ra, quá lợi hại luôn.”

Tiêu mẫu bị đáp trả, sắc mặt có chút khó coi.

Tô Tố không đếm xỉa đến bà nữa, cô bám vào tay Tiêu Lăng, đi cà nhắc qua Tiêu mẫu tiến về phòng.

Ngày hôm nay Tô Tố về nhà, lại xảy ra một chuyện khác.

Về chuyện video Bạch Linh bị xâm phạm, đột nhiên biến mất hoàn toàn không còn một tung tích, bất kể trên tivi hay trên mạng đều không tìm thấy thông tin đang được truy cập nhiều nhất này, cứ như thoắt cái bị phong tỏa vậy, hoàn toàn mất hút trước mắt công chúng.

Lên mạng tìm hai từ "Bạch Linh" cũng không có bất kỳ thông tin nào liên quan đến Bạch Linh.

Chuyện này vừa lộ ra khiến cả showbiz đều kinh ngạc.

Phải có thế lực và quan hệ đến đâu mới có thể làm được đến vậy?

Tất cả mọi người đều đoán là tập đoàn Mạc Thị ở đằng sau động tay thao tác, nhưng thực tế thì——Mạc Tầm cũng không hiểu đang xảy ra chuyện gì, rõ ràng anh không làm gì cả chứ đừng nói, coi như anh có vận động toàn bộ quan hệ để làm chuyện này, cũng không có bản lĩnh nào làm biến mất sạch sẽ mọi thông tin thời sự được.

Mạc Tầm cũng đang suy đoán, chuyện này rốt cuộc có thế lực nào đứng sau?

Cùng lúc đó, Lãnh Mạc đã nhận được thông tin điều tra chính xác từ Vương Bưu.

"Đại ca, đã tra ra, người đứng sau Bạch Linh, là gia tộc Tô ở Kinh Thành.

401. Chương 401

Gia tộc Tô ở Kinh Thành?

Lãnh mạc rùng mình, đứng bật dậy, xác nhận lại với Vương Bưu, "Mày nói Gia tộc Tô ở Kinh Thành?"

Vương Bưu gật gật đầu xác nhận.

Sắc mặt Lãnh Mạc phút chốc tối sầm.

Gia tộc Tô ở Kinh Thành

Người thường chắc chưa từng nghe qua, nhưng đối với người lãnh đạo trong giới xã hội đen châu Á, Lãnh Mạc sao lại không biết về sự tồn tại của gia tộc này. Không ai biết Tô gia lớn mạnh từ thời đại nào trong lịch sử, có thông tin nói, ở thời nhà Thanh, Tô gia đã có vài người làm quan lớn. Thời nhà Thanh, dân quốc, sau đó là đại cách mạng… trong loạt quá trình đó có bao biến số, vì những biến số này mà bao nhiêu danh gia vọng tộc đã lụi bại, nhưng mấy trăm năm nay, Tô gia vẫn sừng sững, có thể thấy bề dầy và1thực

lực của họ.

Gia tộc này ở Kinh Thành lại không nổi danh, nhưng phàm là gia tộc có chút danh vọng đều không dám đắc tội họ.

Lý do không gì khác, ai cũng không biết được khả năng của họ cao đến đâu.

Lãnh Mạc và Tô gia có chút quan hệ tiền bạc cho nên anh cũng hiểu chút ít về họ.

Trên bề mặt, Tô gia không tham gia chuyện thiên hạ.

Nhưng thực chất, việc làm ăn của Tô gia rải khắp thế giới, trụ cột của Tô gia—Tô lão thái gia có mối quan hệ với hắc bang khắp nơi trên thế giới, ông ta chủ yếu buôn súng đạn thuốc nổ và bánh trắng, Lãnh Mạc cũng buôn thuốc súng đạn dược nhưng anh kiêng kỵ nhất là thuốc phiện, dù gì cũng không muốn bán bột trắng.

Trong lĩnh vực thuốc súng đạn dược, anh đã từng hợp tác với họ, người cầm cương của1Tô gia là lão thái gia, lão thái gia nay đã hơn 80 tuổi, tuổi này người thường đã gác gánh ôm cháu rồi nhưng Tô lão thái gia lại có tuổi tác tỷ lệ thuận với dã tâm của lão, anh đã từng có chút tranh cãi với Tô gia về lợi ích món hàng quân hỏa, lúc đó hai bên suýt chút đối đầu với nhau nhưng khi đó cả anh và lão thái gia tộc Tô đều kiêng sợ đối phương, nhờ vậy hai bên ra mặt làm hòa.

Hai phía lập một hiệp ước, trên lãnh vực quân hỏa hai bên không dính dáng, tự lực cánh sinh.

Thêm chuyện Tô gia chủ yếu buôn bán thuốc phiện nên cũng khó chạm vào giới hạn của nhau, hai nhà mỗi bên lùi một bước.

Mấy năm nay hai bên nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng bây giờ… lão thái gia của Tô gia lại lộ liễu bảo vệ5cho Bạch Linh và còn làm người của anh bị thương.

Ánh nhìn của Lãnh Mạc bỗng chốc lạnh như băng.

“Đại ca, Tô gia rõ ràng muốn bảo vệ cho Bạch Linh, chúng ta…”

Lãnh mạc sầm mặt, anh suy tư vài phút, lập tức có quyết định, anh móc điện thoại trong túi không do dự bấm số điện thoại.

“Tút tút tút——”

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, là một ông già với giọng nói vô cùng rõ ràng pha chút thong thả và vị thế trịnh thượng của người lớn tuổi.

"Lãnh tiên sinh?"

"Là tôi."

Đầu dây bên kia chính là người cầm cương của Tô gia, Tô lão thái gia. Tiếng của Tô lão thái gia có chút kinh ngạc, "Không ngờ cậu đã truy đến tôi nhanh như vậy."

Lãnh Mạc đứng dậy, đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài trời tuyết đang rơi dày, lạnh lùng nói, "Lão thái gia không giấu giếm, không phải là2muốn tôi nhanh điều tra đến ngài sao. Lão thái gia nhất quyết bảo vệ cho Bạch Linh sao?

"Đúng."

Ánh mắt anh càng lạnh hơn.

"Lãnh tiên sinh, những chuyện Bạch Linh nó làm tôi đã biết, làm tổn thương người phụ nữ của cậu, điều này tôi thay mặt xin lỗi, tôi có thể dùng một nửa số quân hỏa trong tay đổi một mạng của nó, vẫn mong Lãnh tiên sinh từ nay đừng chấp nhặt nó nữa."

"Nếu tôi nói không đồng ý thì sao."

"Lãnh tiên sinh." giọng lão thái gia không gợn chút cảm xúc, "Tôi thấy quyết định như vậy đối với chúng ta là tốt nhất."

Lãnh Mạc cười nhạt, "Lão thái gia, đưa chút ít bồi thường mà muốn qua chuyện? Tôi cần một lời giải thích hợp lý và sự bảo đảm."

"Ok tôi có thể bảo đảm với cậu, cậu tha cho Bạch Linh con đường sống, sau này nó tuyệt đối không đến9tìm cô gái Trương Hân kia kiếm chuyện nữa, còn về sự đảm bảo... Bạch Linh là cháu gái ruột của tôi, lời giải thích này đã đủ chưa?"

Điện thoại vừa cúp, sắc mặt Lãnh Mạc không thể lạnh hơn.

Bạch Linh không ngờ lại là cháu gái Tô gia?

"Đại ca, như vậy là chúng ta xong chuyện thật à?"

Xong?

Như vậy không đúng với tác phong của anh.

Tiềm lực Tô gia chắc chắn là sâu thăm thẳm, khó mà đo đoán nhưng tương đương với nó, Tô gia có điểm yếu chết người.

Không có người kế nghiệp.

Lão gia của Tô gia khi tiếp quản Tô gia, ông ta đã giết sạch họ hàng của mình, cũng có khi chuyện xấu làm quá nhiều, cả đời ông ta chỉ có một đứa con trai, con trai ông ta lấy vợ nhưng bụng của vợ hắn không có động tĩnh gì, anh còn tưởng Tô gia đã tuyệt hậu.

Không ngờ được Bạch1Linh lại là con cháu Tô gia.

Lãnh Mạc mím chặt môi, "Chúng ta chưa vội hành động, theo dõi động tĩnh phía Tô gia liên tục, có bất cứ điều gì bất thường báo cáo về đây, còn nữa tiếp tục điều tra Tô gia, cố gắng điều tra đến cùng, chỉ cần có liên can đến bọn họ, đều tra."

"Vâng, đại ca."

...

Chớp mắt đã đến 30 tết.

Ngày hôm nay, Tiêu Lăng không đi làm, Tô Tố và các con dậy từ rất sớm, thay lên mình áo phao đỏ mới toanh, hai đứa nhỏ cũng mặ một chiếc áo phao màu đỏ mới mua, đây đều là đồng phục gia đình lão gia đặt mua, Tiêu Lăng cũng có một chiếc, 4 người mặc áo y như nhau, xuống lầu. Lão gia nhìn thấy gia đình nhỏ đi xuống, ánh mắt ông sáng lên.

Lão gia bỏ tờ báo xuống, ánh nhìn hiền hòa, "Đẹp, đẹp lắm, Lão Trần ông xem có đẹp không kìa?"

"Đẹp lắm." Lão Trần vẫn cười như mọi khi, "4 người đứng gần nhau giống như một bức tranh vậy, cậu chủ đã rất lâu chưa ăn mặc thoải mái như vậy rồi."

Tiêu Lăng nhìn lại chiếc áo khoác trên người, hơi cau mày nhưng không nói gì cả.

Đúng là dã khá lâu anh không mặc đồ thoải mái như vậy rồi, từ lúc bắt đầu đi làm ngày nào cũng là vest, kể cả mùa đông bên trong anh cũng mặc vest, bên ngoài khoác thêm áo bành tô, xong xuôi. Nhưng thấy cả Tô Tố lẫn hai đứa trẻ đều mặc như vậy, anh bỗng chốc chẳng còn cảm giác ghét bỏ.

"Lão Trần, hôm nay nhớ gọi điện cho Tiêu Khả, bố mẹ nó điện cho tôi rồi, chúng nó đang ở quân khu không về được nên năm nay không về nhà ăn tết, bảo nó tối nay về nhà tổ."

Lão Trần cười đáp, "Cho dù lão gia không nhắc, đại tiểu thư cũng chắc chắn sẽ đến."

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới.

Lời lão Trần vừa dứt, từ ngoài đã vọng vào tiếng của Tiêu Khả, "Vẫn là bác Trần hiểu cháu nhất, năm mới đến nơi, làm sao cháu có thể ru rú một mình được, thế nào cũng phải chạy về đây ăn tết cùng mọi người chứ…" Tiêu Khả ôm một chiếc thùng lớn, người hầu nhanh chóng đón từ tay cô, cô làm quá, lấy tay lau mồ hôi, "Ai dô, mệt quá đi, ôm được cái thùng đó về thật vất vả quá."

"Đại tiểu thư sao còn mang theo đồ vậy…"

"Hì hì, là pháo đấy." Tiêu Khả ngồi phịch xuống sofa, "Cháu đoán mọi người chắc chắn chưa mua pháo, cho nên cố ý mua đến, đêm giao thừa mà không có pháo làm sao đủ hương vị kia chứ, cho dù người lớn không thích thì chắc chắn trẻ con phải thích chứ nhỉ. Đúng không Tiểu Thất?"

Lão gia 'hừ' nhẹ một tiếng.

Tiểu Thất hoan hô nhảy cẫng lên đùi Tiêu Khả, "Cô cô tốt quá."

"Đó là điều đương nhiên, cô của cháu tỉ mỉ lắm đấy." Tiêu Khả ôm lấy tiểu nha đầu, đưa cổ ra nhìn một vòng cả căn phòng, nhìn nửa ngày không thấy người, cô hiếu kỳ hỏi, "Ể, không phải cô chú về rồi sao? Họ đi đâu rồi?"

402. Chương 402

Nhắc đến vợ chồng Tiêu Quốc Cường, không khí ở đại sảnh bỗng chốc trở nên tê cứng lại.

Tiêu Khả gãi đầu, "Con nói sai rồi hả?"

"Không có!" Lão Trần cười nói, "Là như vậy, nhị tiểu thư một mình ở Mỹ, lão gia và phu nhân sợ cô đón tết quá cô đơn, nên ra ngoài gửi cho cô ít đồ tết."

Tiêu Khả đột nhiên trau mày!

Thật là thú vị, bên mỹ đâu có đón năm mới!

Tiêu Khả lén nheo mắt nhìn Tiêu Lăng, ho nhẹ một tiếng chuyển sang đề tài khác, “Cái đó. Ngoài trời tuyết vẫn còn rơi, mọi người ăn mặc như thế ý là muốn ra ngoài à?”

“Ừm, hôm nay Tiêu Lăng khó có thể nghỉ ngơi được, chúng tôi tính đưa mấy đứa nhỏ ra ngoài chơi, nhân tiện mua ít đồ tết về, “Tô Tố nhìn Tiêu Khả cười, “Em có muốn đi cùng không?”

Tiêu Khả hoàn toàn không để ý đến ánh mắt chê bai của Tiêu Lăng, lập tức nhảy ra khỏi ghế sofa, hưng phấn vô cùng, “Được đó được đó, gần đây em bận quá, rất lâu rồi không có thời gian dạo phố, đi đi đi, chúng ta cùng đi dạo, hihi, Tiêu Lăng anh đừng chê em, em có thể trông con giúp anh, giúp anh xách đồ cơ.”

Tiêu Lăng nhẹ nhàng hừm một tiếng nhưng lại không nói gì.

Ông lão gia nhìn mọi người vui vẻ hòa thuận như vậy, vui đến nổi khuôn mặt đầy nếp nhăn li ti, “Các con mau đi đi, nhớ mua câu đối tết về, theo phong tục, chiều ba mươi tết phải dán câu đối tết, dì Trương đã gói sủi cảo rồi, tối nay cả nhà chúng ta cùng nhau vui vẻ ăn bữa cơm.”

Tiêu Lăng đích thân lái xe, dẫn mọi người đến siêu thị gần nhất.

Hai đứa trẻ vào siêu thị, giống như thú bị sổng chuồng vậy, chạy lung tung khắp nơi! Không đúng không đúng,chính xác mà nói, là Tiểu Thất giống thú bị sổng chuồng vậy chạy lung tung lên, người trong siêu thị không ít, Tô Tố sợ Tiểu Thất chạy lạc mất, nhanh chóng chạy qua đó, Tiểu Thất đến siêu thị liền chạy một mạch đến quầy bán kẹo,Tô Tố nhìn thấy miệng liền tru ra.

Tiểu Thất kéo tay Tô Tố làm nũng, “Mami mami, hôm nay ba mươi tết, Tiểu Thất có thể mua một ít kẹo đem về không hả, ngày mai mùng một nhất định có rất nhiều người đến nhà chúc tết, trên ti vi không phải đều diễn vậy sao, rất nhiều người kéo cả nhà qua chúc tết, sau đó chúng ta cho họ kẹo hay gì đó, mami mami, chúng ta mua một đống kẹo về được không?

“Là con tự muốn ăn thì có.” Tô Tố không thương tiếc vạch trần Tiểu Thất.

Tiểu Thất cười hihi, “Mami, người ta chỉ có một chút thế này thôi ak.” Tiểu Thất dùng hai ngón tay tạo thành một cự li cỡ một mili, “Thật là chỉ muốn ăn một chút thế này thôi.”

Tô Tố bật cười, cuối cùng vẫn mau một bao kẹo lớn mang về.

Mua kẹo xong, Tiêu Lăng bọn họ đã không còn ở phía trước, Tô Tố lấy điện thoại ra nhìn, trên đó có tin nhắn của Tiêu Lăng, “Người đông quá, anh đi mua đồ tết trước, em dẫn Tiểu Thất lên quán cà phê trên lầu ngồi, anh sẽ qua đó ngay.”

Tô Tố vui vẻ mỉm cười.

Thật là!

Coi cô như là con nít, cô đâu có đi lạc!

Tô Tố dẫn Tiểu Thất ra ngoài siêu thị, đến quá cà phê đối diện.

Gặp thấy mẹ Tiêu là điều cô không ngờ đến.

Mẹ Tiêu thấy Tô Tố đi ra, trong mắt cũng lóe lên sự kinh ngạc, bà bỏ cốc cà phê trên tay xuống, lạnh lùng nhìn Tô Tố.

Tô Tố rất muốn vờ như không thấy, nhưng nghĩ đến việc bà ta là mẹ Tiêu Lăng, nên rốt cuộc cũng nhẫn nhịn.

"Bác gái!"

"Ừm!" mẹ Tiêu lạnh lùng gật đầu,"Ngồi xuống đi, vừa may tôi có chuyện muốn nói với cô."

"Không đâu, đợi xíu nữa Tiêu Lăng mua đồ xong sẽ đi ra, có gì bác gái có thể về nhà rồi nói ạ."

Một mình cô sẽ không ngại "Nói chuyện" với mẹ Tiêu, nhưng có Tiểu Thất ở đây, cô thật không muốn Tiểu Thất nghe được những lời nói khó nghe phát ra từ miệng của mẹ Tiêu.

"Sao, cô sợ một bà già như tôi ăn thịt cô chắc!" Mẹ Tiêu ánh mắt vẫn lạnh lùng, "Kêu cô ngồi thì ngồi đi, Tiêu Lăng quay lại rồi đi cũng chưa muộn!"

Tô Tố nhăn mày.

Cô gọi một ít đồ ăn nhẹ và một ly trà sữa, để qua bàn bên cạnh mẹ Tiêu, sau đó cô đẩy Tiểu Thất qua đó, "Tiểu Thất ngoan, đi ăn chút đồ đi, mami nói chuyện một chút, đợi xíu nữa chúng ta về nhà."

"Ồ!" Tiểu Thất ngoan ngoãn ngồi vào ghế.

Tô Tố lúc này mới ngồi vào ghế sofa đối diện của mẹ Tiêu.

"Bác gái có lời gì người cứ nói thẳng ra hết đi ạ!"

"Được, nếu đã thoải mái như vậy, vậy tôi cũng sẽ mở lời ngay." Mẹ Tiêu để ly cà phê xuống, lạnh lùng nhìn

Tô Tố, “Xem ra lời cảnh cáo trước đây của tôi dành cho cô Tô, cô đều không nghe lọt lỗ tai nhỉ.”

Tô Tố cười nhạt, “Người bác gái ám chỉ là người yêu cũ của Tiêu Lăng sao, hay là mấy lời đại loại như bảo con rời xa Tiêu Lăng? Bác gái, con khuyên người đừng phí công sức, con tuyệt đối không rời xa Tiêu Lăng, nếu như người vẫn muốn tiếp tục nói với con chủ đề này, con cảm thấy hoàn toàn không cần thiết!”

Mẹ Tiêu hừm một tiếng, “Hôm nay tôi không nói chuyện này với cô, nói chuyện khác với cô.”

“Xin mời nói!”

Mẹ Tiêu quẩy ly cà phê, ánh mắt lạnh như nước, “Hôm nay tôi nói với cô về Diệp Lạc_Tiêu Diệp Lạc! Cô cũng là một diễn viên có tiếng, đối với Diệp Lạc chắc cũng có hiểu biết đôi chút, nhưng cái cô biết tuyệt đối chỉ là một chút biểu hiện bên ngoài thôi, hôm nay tôi nói với cô một số khác.”

Tô Tố mơ hồ cảm thấy có một dự cảm không tốt.

Mẹ Tiêu nhìn vào mắt Tô Tố, tiếp tục nói, “Tiêu Lăng có phải nói với cô, Diệp Lạc là em gái nó?”

Lông mày Tô Tố dựng lên, “Lẽ nào không phải?”

Mẹ Tiêu cười mỉa mai, “Tôi đã biết Tiêu Lăng sẽ nói vậy với cô, nhưng thật đáng tiếc, Diệp Lạc không phải em ruột của Tiêu Lăng.” Nhìn ánh mắt đầy kinh ngạc của Tô Tố, mẹ Tiêu không nhịn được cười lên, “Tôi hy vọng tôi nói xong cô sẽ biết khó mà rút lui! Diệp Lạc là con người bạn thân của ba Tiêu Lăng, chính một lần hai vợ chồng họ đi du lịch, bỏ Diệp Lạc ở nhà ta làm khách, kết quả là lần đó máy bay gặp chuyện, họ không trở về nữa. Tôi và ba Tiêu Lăng rất thích cô bé này, không nhẫn tâm gửi cô cho người khác nuôi dưỡng, nên đã nhận cô về nhà nuôi, Tiêu Lăng lớn hơn Diệp lạc ba tuổi, lúc Diệp Lạc đến nhà chúng tôi đã lên mười, lúc đó Tiêu Lăng mười ba, chính là lứa tuổi nổi loạn.”

Thấy Tô Tố chăm chủ lắng nghe, Mẹ Tiêu tiếp tục nói, “Do lúc đó bố mẹ Diệp Lạc đều chết hết, nên tôi và bố Tiêu Lăng quan tâm đến nó khá nhiều, lúc đó Tiêu Lăng đang tuổi nổi loạn, nhìn Diệp Lạc vô cùng chướng mắt, thường xuyên ức hiếp cô, nhưng sau đó… từ từ hai đứa tiếp xúc với nhau, hai người họ một người thanh niên phơi phơi, một người là thiếu nữ mới nở rộ, cô nghĩ cũng biết xảy ra chuyện gì rồi chứ!”

Mặt Tô Tố có chút trắng bệch ra, cô luôn cho rằng Tiêu Diệp Lạc là em gái của Tiêu Lăng, cũng biết trong lòng Tiêu Lăng có người phụ nữ khác, nhưng không ngờ… cô cố gắng trấn an tâm thần mình, “Sau đó thì sao?”

“Lúc đầu tôi và Quốc Cường không đồng ý cho hai đứa nó yêu nhau, nhưng lúc đó hai đứa nó còn nhỏ, tôi và ba Tiêu Lăng lo lắng hai đứa sau này không thể đi cùng nhau đến cuối cùng được, lúc đó ngay cả làm anh em cũng không được nữa, nên hai vợ chồng tôi không tán thành hai đứa ở bên nhau, nhưng hai đứa nó lại vô cùng kiên định, ai cũng không chịu xa ai.” Mẹ Tiêu nhìn mặt Tô Tố dần biến sắc, nhịn không được cười lên, “Biết Tiêu Lăng vì muốn chứng minh cho chúng tôi thấy nó rất nghiêm túc, làm gì không? Nó lúc đó vẫn chưa tốt nghiệp đại học, đã quyết định làm đơn xin nghỉ học rời khỏi trường, sau đó bắt đầu lập

nghiệp, từ một hỗn thế ma vương, dần biến thành một chàng trai thanh niên tài sắc được người người ca tụng!"

403. Chương 403

Tô Tố công nhận,mẹ Tiêu thành công rồi.

Bởi vì lúc này trong lòng cô thật sự rất khó chịu,vô cùng khó chịu.

Người đàn ông cô yêu,bởi vì người phụ nữ khác mà thay đổi,cô khó tránh khỏi có cảm giác tự ti,liệu có phải là cô không làm gì cũng có được điều tốt đến vậy?

"Bác gái,bác yên tâm,nếu như Tiêu Diệp Lạc về nước, cháu sẽ cảm ơn cô ấy đã để người đàn ông tốt như vậy đưa tới bên cháu." Tô Tố không muốn để cho mẹ Tiêu thấy được cô đang khó chịu như nào,cười mỉm nói, "Thật ra mà nói cháu cần cảm ơn cô ấy,nếu như không có cô ấy làm cho Tiêu Lăng trở nên hoàn hảo như vậy,sợ rằng cháu và Tiêu Lăng bây giờ cũng đâu có ở bên nhau như thế này."

Mẹ Tiêu hơi cau mày lại,bà đặt cốc cafe xuống,tiếp tục dữ dằn, "Thời gian lập nghiệp,Tiêu Lăng chỉ có thể ngủ hai ba tiếng mỗi ngày,nhưng mà vì Diệp Lạc,nó từ trước tới giờ không bao giờ kêu khổ kêu mệt,cứ như vậy qua hai năm,khi mà tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ của1nó ngày càng có lợi nhuận,mà chúng tôi thấy nó và Diệp Lạc ngày càng hạnh phúc,và càng ngày càng khó rời xa đối phương,trong tim cũng có chút rung động hơn rồi,quên mất không nói cho cô hay,khi đó người mà ủng hộ chúng nó nhất chính là ông nội của Tiêu Lăng."

Ông nội?

Ngón tay Tô Tố ngày càng nắm chặt lại.

Mẹ Tiêu từ từ thu lại tầm nhìn,haha cười, "Khi đó ông nội Tiêu Lăng khuyên tôi và bố nó,nói hau đứa chúng nó là thật lòng,mà sự nỗ lực của Tiêu Lăng là để mọi người thấy rõ hơn,nếu như sau này hai đứa chúng nó kết hôn sống bên nhau,con trai con gái của chúng tôi trở thành con trai con dâu,nói như thế nào cũng đều là người nhà cả,cũng không còn cần phải quan tâm tới các vấn đề mâu thuẫn,cả gia đình cũng không cần phải phân chia,tôi và bố của nó nghe thấy lời của lão gia tử nói vậy cũng cảm thấy rất có lý,cho nên chúng tôi không ngăn cản chuyện hai đứa nó kết giao với nhau nữa.Mà hai đứa chúng nó cũng không hề làm1chúng tôi thất vọng,không cần biết công việc có bận như thế nào,cứa tới giờ tan học của Diệp Lạc nó đều tới đón lái xe đưa về nhà,sau đó ở nhà ăn cơm xong mới tiếp tục đi làm…"

Mẹ Tiêu tiếp tục nói, "Tôi nhớ có một lần.cũng giống như thời tiết của ngày hôm nay,có tuyết rơi nhiều,Diệp Lạc đang đêm bỗng sốt cao,Tiêu Lăng lo lắng tới nỗi đến giầy cũng chưa đi,ôm Diệp Lạc lao tới bệnh viện."

Tô Tô trong tâm có chút đau nhói,ngực cảm thấy khó chịu.

Cuối cùng cô cũng tạm coi như biết vì sao cha mẹ Tiêu Lăng luôn từ chối cô,tình cảm… họ như cảm thấy cô cướp đi mất Tiêu Lăng vốn là của Tiêu Diệp?

Mẹ Tiêu thấy vậy nhoẻn miệng cười,bà ấy vẫn chưa nói tới phần mãnh liệt nhất mà đã như thế này rồi.

Bà haha cười,nhanh chóng kể tiếp câu chuyện, “Khi đó tình hình của Diệp Lạc đặc biệt nguy hiểm,sau khi đỡ sốt,con bé hôm nào cũng bị sốt đi sốt lại,nửa tháng sau,con bé gầy mất mười mấy cân,nửa tháng đó Tiêu Lăng từ chối mọi công việc,hôm nào cũng5ở trong bệnh viện với cô ấy,nói chuyện ăn cơm,mọi người trong gia đình muốn nó về nhà nghỉ ngơi nhưng nó đều không chịu.Sau khi bệnh tình của DIệp Lạc hồi phục cũng kha khá rồi,về nhà Tiêu Lăng vì chăm sóc cho con bé,tìm các món ăn ở trên mạng,sau đó còn học cách ngày nào cũng nấu canh cho Diệp Lạc uống,cô hình như chưa được uống canh Tiêu Lăng nấu thì phải?”

Chưa lần nào được uống thử.

Tô Tố hoàn toàn không biết Tiêu Lăng biết nấu canh.

“Bác gái,bác nói những việc này có tác dụng gì không?Dù cho bọn họ đã từng thân thiết thế nào,thì đó cũng chỉ là chuyện trước kia rồi,hai người tình cảm có tốt tới đâu,thì cũng đã chia tay rồi.”

Tô Tố có thể nhấn mạnh “đã từng”và “quá khứ” hai từ then chốt đó.Mẹ Tiêu sau khi nghe xong,ánh mắt có chút trở nên ảm đạm,nhưng rất nhanh bà đã có thể điều chỉnh lại tâm trạng của mình, “Cô cũng không cần phải cố ý nói với tôi như thế,chúng nó đúng là đã chia tay,mà chính xác là đã chia tay được năm năm2rồi.Nhưng chúng nó xa nhau như vậy vì hiểu nhầm,hiện tại Tiêu Lăng chỉ là không biết hiểu nhầm vì chuyện gì,cho nên mới không hiểu Diệp Lạc.Nhưng tôi tin,chỉ cần sự việc được sáng tỏ,tình cảm Tiêu Lăng dành cho cô chắc chắn sẽ bị lay động.”

Tô Tố không tin.

Tình cảm Tiêu Lăng đối với cô như thế nào cô có thể tự mình cảm nhận được.

Cô không thể vì vài ba câu của mẹ Tiêu mà thành ra nghi ngờ anh được.

Nghĩ như vậy,cô có thể bình tĩnh lại hơn, “Bác gái,những điều bác muốn nói với cháu là chuyện này sao.”

“Đương nhiên không chỉ có như vậy nhưng vừa mới bắt đầu câu chuyện,tôi không muốn nói tuyệt tình nhanh quá.nhưng cũng vì cô không biết tiến lùi,thế thì tôi lật bài ngửa nói rõ ràng với cô vậy nhé.Chuyện hiểu nhầm của Tiêu Lăng và Diệp Lạc chúng tôi không muốn tham gia,nhưng tình cảm của nó và Tiêu Diệp cũng đã mười lăm năm nay rồi,cô nghĩ là mình có thể chen ngang vào được?Đừng có dùng cái biểu cảm ấy nhìn tôi,và cũng đừng có nhanh chóng cãi lại,đợi tôi nói9xong cô cãi cũng vẫn chưa muộn.”

Mẹ Tiêu cười nói tiếp, “Có biết tại sao Tiêu Lăng mặc dù đã có tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ nhưng vẫn

muốn sáng lập Truyền thông Tinh Nguyệt hay không? nhìn biểu hiện của cô hình như cũng đoán được ra rồi,không sai,Truyền thông Tinh Nguyệt chắc chắn là do Tiêu Lăng sáng lập nhưng có một điểm cô chắc chắn không biết được,Truyền thông Tinh Nguyệt có ngay sau khi Diệp Lạc đi mỹ Tiêu Lăng mới thành lập nên.Ý nghĩa sâu đậm của việc này không cần tôi nói cô chắc cũng rõ ràng.Những hành động này của Tiêu Lăng chính là muốn nói với Diệp Lạc,con bé lúc nào cũng có thể quay về,luôn có nó đợi ở đây."

Sắc mặt Tô Tố cuối cùng cũng biến sắc, "Đủ rồi,bác không cần nói nữa."

"Không,vẫn còn việc mà cô chưa biết đó." Mẹ Tiêu thấy Tô Tố như vậy,trong tâm cũng có chút không nhịn được,thật ra trong thâm tâm bà ấy cũng biết Tô Tố rất vô tội,nếu như không có Diệp Lạc,bà ấy chắc chắn sẽ đón nhận Tô Tố,nhưng thật đáng tiếc, sự1thật là Diệp Lạc tồn tại,mà lại còn là người con gái bà hết mực yêu thương.Cho nên mặc dù biết rất rõ Tô Tố vô tội nhưng những lời tàn nhẫn bà vẫn phải nói, "quốc tế Hoàn Vũ của Tiêu Lăng cũng được,Truyền thông Tinh Nguyệt cũng được,kể cắt nhà mà Tiêu Lăng có ở bên ngoài,tầng lầu đều là hai mươi sáu,cô biết số sáu đối với Tiêu Lăng mà nói có hàm ý gì hay không?Tôi góp ya cho cô nhé,cô lên Baidu tìm dữ liệu về Diệp Lạc."

Hai mươi sáu.

Tô Tố cũng từng hoài nghi vấn đề này.

Khi đó cô nghĩ là Tiêu Lăng đối với số hai mươi sáu này có một sự yêu thích đặc biệt,nhưng xem ra,cũng chỉ vì Tiêu Diệp Lạc sao?

Trong thâm tâm cô có chút đau nhói,mím chặt môi lấy điện thoại từ trong túi ra,cô đánh ba từ Tiêu Diệp Lạc lên phần tìm kiếm của Baidu,những tin tức có liên quan đến Tiêu Diệp Lạc ngay lập tức xuất hiện.

Những tin tức nóng hổi về cá nhân Tiêu Diệp Lạc cũng xuất hiện.

Tiêu Diệp Lạc,diễn viên điện ảnh,sinh ngày 6 tháng 6 năm 1996.

Hai mươi sáu… Năm sinh

Trong khoảnh khắc,trái tim Tô Tố như bị ngàn mũi kim đâm trúng, bắt đầu đau râm ran dần lên.

Vội nhớ tới tấm thẻ phụ Tiêu Lăng đưa cô.

Mật mã thẻ phụ là 666,cũng là ghi nhớ kỷ niệm tình cảm của anh và Tiêu Diệp Lạc sao.

Cô không thể khống chế mình nghĩ tới việc đó,chẳng trách mỗi khi nhắc tới Tiêu Diệp Lạc,biểu hiện của Tiêu Lăng luôn luôn rất là kỳ lạ,Cô vốn nghĩ rằng chắc do Tiêu Lăng nhớ em gái,nhưng bây giờ.

… Xâu chuỗi tất cả các sự việc liên kết lại với nhau.

Trong đầu Tô Tố hiện tại là cả một khoảng không rất lớn,hoàn toàn không nghĩ được bất kỳ điều gì cả.

Mẹ Tiêu nhìn thấy sắc mặt của Tô Tố ngày càng tái đi,cuối cùng cũng cười thành tiếng, “Tô Tố,bây giờ tôi sẽ lại hỏi cô câu hỏi mà tôi đã đừng đưa ra,bây giờ tôi cá với cô,tôi các lễ cưới của cô và Tiêu Lăng sẽ không bao giờ thực hiện được—cô dám cá cược với tôi không?”

404. Chương 404

“Không.”

Mẹ Tiêu cau mày.

Tô Tố cắn chặt môi, cô nắm chặt tay ánh mắt nhìn thẳng vào mẹ Tiêu, “Cũng có thể những điều bác nói là sự thật,nhưng cháu sẽ không bao giờ cá cược với bác,cháu đã nói rồi,cháu sẽ không bao giờ đem hạnh phúc của mình ra để đặt cược, và cược với người khác bất cứ điều gì.Còn nữa… Tiêu Diệp Lục đối với Tiêu Lăng không cần biết có ý nghĩa như thế nào,nhưng kể từ khi cô ấy rời đi, đó là cô ấy do cô ấy không cần Tiêu Lăng nữa, bây giờ cháu mới là bạn gái của Tiêu Lăng, trừ khi Tiêu Lăng thực sự không yêu cháu nữa, nếu không cháu sẽ không bao giờ bỏ cuộc dễ dàng như vậy.”

Mẹ Tiêu không kiềm chế cười thành tiếng, bà nghiêng người yểu điệu dựa thân lên ghế sofa, lông mày khi cười nhếch lên như đang chế nhạo, “Tô Tố,tôi không thể không công nhận một chuyện đó là1cô rất cố chấp,nếu như có chưa nhìn thấy sông Hoàng Hà chưa bỏ cuộc,vậy chúng ta cùng chờ xem nhé.cô và Tiêu Lăng mới có quen biết gần nửa năm thôi.tình cảm của Tiêu Lăng và Diệp Lạc là mười năm năm rồi… cô dám tự tin như vậy,tôi hy vọng sự tự tin của cô có thể được giữ vững vàng tới cuối cùng.”

Tô Tố nắm chặt cốc cafe trong tay.

Cafe đã nguội ngắt,cốc cũng lạnh ngắt từ bao giờ,tay cầm như đông cứng,nhiệt độ lạnh lẽo đó phảng phất như được truyền từ tay chạy tới tim vật,cả trái tim trở nên lạnh lẽo.

Cô biết…

Mẹ Tiêu nói đều là sự thật.

Nhưng cô cũng có thể cảm nhận được tình cảm Tiêu Lăng đối với cô là thật.Nếu như anh vì vấn đề của Tiêu Diệp Lục không muốn kết hôn cùng với cô,xem như mắt cô đi nhầm hướng,nhưng cô cũng muốn để cho hai người đó một cơ hội,cô và Tiêu Lăng đã từng bỏ phí1một lần,vì Tiêu Lăng đối với cô không có niềm tin,hai người đã từng bị tổn thương rất sâu đậm.Lần này,cô không muốn vì bất cứ lý do gì mà tạo thành

rào cản với Tiêu Lăng.

Cô lựa chọn tin anh.

Tô Tố thả lỏng cốc cafe nguội ngắt trong tay, “Bác gái,bác đã nói xong chưa ạ,nếu đã xong rồi thì cháu đi trước đây ạ.”

Lần này mẹ Tiêu không chặn cô lại nữa,gật gật đầu với cô, “Cô đi đi.”

Tô Tố không đắn đo gì,đứng lên rời khỏi vì trí đi tới bên cạnh bàn phía Tiểu Thất,dắt dôi bản thay nhỏ của Tiểu Thất.

“Mami,tay của mẹ lạnh quá.”Tiểu Thất xoa xoa bàn tay cô, “Tiểu Thất sưởi ấm cho mẹ.”

Trái tim lạnh vừa mới đang lạnh cóng của Tô Tố,trong khoảnh khắc như được truyền hơi ấm vậy,cô ôm Tiểu Thất lên, trả tiền và rời đi.

Đúng rồi.

TRong đời người đâu phải chỉ có chuyện tình ái,cô ngoài Tiêu Lăng ra vẫn còn có Tiểu Thất5và Cảnh Thụy.Cho nên cô dành cơ hội cho Tiêu Lăng,nhưng nếu như anh làm cô thất vọng… nếu như anh làm cô thất vọng… Tô Tố ôm cánh tay của Tiểu Thất có chút chặt lại,ánh mắt lóe lên sự quyết tâm.

…

Vừa bước ra ngoài đã có thể cảm nhận được ngay cái lạnh,Tô Tố kéo chiếc mũ trên áo phao của Tiểu Thất đội lên cho cô bé,vừa bước rời đi đã gặp ngay Tiêu Lăng và Cảnh Thụy đang từ xa đi tới,ánh mắt của Tô Tố như dồn hết lên Tiêu Lăng và Cảnh Thụy.Hai cha con họ một cao một thấp tay trong tay,trên người đều đang mặc áo phao màu đỏ.Một tay Tiêu Lăng đang bê một túi đồ đầy ắp,đầu cúi thấp không biết nói gì đó với Cảnh Thụy,hai người họ tâm tình hình như rất tốt,hai khuôn mặt hồng áo trên nền áo phao đỏ,sắc mặt rất tốt.Phía sau lưng họ là tuyết trắng dày đặc,tuyết trắng dày chạm vào bóng hình2của bọn họ dường như cũng trở nên ấm áp hơn.

Trái tim Tô Tố dường như lắng xuống.

Tiêu Lăng yêu cô và cũng yêu các con.

Tình cảm của bọn họ sao lại có thể giống như mẹ Tiêu nói được—nói vỡ là vỡ ngay sao.

Trong hỗn độn suy nghĩ Tiêu Lăng đã đi tới,nhìn thấy Tô Tố bế Tiểu Thất đứng ở ngoài cửa tiệm cafe anh

cau mày lại, “Sao lại đợi ở bên ngoài thế này,bên ngoài rất lạnh đó.”, nói,anh vội đưa túi đồ vắt sang tay Tiêu Khả,nhận ngay một cái nguyết của Tiêu Khả,Tiêu Lăng cũng không cần quan tâm đón Tiểu Thất từ tay của Tô Tố,một tay nắm lấy tay cô,cảm nhận được sự lạnh buốt trên các ngón tay.Tiêu Lăng lại trách móc, “Lớn như thế này rồi sao lại không biết chăm sóc cho bản thân vậy,trong tiệm cafe có máy sưởi không ngồi đợi,cứ nhất định phải ra đây đón gió lạnh,bị ốm thì làm sao?”

“Không sao.” Tô Tô9nhoản miệng cười.để mặc Tiêu Lăng sưởi ấm cho tay cô,ánh mắt nhìn chặt vào mắt anh,trong ánh mắt của anh tràn ngập là sự quan tâm,không để lọt vào bất kỳ đều khác,nụ cười trên mặt Tô Tố cũng thoải mái hơn chút ít,nói, “Em và Tiểu Thất cũng vừa mới ở trong tiệm cafe đi ra thôi,làm gì có khoa trương như anh nói.Thể chất của em hơi lạnh,tới mùa đông là chân tay đều lạnh,không liên quan tới chuyện bị cóng hay không.Đồ tết đều đã mua xong rồi phải không?”

“Mua xong rồi,năm nay chợ tết người đông lắm.”Tiêu Lăng trả lời, “Thịt cho gia đình cũng đều chuẩn bị xong rồi,anh mua thêm vài đôi câu đối,và một ít pháo.Sắp trưa rồi,bọn mình về thôi,vừa vặn có thể ăn cơm trưa.”

“Vâng.”

Cả gia đình cũng đi về nhà cũ,bữa ăn trưa vợ chồng Quốc Cường đều không về,lão gia tử cũng không để cho ai phải đợi họ,cả gia đình ăn cơm trưa,sau đó dán1câu đối.

Người làm đưa cầu thang tới.Tiêu Lăng đích thân dán lên.

Anh đã rất nhiều năm không làm việc này rồi,lão gia tử nhìn thấy anh tự tay dán lên,vui mừng đứng ở cửa lớn nhìn,chống nạng không ngừng chỉ huy, “Không đúng không đúng,lệch rồi lệch rồi,nên qua trái một chút,không đúng,qua phải một chút.Aizz… tiểu tử thối con có biết dán câu đối không vậy,con nhìn con dán mà xem,không hàng lối gì,thật là muốn tức chết tôi mà.”

Tiêu Lăng cũng không khách khí, “Ông nội,ông cố tình phải không.”

Lão gia tử cười càng lớn hơn, “hahaha,bây giờ con mới phát hiện ra sao,tiểu tử thối trí thông minh của con ngày càng thấp đi đó.”

Tiêu Lăng nhếch miệng lên một cái,không nhìn lão gia tử nữa,quay ra nhìn Cảnh Thụy, “Cảnh Thụy,daddy dán thế nào,có lệch không?”

“oh…” Cảnh Thụy đứng trong tuyết,vuốt vuốt cằm,nhìn vào câu đối, “Hình như có chút hơi lệch, daddy qua trái một cm,đúng đúng đúng,như thế là được rồi,đã rất thẳng rồi.”

Tiêu Lăng đã dán câu đối lên.

Hai cha con phối hợp thật đồng điệu,lão gia tử đứng bên cạnh loạn không được.gấp gáp hư một tiếng, “Tiểu

tử thối bây giờ mọc cánh cứng cáp rồi,không thèm nghe lời ta nữa rồi."

Ở phòng lớn,Tiểu Thất nằm trong vòng tay của Tiêu Khả,không biết nói gì với Tiêu Khả cười vui như hoa,đặc biệt làm cho người khác rất yêu thích.

Tô Tố đứng ở cửa phòng khách.nhìn khung cảnh vừa náo nhiệt vừa ấm áp như thế này,không ngừng cười.

Tiêu Lăng rất nhanh đã dán xong câu đối,xuống cầu thang,anh ôm chặt eo Tô Tố tự hào nhìn câu đối, "Thế nào,dán được không?"

Bộ dạng này thật giống như một đứa trẻ đang nũng nịu xin kẹo vậy.

Tô Tố thấy rất buồn cười,cô nhìn lên câu đối,kiến trúc Châu Âu dán lên câu đối thật sự có chút hơi kỳ quái,nhưng Tô Tố vẫn gật gật đầu, "Dán cân đối,đẹp lắm." Cô nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Lăng,cả người nằm gọn trong lòng anh, "Tiêu Lăng,Thật tốt nếu như có thể cứ mãi như thế này."

Tiêu Lăng hiểu rõ ý cô muốn nói gì,anh ôm lấy Tô Tố, "Em yên tâm đi,gia đình chúng ta sẽ mãi mãi vui vẻ hạnh phúc như thế này."

405. Chương 405

Mãi mãi.

Tô Tố cười tươi,cô dựa vào ngực của Tiêu Lăng.

"Thịch Thịch thịch—."

Nhịp tim của anh bình tĩnh nhưng có cữ,cô nghe thấy bản thân cũng an tâm hơn.

Khoảnh khắc này,Tô Tố nhận thấy không ai,không có việc gì có thể chia rẽ gia đình họ được.

"ê ê ê,hai người đừng có mà quá đáng nhé." Tiêu Khả không biết xuất hiện từ bao giờ,nhìn thấy hai người đang đứng ôm nhau,mặt giả như bực bội, "Thế là đủ rồi nhé,đem giao thừa rồi,vợ chồng hai người còn thể hiện tình cảm để ngược đãi người độc thân này à,thật không có lòng người gì cả."

Tô Tô mặt đỏ ửng,từ từ liếc mắt nhìn mọi người.

Ánh mắt lão gia tử như muốn cười,người làm cũng xì xầm nhìn họ,nghĩ tới việc cô trước mặt mọi người có hành động ôm ôm ấp ấp mà cô cảm thấy càng xấu hổ hơn,đầu trốn trong lòng Tiêu Lăng không dám chui ra.

Aizz… Thật xấu hổ.

Tiêu Lăng cười ôm chặt Tô Tố,quay ra lườm Tiêu Khả, “Chị độc thân1thì đi tìm bạn trai đi,tìm người yêu thương chị tự khắc có người để thể hiện yêu thương thôi.”

Tiêu Khả xoa xoa mũi cười.

Cô một mình đang sống tốt thế này,tìm bạn trai làm gì.Có người yêu ngay lập tức lại chịu sự quản thúc,mỗi ngày thời gian đều phải dành chút cho bạn trai,cô làm quái gì có thời gian như vậy.

“Con còn dám cười.” Lão gia tử chống nạng đi vào.Không mạnh không nhẹ gõ vào bắp chân Tiêu Khả, “Đứa cháu gái không hiếu thảo này,bao giờ mới đem cháu rể về cho ta xem,ông già này còn đang đợi con sinh cho ta đứa cháu đây này.”

“A… ông nội,con nhớ ra hình như dì Trương vẫn đang làm sủi cảo,con đi giúp.”Tiêu Khả tìm cách trốn đi.

Lão gia tử nhìn theo bóng của cô,cười lắc đầu, “Cái con nha đầu này”

…

Tối đó khi chuẩn bi ăn cơm tất niên vợ chồng Quốc Cường mới về nhà,không khí đang náo nhiệt như thế bỗng lạnh ngắt xuống.

Tiêu Quốc Cường trên tay cầm1túi lớn túi nhỏ,lão gia tử ánh mắt rời đi, “Được rồi,nhanh thu dọn,chuẩn bị ăn cơm tất niên rồi.”

“Vâng.”

Dì Trương đặc biệt làm một mâm cơm đầy ắp món ăn,đương nhiên,quan trọng nhất chính là sủi cảo.

Ăn cơm tất niên,ba mẹ Tiêu Khả gọi tới hỏi thăm,lão gia tử nghe máy, “Cơm tất niên các con không về kịp việc này ta không trách cứ,đợi ngày cưới của Tiêu Lăng,dù có bận như thế nào cũng phải dành thời gian về tham dự,nghe rõ chưa.”

Nhận được kết quả vừa ý.lão gia tử mới vui vẻ hơn.

“Sao rồi sao rồi?ông nội,ba mẹ con họ có về không.”Tiêu Khả vội vã hỏi.

“Đợi ngày cưới của tiểu tử thối sẽ về.”

“Tốt quá rồi.”Tiêu Khả nôn nóng Tiêu Lăng và Tô Tố phải nhanh chóng kết hôn mới được,cô đếm ngón tay, “Aizzz,hai người còn những một tháng nữa mới kết hôn,thời gian sao lại lâu vậy nhỉ.”

Tiêu Lăng mới cảm thấy thời gian trôi lâu thì có.

Anh gắp thức ăn cho Tô Tố,nhẹ nhàng nói,5“nhanh ăn,phải vỗ béo cho em một chút,đợi đến lúc kết hôn có thể ăn rồi.”

Tô Tố mặt nóng ran,lườm xéo Tiêu Lăng.

Người này…

Trước mặt mọi người nói những lời như thế này sao…

“Ăn nhanh đi,ăn xong anh đưa em đi xem cái này.”

“Cái gì vậy?”

“Đợi ăn xong anh đưa em đi.”

Ăn cơm xong,lão gia tử bắt đầu phát lì xì,Tiểu Thất và Cảnh Thụy nhận được một bao lì xì dày cộm,Tiểu Thất vui sướng nhảy múa bale, “woa woa woa,nhiều tiền quá…”

Cảnh Thụy im lặng nhét li xì vào trong túi,sau đó quay ra nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng và Tô Tố đã sớm chuẩn bị cho hai đưa nhỏ mỗi đứa một bao lì xì lớn.

“A.Tiểu Thất phát tài rồi.”Tiểu Thất cầm hai bao lì xì vui mừng nhảy qua nhảy lại, “cô cô cô,cô có lì xì cho Tiểu Thất và anh con không?”

“Đương nhiên là có rồi.” Tiêu Khả cũng rút ra từ trong túi áo cô ấy hai bao lì xì đã được chuẩn bị từ trước đưa cho2hai đứa nhỏ,không có được dày như Tiêu Lăng và ông nội,cô xoa đầu Tiểu Thất, “Cô là người nghèo,chỉ có thể cho Tiểu Thất và cảnh Thụy lì xì như thế này,hai con không chê lì xì của cô phải không.”

“Đương nhiên là không ạ.”Tiểu Thất gặm đầu ngón tay ngập ngưng nhìn bao lì xì, “Cô,cô thật sự nghèo sao?vậy Tiểu Thất không nhận lì xì của cô nưa,cô cầm đi mua đồ ăn ngon đi.”

Tiêu Khả không nhịn nổi buồn cười.

Cùng lúc,trong tâm không ngừng hâm mộ Tô Tố,hai đưa bé thật quá là dễ thương đi mất,một đứa rất ngầu,môt đứa thì như hạt cười vậy.Gia đình nào mà có hai đứa nhỏ như thế này nhất định không bao giờ cảm thấy cô đơn nữa rồi.

Cô ấy nhét lì xì lại cho Tiểu Thất, “Các con yên tâm đi,cô mặc dù nghèo,nhưng lì xì thì vẫn phải có,haha…” Tiêu Khả tiến lại trước mặt lão gia tử,đưa tay về phía lão gia tử, “Ông nội,ông không được thiên vị như9vậy,có chắt nội rồi đừng có bỏ rơi đứa cháu nội này chứ,lì xì lì xì.”

Lão Trần cười và ngay lập tức đưa lì xì tới cho lão gia tử,lão gia tử đưa cho Tiêu Khả, “Sắp đầu ba tới nơi rồi vẫn còn như con nít,lúc nào cũng đòi lì xì,không biết tới bao giờ mới lớn được.”

Tiêu Khả nhận lì xì,ngay lập tức mở ra,nhìn thấy bên trong rất dày cười không thấy mắt đâu, “haha,ông nội tốt bụng quá,nhưng con phải nhắc nhỏ ông nội một cây,con một người phụ nữ hai mươi chín tuổi rất là mẫn cảm,nhiều hơn một tuổi là không được đâu nhé,năm sau con mới ba mươi mà.”

Lão gia tử không thèm để ý tới cô ấy nữa,nhìn lão Trần một cái,lão Trần ngay lập tức đưa tới hai bao lì xì,một bao dày một bao mỏng,có thể thấy rõ sự khác biệt rất lớn.

Lão gia tử đưa bao dầy cho Tiêu Lăng, “Tiểu tử thối,của con đó.”

Tiêu Lăng không thiếu tiền,nhưng năm mới cũng1muốn tham dự náo nhiệt chút,vẫn nhận lì xì của lão gia tử, “Cảm ơn ông nội.”

Lão gia tử đưa bao lì xì mỏng cho Tô Tố, “Nha đầu,đây là của con.”

“Ông nội ông quá thiên vị rồi,ông đưa cho tiểu tử thối bao dày như thế,sao lại cho con có ít như thế này.” Tiêu Khả gào lên, “Ông nội ông không được nhất bên trọng nhất bên khinh như vậy chứ.”

Lão gia tử cười không nói gì.

Tô Tố nhận lì xì,chân thành cảm ơn, “Cảm ơn ông nội.”

Trong ký ức của cô từ trước tới giờ năm mới chưa bao giờ từng được nhận lì xì,cho nên ở tuổi này,kể cả nhận được một đồng lẻ cô cũng thấy rất vui.

Hàm ý của lì xì cơ bản là ý nghĩa chứ không cần quan trọng bên trong rốt cuộc có bao nhiêu.

Lão gia tử nhìn thấy sắc mặt Tô Tố không thay đổi,cười càng vui hơn,nếp nhăn ở duôi mắt đều có thể kẹp chết ruồi rồi, “Mở ra xem sao.”

Chẳng lẽ trong này có điều bí ẩn?

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng một cái,Tiêu Lăng cho cô một ánh mắt động viên,mở bao lì xì trong đầu Tô Tố ngập tràn câu hỏi.

Vừa nhìn,mắt của cô gần như mở to hết cỡ.

Lì xì không phải là tiền.

Không không không.

Chính xác mà nói thì cũng là tiền,chỉ là không phải là tiền mặt.mà là một tờ ngân phiếu,Tô Tô im lặng đếm nhìn thấy phía sau là một loạt dài các số không,mắt cô mở tròn.

406. Chương 406

Cái này…

Cái này, cái này, cái này

Tô Tố nuốt nước miếng.

Mẹ ơi, cái này là bao nhiêu con số 0 đây, cô đếm đến hoa mắt cũng chưa đếm xong, cả đời cô ta chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy.

Tô Tố như đang cầm củ khoai nóng, bất an nhìn vào Lão gia tử.

Lão gia tử nhìn phản ứng của Tô Tố, cười rất cởi mở.

“Ông nội…”

“Nha đầu, con không thể trốn tránh.” Lão gia tử cười và nói, “Tuân thủ theo quy tắc của nơi này, con đến nhà chúng tôi qua năm mới, đúng ra là phải gói một gói lì xì lớn cho con, bây giờ mặc dù con với Tiêu Lăng chưa cưới nhưng trong lòng ông đã xác định rằng con là cháu dâu của ông rồi, đây là những gì con đáng nhận được.”

Tô Tô tê liệt da đầu.

Cặp vợ chồng mới cưới, nhà gái đến gia đình nhà trai qua năm mới, chắc chắn sẽ nhận được một gói lì xì lớn, nhưng… cũng không thể lớn đến thái quá, kinh ngạc như vậy. Với lại lì xì chủ yếu là do ba mẹ chồng chuẩn bị, dù thế nào đi chăng nữa cũng không phải do ông nội đưa.

Trong lòng Tô Tố có chút không muốn.

Ông nội đã lớn tuổi như vậy, đâu ra có nhiều tiền như vậy.

Tô Tố nhìn vào Tiêu Lăng yêu cầu sự giúp đỡ, do dự liệu có nên trả lại tấm séc cho ông nội không. “Ông nội cho em, em cầm lấy đi.”

“Cầm, cầm lấy?”

“Đương nhiên” Tiêu Lăng lấy tấm séc nhét vào lại bao lì xì, sau đó cầm bao lì xì nhét vào túi của Tô Tố, “Ông nội không dễ gì mới hào phóng một lần như vậy, như thế nào đi chăng nữa cũng phải cất vào, không thôi muốn làm mất mặt ông nội sao.”

“Nhưng mà…” Tô Tố hạ thấp giọng nói, “Ông nội lớn tuổi như vậy, số tiền này nên giữ lại dưỡng lão…”

“Phụt…”

“Anh cười cái gì” Tô Tố không hiểu.

“Em đừng nghĩ rằng ông nội nghèo như vậy, lương hưu của ông không có nhiều cũng đúng, nhưng ông nội chúng ta là ai, đầu tư cao cấp, những năm qua ông đã để lại bao nhiêu tài sản cho gia đình anh đều không biết có bao nhiêu, phòng sách em cũng đã vào qua rồi, những bức tranh và bình hoa nhìn ra là hàng thật chứ?

Tô Tố gật đầu, lão gia tử làm sao có thể thu thập đồ giả.

Tiêu Lăng vỗ vai cô, “có giá trị hơn những bức hoạ đó chính là những cuốn sách, lão gia tử thích thu thập những đồ này, có những loại bản thảo ngưng xuất bản viết bằng tay, giá vị là vô lượng. Cho nên là, em yên tâm, tặng cho em tấm séc này, ông nội tuyệt đối không thể trở nên nghèo đâu.”

Một bản thảo ngừng xuất bản có một số nguyên nhân là do thiếu người mua, cho nên ngừng sản xuất, cũng có một số nguyên nhân trên. Phiên bản hiện tại đã hết bản in, hàng lẻ thiếu.

Tô Tố có chút ngơ ngác.

Lão gia tử cũng giấu sâu không để lộ à.

Cô nghe được lời nói của Tiêu Lăng, mới an tâm nhận lấy lì xì.

Sau đó, lão gia tử lại kêu người hầu trong biệt thự đến, những người ở dưới phòng khách lớn đứng xếp thành nhiều hàng thống nhất, cũng cỡ vài chục người, lão Trần phát cho đám người đó những bao lì xì đã chuẩn bị trước đó, lão gia tử cười và nói, "Các ngươi đều là những người già trong biệt thự rồi, cũng biết quy tắc trong biệt thự này. Nhận những phong bì này rồi về nhà mua đồ tết đi, sau khi ăn tất niên xong thì các người có thể về nhà rồi, mồng bảy có thể đến làm việc rồi.

"Cám ơn lão gia tử"

Lão gia tử mỉm cười và vẫy tay, vài chục người hầu vui vẻ và đi ra ngoài.

Lão gia tử phát lì xì phát rất vui vẻ, vợ chồng Tiêu Quốc Cường cuối cùng cũng được thể hiện, hai vợ chồng họ đã chuẩn bị hai phong bì lì xì, một cái cho Tiêu Khả, một cái cho Tiêu Lăng.

Tiêu Khả khó xử, cầm cũng không được mà không cầm cũng không được.

"Cái đó, thím ơi, con lớn như vậy rồi, không thể lấy lì xì của thím nữa."

"Chỉ cần chưa kết hôn, thì trong mắt thím đều là đứa trẻ, mau nhận lấy."

Tiêu Khả bất lực chỉ có thể cầm lấy.

"Tiêu Lăng, đây là lì xì mẹ cho con, con lấy không?"

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố và hai đứa con, chậm rãi lấy lì xì từ lấy mẹ Tiêu, "Cám ơn mẹ" lì xì vừa đến tay, Tiêu Lăng liền lấy lì xì bao gồm cả lì xì vừa nãy ông nội cho anh ta, đều đưa cho Tô Tố, anh ta không quan tâm nét mặt không tốt của mẹ Tiêu, mỉm cười và nói với Tô Tố, "Gia đình chúng ta sau này em làm chủ, tài chính tiền nông đều đưa cho em, sau này nhớ phát tiền tiêu vặt cho anh nha."

Tô Tố ngạc nhiên nhìn anh ta.

“Mau cầm lấy.”

Lão gia tử cũng nói giúp, “Đúng đúng đúng, nha đầu, con mau lấy đi, người đàn ông giữ nhà không đáng tin cậy, phụ nữ kĩ tính hơn, sau này tiền của Tiêu Lăng và người của cậu ta đều cho con quản lí hết.”

Hai ông cháu, một người hát một người hợp, cuối cùng cũng giải quyết được cảnh tượng khó xử này.

Tô Tố cầm lấy lì xì, trái tim ấm áp.

Thật ra cô ta hoàn toàn không bận tâm về việc vợ chồng Tiêu Quốc Cường cho hay không cho cô và con cô lì xì, dù có cho thì nghĩ đến chuyện lúc sáng mẹ Tiêu nói với cô ta, trong lòng cô ta cũng không cảm thấy vui, không cho cô thì cô cũng không đòi hỏi, mặc dù hai người họ không thích nhau, nhưng cô vẫn vì sự quan tâm Tiêu Lăng mà cảm thấy ấm áp.

Còn mẹ Tiêu, nét mặt có hơi phát xanh.

Ban đầu ba ta chỉ chuẩn bị hai bao lì xì, để cho Tô Tố ngượng ngùng, đâu ngờ rằng cảnh tượng lại thành ra như vậy.

Bởi vì thành phố A chỉ định rõ ràng, trước 12 giờ khuya không được đốt pháo hoa, cho nên trên bầu trời vẫn chưa có pháo hoa.

Trong đêm giao thừa, phải làm theo phong tục, cho nên cả gia đình tụ tập ở ghế sofa ở phòng khách để xem lễ hội mùa tết.

Xem đến một nửa thì mí mắt của hai đứa con bắt đầu đánh nhau, Tiêu Lăng và Tô Tô đưa hai đứa nhỏ vào phòng nghỉ ngơi, vừa mới xuống lầu thì nghe thấy cuộc đối thoại của mẹ Tiêu và lão gia đầu.

“Ba, con và Quốc Cường thương lượng rồi, tối hôm nay cùng ba đón giao thừa, ngày mai chúng con phải về mỹ rồi.”

Lão gia tử nhanh chóng trả lời, “Được, hai con cũng nên về rồi.”

Nét mặt mẹ Tiêu có chút khó coi, nhưng cũng nhịn và không tức, cô hít một hơi thật sâu, “Diệp Lạc một mình ở Mỹ con cũng không an tâm, qua 12 giờ thì Diệp Lạc nên gọi về chúc ba năm mới rồi.”

“Con bé chúc hay không chúc thì ba cũng không để tâm, để cho con bé tự lo cho bản thân là được.” Lão gia tử lạnh lùng nói.

Mẹ Tiêu lúc đó im miệng không nói lời nào.

Không đồng quan điểm không nói nhiều lời, như là đang nói tình huống của họ bây giờ.

...

Tô Tố lập tức chú ý vào biểu cảm của Tiêu Lăng, nghe thấy mẹ Tiêu trong miệng đề cặp đến "Diệp Lạc" nét mặt anh ta đột nhiên bị, nhưng cũng rất nhanh hoàn hồn lại, Tô Tố trong lòng yên tâm.

Buổi biểu diễn cũng không có tâm trạng để xem nữa, Tiêu Lăng và lão gia tử nói với nhau, "Ông nội, con đưa Tô Tố ra ngoài một lúc, ở đây..."

"Được được được." Lão gia tử nghe thấy nửa câu thì lập tức gật đầu đồng ý, "Hai người trẻ tuổi như các con không xem nổi biểu dẫn nữa, đứa con cũng ngủ rồi, đi ra ngoài lãng mạn chút cũng khá tốt, mau chóng đi đi, người hầu trong biệt thự đều nghỉ ngơi về nhà rồi, đừng về trễ quá là được."

"Dạ vâng."

Tiêu Lăng choàng một chiếc khăn cho Tô Tố, lại hét lên với cô ấy, "Mặc dày một chút, chúng ta đi ra ngoài một lát, lập tức về ngay."

Tô Tố vừa mặc áo khoác, vừa mang giày, "Đi đâu hả?"

Hôm nay thêm giao thừa, cô ta không nghĩ được Tiêu Lăng đưa cô ấy đi đâu.

"Đi rồi em sẽ biết"

Rất bí mật

Tô Tố lắc đầu, cũng choàng cho Tiêu Lăng một chiếc khăn, "Anh cũng tự cẩn thận đừng để bị cảm lạnh."

Hai người khoác tay ra ngoài, Tiêu Lăng phụ trách lái xe. Bởi vì tuyết rơi, trên đường có tuyết, cho nên xe lái rất chậm, một tiếng đồng hồ mới đến thành phố.

Ngay khu vực thành phố không có náo nhiệt như mọi khi.

Tiêu Lăng lái xe đến một studio váy cưới.

Những người làm việc trong studio còn chưa tan ca, nhìn thấy Tiêu Lăng lập tức mở cửa kính, "Tiêu thiếu, ngài đến rồi, chiếc váy cưới ngài thiết kế đã làm xong rồi, bây giờ muốn mặc thử không."

Tô Tố kinh ngạc bịt miệng.

Tiêu Lăng thiết kế váy cưới?

407. Chương 407

"Anh… anh tự thiết kế váy cưới?"

Tiêu Lăng có chút thất vọng, lẽ ra cho Tô Tố một bất ngờ kìa, nhưng đâu biết rằng nhân viên không để ý và nói ra. Không giấu được nữa, anh ta cũng không che giấu nữa, gật đầu với Tô Tố, "Đi, đi vào trong thử xem, ngày mai mùng một chắc chắn có không ít người đến nhà thăm, đợi qua ngày mai thì ngày mốt chúng ta đi ra nước ngoài chụp ảnh cưới, sau đó đó lên kế hoạch cho đám cưới. Váy cưới này là thiết kết vội vã trong hai ngày, em thử xem, còn một tháng mấy là đám cưới rồi, bây giờ không vừa thì có thể sửa."

Tô Tố cảm động đến rơi nước mắt.

Cô với Tiêu Lăng đi vào phòng studio, trong phòng studio mở đầy đủ sưởi ấm, mọi người vẫn chưa tan ca, dưới ánh đèn sáng, ánh mắt ghen tị của đám đông… Tô Tố cảm thấy mỗi bước chân dường như đứng trên mây, vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại.

Cô thực sự không thể tin được.

Tiêu Lăng thậm chí chính tay thiết kế một chiếc váy cưới cho cô ấy.

Từ lúc quyết định kết hôn cho đến bây giờ, anh ấy bận rộn làm việc trong giai đoạn này, đặc biệt là trong giai đoạn gần đây, vào lúc cuối tháng, công ty anh ta phải mở tiệc thường niên, còn phải tham gia các bữa tiệc khác nhau, có những lúc cô ta ngủ thiếp đi mà anh vẫn chưa đi làm về, đợi đến lúc cô ấy tỉnh dậy thì anh lại đi ra ngoài làm việc.

Nếu như không phải những bộ quần áo được thay trong phòng tắm, thì cô ta nghĩ hầu như mỗi ngày mỗi đêm đều làm việc tại văn phòng.

Mặc dù anh rất bận nhưng anh vẫn dành ra thời gian rãnh rỗi để thiết kế váy cưới cho cô.

Cô ta làm thế nào mà không cảm động.

"Tiêu Lăng…"

“Đừng nói trước.” Tiêu Lăng nắm lấy tay cô, “Đi, vào xem sản phẩm đã hoàn thành.”

Nhân viên dẫn đường, hai người đi vào một căn phòng trong studio này, phòng này là phòng kính, ánh đèn trong phòng kính chói rực. Từ phía xa, Tô Tố đã thấy chiếc váy cưới trên người con ma nơ canh, cô ta dừng bước chân lại, kinh ngạc và mở to mắt.

Đẹp, đẹp quá.

Màu trắng tinh khiết, được che bởi một lớp màng, phần rỗng ở phía ngực được khâu lên từng hạt kim cương màu xanh, viên kim cương rất nhỏ, chỉ như kích thước của hạt vừng, tô điểm trên màu trắng tinh khiết, rất đẹp. Chiếc váy cưới được nịt eo, chỉ nghĩ đến việc mặc trên người thì cũng cảm thấy tuyệt vời. Phía dưới đuôi được thiết kết như hình dạng đuôi cá, trải ra một bộ đuôi dài. Tương tự, ở phía đuôi cũng được tô điểm bằng những viên kim cương nhỏ màu xanh.

Viên kim cương màu xanh được rọi dưới ánh đèn phát ra khúc xạ 5 màu sắc trơn tru, đẹp đến nỗi khiến người khác mở mắt không ra.

Tô Tố nhìn vào chiếc váy cưới, bước chân hầu như cũng không di chuyển nổi rồi.

Phản ứng đầu tiên trong đầu cô là: Đẹp

Phản ứng thứ hai là: Ông trời ơi, chiếc váy này tốn bao nhiêu chứ.

Những viên kim cương ở trên đó đều là kim cương thật đúng không. Vậy thì lúc mặc nó phải rất cận thận chứ? Lỡ như chạm vào thì kim cương trên bề mặt, đây không phải là một mất mát lớn sao.

“Đứng đó làm gì thế, nhanh chóng đi thử xem.”

“Ồ”

Nhân viên phục vụ đã mở cửu, mỉm cười chỉ dẫn hai người đi vào, trong stuido, nhà thiết kế làm ra chiếc váy cưới này nhìn thấy hai người bước vào, nhanh chóng mỉm cười và nói, “Tiêu thiếu, chiếc váy cưới mà ngài muốn đã nhanh chóng hoàn thành rồi, nhanh chóng để Tô tiểu thư thử nó đi.”

Tô Tố chậm rãi nhìn vào váy cưới, lại một lần nữa khẳng định với Tiêu Lăng, “Cái này là anh thiết kế?”

Thật đáng ngạc nhiên, váy cưới đẹp như thế, Tiêu Lăng rõ ràng là người ngoài nghề, làm sao hiểu được cái này?

Tiêu Lăng chưa nói gì, nhà thiết kế đã từ ngăn kéo lấy ra một bản phát hoạ, “Tô tiểu thư, chiếc váy cưới

này thật sự là do Tiêu thiếu tự tay thiết kế, nói thật, lúc tôi nhìn thấy thiết kế này cũng rất ngạc nhiên, là một nhà chuyên nghiệp, chiếc váy cưới này cũng lựa không ra chỗ sai sót nào. Tiêu thiếu ban đầu định đích thân làm ra nó, nhưng quá trình này là không dễ dàng rôi, dù là việc cắt hoặc khâu đó là công việc tốn nhiều thời gian và công sức nhất. Chiếc váy cưới này dùng chất liệu vải tốt nhất, chỉ cần có một lỗ kim nhỏ bị hỏng, toàn bộ tấm vải đều lãng phí rồi, cho nên Tiêu thiếu mới đưa tấm vải này và những viên kim cương cần thiết đến nhờ studio giúp đỡ."

Tô Tố nhìn vào bản phát hoạ mà nhà thiết kế mang đến, nhìn vào những vết chùi, thay đổi, trên khoé mắt đã ướt rồi.

Cô ta khịt mũi nhìn sang Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng..."

"Đừng vội cảm động, mau đi thử đi"

Anh ta không thể chờ đợi nhìn Tô Tố mặc chiếc váy cưới này, lúc trước Tô Tố ở buổi lễ đính hôn của Mạc Tầm và Bạch Linh cũng đã mặc váy cưới, nhưng lần trước hoàn toàn là chơi khăm, hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả, lần này khác, anh ta muốn nhìn thấy cô mặc lên chiếc váy cưới do anh tự thiết kế, có thể đẹp đến mức độ nào.

Nhà thiết kế cẩn thận cởi ra chiếc váy cưới từ trên ma nơ canh, để ở trên cánh tay và đưa Tô Tố vào phòng thử.

"Tiêu thiếu, ngài có thể đợi ở đây."

"Không, tôi đi chung hai với người." anh ta muốn là người đầu tiên nhìn cô ta mặc nó.

Nhà thiết kế là nữ, nhìn thấy Tiêu Lăng như vậy, không thể ngăn lại sự ghen tị với Tô Tố, "Tô tiểu thư, Tiêu thiếu đối với cô tốt thật."

"Đúng vậy, anh ấy luôn luôn đối xử tốt với tôi"

Ánh nhìn Tô Tố hướng sang Tiêu Lăng, một lúc sau, đôi mắt giống như dính mất ong, nồng đến không thể gỡ ra.

Ba người đồng thời đi vào trong phòng thay đồ.

Váy cưới không dễ mặc, nhà thiết kế đích thân vào phòng thay đồ giúp đỡ, Tiêu Lăng ngồi trên sofa phía trước phòng thử đồ, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa phòng đang nhanh chóng đóng cửa. Trên tay anh ta đang cầm một chiếc khăn choàng và bộ lông của Tô tố vừa tháo ra. Tô Tố tựa trên ghế sofa, những ngón tay vô thức xoa chiếc khăn mềm mại.

Anh ta hầu như có thể tưởng tượng được hình dáng Tô Tố mặc chiếc váy cưới này.

Bản thân anh ta đang thiết kế trong đầu đã xuất hiện nhiều lần hình dáng cô ta mặc chiếc váy cưới, anh ta tin rằng, chỉ cần cô ta mặc chiếc váy này, bất kể ở đâu cũng có thể lập tức thu hút ánh nhìn của người khác.

Tiêu Lăng tưởng rằng anh chắc chắn không bị sốc, nhưng khi nhìn thấy Tô Tố từ phòng thử bước ra, anh ta không thể nhìn được để lộ ra ánh nhìn ngạc nhiên.

Kiểu tóc đuôi ngựa trên đầu cô ta buông xuống, kiểu tóc cuộn tròn lượn sóng nằm trên vai cô. Chiếc váy cưới trắng như tuyết, mái tóc của cô ta đen như mực, màu đen và màu trắng đặt lại cùng nhau, như thể tạo ra một hiệu ứng hoá học, đẹp đến ngột ngạt.

Beng beng beng…

Tiêu Lăng không thể ngồi thẳng dậy, anh gần như nghe thấy nhịp đập trong tim anh, ánh mắt mê hoặc dính chặt vào cơ thể Tô Tố, hoàn toàn không có cách nào gỡ bỏ nó.

Váy cưới rất tôn dáng, vạch ra những đường nét tinh tế trên cơ thể cô ấy. Vào mùa đông này, làn da có vẻ càng trắng hơn, lộ ra một chút màu hồng của máu, nhìn vào tươi đẹp như hoa anh đào. Không có dấu vết của mỡ bụng, đường cong hoàn hảo, còn ở phía dưới, hai chân dài và mảnh mai trắng trẻo của cô hiện ra lờ mờ.

Những viên kim cương xanh trên chiếc váy cưới sáng rực rỡ, nhưng vào thời điểm này, Tiêu Lăng cảm thấy ánh mắt của Tô tố còn sáng rực hơn cả kim cương.

Hai người đối nhìn nhau và không thể rời khỏi.

Một lúc sau, bầu không khí cũng trở nên duyên dáng và đầy màu sắc.

408. Chương 408

Tô Tố bị ánh nhìn của Tiêu Lăng làm cho toàn mặt nóng hổi.

Ánh mắt đó là gì vậy…

Giống như muốn nuốt chửng cô ta vậy.

Cô ta che má lại, kéo chiếc váy dài đi đến trước mặt Tiêu Lăng, háo hứng nhìn anh ta, “Sao nào, đẹp

không?"

"Rất đẹp"

Tiêu Lăng chân thành ngưỡng mộ, "Tô Tố, em là người phụ nữ đẹp nhất anh từng gặp."

"Thật không?"

"Đương nhiên là thật"

Tô Tố nhịn không được, khoé miệng càng ngày càng cong.

Phụ nữ là một loại động vật thính giác, thích nghe những người mình thích nói những khen đẹp.

Tiêu Lăng đứng dậy, một tay nắm lấy ai cô, may mắn thay ở đây máy sưởi mấy mở vừa phải, mặc như vậy cũng không cảm thấy lạnh, Tiêu Lăng quay vai cô ta, để cô nhìn vào gương, "Em tự nhìn xem, có phải đẹp lắm không"

Tô Tố nhìn bản thân mình trong gương, gương toàn thân phản chiếu hình dáng hoàn hảo của cô, ở trong gương đôi gò má ửng đỏ, có chút nhút nhát, rõ ràng là một người phụ nữ nhỏ1bé đáng yêu, trong khi đằng sau cô, Tiêu Lăng đặt cằm lên vai cô, ôm cô từ phía sau, động tác của anh ấy rất nhẹ nhàng và cẩn thận, như thể nhìn vào khó báu yêu quý của cuộc đời mình.

Hình ảnh ấm áp và tốt đẹp.

Tô Tố không thể không suy nghĩ, cho dù là Tiêu Diệp Lạc về đây, cho dù là cô ta và tiêu Lăng có sự "hiểu lầm" giữa họ không thể dỡ bỏ, Tiêu Lăng cũng không rời bỏ cô ấy.

Suy cho cùng, nhìn anh ta quan tâm cô ấy như vậy.

"Đang nghĩ gì?"

"Không, không có gì"

Tô Tố hạ mắt xuống kéo váy, tránh tầm mắt của Tiêu Lăng.

Cô ta không phải không muốn hỏi Tiêu Lăng, hỏi quan hệ giữa anh ta và Tiêu Diệp Lạc, hỏi anh ta rốt cuộc còn tình cảm với Tiêu Diệp Lạc không, nhưng cô ấy lo ngại, nếu như Tiêu Lăng đối với Tiêu Diệp Lạc còn tình cảm, như vậy cô ta hỏi chỉ làm tổn thương đến bản thân, nếu như không có… Tô Tố cười trong

đau1khổ, làm thế nào không có.

Cũng giống như mẹ Tiêu nói, hai người họ thanh mai trúc mã cùng nhau lớn, tình cảm 15 năm, dù cho không yêu thì cũng không thể nào nói rằng không còn tình cảm nữa.

Cho dù Tiêu Lăng không yêu Tiêu Diệp Lạc nữa, cô ta hỏi như vậy, không phải lại đang tìm ra những vết sẹo quá khứ của anh ta sao?

Tình trạng như vậy, làm sao cô ta có thể hỏi.

"Váy có vừa người không?"

"Rất phù hợp" Tô Tố hoàn hồn lại, nở một nụ cười, cô ấy cầm váy và quay vòng tròn, nụ cười quyến rũ, "Tất cả kích thước đều vừa, anh chưa do kích thước của em, làm sao có thể rõ ràng như vậy chứ?"

Tiêu Lăng cười và không nói gì.

Tô Tố không thể không tò mò, nhẹ nhàng đẩy anh ta, "Nói đi."

Tiêu Lăng liếc nhìn người thiết kế cách không xa, hạ thấp giọng và thủ thỉ vừa cười vừa nói bên tai cô, "Em tưởng mỗi buổi tối anh chỉ sờ thôi sao?"

Keng…

Phía sau Tô Tố toát ra5một luồng khí nóng, trực tiếp lao đến đầu, một khuôn mặt nhỏ ngay lập tức đỏ bừng.

Cô ta che mặt lại, nhắm đôi mắt lại không dám nhìn vào Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng dễ chịu và cười ra tiếng.

Trong tim Tô Tố điên cuồng, che mặt lại và không dám nhìn anh ta, cô ta nghĩ rằng bản thân quá vô dụng, ở với Tiêu Lăng trong thời gian dài như vậy, tại sao vẫn đối với những lời này vẫn không có sức đề kháng, chỉ cần nghe những lời nói này thì mặt cô ta không ngừng nóng lên.

"He he…"

"Không được cười nữa"

“Được được được, không cười nữa” miệng nói là không cười, nhưng trên lông mày vẫn hiện lên ý muốn cười.

Nhà thiết kế ngưỡng mộ nhìn hai người, ai nói rằng Tiêu thiếu của thành phố A nghiêm khắc không cười chứ, lúc ở bên cạnh Tô tiểu thư dịu dàng như thế nào chứ, hai người đứng cạnh nhau như một bức tranh, khiến người khác không rời mắt. Nhà thiết kế chân thành ngưỡng mộ, “Tô tiểu thư mặc2chiếc váy cưới này thật sự rất đẹp, mọi người đều nói người đẹp nhờ trang phục, nhưng mà cảm giác Tô tiểu thư mặc chiếc váy cưới này, hoàn toànkho6ng phải là chiếc váy cưới khiến Tô tiểu thư càng trở nên đẹp mà do vẻ đẹp của Tô tiểu thư khiến chiếc váy cưới bị lu mờ đi.”

Tô Tố ngượng ngùng cười, “Đâu khoa trương đến vậy đâu.”

“Thật không phải khoa trương, tôi làm việc này trong nhiều năm rồi, lần đầu tiên nhìn thấy Tô tiểu thư mặc một chiếc váy có thể mặc đến rất đẹp, nếu như Tô tiểu thư là người mẫu, chắc chắn không ai mời cô đến catwalk.”

“Tại sao?” Tô Tố ngạc nhiên, không phải là nhờ vẻ đẹp cực kì vượt quá phạm vi cực đoan sao.

Nhà thiết kế cười toe toét, “Tại vì nếu như thật sự Tô tiểu thư mặc trang phục đi catwalk thì những người đi xem show diễn sẽ chỉ đi xem Tô tiểu thư thôi, còn đâu tâm trạng xem trang phục.

Nét mặt Tô Tố ngượng ngùng.

Nhà thiết kế nhìn9thấy cô bối rối, rất chu đáo liền chuyển chủ đề, “Sao nào, chiếc váy vừa người chứ, có chỗ nào cần sửa không?”

“Không có, rất tốt rồi.”

“Vậy hai người muốn ký gửi ở studio hay là mang về nhà?”

“Để ở đây đi.” Lần này Tiêu Lăng mở miệng, “Để ở đây trước, đợi qua một tháng tôi đến đây lấy.”

Ở nhà có một Tiểu Thất đáng lo ngại, lỡ như bị hư thì không có thời gian để làm lại một cái khác.

Tô Tố thay váy cưới ra, mặc lại chiếc áo khoác phao màu đỏ, mái tóc cô buộc lại, chiếc áo khoác phao màu đỏ, màu sắc trông rất khoẻ khắn, nhìn vào như một nữ cao trung sinh.

Đi với nhau, nhiều người nghĩ rằng anh ta là trâu già khoái gặm cỏ non.

Tiêu Lăng lắc đầu cười

“Có chuyện gì vậy?”

Đi ra khỏi cửa phòng studio, Tô Tố lập tức vào trong xe, nhìn thấy nụ cười kỳ lạ trên mặt Tiêu Lăng, không thể nhịn được và nhẹ nhàng hỏi.

“Tô Tố, em có cảm thấy anh hơi già không?”

“Già?”

Con mắt của1Tô Tố dường như sắp đảo ra ngoài, “Qua năm mới này anh mới 29 tuổi, đàn ông 30 vẫn là một bông hoa. 40 tuổi là thời gian trưởng thành hấp dẫn nhất, đến lúc 50 tuổi chỉ cần chăm sóc tốt thì vẫn còn rất đẹp trai, anh mới 29 tuổi tại sao lại nói mình già?”

“Thật sao?”

“Đương nhiên”

Tiêu Lăng trong lòng khó chịu lập tức biến mất theo mây, đạp chân ga và về nhà.

Lúc hai người về nhà đã là 12 giờ khuya rồi, các thành viên trong nhà đã ngủ, hai người nhẹ tay nhẹ chân bước lên lầu sau đó về phòng tắm rửa.

Trong lòng Tô Tố có chút kích động, tắm xong nằm trên giường, chui vào trong lòng của Tiêu Lăng nhưng không thể ngủ được.

“Tiêu Lăng…”

“Hả?”

“Ba mẹ anh ngày mai về Mỹ, anh tiễn họ không?”

“Không cần” Tiêu Lăng hạ mắt xuống, “Ngày mai sẽ có rất nhiều người đến nhà chúc năm mới, ông nội lớn tuổi rồi, đối phó với họ sẽ rất mệt, anh ở nhà, ba mẹ… đi Mỹ cũng quen thuộc đường đi rồi, sau khi đến đó chắc chắn sẽ có người đưa đón, không cần đến anh.”

Những câu nói này… muốn nó chua chát cỡ nào thì nó chua chát cỡ nào.

Tô Tố đang nhớ lại những gì mẹ Tiêu nói, có thể đoán được nguyện nhân mẹ Tiêu với Tiêu Lăng có thái độ không tốt, trong lời nói mẹ Tiêu đều nhắc đến Tiêu Diệp Lạc, đoán rằng cảm giác là Tiêu Lăng đã bỏ rơi

Tiêu Diệp Lạc, cho nên mới có ý kiến với anh ta.

Tô Tố ôm eo Tiêu Lăng, có chút không công bằng với anh ta.

Đã là một người mẹ, Tiêu Diệp Lạc là nhận nuôi, Tiêu Lăng mới là con trai ruột của họ, làm sao có thể giúp một đứa nuôi mà không giúp đứa con ruột của mình chứ.

Tô Tố hoàn toàn nghĩ không ra, cũng không thể hiểu.

12 giờ đêm tiếng pháo vang lên, ở ngoài cửa sổ đốt pháo hoa đầy màu sắc sáng rực, Tô Tố thích thú bật dậy, "Đẹp quá"

Tiêu Lăng đưa tay ra kéo chăn của cô, mắc cười và nói, "Đâu phải trẻ con đâu, tại sao giống Tiểu Thất thế, cái gì cũng tò mò."

Tô Tố đang định nói chuyện, chiếc điện thoại để trên đầu giường đột nhiên reo lên.

"Uầy, là Mộ Bạch"

409. Chương 409

Tô đưa tay, cầm điện thoại di động trên tủ đầu giường lên, vừa muốn bắt máy, điện thoại lại bị Tiêu Lăng đoạt mất.

"Tiêu Lăng…"

"Để anh nghe, không chừng là tìm anh đó"

Tô Tố, "…"

Mộ Bạch tìm ảnh không biết gọi vào số của ảnh sao? Tô Tố lắc đầu, ai còn không đoán được những ý nghĩ nhỏ của ảnh chứ, Tô Tố buồn cười không thôi, nhưng cũng không có ngăn cản Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nghe điện thoại.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, bởi vậy giọng nói của Mộ Bạch Tô Tố cũng có thể nghe rất rõ.

“Tô Tố, chúc mừng năm mới”

Tiêu Lăng mặt đen lại không nói chuyện.

Hơn nửa đêm, anh em tốt của mình gọi điện thoại cho bạn gái của mình, nói chúc mừng năm mới với cô ấy, hơn nữa anh còn biết rất rõ Mộ Bạch có ý với Tô Tố, trong lòng Tiêu Lăng có mười ngàn sự khó chịu, bắt máy rồi không lên tiếng.

Tiêu Lăng cũng chỉ trầm mặc vài giây, Mộ Bạch của đầu dây kia lập tức liền phát hiện, anh hô một tiếng chắc chắn, “Tiêu Lăng”

“Là tôi”

“Tô Tố đâu?”

“cậu tìm cô ấy có chuyện gì?” Tiêu Lăng hừ nhẹ một tiếng, “Mộ Bạch, tớ phải nhắc cậu, Hiện giờ trong nước là rạng sáng mười hai giờ vừa qua khỏi một chút xíu, cậu bây giờ gọi điện thoại cho Tô Tố, thời gian có phải có chút không đúng không, lỡ như hai chúng tớ ngủ rồi, đúng không”

Mộ Bạch trầm mặc giây lát.

Tô Tố sợ Mộ Bạch xấu hổ, nhanh tay giật lại điện thoại từ tay Tiêu Lăng, Tiêu Lăng không có phòng bị Tô Tố, điện thoại cứ như vậy bị cô đoạt mất, Tiêu Lăng nhíu mày, ai oán nhìn Tô Tố, Tô Tố xem như không thấy, cô nói chuyện với Mộ Bạch, “Mộ Bạch, em là Tô Tố, chúc mừng năm mới.Chuyện học của anh ở nước Anh thế nào, hoàn cảnh bên đó thích ứng được không?”

Đây là lần đầu từ lúc Mộ Bạch ra nước ngoài cho đến bây giờ, lần đầu tiên Tô Tố.

Khoảng thời gian trước, ngay cả một tin nhắn cũng chưa gửi qua.

Tô Tố cũng không dám tuỳ tiện gọi cho Mộ Bạch, sợ anh ấy lỡ như còn chưa quên được cô.Cô mà gọi điện thoại qua, không phải cho anh hi vọng mới sao?

Ngay cả trước kia cô uyết định kết hôn với Tiêu, tin tức kết hôn đều là Tiêu Lăng gọi điện thoại nói với Mộ Bạch.

Mộ Bạch ở đầu dây kia nghe được giọng của Tô Tố, giọng anh lập tức nhẹ nhàng lại, “Anh ở bên này rất tốt, việc học đều có thể ứng phó, tất cả đều rất tốt, em không cần lo lắng.”

Tiêu Lăng nghe cuộc đối thoại giữa hai người, trong lòng chua chua khó chịu.

Anh đột nhiên duỗi dài cổ hỏi một câu, “Mộ Bạch,đời sống tình cảm của cậu ở Anh quốc thế nào rồi, tớ và Tô Tố sắp kết hôn rồi, Lãnh Mạc và Trương Hân cũng thành đôi rồi, Tôn Tử cũng đang theo đuổi con gái, cậu cũng không thể thua xa chúng tôi quá, nhưng tuyệt đối không thể đến lúc bọn tớ đều kết hôn sinh con, cậu vẫn còn độc thân nha.”

Lời nói này

Tô Tố liền dùng ánh mắt ngăn anh lại.

Tiêu Lăng huơ huơ tay, anh lại không có nói sai

Mộ Bạch nghe được giọng của Tiêu Lăng, khẽ hừ một tiếng, “Tiêu Lăng, chúng ta cùng nhau lớn lên, ý nghĩ của cậu tớ còn có thể không biết? Cậu mau dẹp cái ý nghĩ đó đi, chuyện của bản thân tớ tớ hiểu rõ. Cậu vẫn là quan tâm chuyện của cậu nhiều hơn. Tớ nghe lãnh mạc nói Tiêu bá phụ cùng bá mẫu đều trở về nước,cậu đừng để Tô Tố chịu uất ức, bằng không, hừ… Đừng trách anh em cướp người yêu, đào góc tường của cậu.”

“Mộ Bạch thằng khốn cậu, cậu dám”

Mộ Bạch hừ hừ hai tiếng, “Có cái gì không dám”

Tô làm nghe đoạn đối thoại của hai người, chỉ muốn cười, cô liền lên tiếng, “Mộ Bạch, anh yên tâm đi, em không có chịu uất ức đâu, đúng rồi, chừng nào anh từ nước ngoài trở về thế, em với Tiêu Lăng còn hơn một tháng là phải kết hôn, địa điểm cũng chọn xong rồi, ở bên Tam Á, Tiêu Lăng nói với anh rồi phải không? Em đã cắt đứt quan hệ với Tô Đại Khuê rồi, cũng không có quen trưởng bối nào, cho nên hôm kết hôn muốn anh đưa em vào, được không?”

Anh có thể nói không được sao”

Bên Mộ Bạch là ban ngày, hắn tựa vào bức tường của kiến trúc England, nhìn nam nữ tóc vàng mắt xanh đi tới đi lui trong trường, chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh chua xót, tâm tư của Tô Tố anh đại khái đoán được, thật ra là coi trọng người bạn tốt như anh.

Thế nhưng thực ra anh cũng không muốn đi tham gia hôn lễ của cô, hôm nay gọi điện cho Tô Tố, vốn là muốn tìm lý do từ chối, nói lúc cô kết hôn sẽ không về nước.

Nhưng nghe được Tô làm nói như vậy,tim hắn lại mềm.

Thôi vậy thôi vậy.

Như thế cũng tốt

Có lẽ tận mắt nhìn thấy cô hạnh phúc, anh cũng có thể từ bỏ.

Mộ Bạch ở thở dài trong lòng, khẩu khí vẫn ôn nhu như cũ, "Được chứ, đương nhiên không có vấn đề, đến lúc đó anh nhất định về nước, nhưng mà có lẽ thời gian tương đối trễ, anh ở bên này còn việc học."

"Không sao không sao, anh cứ bận đi, dù sao chỉ cần lúc hôn lễ diễn ra có thể trở về là được rồi."

Mộ Bạch trầm mặc, Tô Tố cũng trầm mặc.

Mộ Bạch là đè nén tình cảm trong lòng, sợ nói chuyện với Tô Tố, trong lòng anh sẽ rung động liền, còn Tô Tố sợ nói sai, sẽ khiến Mộ Bạch đau lòng, hai người trầm mặc một hồi hiện lên có chút ngại.

"Mộ Bạch…"

"Tô Tố…"

Đột nhiên, hai người cùng lúc mở miệng.

Hai người sửng sốt, đồng thời cười ra tiếng, Mộ Bạch cười nói, "Em nói trước"

"Ừm, anh ở Anh quốc một mình, phải chăm sóc tốt cho mình, chuyện trong nước anh không cần lo lắng, tất cả mọi người đều rất tốt, Anh quốc không có tập tục đón tết, ngươi nhớ làm sủi cảo, nếu như bản thân không có thời gian, tìm người gói một bữa sủi cảo cho anh, coi như là đón tết."

"Được"

"Tô Tố gãi gãi đầu, "Cái đó, anh đừng chê em nói nhiều nha"

Mộ Bạch cầm chặt điện thoại cười khẽ.

Nói nhiều?

sao có thể

Nếu như có thể, anh thật hi vọng cô có thể luôn nói nhiều với anh như thế

"Mộ Bạch…"

“Hửm?”

“Lần nữa chúc anh năm mới vui vẻ nha”

“Ưm, em cũng thế”

“Tạm biệt”

“Tạm biệt”

Mộ Bạch cúp máy, nhẹ nhàng ma sát tên của Tô Tố trong danh sách cuộc gọi trên điện thoại, ánh mắt dịu dàng. Hắn ngửa đầu, mùa đông của Anh quốc tuyết rơi rất lớn, tuyết lớn chất thành một tầng, anh quấn chặt áo khoác trên người, ôm sách, quay người tiến vào phòng học.

…

“Ai…”

“Đầu năm đầu tháng than thở cái gì.”

“Luôn cảm thấy Mộ Bạch cô đơn lẻ loi một mình ở nước ngoài, thật đáng thương” Tô cúp máy, nằm trong lòng Tiêu Lăng, “Nếu như không phải bởi vì em, Mộ Bạch cũng sẽ không phải ra nước ngoài, nếu như Mộ Bạch thích người khác thì tốt rồi…”

Tiêu Lăng ôm tô Tô Tố, “Suy nghĩ lung tung làm gì, Mộ Bạch một ngày nào đó có thể nghĩ thông suốt. Bây giờ chúng ta phải làm, chính là hạnh phúc cho nó xem, bằng không sẽ có lỗi với sự buông tay của nó.

Tô Tố liếc nhìn anh một cái.

Luôn cảm thấy lời này của anh có chút là lạ, thế nhưng lạ chỗ nào cô lại không nói ra được.

Bên ngoài pháo hoa còn đang nở rộ, điện thoại Tô Tố lại bắt đầu vang lên.

Lần này là tin nhắn.

Một tin đến từ Trương Hân, một tin khác từ Tiểu Hi.

Tin thứ nhất là Trương Hân, “Tô Tố, chúc mừng năm mới.”

Tô làm nhanh chóng đáp lại, “Cùng Vui cùng vui, Trương Hân, sức khỏe cậu hồi phục thế nào rồi, trên người còn đau không?”

Nhưng Trương Hân không có đáp lại.

Tô Tố đợi một hồi không đợi được câu trả lời, cũng không có để ý, gãi gãi đầu, ngược lại mở tin nhắn Tiểu Hi ra, “Tố Tố Tố Tố, ha ha năm mới vui vẻ, tớ về quê ăn tết rồi, ha ha, vẫn là quê nhà tốt, khắp nơi đều là tiếng pháo nổ cùng ánh lửa, rất nhiều con nít căn bản không ngủ được a, chạy ra đường cái chơi, các loại chạy, rất náo nhiệt”

“Tô Tố trả lời tin nhắn, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt đối diện của Tiêu Lăng, cô bỏ điện thoại ôm lấy hắn, “Tiêu Lăng, thế này thật tốt”

Cô sống rất hạnh phúc, đám bạn tốt của cô cũng vui vẻ như vậy.

Còn có cái gì quan trọng hơn những thứ này?

410. Chương 410

Một bên khác.

Trương Hân vừa muốn cầm điện thoại lên trả lời tin nhắn của Tô Tố, điện thoại lại bị Lãnh Mạc đoạt mất.

Đầu năm đầu tháng, Trương Hân một chút cũng không muốn trải qua trong bệnh viện, cho nên sau khi trưng cầu sự đồng ý của bác sĩ liền xuất viện dọn về biệt thự của Lãnh Mạc, lúc này, cô nằm trên giường lớn cho hai người ngủ, cả người nhàm chán sắp mốc

Khó khăn lắm mới nhắn tin cho Tô Tố, kết quả điện thoại cũng bị Lãnh Mạc cướp đi.

Trương Hân trợn mắt nhìn, Lãnh Mạc tên xấu xa, anh thật quá đáng

“Hơn nửa đêm chơi điện thoại làm gì, ngoan ngoãn đi ngủ”

“Ngủ không được” Trương Hân tức giận nói.

“Ngủ không được chúng ta làm chuyện có ý nghĩa?”

Trương Hân mặt đỏ lên, “Lãnh Mạc anh đố xấu xa”

“Anh1nói chuyện có ý nghĩa là nói chuyện phiếm.” Lãnh Mạc câu môi cười một tiếng, trong phòng anh chỉ mặc một cái áo sơ mi đen, nụ cười tà mị, anh cúi người tới gần Trương Hân, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, mặt đỏ thế này, mới vừa rồi không có nghĩ sai? Trương Hân, anh phát hiện em càng ngày càng không trong sáng”

“Anh trong sáng, cả nhà anh đều trong sáng”

Lãnh Mạc buồn cười, vén chăn lên lên **, nằm cạnh Trương Hân.

“Anh không bận sao?”

“Ừm, tết rồi, các nhân viên làm việc đều phải nghỉ một chút mà, các quán đêm cần đóng cửa anh cũng đóng rồi, anh coi như nghỉ phép nói chuyện với em, đúng rồi, ngày mai anh dẫn em đi chúc tết với một số trưởng bối.

Trương Hân sững sờ, khoảng thời gian từ1lúc cô nằm viện xuất viện này, thuốc mỗi ngày dùng đều là không biết Lãnh Mạc lấy từ nơi nào, thuốc hiệu quả rất không tệ, cho nên sức khỏe cô đã khôi phục khá tốt, mặc dù không thể làm vận động mạnh, nhưng bước xuống đi bộ vẫn không có vấn đề.

Nàng kinh ngạc là Lãnh Mạc lại muốn dẫn cô đi chúc tết

Cô theo Lãnh Mạc bảy năm, cho tới bây giờ đều là quan hệ không thể cho ai biết, Lãnh Mạc cũng không ý muốn công khai ra, bảy năm qua mỗi lần ăn tết anh đều đi chúc tết một mình, cho tới bây giờ cũng không có đưa cô đi qua.

Năm nay… Đây là bị kích thích hay là thế nào?

Nhìn ra Trương Hân thắc mắc, Lãnh Mạc ôm vai cô, tình trạng của anh em cũng biết, anh trước đó không cho em5xuất hiện trước tầm mắt của mọi là vì muốn bảo vệ em, không ít người muốn đối phó anh, nhưng người bảo vệ bên cạnh anh càng nhiều, em lại làm nghề này, anh lo lắng những người kia biết quan hệ của chúng ta, không đối phó được anh sẽ đi tìm em”

Trong lòng Trương Hân ấm áp, cô trước kia còn tưởng rằng Lãnh Mạc là không muốn thừa nhận cô.

Cô trừng mắt nhìn Lãnh Mạc, “những lời này sao anh không nói sớm”

Sớm nói rõ chút, giữa hai ta làm sao có nhiều hiểu lầm như vậy

Lãnh Mạc nhíu mày, trầm mặc

Bắt anh giải thích nhiều như thế vơi một người phụ nữ, anh đương nhiên không làm

Đương nhiên, bây giờ không giống với ngày xưa

Trương Hân lại hỏi, "vậy bây giờ sao anh lại thay đổi suy nghĩ?"

"Trưởng bối có thể để cho anh2đi chúc tết không nhiều, cũng chỉ có trưởng bối của Tôn tử và Tiêu Lăng, những người khác không cần, trưởng bối của hai nhà bọn họ đều nhìn ta lớn lên, sẽ không tiết lộ em ra ngoài"

"A vậy Mộ Bạch đâu, Mộ Bạch không phải cũng là anh em tốt của anh sao, em không đi chào hỏi cha mẹ của hắn sao"

Lãnh Mạc cúi đầu nhìn cô cười, "Trương Hân, em có mang theo não không, ba mẹ của Mộ Bạch là người có tiếng tăm trong giới chính trị, thế lực anh lớn hơn nữa, cũng là xã hội đen, bọn họ là giới chính trị, quan hệ có tốt hơn nữa, ngoài mặt cũng là không thể qua lại, bằng không đối với hai nhà đều không tốt."

"Thì ra là thế"

Trương Hân hiểu được một chút

"Ngày mai muốn đi cùng anh không?"

"9Muốn muốn, đương nhiên muốn"

Hành động Lãnh Mạc đưa cô đi chúc tết, chính là tương đương với việc thừa nhận cô trước mặt các trưởng bối, sao cô có thể không chịu

"Trương Hân…"

"Làm gì?"

"Anh đã hơn hai tháng không có chạm vào phụ nữ rồi."

"Cho nên?"

“Em có phải nên thưởng cho anh một chút không?” Lãnh Mạc xoay người đè Trương Hân lại.

Trương Hân mở to mắt, “không được, bác sĩ nói không thể làm vận động mạnh.”

“Anh có thể không cho em động, em có thể dùng tay, hoặc là… ánh mắt Lãnh Mạc sáng rực nhìn chằm chằm bờ môi đỏ của Trương Hân.

Mặt Trương Hân liền nóng lên, “Lãnh Mạc anh cái đồ xấu xa”

“Đàn ông ở ngay trước mặt người phụ nữ mình yêu không *, đó chính là * Không bằng”

“khóe miệng Lãnh Mạc hơi cong lên, cả người1đều tà mị, anh dùng chăn che lại hai người, không bao lâu liền có quần áo từ trong chăn bị ném ra, chăn che rất kín, chỉ ngẫu nhiên có thể nghe được những tiếng thở mạnh và tiếng rên yêu kiều phát ra từ trong chăn, không khí trong phòng lập tức nóng lên.

…

Đầu năm mùng một.

Ngày hôm nay, tất cả mọi người đều thay áo mới, dậy thật sớm, sáng sớm vợ chồng Tiêu Quốc Cường thu dọn xong hành lý, rời khỏi biệt thự.

Tiêu Lăng không có tiễn bọn họ, người đưa bọn họ rời khỏi chính là tiểu Trần.

Trước khi đi, Tiêu mẫu nhìn Tô Tố với ánh mắt đầy thâm ý, cười nói, “Tô Tố, đừng quên lời ta nói với con”

Quên?

Sao có thể quên được

Thế nhưng trải qua hôm qua, trải qua những ngày cô sống cùng với Tiêu Lăng,Tô Tố cảm thấy, coi như Tiêu Diệp Lạc trở về, cũng sẽ không uy hiếp gì đến tình cảm cuả cô và Tiêu Lăng tình cảm sinh ra bất cứ uy hiếp gì. Lông mày cô nhíu lại, cười, “lời của bá mẫu con sẽ luôn ghi nhớ trong lòng, cũng xin bá mẫu đừng quên lời con nói.”

“Vậy chúng ta hãy xem thử ai có thể cười đến phút cuối” Tiêu mẫu ý vị sâu xa cười cười, quay người đi.

Sau khi bóng dáng của bà rời khỏi, Tiêu Lăng mới thoáng khẩn trương nhìn Tô Tố, “mẹ anh đã nói gì với em?”

“Anh nên biết chuyện đó, mẹ anh tại sao lại không có một chút hành động chứ, chẳng lẽ mẹ đem tất cả mọi chuyện nói cho Tô Tố nghe rồi? Anh cẩn thận nhìn biểu cảm của Tô Tố, nhưng Tô Tố là ai? Cô là diễn viên, lúc thật sự muốn giấu đi cảm xúc của mình, không ai có thể nhìn ra bất kỳ manh mối nào trên mặt cô.

“Tô Tố…”

“Anh khẩn trương cái gì”

Tô Tố khoác tay anh, quay người trở vào biệt thự, mỉm cười, “bá mẫu có thể nói gì với em, đơn giản là kêu em rời khỏi anh, nói những lời như là hai người chúng ta không hợp, còn nói sẽ không thừa nhận con dâu như em này nọ…”

Tiêu Lăng nắm chặt tay Tô Tố, “Tô Tố, em đừng nghe mẹ anh nói, có thích hợp hay không chỉ có hai người chúng ta rõ nhất.”

“Đúng vậy.” Tô Tố giẫm lên đống tuyết, đầu tựa vào vai Tiêu Lăng, nhìn nhìn vào mắt Tiêu Lăng, nửa đùa nửa thật nói, “cho nên em nói với bá mẫu, “trừ phi là anh không cần em nữa, nếu không em không có khả năng rời xa anh”

Tiêu Lăng nắm chặt tay Tô Tố, kiên định nói, “Tô Tố, không có ngày đó anh không thể nào không cần em”

Tô Tố cảm thấy rất yên tâm, dịu dàng cười với Tiêu Lăng, “em tin anh”

Sau đó hai người bắt đầu bận rộn.

Người hầu trong biệt thự ngoại trừ bác Trần, còn lại những người khác đều về nhà, cho nên Tô Tố và Tiêu Lăng liền bận rộn. mùng một tết,người tới thăm hỏi lão gia tử quả thực không ít, đại đa số đều là những cấp dưới trước kia của lão gia tử, rất nhiều thanh niên trẻ mặc quân trang, dáng người cao thẳng chính trực, nhìn đến tròng mắt của tiểu Thất xém chút không có dính trên người người ta.

Tô Tố thấy biểu cảm của tiểu Thất, không ngừng lắc đầu, “đứa nhỏ này thật sự là không cứu nổi”

Tiêu Lăng cũng đau đầu, nhóc con này rốt cuộc giống ai thế

Anh và Tô Tố đều không phải vậy

Đến mười giờ sáng, Tô Tố nhìn thấy người xuất hiện trong phòng khách, lập tức nhíu chặt mày

Mạc Tầm

Hắn tới làm gì

411. Chương 411

Tiêu Lăng vừa mới nhìn thấy Mạc Tầm, sắc mặt anh lập tức trầm lặng xuống.

Tiêu Lăng"Xoạt" một cái đứng dậy, bước từng bước lớn, đi ra ngoài đại sảnh, chặn đường Mạc Tầm, "Mạc Tầm anh đến đây làm gì, nhà tôi không chào đón anh, mời anh lập tức rời khỏi đây ngay"

Mạc Tầm dường như không có chút ý gì muốn rời khỏi đây.

Mặc bộ đồ tây màu đen, ánh mắt nhìn lướt qua Tiêu Lăng, thản nhiên dừng lại trên người Tô Tố, nhẹ giọng nói, "Tiêu Lăng, tôi biết anh không chào đón tôi, quả thật, tôi cũng không phải đến đây để chúc Tết, tôi đến đây là tìm Tô Tố, tôi có chút chuyện muốn hỏi cô ấy"

"Cô ấy không muốn gặp anh"

"Nhưng tôi không gặp cô ta không được" Mạc Tầm trở nên lạnh lùng, rồi nhìn ánh mắt Tiêu Lăng thật sâu, "Tiêu Lăng, nếu hôm nay anh không cho tôi gặp Tô Tố, thì tôi sẽ tìm cách khác để gặp cô ấy, đến lúc đó tôi dùng thủ đoạn không quang minh chính đại gì, thì anh đừng trách tôi "

"Anh nghĩ rằng tôi sợ anh à?"

"Đương nhiên anh có thể không sợ "Mạc Tầm thản nhiên nói, "Tôi biết rằng anh đã cử vệ sĩ để bảo vệ cô ấy, nhưng anh đừng nghĩ như vậy là sẽ an toàn? Lần trước chẳng phải anh cũng nhờ vệ sĩ, nhưng rốt cuộc Tô Tố cũng gặp phải bị tai nạn xe cộ sao, tôi nói lại lần nữa, chỉ có ngàn năm làm trộm cướp, chứ không có ngàn năm phòng trộm cướp đâu, không tin anh thử xem."

Tiêu Lăng với thái độ hết sức kiên quyết, tuyệt đối sẽ không để Tô Tố và Mạc Tầm có cơ hội gặp nhau

Ai biết được lần này anh ta có làm hại đến Tô Tố nữa không

Tiêu Lăng cũng không muốn nói lời vô nghĩa nữa, trực tiếp gọi điện thoại kêu cảnh vệ đến.

"Mạc Tầm, cho dù trời có sập xuống tôi cũng không cho anh cơ hội được tiếp cận Tô Tố đâu, tôi có lòng tốt nhắc nhở anh một câu, cẩn thận tập đoàn Mạc Thị của anh đi "

Mạc Tầm kiên quyết không chịu đi, mắt nhìn Tiêu Lăng không chịu rời, anh liền chuyển hướng mắt nhìn

vào đại sảnh chỗ Tô Tố đang ngồi, lao tới cô và hô to, “Tô Tố,cô qua đây, tôi có chuyện muốn nói với cô”

Tô Tố chau mày lại, ngồi trên ghế sofa như bất động.

“Tô Tố, cô mà không qua đây thì sẽ hối hận đấy”

Tô Tố đứng dậy, mặt trầm xuống bước từng bước lớn đến trước mặt Tiêu Lăng, ánh mắt lạnh lùng của cô nhìn chằm chằm vào Mạc Tầm, “Tôi với anh không có gì để nói, Mạc Tầm, tôi thật nể phục vì anh là đàn ông mà có thể làm như vậy, anh đi đi, chúng ta coi như chưa từng gặp nhau.”

Chuyện của Mạc Tầm và Bạch Linh đã chia tay nhau thì Tô Tố đã biết cả rồi, mới vừa chia tay Bạch Linh lập tức đã bị tung ảnh bôi nhọ, việc này nếu mà không liên quan đến Mạc Tầm, cho dù có đánh chết thì cô cũng không tin.

Anh chẳng phải đã cảm thấy rất đau xót khi Bạch Linh đau khổ không muốn sống sao

Vì Bạch Linh vẫn có thể hại người

Cô có thể thấy rõ, khuôn mặt thật của Mạc Tầm, lúc yêu thì có thể đưa người ta lên thiên đường, còn khi đã không còn yêu nữa thì đẩy người ta xuống địa ngục.

“Coi như chưa từng gặp mặt qua à?” Mạc Tầm cúi đầu, đột nhiên cười ra tiếng, anh ta nhìn và quan sát ánh mắt của Tô Tố một cách tỉ mỉ, bật cười một cách ức chế, “Tô Tố, tôi cũng nghĩ rằng coi như chúng ta chưa từng gặp mặt, nhưng mà… Có thể không? Bây giờ tôi sẽ cho cô một cơ hội nữa, chúng ta hãy nói chuyện riêng với nhau, không thì… chúng ta có thể đứng trước mặt Tiêu Lăng để nói chuyện cũng được, tôi hỏi cô một câu thôi, cô… Có phải là cô khôngTố Tố?”

Tim của Tô Tố như nhảy dựng lên

Cô ta “Xoạc” một cái ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mạc Tầm

Đơn giản chỉ với một động tác này, cũng đã khiến cho Mạc Tầm hiểu ra, anh ta nhắm thật chặt đôi mắt lại, rồi sau đó nhìn vào đôi mắt không biết là vui hay buồn của Tô Tố, “Quả nhiên là cô”

Lòng ngực của Tô Tố “Bang bang”nhảy loạn lên.

Cô ta tiến về trước một bước.

Tiêu Lăng lập tức ngăn cô lại.

“Tiêu Lăng, em muốn nói chuyện với anh ta, anh yên tâm, đây là nhà của chúng ta, anh ta sẽ không dám làm gì đâu, em chỉ nói vài câu với anh ta thôi, sẽ lập tức quay lại ngay”

Tiêu Lăng đã hiểu ra câu nói đó của Mạc Tầm, trong lòng anh cảm thấy rất rối rắm, tại sao Mạc Tầm lại biết Tô Tố được tái sinh?

Nhưng mà anh ta cũng đã biết rồi, Tố Tố không muốn cho anh ta biết việc này, Tiêu Lăng bậm chặt môi lại, lùi về một bước, đưa tay ra vịn nhẹ vào vai Tô Tố, “Mười phút, mười lăm phút, anh cho hai người năm phút để nói chuyện thôi, qua năm phút bất kể là chưa nói xong, anh cũng sẽ kéo em trở về”

Tô Tố gật đầu.

Chỉ cần năm phút thôi là đủ

Cô bước ra trước, đi về phòng khách, Mạc Tầm lập tức đi theo sau.

Tuyết trắng bay tán loạn.

Hai người đạp lên tuyết trắng, đi đến chỗ bãi cỏ đã bị tuyết che lấp, Tô Tố đứng dưới tàng cây tùng, mở điện thoại bắt đầu tính giờ, “Năm phút thôi, anh muốn nói gì, thì nói đi “

“Tô Tố…”

“Tôi khuyên anh đừng nói lời vô nghĩa, Tiêu Lăng nói chỉ cho năm phút thì chắc chắn là năm phút, anh chỉ có thời gian năm phút thôi “

Nét mặt của Mạc Tầm trở nên u ám, anh tới gần Tô Tố, “Sao em nghe lời anh ta thế?”

“Tôi cam tâm tình nguyện” Tô Tố dừng lùi về phía sau, đưa tay ngăn Mạc Tầm lại, “Muốn nói chuyện gì thì cứ nói, đừng đứng gần như thế, Tiêu Lăng không thích tôi và người khác giới đứng gần nhau như vậy “

Mạc Tầm hít một hơi thật sâu, anh ta bỗng dừng lại, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa, ánh mắt nhìn Tố Tố một cách cấp bách, “Tô Tố, anh cũng biết là tại sao em lại ghét anh như thế, em là Tố Tố đúng không, thật sự anh không dám tin, anh còn có thể nhìn thấy em.”

Nếu đã bị lộ rồi, thì Tô Tố không cần giấu thêm nữa, cô dựa lên cái cây to, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mạc Tầm, “Ghét à? Anh quá đề cao bản thân rồi, tôi bây giờ không có chút gì ghét anh cả, chỉ là tôi hận anh mà thôi, có phải anh rất kinh ngạc khi biết tôi còn sống không? Tôi đã không chết trên bệ phẫu thuật có phải anh cảm thấy rất tiếc nuối không?”

Mạc Tầm không ngừng kinh sợ.

Hôm qua anh cũng chỉ mới đoán được Tô Tố có thể là Tô Tố mà thôi.

Bởi vì hôm qua Lưu Tư Minh tìm đến nhà anh ta, hỏi thăm tung tích của Bạch Linh, anh ta liền nói là không biết, Lưu Tư Minh thiếu chút nữa thì đánh anh ta, sau đó liền đem tất cả mọi chuyện kể rõ ràng.

Trong đó có một việc.

Chính là trinh thám đã khai với anh ta.

Tô Tố cũng đang điều tra cái chết trước kia của Tô Tô

Anh ta giật mình liên tưởng hai người lại với nhau.

Bởi vì Tô Tố chết ở trên bệ phẫu thuật là chuyện bí mật,trừ những người liên quan ra, thì hầu như không ai biết sự việc xảy ra thế nào, nhưng tại sao Tô Tố lại biết được? Cô ta còn nhờ người của phòng trinh thám đến điều tra anh ta và Bạch Linh nữa

Nói đến lần đầu tiên gặp mặt Tô Tố là trước mộ của Tô Tố, bao gồm những lần gặp mặt sau này xâu chuỗi lại tất cả, cuối cùng anh kinh hoàng phát hiện ra một ít manh mối.

Lúc đầu anh ta nghĩ rằng Tô Tố thích anh ta, cho nên đã dùng cách lạt mềm buộc chặt để tiếp cận anh ta, cố ý làm điệu bộ như là ghét anh ta.

Hiển nhiên không phải là như vậy, Tô Tố thật sự rất căm hận và ghét anh ta đến tận xương tủy.

Nhưng mà anh rõ ràng là anh không có đắc tội gì với cô.

Trong lời nói của Lưu Tư Minh khiến anh ta liên tưởng đến hai người Tô Tố, trong đầu anh ta lập tức nảy ra một ý niệm kỳ lạ.

Phải chăng Tô Tố vẫn chưa chết?

Tô Tố này có phải là Tố Tố của lúc trước không?

Ý niệm này bỗng toát đến, lập tức không thể nào áp chế được, anh đã suy nghĩ suốt đêm qua, cuối cùng hôm nay anh cũng không nhịn được, lập tức lái xe tới nhà cũ của Tiêu Lăng.

Lúc này đây chính tai nghe được Tô Tố thừa nhận, Mạc Tầm vừa kinh hãi vừa hoảng sợ lại không dám tin là thật.

"Đã qua hai phút rồi "

Mạc Tầm vẫn nhìn chằm chằm vào Tô Tố như người chết đứng, như là muốn dùng ánh mắt xuyên thấu thân thể cô, và tiến thẳng vào linh hồn cô.

"Nếu anh không còn chuyện gì nữa, thì tôi đi trước đây" Tô Tố cất điện thoại vào túi, xoay người chuẩn bị rời khỏi.

Mạc Tầm đột nhiên phản ứng, anh lập tức nắm lấy bàn tay của Tô Tố, "Không được đi"

412. Chương 412

"Buông tay"

"Không được" Mạc Tầm nắm chặt không buông bàn tay của Tô Tố, "Tô Tố, lần này có làm sao đi chăng nữa anh cũng không để em rời xa anh đâu "

Tô Tố bất thình lình quay đầu lại, đánh một cái tát vào mặt anh.

"Chát ——"

Khuôn mặt của Mạc Tầm bỗng đau đớn và nóng rát lên, nhưng vẫn không chịu buông tay.

"Mạc Tầm, anh có xấu hổ không? nếu đã nói ra như vậy, thì tôi sẽ nói cho anh biết, là tôi rất hận anh" Tô Tố quay lại, cô nhớ tới cái chết thê thảm của con mình, con của cô thậm chí còn chưa biết giới tính của nó, ánh mặt đầy sự căm hận, tức nhìn Mạc Tầm, "Anh trước đây tiếp cận tôi không phải là vì nguyên nhân muốn cứu Bạch Linh sao, anh đã tính trước rồi, tim tôi đã bị1tổn thương biết chừng nào, tôi thật sự quá ngu xuẩn, nhìn không ra bản mặt thật của anh là tôi đáng chết. Mạc Tầm, anh không cảm thấy day dứt sao, tôi ngốc thật, nhưng tôi thì vẫn là một con người, còn anh, anh không bằng loài cầm thú, loài súc sinh không có tính người."

Tô Tố càng nói càng kích động, có vẻ như cô la rống lên, "Con của tôi vẫn chưa đủ tháng, nó chỉ mới bảy tháng thôi, chỉ vì sức khỏe của Bạch Linh không thể cầm cự được, anh đã lừa tôi đến bệnh viện, và ném tôi lên giường phẫu thuật để người ta mổ bụng tôi ra, lấy con của tôi, lấy máu cuống rốn của nó, lúc đó tôi đã cầu xin anh,khẩn cầu anh hãy mang con tôi vào nơi giữ ấm, nhưng mà chính anh, anh đã để cho1bác sĩ đến phẫu thuật cho Bạch Linh, tôi ở ngoài cửa phòng phẫu thuật, đến cả một người y tá cũng không có, Mạc Tầm, tôi nằm như thế trên bàn phẫu thuật, không được khâu vết thương nên không ngừng chảy máu,

cuối cùng tôi đã chết vì máu chảy thấm hết bàn mổ… Trước khi chết tôi đã thề rằng, nếu như được sống lại lần nữa tôi, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho anh đâu. “

Mạc Tầm khiếp sợ nói không nên lời.

Anh ta có thể nghĩ đến cảnh tượng đó, lúc ấy sau khi giải phẫu xong cho Bạch Linh, anh ta lập tức lao tới cửa phòng phẫu thuật của Tô Tố, nhìn thấy cảnh đó, anh ta đã gặp ác mộng suốt mấy tháng trời.

Cảnh tượng đó, cả đời này anh cũng không thể nào quên được.

Cái bệ phẫu thuật màu trắng đã5bị nhuộm thành một màu đỏ của máu tươi, đèn phẫu thuật sáng chói chiếu thẳng xuống, cô ôm chặt đứa con toàn thân bị tím tái vào lòng, ánh mắt của cô trợn nhìn lên đầy căm thù và phẫn nộ.

“Tô Tố…”

“Đừng gọi ta nữa” Tô Tố tròng mắt đỏ bừng nói, “Mạc Tầm, tôi hận anh, hận anh nếu không phải vì anh, tôi cũng vẫn là minh tinh hạng hai, cho dù cuộc sống có khó khăn gian khổ, tôi cũng sẽ cố gắng chèo chống qua, nhưng mà anh, chính anh đã hủy hoại hết tất cả của tôi, anh đã hại tôi chết, lại còn hại chết con của tôi, tôi bây giờ thật lòng nói cho anh nghe, từ khi tôi tỉnh dậy trên cơ thể này, tôi đã thề, tôi thề suốt cuộc đời này tôi sẽ không buông tha cho2anh tuy bây giờ tôi không phải là đối thủ của anh, đúng vậy nhưng một ngày nào đó, chỉ cần tôi có khả năng. Tôi nhất định sẽ cho anh nếm thử, sự đau khổ khi mất hết tất cả, và sự đau đớn khi cốt nhục chia lìa.”

Ánh mắt Mạc Tầm cũng bắt đầu đỏ lên.

Anh cũng nếm được vị đau khổ đó rồi

Đau khổ đến nổi như mất hết tất cả không chốn dung thân

Cốt nhục phân ly

Anh ta đã nếm thử cái vị đau khổ đó một cách sâu sắc rồi, anh ta biết mình đã làm rất nhiều điều sai trái, nếu có thể lặp lại sự việc đó một lần nữa, anh ta nhất định sẽ không khiến điều đó xảy ra, nếu anh ta sớm nhận thấy được tình cảm của mình đối với Tô Tố, có thể sự việc đã không phát triển đến mức9không thể cứu vãn được như thế này.

“Tô Tố… Thực xin lỗi”

Thực xin lỗi

Tô Tố hít một hơi thật sâu, dĩ nhiên cũng thật sự bình tĩnh rồi, cô ta cười lạnh lùng, nếu xin lỗi mà có tác dụng, thì mọi việc đều có thể trở lại như cũ rồi

"Tôi không còn cảm thấy có hứng thú gì với sự xin lỗi của anh, Mạc Tầm, sau này anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, mỗi lần tôi nhìn thấy anh thì tôi không thể không nhớ đến những gì anh đã gây ra cho tôi, sau đó tôi sẽ không thể khống chế được suy nghĩ về những điều kinh tởm, thậm chí tôi đã muốn dùng dao giết chết anh để chấm dứt những điều ghê tởm mà anh đã gây cho tôi, chúng ta nên trở lại như trước đường ai nấy đi,1cả kiếp này coi như không ai gặp ai, anh cứ xem như Tố Tố của lúc trước đã chết thật sự rồi đi, nếu như anh sợ tôi sẽ điều tra lại những chuyện của lúc trước, hay sợ tôi sẽ làm điều gì uy hiếp đến anh, thì anh cứ dùng thủ đoạn để hại tôi đi, tôi bây giờ đã không còn sợ hãi anh nữa"

Mạc Tầm cười đau khổ, "Trong lòng em anh là người không niệm tình cũ sau?"

Tô Tố không ngừng cười lạnh lùng.

Tình cũ à?

Đó là cái thứ chó má gì thế

Nếu trong lòng Mạc Tầm có tồn tại hai chữ này, thì kiếp trước Tô Tố đã không phải chết, và Bạch Linh của đời này đã không bị quay clip như thế

"Mạc Tầm, tôi vẫn còn lời này muốn nói với anh, đừng để tôi bắt được cơ hội, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh có cuộc sống tốt lành gì đâu, anh và Bạch Linh hai người, tôi nhất định sẽ không buông tha"

"Nếu… Nếu anh nói với em là ban đầu anh có tìm bác sĩ đến cứu em thì… em…"

Mạc Tầm bỗng nhiên ngừng nói, bởi vì anh ta nhìn thấy gương mặt Tô Tố đầy mỉa mai và châm biếm.

Anh ta cười đau khổ, "Có thể em không tin, nhưng lúc đó anh không phải là cố ý không quan tâm em, lúc đó sau khi rời khỏi phòng phẫu thuật, thật sự anh đã tìm bác sĩ để cứu em và con, nhưng mà anh, anh không biết vì sao…"

Anh thật sự không hiểu vì sao lại có kết cục như thế này.

"Aha —— bây giờ lại nói đến cái này à, anh nghĩ rằng tôi sẽ tin anh sao? Cho dù anh có thật sự tìm bác sĩ thì sao đây? Kết quả cũng giống nhau và không có gì thay đổi" Tô Tố cười lạnh lùng

"Đúng, kết cục thật ra là không thể nào thay đổi, chúng ta đã từng rất yêu thương nhau, từng lên rất nhiều kế hoạch cho tương lai, Tô Tố, em hãy cho anh thêm một cơ hội, anh chấp nhận bù đắp lại cho em, chỉ cần

em trở lại với anh, anh sẽ đem những gì tốt đẹp nhất bù đắp lại những đau khổ trước đây của em “

“Nằm mơ” Tô Tố xoay người bước đi.

“Đừng đi” Mạc Tầm kéo tay Tô Tố lại, dùng sức thật mạnh, như sợ rằng trong nháy mắt cô sẽ biến mất vậy, “TôTố, anh biết là anh có lỗi với em, anh cũng biết rằng ngày xưa anh đã làm nhiều điều sai trái, anh nguyện sẽ sửa đổi, anh cầu xin em… hãy cho anh thêm một cơ hội, con của chúng ta đã mất rồi, anh cảm thấy rất là xót thương, mỗi ngày anh đều gặp ác mộng, nhưng chỉ cần chúng ta được ở bên nhau, tất cả những chuyện đó đều sẽ khôi phục về quỹ đạo, chúng ta còn có thể có con mà”

Tô Tố đột nhiên hất cánh tay Mạc Tầm ra.

Cô ta cảm thấy thật ghê tởm

Thật vậy

Sau này bọn họ vẫn sẽ có con à?

Hehe…

Nằm mơ đi

“Cả đời này tôi cũng không bao giờ tha thứ cho anh “

“Tô Tố em và Tiêu Lăng ở với nhau sẽ hạnh phúc sao, em nghĩ rằng anh ta thật sự yêu em sao? Anh nói cho em biết, anh ta chỉ chơi đùa với em mà thôi…”

“Đủ rồi anh ta đối xử với tôi như thế nào thì cũng không cần anh xen vào Mạc Tầm à, anh nghĩ rằng tôi vẫn ngốc như xưa sao Tiêu Lăng đối xử với tôi có tốt hay không, hiện tại tôi có thể cảm nhận được. Năm phút đã trôi qua, anh hãy cút đi”

“Tô Tố, anh chỉ muốn cứu vãn lại mọi chuyện em hãy cho anh thêm một cơ hội nữa thôi”

“Được rồi” Tô Tố như nán lại một chút, nhìn thấy ánh mắt của Mạc Tầm bỗng nhiên sáng lóe lên, cô cười lên một cái, “Trừ phi anh có thể khiến cho Tô Tố kiếp trước sống lại, có thể khiến cho con của cô ấy sống lại, nếu được như vậy, tôi nhất định sẽ cho anh một cơ hội “

Ánh mắt của Mạc Tầm chợt ảm đạm xuống, “Tô Tố em biết điều này là không thể mà “

“Hóa ra là anh cũng biết là không thể à” Tô Tố đưa hai tay nhét vào túi, giọng châm biếm và nhếch khóe môi, “Nếu biết rằng điều đó là không thể, thì hãy mau cút đi, ngoài thù hận với anh ra, tôi không còn bất kỳ cảm giác gì nữa “

Mạc Tầm vẻ mặt kiên định, “Anh sẽ không buông tay ra đâu Tô Tố, em nói đi nếu mà Tiêu Lăng biết em là Tô Tố trước kia, biết em và anh đã phát sinh quan hệ, và biết em đã từng sinh con cho anh… Em nói xem anh ta có còn cần em nữa không?”

413. Chương 413

Bước chân Tô Tố đột nhiên dừng lại, cô ngoảnh đầu ghê tởm nhìn vào Mạc Tầm, “Mạc Tầm, anh thật bỉ ổi.”

Mạc Tầm mím môi không nói.

Nếu như có thể níu kéo cô lại, bỉ ổi chút thì có vấn đề gì.

Anh lúc đầu cảm thấy bản thân có mới nới cũ quá nhanh, bản thân cũng đã từng khinh bỉ bản thân, nhưng bây giờ mới biết được, không có chuyện gì là ngẫu nhiên, người thu hút anh từ đó đến giờ vẫn là Tô Tố, ngày xưa anh không phát hiện ra, bây giờ nếu như đã rõ ràng tình cảm anh dành cho Tô Tố, anh không thể buông tay được nữa.

Huống hồ rằng…

“Tô Tố, trước lúc em phẫu thuật, là Bạch Linh đã tìm người hại chết em…”

Tô Tố hoàn toàn không muốn nghe lời bịa chuyện của Mạc Tầm.

“Mạc Tầm, đừng để tôi càng ghê tởm anh, Bạch Linh muốn hại tôi, cô ấy tại sao muốn hại tôi, còn không phải là do anh. Nếu như anh từ giây phút này còn bao che cho Bạch Linh, vậy tôi còn có thể bớt khinh anh một chút, tình cảm bảy năm1nói mất là mất, đừng có để Bạch Linh thay anh gánh trách nhiệm, anh không cảm thấy xấu hổ à? Anh có tin không, cho dù anh kể hết toàn bộ sự việc cho Tiêu Lăng nghe, Tiêu Lăng biết được tôi là trùng sinh, biết được quá khứ của tôi, anh ấy cũng sẽ không rời bỏ tôi, chỉ càng thương yêu tôi hơn thôi.”

Sắc mặt của Mạc Tầm có chút xanh xao, “Em cứ tin tưởng anh ta như thế à?”

“Đúng, tôi tin anh ấy.”

Sắc mặt của Mạc Tầm thay đổi đến vừa xanh vừa trắng, anh nắm chặt lấy tay Tô Tố không buông, "Tô Tố, không lẽ em không thể cho anh thêm một cơ hội sao? Ngày xưa anh đích thực đã làm sai rồi, anh cũng đã hối hận sửa lỗi, em tại sao lại không thể tha thứ cho anh thêm một lần."

Tha thứ?

Một câu nói dễ dàng như thế.

Nếu như cô không phải gặp được cơ hội được trùng sinh, vậy cô đã thành một người chết rồi, anh chính tay hại chết cô, nhưng lại cầu xin người chết là cô tha thứ?

Đúng thật không biết xấu hổ.

Tô Tố1dứt khoát không nói nữa.

"Tô Tố… chúng ta đã từng tốt đẹp biết mấy."

"Những cái gọi là tốt đẹp của anh, toàn bộ được xây dựng trên lời nói dối. Mạc Tầm, tôi khẳng định nói anh nghe, từ thời khắc tôi từ trong phòng phẫu thuật nhắm mắt lại, tôi đối với anh không còn yêu nữa mà chỉ còn hận thôi, tùy anh muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ, tôi không có thể có bất kì khả năng nào với anh nữa, người tôi yêu hiện tại là Tiêu Lăng, tôi ở bên cạnh anh ấy rất hạnh phúc."

"Đó là do em căn bản không am hiểu anh ta, em có biết quá khứ của anh tồi tàn như thế nào không…"

Lời nói của Mạc Tầm chưa dứt, Tiêu Lăng ở bên đó đã xuất hiện cầm chiếc ô xuất hiện trên bãi cỏ, anh mặc giày da, từng bước từng bước dẫm lên đống tuyết, phát ra âm thanh "cọt cọt cọt cọt", Tiêu Lăng lướt mắt lạnh lùng nhìn Mạc Tầm, lạnh lùng nói, "Năm phút đã tới rồi."

Ở đằng sau Tiêu Lăng là hai người cảnh vệ trong biệt thự.

Trên tay hai người5cảnh vệ đang cầm cây cậy cảnh sát, sắc mặt lạnh băng đi đến trước mặt Mạc Tầm, "Mạc tiên sinh, xin anh rời khỏi đây."

Mạc Tầm nhìn sang Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng, cậu đừng quá đáng quá, lời nói của tôi còn chưa xong."

"Đó là chuyện của cậu, năm phút mà tôi cho đã tới giờ." Tiêu Lăng vẫy tay với cảnh vệ, hai cảnh vệ lập tức lên đằng trước, mỗi người nắm lấy một cánh tay của Mạc Tầm, "Mạc tiên sinh, nếu như anh không hợp tác, chúng tôi chỉ có thể đắc tội."

"Tiêu Lăng có phải cậu đang sợ hãi Tô Tố biết được quá khứ của cậu không, cho nên mới ở lúc này xuất

hiện, cậu căn bản chính là cố ý, cậu sợ cô ấy sau khi biết được quá khứ của cậu sẽ không cần cậu nữa, đúng không?" Mạc Tầm bị đè nén cánh tay, nhưng lại vẫn cười ra tiếng, "Hành vi này của cậu với tôi chẳng khác biệt bao nhiêu."

"Cậu sai rồi." Tiêu Lăng đưa tay ôm lấy eo Tô Tố với lòng chiếm hữu rất cao, anh bá khí nghiêng nhìn Mạc Tầm, "Quá khứ2của tôi cậu nói rồi tôi cũng không sợ, chuyện cũ rích thôi mà, cậu tưởng là tôi sẽ giống cậu cứ mãi níu kéo quá khứ mà không buông tay à, đúng nực cười thật, dẫn cậu ta ra ngoài."

"Vâng."

Hai người cảnh vệ lập tức giải Mạc Tầm đưa anh ta ra ngoài.

Hình bóng của Mạc Tầm vừa biến mất, sự tự tin trên khuôn mặt của Tiêu Lăng lập tức không thấy nữa, anh có chút bất an nhìn Tô Tố, "Tô Tố, em đừng tin lời bịa đặt của Mạc Tầm, anh ngày xưa có một vài mối tình thật, nhưng chuyện đó cũng đã xưa rồi."

"Uhm, đi thôi."

Tiêu Lăng nhìn theo hình bóng của Tô Tố, buồn bã gãi đầu.

"Uhm" là ý gì, là tin tưởng anh hay không tin tưởng anh thế?

Tô Tố đi được một lát, không có cảm giác thấy Tiêu Lăng đi theo, ngoảnh đầu lại trông thấy anh vẫn đứng nguyên chỗ cũ với bộ dạng gãi đầu bứt tai, nhịn không được "phụt" cười một tiếng, "Còn ngây ở đó làm gì, không cảm thấy bên ngoài lạnh sao, khẩn trương vào nhà."

"Oh, được rồi."

Tiêu Lăng khẩn trương cầm9chiếc ô rảo bước nhanh đi theo lên, nắm lấy tay Tô Tố, hai người đan chặt tay nhau.

...

Hai cảnh vệ đã giải Mạc Tầm ra khỏi biệt thự của Tiêu gia.

Mạc Tầm còn tưởng như vậy là xong chuyện rồi, kết quả là vừa định mắng chửi kêu cảnh vệ buông tay anh ra, trên lưng đột nhiên bị đau, Mạc Tầm không có phòng bị, bị cây gậy cảnh sát của cảnh vệ đánh vào nhẹ ứ một tiếng, anh ngoảnh đầu giận dữ nhìn cảnh vệ, "Các người làm gì thế?"

Hai cảnh vệ nhìn nhau, cầm lấy cây gậy nhắm vào thân thể của anh mà đánh.

Mạc Tầm bị đánh hoàn toàn không có sức phản kháng, anh chỉ có thể lấy hai tay ôm đầu, thét lên, "Các người… các người không ngờ dám đánh ta, ta sẽ không tha cho các người đâu."

Cảnh vệ ra tay rất chính xác, họ đều là người đã từng nhập ngũ, biết được chỗ nào đánh là không gây chết người, nhưng cũng khiến người ta đau đến nghiến răng.

"Á…"Mạc Tầm không nhịn được la lên, "Các người dừng tay."

Anh ngã trên đất tuyết, thân thể cuốn1lại, trên lưng đau ơi là đau.

Từ lúc bắt đầu giận dữ la lên, đến cuối cùng còn lại hơi thở nhọc nhằn, hai cảnh vệ nhìn nhau một hồi rồi mới thu thập cây gậy, "Thiếu gia nhà chúng tôi kêu chúng tôi cảnh cáo anh, đây chỉ là bài học nho nhỏ thôi, sau này anh còn dám đến quấy nhiễu thiếu phu nhân của chúng tôi, thiếu gia nhà chúng tôi sẽ lấy đi cái mạng nhỏ kia của anh đấy."

Mạc Tầm nằm trên đống tuyết, đang hít từng hơi thở từng hơi thở, do đã dùng sức hít thở, liên lụy đến toàn bộ sương sườn đau đớn vô cùng.

Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng.

Anh biết ngay là Tiêu Lăng mà.

Lúc Lãnh Mạc và Trương Hân đến đã trông thấy cảnh tượng như thế này.

"Ồ, đây là đang biểu diễn nằm tuyết tan băng à?" Trương Hân xuống xe, nhìn thấy là Mạc Tầm, lập tức cười trên nỗi đau của anh ta, cô đưa chân đá vào Mạc Tầm, làm cho Mạc Tầm càng thở gấp hơn ánh mắt càng giận dữ hơn, "Hô… Bộ dạng đã trông như để người ta tùy ý mổ xẻ rồi, vẫn còn dám liếc tôi, cho anh liếc này cho anh liếc này, tôi đá chết anh."

Đôi giày cao gót đá lên người, sắc mặt của Mạc Tầm trắng rồi lại trắng.

Trương Hân đá được một hồi, bản thân cũng đau muốn chết, vết thương của cô còn chưa lành, cô thở hỗn hển dựa vào người Lãnh Mạc, hỏi hai cảnh vệ, "Chuyện gì thế? Mới mùng 1 tết thôi, người này tại sao đến đây."

Cảnh vệ lắc đầu, "Thiếu gia dặn dò, để chúng tôi cho anh ta một bài học, để anh ta sau này không ve vãn thiếu phu nhân nữa."

Ve vãn Tô Tố?

Đương nhiên là không được.

Trương Hân kiềm nén sự đau đớn trên vết thương, lại đạp thêm Mạc Tầm hai cái, "Tôi nói anh nghe, anh còn dám tới làm phiền Tô Tố, coi tôi có chặt anh ra cho chó ăn không."

Mạc Tầm như là con dã thú phẫn nộ, liếc mắt nhìn vào Trương Hân.

Trương Hân nhìn thấy liền nổi cả da gà, "Ánh mắt này của anh ý gì, khẩn trương rời mắt ngay cho tôi."

Lãnh Mạc kéo Trương Hân về phía sau, sắc mặt lạnh băng nhìn vào Mạc Tầm, không có nhiều lời với anh ta, trực tiếp kéo cô vào trong biệt thự.

"Hey, Lãnh Mạc, Mạc Tầm anh ta…"

"Yên tâm."

"Hả."

"Chưa cần đến một tuần, anh ta sẽ nhận lại trái đắng của mình."

414. Chương 414

Bạch Linh mệt mỏi mở to đôi mắt.

Trước mắt cô vẫn có hình ảnh mơ hồ, khi đôi mắt đã mở rõ hơn nhìn sự vật, trước mắt là trần nhà cổ kính, còn có chiếc đèn chùm bằng gỗ trên trần nhà.

Dưới người cô là một chiếc giường lớn mềm mại, mắt cô đảo một vòng, ánh mắt nhìn tới cái bình nước treo trên đầu, bình nước treo đang liên kết với ống truyền dịch, len lỏi mãi cho đến mặt bàn tay của cô, trên bàn tay cô, đang cắm một cây kim, mặt bàn tay đã có những vết thâm tím xanh của lỗ kim, trông thấy rất là khủng khiếp.

Cô khó khăn nhúc nhích một cái.

Thân hình vừa nhúc nhích, cả thân đâu mỏi đến lợi hại, sức khỏe cô quá yếu, cái nhúc nhích này, thân thể

lập tức đổ một lớp mồ hôi lạnh.

Trong phòng có người, nhìn thấy tình trạng của Bạch Linh, lập tức bất ngờ nói, "Đại tiểu thư, cô tỉnh rồi à? Cô từ từ, từ từ thôi, sức khỏe cô còn đang yếu đấy, đã sốt liên tục đến mấy ngày liền, ông trời ơi, hôm nay cũng gọi là có chuyển biến tốt rồi."

Cô giúp việc vội vàng đỡ Bạch Linh dậy, lấy gối tựa đệm đằng sau lưng cô, "Đại tiểu thư, có cảm thấy cơ thể khó chịu chỗ nào không, đói bụng không, khát nước không?"

Môi của Bạch Linh khô nứt, cô phòng bị nhìn vào phục trang người giúp việc của cô giúp việc, cau mày không nói năng.

Cô không nhớ rằng bản thân không phải là đại tiểu thư gì.

Họ có phải đã nhận lầm người không.

Cô chỉ nhớ rằng trước đó lúc cô từ trong nhà nghỉ bước ra, cô cứ thế không mục đích mà đi thẳng, đột nhiên có người vỗ vào vai cô, tiếp đó là cô xỉu ngay tại chỗ, sau đó xảy ra chuyện gì, cô hoàn toàn không biết được.

Bạch Linh không tì vết quan sát tất cả đồ vật trong phòng một lần, vừa quan sát lại vừa sợ.

Chiếc giường lớn mà cô đang nằm, không ngờ không phải là chiếc giường lớn của thời hiện đại, mà là một chiếc giường lớn được làm bằng gỗ đỏ điêu khắc hoa với hình ảnh điêu khắc long phụng trình tường, cô nói sao thì cũng ở bên Mạc Tầm cũng bảy năm rồi, thứ khác không nói, luyện tập tinh mắt vẫn được luyện tập không tồi lắm, cái phòng mà cô đang ở bất kể là trang trí hay là cách để trang trí, đều là thuộc hạng sang, chỉ đơn giản là chiếc giường mà cô đang nằm, toàn bộ đều làm bằng gỗ đỏ thật, giá trị cao ngất ngưởng.

Toàn bộ trang trí trong phòng đều là kiểu trang trí Trung hoa, kiểu điêu khắc hoa văn lầu không viên môn cổ kính, trong phòng thậm chí còn để những bình phong được thêu tinh tế thủ công.

Bạch Linh tức thời có ảo giác như là xuyên không.

"Đây, là đâu thế?" Vừa mở miệng, cô mới phát hiện giọng nói của bản thân khó nhọc đến không ngờ.

Cô giúp việc khẩn trương chạy đến bên bàn gỗ kế bên, dùng bình tử sa giúp cô rót một ly nước lọc đem qua, "Đại tiểu thư, cô uống chút nước trước đi."

Toàn thân Bạch Linh không còn sức lực, cô giúp việc một bên đỡ cô, một bên đưa nước vào miệng cô, nhìn thấy đôi môi khô rát của cô trở nên đỏ mọng lại chút, cô giúp việc mới đặt ly tử sa xuống, cười giải thích, "Đại tiểu thư, đây là kinh thành Tô gia, tôi biết cô bây giờ nhất định có rất nhiều nghi hoặc, cô đợi chút

nhé, tôi lập tức đi báo cho lão thái gia nghe, lão thái gia sẽ giải đáp nghi hoặc cho cô."

Bạch Linh đâu chỉ là nghi hoặc, cô đã hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì.

Cô giúp việc rất nhanh rời khỏi căn phòng, chưa qua được một lát, Bạch Linh đã nghe thấy tiếng bước chân xuất hiện trước cửa., tiếp đó là tiếng mở cửa phòng, nghe thấy là tiếng bước chân của hai người, Bạch Linh cố gắng kiềm nén sự tò mò, chuyển mắt nhìn sang chỗ bình phong, rất nhanh bên bình phong đã vòng đến bóng hình của một người.

Đó là một cụ già khoảng 80 tuổi.

Ông ấy đang mặc bộ đồ Đường trang màu đỏ lợt, đầu tóc đã trắng tuyết, rõ ràng là tuổi tác không nhỏ, nhưng trên người ông không nhìn ra chút tuổi tác già cả sức yếu của một cụ già, ánh nhìn của ông nhạy bén, ánh mắt tỉnh táo, sống lưng thẳng đứng, sắc mặt nghiêm nghị còn khiến người khác vừa nhìn vào là sợ hãi.

Bạch Linh cau mày không tì vết.

Có thể đã từng trải qua chuyện của Mạc lão đầu, theo phản xạ cô không thích những cụ già như thế.

Trong lúc tâm tư của Bạch Linh đang chuyển đổi, cụ già đã đi tới trước mặt cô, sắc mặt ông lạnh nhạt không buồn không vui, nhìn vào ánh mắt của Bạch Linh cũng vô cùng bình tĩnh, "Đừng có ý đồ muốn nghiên cứu tôi, tôi với tên Mạc gia lão đầu kia không giống nhau."

Bạch Linh tức thời run sợ.

Vừa nãy cô chỉ là thay đổi tâm tư nhẹ nhàng, lão đầu này không ngờ lại có thể đoán được cách suy nghĩ của cô.

Đây quả là đáng sợ.

Cô nhịn không được nắm chặt lấy cái mền trên tay.

Bạch Linh còn phát hiện, cô giúp việc hồi nãy còn không ngừng hỏi han, lúc cụ già bước vào phòng, một câu nói… không, một chữ cũng dám nói nhiều, cô im lặng ở kế bên cụ già để một cái ghế hồng mộc thái sư, sau đó kính trọng cúi tay đứng đằng sau cụ già.

Cụ già vô cùng tự nhiên ngồi trên ghế, ánh nhìn rơi xuống bàn tay cô, rất nhanh, lại từ bàn tay cô nhìn lên mặt cô, ông lạnh nhạt tít mắt.

Trong lòng Bạch Linh càng ngày càng căng thẳng.

"Ông rốt cuộc là ai, ở đâu là đâu, tôi tại sao lại xuất hiện ở đây?" Bạch Linh không kiềm nén được sự căng thẳng, ánh mắt cứ nhìn thẳng vào cụ già, cố gắng bình tĩnh hỏi.

Ánh mắt của cụ già lúc này lóe lên một tia sáng hài lòng, ông lạnh nhạt giải đáp nghi hoặc cho Bạch Linh, "Tôi là ông nội ruột của cô, đây là kinh thành Tô gia, còn tại sao cô lại xuất hiện ở đây..." Cụ già cười nhạt, "Nếu như không phải tôi đưa cô từ thành phố A qua đây, e là cô đã không sống được nữa."

Bạch Linh nắm lấy điểm chính, "Ông là ông nội ruột của tôi?"

"Không sai." Cụ già trầm giọng nói, "Tôi là ông nội ruột của cô, trên mặt máu mủ ấy."

Đôi mày của Bạch Linh cau lại, "Nếu như ông là ông nội ruột của tôi, vậy tại sao tôi lại ở cô nhi viện?"

Đôi mày cụ già nhíu lại, ánh mắt tức thời nhạy bén hẳn lên, "Nguyên nhân này cô không cần biết, cô chỉ cần biết, cô và chị em sinh đôi Tô Tố của cô không cùng một loại người, bây giờ nó đã chết rồi, vậy cô sẽ là người thừa kế của tôi."

Trong lòng Bạch Linh lại nhảy thêm một hồi.

Ngay cả cô có chị em sinh đôi Tô Tố cũng biết rõ ràng, đây nói lên điều gì?

Người cụ già này căn bản từ đầu đến cuối đều biết được sự tồn tại của cô và Tô Tố, nhưng những năm gần đây, lại chưa từng tìm qua hai người, những nguyên nhân trong đó chỉ nghĩ thôi đã khiến cho người khác không thể nào tưởng tượng được.

"Bạch Linh, tôi nói rồi, đừng có ý đồ nghiên cứu tôi, tại vì cô không bao giờ nghiên cứu được đâu, bây giờ có hai lựa chọn trước mặt cô. Thứ nhất, làm cháu danh chính ngôn thuận của tôi, vậy thì, sau này tất cả tài sản của Tô gia đều là của cô, nhưng cũng đồng thời, cô phải gánh vác hết toàn bộ trách nhiệm của Tô gia. Thứ hai, làm một người bình thường, nếu như như thế, vậy cô có thể từ chỗ tôi ra khỏi đây, từ đây về sau không có bất kì quan hệ nào với Tô gia nữa."

Bạch Linh không hề có do dự, "Cái gọi là trách nhiệm, là gì?"

Nghe lời hỏi của Bạch Linh, cụ già cười trong dự đoán, ông tán thưởng và nhìn vào Bạch Linh, "Quả nhiên... đúng là người mà ta đã chọn làm người thừa kế, đủ bản lĩnh."

Bạch Linh cười lạnh.

Không phải do cô đủ bản lĩnh, sự lựa chọn rất đơn giản, Tô gia hiện tại mà nói, những thứ hiện lên trước mắt của cô cho dù cô cố gắng cả đời cũng không bao giờ thực hiện được, cô không can tâm sống cuộc sống bình thường, đương nhiên sẽ không muốn làm một người bình thường.

Nếu như là người bình thường, cô lại làm sao có thể báo thù được.

Dưới mắt của Bạch Linh lóe lên một tia sát khí âm hận.

Cụ già càng nhìn lại càng vừa lòng, "Rất tốt Bạch Linh, tôi quả nhiên không chọn lầm cô, cô so với cái người chị vừa chết kia, thông minh hơn nhiều."

415. Chương 415

Bạch Linh ánh mắt sắc bén nhìn cụ già đó.

"Ông cũng biết Tô Tố?"

"Những điều tôi biết e rằng còn nhiều hơn cô tưởng tượng, cô vì Mạc Tầm đó, hạ độc thủ với chị gái ruột và cháu trai ruột của mình, điểm này tôi vô cùng thích, đủ độc ác."

Mà ông, chính là cần một người thừa kế lòng dạ độc ác và dứt khoát.

Vừa đúng lúc

Bạch Linh đã không còn biểu cảm bất ngờ nữa, rất rõ ràng, cụ già này bảo cô qua đây, không phải là vì bù đắp sự thiếu thốn niềm vui thú của gia đình, cái gọi là cháu gái ruột, cũng phải xây dựng dựa trên cơ sở cô có nghe lời ông ta hay không.

Con người này của cô giỏi nhất là đoán ý qua lời nói và sắc mặt.

Vì vậy, cô không chút do dự mà gật đầu, "tôi đồng ý làm người kế thừa của ông, nhưng mà, tôi có điều muốn hỏi, cũng có điều kiện."

"Nói"

Bạch Linh nhìn kĩ cụ già, cô phát hiện, trên người cô và cụ già thật sự1có điểm giống nhau, cô nhếch môi lên nhìn cụ già, "Tô Tố cũng là cháu gái ruột của ông, tại sao không ngăn cản tôi hại cô ta?"

Cụ già hừ nhẹ một tiếng, "cá lớn nuốt cá bé, bản thân cô ta đấu không lại cô, chết rồi cũng không đáng được người ta thương hại"

Quả nhiên…

Sắc mặt Bạch Linh hơi lạnh mà nhìn cụ già.

Cụ già đột nhiên cười lên, "đừng đoán nữa, tôi chỉ là nhắm trúng cái lòng dạ độc ác của cô, nên mới chọn cô làm người thừa kế của tôi, nếu không, cho dù cô chết ở ngoài, thì cũng không liên quan đến tôi."

"ok, vậy ba mẹ tôi đâu"

"Ba cô ở trong tứ hợp viện này, đợi cô làm được việc cho tôi rồi tự nhiên sẽ được gặp ông ta, còn mẹ ruột của cô… hai mươi ba năm trước sau khi sinh ra cô và chị cô thì đã chết rồi"

Bạch Linh cảm thấy vô cùng kì lạ.

Khi cụ già nhắc đến mẹ ruột của cô, mắt ông ta hiện lên tia lạnh lùng khó1mà che giấu được.

"Ông có phải từ đầu đã biết tôi và Tô Tố lưu lạc ở cô nhi viện?"

"Không sai"

"Vậy tại sao ông…"

Cụ già ngắt lời cô, "bởi vì cô và chị cô đều là con riêng, tôi sẽ không chấp nhận con riêng vào nhà này, vả lại, Tô gia không bao giờ nuôi người vô dụng, nhưng mà vợ của ba cô từ kết hôn đến bây giờ vẫn chưa có con, đến bây giờ Tô gia vẫn chưa có con cháu."

"Cho nên ông mới nghĩ đến tôi?"

"Không sai" Cụ già trả lời không một chút mơ hồ, ông nhìn Bạch Linh một cái, "đương nhiên, nếu cô không phải được lòng tôi, cho dù không có con cháu, tôi cũng tuyệt đối không để cho cô về Tô gia đâu."

Bạch Linh rủ mắt xuống.

Trong những lời ngắn ngủi này, cô đã nhận ra cụ già này rất khó mà đối phó.

So với tất cả những người cô gặp còn khó đối phó hơn

Ý trong lời nói ông ta rõ ràng là, nếu như cô không nghe lời,5ông ta có thể vứt bỏ cô bất cứ lúc nào.

Cụ già này đối với tình thân quả thật đã biến mất đi trong một trình độ nhất định.

Bạch Linh hỏi tiếp, "là ông bỏ tôi và Tô Tố vào cô nhi viện sao?"

Cụ già không có phủ nhận, dứt khoát gật đầu, "không sai, vừa nãy tôi đã nói rồi, Tiêu gia không nuôi người ăn không ngồi rồi"

"Mẹ ruột của tôi tại sao lại chết?"

Điều này nhanh như vậy đã nghĩ đến

Cụ già vui vẻ mà cười ra tiếng, "tôi tìm người đến giết bà ta đấy, bà ta dụ dỗ ba cô, còn định mang theo cô và Tô Tố bỏ trốn với ba cô, bị tôi phát hiện, tôi liền một phát bắn chết bà ta"

Tim Bạch Linh đột nhiên run lên.

Nói chuyện với cụ già này, quả thật là bảo hổ lột da.

Cô hít sâu một cái, hỏi một câu hỏi cuối cùng, cô đưa mắt lên, nhìn thẳng vào cụ già, "tôi bị Mạc Oanh Oanh mưu tính hãm hại, rõ ràng ông biết, sao lại không ngăn cản2?"

Cụ già nhếch lông mày lên, cười nhạt nói rằng, "tôi chỉ là muốn cô nhớ kĩ, không thể vì một người đàn ông mà mất hết tất cả nguyên tắc, mấy năm nay, nếu cô chịu tranh giành, có thể tôi đã sớm mang cô về Tô gia rồi, nhưng mà cô… khiến tôi vô cùng thất vọng, sau chuyện lần này, cô không phải còn mở tưởng tới người đàn ông đó đấy chứ"

"Đương nhiên là không"

Bạch Linh cắn chặt răn, trước kia yêu bao nhiêu, thì bây giờ hận bấy nhiêu, đời này cô không thể quên được cảnh cô tuyệt vọng nằm trên giường bị người khác chơi đùa, mà tất cả đều là do Mạc Tầm, đời này cô sẽ không bao giờ buông tha cho Mạc Tầm

Cho dù chết, Mạc Tầm cũng chỉ có thể chết dưới tay cô

Cụ già cuối cùng cũng hài lòng gật đầu, nếu như Bạch Linh còn u mê không chịu tỉnh ngộ như trước, ông sẽ bảo người trực tiếp quăng cô ta ra ngoài

"Video đó tôi đã xử lí giúp cô rồi, còn Mạc gia…"

“Mạc gia ông9đừng lo đến cứ giao cho tôi xử lý”

Cụ già cười lên, “được cô muốn đối phó với họ như thế nào, chỉ cần cô muốn, đều có thể.”

Bạch Linh thầm lo sợ.

Người khác không biết nội tình bên trong của Mạc gia, nhưng cô lại biết. Dù là ở thành phố A hay trong nước, Mạc gia tuyệt đối là một tập đoàn lớn, thế lực ở thành phố A rắc rối phức tạp, ngay cả Tiêu Lăng muốn đối phó với Mạc gia cũng có thể xảy ra tình trạng hai bên cùng thiệt hại, nhưng nghe giọng điệu của cụ già dường như đối phó với Mạc gia, là một việc dễ như bóp chết con kiến.

Sao cô lại không sợ hãi được

Rất rõ ràng, cụ già không phải là người chỉ có cái miệng nói không.

Vậy… ông ta thật sự có đủ thực lực để đối phó với Mạc gia

Bạch Linh còn có một chuyện không hiểu

“Muốn nói gì cứ nói” năng lực quan sát của cụ già rất tốt

“Ông nói rõ mọi chuyện với tôi như vậy, chẳng lẽ ông không sợ1có một ngày tôi tiếp quản Tô gia, sau khi đợi đôi cánh tôi đủ cứng sẽ gây bất lợi cho ông sao?”

Cụ già ngẩn người ra, sau đó giống như nghe được một chuyện cười vậy, nghiêng ngửa mà cười lên, “ha ha, ha ha ha”

“Ông cười cái gì?”

Lời của cô đáng cười lắm sao?

Tính ra, lão đầu này vứt cô vào cô nhi viện, cho nên mới tạo thành cuộc sống bi thảm của cô sau này, cô có đủ lí do và động cơ để đối phó ông ta

“Ha ha, tốt, không hổ là cháu gái ruột của tôi, ngay cả lời này cũng nói ra được, đây mới là cháu gái ruột của tôi” Cụ già không những không nổi giận, trái lại còn rất vui vẻ, “tôi sẽ đợi đến ngày cô mọc đủ lông cánh, nếu như có ngày này, cô thật sự có bản lĩnh tiêu diệt tôi, dù tôi chết dưới tay cô, cũng không cảm thấy hối tiếc.”

Đồ điên

Thật sự điên rồi

Bạch Linh hoàn toàn không hiểu suy nghĩ của người này

Đây có khác gì nuôi một kẻ thù ở bên cạnh?

Cô tự hỏi lòng mình, nếu đổi lại là cô, trong tình trạng cô đã có năng lực, sẽ khiến tất cả những người có nguy cơ hãm hại cô, toàn bộ tiêu diệt sạch sẽ, tuyệt đối không để đối phương có cơ hội vùng lên.

"Bạch Linh, từ hôm nay trở đi, cô chính thức đổi tên, sau này tên của cô là Tô Linh."

"Được"

Chỉ là một cái tên mà thôi, đổi một cái tên có thể khiến cô được lợi, có gì là không thể chứ

Cụ già từ trên ghế bành đứng lên, "Tô gia chúng ta không cần kẻ yếu ớt, tôi cho cô thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày nhất định phải ổn định lại trạng thái, đợi ba ngày sau, tôi sẽ sắp xếp một vài giáo sư cho cô, cũng nhân tiện cho cô biết, Tô gia chúng ta rốt cuộc là làm cái gì, bây giờ, cô có thể đi ăn cơm rồi."

"Tôi biết rồi."

Cụ già gật gật đầu, đầu cũng không quay lại mà rời khỏi phòng.

Sau khi người hầu xác định cụ già đã rời khỏi mới thở phào nhẹ nhõm, thân phận của Bạch Linh đã được khẳng định, người hầu càng cung kính hơn, cô ta cúi người xuống hỏi Bạch Linh, "đại tiểu thư, người muốn ăn gì, nô tì liền đi chuẩn bị cho người."

"Chuẩn bị cho tôi những món ăn hồi phục thể lực nhanh"

"Vâng"

Bạch Linh nhìn bóng lưng của người hầu, khóe miệng cuối cùng cũng nhếch lên một độ cong tàn nhẫn.

Mạc Tầm

Đợi tôi phục hồi thể lực, trong vòng ba ngày, tôi nhất định sẽ để cho anh biết kết quả của việc vứt bỏ tôi.

416. Chương 416

Ba ngày sau

Tập đoàn Mạc thị lâm vào nguy cơ mới.

Nửa năm nay, tập đoàn Mạc thị đều đứng trên đầu sóng ngọn gió của dư luận, bởi vì nguyên do của xưởng sản xuất thuốc, cho dù Mạc Tầm ra mặt xin lỗi, bây giờ cũng không còn người tiêu dùng dám mua thuốc nhà họ sản xuất nữa, cho nên những thuốc sản xuất ra đã tích tụ lên, hoàn toàn không còn đường đi.

Vì vậy, có hai xưởng thuốc đã buộc phải đóng cửa

Mạc Tầm biết, đây là cuộc chiến lâu dài.

Người tiêu dùng đã mất niềm tin ở bọn họ, bây giờ phải lấy lại niềm tin đó, điều này cần phải có thời gian, anh đã chuẩn bị đánh giằng co một thời gian dài, nhưng mà, những chuyện liên tiếp xảy ra, khiến người tiêu dùng không còn lòng tin đối với tập đoàn Mạc thị.

Đầu tiên là chuyện của Mạc Oanh Oanh, bây giờ lại1xảy ra chuyện của Bạch Linh, tuy chuyện rất nhanh đã được đè xuống, nhưng quần chúng cũng không phải ngu, vì vậy tập đoàn Mạc thị lại có không ít ảnh hưởng mặt xấu, mà bây giờ, nguy cơ lơn nhất đã đến rồi.

Trên mạng lại xuất hiện một video mới

Khúc đầu của video, là Mạc Tầm đưa Tô Tố đã chích thuốc tê vào phòng phẫu thuật, video có tiếng, âm thanh cũng rất rõ, Mạc Tầm lạnh giọng dặn dò bác sĩ phụ trách, "nhất định phải lấy máu dây rốn của đứa bé trong bụng cô ta ra."

Bác sĩ nhìn lên bàn mổ, nhìn cái bụng nhô lên của Tô Tố, "nhưng mà Mạc thiếu, đứa bé trong bụng của Tô tiểu thư chưa đủ tháng, nếu cưỡng ép lấy đứa bé ra, có thể đứa bé sẽ chết yểu…"

Mạc Tầm lạnh lùng nói, "không lo được nhiều như vậy nữa, Linh Nhi cần máu dây1rốn của đứa bé đó, nếu không Linh Nhi sẽ mất mạng."

Bác sĩ gật đầu, "vậy bây giờ tôi chuẩn bị làm phẫu thuật"

Ánh sáng ảm đạm trong phòng phẫu thuật, từng cảnh từng cảnh đều hiện lên rõ ràng. Từ lúc Tô Tố làm phẫu thuật, tới khi lấy đứa bé trong bụng cô ra, rồi đến khi Mạc Tầm mở cửa đi vào, ép buộc bác sĩ lập tức đi làm phẫu thuật cho Bạch Linh, tiếp theo đó là trên bàn mổ, trên người Tô Tố đầy máu đang vùng vẫy.

Video chỉ vọn vẻn mười mấy phút.

Nhưng lại khiến người xem rùng rợn người, kinh hoàng không thôi

Video không phải là diễn kịch

Tiếng kêu gào của Tô Tố trên màn hình thê lương mà xót xa từng chữ từng chữ một làm rung động lòng người, video quá rõ ràng, rõ ràng đến mọi người không thể lơ đi sự hận thù trong đáy mắt của Tô Tố, nhất5là cảnh hai mẹ con cùng ôm nhau chết trên bàn mổ, biết bao nhiêu người vừa lo sợ vừa thương xót mà rơi nước mắt.

Quá tàn nhẫn rồi

Ban đầu không phải nói chủ tịch tập đoàn Mạc thị nhân phẩm của Mạc lão đầu mới không tốt sao, nhưng mà bây giờ, sự xảy ra của một loạt chuyện này, khiến mọi người hiểu ra rằng, tất cả mọi người của tập đoàn Mạc thị, bao gồm cả Mạc Tầm, tất cả của tất cả, đều là cặn bã

Mạc Tầm lợi dụng bệnh viện nhà mình, trị bệnh cho người phụ nữ mình yêu nhất, nhưng lại tàn nhẫn giết chết đứa bé vô tội của anh ta.

Bên trong sự việc lại khiến người khác liên tưởng rất nhiều chuyện.

Nói chung, tóm lại, mọi người đã không thể nào tin tưởng tập đoàn Mạc thị nữa, càng không dám tin tưởng các bệnh viện thuộc sở hữu của tập đoàn Mạc thị

Đương2nhiên, rất nhiều người nhận ra người nằm trên bàn mổ chính là Tô Tố.

Tô Tố lần nữa được mọi người chú ý đến, mọi người ai cũng không nhịn được lục lại quá khứ của cô và Mạc Tầm, nhất là khoảng thời gian khi cô qua đời, tất cả mọi người đều nói cô bất cẩn sinh con trong căn hộ, cho nên mới chết đi. Lúc đó có rất nhiều người nhục mạ cô không biết liêm sỉ, nhưng bây giờ, những người đó đã biết được sự thật, toàn bộ đều im lặng lẫn cả kinh hãi.

Bởi vì sự việc này, có không ít người hâm mộ Tô Tố khi còn sống, tập thể tự động đi thăm viếng phần mộ của Tô Tố.

Mà sự kiện của tập đoàn Mạc thị, trực tiếp chấn động tất cả mọi người

Bỗng chốc, phố lớn ngõ nhỏ, toàn là những người quở mắng tập đoàn Mạc thị. Hơn thế nữa9là, tất cả bệnh nhân của bệnh viện Phục Hoa trên toàn quốc đều tập thể xuất viện, càng có không ít người thân của bệnh nhân giơ cờ kháng nghị trước cửa bệnh viện.

Bệnh viện đen tối như vậy, còn ai dám ở chứ?

Tập đoàn Mạc thị một lần nữa bị đẩy vào tình thế dầu sôi lửa bỏng.

...

Tiêu Lăng xem xong đoạn video đó, nắm chặt cú đấm, trên trán hiện đầy gân xanh

Vào mùng một Tết của ba ngày trước, chính tai anh nghe được cuộc đối thoại của Tô Tố và Mạc Tầm, anh tưởng anh đã biết rõ toàn bộ sự việc, nhưng đợi đến khi anh chính mắt nhìn thấy, anh mới phát hiện cái mà anh biết chỉ là những chuyện rất nhỏ nhặt

Có bao nhiêu lời nói cũng không cách nào miêu tả cảnh tượng rung động lúc đó

Cuối cùng anh cũng hiểu được sự hận thù của Tô Tố đối với Mạc Tầm rốt1cuộc sâu đến mức nào

Anh cũng hận

Hận không thể bây giờ xông đến trước mặt Mạc Tầm đánh chết anh ta

Anh một lần lại một lần nhìn Tô Tố toàn thân đầy máu và sự bất lực của cô trong video, tưởng tượng tâm trạng tuyệt vọng của cô ấy lúc bấy giờ, cảm thấy đau lòng đến tột đỉnh.

Dưới tình trạng đó, lại không một ai giúp đỡ cô

Không có

Cho dù chỉ là một người xa lạ, cũng không nên tàn nhẫn như vậy, mà lúc đó Tô Tố còn mang thai đứa con của Mạc Tầm, Tiêu Lăng hoàn toàn không biết, lúc đó rốt cuộc người đàn ông này suy nghĩ như thế nào, sao anh ta có thể tàn nhẫn đến làm chuyện như vậy.

Cho dù Bạch Linh có giở chút thủ đoạn, nhưng những lời nói, những hành động đó của Mạc Tầm, đã đủ để chứng minh rằng, lúc đó trong lòng anh ta, tất cả mọi người, tất cả mọi chuyện đều không quan trọng bằng Bạch Linh, cho nên anh ta có thể vì Bạch Linh mà buông bỏ tất cả

Nhưng mà, rõ ràng có thể dễ dàng cứu sống hai mạng người

Anh ta lại không làm vậy

"Đáng chết"

Tiêu Lăng một cú đập thật mạnh vào màn hình máy tính, trong nháy mắt máy tính bị nứt thành một mạng nhện

Video đang chiếu cũng biến thành màn hình đen

Tiêu Lăng cắn chặt răn, anh không chút do dự gọi một cuốc điện thoại, "Phải, tôi là Tiêu Lăng, lần này tôi kiếm ông là vì chuyện của Mạc gia, tôi không muốn nhìn thấy tập đoàn Mạc gia có cơ hội vùng dậy lần nữa, đợi xong mọi chuyện, tôi nhất định sẽ cảm tạ ông thật tốt."

Cúp điện thoại, Tiêu Lăng lập tức bước xuống lầu

Dưới lầu, Tô Tố hoàn toàn không biết chuyện của tập đoàn Mạc thị.

Sau khi vợ chồng Tiêu Quốc Cường rời khỏi, cuộc sống cô tốt hơn nhiều, trong dịp Tết, người hầu cũng không ở nhà, cho nên việc quét dọn và nấu cơm trong nhà đều giao hết cho cô, mỗi ngày cô rảnh rỗi không việc gì làm sẽ vào phòng bếp nấu ăn, chuẩn bị bữa ăn cho cả gia đình cũng rất vui.

Khi Tiêu Lăng xuống lầu thấy Tô Tố vừa hát khẽ, vừa nhặt rau, hai nhóc con kia quay quanh bên phòng bếp, Cảnh Thụy thường nhắc nhở Tô Tố, "mẹ, trứng xào cà chua phải xào trứng trước, sau đó xới trứng ra, rồi xào cà chua, sau đó thêm gia vị, cuối cùng đem trứng đã xào bỏ vào trong chảo."

"Biết rồi biết rồi" Tô Tố đang rửa cà chua, quay đầu qua cười nhẹ với nhóc con, "mẹ của tụi con sao ngu như vậy được, yên tâm yên tâm, tuy thức ăn mẹ làm không phải là ngon nhất, nhưng mà, cũng đâu có khách đến, không sao đâu mà."

Cảnh Thụy bĩu môi, liền chạy ra phòng khách đọc sách.

Tiểu Thất chuyên bám theo đuôi Cảnh Thụy, Cảnh Thụy vừa mới đi con bé cũng lập tức chạy theo, "anh trai đợi em với."

Tiêu Lăng đứng ở cầu thang, nhìn thấy màn tràn đầy ấm áp này, trong nháy mắt trái tim chấn động ban nãy đã được an ủi rất nhiều, anh bước vào phòng bếp, "có cần anh giúp gì không?"

417. Chương 417

Giúp?

Tô Tố kỳ quái nhìn Tiêu Lăng

Cô ấy vẫn chưa hiểu rõ Tiêu Lăng, ngoại trừ trước đây anh vì muốn lấy được sự tha thứ của cô, anh đi vào trong bếp của nhà Tiểu Hy để phụ Cảnh Thụy mấy lần, thời gian khác cơ bản không có vào trong bếp. Điểm này Tiêu Lăng có chút chủ nghĩa gia chủ, dường như cảm thấy…quân tử rời xa nhà bếp

Nhưng mà Tô Tố nghĩ về những lời Tiêu mẫu nói với cô trước đây, Tiêu Lăng hầm canh cho Tiêu Diệp Lạc, trong lòng cô có chút khó chịu

Cảnh thấy Tiêu Lăng anh không phải là không biết, cũng không phải là không tình nguyện vào trong bếp, chỉ là cần phải có người mà anh ấy tình nguyện vào bếp mới được à

Vì vậy lúc này Tiêu Lăng muốn vào trong bếp giúp, Tô Tố vẫn khá vui mừng

Đây có phải là nói rõ rằng, cô đã trở thàng cái người đã khiến Tiêu Lăng vào bếp rồi sao?

Tô Tố nhìn rau trong bồn rửa, vẩy vẩy nước ở trên tay, “đến đây, anh giúp em rửa rau”

“Được”

Tiêu Lăng đi đến bệ rửa rau, đưa tay ra rửa, công việc này anh nhiều năm rồi đã không làm qua, vì vậy động tác có chút lạ lẫm, Tô Tố nhìn dáng vẻ ngập nghễnh của anh buồn cười không được, “Tiêu Lăng, anh đang rửa rau hay là bóp rau, lá rau đều bị anh bóp nát rồi, đợi chút không có cách nào ăn hết, cần phải như thế này, đây, em dạy anh”

Tô Tố đứng bên cạnh anh, từ lá từng lá tư kỳ thanh ngặt từ cành xuống, sau đó mở vòi nước xối vào đất bám trên cành rửa sạch, “nhìn thấy kỹ chưa, phải rửa như thế, rau xanh không thể dùng bóp, ài… anh không biết nấu cơm à?”

“Không biết anh chỉ biết hầm canh” sắc mặt Tiêu Lăng có chút không tự nhiên, anh ho nhẹ một tiếng, “hồi nhỏ trước đây bản thân hầm canh, nhưng mà đều là dì Trương rửa sạch những nguyên liệu anh cần rồi, sau đó anh tự tay hầm. thực tế hầm canh rất đơn giản, chính là đồ ăn mặn, ví dụ xương sườn, ví dụ xương ống bỏ vào nồi hầm trước, đợi sau khi hầm nát rồi cho thêm vào nguyên liệu là xong, không cần kỹ thuật gì “

Tô Tố đột nhiên hiểu tại sao

Thì ra hàng ngày hầm canh cho Tiêu Diệp Lạc mà Tiêu mẫu nói là chuyện thế này

Trong lòng cô lập tức thì thoải mái rất nhiều

Bỗng nhiên, ánh mắt cô nhìn vào trên đôi tay của Tiêu Lăng, cô nắm lấy mu bàn tay của anh, nhìn đầu ngón tay đỏ ửng, "tay của anh làm sao mà đỏ vậy?"

"Vừa ngồi ngồi ghế đẩu, ghế đẩu có chút trơn suýt chút nữa thì ngã, vì vậy nắm đấm không cẩn thận cáu giận lên máy tính." Tiêu Lăng bình thản nhìn mu tay của bản thân, "chỉ là có chút sưng đỏ, cũng không bị rách da, rửa rau không có vấn đề"

"Vậy thì cũng không được, anh đừng làm nữa, em tự làm" Tô Tố cưỡng chế lấy tay của Tiêu Lăng từ trong bồn rửa rau ra, đưa cho anh một chiếc khăn sạch, "lau tay cho khô đi, không được phép đụng vào nước nữa"

Tiêu Lăng nhìn chiếc khăn trên tay mình, lắc đầu bất lực

Nào có nghiêm trọng vậy

Nhưng mà cuối cùng cũng không nói gì nhiều, anh lau khô tay, lùi sau hai bước dựa vào bên cửa, ánh mắt sâu thẳm nhìn Tô Tố. Tô Tố bị nhìn có chút không tự tại, làm việc cũng không được ổn, "anh như vậy nhìn em làm gì á…"

Khiến người ta ái ngại

Tiêu Lăng từ sau lưng ôm cô, cằm nhẹ nhàng để lên bờ vai của cô, giọng nói mềm mại không tả nổi, "Tô Tố…"

"Ừm"

"Chúng mình ngày mai đi ra nước ngoài chụp ảnh áo cưới đi"

Tô Tố kinh ngạc ngoảnh đầu lại nhìn anh, "ngày mai? Làm gì mà gấp gáp vậy, chúng minhg không phải nói rồi sao đợi qua 15 tháng giêng sao, đợi qua năm mới xong rồi mới đi sao?"

Tiêu Lăng cánh tau càng ôm chặt hơn, "bởi vì anh không muốn đợi thêm nữa, anh muôn dùng tốc độ nhanh nhất cùng em chụp ảnh áo cưới, muốn dùng tốc độ nhanh nhất Tô Tố à, ở trong phòng kết hôn của chúng mình reo lên ảnh của chúng mình"

Mặt của Tô Tố từ từ nóng lên, cô cũng không có nghĩ nhiều, vòng tay qua cổ anh, "cạp"một tiếng cắn một miếng ở cằm anh, "nhìn trên phần hôm nay anh biết nói như thế này, khích lệ anh'

Tiêu Lăng ánh mắt nhìn sâu thẳm càng thêm sâu hơn, anh nhếch mép, "Tô Tố, nếu muốn khích lệ như thế cũng quá nhẹ rồi"

Khơ…

Tô Tố còn chưa kịp phản ứng, cả người bị quay 360 độ, đầu óc của cô còn đang quay cuồng, Tiêu Lăng cả người đè lên, hôn thật mạnh lên đôi môi cô. Môi lưỡi của anh mang theo sức mạnh, xoay chuyển hút lấy đôi môi hồng của cô, mạnh mẽ tách rời hai hàm răng của cô, cùng đầu lưỡi của cô nhảy múa

“Ưm… ’

Độ nóng của không khí bỗng “châng” tăng lên

Tô Tố chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, hít thở không thông thuận, cả người đều có chút yếu mềm

Tiêu Lăng ôm chặt lấy cô, ngăn chặn cô khịu xuống, trong miệng vẫn đang không ngừng tăng lực hút

“Ưm ưm ưm…”

Tô Tố cảm thấy phổi muốn nổ rồi, dùng sức vỗ vào lưng của Tiêu Lăng

Tiêu Lăng bất lực phải thả cô ra, Tô Tố giống như con cá vừa bị tóm lên trên bờ, mở miệng cố gắng hít thở, sau khi bờ môi của cô bị giày vò, vừa đỏ vừa sưng, lúc mở mập mờ càng thêm quyến rũ người khác, ánh mắt của Tiêu Lăng càng ngày càng rực cháy, rơi trên người của Tô Tố, dường như muốn đốt cháy một lỗ ở trên người cô

“Tô Tố…”

“Ừm?” Tô Tố ngập ngừng ngẩng đầu lên, ánh mắt còn có chút mơ màng

Chết tiệt

Người phụ nữ này quả là một con yêu tinh, ánh mắt vô tội như thế nhìn anh, khiến đầu anh có chút không chịu được rồi

Tiêu Lăng cánh tay đỡ sau lưng Tô Tố bắt đầu không quy tắc rồi

Tô Tố cũng có chút rối trí

Bỗng nhiên…

“Oa oa oa, daddy mami đang làm gì thế?” Tiểu Thất xuất hiện ở trước cửa, ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người. Sắc mặt của Tiêu Lăng phút chốc tối lại, bấy lực thu lại cánh tay, ngoảnh đầu nhìn về phía Tiểu Thất, nhìn thấy ánh mắt long lanh của Tiểu Thất, trong đôi mắt to tròn đều toàn là hiếu kỳ

“…”Tiêu Lăng

“Daddy mami đang diễn kịch phải không? Kịch trên ti vi chính là diễn như thế đó, hôn trước, sau khi hôn xong hai ngày sau nữ chinh mang thai bụng lớn, sau đó thì sinh em bé, daddy mami coa phải muốn sinh em trai em gái cho Tiểu Thất và anh trai không ạ?”

Ánh mắt Tiêu Lăng lóe sáng, câu ngón tay có ý gọi Tiểu Thất lại

Tiểu Thất lập tức “tâng tâng tang” chạy đến, “daddy…”

Tiêu lăng ôm Tiểu Thất lên, “Tiểu Thất, con là muốn em trai hay là muốn em gái?”

Tiểu Thất cắn đầu ngón tay, “em trai”

“Tại sao?”

“Tiểu Thất là con gái, đối lập thu hút mà, Tiểu Thất đương nhiên thích em trai, daddy mami không được sinh em gái ra, có em trai, Tiểu Thất còn là cô bé duy nhất trong nhà, thêm em gái, mọi người khẳng định sẽ không yêu Tiểu Thất, chỉ yêu em gái thôi”

Mép miệng của Tiêu Lăng giựt giựt, đứa trẻ này suy nghĩ nhiều quá

Tiểu Thất đã cắn đầu ngón tay bắt đầu diễn vở kịch bi tình, “ái… khoảng thời gian trước trên mạng rất nhiều đứa trẻ khiếu nại người lớn, đều nói sau khi có em trai em gái rồi người lớn đều không yêu bọn trẻ nữa, đây cũng quá đáng thương rồi à”

Tô Tô nhìn Tiêu Lăng

Ừm hứ

Tiêu Lăng không phải nói là anh đã thuyết phục được Tiểu Thất và Cảnh Thụy rồi sao, bây giờ nhìn thấy, vẫn phải tiếp tục thuyết phục à

“Tiểu Thất, con nghĩ như vậy là không đúng biết không”

“Làm sao mà không đúng ạ?”

“Con và Cảnh Thụy hai đứa ai lớn?”

“Anh trai lớn ya”

“Vì vậy Cảnh Thụy có thể chỉ huy con đúng không? Vậy đợi con có em trai em gái rồi, đến lúc đó con có thể giống như Cảnh Thụy kêu con làm, chỉ huy các em à”

Tiểu Thất ngậm đầu ngón tay nghiêm túc suy nghĩ, “hình như… cũng đúng ha”

418. Chương 418

“Không phải là hình như đúng thế, mà vốn dĩ là vậy” Tiêu Lăng nỗ lực thuyết phục cô bé, “đến lúc đó có người chạy theo sau đít con, gọi con “chị chị” đợi em trai em gái lớn hơn một chút, con còn có thể hướng dẫn bài tập cho các em, đến lúc đó các em học không được con còn có thể mắng các em ngốc quá, giống như anh trai con đối với con vậy”

Tiểu Thất càng nghe mắt càng sáng

Trong cuộc sống nhỏ bé của cô bé luyến tiếc lớn nhất chính là trí thức không sánh bằng anh trai, vì vậy mỗi lần khi bị anh trai dạy bảo bài tập đều đặc biệt uất ức

Nhưng anh trai cái gì cũng không nói, chỉ dùng ánh mắt khinh khỉnh với cô bé, hại cô bé mỗi lần đều muốn tìm ở chuột trốn vào

Ái…

Cuộc sống à…

Nếu như có thể có em trai em gái để cô bé giày1vò như thế… Tiểu Thất vuốt vuốt cằm, giống như cũng là một chuyện không tồi à

“Daddy mami phải bảo đảm, không cần biết là có em trai hay em gái, tuyệt đối không thể có nhỏ mà không muốn lớn được, nếu không thì… hứ hứ, con và anh trai cùng nhau bỏ nhà ra đi”

“Yên tâm đi, con và Cảnh Thụy là khúc ruột đầu của daddy mami, làm sao lại không muốn các con được”

Cô bé “châng châng châng” từ trên người Tiêu Lăng tụt xuống, hai tay chống nạnh, ngẩng cao cằm, vô cùng tự hào, “vậy còn tạm được”

Tiêu Lăng và Tô Tố bỗng dưng dở khóc dở cười

Tiêu Thất tinh thần kiêu ngạo rạng ngời từ trong bếp đi ra, chạm phải mặt Cảnh Thụy, Cảnh Thụy một tay cầm sách, liếc nhìn cô bé một cái, rồi sau đó đi qua người cô bé, nhẹ nhàng để lại một câu, “đần độn”

Bị daddy mami lừa cũng không biết

Tiểu Thất khí1thế phút chốc không còn, cô bé nắm tay nắm đấm, đối diện với bóng dáng lưng Cảnh Thụy các kiểu cắn răng nghiến lợi

Cô bé quyết định rồi

Cô bé nhất định phải có em trai hoặc em gái, co bé nhất định phải giống kiểu anh trai đối với cô bé để đối với em trai em gái, hứ đến lúc đó cô bé sẽ không phải chịu túi tức nữa

Buổi tối ngày hôm đó sau khi Tiêu Lăng và lão gia tử thương lượng, ngày thứ hai Tiêu Lăng và Tô Tố liền dẫn hai đứa trẻ còn cả đoàn thợ chụp ảnh lên đường đi New Zealand, Tiêu Lăng quyết định nhanh chóng nhanh như thế, chính là lo lắng Tô Tố sẽ nhìn thấy tin tức lan truyền khắp trên ti vi

Không cần biết đường lớn ngõ nhỏ, bây giờ toàn bộ tin tức đều liên quan đến tập đoàn Mạc Thị, còn có một đoạn video

Tiêu Lăng đặc biệt nhìn5một chút, trước khi hai người bọn họ đi New Zealand, lượng truyền phát của video đã đạt đến 20,000,000 lượt xem, đồng thời con số này còn không ngừng tăng lên

Anh hoàn toàn không muốn để Tô Tố nhìn thấy đoạn video này

Video bị cô nhìn thấy, và để cô ấy lại một lần nữa trải qua những cơn ác mộng thì có khác biệt gì đâu

…

Đồng thời lúc này

Trương Hân bàn tay nắm chặt lấy con chuột dường như muốn đứt, cô nhìn cảnh máu me trên video, nước mắt không ngừng rơi xuống

“Tố Tố… Tố Tố…”

Khi Tố Tố xảy ra chuyện cô đang làm việc ở Hàn Quốc, đợi sau khi cô nhận được tin trở về Tố Tố đã được chôn cất, cô đến cả nhìn di thể của Tố Tố cũng không được nhìn thấy, cô biết Tô Tố đã rời xa cô, nhưng không hề biết cô chết lại thảm khốc như thế

Lông ngực Trương Hân đau vô cùng,2trong cổ họng như có cục bông chặn lại, ngăn cô một câu nói cũng không thể nói ra

Cô như đang tự hành hạ mình vậy, xem đi xem lại đoạn video, nhìn đôi mắt tuyệt vọng của Tố Tố, nhìn máu ở khắp người cô, nhìn đôi mắt đến chết cũng không nhắm lại.

“Tố Tố…”

“Đừng khóc nữa” Lãnh Mạc gập máy tính lại, kéo lấy tay của Trương Hân, anh có chút hối hận, nếu như lúc đầu anh dang đôi cánh che chở cho cả Tô Tố, thì Mạc Tầm cũng không dám làm gì cô ấy

Nhưng chính bởi vì trong lòng anh đố kỵ, vì vậy anh luôn không tiếp xúc với Tô Tố

Bâu giờ hại Trương Hân đau lòng như thế

Nhưng anh không thể không nói, Mạc Tầm đích thực quá tàn nhẫn

Cho dù không yêu, cùng với Tô Tố đều có con rồi, quan hệ với nhau thời gian dài như vậy, đột nhiên nói hãm hại liền hãm hại

Đoạn9video này nghĩ cũng không cần nghĩ anh cũng có thể đoán được là từ trong tay của ai lộ ra ngoài

Sự báo thù của Bạch Linh đúng thật là mạnh à

Lãnh Mạc thu lại suy nghĩ, vụng về an ủi Trương Hân, “đừng khóc nữa, người đã mất rồi, em có khóc nữa cũng không có ích gì”

“không phải, Mạc Tầm hại cô ấy thành ra như thế này, là Mạc Tầm” Trương Hân đẩy mạnh Lãnh Mạc ra, động tác thô lỗ dùng tay áo lau nước mắt, đôi mắt đỏ như máu của cô tức giận nhìn Lãnh Mạc, “Lãnh Mạc, anh giúp em hay không?”

Lãnh Mạc mày giựt lên, “làm sao giúp?”

“Em biết anh có bản lĩnh đối phó với Mạc Gia, anh giúp em khiến Mạc Tầm phải nhận hình phạt mà anh ta đáng phải nhận, tại sao Tố Tố chết thảm khốc như vậy, anh ta là hung thủ còn có thể tung tăng ngoài pháp luật, đây1không công bằng nếu như anh không giúp em, em bản thân đi tìm Mạc Tầm, cho dù cùng hắn ta cùng đến chỗ chết em cũng sẽ phải khiến anh ta chết”

“Đồ ngốc, mạng của em đáng tiền lắm chứ, cùng đến chỗ chết vối Mạc Tầm quá lãng phí rồi, em yên tâm đi, Mạc Tầm lung tăng không được bao lâu nữa đâu, nhiều nhất nửa tháng, anh ta khẳng định sẽ nhận được hình phạt của báo”

Trương Hân kinh ngạc không tưởng nhìn anh, “anh xác định?”

“Chính xác yên tâm đi, chỉ riêng chuyện tai nạn của em trước đây, anh cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta, đây là một cơ hội tốt”

…

Còn trong trang viên Mạc Gia thì đang nổ tung

“Làm sao đây, làm sao đây” Mạc Đào khuôn mặt trắng bệt, không ngừng ở trong phòng khách đi đi lại lại, Mạc Gia không dễ dàng gì từ trong tay Mạc lão đầu chuyển nhượng lại, bây giờ đối mặt với tình cảnh này, Mạc Đào càng ngày càng tức giận, mắng tới tấp Mạc Tầm, “đều tại vì mày, lúc đầu mày muốn ở cùng với Bạch Linh chúng ta đã không đồng ý, còn mày thì sao mày vì Bạch Linh cứ muốn đi gây nhiều chuyện như thế này, bầy giờ được rồi toàn bộ chuyện đều đã bị bại lộ rồi, vốn dĩ Mạc Gia đã bị phong ba bão táp rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm chuyện này, tao thấy mày có ý muốn hại chết Mạc Gia”

Mạc phu nhân nhìn sắc mặt Mạc Tầm xám lại, có chút không nhẫn tâm, “lão gia mình đừng nói nữa”

Mạc Đào đổ tức giận lên người của Mạc phu nhân, “đừng nói còn không phải tại bà, bà xem xem bà dạy dỗ ra con cái đều là dạng gì rồi, một đứa không học cuộc sống đời tư quan hệ hỗn loạn, đứa còn lại gây ra mọt đống chuyện chính là do bà chiều chuộng chúng nó từ nhỏ, nếu không thì chúng nó có thể biến thành như thế này”Mạc Đào nói xong nhìn về phía Mạc Tầm, “lời nói thừa một chữ cũng không được phép nói, bây giờ mày nói cho tao biết làm sao để giải quyết vấn đề trước mắt”

Mạc Tầm mím môi thầm lặng gọi điện thoại tìm mối quan hệ

Nhưng trong lòng anh hiểu rõ, chuyện lần này gây náo loạn quá lớn rồi, cơ bản không thể có người giúp nhà anh, giống như lần trước chuyện của ông nội anh, lúc đó không có đến một người đứng ra giúp đỡ.

Lần này tự nhiên cũng như thế

Gọi đi vô số cuộc điện thoại, đến cả người nghe máy cũng không có

Mạc Tầm trầm lặng bỏ điện thoại xuống

Mạc Đào đã không còn sức để cáu giận nữa, tuyệt vọng ngồi xuống sapha, ông ôm lấy mặt, "Mạc Gia đột nhiên bị hủy hoại trong tay của chúng ta rồi…"

"Bố…"

"Đừng gọi tao, nếu như không phải là mày làm chuyện không gọn sạch, làm sao sẽ có cục diện như ngày hôm nay"

Không gọn sạch?

Anh làm sao có thể làm không gọn sạch, anh rõ ràng nhớ, đoạn ghi hình lúc đó, anh thời gian ngay phút đó đã hủy bỏ rồi

Bỗng nhiên, trong đầu anh đột nhiên thoáng qua

Không

Không đúng

Đoạn ghi hình lúc đó, anh trước tiên mang về nhà, lúc đó anh và Bạch Linh còn đang ở với nhau, ngày thứ hai mới hủy bỏ

Vì vậy nói… người truyền ra ngoài đoạn ghi hình này

Là Bạch Linh

419. Chương 419

Trong lòng Mạc Tầm kinh ngạc

Càng nghĩ càng cảm thấy ngoại trừ Bạch Linh ra sẽ không có người khác, người khác cơ bản không có khả năng tiếp xúc được với đoạn ghi hình

Trong lòng Mạc Tầm phút chốc lạnh giá

Lúc đầu anh và Bạch Linh rõ ràng vẫn đang trong thời gian mặn nồng, nhưng Bạch Linh đã có tâm ý phòng anh, người đàn bà này quá đáng sợ

"Anh, bây giờ phải làm thế nào ạ?"

Ánh mắt của Mạc Tầm thoáng một nét hán lạnh, nhìn chằm chằm vào Mạc Oanh Oanh, "Bạch Linh ở đâu?"

"Bạch Linh?" Mạc Oanh Oanh chán ghét cau mày, "anh hỏi cô ta làm cái gì… anh, anh không phải là muốn nói chuyện này có liên quan đến Bạch Linh chứ, chết tiệt, người ohuj nữ này có lương tâm không, nếu như không có Mạc Gia chúng ta, cô ta làm sao có thể sống tốt 7 năm qua, bây giờ đột nhiên báo thù chúng ta, chết tiệt, em lần trước chính xác phải lấy mạng cô ta"

"Đủ rồi"

Ánh mắt của Mạc Tầm tối sầm xuống, Mạc Oanh Oanh run rẩy, không dám nói nữa

Em ấy nói không có sai, vốn dĩ là vậy, nếu như không có Mạc gia, Bạch Linh có thể đã sớm chết vì đói rồi, bây giờ cô ta còn dám báo thù Mạc Gia, sớm biết Bạch Linh trong tay có thứ này, cô ta có khi ở lần trước hại chết cô ta mới đúng, như thế thì chuyện gì cũng đều không có

Mạc Tầm hận không thể cho Mạc Oanh Oanh một cái tát

Video trong tay Bạch Linh… nếu như không phải là Mạc Oanh Oanh ép cô ta đến như thế, cô ta làm sao có thể truyền video ra ngoài

"Mạc Oanh Oanh, anh cảnh cáo em, Mạc Gia nếu như bị sập đổ rồi, thì tuyệt đối em không thoát khỏi có liên quan"

Từ sau khi Mạc Oanh Oanh từ nước ngoài trờ về, chuyện của Mạc Gia chưa một lần được ổn, trước tiên là đắc tội Tiêu Lăng, nếu như cô ta thành thành thực thực cùng Tiêu Lăng hủy hôn, thì sẽ không có chuyện náo loạn trong lễ đính hôn của anh và Bạch Linh, cành sẽ không để tập đoàn Mạc Thị gặp nguy hiểm, nếu như vậy, tuy rằng ông nội vẫn còn nắm quyền trong tay, nhưng anh chỉ cần âm thầm đợi chờ 2 năm, thì có thể tiếp tay chính thức cả một tập đoàn Mạc Thị, nhưng bây giờ… tất cả mọi thứ đều bị hủy hoại hết,

Đáng hận là Mạc Oanh Oanh không những không có chút hối cải, còn ở đây phát ngôn bừa bãi

Ánh mắt của Mạc Tầm lạnh giá nhìn Mạc Oanh Oanh, "Mạc Oanh Oang, nếu như lại để anh phát hiện em đang có động tác nhỏ sau lưng, anh sẽ tự tay đánh chết em"

Mạc Oanh Oanh nỗ lực thu mình, giảm sự tồn tại của bản thân xuống

“Bây giờ, nói cho anh lần trước lần cuối cùng em nhìn thấy Bạch Linh là khi nào?”

“chính, chính là tại nhà trọ nhỏ đó à, em quay xong clip thì đưa người đi, sau đó ai biết cô ta đi đâu rồi”

Mạc Tầm chộp lấy chìa khóa bỏ đi

“Mạc Tầm, anh đi đâu?”

“Tìm Bạch Linh, thu dọn tàn cục”

Bây giờ Mạc Tầm duy nhất có thể làm chính là tìm ra được Bạch Linh, sau đó để cô ta thwuaf nhận, tất cả mọi chuyện đều là cô ta bởi vì đố kỵ mà ra tay, cái video đó chỉ là cô ta cắt ghép tạo nên, cũng có thể như thế còn có thể có một cơ hộ sống

Mạc Tầm ra khỏi trang viên Mạc Thị

Rời khỏi căn phòng khách ấm áp, bên ngoài gió lạnh thấu xương, anh đứng trong cơn gió lạnh thấu xương, dưới chân là lớp băng bị đóng băng lại, từng cơn gió thổi, thấu vào tận xương

Chiếc xe đi từ từ không mục đích, trong thành phố A các con đường đi đi lại lại, nhưng hoàn toàn không có tàn tích của Bạch Linh

Bạch Linh ở thành phố A người quen không nhiều, Mạc Tầm hoàn toàn không biết ngoài trang viên Mạc Thị, cô ta còn có thể đi đâu, lúc đó khi cô ta bỏ đi điện thoại không có mang theo, thể căn cước không mang theo, trên người đến tiền mặt cũng không có, tình trạng như thế cô ta có thể đi đâu?

Không

Còn có một nơi

Trong đầu Mạc Tầm lóe sáng, đạp mạnh vào phanh xe

Bởi vì động tác quá mạnh, bánh xe trên mặt băng trượt đi, trượt đi khá xa, may mắn đụng pahir lan can một bên, anh nahnh chóng dừng xe bên lề đường, gọi đi một cuộc điện thoại, “giúp tôi điều tra địa chỉ của Lưu Tư Minh”

Không đến 5 phút, trong tin nhắn điện thoại xuất hiện địa chỉ của Lưu Tư Minh

Mạc Tầm khởi động lại động cơ, xe đi nhanh như bay

Lưu Tư Minh

Nếu như lần trước không phải là Lưu Tư Minh đến tìm anh, anh cũng không đoán được Tô Tố sự thực chính là Tô Tố của kiếp trước

Nhưng Lưu Tư Minh, đến tìm không phải là anh, mà là Bạch Linh

Cũng có thể nói Bạch Linh khi đó không hề có chạy đến Lưu Tư Minh, nhưng bây giờ thì sao? Bầy giờ nói không chuẩn, cô ta không có nơi để đi, Lưu Tư Minh ở đó có thể là đầu mối

Sau nửa tiếng, Mạc Tầm xuất hiện tại nơi ở của Lưu Tư Minh

"Mày nói cái gì?" Lưu Tư Minh nhìn Mạc Tầm, sắc mặt lập tức biến đổi, chỉ về phía cổng lớn tiểu khu, "cút, chỗ của tao không hoan nghênh mày"

Lưu Tư Minh là người đàn ông cao cao gầy gầy, trên mặt còn kéo một cặp kính, nhìn lên thì chính là học sinh yếu đuôic, ai cúng không thể nghĩ tới anh ta vì Bạch Linh mà có thể hại mạng người

Mạc Tầm thu lại suy nghĩ, đứng ở cổng nhìn chằm chằm về căn phòng, "Bạch Linh đâu?"

"Bạch Linh? Màu hỏi tao Bạch Linh" Lưu Tư Minh phút chốc tức giận, đưa nắm đấm lên mặt của Mạc Tầm chào hỏi, Mạc Tầm có sự chuẩn bị, cơ thể nghiêng sang một bên tránh nắm đấm của anh ta, một tay anh tóm lấy cổ tay của Lưu Tư Minh, lạnh lùng nhìn anh ta, "tao tìm Bạch Linh có chuyện gấp, mày gọi cô ta ra đây"

Lưu Tư Minh càng nổi nóng, khuôn mặt đỏ ửng lên

"Mày hỏi tao Bạch Linh ở đâu, tao còn muốn hỏi mày cơ, Mạc Tầm, nếu như không phải là mày khiến cô ấy bị thương thành như thế này cô ấy làm sao có thể mất tích, tao mấy hôm nay cũng đang tìm cô ấy, nhưng vẫn không có bất cứ tin tức nào, tao cũng không biết cô ấy ở đâu nhưng tao nói cho mày biết, mày đã không còn tình cảm với cô ấy thì đừng nên tìm cô ấy nữa, mày nghĩ rằng tao không biết trong lòng mày đang có chủ ý gì sao? Bây giờ tập đoàn Mạc Thị bị chìm trong nguy hiểm rồi, vì vậy mày muốn để Bạch Linh làm con dể thế thân? Màu còn có mặt mũi không hả, hoang phí Bạch Linh đối với mày như vậy, bây giờ nhìn lại, mày có bản chính là một vỏ bọc quân tử mà thôi"

Mạc Tầm một phát hất bỏ Lưu Tư Minh, đẩy cửa ra bước lớn đi vào trong căn phòng

"Mày làm cái gì thế hả, mày đứng lại"

Mạc Tầm không để tâm lời gào hét của anh ta, cứ đi thẳng từ phòng khách vào trong các phòng khác

Nhà của Lưu Tư Minh không lớn, một căn nhà đơn giản hai phòng ngủ một phòng khách, tất cả các đồ trong phòng ngủ một cái nhìn thấy hết, ngoại trừ tủ quần áo cơ bản không thể giấu người, anh ta ở đây là điển hình nơi sống của một người đàn ông độc thân, thùng rác trong bếp đều là hộp mỳ tôm, trong phòng cũng dọn dẹp không sạch sẽ, hỗn loạn cả một đống, đến cả quần áo phơi ở ngoài ban công cũng không có giới tính nữ

Chẳng lẽ Bạch Linh thật sự không có ở đây?

Trong lòng Mạc Tầm trĩu nặng

"Mày đừng phí công sức nữa, đã nói với mày rồi, Bạch Linh không ở chỗ tao, nếu như Bạch Linh đến tao cũng không gặp, hiện rõ là không muốn lại xuất hiện ở đây nữa, càng không muốn nhìn thấy mày, vì vậy mày không phải phí sức nữa, mày đi đi"

"Mày gần đây có gặp qua Bạch Linh không?"

Lưu Tư Minh đứng sau lưng anh cười lạnh lùng nói, "Mạc Tầm, mày là đến gây cười đúng không, tap gọi điện thoại cho Bạch Linh không người nghe, giử tin nhắn cũng không có người trả lời, nếu không phải là lần trước tao đi đến nhà mày tìm may, cơ bản không biết mày nhẫn tâm đến mức để cô ấy một người con gái yếu đuối mặc cái áo ngủ đi ra ngoài, cho dù cô ấy có làm điều gì không đúng, bọn mày cũng đã thương yêu 7 năm, cô ấy làm những chuyện đó không đáng được tha thứ sao? Hậu quả của ngày hôm nay là bản thân mày gây nên, nếu nhu màu không ép cô ấy đến bước đường cùng này, cô ấy cũng sẽ không đối với mày như thế"

"Vì vậy..." Lưu Tư Minh mỉa mai nói, "đáng đời mày"

420. Chương 420

Mạc Tầm mím chặt môi, ánh mắt sắc bén

Sau khi xác định xong ở chỗ của Lưu Tư Minh không có sự tồn tại của Bạch Linh, anh không hề do dự lái xe rời đi

Thời gian lúc này của anh, mỗi một phút một giây đều là cướp lấy. Bên Hội đồng quản trị đang nóng lên như nồi cháo, anh bây giờ bắt buộc phải tìm ra cách giải quyết mới có thể xuất hiện tại hội đồng quản trị

Sau khi Mạc Tầm rời đi, thần sắc Lưu Tư Minh lập túc biến đổi, anh lập tức đóng lại cửa phòng xông vào phòng ngủ

Anh mở cửa tủ quần áo trong phòng nghủ, bên trong trống rỗng, một người đều không có

Lưu Tư Minh bỗng phút chốc sững lại

“Bạch Linh? Bạch Linh?”

“Tôi ở đây”

Lưu Tư Minh nhìn hướng về phía phát ra âm thanh, thì nhìn thấy Bạch Linh đang ở trên nóc tủ quần áo, cũng không biết là treo lên từ lúc nào, Lưu Tư Minh giơ tay ra đón cô, “nhanh xuống đây, đừng để ngã”

Bạch Linh đỡ lấy tay của Lưu Tư Minh, từ từ đi xuống

Ánh mắt của Lưu Tư Minh nhìn chằm chằm Bạch Linh

Cô ấy hôm nay đối với anh khác với mọi lần, ngày lạnh trời như thế này, cô ấy chỉ có mặc một chiếc áo lông bó sát người mày đen, bên ngoài áo lông che đậy bởi một chiếc áo da màu đen, bên dưới là quần da màu đen, bên dưới chân đi đôi bốt da gót bằng màu đen

Cái đầu bộ tóc dài suông mượt buộc thành đuôi ngựa, càng hiện rõ tư thế mạnh mẽ

Lưu Tư Minh dường như nhìn đơ luôn rồi

Anh mấy ngày nay liên tục tìm Bạch Linh, nhưng không cần biết anh phí bao công sức đi tìm kiếm, đều không tìm thấy bóng hình của Bạch Linh, anh suýt nữa gấp muốn chết bởi vì anh không nghĩ đến Bạch Linh có nơi nào để trú thân, trên người cô không có tiền không có giấy tờ, cho đến cả bộ quần áo đầy đủ cũng không có

Mà tại ngày hôm nay, anh vừa mới dự tính ăn xong bữa sáng thì tiếp tục tìm kiếm Bạch Linh, chuông cửa thình lình reng lên, anh mở cửa thì phát hiện Bạch Linh toàn thân màu đen đứng trước cửa

Lưu Tư Minh gấp gáp ôm chầm lấy Bạch Linh, cảm nhận được cơ thể mềm mại của cô, cánh tay của anh càng ôm chặt, “Bạch Linh, Bạch Lin hem mấy hôm nay đều ở đâu? Em xảy ra chuyện làm sao cũng không biết tìm đến anh, nếu như không phải nhìn thấy tin tức… anh còn không biết tình hình của em, em làm sao mà ngốc vậy, thái độ vừa rồi của tên Mạc Tầm em cũng nhìn thấy rồi đó, hắn ta đến tìm em cơ bản không phải là muốn níu kéo em lại, hắn là muốn để em đi gánh chịu hậu quả giúp hắn, Linh Nhi, em không thể lại bị hắn ta mê hoặc nữa, Mạc Tầm hắn ta cơ bản không yêu em”

“Tôi biết”

Cô có điên thì mới lại tin tưởng Mạc Tầm

Bạch Linh đẩy Lưu Tư Minh ra, bình thản dựa lên tủ quần áo sau lưng, cô không giống trước đây yếu đuối như thế, tuy rằng vẫn nhỏ bé, nhưng trên mặt không còn nói cười, ngược lại thể hiện có chút khí thế

Lưu Tư Minh nhìn ánh mắt của Bạch Linh càng thêm mê mị

Bạch Linh chính là nữ thần của anh, từng động tác từng cử chỉ đều có thể kéo theo con tim của anh, nếu như nói Bạch Linh trước đây yếu đuối khiến anh muốn được bảo vệ, vậy thì Bạch Linh bây giờ… khiến anh có thôi thúc muốn được chinh phục

"Bạch Linh…"

Mấy ngày ngắn ngủi, cô ấy làm sao biến thành dáng vẻ thế này?

Bạch Linh thản nhiên nhìn anh ta, "đừng hỏi thừa nữa, bây giờ có một lựa chọn để trước mặt anh, một là đợi cảnh sát điều tra ra tất cả mọi chuyện, sau đó anh vào ngồi tù, hai là, đi theo tôi tôi về sau sẽ khiến anh tẩn hưởng tất cả vinh hoa phú quý, nhưng… bắt buộc mọi chuyện đều phải nghe tôi"

Lưu Tư Minh nghĩ cũng không nghĩ, "anh đi theo em"

Cả cuộc đời này của anh hy vọng lớn nhất chính là có thể quang minh chính đại ở bên cạnh Bạch Linh

"Được" Bạch Linh rõ ràng đối với kết quả này không có bất kỳ ngoài ý muốn, cô thản nhiên gật đầu, "vậy thì anh đi cùng với tôi"

"Vậy… Mạc Tầm thì sao?"

Mạc Tầm?

Bạch Linh cười lạnh lùng, ánh mắt băng giá nhìn anh, "đây không phải là chuyện anh cần phải quan tâm"

Lưu Tư Minh ngậm ngay miệng lại không hỏi thêm gì nữa

Anh cái gì cũng không thu xếp, trực tiếp cùng Bạch Linh xuống lầu, nhìn thấy Bạch Linh lên một chiếc xe Rolls Royce, Lưu Tư Minh con ngươi sắp rớt ra ngoài

"Còn đứng ngây ra dố làm cái gì leo lên"

"Ồ ồ ồ, đến đây" Lưu Tư Minh theo sau Bạch Linh ngồi vào trong chiếc xe

Bên ghế ngồi tay lái có tài xế, tài xế hoàn toàn không nhìn Lưu Tư Minh, ánh mắt kính cẩn nhìn Bạch Linh, "đại tiểu thư, chúng ta bây giờ pahir đi đâu? Lão thái gia nói rồi, không được lưu lại thành phố A quá lâu, thành phố A là địa bàn của Lãnh Mạc, chẳng may đắc tội anh ta rồi, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng"

Đại tiểu thư? Lưu Tư Minh càng hoài nghi rồi, nhưng thông minh không có hỏi nhiều

Bạch Linh mím môi nhìn về phía tài xế, "lần này tôi quay lại có nói rõ với ông nội rồi, yên tâm đi, tôi sẽ không ở lại mấy ngày tại thành phố A, cũng sẽ không ngốc nghếch đi đắc tội Lãnh Mạc, đợi sau khi nhìn thấy kết thúc của Mạc Tầm, lập tức rời khỏi"

...

Mối nguy của Tập đoàn Mạc Thị càng ngày càng không thể thu dọn

Video truyền lên hoàn toàn khống chế không được, lượng lưu truyền đã vượt tỷ, càng hơn thế, trong giới giải trí không ít minh tinh đều đang truyền phát video này, nhắc nhở mọi người "chân trọng sinh mạng, rời xa Mạc Thị", mà đoạn video này càng kinh động thẳng đến Kinh Thành

Cảnh sát trong Kinh Thành lập tức hạ mệnh lệnh xuống cục trưởng Trần của thành phố A, chuyện này gây náo loạn quá nghiêm trọng, bắt buộc phải cho toàn thể người dân một lời giải tích

Cục trưởng Trần nhận được mệnh lệnh từ cấp trên, lập tức bắt đầu điều tra đối với chuyện này

Người đầu tiên bị khống chế chính là Mạc Tầm

Mạc Tầm trong đoạn video đóng vai diễn rất rõ ràng, cơ bản không cần nhiều thời gian để biết Mạc Tầm là người khả nghi lớn nhất

Nếu như chỉ có Mạc Tầm bị bắt, hội đồng quản trị của Mạc Thị vẫn còn chưa kinh ngạc đến mức này

Bởi vì bệnh viện gây án là bệnh viện Phục Hoa, bệnh viện Phục Hoa bây giờ đang đối mặt với mối nguy hiểm rất lớn, trước đây không ít người nhà của người bệnh xem bệnh tại bệnh viên Phục Hoa đều có mặt, tuyên bố tiết lộ mặt đen của bệnh viện Phục Hoa, không những nói bác sĩ trong bệnh viện cưỡng ép nhận phong bì, còn hoài nghi người nhà của bọn họ chết trên bàn phẫu thuật cũng đều là trách nhiệm của bệnh viện

Một thời gian, bệnh viện Phục Hoa hoàn toàn không có người dám vào

Bệnh viện cũng bị phong tỏa

Một tập đoàn lớn trong vàu ngày ngắn ngủi xuất hiện thất bại

Kinh Thành chuyên môn cử tổ điều tra đến điều tra bệnh viện

Bất kỳ nhà kinh doanh nào cũng đều không thể không có một chút vấn đề nhỏ, chỉ cần điều tra thì sẽ có vấn đề. Điều tra ra kết quả cũng rất rõ ràng, tập đoàn Mạc Thị những năm nay, chỉ riêng điều tra lần này trốn thuế cũng đạt đến hơn mấy nghìn cạn rồi, lập tức kéo theo liên quan đến hai vị cao quan tại Kinh Thành, lần này đến hài vị cao quan đó đều không thể may mắn thoát khỏi, bị trực tiếp miễn chức

Mà Mạc Tầm bên dưới tất cả các bệnh viện đều bị phong tỏa

Đằng nào thì những người có liên quan đến toàn bộ đống chuyện này, toàn bộ đều bị bắt giam, đương nhiên vợ chồng Mạc Đào là cổ đông của tập đoàn Mạc Thị, cũng là người Mạc Gia, tự nhiên cũng không thể trốn thoát

Thảm hại nhất vẫn là Mạc Oanh Oanh

Mạc Oanh Oanh một tay âm mưu chuyện Bạch Linh bị cưỡng hiếp cũng bị bại lộ ra ngoài, Mạc Oanh Oanh trực tiếp bị gaim vào nhà tù, chờ một ngày ra tòa

Tất cả tài sản của Mạc Tầm đều bị đóng băng

Một thời gian, người thành phố A hoang mang, tất cả mọi người đều sợ có liên quan đến tập đoàn Mạc Thị, vì vậy khi đám phóng viên đến phỏng vấn, đa số người lắc đầu biểu thị không thân với Mạc Thị, và càng không thân quen với Mạc Tầm của Mạc Thị

Chuyện này theo đuổi rất sát

Bởi vậy thời gian của mở tòa cũng bị gấp rút

Có người ở trên gây áp lực, vợ chồng Mạc Đào bị phán 9 năm tù, Mạc Oanh Oanh với tội danh cố ý gây thương tích cho người khác bị phán 10 năm tù còn Mạc Tầm, thủ phạm cầm đâu, bởi vì gây cho xa hội ảnh hưởng nghiêm trọng, trực tiếp bị phán tử hình

Đến đây, Mạc Gia cuối cùng sập đổ

421. Chương 421

5 ngày sau.

Mạc Tầm mở mắt, trước mắt chỉ là 1 mảng đen tối.

Anh có cảm giác như từ dưới địa ngục bò lên vậy.

Haha…

Chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, mọi thứ của anh tập đoàn Mạc thị cũng đã bị huỷ hoại, tất cả đều bị huỷ hoại dưới tay anh.

Nửa đời sau anh sẽ phải sống ở nhà giam này.

"Ba…"

Đèn trong phòng đột nhiên sáng lên, Mạc Tầm có chút không chịu nổi ánh sáng bất ngờ truyền tới, đưa tay che lại, tay vừa mới động đậy thì nghe tiếng "cạch" chói tai, không đúng.

Đây không phải nhà giam.

Mắt anh lập tức mở to, mạnh mẽ chống người ngồi dậy, lúc muốn dậy mới phát hiện, anh nằm trên 1 cái ** thép, ở 4 góc ** thép có dây xích to bằng ngón tay cái, lúc này 4 sợi dây xích này đang trói tứ chi anh lại.

Thuận theo hành động của anh, dây xích thép "lạch cạch lạch cạch" kêu lên không ngừng.

Mạc Tầm liều mạng nhìn về hướng phát ra ánh sáng, nhìn 1 cái anh càng chấn động hơn, "Bạch Linh?"

Bạch Linh thuận theo thang máy từ từ đi xuống căn phòng âm u ẩm ướt dưới hầm, nhìn thấy bộ dạng của Mạc Tầm, miệng cô không nhịn được cười nhạt, "Mạc Tầm, bộ dạng này của anh quả là nhếch nhác."

Lúc này Mạc Tầm đã bị giam ở nhà giam này mấy ngày, ngủ không tốt, ăn không ngon, bộ đồ tây đen đã dơ hết, hai mắt đều đỏ lên, nhìn sơ qua như mấy người gặp nạn ở châu Phi.

Bạch Linh đi đến ** thép ngồi xuống, cô ngồi ở chân **, chỗ này rất gần Mạc Tầm, nhưng lại chắc chắn là Mạc Tầm không thể chạm vào cô.

Cô thấy chấn động trong mắt Mạc Tầm, cười nhẹ vỗ vỗ ** thép, "Sao này, cái ** này là tự tay tôi thiết kế

cho anh, anh có thích không?"

"Bạch Linh."

"Quên nói với anh, bây giờ tôi đã đổi tên rồi, đừng kêu tôi là Bạch Linh, tôi là Tô Linh."

Mạc Tầm vừa bất ngờ vừa nghi ngờ nhìn cô.

"Tôi biết bây giờ anh có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi tôi, đừng vội, trước khi hỏi, tôi cho anh xem cái này."

Bạch Linh không quan tâm Mạc Tầm có đồng ý hay không, trực tiếp lấy máy tính bảng từ phía sau ra, cô mở màn hình chính ra, máy tính bảng lập tức hiện lên hình ảnh của vợ chồng Mạc Đào và Mạc Oanh Oanh, màn hình hiện lên hình ảnh của vợ chồng Mạc Đào, hai người họ bị nhốt trong nhà tù, không phải phòng riêng, rất nhiều người cũng bị nhốt ở đó, Bạch Linh có lòng tốt giải thích với anh, "Những người ở chung với ba mẹ anh trong đó đều là tù nhân của vụ án hình sự, ai ai cũng giết người không chớp mắt."

Trên màn hình thấy được vợ chồng Mạc Đào đang bị mấy người đàn ông cao to vây lấy ở góc tường, sắc mặt hoang mang bất lực.

"Tại sao… nam tù nhân và nữ tù không phân tách ra nhốt sao…" Mẹ của anh tại sao ở phòng giam cho nam tù nhân.

"Chuyện này thì anh phải cảm ơn tôi." Bạch Linh cười nhìn mấy người đàn ông đang đến gần Mạc phu nhân trên màn hình, vừa cười vừa để máy tính bảng đến gần Mạc Tầm, "Aiya, anh xem anh xem, tuy mẹ anh hơi lớn tuổi, nhưng được cái là bảo dưỡng tốt, da vừa nõn vừa mịn, anh nói xem, những người đàn ông đó thấy mẹ anh… hì hì, ai yo, anh xem, quả thật đã nhào lên rồi, a… quần áo cũng bị xé rách rồi, ba anh đúng là vô dụng, vợ mình bị mấy người đàn ông nhào tới, vậy mà đến 1 tiếng cũng không dám kêu, run rẩy cuộn lại 1 góc không dám động đậy, haha, đúng là mắc cười chết người."

Trong video Mạc phu nhân kêu la không ngừng, nhưng ngoài nhà tù vốn dĩ không có ai.

Mắt Mạc Tầm đỏ lên, nhìn chằm chằm mẹ mình đang liều mạng phản kháng kêu la trong video, nhưng nào có tác dụng, quần áo của bà rất nhanh bị xé nát, mấy người đàn ông như là sói đói nhào tới, mấy người đàn ông nhào tới, giam Mạc phu nhân dưới đất, hình ảnh của mẹ anh trên màn hình lập tức biến mất, chỉ còn tiếng hét đau khổ của mẹ anh và tiếng thở hưng phấn của mấy người đàn ông.

"Bạch Linh."

Mạc Tầm không nhịn được nữa, đưa tay muốn bóp cổ Bạch Linh.

Bạch Linh lùi về sau, cười haha.

Tứ chi Mạc Tầm bị xích trói lại, chuyện này từ sớm Bạch Linh là tính toán xong, khoảng cách vừa phải, cô ngồi ở chân**, mặc cho Mạc Tầm phản kháng như thế nào, cũng không thể thoát được.

"Tại sao kích động như vậy, đây chưa là gì cả, mới là bắt đầu thôi."

"Bạch Linh, mày là súc sinh, dù cho mẹ tao có không thích mày, cho dù bà có nói những lời khó nghe với mày, nhưng mày ở Mạc gia 7 năm, ăn uống đồ dùng bọn họ có bao giờ không cho mày, mày vậy mà dám đối xử với họ như vậy, mày có phải là người không."

"Tôi không phải người a." Bạch Linh nhún nhún vai, bình thản nhìn bộ dạng điên cuồng của Mạc Tầm, "Nhưng dù tôi không là người, cũng là các người ép tôi, bọn họ tốt với tôi khi nào, có bao giờ lộ sắc mặt tốt đối với tôi chưa, đúng rồi, thời gian tôi có thai, vì bọn họ tưởng là con của anh, cho nên suốt ngày hầu hạ tôi ăn ngon uống tốt, aiya… bây giờ nghĩ lại bọn họ quả thật đối xử với tôi cũng không tệ."

Mạc Tầm ngây người, "Cô có ý gì?"

"Haha… rất đơn giản, ý nghĩa là, lúc đó tôi không phải có thai con anh, lúc đó không phải là tôi muốn có vị trí vững chắc sao, nhưng anh quá vô dụng, tôi ở với anh 7 năm, anh cũng không giúp tôi mang thai được, tôi còn có thể làm sao chứ, chỉ biết đi tìm người đàn ông khác thôi, ai biết được Lưu Tư Minh nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng chỉ trong thời gian ngắn đã giúp tôi có thai… Mạc Tầm, có phải anh không được không, người chị chết sớm của tôi không biết có phải là mang thai con anh không? Vậy thì anh bị cắm sừng cũng quá nhiều rồi."

"Bạch Linh."

"Đừng hét đừng hét, tai tôi rất tốt, anh nói nhỏ tôi cũng có thể nghe được." Mạc Linh móc móc lỗ tai, tiếp tục để máy tính bảng trước mặt Mạc Tầm, trượt 1 cái, màn hình chuyển thành 1 đoạn video khác.

Trong nhà tù này nhốt Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh sống ở nhà tù chung cho nữ, nhà tù vừa dơ vừa lộn xộn, âm u đen tối, phía trước là những thanh thép chặn lại, 3 mặt khác là tường, tường phía sau có 1 cái cửa sổ nhỏ ở phía trên, chỉ có 1 chút ánh mặt trời rọi vào.

Trời đang mùa đông, nhưng trên người cô chỉ là 1 bộ đồ ngủ mỏng, chân chỉ có 1 đôi dép lào.

Mạc Tầm đã hiểu cái này.

Bạch Linh nhìn Mạc Oanh Oanh trong màn hình bị lạnh đến sắc mặt tái xanh môi trắng bệch, cười nham hiểm nói, "Sao này, tôi đối với Mạc Oanh Oanh đủ tình nghĩa chứ, trước đây cô ta bắt tôi mặc đồ ngủ và dép rời khỏi nhà anh, bây giờ hoàn trả toàn bộ cho cô ta."

Trong video, Mạc Oanh Oanh cố gắng đến gần đám đông, như là muốn mượn hơi ấm của nữ tù khác.

Bạch Linh cười càng vui vẻ hơn, nhìn ánh mắt hoài nghi của Mạc Tầm, có lòng tốt giải thích, "Quên nói với anh, những người nữ tù này đều bị bệnh HIV, uhm… anh nói Mạc Oanh Oanh đến gần họ có thể bị nhiễm bệnh không?"

422. Chương 422

"Bạch Linh, cô là**"

Ánh mắt Bạch Linh hung hăng, ném máy tính bảng trong tay, tát 1 cái.

"Ba…"

Tiếng tát mạnh mẽ vang lên trong căn phòng tối dưới tầng hầm, Mạc Tầm không nghĩ là bình thường thấy Bạch Linh yếu đuối nhưng sức lực lại mạnh như vậy, anh chỉ cảm thấy mặt vừa đau vừa nóng rát, lên mặt nhanh chóng hiện lên 5 dấu tay màu đỏ.

"Bạch Linh"

Trên mặt Bạch Linh không còn chút ý cười nào, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mạc Tầm, ánh mắt như hận không thể nhai nuốt anh, "Tôi không phải người? Tôi là súc vật? Mạc Tầm, tại sao tôi lại biến thành bộ dạng như hiện giờ? Tất cả đều là các người ép tôi, ba mẹ anh đáng chết, Mạc Oanh Oanh càng đáng chết, tất cả mọi bi kịch đều là 1 tay Mạc Oanh Oanh làm, mà các người thì sao, không những không trách cô ta, mà còn dung túng cho cô ta, là các người, nếu không phải1là các người, tôi sẽ biến thành bộ dạng ngày hôm nay sao, tôi cũng muốn làm hoa lụa mềm yếu bên cạnh anh, tất cả sự lương thiện trong sáng của cả đời người tôi đều cho anh, nhưng anh thì sao, anh hủy diệt hết mọi thứ cho nên tôi mới biến thành ác ma."

Bạch Linh nắm lấy áo của anh, ánh mắt hung tợn, nghiến răng nói, "Mạc Tầm, anh có biết tôi hận anh đến cỡ nào không."

Mạc Tầm quay đi không nói chuyện.

"Ha… hối hận rồi, có hối hận vì đã quá tàn nhẫn đối với tôi, cho nên mới có kết cục ngày hôm nay?" Bạch Linh cười mỉa mai đẩy anh ra, "Theo như sự hiểu biết của tôi về anh 7 năm nay, để tôi đoán anh nghĩ gì, uhm… anh nhất định không nghĩ là tôi sẽ có ngày hôm nay, cho nên bây giờ nhất định đang hối hận. Nhưng mà, nếu tôi không có tất cả những gì bây giờ có,1mà chỉ là 1 cô gái không có chỗ dựa nào ngoài anh của trước kia, anh nhất định sẽ không hối hận… bởi vì anh không nghĩ là tôi có thể uy hiếp được anh, đúng không?"

Mạc Tầm vẫn không nói chuyện.

Bây giờ sự việc đã trở thành như vậy, có nói nhiều như vậy, cũng không có ý nghĩa gì.

“Bạch Linh, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

“Rất đơn giản.” Bạch Linh cúi cằm xuống cười híp mắt nhìn anh, “Tôi chỉ muốn anh là tù nhân của tôi, anh yên tâm, bên quản ngục tôi đã nói chuyện rồi, từ bây giờ trở đi sẽ không ai chú ý đến anh, cho nên, cả đời này anh chỉ có thể sống ở chỗ của tôi. Hì hì hì, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt hung dữ đó, thật ra nói đi nói lại anh cũng phải cảm ơn tôi, anh bị xử án tử treo (đợi thời gian xem xét coi có tử hình hay không), án treo… nói không5chừng nếu thời gian này biểu hiện không tốt thì sẽ bị phán quyết, tôi như vậy được xem là cứu anh 1 mạng, đúng không.”

Trong lòng Mạc Tầm nhịn đến khó chịu.

Đối mặt với bộ dạng như người điên Bạch Linh, anh tình nguyện ở trong ngục.

“Bạch Linh, rốt cuộc đây là đâu?”

“Để tôi từ từ nói anh nghe.”

Ngữ khí Bạch Linh nũng nịu, dường như trở thành người con gái đơn thuần của trước đây, nhưng Mạc Tầm biết, không giống rồi, trước đi khi Bạch Linh cười ánh mắt sẽ sáng lên, nhưng bây giờ, dù có cười, mắt cũng âm u đen tối.

“Quên nói với anh, bây giờ anh không ở thành phố a nữa, bây giờ ở Kinh Thành, đây là nhà ở Kinh Thành của tôi, cái phòng dưới hầm này vốn dĩ dùng để đồ vật, tôi kêu người ta chuẩn bị trước cho anh, đặc biệt để cho anh ở, sao nào, đối xử với anh không tệ chứ.”

Mạc Tầm mím môi, nắm chặt tay,2gân trên trán đều nổi lên. Anh động đậy 1 cái, dây xích trên người lại bắt đầu “lạch cạch lạch cạch” kêu lên.

Bạch Linh nhìn bộ dạng của anh, không nhịn được cười ra tiếng, “Ai ya, đừng tức giận, tôi đều nói sự thật, chỗ của tôi thế nào đi nữa thì cũng tốt hơn trong nhà tù, anh biết người như anh mà ở nhà tù thì kết cục sẽ như thế nào không? Tôi cũng điều tra qua rồi, những người ở cùng anh đều là những tội phạm giết người cực kỳ hung tợn, tôi nghe nói, bọn đàn ông trong ngục đều là rất nhiều năm không gặp phụ nữ, thấy phụ nữ liền chảy nước miếng, đương nhiên rồi, trong nhà tù sẽ không có phụ nữ, nhưng bọn họ cũng phải giải quyết **, cho nên bọn họ sẽ chọn 1 người đàn ông thân hình thon thả… còn làm gì thì không cần tôi nói rồi chứ.”

Thấy sắc mặt của Mạc Tầm khẽ thay9đổi, Bạch Linh cười càng sảng khoái hơn, “đặc biệt là những công tử nhà giàu chưa từng gặp qua khó khăn như anh, da thịt mịn màng là đối tượng mà bọn họ sẽ chọn đầu

tiên… sao nào, bây giờ thấy chỗ tôi tốt hơn nhà tù rồi chứ."

"Bạch Linh, rốt cuộc cô là ai?"

Lần này tập đoàn Mạc thị gặp nạn, không có ai giúp đỡ, tất cả mọi người đều hận không thể cách càng xa càng tốt, mà sự việc lớn như vậy, bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm vào người của Mạc gia, dưới tình hình này, vậy mà Bạch Linh có khả năng đưa anh ra khỏi ngục…

Tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

"Bây giờ mới nghĩ đến việc hỏi tôi chuyện này sao, haha, Mạc Tầm anh đúng là chậm chạp, tôi là ai? Không phải nói anh nghe rồi sao, bây giờ tôi tên là Tô Linh."

Tô?

Mạc Tầm bắt đầu tìm kiếm tất cả những danh môn họ Tô.

Bạch1Linh nói đây là Kinh Thành, mà cô họ Tô.

Mạc Tầm đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt chấn động nhìn Bạch Linh.

"Xem ra anh đoán được rồi, nói ra thì tôi nên cảm ơn anh, nếu không Mạc Oanh Oanh hại đến tôi thảm như vậy, tôi cũng sẽ không được người của ông nội đem về nhà, ông nội tôi anh đoán ra là ai không? Gia chủ của Tô gia ở Kinh Thành Tô Nhiêm, anh có lẽ đã có nghe qua."

Đâu phải chỉ là nghe qua, mà là danh tiếng lừng lẫy.

Tô gia ở Kinh Thành, chỉ cần là người có chút thân phận thì đều biết, Tô gia ở Kinh Thành được coi là gia tộc thần bí nhất trong nước, về thực lực và thế lực thì sâu không ai biết rõ.

Vậy mà Bạch Linh lại là cháu của Tô Nhiêm?

Nếu vậy thì tất cả đều có thể hiểu được rồi.

Hèn gì cho dù anh có gọi bao nhiêu cuộc gọi, tất cả những người anh có quan hệ tốt ở Kinh Thành đều không ai nghe, hèn gì tất cả những người có quyền cao chức rộng mà anh biết ở Kinh Thành đều thất thủ… thì ra là vậy.

Cuối cùng Mạc Tầm cũng hiểu.

Anh bất ngờ ngước mắt lên, cắn răng căm hận nhìn Bạch Linh, "Bạch Linh cô là ác quỷ."

Mạc gia của anh vậy mà bị hủy hoại bởi người phụ nữ này.

Nếu không có sự giúp đỡ của Tô gia, tập đoàn Mạc thị không thể bị phá sản nhanh như vậy được.

Hoặc là căn bản sẽ không bị phá sản.

"Ba…"

Bạch Linh lại tát mạnh 1 cái, nhìn mặt Mạc Tầm, lại che miệng cười haha, "Mạc Tầm à Mạc Tầm, tại sao chút trí nhớ anh cũng không có vậy, bây giờ anh đã là tù nhân, cũng không biết khiến miệng của mình ngoan ngoãn 1 chút, anh đây là đang muốn bị giáo huấn hay sao."

"Bạch Linh rốt cuộc cô muốn thế nào."

"Rất đơn giản, bây giờ tôi muốn nhốt anh, để anh trở thành tù nhân của tôi. Nghĩ cũng thấy vui rồi, trước đây đều là tôi nghĩ cách để làm anh vui vẻ, bây giờ chúng ta đổi vai, Mạc Tầm, sau này hãy nhớ phải tìm mọi cách để khiến tôi vui, nếu không… nếu không sao nhỉ, chúng ta thương lượng đi, nếu anh còn độc mồm độc miệng với tôi, tôi sẽ kéo cái chăn trên ** xuống, để anh ngủ trên ** thép… dưới hầm âm u ẩm ướt, nên chắc có nhiều động vật nhỏ thích sống ở đây, tôi kêu người đem 1 cái ổ chuột lên trên ** chịu không?"

423. Chương 423

Mạc Tầm nghĩ đến cảnh mà Bạch Linh nói, sợ đến lông toàn thân dựng ngược.

Anh tin, với tình trạng bây giờ của Bạch Linh, cô nhất định nói được làm được.

"Bạch Linh đến súc vật cô cũng không bằng."

"Chửi đi chửi đi, tôi cho anh thời gian 1 ngày hôm nay, muốn chửi cứ chửi, muốn tức giận cứ tức giận, đến ngày mai là phải khống chế lại đó." Bạch Linh đưa tay, dịu dàng chạm vào yết hầu dưới cằm của Mạc Tầm, cười híp mắt, "Nhưng mà, chúng ta phải có trí nhớ tốt đó, hết hôm nay thì phải thu tính khí lại, nếu không, tôi thật sự nói được làm được. Anh cũng đừng nghĩ đến việc cầu xin tôi… đây là Tô gia ở Kinh Thành, tôi là Tô đại tiểu thư, tạm thời vẫn chưa có ai dám làm trái lệnh của tôi, cho nên… ý nghĩ chạy trốn của anh nên nhanh chóng được loại bỏ đi."

"Bạch Linh, bây giờ tôi rất hối hận, năm đó đã yếu lòng cứu mạng cô."

Cứu cô?

Bạch Linh như vừa được nghe chuyện cười, hướng lên trời cười lớn, cười đến nước mắt cũng chảy ra, "Haha, thật mắc cười, quả thật rất mắc cười, hối hận cứu tôi sao? Tôi còn hối hận gì được anh cứu nữa này. Mạc Tầm, tôi cho anh 7 năm thanh xuân tươi đẹp của mình, nhưng anh khiến tôi rơi xuống địa ngục ngay lập tức."

Đột nhiên cô mất khống chế, điên cuồng la lên, "Tôi cũng muốn đối tốt với anh, nhưng anh đối xử với tôi như thế nào, anh phản bội tôi, từ thân thể đến linh hồn đều phản bội tôi, tôi chỉ có thể giả bộ không biết, chỉ để giữ thân thể anh lại, tôi cũng muốn đi với anh đến cuối đời, nhưng anh thì sao, anh đối với tôi như thế nào, Mạc Oanh Oanh đuổi tôi ra khỏi nhà anh, lúc đó chỉ cần anh cho tôi đem 1 bộ đồ, hoặc đưa điện thoại của tôi cho tôi, thì hôm nay tôi cũng sẽ không đối xử với anh đến mức này, cả đời này tôi cũng không quên được lúc anh bỏ tờ 100 đồng cho tôi, Mạc Tầm. Anh xem tôi như ăn mày mà bố thí, cho nên đừng trách tôi tại sao hôm nay tôi đối với anh như vậy, đây đều là trừng phạt mà anh đáng phải nhận."

Hai người từng sống chung, bây giờ hai ánh mắt đều hận đối phương vô cùng, trong mắt chỉ có hận.

Dưới tầng hầm ẩm ướt âm u, thân thể Bạch Linh vẫn chưa khỏe lại, ở đây thời gian dài, toàn thân cảm thấy lạnh. Nhưng cô không muốn rời đi, người đàn ông trước mắt khiến cô hi sinh tất cả, nên bây giờ chỉ có hận, cô muốn tận mắt thấy anh tuyệt vọng, tận mắt thấy anh sống cuộc sống không bằng heo chó.

Cả không gian rộng lớn đột nhiên im lặng.

Trong lòng Mạc Tầm điên cuồng la hét: Bạch Linh điên rồi, thật sự điên rồi.

Bạch Linh nhún nhún vai, cong lưng nhặt cái máy tính bảng dưới đất lên, cười nhìn Mạc Tầm, "Anh bây giờ ở 1 mình trước, tôi đi 1 chút, nhớ phải ngoan ngoãn đó."

Nói xong, Bạch Linh không dừng lại, bước bước lớn rời khỏi.

Cô tắt đèn phòng tầng hầm, trong phòng lại khôi phục trạng thái u tối.

Bạch Linh thuận theo cầu thang đi lên lầu, mới đi đến trước lối ra của tầng hầm, đột nhiên nghe tiếng của Mạc Tầm ở phía sau truyền đến, tiếng của anh không tức giận như lúc nãy, bình thản đến không ngờ, "Bạch Linh, đừng để tôi hận cô."

Lưng của Bạch Linh khẽ cứng, vô thức quay lại nhìn anh.

Nhưng tầng hầm tối thui, giơ tay không thấy 5 ngón, hoàn toàn không thấy Mạc Tầm đâu, càng không thể thấy biểu cảm trên mặt anh.

Cô dựa vào tường, cắn môi, dường như muốn cười, cũng dường như muốn nói lời phản kích, nhưng lời đến miệng lại không nói ra, mà 2 dòng lệ chảy xuống.

Cô không thể mềm lòng.

Cô cố gắng thuyết phục bản thân, lau nước mắt, tuy rõ ràng là 1 mảng đen tối, Mạc Tầm không thể thấy được, nhưng quay đầu lần nữa miệng cô đã mang theo nụ cười, "Muốn hận… cứ hận đi."

…

Đi ra khỏi tầng hầm, trên đầu là mặt trời, thân thể Bạch Linh như đang tắm nắng, nhưng lại cảm thấy cả thân thể và tim đều lạnh băng.

Có nữ hầu cung kính đi đến hỏi, "Đại tiểu thư, lão gia kêu người qua 1 chuyến."

"Tôi biết rồi."

Bạch Linh hít sâu 1 hơi, quay lại phòng để rửa mặt, chải đầu gọn gàng rồi đi đến phòng sách của Tô Nhiêm.

Tô gia ở Kinh Thành sống ở tứ hợp viện, bên trong có hơn 100 căn phòng, còn người hầu và bảo vệ có thể đếm đủ 100 người, Bạch Linh, Tô Nhiêm và ba ruột, mẹ kế ở những căn phòng sát bên nhất của hợp viện.

Viện được thiết kế rất tinh tế, trong viện có đình đài lầu các, cầu nhỏ chảy nước, tuy là ngày đông lạnh, nhưng không hề cảm thấy lạnh lẽo, cảnh sắc cực kỳ đẹp.

Phòng sách của Tô lão gia trừ khi có chuyện gì quan trọng, nếu không thì sẽ không dễ cho người khác vào.

Cho nên khi Bạch Linh biết ông nội kêu cô vào phòng sách, trong lòng không thể không cảm thấy bất an.

Lão gia Tô gia, tuyệt đối là người nguy hiểm và khó đối phó nhất mà cô từng gặp.

Ông ta có khả năng thấy được lòng người.

Bạch Linh đứng trước cửa gỗ được thêu hoa, hít sâu mới gõ cửa.

"Vào."

Bạch Linh đẩy cửa vào phòng sách.

Trong phòng sách đều là đồ trang trí theo phong cách Trung Quốc, tầng tầng kệ sách để ở bên kia, nhìn cực kỳ kinh người, ông mặc sườn xám nam màu đỏ đậm, ngồi sau bàn sách, đang vừa uống trà vừa đọc sách thẻ tre. Nếu là người không hiểu biết, khi thấy cảnh này nhất định cảm thấy đây là 1 người lão tuổi vô dục vô cầu.

Cảm nhận được Bạch Linh đang đến trước mặt, ông bình tĩnh để tách trà xuống, "Ngồi."

Bạch Linh yên lặng ngồi xuống.

Ông để cuộn sách trên tay xuống, ngước mắt nhìn lướt 1 cái mặt của Bạch Linh, sau đó nhìn tròng mắt đỏ lên của cô, ngữ khí trầm xuống, "Khóc rồi?"

Bạch Linh vừa muốn phủ định, đột nhiên nhớ đến ông rất ghét ai nói dối, mím môi gật đầu, "Tâm trạng có chút bất thường."

Ông hừ lạnh 1 tiếng, "Tô gia không cần người thừa kế yếu đuối vậy, sau này tất cả nước mắt đều nuốt hết xuống bụng cho tôi."

Bạch Linh cố gắng trấn tĩnh bản thân, gật đầu nhẹ, "Vâng."

Lúc này ông mới thu ánh nhìn lại, như là nói chuyện bình thường vậy, "Bây giờ con đã báo được thù, sau này tính làm gì tiếp theo?"

Báo được thù?

Mắt của Bạch Linh đột nhiên sắc bén, cô vẫn chưa trả thù xong.

Người của Mạc gia đều nhận hình phạt thích đáng, nhưng mà người cô ghét nhất, vẫn đang sống hạnh phúc.

"Còn muốn gây phiền phức cho ai?"

"Tô Tố, con nhất định phải khiến Tô Tố phải trả giá."

Ai bảo Mạc Tầm thích cô ta, chỉ cần là người của Mạc Tầm, cô sẽ không tha.

"Không được, con dẹp bỏ ý nghĩ đó đi."

Bạch Linh đột nhiên ngước đầu nhìn ông, đây là lần đầu tiên ông phản đối cô báo thù, lúc cô đối phó với Mạc gia ông cực kỳ ủng hộ, bây giờ tại sao không cho cô đối phó với Tô Tố? Bạch Linh biết, không có sự

giúp đỡ của ông, căn bản cô không thể báo thù Tô Tố.

"Ông, tại sao?"

"Bởi vì cô ta là người phụ nữ của Tiêu Lăng."

Bạch Linh cắn môi, "Không lẽ ông sợ Tiêu Lăng?"

Ánh mắt của ông mang ý cảnh cáo, nhìn Bạch Linh 1 cái, tim Bạch Linh khẽ sợ, nhưng không thu ánh nhìn lại, ông hừ lạnh 1 tiếng, "Con không cần dùng kế khích tướng, cách này vô dụng với ta, ta nói không được phép đối phó Tô Tố chính là không được phép, con dám làm trái lệnh ta?"

424. Chương 424

Trong thời gian Bạch Linh ở Tô gia, cô đã khá hiểu tính cách của Tô lão thái gia.

Ông tuyệt đối là một người già không chấp nhận bất cứ ai thách thức quyền uy của mình.

Bạch Linh trong lòng thầm nghĩ nhưng ngoài mặt đã biết khiêm nhường, "Cháu chỉ muốn biết nguyên nhân thôi, chứ không có ý chống đối mệnh lệnh của ông."

Lão thái gia liếc một vòng trên mặt Bạch Linh, hừ nhẹ, "Có ý hay không, tự cháu biết."

Bạch Linh mấm chặt môi không nói gì.

Lão thái gia giọng trầm xuống, "Đừng coi thường Tiêu Lăng, việc làm ăn của hắn làm được đến như thế thì quan hệ trong tay hắn cũng không thể xem nhẹ được, lần này Mạc gia lụi bại nhanh như vậy đương nhiên cũng có người của hắn gài vào. Hơn nữa... bác trai bác gái của hắn có địa vị vững chắc trong quân giới, ông nội hắn dù đã nghỉ hưu nhưng trong tay vẫn còn nắm bao nhiêu quan hệ với những chiến hữu khác và các lớp binh bên dưới, họ đều đã thành tài, Tiêu lão gia rất biết làm người nên các quân sĩ khác đều kính nể, nếu thật sự đối đầu, quá khó khăn."

Vậy bỏ qua sao?

Bạch Linh không cam tâm.

Lão thái gia bưng cốc trà lên môi mỉm một ngụm, "Ông quên nói với cháu một chuyện, Lãnh Mạc đã có hiệp ước với Tô gia, hai bên nước sông không phạm nước giếng, lần này vì tính mạng của cháu ông đã trao

cho Lãnh Mạc quyền buôn bán quân hỏa nội địa rồi, cho nên… Tốt nhất cháu nên ngoan ngoãn một thời gian đi."

Bạch Linh vẫn chưa biết chuyện này, vừa nghe xong cô có chút kinh ngạc.

"Đừng dùng ánh mắt ấy nhìn ông, không phải vì cháu đâu mà vì tương tai của Tô gia thôi, bây giờ thù của cháu đã trả, những kẻ đáng bị trừng trị nay cũng đã trừng trị rồi, cho nên, từ ngày mai cháu phải bắt đầu cuộc tập huấn khắc nghiệt, ông hạn cho cháu 3 năm, trong 3 năm nếu cháu không đạt được yêu cầu mà ông đặt ra, ông cũng sẽ không cần cháu nữa."

Sắc mặt Bạch Linh hơi trắng ra, gật đầu đồng ý, "Cháu biết rồi."

"Nếu cháu thật sự muốn đối phó với Tô Tố… Thì mau chóng làm bản thân trưởng thành hơn, đợi đến khi đạt đến mong muốn của ông, đợi đến ngày mà cháu đã đủ năng lực, muốn đối đầu với ai ông cũng không ý kiến."

Lão hồ ly.

Cố ý dùng Tô Tố làm mồi câu, ông ta làm vậy chỉ để cô ôm một nỗi hận trong lòng sau đó hướng đến đó để phấn đấu, trở thành thứ mà ông ta cần.

Bạch Linh nắm chặt nắm đấm, "Cháu biết rồi."

"Ông bắt buộc phải cảnh cáo cháu, trong thời gian đó nếu không có sự đồng ý của ông, để ông biết được cháu làm cho Lãnh Mạc và Tiêu Lăng xù lông lên, đừng trách ông không khách khí nghe chưa?"

Bạch Linh vô cùng hiểu.

Bây giờ toàn bộ quyền lợi của cô đều do lão già trước mắt đưa cho, cô của bây giờ chưa thể đấu lại với ông ta, cho nên chỉ có thể nghe lời nếu không, rời gia lão thái gia, cô chẳng là cái gì cả.

Cô hít một hơi sâu, "Gia gia, cháu hiểu rồi ạ."

"Lui xuống đi."

"Vâng." Bạch Linh từ từ lui xuống.

Một lúc sau, cửa thư phòng lại kêu lên, một cụ già bước vào, người này là tâm phúc của lão thái gia, đã theo ông ta hơn 60 năm nay, cụ già này vì biểu lòng trung thành thậm chí còn thay tên đổi họ, giờ ông tên là Tô Vi Túc.

Thực chất tên lão chỉ là tiếng đọc lái của Tô vì Tô gia (trong tiếng Trung âm đọc gần giống), nghĩa là tất cả đều vì Tô gia.

"Lão thái gia…"

"Ừ." Tô lão thái gia sắc mặt dịu xuống đôi chút, trước mặt tâm phúc, ông có thể hoàn toàn yên tâm, ông nhìn người vừa bước vào, khóe miệng nhếnh lên, "Muốn nói gì thì nói đi."

"Tôi thấy tính cách đại tiểu thư, nếu như có một ngày… Tôi lo nuôi cáo trong nhà mất."

"Ha——Vậy cũng phải chờ nó thành cáo đã." Lão thái gia giọng nhạt thếch, "Mạnh được yếu thua, nếu thật sự có một ngày nó thành được một con cọp, có thể đối kháng với tôi thì có thua trên tay nó cũng do tôi đã quá yếu rồi, không trách được người khác. Lại nói, dù nó có đủ tàn nhẫn, cũng đủ độc ác nhưng còn thiếu kinh nghiệm và trải đời, muốn đối kháng với tôi, vẫn còn xa lắm."

Tô Vi Túc nghe lão thái gia nói vậy, biết trong tim ông đã có tính toán mới thở phào nhẹ nhõm, Tô Vi Túc chuyển sang chủ đề khác, "Phía lão gia vẫn chưa chịu gặp đại tiểu thư."

Nhắc đến "lão gia" Tô lão thái gia cau chặt mặt mày, "Kệ ông ta."

…

Trong nước xôn xao như vậy nhưng ở mãi Tân Tây Lan, Tô Tố chẳng hề biết gì.

Lúc này cô còn đang bận ở cạnh Tiêu Lăng chụp ảnh cưới.

Cảnh ở Tân Tây Lan rất đẹp. Trong nước đang là mùa đông nhưng bên này lại đang đúng mùa hè, Tô Tố lúc mới đến đây, trên người còn mặc áo khoác bông, vừa xuống đến máy bay cô đành thay áo ngắn tay, ở Tân tây Lan, quang cảnh vô cùng đẹp, chỉ cần đưa máy ra chụp bất kỳ đã có ngay một bức ảnh đẹp rồi.

Đoàn chụp ảnh của Tiêu Lăng vô cùng chuyên nghiệp, hơn nữa kỹ thuật thợ chụp ảnh đều vào hạng top, bộ ảnh cưới đầu tiên vừa chụp xong, đẹp đến nỗi Tô Tố không nỡ xóa tấm nào cả.

"Đẹp quá đi…"

Trời xanh mây trắng núi cao nước trong, cô và Tiêu Lăng người mặc váy trắng người mặc vest đen đối xứng nhau, cùng tạo các kiểu dáng trong một khung cảnh nên thơ như vậy, kỹ thuật chụp của người thợ vô cùng điêu luyện, chụp cho cô và Tiêu Lăng những bức ảnh thần thái vô cùng tự nhiên, đến mức không che được sự ân ái trong ánh mắt hai người.

Người chụp ảnh cười nhẹ, "Cậu Tiêu và cô Tố trai tài gái sắc, mấy pic này chắc tôi chẳng cần phải chỉnh gì là đem đến văn phòng treo lên làm quảng cáo tuyên truyền cho studio được rồi."

Tô Tố nghe vậy cười tít mắt vì hạnh phúc, tay cô ôm máy ảnh, bên tưởng tượng treo tấm nào trên đầu giường thì đẹp.

"Tiêu Lăng, làm sao bây giờ, tấm nào cũng đẹp hết."

"Thế thì không cần xóa tấm nào cả, đến lúc đó kêu họ làm thành ảnh để phòng ngủ, xong rửa hết chỗ ảnh này ra, bỏ vào album. Cuối cùng thích tấm nào nhất mình phóng ra treo đầu giường." Tiêu Lăng ôm eo Tô Tố, cô đang xem ảnh trong máy, còn ánh nhìn của anh chưa từng rời khỏi cô, "Được rồi được rồi, đừng xem nữa, mình chụp tiếp nào."

"Ừm"

Tô Tố không nỡ rời máy chụp ra.

Họ chuyển đến địa điểm thứ hai.

Cảnh thứ hai là một bãi cỏ xanh ngát.

Trong cảnh này cả hai vẫn mặc đồ cưới kiểu âu, chỉ thay đổi kiểu váy từ dài quết đất thành dài ngang chân, và thay kiểu đầu khác, Tiêu Lăng vẫn một bộ vest đen, trong cảnh này cả hai đứa nhóc cũng tham gia chụp ảnh, Cảnh Thụy mặc một bộ vest nhỏ nhắn, thắt nơ còn Tiểu Thất diện một chiếc váy bồng trắng và bện tóc. Vừa nhìn đã có thể nhận thấy cô nhóc như một Tô Tố thu nhỏ.

Trong bức ảnh này cần 4 người cùng nằm trên cỏ, hai tay chống cằm nhìn vào ống kính và cười là được.

Mặc dù đơn giản, nhưng bức ảnh này khá mất thời gian.

"Ha ha ha ha ha, Tiêu Lăng cái động tác này của anh buồn cười quá, còn Cảnh Thụy nữa, Cảnh Thụy… Ái da, không được rồi, sắp nổ bụng rồi."

Có thể tưởng tượng được không.

Một con người khí chất lạnh lùng như Tiêu Lăng, lại để anh làm động tác hai tay chống cằm, mẹ ơi… Tô Tố lại phụt cười.

Còn cả Cảnh Thụy, Cảnh Thụy là một ông cụ non mặt lúc nào cũng vô cảm, lại phối hợp với động tác dễ thương như vậy, nhìn thế nào cũng không ăn khớp được.

“Ha ha, chết cười mất.”

Tiêu Lăng nhếch nhếch khóe miệng, kéo lấy Tô Tố nằm xuống bãi cỏ, “Nhanh chụp đi.”

Như vậy một bức ảnh vô cùng hài hước đã ra đời.

Trên ảnh, Tiêu Lăng và Tô Tố mỗi người nằm một bên, Tiểu Thất và Cảnh Thụy nằm giữa, Cảnh Thụy nằm cạnh Tô Tố còn Tiểu Thất nằm cạnh Tiêu Lăng, Tiểu Thất và Tô Tố cười vô cùng vui vẻ, còn hai người đàn ông thì… giống như ai đã nợ họ cả một núi bạc vậy, gương mặt vô cảm, nhưng bộ mặt ấy phối hợp với động tác ấy trông vô cùng ngố, Tô Tố vừa nhìn thấy ảnh liền quăng mình lăn lộn ra bãi cỏ.

“Trời ơi… chảy cả nước mắt luôn.”

Tiêu Lăng cắn răng, uy hiếp, “Tô Tố, em còn cười nữa anh sẽ phóng to tấm ảnh này treo đầu giường đấy.”

425. Chương 425

Phụt——

Vậy thì chịu sao được.

Tô Tố nín cười, mẹ ơi, treo tấm này lên đầu giường chắc mỗi lần vào phòng cô lại phun ra mất.

Tô Tố nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, tiếp tục chụp ảnh. Bộ ảnh thứ hai toàn bộ đều có sự tham gia của hai đứa trẻ, nhưng hai đứa nó không hợp tác lắm nên đợi lúc chụp xong trời đã xẩm tối.

“Xong chưa?”

“Ok rồi.” Thợ chụp ảnh giơ tay, cười nói, “Cảnh chụp hôm nay hoàn thành rồi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục.”

Tô Tố cuối cùng cũng được thở.

Hai đứa nhỏ đã mệt nhoài từ sớm, xuôi vai nghiêng đầu từ lâu.

“Mệt rồi hả?” Thấy Tiểu Thất và Cảnh Thụy gật đầu liên tục, Tô Tố cười tít mắt vỗ vỗ nhẹ lên đầu chúng, “Đi, mình về thôi.”

Tiêu Lăng và Tô Tố ở một căn nhà hai tầng màu trắng khá đặc sắc kiểu Tân Tây Lan, màu trắng xám bên ngoài nhà với bao la cây cối, trước cửa nhà còn có một dãy lan can gỗ trắng, bên cạnh lan can trồng rất nhiều hoa đỏ, trông vô cùng đẹp mắt.

Khi họ trở về biệt thự, trời chưa tối hẳn. Sau khi tắm rửa xong, hai đứa nhỏ lại khỏe khoắn như thường, chân đất chạy ra chạy vào nhà bếp.

Tô Tố và Tiêu Lăng ở trong phòng, đang tẩy trang. Sau khi thay quần áo Tô Tố định đi nấu cơm.

Vừa mở tủ lạnh cô mới phát hiện trong đó chẳng còn bao nhiêu đồ nữa.

Tô Tố phiền não.

"Tiêu Lăng, trong tủ hết đồ rồi."

"Anh đi mua." Tiêu Lăng nhấc chìa khóa xe lên tiến đến trước Tô Tố, anh liếc nhìn vào tủ lạnh, đúng là chẳng còn thức ăn gì cả. Lần này họ đi khỏi nhà cũng không mang theo người hầu, nên đồ trong tủ lạnh không được tiếp ứng kịp thời. Tiêu Lăng hỏi cô, "Cần đồ gì, bây giờ anh đi mua."

"Đợi chút nhé."Tô Tố đóng cửa tủ lạnh, quay lại nhìn hai đứa nhỏ, "Tối nay các con muốn ăn gì?"

"Mami mami, Tiểu Thất muốn ăn cà chua đảo với trứng."

Cảnh Thụy khẽ nói thêm, "Cần tây xào tôm."

Ok

Tô Tố chẳng có mấy niềm tin vào việc Tiêu Lăng tự đi chợ mua thức ăn, cô viết một loạt những thứ cần mua lên giấy, vừa viết cô vừa dặn dò, "Hai quả cà chua, một bó cần tây, 2,5 lạng tôm bóc vỏ, mua thêm hai củ khoai tây và một ít thịt bò nữa, nhà mình ăn thêm món khoai tây xào thịt bò, anh nhớ mua đủ ăn một bữa thôi nhé, nhà vẫn còn trứng gà, sáng mai cả nhà ăn sáng bằng sandwich và trứng rán nhé." Tô Tố đưa tờ giấy cho Tiêu Lăng và không quên hỏi lại, "Anh đã nhớ chưa?"

"…" cô nghĩ anh là thằng ngốc sao.

Tiêu Lăng ngoắc khóe miệng.

Tay anh cầm lấy tờ giấy từ tay cô, đút vào túi áo, "Yên tâm đi, anh sẽ về trong vòng nửa tiếng, em cứ cắm cơm trước."

Tô Tố tiễn Tiêu Lăng ra khỏi cửa, cô thơm lên má anh, “Vất vả cho anh rồi.”

Tiêu Lăng thấy thế bèn thêm một cái vào miệng cô xong mới chịu đi.

…

Tô Tố ở nhà với hai đứa trẻ, cô đi cắm cơm xong liền bắt đầu công đoạn chuẩn bị, nhưng đợi một lúc, rồi lại một lúc lâu cũng không thấy Tiêu Lăng về.

Tô Tố nhìn thời gian, từ lúc Tiêu Lăng xuất phát đến giờ đã ngót một tiếng.

Sao vẫn chưa thấy anh về

Đến Tiểu Thất đang miệt mài chơi đồ chơi cũng ngỡ thời gian hình như hơi lâu rồi, “Mami, daddy có phải là lạc đường rồi không, sao vẫn chưa về?”

Nếu như lạc đường thì cũng có GPS định vị mà.

Hơn nữa từ đây đến siêu thị gần nhất cũng chỉ phóng xe hết 5 phút, ngày đầu tiên đến đây cả nhà đã thử đi siêu thị rồi, trí nhớ của Tiêu Lăng tốt vậy sao mà lạc đường được.

Không lẽ xảy ra chuyện gì sao.

Tô tố đi đến bên cửa, nhìn ra ngoài trời đã tối hẳn, càng lúc càng bất an, cô nhanh chóng rút điện thoại gọi cho Tiêu Lăng, điện thoại đổ chuông rất nhanh nhưng đầu bên kia mãi không thấy bắt máy…

Sắc mặt Tô Tố bắt đầu bệch ra.

Không phải là gặp chuyện gì thật chứ.

“Mami?”

“Tiểu Thất, Cảnh Thụy, hai con ở nhà một mình được không? Đừng có ra ngoài cũng không được mở cửa cho người lạ, mami ra ngoài một lát.”

Cảnh Thụy gật gật đầu, “Chúng con làm được, mẹ đi đường cẩn thận nhé.”

Tô Tố tháo tạp dề, cầm điện thoại lên và phải chắc chắn rằng cửa đã đóng chặt, cô mới dám rời khỏi nhà.

Chỗ cô ở hơi hẻo lánh, rất ít taxi, Tô Tố nhìn theo hướng siêu thị mà chạy về phía trước.

Trong đầu cô bắt đầu nghĩ đến những cảnh tượng đáng sợ, những chuyện như tai nạn giao thông… Hay đánh nhau với người khác, không thì gặp thành phần khủng bố ở siêu thị…

Bịch bịch…

Cô nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập.

Tiêu Lăng, anh nhất định không được xảy ra chuyện gì, nhất định đấy.

Quãng đường chỉ 5 phút đi xe nhưng đi bộ cũng không hề gần, Tô Tố chạy được nửa đường thì thấy đằng trước đi đến một chiếc xe, sau đó chiếc xe dừng lại bên cạnh cô.

Dưới ánh đèn đường vàng héo hắt, cô ngây người nhìn chiếc xe quen thuộc của Tiêu Lăng, lại ngớ người nhìn Tiêu Lăng bước xuống xe.

"Tô Tố? Sao em lại ở đây?"

Không sao cả?

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm, lưng cô đã ướt mồ hôi, tim cô như muốn nhảy lên, hai chân đã mềm nhũn.

Tiêu Lăng thấy cô không được bình thường, anh nhanh chóng đỡ cô lên xe.

Tiêu Lăng vặn nắp chai rồi đưa cho cô uống, "Em uống nước đi."

Tô Tố uống được hai ngụm mới cảm giác mình vừa sống lại.

"Sao thế?"

"Anh còn hỏi em." Tô Tố lườm Tiêu Lăng, "Ai nói là chỉ đi nửa tiếng là về, cả nhà chờ đến cả tiếng mà không thấy anh đâu, chỗ này đất lạ người không quen, nhỡ đâu anh xảy ra chuyện gì thì sao? Em gọi điện anh cũng không bắt máy, anh bảo em với con không lo có được không?'

Đôi mắt đen thẳm của Tiêu Lăng sáng lên phút chốc, anh rút điện thoại trong túi ra, nhìn thấy đúng rằng có cuộc gọi nhỡ của Tô Tố, thấy Tô Tố nhìn anh chằm chằm, anh bèn vội vàng giải thích, "Khi nãy anh đang mua đồ trong siêu thị, trên đường về xe đột nhiên chết máy nên gọi người đến sửa, sau đó điện thoại vẫn đút trong túi, chắc là do ồn quá nên không nghe thấy. Được rồi, được rồi, là anh không tốt, anh nên

cầm điện thoại trên tay, để em và các con lo lắng rồi."

Vậy còn được.

Tô Tố hừ nhẹ, "Đi thôi, mau về đi, ở nhà chỉ có Tiểu Thất và Cảnh Thụy thôi."

"Ừ."

Tiêu Lăng nổ máy, chẳng mấy chốc bánh xe đã bắt đầu lăn.

Hai đứa nhỏ ở nhà trông thấy cả hai về cùng nhau, ánh mắt lo lắng mới chuyển sang yên tâm.

Tiêu Lăng xin lỗi hai đứa nhỏ, "Daddy đã làm các con lo lắng rồi."

"Daddy không sao là được rồi."

"Không sao không sao, daddy mạnh mẽ như vậy sao mà có chuyện được chứ, daddy cả người toàn mồ hôi nên cần đi tắm, hai đứa ở dưới lầu nhặt rau giúp mami nhé?"

"Vâng."

Tiêu Lăng một mình lên lầu, khi vừa đóng cửa phòng lại, nụ cười trên mặt anh bỗng tắt biến.

Xe của anh chẳng có vấn đề gì cả, khi nãy anh đi siêu thị mua thức ăn, đột nhiên nhìn thấy có người đi theo xe của anh, anh mua đồ xong liền âm thầm đi theo người đó, khoảng cách càng ngày càng xa, cuối cùng chiếc xe cùng người đó biến mắt trước mắt anh.

Tiêu Lăng cau có mặt mày, sắc mặt hơi khó coi.

Nếu như anh không nhìn lầm, người ngồi trên ghế sau của chiếc xe đó, rõ ràng là Tiêu Diệp Lạc.

426. Chương 426

Tiêu Lăng vô cùng khẳng định anh không hề nhìn lầm.

Nhưng

Tiêu Diệp Lạc không phải đang ở Mỹ sao.

Tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở Tân Tây Lan, hơn nữa còn đi theo anh?

Tính cả năm nay, hai người đã chia tay được 6 năm rồi, Tiêu Diệp Lạc lại đột nhiên như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Tiêu Lăng mặt sầm xuống không nói năng gì.

Anh ngồi lên sofa trong phòng, mấm môi, sắc mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, anh do dự có nên gọi cho Tiêu Diệp Lạc hỏi rõ ràng? Khi xưa người khăng khăng đòi chia tay rồi bỏ đi là cô, bây giờ người lén lút theo dõi cuộc sống của anh cũng là cô.

Thật là điên rồi.

Tiêu Lăng bực bội ném điện thoại đi, anh nghĩ lại những hồi ức của 6 năm trước, trong lòng vẫn khó quên đi chuyện cũ.

Anh tự nhận về độ dụng tâm đối với Tiêu Diệp Lạc, không ai bằng anh. Lúc đầu, để có thể quen cô, anh đã bỏ bao cố gắng, từ lúc anh 13 tuổi đến lúc anh 23 tuổi, hai người chơi với nhau cả 10 năm nhưng mặc cho anh cố gắng thế nào, Tiêu Diệp Lạc vẫn quyết chí rời xa anh.

Thậm chí anh là người cuối cùng trong nhà biết chuyện cô sắp đi Mỹ.

Lý do cô đi Mỹ, anh càng khó chấp nhận.

"Anh Tiêu Lăng, em muốn đi Mỹ phát triển sự nghiệp, bây giờ em đã là diễn viên hạng A trong nước rồi, không gian phát triển trong nước bó hẹp quá, em cần hiện thực giá trị của bản thân, cho nên… anh Tiêu Lăng, em xin lỗi mình chia tay đi."

Khi nghe thấy những lời nay, Tiêu Lăng như sét đánh ngang tai.

Ngày hôm đó, thực ra anh đã chuẩn bị nhẫn, anh định sẽ cầu hôn Tiêu Diệp Lạc.

Một Tiêu Lăng đang háo hức mong chờ, nay bị một câu nói của cô mà làm cho buốt lòng.

Đến bây giờ anh vẫn nhớ rõ những lời đã hỏi cô 6 năm về trước, "Tại sao? Diệp Lạc, đó thật sự là điều em muốn?"

“Không sai, anh Tiêu Lăng, mình quen nhau bao lâu em mới phát hiện, tình cảm em dành cho anh chỉ là tình cảm anh em thôi, không phải tình cảm nam… Hơn nữa em thật sự sắp đi Mỹ, anh cũng biết đấy, ước nguyện lớn nhất của em là vào được hollywood, dành được giải vương hậu của oscar. Cho nên, anh đừng ngăn em, cũng đừng làm hòn đá ngáng đường em, bây giờ em chỉ muốn chia tay anh thôi.”

“Em chắc chắn chứ ”

“Vô cùng chắc chắn”

Lúc đó anh còn trẻ, cái tôi còn quá lớn, vừa nghe xong câu nói này, trong lòng vừa giận vừa hận, anh gần như đồng ý ngay lập tức, “Được, được lắm Tiêu Diệp Lạc, nếu em quyết định đi, thì cả đời này đừng về nữa.”

Không ngờ, anh quăng cho cô một câu khó nghe như vậy, Tiêu Diệp Lạc vẫn đi mà không do dự.

Tiêu Lăng hồi hồn, ánh mắt anh sắc bén ghê người.

5 năm sau khi chia tay, mặc dù anh vẫn không thể tha thứ cho hành động của Tiêu Diệp Lạc, nhưng anh không lúc nào ngừng tưởng tượng, tưởng tượng khi nào cô mới về, nhưng anh đợi, lại đợi, trông rồi ngóng, ngóng được tin cô đạt giải Oscar vương hậu danh giá nhưng vẫn không thấy về.

5 năm nay, đến một cuộc gọi cô cũng chưa từng gọi cho anh.

Còn anh, 5 năm nay cũng chưa từng gọi cho cô.

Anh chỉ xem thông tin quốc tế và thông tin showbiz trong nước mà trên đó thi thoảng có xuất hiện tin tức của cô, biết được cô ở Mỹ mọi chuyện đều ổn, hình như còn có cuộc tình mới.

Tiêu Lăng cười khẩnh.

Đã có người mới rồi, còn đến tìm anh?

Cô muốn đến xem anh sống có tốt hay không, hay đột nhiên thấy hối hận, muốn quay đầu rồi?

“Tiêu Diệp Lạc, nếu em thật sự muốn quay đầu, vậy em thật sự không hiểu anh chút nào…”

Chuyện của 5 năm trước, anh đã không còn muốn nghĩ đến nữa, may mắn thay năm nay anh gặp được Tô Tố, Tiêu Lăng nhớ đến Tô Tố, gương mặt sắc lạnh khi nãy bỗng dịu dàng hẳn đi, anh nhặt lại điện thoại, trên đó, là bức ảnh gia đình nhỏ 4 người, anh nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Anh đưa tay sờ lên gò má Tô Tố trong tấm hình, ánh nhìn càng dịu dàng.

"Tô Tố, anh có em là đủ rồi."

Dù cho bây giờ Tiêu Diệp Lạc có chạy đến trước mặt mong anh quay lại, mong anh tha thứ, anh cũng không thể nào bỏ rơi Tô Tố và các con mà quay lại với Tiêu Diệp Lạc.

Bây giờ đây, thứ quan trọng nhất trong cuộc đời anh chính là ba mẹ con họ.

Tiêu Lăng lấy hơi sâu, bỏ điện thoại sang một bên rồi đi tắm bằng nước lạnh.

Khi anh xuống lầu, Tô Tố vẫn chưa chuẩn bị xong cơm nước, Tiêu Lăng đứng ở chân cầu thang nhìn cô đang đeo tạp dề, bận bịu nấu nướng, hai đứa nhỏ thì quấn quýt bên chân cô, anh chỉ thấy lòng mình ấm nóng, đây chính là hạnh phúc giản đơn mà anh mơ ước.

Nghĩ đến Tiêu Diệp Lạc có thể đang ở Tân Tây Lan, Tiêu Lăng trong lòng không được vui lắm.

Anh cũng không cố ý nói dối Tô Tố.

Nhưng trong đầu anh vô thức không muốn cho cô biết về quan hệ giữa anh và Tiêu Diệp Lạc, trước đây đúng là anh đã từng quen với Tiêu Diệp Lạc, nhưng tình cảm của hai người rất thuần khiết, cùng lắm cũng chỉ là nắm tay, thơm trán mà thôi. Bây giờ anh cảm thấy vạn phần may mắn, may thay anh và Tiêu Diệp Lạc không có những hành động quá thân mật như giữa những cặp tình nhân, không thì nếu nói Tiêu Diệp Lạc là em gái, anh cũng cảm thấy ngượng ngựu.

Từ nay về sau, Tiêu Diệp Lạc chỉ là em gái của anh, anh và cô không còn chút cơ hội nào nữa.

"Tiêu Lăng? Anh tắm xong chưa? Mau giúp em một tay."

Tiêu Lăng mới hồi hồn, "Ờ được."

Anh bước nhanh đến phía họ, bỗng chốc cảm thấy mình hòa nhập với không khí thư giãn ở đây, "Cần anh làm gì?"

"Anh mau bê mấy đĩa này lên bàn ăn, em xào nốt mấy thứ này là xong rồi." Tô Tố vừa nấu vừa dặn hai đứa nhỏ, "Cảnh Thụy, Tiểu Thất, hai con đi giúp daddy một tay, đi dọn cơm đi."

"Yes, sir."

Tiểu Thất rung mình, đưa tay lên trán hành quân lễ, rồi cô nhóc hào khí tưng bừng đi thực thi nhiệm vụ được giao.

Tô Tố suýt chút phụt cười.

Cô nhóc này… không biết giống ai nữa.

Chẳng bao lâu sau, thức ăn đều đã được chế biến xong, cả nhà ngồi quây quần bên bàn ăn, "Được rồi, ăn thôi."

"Ai dô, cà chua của con." Tiểu Thất gắp cà chua bỏ vào bát của Tiêu Lăng, "Daddy ăn đi."

Sắc mặt Tiêu Lăng băn khoăn.

Tô tố ngồi cạnh thấy anh vậy, cô cười thầm.

Cô quen anh hơn nửa năm rồi nhưng chưa bao giờ thấy anh ăn cà chua, Tiêu Lăng thật ra vô cùng kén ăn, không những không ăn cà chua, còn không ăn cà rốt và hành tây, có nhiều khi còn không ăn cả ớt chuông. Nhưng Tiểu Thất lại rất thích ăn cà chua nên mỗi lần anh nhìn thấy cà chua, sắc mặt đều khá băn khoăn.

"Tiểu Thất, không ăn có được không?"

Tiểu Thất mở to đôi mắt tròn trĩnh, đen láy tội nghiệp nhìn Tiêu Lăng, "Daddy, Tiểu Thất vất vả gắp đồ ăn cho daddy, chẳng nhẽ daddy lại không ăn mà nỡ nhẫn tâm nhìn Tiểu Thất đau lòng sao?

"…"

Tiêu Lăng ngoắc ngoắc khóe miệng, rõ ràng anh biết cô nhóc giả vờ làm vẻ tội nghiệp, nhưng anh không thể nào làm ngơ trước nó.

"Tiểu Thất ngoan nào, daddy ăn, được chưa?"

Tiểu Thất lập tức cười lớn, lại lấy đũa gắp cho Tiêu Lăng một miếng cà chua nữa, "Vậy daddy mau ăn đi."

Tiêu Lăng nhướn mày, nuốt tuột hai miếng cà chua xuống.

Thật sự là nuốt đấy.

Đến nhai cũng không buồn nhai mà nuốt tuột xuống.

Nhưng vừa ăn xong, trong miệng vẫn còn vị chua chua ngọt ngọt của cà chua, anh phải lập tức uống hai ngụm canh mới át đi được vị của cà chua.

"Aha, đây là trừng phạt cho hôm nay daddy làm mami, cả con và anh lo lắng, xem lần sau daddy có còn dám nữa không."

427. Chương 427

"…" Tiêu Lăng.

Cảm giác như đứa nhóc cố ý vậy.

Tô Tố ngẩn người,không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Tiêu Lăng nhanh chóng đầu hàng, "không thế nữa,không bao giờ như thế một lần nào nữa,nếu như daddy còn một lần tái phạm… daddy sẽ nuốt hành tây sống."

Mắt Tiểu Thất sáng vụt lên.

"Woa… daddy tự nói đó nhé,Tiểu Thất không hề ép daddy nhé."

Tô Tố nhấc đũa lên gõ bàn, "Được rồi,nhanh ăn cơm thôi,ngày mai vẫn còn phải tiếp tục chụp hình đó,Phải rồi,chúng ta cũng đã đi được một tuần rồi,anh còn có công việc nữa,mà ông nội một mình ở nhà cũng khó tránh khỏi sẽ cảm thấy cô đơn,ngày mai chúng ta nhanh chóng chụp cho xong còn về nước nhé."

Cảnh ở New Zealand rất là đẹp,lúc này thời tiết cũng rất đẹp,nhưng vốn không phải là nhà của mình,nhất là người ở đây lại nói tiếng anh cô nghe không hiểu,mỗi ngày mở tivi và nghe băng,cô vẫn thích trong nước hơn.

Đơn giản nhất là ở trong nước khi nào buồn cô còn có thể tìm Tiểu Hy hoạc là tìm Trương Hân tụ họp chút.

Tiêu Lăng không đắn đo nhanh chóng gật đầu đồng ý, "Ừ,ngày mai chúng ta chụp hình xong,ngày kia về nước."

Anh đã để thư ký Trương chú ý công việc,chuyện của Mạc Tầm cũng đã qua rồi,mức độ hót ở trên tivi cũng

đã giảm xuống rồi,lúc này về cũng là lúc thích hợp,Tính ra Tô Tố chắc cũng không nhìn thấy cái video tàn nhẫn ấy nữa.Mà ông nội có một mình ở nhà,tuổi tác cũng đã cao,anh cũng không yên tâm.Và còn nguyên nhân quan trọng nữa.đó là Tiêu Diệp Lạc tới New Zealand,anh không muốn hai người họ có cơ hội được gặp mặt cho nên anh cũng hy vọng về nước sớm.

Cho cùng Tiêu Diệp Lạc cũng không thể đuổi theo vè trong nước được.

...

Ngày hôm sau.

Tiêu Lăng thông báo với nhà nhiếp ảnh hôm nay nhất định phải chụp hoàn tất,cho nên mấy người đều thức dậy từ rất sớm,cố gắng hoàn thành nhanh trong ngày hôm nay.Hôm nay họ dự định buổi sáng chụp váy cưới màu,buổi trưa chụp váy cưới trắng,buổi tối chụp một bộ ảnh đêm là có thể hoàn thành được rồi.

Chụp hình váy cưới Tiêu Lăng chuẩn bị hơn mười bộ,nếu như không phải vì Tiêu Lăng vất vất chuẩn bị hơn mười mất bộ quần áo,Tô Tố chắc cũng chẳng muốn chụp thêm ngày hôm nay nữa.

Nhưng cũng may,ngoại cảnh đều đã chọn từ trước.

Tạo dáng đối với Tô Tố mà nói là các bước cơ bản khi làm nghề diễn viên,cho nên chỉ phiền phức ở khâu thay váy cưới và trang điểm mà thôi.Nói chung là không đến nỗi quá vất vả.

Tiêu Lăng rất chú ý tới hoàn cảnh con người và sự vật ở xung quanh.

Tối hôm qua Tiêu DIệp Lạc theo dõi anh,hôm nay chắc chắn không dễ dàng gì bỏ qua mới đúng.

Anh quan sát sát từng chỗ từng chỗ,từ từ nhận thấy có vài điểm không được thỏa đáng.

Như là, người tới New Zealand không ít,nơi bọn họ chụp ảnh cũng không có quản chế,cho nên có không ít người đứng xem.Những người đứng xem đại đa số đều vì thấy đôi vợ chồng sắp cưới này có vẻ bề ngoài rất đẹp,cho nên mới hỏi ý kiến bọn họ sau đó chụp cùng vài kiểu ảnh,chụp xong sẽ rời đi luôn.Nhưng có một chiếc xe,Tiêu Lăng chú ý thấy,chiếc xe đó từ lúc anh và Tô Tố tới đây chụp thì không lâu sau cũng tới,nhưng chiếc xe đó từ lúc dừng lại cho tới bây giờ không có bất kỳ động tĩnh nào,người ở trên xe cũng chưa hề bước xuống.

Chiếc xe mà Tiêu Lăng chú tâm tới,cũng chính là chiếc xe theo dõi anh tối ngày hôm qua.

Tiêu Lăng cau mày lại.

Xem ra Tiêu Diệp Lạc hoàn toàn không có ý định giấu hành tung của bản thân.

Buổi trưa nắng quá to,không thể tiếp tục tiến hành chụp.mọi người cùng bắt đầu ăn trưa,Tiêu Lăng liền thue một khách sạn ở gần đó để Tô Tố nghỉ ngơi.

"Anh định đi đâu?"

"Anh ra ngoài mua chút đồ,rất nhanh sẽ quay lại."

"Ồ,anh nhớ mua kẹo cho Tiểu Thất nhé,con bé cả ngày hôm nay cứ đòi ăn kẹo."

"Ừ được."

Tiêu Lăng cầm thẻ phòng đi ra ngoài.

Anh quay lại chỗ ban sáng chụp hình cưới,chiếc xe màu đen đó vẫn đỗ ở vị trí bạn đầu,anh liền đi tới phía đầu xe.Vẫn chưa cần đợi anh gõ cửa sổ.kính cửa sau của chiếc xe đã được hạ xuống,để lộ một khuôn mặt nhỏ trắng tinh tế.

"Quả nhiên là cô Diệp Lạc."

Người ngồi ở ghế sau chính là Tiêu Diệp Lạc.Tiêu Diệp Lạc thân hình nhỏ nhắn,nét mặt tinh tế,tóc mượt thẳng dài tới ngang eo.Cô ấy chỉ mặc một chiếc áo phông trắng đơn giản cùng với một chiếc quần sooc bò,nhìn đơn giản hệt như một học sinh hoàn toàn không giống như một nữ nữ minh tinh nổi tiếng hollywood trên màn hình.

Da cô rất trắng,khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết với cùng,có xen lẫn chút yếu ớt rất tự nhiên của người con gái phương Đông.

Tính khí của Tiêu Diệp Lục rất giống với Bạch Linh khi xưa.

Đều thuộc tuýp người dễ làm dao động lòng người,nhưng không giống nhau ở chỗ,vẻ yếu ớt tinh khiết của Bạch Linh đều là cố diễn để có được, còn với Tiêu Diệp Lạc vẻ yếu ớt tinh khiết đều có từ trong xương cốt mà ra.Ánh mắt của cô ấy rất trong trẻo,vừa nhìn là đã biết đó là một người con gái tâm tư thuần khiết rồi.

Người con gái như thế này làm cho người ta nhìn thấy một cái đã rung động,muốn bảo vệ.

Tiêu Diệp Lạc mỉm cười một cái với Tiêu Lăng,nụ cười đó làm cho ngũ quan của cô ấy càng trở nên sinh động hơn,toàn thân như thể toát ra ánh hào quang muôn màu.

Tiêu Lăng nhìn cô ấy,nhưng dường như chỉ thấy rất xa lạ.

Người con gái này,sáu năm trước vẫn còn rất trẻ con,nếu như nói tới Tiêu Diệp Lạc của sáu năm trước thì sẽ giống như một chồi non mới nhú,còn hiện tại,vừa tròn hai mươi sáu tuổi cô đã giống như một bông hoa bách hợp nở rộ.

"Anh Tiêu Lăng,đã lâu không gặp rồi."

Tiêu Lăng dựa vào kính cửa sổ,ánh mắt nhìn thẳng vào Tiêu Diệp Lạc, "Phải nói ra rất lâu không gặp chứ."

Sáu năm rồi.

Nhưng cũng không lâu lắm.

Tiêu Lăng nghĩ rằng nếu lần nữa khi gặp lại Tiêu Diệp Lạc sẽ kích động,sẽ phấn khích. Nhưng anh phát hiện rằng,tâm anh so với tất cả lại bình tĩnh vô cùng.

"Lần này em tới New Zealand quay phim,nghe nói anh ở đây chụp ảnh cưới cho nên muốn tới xem chị dâu tương lai trông như thế nào.Vốn không định để bọn anh nhìn thấy em nhưng kết quả tối qua không cẩn thận vẫn bị bại lộ rồi." Tiêu Diệp Lục có chút ngại ngùng,cô mở cửa xe, "Anh Tiêu Lăng,anh chắc cũng có chuyện muốn nói với em phải không,lên xe nói nhé,bên ngoài nóng."

Tiêu Lăng không nập ngừng,lên thẳng ghế sau.

Tiêu Diệp Lạc có chút lo lắng,ở vị trí Tiêu Lăng không thấy được hai bàn tay cô nắm chặt lại,cười nói với anh, "Em nghĩ rằng chắc anh cũng không muốn nhìn thấy em,cho nên hôm qua cứ thế bỏ đi luôn.Ngày mai em về mỹ rồi,nghĩ là cứ như thế không chào hỏi một câu không tốt lắm cho nên em ở đây đợi anh."

"Ừ."

Tiêu Lăng bình thản trả lời một tiếng,có chút cũng tin vào lý do cô ấy nói.

Không khí ở trong xe bỗng có chút ngượng ngập.

Tiêu Diệp Lục ngại ngùng rứt rứt tóc,tìm chuyện để nói, "Người khi nãy là chị dâu đó ạ,thật xinh đẹp,nhìn đặc biệt rất là nhân hậu.Còn cả cháu trai và cháu gái nữa em cũng nhìn thấy rồi,rất dễ thương,cháu trai còn nhìn giống y hệt như anh vậy."

Nhắc tới Tô Tố và những đứa trẻ,ánh mắt Tiêu Lăng có chút dịu dàng hẳn đi.Anh và Tiêu Diệp Lạc giữ khoảng cách nhất định,hỏi cô ấy, "Em nói mai em về mỹ?"

“uhm… vâng ạ,cảnh quay của em ở đây diễn xong rồi,mai em về luôn.”

“Thật trùng hợp,mai anh cũng về nước.”Tiêu Lăng gật gật đầu với Tiêu Diệp Lạc,lịch sự hỏi cô ấy, “Còn hơn hai mươi ngày nữa anh và Tô Tố sẽ kết hôn,em về tham gia hôn lễ của anh và chị dâu không?”

Tiêu Diệp Lạc ngón tay run lên,cô năm lấy vạt áo,ngước đầu nhìn Tiêu Lăng, “Anh Tiêu Lăng,thế anh… có hy vọng em quay về không?”

428. Chương 428

Hy vọng cô quay về không?

Trong tâm mình Tiêu Lăng cũng đang âm thầm muốn hỏi bản thân mình.

Sau đó anh phát hiện,anh không muốn để Diệp Lạc quay về.Nói anh bạc lương cũng được,vô tình cũng được,anh không muốn Diệp Lạc tham dự hôn lễ của anh và Tô Tố,nguyên nhân không có gì khác,chỉ là lo lắng Diệp Lạc tới rồi,đến lúc đó hôn lễ lại có biến số.

Nếu như nói trước khi anh gặp Diệp Lạc,trong tâm vẫn còn có một chút không quyết định được.

Thế thì bây giờ,anh có thể chắc chắn một điều—Người phụ nữ anh muốn có chỉ là Tô Tố,chỉ là cô ấy.

Đương nhiên.những điều này anh không thể nói trước mặt Diệp Lạc,kể cả hai người có không trở thành**.Chí ít cũng từng có mười mấy năm tình cảm,nếu như anh nói những lời này ra,thật sự là có chút không có tình người.

Tiêu Lăng nghĩ một chút mới nói, “Em về cũng được,không về cũng được,đấy là việc của bản thân em.Nếu như em về,đương nhiên anh rất chào mừng em tham gia vào hôn lễ của anh rồi,còn nếu em không về,anh cũng không miễn cưỡng em.”

Tiêu Diệp Lạc cúi mắt xuống,gương mặt chỉ nhỏ bằng bàn tay kia hiện rõ có chút lạc lõng thất vọng.

“Anh Tiêu Lăng… em có thể hỏi anh một câu không?”

“Em hỏi đi”

“Anh,anh thật sự yêu Tô Tố sao?không phải vì cô ấy có con với anh,hoặc vì lý do nào khác sao?”

Tiêu Lăng cau mày lại,dựa nhẹ vào lưng ghế, “Diệp Lạc,lẽ nào em không hiểu anh sao,cũng đúng,em cũng đã rời xa sáu năm rồi bây giờ đương nhiên không hiểu được.Tiêu Lăng anh là người vì con cái mà sẽ kết hôn với một người phụ nữ sao?Nếu như anh không yêu cô ấy,đừng nói là có con với anh,ngay cả cô ấy có quỳ dưới đất cầu xin anh,anh cũng không cần quan tâm.Đương nhiên nếu như anh yêu cô ấy,kể cả con của cô ấy không phải của anh,anh cũng vẫn ở bên cô ấy.”

Còn thật là… kiên định.

Giống như năm đó kiên định muốn được ở bên cô vậy,giống hệt nhau…

Sống mũi Tiêu Diệp Lạc có chút cay cay,trong một khoảng thời gian không biết phải tiếp lời thế nào.

Cô rất muốn chúc phúc anh đã tìm được người con gái trong tim,nhưng trên miệng,những lời nói đó không phát được ra thành tiếng.

Cô tự mình nói với mình.

Tiêu Diệp Lạc,năm đó là do chính ngươi từ bỏ cuộc tình này cho nên bây giờ có khó chịu thế nào cũng phải chịu.

Cô hít hít mũi,lại một lần nữa ngẩng đầu lên vẫn giữ nụ cười ấm áo,đổi câu hỏi, “Ông nội thế nào rồi ạ,sức khỏe có tốt không?Thời gian trước ba mẹ về nước,lúc đó em đang bận quay phim cho nên không về nhà,ông nội mọi mặt điều tốt chứ?”

“Ông nội rất tốt em không cần lo lắng đâu.”

Tiêu Lăng không mặn không nhạt trả lời.

Như anh thấy,nếu như thật sự lo lắng thì đã về từ sớm rồi.Nhưng sáu năm đừng nói là không về nhà, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có,với cái tình cảnh đó,nói Diệp Lạc quan tâm tới ông nội?Anh thật sự không tin.

Tiêu Lăng không hiểu nổi,vì muốn chứng tỏ giá trị bản thân,người yêu có thể không cần,nhưng ngay cả người thân cũng không muốn?

Nghĩ tới tình cảm mười năm của hai người,lại không thể quan trọng bằng một cái tiêu đề sau bộ phim Oscar,Tiêu lăng không ngừng lắc đầu.Cho cùng,anh không đồng tình với cách nghĩ này.

Kệ thôi.

Cũng đều là quá khứ rồi.

Bây trờ anh ngược lại còn cảm ơn Diệp Lạc.Nếu như cô ấy không rời bỏ anh,anh sao có thể gặp được Tô Tố.

Tay Tiêu Lăng đặt ở chỗ mở của xe,quay đầu nhìn Tiêu Diệp Lạc, “Còn chuyện gì không?”

Anh còn phải đi mua kẹo cho Tiểu Thất.

“Anh Tiêu Lăng,anh không muốn nhìn thấy em thế cơ à?”Tiêu Diệp Lạc tim nhói đau không tưởng,cô vội túm lấy cánh tay anh, “Anh đợi chút.”

“Còn có việc gì sao?”

“Chúng ta sáu năm không gặp rồi,chẳng lẽ không thể ngồi với nhau nói chuyện một chút sao?”

Nếu như khi không có việc gì đương nhiên là được,Tiêu Lăng cũng đâu phải người ích kỷ gì.Chuyện quá khứ thì đã là chuyện quá khứ rồi,giống như anh vừa mới nói đó,hai người họ có tình cảm cũng hơn mười năm,không thành**,thì trên danh nghĩa cũng vẫn là anh em.

Nhưng…

“Tiểu Thất muốn ăn kẹo,anh phải đi mua cho con bé.”

Tiểu Thất?

Chắc là tiểu cô nương hoạt bát đó rồi.

Nghĩ tới việc đứa bé đó là con của Tiêu Lăng và người phụ nữ khác,trong tim Tiêu Diệp Lạc cảm thấy rất khó chịu,khoé mắt cô đỏ lên,nắm chặt lấy cánh tay của Tiêu Lăng, “Anh Tiêu Lăng,em muốn nói chuyện với anh,ngày mai em về mỹ rồi,hôn lễ của anh em cũng không về tham dự được,tránh lúc đó anh lại gặp phiền phức.Lần này cáo biệt lần tới không biết bao giờ mới lại gặp lại,anh nói chuyện với em thêm chút nữa được không?Đúng rồi,đúng rồi,em có đem theo quà cho cháu trai và cháu gái.Anh xem,đây là quà hôm nay em tự đi mua,không biết bọn trẻ có thích không,cho nên em mua cho mỗi đứa một bộ quần áo…”

“Diệp Lạc.”Tiêu Lăng cắt ngang lời cô

“Vâng?”

“Không cần đưa đâu.”

Động tác của Tiêu Diệp Lạc cứng đơ lại,ngẩn người nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng có chút không nỡ,nhưng không thể nào tiếp nhận bất kỳ ta tốt nào của cô,anh nghĩ một chút rồi nói, “Anh trước mặt Tô Tố rất ít khi nhắc tới em,cho nên… Tô Tố chỉ biết chúng ta là hai anh em,anh không kể cho cô ấy biết chúng ta đã từng có thời gian yêu đương,anh cũng không muốn để cô ấy biết chuyện này.Cho nên… quà của em anh không nhận,anh về không biết phải giải thích với cô ấy thế nào.”

Tiêu Lăng nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Diệp Lạc dần dần tái đi.

Anh trầm giọng xuống, “Anh có vài lời anh nói sẽ làm tổn thương người khác,nhưng anh sắp kết hôn với Tô Tố rồi,anh không biết khi anh thành thật với cô ấy cô ấy có còn muốn ở bên anh nữa hay không,cho nên anh đành phải tạm giấu cô ấy,đợi tổ chức hôn lễ xong,dùng giấy đăng ký kết hôn giữ chặt cô ấy anh mới yên tâm,tới lúc đó anh sẽ nói hết tất cả mọi thứ về mọi chuyện trước kia của anh cho với ấy biết.”

Hàng mi của cô rung lên.

Cô đột nhiên rất muốn khóc.

Anh Tiêu Lăng của cô thì ra cũng có lúc không được tự tin như vậy,lại dùng giấy đăng ký kết hôn để giữ một người phụ nữ.Tay cô bóp hộp quần áo kia,các ngón tay đều run lên.

“Anh Tiêu Lăng…”

“Anh vì sự bất lịch sự của mình thấy có lỗi với em.”

Tiêu Diệp Lạc cười khổ,chua chát nói, “Anh Tiêu Lăng,em đối với anh… có cần phải khách khí xa lạ như vậy không?”

“Xin lỗi.”

Tiêu Diệp Lạc cười đau khổ,cô thật lỏng chiếc hộp trong tay,cắn môi, “Em biết rồi,anh vẫn còn có việc thì đi trước đi nhé.”

“Ừ” Tiêu Lăng không chút do dự mở cửa xe,anh đứng bên ngoài xe ánh mắt không quan tâm lắm nhìn Tiêu Diệp Lạc,nói nhẹ nhàng, “Nghe nói em có bạn trai rồi?khi nào cưới nhớ đừng quên anh nhé,tới lúc đó anh sẽ làm người làm chứng cho.”

Nước mắt Tiêu Diệp Lạc suýt chút nữa rơi xuống,cổ họng cô nấc nghẹn,nhìn anh gật đầu,cố gắng cười, “Được thôi,đến lúc kết hôn nhất định sẽ báo với anh.”

Tiêu Lăng gật đầu, “Thôi anh đi đây.”

“Vâng.”

Tiêu Lăng quả nhiên không dừng lại lâu nữa,đóng cửa xe rời đi luôn.

Tiêu Diệp Lạc ngồi trong xe nhìn thấy bóng anh tuyệt tình rời đi,kiềm chế không nổi nữa,bắt đầu khóc nức nở.

Trong xe vẫn còn phảng phất lưu lại chút mùi hương của anh,Tiêu Diệp Lạc tham lam ôm lấy lưng ghế nơi anh dựa vào,nơi đó vẫn còn vương vấn chút mùi hương của anh.

Ghế đằng trước lái xe thấy thật đáng thương nói, “Nhị tiểu thư…”

“ĐI.” Tiếng Tiêu Diệp Lạc nức nở,cô khóc nói, “Anh Tiêu Lăng hy vọng tôi đi,lão Lý,về mỹ,về mỹ ngay lập tức.”

429. Chương 429

Tiêu Lăng và Tô Tố dùng hết thời gian của ngày cuối cùng việc chụp ảnh cũng được thực hiện xong.

Việc làm thành ảnh là việc của người trong đội nhiếp ảnh rồi.

Ngày thứ hai vừa mới sáng sớm cả gia đình đã ngôi chuyên cơ về nước.

Sau khi về nước,công việc của Tiêu Lăng trở nên bận hơn bao giờ,cùng đó là thời gian tổ chức hôn lễ càng ngày càng gần lại.Tô Tố cũng bắt đầu dần trở nên bận hơn,ngày hôm nào cũng ngồi viết thiếp mời cùng lão gia tử,lại còn phải đi thử váy cưới,bao gồm cả đồ trang sức.

Thời gian này,ảnh cưới đã chụp cả ảnh cưới lớn cũng được gửi về,bức ảnh cưới thành phẩm cũng được cô nhìn thấy đầu tiên.Ảnh cũng không có xử lý nhiều lắm,chỉ là cho thêm khung cảnh một chút ánh sáng,nhưng nhìn vào cũng thấy rất là đẹp rồi.Tô Tố vui thích tìm người treo ảnh trong phòng riêng.

Phụ nữ thường làm những việc bố trí này,đợi treo xong ảnh,phòng1của Tiêu Lăng ngay lập tức có thay đổi lớn rồi.

Tô Tố vẫn còn nhớ Tiêu Lăng của trước kia,phòng luôn sạch sẽ và lạnh,trong phòng ngoài đen trắng hai màu ra thì chỉ còn có đồng ghi,nhìn lên hoàn toàn không có một chút hơi âm sức sống gì cả,nhưng bây

giờ,cô ở đây cũng đã lâu rồi,nơi đây dần biến đổi giống như một nơi khác vậy.

Rèm cửa thay vào bằng màu tím mà cô yêu thích **đèn đầu giường cũng thay bằng màu tím nhạt,lại còn nhưng chiếc gối vàng ở trên sofa cũng là do cô chuẩn bị,bây giờ lại còn thêm vào ảnh cưới ở trong phòng,so với trước kia,thật sự là có cảm giác mới mẻ hơn hẳn.

“Thật là đẹp.” Trương Hân đã từng tới một lầm,nhìn thấy cách bố trí ở phòng của Tô Tố,không ngừng khen ngợi, “Tô Tố,em thật là lợi hại.”

“Trương Hân,sức khỏe của chị đã tốt hơn chưa.”

“Tốt hơn nhiều rồi,có thể ăn ngủ tốt.”

Trương Hân kéo Tô Tố tới phòng kính uống1trà,Thành phố a mấy ngày hôm nay lạnh đã có chút nhiệt dộ cao hơn,nhiệt độ thời tiết đều ở mữa dưới âm 5-6độ.Nếu ở trong phòng không mở máy sưởi,thật làm cho người ta không chịu nổi,may sao đến trưa cũng có chút nắng.

Hai người nói chuyện ở phòng kính,Trương Hân than thở không ngừng, “Thật nhanh quá,mới nháy mắt một cái mà em đã gả cho người rồi,sắp làm cô dâu rồi,thật tốt.”

Tô Tố ngẩn ra một chút,hỏi thăm dò, “Chị và Lãnh Mạc…”

Trương Hân thở dài cúi nhìn xuống.

“Em nói sai lúc rồi?”

“Không có.” Trương Hân cầm cốc trà lên,cười khổ nói, “Tô Tố,chắc cuộc đời này chi không dám tính tới chuyện có một hôn lễ.”

Trong lòng Tô Tố có một cơn tức giận nổi lên, “Lãnh Mạc vẫn không muốn chịu trách nhiệm sao?”

“Không phải.” Trương Hân lắc đầu, “Vấn đề này chị và anh ấy đã từng thương lượng rõ ràng.Em cũng biết đầy,phía sau anh ấy là xã hội đen,Tô Tố em không hiểu Lãnh Mạc,chuyện làm5ăn của anh ấy đại đa số đều là những việc không tốt đẹp gì.Người bình thường không thể tưởng tượng nổi cuộc sống ấy,có lúc anh ấy cũng gặp phải bị công kích,có lúc cũng gặp phải chuyện bị ám sát… Nói tóm lại một cách ngắn gọn,thân phận của anh ấy được xác định là không thể sống một cuộc sống giống như người bình thường được,cũng không thể giống người bình thường có thể cưới vợ sinh con,cho nên,nếu như chi ở bên cạnh anh ấy,cuộc đời này cũng không có chuyện hôn lễ giống như em thế này…”

Trương Hân có chút hối tiếc.

Chỉ cần là phụ nữ,trong tâm đều có một mơ ước được một lần khoác lên người chiếc váy cưới.Nhưng chỉ cần cô và Lãnh Mạc vẫn ở bên nhau,việc này đối với cô mà nói,chính là một sự việc không bao giờ xảy ra.

Cô cũng biết Lãnh Mạc muốn tốt cho cô.

Nếu để lộ sự tồn tại của cô,không những làm cho anh bỗng thêm một chiếc xương2sườn,mà còn làm cho cô đi đâu cũng có thể gặp nguy hiểm.

"Aizz..."

Tô Tố thật sự không biết tình hình của Lãnh Mạc,nghe Trương Hân nói như vật,cô ngay lập tức cảm thấy lo lắng, "Thế còn chị thì sao?chị và anh ấy cũng có mối quan hệ rất gần,liệu có bị liên lụy không..."

"Em yên tâm,chị ở bên anh ấy cũng đã bảy năm rồi,anh ấy bảo vệ cũng vẫn rất tốt,ngoài những người ở bên cạnh anh ấy tin tưởng ra còn không chưa ai biết sự tồn tại của chị,nói chung từ trước tới hiện tại chị vẫn chưa gặp phải nguy hiểm gì."

Tô Tố thấy nhẹ nhõm hơn.

"Thôi thôi,không nói những việc này." Sự tổn thương của Trương Hân cũng chỉ thể hiện có một chút vậy thôi,cô vẫy tay,nói một cách hào khí vạn trượng, "Việc hôn sự của em chuẩn bị như thế nào rồi?có cần chị giúp gì hay không?"

"Không cần giúp gì đâu,Tiêu Lăng đã đặt xong khách sạn Hải Nam rồi,trang trí hôn lễ em9cũng giao phó cho công ty sự kiện,bọn em chỉ cần trước ngày cưới tới đó sớm hai ngày là được.Thật ra em cũng định chỉ ở trong thành phố A làm vài bàn thôi,mời bạn bè thân thiết tới tham gia là được,nhưng ông nội không đồng ý,nhất định phải tổ chức lớn." Tô Tố thở dài.

"Đó là vì lão gia tử thương em mà."

"Em biết."

Lão gia tử chính là vì không muốn cô chịu thiệt thòi,cho nên mới muốn làm cho tất cả mọi người biết,cô là người được cưới hỏi đàng hoàng và cũng là người vợ đường đường chính chính của Tiêu Lăng.Và cũng muốn nói với tất cả mọi người,cô là người mà được người lớn của Tiêu gia chấp thuận là cháu dâu.

Tô Tố chính là vì biết tới lòng tốt của lão gia tử,cho nên mới càng không thể nào từ chối được.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh,quay đi quay lại cũng đã tới ngày mười tháng tháng ba dương lịch.

Khoảng cách tới ngày hôn lễ của1Tô Tố và Tiêu Lăng chỉ còn ngắn ngủi bốn này nữa. Những ngày gần đây,tin tức đưa tin đi đưa tin lại cả ngày cũng chỉ xoay quanh vấn đề về tiệc cưới của Tiêu Lăng,Trước đó Tiêu Lăng có phát tán ảnh cưới của anh và Tô Tố,bức ảnh này tạo ra một làn sóng khổng lồ trong giới truyền thông.

Ai cũng không nghĩ được,đối tượng mà Tiêu Lăng muốn kết hôn lại là Tô Tố của Nhất Tiếu Nại Hà

Đám đông khán giả đã đột nhiên không bình tĩnh.

Chúc phúc có,mắng nhiếc có,hiểu có,chua hơn nho cũng có.

Những người hâm mộ của Tô Tố đối với chuyện kết hôn của cô đại đa số đều chúc phúc,những tin nhắn bên dưới Weibo toàn là chúc cô trăm năm hòa hợp.

Đối với những người mắng nhiếc cô,cách làm của Tô Tố là bỏ qua không để ý.

Nhưng lão gia tử thì không để yên như vậy được.

Cháu dâu của ông,vì lý do gì mà người khác lại có quyền mắng chứ.

Lão gia tử rất hiếm khi chấp nhận một cuộc phỏng vấn của tin tức giải trí.

Khi phóng viên hỏi, “Thưa lão gia tử,ngài đối với những lời mắng nhiếc ấy cảm thấy thế nào?”

Lão gia tử trực tiếp đỡ lưng cho Tô Tố, “Tô Tố chính là cháu dâu mà lão đầu này nhận định,ai nói nó không tốt?đứng ra đây tôi xem xem là ai chua chát với nó.”

Phóng viên chỉ biết cười trừ, “Lão gia tử đối với nghề nghiệp của cô ấy…”

Nó thích làm gì thì làm đó.vui thích khi làm diễn viên thì làm diễn viên đóng phim,nghề nghiệp gì với chẳng nghề nghiệp gì?bây giờ là thế kỷ 21 rồi,vẫn còn phân biệt nghề nghiệp cái gì.”

Phóng viên bị lão gia tử chặn cho không còn nói được thêm gì nữa.

Cùng lúc đó,Tiêu Lăng cũng bị phóng viên phỏng vấn, “Tô Tố là người vợ mà tôi đã nhận định,không bao giờ có người thứ hai.”

Đoạn phỏng vấn này được đưa lên trang nhất phát ra,Tô Tố ngay lập tức hot nhất.

Hầu hết các phương tiện truyền thông đang bắt đầu báo cáo tranh giành báo cáo,đương nhiên,nói nhiều nhất chính là Tô Tố là người có bản lĩnh có tính chịu đựng cao.Không những có thể thuyết phục được Tiêu Lăng,lại còn có lão gia tử làm chỗ tựa vững chắc cho cô,đơn giản mà nói là không thể xem thường được.

Vì mong muốn của lão gia tử,hôn lễ cũng đã mời tới rất nhiều giới truyền thông và nhà báo.

Lão gia tử còn đặc biệt hỏi Tô Tố, "Con có còn người bạn nào làm trong ngành giải trí,tất cả đều mời tới."

"Cháu chỉ mời Trương Hân và Tiểu Hy là được rồi."

"Được được được."

Khi khoảng cách tới hôn lễ còn ba ngày,lão gia tử đã chuẩn bị xong thue máy bay đi tới Hải Nam,cũng chính tối hôm đó—Mộ Bạch cũng từ Anh quốc trở về.

430. Chương 430

Tô Tố và Tiêu Lăng đi ra sân bay đón.

Mộ Bạch đẩy hành lý từ sân bay đi ra, Tô Tố nhìn thấy trong nháy mắt, cô ta nhanh chóng vẫy vẫy tay, "Mộ Bạch, ở đây"

Mộ Bạch nhìn thấy Tô Tố và Tiêu Lăng, khuôn mặt đột nhiên nở một nụ cười ấm áp và dịu dàng. Anh ta bước lớn đến bên Tiêu Lăng, ôm chặt lấy Tiêu Lăng.

"Thằng nhóc này, tôi còn tưởng cậu ở Anh không định về rồi chứ."

"Làm sao" Mộ Bạch vỗ vỗ vai Tiêu Lăng, cười và nói "Không phải tôi nói rồi sao, nhận được thiệp hồng của hai người thì cỡ nào cũng phải về."

Chào hỏi Tiêu Lăng xong, Mộ Bạch liền đưa cánh tay ra.

Tô Tố còn định ôm Mộ Bạch kìa, cô áo sau bị kéo chặt, cả người đều bị Tiêu Lăng kéo về phía sau, "Này..."

"Hai người nhất định phải ôm trước mặt tôi sao?"

“4 tháng không gặp, sao anh ích kỷ vậy” Mộ Bạch đảo mắt

“Ờ hở, điểm này nhất định phải ích kỷ”

Tô Tố từ đằng sau Tiêu Lâu lộ cái đầu ra, cười nheo mắt và nhìn Mộ Bạch, “Đi thôi, chúng ta về trước.”

“Được”

Ba mẹ Mộ Bạch đều ở ngoài, ở nhà cũng chỉ có người hầu, cho nên Tiêu Lăng và Tô Tố thương lượng, nên cho Mộ Bạch sống ở nhà họ, chiều mai họ đi máy bay đi Hải Nam, sáng mai đi nhận giấy chứng nhận kết hôn, buổi chiều trực tiếp ngồi máy bay đi Hải Nam.

Tiêu Lăng cầm lấy chiếc túi trên tay Mộ Bạch, lái xe đưa anh ta về nhà.

Mọi người đều biết tin tức Mộ Bạch đã về, cho nên họ về đến nhà cũ, thì ngôi nhà cũ đã đầy người.

Lãnh Mạc và Trương Hân đã đến, Tôn Nguyên và Tiểu Hy đã đến, kể cả Tiêu Khả cũng đến chung vui.

Lão gia tử nhìn mọi người trong nhà, vui đến không khép miệng lại được.

“Ây da, nếu như nhà mình ngày nào cũng náo nhiệt như vậy thì hay biết mấy.”

Tâm trạng của Lão Trần cũng rất tốt, cười nheo mắt và nói với lão gia tử, “Như vậy cũng không đơn giản, đợi thiếu gia và Tô tiểu thư tổ chức hôn nhân, sau này để cho thiếu gia và Tô tiểu thư thương lượng thương lượng, đẻ thêm vài đứa con, như vậy tới lúc đó trong nhà càng náo nhiệt.”

“Đúng đúng đúng, hai đứa con quá ít rồi, uầy, trong nhà phải có trẻ con mới náo nhiệt, đẻ thêm mấy đứa, không được thì tôi nuôi”

Tiêu Khả nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, không có gì tốt lành và đảo mắt, “Ông nội, ông tưởng là heo đẻ sao, còn muốn thêm vài đứa… bây giờ gia đình nào cũng là một con, miễn là một đứa bé, cháu dâu đã sinh cho ông hai đưa chắt rồi, ông còn muốn cô ta sinh nữa, bây giờ nhiều phụ nữ còn không muốn sinh con kìa.”

Lão gia tử liếc nhìn cô, “Tô Tố không sinh, vậy con mau chóng sinh cho ta một đứa chắt đi, đã 30 tuổi rồi, tại sao một chút cũng không lo lắng về chuyện hôn nhân của mình, con đó con, thật sự muốn tức chết lão đầu tử này sao.

“Ây da, ông nội, hình như là Tiêu Lăng với Tô Tố về rồi, con đi trước đây” Tiêu Khả bỏ chạy.

Lão gia tử tức tửi vuốt bộ râu và trợn mắt.

“Con nha đầu này”

…

Mộ Bạch vừa vào nhà, ánh mắt anh không đủ để nhìn.

Phòng khác trong nhà cũ, mọi nơi đều treo ảnh cưới của Tô Tố và Tiêu Lăng, nhìn đến loạn mắt.

Tô Tố nhận ra ánh nhìn của anh, khó xử và gãi đầu, “Những bức ảnh này là ông nội treo lên…”

Ảnh cưới của cô và Tiêu Lăng chụp quá nhiều, cô lựa ra một vài bức phóng to sau đó trong phòng ngủ treo một bức, những bức còn lại cô không biết treo ở đâu, lão gia tử nhìn thấy thì lập tức nói để ông giải quyết, sau đó treo đầy phòng khác hình ảnh của cô và Tiêu Lăng.

Khi cô nhìn thấy nó cô cũng ồ lên

Đâu ra chuyện treo ảnh cưới ở phòng khách…

Lão gia tử khăng khăng nói như vậy đẹp thế là cô ta không nói gì nữa.

“Có phải treo ở đây rất kỳ không?”

“Không đâu.” Mộ Bạch dịu dàng cười cười, “Rất ấm áp.”

Chị Trương đã chuẩn bị xong phòng khách, Tiêu Lăng lấy chiếc hộp ra cho người hầu và nói với Mộ Bạch, “Cậu mau đi tắm đi, vẫn là căn phòng trước đó cậu thường ở.”

“Được”

Mộ Bạch cũng không khách sáo, trực tiếp đi lên lầu.

Tiêu Lăng, Tôn Nguyên và Lãnh Mạc họ đang nói chuyện, Tô Tố, Trương Hân với Tiểu Hy cũng cùng nhau trò chuyện.

“A…Tô Tố, cậu sắp kết hôn rồi đó…” Tiểu Hy ôm lấy cổ Tô Tố, chà rồi chà vào cổ cô ta, “Tại sao cực khổ nuôi một củ cải trắng, kết quả là bị người khác lấy ăn hết.”

“Phụt…” Trương Hân cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Bởi vì mối quan hệ của Tô Tố, Tiểu Hy và Trương Hân cũng đã rất quen thuộc rồi, Trương Hân đùa, “Con heo này còn chất lượng hơn con heo khác một tí.”

“Cũng đúng, con heo giỏi hơn Tiêu Lăng, ước tính rằng không có mấy con.” Tiểu Hy miễn cưỡng chấp nhận thực tế này, “Tố Tố, cậu đừng có kết hôn rồi là quên tớ nhá, chúng ta phải thường xuyên gặp mặt tụ tập, đúng rồi, sáng mai cậu với Tiêu Lăng đi nhận giấy chứng nhận đúng không, cậu đợi tớ một chút, tớ xem ngày mai có phải ngày tốt không”

Tô Tố choáng váng nhìn Tiểu Hy từ trong túi lấy ra một cuốn lịch màu vàng.

“Tiểu Hy… từ lúc nào cậu nghiên cứu về cái này?”

“Đương nhiên là vì né tránh người” Tiểu Hy liếc nhìn Tôn Nguyên ở gần đó, hạ thấp giọng và nói với hai người, “Tớ nói cho các cậu nghe, cuốn lịch vàng này thật sự khá chính xác, thời gian lúc trước tớ đi đến đâu cũng chạm mặt với Tôn Nguyên, cho nên nghi ngờ rằng ra đường không xem lịch. Từ lúc tớ mua cuốn lịch này mang theo bên người, quả nhiên chuyện chạm mặt với Tôn Nguyên giảm đi vài lần. Tớ xem cho cậu ngày mai ha, ngày mai, ngày 12 tháng 3, khuyến khích kết hôn, hy sinh, cầu nguyện, yêu cầu giúp đỡ, ngày mai quả nhiên là một ngày tốt, haha, Tô Tố cậu và Tiêu Lăng chắc chắn sẽ hạnh phúc trăm năm nhiều con nhiều cháu.”

Tô Tố nhìn chằm chằm vào cuốn lịch vàng, nét mặt có hơi lúng túng.

Cô ta không quan tâm đến cuốn lịch vàng đó, càng quan tâm đến cái khác, “Hôm nay cậu với Tôn Nguyên đi cùng nhau hả?”

“Đúng vậy, không phải cậu gọi cho tới kêu tớ qua đây sao, tớ vừa mới ra khỏi cửa thì bướm hoa đã đến rồi, anh ta nói cũng đến đây nên tiện đường rước tớ sang đây.”

“Tôn Nguyên… anh ta còn theo đuổi cậu?”

“Không có” Tiểu Hy nhanh chóng vẫy tay, “Tớ đã nói rõ ràng với anh ta rồi, tớ đây, ghét nhất là bướm hoa, vì thế mặc cho anh ta theo đuổi tớ như thế nào thì tớ cũng không thể nào quen anh ta, bây giờ chúng tớ đã nói rõ ràng rồi, sau này chỉ làm anh em, người như bướm hoa này đối với phụ nữ có chút tình cảm, nhưng mà đối với bạn bè thì có chút kiến nghị, lúc trước ở trong đài có một đạo diễn mời ăn cơm, tớ uống nhiều xém chút nữa bị xem rẻ, hên là bướm hoa đến đúng lúc, không thôi thì hậu quả không dám nghĩ đến.”

“Vậy cậu không sao chứ?” Tô Tố nhanh chóng hỏi.

“Không sao không sao, tớ làm sao có chuyện gì được, lúc đó tớ đã nghĩ xong hết rồi, không thì cầm chai bia đập qua, không thì không làm việc ở đây nữa.”

Tô Tố thở phào.

"Hey hey, người đàn ông như bướm hoa này, đối với anh em cũng rất tử tế"

Tô Tố, "..."

Cô nhìn Tôn Nguyên, rồi nhìn Tiểu Hy, miệng co giật lên.

Anh em?

Chỉ có ngu ngốc như Tiểu Hy mới tin cách nói này.

Tô Tố luôn cảm thấy rằng, giữa nam nữ cũng có kiểu tình bạn trong sạch, nhưng Tôn Nguyên và Tiểu Hy? Quên nó đi, Tôn Nguyên chắc chắn đang có chiến lược thay đổi, Tiểu Hy ngu ngốc này thực sự xem anh ta như người anh em

Có người anh em nào mà nhìn nhau với đôi mắt dịu dàng đến nhỏ ra giọt nước không?

Tô Tố lắc đầu, kệ đi, chuyện tình cảm của họ để họ tự giải quyết.

Buổi tối ăn cơm ở nhà cũ, tất cả mọi người đều ngủ lại trong nhà cũ, sáng sớm ngày thứ 2, Tô Tố còn đang mơ hồ trong giấc ngủ thì bị Tiêu Lăng đánh thức.

Cô dụi mắt và ngồi dậy, "Tiêu Lăng?"

"Tô Tố, mau chóng dậy, chúng ta đi nhận giấy chứng nhận"

431. Chương 431

"Giấy chứng nhận?"

Đầu Tô Tố có chút khó thở, chưa phản ứng lại.

Cô ta từ trên giường bật dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, rèm cửa đã được mở ra, bên ngoài cửa sổ còn có một lớp màng xám xám, ngay cả đèn đường trong nhà cũ vẫn chưa tắt. Gió thổi rất lớn, các nhanh cây đang run rẩy rất lợi hại, Tô Tố nhìn cũng cảm thấy lạnh. Cô ta quấn chặt cái chăn trên người mình và ngáp, "Bây giờ mới mấy giờ, chắc Cục dân sự chưa mở cửa đâu?"

“6 giờ mấy rồi”

“Chỉ mới 6 giờ mấy, đừng lo lắng, Cục dân sự người ta 9 giờ mới mở cửa làm việc… Tiêu Lăng, em mệt quá, cho em ngủ thêm một chút được không?”

Tối hôm qua không biết là Tiêu Lăng đã chịu đựng những kích động gì, buổi tối đã ngủ thiếp đi rồi. Anh ta lại bật dậy “xoa bóp” cô ta một chút và làm một trận. Cô cũng không biết cô khi nào ngủ, chỉ cảm nhận vừa chợp mắt thì đã bị Tiêu Lăng đánh thức rồi.”

Tròng mắt Tô Tố đỏ đỏ, nằm sấp trong chăn lười đến không muốn bật dậy, “Tiêu Lăng ơi, buồn ngủ quá…”

“Mau dậy đi.” Tiêu Lăng vỗ mông cô ta, “Ở bên Cục dân sự anh đã gọi điện từ tối qua để chào hỏi họ, chúng ta đi đến sớm và nhận giấy chứng nhận sớm.

Uuu…

Sao mà cuộc đời cực khổ thế này

Tô Tố miễn cưỡng bật dậy từ giường, cô ta chưa tỉnh giấc, cơ thể lỏng lẹo, một chút sức lực cũng không có, đôi mắt sững sờ, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào giấc ngủ.

“Mau chóng dậy tắm rửa thay đồ.”

“Không có sức lực…”

Tiêu Lăng không nói lời nào, trực tiếp lấy một bộ đồ từ trong tủ quần áo ra, đỡ lấy bắp tay của cô để lên ngồi cạnh giường và tiện tay cởi bộ đồ ngủ trên cơ thể cô ta.

Tô Tố hoàn hồn lại, lập tức tỉnh dậy, cô ta nhìn chằm chằm Tiêu Lăng và đôi tay ôm lấy cơ thể, “Anh làm gì vậy?”

Tiêu Lăng nực cười

Anh ta còn làm được gì, chẳng phải muốn vội vã thay quần áo cho cô ta sao, sau đó hai người đi nhận giấy chứng nhận.

Anh ta đâu phải sói, sáng sớm không đi nhận giấy mà lại trở thành thú hoang à.

“Tất nhiên là thay đồ cho em, dọn dẹp đồ đạc trước 7 giờ, sau đó xuất phát đi Cục dân sự.”

“Oh, để em tự làm, hehe, tự làm được” Tô Tố khó xử gãi đầu.

Thì ra là hiểu lầm

Cô ta còn tưởng rằng mới sáng sớm Tiêu Lăng đã muốn làm gì rồi, cô ta mệt chết, không có sức lực để làm thêm một trận với anh ta.

Tô Tố từ trên giường nhảy xuống.

Đang định thay quần áo, nhìn thấy quần áo Tiêu Lăng chuẩn bị trên đầu giường, cầm lên và nhìn, khoé miệng nhếch lên, “Cái này là cái gì đây?”

“Quần áo em mặc hôm nay?”

“Hả… Tiêu Lăng, anh có muốn phô trương như vậy không…”

Những đống đồ trên đầu giường, từ áo lông đến quần bao gồm đôi giày để cạnh chân, toàn bộ đều là màu đỏ.

Mẹ ơi…

Cô còn không thể hình dung ra được, cả một bộ này mặc lên người kết quả sẽ như thế nào.

Tưởng tượng ra cũng cảm thấy kinh dị.

Tô Tố nuốt nước miếng, ném quần áo sang một bên, “Không được không được, bộ đồ này không thể mặc.”

“Tô Tố… theo phong tục thì hôn nhân đều phải mặc màu đỏ.” Tiêu Lăng tóm lấy cô ấy, dỗ cô ta với giọng điệu nhẹ nhàng, “Chúng ta hãy một bức tranh mà tô nên một màu sắc, long trọng một chút được không?”

“Nhưng cũng không nhất thiết phải đỏ từ đầu đến chân đâu…”

Mặc như thế đi thì ước tính sẽ bị người khác cười chết, thì kết quả như là một cây thông giáng sinh biết chuyển động vậy.

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng, hôm nay Tiêu Lăng cũng ăn mặc rất trang trọng, trong đống quần áo của anh ta nhiều nhất là vest màu đen, nhưng hôm nay lại mặc một bộ vest màu đỏ đậm. Anh ta thậm chí đã tắm rồi, tinh thần cả người rất sản khoái, kể cả tóc cũng được tạo hình.

Đây là dậy từ lúc nào chuẩn bị rồi đây.

Không lẽ là không ngủ.

Giấy chứng nhận à…

Hình như nên trang trọng một chút, Tô Tố bàn luận với Tiêu Lăng, "Không thôi chúng ta như vậy đi… Tiêu Lăng, chiếc quần đổi sang màu đen được không? Còn lại thì em chịu."

Chiếc quần cũng màu đỏ thì cô ta không thể chịu được.

"Vậy… cũng được"

Cuối cùng của cuối cùng, Tô Tố mặc một chiếc quần màu đỏ rực, một bộ áo lông ôm sát người màu đỏ tươi, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác vest dài màu đỏ, may mắn thay có chiếc quần ôm màu đen cứu lấy cô ta, có được chiếc quần đen này thì đôi giày cao gót màu đỏ cũng không thể khó chấp nhận được. Sau khi Tô Tố tắm xong, trang điểm nhẹ nhàng, phối thêm một chiếc mũ len màu đen trên đầu, kiểu phối này khiến cô ta trông hiện đại hơn nhiều rồi.

Sau khi tắm xong thì có tinh thần hơn rồi, hai người dọn dẹp xong, trời vẫn chưa thực sự sáng.

Phía dưới lầu rất yên tĩnh, mọi người chưa ai thức dậy.

Tô Tố và Tiêu Lăng ra đến phòng khách của biệt thự, Tô Tố lúc đó rung người.

Xựt…

Lạnh quá

Tiêu Lăng đã chuẩn bị trước, chiếc khăn choàng trên cổ tay choàng lên cổ cô, "Đừng cảm lạnh."

"Anh lạnh không?"

"Không lạnh"

Lúc này anh ta cảm thấy không lạnh, trái tim bây giờ giống như một mặt trời nhỏ, ấm áp như thế nào.

Hai người vào nhà xe lấy xe

Tiêu Lăng lựa một chiếc xe màu đỏ rực, Tô Tố ngồi vào ghế phụ, khoé miệng còn đang co giật.

Ngay cả chiếc xe cũng phải chọn màu đỏ…

Bắt đầu khởi động, lái xe lên đường, Tô Tố chợt nhớ ra một chuyện, "Đúng rồi, sổ hộ khẩu có mang theo không? Sổ hộ khẩu không có trên người em, làm sao chúng ta nhận giấy chứng?"

Làm thế nào không có sổ hộ khẩu

Tiêu Lăng vừa lái xe vừa rút ra một cái túi từ trong xe, "Xem xem đây là cái gì?"

Tô Tố nhìn anh đầy nghi ngờ, cầm lấy cái túi và mở ra xem.

Horrr

Hai cuốn sổ hộ khẩu đỏ rực đang nằm lặng lẽ ở bên trong kìa.

Tô Tố nhanh chóng lấy sổ hộ khẩu ra, mở ra xem, đây không phải là sổ hộ khẩu của cô ta sao.

"Anh, anh lấy nó từ đâu…"

"Đương nhiên là từ chỗ Tô Đại Khuê"

Anh muốn kết hôn với Tô Tố, làm thế nào có thể bỏ qua sổ hộ khẩu, cái việc quan trọng như thế, sớm đã đi tìm Tô Đại Khuê để lấy sổ hộ khẩu của Tô Tố rồi.

"Tiêu Lăng…" Tô Tố đôi mắt sáng rực nhìn Tiêu Lăng.

"Sao nào, cảm động rồi à?"

"Ừa"

Tiêu Lăng nực cười và nhìn cô, sau đó tiếp tục tập trung vào việc lái xe, hai ngày trước tuyết rời, nhiệt độ giảm xuống, tuyết đã đóng thành băng, trong lòng Tiêu Lăng đang háo hức nhưng xe vẫn đang chạy rất ổn định. Anh ta nực cười và nói với Tô Tố, "Nếu mà cảm động thì trao hết cảm xúc cho anh nào."

Tô Tố che miệng cười

Hai người lái xe trong vòng một tiếng đồng hồ mới đến được Cục dân sự.

Lúc đến nơi thì trời đã sáng rồi.

Đã có nhân viên chờ trong Cục dân sự rồi, nhìn thấy Tiêu Lăng và Tô Tố lập tức tiến về phía trước mời vào, "Tiêu thiếu… mau mời vào."

"Ừm"

Tiêu Lăng nắm tay Tô Tố, đi theo chỉ dẫn của nhân viên.

Tô Tố và Tiêu Lăng được nhân viên đưa đến một căn phòng, Tô Tố đi đến cửa phòng thì thấy vài chữ "Nơi đăng ký kết hôn", cuối cùng cũng có cảm giác thực tế, cô vừa nãy còn khá nhàn nhã và đột nhiên lúc này lại trở nên lo lắng.

"Tiêu Lăng…"

"Tô Tố, ngoài trừ những lời hối hận, những điều còn lại anh đều chấp nhận."

Làm thế nào có thể hối hận.

Trong lòng Tô Tố tim đập "Peng peng peng", đứng trước cửa phòng đăng ký kết hôn, lòng bàn tay lo lắng đến toát mồ hôi, "Em, em cũng không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, không, không thì chúng ta tổ chức hôn lễ trước, hôn lễ làm xong thì đến đăng ký?"

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/lay-phai-boss-kieu-ngao